PDF KULLİYATI

ABDULLAH AZZAM

*İslam Akidesi
*Cihad Dersleri
*cihad ahkamı
*Müslüman Halkın Cihadı
*islam Toprakların savunmak

islamiekitap.blogspot.com

İSLAM AKİDESİ

ŞEYH ABDULLAH AZZAM

WEB DÜZEN

ÖZGÜR EL ERDİŞİ



GİRİŞ

İnsan hayatının kendi ekseni etrafında döndüğü, zihinlerden uzak birtakım yüce hakikatleri kıymetli okuyucuya ufak bir risalede sunmayı arzuladım. Öyle ki beşer hayatının düzgün bir şekilde seyri ancak bu hakikat ve prensiplerin bilinmesi ve bunların insana yüklediği sorumluluğun hakkı ile yerine getirilmesiyle mümkündür. Bu risalenin girişinde akidenin insan hayatındaki önemi ve insanlığın düştüğü çıkmazların sebebinin bu akide çizgisinden uzaklaşılmasından kaynaklandığını haykırdım. Bu eser bir giriş ve sekiz bölümden meydana gelmektedir:

Birinci Bölüm: Bu bölümde akide ve tevhidin mahiyeti anlatılmıştır.

İkinci Bölüm: Bu bölümde insanlığın içinde bulunduğu çıkmazın gerçek akidenin tahrif edilmesinin neticesi olduğu ve ilimle din arasındaki uzlaşmazlığın da sahih akidenin bilinmemesinden kaynaklandığı açıklanmıştır.

Üçüncü Bölüm: Bu bölümde de akidenin bazı özellikleri ve bu noktadaki insanın konumu açıklanmıştır.

Dördüncü Bölüm: Bu bölümde ise Allah (c.c)'ın sıfatlarını açıklayarak halefle selefin, Allah'ın sıfatları hususundaki görüşleri arasında bir köprü oluşturmaya çalıştım.

Beşinci Bölüm: Bu bölüm, bu elinin ortaya koyduğu en önemli hükümlerden olan "Allah'ın (c.c) hükmüne rıza gösterilmesi" konusunu içermektedir.

Altıncı Bölüm: Bu bölümde de Allah'ın (c.c) şeriatını terk etmenin bu dinin çizgisinden çıkmak olduğu konusu üzerinde durulmuştur.

Yedinci Bölüm: Bu bölümde ise günümüz insanının içinde bulunduğu kötü durum, sapıklık, şiddet ve zorlukların bu gerçek akideden uzaklaşmaları sebebi ile meydana geldiği, güncel hadiseler ve istatistiklerle anlatılmaya çalışılmıştır.

Sekizinci Bölüm: Kitabımızda işlediğimiz bu son bölümde akidenin terbiye ettiği ve yetiştirdiği örnek önderler anlatılmıştır. Öyle ki bu manevi değerler onları gerçek var oluşa çıkarmış ve onları, karanlık gecelerde yolunu kaybedenlere rehberlik edecek, fenerler kılmıştır. Saadet ve kurtuluşu isteyen onların izlerine tabi olsun.

Şehid Abdullah AZZAM

MUKADDİME

İnsan Nefsinin Olgunlaşmasında Rabbani Yol…

"Onlar Allah'ın (c.c) dinini bırakıp başka bir din mi arıyorlar? Hâlbuki göklerde ve yerde ne varsa hepsi ister istemez O'na boyun eğmiştir ve ahirette O'na çevrilip götürüleceklerdir" (Alı İmran. 83)

Akide kişinin tüm hareketlerine hükmeden, onları düzenleyen, kişinin hayatını yönlendiren ve kişiden meydana gelen tüm hareket ve sözlerin doğruluğunun kendisinin sağlam ve düzgün olmasına bağlı olan bir olgudur. Öyle ki kişinin kalbini tırmalayan endişe ve hayalinden geçen vesveselerin bile kendisi ile alakalı olduğu hassas bir cihazdır.

Kısaca akide; kişinin tüm hareketlerini beyni, merkezi konumundadır. Akide ile ilgili konulardan birinde görülen bozukluk kişinin davranışlarındaki bozukluğa, sıratı müstakim ile arasındaki boşluğa yol açmaktadır.

Akidenin insan hayatında bu derece önemli olması nedeniyle Kur'an insanda sahih akidenin oluşumuna itina göstermiş, neredeyse -Mekki ve Medeni- hiçbir sure insanın Rabbine olan bağlılığı ve insanın tüm hareketlerinin, bu dinin üzerine bina edildiği bu akide ile irtibatını ifade etmekten geri kalmamıştır. Özellikle "Mekki sureler" bu akidenin oluşumunu sağlamaya çalışmış ve bu sahih akidenin oluşumu mevzusu Mekki surelerin tek ve temel hedefi olmuştur.

Buna göre günümüzde karşımıza çıkan tüm sapmalar -ister fert ister cemaat olsun- tamamıyla akidedeki bozukluktan kaynaklanmaktadır. Böylelikle insanlar akidelerini yeniden oluşturmak ve İslâmi düşüncelerini yeniden tashih ederek gözden geçirmek zorundadırlar. Allah'ın (c.c) tekrar tek rab ve ilah olarak inanılması, güç ve kudretinin gönüllerin derinliklerine yerleşmesi, nefislerin O'nun sevgisi ile donatılması lâzımdır. Allah'ın (c.c) büyüklüğü ve heybeti hissedilmeksizin kalplerin hayat bulması imkânsızdır.

Bu din şu üç ana konu üzerine bina edilmiştir:

Rabliğin hakikati

Kulluğun hakikati

Kul ile rabbi arasındaki bağlantı.

İşte bu üç hususun nefislerde yerleşmesi lâzımdır. Allah'ın (c.c) ve O'nun büyüklüğünün bilinmesi, kulluk ve onun sınırlarının bilinmesi, yaratanla yaratılan arasındaki münasebetin bilinmesi.

Kalbine bu dinin hakikati yerleşmemiş, kâinattaki bütün hareket ve sükûna hükmeden Allah'ın (c.c) azametini tabiatına yerleştirmemiş kimseden şeriatın fer'i meselelerini istemek abesle iştigal olsa gerek.

Gerçek şu ki insanlar bugün dini hakikatleri kaybetmiş durumdadırlar. Onların birçoğunun -namaz ve benzeri dini olguları yerine getirenler dahil- dini algılaması, filin kuyruğuna yapışmış bir âmânın filin tüm bedenini tuttuğunu zannetmesinden farksızdır. O âmâdan fili tarif etmesi istense, filin sert bir kuyruğa bitişik kıllardan ibaret olduğunu söyler. Tüm insanlar filin bu tariften başka bir şekilde olduğu konusunda onu ikna etmek için toplansalar onu bu zannından vazgeçiremezler.
/Bu gün ferdi ibadetlere devam eden bir kimsenin aynı zamanda kendisini dinden çıkaracak işlere devam ettiğini görmemiz oldukça normal bir durum halini almıştır. Rasulullah'dan sabit olan bir sünnetle istihza eden veya Kur'an-ı Kerim'in muhkem ayetlerinden gelen farz bir hükümle istihza eden bilmez ki. gerçekte Allah'ın emirleriyle istihza etmektedir. Hâlbuki bu durumları hafife alan ve alay edenler İslam ulemasının ittifakı ile dinden çıkmaktadırlar.

Dine, Allah'a ve Resulüne karşı çirkin söz söylemek de bu kabildendir. İmam-ı Malik, İmam-ı Şafii, Ahmed b. Hanbel, Ebu Leys Tevbe suresinde geçen **"Eğer antlaşmalarından sonra, yeminlerini bozarlar, dininize dil uzatırlarsa, inkârda önde gidenlerle savaşın-çünkü onların yeminleri sayılmaz- belki vazgeçerler"** (Bu hususta Kurtubi'nin El-Camiu'l-Ahkâm-mil Kuran'ından Tevbe suresinin 12. ayetinin tefsirine bakılabilir) ayetine dayanarak bu gibi kimselerin küfrüne hükmetmişlerdir. Ayrıca insanlar bu dinden çıkma hükmü üzerine karşı karşıya kaldıkları neticelerden de habersizdirler.

Yukarıda bahsedildiği üzere istihza edilmesi neticesinde istihza edenlerin üzerlerine terettüp eden hükümler şöyledir.

1. Direkt olarak nikâh akdinin fesholması (Kişi hanımının yahut herhangi birinin dinine ya da normalde dine söverse o anda hanımının nikâhı fesholur. Bu talak değildir Fakat derhal nikâhın tazelenmesi

gerekir Nikâh tazelenmeksizin meydana gelen birleşmeler zina hükmündedir (Mut)

2. Kişinin İslâm çizgisinden çıkmış olması

3. Müslüman akrabalarının mirasından mahrum olması

4. Müslüman çocuklarının kendi mirasından (istihza edenin mirasından) mahrum olması/ve bunlardan başka diğer birçok hüküm ki bu gün bu hükümler insanların çoğuna gizli kalmaktadır. Nice kimseler vardır ki hanımının dinine söver ve daha sonra da nikâhını yenilemeden hanımı ile birleşir. Hiç şüphesiz bu tamamen bir zinadır ve bu birleşmeden meydana gelen çocuklar da zinadan meydana gelen çocukların hükmünü alır.

Tekrar ana mevzua dönerek şu büyük hakikati tekrarlıyorum. İnsanlar bu dinin gerçeklerini bilmemekteler. Yaşantılarında var olan çeşitli cahili yollarla dinlerini sentezlemekteler. Yaşantılarının çok cüz'i bir bölümü gerçek İslam'a uygunluk göstermektedir.

"(Ey Rasûlüm) hevesini kendisine ilah edineni gördün mü? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?) Yoksa (ey Rasûlüm), onların çoğunu hakkı işitiyorlar veya hakkı anlıyorlar mı zannediyorsun? Onlar, ancak hayvan gibidirler, belki daha da sapık yolludurlar." (Furkan. 43–44)

Akidenin bu öneminden dolayı, avama nispetle şeriatın fer'i meseleleri üzerinde çalışmaları yoğunlaştırmak mantıki olmayan bir durumdur. Belki bu durum tohumları (toprak yerine) havaya saçmaya benzediği için başka bir çalışmadır. Güzel olan ağaç dallarını havada birleştirmekle toprağın derinliklerine köklerini salmış bir ağaç oluşturmak hiçbir zaman mümkün değildir. Öyle ise elbette Allah'ın (c.c) bu insanlar için çizdiği şekilde rabbani bir metot takip etme zorunluluğu vardır. Tohumu mutlaka toprağa ekmek lâzımdır. Ta ki toprağın derinliklerine uzanan kökler üzerinde gövde oluşsun ve sonrasında da dal ve budakları ile gökyüzünün boşluğuna uzansın.

Bu yüce dine nispetle de durum aynıdır. Yani Allah'ın (c.c) çizdiği Rabbani metodun takip edilmesi şarttır. Böylelikle de akide tohumunu kalbin derinliklerine ekmek ve bu esası olgunlaştırmak lazımdır.

Akide; bu dinin fer'i meselelerinin üzerine bina edildiği esas temeldir. Temeli zayıf bir binanın üst kısmını süslemeye, kuvvetlendirmeye çalışmak boş bir uğraşı olsa gerek.

Bundan dolayı Şeriatın fer'i meselelerini tafsilatlı bir şekilde araştırmaya kalkışmak; daha önemli bir iş dururken ondan daha

önemsiz bir iş ile meşgul olmaktır. Tabii ki bu tür çalışmalar da kendinden beklenilen neticeyi vermez. Öyleyse bizlere lâyık olan Müslüman bir toplum oluşturmak için Rabbani metoda tabi olmamızdır. Bu da evvelâ kalplere sahih akideyi yerleştirmekle, sonra da tedrici olarak şeriatın bütün emirlerini fertlerden istemekle olur. Çünkü nefislerinin terbiyesinde Rabbani metot takip etmek akidenin bir cüz'üdür.

Şunu da unutmamamız gerekir ki; bu yolun davetçisinde ilahi yöntemin tam olarak gerçekleşmesi ve yeryüzünde yürüyen canlı Kur'an olması gerekmektedir. Davetçiden şeriatı tam olarak uygulaması beklenir. O aynı zamanda bu dinin fer'i meselelerini nefislerinde insanlara öğretmeden onları bu meselelerden sorumlu tutmaz. Onların zihninde bu dinin genel çerçevesini çizdikten sonra onlara fer'i meseleleri öğretmek için onlarla beraber bu çerçeveye girer. İslam ilk muhataplarının nefislerinde bu şekilde kaim olmuştur. İslâmi bir toplumun oluşturulması istenen her zaman ve mekânda da ancak bu şekilde kaim olur. Evet, günümüz Müslümanlarının bu yöntemi takip etmekten başka çareleri yoktur. Allah katından olan bu emir ve nehiylere ittiba bizlerin boynunun borcu olduğu gibi metot takibinde de durum aynı şekildedir. Rabbani bir metodun takip edilmesi şarttır. Rabbani metodun dışında bu dini ayakta tutmak için yapılacak her çalışma elbette başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Çünkü bu din günümüze gelene kadar geçirdiği safhalarda ancak sünnetullaha ve ilahi iradeye uygun bir metot takip edilmesi neticesinde zafere ulaşmıştır. Bu dinin hakikatine ulaşmak için kullanılan Rabbani metodun dışındaki tüm beşeri yöntemler şüphesiz başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Öyleyse günümüz insanına gerçek elini ulaştırmada elbette ki âlemlerin Rabbinin mimarlığını yaptığı, beşeriyetin efendisi Efendimiz (sav)'in takip ettiği yolu takip etmek zorunluluğu vardır. Bu da Akide ile başlayarak insanlara gerçek ilahlarını tanıtmak, onlara yeryüzünde var oluşlarının hakiki gayesini öğretmekle mümkün olacaktır. Bu dünyadan göçmeden önce onların boyunlarına borç olan şey nedir? Hangi sistemin onların hayatına hükmetmesi lazımdır? İşte bu suallere cevap Allah'ın (c.c) büyüklüğünü, heybetini ve korkusunu onların kalplerine yerleştirmek ve Allah'ın (c.c) rızasına götüren yolu onlara tanıtmakla mümkün olur.

Bundan dolayı ben şu anda sağ elle yemek-içmek, sigarayı terk etmek, oturarak su içmek gibi kuvvetli akideye sahip kimselerin devamla yapabileceği bu dinin cüz'i meseleleri üzerinde durmayı ve çalışmalarımı bu cüz'i meseleler üzerinde yoğunlaştırmayı doğru görmüyorum.

İnsanlara bulundukları konumlarına göre değerlendirerek muamele etmeli, onları düştükleri o alçak konumlarından alarak yavaş yavaş yükseklere çıkarıp, imanı yudum yudum kendilerine sunmak, onları olgunlaştırmak, hatalarını yavaş yavaş izale etmek, İslâm ahlâkı ile onları bezemek ve neticede zaman aşımının koparamayacağı, kuvvetli zelzelelerin sarsamayacağı, gövdesi üzerinde dimdik duran güçlü bir ağaç konumuna getirilmelidirler.

Biz burada insanlardan Allah'ın (c.c) istediğini istiyoruz. Ta ki insanlar hayrın tamamıyla Rabbani metodda, şerrin ise bu metodun dışında olduğuna kanaat getirsinler ve üzerlerine düşen sorumluluklarını gönülleri hoşnut olarak yerine getirsinler.

"...Kim benim hidayetime uyarsa işte o, sapıklığa düşmez ve ahirette zahmet çekmez. Her kim de benim zikrimden (Kuran'ımdan) yüz çevirirse, ona dar bir geçim vardır ve onu, kıyamet günü kör olarak hasrederiz." (Taha, 123–124)

Evet tekrar son olarak hatırlatıyorum. İnsanlara İslâm'ı takdim için soyunanların yeryüzünde yürüyen canlı şeriat olup, bu dinin gerçeklerini -asıl ve fer'i olsun- yansıtan safi ayna misali olmalarından başka çareleri yoktur. Çünkü eti ve kemiği ile sahiplendiği davasına hizmet edenlerin, insanlara ne tür bir metot takip edeceklerini haykıranların, öncelikle kendilerinin bu metoda uyması gerekmektedir.

"Bu Kur'an, insanlara açık bir tebliğdir; bununla hem korkutulsunlar, hem Allah'ın (c.c) ancak tek bir ilâh olduğunu bilsinler hem de temiz akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar." (İbrahim, 52)

Şehid Abdullah Azzam

1. BÖLÜM: AKİDE VE TEVHİDİN TANIMI

Akide ile, imanın altı rüknünü kastediyoruz. Nitekim bir hadisi şerifte Peygamberimiz Ebu Hureyre'nin **"İman nedir?"** sorusuna şu şekilde cevap vermiştir: **"İman Allah'a (c.c), meleklerine, kitaplarına, ahiret gününe, peygamberlerine ve kaderin tamamına inanmandır."** (Sahihi Müslim, 1/31)

Hz. Ömer'den gelen bir hadis-i şerifte Hz. Ömer **"Ya Rasulullah bana imandan haber ver"** sorusuna cevaben Efendimiz **"Allah'a (c.c), meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayır ve şerrin Allah'tan (c.c) olduğuna inanmandır."** buyurmuştur. (Kırk Hadis, Nevevi)

"Akide" lugatta ahd veya satışı neticelendirip bağlamak manasında olup "Akade" kökünden gelmektedir. (Kamusu Muhit, 1/315)

"Akide" kalbe yerleşip, gönlün derinliklerinde sebat bularak adeta sağlam bir kulp halini almıştır.

İMANIN RÜKÜNLERİ

1. Kelime-i Şahadet:

"Allah'tan (c.c) başka ilah yoktur ve Hz. Muhammed (sav) O'nun elçisidir." Şehadet bu dinin kendisi üzerine bina edildiği temel ve kurtuluşa götüren tek yoldur **"Size, Allah'tan (c.c) bir nur (Hz. Muhammed Aleyhisselam) ve aydın bir kitap (Kur'an) geldi. Allah, rızasına uyanları o nurla selâmet yollarına iletir ve onları, izniyle karanlıklardan aydınlığa çıkarıp doğru yola (İslam'a) iletir.”** (Maide, 15–16)Tek İlah olarak Allah'ı (c.c) kabul etme ilkesi Allah (c.c) katından inen tüm dinlerin ve bu dinin (İslam'ın) esas rükünlerinden bir rüköndür. **"Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki, ona şöyle vahyetmiş olmayalım: Gerçek şu ki, benden başka ilâh yoktur. Onun için bana ibadet edin."** (Enbiya, 25)

Allah (cc)'dan başka hiçbir ilah kabul edilmemesi ilkesi en geniş manası ile kainattaki tüm varlıkların bir olan ilâhın iradesi doğrultusunda hareket etmesini kastetmektedir. Yaratıkların tüm işleri

O'nun yedi kudretindedir ve hiçbir varlık onun iradesi dışında hareket edemez.

"(Musa) "Bizim Rabbimiz, her şeye suret ve şeklini veren, sonra da yolunu gösterendir." dedi"(Taha, 50)

"(Ey Rasulüm), Rabbinin çok yüce adını teşbih et. O Rabbin ki (her şeyi) yarattı da düzenine koydu. O her şeyi ölçüyle yaratıp doğru yolu göstermiştir.(A'la, 1–3)

"(Onun nasihatlerine rağmen, kavmi onu öldürdüler. Ruhuna hitaben şöyle) denildi: "Haydi gir Cennete!" (Cevap olarak ruhu şöyle) dedi: "Ne olurdu, kavmin bilselerdi, tasdik etselerdi." (Yasin, 26)

Kalbin hiçbir zaman gafil olmaması gereken bir nokta da kainattaki tüm varlıkların aziz ve hakim olan Allah'ın (cc) yedi kudreti ile olduğudur. "O'dur ki yarattığı her şeyi güzel yarattı ve insanı yaratmağa bir çamurdan başladı."(Secde, 7) İşte bu birinci nokta. Dikkate değer diğer bir ikinci nokta da kâinattaki tüm yaratıkların Allah'ın (cc) ordularından bir ordu olduğudur. Allah (cc) emreder ve onlar da derhal kabul edip itaat ederler. **"Onlar, Allah'ın (cc) dinini bırakıp başka bir dini mi arıyorlar? Hâlbuki göklerde ve yerde ne varsa hepsi ister istemez O'na boyun eğmiştir ve ahirette O'na çevrilip götürüleceklerdir."** (Ali İmran 83) **"Sonra (Allah), buhar halinde olan göğü yaratmayı kast etti de ona ve arza: "İkiniz de isteyerek veya istemeyerek gelin meydana çıkın" dedi. Onlar da: "Biz isteyerek geldik" dediler. (Allah'ın emrine boyun eğdiler)"**(Fussilet 11)

Yerler, gökler ve ikisi arasındakiler Allah'ın (cc) itaatkâr ordularıdır. **"Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur: hepsi ona boyun eğmektedirler. "** (Rum26)

"Göklerde ve yerde ne varsa, hep Allah'ı (cc) teşbih etmektedir. O Aziz'dir (her şeye galiptir), Hâkimdir (işinde hikmet sahibidir.)" (Hadid 1)

"Yedi gök ve yer, bir de bunlar içinde bulunanlar (insan, cin ve melekler) Allah'ı (cc) teşbih ederler. Hiç bir varlık yoktur ki O'nu hamd ile teşbih etmesin. Fakat siz onların teşbihini (dillerini bilmediğinizden) anlayamazsınız. O gerçekten Halim'dir, Gafurdur" (İsra 44)

Dağlar, sular, yeryüzü, gökyüzü hepsi Allah'ın (cc) yaratığıdır ve onun ordularından birer ordudurlar. **"Bütün göklerin ve yerin orduları Allah'ındır (cc) Allah her şeyi bilendir, hikmet sahibidir. "** (Fetih 4)

Allah (cc) ateşe emir tevcih etmiş ve ateş de itaat etmiştir." (Kudret sahibi olan) biz de dedik ki, **"Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve selâmet ol"** (Enbiya, 69)

Dağlara nida etti ve dağlar nidaya kulak verdi **"Gerçekten Davul'a tarafımızdan (kendisine has olmak üzere) bir fazilet verdik, "Ey dağlar ve kuşlar! Davudi ile beraber teşbih edin" dedik. Ona demiri de yumuşattık, (demiri eritmeden, çamur gibi, şekillendirme kudretini, Davul'a verdik)"** (Sebe. 10)

Üçüncü bir nokta da Allah'ın (cc), ordularının bazısını herhangi bir kuluna itaatkâr kılmasıdır. **"Süleyman'ın emrine de rüzgâr verdik: (Hz. Süleyman o rüzgârla) sabah gidişi bir aylık akşam dönüşü de bir aylık yol alırdı. Erimiş bakır madenini ona sel gibi akıttık. Hem Rabbinin izniyle idaresi altında cinlerden çalışan da vardı. İçlerinden kim emrimizden ayrıldı ise ona Cehennem azabını tattıracağız. O cinler, Süleyman'a köşk ve mescitlerden, şekillerden, havuz gibi (büyük) çanaklardan, sabit (büyük) kazanlardan her ne isterse yapardı."** (Sebe, 12–13)

Allah'a Teala Musa (as)'a hitaben "Asanı taşa vur" diye buyurmuştur**. "Asanı taşa vur" diye vahdettik. Vurunca o taştan oniki pınar fışkırdı."**(Bakara, 60)

Dördüncü nokta Allah (cc) yarattığı tüm varlıklar için sünnetullaha uygun olarak üzerinde yürüyecekleri ve kıl payı kadar dışına çıkmayacakları bir yörünge çizmiştir. Mesela Güneş Allah'ın (cc) emrettiği yörüngenin dışına çıkamaz. Şayet emrolunduğu eksenden bir derece dahi uzaklaşırsa hem kendisi hem de beraberinde birçok şey parçalanır, helak olur. Ay ve yeryüzü de aynı şekildedir. Bu mecburi itaat yeryüzünde insan ve cinlerin dışında Allah'ın (cc) tüm varlıklar için koymuş olduğu bir kanundur.

Bu cansız varlıkların vazifelerini ifası hâkimi mutlak olan Allah'ın (cc) emri ile bazı kullarına zahir olur. Müslim'in Cabir b. Semure'den yaptığı rivayet bunlardandır. Efendimiz (sav) buyurdular ki: **"Ben Mekke'de bir taş biliyorum; Peygamber olarak gönderilmeden önce bana selâm veriyordu. Ben o taşı şu anda hâlâ biliyorum."** (Muhtasarı Sahihi Müslim, 2/163) Efendimizin ayrılması ile hurma ağacından yapılan minberin ağlaması manen mütevatir olan haberlerdendir. Bu durum bazen peygamberlerin dışında Allah'ın (cc) salih kulları için de vuku bulabilir. Rivayete göre Hz. Ebu Bekr (ra) Ala İbn'i Hazrami'yi mürtedlerle savaşmak üzere Bahreyn'e gönderdi. Onlar da kurak bir çöle sığındılar. Şiddetli bir şekilde susadılar. Öyle ki helak olacaklarından korktular. Ala İbn'i Hazrami konakladığı yerde iki rekât namaz kıldı, sonra "Ya haliymû,

ya aliymû, Ya Aliyyu, Ya Azimu aşkına" (Ey kullarına karşı yumuşak olan, her şeyi bilen, her şeyden üstün olan yüce Allah'ım, bize su indir.) şeklinde dua etti ve kuş kanadına benzer bir bulut gelerek onların üzerlerinde gürledi ve yağmur yağdı. Kaplarını doldurarak hayvanlarını suladılar. Sonra dareyn denen yere kadar yürüdük. Onlarla aramızda deniz vardı. Başka bir rivayette "O güne kadar ve o günden sonra da girilmemiş bir deniz kenarına geldik. Mürtedler tüm gemileri yakmıştı ve hiçbir kayık bulamadık. Ala İbn'i Hazrami yine iki rekat namaz kıldı ve aynı duayı okudu. "Ya haliymû, ya aliymû, Ya Aliyyu, Ya Azimu ecizna" Sonra atının yularını tuttu ve Allah'ın (cc) adı ile diyerek geçin dedi" Ebu Hureyre **"Suyun üzerinde yürüdük. Vallahi ne bizim ne de atlarımızın ayakları ıslandı. Ordunun tamamı da dört bin kişi idi"** Bu hususta Afif b. Mûnzir şöyle demiştir:

"O Allah ki denizleri itaatkâr kılmış, kâfirlere musibet indirmiştir. Suları yararak büyük dalgaların arasından bizleri geçirmiştir."

2. Meleklere İman:

Meleklere iman bizim akidemizden bir cüzdür. Kur'an-ı Kerim bize meleklerin insanoğlunun amellerini zapt etmekle görevlendirilmiş olduklarını haber vermektedir. **"(İşte and olsun o semaya ve bu tarika ki) hiçbir nefis yoktur ki, üzerinde bir gözetleyici (melek) olmasın."**(Tarık 4)

"O, her ne söz atarsa muhakkak yanında hazır bir gözcü vardır."(Kaf, 18)

"İçinizden sözü nefsinde gizleyen ve onu açığa vuran, geceleyin saklanan ve gündüzün meydanda gezen (her şey Allah'ın (cc) ilminde fark etmez) müsavidir. Her insan için, önünden ve arkasından (onu) takip eden melekler vardır, onu Allah'ın (cc) emriyle korurlar..."(Ra'd, 10–11)

İşte melekler insanoğlunun tüm amellerini amel defterlerine yazarlar ve âlemlerin rabbi olan Allah'a (cc) takdim ederler. Meleklerden insanların ruhlarını kabzetmekle görevlendirilmiş olanları da vardır. Bunlar sahih hadislerde varid olduğu üzere mü'minler için istiğfar da ederler, rahmet, Kur'an ve zikir meclislerinde hazır bulunurlar. Ayrıca her insan için tahsis edilmiş iki melek vardır ki hela gibi yerlerin dışında insandan asla ayrılmazlar.

3. Kitaplara İman:

Semavi kitaplara iman akidenin cüzlerinden bir cüzdür. Bunlar İbrahim (as)'a indirilen sahifeler, Musa (as)'a indirilen Tevrat, Davud

(as)'a indirilen Zebur ve Efendimiz Hz. Muhammed (sav)'e indirilen Kur'an-ı Kerim'dir.

Burada iki meseleye dikkat çekmemiz gerekir:

a) Biz Kur'an-ı Kerim'den önce indirilmiş olan bu kitapların aslının Allah tarafından indirilmiş olduğuna ancak insanların kendi elleri ile bu kitapları tahrif ederek (değiştirerek) arzularına göre değiştirdiklerine inanıyoruz. "Artık büyük azap o kimseleredir ki, kendi elleriyle Tevrat'ı yazarlar da sonra biraz para almak için **"Bu Allah (cc) tarafındandır" derler. Ellerinin yazdıkları yüzünden büyük azap onlara; kazanmakta oldukları günah yüzünden yazıklar olsun onlara."** (Bakara, 79)

"Kitap ehlinden bir güruh vardır. Dillerini kitaba doğru eğer bükerler ki, siz, o tahrif ettiklerini kitaptan sanasınız. Hâlbuki o, kitaptan değildir. Bir de "Bu Allah (cc) kalındandır" derler; halbuki o, Allah (cc) katından değildir. Allah'a (cc) karşı bile bile yalan söylerler. " (Ali İmran. 78)

İşte kendisine ne önden ne de arkadan hiçbir batılın ulaşamayacağı Kur'an'ın bize bildirdiği hakikat şudur. Kur'an-ı Kerim'den başka hiçbir ilahi kitab Allah (cc)'ın indirdiği harf ve kelimelerle kalmamıştır. **"Hiç şüphe yok ki, Kur'an'ı Biz indirdik ve muhakkak ki O'nu tahrif ile tebdilden (değişikliğe uğramaktan) biz koruyacağız."** (Hicr, 9)

b) Kur'an-ı Kerim Allah'ın (cc) insanları hesap gününde sorumlu tutacağı, rabbani metodu içeren en son kitaptır. Kur'an-ı Kerim bize gelirken kendinden önceki kitapları da nesh etmiştir. **"Ey Resulüm, sana bu hak kitabı (Kur'an'ı) kendinden önceki kitapları hem tasdikçi, hem onlar üzerine bir şahid olarak indirdik."**(Maide, 48)

"O'dur ki, peygamberlerini hidayet ve hak din ile gönderdi. Onu bütün dinlere üstün kılmak için... Buna şahid olarak da Allah (cc) yeter."(Allah (cc) ahirette ancak bu dini kabul edecek ve Kur'an-ı Kerim'in inişinden sonra ancak ondaki emir ve nehiylerden hesaba çekecektir. "Kim İslam'dan başka bir din ararsa, o istediği din asla kendisinden kabul olunmaz ve ahirette de o, ebedi zarar çekenlerdendir. "(Ali İmran, 85)

4. Peygamberlere İman:

İslam inancı Allah (cc) tarafından bütün peygamberlere gönderilen imanı akidenin bir cüzü saymaktadır. Öyle ki herhangi bir peygamberin peygamberliğini inkâr eden kimseyi din havzasından çıkmış kabul eder ve bu inkârı karşılığında Allah (cc) ondan hiçbir ameli kabul etmez. **"Peygamber (Aleyhisselâm) ve mü'minler,**

rablerinden kendilerine indirilen Kur'an'a iman ettiler; hepsi Allah'a (cc), meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman eylediler. (Allah'ın) peygamberlerinden hiç birinin arasını ayırt etmeyiz, duyduk ve itaat ettik; Ey Rabbimiz, mağfiretini isteriz, dönüşümüz ancak sanadır, diye söylediler."(Bakara, 85)

Her hangi bir peygamberi inkâr edenin (peygamberlik müessesesinin) risaletin aslını ve Kur'an-ı inkâr etmesi sebebiyle küfrüne hükmolunur. Çünkü delâleti ve subuti kati olan naslarda peygamberlerin isimleri sarahaten zikrolunmuştur.

5. Ahiret Gününe İman:

Ahiret gününe iman da bu dinin ana prensiplerindendir ve bu prensip Allah (cc) katından gelen tüm dinlerin mihenk taşıdır. **"Şüphe yok ki, daha önce peygamberlere iman edenler, Musa (as)'ın dinini kabul eden Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabii'lerden, Allah'a (cc) ve ahiret gününe inanıp salih bir amel işlerse..."**(Bakara, 62,)

Allah'a (cc) ve ahiret gününe iman, ameli salih, tüm dinlerin aslını teşkil eden ortak noktadır. Son peygamber olan Hz. Muhammed'in (sav) kendisi ile gönderilen bu din dünya hayatını ahiret için bir köprü kabul eder. Köprü kabul edilen bu dünya hayatındaki amellerine göre ahirette mükafat yada cezaya çarptırılacak olan insanoğlu buraya gelene kadar bir takım safhalardan geçer: Ana rahminden yeryüzüne, bu fani dünyadan kabre, sonra badas (tekrar diriliş), haşa, mizan, sırattan geçim ve sonrasında da, Ya alevler içinde cehennem azabı Ya da kudretinin nihayeti olmayan bir Melik'in yanında nimetler içinde ebedi saadeti kazanır. Şu bir gerçek ki ahiretçe iman yeryüzünde emniyetin güvencesi, güzel ahlâkın koruyucusu ve yönlendiricisi, şeriatın uygulanmasını temin eden güvenilir bir bekçidir. Ahiretçe iman gözün bir an olsun harama bakışına, kişinin nefsi arzularına uymasına, Allah'ın (cc) razı olmadığı kelime ve sözleri konuşmasına mani olur. Çünkü o kişi bilir ki tüm hareketleri, sözleri ve aldığı nefesleri dahi zabtolunmaktadır. **"... Kıyamet günü onun için bir kitap çıkaracağız ki. Ona (o kitaba) (kitap) açılmış olarak kavuşacak. (Ona şöyle diyeceğiz)" "Oku kitabını, bu gün üzerine hesap görücü olarak nefsin sana yeter.**(İsra, 13–14)

6. Kader İman:

"Kader", insan hayatında kişileri harekete sevk eden en önemli etkendir. Kader konusunda ilk karşımıza çıkan şey rızık ve eceldir. Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde bunların sınırlı bir şekilde varoldukları zikrolunmuştur. Kişi rızkının tamamına ulaşmadıkça bu dünyadan ayrılmaz ve kendisi için takdir edilen ecelin tamamını tüketmedikçe (tamamlamadıkça) ölmez. Bir başkasının da rütbesi ne

olursa olsun rızkını eksiltemez. **"Allah (cc) sana bir sıkıntı verirse, O'ndan başkası gideremez. Sana bir iyilik verirse başkası onu engelleyemez. O her şeye kadirdir."** (En'am, 17)

Öyleyse kişilere zarar vermek ya da fayda dokundurmak âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (cc) elindedir.'Bil ki bütün ümmet sana faydalı olmak için toplansalar, Allah'ın (cc) senin için yazdığı şeyin dışında hiçbir şey ile sana fayda sağlayamazlar. Sana herhangi bir şeyle zarar vermeğe kalksalar, Allah'ın sana yazdığı şeyin dışında sana zarar veremezler, kalemler kaldırıldı, sahifeler kurudu)

"Ecel ve rızık" Allah'ın (cc) takdiri ile tespit edilmiştir. "Hüküm ve idare" Allah (cc) elindedir. Yerin ve göğün orduları onun emrine amadedir. Bütün işler neticede Allah'a (cc) döndürülür.

Bütün bunları kalbinin derinliklerine yerleştiren kimse kalbini hiçbir endişe tırmalamaksızın Allah'ı ailesine kefil olarak bırakıp, Allah'ın (cc) emri olan cihad için kokusuzca kendisini savaş meydanına atar. Bu hususta Hz. Ebu Bekr'in (ra) şu sözü bize kâfidir: (Tebuk Gazvesinde malının tamamını Peygamber efendimize getiren Hz. Ebu Bekr'e efendimiz "ehline ne bıraktın" diye sorunca Hz. Ebu Bekir peygamberimize cevaben) **"Onlara Allah'ı ve Resulünü bıraktım."** Tirmizi, Nevevi'nin 40 Hadis Şerhi

Ecel ile rızkın kaderle olan bu büyük bağlantısından dolayı ölüm ve hayattan bahseden ayetler savaş ve cihad ayetleri ile beraber zikrolunmuştur. **"Allah'ın (cc) izni olmadıkça hiç kimseye ölmek yoktur. Ölüm, zamanı Allah'ın (cc) ilminde kararlaşmış bir yazıdır..."** (Ali İmran, 145)

Bu akidenin nefislerde yerleşmesi, o nefisleri hiçbir güç ve kuvvetin karşısında boyun eğmeyecek şekilde aziz, hiçbir otoriteden korkmayacak şekilde cesur kılar.

Bu akide, sahibini bu dünyanın rezillik ve alçaklıklarından alır, onu en ulvi makamlara yükseltir. Bu akide sahibi dünyaya çok yükseklerden fakat tevazu ile üstün gönüllü olarak fakat sevgi ve merhamet ile bakar. O, insanların mal ve canlarına göz dikmez. O, her zaman insanları Allah'ın (cc) onu yükselttiği seviyeye yükseltmek ister.

İslâm'ın bayraktarlığını yapan, yüce mesajını bizlere ulaştırmak için Allah'ın (cc) insanlar arasından seçtiği yüce sahabelerden oluşan bu ilk kafile işte bu akide ile kuşanmıştı. Bedenleri ile yeryüzünde dolaşırken his ve ruhları ile ahirette dolaşıyorlardı. İnsanların onarmaya çalıştıkları şu dünyada hareket ederken onların gözleri gerçekte cenneti, hesap gününü gözlüyordu. Bakın o ilk kafiledekiler

nasıl düşünürler, nasıl yaşarlar ve bu âlemde hangi ümitlerle hareket ederlerdi.

Ensardan Haris b. Malik şu hadiseyi nakleder. Bir gün Rasulullah (sav)'e uğradığımda Rasulullah (sav) hana **"Nasıl sabahladın ey Haris"** dedi.

— Gerçek mü'min olarak sabahladım.

— Sözüne dikkat et. Her şeyin bir hakikati vardır. Senin imanının hakikati nedir.

— Nefsimi dünyadan soyutladım. Geceyi uykusuz (ibadetle) geçirdim. Gündüzü aç (oruçlu) geçirdim sanki rabbimin arşını açık bir şekilde görüyorum. Sanki cennet ehlini birbiriyle ziyaretleşirken görüyorum ve sanki cehennem ehlini de orada eziyet çekerken görüyorum. Efendimiz üç kere:

—Ey Haris doğruyu buldun. Ona sarıl, buyurdular (Fizilali Kur'an. 9/241)

Bu hadise, Rasulullah'ın imanın hakikatini bilmesine şahadette bulunduğu bu yüce sahabenin his ve duygularını, bu his ve duygularından kaynaklanan yaşantısını tasvir etmektedir. Rabbinin arşını açık bir şekilde görür gibi olan, cennet ve cehennem ehlinin durumlarını görür gibi olan bu sahabe sadece görür gibi olmakla yetinmiyor. O aynı zamanda bu his ve duyguların doğrultusunda hareket ediyor. Tüm hareketlerine hükmeden bu güçlü akide onun hayatının tüm yönlerine etki etmektedir.

Bu bizler gibi et ve kemikten oluşan bizler gibi yeryüzünde yürüyen birçok sahabeden biridir.

Akide onların gönüllerinin derinliklerine yerleşmiş, Kur'an onların hayatlarına hâkim olmuştur.

Gelin bu akideyi kalbinin derinliklerine yerleştirmiş üçüncü asrın İslâm kahramanlarından biri olan Ahmed b. Hanbel'e kulak verelim: (Ahmed b. Hanbel'in yanına girerek kendisine nasihatte bulunmasını isteyen bir kişiye Ahmed b. Hanbel şu şekilde cevap vermiştir.)

"Rızkı Allah (cc) üstlendi ise bu telaş niyedir? Cehennem hak ise bunca isyan nedendir. Dünya Fani ise dünyaya gönül bağlamak niyedir. Her şey Allah'ın (cc) kaza ve kaderiyle ise bunca korku niyedir? Münker ile Nekir'in sorgusu haksa dünya ile avunma niyedir?"

Adam Allah'ın kaza ve kaderine rıza göstereceğine dair kendi kendine söz vererek Ahmed b. Hanbel'in yanından ayrıldı.(İmlaat Fil-Akide)

2. BÖLÜM SAPLANTIDAKİ İNSANLIK

BOZULMUŞ AKİDEYLE İLMİ GERÇEKLER ARASINDAKİ DÜŞMANLIK

Bu konuda söze başlamadan evvel unutmamamız gereken bazı noktalar vardır. Bunlar:

1. Bu akide rabbanidir

2. Şeriatın kendisi üzerine bina edilmiş olan bu akide dünya ve ahirette insanın saadetini üstlenmiştir.

3. Seyyid Kutup'un da "Sosyal Adalet" adlı eserinde ifade ettiği gibi bu akide insanlarla kâinat arasındaki münasebetleri düzenlerken ruh ve cesedi birlikte; dini hayatı düzenlerken de ibadetle çalışmayı birlikte ele almıştır.

4. Kişinin tüm hâl ve hareketleri taşıdığı akidenin hayata yansımasıdır.

5. Akidesiz yapılan hiçbir amelin Allah (cc) kalında kıymeti yoktur. **"Rablerine küfredenlerin (kâfirlerin) hali şudur: Yaptıkları ameller (boşa gitme bakımından) fırtınalı bir günde rüzgârın şiddetle savurduğu bir küle benzer. Kazandıklarından hiçbir şey ellerine geçmez..."** (İbrahim, 18)

Bu beş esasın kurtuluş ve saadeti arzulayan herkes için yolumuzu aydınlatan bir fener olarak kabul edilmesi gerekmektedir.

Akidenin bu öneminden dolayı Allah (cc) kitabında akideye büyük bir yer vermiş, akidenin nefislerde yerleşmesi için ona uzun zaman tanımıştır. Aynı zamanda Mekki dönemdeki ayetlerin tamamı bu mevzuyu işlemiştir. Çünkü akidenin nefislerde yerleşip

olgunlaşması zor ve yavaş yavaş meydana gelen bir olaydır. Bu durum neredeyse bedenin gelişip büyümesine eşit bir zamana muhtaçtır. **"Hem O'nu, bir Kur'an olarak ayetlere ayırdık ki insanlara dura, dura okuyasın. Biz onu yavaş yavaş (ve ayet ayet yirmi üç yılda) indirdik."** (İsra, 106)

Kur'an'ın bölümlere ayrılması ve insanlara ağır ağır okunması meseleleri her ikisi de ayette arzulanan şeylerdir.

Aynı şekilde şeriatın hükümlerinin uygulanması akidenin kalplerde yerleşmesine muhtaçtır. Bundan dolayı, kendi gayretleri ile bu dini bizlere ulaştıran sahabe-i kiramın gönüllerine, bu akidenin yerleşmesi için ahkâm ayetlerinin inişi Medine'de gerçekleşmiştir.

Ebu'l Hasen en-Nedvi **"Müslümanların Gerilemesiyle Dünya Neler Kaybetti"** adlı kitabında **"Büyük düğüm çözüldü"** başlığı altında şunları söylemektedir: bu arada bu kitabın kıymetini hatırlatarak hiçbir kütüphanenin bundan boş kalmamasını, herkesin bu kitabı okumasını tavsiye ederim-

"...Büyük düğüm çözüldü: Şirk ve küfür düğümü... Diğer düğümlerde kendiliğinden çözülüverdi. Rasulullah ilk cihad bayrağını açtığında her emir ve nehiy için bir cihad usulü takip etmeye ihtiyaç duymadı. İslâm, cahiliyyet ile yaptığı ilk savaşta muzaffer oldu. İçkiyi yasaklayan ayet nazil olduğunda, elleri avuçları şarapla dolu idi. Allah'ın (cc) yüce fermanı içki kadehleri ile yanan ciğerlerle, susayan dudaklar arasında bir set çekiverdi. Şarap fıçıları parçalandı. Medine sokaklarında sel gibi içki aktı. Bir tek kelime; **"Yaptıklarınıza son vermeyecek misiniz?"** (Maide. 9) Sözü onların atalarından devraldıkları cahili adetleri kökünden yıkmış, paramparça etmişti. Bu suale cevaben: **"Son verdik, son verdik"** demişlerdi.

Hâlbuki Amerika'da çeşitli gazete ve dergilerde içkinin zararları anlatılmış, konferans, film ve afişlerle içkinin yasaklanmasına çalışılmış, içkiyi kaldırmak için yaklaşık 60 milyon dolar harcanmış, 10 milyon adet bildiri bastırılıp dağıtılmış, çıkarılan kanunların yürürlüğe konması için 250 milyon harcanmış, 300 kişi idamla, yarım milyon kişi de hapisle cezalandırılmıştı. İçki yasağı kanununa uymayanlar yaklaşık 404 milyon Mısır cüneyhi para cezasına çarptırılmıştı. Ancak tüm bu yapılanlar Amerikan halkının içkiye düşkünlüğünü artırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

Bu iki durum arasındaki fark nedir? Farkın tespiti çok basittir: Emirlerin uygulanmasındaki asıl faktör kişilerde var olan akidedir.

İşte akide bu dine nispetle bir ağacın gövde ve kökleri mesabesindedir. Gövde yerin derinliklerine kök salmadığı müddetçe

ağacın kalın ve yüksek dallarını çekemez. Aynı şekilde akideyi bir binanın temeli olarak kabul edebiliriz. Nasıl ki büyük bir bina için, o binanın üzerine oturacağı temellerin çok sağlam olması gerekiyorsa, üzerine İslâm kanunlarının bina edileceği akide temelinin de aynı şekilde sağlam olması gerekmektedir.

Burada şu gerçek ortaya çıkmaktadır; binanın yükseltilmesine başlanmadan önce temelin sağlam bir şekilde atılması lazımdır. Aksi takdirde bina çöker.
Bu dine davet ettiğimiz insanlarda da durum aynı şekildedir. Onların terbiyesine her şeyden evvel iman esası ile başlamamız lâzımdır. Özellikle bu metod akide mefhumunun karmaşık bir şekil aldığı, herkesin müslüman olduğunu iddia ettiği günümüz insanı için uygulanmalıdır.

Bize düşen Rasulullah'ın takip ettiği metodu takip etmektir. Bu da önce nefislerde akideyi yerleştirmek ve sonra da İslâm'ın fer'i meselelerini onlardan istemekle mümkün olur.

Onlara öğretmemiz gereken meselelere gelince kısaca şöyledir: Rablerinin büyüklüğü, azameti, kâinattaki düzeninin geçerliliği, mülkün sahibi olması, her şeyin tasarrufunun yed'i kudretinde (O'nun elinde) olması, bütün işlerin sonunda O'na döndürülmesi, bütün kullara galip gelmesi, yaratan ve rızık verenin O olması gibi Kur'an ve sünnette geçen vasıflardır.

Bizim işte bu noktadan başlamamız gerekmektedir. Fakat biz, emir ve hüküm sahibi olan rablerini tanımazdan evvel insanlardan şeriatın fer'i meselelerini istersek, tohumları toprak yerine havaya saçmak gibi abes bir işle meşgul olmuş oluruz.

Akidenin bu önem ve hassasiyetinden dolayı Kur'an-ı Kerim'de akide ile ilgili ayetlerin büyük bir bölümü dikkat bildiren "De ki" ifadesi ile gelmiştir. **"De ki: O Allah birdir."** (İhlâs, 1)) **"De ki, Ey Kâfirler"**(Kafirun, 1) **"Allah'a ve O'ndan bize indirilene iman ettik deyin."** (Bakara, 136)

Bu arada önemli bir noktaya işaret etmemiz gerekir. O da İslami düşünce ile felsefenin arasının ayırt edilmesidir. İslami düşünce kalpte yerleşir, kişinin duygularını etkiler ve kişinin yaşantısına hal ve hareketlerine akseder. Akide, çoğu zaman insanların yaşantısına, tarihin seyrine damgasını vuran en büyük etkenlerden biri olmuştur. İslam akidesinin gelmesinden sonra insanlık tarihinde meydana gelen müspet değişiklikler bizlere gaib değildir.

Felsefeye gelince o filozofların zihninde dolaşan, hayali aşamayan teorilerden ibarettir. Felsefe insanlığı bir adım bile ileriye

götürememiş, teoriden pratiğe aktarılamamış, kalpleri ve insan duygularını etkilemeyen, hayata aksetmesi mümkün olmayan teorilerden ibarettir.

Söz felsefeye gelince burada mühim bir noktaya tembih etmek yerinde olur. Bu da "İslam Felsefesi" diye adlandırılan ilmi okuyanların zihinlerinde tecrübe ile kabul edilen hakikat halini almıştır. O gerçek de şudur:

Rabbani akidinin beşeri yöntemlerle, insan düşüncesiyle insanlara nakledilmesi, kalplere yerleştirilmesi kolay olmayan bir şeydir. Bu yöntem şarap izlerinin kaldığı bir kap ile temiz sütün bir yerden bir yere nakledilmesi mesabesindedir. Bundan dolayı İslam akidesinin felsefi yöntemlerle gerçekleşmesi kolay olmayan bir durumdur. Çünkü bu metot İslam akidesinin nurunu, parıltısını söndürür. Bu şekilde akide özünü safiliğini kaybederek anlaşılması zor bir teori şeklini alır. Halbuki Allah (cc) Kur'an'ın anlaşılmasını kolay kılmıştır.

"And olsun ki, biz Kur'an'ı düşünüp öğüt almak için kolaylaştırdık; hani düşünüp ibret alanlar?" (Kamer, 22)

Huccetu'l İslam İmamı Gazali, İmamü'l Harameyn el-Cüveyni ve Fahruddini Razi gibi bazı ilim önderleri akideyi kelam ve mantık yoluyla insanlara nakletmeye çalıştılar, fakat onların bu deneyimleri kötü sonuçlar verdi. Neticede akidevi çelişkilere düşerek nerede ise ayakları kayacak şekle geldiler, İslami düşüncelerinde meydana gelen bu çelişkiler sonunda onları ilmi kelamdan vazgeçmek zorunda bıraktı.

İmamı Gazali "İlcamül avam anilmil Kelam" adlı eserini yazdı ve onda şöyle dedi:

"Kelam ilmi benim hakkımda yeterli ve şikâyette bulunduğum hastalığa çare olmadı." Başka bir kitabında ise: "Kelam ilmi havasın dışındakilere (avam, sıradan halk) haramdır. "(Faysal et-tefrika Beyne'l İslami vezzındıka, sh. 90, İmamı Gazali)

İmamı Cüveyni ilmi kelamla çokça meşgul olmasından dolayı hayatının son iki senesinde pişmanlığını ifade etti. Cüveyni:

"Acaizin (ihtiyar kadınların) inandığı gibi inanın" diyordu. Eğer Allah'ın lütfü ile hak bana ulaşmazsa ihtiyar kadınların inancı üzere ölüyorum. Ömrümün sonunda son sözüm Kelime-i ihlastır. Yazık olsun İbni Cüveyniye. (Telhisi İblis, sh. 93, İbni Cevzi)

Fahruddin Razi de şöyle diyor: Akılların sahası sınırlıdır. Akılla uğraşan âlimlerin sonu sapıklıktır. Ruhlarımız bedenlerimizden ürkmüştür. Dünyada kazancımız eziyet ve vebaldir. Ömür boyu

bahislerimizden istifade etmemişizdir. Ancak kitaplara kılü kâl(Ulemanın ihtilafı (mut)toplamışızdır.(Fıkhı Ekber şerhi, sh)

Milel ve Nihel" adlı kitabın sahibi Şehristani (h. 548) de şöyle der: "Yemin olsun bütün ilim meclislerini dolaştım. O ilim yuvalarına göz gezdirdim. Elini hayretle çenesine koyan yahut pişmanlıktan dişin kırandan başkasını görmedim."

Evet, bu üç zat ilmi kelamdan döndüler. Fakat ne zaman? İslam akidesini, putperest efsaneleri ile karışık mantık ve Yunan felsefesi içinde boğduktan sonra döndüler.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan gelen safi tevhid akidesinin Putperestlikle yoğrulmuş Yunan düşüncesi ile insanlara taşımak nasıl mümkün olsun? Şüphesiz bu muhaldir.

Aynı şekilde bu imamlar usul ilminde söz sahibi üstün şahsiyetlerdi. Usul ilmini mantık ve kelam ilmi ile insanlara aktarmaya çalıştılar. Ve usul ilmini anlaşılması kolay basit iken karmakarışık anlaşılmayacak bir şekle soktular. Eğer bunda bir tereddüdün varsa İmamı Şafii'nin "Er-Risale" adlı eserini oku, kolay ve anlaşılırlığına bak. Ve eğer dilersen İmamı Şafii'nin er-Risalesi ile İmamı Sebki'nin "Cemul-Cerami" ve Kemal İbni Hümam'ın" et-fahrir gibi kitapları ile karşılaştır ve aradaki farkı gör.

Unutulmaması gereken gerçek şu ki Kur'an-ı Kerim Rabbani akidenin kolay ve anlaşılır bir şekilde açıklanmasını üstlenmiştir. Rabbani akidenin beşeri düşünceden oluşan hiçbir vesile ile insanlara aktarılması caiz değildir.

7. Aliyyül Kari; Bu hususta İmamı Şafii şöyle der:

"Kulun küfür dışında nehiy olunduğu herhangi bir şeyle müptela olması kelam ilmi ile müptela olmasından daha hafifti."

Ahmed b. Hanbel ise: **"Kelam ilmi okuyan felah bulamaz"**, **"Kelam âlimleri zındıktandır"** buyurmuştur. Bu mevzular bizi bahsi gerekli bazı konulara sevk etmektedir.

AKİDENİN BEŞERİ FİKİRLERDEN (İDEOLOJİLERDEN) TEMİZLENMESİNİN GEREKLİLİĞİ

Bu gerçekten akidede asıl ve mühim olan bir noktadır. Çünkü Allah katından inen akide beşeri ideolojilerle karıştığı zaman Rabbani olarak kalmaz ve insanlığı dünya ve ahiret saadetine eriştirmez.

Bu durumu daha iyi anlamak için tarihe bir göz atalım. Önünden ve arkasından batılın gelemeyeceği Kur'an bizlere bütün peygamberlerin safi tevhid akidesi ile geldiklerini haber vermektedir.

"Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki, ona şöyle vahyetmiş olmayalım: Gerçek şu ki benden başka ilah yoktur. Onun için bana ibadet edin." (Enbiya, 25) Bu Kur'an'ın öngördüğü doğru bir şahadettir.

Şimdi Yahudi ve Hristiyanların bu akideyi nasıl değiştirdiklerini görmek için tarih sayfalarını karıştıralım.

"Yahudiler Üzeyr (as) Allah'ın oğludur, dediler. Hıristiyanlar da Mesih (İsa as) Allah'ın oğludur, dediler. Bu onların ağızlarıyla uydurdukları sözlerdir ki daha önce küfredenlerin (melekler Allah'ın kızlarıdır diyenlerin) sözlerine benziyor. Allah onları kahretsin, haktan batıla nasıl çevriliyorlar?" (Tevbe, 30)

Kitabı mukaddes'i açtığımız zaman onu putperestlik lekeleri ile dolu bulursun. Üçüncü ıstılahta şöyle geçer: **"Rab, ilah Âdem'e çağırdı. Ona neredesin sen dedi."**

Ya Rabbi onların attıkları iftiralardan seni tenzih ederiz. Sen söylenenlerden çok yüce, çok üstünsün.

Kimdir bu ilah ki Âdemoğlunu bilemiyor. Allah Kur'an'ın haber verdiği gibi gizliyi, gizlinin gizlisini bilmez mi?

"Görmez misin? Allah hem göklerdekini, hem yerdekini hep bilir. Herhangi bir üç sırdaşın, bir fısıltısı oluyor mu, mutlak o (Allah) dördüncüleridir, (bütün fısıltılarını bilir); beş kişinin oluyor mu, mutlak o altıncısıdır; bunlardan daha az, daha çok oluyor mu, muhakkak o her nerede olsalar onlarla beraberdir, (her şeylerini bilir). Sonra bütün yaptıklarını, kıyamet günü kendilerine haber verir. Haberiniz olsun ki, Allah her şeyi (noksansız) bilir." (Mücadele. 7) Onlar Allah'u Teala'nın;

"Sözünüzü ister gizli tutun, ister açığa vurun (ikisi de müsavidir). Çünkü o (Allah) bütün kalplerin künhünü bilir. Bilmez mi o (bütün varlıkları) yaratan? O Latiftir. Habirdir=her şeyden haberdardır. " (Mülk. 13–14) kavlini işitmediler mi?

Semavi kitaplarda ve Rabbani akidede yapılan tahrifin neticesi ne olmuştur?

Bizlerin ve bütün insanlığın müşahede ettiği keşmekeş ve çıkmazlar olmuştur. Yahudi ve Hıristiyan din adamları (haham ve papazlar) mukaddes dini kitaplara kendi yanlarından uydurdukları şeyleri soktular. Kur'an bunu sarahaten, açıkça ifade etmektedir.

"**Artık büyük azap o kimseleredir ki, kendi elleriyle Tevrat'ı yazarlar da sonra biraz para almak için "Bu Allah tarafındandır" derler.Ellerinin yazdıkları yüzünden büyük azap onlara;kazanmakta, oldukları günah yüzünden yazıklar olsun onlara.** (Bakara 79)

Mukaddes kitaplara soktukları şeyin başında teslis inancı (Allah'ı üç olarak kabul etme inancı) gelmektedir. Aynı şekilde mukaddes kitaplara deneye dayanan coğrafya, astronomi gibi beşeri bilgiler soktular, Allah'ın indirdiği kitaplarla hiç alakası olmayan "Hıristiyan coğrafyası" (Hıristiyan Topography) diye bir kitap yazdılar. Buna çok hassasiyet gösterdiler, hatta inanmayanları küfürle itham ettiler. Kilisenin gözünde dinden çıkmış sayılan bilginler ormanlara, mağaralara saklandılar. Coğrafya ve Astronomi ile ilgili olarak kilisenin görüşüne muhalif görüş taşıyan yaklaşık 300 bin kişi cezalandırıldı. Bunlardan 32 bin kişi diri diri ateşte yakıldı. Dünyanın güneşin etrafında döndüğünü iddia eden Galile, (m. 1642) ve meşhur tabiat bilgini Brunoe de (m. 1600) yakılanlar arasında idi. Coper Nicus da kilisenin cezalandırdıkları arasında idi. Hatta bir hristiyan bilgini şöyle der:

"Bir adamın hristiyan olup da normal şekilde ölmesi mümkün değildir. Mutlaka yakılarak öldürülürdü.” (Müslümanların Gerilemesi ile Dünya Neler Kaybetti. Sh. 175. Nedevi. Et-Tetevvuru vessebat Fil Hayati'l Beseriyye. Muhammed Kutub, sh. 16) Netice ne oldu?

İlim adamları ile din adamları arasında düşmanlık, ilim ile din arasında uzlaşmazlık olmuştur. Bu durum karşısında ilim adamları kilisenin sulta ve tecavüzünden nasıl kurtulacağını düşünmeye başladılar. Kilisenin düşmesi için kilisenin ilahını düşürmek lazımdı. Çünkü kilise işlediği cinayetleri Allah adına işliyordu. Dinde reform hareketleri daha önce başlamıştı. Martin Luther (öl. 1546), Calvin (öl. 1564) gibi reformcular kilisenin bazı öğretileri ile muharebe etmişlerdi. Papanın ortaya koyduğu öğretileri "şeytan öğretileri" diye isimlendirerek bunlara karşı harp ilan ettiler. Bunlar teslis akidesi, sekki gufran (endülians) ve sikalarının yüksek fiyatlarla satılması, papanın huzurunda hataların itirafı ve benzen öğretiler! Bu iki reformcu ile papa arasında şiddetli anlaşmazlıklar baş gösterdi.

18. Asrın ikinci yarısı "Aydınlanma Çağı" veya "Aklın üstün olduğu dönem" diye adlandırılan zamanın başıdır. Bu dönemde aklın dinden üstün olduğunu ilan eden "Nice" (1714), kendi karmaşık aklı ile dini tahlil etmeye çalışan -haşa- Allah'ın akıldan ibaret olduğunu iddia eden "Hegel" ortaya çıkmıştır.

19. Asrın fecri doğduğunda ilim ile din arasındaki uzlaşmazlık bir boyut daha kazanmıştı. Bu döneme "Pozitivist dönem"(Pozitivizmin kuyucusu Ogust Kontun metafiziği inkâr ettiği görüş (felsefede) veya doğayı bilgi kaynağı kabul eden, deneyle gerçekleşmemiş hiçbir şeyi kabul etmeyen, "sezgi ve deneyin hakim olduğu dönem" veya tabiattan başka hiçbir realite ve değerin kabul edilmediği "Naturalist dönem" diye adlandırılır. Bu öğretide doğanın din ve akla üstün geldiği, insan aklının tabiat ürünü olduğu, yani zihnin maddeden doğduğu ya da ona bağımlı veya onun tarafından özümlendiği en meşhur isimlerinden biri Ogust Kont'dur Fakat bir soruyoruz. Doğa hakikati akla nasıl nakşedebilir. Doğanın, inek ve maymunun aklına nakşettiği hakikat, Kont ve diğerlerinin aklına nakşettiği hakikat gibi midir?

Bu dönemde İngiliz tabiat ve biyoloji bilgini "Darvin" ortaya çıktı. 1859'da "Türlerin Kökleri Üzerine" (Origiof Species) ve 1871'de de "İnsanın Türeyişi" adlı eserlerini neşretti. Danvin ile onu küfre nispet eden kilise arasında mücadele iyice gerginleşti. İnsanlar başlangıçta kilisenin yanında yer aldılar. Faka durum yavaş yavaş Danvin'in lehine döndü. İnsanlar bu durumu kilisenin din adı altında yaptığı korkunç zulümlerden kurtulmak için bir fırsat bildiler.(El Fiknul İslami el-Hadis ve sıletühü bil-İsti'maril garbı. Sh. 279)Darvin canlıların varoluş ve gelişmesinde Allah'ın tesirini inkâr etmiş ve şöyle demiştir:

Canlıların varoluş ve gelişmesinde Allah'ın tesirinin olduğunu söylemek mekanik bir nesneye tabiatüstü bir unsur ilave etmek gibidir.

Daha sonra "Marks" geldi. İktisadi görüşleri arasında ilhadını (dinsizliğini) ilan etti. O, dinî, manevi, ahlakî değerleri maddenin hayata yansımasından ibaret görüyordu. Dünya tarihini yaşam mücadelesi olarak açıklamaktadır. Komünist manifestosunda insanın temel ihtiyaçlarını yeme, içme, barınma ve cinsi arzuların giderilmesi olarak sayar.(El Fiknul İslami el-hadis ve sıletühü bil-İsti'maril garbi. Sh. 326)

Marks'a göre din halk yığınlarının afyonudur.

Daha sonra "Freud" (1856–1938) geldi. Cinsiyet içgüdüsü hakkındaki görüşlerini ilan etti (1906) ve insana hükmeden şeyin

cinsel içgüdüler olduğunu söyledi. İnsanı bir "Şehvet küpü" olarak görüp, cinsiyete dair anormal insanlarda elde ettiği bazı neticeleri bütün normal insanlara uygulamaya çalıştı. Bununla da yetinmeyip ruhun varlığını kabul etmeyerek ahlakın, dinin, sanatın kaynağının cinsiyet içgüdüsüne bağlı olduğunu söyleyerek Batı ve Doğu toplumlarında büyük ve derin yaralar açtı. İnsanların manevi değerlerinden uzaklaşmasına sebep oldu. Hatta erkek çocuğun cinsel içgüdü ile annesini sevdiğini, daha sonra babasını annesi ile sevgisi arasında engel görüp oedipus complev'ine (odipus kompleksi) kapıldığını, kız çocuğun babasına yine cinsel ilişkiden dolayı sevgi beslediğini, annesini bu sevgiye engel görüp elektra complex'ine kapıldığını söyler. Şu bilinen bir gerçektir ki uluslararası Siyonizm bunların arkasında, bunların destekçisi idi.Siyon protokolleri diyor ki: (Siyon protokolleri ikinci protokol.)

"Darvin, Marks ve Niçe'nin görüşlerini destekleyerek onların başarılı olacaklarını planlamıştık. Onların ortaya koyduğu öğretilerin Yahudiliğin dışındaki ahlaki prensipleri zedelediği bütün açıklığıyla ortadadır."

Kilise ile bu insanlar arasında devam eden bu mücadelelerden sonra din adamları kilisenin dört duvarı arasında sıkışıp kaldılar. Kilise üzerine hüzün bulutları çöktü. Kilise insanlar üzerindeki eski etkisini kaybetti. Kilise ve kilisenin ilahı insanların gözünden düştü. O ilah ki insanlar onun adına kiliseye boyun" eğiyorlardı.

Bu olanların tahlilindeki sebep çok basittir. Burada savaş alanına Allah'ın semavi dini, saf akidesi girmedi. Kilise adamlarının zayıf görüşleri ilmi gerçeklerle, deney ve delillere dayanan ince istatistiklere karşı koymaya çalışmıştır. Kilisenin hezimetinin tek sebebi budur.

Dr. Muhammed Behi şöyle der: Bütün bunlardan anlaşılmıştır ki, aklın din ile uyuşmazlığı, insan fikrinin kilise Hıristiyanlığı ile uzlaşmamasıdır. Bu uzlaşmazlığın sebepleri de Kilisenin Avrupa hayatında ortaya çıkardığı problem ve sorunlardır.

Şu anda kilisenin Avrupa'daki konumu nedir? Bu gün kilise insanların peşinden koşmakta, adeta onlara yalvarırcasına dilini sarkıtmakta, haftada bir saat veya daha az bir zaman diliminde onları kilisede toplayabilmek için çeşitli ilanlar ve teşvik edici bildiriler dağıtmaktalar.

İşte kilise toplantısı için fakültelerden birinin kapısına asılan bildirilerden biri;

Evet yanlış duymadın! İnsanları dans ve eğlence vesilesi ile de olsa kilisede toplamaya çalışmaktalar. Şu kadar var ki kilise hezimete

uğradı ancak din ile ilim arasındaki düşmanlık günümüze dek süregeldi.

İnsanlığı çıkmazlara ve zorluklara sürükleyen bu uzlaşmazlığın doğurduğu sonuçları bugün müşahede etmekteyiz. Bunun faturasını rahatımızla, neslimizle, çocuklarımızla ödemekteyiz ve bundan sonra çekeceğimiz sıkıntı ve zorluklarla da ödeyeceğiz.

3. BÖLÜM
AKİDENİN ÖZELLİKLERİ VE BU NOKTADA İNSANIN KONUMU

Avrupa'da tahrif edilmiş akide ile ilmi gerçekler arasında amansız bir mücadele başladı. Sonra bu mücadele müslüman ülkelere ve bizim nesillerimize intikal etti. Batıdaki ilim müesseselerin de, Amerikan üniversite ve kolejlerinde yüksek öğrenim gören müslüman ülkelerin nesilleri, **"İslam akidesini, ilmi gerçeklere düşmandır"** gerekçesi ile dine düşman olmuşlardır. Onlar İslam akide ve dinin, ilmi araştırma ve gelişmelere amansız bir şekilde düşman olan çarpıtılmış kilise dini ile eşit kabul etmişlerdir. Dinin ilme düşmanlığı bu hususta akıtılan kanlar ve meydana gelen korkunç çarpışmalar batının ve onun tahrif edilmiş hıristiyanlık dinin görüntüsüdür. Müslüman nesiller bu din ile ilmi gelişmeler arasındaki uzlaşmazlığın sebep ve kaynaklarını araştırmadan ve bu hususta hiç kafa yormadan bu verileri kabul edip bizlere naklettiler. Bizde Avrupa'nın materyalist düşüncesini izlemeye başladık. Yaptıkları her türlü çirkinliği yaptık, öyle ki keler deliğine girseler biz de onları taklit etmeye çalıştık. Müslüman nesiller Kur'an-ı Kerim'in **"Allah iman edenlerinizi yükseltsin. İlim sahibi olanlar için ise (cennet'te) dereceler vardır."** (Mücadele, 11) dediğini unuttular. Onlar Kur'an'ı Kerim'in **"Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?"** (Zümer, 9) ayetini okumazlar mı?

Kur'an'ın Allah katından olduğunu unuttular. Allah (cc) zaman çarkı içinde vuku bulacak her şeyi, insanoğlunun yapacağı icat ve ilmi keşifleri de ilmi ezelisi ile bilir. Keşifler Allah'ın (cc) kâinatın nizamı için koyduğu kanunların bilinmesinden ibarettir.(Dünyanın kendi etrafında ve güneşin etrafında dönmesi gibi.) Bu kanun ve nizamları

yaratan Allah (cc) Kur'an'ı indirdi ve elçisine sünneti Nebeviye yi vahyetti.

"O (peygamber) kendiliğinden konuşmaz" (Necm,3)

Öyle ise Allah'ın (cc) kâinat için koyduğu nizam ile Kur'an'da ki nizamı asla çelişkiye düşmez. Kâinat, Allah'ın (cc) (menzur) gözler önüne serdiği nizamı, Kur'an ise (mestur) satırlara yerleştirdiği nizamıdır. Bu iki nizam asla karşı karşıya gelerek çelişkiye düşmezler.

Hiçbir ilmi teorinin Kur'an âyeti veya sahih olan hadisi nebevi ile çelişkiye düşmesi mümkün değildir. Çelişkiye düştüğü takdirde o teori henüz tam tespit edilmemiş demektir. Zira nice ilmi gerçek olarak kabul ettiğimiz teoriler vardır ki daha sonra o teorilerin sahipleri o teorilerden dönmüş veya onlardan sonra gelen bilginler o teorilerin hatalı olduğunu ispat etmiştir.

Şunu da unutmamak gerekir ki, tıp, astronomi, coğrafya ve diğer deneye dayanan müspet ilim dallarıyla uğraşan 20. asrın bilginleri din ile muharebeden ellerini çekmiş metafiziği (gaybı) kabul etmişlerdir. İlmi hakikatlerin patlamasıyla Allah'ın varlığı şu kainatın ve kainatta var olanların irade sahibi bir zat tarafından idare edildiğini itiraf etmeye başlamışlardır. İlim Allah'ın varlığını ispat etti. Ve yine ilim metafizikle çelişki yerine onu tasdik etmiştir.

Evet biz müspet ilim Allah'ın varlığını ispat eder, ilhadı (dinsizliği) nefiy eder derken kabul edip inandığımız birtakım gerçekleri te'yid etmek için bunları söylemiyoruz. Daha müspet ilim bize ulaşmadan biz bunları kabul ettik. Rab olarak Allah'a, din olarak İslam'a, Nebi ve Resul olarak Hz. Muhammed'e iman ettik. Fakat biz bu gerçekleri müspet ilmi ilhad ve inkarlarına alet edenleri sorgulamak için söylüyoruz. Bu asırda müspet ilim yoluyla ilhadı (dinsizliği) iddia edenler gerçekten doğruyu araştıran kimse iseler kendi üzerlerindeki araştırmacıların görüşlerinden cahil olmamaları, onlara kulak vermeleri gerekmektedir. Eğer böyle bir arzulan yoksa onlara şu ayet kâfidir:

"(Kur'an'a inanmayan) Kâfirler, çobanın hayvanlarına benzerler. Çobanın sözünü anlamazlar; ancak bağırıp çağrısını işitirler. Onlar sağır, dilsiz ve körlerdir. Kur'an'ı işitip anlamazlar. " (Bakara,171)

Bu mevzuda daha fazla malumat sahibi olmak istersen Almanya'da Frankfurt üniversitesinde öğretim üyesi olan Ressl Er-nest'in "Allâhu yetecella fi asril ilm" kitabını oku ve oradaki şu sözlerine kulak ver:

"Yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı hücre, akıl ve mantığın kabul edeceği bir şekilde Allah'ın varlığına şahitlik yapmaktadırlar. Ve ben de Allah'ın varlığına' kesin bir şekilde inanmaktayım."

Yine Eğer dilersen Kerisı Morison'un "El-üm-üyedü ileliman" kitabını, Abdurrezzak Nevfel'in "Allahü vel ilmul hadis, el İslam vel ilmül hadi; elkuran velilmul hadis, et, Tarik ilallah, beyneddini velilm" silsilesini okuyabilirsin.

İNSANIN İSLAM AKİDESİNDEKİ YERİ

İslam akidesine göre insan kıymetli bir varlıktır. Canlı cansız tüm varlıklar içerisinde ilk sırayı alır. Allah (cc) yerde ve gökte olan her şeyi onun emrine amade kılmıştır.

"Göklerde ve yerde ne varsa hepsini Allah (cc) kendi katından sizin hizmetinize bağladı. Şüphesiz ki bunda düşünen kavim için ibretler vardır." (Casiye, 13) Kendisine yerlerde ve göklerde olanların amade kılındığı varlık elbette ki yerler, gökler ve içindekilerden daha kıymetli ve daha üstündür.

"Biz göklerle yeri ve aralarındakileri eğlence olsun diye ve boş yere yaratmadık. Ancak bunları iman ve itaati gerektiren hak için yarattık; fakat onların (kâfirlerin) çoğu bilmezler. " (Duhan, 38–39)

İnsan bu âlemde yaratıldığı ilk anda, Allah katındaki kıymetinden dolayı melekler tarafından kendisine secde yapılması ile emrolunmuştur.

"Gerçekten biz Âdemoğullarını (diğer canlılar üzerine) üstün kıldık. Karada ve denizde taşıtlara yükledik ve onlara hoş rızıklar verdik. Kendilerini, yarattıklarımızdan çoğuna üstün kıldık." (İsra, 70)

"Biz gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. Sonra onu (küfre varınca) aşağıların aşağısına çevirdik. (Cehennemlik

yaptık). Ancak iman edip ameli salih işleyenler müstesna; onlar için kesilip tükenmez bir mükâfat vardır. " (Tin, 4–6)

Buna göre insan bu dinde kıymete haiz bir varlıktır. Onun kıymeti bu akidenin belkemiğini oluşturmaktadır. İnsanın hayatta yerine getirmesi gereken büyük vazifeleri vardır. İnsanın yaratılışını bildiren ayeti kerime onun en önemli vazifelerinden birini de şöyle belirtmiştir. "İnsan yeryüzünde Allah'ın halifesidir."

"O vakti hatırla ki Rabbin meleklere: Ben yeryüzünde (hükümlerini yerine getirecek) bir Halife (bir insan) yaratacağım demişti" (Bakara, 30)

Başka bir ayet ise insanın vazifesinin ibadete mahsus olduğunu ifade etmiştir.

"Ben, insanlar ve cinleri, ancak bana ibadet etsinler diye yarattım. Ben onlardan (kendilerini veya başkalarını doyuracak) bir rızık istemiyorum. Bana (benim adıma) kullarıma yedirmelerini de istemiyorum. Doğrusu rızık veren, çok şiddetli kuvvet sahibi Allah'tır. " (Zariyat, 56–58)

Ayetin "İlla liya budun" (Ancak bana ibadet etsinler) kısmını ele aldığımızda karşımıza çıkan mana şudur. "İlla" bir şeyi bir başka şeye tahsis etmek içindir. Nefiden sonra gelirse bu manayı ifade eder. Netice olarak ayeti kerime insanın vazifesini sadece ibadete tahsis etmektedir. Bu ayet ile insanın vazifesinin yeryüzünde Allah'ın halifesi ve yeryüzünün ıslahı olduğunu bildiren ayet arasında nasıl bir mutabakata varabiliriz.

Cevaben deriz ki:

Yeryüzünde halife olmak, yeryüzünü ıslah etmek, ibadetin bir cüzüdür. İbadet hayatın bütün yönlerini kapsar. Namaz, oruç, sılai rahim, gözü haramdan korumak, hükümde adaletli davranmak, kadının örtünmesi, alış-verişte doğru olmak, Allah yolunda cihad etmek, hatta yemek yemek, eşler arasındaki sevgi, her kelime, her hareket, her işaret, iyi niyet, Allah için sevmek, Allah için buğz etmek, tüm bunlar ibadetin birer cüzleridir.

Fakat yapılan bu işlerin ibadet sayılabilmesi, yapılan bu amellerin Allah için ve niyetin de halis Allah rızasına yönelik olması şartı iledir. Zira İslam akidesinde amellerin kıymeti neticeye göre değil amellerin yapılış gayelerine göre değer kazanır. Çünkü sonuçlar Allah'ın elindedir. Kişinin, yaptığı amelden dolayı göreceği karşılık o amelin neticesine değil kişinin o ameldeki niyetine göredir. Bundan dolayı insanın yükümlülükleri karşısında özel bir konumu vardır. İslam'da insanın göreceği karşılık amelinin neticesine, semeresine

bağlı olmayıp-velev ki bu amel İslam'ın bir takım insanların elleri ile zafer bulması bile olsa-niyetine bağlı olduğu için İslam'ın şu prensibi karşımıza çıkar.

"İslam akidesinde, gaye, hedefe giden bütün yolları meşru kılmaz."

Öyle ise yüce gayeleri gerçekleştirmek için müslümanın gayri meşru vasıtaları kullanması caiz olmaz, Müslümanlara tasadduk etmek için kâfirlerin mallarını gasbetmesi doğal olmaz.

Burada ibadetlerin tüm hayata şamil olması ile alakalı bir hükme işaret etmek istiyorum. O da fıkıh terminolojisinde ibadet, muamelat diye ayırım yapılmasıdır. Bu durum fakihler fıkıh dalında te'lif eserler yazmaya başladığı zaman ortaya çıkmıştır. İlim fenlerinin ayrılmaya başladığı zaman ilim okuyan ve okutanlar için kolaylık sağlaması bakımından ortaya konmuş ilmi ve fenni bir ayırımdır. Ancak, ibadetlerle, muamelat arasındaki bu ayırım Müslümanların hayatında kötü izler bırakmıştır. Zira insanların zihinlerinde İslam'ın şiarı olan ibadetlerin ibadet olduğu, muamelata gelince bunların ibadet olmadığı izlenimini bırakmıştır. Hala birçoklarının zihninde namaz, oruç vesairenin ibadet olduğu yerleşmiş iken, emanete riayet, doğru sözlülük, iyiliği emretmek gibi vecibeler nerede ise ibadet olmaktan çıkmıştır.

Kitap ve sünnette gelen bütün emirlerin uygulanması, bütün yasaklardan kaçınılması ibadettir. Niyetin Allah için halis olması şartı ile kişinin günlük hayattaki tüm davranışları da ibadettir.

İSLAM AKİDESİNİN ÖZELLİKLERİ VE İNSAN HAYATINDAKİ TESİRLERİ

1. Bu Akide Rabbanidir!

İslâm akidesinin ilk ve en önemli özelliği Allah (cc) katından Rabbani oluşu ve şu ana kadar kendisinde hiçbir değişikliğin meydana gelmemesidir. Bu da onun insanlık için en hayırlı akide olduğunu, saadetin onun uygulanmasında, sapmalarında ondan uzaklaşmanın neticesinde meydana geldiğini ifade eder.

a) Hayır, bereket, saadet, müspet neticeler bu akide üzerine bina edilen şeriatın tatbiki ile mümkündür.

"Eğer kasabaların halkı inanmış ve bize karşı gelmekten sakınmış olsalardı, onlara göğün ve yerin bolluklarını verirdik. Ama yalanladılar, bu yüzden onları, yaptıklarına karşılık yakalayıverdik. (Araf, 96)

"Eğer onlar Tevrat'ı, İncil'i ve Rablerinden kendilerine indirilen Kur'an'ı gereğince uygulasalardı her yönden nimete ermiş olurlardı. İçlerinde orta yolu tutan bir zümre vardı, çoğunun işledikleri ise kötü idi." (Maide, 66)

b) Bu akidenin Rabbani oluşu onu her türlü noksanlıktan,kusurlardan, zulüm üzerine bina edilmiş sistemlerden uzak kılar.Zira yerde ve gökte en yüce sıfat Allah'a (cc) aittir.

"Öyle olmasa, Kur'an'ı (içindeki nasihatleri) düşünmezler mi? Yoksa (münafıkların) kalpleri üzerinde üst üste kilitleri mı var? " (Muhammed, 24)

c) Bu akidenin Rabbani oluşu mali servetlerin, siyasi sultaların, felsefi nizamların dolduramadığı, kişinin fıtratında var olan ibadet boşluğunu doldurur. Zira bu boşluk ancak Rabbani bir yolla doldurulur.Kişinin fıtratında mevcut olan kutsal güce sığınma duygusu üzüntü ve zorluklar karşısında zaman içinde bir takım kimselerde görülmüştür. İşte ilah kabul etmeyen, hayatı maddeden ibaret sayan, dini, halkın kanını emen sülük olarak gören Stalin 2. Dünya Savaşının dehşeti önünde korkarak zafiyetini ortaya koyuyor; hapislere doldurduğu kişileri çıkararak zafer için dua etmelerini istiyor.Yine şiddetli bir hastalığı anında Stalin keşişin arkasından adam göndererek kendisi için dua etmesini istiyor.

d) Bu akidenin Rabbani olması sebebiyledir ki bu akide nazarında tüm insanlar eşittir. Kimsenin kimseye karşı üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva iledir. Tüm insanların yaratıcısı Allah (cc)'dır ve hepsi O'nun kullandır. O Amerikan kanunlarında olduğu gibi bir rengi diğer renge üstün kılmaz. Çünkü erkek ve kadın hepsi Allah (cc)'ın yaratığıdır. O'nun kanunlarında "Arap ırkının diğer ırklara yahut beyaz ırkın diğer ırklara üstün olması gibi" sınıf, cins, ırk farklılığı ve üstünlüğü yoktur, bu tüm insanlara adaletle davranan, hakimin-mahkumun tüm insanların eşit kabul edildiği bir akidedir.

"Rabbinin emir ve yasakları doğruluk ve adalet yönünden tamamlandı. Onun kelimelerini değiştirebilecek hiç bir şey yoktur. Allah (cc) onların dediklerini hakkıyla işiticidir, gizlediklerini de kemaliyle bilicidir." (Rum, 30)

2. Bu Akide Evrensel Olup Zaman Aşımıyla Değişmez!

"O halde (ey Resulüm) gerçek müslüman (muvahhid) olarak kendini dine doğrult, (başka şeye iltifat etme); Allah'ın (cc) dinine ki, insanları onun üzerine yaratmıştır (zira herkes hak dini kabul edebilecek yaratılıştadır.) Allah'ın (cc) yarattığı bu dini değiştirmeye kimsenin gücü yetmez. İşte dosdoğru din budur. İnsanların çoğu (hak dinin İslam olduğunu) bilmezler."

Akidenin sabit ve değişmez oluşu Allah (cc) katından olmasından kaynaklanmaktadır. Rasulullah (sav)'in vefatıyla birlikte vahiy kesildi ve naslar hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze kadar geldi ve bunlar hiçbir nesih ve tebdil kabul etmez. Böyle bir girişimde bulunan kimse ise küfre nispet olunur.

İnsan, sınırları belli olan bu akide çerçevesinde kalben, ilmen, fikren gelişip istediği gibi hareket eder. Fakat bu çerçeveyi aştığı takdirde yörüngesinden çıkıp başka bir yıldızla çarpışmaya doğru giden yıldıza benzer. Hem kendisi parçalanır hem de başkasını parçalar.

Mutlaka insanların her zaman müracaat edecekleri, kalplerinin mutmain olarak ve rahat bir şekilde kabul edebilecekleri değişmeyen kıstaslar, ölçekler olması gerekmektedir. Din, ahlâk, kanun ve nizamlar da dahil olmak üzere hayatta her şeyin bir gelişme süreci içinde olduğunu söyleyenler insanlığı büyük bir anarşiye doğru sürüklemektedirler. Ve bu durumda neye nasıl hüküm vereceğimizi tespit etmemiz zorlaşır. Bunu bir misalle açıklayacak olursak: Zinanın haramlığı ve çirkinliği Allah (cc) katından inen bütün dinlerde sabittir. Bu hükümde herhangi iki din çelişkiye düşmez. Biz elimizdeki ölçekle zinanın çirkin ve kötü olduğuna hükmedersek nesillerin zihninde bu hüküm bu şekilde yerleşir ve kalpler bu şekilde terbiye olur. Fakat kanun ve dinin sabit olmayıp devamlı bir gelişme içinde olmasının manası ise zina bir zamanlar kötü ve çirkin idi fakat şimdi-biyolojik sebeplerle ahlâkın gelişmesinin zaruri olduğu tezini savunan Freud gibilerine göre meşru bir şekil almış olur.

Tesettür hususunda da durum aynıdır. Bütün dinlerde ve bu dinlere bağlı olan ahlâk prensiplerinde kadınlar için kapanmak kıyamete kadar tabii bir haldir. Fakat -sözde- gelişme süreci içinde olan ahlak kurallarına göre tesettür geçmiş asırlarda güzel bir şey idi. 20. asır geldi ve bunu kerih gördü. Neticede kitle iletişim araçlarını ellerinde bulunduran bu ahlâkın savunucuları ahlâksızlık saçan basın, yayın, radyo, televizyon gibi vasıtalarla insanlığı parçalamak için açıklığı körüklediler.

Akidenin sabit oluşu insanların önlerine tüm işlerini ayarlayacakları sabit bir ölçek koymaktadır ve ölçek birdir. Mesela bir ölçekte kilo 1000 grama eşittir. Tartacağımız şeyi tartının bir tarafına ölçekleri de diğer tarafına koyduğumuzda sağlam bir neticeye varırız. Bu şekilde tüm nesneleri tartabiliriz. Çünkü ölçek birdir. Fakat bir topluluk gelse ve ölçeği değiştirerek bir kiloya 1 kantar dese birinci ölçekte 70 kg gelen bir nesne ikinci ölçekte 70 kantar gelir. Hâlbuki nesne aynıdır ancak kıstaslar değişmiştir ve böyle değer yargıları değiştiği anda sahih hükme varamayız. Aynı şekilde bir kimse insanlar yanında muhterem, saygıdeğer, kıymetli bir kişi olabilir. Çünkü bu kıymetlilik, saygıdeğerlilik onların ölçülerine göredir. Aynı kişiyi sabit ve değişmez olan Allah'ın (cc) terazisine koyduğumuz zaman hiçbir kıymeti olmayabilir. Kureyş'in reis kabul ettiği ve Kur'an hakkında **"Şu Kur'an, iki memleketten (Mekke ve Taif ten) bir büyük adama (mal ve mevkii büyük bir kimseye) indirilseydi ya!"**(Zuhruf, 31) diyen Velid b. Muğire hakkında Allah (cc) şöyle buyurmaktadır. **"Bir de tanımadan (haklı haksız) çok yemin edeni, değersizi; çok ayıplayanı kovuculukla gezeni..."** (Kalem, 10–11)

"Allah (cc) katında, yeryüzünde dolaşan hayvanların en kötüsü, muhakkak ki küfre varanlardır. Artık onlar iman etmezler. " (Enfal,55)

Kureyş'in kendisi ile istişaresiz bir iş yapmadığı bir kişiyi Allah (cc) dabbe (yeryüzünde yürüyen hayvan) olarak nitelemiştir. Mü'minler bunu dabbeden daha da aşağı olarak kabul etmektedirler.

"...İşte bunlar, hayvanlar gibidir; doğrusu daha sapık ve şaşkındırlar. Gafil olanlarda işte bunlardır. " (Araf, 179)

3. Bu Akide Âdil Kanunlar Ortaya Çıkarır!

Akidenin sabit oluşu hâkimin ve mahkûmun eşit şekilde müracaat edebilecekleri kanunlar ortaya koyar. İnsanlar kalben müsterih olarak bu kanunlara müracaat ederler.

Çünkü hâkim, insanlara kanunları değiştirdim diyerek zulüm edemez. Haklarında hüküm verilenler de **"Biz yeni olduğu için bu kanunu bilmiyoruz"** diyemezler. İnsanlar tırnakları bitmeğe başladığı andan itibaren sabit ve değişmez olan bu kanunların gölgesinde büyürler ve bu nizam onların nefislerinde canlı bir şekilde yaşar.

Öyle ise Rabbani dinin geçerli olduğu bir toplumda hâkim durumunda olanların sıkıyönetim, askeri darbe vesaire gibi sebeplerle Allah'ın (cc) dininin tatbik edilemeyeceğini iddia edemezler. Bu gibi

isimlerin arkasına gizlenerek nice kanlar akıtılmış. İnsanın onuru ayaklar altında çiğnenmiş, saygı ve hürmet mefhumları ortadan kaldırılmıştı. İşte beşeri sistemlerin hali budur. Yahut daha ince bir tabirle semavi dinlere karşılık insanoğlunun kendi yanlarından koydukları dinlerin hali budur. Bu çirkin görünümleri en açık şekliyle askeri yönetim ve ihtilallerde görülür. Her ihtilalde yeni kanunlar gelir, idam sehpaları kurulur, yollarda, darağaçlarında kelleler sallanır. Kadınların durumu ise bu gibi hallerde içler acısıdır. İnsanlar canlı olarak toprağa gömülür veya nitrikoksid dolu fıçılara konarak eritilirler. Daha sonra da bu şekilde yok edilen insanların; yakınları tarafından kaçırıldığı gerekçesi ile akrabaları sorguya çekilirler.

Her nizam değişmesinde belde, aziz insanlarını, güçlülerini, gençlerini, düşünür ve önderlerini kaybeder.

4. Bu Akide Bütün İnsanları Eşit Tutar!

Akidenin sabit oluşu bütün insanları tek bir düstur ve hüküm altında toplar. Hiçbir hakim kanunların öngördüğü şartların üstüne çıkamayacağı gibi hiçbir mahkum da o seviyenin altında muameleye tabi tutulamaz. Orada hem hâkim hem de mahkum için geçerli bir nizam vardır.

Halife, emir, hakim, hepsi Allah'ın (cc) kullarıdır. Rabbani olan kanunları icra etmekle Allah'a (cc) ibadet etmiş olurlar. Allah (cc) yaratığı oldukları müddetçe Allah'ın (cc) kullarıdırlar ve asla ilâhlık taslamazlar.

İslam tarihindeki gerçekler bu anlattıklarımızı teyid etmektedir. Hz. Ali (ra) hilafeti döneminde zırhını almakla suçladığı bir yahudiyi Kadı Şureyh'e şikâyet ediyor ancak Kadı Şureyh davayı yahudinin lehine sonuçlandırıyor. Başka bir olay da şöyle gerçekleşiyor. Bir adam Harun Reşid'i Kadı Ebu Yusuf'a şikâyet ediyor. Hakkında şikâyet olunan Harun Reşid. Caferi Birmiki'yi şahid olarak gösteriyor. Kadı Ebu Yusuf, Harun Reşid'in lehinde şahitlik yapacak olan Caferi Birmiki'nin şahitliğini "Caferin sana sen benim efendimsin, ben ise senin kölenim dediğini duydum. Eğer gerçekten senin kölen ise kölenin efendisine şahitliği caiz olmaz" diyerek reddetmiştir. İşte bu şekilde verilen hükümlere rıza bütün cemiyeti kuşatmıştır. Cemiyette hâkim, mahkûm herkes mes'uddur ve hâkim Allah'ın (cc) dinini terk etmez ve onu kendi hevasından çıkardığı hükümlerle değiştirmez.

Buna göre kanunların değişimini ve gelişimini iddia etmek siyasi istibdada ve zulme götürür. İnsanlar bu kanunların değişmesi nedeniyle sürekli olarak muzdarip bir şekilde yaşarlar. Ayrıca bu kanunların Allah (cc) katından olmadığını bildikleri için kalpleri mutmainde olmaz. Bunlara itaat ibadet sayılmaz. Bilakis herhangi bir

anayasa maddesini kalbin rızası ile Kur'an'da gelen hükmün önüne geçirmek küfürdür. Çünkü sen beşer kelamını hâkimi mutlak olan Allah'ın kelamı üzerine takdim etmiş oluyorsun. Sen beşeri, beşerin Rabbine üstün kılmış oluyorsun. Bunu yapan bu dinin çizgisinden çıkmış olur.

Allah'ın (cc) dini ve nizamına gelince ona itaat ibadettir. Yöneticilerin hükümleri kendi istekleri doğrultusunda değiştirmelerine karşılık yönetilen halk da ipleri koy verir, kendi arzu, heva ve isteklerinin peşinden giderek başıboşlukta zirveye doğru tırmanır. Bu da seviyesi düşük bir toplum meydana getirir.

Fikir ve nizamların gelişmesini teorisinin tabii ve mantıki neticesi budur.

"Halkın, arzularının peşine giderek hırçınlaşmasına mukabil de sulta ve diktaya dayanan istibdadı yönetim tepelerine iner."

4.BÖLÜM
ALLAH'IN SIFATLARI

Allah'ın (cc) sıfatlarını bilmek akidenin rükünlerindendir. Allah'ın isimleri ve sıfatları tevfikidir. Yani Allah (cc) için kullanılan isim ve sıfatlar vahiy yolu ile Kur'an veya sünnetten alınır. İbni Hüzeyme "et-Tevhid" adlı eserinde (Mecmuatürresail, sh. 489, Hasan el-Benna) "Biz ve bütün Hicaz, Tihame, Yemen, Irak, Şam ve Mısır uleması Allah'ın (cc) kendi nefsi için isbat ettiği sıfatları bizde isbat ederiz. Dilimiz ile ikrar, kalbimiz ile tasdik ederiz."

Allah'ın (cc) isimleri Buhari, Müslim ve Tirmizi'de geldiği üzere 99'a münhasır değildir. "Allah'ın 99 ismi vardır. Bunları ezberleyen mutlaka cennete girer, O tektir, teki sever." Bu sayı, Tirmizi'nin sayımıdır. Diğer hadisi şeriflerde bunlardan başka isimler gelmiştir. Tirmizi şerhinde Ebu Bekir b. Arabi bazı ehli ilimden naklen "Kitab ve Sünnetten Allah'ın bin tane ismi toplanmıştır." Hannan, Mennan, Bedi, Kefil bu isimlerdendir.

Allah'ın (cc) sıfatlarına gelince: **"Fakat yüce ve cömert olan Rabbinin varlığı bakidir. "** (Rahman, 27)

"(Ey Rasulüm, Hudeybiye gününde Rıdvan biati ile) gerçekten sana biat edenler ancak Allah'a (cc) biat etmiş olurlar. Allah'ın kuvvet ve yardımı o biat edenlerin vefa ve sadakatlerinin üstündedir... " (Feth, 10)

Ulema bu sıfatlar hususunda dört gruba ayrılmışlardır:

1- Müsebbibe veya mücessime'nin görüşü: Allah (cc) için sıfatlar isbat ederler. Fakat -haşa- O'nun da bizim gibi el, göz, yüz gibi uzuvları olduğunu söylerler. Davud el-Cevaribi, Hişam b. Haakem, er-Rafizi bunlardandır. Bu görüş insanı dini çizgiden çıkaran küfür sebeplerindendir. Çünkü bu putlara ibadet etme mesabesindedir. Kur'an-ı Kerim bu görüşü reddetmektedir. **"Onun misli hiçbir şey yoktur."** (Şura, 11)

İbni Kayyım bu hususta şöyle der:

Onun sıfatlarını bizim sıfatlarımıza benzetemeyiz. Zira Büşebbihe (benzetenler) puta tapanlardır. Hayır O'nu sıfatlardan soyutlayamayız. Zira Muattıle (sıfatlardan soyanlar) iftira atanlardandır. Yüce Allah'ı (cc) mahlukata benzeten Nasrani müşriklere mensup olanlardandır. Allah'ı sıfatlardan soyutlayan o imanı olmayan ziyade nankördür.

2. Muattilenin görüşü: Bu Cehmiyye fırkasıdır. (Hicri 182'de öldürülen Cehm b. Safvan'a mensub olanlardır Cad b. Dirhemden bu görüşleri almıştır. (Bak. Akideyi vasıtıyye, sh. 22) Bunlar Allah'ın (cc) semi, basar, kelam sıfatlarını nefyediyorlar (kabul etmiyorlar), "Çünkü konuşmak, işitmek, görmek uzuvlarla olan bir fiildir." diyorlar. Bu taife de dini çizginin dışındadır.

Selef demiştir ki: "Muttalıe âdeme (yoka), müşebbihe saneme (puta) tapmaktadır.

İbni Kayyım der ki: Şirkin aslı ta'tildir (Allah'ı sıfatlardan soyutlamaktır). Bu da üç kısımdır:

a) Yaratanı yaratılandan soyutlamak

b) Yaratanı sıfatlarından -isim, sıfat ve fiillerinden- soyutlamak

c) Yaratanı inanılması vacib olan tevhidin hakikatinden soyutlamak (Şerhi kasideti İbni Kayyim, 2/212)

İbni Kayyım der ki: Hayır onu sıfatlarından soyutlayamayız. Zira Muattele iftira atanlardandır.

3. Selefin sıfatlar hakkındaki görüşü: Bu mezheb sıfatları Kur'an ve sünnette geldiği şekilde kabul ederler. Fakat keyfiyetinden sual etmeyiz ve sıfatları yok da saymayız derler. İmam Hattabi özlü ve güçlü ifadelerle bu mezhebi delilleri ile beraber hulasa etmiştir. O şöyle der: "Selefin Allah'a sıfat izafe eden ayet ve hadislerdeki görüşüne gelince keyfiyeti (şekli) nefy ederek bunları zahiri manaları ile alırlar. Çünkü Allah'ın (cc) sıfatları hakkında söylenen söz zatın hakkında söylenen sözün fer'idir. Allah'ın (cc) zatını ispat varlığını ispattır. Yoksa şeklini isbat değildir."

İbni Teymiye şöyle der: Allah'ı (cc), kendini kitap ve sünnette vasıfladığı gibi tahrif (Nassın lafız yahut manasını değiştirmek), ta'tıl (Allahın vasıflarını soyutlamak), tekyif (Allah'a şekil isnat etmek) temsil(Allah'ı bir şeye benzetmek) olmaksızın vasıflamak Allah'a (cc) imandandır.

Bazıları şöyle demiştir: Allah'ın (cc) sıfatları keyfiyetsiz mücmel olarak bilinmektedir. (Şerhul Akidetu'l vasıtıyye, sh. 21)

Ebul Kasım Ella Likai "Usulussünne"de İmam-ı Azam'ın arkadaşı olan Muhammed b. Hasen'den şöyle dediğini rivayet eder.- "Meşrikden Mağrib'e bütün fukaha açıklama ve benzetme yapmaksızın Kur'an'da ve sağlam ravilerin getirdikleri hadislerde gelen Allah'ın sıfatlarına iman hususunda ittifak etmişlerdir. (Risaletül Akaid, Hasan el-Benna, Mecmuaturresail sh 489)

Ebu Hanife şöyle der: "Allah'ın (cc) Kur'an'da zikrettiği veçhile el, yüz, nefis sıfatları vardır. Fakat bunlar keyfiyetsizdir. Çünkü bunda sıfatın iptali vardır ve bu kaderiyye ile Mu'tezile mezhebinin görüşüdür, yad (el) Allah'ın (cc) sıfatıdır fakat keyfiyeti yoktur. " (Şerhi Fıkhu Ekber, sh. 36)

Ahmed b. Hanbel, **"Rabbimiz dünya semasına iner" "Allah ayağını koyar"** gibi naslar hakkında şeklini ve kasd edilen manasını sormadan bunları tasdik eder ve iman ederiz. Bunlardan herhangi birini reddetmeyiz. Peygamberin getirdikleri sahih isnadlara dayandığı takdirde hak olduğuna inanırız. Allahu Teala ancak kendini vasıfladığı sıfatlarla, şekil ve sınır olmaksızın muttasıftır. Bundan başka vasıflarla vasıflanmaz. **"Onun gibi hiçbir şey yoktur."** (Şura, 11)

İmam-ı Malik bir kimse "Allah'ın (cc) eli onların elinin üzerindedir" ayetini okurken elini işaret etse, "O ziyade işiten ve ziyade görendir." ayetini okurken kulak ve gözüne işaret etse o işaret edilen uzvun kesilmesi ile fetva vermiştir. Çünkü Allah (cc)'ı "kendi nefsine benzetmiştir” "yed" (el) "vech" (yüz) gibi sıfatların varlığı bize göre haktır. Bunların aslı bilinip, vasfı müteşabihattandır. Aslın şeklini (keyfiyetini) bilmekten aciz olduğu için iptali caiz değildir. İşte Mu'tezile bu yönden sapmıştır. Akla uygun olarak sıfatları açıklayamadıkları için sıfatların aslını da inkâr etmişler ve Muattıle olmuşlardır.

Halefin (sonraki ulemanın) görüşü: Bunlar Allah'ı (cc) teşbih ve tecsimden tenzih ederek bazı sıfatların te'vilini caiz görürler. Bu görüşün sahipleri müteşabih ayetlerdeki maksadın insanın zihninin ilk hamlede anladığı mananın dışında olduğu hususunda selefle ittifak halindedir.

Ebul Ferec b. Cevzi "Def u Şübehitteşbih" adlı eserinde şöyle der; Müfesirler "Rabbinin vechi (yüzü) kalıcıdır" ayetinde Rabbin kalıcıdır, **"O'nun vechini Murad ediyorlar"** ayetinde **"O'nu murad ediyorlar"** demişlerdir.

Dahhak ve Ebu Ubeyde **"Allah'ın (cc) vechinden başka her-şey helak olucudur"** ayetinde Allah'tan (cc) başka her şey... Manasını vermiştir.

İbni Cevzi ise; "Bu ayetlerin zahiri manasını almak teşbih ve tecsimdir. Lafzın zahiri manası o lafzın konulduğu manayı ifade eder. Meselâ yed'in hakiki manası uzuvdur. Selefin görüşü bu gibi ayetlerin tefsirinde susmaktır. Yoksa zahiri manasını almak değildir." demiştir.

Fahrurrazi "Esasuttakdik" adlı eserinde şöyle demektedir. Kur'an-i nasların birkaç yönden zahiri manası alınamaz.

a) **"Gözümün (murakabem) altında yetiştirilmen üzere..."** (Taha, 39) ayetin zahiri manasını aldığımız takdirde Musa (as)'ın, o gözün üzerine yerleşmiş yapışık bir şekilde, onun üzerinde duruyor olmasını gerektirir. Hâlbuki hiçbir akıl sahibi bunu söyleyemez.

b) Allahu Teala'nın **"Bizim gözümüz (nezaretimiz) ile gemi yap"** (Mü'minun, 27) kavli zahiri manası alındığı takdirde gemi yapma aletinin o göz olduğu manası çıkar.

Öyleyse her iki fırka -Selef ve halef- ehlisünnet vel cemaattir. Bunlar Allah'ı (cc) her türlü teşbih ve tecsimden tenzih ettiler. Allah'ın yarattıklarına ve yarattıklarının sıfatlarına muhalif olduğu üzerinde ittifak ettiler. **"O'nun gibi hiçbir şey yoktur. "** (Şura, 11)

Şunu da zikr etmemiz gerekir ki Selefin yolu daha ihtiyatlıdır. O da naslardaki sıfatları te'vil etmektir. Halefin yolunun daha sağlam olduğu söylendi. Ancak bazı Şafiiler İmamul Harameyn'den önce te'vil taptığını, omurunun sonunda bu görüşünden vazgeçerek te'vili yasakladığını naklederler. Ancak özellikle İbni Dakik gibi muhaddisler yakın bir mana ile tevili kabul etmişlerdir. Hanefi âlimi Kemal İbni Hümam da aynı görüştedir. Halta ehl-i sünnet imamı olan Ahmed b. Hanbel (Fıkhı Ekber Serili, 38) "Hacerul Esved yeryüzünde Allah'ın (cc) yeminidir." (Mecmuaturresail, Hasan el-Benna, s. 499) "Mü'minin kalbi, rahmanın parmaklarından iki parmak arasındadır." (Hâkim Abdullah b. Ömer'den) gibi bazı hadisleri te'vil etmiştir. Selef ise sıfatlan Kur'an ve Sünnette geldiği şekilde te'vilsiz kabul etmiştir.

"Rabbimiz! Bize hidayet verdikten sonra kalplerimizi saptırma; katından bize bir rahmet ihsan et. Şüphesiz ki sen çok bağışlayansın." (Ali İmran, 8)

Halefden birçokları daha sonra selefin mezhebine dönmüştür. Mutezile önderlerinden olan Ebul Hasen el-Eş'ari (h. 330) bunlardandır. Selefin görüşüne döndükten sonra mutezileye red olarak 300'den fazla eser yazmıştır. Son iki kitabı olan "el-İbane an usuluddiyane" ve "Makalatul İslamiyyin ve ihtilaful musallin" adlı eserlerinde akidesini beyan etmiş ve görüşünü şöyle özetlemiştir: **"Sözümüzün özü Allah'ı (cc), meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve Allah'tan (cc) getirdiklerini, güvenilir ravilerin peygamberden yaptıkları rivayetleri kabul eder, bunların hiçbirini reddetmeyiz. Allah'ın (cc) "Rabbinin vechi (yüzü) kalıcıdır" buyurduğu şekliyle keyfiyetsiz vechi, "elimle yarattım" "elleri açıktır" buyurduğu veçhile keyfiyetsiz eli, "Bizim gözümüz önünde akar" buyurduğu veçhile keyfiyetsiz gözü vardır. "** (İbane an Usulud-Diniyye, sh. 9)

5. BÖLÜM
ALLAH'IN (CC) HÜKMÜNE RIZA GÖSTERMEK

Allah'ın (cc) hükmüne rıza göstermek akidenin temel esaslarındandır.

Kulluğun ilk şartı Allah'ın (cc) şeriatını anayasa kabul etmektir. Beşeriyetin içine düştüğü bu hal, insan fıtratının duçar olduğu bu bozuk durumlar; karada ve denizde insanların kendi elleri ile işledikleri cürümlerden ve "Allah'ın (cc) kitabını hakem tayin etme" prensibinden uzaklaştıkları içindir. İnsanların içine düştüğü kaosun tek ilacı Allah'ın (cc) kanunlarının yeryüzünün idaresine hâkim olmasıdır.

"Rabbin hakkı için, onlar, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem yapıp sonra da verdiğin hükümden nefisleri hiçbir darlık görmeden, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe, iman etmiş olmazlar." (Nisa, 65)

Ayeti kerime bu dinin asıl prensiplerinden birini beyan etmektedir. Öyle ki, bu esas kabul edilmeksizin kişinin imanından ve İslam'ından söz edilemez. Bu hüküm Kur'an indiği gün müslümanlar için en fazla ehemmiyet arz eden bir hüküm idi ve bu asrımız Müslümanlarının da üzerinde ehemmiyetle durması gereken meselelerden biridir. Evet Allah (cc)'ın kitabının, resulünün,

sünnetinin mutlak surette hakem kabul edilmesi... İşte İslâm budur. Bu sebepten dolayı ayet-i kerime mafsalları titreten, tüyleri ürperten kasem (rabbine yemin olsun) edatıyla gelmiştir. Açık olan bu gerçeğin insan hatırından çıkmaması gerekmektedir. Çünkü bizler Allah'ın (cc) kullarıyız ve O'nun mülkünde yaşıyoruz. O'nun yarattıklarından bir yaratığız. Hal böyle olunca hayatımıza onun kanunlarının hâkim olması gerekmektedir. Aksi taktirde yapılacak tüm hareketler yaratıcıya karşı sorumluluklarımızı yerine getirmemek, haddi aşmak, inat etmek olur. Mülk sahibinin izni olmaksızın mülkte tasarruf etmek ona kafa tutmak olur. Ve bu durum din çizgisinden çıkmak, fasıklık, mülkünde dilediği gibi tasarrufa sahip olan Allah'ı (cc) inkar olarak nitelendirilir.

"Allah (cc) yaptığından sorumlu olmaz; kullar ise sorumlu olurlar." (Enbiya, 23)

Öyleyse Allah'ın (cc) dinini emir ve nehiyler yönünden farz olan ibadetler temsil ediyorsa, akaid yönlerinde de Allah'ın (cc) şeriatı ve kanunları temsil eder. Bu yönler birbirinin tamamlayıcısıdır. Bu cüzlerden her hangi biri kaybolduğu anda din varlığını kaybeder. Çünkü İslam tüm parçaları düzgün biçimde dizilmiş bir cihaza benzer. Cihazın bir parçası eksik olsa veya yabancı bir parça eklense bu cihaz çalışmaz, en güzel vasıflar Allah'a (cc) aittir.

Hz. Muhammed'e (sav) indirilen şeriat ile son şeklini alan bu mükemmel din, kaynağı beşeri ideoloji olan hiçbir sistemle uyuşmaz. Grubu ne olursa olsun hiçbir yabancı kan kabul etmez. /Eğer insanlar Allah'tan (cc) indiği şekli ile bu dini alır, kalpleri mutmain razı oldukları halde bunun hükmüne boyun eğerlerse bu dinin çizgisine girmiş olurlar.

Usulü fıkıh yönünden ayete dönecek olursak: Ayetin zahiri, kim kalben razı olarak Allah'ın (cc) şeriatını anayasa kabul etmezse mü'min değildir. Bu hususta bu ayeti zahiri manasından çıkaracak daha kuvvetli bir nas gelmemiştir. Gelen bütün deliller bu manaya delalette bu ayetten daha aşağı değildir.

İbni Hacer bu ayetteki "İman etmezler" kavlinin manası hakkında bazı âlimlerden "imanları kamil olmaz" manasını nakletmiştir. Bu te'vil bir kaç yönden reddedilmiştir.

1. Lügat yönünden reddedilmiştir. Burada "Kâmilen" diye bir vasfın takdir edilmesi Ebu Zeyd Debbusinin et-Takun adlı eserin de söylediği gibi ayette manen şeklinde bir mastarın olmasına ihtiyaç duyar. Öyleyse ayet "la yü'minune imanen" şeklinde olsaydı "Kâmilen" vasfı takdir edilebilirdi. Fakat ayette böyle bir mastar olmayınca "Kamilen" diye bir sıfat takdir edilemez. Bu birinci yön.

Ayrıca bu mana herhangi bir sebep olmaksızın zahiri manayı terk edip kelamda takdir yoluna gitmektir. Zaruret olmaksızın zahiri manayı terk etmek ise caiz değildir.

2. Bu te'vil usulü fıkıh yönünden makbul değildir: Hanefilere göre kelamda takdir, kelamın doğru anlaşılmaması gibi bir zaruretten dolayı yapılır. Ayette kelamın doğru anlaşılmasına engel olan bir umumilik yok ki doğru anlaşılmasını sağlamak için ayette hususilik yapalım, zira umumilik olmayan yerde tahsis yapmak muhaldir.

Bundan dolayı "eğer yersem hanımım boş olsun" diyen bir kişi, hususi bir yemeği kastettim dese bunun sözü hem dinen makbul olmaz, hem de İslam mahkemesi tarafından kabul edilmez.(Pezdevi, 4/60. Takvimli'l Edille 247. El-Minhac, 2/66, Fusulu Bedai 2/183–185)

Buna göre Hanefiler bu ayette sıfat takdir etmeyi caiz görmüyorlar.

İbni Hüman Fethul Kadir'de şöyle demiştir:

"Bir kimse yıkanmayacağına veya nikâhlanmayacağına yemin etse sonra cenabetten yıkanmamayı, belli bir kadınla evlenmemeyi kastettiğini söylese bunun bu sözüne itibar olunmaz." (el-Vusul ila Kavaidil Usul)

Şafiilerle beraber ayette umumilik olduğunu kabul ettiğimiz takdirde ayetin hususileştiğine dair delil nedir? Bildiğimiz kadarıyla ayeti tahsisleştirecek herhangi bir delil gelmemiştir. Ancak bu tahsisleştirici kıyas olabilir. Fakat kıyası zanni nassı tahsis edecek kadar kuvvetli değildir.

Bundan dolayı Şafii olan Fahrurrazi bu ayetin açıklamasında şöyle demiştir:

"Ayet zahiri kıyasla nassın hususileştirilmesinin caiz olmadığına delalet eder. Zira ayetin zahiri mutlak olarak "Allah'ın hükmüne uymanın farz olduğunu" bundan yüz çevirmenin caiz olmadığını ifade eder. Bu ayetteki gibi tenkidli ifadeler naslarda az karşılaşılan şeylerdir. Bu da Kur'an ve sünnetin umumiliğinin kıyasın hükmüne takdim edildiğini ifade eder." (Tefsir Mefalihi'l Gayb 3/253)

3. Siyak (ayetlerin sıralanışı) cihetinden reddedilmiştir. Ayetten "İmanı kâmil" manasını almak ayetin zahir (açık) olan manasını zedeler. Zira bundan önceki ayetlerin çoğu bu ayetten anlaşılan zahiri manayı te'kid eder. Bu mana ise "Allah ve Rasulünün şeriatını hakem kabul etmektir. İşte bu iman ve İslâm'dır. Aksi takdirde iman ve İslâm'dan söz edilemez.

Ayetlerin akışı iman ve İslam'ın sınırlarını çizerek başlar. Allah (cc) "Ey iman edenler! Allah'a (cc) itaat edin. Peygambere ve sizden olan idarecilere de itaat edin. Sonra bir şey hakkında çekiştiniz mi hemen onu Allah'a ve Rasulüne arz ediniz; eğer Allah'a ve Ahiret gününe inanıyorsanız. Bu müracaat hem hayırlı hem de netice bakımından daha güzeldir."(Nisa, 59) ayeti ile başladı.

İbni Kesir bu ayetin tefsirinde "Bu ayet uzlaşmaya (söz birliğine) varılmayan yerlerde kitap ve sünneti hakem kabul etmeyenin Allah'a (cc) ve Ahiret gününe iman etmiş olmayacağına delalet eder. "(İbni Kesir, 1/518)

İbni Kesir yine bu ayetin tefsirinde "Allah'ın (cc) şeriatını hakem (anayasa) kabul etmeyen her ne kadar mü'min olduğunu iddia etse de iman çizgisinden çıkmıştır."

emektedir. Bundan dolayı bir sonraki ayetler bu hükmün kesinliğini vurgulayarak şöyle diyor: **"Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilen kitaplara iman ettik, diye boş iddiada bulunanlara bakmaz mısın? O azgın tağutla muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu tanımamakla emr olunmuşlardı. Şeytan ise, onları çok uzak bir sapıklığa düşürmek ister. Onlara Allah'ın (cc) indirdiği Kur'an'a ve peygamberin hükmüne gelin, denildiği zaman münafıkları görürsün ki, senden düşmanca bir dönüşle yüz çevirirler."** (Nisa, 60–61) Öyleyse bu ayette geçen imanda zan ile hüküm vermek doğru olmaz. Öyle ise tağutu(Allah'ın indirdiği hükümlerin karşısına dikilen, Allah'ın emirlerine mukabil yeni hükümler icat eden her varlık tağuttur. Her toplumun tağutu Allah (cc) ve Resulünden başka hakem kabul ettikleri, Allah'tan başka ibadet ettikleri, Allah'tan bir delil olmaksızın peşinden gittikleri, Allah'a yapılacak itaati kendisine yaptıkları her nesnedir. (İbni Kayyım, Alamul Mukun) (Allah'ın kanunlarından başka kanunları) hakem kabul etmek iman değil, apaçık sapıklıktır, imansızlıktır.

Allahu Teala münafıklığın alametinin Allah'ın (cc) şeriatını hakem kabul etmemek ve ondan alıkoymak olduğunu beyan ettikten sonra peygamberlerin sadece tebliğ için değil itaat olunmak için gönderildiklerini beyan eder. **"Biz her peygamberi, ancak Allah'ın izni ile kendisine itaat olunmak için gönderdik. Eğer onlar, nefislerine zulmettikleri zaman sana gelseler de günahlarına Allah'dan mağfiret dileseler, peygamber de kendileri için afv isteseydi, elbette Allah'ı (cc) tevbeleri ziyade kabul edici, çok esirgeyici bulacaklardı."** (Nisa, 64) Daha sonra **"Hayır, vallahi iman etmiş olmazlar."** (Nisa, 65) ayeti nefislerde bu hükmü yerleştirmek ve bu hususta gelebilecek herhangi bir soruyu açık bir şekilde izah etmek için tabii yerinde gelmiştir.

Beşeri Hayatta Bu Hükmün Önemi:

İnsanlığın içine düştüğü bu hal, insan fıtratının bozularak altüst olması, insanların işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesadın yayılması, insanlığın karşılaştığı bu çıkmazların tek sebebi insanlığı saadete ulaştıracak esas bir prensibi terk etmeleridir.

Allah'ın (cc) indirdiği hükümlerin karşısına dikilen, Allah'ın (cc) emirlerine mukabil yeni hükümler icat eden her varlık tağuttur. Her toplumun tağutu Allah ve Resulünden başka hakem kabul ettikleri, Allah'tan başka, ibadet ettikleri, Allah'tan bir delil olmaksızın peşinden gittikleri, Allah'a yapılacak itaati kendisine yaptıkları her nesnedir. (İbni Kayyim, Alâmûl Mulker) O prensip Allah'ın kitabını hakem (anayasa) kabul etmek, işlerin anahtarlarını gerçek sahiplerine vermektir.

"Göklerin ve yerin (hazine) anahtarları O'nundur. Rızkı dilediğine yayar ve kısar. Çünkü o her şeyi kemal üzere bilendir." (Şura, 12)

Kitabullah'ın hakem kabul edilmesi insanlığın tüm hastalıklarının tek ilacıdır. Onsuz ne iman ve ne de İslam mefhumları varlığını sürdüremez.

"Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman mü'min bir erkekle mü'min bir kadın için, kendi işlerinden dolayı Allah'ın ve Peygamberin hükmüne aykırı olanı seçmek hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Rasulüne isyan ederse, muhakkak açık bir sapıklık etmiş olur. " (Ahzab, 12)

"Bir de münafıklar: "Allah'a ve Rasulüne inandık ve itaat ettik" diyorlar da, sonra bunun arkasından bir zümresi yüz çeviriyor. Bunlar, (kalbleriyle inanmış) mü'minler değillerdir." (Nur. 47)

Bu husustaki ayetler sayılamayacak kadar çoktur.

6. BÖLÜM
ALLAH'IN ŞERİATINI TERK ETMEK

Şeriatın terki din çizgisinden çıkış demektir.**"Hayır; Rabbine ant olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp, sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı**

duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar. " (Nisa. 65)

Allah'ın şeriatını hakem kabul etmenin insan hayatındaki ehemmiyetini kısaca beyan ettik. Bu ayetin tahlilini yaptıktan sonra İbni Hazm'a göre ayetin umumi oluşunu, te'vile ihtimali olmayışını, ayetin zahirinden çevirecek başka bir nassın bulunmadığını, bunu tahsisleştirecek bir delil de gelmediğini beyan ettik. Bazı âlimlerin buradaki imanı "İmanı Kemal" ile te'vil etmelerine cevap verdik. Burada sözün özü şudur:

Hiçbir kimse için Allah ve Resulü ile beraber söz söyleme hakkı yoktur. Bütün usul kitapları, girişlerini usulcülerin ve imamların şu sözleri ile açarlar.

"Müslüman âlimler tek hâkimin Allah olduğuna ittifak etmişlerdir. Kur'an birçok ayetlerinde bunu açıkça zikretmiştir." "Hüküm ancak Allah'a aittir." (Yusuf, 40, 67)

Hükmün bir ve kahhar olan Allah'a ait olduğunu ifade eden bu ayet Yusuf suresinde aynı lafızla iki defa zikir olunmuştur. İmam Şafii:

Resulullah'ın sünelinin olduğu bir yerde onu bırakıp insanlardan herhangi birinin sözünü almanın caiz olmaması hususunda âlimlerin ittifakını zikretmiştir. (Miftahul Cenneh el-İhticacı bissünneh, Suyuti, sh. 24)

Muhaddis, müfessir ve tarihçi İbni Kesir'e göre ilk meşakkatli dönem Allah'ın kitabının insanları yönetmekten uzaklaştırılması ile başlamıştır. Allah'ın kitabı Cengiz Han'ın Meliklerin siyaseti manasına gelen "yas veya yasık" adlı kanunu ile değiştirilmiştir. Bu hususta İbni Kesir sarih olarak şu sözünü söylemiştir:

"Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed b. Abdullah'a indirilen muhkem şeriatı kim terk eder, diğer nesh edilen şeriatlarla hükmetmeye kalkarsa dinden çıkmış olur." (el-Bidaye vennihaye, 13/118–119, İbni Kesir) Hüküm için yasaya müracaat eden, onu Allah'ın kitabına takdim eden şüphesiz Müslümanların icmaı ile dinden çıkmıştır.

Adiy b. Hatim Efendimizin yanına girdiğinde Efendimiz: **"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını) (Hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler."** (Tevbe, 31) ayetini okuyordu. Adiy: "Ya Resulullah, onlar (din) bilginlerine ibadet etmiyorlardı ki, dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sav) Adiy b. Hatim'e Yahudi ve Hıristiyanların haham ve papazlara nasıl ibadet ettiklerini beyan ederek şöyle

buyurdu: **"Hahamlar ve papazlar onlara bir takım şeyleri helal ve bir takımını haram kılmışlardır. Onlar da buna tabi oldular. İşte onların papaz ve hahamlara ibadeti budur."** (Tirmizi, İbni Kesir Tefsiri, 2/171) buyurmuştur.

Buna göre insanoğlunun kelamına rıza ile müracaat etmek İslam'ın zimmetini boynundan çıkarmaktır. Allah kelamının terkine rıza gösteren başka sistemleri hakim (anayasa) kabul eden veya beşer kelamını Kur'an ve sünnetten üstün gören kimsenin imandan nasibi yoktur. Seksiz şüphesiz bu apaçık küfürdür.

Hâkim ancak Allah (cc) ve onun kitabıdır. İnsanlar ise Kur'an ve sünnetin hükümlerini tatbik etmekten başka vazifeleri yoktur.

"İnsanlar (aslında) bir tek ümmet (millet) idi. Bu durumda iken Allah müjde verici ve uyarıcı olarak peygamberleri gönderdi. İnsanlar arasında anlaşmazlığa düştükleri hususlarda hüküm vermeleri için onlarla beraber hak yolu gösteren kitapları da indirdi." (Bakara, 213)

Celaleyn ve diğer tefsirlerde geldiği üzere insanlar arasındaki ihtilaflarda hükmeden Allah'ın kitabıdır. Ayetin sebebi nüzulü de bu görüşü desteklemektedir. Kim Allah'ın dini ile hükmetmezse veya Allah'ın şeriatını hakem tayin etmezse veya Allah ve Resulünün hükmüne rıza göstermezse her ne kadar namaz ve şair gibi İslam'ın şiarı olan ibadetleri yapsa da mü'min sayılmaz.

Buhari; Urve'den, şu rivayeti yapıyor: Ensardan birisi Harre mevkiindeki hurmalıkları suladıkları su yollan ve suyu kullanma mevzuunda Zübeyr b. Avvam'ı Rasulullah'a şikâyet etti. (Bu su önce Zübeyr'in daha sonra Ensari'nin tarlasına uğruyordu. Bir keresinde Zübeyr suyu tarlasında tutup sulayacağı sırada ensari Zübeyr'e; "suyu tutma bırak da bize gelsin" demişti. Fakat Zübeyr kendi hurmalığını sulamadan suyu komşusuna vermek istememişti. Bunun üzerine her ikisi de Efendimiz'e geldiler) Efendimiz Zübeyr'e: "Ey Zübeyr tarlanı sula, sonra komşuna salıver" buyurdu.

Ensari: "Ya Rasulullah Zübeyr halanın oğlu olduğu için mi iltimas ettin, dedi. Peygamberin yüzü değişti ve"Ey Zübeyr tarlanı sula, sonra suyu hurma ağaçlarının köklerine erişmedikçe bırakma. Su hakkını tamamıyla kullan" dedi. (Efendimiz evvela aralarında sulhe hükmetmek istemiş. Hz. Zübeyr'in sulamakla yetinip, hakkını tamamen kullanmadan suyu salıvermesini istemişti. Ensari'nin itirazı üzerine her ikisinin tam olarak haklarını beyan etti.

Hadisin ravisi Zübeyr der ki: "Vallahi öyle zannediyorum ki,

"Hayır; rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıkta seni hakem kılmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa–65) ayeti bu hadise üzerine olmuştur."

Ensardan olan bu zat dinin bazı vecibelerini zahiren yerine getirdiği halde ayet ondan İmanı nefyetmiştir. (Yok saymıştır.)

ALLAH VE RASULÜNÜ HAKEM TAYİN ETMEK

Bu hüküm etrafında bazı müfessirlerin kavillerini zikredelim. Kadı Ebu Ya'la el-Hanbelî şöyle der:"Hüküm hususunda tağuta müracaat etmek, Hz. Muhammed'in hükmüne rıza göstermemek küfrü gerekli kılar."

Buna Deliller:

Birinci olarak: Allahu Teala şöyle buyurur. **"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tağutu tanımamakla emr olundukları halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar."** (Nisa, 60)

Allah (cc) tağutun hakem yapılmasını ona iman olarak kabul etmiştir. Şüphesiz tağuta iman Allah'a küfürdür. Nitekim tağutu inkârda Allah'a imandandır.

İkinci olarak Allahu Teala'nın: **"Rabbine and olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükme razı olmadıkça iman etmiş olmazlar."** (Nisa,65) Kavli peygamberin hükmüne razı olmayanın dinden çıktığına delildir.

Üçüncü olarak: Allah'ın şu kavli kendisine isyanın büyük bir günah olduğunu bildirir.

"Onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar."

Bu ayetlerde Allah'ın veya peygamberin emirlerinden bir emri reddedenin din çizgisinden çıktığına deliller vardır. Bunda şüphelenerek veya inaden reddetmesi arasında fark yoktur. Ve burada

sahabenin zekâtı men edenlerin vermeyenlerin mürted olduklarına, öldürülmeleri ve ehillerinin esir alınmaları hususunda verdikleri hükmün sahih olduğuna delil vardır. (Tefsiri Kasımi, sh. 1355, Metafituhulgayb, 3/253Fahrurrazi)

Kasımî şöyle der: Bazı müfessirler bu ayet, Allah'ın hükmüne, koyduğu kanunlara rıza göstermenin farz olduğuna delalet eder. İslam şeriatının dışında herhangi bir şeyin hakem kabul edilmesi caiz değildir, demişlerdir.

Hakim: Bu ayet Allah'ın hükmüne razı olmayanın küfrüne delalet eder. Hz. Ömer'in münafığı öldürme hadisesi kanının heder olduğuna kısas ve diyet gerekmediğine delalet ettiğini söyler. Burada bir nokta daha vardır.

Bir davada anlaşamayan iki kişiden biri Müslümanların hükmüne razı olsa, fakat diğeri buna razı olmayıp küfür sisteminin mahkemesini istese, küfre rıza gösterdiği için kâfir olur.

Buna göre orman kanunlarına ve beşeri sistemlere rıza göstermek din çizgisinden çıkıştır. Kur'an ve sünnetin nasları ile çarpışmadır.

Ben derim ki: bu kanunlara rıza gösteren, ikrah olmaksızın bunlara müracaat eden, bu kanunların yapımında veya yürürlüğe sokulmasında kendi rızası ile emeği olan bu ayetin hükmü gereğince iman dairesinden çıkar.

Buhari bu ayetin ensardan dini vecibeleri yerine getirip İslam'ını ilan eden bir zat hakkında indiğini, ayetteki yeminin çok şiddetli ve kesin bir şekilde geldiğini, Allah'ın şeriatını hakem kabul etmeyenin mü'min olmadığını kesin olarak bildirmiştir.

Merhum Seyyid Kutup bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Ve sonra kesin uyarı geliyor. Allah (cc) yüce zatına yemin ederek diyor ki: "Bir mü'min bütün işlerinde Rasulullah'ı hakem tayin edinceye kadar iman etmiş sayılmaz. Sonra o hükme kalbi ile rıza göstererek kabul eder. Hükmü kabul etmekte kalbinde bir daralma ve zorluk, nefsini tırmalayan herhangi bir endişe de hissetmez,

"Rabbine yemin olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar, " (Nisa, 65)

Evet, bir kere daha kendimizi imanın şartı, İslam'ın sınırı önünde buluyoruz. Allah nefsine yemin ederek bu gerçeği ifade ediyor. Bundan sonra imanın şartını, İslam'ın sınırlarını tespit etmekte kimseye söz düşmez. Ve burda kasden ve inaden yapılan zorlamaların dışında, hiçbir te'vile mahal yoktur. Bu te'vilde ayetin belli bir zamana

ve insanlardan belli bir topluluğa mahsus olmasıdır. Bu İslam'dan hiçbir şey bilmeyen, Kuran'ı tabirlerden de az veya çok hiçbir şey anlamayan kimsenin anlamsız sözüdür.

Evet, bunlar, İslam'ın bir bütün olarak kabul edilmesini ifade eden hakikatlerdir. Ayet yeminle beraber bütün kayıtlardan soyutlanmış olarak geldi.

Ayrıca burada Rasulullah'ı hakem tayin etmekten maksat bizzat şahsının hakem tayin edilmesini vehme getiren hiçbir delil yoktur. Bundan maksat Rasulullah'ın şeriatını ve Rabbani metodunu hakem tayin etmektir.

Aksi takdirde Rasulullah'ın vefatından sonra Allah'ın şeriatına ve Resulünün sünnetine yer kalmaz. Bu söz Hz. Ebu Bekir'in kendileri ile savaştığı en azgın mürtedlerin sözüdür. Rasulullah'ın vefatından sonra onun hükmünü kabul etmeyip zekâtı men ettikleri için Hz. Ebu Bekir bunlarla "Mürtetlerle savaş" adı altında savaş açmıştır.

İslam'ın ispatı için Allah ve Resulünün şeriatını hakem kabul etmek yeterse de, imanda nefsin rızası kalbin hoşnutluğu olmaksızın bu yalnız başına yetmemiş. İşte İslam... İşte İman... Her nefis İslam ve imanını iddia etmeden önce kendi durumuna baksın. İman ve İslam'dan hangi noktadadır?" (Fizilali Kur'an, 5/130, Seyyid Kutup)

İnsanlığın problemlerinin tek çözümünün Allah'ın kanunlarına itaat etmekte gizlendiğini ifade eden ayet etrafında birçok müfessirin görüşünü naklettikten sonra hiç bir kimseye ayetin umumiliği "İmanı kâmil" ile tahsis edilmiştir demek düşmez. Zira onların iddia ettiği gibi olsaydı ayeti tahsisleştirecek bir delil olması gerekirdi. Çünkü ayeti zahiri manasından çıkarabilmek için ondan daha kuvvetli bir delil olması gerekir.

Kıyasa gelince ayeti umumiliğinden çıkaramaz.

Fahrurrazi'nin şu sözünü nakletmiştik.

"Ayetin zahiri kıyas ile tahsis edilmesinin caiz olmadığına delalet eder. Zira ayet peygamberin sözüne ve hükmüne mutlak şekilde tabi olmanın vucubiyetini ifade eder."

Fahrurrazi devamla: "Allah kasemle ifade etmiştir ki onlar imanın şartlarını yerine getirmedikleri müddetçe îman vasfı ile vasıflanamazlar. Bu şartların ilki de; aralarında anlaşmaya varamadıkları hususlarda peygamberi hakem tayin etmeleridir."

Ayetin, hakimiyet mefhumu üzerinde duran ayetler topluluğu arasında gelişi, sebebi nüzulü ve müfessirlerin bu ayetteki sözleri bu manayı te'yid eder.

Evet!.. Etrafımıza bir bakalım. Bir zamanlar İslam kanunlarının geçerli olduğu topraklarda olup bitenlere bir bakalım. Bu ülkelerin insanlarının büyük çoğunluğunu iki halden birinde görmekteyiz.

Birinci sınıf, Rabbani olan şeriatın hükmünü terk ederek tağutun hükmüne razı olur, halbuki kendini dinden çıkaran bu musibetin büyüklüğünü idrak edemez.

İkinci sınıf, Allah'ın dinine düşmanlığını ilan ederek tağutun hükmüne razı olur. Bütün çevresindekiler insanları ve nüfus kâğıdı onun İslam'ına şahidlik yaptığı halde İslam ve iman ile tüm alakası kesilmiştir.

Evet... Tehlikeli olan bu iki durum gizlice müslümanlar arasına sirayet etmiştir.

Selanikli bir Yahudi dönme Sultan II. Abdulhamidi halifelikten düşürmek için yapacağını yaptı. Müslümanların halifesi ve İslam'ın hükümleri ortadan kalktı. Bütün bunlar yahudilerin çeşitli adlar altında kurdukları gizli cemiyetlerin yürüttüğü korkunç planlar ile gerçekleşti. Mason locaları, Jön Türkler, İttihat ve Terakki cemiyetleri bunlardan bazılarıdır. Kendisini müslüman sayan birçok kişi bunların ağına düştü. Hatta bu ümmete dini önderlik, ruhani liderlik yapanlardan bir çokları bunların ağına düşmüştür. Öyle ki Ezher ulemasının önde gelen simalarından biri bu dönemde mason localarından sedef madalya ödülüne nail olmuştur. Bundan daha garibi Mısır'daki ilk mason locasının İslam davetçilerinin önde gelen simalarından sayılan bir zatın eli ile kurulmasıdır. İkinci mason locasını da onun talebesi kurmuştur.(Itticahatü'l vataniyye Fil Edebil Arabî el-Muasır. Muhammet! Hüseyin. İskenderiye Üniversitesi Arap Edebiyatı Profesörü)

Şu anda çok açık bir şekilde şu gerçek ortaya çıkmıştır ki, masonluk ve Siyonizm bir dalın iki çatalıdır. Bir anadan doğma ikiz kardeştirler. O da yeryüzünde bütün dinleri yok etmeye çalışan, insanlığı ifsad etmek için her türlü entrikaya başvuran Yahudidir. Bu anlatılan olayın bir yüzü.

Olayın ikinci yüzüne gelince bu planlar çok basit bir şekilde müslümanlar arasında uygulanmış ve ortaya "Şer'i Din" yerine "Beşeri Dinler" çıkmıştır. Nitekim şu anda lise ve üniversitelerde bu konular müslüman evlatlarına okutulmaktadır. Bu üniversitelerde bu konular müslüman evlatlarına okutulmaktadır. Bu üniversiteler bu yeni dini öğrenmekteler. Bu yeni dinde ihtisas sahibi olarak bu yeni dinin hizmetçi ve muhafızları olmaktalar.

Bir zamanlar İslam yurdu olan bu beldelerde merkezi kurumların, idare mekanizmalarının ve ümmetin yönlendirilmesinin bunların elinde olması ne kadar acı bir durum!..

İnsanların canlan, malları, ırzları bunların eline teslim edilerek hakim, kadı oldular. Yeryüzünde Allah'ın dini zayi oldu. Dinin bazı şiarından olan ibadetlerin dışında hiçbir şey kalmadı.(Umdetüt tefsir, Ahmed Şakir)

Allah'ın şeriatını hakem kabul etmeyen her ferd, Allah'ın kanunlarına her hangi bir kanunu tercih eden, Allah'ın şeriatını beşeri kanunlarla sentez yaparak şirk koşan veya Allah'ın kanunlarının başka kanunlarla değiştirilmesine rıza gösteren her ferd din çizgisinden çıkmış, İslam'ın zimmetini boynundan atmış olur. Seyyid Kutup şöyle der:

"Puta tapanlara müşrik damgasını vurduğu halde tağutu hakem kabul edene şirk ile hükmetmeyenler, birincisinden sakınıp, ikincisinden sakınmayanlar, işte bunlar Kur'an okumayan ve bu dinin tabiatını tanımayan kimselerdir. Kur'an'ı Allah'ın indirdiği gibi okusunlar. Kur'an'a ciddi bir şekilde yaklaşsınlar. Kur'an'ı düzgün olarak anlasınlar...

"Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a şirk koşanlardan olursunuz." (En'am, 121)

Bu bölümü Ahmed Şakir'in "Yoksa onlar cahiliyyet idaresini mi arıyorlar?"(Maide, 50) ayetinin tefsirinde söylediği sözlerle bitirelim. Müslümanlardan herhangi bir kimse için "şer'i din" yerine "Beşeri dinlere" boyun eğmesi caiz midir? Her hangi bir baba bilerek veya bilmeyerek bu yeni dini okuması, buna inanması, bununla amel etmesi için çocuklarını mekteplere göndermesi caiz midir? Her hangi bir müslümana bu kanunların gölgesi altında hakimlik görevi üstlenmesi caiz olur mu? Burada hüküm çok açıktır. Müslüman olan herhangi bir kimse için bunlara boyun eğmesi, bunları kabul etmesinde herhangi bir özür yoktur. Her nefis kendini korusun. Her şahıs nefsinden hesaba çekilecektir. (Umdetüttefsir, 4/174, Ahmed Şakir.)

7. BÖLÜM
AKİDEYİ TERKETMEK VE ONA BOYUN EĞMEK

AKİDEYİ TERK ETMENİN DOĞURDUĞU NETİCELER

Dinden kendini soyutlayan sabit bir akideye boyun eğmeyen insanlığın ulaştığı nokta nedir? Ahlâkın, dinlerin, düşüncenin örf ve adetlerin devamlı bir gelişme süreci içinde olduğunu söyleyen, maddi ve teknolojik açıdan ileri seviyeye ulaşmış ülkelerde sahih akidenin terkinin doğurduğu neticeler şöylece sıralanabilir.

1. Sosyal adaletin olmayışı, servet dağılımındaki çarpıklıklar, bir tarafta aşırı derecede servet sahibi zenginler, diğer tarafta korkunç fakirler. Bu da bir tabakanın diğer tabaka üzerine çömezleşmesiyle fakir halkın kalbinde düşmanlık ve kin duygularını kabartmış, toplumu adeta bir uçurumun, bir yanardağın kenarına atmıştır.

2. İdarecilerinin adalet, eşitlik ve ölçülü servet dağılımı sloganları attıkları ülkelerin halkını korku, kin, nefret ve düşmanlık duyguları kaplamış. Yollara mezbahalar, darağaçları kurulmuştur. Sovyetler Birliğinde bir çeyrek asırda 26 milyon insan kanı akıtılmış, bu da senede bir milyon küsur insanın öldürülmesi demektir. Yine Yugoslavya'da bir milyon insan katledilmiştir.

3. Maddi hayatı helâke götüren ahlâki çözülmeler. Tüm toplumlarda medeniyetleri koruyan bir takım müeyyideler olması gerekir. Bir toplum cinsel sapıklıklar, kokuşmuş arzular içinde boğulduğu zaman yok olmaya mahkûm olur. Tarih bunun en doğru şahididir. İşte "Atina", Şehevi arzulara tapmaya başlayınca yerin derinliklerine gömüldü. Bin sene devam eden "Roma imparatorluğu" vahşi "Hun" ve "Vindal" kabilelerinin eli ile yıkıldı. Bütün bunlar, azgın Roma fahişe Feynusu güzellik tanrıçası, sarhoş Bahos'u şarap tanrıçası, uydurma efsanelerine göre aşk ve güzellik tanrıçası olan Afrodit'in üç tanrı ile zina etmesiyle sevgi tanrısı kiyabid meydana gelmiştir, diyerek düştükleri sapkınlıklardan sonra vuku bulmuştur.

4. Maddi açıdan müreffeh hayat süren toplumlarda sinirsel hastalıklar, iç ve dış hastalıkları, mide rahatsızlıkları gibi hastalıklara, sinema ve tiyatroların yoğun olduğu bölgelerde intihar hadiselerine rastlanır. Fuhşun yayılması sebebiyle zührevi hastalıklar yaygın bir şekil almış, bu hastalıklar için yüzlerce klinik kurulmuştur. Amerikan halkının %90'ı bu gibi hastalıklara yakalanmış bulunmaktadır. (Hicab, Mevdudi, Modern Avrupa Bölümü)

Halkın %60'ı frengi, %40'ı bel soğukluğuna yakalanmıştır. Amerika'da irsi frengiden senede ölenlerin sayısı tahminen 30–40 bini bulmaktadır. Bu da gençliğin büyük bir bölümünün askerliğe elverişli olmaması demektir. Birinci Dünya Savaşında Fransa bu sebepten dolayı 70 bin kişiyi askere kabul etmemiştir. Aynı şekilde Amerika'da altı milyonda bir milyon askerliğe elverişli değildir. Bu durumda zekâ, dayanıklılık gücünün ve üretim ortalamasının düşük olmasını doğurur.

5. Dünyayı tehdit eden unsurların, korkunç harp karaltılarının tüm insanlığı korkutması, insanların sinirlerini germesi, uykularını kaçırması.

6. Bazı milletlerin yok olmaya (nesillerin tükenmeye) doğru gitmesi. Mesela Fransa'da Fransız cinsiyeti taşıyan 42 milyon halkın 33 milyonunu göçmenler teşkil etmektedir.

7. Avrupa ve Amerika'da sosyal hayatı, cemiyeti, terk edenler toplumdan ürkerek ayrılanlar büyük bir yekûn teşkil etmekteler ve Amerika ve Avrupa'nın emniyeti için büyük bir tehlike arz etmektedirler. Toplumun her tabakasından milyonlarca insan hayatlarını sokaklarda idame ettirmektedir. Bunların yemeleri, içmeleri, kazai hacetleri, cinsel ilişkileri aynı yerde, yol ortasında vuku bulmaktadır.

Şehid Seyid Kutub'un en olgun eserlerinde olan "Hasaisit tasavvur el-İslâmi" adlı eserinin bir bölümünde şöyle der:

"Bugün insanlığı yakalayan baş dönmesinin yakalamadığı akıllı kimse, bozulmuş insanlığa baktığında insanlığı düşünce, nizam, örf, adet ve tüm hareketlerinde acı bir çırpınış içinde, öz değerlerini çıkarıp atmış, bütün hayatı felce uğramış, çarpılmışçasına şaşkın, düşünce ve inancını elbiselerini değiştirir gibi değiştirmiş olarak görür.

İnsanlık çektiği sıkıntılardan dolayı çığlık atıyor. Hezimete uğramışçasına kaçıyor, mecnun gibi gülüyor, sarhoş gibi naralar atıyor, beyhude ve abes şeyleri araştırıyor, hayallerin peşinde koşuyor, sahip olduğu en kıymetli şeyleri sokağa atıp elinin tuttuğu en basit ve kıymetsiz şeylere sahip çıkıyor. Yazık olsun! Yazık!... Tıpkı efsanelerdeki gibi, insanı öldürüyor, üretimi çoğaltmak için insanı makine şekline sokuyor...

İnsanlığın manevi değerlerine, ahlak, güzellik gibi yüce değerlerine bir avuç azınlığın şehvet pazarlayıcılarının, film yapımcılarının kazancı için son veriliyor.

Evet, insanların yüzüne, bakışlarına, giyimine, hareketlerine, fikir ve görüşlerine bakarsın ve insanları bir kaçış, bir arayış içinde görürsün. Sabit bir eksen etrafında dönmezler, şaşkın, ne yaptığını bilmez bir şekilde görürsün. Ne yaptığını bilmeyen bu insanların etrafını azgın, pragmatist hayat felsefesine sahip kan emici, sömürgeci, faizciler, sinema yapımcıları, gazeteciler, yazarlar vb.leri sarmıştır. Gelişme, ilerleme, hürriyet, sınırsız yenilikler diye haykırıyorlar. Gerçek suç budur. İnsanlığın ifsad edilmesi hususunda da gerçek suçlu bunlardır." (Hasaisit Tasavvur)

MÜSLÜMAN TOPLUM

Şimdi ise fertlerini müslüman şahsiyetlerin oluşturduğu İslami toplumu inceleyelim. İslam akidesinin terbiye ettiği müslüman şahsiyetini kalbi sakin, gözü mesrur, her türlü dünyevi endişeden uzak mutmain bir şekilde görürsün.

Onlardan biri şöyle der: **"Biz öyle bir saadet içindeyiz ki padişahlar bunu bilseler, bunu elde etmek için bizimle çarpışırlardı."** Abdullah b. Mübarek'e

— **Melikler kimdir?** Denince

— **Zahidlerdir**

— **Sefiller kimlerdir?** Denince

— **Dinlerine ihtimam göstermeyenlerdir.**

— **Sefillerin daha aşağısı kimlerdir?** Denince

— **Başkalarının dünyası uğruna kendi dinini zayi edenlerdir**, der.

Umarım ki sen de, Rabbiatül Adeviye'nin terennüm ettiği beyitlerden benim aldığım tadı alırsın.

Keşke,
hayat iken sen hoş olsan
İnsanlar
tedirgin iken sen razı olsan
Dünya ile
aramız harab iken
Seninle
aramız mamur olsa
Eğer sevgin
varsa her şey kolaydır
Toprağın
üstündeki her şey toprak olacaktır.

Bu manada Suheyb (ra) Efendimiz (sav)'den şunu rivayet eder: **"Mü'minin işine hayret ederim. Onun bütün işi hayırdır. Bu ancak mü'min olanlar içindir. Ona (sevinilecek bir durum) isabet etse şükreder, onun için hayır olur. Onu üzecek bir durum (zarar) isabet etse yine hayır olur.**(Müslim, 2295)

Akide gönlünün derinliklerine yerleşen kimse şu sebeplerden dolayı huzursuz olmaz.

1. O kâinat hususunda hayret ve dehşete düşürecek sorunlarla karşılaşmaz. Çünkü o bilir ki Allah (cc) birdir. Ve bu kâinat O'nun tarafından yaratılmıştır. O yine bilir ki insan bir tutam çamurdan yaratılmış sonra kendine ruh üfürülmüştür. Yine O cennetten yolculuğa başlayıp yeryüzüne indiğini ve onu ilk yurduna (cennete) ulaştıracak dosdoğru bir yolun varlığını bilir.

Yaşasın Adn cennetleri

Onlar senin ilk yurdundur

Fakat biz düşmana esir olmuşuz

Vatanımıza dönüp kurtulmayalım mı? (Tarikul Hicreteyn ve Babüsseadeteyn, sh 51 Hadil ervah ila efrah, s. 13)

İşte bu doğru yol Kur'an ve sünnete uymaktır. İnsanı cennetten çıkaran inatkâr düşmanı vardır. Feylesofları ve düşünürleri hayrete sevk eden bütün bu sorulan, Rabbi ona güvenilir bir kaynak vasıtasıyla kalbini rahatlatacak şekilde cevaplamıştır.

2. O bilir ki bu dünya insanın sonu değildir. Karşılık burada değil ahirettedir. Dönüş ancak Allah'adır.

"Bilinsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur. Ve çalışması da ileri de görülecektir. Sonra ona karşılığı tastamam verilecektir. " (Necm, 39–41) Dünyadaki sıkıntıların mükâfatını ahirette görür. Dünya hayatı ahirete nispetle günün bir saati gibidir.

"Dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır." (Tevbe, 38)

Bütün bunlar onun kalbine sekinet, gönlünün derinliklerine mutluluk verir. Onu ali himmet sahibi kılar. Basit söz ve fiillerden uzak, yüce işleri arzulayan kişiliğe ulaştırır. Onda fedakârlık duygularını geliştirerek, Allah yolunda malını, canını büyük gayeler uğrunda harcama üzerine onu terbiye eder. Halid b. Velid'in Bizans komutanına söylediği şu sözü hatırla!

"Sana öyle bir toplulukla (orduyla) geldim ki sizin hayatı sevdiğiniz kadar onlar ölümü severler." İşte bu; yüce İslam terbiyesidir. Bu terbiye kocası, babası ve kardeşi şehid edilen Abduddar Oğullarından bir kadını akrabalarını düşünmeden Rasulullah'ın durumunu sormaya sevk etmiştir. **"O iyidir"** cevabını alınca: **"Senin dışındaki bütün musibetler hafiftir Ey Allah'ın Rasulü"** demiştir.

Çağımız yazarlarından Merhum Seyyid Kutub'un kız kardeşi Emine Kutup'u bu akide yetiştirmiştir. Kendisine ayrı ayrı bir bakan ve bir büyükelçi tarafından gelen evlilik tekliflerine karşılık o, ağır işlerde çalışmakla yüküm giymiş mahkûmlardan biri ile nişanlanmayı tercih etmiş, nişanlandıktan (1963) on sene sonra (1973) nişanlısının hapisten çıkmasıyla evlenebilmiştir. Bildiğim kadarıyla tarihte en uzun nişanlılık dönemi budur.

3. O kalben rahattır. Çünkü bilir ki rızık ve ecel Allah'ın takdiri iledir.

"Hiçbir kimse yok ki ölümü Allah'ın iznine bağlı olmasın" (Ali İmran, 145)

"Rızkınız da size va'dedilen şeyler de semadadır. (Yağmur, sevap, ikap ve amel defterleri, hepsi göktedir.) (Zariyat, 22)

Kâinattaki her şeyin Allah'ın takdiri ile olduğuna kalben mutmain olan, her hareket ve nefesin arkasında Allah'ın olduğunu bilen, bütün işlerde galip geldiğini, hükmünden dolayı sorgulanamayacağını, mülkün O'na ait olduğunu; dilediğini aziz, dilediğini zelil kıldığını bilir, bütün bunlara kesin olarak inanan kimseyi Allah (cc) yeryüzündekilerin en azizi kılar.

"Kim izzet ve şeref istiyorsa, bilsin ki izzet ve şeref Allah'a aittir." (Fatır, 10)

Evet, bu akide İbni Teymiye ve benzerlerine zamanın idarecilerine hapishane zindanlarının arkasından, **"Bana ne yapıyorsunuz? Benim ölümüm şahadet, hapsim halvet, sürgünüm seyahattir."** diyecek güç ve cesareti vermiştir.

Her dönemde bu akidenin erleri çıkmıştır. İşte asırlar önce yaşayan İzzet b. Abdusselam'ın, Melik Salih İsmail'in elçisine verdiği cevap. Elçinin: **"Padişahtan özür dilemen ve elini öpmen karşılığında sana tekrar kadılık makamın iade edilecektir."** sözüne cevaben:

"Vallahi padişah benim elimi öpse dahi ben bunu kabul etmem. Ey kavmim! Siz bir dünyada ben ayrı bir dünyadayım.

Sizin müptela olduğunuz durumlardan beni kurtaran Allah'a hamd ederim." demiştir.

Asrımızın seçkin şahsiyetlerinden **"Seyyid Kutup"** kendisine dünya makam ve mevkileri teklif edilmesine rağmen o sahte parıltılara, yalancı incilere karşılık zindan hayatını tercih etmiştir. İdam kararı açıklandıktan sonra Kral Nasır, Seyyid Kutup'a "Kendisinden özür dilemesi ve pişmanlığını açıklaması halinde affedeceği" haberini iletti. Seyyid Kutup:

"Ben Allah yolunda yaptığım iş için asla özür dilemem. Namazda Allah'ın birliğine şahadet eden parmağım bir tağutun hükmünü onaylayan tek bir harf bile yazmayacaktır."

İdamından bir gün önce kız kardeşi Hamîde'den Seyyid Kutup'la görüşüp bu konuda kendisini ikna etmesini istediler. Hücrede asılacağı saati bekleyen Kutup bu teklifi de reddederek;

"Niçin merhamet dileyeyim? Eğer Allah kanunu ile mahkûm edilmişsem ben Hakkın hükmüne razıyım. Yok, eğer batıl kanunlarla mahkum edilmişsem ondan çok daha üstün bir düşünceye sahip olduğum için batıldan ve münafıklardan merhamet dilemem." dedi.

Bu akide Sudan veziri "Muhammed Salih Ömer"i o konuma getirmiştir ki, dünyayı ayakları altında çiğneyerek, Filistin toprakla unda mağara ve çadır hayatını tercih etmiş, şehid olana kadar mücadele vermiştir.

8. BÖLÜM
BU AKİDENİN OLUŞTURDUĞU RABBANİ TOPLUM VE ONLARIN GÜVENİLİR CEMİYETİ

Bu akide öyle örnek şahsiyetler yetiştirmiştir ki, kişi ilk bakışta onları efsane zanneder. Fakat bunlar akıl ve hayalin alamayacağı kadar yüce hakikatlerdir. O büyük önderler zaman ve mekânın değişmesiyle değişmeyen hakikatleri haykırmak, bunların hayata nüfuzunu sağlamak için çaba sarf etmiş, bu hususta hiçbir fedakârlıktan kaçınmamışlardır.

İşte Bunlardan Bazı Örnekler: **Said B. Müseyyeb…**

Sahip olduğu akidenin ona verdiği güç ve bunun neticesinde ortaya koyduğu siyasi tavır: Tabiinden olan bu yüce şahsiyet Veliaht'a

beyat hususunda kendine özgü bir görüşü vardı. Kendine göre sahih olarak anladığı bir hadise dayanarak valinin varlığı anında veliahta beyatı caiz görmüyordu. Valiler bu uğurda kendisine birçok eziyet vermişlerdi. Abdülmelik b. Mervan'ın dönemine kadar bu görüşünde devam etti. Abdülmelik b. Mervan oğlu (veliaht) Velid b. Abdülmelik'e beyat edilmesini istedi. Ve bütün şehirlerdeki valilere oğlu için beyat almalarını yazdı.

Yahya b. Said anlatıyor: Medine Valisi Hişam b. İsmail, Abdülmelik b. Mervan'a şunu yazdı. Medine halkı, Said b. Müseyyeb müstesna oğlun Velid b. Abdülmelik ve Süleyman b. Abdülmelik'e beyat hususunda mutabakata vardılar. Abdülmelik b. Mervan da cevaben:

"Ona kılıç arz edin. Eğer görüşünde ısrar ederse sopa ile döverek Medine sokaklarında dolaştırın." Mektup valiye ulaşınca Süleyman b. Yesar, Urve b. Zübeyr, Salim b. Abdullah, Said b. Müseyyeb'in yanına giderek şunları söylediler:

"Sana önemli bir iş için geldik, Abdulmelik'ten mektup gel di. Eğer beyat etmezsen boynun vurulacak. Ancak biz sana üç şey arz edeceğiz. Onlardan birini kabul ettiğin taktirde yolun serbest bırakılacak.

Birincisi, Valinin sana (beyat hususundaki) mektubu okununca "evet" veya "hayır demeyeceksin. Said b. Müseyyeb cevaben: "Sonra insanlar Said b. Müseyyeb beyat etti" derler. Hayır, bunu yapamam, dedi. Hayır dediği takdirde ise insanlar evet diyemezlerdi.

İkinci olarak. "Evinde oturacak birkaç gün camiye namaza çıkmayacaksın. Vali seni bir mecliste arayıp bulamadığı takdirde bunu kabul edecek. Said b. Müseyyeb cevaben: "Kulağımız üzerinde haydin namaza, haydin namaza dendiğini işittiğim halde bunu yapamam." dedi.

Onlar üçüncü olarak: "Oturduğun bu yerden başka bir yere taşın. Sana elçi gönderip seni yerinde bulamazsa senden elini çekecek." Said b. Müseyyeb cevaben: Mahlûktan korktuğum için mi böyle davranacağım, dedi. Bu durum onun sert tavrı ile beraber şu gerçeği de ortaya koymuş oluyordu. **"Gerçeklerin haykırılmasında insanoğlundan korkmak yoktur."**

İmam-ı Azam Ebû Hanife… Küfe'de kaybolan bir koyundan dolayı yedi sene (koyunun öldüğü bilinene kadar) koyun eti yemeyi terk etti. Gerekçesi de kaybolan o haram koyunun eti. Yediği ete rastlayıp kalbinin nurunu söndürmesi idi. Her ne kadar haramın bizzat kendisi bilinmediği için günah ortadan kalkıyorsa da bu haram etin

yenmesi gibi olduğundan dolayı İmam-ı Azam bunu terk etti. (Ahlakul Ulema. Muhammed Süleyman, s 100)

Ebu Muhammed el-Cüyeyni… İlk zamanlar ücretli dokumacılık yapardı. El emeği ile kazandığı paradan toplanan miktarla hayır ve bereket dolu bir cariye satın aldı. Onu bizzat kendi eliyle kazandığı kazancından ye-diriyordu. O bu şekilde onu helal kazancı ile yedirmeye devam ederken İmamü'l Harameyn'e hamile kaldı. Çocuğu dünyaya gelince cariyesine, kimseye çocuğunu emzirmesine müsaade etmemesini söyledi. Tesadüfen bir gün cariyenin odasına girdi Cariye hasta ve çocuk da ağlıyordu. Komşularından bir kadın ağlayan çocuğu almış, emzirerek onu meşgul etmeye çalışıyordu. Çocuk kadından az bir şey emmişti. İmamı Cüveyni olanlardan hoşnut değildi. Çocuğu alarak ayaklan yukarı gelecek şekilde ters çevirdi. Bir yandan eli ile çocuğun karnını siliyor, bir yandan da çocuğun ağzına parmak salıyordu. Çocuk içtiği sütün tamamını kusana kadar hu şekilde devam etti. İmamı Cüveyni: **"Başkasının sütünü içerek tabiatı bozulmaktansa ölmesi bana daha hafif gelir."** dedi.

İmamül Harameyn'den naklonulur; "Münazara meclislerinde onu bazen bir durgunluk alırdı ve o da şöyle derdi. Bu o sütün kalıntılarıdır."

Ka'ka b. Hakim anlatıyor: Mehdi'nin (Abbasi Halifelerinden Muhammed b, Abdullah el-Mehdi (126–169) müt) yanında idim. Süfyanı Sevri halifenin yanına girdi ve sıradan halka selam verdiği gibi halifeyi selamladı. "Ey Halife" şeklinde iltifat etmedi. Vezir Rabi Mehdi'nin yanında dikilmiş, elinde kılıcı Halife'nin emrini bekliyor. Mehdi güler yüzle Süfyan-ı Sevri'ye dönerek:

"Ey Süfyan! Oradan oraya; oradan oraya kaçarak bizden uzaklaşıyorsun. Sana kötülük yapmak istediğimizde buna gücümüzün yetmeyeceğini mi zannediyorsun. İşte şimdi buna gücümüz yeter. Senin hakkında kendi arzumuza göre hükmetmemizden korkmuyor musun? dedi.

Süfyanı Sevri cevaben: "Sen benim hakkımda hükmedersen hak ve batıl arasını ayıran Melik'i Mutlak'da ahirette senin hakkında hükmeder" dedi. Rabi:

"Ey Mü'minlerin emiri! Bu cahile sana bu şekilde cevap, vermesi yakışır mı? İzin ver boynunu uçurayım." dedi. Halife Mehdi:

“Sus. Yazık sana. Bunu nasıl söylersin. Onları öldürerek mesud edip, şaki olarak yaşamamızı mı arzuluyorsun? "Küfe kadılarına herhangi bir hususta kendisine itiraz edilmemesi (kadıl kuzat olması)

hususunda ferman yazın." dedi. Ferman yazıldı. Süfyan-ı Sevri'ye teslim edildi. Fermanı alıp dışarı çıkınca çöplüğe attı ve ortalıktan kayboldu. Belde belde arandı fakat bulunamadı. Süfyanı Sevri görevi kabul etmeyince Mehdi'nin arkadaşı görevi üstlendi.

Şair bu hususta şöyle demiştir:

Süfyan dinini koruyarak görevden sakındı. Arkadaşı para gözeterek görevi aldı. (Ahlakul Ulema, s. 160, Muhammed Süleyman)

Said Halebî'nin, Azamet ve saltanat sahibi İbrahim Paşa'nın önündeki tavrı beni sarsan hadiselerdendir. Bir gün İbrahim Paşa mescide girdiğinde Şeyh Said Halebi ayağını uzatarak camide oturuyordu. Camidekiler musafaha ve selamla paşayı karşıladılar. İbrahim Paşa ayağını toplamayan Şeyh Said Halebî'nin önünde uzun bir müddet durdu. Paşa çok sinirlenmişti. Bir kese altını alıp kapıcısına, bunları Şeyh Said'e ver, bir daha böyle yapmasın, dedi. Kapıcı keseyi Şeyh Said'in kucağına atınca Şeyh Said Halebî kapıcıya cevaben:

"Efendine söyle, ayağını uzatan Said elini asla uzatmaz." Dedi.(Rabbanıyye La Ruhhaniyye kitabının mukaddimesi, Ebul Hasen en-Nedvi)

BU AKİDENİN OLUŞTURDUĞU TOPLUMUN ÖZELLİKLERİ

* Emin Bir Toplumdur

* Toplumun tüm ferdleri namusları hususunda birbirinden emindirler. Bu toplumda zina en büyük suçlardan sayılır. İffetli kadın bu suçu işlediği taktirde recm cezası görür. Namus hususunda iftiradan emin bir toplumdur. Çünkü iftira halk önünde seksen sopayı gerektirir.

* Bu toplum, ferdlerinin birbirlerinin ayıplarını araştırmadığı bir toplumdur.

* Mal hususunda güvenceli bir toplumdur. Hırsızlık büyük suç sayılır. Bir dinarın dörtte biri kadar (1/4) hırsızlığın cezası çalan elin kesilmesidir.

* Malın kötü yollarla zayi edilmediği bir toplumdur. Çünkü burada faiz haramdır. Stok yasaktır. Hile kökünden kaldırılmıştır. Kumar şeytanın amellerinden bir pislik sayılır.

* Canların korunduğu bir toplumdur. Bir başkasının kanını haksız olarak dökmeye uzanan el sahibine kan sahiplerinin katilin cezalanmasını istedikleri takdirde yaşama hakkı yoktur.

* "Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve yaralar birbirine karşı kısastır. (Bunlardan bir suçu işleyen aynen karşılığı ile cezalandırılır." (Maide, 45)

* Kişi malı, canı, namusu hususunda hakimden de emniyet içindedir. Çünkü hakim de hakkında hüküm verilene de şeriatın çizdiği hükümlerin sınırları ile sınırlıdır. Bu hükümlerin dışına çıkamazlar.

* Sevginin Hâkim Olduğu Bir Toplumdur:

Bir uzvu şikayetçi olduğu takdirde diğer uzuvların uykusuz kaldığı yek vücut bir toplumdur. Şehrin bir ucunda yardım isteyen bir kadının sesini duyduğu zaman Halife Bağdat'ta bile olsa yardımına koştuğu bir toplumdur.

Bir müslümanın zulüm görmesiyle bütün orduların harekete geçtiği bir toplumdur.

Hz. Ömer'in "Suçsuz olarak boynumun vurulması bana; içinde Ebu Bekir'in (ra) bulunduğu insanlara karşı komplo hazırlamaktan daha sevimlidir." dediği toplumdur. İmamı Şafii'nin Ahmed b. Hanbel hakkında:

"Dediler ki Ahmed seni ziyaret ediyor sen de onu,

Dedim ki iyilikler terk etmez yurdunu,

Eğer beni ziyaret ederse şerefinden dolayı

Ben onu ziyaret etsem, yine şerefinden dolayı" dediği bir toplumdur.

Ahmed b. Hanbel İmamı Şafii hakkında şöyle demiştir: **"İmamı Şafii dünya için bir güneş, beden için sıhhat mesabesindedir."** Hiç bu ikisinin yerini tutan bir şey var mıdır.(Ahlakul Ulema, s32)

Ahmed b. Hanbel: **"Otuz sene İmamı Şafii'yi duamdan eksik etmedim"** der.(Ahlakul Ulema. s. 32) İmamı Şafii: **"İnsanlar fıkıhta Ebu Hanife'nin çocuklarıdır."** buyurmuştur.(Ahlakul Ulema, s 32)

İşte bu özünün bozulmadığı Şafiliğinin kötülüklerle bulanmadığı temiz bir toplumdur.

* Bir sene boyunca mahkemelere bir tek bile davanın gelmediği bir toplumdur.(Hz Ebu Bekir'in zamanında olduğu gibi)

Fertlerinin zengin olduğu bir toplumdur.

* Ömer b. Abdülaziz döneminde Afrika valisi zekat mallarını toplar. Zekat vermek için bir ay sokaklarda nida edilir. Fakat kimse zekât almak için müracaat etmez. Ömer b. Abdulaziz de bir köle satın alınıp azad edilmesini emreder.

Fertlerin birbirine kenetlendiği bir toplumdur. Bir yabancı onların aralarına giremez. Aralarında fesadı yaymaya güç yetiremez. Gassan Melik'i (Şam tarafında yerleşmiş bir kabile) Ka'b b. Malik'i krizli (sıkıntılı) döneminde bir mektup yazarak memleketine davet etmiş ve birçok vaadlerde bulunmuştur. Kur'an-ı Kerim bu hadiseyi:

"O derece bunalmışlardı ki, yeryüzü bütün genişliği ile onlara dar gelmiş, vicdanları da kendilerini sıkmıştı ve Allah'tan kurtuluşun ancak Allah'a sığınmakta olduğunu anlamışlardı."(Tevbe, 118) ayeti ile açıklamıştır.

İşte bu anda Medine halkı kendisine karşı boykot uygulamış, elli gün kendisi ile konuşmamıştır. Ka'b b. Malik (ra) şöyle diyor: Peygamber ben ve iki arkadaşımla konuşmayı yasakladı... Ka'b devamla: - Bir gün Medine çarşısında yürüyordum. Medine'ye zahire satmaya gelen (Şam ahalisinden) Nebati bin Fellah; "Ka'b b. Malik'i bana kim gösterir" diye soruyordu. Bunun üzerine halk ona beni göstermeye başladı. Nihayet Fellah bana geldi ve Gassan Melik'inden bana bir mektup verdi. Mektuba bakınca (emma ba'dü) girişinden sonra şöyle yazdığını gördüm.

"Haber aldığıma göre sahibin (peygamberin) sana cefa ve eziyet ediyormuş, Allah seni hakaret görecek ve hakkın zayi olacak bir şekilde kılmamıştır. Orada durma. Bize gel. Sana şanına layık şekilde muamelede bulunalım. Ka'b b. Malik der ki: Bu mektubu okuyunca bu da bir beladır, dedim. Mektubu ocağa attım, yaktım (Fethul Bari 9/412, İlmi Hacer)

Evet, gerçekten hayrete değer bir toplum. Gassan Melik'i yeryüzünün kendisine dar geldiği, aralarında büyüdüğü insanların kendisine bakmadığı, mensup olduğu topluluktan uzaklaştırıldığı bir adamı kendi tarafına çekemiyor...

Bu öyle bir toplum ki tüm, kalpler bir kişinin kalbi ile birlikte atıyor. Önderlerinin etrafında toplanmış, onun işareti ile hareket ediyorlar, emirlerinin bir bakışına canlarını feda ediyorlar. Ka'b b. Malik'e boykot uygulayan bu toplum, tüm fertlerin selamı, kelamı tamamen kesmesi, o toplumun önderi Resulü Ekrem efendimizden işittikleri bir tek kelime iledir. İşte emire bağlılık... İşte örnek toplum...

Gelin İmamı Azam Ebu Hanife'ye kulak verelim. Birkaç kelime ile kendi anlayışına göre emire itaatin manasını ifade ediyor.

Halife Mansur bu büyük imamı fetva vermekten menetmişti. Bir gece Mansur'un kızının eli yaralandı. İmamı Azam'a gelerek kanın abdeste zarar verip vermemesinden sordu.

İmamı Azam: **"Git Hammad'a sor. Zira emirim beni fetva vermekten menetti. O yokken de ona asi olmak istemem"** dedi.

Ey bu toplumun Müslüman evlatları!

Bunlar akidenin, nefis ve toplumun oluşmasındaki rolü hakkında kısa işaretlerdir. Burada akidenin rükünlerini, bu rükünlerden sapmanın toplum hayatında meydana getirdiği bozuklukları arz ettik.

Ve şunu da tenbih ettik ki, insanlığın bugün içinde bulunduğu çıkmazların sebebi insan elinin Rabbani akide ile oynamasıdır. Bunun neticesi olarak da ilim ile din arasında şiddetli bir ayrılık oluşmuş, ilim, din ve metafiziğe düşman hale gelmiştir. Fakat -elhamdülillah- ilmi keşiflerin patlamasıyla -bahusus psikoloji astronomi gibi dallarda- ve bu keşiflerin ortaya koyduğu gerçeklerle ilim ile din arasındaki bu ayrılık giderilmiştir. Yine bu ayrılığın insanlığın gerçek akideden uzaklaşması neticesinde doğduğu anlaşılmıştır.

Ey müslüman nesil!

İçinde bulunduğumuz bu saplantıdan kurtulmak, nefislerimizi Allah'ın istediği şekilde olgunlaştırmak istiyorsak bu akidenin gölgesine dönmekten başka çaremiz yoktur. Aksi takdirde helak olacağımız, dünya ve ahiretimizi hüsrana uğratacak bir yola girmiş oluruz.

"Eğer ondan yüz çevirirseniz, sizin yerinize başka bir kavmi getirir. Sonra onlar sizin gibi (itaatten çıkmış) olmazlar. "(Muhammed, 38)

"Dünya ve ahiret perişan olur. İşte bu aldanış apaçık bir ziyandır.(Hac, 11)

İnsanlık fıtratı itibarı ile bu sapıklıklara tahammül edemez. Çıkmaz sokaklarda dolaşması insanlığı yormuştur. İnsanlık bu gün bütün sistemleri -Sosyalizm, Kapitalizm, Milliyetçilik- denemiş, fakat aradığını bulamamış, fıtratı bozulmuştur. Ve neticede insan bu sistemlerin kurbanı olmuştur.

İslam'a dönünüz. Fıtraten bozulmuş, bir kurtarıcı bekleyen insanlığa İslam'ı dosdoğru olarak takdim ediniz.

Dini bir bütün olarak kavramış, ilmine, ameline, düşüncesine, yaşantısına ve ibadetine güvendiğiniz insanların etrafında toplanınız.

Sizlere Allah'ın kitabı ile tanışmanızı tavsiye ederim. Allah'ın kitabı ile tanışmak için her biriniz ufak bir mushaf taşısa ve onun her gün okusa ne kaçlar güzel olur. Hadis mevzuunda Riyazus salihin gibi kitaplar okunsa ne kadar güzeldir.

Fikri sahada Mevdudi'nin, Said Havva, Seyyid Kutup, Muhammed Kutup ve Nedevi'nin kitaplarını mütalâa ediniz. Ve bunları ganimet biliniz.

Allah'ım seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, Senden başka hiçbir ilah yoktur. Senden mağfiret diler, ancak sana yönelirim.

Subhane Rabbike Rabbil izzeti amma yesifun. Ve selamün alel murselin. Velhamdülillahi rabbil alemin.

TEVBE SURESİ IŞIĞINDA CİHAD DERSLERİ

[Türkçe – Turkish – تركي]

ŞEYH ABDULLAH AZZAM

Web Düzen : Özgür El Erdişi
Kaynak :Tak-va.com

2013 - 1434



بسمه تعالى

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

İletişim εεεε

Facebook / özgür el erdişi
Erdisi65@hotmail.com
Metin_esmek@hotmail.com

GİRİŞ

Hamd, Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah, kimi hidayete erdirirse ona saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O tekdir ve ortağı yoktur ve şahadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulu'dur. Ey Allah'ım! Kolay, ancak senin kolay kıldığındır. Ve Sen dilersen hüzünleri, zorlukları kolay kılarsın.

ŞEHİD
Dr. ABDULLAH AZZAM

Filistin'e bağlı Sila el-Harisiye kasabasında 1941 yılında doğdu.

Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden pekiyi derece ile 1966 yılında lisans

diploması aldı. Daha sonra kısa bir süre Amman'da lisede öğretmenlik yaptı. Batı Şeria ve Mescid-i Aksa'nın 1967 yılında yahudilerin eline geçmesinden sonra, 1969'da Müslüman Kardeşler'in Mücahidler Birliğine katıldı. Yahudilerin, Müslümanları alay konusu etmeleri ve onları küçümseyişleri ona ağır geldi. Ancak Fedaiyyun ile Ürdün ordusu arasında meydana gelen Kara Eylül olayları Filistin toprakları üzerinde cihadını sürdürmesine imkân vermedi.

1969 yılında Usul-u Fıkıh mastır yaptı. Amhud Şeriat Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra doktora yapmak üzere Kahire'ye gitti. Usul-u Fıkıh'ta birinci şeref derecesiyle 1973'de doktorasını tamamladı. 1973–1980 yılları arasında Ürdün Üniversitesinde öğretim üyeliği yaptı. Ürdün genel askeri hâkiminin kararı gereğince 1980 yılında, Ürdün üniversitelerinden

uzaklaştırıldı. 1981 yılında Cidde Kral Abdülaziz Üniversitesi'nde çalışmaya başladı. Daha sonra 1981 yılında Afganistan cihadına daha yakın olmak maksadı ile İslamabad'da ki Uluslararası İslâm Üniversitesi'nde çalışma talebinde bulundu. Ve üniversitede çalışması kabul edildi.

1984 yılında Kral Abdülaziz Üniversitesi'nden istifa ederek, Afgan cihadında eğitim müsteşarı oldu. Bütün mesaisini de bu işe hasretti.

Bazı Arap kardeşleri ile birlikte, "Mücahitlere Hizmet Bürosu"nu kurdu. Afgan cihadı hizmeti doğrultusundaki çalışmalarını sürdürmekteydi. Afganistan'a gelen Arap mücahitlerin büyük çoğunluğu bu büro etrafında toplandılar. Bu büro, hemen hemen bütün Afganistan'da ve bütün mücahidler arasında birçok öğretim, eğitim, askeri, sıhhi, sosyal ve haberleşme dallarında hizmetler yapmıştır.

Kasım 1989'da hain bir pusu sonucu iki oğlu ile beraber şehid edildi. Allah şahadetini kabul etsin...

TEVBE SURESİ'NİN İSİMLERİ VE BAŞINDA BESMELENİN ZİKREDİLMEYİŞİNİN SEBEBLERİ

Tevbe Suresi Medeni'dir. Yüzyirmidokuz âyet-i kerimeden oluşur. Medine-i Münevvere'de nazil olan son surelerdendir. Bu nedenle bu sure, Müslümanlarla diğer toplumların nihai ilişkilerini düzenlemiş, müslümanların, münafık ve kâfirlerle olan alâkalarını belirlemiştir.

Bu sure Berâe ve Tevbe gibi birçok isimle bilinir. Özellikle Tebük seferinden geri kalan üç sahabiye ve tüm mü'minlere tevbenin ihsan edildiğinden bahsetmesi nedeniyle Tevbe Suresi diye isimlendirilmiştir.

"Yemin olsun ki Allah, peygamberin - içlerinden birtakımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygambere tabi olan Muhacirlerle Ensar'ın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de; bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için, Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti: Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah tır." (Tevbe / 117–118)

Yüce Allah'ın tevbesini kabul ettiği bu üç kişi, Ka'b bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin Rebi'dir. Bunların kıssaları yeri

geldiği zaman Allah'ın izniyle izah olunacaktır.

Tevbe Suresi, "rüsvay eden" manasına gelen Fadıha diye de isimlendirilmiştir. Çünkü bu surede, münafıkların gerçek kimlikleri ortaya çıkarılmış, rezil ve rüsvay edilmişlerdir.

Said bin Cübeyr (ra) şöyle demekte: "İbn Abbas (ra)'a Berâe suresinden sordum. Bana; **"Bu sure Fadıhadır; gizli ayıpları ve sırları ortaya çıkaran'dır. Bu sure, gizli olan şeyleri sayıp dökmeye başlayınca istisnasız hepimizi zikredecek diye korktuk. Zira 'Allah'a söz veren kimselerden, Peygambere eza verenlerden, Mescid-i Dırar edinenlerden, mü'minleri sadakalarında küçümseyenlerden ve daha birçok kimselerden bahsediyordu"** dedi."

Evet, bu sure "Fadıha; gizlilikleri açığa çıkaran" diye isimlendirilmişti. Çünkü,

münafıkların gizlediklerini açığa çıkarıyordu. Ayrıca "Buhûs"; "araştırma" diye de isimlendirilmişti. Çünkü münafıkların sırlarını ve ayıplarını araştırıyordu. Bu sure Kur'an-ı Kerim'in, başında "Besmele" zikredilmeyen tek süresidir. Sure başında besmelenin neden zikrolunmadığı hususunda farklı görüşler vardır. Bunlar;

1. Cahiliye arapları, bir kavimle kendileri arasında mevcut bulunan ahdi bozmak istedikleri takdirde bir yazı hazırlar ve bu yazıya "Besmele" yazmazlardı. Bu, cahiliye araplarının adetiydi. Yüce Allah da bu sure ile Râsulullah (sav)'le müşrikler arasında bulunan ahdi bozmuştur. Bu nedenle tüm müşriklere dört ay süre verilmiş, müşriklerden Peygamber (sav)'le ahdi olanlara ise dört aydan daha fazla bir süre tanınmıştı. Ahitlere son verilmesi nedeniyle bu sure besmelesiz olarak nazil olmuştur.

2. Osman (ra)'dan rivayet olunan ikinci görüş ise, Nesai şu hadisi nakletmekte; İbn Abbas (ra), Hz. Osman'a (ra) şöyle dedi: Mesani'den olan Enfal Suresi'nin peşine Miûn'dan olan Berâe Suresi'ni zikretmenizin sebebi nedir? -Âyet sayısı yüzden az olan surelere Mesani, yüzden fazla olan surelere Miûn denilir Zira siz, Enfal ve Berâe surelerini peş peşe yazdınız ve aralarına Besmeleyi zikretmeyerek Berâe Suresi'ni yedi uzun sureye (Bakara, Al-i İmran, Nisa, Maide, En'am, A'raf, Enfal'e) dahil ettiniz. Çünkü bu sureler, Kur'an-ı Kerim'deki en uzun surelerdir. Osman (ra) da dedi ki; "Şüphesiz Râsulullah (sav) kendisine birşey nazil olduğu zaman etrafında bulunan yazıcıları çağırır ve "Bunu, içerisinde şunların zikredildiği sureye koyunuz" diye buyururdu. Ve yine kendisine birçok âyet-i kerimeler nazil olduğu zamanda; "Bu âyetleri, içerisinde şunların zikrolunduğu şu sureye

dâhil ediniz" buyururdu. Enfal Suresi, Medine'de nazil olan ilk surelerdendir. Berâe Suresi ise, Kur'an-ı Kerim'de nazil olan en son surelerdendir. Enfal Suresi'nin kıssası ile Berâe Suresi'nin kıssası birbirine benzer. Ve Rasulullah (sav), Berâe Suresi'nin Enfal'den olduğunu beyan etmeden vefat etti. Ben de bu sureyi Enfal'den zannederek, onun peşi sıra zikrettim ve aralarına besmele koymadım." Ayrıca bu hadisi Tirmizi, hasen bir derece ile rivayet etmiştir.

3. Berâe Suresi'nin başına besmele yazılmamasının üçüncü nedeni ise, Harice, Ebu İsmet ve başkalarının görüşüdür: "Hz. Osman (ra)'ın zamanında Kur'an-ı Kerim yazıldığında Berâe ve Enfal sureleri hakkında sahabelerin bir kısmı; "Enfal ve Berâe sureleri bir suredir" derken diğer bir kısmı "iki ayrı suredir" demiştir. Bu nedenle bu iki sure "ayrı ayrı surelerdir" diyenler dolayısıyla aralarında bir boşluk bırakılmış,

"aynı surelerdir" diyenler nedeniyle de besmele zikrolunmamıştır." Nitekim bu iki görüşün sahipleri bu uygulamaya razı olmuşlar ve hüccetleri Kur'an'da sabit olmuştur.

4. Dördüncü görüş ise Hz. Ali (ra)'a dayanmaktadır. İbn Abbas (ra), Ali bin Ebi Talib'e şöyle sorduğunu haber vermiştir:"Neden Berâe suresinin başında "Bismillahirrahmanirrahim" yazılmadı. O da: **"Çünkü besmele emandır. Berâe suresinde eman verme yoktur, kılıç vardır"** dedi."Bu manada ayrıca, Müberred ve Süfyan bin Uyeyne'den de hadis rivayet olunmuştur. Nitekim Berâe Suresi bir gazab olarak nazil olmuştur. Besmele rahmettir. Rahmette ise eman vardır. Ancak bu sure münafıklar ve kılıç (savaş) hakkında nazil olmuştur. Münafıklara eman verme yoktur. Kılıcın ferman olduğu yerde eman olmaz.

5. İmam Kurtubi ise şöyle demektedir: "Besmelenin yazılmama nedenlerinde sahih olan, Cebrail (as)'in bu surede besmeleyi getirmemesidir. Çünkü, Bismillahirrahmanirrahim'i Cebrail (as) getirmekteydi, Allah Rasulü (sav) değil. Cebrail (as)'ın bu Sure'-de besmeleyi getirmemesi nedeniyle bu surenin başına besmele yazılmamıştır." Kuşayrî'de aynı görüşü bildirmektedir.

Öyleyse beş sebepten dolayı "Besmele" Tevbe Suresi'nin başında zikrolunmamıştır. Özetle bunlar;

1 - Ahitlere son verilmesi. Araplar ahitlerini bozmak istedikleri zaman besmeleyi yazmazlardı. Yüce Allah'ta bu sureyi Arapların âdetine uygun olarak indirmiştir.

2 - Hz. Osman (ra)'ın görüşü: Enfal ve Tevbe surelerinin tek sure olduğu ve bunu

Rasulullah (sav)'ın beyan etmeden vefat etmiş olması. Bu nedenle Hz. Osman (ra) bu iki sureyi bir araya getirerek besmele zikretmeyip yedi sureye dâhil etmiştir.

3 - Hz. Ali (ra)'ın görüşü: Tevbe suresinde kılıcın (savaş emrinin) gelmesi, besmeleninse eman verme manasında olması

4 - Harice ve Ebu İsmet'in görüşü. Allah Rasulü (sav)'in daha sahebelerinin "bu sure tek sure mi, yoksa iki ayrı sure mi" diye ihtilaf etmeleri nedeniyle Enfal ve Tevbe sureleri arasında bir boşluk bırakılarak besmelenin zikredilmemiş olması,

5 - Kurtubi ve Kuşayrî'nin görüşü. Cebrail (as)'ın bu surede besmeleyi getirmemiş olmasıdır.

1 – 3. AYETLERİN TEFSİRİ

1 - Bu, Allah ve Resulünden, kendileriyle antlaşma yapılan müşriklere bir ihtardır.

2 - Ey Müşrikler! Dört ay daha yeryüzünde serbestçe dolaşın. Allah'ı hiçbir şekilde aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın, kâfirleri mutlaka rezil ve rüsvan edeceğini de bilin.

3 - Bu, Allah ve Rasulü'nün müşriklerden uzak olduklarına dair, büyük hac gününde, insanlara Allah ve Rasulü tarafından yapılan bir tebligattır. Eğer yüz çevirirseniz, bilin ki, Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri can yakıcı bir azapla müjdele.

Sûre "beraat; ihtar" ile başlamaktadır; Tevbe Sûresi, hicretin dokuzuncu yılında nazil oldu. Tebuk gazvesinden bahsetmekte. Medine'deki insanların savaş

karşısındaki konumlarını ve savaşa hazırlığı anlatmakta. Bu surenin bir bölümü Tebuk gazvesinden önce, bir bölümü de sonra nazil olmuştur. Tebuk gazvesi ise hicretin dokuzuncu yılında Recep ayında meydana gelmiştir. Bu gazve Râsulullah (sav)'in katıldığı son gazvedir.

Allah Rasulü (sav)'in katıldığı gazveler; Hicretin ikinci yılı Ramazan ayında Bedir gazvesi, Hicretin üçüncü yılı Şevval ayında Uhud gazvesi, yine Hicretin üçüncü yılında Beni Nadr gazvesi, daha sonra ise Beni Mustalık gazvesi ki bu gazvenin ne zaman vuku bulduğunda ihtilaf olunmuştur. Kimileri Hicretin dördüncü yılında derken, kimileri de Hicretin altıncı yılı demişlerdir. Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesi, Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında Hudeybiye gazvesi, Hicretin yedinci yılı Muharrem ayında Hayber gazvesi, Hicretin sekizinci yılı, Mute gazvesi Cemaziyelevvel ayında,

Ramazan ayında Mekke'nin fethi. Yine Hicretin sekizinci yılı Şevval ayında Huneyn gazvesi ve yine bu yılın sonlarında Taif'in kuşatmaya alınması. Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında da Tebuk gazvesi vuku bulmuştur.

Allah Rasulü (sav) rüyasında kendisini Kabe'yi tavaf ederek umre yaparken görünce 1400 veya 1500 ashabıyla birlikte yolculuk hazırlığına başladılar. Ve Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında umre niyetiyle Mekke'ye doğru yola çıktılar. Allah Rasulü (sav)'in Kabe'yi tavaf niyetiyle Mekke'ye doğru geldiğini öğrenen Kureyş, ayaklanmaya başladı ve; "Muhammed'i buraya kesinlikle sokmayacağız," dediler. Allah Rasulü (sav) Hudeybiye mevkiine geldiğinde harem bölgesinin dışında kalan bir yerde konakladı. Namaz vakti geldiğinde harem bölgesinde namaz kılınıp

tekrar çıkılıyordu. Böylece namazın ecri kat kat oluyordu.

Allah Rasulü (sav)'e; "Kureyş'in tavaf için gelenleri geri göndermeye ve Muhammed'i Kâbe'ye sokmamaya" ilişkin kararlı tutumları ulaşınca şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun Kureyş'e, harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani benimle Arapların arasından çekilseler? Ne zarar ederler benimle Arapları baş başa bıraksalar? Şayet beni yenerlerse emellerine ererler ve şayet ben onları yenersem topluca İslâm'a girerler. Eğer kendileri benimle savaşırlarsa kuvvetlerini korumuş olarak savaşırlar. Kureyş ne zannediyor? Beni hak ile gönderene yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya kadar ya da başım gövdemden ayrılıncaya kadar bu davadan vazgeçmeyeceğim."

Hudeybiye Olayları ve Şartları

Hudeybiye mevkiine varınca Râsulullah'ın Kusva isimli devesi çöktü. Kalkması için vurdular, kalkmadı. Orada bulunanlar; "Kusva çöktü, Kusva çöktü" dediler. Develerin verilen emre göre hareket etmemeleri ise devede bir ayıp ve kusur sayılır. Râsulullah (sav)de; "Hayır deve çökmedi ve çökmekte onun huylarından değildir. Onu, (Fil Vakası'nda) filleri hareketsiz kılıp durduran (yüce Allah) durdurmuştur" buyurdu ve şöyle devam etti; "Kureyş bugün bana hangi şeyle gelirse gelsin icabet ederim." "Tek tek bir takım insanlar gönderdiler." Urve İbn Mesud'u gönderdiler. Urve İbn Mesud, kör fakat zeki bir kimseydi ve Taif'in zengin liderlerindendi. Allah Rasulü (sav)'e şöyle dedi: "Ey Muhammedi Arabın ayak takımlarını topladın ve kavminle savaşmak için mi geldin?" Bu esnada elini Râsulullah (sav)ın

sakalına uzatıyordu. Urve İbn Mesud elini her uzatmasında Muğire (ra) kılıcının ucuyla eline vuruyor ve "Râsulullah (sav)'in sakalına dokunma" diyordu. Bunun üzerine Urve İbn Mesud; "Bu kim?" diye sordu. "Muğire" dediler. Urve de; "Ey kötü huyların sahibi! Kötülüklerini gizledin mi?" dedi.

Muğire (ra) cahiliye zamanında yol kesici acımasız bir kimse idi. Erkeklerden oluşan bir grubu öldürmüştü. Urve İbn Mesud ise bunların diyetini ödemiş ve olayı kapatmıştı. Daha sonra Râsulullah (sav)'e bir başkasını Süheyl bin Amr'ı gönderdiler ve onunla şu şartlar kaleme alındı.

Birinci Şart: Müslümanlardan kim dininden yüz çevirerek Kureyş'e gidecek olursa, Kureyş onu kabul edecek. Fakat kim kâfirlerden müslüman olarak gelirse Râsulullah (sav) onu kabul etmeyecek.

İkinci Şart: Kabilelerden kim Râsulullah (sav)'e dâhil olmak isterse ve kim de Kureyş'e dâhil olmak isterse dâhil olacaktı. Huzaa kabilesi Râsulullah (sav)'le, Bekr kabilesi de Kureyş'le beraber olmuştu.

Üçüncü Şart: İki taraf arasında on yıl süreyle savaş olmayacaktı.

Dördüncü Şart: Bu yıl Râsulullah (sav) umre yapmaksızın geri dönecek, ikinci yıl ise kılıcı kınında olarak umre yapacaktı.

Bu şartlardan dolayı müslümanlar üzüntüye kapıldı. Ömer (ra) bunu müslümanlar için bir musibet zannederek öfkelendi ve Râsulullah (sav)'e gelerek; **"Ey Allah'ın Rasulü! Hak üzere olan biz değil miyiz?"** dedi. Râsulullah (sav)'de; **"Evet"** diye buyurdu. Bunun üzerine Ömer (ra): **"Batıl üzere olanlar onlar değil mi?"** diye sordu. Râsulullah (sav) yine; **"Evet"** diye buyurdu. Ömer (ra): **"Dinimizde neden zilleti kabul**

ediyoruz?" diye sorunca Râsulullah (sav); **"Şüphesiz O, benim Rabbimdir ve beni darda bırakmayacaktır ve bu Rabbimin emridir. O'na kesinlikle isyan edemem"** buyurdu. Evet, Râsulullah hükmü bildirmişti. Deveyi hareketsiz bırakıp hapseden, fil vakasında filleri hareketsiz kılıp hapsedendi ve deve Allah'ın emriyle çökmüştü. Ömer (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına gidiyor ve ona: **"Biz hak üzere olanlar değil miyiz? Onlar da batıl üzere olanlar değil mi?"** diyor. Ebu Bekir (ra); **"Evet"** deyince; **"Peki, neden dinimizde zilleti kabul ediyoruz?"** diye soruyordu.

Ebu Bekir (ra)!... İslâm'a hiçbir tökezlemede bulunmaksızın giren tek kişi. Ömer (ra)'e şöyle cevap veriyordu; **"Şüphesiz hak üzere olan odur. Her emir ve nehyinde ona itaat et."** Bu esnada Müslümanların acısını artıran ikinci bir hadise daha oluyordu. Râsulullah (sav)'in akdi

"Bismillahirrahmanirrahim'le başlayarak yaz" buyruğuna Süheyl bin Amr; **"ben Bismillahirrahmanirrahim'i tanımıyorum"** diye cevap veriyor ve Râsulullah (sav)'in **"Allah'ın ismiyle"** veya **"Ey Allah'ım senin adınla"** ifadesine karşı çıkıyordu.

Bunun üzerine Râsulullah (sav): **"Bu Allah Rasulü Muhammed'in üzerinde ahitleştiği akiddir"** diye yaz deyince. Süheyl bin Amr buna da itiraz ederek; **"Ben senin Allah Rasulü olduğunu kabul etmiyorum. Eğer bunu itiraf etseydim sana tabi olurdum"** der ve **"bu Muhammed bin Abdullah'ın üzerinde ahitleştiği akiddir"** diye yazılır. Durum bu haldeyken, Ebu Cendel (ra) kelepçelerle ayağı bağlı bir halde çıkar gelir. Süheyl bin Amr ise; **"Ey Muhammed! Akid tamamlandı"** der. Râsulullah (sav)'de; **"Evet"** buyurur. Ebu Cendel (ra)'de; **"Ey Allah'ın Rasulü! Eğer beni onlara teslim edersen dinimde beni fitneye düşürürler"**

diye seslenir. Bunun üzerine Râsulullah (sav); **"Sabret! Şüphesiz Allah sana ve seninle birlikte olanlara bir çıkış yolu kılacaktır"** buyurur.

Râsulullah (sav) sahabelerine kurbanlarını kesmelerini ve ihramdan çıkmalarını emreder. Sahabeler ise oldukları yerde kalırlar. Allah Rasulü (sav) Ümmü Seleme'nin yanma girer ve "kavim helak oldu, bunlar helak oldu, bana asi oldular" der. Bunun üzerine Ümmü Seleme (r.anha) derki; "Ey Allah'ın Rasulü! Kalk, sen kurbanını boğazla, saçını tıraş et, onlar sana tabi olacaktır." Râsulullah (sav)'de kalkıp tıraş olarak kurbanını kesince sahabeler kendisine tabi oldular.

Râsulullah (sav) Hudeybiye'den dönünce kendisine; **"Sana apaçık bir fetih verdik"** âyet-i kerimesi nazil oldu. Bu âyet-i kerime ile Hudeybiye antlaşması

Peygamberimiz (sav) için apaçık bir fetih olur ve Fetih Sûresi'nde şu müjdeler yer alır:

"Allah, size elde edeceğiniz daha birçok ganimetler vaad etmiştir. Şimdi ise mü'minlere bir delil olsun, sizi de doğru yola şevketsin diye, bu ganimetleri (Hayber ganimetini) hemen vermiş ve insanların elini sizden çektirmiştir. Ayrıca, henüz gücünüzün yetmediği, fakat Allah'ın ilmi ile kuşattığı başka ganimetler de vardır." (Fetih/ 20–21)

Bu ayet-i kerimeyle yüce Allah müminlere Fars ve Rum'u vaad ediyordu. İnşallah tamamı izah olunacak.

Râsulullah (sav) Medine'ye ulaştığında Zilhicce ayı'ydı. Bu ayda Râsulullah (sav) Medine'de kaldı. Daha sonra Hayber'in fethine yöneldi. Bu cihada Hudeybiye'de bulunmayanların katılmasına müsaade etmedi. Hayber cihadına katılma sadece

Hudeybiye'de bulunanlara aitti. Çünkü Hayber'in fetih olunacağı Kur'an-ı Kerim'in işaretleriyle sabit olmuştu ve Râsulullah (sav) Hayber'i fethederek taksimde bulundu. Bir kısmını yahudilere ekinlerin yarısını vermek üzere haraç arazisi olarak bıraktı. Diğer bir kısmını da sahabeler arasında taksim etti. Toplam 1800 pay olmuştu. Sahabeler (r.anhum) bin dört yüz kişi idiler. İki yüz kişi atlıydı ki, bunlar iki pay atları, bir pay da kendileri için olmak üzere üç pay aldılar. Piyade olanlar ise tek pay almışlardı. Netice itibariyle bin iki yüz payı piyadeler, altı yüz payı da süvariler almışlardı.

Ebu Basir, Mekke'den Medine'ye kaçtı. Bunun üzerine Kureyş'liler onu teslim almaları için iki adam gönderdiler. Bu iki kişi Râsulullah (sav)'e gelerek, anlaşma gereği Ebu Basir'in kendilerine teslim edilmesini talep ettiler. Râsulullah (sav)'de, Ebu Basir'i onlara teslim etti. Ebu Basir'de; "Ey Allah'ın

Rasulü! Beni onlara geri veriyorsun. Beni dinimde fitneye düşürecekler" dedi. Râsulullah (sav)'de; "sabret, şüphesiz Allah sana ve seninle beraber olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurdu.

Ebu Basir, iki kişiyle geri döner. Yolda o iki kişiden birisi hurma bahçelerinden birine hurma yemeye gider, diğeri ise kılıçla Ebu Basir'in yanında oturmaktadır. Ebu Basir ona; "kılıcına bakabilir miyim?" der ve kılıcını kaptığı gibi o müşriğin kafasını uçurur. Daha sonra diğerine hücum eder, o ise Medine'ye kaçar ve "Ey Muhammedi Bu adam -Ebu Basir- bize şöyle şöyle yaptı" der. Râsulullah (sav)'de ona; "vay annesinin haline, bu bir savaş gelberisi... Başkaları da ona uyarsa" der. Ebu Basir'in elinden kurtulan bu adam Kureyş'e döner. Ebu Basir ise Allah Resulü (sav)'in yanına dönmez. Deniz sahilindeki Yembu el-Iys mevkiine gider ve oraya yerleşir. Tek asker ve tek komutandan

oluşan tek kişilik bir ordu kurar. Artık, komutan da, asker de tek kişilik ordu olan Ebu Basir'dir. Mekke'deki müslümanlar Ebu Basir'in el-Iys mevkiine gittiğini işitirler. Daha sonra Ebu Cendel de ona katılır. Ebu Cendel'den sonra bir grup daha katılır ve Kureyş'e giden kafilelerin yollarını kesmeye başlarlar. Her kafile geçişinde iki veya üç kişi çıkar ve kafileye hücum ederler. Kafilede bulunanların bir kısmı kaçar, bir kısmı öldürülür ya da mallarıyla yakalanırlar. Artık Kureyş'e giden Mekke yolu kapanmıştı. Ticaretleri işlemez olmuştu. Bunun üzerine Kureyş Allah Resulü (sav)'e gelir ve; "bunları kabul et ve bizleri şerlerinden kurtar" talebinde bulunmak zorunda kalır. Evet, bir avuç müslüman koca bir beldenin tamamını tehdit edebiliyor, kâfirlerin tamamını korkularıyla titretebiliyor, ürpertebiliyordu. Hangi toplulukta olursa olsun ölümden korkmayanlara hayat

bağışlanır. Allah Resulü (sav), Ebu Basir'e mektup gönderiyor ve cemaatiyle birlikte kendisine gelmelerini emrediyordu.

Ebu Basir, Kureyş'lilere karşı birçok çatışmalara girmiş, bir kısmını öldürmüş, bir kısmını yaralamış ve kendisi de birçok yaralar almıştı. Ebu Basir aldığı ağır yaralardan dolayı yatıyordu. Allah Resulü (sav)'in mektubu Ebu Basir'e ulaştığında Ebu Basir ölüm döşeğinde idi. Allah Resulü (sav)'in mektubunu göğsü üzerine koydu ve ruhunu teslim etti. Böylece Müslüman olanlara iade şartı da ortadan kalktı.

Hudeybiye antlaşmasının neticesinde ne olmuştu? Bekr kabilesi Kureyş'in safına, Huzaa kabilesi de Allah Rasulü'nün safına katılmıştı. Bekr ve Huzaa kabilesi arasında eskiden gelen bir düşmanlık vardı. Ve bir gece Bekr kabilesinin lideri Halid bin Muavi-ye ed-Deyli, Huzaalılara el-Vetir diye bilinen bir su kenarında saldırdı ve bir kısmını

öldürdü. Kureyşliler de ona silah ve asker yardımında bulundu. Amr İbn Salim el-Huzai'de Râsulullah (sav)'e kaçtı. Râsulullah (sav)'e geldiğinde mescidin avlusunda durdu ve şu şiiri okudu:

"Ey Rabbim! Muhammed'i yardıma çağırıyorum Bizim ve onun babası eski dostturlar.

Sizler çocuklarımız, bizler büyükleriniz gibiyken; Bir araya geldik ve ahdi bozmadık...!

Şüphesiz Kureyş sana verdiği vaatte durmadı, Yaptığın antlaşmayı boşa çıkardı.

Çağrıma kimsenin gelmeyeceğini zannettiler; Onlardır azınlık olan reziller...!

Geceleyin Vetir suyunda bize baskın düzenlediler, Rükûda ve secdede bizleri katlettiler."

Allah Resulü (sav) buna cevaben; **"Ey Amr ibn Salim! Yardım olunacaksınız"** diğer

bir rivayete göre ise: **"Beni Kâb'a yardım etmezsem yardım görmeyeyim"** buyurdu.

Daha sonra Allah Resulü (sav) onlara, Ebu Süfyan'ın ahdi yenilemek için geleceğini haber verdi. Bu esnada da Ebu Süfyan'ın kızı, mü'minlerin annesi Ümmü Habibe'nin yanına geldi ve yatağının üzerine oturdu. Ümmü Habibe (r.anhe) ise babası Ebu Süfyan'ın altından yatağı çekti. Ebu Süfyan da:

"Ey kızım! Yatağı mı bana, yoksa beni mi yatağa layık görmedin?!" deyince, Ümmü Habibe (r.anhe): **"Hayır! Bu Allah'ın Rasulü (sav)'in yatağıdır. Sen ise müşriksin ve necissin"** der. Evet, kızı kendi babasına, Mekke'nin liderine böyle hitap ediyordu. Ebu Cehil'in ölümünden sonra Mekke'nin liderliğine getirilmişti. Ve ona verilen cevap: **"Sen necis bir müşriksin..."** Evet, İşte müminde olması gereken iman ve akide budur.

Günümüzde ise, Müslüman kardeşine karşı dinsiz veya ırkçı ya da daha değişik gayr-i İslâmî vasıflarda bulunan babalar (!) desteklenmekte. İslâm davetçisi güzide şahsiyet sahibi Müslümanlar değil. Evet, iman nerede? Nerede müminlerin birbirlerine olan düşkünlüğü ve kenetlenmeleri? **"Onun nimetiyle kardeşler oldunuz"** (Ali-İmran, 103)

Mekke'nin Fethi

Allah Resulü (sav) Mekke'nin fethinde bulundu. Hicri sekizinci yılın Ramazan ayında Mekke feth olundu. Hicretin sekizinci yılının Şevval ayında Huneyn gazvesi için Hevazin'e hareket etti. Daha sonra ise Taif muhasara altına alındı. Mancınıklarla taşlandı. Ebu Davud'un Makhûl'den yaptığı rivayete göre, Râsulullah (sav) Taif 'te mancınık kullanmıştır. Siyret'te mancınık fikrinin Selman el-Farisi (ra)den geldiği

belirtilmektedir. Bu cihadda birçok sahabe gözünden yaralanmıştı. Bunlardan birisi de Ebu Süfyan idi. -Ebu Süfyan müslüman olmuş ve bu cihada katılmıştı- Ebu Süfyan çıkan gözünü elinde tutarak Allah Rasulü (sav)'in yanına gelir ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Katade bin Numan'ın gözünü yerine koyduğun gibi benim gözümü de yerine koy"** der. Katade bin Numan'ın gazvelerin birinde -zannediyorum Hayber olsa gerek- gözü çıkmıştı. Çıkan gözünü elinde tutarak Peygamber (sav)'e gelmişti ve Peygamberimiz (sav)'de gözünü yerine koyup mesh ettikten sonra o çıkan göz sağlam gözünden daha iyi görür olmuştu. Evet, Ebu Süfyan da Râsulullah (sav)'e gelmiş aynı talepte bulunuyordu. Rasulullah (sav) ona: **"Ey Ebu Süfyan! Dilersen gözünü yerine koyayım. Yok, eğer dilersen gözünü yerine koymayayım da gözünden dolayı şanı yüce Allah'tan sevab alasın"** der. Evet,

gerçekten çok zor bir seçenek arasında bırakılmıştı. Ya gözünü, ya da gözünden dolayı yüce Allah'tan sevabı tercih edecekti. İslâm'ı kemale eren Ebu Süfyan elinde tuttuğu gözünü ayağının altına alarak eziyor ve "**Ben yüce Allah'ın vereceği sevabı tercih ediyorum"** diyordu. Ebu Süfyan Müslümanlığında samimiyete ermişti.

Fakat sonu ne oldu? Çok yaşlanmış ve yaşı sekseni aşmıştı. Yermuk gazvesine gitmiş ama savaşmaya güç yetiremediğinden dolayı kadınlarla birlikte en arkalarda duruyordu. Kadınların ve kendisinin elinde asa bulunuyordu. Bununla savaştan geri dönen Müslümanların yüzlerine savaşa tekrar dönmeleri için vuruyorlardı. Böylelikle Yermuk gününde savaştan kaçan Müslümanları saflarına geri gönderiyorlardı.

Allah Rasulü (sav), Tebuk gazvesinden dönmüştü, kendisine **"Allah ve Rasulünden kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere**

bir ihtardır" diye başlayan "Berâe: Tevbe" Suresi nazil olmuştu.

Eski Cahiliye İle Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark

Hicretin sekizinci yılı Mekke feth olunmuş ve Kâbe putlardan temizlenmişti. Râsulullah (sav) Mekke'ye salih ve takva sahibi Utâb bin Useyd'i emir tayin etti ve o yıl insanlara haccı Utâb bin Useyd yaptırdı. Hicretin dokuzuncu yılında ise, Râsulullah (sav), haccı müşriklerden ve çıplak tavaf yapanlardan temizlemek istedi. Zira müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf ediyorlar ve şöyle diyorlardı: **"Bizler kendileriyle Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerle Kabe'yi tavaf etmeyiz."** Yanında parası olan müşrikler mutaassıp Kureyşlilerden elbise kiralıyor ve kiraladığı bu elbise ile tavafını tamamladıktan sonra onu geri iade ediyordu. Kureyşlilerden elbise kiralayacak

kadar parası olmayanlar ise Kâbeyi çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Fakat eski cahiliye çıplaklığı ile günümüzdeki çıplaklık farklı. Eski çıplaklık dindarlıktan meydana geliyordu. Çünkü şeytan onlara vesvese veriyor ve **"giyerek Allah'a isyan ettiğiniz elbiselerle Kâbe'yi nasıl tavaf ediyorsunuz"** diyordu. Ayrıca eski cahiliye çıplaklığında kadın-erkek karışıklığı olmuyordu. Erkekler gündüzleri, kadınlar ise karanlık bastıktan sonra geceleri tavaf yapıyorlardı. Böylece çıplak olarak kadın erkek karışıklığı önleniyordu. Cahiliye kadınlarından biri çıplak olarak tavaf ederken şöyle diyor:

Bugün benim vücudumun bir bölümü

Veya tümü görünmüş olabilir.

Fakat ben görünene bakmayı helal görmüyorum!

Evet, işte eski cahiliye böyle idi. Fakat bugün Tunus lideri Habib Burgibe ve oğlu

Habib'in cahiliye anlayışları eskisinden çok daha ileri bir safhadadır. La havle vela kuvvete illa billâh. Şayet kâfirlere lanet okumak caiz olsaydı ben bunlara lanet edecektim. Çünkü kâfirin de tevbe edeceği umulur. Fakat Habib Burgiba ümmetin icmaı ile kâfirdir. Tevbe etmesi de uzaktır. Tabi Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez. O'nun için imkânsız bir şey söz konusu değildir. Bunların şu an kâfirliği kesindir. Şeyh Abdullah Bin Bazz; gazete ve dergilerde kâfir olduklarını ilan etmiştir. Çünkü Burgibe, Kur'an-ı Kerim'de **"tüyleri ürpertecek derecede hurafeler vardır"** demiştir. Öyle görünüyor ki bu adam mecnun. Bir defasında televizyonda şunları söylemiştir: **"Doktorlar bana sen kısır kalacaksın, çocuğun olmayacak. Zira yumurtan bir tane dediler. Ben bilmiyorum bu oğlum nereden geldi."** Bu bir delilik değil mi? Deliliğin nice çeşitleri vardır. İşin garibi

Burgiba bunları anlatırken oğlu, televizyona tahammül edememiş, televizyonu kırmıştır. Karısı Vesile de onu bırakıp ABD'ye gitmiş. Şimdi oralarda hatıralarını anlatmaktadır. Ya oğlu... O da **"Sıfır Ahlak Merkezi"** isminde bir çıplaklar kampı açmış. Kapısına da **"buraya ancak anadan üryan erkek ve kadınlar girebilir"** diye yazmıştır. Evet, elbette ki buraya ahlakın zerresine sahip olan gelmeyecek. Ahlaksızlar gelecektir. Soyunup içeri dalacaklardır. Görüldüğü gibi eski cahiliye döneminde yaşayanlar daha kişilikli, iffetli ve ağır başlı idiler. Cahiliye şairlerinden Anter bin Şeddad bir şiirinde şöyle der:

Komşum bana görünürse kapatırım gözümü

Komşum örtünceye kadar meskenin kapısını

Yine Mecnun diye bilinen Kays bir gün Leyla'ya; "Bana bir öpücük ver" der. Müşrik kadınsa onun bu isteğini reddederek; "Hayır olmaz" diye cevap verir. Bunun üzerine Kays: "Vallahi eğer bana icabet etseydin kılıçla senin boynunu vururdum" der. Eski cahiliye böyleydi. Onlarda müşrik olmalarına, çıplaklıklarına rağmen bir haysiyet ve iffet duygusu vardı...

Hâtib bin Ebi Belta'dan Kureyş'e mü'minlerin gizli halini beyan eden mektubu götüren kadını yakalamaları için Allah Rasulü (sav) Hz. Ali ve Zübeyr'i (r.anhuma) gönderiyor ve bu iki büyük sahabi o kadına yetiştiklerinde ona: "Mektubu çıkar" diyorlardı. Kadın da kendisinde böyle bir mektubun olduğunu inkar ediyor ve; "Bende herhangi bir mektub yok" diyordu. Bunun üzerine Hz. Ali (ra): "Ya mektubu çıkarırsın ya da elbiseni soyarız" tehdidinde bulunuyordu. Evet, müşrik kadını açmakla tehdit

ediyordu..! Hind, Fetih senesinde Rasulullah (sav)'e beyat için geldiğinde; Allah Rasulü (sav) ona şu âyet-i kerimeyi okur;

"Ey Peygamber! Mü'min kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda karşı gelmemek üzere sana beyat etmek için geldiklerinde onların beyatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile." (Mumtehine, 12)

Hind, bu âyet-i kerimeyi işitince hayret içerisinde: **"Ey Allah'ın Rasulü hiç hür kadın zina eder mi?"** diye sorar. Onların cahiliye müşrikleri olmalarına rağmen bir ahlâk anlayışları vardı. Mısır'ın inkılâpçı çağdaş (!) lideri Abdunnasır'a bakın... Müslüman Kardeşlerden gençlerle müslüman kadınları tutuklatıyor ve müslüman gençlerin önünde

polislere müslüman kadınlara tecavüz ettiriyordu.

İki öz erkek kardeşe, hapishanede askeri cezaevi müdürü Hamza el-Besyûni tarafından birbirlerine tecavüz etmeleri emrediliyordu. Evet, bunların ikisi de erkek kardeş... Birisi erkek diğeri kız kardeş değil... Hapishanelerde nice müslüman hür kadınlar kirletilmiş, iğrenç muamelelere tabi tutulmuşlardır. Zeyneb el-Gazali, "Zindan Hatıraları" isimli kitabında şunları anlatıyor; **"... Öyle ki ayakta durmaya güç yetiremiyordum. Ayağa kalkmak istediğim zaman Hamide Kutub'a (Seyyid Kutub'un kız kardeşi) dayanarak duruyordum. Abdest almam için beni kaldırıyordu. Beş yıl zindanda kaldım ve doğru dürüst beş dakika uyuyamadım. Günlerden bir gün Hamza el-Besyûni ile birlikte bir polis geldi. Hamza el-Besyûni ona; "haydi gir, başla" diyordu. O polis ise duraklıyordu. Bir daha**

ona "gir" diye emredince ağlamaya başladı ve kaçtı. Arkasından bir başka polisi getirdi ve ona hücreme girmesini emretti. Onların polise bana saldırmasını emrettiğini anladım ve polis hücreme girip; "ey Hacı" diye seslendiğinde, Allah'a sığınarak ayağa kalktım ve gırtlağına sarıldım. Boğazını o kadar sıktım ki ellerimin arasında bir bez parçası gibi olmuştu. Bıraktığımda bir portakal tanesi gibi yere yuvarlandı." Daha sonra öğrendim ki, ayakta durmaya güç yetiremeyen Zeyneb Gazali'nin elleri arasından polis ölü olarak yere düşmüş. Zeyneb Gazali zindanda polisi öldürmesini şöyle anlatıyor; "Yüce Allah o an bana güç verdi ve yardım etti. Ben de zindanda o vahşiyi ellerimle boğarak öldürdüm!"

İşte günümüz çağdaş (!) cahiliyenin ahlâkı...! İlericilerin (!) ilke ve inkılab sahihlerinin ahlâkı...!

Hafız Esad...! İnkılapçı lider...! İşte ahlâkı; "Şam yakınlarındaki, Tedmur Hapishanesinde yeni yetişkin, tertemiz kız çocuklarına tecavüzler ettirerek hamile bıraktırır... Tertemiz iffet numunesi mümine kadınlar Tedmur Hapishanesi'nden müslüman mücahid gençlere;

"Karınlarımızdaki çocuklar büyümekte, gelin hapishaneyi üzerimize yıkın da bu ayıplar vücuda gelmeden ölelim..." diye mektuplar göndermişlerdir.

İşte eski cahiliye ahlâkı ve yeni cahiliye ahlâkı... Karşılaştır, iki cahiliye ahlâkını... Bir tarafta komünist, inkılapçı, kavmiyetçi, demokrat vb. cahiliyeleri, diğer tarafta da eski cahiliye anlayışları...!

Hz. Ali Kırk Ayet-i Kerime İle Birlikte Hac Kafilesine Yetişiyor

Allah Rasulü (sav) Kâbe'yi çıplaklar ile ve müşriklerden temizlemek istemişti ve kendisine, Tevbe suresinin kırk âyet-i kerimesi nazil olmuştu. Rasulullah bu ayetleri Hz. Ali (ra) ile birlikte Hz. Ebû Bekir'in emirliğini yaptığı hac kafilesine gönderdi ve Ali'ye dört hususu hacılara ilan etmesini emretti. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i hac emiri tayin etmişti. Fakat sureyi Hz. Ali (ra)'e vermişti. Nazil olan bu kırk ayetin okunması ve taşınmasında Hz. Ali (ra)'ın seçilme nedeni; Araplar aralarındaki bir ahdi bozmak istedikleri zaman bunu ya bizzat kendileri, ya da kendi ailelerinden birine ibraz ettirirlerdi. Rasulullah (sav)'de, Arapların bu âdetinin gereği aleyhte herhangi bir hüccet olmaması için ilan, hac emiri olması itibariyle Ebu Bekir (ra)'ın hakkı olduğu halde onu Hz. Ali (ra)'e vermiş ve ona ilan ettirmişti. Ebu Bekir (ra) yolda Ali (ra)'yi görünce, **kendisi hakkında emirlikte herhangi bir**

kusurundan dolayı vahiy geldiğini zannederek korktu ve Ali (ra)'e **"emir olarak mı geldin yoksa memur olarak mı?"** diye sordu. Ali (ra)'de: **"Memur olarak geldim."** Hac'da ilan edilmesi gereken dört şey şunlardı:

Tirmizi, Zeyd bin Nefi'in Ali (ra)'e şöyle sorduğunu rivayet ediyor; **"Hac'da, hangi şey ile gönderilmiştin?"** Ali (ra)'te; **"Dört şey ile gönderilmiştim: Kâbe'nin çıplak olarak tavaf edilmemesi, Râsulullah (sav) ile kendi aralarında ahid bulunanların anlaşmalarının, ahid sürelerinin bitimine kadar geçerli olduğu, buna mukabil antlaşmalı olmayanlara da dört ay mühlet verildiği, İslâm'ı reddederek mümin olmayan hiç bir kimsenin Cennet'e giremeyeceği, bu yıldan sonra hiçbir müşrikin Hac edemeyeceği ve Kâbe'yi tavafta bulunamayacağıdır. Allah Rasulü ile**

kendi aralarında ahid bulunmayan müşriklere ise dört ay süre tanınmıştı."

Bu hadise, Hicretin dokuzuncu yılı Zilhicce ayında gerçekleşti. Hz. Ali (ra) Hacc-ı Ekber gününde ya arefe günü ya da Kurban bayramının ilk günü ki bunun arefe günü mü yoksa bayramın ilk günü mü olduğu hususunda ihtilaf edilmiştir, bu dört hususu tebliğ etmiştir. Terviye gününde, arefe gününde ve Zilhiccenin on ikinci gününde tebliğde bulunmuştur. "(Bu) Allah ve Rasulünden, kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtardır" Yani, müşriklerle yapılan tüm anlaşmalar son bulmuş, hükümlülüğünü yitirmiştir.

"... Yeryüzünde dört ay süreyle dolaşın..." Yani, Zilhiccenin onundan, Rebius'sâni'nin onuna kadar. Bu süre müşriklere tanınan son mühlettir. Bu dört ay süreyle istedikleri yere gidebilecekler ve kimse onlara bir kötülükte bulunamayacak,

onlarla savaşılmayacak ve emniyette olacaklardır. Dileyen bu süre içerisinde Arap Yarımadası'ndan çıkabilecek, dileyen savaşmak istiyorsa, savaşa hazırlanabilecekti. Tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanınmıştı. Dört ay sonra ise müşriklere karşı savaşın başlayacağı ilan ediliyordu. İşte bu şekilde büyük Hac günü tüm müşriklerin anlaşmaları, Hicretin dokuzuncu yılında iptal edilmiş oldu. Yüce Allah'tan kendim ve sizler için mağfiret talep ediyorum

Daha önce Berâe veya Tevbe Suresi'nin birçok ismi olduğunu söylemiştik. Fâdıha ve Buhûs gibi. Tevbe Suresi'nin Buhûs diye de isimlendirilmesinin nedeni, münafıkların ayıplarını araştırması dolayısıyladır. Tabiinlerden biri Mikdat bin Esved (ra) hakkında şöyle bahsetmektedir; Mikdat'ı Humus'ta bir kuyumcu dükkânı önünde oturak üzerinde otururken gördüm.

Vücudu oturağı aşıyordu çünkü kendisi de şişmandı. Ben de, Mikdat'a; **"Bu yıl gazveye gitmesen olmaz mı? Ne de olsa sünnettir"** dedim. Bunun üzerine Mikdat bin Esved (ra); **"Buhûs Suresi (cihaddan geri kalmayı) çirkin gördü. Tevbe Suresi bu hali reddetti"** buyurdu. Hâlbuki o zaman cihad Mikdat bin Esved'e ve diğer sahabilere farz-ı ayn değil, farz-ı kifaye idi. Çünkü bu gazve Müslümanların gasp edilmiş topraklarını kurtarmak için değil, yeni fetihler için olacaktı. Buna rağmen Mikdat bin Esved (ra); **"Münafıkları ortaya çıkaran Buhûs suresi cihaddan geri durmayı reddediyor"** diyordu.

Tevbe Sûresi tamamen Medeni'dir. Kur'an-ı Kerim'in son nazil olan surelerindendir. Kur'an-ı Kerim'de, en son nazil olan cihad ayetleri Tevbe Suresi'ndedir. Bu nedenle, İslâm cihadının

nihai kesin hükümleri Tevbe Suresi'nden alınmalıdır.

TEVBE SURESİNİN BÖLÜMLERİ

Enfal Suresi, Bedir'den sonra hicretin sekizinci senesinde nazil olmuştur. Tevbe Suresi ise, hicretin dokuzuncu yılında Tebuk gazvesinden önce, sonra ve gazve esnasında nazil olmuştur. Tebuk gazvesi de, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında olmuştur. Bu nedenle Tevbe Suresi'ne baktığımızda onun altı bölümden oluştuğunu görürüz.

Birinci Bölüm:

Birinci ayetten yirmi sekizinci ayete kadar olan bölümdür. Bu bölümün tamamında Arap Yarımadası'ndaki müşriklere savaş ilan edilmekte ve ilişkilerin kesildiği, antlaşmalara son verildiği ve kendilerine dört ay süreli barış tanındığı

bildiriliyor. Müslüman toplumun önemli bir kesiminin vicdanında o gün, iman zayıflığı dolayısıyla müşriklerle olan ilişkiler tamamen kopmamıştı. Bu ayetlerle, müşrikler ile olan ilişki ve bağlar tamamen kesilmiş oldu. Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar müşriklere şiddetli hamleler yapılmaktadır.

İkinci Bölüm:

Surenin bu bölümünde ise, kitap ehline şiddetli hamleler yapılmaktadır. Kitap ehliyle savaşmayı gerekli kılacak objektif tarihi ve inanç kaynaklı sebepler sıralanmaktadır. Surede inanç ve tasarruflarının bozulduğu bildiriliyor. Müslümanların akrabaları, hemşerileri olan müşriklerle ilişkileri ve akrabalık bağları bulunduğundan onlara karşı savaşmaları o kadar kolay değildi. Ehli kitaba karşı savaşma hususunda da müminlerin içinde bir takım çekinme duyguları bulunuyordu. Onlar şöyle düşünüyorlardı. Kitab ehliyle nasıl

savaşılabilirdi? Onlar bir kitaba ve İsa (as)'a iman ediyorlardı...! Kur'an-ı Kerim, işte bu konuyu açıklıyor ve onlarla savaşın kaçınılmaz olduğunu belirtiyordu. Zira kişi karşısındakinin kâfir olduğuna kesin olarak hükmetmediği sürece onunla savaş yapamaz ve ona karşı şiddetli olamazdı. Günümüzde de bazı kardeşlerimiz şöyle demekte: "Komünistlerin -veya İslâm dışı ideoloji sahiplerinin- merkezlerine yönelik saldırılarda bulunabilir miyiz? Zira oralarda da ezan okunmakta ve beş vakit namaz kılınmaktadır. Hatta onlardan bazılarını o merkezlerde namaz kılarken görmekteyiz. Peki, onlarla nasıl savaşabiliriz? Çünkü aralarında müslümanlar bulunmakta ve bizler, onlarla savaşırken Müslümanları da öldürebiliriz."

Bu konu fıkhi olarak tüm boyutlarıyla açıklanmadığı sürece bu tür kimselerle savaş konusunda tereddütler

kaybolmayacaktır. Bu nedenle fıkhi olarak diyorum ki, Müslümanlardan gayr-i İslâmî ideolojik merkezlerde bulunan kimselerle savaşmak vaciptir. Zira bu kimseler, o tür yerlerde bulunmak suretiyle "bağî" hükmüne girmişlerdir. Çünkü bu tür merkez ve gruplar her fırsatta Müslümanlara saldırmaktadırlar. Müslümanların mallarını, ırzlarını ve kanlarını heder etmektedirler. Bu şekildeki saldırgan kimselerin bertaraf edilmesi -müslüman dahi olsalar- cumhur fukahaya göre farzdır. Bu kimselerin o yerlerde isteyerek gereği bulunmuş olmalarıyla, zorla getirilmiş olmaları arasında, onlarla savaş açısından fark yoktur.

Bu tür İslâm dışı merkezlerde, ya da kurum veya kuruluşlarda vazife alan kimselerin görevi nedir? Görevleri küfrü korumaktır. Afganistan'da bulunan komünist merkezleri Rusya'nın çıkarlarını korumak için müdafaa etmektir. Mücahidlere giden

yolları kesmektir. Bunlar o görevlere zorla getirilmiş olsalar dahi, bu kimselerle savaşmak farzdır.

Bu mevzuda yazdığım kitapta cebren getirilmiş olsalar dahi bu tür yerlerde bulunan kimselerle savaşmanın farz olduğunu bildiren dokuz sebep zikrettim. Bizler, bu kimselerin Müslümanlar olduklarını ve o yerlerde bulunmaya mecbur bırakılıp zorlandıkları için kâfirlerin saflarına karıştıklarını bilsek dahi yine de onlarla savaşmak farzdır. Aksi halde orada bulunan Müslümanlar dolayısıyla müşriklerle savaşı terk edersek, mücahitlerin yolları kesilir ve her gün Müslüman liderlerden öldürülenler olur. Allah'ın izniyle yeri geldiğinde bu tür kimselerle savaş konusuna tekrar tafsilatlı olarak döneceğiz.

Tatarların namaz kılmaları, oruç tutmaları sebebiyle onlarla savaşma hususunda tereddüde kapılan

Müslümanlara İbn Teymiyye şöyle demekte: **"Başımda Kur'an-ı Kerim olduğu bir halde beni onların arasında görürseniz beni de öldürün. Ta ki onlarla savaşın gerekliliği hususunda kalplerde bir şüphe kalmasın."**

Netice olarak, birinci bölümde müşriklerle savaşın gerekliliği bildirilmekte ve müşriklere hamleler yapılmaktadır. Şayet müşrikler, Müslümanlardan esir düşenleri veya kadın ve çocukları bir kalkan olarak yanlarında tutarlarsa, İslâm âlimlerinin ittifakıyla kalkan olarak tutulan bu Müslümanların ölmelerine sebep dahi olsa, müşriklerle savaşmak farzdır. Onlarla yapılan bu savaş esnasında öldürülen müslümanlar için diyet de kefaret de gerekmez ve kıyamette onlar niyetleri üzere dirilirler.

Üçüncü Bölüm:

Bu bölümde ise; cihaddan geri duranlara tehditler savrulmakta,

serzenişlerde bulunulmakta ve Cehennem azabı vaad olunmaktadır.

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki; "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38)

Bu bölüm hemen hemen surenin yarısını kapsamaktadır. Münafıkların sıfatlarını ve özelliklerini ortaya koymaktadır. **"... Onlardan Allah'a ahidlerde bulunanlar vardır..." ,"... Onlardan Peygambere eza verenler vardır...", "...onlardan "bana izin ver ve beni fitneye düşürme" diyenler vardır...", "...onlardan (Müslümanlara) zarar vermek, küfrü artırmak, müminlerin arasını açmak ve daha önce Allah'a ve Resulüne karşı savaşmış kimseleri beklemek için bir mescid inşa edenler vardır..."**

Münafıkların özelliklerini ve sıfatlarım anlatan bu ayetler takriben surenin yansını oluşturmaktadır. Ve bu bölüm **"el-Buhûs"**

diye isimlendirilmiştir. Çünkü bu bölümde münafıkların ayıpları anlatılmaktadır. İbn Abbas (ra) şöyle demekte; "Tevbe Suresi'nin her ayeti nazil olduğunda bir takım insanların özelliklerini açıklıyor ve onlardan şöyle olanlar vardır, onlardan böyle olanlar vardır diye sıralıyordu. Öyle ki bizden hiç kimseyi bırakmaksızın sıralayacak zannettik." Nihai olarak münafıkların sıfatları ve hileleri beyan olunmuş, İslâm toplumuna nasıl karıştıkları, balon gibi şişirilmiş asılsız şeyleri nasıl uydurdukları, fesat ve bozgunluğu nasıl çıkardıkları ve Müslümanları cihaddan nasıl alıkoyup vazgeçirdikleri izah olunmuştur.

Günümüz, İslâm coğrafyasının birçok kesiminde yapılan cihadlar hakkında uydurulan asılsız iddialar ve cihadın gereksizliği, düşmanın güçlülüğü yaygaraları bunun canlı örnekleridir.

Her ne kadar bu tür sözleri bir kısım ihlâslı müslümanlar da tekrar edip

duruyorlarsa da, bu tavırlar münafıkların sıfatlarıdır. Aziz ve Celil olan Allah bizleri bu sıfattan insanlardan şiddetli şekilde sakındırmakta ve şöyle buyurmaktadır: **"Eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır ve sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı."** (Tevbe, 47)

Burada asıl tehlike samimi Müslümanlara değildir. Ayetin devamında; "içinizde onları dinleyenler de vardır" buyrulduğunda saf gençler için korkulmaktadır. Afgan cihadına Ürdün, Mısır, Hicaz bölgesinden gelen kalbi temiz gençler için tehlike beklenmektedir. Onları Peşaver'de yakalıyor, cihaddan geri koymak isteyen bu güruh zehirlerini kusuyor. Onlar da dönüp memleketlerine gidiyorlar. "Cihad bitti" diyorlar. Evet. Allah bu tür cihaddan geri dönenleri yoldan çıkaran insanları zalimler diye isimlendiriyor. İşte bu

nedenle İslâm uleması; bozguncu haberler uyduranların, cihadın gerekliliğine şüphe düşürerek, cihadı terke teşvik edenlerin İslâm ordusuna katılmalarına halifenin veya cihad emirinin müsaade etmemesi gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Çünkü bu tür insanlar yarardan çok İslâm ordusuna zarar verirler.

Nitekim bunlar "Afganlılar münafıktırlar, mücahidler şirk içindedirler, içlerinde bid'atler çokça yaygın haldedir" şeklinde yaygara koparmışlardır. İşte bu tür insanların cihada çıkmaları, çok isteseler de yasaklanır.

"Allah seni onlardan bir gruba geri döndürüp karşılaştırır ve onlar (savaşa) çıkmak için senden izin isterlerse, (onlara) de ki: Benimle birlikte hiçbir zaman (savaşa) çıkamayacak ve benimle birlikte asla bir düşmanla savaşamayacaksınız." (Tevbe, 83)

Bu tür insanlar İslâm askerleriyle birlikte savaşamazlar. Cihada katılmayı isteseler dahi halife ya da cihad emiri onlara izin veremez. Ancak, cihada katılmışlarsa daha sonra halife ya da komutan onları fitne korkusu nedeniyle geri gönderemez. Bu tür kimseler katıldıkları cihaddan ganimet alamazlar. Az dahi olsa onlara hiç bir pay verilmez. Peki bu tür insanlar kimlerdir? Bunlar; "murcifûn" ve "muhazzilun" diye isimlendirilen kimselerdir.

Murcifûn kimseler; asılsız balon gibi şişirilmiş haberler yayan, İslâm ordusu hakkında kötü haberlerde bulunan, küffar ordusunun daha güçlü, Müslümanlarınsa zayıf olduklarını söyleyen, Müslümanlara; **"eğer cihada çıkarsanız yenilirsiniz, çarpışmalarda ölür gidersiniz, sizler deli misiniz, Ruslarla nasıl savaşırsınız?"** gibi ifadelerde bulunan kimselerdir.

Muhazzilun kimseler ise; "kıştır, soğuktur, sıcaktır, Afganlılar senin dilinden anlamazlar, onlar seninle beraber cihad etmezler" gibi sözlerle insanları savaştan alıkoymaya çalışan kimselerdir. Evet, bu iki sınıftan olan kimselerin İslâm ordusuna alınmaları, cihada katılmalarına müsaade edilmeleri caiz değildir.

"Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı." (Tevbe, 47) Bir kişi birçok kişiyi bozabilir. Aralarına girerek fitne ve bozgunculuk yapabilir. Öyleyse bu tür faaliyetlerin önlenmesi gereklidir. "Allah bize yeter, o ne güzel vekildir"

Dördüncü Bölüm:

Bu bölümde, İslâm toplumu içerisindeki münafıkların amelleri, Müslümanlara karşı davranışları gözler önüne serilmekte ve

buna örnekler verilmektedir. Müslümanların sadakalarıyla alay edenler, Râsulullah (sav)'ın zekât taksiminde şüphe uyandıranlar ve bunu alay konusu edenler anlatılmaktadır. Hatta münafıklardan bir tanesi Allah Rasulü (sav)'in zekâtları pay etmesi esnasında **"bu dağıtımda Allah'ın rızası gözetilmemiştir"** diyebilecektir. **"Onlardan sadakalar hakkında sana dil uzatanlar vardır"** (Tevbe, 58). Münafıklardan biri haddini aşarak ve Allah Rasulü (sav) taksimde bulunurken; **"Adaletli ol, Ey Muhammed!"** diye bağırır. Râsulullah (sav)'de ona: **"Yazıklar olsun sana. Ben adil olmazsam kim adil olabilir?"** buyurur. Bu tür zihniyetteki insanlar, içerisinde zerre kadar akıl bulunmayan kocaman kafalarıyla her toplumda bulunmaktadırlar.

"Onlardan bir kısmı da Peygambere eziyet eden ve "o (her söyleyeni dinleyen) bir kulaktır" diyenlerdir." (Tevbe, 61)

Peygambere eza vermekte ve **"Peygamber bir kulaktır,"** diye gıybetini yapmakta, sonra da Râsulullah (sav)'ın yanına gelerek onunla konuşmaktadırlar. Râsulullah (sav)'ı, her söyleneni dinleyen bir kulak mesafesine indirerek onunla alay edenlere yüce Allah şöyle cevap vermektedir: **"(Ey Muhammed) de ki: O sizin için bir hayır kulağıdır, Allah'a inanır. Müminlere inanır. İçinizden iman edenler için de bir rahmettir."** (Tevbe, 61)

Allah Resulü (sav) bunların isimlerini biliyor ama susuyordu. Neden?! Çünkü Resulullah (sav) bunları cezalandırdığı ya da öldürdüğü zaman **"Muhammed ashabını öldürüyor"** denilecekti. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) susmayı tercih ediyordu. **Subhanallah! Kur'an-ı Kerim sanki şu an nazil oluyor gibi. Müslümanların çalışma yaptığı birçok bölgede olduğu gibi Peşaver'de bulunan bazı gençlerin vazifesi de Müslümanlarla birbirlerine karşı şüphe**

uyandırmak olmuştur. Bu tür Müslümanların saflarını parçalamaya çalışanlara ne yaparsınız? Vursanız fitne olacak ve müslüman Araplar birbirine düştü denilecek. İnsan gerçekten bu gibi durumlar karşısında şaşırmakta. Çünkü nasihat ediyorsunuz, nasihati kabul etmiyorlar. Vaaz ediyorsunuz, vaazı kabul etmiyorlar. Emrediyorsunuz, emre itaat etmiyorlar. İstişare ediyorsunuz, istişarenize saygı duymuyorlar. Hâlbuki hepimiz bu cihadın misafirleriyiz. Afganlılar iyi insanlar, bunlara (Araplara) dokunmuyorlar, hâlbuki onlar bu insanların kendilerine eziyet ettiklerini biliyorlar.

Bir defasında Abdürrasul Sayyaf'a gittim. **"Şeyh Sayyaf bir grup insan merkezde gece gündüz telefon ediyorlar"** dedim. İnanın Abdürrasul Sayyaf sırf bir ay için 1000 rupi telefon parası ödedi. Her hatırına bir şey geldiğinde telefonu

kaldırıyor: **"Alo Şeyh Abdullah bin Bazz. Bu mesele hakkında görüşün ne?"** diyorlar. **Bunlar kimin namına telefon ediyorlar? Yetimlerin, dulların paralarıyla telefon ediyorlar. Bu adam hiç hatırlar mı ki bu 1000 rupiyi herhangi bir yerde müslüman bacısına veya kardeşine verse...**

Allah'a yemin ederim ki, insan Tevbe Suresi'ni ancak cihad topraklarında anlayabilir. Evet kardeşlerim! Cihad ayetleri ancak cihad meydanında anlaşılır. Cihadın canlı şahidlerini görünce, Kur'an'ın şu an şu saat nazil oluyormuşçasına tüm sorunlarınızı hallettiğini yakinen bilirsiniz. Öyle ki Cebrail (as)'i bu dini şu an getiriyormuşçasına hissedersiniz.

Beşinci Bölüm:

Bu bölüm ise, İslâm toplumunun muhtelif kategorilere ayrılmasından bahseder ki bunlar imanî açıdan ele alınır.

İlk müslüman toplum olan Muhacir ve Ensar'dan başlanarak, iyi amellerle kötü amelleri birbirine karıştıran zayıf iman sahipleri ve münafıklar işlenir. Ayrıca Allah Rasulü (sav)'e beyatte bulunan sahabelerden, Rıdvan Beyatı'nda bulunanlardan, Bedir ve Uhud ehlinden bahsedilerek İslâm toplumunun tasnifi yapılır.

İslâm toplumunda, şüphesiz farklı tabakalarda birçok insanlar vardır. Münafık, kâfir, imam zayıflar ve meleklerden dâhi faziletli olan salih mü'minler vardır. Hiç şüphesiz, Müslümanların ilkleri olan Muhacir ve Ensar meleklerden Allah katında daha faziletlidirler ve ehlisünnet akidesine göre de, mü'minlerin geneli meleklerin genelinden daha faziletlidir. Mü'minlerin seçkinleri de meleklerin seçkinlerinden daha üstündür.

Altıncı Bölüm:

Bu bölümde ise; bu dine tabi oluşun tabiatı anlatılır: "Şüphesiz Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe, 111) Bu ayet-i kerimeyle şereflenen mü'minlerin tabiatı Allah Rasulü (sav)'den geri kalmamak ve ona uzak olmamaktır.

"Gerek Medine halkı için ve gerekse çevrelerindeki bedeviler için (cihadda ve Resule tabi olmada) Allah'ın Peygamberinden geri kalmaları ve kendi canlarını onunkine tercih edip üstün tutmaları olacak şey değildir." (Tevbe, 120)

Burada önemle üzerinde durulması gereken husus; bu farklı sınıflar niçin Medine'de zuhur etmiştir? Mekke'de neden olmamıştır. Medine'de bedeviler vardı; **"Çevrenizdeki bedevilerden ve Medine halkından bir kısmı da münafıklardır ve nifakı adet haline getirmişlerdir."** (Tevbe, 101)

"Bedeviler, kâfirlikte ve münafıklıkta daha aşırıdır." (Tevbe, 97) **"Kimi bedeviler Allah'ın emri uyarınca yaptıkları harcamaları angarya sayarlar ve başınıza belaların geleceği günü gözlerler."** (Tevbe, 98) **"Kimi Bedeviler de Allah'a ve Ahiret gününe inanırlar, yaptıkları maddi bağışları Allah'ın yakınlığını ve Peygamberin dualarını kazanma sebebi sayarlar."** (Tevbe, 99) Medine'de münafıklar vardı ve bu münafıklık nasıl zuhur etmişti? Bu durum Mekke'de de olmuş muydu? Nifak ve münafıklık Mekke'de kesinlikle zuhur etmemişti. Kişiler ya kâfir ya da müslümandılar. Peki, münafıklar nasıl oluştu ve bu dine münafıklar niçin girdi? Cevabı açık, maslahatları ve şahsi çıkarları dolayısıyla. Bu maslahat Mekke'de söz konusu olmamış mıydı? Kelime-i Tevhidi söyleyen herkes anında çeşitli işkenceye tabi tutuluyor ve kendisini dayanılmaz

ızdırapların içerisinde buluyordu. İslâm'a giren hiç kimse işkenceden kurtulamıyordu. Hatta Allah Rasulü (sav) dahi işkenceden beri olamamıştı. Günler geçiyor müslümanlar birkaç avuç buğday dahi bulamıyorlardı. **Mekke'nin yapısı çok önemlidir. Zira Mekke'de hiçbir münafık olmamıştır. Mekke'de İslâm davetine dâhil olan herkes zorluk ve meşakkatlerin ateşinde eriyor, adeta fırına girmiş gibi oluyordu. Tüm bu zorluk ve meşakkatlerde nifak yok oluyor, kavmiyetçilik eriyip gidiyordu.**

İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegâne Metod

Bilal Habeşi (ra)'e baktığımızda, kızdırılmış demir gibi olan sıcak çöl kumunun üzerine yatırılmış, göğsüne ise büyük bir kaya parçası konularak tevhidden yüz çevirmesi, Lat ve Uzza putlarına ibadete

tekrar dönmesi isteniyordu. Bu ağır işkencenin altında Bilal Habeşi (ra)'ın zalim müşriklere cevabı: **"Ahad! Ahad!; O tektir, tektir"** oluyordu. Daha sonra bazı insanlar Bilal'e: **"Neden o ağır işkencenin altında "Ahad, Ahad" diyordun?"** diye sorduklarında Bilal (ra) şöyle cevap veriyordu: **"Eğer müşrikleri daha fazla öfkelendirecek başka bir kelime bilseydim, gökyüzünü işaret eden bu parmağımla şahadet ederek onu derdim"** Malik bin Nebi, Bilal Habeşi (ra)'ın bu seslenişi hakkında şöyle diyor: "Bu aklın seslenişi değildir. Bu ruhun seslenişidir. Çünkü akıl Hz. Bilal'e işkence eden Umeyye bin Halefe boyun bükmesini emreder. Ona, **"bende seninle beraberim"** de. Sonra Allah Rasulüne git ve onun huzurunda Kelime-i Tevhidi ilan et. **"Ben o müşriklerle alay ettim, Umeyye bin Halefi aldattım. Takiyye yaptım de"** diye emreder.

Fakat davetler; hakkı gizlemeyle, kıvırmalarla ve aldatmacalarla yücelmez. Davetler, ancak cahiliye karşısında yılmaksızın net ve açık tavırlarla yücelir. **"Allah'a yemin ederim ki, sağ elime güneşi, sol elime de ay'ı koysanız dahi bu davadan vazgeçmem. Ta ki Allah bu dini açığa çıkarıncaya ya da dinini helak edinceye kadar..."** İşte Peygamberimiz (sav)'in cahiliye karşısındaki net ve açık tavrı... İslâmî davetler ancak bu şekilde zafer bulur. Bir takım insanların yeraltına gizlenerek okudukları kitaplarla ya da yaptıkları derslerle veya konuşmalarla değil. Bunlar İslâm davasını muzaffer kılmaz. İslâm davasını muzaffer kılacak şey; Allah için akıtılan kanlar, kurban edilen canlar, bu uğurda verilen şehitler ve kalan sakatlar olacaktır. İslâm adına yapılan sinsice hileler, laf oyunları değil. Cahiliyenin aldatmacaları bu davaya yardım edemez.

İnsanlar, Allah için kurban edilen canlardan etkilenmektedir. İçerisinde laf oyunlarının ve hilelerin olduğu felsefelerden değil.

Akidede Takiyye ve Hakkı Gizlemek Caiz Değildir!

Seyyid Kutub -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- mevcut yönetimden sorulduğunda, yönetimin kâfir olduğunu söyler. Bazı öğrencileri Seyyid Kutub'a: "Boynun cellâtların elinde, idamla yargılanırken, mahkemenin önünde neden bu derece açık bir üslupla konuştun?" diye sorduklarında, "iki sebepten dolayı" der. "Birinci sebep: Bize akide konusundan soruldu. Akaid -inanç- meselelerinde takiyye yapmak ya da hakkı gizlemek veya temvih'te bulunmak caiz değildir. **Temvih; bir kimseye; "yönetim hakkındaki görüşün nedir?" denilmesi, onun da; "vallahi, Allah'a**

hamd olsun iyiyim," manasında iyidir ya da "yönetimde bazı iyi insanlar vardır" şeklinde takiyye yaparak cevap vermesidir. Akide meselelerinde hakkı gizlemek veya bu şekilde temvihte bulunmak caiz değildir."

Ahmed bin Hanbel'in konumuyla bir başkasının konumu arasında çok fark vardır. İslâm ulemasından birine -İmam Safi olduğu rivayet edilmektedir- Kur'an-ı Kerim hakkında ne dersin? Mahlûk mudur, değil midir? Diye sorulduğunda: "Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'ı parmağıyla işaret ederek "işte bu dördü mahlûktur" der. Bu âlim ifadesinde takiyye yaparak Kur'an'ın değil, parmaklarının mahlûk olduğunu kastetmiştir. Mervezi şöyle demekte: "İmam Ahmed bin Hanbel'in yanına girdim. Onu kırbaçlamışlardı. Ben de: **"Ya Ahmed, Yüce Allah "Kendi nefislerinizi öldürmeyin" buyurmakta (takiyye yaparak istediklerini söylemezsen) bunlar seni öldürecekler"**

dedim. Bunun üzerine bana: **"Ya Mervezi! Zindanın dışına çık ve bak ne göreceksin? Sonra yanıma gel"** dedi. Ben de zindanın dışına çıktım. Yığınlarca insan birikmişti. Hepsinin elinde kâğıt ve kalem vardı. Onlara; "niçin bu şekilde toplandınız," diye sorduğumda bana: **"İmam Ahmed bin Hanbel'in cevabını bekliyoruz"** dediler. Daha sonra, zindana geri döndüm ve gördüklerimi İmam Ahmed'e anlattım. Bunun üzerine İmam Ahmed bana: **"Ya Mervezi! Ölüm, bana bu insanları aldatmaktan daha sevimlidir"** dedi."

Seyyid Kutup da böyle diyordu. Akide'de takiyye caiz değildir. Lider konumunda bulunan, insanların peşinden gittiği kimseler için takiyye yapmak caiz değildir. Cahiliyyenin öğretilerini, ya da sosyalizmi ve kavmiyetçiliği ikrar etmesi caiz değildir. Bu tür konularda takiyye yapmak kendisine tabi olunan kimseler için lider

statüsündekiler için değil, mukallid konumundaki avam halk tabakası için caizdir. **"Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan müstesna..."** (Nahl, 106) Bu hüküm taklit edilen, tabi olunan için değil, taklid eden, tabi olan için geçerlidir. Ammar bin Yasir hadisesinde olduğu gibi. Şüphesiz Ammar bin Yasir tabi olandır. Hiç, Allah Rasulü (sav)'nün Ammar'ın yaptığını yapması caiz olur mu?

İnsanlar için örnek alman durumuna gelmiş hiçbir genç için de aynı şekilde küfür kelimesini konuşmak ve takiyye yapmak caiz değildir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan kimse müstesna" âyet-i kerimesiyle amel etmek bu konumdaki kimseler için caiz olmaz.

Seyyid Kutub'a şöyle diyorlardı: "Hiç olmazsa idamının kalkması için gel" (devlet başkanından özür dilediği ya da hiç olmazsa ona bir nezaket ziyareti yaptığı

takdirde hakkındaki idam kararının kaldırılacağı söyleniyordu). Seyyid Kutub'un bunlara cevabı ise şu oluyordu: **"Namazda yüce Allah'ın vahdaniyetine şahadet eden bu parmağım, tağutun hükmünü onaylayan tek harf dahi yazmayı red etmektedir. Tağuttan neden af dileyeyim. Eğer ben hak ile mahkûm edilmişsem, hakkın hükmüne razıyım. Yok, eğer, batılla mahkûm edilmişsem, ben batıldan af dileyecek kadar alçalamam."**

Bu net tavır ve İslâmî metodlarla yığınlar etkilenmekte, nesiller İslâm'a yönelmekte, gençler bu İslâm'i şahsiyetleri taklit etmekte, önderler edinmektedirler. Ne idüğü bilinmeyen, önüyle arkasını ayırt edemeyen ve insanları neye çağırdığının farkında olmayan insanlar nasıl taklit edilebilir? Her gün bir renge bürünen, bir gün bir yöneticinin, diğer bir gün başka bir yöneticinin yanında yer alan, bugün bu

yetkiliyle yarın şu yetkiliyle bulunan ve onların yanından çıkmayan âlim(!)ler nasıl taklid edilebilir, nasıl önder alınabilirler? Bu kimseler önceki ve sonraki tüm âlimlerin ilmini bilseler, tüm ilmi metinleri, şerhleri, talik ve senetleri ezberleseler dahi insanlar bunları nasıl taklid edipte, peşlerinden gidebilir? Allah aşkına söyleyin! Sizlerden hiç Kârim el-Anadoli'nin mahkemedeki savunmasını işiten var mıdır? Bu küçük savunma metni, on asır, belki de daha fazla süreyle nesillerde etkisini bırakmaya devam edecektir. Bu tesir el-Ezher âlimlerinin on asırlık teliflerinden, yazdıkları eserlerden daha fazladır.

Gerçekten ben bu savunmayı her işittiğimde sarsılıyorum. Bir genç mahkemenin karşısında duruyor ve bu derece net bir tavırla mahkemeye hakkı haykırabiliyordu. Bu, askerî mahkemedeki sıradan bir dava değildir. Salih Seriyye'nin

ya da Kârim Anadoli'nin davası da değildir. Bu uğrunda kurbanların verildiği İslâm'ın davasıdır. Bu Ahmed bin Hanbel'in, İzz bin Abdusselam'ın, Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un uğrunda kurban verildiği İslâm davasıdır.

Ben, Kârim el-Anadoli'nin savunmasından daha kuvvetlisini işitmedim. Bu genç şehid edildi. Evet, Kârim Anadoli gitti fakat onun ifadeleri, kelimeleri hâlâ zihinlerimizde tekrarlanmaktadır. Kârim el-Anadoli bende bütün el-Ezher ulemasından daha çok etki ve tesir bırakmıştır. Ben de el-Ezher'in hocalarındanım. Doktoramı orada yaptım.

Sizleri yeryüzünün bütün meşayıhları mı yoksa Halid el-İslâmbuli mi daha çok etkilemiştir. **Halid..!**

İslâm ancak bunun gibi örneklerle zafer bulur. Ey kardeşlerim! Kurbansız zafer

olmaz. Mantıklarla, söz oyunlarıyla, aldatmacalarla, dalalet ehli kimselerin yanlarında yer almalarla, takiyye ve istihbarat birimlerine gülümser simalar göstermekle İslâm davasında zafere ulaşılmaz.

Tekfir ve Hicre Cemaatı

Cemaat-ı Tekfir ve'l-Hicre ki bunlar kendilerini Cemaatul-Müslimîn diye isimlendirmekteler. Bir yıl gibi kısa bir zamanda bu cemaate Mısır gençliği adeta akın etti. Neden? Tabi ki, bunların cesaretli çıkışları ve net tavırları dolayısıyla. Bu cemaatin lideri olan Mustafa Şükrü gerçekten çok farklı bir insan. Biz onun birçok fikir ve görüşleriyle ihtilaf etmekteyiz. Hatta bu kişinin bazı görüşleri İslâm şeriatine ters düştüğüne de inanabiliriz. Buna rağmen kalpleri etkileyebilmekte ve kendisiyle oturup konuşan her genç cemaatinin ferdi

olarak oradan ayrılabilmektedir. Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın beşeriyetin kanını sömürerek yetiştirdiği istihbarat adamları, Abdunnasır'dan sonra yerine geçen Enver Sedat döneminin ilk zamanlarında da mevcut idiler. Hâlâ bunların yerine halefleri bu görevi devam ettirmektedir.

Mustafa Şükrü'nün cemaatinden olan gençlerin yanına bu istihbarat adamları geliyor ve onları sorgulamaya alarak: **"Sosyalizm hakkında ne düşünüyorsunuz? Mevcut yönetim ve siyasi durumlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"** gibi sorular sorduklarında, bu gençlerin cevabı: **"Bunlar küfürdür, siz bunları sormayı bırakın, Enver Sedat'ın kendisinin hükmünü sorun. Soruları dallandırıp budaklandırmanıza ve yolu uzatmanıza gerek yok. Enver Sedat kâfirdir. Onunla birlikte olanlar kâfirdir. O'na tabi olanlar ve onu sevenler kâfirdir. Onun kâfir**

olduğunu söylemeyenler de kâfirdir. Daha kaldı mı bir şey...!" Bu üslup karşısında istihbarat adamları apışıp kalmakta. Çok ağır işkenceler dahi bu gençleri bu üslup ve netlikten yıldıramamakta. Bu tavır gençleri bunlara cezp etmektedir.

Üstad Mervan Hadîd

Allah Rahmet eylesin Üstad Mervan Hadîd... Mısır'da okuyordu. Bir zirve toplantısına katılan üyelerin tümüne mektup yazdı. Onlara; "İslâm ile hükmetmeniz gerekir, Şunu... Şunu... Yapmanız gerekir." Ayrıca Mervan adını, adresini yazıp başta Abdunnasır olmak üzere bütün zirveye katılanlara gönderdi. Bunun üzerine Abdunnasır istihbarat birimlerine "bu adamı takibe alın ve araştırın" diye emir verir. Üstad Mervan Hadîd'le birlikte daima istihbarattan bir adam bulunur ve sadece üstad uyumak üzere evine girdiğinde ondan ayrılırdı.

Allah'ın rahmeti üzerine olsun Üstad Mervan Hadid'in bende etkisi çok büyüktür.

Mısır'da otobüslere binmek istersen önce hızlı ve yüksek atlamayı öğrenmen gerekir. Genellikle otobüslerin dışında 6-7 kişi dışarıdan kapıya asılarak gider. Üstad Mervan, kendisini adım adım takip eden istihbarat adamıyla birlikte otobüse binip inerdi. Bazen otobüs çok kalabalık olupta sıkıştıklarında ya da kapıya asılarak gitmek zorunda kaldıklarında istihbarat adamı elinden tutarak ona yardım eder, o da komseriye (otobüste bilet kesip ücretleri toplayan görevliye); "şu benim ücretim, şu da muhbirin ücretidir" diyerek otobüs biletlerini aldığında adam kızarıp bozarınca; "Ey kardeşim ben senin ücretini ödemek istiyorum sen istemiyorsun" derdi. Bazen yine otobüs çok kalabalık olduğunda muhbir otobüse binipte Şeyh Mervan binemeyince

muhbir ona; "Sen ikinci otobüsle gel, durakta inince buluşuruz" derdi.

Üstad Mervan Suriye'ye dönmek ister. Fakat muhbir ondan ayrılmaz. Cuma günü yolculuk etmeye karar verir. Çıkış vizesi alması gerekir. Daha vize almaya gitmeden mescide girer. Muhbirin sabahtan akşama kadar kapısından ayrılmadığını görür. Camiye gider, muhbir peşinden takip eder. Şeyh Mervan, muhbir mescide girdikten sonra niyet eder ve namaza başlar. Muhbir de niyet edip namaza başlar. Kendisi bu fırsattan faydalanarak namazı kılmadan dışarı çıkıp bir taksiye biner ve oradan ayrılır. Havaalanında randevulaştığı kardeş, valiziyle birlikte üstadı beklemektedir. Havaalanına girdiklerinde namaz kılmak için görevlilerden mescid sorar. Kendisine; "haydi geç.! Burada mescid olmaz" denilir. Şam'a (Suriye'nin başkenti) ulaştıklarında Radyo'da Baas partisinin (sosyalist parti)

programı yapılmakta ve Baas partisi şöyle tanıtılmaktadır:

"Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir, Ondan başka din yoktur.."

Baas partililer ve Nusayriler İslâm'a yaptıkları saldırılarla övünmektedirler. Hama şehrinde şöyle bir olay olur: **Sınıfta hocanın birisi İslâm'a hakaretler içeren bir konuşma yapar. Bunun üzerine öğrencilerden bir tanesi kalkar ve hocaya vurur. Peşi sıra tüm öğrenciler kalkarak hocayı döve döve öldürürler. Sonra polis gelir ve hocaya ilk tokatı atan o genci öldürür. Daha sonra olay yerine gelen Şeyh Mervan, öldürülen müslüman genç dolayısıyla polise kısas hükmünün uygulanmasını talep eder. Öğrenciler de tek tek "öldürülen genç, müslümandı, öğretmen ise kâfirdi. Dolayısıyla öğretmenin kanı hederdir. Müslüman gencin ise kanı alınmalıdır, yani**

karşılığında öldüren polise kısas uygulanmalıdır," derler. Devlet ise bu talebi reddeder. Bu talebin reddedilmesi üzerine Şeyh Mervan etrafındaki özel eğittiği gençlerle birlikte Sultan Mescidinde toplanırlar. Toplanan bu gençlerin her birinde bomba ve tabanca vardır -ki bunlardan bazıları lise talebesidir- tekbir getirmekte ve devlet aleyhinde konuşmalar yapmaktadırlar. Bu esnada Sultan Mescidi'nin etrafı tanklarla çevrilir ve Mescid içindeki Müslümanlarla birlikte yerle bir edilir. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki daha sonra görüştüğüm Hamalı güvenilir müslümanlar bana şunu söyledi: -Allah hakkı en iyi bilendir- **"Bizler günler sonra şehid edilen gençlerin üzerinden yıkıntıları kaldırmak için mescidin oraya gittiğimizde toprağın altından tesbih ve tekbir sesleri işitiyorduk."** Mescidin bombalanması olayında -Allah'ın hikmeti- Şeyh Mervan,

bazı talebeleri ile birlikte sağ olarak yakalandı ve mahkemeye çıkarıldı. Baas partililer adalet(!)li olduklarını göstermek için Şeyh'in mahkemesini yerli yabancı tüm basın mensuplarına açık olarak yapıyorlardı. Mahkeme heyeti Suriye savunma bakanı Mustafa Talaş ve bölgeyi elinde bulunduran en kuvvetli şahsiyet olan Salah Cedid'ten oluşuyordu. Mahkeme heyetinin ilk sorusu: **"Neden silah taşıdınız ve devlete karşı niçin azgınlaştınız?.."** olur. Şeyh Mervan şöyle cevap verir: **"Orada Adı Salah Cedid olan Nusayri bir köpekle birlikte kendisini ehlisünnete nispet eden ikinci bir köpek Mustafa Talaş vardı.** (O anki mahkeme heyeti bu ikisinden oluşuyordu ve üstad Mervan bunu yüzlerine karşı söylüyordu) **Bu iki köpek, bölgede İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek istiyordu. Bizler hayatta olduğumuz sürece İslâm'ın yok edilmesine müsaade edemeyiz."** Bu ifadeleri duyan

mahkemedeki devrim muhafızları üstadın üzerine saldırırlar. Polisler ise Şeyhin mahkemede yabancı basın mensuplarının da bulunduğu bir ortamda öldürülmesini önlemek ve dünya basınına Suriye mahkemesinde polis katliamı diye yansımasını engellemek amacıyla, üstadı devrim muhafızlarından korurlar. Mahkeme heyeti üstada:

—Sen uşaksın" der. Üstad da;

—Ben Allah'ın uşağıyım. Gerçek uşaklarsa siz ve sizin Abdunnasır'dan yetmiş sekiz bin cüneyh çalan parti lideriniz Michel Aflektir." Mahkeme heyeti;

—Siz Muhammed el-Hamid'in (Hama müftüsü) sizinle birlikte olduğunu söylüyorsunuz. O ise sizlerden nefret etmekte." Üstad onların bu sözüne yüce Allah'ın şu ayetiyle cevap verir: **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan**

başka ilah yoktur. O'na güvenip dayandım. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129)

Mahkeme heyeti çok güçlüydü. Duruşma sonunda, kendisiyle birlikte yargılanan gençlerin bir bölümüne beraat, diğer bölümüne de üstadla birlikte idam kararı verdi. Haklarında idam kararı verilen gençler ve üstad gülümsüyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Haklarında beraat kararı çıkan gençler ise ağlıyordu. Yabancı basın mensupları, haklarında ölüm kararı verilenlerin sevinip gülmesine, beraat kararı çıkanlarınsa ağlamalarına hayret etmişlerdi. Bu hallerinin neden olduğunu sorduklarında ise onlara verilen cevap: **"Bizlere Cennet bağışlandı. Bunun için birbirimizi tebrik ediyor ve seviniyoruz. Ağlayanlar ise bundan mahrum edildikleri için ağlamaktadırlar"** olmuştu. Haklarında idam kararı verilen üstad ve talebeleri infazı beklemek üzere cezaevlerine götürüldü.

Üstad Mervan idamını beklediği cezaevi günlerini bana şöyle anlatıyor: **"Hayatımda yaşadığım en lezzetli, kalbimin ve nefsimin en rahat olduğu günler cezaevinde gençlerle beraber idamımı bekleyerek geçirdiğim günlerdir."** Üstad Mervan'ın idamını beklerken yazdığı şu kelimeler hâlâ İslâm gençliği tarafından tekrarlanmaktadır:

"O can ki yarın doğacak. Sözleştiği vakitte Allah ile buluşacak." Onlar zindanda idamlarının infazını beklerken, Hama müftüsü Şeyh Muhammed el-Hamid, Hamalı olan Cumhurbaşkanı Emin el-Hâfız'ın yanına gider ve ona; **"Üsdat Mervan el-Hadid'e ne yapmayı düşünüyorsunuz?"** der. Cumhurbaşkanı Emin el-Hafız'da; **"Onun idamına hükmettik"** diye cevap verir. Bunun üzerine Muhammed el-Hamid; **"Sen bunu akıllıca düşünerek mi söylüyorsun? Mervan el-Hadid'i idam ettiğiniz takdirde Hama'nın susacağını mı zannediyorsunuz? Onu idam**

ederseniz, Hama'da üstesinden gelemeyeceğiniz ölçüde sorunlar başlar" der. Bunu dinleyen Cumhuriyet reisi: **"Peki senin görüşün nedir?"** diye sorar. Müftü Muhammed el-Hamid; **"Benim görüşüm onu çıkartmanız ve affetmenizdir"** der. Bunu duyan Cumhurbaşkanı el-Hafız da; **"Bizzat siz gidin ve onu çıkartın"** der. Daha sonra üstad Mervan olayı bana şöyle anlatmakta: "Şeyh Muhammed el-Hamid geldi ve: **"Haydi evlatlarım çıkın"** dedi. Muhammed el-Hamid, hepsinin hocası ve sevip saydıkları birisidir. Bizlerde; **"Nereye?"** dedik. O da: **"Devlet sizleri affetti"** dedi. Bunu işitince bizler; **"Allah seni affetsin. Bizi Cennetten mahrum ettin..."** dedik. Zindandan çıkan üstad Mervan gerçekten rahat nedir bilmezdi. O adeta patlamaya hazır bir bombaydı, kükremeye hazırdı.

1973'te Suriye hükümeti yeni bir anayasa hazırlar ve bu anayasada "Suriye

İslâm Devleti'dir" maddesini çıkarır. Eski anayasanın birinci maddesi olan bu madde silinince İslâm âlimleri ve hatibler ayaklanırlar. Bunlardan birisi de üstad Mervan el-Hadid'tir. Cuma hutbesine; "Kim mescidde ölmek üzere bey'at edecektir?" diyerek başlar. Üstadın bu şekilde başladığı hutbesini işiten insanlar camiden bir bir sıvışmaya başlarlar. Zira üstadın hutbesini dinlemek çok tehlikelidir. Bu esnada mescidde bulunan diğer âlimlerde tek tek çıkmaya başlamışlardır. Bunlardan bir kısmı Allah'ın dinine olan bağlılığı ve küfre duyduğu kinle dışarı fırlamakta ve silahlarını getirmekteydiler. Kimileri de mescidde silahını çıkartmış tekbirlerle havaya ateş açıyordu. Ben o Cuma'nın kasetini dinledim. Kamalılar aynı Afganlılar gibi çok öfkeli insanlardır. **Bunlar ayağa kalktıkları zaman işin şaka götürür yanı yok demektir.**

Üstad Mervan bu hutbesinden sonra gizlenir. Şam'a giderek orada bir daire kiralar ve gizlice silah toplamaya başlar. -Allahu Ekber- bitkinlik nedir tanımaz. Allah'ın dini için mücadelede gevşeklik göstermez. Korku nedir bilmez. Otomatik silahlar ve bombalar satın almaktadır. Nerede silah ya da bomba satışı yapıldığını duysa, oraya gençlerden birisini gönderir ve o şeyi satın aldırırdı. Bu arada Suriye istihbarat birimleri kendisini aramaktadırlar. Yüce Allah'ın hikmeti, tam o dönemde de ben Suriye'de Şam Üniversitesi'nde bulunuyordum. Ben lisans eğitimini Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesinde, mastır ve doktorayı da el-Ezher üniversitesinde yaptım. Üniversitenin girişinde dururken yanıma üstadın öğrencilerinden bir genç geldi ve usulca: "Mervan El-Hadid ile görüşmek istiyor musun?" dedi. Ben doğrudan: "Ne? Ben buraya bir kağıt parçası (diploma) almak

için geldim," dedim. Daha sonra o gencin peşi sıra üstadın yanına gittim. Yanına girdiğimde, yüzüne baktım ki, kesinlikle bu kişi dünya ehli birisi olamazdı. O kadar saf ve nurlu idi ki, adeta yüzünün nuru etrafı aydınlatıyordu. Beni Filistin günlerimden tanıyordu. Bizim orada bulunduğumuzda yanımıza gelmişti. Bana ilk söylediği söz: **"Ya Eba Muhammed! Cenneti özlemedin mi?"** oldu. (Ebu Muhammed, Abdullah Azzam'ın künyesidir). Üstattan işittiğim son söz de bu idi.

Polis üstadı arıyordu. Tüm istihbarat birimleri onun peşindeydi, İşte böyle bir ortamda üstad Müslümanlara cephane ve silah toplamakla uğraşıyordu. Nusayrilerden ve önde gelen istihbarat adamlarından intikam almak ve kısas uygulamak istiyordu. Bir gün istihbarat üstadın gizlendiği yeri keşfetti ve oturduğu binanın etrafı sarıldı. Sabah namazını henüz kılmışlardı. Evde

üstad Mervan ile birlikte iki öğrencisi ve yeni nikâhladığı eşi bulunmaktaydı. Üstad Mervan yeni evlenmişti. Gerdek gecesi eşine: "İçimde bir kaç güne kadar bu dünyayı terk edeceğim hissi var. Bu nedenle yatağına gelmek istemiyorum. Bakire kalman senin için daha hayırlıdır" demişti. Üstadın yaşı 35 ile 40 arasındaydı. Belki de daha fazlaydı. Kendisi 20 yaşından beri sorunlardan siy olamamış, mahkeme ve zindanlar peşini bırakmamıştı. Bu nedenle nişanlanmaya ya da evlenmeye fırsat bulamamıştı. Öğrencilerinden bir tanesi kahvaltılık şeyler almak için dışarı çıkar. Henüz askeri arabalar gelmemiştir. Kendisi geri döner. Döndüğünde altı tane istihbarat arabalarının beklediğini görür. Bunu fark eden genç her ihtimale karşı bıçağını hazırlar. Zaten Hamakların ceblerinde sustalı bıçak taşımak adetleridir. Bu esnada gencin yanında duran bir arabadan altı

istihbarat adamı iner. Genç aniden bıçağını çeker, altısına birden saplar ve kaçar. Şam'da panzer sirenleri çalar ve büyük bir kovalamaca başlamıştır. Polis arabaları cirit atmaktadır.

Bu genç dört metrelik duvardan atlayarak kovalamaca da istihbaratı ve polisleri atlatmayı başarır ve Ürdün'e kaçar. Üstad Mervan'a dönelim. Arabalar üstadın bulunduğu binayı kuşatmıştır. Polisler hoparlörlerle binadakilere anonsa başlar ve: "Binadakilerin dışarı çıkmalarını içeride yakalamak istedikleri Iraklı bir casus olduğunu" anons ederler. O sıralar Suriye ile Irak'ın aralarında ihtilaf ve siyasi çekişmeler vardır. Üstad Mervan'da kendi yanında bulunan bir mikrofonla dışarıdakilere: "Ey İstihbarat adamları ve polisler! On beş dakika içerisinde burayı terk etmeniz konusunda sizleri uyarıyoruz. Aksi takdirde on beş dakika sonra sizinle savaşacağız"

diye anons eder. Gerçekten üstad on beş dakika sabretti. On beş dakika sonra ise bomba ve otomatik silahlarla binadan ateş etmeye başladı. Polisler durumu merkeze bildirdiler ve evin etrafında hemen hemen bine yakın polis ve istihbarat mensupları toplandı. Üstadın bulunduğu dairede ise kendisi, öğrencisi ve henüz zifafa girmediği nikâhlısı vardı. Polisler binayı uçak ve helikopterlerle havadan da kontrol altına almışlardır. Polisler binaya girip TNT yerleştirmek istemektedirler. Fakat kim binaya girmeye cesaret edebilecek? İki kişiye karşı bin kişi...! Ve ayrıca uçak ve helikopterlerle gözetlenmekte.

Öğle vakti olduğunda üstadın cephanesi tükenir. Öğleden ikindi vaktine kadar hiç kimse üstadın dairesine saldıramaz. İkindi sonrası dairesine saldırılır. Üstadın cephanesi çoktan tükenmiş ve kolundan yaralanmıştır. Üstad başı dik bir

vaziyette binadan iner. Yanındakilerle birlikte tutuklanır. Olayın haberi Hafız Esad'a ulaştığında adeta çıldırır. Bin kişilik kuşatmada polisler çok kayıp vermiştir. Üstad ise sadece kolundan yaralanmış olarak başı dik dışarı çıkıyordu. Hafız Esad der ki: "Mervan'la bizzat ben görüşmek istiyorum." Daha sonra üstadın yanına gelir. Ona: "Ey Mervan! Geçmişte olanları unutalım ve birlikte yeni bir sayfa açalım. Allah geçmişte olanları affetsin. Seni bir şartla hiçbir şeyden dolayı hesaba çekmeyeceğiz. Silahlı mücadeleyi bırakacaksın, tek şartımız bu" der. Hafız Esad'ın teklifine üstad şöyle cevap verir: "Ben de bir şartla sizinle anlaşabilirim. O da, Suriye'de İslâm Devletinin kurulmasında bana yardım edeceksiniz." Bu net tavrı işiten Hafız Esad olduğu gibi geri döner ve mahkeme safhası başlar.

Askerler toplanmış ve askeri bir şûra kurulmuştur. Heyet hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve Mustafa Talaş ile birlikte Nusayri istihbarat komutanlarından oluşuyordu. Üstad Mervan getirttirilir ve sanık sandalyesine oturtturulur. Üstad bakar ki mahkeme heyeti Naci Cemil ve Mustafa Talas'dan oluşuyor... **Bunlar halk nazarında kendilerini ehl-i sünnete nisbet eden kimselerdir..! Ve onlara der ki: "Yazıklar olsun sizlere ey köpekler! Ey Naci Cemil ve Mustafa Talaş! Sizleri sağ olarak bırakacağımızı mı zannediyorsunuz! Gençlere, önce sizlerden başlamalarını emrettim. Ey köpekler! Siz ümmete bu Nusayrileri musallat ettiniz. İnsanlarımızı siz kirlettiniz. Sizlerse ey Nusayriler! Sizlerden de beş bin kişinin öldürülmesini gençlere emrettim." Bu sözlere daha fazla dayanamayan Naci Cemil: "Tutun şu mecnunu... Uzaklaştırın onu buradan" diye**

muhafızlara emreder. Sonra üstadı işkence odasında iyice bağladıktan sonra ailesini getirirler ve gözlerinin önünde ona tecavüz ederler. Üstad ise bağlı bir haldedir, nefsi daralır ve fenalaşır.

"İşkenceleri yüklenmek, canileri görmek cisimleri yok eden bir olaydır". İzzet ve onur sahibi bir kimsenin kendi namusunu kirletilirken görmesi... Kendisinin ise hiçbir şey yapamaması... Bağlı ve çaresiz kalması... İri yarı, uzun boylu, dolgun vücutlu ve yaklaşık 95–100 kilo civarında olan üstad Mervan, o an eriyip tükenmiş, hemen hemen 45 kiloya düşmüştü. Son olarak üstad hapishanede vefat etti. "Normal olarak mı, yoksa suikast sonucu mu öldü?" Bilemiyoruz Vefat ettiğinde ailesine üstadın cenazesini gelip almaları için haber saldılar. Onlar da cezaevi idaresine; "Mervan'ı siz öldürdünüz. Onun katili sizlersiniz," dediler. "Hayır" cevabı verildi.

Üstad Şam'da bir mezarlığa defnolundu. Defnolunduktan sonra mezarının etrafında yaklaşık iki yüz kişilik askeri birlik bekliyordu. Hükümet, cesedin alınmasından ve gösteri yapılmasından korkmuştu.

Üstadın vefatından sonra onun sancağını Filistin'de bizimle birlikte eğitim görmüş Abdüssettâr ez-Zaim aldı. Henüz daha çok genç biriydi. Kendisi diş doktoruydu ve çok zayıf biriydi. Yaklaşık 50 kg. ağırlığındaydı. Temizliğe, hükümetin lider kadrosundan başladı. Tek kişilik suikastlar düzenliyordu. Nusayri istihbarat başkanlarından birini belirliyor ve ertesi günü onu öldürüyordu. Şam Üniversitesi rektörü nusayri biriydi. Nusayrilerin yanında en azından Hafız Esad kadar önemli bir kişiliği vardı. Bir gün de onun yazıhanesine girdi ve öldürüp çıktı. Daha sonra olaylar gelişti. Sonra top atma hadisesi oldu. İbrahim Yusuf'un talebesi olan Adnan Ukle geldi.

İbrahim Yusuf topçu subaylardan biri idi. İnşallah başka bir yazıda, Tevbe Suresi'nin ilgili ayetinin tefsirinde bu örnekleri vermeye devam edeceğiz.

Şüphesiz İslâm daveti bunun gibi örnek şahsiyetlerle zafer bulur. İslâm daveti ancak çilelere katlanan, her türlü zorluğa göğüs geren bu gibi örnek şahsiyetlerle yaşar. Bu şahsiyetler İslâm'ı zafere ulaştıran sağlam üsleri oluştururlar. Bu üsler de büyük milletlere yön veren rehberler mesabesindedir.

4 – 6. AYETLERİN TEFSİRİ

4-Ancak, antlaşma yaptığınız müşriklerden, antlaşmada hiç bir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

5-Mukaddes olan "haram aylar" çıkınca, müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın çember içine alın. Her gözetilecek yerde onları gözetleyin. Eğer tevbe ederler, namazı kılıp zekâtı verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir.

6-Ey Muhammed! Müşriklerden biri sana sığınırsa, onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelamını dinlesin. Sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. Çünkü onlar, hakkı bilmeyen bir topluluktur.

"Allah ve Rasulünden bir ilandır" ayet-i kerimesinde geçen "ezan" kelimesi ilan ve duyuru manasınadır. Namaz ezanının "ezan" diye isimlendirilmesinin nedeni namaz vaktinin, girdiğinin ilan ve duyurusu içindir. "Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden (müslüman ve müşrik) tüm insanlara bir ilandır; şüphesiz Allah da müşriklerden

uzaktır, Resulü de." Ayet-i kerimede belirtilen, "Büyük Hac Günü"nün hangi gün olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşlerin en kuvvetlisi ise iki tanedir.

Birinci görüş: "Büyük Hac günü arefe günüdür" demektedir. Bu görüşte olanlar; Hz. Ömer, Hz. Osman, İbni Abbas, Tavus, Mücahid, İmam Şafii ve Ebu Hanife'dir.

İkinci görüş ise; "Büyük Hac günü kurbanın birinci günüdür" demektedir. Bu görüşte olanlar da; Hz. Ali, yine İbn Abbas, İbn Mesud, İbn Ebi Evfa ve Muğire bin Şube'dir. Taberi de bu görüşü tercih etmiştir. Ebu Davud: "Rasulullah (sav) yaptığı hacda kurban bayramının birinci günü ayağa kalktı ve; "bugün hangi gündür" diye sordu. Onlarda; "bayram günüdür" dediler. Rasulullah da: "İşte bu büyük hac günüdür. Kabe'de çıplak kimse tavaf etmeyecektir. Evet büyük hac günü kurban bayramı günüdür" buyurdu."

Bu iki görüşten en kuvvetlisi de -Allahu alem- büyük hac gününün kurban günü olduğunu belirten görüştür. Çünkü haccın edasındaki en fazla ameller kurban günüdür. Örneğin arafatta vakfe durmak kurban gecesidir. Her kim de vakfesini bayram gecesi yapsa rüknü eda etmiş olur. Yani vakfeyi gündüz yapmasa da gece yapmış olsa yine rüknü eda etmiş olur. Ayrıca Müzdelife'de vakfe durmak, şeytan taşlamak ve kurban kesmek, traş olmak, elbise giyinmek, ifada tavafında bulunmak, temettü' haccı için sa'y yapmak, kurban gününde olmaktadır. Dolayısıyla hac amellerinin en fazla olduğu gün kurban günüdür. Bu nedenle bu güne "Büyük Hac Günü" denilmesinde herhangi bir gariplik yoktur.

Ezanın manası: "Allah ve Rasulünden büyük hac günü tüm insanlara bir ilan -

ezan- dır: "Muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..."

Ebu'l-Esved ed-De'li Kur'an okuyan bir adamın yanından geçer. Adam ayet-i kerimeyi **"Rasuluhu"** diye okuması gerekirken **"Rasulihi"** diyerek yanlış okumaktadır. Bu yanlışlık, ayetin manasını **"Muhakkak ki Allah, müşriklerden ve Rasulünden uzaktır"** şeklinde değiştirmektedir. Bunu işiten Ebu'l-Esved çok hiddetlenir ve: **"Hâşâ yüce Allah Rasulünden uzak değildir. Hâşâ Yüce Allah Rasulünden uzak değildir"**, der. Sonra, Haccac'ın yanına gider ve ona durumu haber verir. Bunun üzerine Haccac'da, Kur'an'ın harekelenmesini ve noktalanmasını emreder.

Ulema, Haccac-ı Zalim hakkında farklı görüşler belirtmelerine rağmen, Kur'an'ın harekelenmesi ondan geriye kalan güzel bir hizmettir. İslâm ulemasının bir kısmı, Haccac'ın küfrüne, bir kısmı da fısk ve

fücuruna hükmetmişlerdir. Adamın birisi Şa'bi'nin yanına gelir ve **"Ya İmam? Ben; "hanımım boş olsun ki Haccac Cehennem'dedir"** diye yemin ettim. Hanımım boş olmuş mudur? Diye sorar. İmam Şa'bi'de; **"Ey kardeşim! Git hanımınla birlikte ol. Hanımın senden boş olmamıştır. Eğer Haccac Cennet'te ise hiçbir kimse Cehennem'e girmeyecektir!"** diye cevap verir. Yani İmam Şa'bi, Haccac'ın kâfir olarak öldüğüne inanıyordu. Tabi bazı âlimler de onun fasık ve facir olduğuna hükmetmişlerdir.

Rivayet olunduğuna göre, Ömer bin Abdülaziz (ra), bir gün insanlara minberden hutbe verirken ağlar ve ağlatır, öyle ki sakalı ıslanır ve bayılır. Ayıldığı zaman da söyler der:

—Ey insanlar! Bayıldıktan sonra gördüm ki, kıyamet kopmuş, mizan getirilmiş ve sırat kurulmuştu. Uzun boylu, zayıf bir adam

getirildi. Kolay bir hesaba çekildi sonra da sağ tarafa alındı. Bu adam kim diye sordum**. "Ebu Bekir"** dediler. Sonra, uzun boylu bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı Bu adam kim diye sordum. **"Ömer"** dediler. Sonra bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı.

—Ömer bin Abdülaziz; "Bu üçüncü adamın ismini zikretmem iştir." der Bu nedenle belki de bu adam kendisidir denilmiştir.- Sonra Râsulullah (sav) geldi ve kendisine küçük bir çadır kuruldu. Ali ve Muaviye de çadıra girdi. Sonra Ali gülümseyerek çıktı ve **"Benim için (haklı olduğuma) hüküm olundu"** dedi.

Sonra, Muaviye gülümseyerek çıktı ve **"affolundum"** diyordu. Sonra, çok pis kokan bir cesedin yanından geçtim ve ona: **Yazıklar olsun sana! Sen kimsin?** Dedim. O da; **"Ben Haccac bin Yusuf'um"** dedi. Ben

de; **Allah sana ne yaptı?** Dedim. O da: **"Allah, beni katlettiğim her kişiye karşılık Cehennem'de bir defa katletti. Said bin Cübeyr için ise, Allah beni Cehennem'de yetmiş defa katletti"** dedi."

Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükmü

"Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden tüm insanlara bir ilandır; muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." Hüküm verilmiştir. Sizinle müşrikler arasında artık hiçbir bağ yoktur. Ne bir antlaşma ne de bir güven olamaz artık. Bunun için dört ay süre verilmiştir. Allah ve Resulü müşriklerden uzaktır, onlarla olan her türlü ilişki kesilmiştir. Öyleyse iman eden müslümanlar da müşriklerle olan her türlü ilişkiyi kesmek ve onlardan uzaklaşmak zorundadır. Allah Rasulü (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır: **"Ben, müşriklerle oturan ve onların arasında ölen**

kimselerden beriyim." Bir başka hadiste de; **"ikisi de birbirlerinin ateşini (ışığını) göremezler"** buyurmaktadır. **Yani, müslüman, müşriğin oturduğu yerin ateşini göremez. Müşrik de oturduğu zaman, müslümanın ateşini göremez. Neden? Çünkü müşriklerle oturmak, en azından münkerler karşısında susmayı getirecektir. Artık kadın erkek karışıklığı adet haline gelecek, bundan yüzü kızarmayacak ve kıskançlık hissetmeyecek.**

Tehlikelerin en büyüğü, müslüman evlatlarının Amerika, İtalya, İsveç vs. ülkelerde büyümesidir. Buralara giden müslüman kızlar, kâfirlerle baş başa bırakılma ve de onları savunmaya kalktığında bulundukları yerlerin kanunları seni cezalandırır ve elini kolunu bağlar.

Chicago Mescidi'nin Yapılışı

Amerika'da bir müslüman genç, bana Chicago'daki mescitlerinin yapılışı hakkında şunları anlattı: Chicago'daki bu mescidimiz yapılmadan önce Yusuf el-Kardâvi buraya gelmişti. Müslümanları bir mescid inşa etmeleri için teşvik etti. Altmış bin dolar toplandı. Artık mescidin projesinin çizilmesine sıra gelmişti. Parayı ödeyen zenginler, mescidin altına bir de disko salonu yapılmasını istediler. Henüz Amerika'ya yeni gelmiş olan müslüman gençler ise bu isteğe kızdılar ve: "Mescidin altına disko salonunu nasıl düşünebilirsiniz?" diyerek, bu isteklerini reddettiler. Onlar da: **"Hayır, mescidin altında disko salonunun olması şart. Kızlarımızın Arap gençleriyle dans edip onlarla buluşması, âşık olup evlenmesi için bu gerekli. Çünkü böylece, Amerikan gençleriyle ilişkileri kesilmiş ve onlarla dans edip onlara âşık olmaları ve onlarla evlenmeleri önlenmiş olur."**

Müslüman gençler de**: "Bu kesinlikle caiz değildir. Mescidin altında dans salonu olamaz"** dediler. Evet, gençler bunu söylüyor, yaşlılar ise kabullenmiyor ve cahili taleplerinde diretiyorlardı. Çünkü Amerikan toplumunun içerisinde erimişler ve hiçbir İslâmî yönleri kalmamıştır. Demirleri dahi eriten cahiliye iğrençlikleri, insanı eritmez mi? Gençlerin **"hayır, caiz değildir, böyle bir şey olamaz"** cevabına: **"Nasıl yani! Biz verdiğimiz bu paradan istifade etmek istiyoruz"** dediler ve bu taleplerinde ısrar ettiler. Müslüman gençler de **"olmaz, caiz değildir"** diyerek ısrar ettiler. Neticesinde, vermiş oldukları para ve malları dans salonu açılmaması nedeniyle geri çektiler. Daha sonra Kuveytli bir müslüman geldi ve mescidin yapılması için üç yüz bin dolar bağışladı. Filistinli müslüman kadınlara ait olan bir arazi vardı, onlar da mescid için o araziyi bağışladılar ve mescid Arap Kadınlar

Cemiyetine ait olan bu arazi üzerine inşa edildi. **Arap Kadınlar Cemiyeti ise, bir gün başını örttüğü takdirde, kendisini Allah yolunda sayısız cihadlara girmiş gibi kabul eden kadınlardan oluşuyordu.** Mescidin yönetim kuruluna gayretli, samimi müslüman gençler seçilmişti. Yönetim kurulunda kadınlar bulunmuyordu. Mescidin arsasını bağışlayan kadınlar ise: **"Bu mescidde bizim de hakkımız var. Dolayısıyla mescidin yönetim kurulunda bizler de olmalıyız ve bizlerin de görüşleri alınmalıdır. Zira yönetim kurulu bu şekilde kaldığı takdirde mescid tamamen bizden alınmış ve gençlere verilmiş olacak..!"** Bu kadınların, mescidin idaresinde yer alma ve erkeklerle birlikte oturumlara katılma istekleri, müslüman gençler tarafından reddedilince, kadınlar Amerikan mahkemesine başvurdular. Mahkeme heyetindeki hâkim müslüman değildi, fakat

hayır işlerini seven akıllı bir adamdı. Bizlere; **"kanunen kadınlar bu taleplerinde haklılar, ama benim kalbim sizinle birlikte. Fakat kanunlara muhalefet edemem. Mescidin sizden alınmaması için bu kadınlarla anlaşmak zorundasınız"** dedi. O kardeş bana bunu anlattığında hâlâ mahkeme devam ediyordu. Daha sonra bu kardeş bana yazdığı bir mektupta; **"Bana, Amerika'dan kurtulmam için dua et. İnsan gerçekten İslâm'ı yaşamaya güç yetiremiyor"** diyordu.

Abdullah Azzam Amerika'dan gelen bir gence hitapla: Şeyh Cemal, Ebu Ömer, insanın ailesiyle birlikte ABD'de İslâm'ı yaşaması nerede ise imkânsız değil mi? Hatta kardeşimizin geldiği New Jersey kenti bütün böyle. Ben Ebu Ömer'i orada ziyaret etmiştim. O beni tanıyor fakat Subhanallah ben onu ancak burada hatırladım. New Jersey, New York'un yanında küçük bir

kasabadır. Orada mazbut İslâmî aileler bulunmaktadır. Orayı görünce sevinmiştim. Oradaki müslümanlar bir mason locasını satın alıp onu mescide çevirmişlerdi. Fakat ABD'de İslâmî hayat pek zor! Gerçekten Batı ve Batıya endeksli ülkelerde İslâmî hayat yaşamak çok zor. Çünkü toplum son derece bozuk. Ne ahlâk ne de aile kavramı kalmıştır. Hatta toplumu ıslah etmekle (!) görevli olan rahipler dahi insanların en rezili ve ahlâksızı haline gelmiştir. **Amerika'dan gelen, tebliğ cemaatinin mensuplarından müslüman bir genç oradaki toplumun rezaletini dile getiren bir anısında şöyle diyordu:**

Amerika'ya gittiğimizde, havaalanında gelenleri karşılamak ve "hoş geldiniz" demek için bekleyen çeşitli gruplar vardı. İçlerinde müslümanlar, Araplar, rahibler, rahibeler vs. her kesimden insanlar bulunuyordu. Beyaz giysiler içerisinde bizleri

görünce Araplar yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahipler ve rahibeler de yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahibeler selam vererek hoş geldiniz demek için ellerini uzatınca, biz ellerimizi çektik. Buna rahibenin bir tanesi çok şaşırdı ve bizimle tanışmak için adresimizi istedi. Biz de; "falanca mescidde kalıyoruz, biz mescidlerin dışında bir yerde kalmayız" dedik. Rahibe adresimizi aldı ve ertesi günü adreste belirtilen mescide geldi. "Ben, sizlerin neden bana selam vermediğini ve tokalaşmadığını anlamak istiyorum" dedi. Biz de: "İslâm dininde bir erkeğin kendisine helal olmayan yabancı bir kadının eline dokunması haramdır" dedik. Bu cevabı işiten rahibe; "Ben sizin dininize girmek istiyorum. Çünkü ben bir selam vermek istediğimde rahibler elime üşüşmekteler. Ben rahiplerin sarkıntılıklarından kaçmaktayım, Cehennem'den

kaçmaktayım" dedi. Şu an manastırlar fesad yuvası haline gelmiştir. Fuhuş, hamile kalmalar ve benzeri garip vakıalar çoktur.

Batı toplumu tamamen bozulmuş ve kokuşmuş bir toplum. Hatta kiliseler dahi... Düşünün! Birçok yerde resmen kadın kadınla, erkek erkekle evlenebilmekte! Fesad... Fuhuş... Ahlâksızlık... Üstad Seyyid Kutup **"Seyyid Kutub'un Gözüyle Amerika"** isimli kitabında bunu çok iyi dile getirmektedir. Bu kitap basılmamış, ABD elçiliği tarafından matbaadan çalınarak yakıldığı söylenmektedir. Fakat merhum bu kitabından bir kaç pasajını "Gördüğüm ABD" ismi altında Risale Dergisi'nde zikretmiştir. Üstad diyor ki: **"Arap gençleri bile sevgilisiyle buluşmak için gitmekte ve nice rezil hallere düşmektedirler."**

Tüm bu nedenlerle müşriklerden ayrılmak, onların arasında yaşamamak hem şeriatın, hem aklın hem de hissin bir

gereği ve emridir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav) **"Ben müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim"** buyurmaktadır. Bu konuda birçok hadis vardır. Bunlardan dört beş tanesi müşriklerle oturmamak ve onların arasında bulunmamak hakkındadır. İşte bu sebeple batıda yaşamak demek, müşriklerin arasında yaşamak ve çok zor bir hayat sürmek demektir. Müslümanların çocukları dudaklarına boya sürmekte, yüzlerini boyamakta. Genç erkek çocuklar bile dudaklarını boyamaktadır. Bu tam anlamıyla kokuşmuş bir topluluktur.

Bekârların Batı Ülkelerindeki Durumu

İngiltere'de Tıp Fakültesi'nde okuyan İslâmî Hareketin gençlerinden birisi geldi ve bana şöyle sordu: **"Ben İngiltere'de tıp fakültesinde okuyorum ve okulun zorunlu**

tutması nedeniyle İngiliz bir aileyle birlikte kalmaktayım. Bu caiz midir?" Ben de: **"Caiz değildir"** dedim ve **"nasıl oturuyorsun"** diye sordum. O da: **"Aynı dairenin bir odasında kalıyorum. Tabi mutfak, tuvalet ve banyoyu müşterek kullanıyoruz."** dedi. Ben de: **"Yanında kaldığın ailenin beyinin olmayıp hanımıyla yalnız kaldığınız ya da geceleri beyinin gelmediği oluyor mu?"** dedim O da: **"Evet, bazen evde kadın ve ben yalnız kalıyoruz"** dedi. Bunun üzerine ben; **"kesinlikle caiz olmaz"** deyince. **"Nasıl yani! Bizler müslüman doktorlar, mühendisler, vs.ler olsun diye okuyoruz"** dedi. Ben de: **"Yedi yıl sonra senin İslâm'ından ne eser kalacak?"** dedim. Gençte: **"Ne yapayım? Okulu bırakayım mı yani?"** dedi. Ben de: **"Simit sat, domates sat, fakat böyle bir hayatı yaşama"** dedim.

Körfez ülkelerinden birinin Amerika'da bulunan kültür ataşesi bizzat bana şunu

anlattı: "Bir gece polis bana on üç genci getirdi. AİDS'li bir kadına tecavüz ettiklerinden aynı hastalığa yakalanmışlardı. Sonra hepsini de hastaneye kaldırdık." Bir gecede on üç genç birden bir kadına tecavüz ediyorlar ve AİDS'e yakalanıyorlar. Neden? Ben gençlerin bekâr olarak Batı'da okumalarının haram olduğunu söylüyorum, ancak evli iseler müstesna. **Evli olarak bulunmadığı sürece batıda Müslümanların okumaları haramdır. Bunu fetva olarak benden tebliğ ediniz.** Nasıl kişi kendisini koruyabilir?! Ancak, kişi kendisini evli olduğu takdirde koruyabilir. Bekâr için mümkün değildir. Cinselliğin su gibi mubah olduğu, kanunlarla serbest bırakıldığı bir toplumda bekâr bir insanın kendisini koruması mümkün müdür? Genç kızların sokaklarda geceledikleri, gece yarısı bekâr kimselerin kapılarını çalarak birlikte geceleme talebinde bulundukları batı toplumunda

yaşamak! **Cihad topraklarında bulunan bir gencin tekrar o fesat yerlere dönmesi nasıl olabilir? Buraya dönmek için pasaport çıkaranlara: "Allah sizin yolculuğunuzu ve pasaportunuzu mübarek kılmasın" diyorum. Fesad yurdunu, cihad yurduna değişiyor musunuz?**

Anlaşma ve Ahdin Bozulma Şartları

"Şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." "Eğer tevbe ederseniz" yani İslâm'a girerseniz **"sizin için hayırlı olan odur." "Ancak yüz çevirirseniz"** yani küfrünüzde ısrar ederek, bu çağrıya kulak vermez ve İslâm'ı kabullenmezseniz **"Bilin ki, sizler Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri elem verici bir azapla müjdele"** Dünyada rezillik ve harb ile ahirette de Cehennem azabı, ateş ile müjdele. **"Ancak müşriklerden anlaşma yapıp da (antlaşma şartlarından) size karşı hiçbir şeyi eksik**

bırakmamış ve aleyhinize hiç kimseye de yardımda bulunmamış olanların antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah, şüphesiz muttakileri sever." (Tevbe 3–4)

Ayet-i kerimede belirtilen antlaşma, Beni Damra ile Râsulullah (sav) arasında dört aydan daha uzun bir süre geçerli olmak üzere yapılan antlaşmaya hastır, denilmiştir. Bu nedenle yüce Allah, onlarla olan antlaşmanın süresi tamamlanıncaya kadar antlaşmaya vefa gösterilmesini emretmiştir. **İslâm'da, antlaşmaların bozulması iki yolla caiz olur:**

Birinci Yol: Antlaşma süresinin bitmesi. Bu halde antlaşma yapılmış kimselerle savaş caiz olur. Ancak müstehab olan **"biz sizinle savaşacağız"** diye onlara haber verilmesidir.

İkinci Yol: Müşriklerin (antlaşma süresi içerisinde) bize hücum etmelerinden

korkulduğu zaman, müşriklere; "bizimle, sizin aranızdaki antlaşma son bulmuştur ve biz sizinle savaşacağız, hazır olun" diye haber gönderilmesiyle olur.

Bu iki halde antlaşma bozulabilir. Ancak bu iki halin dışında antlaşmayı bozmak caiz değildir. İslâm'ın antlaşmalara ve ahde bağlı kalmaya verdiği önem kadar, başka hiçbir şeye önem verdiğini görmedim.

Bazı fakihler -İslâm hukukçuları- ; İslâm ordusu, içerisinde müşriklerin bulunduğu bir kaleyi kuşattığında, kâfirlerden bir tanesi surun önünde durarak; **"ben size kalenin yolunu gösterdiğim zaman, beni öldürmeyerek eman verir misiniz?"** derse, İslâm ordusundan birilerinin de **"Evet"** demesi ve bu nedenle o adamın da yolu göstermesi halinde, İslâm ordusu kaleye girdikten sonra **"Bizim eman verdiğimiz kimlerdir"** diye sorduklarında eğer birden

fazla insan elini kaldırırsa, eman aldıklarına dair elini kaldıran insanlardan hiçbirisinin öldürülmesi caiz olmaz."

Yine fakihler şöyle demişlerdir: Müslümanlar bir şehri kuşatsalar ve kuşatılan şehirden bir adam, İslâm ordusuna gelerek şöyle dese: **"Size mayın vs. hiçbir tehlikenin bulunmadığı şehrin yolunu göstersem bana falan kimsenin evini veya valinin sarayını verir misiniz?"** Ve bu istek İslâm ordusu komutanı tarafından kabul edilerek **"evet"** denildiği takdirde o adam yolu gösterirse, bu esnada da İslâm ordusu o yola girmezden önce kuşatılan şehrin yöneticisi; **"antlaşma yapalım ve şehri savaşmadan teslim alın"** diye haber gönderir de bunun üzerine antlaşma yapılırsa, yine de İslâm ordusu komutanının antlaşmadan önce yolu göstermeyi vaat eden ve eman alan o kimseye, sarayın verilmesini kâfirlerin lideriyle yapacağı antlaşmada şart koşması gerekir.

Eğer kâfirler tarafından bu şart kabul edilmez ise, müslümanlar için onlarla sulh antlaşması yapmaları caiz olmaz. Bu şart kabul edilmediğinden dolayı savaşın yapılması gerekir.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhili, ordusuyla birlikte Semerkand'a ahalisini uyarmadan girer. **Semerkand halkı ise İslâm'ın şehir halkını cizye ile İslâm veya savaş arasında muhayyer kıldığını öğrenir ve Ömer bin Abdülaziz'e durumu bildirirler.** Ömer bin Abdülaziz, ordunun uyarıda bulunmaksızın şehre girmesi nedeniyle İslâm ordusu askerlerinden olan Cumi' el-Baci kadılığında bir mahkeme kurulmasını ve İslâm ordusu komutanının ve erkânının yargılanmasını emreder. Bu emir üzerine, Kuteybe ve ordu erkânı Semerkand halkından bir topluluğun da bulunduğu bir ortamda muhakeme edilir. Semerkand halkının hücceti dinlenir. Sonra Kuteybe ve ordu erkânının hüccetleri

dinlenir. Daha sonra da Cumi' el-Bâci İslâm ordusunun Semerkand'dan geri çekilmesini emreder. **"La ilahe illallah, İslâm ordusu askerlerinden bir asker tarafından İslâm ordusunun geri çekilmesi emredilmekte..."** Bunun üzerine ordu geri çekilmeye başlar. Buna şahid olan Semerkand halkı kelime-i şahadet getirerek topluca müslüman olurlar.

"...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın." (Tevbe, 4)

Muaviye (ra), kendisiyle Rumlar arasında antlaşma bulunmaktaydı ve bu antlaşma süresi dolmadan Rumlarla savaşmak istedi. İslâm ordusu Rumlara karşı harekete geçti. O esnada deveye binmiş bir adam; **"ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok..."** diye bağırıyordu. Askerler: **"Bu adam da kim?"** diye sordular. Bu adam Ömer bin Anbese idi. Muaviye'ye

geldi ve ona: **"Bu, Rasulullah (sav)'in sünnetine muhalefettir. Yüce Allah "...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın" buyurmaktadır. Bunun üzerine Muaviye, İslâm ordusuna geri dönmelerini emreder, "...antlaşmalarım müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva sahiplerini sever."**

Sahihi Buharide varid olan bir hadiste, Rasulullah (sav)'in sahabelerinden iki kişiyi Kureyşliler yakalar. Bu esnada Kureyş müşrikleri Bedir'e doğru ilerlemektedirler. Bu iki sahabeye: **"Nereye gidiyorsunuz?"** derler. Onlar da: **"Medine'ye"** diye cevap verir. Müşrikler: "Muhammed'le birlikte bize karşı savaşacak mısınız?" derler. O iki sahabe de: **"Hayır size karşı savaşmayacağız"** derler. Bunun üzerine o iki sahabeyi serbest bırakırlar. Bu iki sahabe, Râsulullah (sav)'in yanına geldiklerinde Allah Rasulü Bedir'e doğru hareket etmekteydi. O iki sahabe:

"Bizi Kureyş bir şartla serbest bıraktı. O da onlara karşı savaşmamamızdır" der. Allah Rasulü (s.a.v.)de: **"Biz onların şartlarını yerine getiririz ve onlara karşı Allah'tan yardım dileriz"** buyurur. **Allahuekber! Allahuekber! Ahde vefa göstermek! Kime karşı? Müşriklere karşı! Bugün ise, sana karşı ahidde bulunmuş, söz vermiş müslümanın vefa göstermesini temenni eder hale gelmişiz. Bugün seninle ittifak ediyor, akşamsa ahdini bozuyor.**

"...antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva olanları sever. Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 4-5)

Abdunnasır, (Yemen imamı) İmam Ahmed'e tebrik mesajı gönderiyor aynı zamanda Sellah'ı kışkırtıp Kuzey Yemen'de inkılap yaptırıyor.

Haram aylar dört aydır. Zilhicce'nin onundan Rebiusâni'nin onuna kadardır. Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onunda Hicretin onuncu yılı Rebiussani'nin onuna kadar olan süre içerisinde müşriklere diledikleri gibi gezmeleri, emniyette oldukları, isterlerse başka yerlere gidebilecekleri, isterlerse de savaşa hazırlanabilecekleri tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanındığı bildirilmiştir. Fakat dört ay sonra onlara karşı savaş başlayacaktır. "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Müşrikler Arap Yarımadası'ndan kaçmaya başlamışlardı. İkrime ise ne yapıp ne edeceğini şaşırmış, yalnız başına kalmıştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Çünkü Müslümanlara: "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları tutun (esir alın); hapsedin; bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun"

emri verilmişti. İkrime nereye gidebilirdi? Düşündü! Habeşistan'a gidebilirdi ve oraya gitti. Daha sonra İkrime'nin hanımı Allah Rasulü (sav)'e geldi ve İkrime için "eman" aldı. Bunun üzerine İkrime geldi ve Allah Rasulü (sav) huzurunda nasuh tevbesiyle tevbe etti. Râsulullah (sav)'de ona: "Ey binekli muhacir hoş geldin" buyurdu.

İkrime'nin Yermuk Gazvesi'ndeki İmtihanı

İkrime, Yermuk gazvesine katılmıştır. Hiç kimsenin tabi tutulmadığı bir imtihanla karşı karşıyaydı. O gün İkrime şöyle diyordu: **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir? Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?"** İkrime, amcasının oğlu Halid bin Velid'in çadırının önünde durur ve çağrısını aynen tekrarlar; **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecek?"** Bu çağrıyı işiten amcasının oğlu Halid bin Velid -bunlar Mahzûmî oğullarından amca

çocuklarıdır-İkrime bin Amr'a şöyle der: **"Ey İkrime! Senin ölümün Müslümanları çok etkiler."** Fakat İkrime çağrısını yenilemektedir: **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?"** Müslümanlar ona: **"Ey İkrime! Kendine merhamet et!"** derler. İkrime ise, tek başına müşrik saflarının en yoğun olduğu kısımlara dalmakta, birçok müşrikleri yaralarken kendisi de yaralar almaktadır. **"Ey İkrime kendine merhamet et"** nidasına: **"Ben Rasulullah'a karşı yapılan savaşlarda çok şiddetliydim. Şimdi Rasulullah'ın düşmanlarına karşı yapılan savaşta şiddetli olmayayım mı?"** diye cevap veriyordu. Ve Yermuk günü İkrime şehid oldu.

Subhanallah... Subhanallah... Allah Resulü (sav)'in şu hadisi ne büyük bir müjdedir. **"Sizden biriniz Cehennem ehlinin amelini işler, öyle ki kendisiyle Cehennem arasında bir adımlık mesafe kalır. Allah'ın ilmi onun üzerine hak olur ve Cennet ehlinin**

amelini yapmaya başlar ve Cennet'e girer." İşte İkrime böyle olmuştu. Aynı şekilde Kab İbn Zuheyr bin Ebi Sülma'da Rasulullah (sav)'e gelerek huzurunda tevbe etmiş ve müslüman olmuştu. Müşrikler, ya tevbe ediyor ya öldürülüyor ya da Arap Yarımadası'ndan çıkıyorlardı.

Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Bu ayetin tefsirinde Kurtubi: **"Hangi şekilde isterseniz, o şekilde müşrikleri öldürün"** demektedir. Önemli olan, müşriklerin öldürülmesidir. Bu ifadeden her türlü öldürmenin olabileceği anlaşılmaktadır.

Kabil'de Afganlı Abdussabur isminde bir genç vardı. Yaşı henüz 25 civarındaydı. Bir gün ona: **"Ya Abdussabur! Kaç tane komünist öldürdün?"** dedim. O da: **"Bıçakla, elimle boğazlayarak öldürdüğüm yirmi dokuz tane, taramalıyla kaç tane**

öldürdüğümü ise bilmiyorum" dedi. **"Boğazlayarak nasıl öldürdün?"** dedim. O da: **"Onlar gibi giyiniyor ve yolda onlardan biriyle karşılaşınca: "Birader, şu mektubu bana okur musun?" diyorum ve bir duvarın kenarında onu boğazlıyorum"** dedi.

Kullanılan bıçağın keskin olması şarttır. Zira Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmakta: **"Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsin ve boğazladığını rahat ettirsin (ona işkence yapmasın)." "Şüphesiz ki, Allah her hususta sizlere ihsan -iyilik- ile davranmayı farz kılmıştır. Öldürdüğünüz zaman en güzel bir şekilde boğazlayın."** Öldürmek istediğinizi geciktirmeden süratlice öldürün. Kulağını keserek, burnunu vs. keserek ona işkence yapmayın. Müsle yapmak (işkenceyle, gözünü, kulağını vs. azalarını kese kese öldürmek) caiz değildir. Diriye de ölüye de böyle yapılamaz. İşkence yapmak caiz değildir. Birisi kelle keserek Hz. Ebu Bekir'e

getirir ve Hz. Ebu Bekir kelle kesmeyi yasaklayarak **"kısas öldürmektir"** der. Gözleri dağlanıp elleri ve ayakları kesilerek, sıcak güneşin altında "bize su verin" çığlıkları arasında susuz bırakılarak öldürülen Urani'lerin hükmü neshedilmiştir. Bu, Râsulullah (sav)'in müsleyi yasaklamasıyla nesh edilmiştir. İşkence yaparak öldürmek haramdır. Musibet olarak bir kimsenin kâfir olarak öldürülmesi veya ölmesi yeterlidir. Kâfir olarak ölmekten, elleri kesilmekten, ayakları kesilmekten Cehennemlik olmak daha kötüdür.

"Allah onlara dünya hayatında rezilliği tattırmıştır. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Eğer (bunu) bilselerdi (belki ibret alırlardı)." (Zümer, 26)

Hangi musibet kâfir olarak ölmekten, Cehennemlik olmaktan daha büyük olabilir? "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Kurtubi şöyle demekte:

"Belki de Ebu Bekir (ra) ayet-i kerimenin genel ifadesinden, müşriklerin hangi yolla olursa ister ateşle yakarak, ister üzerlerine kaynar su dökerek, ister dağların tepesinden başları üzere atarak öldürülmesini anlamıştır. Bazı mürtedler ateşte yakılarak öldürülmüştür. Hz. Ali (ra)'ın bazı insanları ateşte yakarak öldürdüğü sabit olmuştur.

Bu hususta, İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Çünkü hadiste; "Ateşin Rabbi dışında kimse ateşle azab edemez" buyurulmuştur, Ancak âlimlerin çoğu; "mancınıkla kaynar su ve ateşle kâfirlere saldırmak caizdir" demişlerdir.

Günümüz savaşlarında uygulanan yöntem de budur. Havan topu ve bombalarla düşman safları dövülürken yapılan nedir? Havan topu ve bombaların düştüğü yerde olanlar yanarak ölmektedirler. Şu anki tüm savaşlarda

öldürmeler yakılmayla olmaktadır. **"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün"** nerede olursa olsunlar hatta harem bölgesinde olsalar dahi. Ebu Hanif'e harem bölgesinde öldürmeyi istisna kabul etmiştir. Fakat Râsulullah (sav)'in hadisinde de, on üç veya on bir kişi hakkında; **"onları Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak dahi bulsanız yine öldürün"** buyurmuştur. Bunlardan biri Mukis bin Sababe diğeri Abdullah bin Hatal'dır. İbni Kayyım, Abdullah bin Hatal'ın Kâbe'nin örtüsüne asılı olduğu bir halde öldürüldüğünün sabit olduğunu söylemiştir.

Bazı kimseler, bu emir, Râsulullah (sav) 'e hastır diyebilirler. Ancak, bir müşriğin ve müşriklerin hareme girdikleri ve müslümanlarla savaşmak istedikleri farz edildiğinde **"...eğer onlar sizinle savaşırlarsa sizde onlarla savaşın"** ayetiyle amel edilir. İhtilaftan kurtulmak için ise; güç

yetirilebiliyorsa o kimseler yakalanır ve harem bölgesi dışına çıkarılarak öldürülür. Bu, harem bölgesinde asiler veya müşrikler affedilir demek değildir. Harem bölgesinde münker işleyen kimselere had uygulanır. Harem bölgesinde evli iken zina eden birine had uygulanmaz mı? Evet orası da Mekke'nin içidir ve had uygulanır. Şimdi de Mekke'nin içinde had uygulanıyor.

Esirin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" onları esir alın. Esirler hakkında dört şekilden biriyle davranmada halife muhayyerdir. Bu, esirlerin öldürülmesi, köleleştirilmesi, fidye alınarak serbest bırakılması veya esirlerin müslüman esirleriyle takas edilmesi ya da karşılıksız olarak serbest bırakılmalarıdır. **"... Savaştan sonra ya karşılıksız onları salıverin, yahutta savaş ağırlıklarını bırakıp hiç kalmayıncaya kadar fidye alarak bırakın."**

(Muhammed, 4) Fidye alma, müslüman esirleriyle takas etme, öldürme veya köleleştirme hususunda İslâm âlimleri, Ebu Hanife'nin dışında ittifak etmişlerdir. Ebu Hanife ise; **"fidye alınmasını veya karşılıksız serbest bırakılmalarını bildiren ayetler nesh edilmiştir. Bu nedenle fidye alınarak veya karşılıksız olarak esirlerin serbest bırakılması caiz değildir"** demiştir. Çünkü onların öldürülmeleri vaciptir. Mal dolayısıyla bir vacip nasıl terk edilebilir? Şayet, bir müşrik gelse "ben namaz kılmak istemiyorum, bunun yerine size malla fidye vereyim" derse onun bu isteği caiz olmadığından dolayı kabul edilemez. Esirler meselesi de aynı şekildedir. Ancak, Hanefi mezhebinden İmam Muhammed bin Hasen; **"Müslümanların mala ihtiyaçları var ise, fidye karşılığı esirlerin bırakılmasında bir sakınca yoktur"** demiştir. **Fakat İmam Ebu Hanife'ye göre, esirlerin takas edilmesi**

hiçbir surette caiz değildir. Öldürülmeleri veya köleleştirilmeleri gerekir. Çünkü esirlerin salıverilmesi halinde tekrar savaşa dönmeleri mümkündür.

Her konunun bir izahı ve imkân ölçüsünde fetvası vardır. Örneğin, vize alarak bir Amerikalı, Müslümanların beldesine girse, onun vizesi Müslümanların herhangi birinden alınmış "eman"dır ve bu "eman" onunla birlikte olduğu sürece öldürülmesi caiz değildir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de **"...antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın..."** (Tevbe, 4) buyrulmaktadır. Aynı şekilde Pakistan vizesi alarak Peşaver'e gelen yabancı gayri müslimleri öldürmek caiz değildir. Çünkü o vizesiyle, eman alarak giren kimse hükmündedir. Zira o kimse öldürüleceğini bilseydi gelmezdi. Ancak vize alarak girmiş olsalar dahi İslâm ülkesinde fesat çıkarıyorlarsa ve Müslümanlara zarar

vermek istiyorlarsa, ahidlerinin -vizelerinin- geçersiz olduğu ve ülkelerine dönmeleri gerektiği konusunda uyarılırlar. Dönmedikleri ve fesat çıkarmaya devam ettikleri takdirde vizeleri bozulmuş olur ve öldürülmeleri caiz hale gelir.

Müşriklere Verilen Son Mühlet

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun; hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun. Fakat tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayandır; çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

"Haram aylar çıkınca" seyahatin serbest bırakıldığı aylar. Hicretin onuncu yılı ve Zilhiccenin onuncu gününden itibaren müşriklere verilmiş son mühlet. Bu yıl hac emiri Hz. Ebu Bekir (ra)'dı. Tevbe Suresi'nin ilk

kırk ayetiyle birlikte Hz. Ali (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına geliyor ve beraberinde bulunan sahabelerle birlikte insanlara şunu ilan ediyorlardı: **"Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek ve hiçbir kimse çıplak tavaf yapmayacak."** Daha önce cahiliyet ehlinin nasıl haccettiğini ve tavafta bulunduğunu izah etmiştik. Günümüz yirminci asrın cahiliyesi daha beterdir. Yirminci asrın cahiliyesinden Allah'a sığınırız. Kadın erkek karışıklığı, birbirlerine benzeme yarışları, çıplaklıkları, dansları, fuhuşları vs. tüm rezillikleriyle ilk cahiliyeden çok daha beterini çağrıştırmaktadır. Kâbe'yi çıplak olarak kimse tavaf edemeyecek, bu yıldan -Hicretin onuncu yılından- sonra hiçbir müşrik haccedemeyecek, kendisiyle Râsulullah (sav) arasında antlaşma bulunanların antlaşmaları süresine kadar geçerli olacak, Râsulullah ile kendileri arasında antlaşma bulunmayanlara ise dört

ay süre verilmiştir ve Cennet'e müminlerden başka kimse giremeyecektir.

Hz. Ali ve beraberindeki sahabeler bunu sesleri kesilinceye kadar ilan ettiler. Bu Allah Rasulü (sav)'in dünyaya veda edeceği veda haccının bir hazırlığıydı. Rasulullah (sav)'in sahabeleriyle vedalaşacağı, onlara son tebliğini yapacağı, Kâbe'nin çıplak olarak tavaf edilmediği ve hiçbir müşriğin ne Kâbe'de, ne Arafat'ta, ne de Mina'da kısaca tüm Arap Yarımadası'nda bulunmadığı bir yılda yapılacak haccın hazırlığı idi.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 5) Arap Yarımadası'nın müşriklerden, yahudilerden ve hristiyanlardan temizlenmesi gerekiyordu. Müşriklere dört ay süre tanınmıştı. Bu süre zarfında güven içerisinde gezip dolaşabileceklerdi. Dilerlerse savaşa dahi hazırlanabileceklerdi. Onlar hakkında

hüküm verilmişti; "müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."

Yahudi ve hristiyanlar ise Allah Rasulü (sav)'in vefatına kadar Arap Yarımadası'nda kaldılar. Ancak Râsulullah (sav) ölüm döşeğinde iken **Arap Yarımadası'nın tüm diğer dinlerden arındırılmasını emrederek; "Arap Yarımadası'nda iki farklı din bir arada bulunamaz"** buyurdu. Râsulullah (sav)'in bu emri üzerine yahudi ve hristiyanlar Arap Yarımadası'ndan çıkarıldı. Hz. Ömer (ra) hilafete geldiğinde, Hayber'de bulunan yahudileri Teyma'ya sürgün etti. Çünkü Hayber Arap Yarımadası'ndan sayılıyordu. Teyma ise Şam topraklarındandı. Hz. Ömer (ra) Tağlip hristiyanlarına cizye ödemelerini emretti. Onlarda; **"biz cizye olarak ödemeyiz, fakat bize dilediğin kadar maldan vergi olarak ödememizi emret"** dediler. Hz. Ömer (ra)'de sahabelerle

istişare ettikten sonra onlara zekâtın iki katını ödemelerini emretti ve: **"Bu sizin ödeyeceğiniz cizyedir, artık siz bunu nasıl isimlendirirseniz isimlendirin"** dedi. İslâm Arap Yarımadası'na hâkim olacaktır. Hadisi şerifte; **"İslâm haremeyn toprağına sığmayacaktır"** diğer bir rivayette de; **"Yılan deliğinde nasıl sıkışıp kalmıyorsa İslâm da sadece Medine'de sıkışıp kalmayacaktır."** Bu toprakların, temiz kalması gerekmektedir. Bu nedenle müşriklerin kesinlikle Mekke ve Medine'ye girmeleri caiz değildir. Şu anda da bu uygulanmaktadır. -Allahu alem- Hudeybiye yakınlarında Cidde-Mekke karayolunda Mekke'den 17 km. uzaklıkta Mekke'nin harem bölgesinin başlangıcında, **"kâfirlerin veya gayr-i müslimlerin girmesi yasaktır"** yazılı levha bulunmakta ve onları harem yolunun dışına çıkarmaktadır. Yahudi, hristiyan veya kâfir olanların Mekke'ye veya Medine'ye girmeleri yasaktır.

Ancak Hafız Esad kâfiri hariç! Onun Mekke-i Mükerreme'ye girmesinde bir beis yok! Hafız Esad, tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla kâfirdir. Aynı şekilde Kaddâfi de, Habib Burgiba'da kâfirdir. Bunlar girebilirler! Çünkü bunlar Arap devletlerinin liderleri! Öyleyse Kâbe-i Mükerreme'ye girmelerinde sakınca olamaz! **Hayır! Kesinlikle Hafız Esadın'da ve Allah'ın indirdiği kanunların dışındaki beşeri kanunlarla hükmedenlerin tümü ne Mekke'ye, ne de Medine'ye girmeleri caiz değildir.**

Bu nedenle Nusayri Hafız Esad, Devrim Muhafızları dediği rahibe kızlarla gelen Kaddâfi ve Allah'ın kanunları dışında beşeri kanunlarla hükmeden diğer liderler geldiği zaman etraflarındaki korumalarıyla birlikte Mekke'ye ve Medine'ye sokulmamalı, harem bölgesine yaklaştıkları vakit arabaları gayr-i müslimlerin, kâfirlerin yoluna çevrilmeli ve harem bölgesine girmeleri önlenmelidir.

Çünkü bu kimselerin Mekke-i Mükerreme'ye veya Medine-i Münevvere'de girmelerine müsaade edilmesi tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla haramdır. **Bunların kutsal topraklara girmelerine müsaade edenler günahkâr olur.**

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nın temiz olarak kalması şarttır. Bu nedenle hiçbir yahudi, hristiyanın veya müşriğin Arap Yarımadası'ndan yer satın alması caiz olmaz. Arap Yarımadası'na Kuveyt, Abu Dabi, Katar, Bahreyn bunların tamamı dâhildir. Arap Yarımadası'nda kilise yaptırılması da caiz değildir. Kuveyt hariç! Orada on küsur kilise bina edilebilir! Onların İslâm'ın hükmüne muhalefet edecekleri muhakkak. Çünkü siyonizmin uşaklığını yapmakta, ülkeyi komünistlere peşkeş çekmektedirler. İslâm'ın hükmü gereği Arap Yarımadası'na kilise yapılması yasaklanmış

onları ilgilendirmez! Rusya'ya, Afganistan'la savaşında tam iki yüz elli milyon doları Afganistan Komünist Partisi iktidardan düşmesin diye ödediler. Kuveyt devleti bu parayı Rusya'ya verdi. Düşünebiliyor musunuz? Tam 250 milyon dolar! Bu açıktan yapılan ve kamuoyuna bildirilen ödemeler, gizliden yapılanlar ise daha büyük meblağları bulmaktadır.

Arap Yarımadası'nın kâfirlerden ve müşriklerden temiz olarak kalması şarttır. Kuveyt'teki Rusya büyükelçiliğinde üç yüz görevli çalışmakta. Amerikan büyükelçiliğinde kırk görevli çalışmakta. Üç yüz kişilik bu kadronun görevi bölgenin tamamından istihbarat toplamaktır. Çünkü Arap Yarımadası'nda Kuveyt dışında hiçbir ülkede Rusya'nın büyükelçiliği bulunmamaktadır. **Bu nedenle Afganlı mücahidlere, Afgan inkılâpçıları ya da Afgan gerillaları diyorlardı.**

Yedi Afgan cihadının temsilcileri Kuveyt'e gittiklerinde havaalanında resmi hiçbir yetkili onları karşılamamış ve bir otele alınarak hiçbir kimseyle telefonla dahi olsa görüşmelerine müsaade edilmemiş, otel dışına çıkmalarına da izin verilmemişti. Onlara çarşı pazarda gezinmelerine izin verilmemiş, resmen davet edilmelerine rağmen, kongrede kimse onlara selam vermemiştir. Bölgede Arapça eğitim kurumlarının delegeleri karşılanmışlar, Afganlılar ise karşılanmamıştır. Onlara kongrede sandalye ayırmışlar, Afgan mücahidlerine ayırmamışlar. Sizler ümmetin ittifakıyla kâfir olan Nusayri Hafız Esad'ı ve iki sene önce âlimlerin imzasıyla kâfir olduğunu ilan ettiğiniz Kaddafi'yi karşıladığınız gibi Afganlı mücahidleri karşılamıyor, dış işlerinden birini gönderip onları karşılıyorsunuz.

Efendiler; İslâm ümmetinin kendisi ile izzet bulduğu, başını dik tuttuğu Müslümanları karşılayın Müslümanları..! Öyle ki bunlar kongreye giderken Rus büyükelçisinden gözlerini ayırmayarak girmişler. Afganlılara itibar etmediklerini ortaya koymadıkları için bir defa olsun Afganlılara bakmamışlardır. Nitekim kongre ile ilgili çekilen resimler bunu göstermektedir. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha hayırlıdır.

Bunlardan bu tür tavırlar beklenebilir. Yine şairin dediği gibi:

Zelil olana zillet kolaydır

Çünkü ölünün yaradan incineceği yoktur.

Evet, söylenenler müslümanlar için geçerlidir. Kutsal topraklarda yaşamak onların hakkıdır. Hiçbir hristiyana veyahut yahudiye Arap Yarımadası'nda bir yıl süreyle ikame etmesine müsaade edilmesi caiz değildir. Hatta Mekke veya Medine başkent olsa, devlet başkanıyla görüşmede bulunmak için gelen kâfirlerin oraya girmeleri caiz olmadığı gibi, Mekke veya Medine dâhilinde karşılanması da caiz değildir. Devlet başkanı onlarla ancak harem bölgesinin dışına çıkarak görüşebilir. Harem bölgesinde hüküm budur. Arap Yarımadası'nın ise diğer dinlerden temizlenmesi ve yalnızca İslâm'ın kalesi kalması gerekir.

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nda iki din bir arada bulunamaz. Buna rağmen Abu Dabi'de yedi kilise bulunmaktadır. Bu kesinlikle caiz değildir.

Hiçbir liderin veya yöneticinin buna müsaade etmeye hakkı yoktur. Çünkü Allah ve Resulü hükmünü beyan etmiştir.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Hangi yolla olursa olsun. Biraz önce de belirttiğimiz gibi, ister kılıçla, ister bıçakla boğazlayarak, ister bombalayarak, hangi yolla olursa olsun. Ancak bir şartla; işkence yapmadan, en güzel şekilde olması şartı ile. Nitekim hadis-i şerifte; **"öldürdüğünüz zaman öldürmeyi (işkence yapmadan) güzelce yapın, boğazladığınız zaman da boğazlamayı güzelce yapın. Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsin ve boğazladığına zulmetmesin."**

"Haram ayları çıkınca" ayet-i kerimesinde bildirilen haram aylardan kasıt; **Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Recep** ayları değildir. Evet, bu aylar haram aylarıdır. Ancak ayet-i kerimede kastedilen aylar, bu

aylar değildir. Yüce Allah'ın müşriklerle savaşı haram kıldığı dört ay seyahat edebilmeleri veya savaş hazırlığında bulunabilmeleri için müşriklere tanınmış olan süredir. Bu aylar Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onundan başlayıp Hicretin onuncu yılı Rebi'u Sâni ayının onuna kadar olan süredir. **"Onları yakalayın"** dan maksat esir alın demektir. İmam, esirleri; öldürmek, fidyesiz serbest bırakmak, fidye alarak serbest bırakmak yahut köleleştirmek ya da düşmanın elindeki esirlerle değiştirmekte serbesttir. Hanefi âlimleri fidye alarak veya fidyesiz serbest bırakmanın caiz olmadığını söylemişler. Mezhep imamlarından sadece İmam Muhammed ihtiyaç halinde fidye karşılığında serbest bırakmaya cevaz vermiştir.

Suikast Düzenlemenin Hükmü

"...onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun..." (Tevbe 5).

Ayet-i kerimenin "bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" buyruğu ile kâfirlere uyarıda bulunmaksızın suikastlar düzenlemenin caiz olduğu belirtilmiştir.

Bu ayet suikastlar düzenlemenin caiz ve farz olduğuna delildir. Suikastlar düzenlemek gerekli midir? Evet gereklidir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav), Muhammed bin Mesleme'yi üç kişilik bir grupla Kab bin Eşrefi öldürmeleri için görevlendirmiştir. Aynı şekilde, Ebu Atik'i geceleyin evinde İbni Ebi'l Hakiki öldürmesi için göndermiştir. Ebu Atik geceleyin kaleye girer ve İbni Ebi'l Hakik'e bir kılıç darbesi indirir, ancak karanlık dolayısıyla vurduğunun o olduğundan emin olabilmek için; "ne oldu sana Ya Ebu'l Hakik?" der. O da "Birisi bana vurdu" diye

seslenir. Bunun üzerine sesinden onu iyice tanıyan Ebu Atik ona ikinci bir darbe indirir ve oracıkta o kâfiri öldürür. Sonra yüce Allah Ebu Atik'i oradan kurtarır.

Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükmü

"Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın." Bu şartlar müşriklerin Müslümanların arasında kalmalarına müsaade edilmesi için gerçekleşmesi gereken şartlardır. Tevbe etmeleri, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahadet etmeleridir. Hakiki tevbenin alameti namazı kılmak ve zekâtı vermektir. Şayet kelime-i şahadet getirseler, namazı kılmayı ya da zekâtı vermeyi reddetseler bundan dolayı kendileriyle savaşılır. Namazı terk eden öldürülür. Ancak zekât vermeyi terk eden öldürülmez. İslâm devlet başkanı onun

malının yarısını alır. Onun malının yarısının alınması Rabbimizin ikramlarından bir ikramdır. Hz. Muhammed (sav) için ve onun soyundan gelenler için zekât malından bir şey almak caiz değildir.

Namazı terk eden kimsenin hükmü hakkında İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir.

Birincisi: Namaz kılmamayı helal görerek terk eden kimsenin kâfir olduğu ve öldürülmesi gerektiği hakkında âlimler ittifak etmişlerdir. Yani, İslâm devleti kadısı, namazı terk eden kimseye: **"Neden namaz kılmıyorsun?"** diye sorar. O kimse de **"bana namaz farz değildir"** derse kâfir olmuştur ve küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra namazı terk eden bu kimse yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, Müslümanların mezarlığına defnolunmaz. Ayrıca çocukları da onun malına mirasçı olamazlar. Çünkü dinleri farklı olan iki ayrı din sahibi birbirlerine mirasçı olamazlar. Bu,

namazın farz olduğunu inkâr eden kimsenin hükmüdür.

İkincisi: Ancak, kadı kendisine; **"niçin namaz kılmıyorsun?"** diye sorduğunda; **"Vallahi, tembellikten dolayı kılmıyorum. Yüce Allah'tan bana nefsime karşı yardım etmesini niyaz ederim"** vb. gibi cevaplar verirse, bu kimse namazın kılınmamasını helal görmüyor ve farz olduğunu da inkâr etmiyor durumundadır. Böyle kimselerin hükmü hakkında müçtehit imamlar ihtilaf etmişlerdir. Tembelliğinden dolayı namaz kılmayan kimse, kadı tarafından hapsedilir ve üç gün orada tutulur. Üç gün sonra kadı hapse bir adam gönderir ve namaz kılıp kılmadığını sorar. Eğer hâla kılmıyor ise Ebu Hanife'ye göre; vefat edinceye veya namaz kılmaya başlayıncaya kadar hapiste bırakılır. Ayrıca kadı ona tazir cezası vererek onu dövebilir. Maliki ve Şafii mezhebine göre ise; o kimse namaza başlamadığı

takdirde, had uygulanarak öldürülür. Had uygulanarak denilmesinin nedeni; öldürüldükten sonra yıkanıp kefenleneceği ve cenaze namazı kılınıp müslümanlar mezarlığına defin olunacağını ifade etmesi içindir. Hanbelî mezhebine göre ise; namazı inkâr etmeyipte yalnızca tembelliğinden dolayı kılmayan kimse küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra ise, cenazesi yıkanmaz, kefenlenmez, namazı kılınmaz ve müslüman mezarlığına defin olunmaz. Hanbelîlerden bazıları onun cesedi köpeklere atılır, bazıları da yahudi ve hristiyanların mezarlığına defin olunur demişlerdir.

Zekât vermeyen kimsenin hükmü ise; zekâtı vermeyen kimse kâfir olmaz. Ancak bunlar silahlı bir topluluk olarak İslâm'ın emirlerinden bir emri, -sünnet olsa dahi- engellemeye kalkışırlarsa onlarla savaşılır. İslâm devletinin, o kimselerin üzerine ordu

göndermesi ve o emri -bu herhangi bir sünnet dahi olsa- uygulatması gerekir. Örneğin, bir köy veya mahalle halkı: **"Biz cemaatle namaz kılmayız"** diyerek cemaatle namazı topluca terk etseler ve buna gerekçe olarak biz mehdiyi ya da imamul muntazırı bekliyoruz deseler ve bunlar ister ehlisünnetten, isterse şiadan olsunlar halifenin bunların üzerine bir ordu gönderip İslâm'ın o şiarının uygulanmasını sağlaması gerekir. Namazda cemaatin değil de ezan gibi hükmen daha hafif olan herhangi bir sünnet dahi topluca terkedilmiş olsa, yine imamın veya halifenin ya da hâkimin üzerine o kimselerle savaşmak ve onlara ezanı okutmak düşer.

Netice itibariyle, zekâtı vermeyen kimse bir, iki veya on kişi gibi küçük gruplar olursa bunlara karşı savaşılmaz. Fakat halifeye veya hâkime: **"Gel bizimle savaş, biz de seninle savaşacağız"** derlerse bunlarla

savaşılır. Zekât vermekten imtina ettikleri takdirde hapsedilir ve mallarının yarısı alınır.

Namaz da, zekât ta farzdır. İkisi arasında ayırım yapmak caiz değildir. Bu nedenle zekât vermeyi terk edenlere Ebu Bekir (ra) harb ilan etmiş ve: "Allah'a yemin ederim ki namazla zekâtın arasını ayıranla savaşacağım. Ben sağ iken din eksiltilsin mi? Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni yeni doğmuş bir oğlak gibi o şeylerden men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım" demiştir. İslâm ordusu Hz. Ebu Bekir'in bu emriyle müşriklerin üzerine harekete geçer. Arap Yarımadası'nın hemen hemen hepsi irtidad etmişti. Koca Arap Yarımadası'nda, içerisinde Allah'a ibadet edilen üç mescit kalmıştı. Bunlar, Mescidu'l Haram, Mescidu'n Nebevi ve Beni Abdulkays'ın Bahreyn'deki mescidi idi. Bahreyn bugünkü Bahreyn

olarak bilinen yer değildir. Arap Yarımadası'nın doğu mıntıkasının tamamına Bahreyn denilir. Bu nedenle, Rasulullah (sav)'in zamanında **"Bahreyn'den mal geldi,"** "Ebu Ubeyde Bahreyn'den mal getirdi" denildiğinde günümüzdeki Körfez ülkesi Bahreyn kastedilmemektedir. Bahreyn, körfez toprakları üzerindeki doğu mıntıkasının tamamına verilen isimdir. **"Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni, -yeni doğmuş bir oğlak gibi- men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki, menetmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım."** Ancak, bu kimseler tevbe ederlerse veya yenilirlerse onlardan yaralıları öldürülmez, kadınları esir alınmaz, malları ganimet olmaz. Fakat bu kimseleri silah ve maddi açıdan destekleyen arkalarında ikinci bir büyük topluluk var ise, yaralıları öldürülür, kaçanları takip edilir. Çarpışma anında geri dönüp

gitmek isteyen kimseler, arkalarında onları destekleyen ikinci bir güç bulunmadığı sürece öldürülmezler.

"... Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcıdır. Çok merhametlidir." (Tevbe, 5) Çünkü bu kimseler tevbe etmeleri, namaz kılıp zekât vermeleri suretiyle, artık İslâm'a girmişlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır. "İnsanlarla, "la ilahe illalah Muhammedur Rasulullah" deyinceye, namazı kılıncaya ve zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman benden kanlarını ve mallarını, İslâm'ın hakki hariç, korumuş olurlar."

Hz. Ebu Bekir'in zekâtı vermeyenlere karşı savaşmayı istediği zaman sahabelerin, özellikle Hz. Ömer'in bu isteğe karşı çıkmasını anlayamıyorum! Çünkü Ömer (ra) onlar; La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah

dedikleri halde sen onlara karşı nasıl savaşırsın demiştir. Rasulullah'ın şu hadisini hatırlatmıştır: "Ben, insanların Allah'tan başka ilah olmadıklarına şahadet etmelerine kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa, onlar benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak kelime-i şahadetin hakkını verme onun dışındadır."

Peki, kelime-i şahadetin hakkı nedir? Âlimler onun hakkının Rasulullah'ın söylediği şu üç şey olduğunu söylemişlerdir: "Bir müslümanın kanı ancak şu üç şeyden birini işlemekle helal olur: Evli iken zina etmek, haksız yere birini öldürmek, dinini terk edip cemaatten ayrılmaktır. Diğer bir rivayette: "Bir müslümanın kanı ancak üç şeyden biri ile helal olur; iman ettikten sonra kâfir olmak (küfre düşmek), evli iken sonra zina etmek ve haksız yere bir cana kıymaktır." Yine üç şeyi birbirinden ayıranın Allah, rahmeti ile

onun arasını ayıracağı rivayet edilmiştir. Bunun bir hadis olduğu zikredilmiştir. Ancak ben bunun sahih hadisler arasında kaynağını bulamadım. Bu hadisin tamamı şöyle rivayet edilmektedir: Kim üç şeyin arasını ayırırsa Allah da kıyamet gününde onunla rahmetinin arasını ayırır:

— Kim; "ben Allah'a itaat ederim, Peygambere itaat etmem" derse, hâlbuki Allah teala **"Allah'a itaat edin ve peygambere itaat edin"** buyurmuştur. (Nisa, 59)

— Yine; "kim namazı kılarım, zekâtı vermem" derse, hâlbuki Allah; **"namazı kılın, zekâtı verin"** (Bakara, 43) buyurmuştur.

— Bir de kim Allah'a şükür ile anne ve babaya itaat etmenin arasını ayırırsa; hâlbuki Allah Teala; **"Bana ve ana babana şükret"** (Lokman, 148) buyurmaktadır.

İbn Mesud (ra) şöyle demektedir: "Namaz ve zekâtla emir olundunuz. Kim (namaz kılar fakat) zekât vermezse onun namazı yoktur." İbn Zeyd'de şöyle diyor: **"Yüce Allah namazı ve zekâtı farz kıldı ve bu ikisinin arasının ayrılmasından yüz çevirdi. Zekatı vermeyenin namazını kabul etmekten yüz çevirdi." "Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah şüphesiz çok bağışlayandır, çok merhametlidir."** (Tevbe, 5)

Müşriklerle Olan Anlaşmalara Son Vermenin Gerekleri

Daha sonra, yüce Allah müşriklerle olan anlaşmalara son verilmenin gerekçesini beyan ediyor ve **"müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?"** buyuruyor. Bu müşriklerin Allah tarafından kendilerini kıyamet gününün

azabından koruyacağı bir ahitleri nasıl olabilir? Yine bunların Allah Resulünden kendilerini dünyada öldürmekten koruyacak bir ahitleri nasıl olabilir? Yani olamaz. Artık **"müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?"** Ayet-i kerimedeki **"nasıl olabilir?"** sorusu inkâri bir sorudur. Bu soruyla müşriklerle olan antlaşmalar reddedilerek çirkin görülmüş ve onlarla antlaşmadan imtina edilmesi belirtilmiştir. **"Mescid-i Haram'da antlaşma yaptıklarınız dışında, müşrikler için Allah katında ve Resulü yarımda nasıl antlaşma olabilir."** Mescid-i Haramda antlaşma yapılan müşriklerin Bekroğulları kabilesi olduğu söylenmekte. Ancak ben bu sözün doğruluğundan şüphe ediyorum. Çünkü bu ayetler Hicretin dokuzuncu yılında yani, Mekke fetih olunduktan ve Allah Rasulüyle Kureyş ve Bekroğulları arasındaki antlaşmalar bozulduktan sonra nazil

olmuştur. Mekke fethedildikten sonra ne Bekroğulları'nın ne de Tağlib oğullarının anlaşmaları kalmıştır." Çünkü Mekke Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında fethedilmişti. Bu sure ise, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında yapılan Tebuk gazvesinden önce, esnasında ve sonrasında nazil olmuştur. **"... Mescid-i Haram'ın yanında antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. O halde bunlar size, (antlaşmalarına sadık kalarak) dürüst davrandıkları sürece sizde onlara dürüst davranın. Şüphesiz Allah (ahde vefasızlık etmekten) sakınanları sever."** (Tevbe, 7) Yapılan antlaşma ve ahidlere bağlı kalmak, takva alametidir. Antlaşma ve ahidleri bozmak ise münafıklık alametidir.

Münafıklığın alameti üçtür. Bunları Allah Rasulü (sav) şöyle bildirmektedir: **"Üç şey vardır ki, bunlar kimde olursa o kimse net münafıktır. Kimde de bu üç şeyden biri bulunursa, o kimsede münafıklıktan bir**

özellik vardır; konuştuğu zaman yalan söyler, va'd ettiği zaman va'dinde durmaz, kendisine emanet edildiği zaman da hıyanet eder." Bu nedenle İslâm antlaşma ve ahidleşmelere çok önem vermektedir. Antlaşmanın bozulması dinimiz için ne kadar fayda sağlayacak olursa olsun, öyle ki yeni beldelerin fethini sağlayacak olsa dahi antlaşmayı bozmak, ahde vefasızlık etmek caiz değildir. İslâm devletiyle başka devletlerarasında bir antlaşma bulunduğu takdirde bu antlaşma sadece iki yoldan birisiyle bozulabilir.

Bir; antlaşma süresinin bitmesi, iki; müşriklerin antlaşmayı bozmalarından korkulduğu zaman onlarla olan antlaşma bozulabilir. Ve onlara **"bizimle sizin aranızda olan antlaşma geçersiz olmuştur. Sizinle savaşacağız, savaş için hazır olun"** diye bildirilir. Allahuekber! Allahuekber! Bu din ne kadar yücedir! İslâm'ın neden böyle hüküm

verdiğini biliyor musunuz kardeşler? Çünkü beşeriyet ahde vefasızlık nedeniyle çok acılar çekmiştir. Öyle ki günümüzde müslümanlar dahi ahdine vefa gösterecek birilerini bulmayı temenni eder hale gelmiştir. Eğer kâfirlerle olan ahde dahi vefa göstermek farz ise ahdi ve antlaşmaları bozmak kesinlikle caiz değildir. Muaviye (ra)'ın antlaşmalı olduğu Rumlarla, savaştan sadece bu nedenle geri döndüğünü beyan etmiştik. Örneğin, şu an bir Afganlı Rusya'ya girse ve Afganlarla Rusya arasında savaş olması nedeniyle yakalansa ve hapsedilse daha sonrada kendileriyle savaşmaması şartıyla serbest bırakılsa, artık o kimsenin Ruslara karşı savaşması caiz olmaz. Bu konuda ahidleşme ve antlaşmalarda ihanet ve aldatma caiz değildir.

Harbin hile olduğu meselesi ise, tamamen ayrı bir konudur. Antlaşma ve ahitleşmelerde hile caiz değildir. Harbin hile

olduğu meselesi antlaşma ve ahitleşmeler için geçerli değildir ve bu hadise dayanılarak antlaşma ve ahitler bozulamaz. Harbin hile olması, karşılıklı antlaşma ve ahitlerin olmaması şartıyla geçerlidir. Seninle düşmanlar arasında anlaşma varsa, sen de bundan kurtulmak istiyorsan bunun yolu âyetin de ifade ettiği gibi ahdin bozulduğunu karşı tarafa bildirmek, iki tarafın da ahdin bozulduğunu ve savaşın başlayabileceğini bilmelerini sağlamaktır.

Kardeşlerim! İşte din budur. Eğer bizler ahidlerimize vefa göstermezsek, kim ahdine vefa gösterir? Birleşmiş Milletler mi? Veya Amerika mı? Ya da Hafız Esad veya benzeri tağutlar mı? Hayır, ahde vefasızlık caiz değildir. Bizler müslümanız. Öyleyse tüm beşeriyete sadakati ve dürüstlüğü öğretmemiz gerekir. Şayet biz dürüst olmaz, sadık kalmazsak kim dürüst olabilir, sadık

kalabilir? Özellikle İslâm devlet başkanlarının yaptıkları ahitler.

Sahih hadiste beyan edildiğine göre, Rasulullah (sav), Abdullah bin Ebi Şerh'in öldürülmesini emretmişti. Abdullah bin Ebi Şerh, Hz. Osman (ra)'ın sütkardeşidir. Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettiğinde Abdullah bin Ebi Şerh ve Abdullah bin Hatal gibi bazı mürtedlerin öldürülmesini **"onları Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulsanız dahi öldürünüz"** emriyle bildirir. Abdullah bin Hatal, Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulunur ve öldürülür. Abdullah bin Ebi Serh'i ise Hz. Osman (ra) elinden tutarak Rasulullah (sav)'e getirir ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Onun tevbesini kabul et"** der. Rasulullah (sav) ise (cevap vermeyerek) uzun zaman sükût eder, daha sonra elini uzatır ve tevbesini kabul eder. Abdullah bin Ebi Şerh gittikten sonra da: **"Sizden birinin kılıcını alıp onu öldürmesi için bekledim"**

der. Sahabeler de: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bize gözünle bir işaret etseydin anlardık"** derler. Rasulullah (sav) de: **"Bir peygamber için gözleriyle hainlik yapması olmaz"** buyurur. Bu caiz değildir. Peygamberin içiyle dışı aynıdır. Müslüman Peygamberi tanımalıdır. Müslüman halife veya hâkimin, hüküm vermede Rasulullah'ın makamında bulunanların ve diğer milletlerin karşısında bu dini temsil edenlerin bu hakikati bilmeleri lazım.

Müslümanlar ahidlerini bozdukları, ihanette bulundukları takdirde, geriye sadık olarak kim kalır? Ebu Ubeyde (ra) Humus'u muhasara altına almış ve Humus halkını cizye verme ya da kılıcı (savaşı) tercih etme arasında muhayyer bırakmıştı. Bunun üzerine Humus halkı cizye ödemeyi tercih etti. Ebu Ubeyde, onlardan cizyelerini aldı. Daha sonra ise Halid bin Velid (ra) geldi ve Yermuk gazvesine yönelmek için İslâm

ordusu komutanlarının kendi yanında toplanmalarını emretti. Bu emir gereği Ebu Ubeyde (ra), Humus'u terk ederek Halid bin Velid (ra)'ın yanına dönmek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Ebu Ubeyde (ra) hristiyan olan Humus halkından ve hristiyan Rum liderlerinden aldığı cizyeyi tekrar iade eder. Bunu gören Humus halkı; **"Neden cizyeyi bize geri iade ediyorsun?"** diye sorarlar. Ebu Ubeyde (ra)'de **"Biz cizyeyi sizleri korumak için aldık. Şu anda geri çekiliyoruz. Sizi koruyamayız. İşte bu nedenle size cizyenizi geri iade ediyorum"** der. Allahuekber! Allahuekber! Ebu Ubeyde (ra); **"bunlar kâfir, bize karşı savaşıyorlar, mallarını geri iade etmeyerek onlara karşı mallarından faydalanalım"** diyebilirdi. Fakat böyle demedi... Çünkü onlarla bir ahitleşme olmuştu ve buna vefa göstermek gerekirdi, hile yapılamazdı.

Ebu Râfi, Kureyş'in elçisi olarak, Allah Rasulü (sav)'e geldi. Ebu Râfi, Ebu Davud'un rivayetiyle olayı şöyle anlatmakta; İslâm kalbime yerleşti ve Allah Rasulüne; **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin ederim ki kesinlikle onlara geri dönmeyeceğim"** dedim. Allah Rasulü (sav) ise; **"Şüphesiz ben ahde hainlik edemem. Elçiyi hapsetmem. Onlara geri dön, sonra "ben müslüman oldum" de ve bana öyle dön"** buyurdu.

Hayber'de müşriklerin çobanlığını yapan biri müslüman olur. Yanında çobanlığını yaptığı bir koyun sürüsü vardır. **"Ya Rasulullah! Bu koyunlar ne olacak?"** der ve Rasulullah (sav) ona **"getir bunu cihadda kullanalım"** ya da **"boğazla Ensar yesin"** demiyor. Yeni müslüman olan çoban: **"Ya Rasulullah! Bunları müşriklere iade etmek istemiyorum"** diyor. Rasulullah (sav) ise; **"koyunlarını götür. Onları sahiplerine gitmeleri için taş ile kovala sonra da bana**

dön" buyuruyor. (Veya buna benzer bir ifade kullanıyor) Subhanallah! Şu dinin yüceliğine bakın!

Allah Rasulü Muhammed Mustafa (sav) Mekke'dedir. Kureyş kâfirleri tarafından evi kuşatılmıştır. Öldürülmek istenmektedir. Kendisi (sav) ise Hz. Ali'ye kendi yatağında yatmasını ve sabah olunca kendisine emanet edilmiş olan Kureyş kâfirlerinin eşyalarını iade etmesini emretmektedir. Rasulullah (sav): **"Bu cahiliye devletidir, bizim mallarımızı gasbettiler, biz de onların mallarını gasp edelim"** dememiştir. Bilakis, Hz. Ali'yi öldürülme tehlikesine rağmen emanetleri ehline iade etmesi için kendi yerine bırakmıştır.

Günümüzde ise, bazı müslüman gençlerin çarpık anlayışları bu hakikatten tamamen nasipsiz kalmıştır. Çok yanlış düşüncelere kapılmaktadırlar. Elektrik saatine mıknatıs yerleştirmekte, **"neden**

bunu yapıyorsun?" dendiğinde de; **"Bu cahiliye devletidir. Bunların gezi yerlerinde, tiyatrolarda, sinemalarda harcanması yerine, biz bunlarla İslâm daveti için faydalanıyoruz!"** diye cevap vermektedirler. Allah için söyleyin, bu nasıl İslâm daveti olabilir? Hangi İslam davetidir bu? Müslümandır, bakıyorsunuz, imtihanda kopya çekiyor? Neden? Ve okula girdiği gibi çıkıyor. **"Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler ve onlar hakka dönmezler"** (Bakara, 18). Dahi sonra bu kimseler ellerinde "iyi!" veya "pekiyi!" derece ile alınmış diplomalarla gelmektedirler. **"Neden?"** denildiğinde ise cevapları; **"İslâm'a hizmet etmek için, İslâm davetine faydalı olmak için"** olmakta. Hangi İslâm davetine, hangi İslâm'a hizmet için? Belki de yarın, İslâm devletinde en büyük hırsız sen olacaksın. Bu tu şeyler caiz değildir ve olamazda. Bugün cebinde bir kuruşun yokken hile yaparsan yarın sana

İslâm devletinde bir sorumluluk verildiğinde, ya da maliye bakanlığı sana teslim edildiğinde nasıl olacaksın?

Sahte diplomayla mezun olmuş birine mücahidlere gönderilmek üzere silah vermiştik. Silahları teslim alan bu kişi gider ve Pakistan'la Afganistan arasında sınır bölgesi olan Termencal'da emanet aldığı bu silahları satar ve döner. Bunun gibiler kendi silahlarını dahi satmaktadırlar. "Neden böyle yaptın?" diye sorulduğunda da; "ben haklıyım. Beş yıldan beri veya altı yıldan beri cihadda bulunmaktayım. Peşaver'de oturan, altlarında lüks arabalar bulunanların satın almasındansa bunu ben kendi evlatlarıma yedirmeye daha müstahakım" vb. gibi cevaplar... Maalesef modern İslâm dedikleri felsefe işte bu! Çağdaş İslâm! Allah Rasulü (sav)'in getirmediği, sahabelerin nakletmediği yeni İslâm!

Endonezya, Malezya, Filipin… Buralara İslâm nasıl ulaşmıştır? Biliyor musunuz? Şu anda bu ülkelerde yüz elli milyon müslüman bulunmaktadır. Buralara tek bir mücahid dahi girmemiştir. Bunlar, kendileriyle alış-veriş yapan müslüman tüccarların ahlâkından etkilenerek müslüman olmuşlardır. Müslümanlar; **"bu insanlar kâfirdir, onları aldatalım, mallarıyla İslâm devletine güç katalım"** dememişlerdir, İşte bu İslâmî tavır ve ahlâkı gören bu insanlar İslâm'ın yüceliğini anlayarak İslâm'a girmişlerdir. Ebu Ubeyde (ra) Humus halkına onlardan almış olduğu cizyeyi (vergiyi) onlara geri iade ettiğinde, hristiyan olan Humus ahalisi İslâm'ın adaletine hayran kalmış ve "vallahi sizler bizimle farklı dinden olmanıza rağmen sizin adaletiniz, bizim yöneticilerimizin zulmünden bize daha sevimlidir" demişlerdir. **İslâm yeryüzünde adaletin tecellisi ve ikrarı için gelmiştir. İslâm dini adaletin tesisi için**

inzal olmuştur. Yüce Rabbimiz bu hakikati şöyle beyan buyurmaktadır;

"Gerçek şu ki, Biz, Peygamberimizi apaçık delillerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik..." (Hadid, 25)

Adaletin tesisi için peygamberler gönderilmiş ve bu uğurda nice kurbanlar verilmiştir. Tüm bunlar yeryüzünde adaletin tesisi içindir. Allah Rasulü (sav), Abdullah bin Revaha'yı, hurma cizyesi alması için Hayber yahudilerine göndermişti. Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yarısını ziraat yapmaları için yahudilere bırakmıştı. Abdullah bin Revaha Hayber yahudilerine cizyelerini almak için geldiğinde ona cizye konusunda kolaylık göstermesi için en lezzetli ve güzel olan "celid" hurmasını takdim ettiler. Bunu gören Abdullah bin Revaha öfkelendi ve: **"Ey maymunların ve**

domuzların evlatları! Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın yarattıklarının bana en sevimlisi olan, Rasulullah (sav)'in yanından size geldim. Sizler ise, bana Allah'ın yarattıklarının en nefretlisi olanısınız. Fakat Allah'a yemin ederim ki, Peygamber (sav)'e olan sevgim ve sizlere olan kinim beni hak ettiğim şeyin dışında bir şey almaya sürüklemeyecektir." Bunu işiten yahudiler: "Hak için gökler ve yerler bu hak yüzünden ayakta durmaktadır." Dediler "Biz, göğü, yeri ve bunun ikisi arasında bulunanları oyun olsun diye yaratmadık." (el-Enbiya, 16)

Arkadaşlar! Zulmün akıbeti vehimdir. Bu hususta İbn Teymiyye şöyle demektedir: **"Halkına adaletli olan kâfir devlet, halkına zalim olan müslüman devletten daha uzun ömürlüdür."** Kardeşlerim! Bakın, Amerika kâfir devlettir. Ancak halkından herkes, hakkını alabilmektedir. Hakları Reagan'da olsa bile mahkemede Reagan aleyhine

dava açabilir. Düşünün! Bazı kardeşler Afganistan'a cihad için geldiklerinde ailelerini Amerika'da bırakmışlardır. Örneğin, Ebu Ravda kardeş bunlardan biridir. Kendisi ve hanımı Amerikan uyrukludur. Hanımını, Amerika'da bırakarak buraya cihada gelmiştir. Daha sonra hanımı Amerikan yetkililere: **"Kocam burada değil ve bana bakacak kimse yoktur"** diyerek başvuruyor ve kendisine beş yüz dolar aylık bağlanıyor. Amerika'da bulunan bir akrabam da; **"kocam iş bulamıyor ve biz çocuklu aileyiz"** diye başvuruyor. Kendisinin kaç çocuğu olduğu dikkate alınarak aylık sekiz yüz dolar maaş bağlanıyor. Ayrıca okul ve doktor ücretsiz olduğu gibi bayramlarda da (Hristiyan bayramlarında) kendilerine hediyeler göndermektedirler. **Bizim, kendilerini müslüman olarak isimlendiren zalim yöneticilerimiz (!) ise, fırsat bulsa ve güç yetirebilseler üzerlerimizdeki elbiseleri**

dahi soyarlar. Bir defasında adamın birini devlete küfrettiği için tutuklarlar ve karakolda onu korkutmak için; "mahkeme senin idamına hükmedecek" derler. Bunu işiten o zavallı ağlayıp, feryad u figan etmeye başlar. Bunun üzerine kendisine; "tamam ağlama! Seni serbest bırakacağız ama üzerindeki tüm elbise ve mallarını alacağız" derler. Bunu kabul eden adam çırılçıplak olarak dışarı çıkar ve sevincinden, "Yaşasın adalet! Yaşasın adalet!" diye bağırarak gider. İşte, beldemizdeki adalet anlayışı! Çıplak, iç ve dış elbiseler tamamen alınmış olarak dışarı bırakılıyor ve "Yaşasın adalet" diye bağırıyor. Vallahi, senin istediğin gibi konuşmak da hakkın değildir, istediğin gibi yazmak da hakkın değildir, istediğin gibi hareket etmekte...

Düşünün! Allah ve Rasulü'nün düşmanı olan kâfir Amerika gibi bir batı ülkesine

giriyor ve insanlar arasında kanunların eşit olarak uygulandığını görüyorsunuz. Amerika'ya girerken havaalanında size bir kart veriyorlar, pasaporta iliştirilen bu kartla beş yıl kalıyor ve bu süre zarfında da size hiç kimse bir şey soramıyor. Biz, ünevirsite de idik, arkadaşlarımızdan birisi müslüman öğrenciler birliği sorumlusuna İslâmî bir dergi çıkarmak için başvurmuştu. Dilekçeyi gören yetkili ona: **"Bu dilekçeyi vermen nedeniyle tutuklanırsın"** der. Arkadaşta; **"niçin"** diye sorar. Yetkili de; **"Çünkü sen, dergi çıkarmak için ruhsat istemek suretiyle Amerika'yı demokratik olmamakla itham ediyorsun. Kim sana dergi veya gazete çıkarmak için ruhsat gerektiğini söyledi?"** der.

Din adamı diye isimlendirdikleri rahiplerine büyük bir ihtiramları vardır. Onlar için her şeyde kolaylıklar sağlarlar. Oturduğu evde olsun, hastaneye gittiğinde olsun hatta bir markete girdiğinde oranın sahibi

karşısındakinin din adamı (!) olduğunu anlayınca büyük oranda indirim yapmaktadırlar. Bu yönleri müslüman hocalar içinde geçerli. Bir arkadaşım anlatıyor; eşime ziyaretçi vizesi almak için başvurmuştuk. Bana ne iş yaptığımı sordular. Ben de **"ruhani liderim"** dedim. -Orada hocalara ve vaizlere böyle demekteler- Bunu işiten yetkili, **"siz mademki ruhani lidersiniz, o halde sana ve eşinize de Amerikan uyruğu verebiliriz. Ziyaretçi vizesi almanıza gerek yok."** Bunun üzerine kendisi de, eşi de Amerikan uyruğu aldı. İşte oradaki kâfir, Allah ve Rasulü'nün düşmanı Amerika'nın uygulaması. Bizim burada kendisini müslüman olarak isimlendiren zalim tağutlar ise, bir yere misafir olarak giderken veya gelirken pasaportunu istihbarata veriyor ve hakkında raporsuz işlem yapmıyor.

Bir defasında Almanya'ya bir konferansa katılmak için gidecektim. Amman havaalanında pasaportumu kapıdaki memura verdim. Bilgisayardan, istihbarattan bilgi istenmelidir yazısı çıktı ve orada beni tam bir yıl alıkoydular. Konferansı kaçırdığım gibi ayrıca Almanya'da beni karşılamak için havaalanında bekleyen kardeşler kaygılanıyor, evime telefon ediyorlar, çıktığım söyleniyor, bunun üzerine benim kaçırıldığımı veya öldüğümü düşünmeye başlıyorlar. Pakistan'a veya müslüman (!) devletlerden herhangi birine girmek ya da çıkmak istediğiniz zaman laf anlatmaktan boğazınız kuruyor, onay alabilmek için kapılarına gidip gelmekten ayakkabılarınız parçalanıyor. Yani, kendisini müslüman diye isimlendiren devletlerde insanın değeri hayvandan da aşağı...

1954 yılında; İhvan-ı Müslimin'in genel sekreteri, Münir ed-Delli'ye mahkemede, "siz ne istiyorsunuz?" denilir. Bu soru, devletin en yüksek yargı organı olan Yargıtay tarafından sorulmaktadır. Üstad 1968 yılına kadar hapishanede rehin olarak tutulur ve orada ölür. Evet, bu en yüksek hukuki mahkemede ona; "müslüman kardeşler ne istiyor" diye sorulduğunda; Üstad Münir: "En azından istediği zaman anırabilen eşeklerin sahip olduğu kadar bir hakka sahip olmak. İstediğimiz zaman konuşabilmek, sadece konuşabilmek istiyoruz" diye cevap verir. Bu nedenle Nablus müftüsü Şeyh meşhur ed-Damin (ben Nablus bölgesinde idim) Nablus'ta İhvan-ı Müslimin'e uygulanan işkenceler düşünülemeyecek boyutlara ulaştığında, İsviçre'de bulunan Hayvan Dostları Cemi-yeti'ne bir dilekçe yazar ve; "sizden Mısır'da İhvan-ı Müslimine uygulanan dayanılmaz işkencelere karşı harekete

geçmenizi ve en azından hayvan muamelesi gösterilmesini sağlamanızı rica ediyorum. Sizler, katırlarla, eşeklerle dost olmaktasınız. Eşek muamelesi gören insanoğluna da dost olunuz...!" der.

Abdullah Rüşvan ve Cihad Savunması

Mısır'da Cihad davasının savunmasını üstlenen meşhur hukuk müşaviri avukat Abdullah Rüşvan; üstad Muhammed el-Uden'i şöyle anlatıyor: **"el-Ezher Üniversitesi'nde hocalarımıza doktora derslerini veriyordu. Usuli Din (ilahiyat) fakültesinde en yaşlı hocaydı. Abdunnasır ve Enver Sedat hocanın evinde yetişmişlerdi. Kendisine devrimin manevi lideri deniliyordu. Yaşı 78 idi. Vücudu yaşlılıktan bayağı zayıf ve halsiz düşmüş, beli kamburlaşmıştı. Mısır'da ordu ihtilal yapınca kendisine el-Ezher üniversitesinin şeyhi (rektörü) olması teklif edilir. Üstad bu**

teklifi reddeder. Sonra Usuli Din Fakültesi dekanlığı teklif edilir, onu da reddeder. Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır İhvan-ı Müslimini tutuklamaya başlayınca üstad Muhammed el-Uden de tutuklanır. Üstadı idam edebilmek için bazı tutuklulardan, serbest bırakılmalarına karşılık üstadın Abdunnasır'a karşı inkılâp yapmak istediğine şahitlik etmeleri istenir. Tutuklular bu isteği reddeder."

Abdullah Rüşvan Kahire üniversitesindeki bir konferansta şöyle diyor: **"Askerî hukuk müşaviri subay bir arkadaşım kendisinin tutuklanmasını şöyle anlatıyor: "1965 yılında tutuklamalar başladığında ordudaki tüm subayların eski dosyalan incelemeye alındı. Bu araştırmada, benim ifademin alındığını ve içeri girip çıktığımı belirten bir rapor buldular. Bana içerisinde sadece iki soru bulunan bir soruşturma belgesi gönderdiler, içerisinde: 'siz dininize**

bağlı mısınız?' ve 'dininize bağlılıkta ısrar ediyor musunuz?" diye iki soru soruluyordu. Bende ikisine de 'evet' diye yazdım ve belgeyi takdim ettim. Sorularının ikisine de peşi peşine 'evet cevabının verildiğini görünce beni tutukladılar ve sadece bu sebeple on bir yıl tutuklu kaldım. Tutuklu kaldığım hücre, üstad Muhammed el-Uden'in hücresiyle karşı karşıyaydı. Bir gün soruşturma heyetinden bir grup geldi. Üstadın hücresini açarak içeriye girmek istediler. Ben de bu arada hücreden çıkan polis köpeklerini saydım tam yirmi altı taneydi. Üstadın hücresi ise sadece 1,5 metre kadardı. Köpekler nereye bevlediyorlardı? Nereye pisliyorlardı? Üstad Muhammed el-Uden'in saçına, sakalına ve elbisesine... Üstad mahkemeye çıkarılacağı zaman hücresine pis kokudan heyet ve polisler yaklaşamıyordu. Sonra, hücresinin kapısını açtılar ve üstadın üzerine hortumla

uzaktan su fışkırtarak yıkadılar (!), daha sonra da eski elbiselerini çıkararak yeni elbiseler giydirip öylece mahkemeye, soruşturma heyetinin karşısına çıkardılar." Yaşasın adalet! Bu mahkemenin adı ne? Adı: Halk mahkemesi?!

Herkes bilmekte mahkemenin ne istediğini, Yargılamadan hâkimlerin nasıl kan emdiğini!

İnsana, insan olduğundan dolayı değer verilmeli, ahitlere vefa gösterilmelidir. Allah Rasulü (sav)'in önünden bir cenaze geçer. Bunu gören Rasulullah (sav) durur ve cenazenin geçmesini bekler. Sahabeler der ki: **"Ey Allah'ın Rasulü bu, bir yahudinin cenazesidir!"** Rasulullah (sav)'de; **"cenaze değil mi? cenaze değil mi?"** buyurur.

7–11. AYETLERİN TEFSİRİ

7-Bu müşriklerin, Allah ve peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?

Ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileriyle antlaşma yaptıklarınız müstesna. Onlar size doğru davrandıkça, siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

8-Evet, Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar, ne akrabalık bağını gözetirler, ne de verdikleri sözü. Ağızlarıyla sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır. Onların çoğu fasıktırlar.

9-Onlar, az bir değer karşılığında Allah'ın ayetlerini sattılar. Böylece insanları Allah'ın yolundan alıkoydular. Onların yaptıkları ne kötüdür.
10-Onlar, hiçbir mümin için antlaşma ve sorumluluk gözetmezler. İşte haddi aşanlar bunlardır.

11- Eğer onlar tevbe eder, namazı gereği gibi kılar ve zekâtı verirlerse, artık dinde kardeşleriniz olurlar. Biz ayetleri, bilen bir kavim için geniş olarak açıklarız.

"Müşrikler için, Allah ve Rasulü yanında nasıl bir antlaşma olabilir?" Bu soru red mahiyetindedir. Yani din de, akıl da müşriklere ahid verilmesini kabul edemez. Yüce Allah, daha önce Müslümanlara, müşrik, yahudi ve hristiyanlarla ahid yapmalarına müsaade etmiş ve bunu mubah kılmıştı. Öyleyse, şanı yüce Allah, daha önce izin verdiği bir şeyi neden değiştirmekte ve reddetmektedir. Çünkü İslâm, vakıaya hükmeden, gerçekçi yaklaşımlarda bulunan hareket dinidir. Olaylara karşı gereken tavır ve üsluplarla yönelmektedir. İslâm, beşeriyetin bir gece ile gündüz arasında değişmeyeceğinden emindir. İslâm kanundur. Allah'ın hayat için koymuş olduğu kanunlar bütünüdür.

Allah'ın hayat kanunlarında, toplumların baskısıyla şiddetle veya hutbe ve nasihatlerle bir anda değişmeyeceği, bilakis bunun için uzun senelere ihtiyaç olduğu bir hakikattir. Yüce Allah işte bu nedenle Mekke'de Müslümanların savaşmasını yasaklamıştır. Çünkü bunların hemen müslüman olmayacaklarını biliyordu. Müslümanlar Medine'de küçük de olsa varlıklarını ortaya koyan bir devlet kurup filizini yetiştirince; Allah Teala, Peygamberine oluşturulan bu devletin tabii bir şekilde gelişmesi için çevresini güvence ve teminat altına almasını mubah kıldı. Bu sebeple Rasulullah'a yahudilerle anlaşma yapmasına izin verdi. Bu tabii ve mantıki bir şeydi. Çünkü İslâm devletinin kendisine karşı savaş açanlara tam karşı koyabilmesi için, kendisi ile savaşmayanlarla antlaşma yapması serbest olacaktı. Evet, Rasulullah Kureyşlilerle savaşmayı ön plana almıştı.

Bundan ötürü Medine'de antlaşmalar yapmıştı.

Bu antlaşma gereği müslümanlar yahudilere, yahudiler de Müslümanlara saldırmayacak ve birbirleriyle savaşmayacaklardır. Hatta diyetlerde dahi, bir yahudi Araplardan bir kimseyi öldürdüğü zaman öldürülenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Aynı şekilde bir müslüman da herhangi bir Arabî öldürdüğünde yine öldürülen kimsenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Yahudilerle bu antlaşmanın yapılması, Müslümanların esas düşmana yönelebilmelerini sağlamak içindir. Hakikatte, tüm Arap Yarımadası İslâm'ın hezimetini beklemektedir. Çünkü o an Arap Yarımadası'nda Müslümanların sayısı takriben beş yüz kadardı.

Dolayısıyla Müslümanların esas düşmana yönelmeye fırsat bulabilmek için yahudilerle o an için antlaşma

yapmalarında bir beis yoktur. İslâm daveti karşısında dikilen bu büyük engelin önce ortadan kalkması gerekliydi. Bu büyük engel ortadan kaldırıldıktan sonra çıkabilecek çakıl taşlarının temizlenmesi kolaydı. Bu nedenle Allah Rasulü (sav)'in yahudilerle antlaşma yapmasına müsaade olundu ve Bedir günü Kureyş'e ilk darbe vuruldu. Bunu Uhud takip etti. Sad bin Muaz'ın (ra) Hendek günü yaralandığında; **"Ey Allah'ım! Eğer bizimle Kureyş arasında savaş (zaferimizle) bitiyorsa beni yanına al. Kurayzaoğulları (yahudilerinin yenilgisini) bana göstermeden ve gözümü onunla aydınlatmadan beni öldürme"** dediği gün Hendek'te harp bitiyordu

Sa'd'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı

Hicretin beşinci yılında, Medine'yi kuşatmış olan "ahzab" karma ordusu geri

çekildiğinde, Rasulullah (sav) şöyle buyurur: "Artık, biz onlara savaş açacağız, onlar bize değil." Rasulullah (sav)'in bu ifadesi, İslâm davetinin yarısının tamamlandığını gösteriyordu. Allah Teala Şad bin Muaz'ın duasını gerçekleştirmiş ve İslâm davetinin yarısını tamamlamıştı. Kureyş'in Müslümanlara karşı başlattığı gazveler son bulmuştu.

Geriye Beni Kurayza kalmıştı. Şanı yüce Allah bu konuda da Sad bin Muaz'ın duasını kabul etmiş ve Beni Kurayza'yı Sad bin Muaz'ın hakemliğinde yargılanmayı kabul etmek zorunda bırakmıştı. Çünkü Beni Kurayza, Evs kabilesinin antlaşmaklarıydılar ve Sad bin Muaz'da onların lideri idi. Hakikatte Sad bin Muaz cahiliye de de, İslâm'da da onların lideri konumundaydı. Yüce Allah Sad bin Muaz ile İslâm'a çok faydalar kazandırmıştı. Yiğitlikte ve şerefte Sad bin Muaz örnek şahsiyet

durumundaydı. Beni Kurayza, Evs kabilesinin hakemliğini kabul ettiklerinde kayırılacaklarını zannederek;

— **"Biz Sad bin Muaz'ın hakemliğini kabul ediyoruz"** dediler. Sad bin Muaz (ra) geldiği zaman Evs;

— **"Ya Sad! Kendi dostlarına bizim cahiliye de ve İslâm'da yardımcımız olan bu insanlara karşı adil ol"** dedi. Sad (ra) de;

— **"Sad, şu an Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeyecektir. Onların hakkında, savaşçılarının öldürülmesine, kadınlarının ve çocuklarının esir alınmasına hükmediyorum"** dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

— **"Onların hakkında, yedi kat semanın üzerinden Allah'ın hükmüyle hükmettin"** buyurdu.

"Kulum bana nafile ibadetlerle yaklaşır, öyle ki artık onu severim. Ben onu sevdiğim

zaman da; onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden istekte bulunduğunda isteğini ona veririm. Benden korumamı dilediğinde de onu korurum."

Yüce Rabbimiz kutsi hadiste böyle buyuruyor. Sad bin Muaz (ra)'da, gözünün Beni Kurayza yahudilerinin yenilgisiyle aydınlatılmasını istemişti. Cömertlerin en cömerti olan şanı yüce Allah, hiç cimrilik eder mi? Hiç cimrilik etmesi uygun olur mu? Hayır! Kendi diniyle şereflendirdiği ve şeriatiyle yücelttiği kullarından bir kula isteği nasıl ikram olunmaz? Sad, hüküm verdikten sonra Hendek'te aldığı yarası patladı ve böylece ruhunu teslim etti. Onu bizzat Rasulullah taşıdı. Sad, iri cüsseli birisi idi. Fakat hafifti. Bu nedenle Rasulullah'la beraber Sad'ı taşıyan bazı münafıklar Sad hakkında "o hafiftir" dediklerinde, Rasulullah (sav):

"Şüphesiz ki onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır. Onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır" buyurdu.

Allahuekber! Bu ne ikram. Yine münafıklar, **"bu hafiftir"** dediklerinde Rasulullah; **"Rahman olan Allah'ın Arşı, Sad'ın ölümünden dolayı titredi"** buyurdu.

Evet, arş titredi arş! Biliyor musunuz? Yedi kat gök, kürsüye göre ancak bir kalkanda ki yedi dirhem kadardır ve Arşa nispetle kürsü ise çöldeki bir halka kadardır.

İşte bu büyük Arş bir insanın, Sad bin Muaz'ın ölümüyle sarsılmıştı. Ey Rabbim! Bu nasıl yüceliktir? Bu nasıl bir ikramdır, bundan daha büyük bir şeref ve ikram olabilir mi? Güneşte kurutulmuş et yiyen, çarşı pazarda dolaşan bir kul için! **"Sad'ın ölümüyle Rahman'ın Arşı sallandı"** buyruluyor!

Halid bin Velid, Ekyador Dume'nin yanma geldiğinde (Ürdün'de Dume'nin

lideri) ona birçok hediyeler ve ince elbiseler verilmişti. Sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) bu elbiselere dokunuyor ve inceliğine hayret ediyorlardı. Miskinlerdi... Koyun derilerinden başka ne giymişlerdi? İpeği, ince elbiseleri ve değişik nimetleri görünce hayret etmeleri ve **"Allahu Ekber bu ne büyük nimet"** demeleri normaldi. Rasulullah (sav) onların bu haline şöyle cevap veriyordu: **"Bunların inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Sad bin Muaz'ın Cennet'te bunlardan daha ince mendilleri var."**

Rasulullah (sav), Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesinden sonra: **"Artık biz onlara savaş açacağız, onlar bize savaş açamayacaklar" buyuruyordu ve Hudeybiye'nin ikinci yılına girilmişti. İlk yıl müşrikler, Peygamber (sav)'in Mekke'ye umre yapmak için girmesine izin vermemişlerdi. Rasulullah (sav)'de "yazıklar olsun Kureyş'e! Harb onları yiyip tüketti. Ne**

olur yani, benimle Arapların arasından çekilseler? Eğer Araplar bana saldırır ve beni yenerlerse isteklerine ermiş olacaklar. Eğer biz zafer bulursak kendilerinden hiç kimse öldürülmeksizin güven içerisinde rahatça İslâm'a girmiş olurlar. -İslâm'a girmeyip benimle savaşacak olurlarsa, güçlerini muhafaza etmiş olarak daha güçlü bir şekilde savaşırlar. (Kureyş daha ne ister?)- Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya ya da boynum kesilinceye kadar bu davadan ayrılmayacağım."

Biz de müslüman gençlerin Afganistan'a gelmesini engellemeye çalışan günümüz tağuti hükümetlerine sesleniyor ve diyoruz ki: Ne olur yani Müslümanlarla Afganistan'ın arasından çekilseler? Eğer biz müslümanlar öldürülürsek isteklerine ermiş olurlar ve bizden -onların tabiriyle aşırı dincilerden-

kurtulmuş olarak istirahata kavuşurlar. Eğer dönersek bizi hapsederler. Zaten, yarımız cihad meydanlarında şehid düşmüş, bazılarımızın kolları, bazılarımızın elleri kopmuş oluyor. Bu nedenle istirahata kavuşuyorlar. Veya en azından yarısı şehid düşmüş, yarısı da sakat kalmış kimselerle savaşacaklardır. Hâlbuki öncesinde iki katı fazlasıyla ve sağlam kimselerle savaşıyorlardı!
Evet, Rasulullah Hudeybiye'de Kureyşlilerle barış antlaşması yapmıştı.

Zuhri: Rasulullah (sav)'in Kureyş'le yapmış olduğu Hudeybiye antlaşmasını, Yüce Allah'ın "Büyük Fetih" diye isimlendirdiğini belirtiyor. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **"(Ey Muhammed) sana apaçık bir fetih verdik."** Yüce Allah, neden bu antlaşmayı **"Fetih"** olarak isimlendirmişti. Vakıa Rasulullah (sav) ileriyi görüyordu, Rabbinden aldığı emirler

doğrultusunda hareket ediyordu. Ve Hudeybiye antlaşması hakkında da: **"Şüphesiz bu Rabbimin emridir ve Rabbim beni sahipsiz bırakmayacaktır"** buyurmuştu. Bu nedenle bir fatihti.

Rıdvan Bey'ati

Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında. Hudeybiye'deki ağacın altında Rıdvan Bey'ati'nde bulunanlar 1400 kişi idi. Kureyş ile sulh yapıldıktan sonra insanlar, İslâm'a girmeye başladılar. Anlaşma gereği Kureyş, Rasulullah (sav) ile savaşmayacaktı. Dolayısıyla Kureyş'ten çekindiklerinden dolayı müslüman olmayan kimseler için, herhangi bir tehlike kalmamıştı. Kureyş'ten korktukları için İslâm'a girmeyen zayıf iradeli insanlar bunu İslâm'a girmek için bir fırsat kabul etmişlerdi. Artık Kureyş'in kızmasının bir önemi kalmamıştı. Hudeybiye anlaşmasından 20 ay sonra ise beklenen

büyük özlem gerçekleşiyordu: Mekke'nin fethi... Allah Rasulü (sav) Mekke'nin fethi için gelmişti. Beraberinde 10.000 müslüman bulunuyordu. Yani, 20 aylık bir zaman zarfında 8.500 veya 8.600 kişi İslâm'a girmişti.

Hakikaten, toplumda seni seven kişiler bulunur, ancak sana yardım etmeye veya yanında yer almaya cesaret edemezler. Çünkü hükümetin baskısı ve zulmü bunu önlüyor, onları korkutuyor.

Mısır'da Seyyid Kutub ve ailesine baskılar yöneltildiğinden Kutub ailesinin bir dirhem borç alabileceği tanıdıkları kalmamıştı. Kendilerinden işittim: Tüm insanlar bizden uzaklaşmıştı. Borç istediğimiz dostlarımız dahi; "biz sizi tanımıyoruz. Bize gelmeyin. Bizde size gelmeyeceğiz" demişlerdi. Cesaret edemiyorlardı. İnsanları etkisi altına alan korkunun boyutu tasavvur edilemez ölçüdeydi. Hatta Mısırlılar devlet terörünü anlatmak için şöyle nükteler

anlatmaktadırlar: "Bir adam para toplamak için kahvede maymun oynatıyormuş. İstihbarat mensupları gelip orada gizlenen bazı Müslüman Kardeşler mensuplarını ve diğer Müslümanları tutuklamak istemişler. Tabi insanlar kaçmış. Bu arada maymun da kaçmış. İstihbaratçılar maymunu yakalamışlar ve ona: İnsanlar hapishaneden kurtulmak için kaçıyorlar, sana ne oluyor? Maymunda demiş ki: Kaçmayayım da beni yakalayıp askeri cezaevine mi koyasınız? Sonra da adam mı yoksa maymun mu olduğumu tespit etmek için aradan altı ay geçsin...!"

Evet, birçok hristiyan bile Müslüman Kardeşlerden zannedilerek hapishanelere tıkılmış, kendilerine aylarca işkence edilmiş daha sonra: **"Sen şeriatçısın"** denince onlar: **"Allah'a sığınırız, biz hristiyanız"** demişler. Bundan sonra bırakılmışlardır.

Yine Mısırlılar nükte olarak şunu anlatırlar: Büyük bir tarihi levha bulunmuştu. Üzerinde bir takım yazılar vardı. Levhalar arkeologlar bu yazıları çözmeleri için gönderilmişti. Abdunnasır: **"Bu levhadaki yazıları çözmeliyiz, firavunlardan hangi zamana ait olduğunu anlamalıyız"** diyordu. Levha birçok tarihçi tarafından çözülemeyince, istihbarat başkanı Salah Nasır'a gönderilmişti. Ertesi günü Salah Nasır Abdunnasır'a, o levhanın İkinci Ramses'e ait olduğunu söyler. Abdunnasır; **"bunu nasıl anladın? O kadar tarih uzmanları çözemedi, hemen ikinci gününde nasıl çözdün?"** diye sorar. Nasır devamla: **"İtiraf et! Yoksa işkence ederim"** der. Böylece alışkanlığını ortaya çıkarır.

Şunu bilmek gerekir ki, sen bir İslâm davetçisi olarak devletin karşısına dikildiğinde yanında kimseyi bulamazsın, ancak ölümü göze alan veya ailesini, çoluk

çocuğunu, malını ve vazifesini feda etmeye hazır olan bir davetçi yanında kalabilir. Eh! Asıl insanlar zor anlarda tanınırlar. Çünkü sen devlete karşı çıktığında devlet seninle beraber olan kimseye merhamet etmez. Hatta sana gülümseyeni bile affetmez.

İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır!

Üstad Muhammed Necip el-Muti, Üniversite'de derslere giriyordu. Karşılaştırmalı İslâm Fıkhı kitabının müellifi. İslâm hukukunda ehliyetli âlimlerdendir. Vefatından iki yıl önce Cidde'de bulunurken bana Mısır'daki tutuklanışını anlatmıştı: Bir gün muhaberattan evime baskın yaptılar ve beni iki yıl ifadesiz içeride bıraktılar. Beni neden tutukladıklarını sorduğumda ise: **"Komşun Müslüman Kardeşler Cemaatine dahil olan birinden bir araba satın aldı."** Ben de: **"Peki, bundan bana ne?"** dedim. Onlar

sözlerine şöyle devam ettiler **"O adam sana selam verdi, sen de selamını aldın."** Ben de: **"Yani, ne yapmam lazımdı?"** dedim. Onlar:

"Mescidin kapısında onunla karşılaştınız ve selamlaştınız. Bunu bize haber vermen gerekirdi" dediler. Ben de: **"Ne yani, her sabah karşılaştığım adamlar için telefona sarılıp: "Alo! Bana istihbaratın müdürünü bağlar mısınız", dersem, telefonun beş-altı saat açık kalması lazım. Ta ki komşum buradan geçti ve bana selam verdi diye bilgi verebileyim."** Bunu anlatan, vallahi dürüstlüğüne inandığım âlim bir insandır. Konulduğu zindanı ise şöyle anlatıyor: **"İki yıl kaldığım zindanda büyük bir yılan üzerimde gezerdi. Bunun nedeni ise, komşum Müslüman Kardeşlere mensub birinden araba satın almış ve bana selam vermiş, ben de selamına karşılık vermişim"**

Evet, böyle bir ortamda senin yanında durmaya kim cesaret edebilir? Buna kim

güç yetirebilir? Tabi, Allah için şahadete hazır olanlar dışında hiç kimse, hiç kimse... Bunun örnekleri çoktur, saymakla bitmez.

Kuveyt'te bir kardeş anlatmıştı: Mısır'da, Müslüman Kardeşler tutuklanmaya başladığında Müslüman Kardeşlerden biri 1954 yılından beri bizde çalışıyor ve kendini gizliyordu. Mısır'da tutuklamalar başlayınca bu müslüman Mısır'ın güney kesiminde Said bölgesine giderek ziraatla uğraşmaya başlar. Ailesi ise onun tutuklandığını ve uzun zaman geçmesine rağmen hiçbir haber alınamadığı için zindanda öldüğünü zannederler. Ancak her gün istihbarat tarafından evine baskın yapılmaktadır. Yoğun baskı ve tacize dayanamayan babası İslâmî kıyafetini atar ve İslâm dininden çıkar. Gizlice bir rahipten randevu alır ve döner. Döndüğünde gizlenen oğlunun hanımına ve çocuklarına der ki "yarın inşallah sizi piknik yapmaya

çıkaracağım" der. Ertesi günü oğlunun hanımı ve çocuklarıyla birlikte taksiye biner ve şoföre; "falanca kiliseye çek" der. Oğlunun hanımı ve çocukları şaşırmıştır. Kilise'ye vardıklarında önceden randevu aldığı rahip kendilerini beklemektedir. Rahibi gören çocuklar ve oğlunun hanımı ağlayıp feryad etmeye başlarlar. Rahip: "Ne oluyor? Mesele nedir?" der. Oğlanın babası da: "Oğlum seneler önce 1954 yılında kayboldu. Müslüman Kardeşlerden biriydi. Ondan, bu zamana kadar hiçbir haber alamadık.

Fakat, devlet hâlâ onu aramakta ve bu nedenle bizlere her gün baskın düzenleyip tacizde bulunmaktadır. Artık buna tahammül edemiyorum. Devletin baskısından kurtulmak için bunları hristiyan yapmak istiyorum" der. Bu adam 18 sene ortadan kaybolur. Saçı sakalı ağarır. Yüzü kırışır. Tarlalarda işçi olarak çalışır (Enver Sedat 1972 yılında genel af çıkartır. Bu affa

1974 Affı denilir. Bu affın gereği bazı insanlar ortaya çıkarlar) Bu adam da Enver Sedat'ın af kararını duyunca evine döner, kapıyı çalar. Çocuklar dışarı çıkar. (18 sene... Dile kolay, çocuklar artık üniversiteye başlamışlar, büyümüşler... Bir yaşında bıraktığı çocuğu üniversite birinci sınıfa gidiyor. Yedi yaşında bıraktığı Yirmibeş yaşına ulaşmış). Evet kapıya bir genç çıkar.

Adam önce: - **"Çocuğum, annen evde mi?"** der.

Çocuk: - **"Ondan ne istiyorsun? Annem erkeklerle görüşmez,"** der.

Adam: - **"Onu görmek istiyorum."**

Çocuk: - **"Hayır, olmaz,"** der.

Adam: - **"Onu mutlaka görmem gerekir,"** der. Hülasa adamla oğlu arasında büyük mücadeleden sonra adamın içeri girmesine müsaade edilir.

Adam ona: - **"Ben senin babanım,"**

Çocuk: - **"Babam onsekiz sene önce öldü",** der. İçeriye girer, annesine: **"Anne, bu benim babam olduğunu söylüyor, hâlbuki sen babamın çoktan öldüğünü söylüyordun."** Kadın ona dikkatle bakar ve kocası olduğunu anlar.

Daha önce hadisesini anlattığım ve yanında yirmi altı polis köpeğinin kaldığını söylediğim Muhammed el-Uden'in hapsedilmesi hususunda ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama bir kardeş bana şunları anlattı: "Müslüman Kardeşlerden aile nafakalarını temin edenler hapsedildiği için bu zat, kardeşlere mensup bir aileye on kuruş vermiş. Müslüman Kardeşlerden herhangi birinin ailesine bir şey veren muhakeme edilir ve hapse atılırdı. Bundan daha da ileri gidilmişti. Bir tarihte Mısır'da İslâmî Harekete karşı nasıl savaşılacağına dair bir kararname çıkarılır. Kararnameye Hasan et-Tehami, ABD konsolosu, İsrail

başbakan temsilcisi ve ABD dış işleri müsteşarı da kararnameyi imzalarlar. Kararnamede şu ifadeler zikredilir: İhvanı Müslimin'e üçüncü dereceden yakın akrabalarını da devlet vazifelerinden atmamız gerekir." Bunun anlamı şudur: Birinci dereceden akraban annen, baban. İkinci derecedeki akraban; kardeşlerin. Üçüncü derecedeki akraban; amcan ve yeğenlerindir. Evet, Müslüman Kardeşlerin yeğenleri dahi devlet vazifesinden atılmıştır. Bütün bunlardan dolayı bir dava adamı olarak kimse seninle beraber olamaz.

Mesela şimdi birçok devlet tüccarlara; "Afganlılara bir şey vermeniz yasaktır" diyor. Buna rağmen hangi tüccar ne veriyor? Devlete karşı gelmeyi göze alan dışında hiçbir tüccar bir şey veremez. Tüccarlar devamlı silkelenirler. Milyonları gider. Onlardan ithalat belgesi alınır. Bugün devletler herhangi bir yardımda

bulunmamaktadırlar. Siz sanıyor musunuz ki bugün buraya gelebilen bazı tüccarlara devlet göz yummasa onlar buraya gelip bir kuruş öderler. Eğer korksalar ne gelirler, ne de bir şey öderler. Zor durumlarda ancak erler seninle beraber olur. Onlar da pek azdır. İnanç erleri, ideal sahipleridir. Konumuza dönelim:

Allah Rasulü (sav) Kureyş'le barış antlaşması yapmasıyla birlikte insanlar İslâm'a girmeye başladılar. İki yıldan az bir süre içerisinde 8500'e yakın kimse İslâm'a girdi. Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Kureyş'in daha sonra aynı yılın Şevval ayında Hevazin'in yenilgisiyle birlikte, Huneyn de artık tüm Arap Yarımadası'ndan heyetler gelmeye ve Allah'ın dinine akın akın girmeye başlarlar.

"Allah'ın yardımı ve fethi geldiğinde, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde, hemen Rabbini

hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." (en-Nasr, 1-3)

Etrafını saran muazzam cahiliye ile karşı karşıya bulunduğun zor şartlarda insanların çağrım kabul edip davetinin içerisine girmelerini bekleme. Çünkü canları dahil sahip oldukları her şeyi feda etmeye hazır kimseler dışında davetini kabul eden bulunmaz.

Kureyş ve Hevazin Hicretin sekizinci yılında bitip tükenmişti. Hicretin onuncu yılında yani iki sene sonra Rasulullah (sav) kendisi ile birlikte yüzyirmidörtbin müslüman ile hacc etti. Mekke feth edildiğinde kaç kişiydiler? Onbin kişi. Demek ki iki yıl içinde ancak bu toplumun özü, ekseni ve çekirdeği Uhud'a katılmış bin kişi veya Rıdvan Bey'atında bulunan bindörtyüz sahabe oluşturuyordu. Bu insanları ortadan kaldırdın mı iş biter. Toplum tümü ile çöker.

İslâm'a savaş açmış tağutlar bu hakikati çok iyi bilmektedirler. Bu tağutlar, gelip toplumun tamamını öldürmelerine gerek olmadığını, bilakis onlara o ruhu veren, İslâmî önder kadronun öldürülmesinin yeterli olacağını çok iyi kavramışlardır. Beş, altı veya yedi kişilik İslâmî önder kadronun ortadan kaldırılması, o kalabalığın dağılması ya da gerilemesi için yeterlidir. Çünkü toplumu ayakta tutan temel direk ve cevheri bu öz grup oluşturmaktadır. Tağutlar bu öz grubtakileri idam ederek, **"5–6 kişinin idamına hükmettik"** diye ilan ederler. Aslında onlar bu altı kişiyle bir toplumu, bir ümmeti idam etmişlerdir. **"Şüphesiz İbrahim bir ümmetti."** (Nahl, 120)

Nice yiğitler vardır ki binlerce kişilere bedeldir. Ve nice binlerde vardır ki, bir kişi bile değildir

Durum böyle değil mi? Tıpkı "benimle beraber senin gibi bin kişi bulunsa ben

mahvoldum" diyen darbı mesele benzemiyor mu? Yani senin gibi binlerce kişinin bir kişilik kadar bir faydası yoktur. Çünkü senin gibiler, selin üzerindeki köpüğü andırırlar. Selin üzerindeki köpüğün faydası ne? İslâm daveti, ameli bir davettir. Aziz ve Celil olan Allah'ın dini de aşamalı bir davettir. Çünkü toplumlar kaşla göz arasında değişmez. Yetişene kadar, İslâmî Hareket gelişimini tamamlayana kadar sabretmek zorundasınız. Diğer taraftan geçerli bir takım yasalar vardır. Herhangi bir devlete karşı on Kişi ile savaş açmanıza imkan yoktur. Sabırlı bir şekilde eğitimi sürdürmek kaçınılmazdır. İbn Teymiye'nin veya başka bir alimin okuduğun fetvasını göz önünde bulundurarak Afganistan'a cihada gelip de ertesi günü tüm insanların melek gibi tertemiz olmalarını bekleyemezsin. Koynunda tılsımlı muska taşıyan veya sakalını kesen ya da afyon

çeken kimselerin başına kıyameti kopararak bunlar şöyle bid'at ehli, bunlar şöyle şirk ehli vb. sözler sarf etmen senin daha çocuk olduğunu, Allah'ın dinine davetin üslubunu bilmediğini gösterir.

Daha çok süt içmen gerektiğini gösterir. Ne zamana kadar sütten kesilebilirsin? Sen herhangi bir müslümün toplumun küfre boyun eğmemesini çok mu görüyorsun? Bütün dünyada küfrün karşısında böyle bir tavır takınan başka bir müslüman toplum nerede var? "Sen de mi Brütüs?" onların arkasına takılmış kovalıyorsun. Buradan başka la ilahe illallah diyerek ve lailahe illallah adına silah taşıyan, la ilahe illallah adına küfre karşı savaşan ve lailahe illallah uğrunda ölen insanların bulunduğu bir başka bölge var mıdır? Buranın dışında böyle bir bölge var mı? Söyle bana, senin ülkenin durumu ne? Oradakiler kadayıf yemekten, tatlıları

midelere indirmekten, "tencerelerle boğuşmaktan, gün boyunca güzel yemekler yemekten başka ne yapıyorlar? İşte bundan dolayı Araplar, yahudilerin önünde ancak üç gün durabildiler. Bunlar ise komünizmin karşısında on yıldır ayakta durmaktadırlar. İşte şu anda dokuzuncu yıldadırlar. Sen ise gelmiş onları kovalıyorsun. Kardeşim, bırak onları kendi hallerine...

Atın yok hediye edecek malın da yok
Durumun el vermiyorsa dilin el versin bari

Şu zavallı, şu anda bütün yeryüzünde küfrün korkusundan titrediğini, Afganistan'ın içinde savaşın neticesini gözetleyip durduğunu bilmiyor. Yüce Allah'ın: "Siz önceden de böyleydiniz. Allah size lütuf ve ihsanda bulundu. O halde iyice araştırın" (en-Nisa, 94) buyruğunda ifade ettiği gibi daha dün tevbe etti. Bu kimsenin tevbe etmeden önce, dört ay öncesinde Mekke içerisinde eroin içtiğini, Mekke içinde

uyuşturucu aldığını, porno filmlerle uğraşıp bunların dağıtımını yaptığını görebilirsin.

Allah'a yemin ederim, onlardan biri bana şöyle demişti: Ben videoculuk yapıyordum, ancak pis işlere bulaşıyorduk... İşte bu kişi tevbe etti ve geldi. Allah seni dilinin altında törpü gibi, testere gibi, tömbek bulunan Afganlı halkın yerine koymasın. "Giderken, gelirken yediği odur." Çocuklar... Toplumların değişmez sünnetlerini bilmiyorlar. Toplumların değişmesi için uzun bir sabır dönemine, uzun yıllara ihtiyacı vardır. Bu cihadın Afgan halkının ruhi yapısını, aklî yapısını, akidesini, Allah'a yönelişini değiştirdiğini bilmiyor bu çocuklar.

Arap kardeşlerden birisi Afganistan içlerindeki meşhur kumandanlardan Ahmed Şah Mesud'a dedi ki:

- "Ey Ahmed Şah!"

- "Efendim"

- "Niçin tevhid sancağını kaldırmıyor ve tevhide çağrıya başlamıyoruz? Ve şu kabirleri yıkmıyoruz?..." vb şeyler.

Zannederim Ahmed ona şu cevabı verdi:

- "Sen savaşta hadlerin -kendisine had uygulanan kimse kafirlere katılmasın diye uygulanmayacağını, böylelikle kafirlere katılan bu kimsenin önce yarım müslüman sonra da kafir olmasının önlenmek istendiğini bilmiyor musun? O bakımdan bize süre tanı. Biz Allah'ın izni ile öğretim, eğitim ve programlar çerçevesin de değişiklikler yapacağız. Şimdi senin istediğini yaparak şu kabirlerden birisini yıkmaya kalkışacak olursak halk tümü ile komünist devletin yanında yer alır."

Senin gibi cihad edenler, aynı senin taşıdığın inancı taşıyorlar. Fakat onların ufku

geniş, uzak görüşlüler. Senin aklın ise iğnenin deliğinden daha küçük ve dar. O kadar küçük ki iki ayağının arasından başka bir şey görmüyor. Bu cihadın sonucunu ve geriye bırakacağı izleri idrak edemiyor. Cihadın tesiri altında memleketini terk edip geldiğini anlayamıyor. Şimdi cihadın Müslümanlara yeryüzünde cihad inancını tekrar iade ettiğini algılayamıyor. Bugün İslâm âleminde müslümanlar cihad haberleri üzerine gelişiyor ve yetişiyorlar. Şimdi biz burada oturuyoruz ama Mekke'deki, Paris'teki, Yunanistan'daki ve Amerika'daki gençler cihadı ve Müslümanların bir binanın kerpiçleri gibi kenetleştiklerini, başından sonuna kadar basından okuyor ve izliyorlar.

Evet. Bu gibi ufku dar olan insanlar cihadın bir kısım insanlara tekrar imanı nasib ettiğini, görülen kerametlerin imanlarını bütünleştirdiğini bilemiyorlar. Nice insanlar var ki cihadda görülen kerametleri

okuyunca Allah'ın her şeye kadir olduğuna yeniden iman eder oldular.

Tekrar ayete dönersek yüce Mevlanın; **"müşriklerin Allah ve Rasulü katında nasıl antlaşmaları olur ki"** buyurduğunu düşünürüz ve görürüz ki oradaki soru red mahiyetindedir. Yani artık sizlerin müşriklerle antlaşma yapmanız için herhangi bir gerekçe kalmamıştır. Artık antlaşma işi bitmiştir. Çünkü Allah'ın dini zafere ulaşmış, ne müşriklerin ne de şirkin devamı için herhangi bir sebeb kalmamıştır. Artık müşriklerle olan ilişkileri sona erdirin. Sonra onlara karşı savaşa girin.

Şimdi biri diyebilir ki; Allah Teala bundan iki ayet öncesinde **"ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine**

getirin. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur. Sonra dönüp izah etmekte olduğumuz âyetin devamında; **"ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileri ile antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. Onlar size doğru davrandıkça siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever"** buyurmuştur.

Bu tekrarın sırrı nedir?

Bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin birinci âyeti pekiştirmek maksadı ile tekrar ettiği kanaatindedirler. Diğer bir kısım müfessirler ise, bu âyet-i kerimede zikredilen topluluğun diğer âyette zikredilen topluluktan başka bir topluluk olduğu kanaatindedirler. Vakıa her iki âyetin kast ettiği topluluk aynı topluluktur. Bunlar da -Allah daha iyisini bilir ya -Damreoğullarıdır. O halde bu tekrarın hikmeti nedir? Bize göre bunun hikmeti şudur:

Allah Teala Müslümanları; "Bu müşriklerin Allah ve Peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?" âyeti ile harekete geçirdikten sonra, bir kısım müslümanlar âyetin bu bölümünün daha önce geçen dördüncü âyetteki; "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesnadır" âyetini nesh ettiğim zannetmiş olabilirlerdi. Bu sebeple tekrar bu metnin açıkça iade edilmesi gerekti. Bu yeni metinde de geçen âyete ilaveten yeni bir şart ilave edildi. O da; "onlar size doğru davrandıkça" ifadesidir. Önceki ayette "antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler" kaydı getirilmişti. Bu kayıt müşriklerin geçmişteki halleri ile ilgiliydi. Bu ayetteki dürüst davranmaları şartı ise gelecekle ilgilidir. Müşriklerin gelecekte

mü'minlere karşı dürüst davranmaları beklenildiği taktirde onlarla antlaşma yapılabileceğine yol bulunduğu ifade edilmektedir.

Âyet-i kerimenin sonunda "şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyrulmaktadır. Evet... Takva antlaşmalarım koruyanların şiarıdır.

Sonra aziz ve celil olan Allah, yine red ifade eden bir soru ile gelen sekizinci âyete başlıyor ve buyuruyor ki: **"Evet, Allah ve Resulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Şayet onlar size galip gelecek olsalar ne akrabalık gözetirler, ne de verdikleri sözü..."** Ayet-i kerimede geçen ve **"verdikleri söz"** diye tercüme edilen **"zimmeten"** kelimesi, bazı âlimler tarafından mealde de verildiği gibi antlaşma olarak izah edilmiş, müşriklerin muahedelerine bağlı kalmayacakları beyan edildiği zikredilmiştir. Öyleki onlar zayıf olduklarında

antlaşma yaparlar, güçlendiklerinde ise müminlerin kökünü kurutmaya çalışırlar. Diğer bir kısım âlimler ise buradaki "zimmet" kelimesinden maksat; çekinmek manası olduğunu söylemişlerdir. Yani müşrikler sizi öldürmekten, kökünüzü kurutmaktan ve sizi imha etmekten çekinmezler, denildiği ifade edilmiştir.

Gerçekten tarihi olaylar müşriklerin Müslümanlara karşı olan antlaşmalarını yerine getirmediklerini, müşrik oldukları sürece mü'minlerden razı olmalarının mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. Müşrikler Allah'a ortak koştukları sürece İslâm'a karsı içlerinde kin beslemeleri ve İslâm'a tahammül edemedikleri muhakkaktır.
Aziz ve celil olan Allah'ın bizlere indirdiği bu temel esas ne değişir ne de zaman ve yere göre bir takım kayıt ve şartlarla kısıtlanır. Allah Teala; **"... kafirlerin gücü yetse sizi**

dininizden döndürünceye kadar durmadan sizinle savaşırlar..." (Bakara, 217)

Kâfirlerin Müslümanları öldürmeleri hiç durmaz, devam eder. Çünkü kalpleri Müslümanlara karşı kinle doludur. Acaba bunun sebebi nedir? Bunun tek sebebi bizlerin mü'min olmamızdır. Evet. Onlar bize sadece mümin olduğumuz için kin beslerler. Allah'a ortak koşan müşrikler, ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlar, ateşperest olan mecusiler ve diğer tüm kâfirler sadece mümin olduğumuz için bizlere karşı kin beslerler. Nitekim Buruc Sûresi'nde şöyle buyrulmaktadır:

"Onların müminlere kin bağlamalarının sebebi sadece mü'minlerin her şeye galip, övülmeye layık, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'a iman etmeleridir. Allah her şeye şahid dir." (Buruc, 8-9) Bu âyetler Uhdud"halkını beyan etmektedir. Peki Firavun'un idam hükmü verdiği sihirbazlar

ona ne demişlerdir. **"Bizden sadece bize gelen Rabbimizin âyetlerine iman ettiğimiz için intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz bize bol sabır ver ve bizi müslüman olarak öldür."** (A'raf, 126)

Aziz ve celil olan Allah kâfirlerin bize kin beslemelerinin ve bizden intikam alma duygularının temel iki sebebi olduğunu, bunlardan birinin yoldan çıkmaları, diğerinin de bizim iman etmemiz olduğunu beyan ediyor ve buyuruyor ki; **"Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)."** (Maide, 59)

Peki kendilerinin yoldan çıkmaları bizim de iman etmemiz sebebi ile bize kızan bu müşrikler, bizden ne zaman razı olurlar? Tabiî ki bizim imanımızı bırakmamız, onların da

yoldan çıkmalarından vazgeçmeleri ile olur. Bu ise gerçekleşmesi mümkün değildir. Zira onlar yoldan çıkmalarını bırakırlarsa bunun anlamı müslüman olmuşlar demektir. Artık savaş biter. Şayet biz İslâm'ı bırakacak olursak (neuzubillahi teala) müşrik oluruz. Bu ikisi de olmadığı takdirde savaş devam edecektir. **"Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)."** (Maide, 59) Onların yoldan çıkmaları; bizim imanımız, kâfirlerin bize karşı kinlerinin nedeni olduğundan Amerika'nın veya Rusya'nın yahut İngiltere'nin ya da İslâm âleminde bulunan herhangi bir zalim ve tağutun bir müslümandan memnun olduklarını görürseniz onun imanından ve

Müslümanlığından şüphe edin. Ne dediğim anlaşıldı mı?!

Çünkü aziz ve celil olan Allah, hiç değişmeyen ezeli bir esasını indirmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Kendi dinlerine uymadıkça yahudi ve hristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır..."** (Bakara, 120) Yahudilerin Enver Sedat'tan razı olduklarını görürseniz bilin ki Sedat müslüman değildir, yahudiler Sedat'ı öldürdüğü için Halid İsiamboli'nin idam edilmesini istiyorlarsa bilin ki Sedat yahudi yanlısıdır. Diğer yandan bir kısım insanlar Kaddafi'nin doğulu bir insan, komünizme yönelik bir kişi olduğunu sanırlar. Hâlbuki Kaddafi'nin iktidarı her sarsıldığında Amerika suni davranışlarla onu kurtarmaktadır. Mesela Amerika uçakları Libyayı bombalar, bir kısım Libyalıları (niyetleri ne ise ona göre) öldürür. Bütün bunların temelinde kahramanı kurtarma yatar. Sosyalizm, diğer izmler... Bütün bunlar

Amerika'nın öğretileri ve talimatlarıdır. Böylece Arap, milliyetçi, müslüman görünümlü bir kahraman icad etsinler.

Haliz Esad, "Müslüman Kardeşler'e karşı toplu imhaya giriştiğinde, koltuğu sallanınca, ya İsrail ya da Amerika onu kurtarmak için yapmacık girişimlerde bulunmuştur. Örneğin, Lübnan'da bulunan Suriye füzeleri me'selesi; Golan Tepeleri meselesi tamamen yapmacık çıkışlardan başka bir şey değildir. Bu çıkışlarla sahte kahramanlar oluşturulmak istenmektedir. Golan tepelerinin İsrail tarafından işgal edildiğini ilan etmesi için dışişleri bakanı Begin hastaneden getiriliyor ve ilan ettiriliyor. Peki, uzun zamandan beri işgal edilmiş olan Golan tepelerini gündeme getiren ve hatırlatan şey ne olmuştur? Füzeler! İsrail, Lübnan'daki füzelerin çekilmesinde ısrar ediyor, Hafız Esad'da kalmasına dair tüm dünyada bir gürültü ve

yaygara koparıyor**. Neticesinde, Hafız Esad bölgedeki tek kahraman, yiğit ve tek kavmiyetçi lider görünümüne geliyor. Müslüman Kardeşler ise İsrail'in uşakları görünümünde!** Çünkü İsrail yahudileri karşısında dikilen tek kavmiyetçi, kahraman (!) lidere karşı mücadele ediyorlar! Kaddafi, devamlı Enver Sedat aleyhinde konuşur ve ona göndermelerde bulunurdu. Enver Sedat, Libya lideri Kaddafi'yi Carter'a, bölgedeki **"huzuru bozan ve fitne çıkaran şer birisi olduğu"** şeklinde şikâyette bulunur. Carter'in Enver Sedat'a cevabı ise; **"Kaddafi bölge dengesini sağlayan biridir"** şeklindedir. Enver Sedat şaşırmıştır. Zavallı Enver, Amerika dostu (!) olarak sadece kendisini zannetmekte. Ama kendisine; **"bölge dengesinin Kaddafi tarafından sağlandığı"** söylenmiştir.

Aslında hepsinin yuları Amerika'nın elindedir. Amerika uzaktan hedef gösteren

efendi durumundadır. Tekrar konuya dönelim: Allah Teala buyuruyor ki:

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Üstad Seyyid Kutub -Allah rahmet etsin- Fizilal'de bu ayetin tefsirinde şöyle diyor: "Kur'an-ı Kerim'in bu ifadelerinin gerçek anlamının ortaya çıkması, tarih boyu kâfir ve müslüman ilişkilerinin nasıl olduğunun anlaşılması için, müşriklerin müminlere karşı nasıl bir tavır takındıklarını çok iyi incelememiz gerekir. Kâfirlerin bu tutumu Arap Yarımadası açısından malumdur. Çünkü meşhur Siyret kitapları onların bu davranışlarını bizlere anlatmaktadır..."

Fizilâl'il Kur'an'dan naklettiğimiz bu alıntı bile müşriklerin müminlere karşı süregelen davranışlarının nasıl olduğunu tasvire

yeterlidir. Müşriklerin, İslâm davetinin ilk Mekke'de çıkışı tarihinden itibaren Kur'an'ın beyan ettiği bu nasların yaşanıldığı bu güne kadar tutumları izah edilmektedir. Aslında İslâm ile yahudiler ve hristiyanlar arasındaki savaşın süresi, İslâm ile müşrikler arasındaki savaşın süresinden daha uzundur. Fakat bu durum, devamlı olarak müşriklerin Müslümanlara karşı tavırlarının sûrenin bu bölümündeki âyetlerin tasvir ettiği şekilde olduğuna ters düşmez.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Müşriklerin ve ehli kitabın Müslümanlara karşı takınmış oldukları tavır, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Yahudiler ile hristiyanların tutumundan bu surenin ikinci bölümünde yeri geldiğinde anlatacağız. Müşriklere gelince onların insanlık tarihi

boyunca Müslümanlara karşı takındıkları tutum bu minval üzere devam etmiştir. İslâm'ın Muhammed (sav) ile başlamadığını, bilakis Peygamberimiz (sav) ile ilahi risaletin mesajının son bulduğunu göz önünde bulundurduğumuz zaman görürüz ki, müşriklerin her peygambere ve her ilahi mesaja karşı takınmış oldukları tutum, genel anlamda müşrikliğin yüce Allah'ın dini karşısındaki tutumunu yansıtır. Konuya tüm yönleriyle bakınca aradaki savaşın boyutları gerçek suretiyle ortaya çıkar ve hükümleri ebediyen geçerli olan Kur'an ayetlerinin tasvirini yaptığı hakikatler, istisnasız bütün insanlık tarihini kapsayan bir gerçeği ortaya koyar.

Mesela Müşrikler, Hz. Nuh, Hud, Salih, İbrahim, Şuayb, Musa, İsa (aleyhumusselam)'a neler yaptılar? Müşrikler, şirkin ikinci büyük savaşında Tatarların eliyle Müslümanlara neler

yaptılar? Bağdat'ta Tatar putperestler, galip geldiğinde müslümanlar son derece kanlı facialar yaşadı. Bu faciaların belgeleri tarihin kara sayfaları tarafından tescil edildi. Biz burada İbn Kesir tarafından kaleme alınan "el-Bidaye ve'n-Nihaye" adlı eserde zikredilen Hicri 656 yılının olaylarına ilişkin belgelerden kısaca alıntılar yaparak yetineceğiz. İbn Kesir şöyle diyor:

Tatarların Müslümanlara Yaptıkları

"Tatarlar (Moğollar) Bağdat'a saldırdılar. Ele geçirebildikleri bütün erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları ve gençleri öldürdüler. Şehir halkının birçoğu kuyulara, samanlıklara, fosebtik çukurlarına girdiler. Günlerce bu şekilde saklandılar, meydana çıkmadılar. Halkın bir kısmı hanlarda toplanıp kapıları üzerlerine kilitlemişti. Fakat Tatarlar bu kapıları ya kırarak ya da yakarak o hanlara girdiler.

İçerdeki halk onlardan kaçıp yüksek yerlere sığınıyorlardı, fakat Tatarlar onları silahlan ile öldürüyorlardı. Öyle ki sokaklarda dereler gibi kan akıyordu, -hasbunallah ve nimel vekil, İnna lillah ve inna ileyhi raciun- Mescidlerde, camilerde ve kervansaraylarda da aynı facialar yaşanıyordu. Tatarların elinden sadece yahudiler ile Hıristiyanlardan oluşan gayri Müslimler ve onlara sığınanlar bir de sadrazam olar. Rafızi İbn Alkami'nin evine sığınanlar canlarını kurtarabilmişlerdi. Ayrıca bazı tüccarlar da bol rüşvetler karşılığında amanname (güvenlik belgesi) alabilmiş, böylece can ve mallarını kurtarabilmişlerdi. Bu saldırı öncesine kadar en şenlikli şehir olan Bağdat, saldırı sonrasında neredeyse tamamen harabeye dönmüştü. Nüfusu son derece azalmıştı. Şehirde kalabilen bir avuç insan da korkunun, açlığın, perişanlığın ve kıtlığın pençesinde kıvranıyordu. Bu

olaylarda Bağdat'ta ne kadar Müslüman öldürüldüğü hakkında çeşitli rivayetler zikredilmiştir. Kimi sekizyüzbin kişinin, kimi bir milyon kişinin öldürüldüğünü söylerken kimi de bu facianın kurbanlarının sayısının iki milyona ulaştığını söylemişlerdir. -İnna lillahi ve inna ileyhi raciun- la havle vela kuvvete illa billahi aliyyül azim! –

Moğollar, Bağdat'a Muharrem ayının sonlarında girmişlerdi. Kırk gün boyunca kılıçlar şehir halkını biçmeye devam etti. Halife Mustasimbillah, Sefer ayının ondördüncü gününe rastlayan bir çarşamba günü öldürüldü. Mezarı belirsizdir. Öldürüldüğü gün kırk altı yaşını dört ay aşmıştı. Halifeliği onbeş yıl, sekiz ay ve birkaç gün sürmüştü. Yirmi beş yaşındaki büyük oğlu Ebu Abbas Ahmed kendisi ile birlikte öldürülmüştü. Bir süre sonra yirmi üç yaşındaki ortanca oğlu Ebu Fadl Abdurrahman da öldürülmüştü, en küçük

oğlu Mübarek ise esir alınmıştı. Ayrıca Patıma, Hatice ve Meryem adlarındaki üç kız kardeşi de esir alınmıştı.

Bunlar dışında sözünü ettiğimiz Tatarların Bağdat'a girmelerini sağlayan vezir Alkami'nin düşmanı olan ve Dârü'l-Hilafet (Halifelik Sarayı)'nın üstadı olan Muhyiddin Yusuf b. Şeyh Ebu'l-Ferec b. Cevzi, oğulları Abdullah, Abdurrahman ve Abdülkerim ile birlikte öldürüldüler. Devletin ileri gelen yetkilileri de teker teker öldürüldüler. Öldürülenlerin arasında saray ikinci kâtibi Mücahidin Aybek, Şahabuddin Süleyman Şah, sünni emirler ve şehrin ileri gelenleri de vardı. Abbas oğullarından göze kestirilen kişi halifelik sarayından çağrılıyor, sonra adam çocukları ve eşleri ile birlikte alınıp Hilal mezarlığına götürülüyor, burada herkesin gözü önünde koyun boğazlar gibi boğazlanıyordu. Bu arada Moğolların hoşuna giden kızlar ve cariyeler esir

alınıyordu. Şeyhi ve halifenin edep dersi hocası Sadreddin Ali b. Neyyar. da öldürülmüştü. Hatipler, imamlar ve hafızlar katledilmişti. Bunun sonucunda Bağdat'ta çok sayıda camiler, mescitler aylarca kapandı, cemaatler oluşturulamadı.

Kırk günün sonunda bu mukadder facia noktalandığında Bağdat, "tavanı üzerlerine çökmüş" bir yapının enkazını andırıyordu. Şehirde bir avuç saçları ağarmış ihtiyarlardan başka insan kalmamıştı. Sokaklara yığılan cesetler, yığınlar oluşturuyordu. Yağan yağmurlar bu cesetleri tanınmaz hale getirmişti. Şehri çürük leş kokusu sarmıştı, hava dayanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Bu yüzden şiddetli bir veba salgını baş gösterdi. Öyle ki, bu veba hava yolu ile dağılarak Şanı dolaylarındaki bazı yörelere kadar yayılmıştı. Havanın ağırlaşması ve rüzgârın bozulması sebebi ile birçok insan öldü. Pahalılık, kıtlık, veba, kırım,

kılıç-mızrak darbeleri ve taun hastalığı hep birlikte halkı kasıp kavuruyordu. -İnna lillah ve inna ileyhi raciun!

Bağdat'ta "eman (güvenlik)" ilan edildiğinde facianın başından beri dehlizlerde, fosebtik çukurlarında, mezarlarda saklanmış olan insanlar dışarı çıktılar. Tıpkı mezarları eşilmiş de dışarıya çıkarılmış ölüler gibiydiler. Birbirlerini tanımaz hale gelmişlerdi. Baba evladını, kardeş kardeşini tanıyamıyordu. Bu zavallıları da veba yakalayıverdi ve bu yüzden son nefeslerini vererek? Daha önce canlarını vermiş olan öldürülenlere katıldılar..."

Okuduğunuz bu tüyler ürpertici satırlar, Müslümanlara karşı üstünlük kuran müşriklerin hiçbir zaman, hiçbir vicdanî sorumluluk gözetmediklerini gösteren bir tarihi belgesel tablodur. Acaba bu tablo, sırf o dönemin Moğollarına özgü ve tarihin

karanlıklara gömülmüş, uzak geçmişinde kalan istisnai kural dışı bir tablo mudur?

Hayır, asla! Yakın tarihin dramatik manzaraları, hiç de bu tarihi tablodan farklı değildir. Pakistan'ın Hindistan'dan ayrılışı sırasında putperest Hinduların Müslümanlara karşı işlemiş oldukları cinayetler, vaktiyle Moğolların Bağdat Müslümanlarına reva gördükleri cinayetlerden hiç de daha az iğrenç, daha az tüyler ürpertici değildir.

O sırada sekiz milyon müslüman, Hindulardan gelen vahşi ve barbarca saldırılar karşısında can korkusuna düşerek Hindistan'dan Pakistan'a göç etmek zorunda kalmışlardı. Fakat yola çıktıkları zaman sayıları sekiz milyonu bulan bu zavallılardan Pakistan sınırına varabilenler sadece üç milyon kişi olmuştur. Diğer beş milyon müslüman yolda toplu kıyıma uğratılmıştı. Bu korkunç trajedi şöyle gerçekleşmiştir: Hind devleti tarafından

kimlikleri iyi bilinen ve bazı ileri gelen hükümet adamları tarafından yönlendirilen, Hindulardan oluşmuş bir takım çeteler, bir takım putperest ölüm mangaları sözünü ettiğimiz göçmenlerin yolunu keserek onları yol boyunca koyun boğazlar gibi kesiyorlardı. Arkasından Moğolların Bağdat Müslümanlarına karşı takındıkları vahşeti hiç de aratmayacak bir canavarlıkla ölü vücutları kesip doğradıktan sonra kuşlara ve vahşi hayvanlara yem olarak bıraktılar!

Bunun dışında bir başka planlı trajedi de bir trenin yolcularına uygulanmıştı. Bu trenin yolcuları Hindistan'ın çeşitli eyaletlerinden ayrılarak Pakistan'a gitmek üzere yola çıkan müslüman devlet memurları idi. İki devlet arasında varılan bir antlaşmaya göre isteyen Müslüman devlet memurları Pakistan'a gidebileceklerdi. İşte bu antlaşmadan yararlanarak Hindistan devletinin çeşitli kademelerinde görev

yapan ve artık Pakistan'da çalışmak isteyen ellibin memur trene binmişti. Tren Hindistan-Pakistan sınırına, geçitteki tünele bu elli bin memurla girmiş, fakat tünelin öbür ucundan sadece doğranıp öteye-beriye saçılmış cesetleri ile çıkabilmişti! Devletin üst makamları tarafından eğitilip yönlendirilmiş putperest hindu çeteleri treni tünelden geçerken durdurmuşlar ve içindeki ellibin Müslüman devlet memurunu doğrayıp leş ve kan yığınlarına dönüştürmeden, yoluna devam etmesine izin vermemişlerdi! Yüce Allah; **"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü"** (Tevbe, 8) buyururken ne kadarda doğru söylüyor! Bu toplu kıyımlar günümüze kadar değişik biçimde sürekli tekrarlanıyor.

Peki, Moğolların komünist Çin'de ve komünist Rusya'daki takipçileri o ülkelerde

yaşayan Müslümanlara karşı ne yaptılar? Ne yapacaklar? İktidara geldiklerinden beri geçen çeyrek yüzyıl içinde yirmialtı milyon Müslüman'ı yok ettiler. Görüldüğü gibi her yıla yaklaşık olarak bir milyon Müslüman düşüyor. Üstelik toplu kıyım uygulamaları hâlâ devam ediyor.

Çin ve Rusya'daki bu Müslüman kıyımından bir sene sonra Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de İslâm Konferansı düzenlendi. Bu konferansa Müslüman ülkelerin vakıf bakanları katıldı. Bunlardan hiçbiri tek kelime ne Afganistan'dan, ne de Rusya'nın Afganistan'a müdahalesinden söz etmedi. Bundan daha da iğrenci bu bakanlar, ülkelerine döndüklerinde basına yaptıkları açıklamalarda Birleşik Arap Emirliği Dışişleri bakanlığının açıklamasında olduğu gibi söyledikleri şu idi: "Rusya'da İslâm ve din hürriyetine saygı gösterilmektedir." Bazıları gazetelerde, Rusya'daki din hürriyetini (!)

yazdılar. Ne yazık ki konferansta hiç kimse tek kelimeyle İslâm'dan söz etmedi. Konuşulanlar, Rusya'nın çatısı altındaki Müslüman ülkelerde Rusya'nın, barışı sağlamasından, övgüler yağdırmaktan ibaretti. Sadece Rabıtatü'l Alemi'l-İslâmi genel sekreteri Abdullah Nasif (Allah onu aziz kılsın, korusun ve yaptıklarında başarı versin) konferansta şu tavrı takındı: İlgililer ona; "sunacağın bildiri nerede?" diye sorunca o da; **"ben kâğıttan konuşmam"** demiştir. Sonra ayağa kalkarak şunları söylemiştir: "Barış ancak İslâm'ın gölgesi altında mümkündür. Sonra ey Ruslar! Sizin barışa çağrıda bulunduğunuza nasıl inanayım? Sizler bugün Afganistan'da Müslümanları kesiyorsunuz." Bunun üzerine diğer devletlerden gelen vakıf bakanları dehşete kapılırlar; "bu adam Rusya'nın içinde bulunduğu halde bunu nasıl söyler"

diye düşünüp dururlar. Fakat Şeyh Abdullah devamla der ki:

"Ey Ruslar! Biz sizin barışa çağırdığınıza Afganistan'dan çekildiğiniz takdirde inanırız. O zaman sizlerin samimi olduğuna kanaat getiririz." Velhasıl Şeyh uzun konuşma yapmış ve hakkı haykırmıştır. Sonra Şeyh Abdullah'a Rusların uşağı olan kâfir müftü Babahanof'u veya oğlunu ona göndermişler o da Şeyh Abdullah'a; **"bizi ziyaret etmenizi istiyoruz, Sovyet liderleri seninle görüşmek istiyorlar."** Şeyh Abdullah da; **"Ben onlarla ancak Afganistan'dan çekilmelerinden sonra görüşmeyi kabul ederim"** demiştir. Şeyh Abdullah Moskova'dan dönerken Ruslar onu havaalanında resmî karşılamak için büyük bir tören hazırlarlar. Hâlbuki o Moskova'dan transit geçmektedir. Ruslar ona; **"Senin Rusya'da Rabitatü'l-Alemi'l-İslâmi'nin bir bürosunu açmanı istiyoruz"** demişlerdir. O

da: **"İnşallah Afganistan'dan çekilmenizden sonra olur"** demiştir.

İnsan samimi olunca neler oluyor... İnsanların gözünde de aziz, inşallah aziz ve celil olan Allah'ın nezdinde de aziz oluyor, hiçbir şey kaybetmiyor. Bilakis kâfirlerin gözünde bile şeref kazanıyor. Evet... Vakıflar bakanları Rusya'da Allah'ı inkâr eden devleti tesis eden Lenin'in kabrini ziyaret edip, çelenkler koyduktan ve saygı duruşunda bulunduktan sonra memleketlerine döndüler. Rusya'nın milletlerarası barışı gözetlemesini övüp durdular. Vakıa Lenin'in kabrine çelenk koymak küfürdür. (Mustafa Kemal'in ve benzerlerinin kabrine çelenklerin konulması bundan farklı mıdır?)

Tarık bin Şihab'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte "Bir adamın bir sinek yüzünden Cehennem'e, diğer bir adamın da yine bir sinek yüzünden Cennet'e girdiği"

bildirilmektedir.

İmam Ahmed, Tarık bin Şihâb (ra)'dan rivayet ederek Peygamber (sav)'in şöyle buyurduğunu haber vermektedir: İki adam putlara tapan bir topluluğun önünden geçiyorlardı. O topluluk iki adama;

- **"Bu putlara kurban kesmeden sizin buradan geçmenize izin vermeyiz,"** dediler. Adamlardan biri;

- **"Ben kurban kesmem,"** dedi. Onlar da;

- **"Bir sinek dahi olsa kurban edeceksin,"** dediler. Adam;

- **"Sinek de kurban etmem,"** dedi. **Bunun üzerine o topluluk o kişiyi öldürdü. O da Cennet'e girdi. Diğer adam ise o putlara bir sinek kurban etti ve Cehennem'e girdi.**

Müslümanlar! Konu bu kadar basit değildir. Puta çiçek koymak, karşısında saygı duruşunda bulunmak öyle kolay bir

husus değildir. İslâm uleması fetvasında şöyle demektedir: Bir kimse mecusi komşusuna "Nevruz bayramı" gününde onun Nevruz gününü kutlamak için ona bir yumurta dahi hediye etse veya onu tebrik etse kâfir olur. Kâfirlerin bayramlarını tebrik etmek küfürdür, çünkü sen onun küfrünü kutluyorsun. Şimdi sizlere yılbaşı dolayısı ile tebrik kartı gönderenleri biliyorsunuz. Bunlar Müslüman değiller. Sen onları küfürle tebrik etmiş oluyorsun. Küfrü tebrik etmenin ne demek olduğunu her halde anlıyorsun.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü. Ağızları ile sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır, onların çoğu yoldan çıkanlardır." (Tevbe.8)

Tüyleri ürperten, cehennemi işkenceler bir yana günümüzde Müslümanları imha etme operasyonları devam etmektedir.

Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları

Nitekim bu yıl, Çin'deki müslüman Türkistan'da, Tatarların Bağdattaki cinayetlerini bile gölgede bırakan bir facia meydana geldi. Müslüman bir lider yakalanıp getirildi, kendisi için cadde ortasında kazılan kuyuya konuldu. Arkasından yörenin müslümanları çeşitli işkence ve baskılar altında büyük abdest pisliklerini kaplara doldurup oraya getirmeye zorlandılar. (Çin'de devlet halkın bu pisliklerini toplar, onlara verdikleri gıda maddelerine karşılık olarak gübre olarak kullanır. Bu itibarla herkes pisliğini bir ekmek karşılığında devlete vermek mecburiyetindedir). İşte Çin devleti halktan

topladığı bu pislikleri kuyuda bulunan müslüman liderin, üzerine boşalttırır. Bu işkence üç gün devam etti. Zavallı adam pislik birikintisi içinde can çekişe çekişe son nefesini vermek zorunda bırakıldı!

Yugoslavya'daki komünist rejimde müslümanlara aynı şeyleri yaptı. Bu cinayetlerin bilançosu olarak komünist rejimin orada iktidara geliş tarihi olan İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden günümüze kadar bir milyon müslüman yok edildi. Bu yok etmeler ve vahşi işkenceler orada hâlâ devam ediyor. Bunların bazı iğrenç örnekleri şöyle: Erkek ve kadın müslümanlar canlı pastırma sucuk üreten kıyma makinalarına atılıyor ve makinanın öbür tarafından et ve kan hamuru olarak çıkıyorlar!

Kafkasyalı müslümanlardan Ürdün'e hicret eden Şeyh Şamil'in cemaatı o günleri şöyle anlatmaktadırlar: Lenin ve Stalin günlerinde faizlerdeki hububatın tamamını

aldılar ve bizleri topluca hapsettiler, kamplara doldurdular. İnsanlar açlıktan ölmemek için, ölmek üzere olanları yiyorlardı. Baba ölmek üzere olan oğlunu, kadın ölmek üzere olan kocasını yiyordu. Bunu ben zulümden kaçarak Ürdün'e gelen Çeçen halkından dinledim. Bu şekilde eşlerini, çocuklarını yedikten sonra açlıktan kurban sırası kendisine geliyor ve ölüyordu. Sağ kalanlar ise ya Azerbeycan'da yazın sıcaklığının 50 dereceye çıktığı bölgelere ya da Sibirya'nın, kışın soğukluğunun sıfırın altında 30, 40 derecelere vardığı bölgelere sürgün ediliyorlardı. Sibirya'da bu şekilde kaç insanın öldüğünü ancak Allah bilir.

Daha sonra İslâm Konferansı'na katılan müslüman ülke vakıflar bakanları, Rusya'da barıştan ve insan haklarından söz etmekte! İşte Ruslardaki barış böyle bir barıştır. Ya Yugoslavya'daki barış?! Onun barışının mahiyetini bilmek için şu olayı dinleyin:

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-e1-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemai ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi

tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: **"Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir."** Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: **"Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh**

Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: **"Gelen emirler böyle, çekileceğiz"** olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: **"Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler."** Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın Müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'y ı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i

Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında Müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahitleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkârcılıkta onun kardeşi idi) **"Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?"** diye sorar; Tito da; **"1948**

senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler

Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı.

Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid

oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-el-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemai ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket

mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar

otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin

oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

Allah Yolundan Alıkoyma

"... Allah'ın... Yolundan (hem kendilerini, hem başkalarını) alıkoymuşlardır..." (Tevbe, 9)

Arap mücahid gençlerden biri vardı. Kendisini Ebu't-Tuh (sert mizaçlı) diye isimlendirmişti. Fiilen o sert mizaçlı idi. Maaşallah o cihad için gelen Arap genç mücahidlerinin ve cephelere katılanların öncülerindendi. Çok gayretliydi ve inancı sağlamdı. Bir gün Şeyh Celaleddin Hakkani'ye gelerek;

- **"Tevessül (rabıta yapmak) şirktir"** der. Celaleddin Hakkani de;

- **"O haramdır"** der. Genç ona;

- **"Hayır, şirktir"** der. Hakkani mücahidlerin karşısında ona:

- **"Tevessül haramdır"** der. Mücahid genç;

- **"Hayır, ya tevessülün şirk olduğunu itiraf edeceksin ya da bu çatının altında bir gece dahi senle birlikte kalmam"** der. Bu gence rabıta yapmanın haram olması yetmiyor. Celaleddin Hakkani'nin

mücahidlerin önünde rabıta yapmanın haram olduğunu itiraf etmesi kâfi gelmiyor. Genç ona **"mutlaka bunun şirk olduğunu söylemen gerekir"** diye ısrar ediyor. Hakkani de:

- **"Ben onun şirk olduğuna inanmıyorum"** der. Genç de bunun üzerine hak adına (!) cepheyi terk ederek cihaddan geri döner. Vakıa bu mesele izaha muhtaçtır.

"Allah'ın yolundan alıkoyma" yasağı çeşitli şekillerde çiğnenmiş olabilir. Bazen insanın kendisi Allah'ın yolundan alıkoyan olur da, kendisi bundan habersiz olur. Bu bazen ameliyle, bazen de sözüyle olur. Nice kelimeler vardır ki, sahibini Cehennem'e sokmuştur! İmamsın, sana ittiba edilmektedir, âlimsin, ilminden hidayete ulaşılmaktadır. Sana birisi gelip te, istirahat etme zamanında, ya da uyku zamanında bir soru sormak isterse, "yarın gel" deme.

Belki de senin yanına uzak yerden gelmiştir. Bir sorunu vardır, onu çözmek istemektedir. Müsaade et ona. Senin yanından buruk olarak ayrılmasın ve "uzak yerden yanına geldik, bize iki dakikasını ayırmadı" demesine fırsat verme.

Peşaver'de oturup ta Allah'ın yolundan engelleyenlerden olma. Afganların tüm ayıplarını ezberleyip üzerine tuz biber ekerek, dışarıdan oralara Allah için cihada gelenlere engel olma. Bir müslüman cihad için Suud'dan, Kuveyt'ten, Katar'dan, Ürdün'den ya da diğer ülkelerden cihad aşkıyla geldiğinde ve seni iyi birisi olarak tanıdığından: **"Ey kardeşim bana hangi cepheyi tavsiye edersin?"** diye sorduğunda, ona: **"Cepheye gitme. Burada cihad olmaz. Çünkü bunlar müşriktirler, bid'at ehlidirler. İşte falan komutan Fransa'yla, filan komutan Amerika'yla vs. işbirliği yaptığını işittik. Sen cihada gitme. Otur tedrisat yap"**

deme. İşte bunlar Allah'ın yolundan engellemektir. Seninle karşılaşan, cihad aşkıyla gelen bu Müslüman beş dakika sonra: **"Keşke buralara kadar gelmeseydim. Bilet parasına, vize almak için gel gitlere ve uğraşılara yazık oldu"** demeye başlayacak ve geri dönecektir. İşte bu Allah'ın yolundan engellemektir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan alıkoyanların amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah'ın yolundan küfürle alıkoymak, Allah'ın yolundan cihadı engellemektir. Öyle insanlar var ki; hakkı söylemek adına Allah'ın yolundan halkı alıkoyarlar da bundan haberleri dahi olmaz. Nice insanlar vardır ki kelimeler onları Cehennem'e sürüklemiştir. Afgan cihadının ayıplarını beyan ederek insanları cihaddan engelleyenler. Ramazan'da oruç tutmamalarını söyleyen

kimseler gibidir. Ramazan orucuyla, cihad arasında hiçbir fark yoktur. Cihad da farz-ı ayndır, oruç da farz-ı ayndır. Kesinlikle fark yoktur.

Ramazanda oruç yiyenin günahı, cihad etmeyen kimsenin günahından daha azdır. Çünkü cihadın faydası tüm ümmet içindir. Orucun faydası ise, tutan kimse içindir. İbn Teymiyye şöyle diyor: "Dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmanı engellemek, imandan sonra gelen en büyük farzdır."

İnsanların canlarına, mallarına, ülkelerine ve dinlerine saldıran komünist Rusya'yı önlemek... Afgan Müslümanlarını onlardan korumaktır. Sonra birsi geliyor ve **"kardeşim, Afganistan'daki cihad hakkında ne dersin?"** diyor. Sen de; **"geldiğin yerde kalman İslâm'a ve Müslümanlara daha faydalıdır"** diyorsun. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim. Bu insanın cevabı

tamamen; **"Ramazan orucu hakkında ne dersin?"** diye sorulup ta; **"kardeşim, Ramazan orucu senin sıhhatini etkiler. Biz burada İslâm devleti kurmak istiyoruz. Sıhhaten senin kuvvetli olman lâzım, çünkü İslâm devleti kurmak ve kafirlerle savaşmak istiyoruz"** diyerek hak ve batılı birbirine karıştıran kimsenin cevabı gibidir. Sen şimdi Ramazan'da oruç tutma, kuvvetli olmak için (!) sonra da kâfirlere hücum ederiz. Ne kadar sonra? Elli, yüz belki de bin sene sonra! Ya da; oruç tutma demiyor, ama: **"Vallahi kardeşim falan, oruç tuttu hastalandı, falan oruç tuttu öldü, falan oruç tuttu şöyle oldu"** vs. Yani sanki oruç tutma diyor. Birisi geliyor: **"Allah yolunda cihad etmek istiyorum"** diyor. Sen de**: "Vallahi kardeş falan cephede şu var, filan cephede kendi aralarında kıtal var, falan cephesinde ise bidat ve hurafeler var, falan cephesinde ise şirk var."** Yani ne demek

istiyorsun! Desene açıkça: **"Allah yolunda cihad etme"** diye. **Evet, kendi ülkemizde de cihad var. Nasıl mı? Nefis yemeklerle, leziz tatlılarla...** Her gün cihad yapılmakta maşallah! Hatta bu yolda karınlar şişmekte, geğirmeler başlamakta! Daha sonra geliyor ve şeyhimi Cihada gideyim mi! Şeyh de: **"Oğlum, ailende cihad et. Çocuklarında cihad et. Onların eğitimi de cihaddır. Birisi yine soruyor. Allah yolunda Cihada gideyim mi? diye. O da: Otur, anne babana hizmet et. Bu Afganistan'daki cihaddan daha faziletlidir diyor. Bir üçüncü kişi geliyor; biz ona; "Afganistan'da mücahitlerin zafere ulaştıklarını işittik" dediğimizde bu defa: "Sizin aklınız doğduğunuz ilk günkü gibi hâlâ küçük. Savaşın boyutlarını kavrayamamakta. Savaş büyük devletler arasında olmakta. Bu savaş Rusya ve Amerika arasında olmakta. Sizler Afganlar mı savaşıyor,**

zannediyorsunuz? Savaşanlar Amerika ve Rusya. Sizin bu savaşa katılmanızı gerektirecek bir neden yok! Kendi ülkende kal. Kendi ülke halkına faydalı ol. Afganlarla İslâm arasında herhangi bir bağ yok...!" (Onlar) Allah yolundan (insanları) engellemektedirler. Yaptıkları ne kadar da kötü bir şeydir!

Fasık bir kimse tevbe ederek, günahlarına kefaret olması için cihada gelmiş ve Peşaver'de seninle karşılaşmış, sana cihadı soruyor ve sende **"cihadı bırak! Önce İslâm'ı anlaman gerek. İslâm'ı anladıktan sonra cihad edersin (!)"** demektesin. Önce sen iyi bil ki: İslâm'dan neyi anlamalıdır. Sen İslâm'dan neyi anladın, kaç kitap okudun?! İslâm'a yeni giren ve hemen cihada katılmak isteyen sahabelere otur; Kurtubi Tefsirini, İbn-i Abidini, Bidaye ve Hidayeyi, Felhu'l-Bari'yi okudun mu diye sorulmuyordu? Bilakis

sahabeler La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah'ı biliyor ve cihaddan geri durmuyorlardı. Bu nedenle ne Ebu Bekir, ne de Ömer (r.anhuma) hadis hafızları değillerdi. Hz. Ebu Bekir zekat vermeyenlere karşı savaş açtığında, Hz. Ömer ona: Sen onlara nasıl savaş açarsın. Hâlbuki onlar **"La ilahe illallah"** diyerek kanlarını korumuşlardır, diye itiraz etmişti. Hz. Ebu Bekir de; **"Vallahi, namazla zekatın arasını ayıranlara karşı savaşırım. Rasulullah'a verdikleri bir oğlağı dahi vermezlerse, onlara savaş açarım"** buyurmuştur. Şayet o sahabeler çokça hadis hafızları olsalardı, Hz. Ebu Bekir onlara şu hadisi delil gösterirdi: **"Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet getirip namazı kılıncaya, zekâtı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar."**

Bazıları şöyle diyebilirler: "Kardeşim bunlar için tekniğe ve taktiğe ihtiyaç var. Önce güzelce silahlanmalıyız. Düşmanlarımızın sahip olduğu gibi bizlerde tanklara, uçaklara, teknolojik imkân ve sanatlara sahip olmalıyız! İyi bilinsin ki, Rumu ve Farsı yenenler tuzla kâfur otunu birbirinden ayırd edemeyen kimselerdi. Kisra'nın sarayına girdiklerinde beyaz kâfur buldular. Onu tutup bu ne yumuşak bir tuzmuş diyerek yemeklerine koyduklarında tuz tadı gelmeyince onun tuz olmadığını anlamışlardı. Oranın en zengin eşrafından Abdul Mesih isimli birinin kızı esir alınmıştı. Yaşlı olan bu kız kendisini esir alan askere: **"Ey evladım! Benim yaşım oldukça ilerlemiş, gençliğim kaybolup gitmiştir. Sana istediğin kadar para vereyim ve beni bırak!"** der. Asker de: **"Bin dirhem isterim"** der. Kadın çıkarıp bin dirhemi verdikten sonra: **"Neden daha fazla istemedin?"** diye sorar. O da:

"Binden sonra başka sayı mı var?" der. O en büyük sayının bin olduğunu düşünmekte. İşte o zamanın süper devletlerini Rum ve Farsı bunlar fethetmiştir. Teknik, taktik ve teknolojisi olmayan insanlar!

Günümüzde bazı insanların zihninde cihaddan önce davet gereklidir, düşüncesi vardır. **Cihad öncesi davet olmalıdır. Ancak, bu davet ülkelerimiz kendi idaremiz altında bulunuyorsa cihaddan daha önce gelir. Müslümanların namusları kirletilirken, her yerde oluk oluk Müslüman kanı akıtılırken, mukaddes topraklarımız işgal altında bulunurken, bu söz, nasıl doğru olabilir?** Hırsız yatak odasına girmiş, yatağına uzanmış, hanımın kocası diyor ki: **"Bekle, Allah'a dua edeyim!"** Aileni, kızını, bacını bu şekilde hırsızla baş başa bırakıp da **"tesbihimi çekeyim, teheccüd namazımı kılayım"** diyorsan çektiğin tesbih, okuduğun âyet sana lanet edecektir. Sen ne

yapmaktasın? Yüce Allah tesbihini, namazını nasıl kabul eder? Semadaki melekler sana lanet etmektedir, ırzını, namusunu kıskanmadığından dolayı! Yatak odana giren, yatağına giren bu hırsızla savaşmak sana farz-ı ayn olmuştur. Öldürene ya da öldürülene kadar savaşmak zorundasın.

Tüm İslâm âlimleri ırzı savunmanın farz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir; Bir müslüman kadın teslim olduğu takdirde tecavüze uğrayacağını biliyorsa onun teslim olması caiz değildir. Savaşmak ve öldürülünceye kadar direnmek zorundadır. Bu nedenle Konir bölgesinde Rus askerleri Müslüman kadınları tankların içine çekmek istediklerinde, birçok Müslüman kadın kendisini nehire atarak namusunu kurtarmıştır. Bu hareket tamamen İslâm şeriatine uygundur. Çünkü namusu

müdafaa, canı müdafaadan daha önce gelir.

Şairin dediği gibi;

Yüksek şeref etrafında kan akıtılmadıkça eziyetten kurtulamaz...

Durum böyle iken düşmanın ta yatak odasına girip Müslümanların ırzlarını kirletmeleri halinde nasıl davranılacaktır? İşte bu nedenle İbn Mübarek adlı şair böyle bir durumu garipseyerek şunları söylemiştir:

Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde bulunurken, Müslüman nasıl yerinde durabilir. Nasıl sakin olabilir. Hâlbuki kadınlar rüsvaylıktan korktuklarında en çetin söz olan şu sözü söylemekteler; Keşke bizler doğurulmamış olsaydık, bu hali görmeseydik.

Evet, şair bu şiirinde red ifade eden bir soru soruyor. Nasıl böyle bir durumda Müslüman yerinde durabilir? Aziz ve celil

olan Mevla da aynı red sorusunu soruyor ve şöyle buyuruyor:

"Size ne oluyor da Allah yolunda ve "ey Rabbimiz, halkı zalim olan bu memleketten bizi çıkar. Kendi tarafından bize bir dost gönder ve yine kendi tarafından bize bir yardımcı gönder" diye yalvaran, erkek, kadın ve çocuklardan güçsüz olanlar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 75) Şair şöyle der:

Müslüman kadınlar bütün sınırlardan kaçırılırken,

Müslümanların yaşantısı nasıl güzel olabilir?

Allah için ve İslâm hakkı için onları genç, ihtiyar savunmalıdır.

Ey dinleyen!

Basiret sahipleri nerede olurlarsa onlara seslen.

Allah'ın çağrısına cevap verin, cevap!

Kardeşlerim, Mısır'da Müslüman kadın esir düştüğünde zamanın halifesine seslenerek; **"Eyvah! Ya Mu'tasım"** diye çağrıda bulunması üzerine, Mu'tasım 70.000 kişilik bir orduyla harekete geçer. Mu'tasım'ın bu hareketini o kadının çağrısına gereksiz bir itaat ya da yiğitlik zannetme! Bu harekette bulunmak, farz-ı ayndır. İslâm uleması **"bir müslüman kadın esir düştüğü zaman, tüm Müslümanların üzerine o Müslüman kadın kurtuluncaya kadar cihad farz-ı ayn olur"** diyerek bu hususta icmâ etmişlerdir.

"Şunlar Müşriktir" kitabından iki kelime öğrendin, insanları davet edip **"gel bak, İbn Kayyım ne diyor?"** diyorsun. Birinci satırı okudun, ikinci satırı da oku diye emrediyorsun. Keşke bu iki satırı bilmemiş olsaydın. Çünkü bu dinin belini kıranlar yarım âlimlerdir. Ne doğru dürüst âlimdirler,

ilmine dayanarak fetva versinler. Ne de cahilliğini idrak ederek bilmediklerini öğrensinler.

İmam Nevevi'nin Mücadelesi

İmam Nevevi; İslâm tarihinde en önde gelen fıkıh âlimlerindendir. Tüm İslâm tarihi boyunca İslâm âlimlerinden en bilgili on âlim zikredilecek olsa İmam Nevevi bu seçkin on fukahanın içerisinde yer alır. Sahih-i Müslim'i şerh etmiştir. Ayrıca "el-Mecmu'ufi'l-fıkh" isimli bir eseri de vardır. İbn Kesir, Nevevi'nin bu kitabı hakkında "benzeri bir kitap telif olunmamıştır" diyerek bahsetmektedir. Gerçekten İmam Nevevi'nin kitaplarını okurken susuzluğunu giderdiğini hissedersin. Manaların derinliğine ve cazibesine hayran kalırsın. Ayrıca İmam Nevevi çok zâhid, abid olan hayatı boyunca emr-i bil maruf nehy-i anil münkeri terk etmeyen, hakkı haykıran ve zalim

sultanların zulümlerinden ve kuvvetlerinden korkmayan bir âlimdir. Bir gün yazı yazarken çırası söner ve eli bir ampul gibi parlar ve elinin ışığıyla yazısına devam eder. Şam ve Mısır emiri Zahir Baybars ile ihtilaf eder. Baybars: Tatarlar 658 H. yılında Filistin'e kadar geldiklerinde ve Şam'a saldırıya hazırlandıklarında, onlarla savaşmak üzere ordu teçhiz etmek için, halkın malını almasının caiz olacağına dair âlimlerden fetva taleb eder. İmam Nevevi'nin dışında, tüm âlimler fetva verirler. İmam Nevevi ise **"Hayır, sana fetva vermiyorum"** der. Baybars ise: **"Neden fetva vermiyorsun? Biz Tatarlara karşı cihad için silah alacağız. Tatarların zulmüyle ümmet ve din zayi olmaktadır"** der. İmam Nevevi'de: **"Sen buraya geldiğinde bir köleydin ve hiçbir şeye sahip değildin. Ben şu anda senin yanında birçok bağların, bahçelerin, köle ve cariyelerin, altın ve gümüşlerin olduğunu görüyorum.**

Bunları cihad için sattığın zaman ancak, bana karşı haklı olursun ve ben de sana cihadda kullanmak üzere halkın malını almana, o zaman fetva veririm." Bu cevabı işiten Baybars, İmam Nevevi'yi Şam'dan sürgün eder. Sürgün edilen Nevevi kendi köyü olan Neva köyüne gider ve oraya yerleşir. Bunun üzerine âlimler Zahir Baybars'a gelerek: **"Şam uleması Muhyiddin en-Nevevi'ye muhtaçtır"** derler. Baybars'ta, âlimlere: **"Onu geri getirin"** der. Buna cevaben İmam Nevevi: **"Allah'a yemin ederim ki Zahir Baybars orada bulunduğu sürece Şam'a girmeyeceğim"** der. Ve yüce Allah onun yeminini boşa çıkartmaz. Bir ay sonra Zahir Baybars vefat eder. İmam Nevevi Şam'a döner. İşte İmam Nevevi âlim, zahid, fakih ve muhaddis... Kitaplarındaki berekete bakın! Riyazu's-Salihin'e, Kırk hadise ve Kitabu'l-Ezkar'ma bakın! Kitaplarında bereket ve feyz

hissedilmektedir. İmam Nevevi'nin kitaplarının yayılması gibi, telif olunmuş hiçbir kitap yayılmamıştır.

Medine İslâm Üniversitesi'nde, İmam Nevevi Şerhi ve Sahihi Müslim, öğrencilere ücretsiz olarak dağıtılır. Bir defasında küçük bir öğrenci grubu 18 ciltlik İmam Nevevi'nin Sahihi Müslim Şerhini tekrar yetkililere iade ediyor ve "Biz Nevevi'nin kitaplarını istemiyoruz" Neden? Çünkü onun akidesinde bozukluk var! İmam Nevevi'ye dil uzatmaya cesaret edebilmek, akidesinde bozukluk var, -Allahu Ekber! Daha dün yumurtadan çıktın, bugün elini olgunlaşmamış üzüm salkımına uzatıyor-onun kitaplarını istemiyoruz diyebilmek..! Eğer Nevevi böyle olursa İbn Hacer el-Askalani de böyle olur. Filan te'vilcidir, falan Eşari'dir vs. gibi ifadelerden sonra ulemadan geriye kim kalır? İslâm ümmetinin âlimlerinden hiç kimse kalmaz. Sen gelir bu

fakih âlimlerin bizler için yaptıkları büyük surları yıkmaya çalışır; üzerine bir çizgi çeker veya tek bir kelimeyle hepsini hiçe sayarsan geriye ne kalır? Bütün ümmet bunların sözlerini kabul edip kendilerine saygı gösterirken, senin bu şazz ve tutarsız durumun neyi ifade eder? Tüm İslâm ümmeti İmam Nevevi ile İbn Hacer'in ilminde ve takvasında ittifak eylemiştir. İbn Hacer, hadis ilminde emiril mü'minin mertebesindedir. Henüz daha abdest almasını doğru dürüst bilmez, sabah namazını kuşluk vakti kılar ve İmam Nevevi'ye ya da Seyyid Kutub'a dil uzatmaya cüret eder. Şu kâfirdir ya da bu kâfirdir diye tekfirde bulunur.

Sevdiğim ve güvendiğim bir kardeşim bana şunu anlattı: **Müslüman bir genç, cihad için yanına gelir. O da cihad için gelen, tanıyıp sevdiği bu Müslümanı evinde ağırlar. Yedirir, içirir ve yatağında yatırır.**

Daha sonra da havaalanında onu yolcu etmeye gider. O Müslüman misafirde kendisini ağırlayanın oğluna; "Allah için babana buğzediyorum. Çünkü baban, Müslüman Kardeşler cemaatindendir" der. İşte, iyiliğin karşılığı!

Allah'ın yolundan engelleyip de iyi niyetinden yaptığının farkında olmayanlardan bir ikincisi de işte budur! **"Amellerinin kötülüğü onlara (şeytan tarafından) cazib gösterilmiştir."** (Tevbe, 37) Ey kalpleri evirip çeviren, kalbimizi dinin üzerine sabit kıl.

Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi olan Allah'ım, göklerin ve yerin yaratıcısı, gaybın ve hazırın âlimi! İhtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin, hakta ihtilaf edilen şeylerde izninle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sıratı müstakime ulaştırırsın.

Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kâfirlikle İtham Eden Kişi

Bu ikinci kişi kendisine ikramda bulunan konuk sahibine: "Allah için sana buğz ediyorum" demiştir. Sebebi ise misafir edenin Müslüman Kardeşler'den olmasıdır. Bu tür insanlar merhum Seyyid Kutub'a, o Fizilalil Kur'an'ın sahibi değil, Fi Delâlil Kur'an'ın sahibidir Seyyid Kutub! Kitaplarını okuduğunuz, sevdiğiniz bu adam dalalettedir, kâfirdir demektedirler. Neden böyle söylemekte? İstihbarat birimleri gençlerin Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyupta etkilenmelerinden korkmaktadırlar. Bu nedenle Seyyid Kutub'un akidesinden insanları şüphelendirmek ve Seyyid Kutub'un kitaplarıyla yeni neslin arasına sedler çekmek istemektedirler. Böyle söyleyen kimseler, bu sözleriyle büyük ihanet birimlerine hizmette bulunduklarını

bilememektedirler. Bu zavallılar gerçekten hakkı açıkladıklarını zannetmektedirler. Seyyid Kutub'un kâfir olduğuna inanmaktadırlar.

Kardeşlerim! Müslüman, Allah'ın yoluna engel olmaz. Allah'ın yolundan insanları engellemez. Nice kelimeler vardır ki söyleyene **"telafuz etme beni, bırak beni"** der. Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: **"Kişi umursamadığı bir sözü söyler ve onun yüzünden Cehennem ateşine sürüklenir"**

Düşünün! Nevevi'nin akidesinde bozukluk var demekle ne kadar genç hayırdan mahrum bırakılmaktadır? Milyonlarca Müslüman Nevevi'nin büyük nimetten, Allah'ın ona bahşetmiş olduğu feyiz ve bereketten mahrum bırakılmak istenmiş olmuyor mu? Aynı şekilde İbn Hacer el-Askalanî için akidesi bozuktur, çünkü o Eşari'dir, denildiğinde... bunu diyenlere Eşari

nedir? diye sorsanız, vallahi cevap veremez, çoğu daha Eşari nedir, ne demektir onu bilmez. Sadece duymuştur! Fethu'l-Bari'yi oku, fakat Kitabu't-Tevhid bölümünün şerhini okuma! Neden?! Çünkü İbn Hacer'in akidesi tamamen selefi değildir, Nevevi'nin kitaplarım oku, mahzuru yoktur. Fakat bazı bozuk te'villere dikkat et!

Bir genç gelmişti. Adımı biliyordu. İslâmabad'ta onunla karşılaştım. Bana falan şöyledir, filan şöyle sofidir, Busayri ve filan şöyledir diye anlatmaya başladı. Sonra da: **"Busayri Kasidesi (el-Burde) hakkında görüşün nedir?"** diye sordu. Ben de: "İki beyiti hariç Rasulullah (sav)'i medheden, ona övgü ve senada bulunan, bundan daha güzel bir kaside var mıdır? Sen beyitlerden Resulullah'a sevgiyi tadarsın dedim." Bu genç; **"İki beyiti kaldır, üç beyiti kaldır"** demedi, dedim. Bunun üzerine: **"Onun akidesinden şüphe edilmektedir"**

dedi. Biraz tartıştıktan sonra ikindi namazı için kalktık. Bizimle birlikte namazdan isteksiz durunca, ben; **"gel sen bize namaz kıldır, senin akiden sahihtir"** dedim. Öne geçti ve bize imam olup namaz kıldırdı. Vallahi yaşı daha yirminin altında, doğru dürüst Kur'an okumayı bilmiyor, bizim akidemiz bozuk olduğu için de arkamızda namaz kılmıyor ve öne geçip bize namaz kıldırıyor. Bu bir musibettir. Söyler misiniz kâmil, aklı başında bir insan nerede bulunacak?

Kardeşlerim, herkeste ayıp ve hata bulunur. Fakat herkes sadece hataları görüp onları yazmakla meşgul olursa, hatalardan başka ne okunur? Her bir topluluk geldiği zaman bir öncekini lanetle anacaktır. Bu mü'minlerin sıfatı değildir.

Yüce Rabbimiz mü'minlerin sıfatını şöyle beyan buyurmaktadır: **"Onlardan sonra gelenler de derler ki: Rabbimiz! bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi**

bağışla. İman edenlere karşı kalblerimizde bir kin bırakma." (Haşr, 10)

Tüm iman edenler: **"Büyüğümüze saygı göstermeyen, küçüğümüze şefkatli olmayan bizden değildir"** hadis-i şerifini çok iyi bilmektedirler. Ancak, gelipte; **"Afgan halkı tevhidi bilmedikleri için Allah Teala, azab ve ceza olarak onlara kâfirleri musallat etmistir. Biz tevhidi bilenlere gelince, Allah derecelerimizi yüceltmek için bizleri düşmanla imtihan etmiştir"** şeklindeki yazıları, kitapları nasıl yazarsınız. Böyle bir kitap benim elimde bulunmaktadır. Peşaver'de bunun gibi kitaplar çokça mevcuttur. Böyle düşündükleri için Afganlılara yapılan zulümlere karşı tamamen duyarsızdırlar. Afgan halkına acıyanlar da vardır.

Biri buraya gelmişti. Cepheye gitmedi, Peşaver'de kaldı. Acep Peşaver'de ne var? Afganistan'daki katliamlara yanıp tutuşan

biri bu zatla konuşur. O da ona; "kardeşim, Afgan halkı için kendini yorma. Sen kendini Afganlılar için yoruyorsun. Pakistanlılar onlardan daha üstündürler" der. Bunu söyleyen nasıldır? Karnı pirinç pilavı ve kızartılmış piliçlerle doludur. Öyleki fırında kızartılmadıkça piliçleri yemezler. Şimdi bu geliyor; "sen Afgan halkı için kendini yorma, onlar bu kadar önem verilmeye layık değillerdir, çünkü inançları bozuktur," der. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyül azim. İnsanın kendi müslüman kardeşine karşı merhamet ve şefkat hissetmemesinden daha büyük bir bela olabilir mi?

Evet! Allah'ın yolundan engellemenin çeşitleri çoktur. İnsanların çoğu bunlara düşer, fakat bu halleriyle Allah'ın yolundan engelleyenlerden olduklarını bilmezler. Fasık veya facir bir âlim insanları Allah'ın yolundan engellediğini bilmez. İnsanlar

ondan dolayı Allah'ın dininden uzaklaşırlar. Allah'ın ayetlerini az bir değer karşılığı satan ve Allah'ın yolundan insanları engelleyen o fasık bunu bilmez. Devlet başkanından bir nişane veya dünyevi şeylerle para ve makam karşılığı devlet başkanının istediği gibi fetva veren âlim, bunu bilmez.

Kardeşlerim, Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanların kâfir olduğuna dair el-Ezher'in kitap çıkarması ve Seyyid Kutub'un katli vacip olan bir kâfir olduğuna hükmetmesinden daha büyük bir musibet olabilir mi? Müslüman Kardeşler cemaati için; "Şeytan Kardeşlerde Din Anlayışı" isimli kitap çıkararak, Allah'ın dininin hakim olmasından başka bir arzuları olmayan Müslüman kardeşlere, şeytanın kardeşleri demekten daha büyük bir musibet olabilir mi? Bu kitap 1965'te el-Ezher Şeyhi'nin fetvasıyla basılmıştır.

Seyyid Kutub'un ve onunla birlikte olanların kâfir, öldürülmelerinin vacip olduğunu belirtmektedir. Din adına, Ezher ulemasının fetvasına dayanarak Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanlar katledilmişti. 1954 yılında el-Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin (rahimehullah)a "senden bunların kâfir olduklarına veya asi ve bağî hükmünde olduklarına dair fetva vermeni istiyoruz" derler. Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır ise: "Hayatımın sonunu böyle bir fetva ile lekelemekten Allah'a sığınırım. Onların kanlarını boynumda taşımaktan, İslâm davetçilerine asi veya bağî demekten, yüce Allah'a sığınırım" diye cevap verir. O zamanlarda Ezher Şeyhi'nin ümmet üzerinde bir yeri ve önemi vardı. el-Ezher şeyhinin söylediği her kelime tüm dünya tarafından kabul görüyor ve dillerden düşmüyordu. Ezher şeyhine "Şeyhu'l-İslâmî'l-Ekber Şeyhu Camiatü'l-Ezheri: En büyük İslâm şeyhi"

deniliyordu. Takvası ve ilmiyle biliniyordu. Ezher şeyhini, Ezher uleması seçiyordu, bu ancak takva sahibi, âlim kimselerden olabiliyordu.

Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması

Ezher ulemasından bir âlimi -zannediyorum Şeyh Muhammed el-Hıdr veya Şeyh Alişî'yi-, Melik Faruk iftara davet eder. O zamanlar Ramazan'da kralların âlimlere iftar vermeleri ve insanlara yaklaşmak adetleriydi. Günümüzdeki reziller gibi değillerdi. Maalesef günümüzdeki yöneticileri görünce önceki krallara rahmet okur olduk.

Abdülhamid Kişk'in dediği gibi: **"Mısır halkı Kral Faruk'un kabrinden dirilip geldiğini görseler "Taleal bedru aleyna" şiirini okurlar."** Kral Faruk'un iftar sofrasına davet edilen bu âlim gelir. Kral Faruk sofrayı

kurmuştur. O zamanlarda bir âlim geldiği zaman krallar onun elini öper ve büyük bir ihtişamla karşılarlardı. Hâlâ Suudi Arabistan'da müftü Bin Baz'ın eli, kral ve emirler tarafından öpülerek ihtişamla karşılanmaktadır. Bu el-Ezher âlimine Kral Faruk**: "Buyurun, yemeğe başlayın"** der. Üstad: **"Size leş ve kan haram kılındı"** (Maide, 3) âyet-i kerimesini okur. Kral Faruk: **"Bu leş veya kan değildir, yemektir"** der. Üstad yine **"leş ve kan haram kılındı"** âyet-i kerimesini tekrarlar. Bunun üzerine Kral Faruk: "Hani kan nerede hocam?" der. Bu şerefli İslam âlimi de pilavdan bir avuç alır ve avucunda pilavı sıkar. Pilavdan kan damlamaya başlar. **"İşte bunlar zulmettiğin insanların kanıdır"** der. el-Ezher âlimleri veli ve salih kimselerden oluşmaktaydı. Bu, o âlimin bir kerametidir. 1954 senesinde devlete istedikleri fetvayı vermeyen el-Ezher Üniversitesi Şeyhi Muhammed el-Hıdır

Hüseyin görevinden alınır ve yerine turizm bakanı gibi birisi getirilir. Artık o tarihten sonra el-Ezher şeyhliğine, devlete istediği fetvayı veren, yağ çekmesini iyi beceren ve insanları nifaka sürüklemekte maharetli olan kimseler getirilmeye başlandı. Nihayet el-Ezher Üniversitesi'ni katlettiler.

Şu anda sorsam el-Ezher şeyhinin ismini sizlerden kaç kişi bilir? Ben bilmiyorum. Ben el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhinin ismini bilmiyor, onu tanımıyorum. el-Ezher'den mezun olan bir kimse her yerde saygı ve ihtişamla karşılanır, kalblerde ona karşı bir sevgi olurdu.

Annem bana; "köyümüzde Abdullah isminde el-Ezher'den mezun olan bir âlim vardı. Bundan dolayı sana Abdullah adını koydum" derdi. Ben Şeyh Abdullah'tan daha yüksek bir diploma ile mezun olup gelmiştim. Annem yanlış bir şey yaptığında; "anne bu konu şöyledir" diye izah ettiğim

zaman bana; "Ezherli âlim böyle söylemişti" diye cevap verirdi. Ben doktoramı el-Ezher'de bitirdikten sonra, annem beni dinlemiyor, onu dinliyordu. Halkın tamamı böyleydi. Sadece el-Ezher ulemasının fetvasına güvenirdi. 1965'te el-Ezher şeyhliğine birisini getirdiler. O da "Müslüman Kardeşlerin hükmü Kur'an ve Sünnette maruftur. Onlar İslâm'dan çıkmışlardır. Tevbeleri kabul edilmez!" diye fetva verdi. Fetvayı veren âlim şu anda ölmüş, Rabbi huzurundadır. el-Ezher şeyhinin bu fetvasına dayanarak, Müslüman Kardeşler'den öldürülen veya idam edilen kimselerin göğsüne şu âyet-i kerimeyi asarlardı.

"Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan, yeryüzünde fesad çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmeleri ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada

onlar için bir zillettir. Ahirette ise, onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

1954 yılında "Müslüman Kardeşler İslâm'dan çıkmışlardır, tevbeleri kabul edilmez" diye fetva veren el-Ezher Şeyhi Abdurrahman fetvasından bir veya iki yıl sonra vefat etti.

Seyyid Kutub'un İdam Merasimi

1966 yılında el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhliğine Hasen getirildi. O da Müslüman Kardeşler için **"Şeytanın Kardeşlerinde Din Anlayışı"** isimli bir kitap çıkardıktan bir yıl sonra vefat etti. Bu kitap Şeyhu'l-Ezher'in adına çıkarılan **"Minbetü'l-İslâm"** adlı derginin hediyesi olarak halka bedava dağıtıldı. Mısır'da idamdan önce Ezher'li bir şeyh getirilip idam edilene kelime-i şehadet getirtmesi, idam merasimlerindendir. Üstad Seyyid Kutub idam sehpasına götürülürken onun kelime-i şehadet getirtmesi için Ez-herli

bir âlim getirilir. O; **"Ey Seyyid Kutub! "Eşhedü enlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" de"** der. Seyyid Kutub: **"Sende mi? Komediyi tamamlamak için mi geldin? Şüphesiz biz "La ilahe illallah" dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise karşılığında ekmek yemek için, "la ilahe illallah", söylüyorsunuz!"** diye cevap verir.

La ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh lehul mülkü velehul hamdü vehuve ala külli şeyin kadir. Vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyul azim. **"...Onlarla nasıl bir anlaşma olabilir? Size karşı bir üstünlük sağlar, sizi yenerlerse; size karşı hiçbir hukuk gözetmezler."** Ayet-i kerimede geçen "illen" kelimesinin; **"ahid, akrabalık, komşuluk, zimmet, saygı"** gibi manalara geldiğini daha önce belirtmiştik. Onlarla nasıl bir ahid ya da dostluk olabilir ki; size karşı üstünlük sağlarlarsa hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk)

gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler. Allah'ın ayetlerini yok pahasına değişmişler ve (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini, hem de halkı) alıkoymuşlardır. Şüphesiz onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bu sebepledir ki bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl saldırganlar bunlardır."

Saldırganlar ifadesi hak ve hukuk tanımayan mütecavizler manasınadır. Yok, pahasına az bir para ile Allah'ın ayetlerini değişmişlerdir. Allah'ın ayetlerini aldıkları az bir değer karşılığı satmışlardır.

Mücahid; "az bir değer karşılığı, yok pahasına" ifadesini; Ebu Süfyan'ın yanında yiyecekleri bir yemek karşılığı olarak, ahidlerini bozmuşlardır, şeklinde tefsir etmiştir. Evet, onlar, yiyecek karşılığı ahdi bozmuşlar az bir değer karşılığı (Allah'ın

âyetlerini) satmışlardır ve Allah'ın yolundan (hem kendilerini hem de başkalarını) engellemişlerdir. "Şüphesiz, onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de zimmet gözetirler."

Onuncu âyetin sekizinci âyetin te'kidi olduğunu söylemişlerdir. Bazı âlimler de, onuncu âyet yahudilere hasdır. Birinci âyet ise; tüm müşrikleri kapsamaktadır, demişlerdir. İkinci âyette: "Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl mütecavizler bunlardır." Birinci âyette ise: **"... hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk, ahid) gözetmezler. Kalbleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler"** buyurulmaktadır. Ağızlarıyla sizi hoşnut ederler, razı etmeye çalışırlar, ifadesi münafıkların, kâfir ve müşriklerin tabiatlarını beyan etmektedir. Onlar

yapmacık gülümsemelerle, yalan yeminlerle mü'minleri aldatmak isterler. Evet. Münafıkların tabiatı insanları razı etmek için çokça yemin etmektir. Yüce Allah bunu şöyle beyan etmektedir; "Onlar yeminlerini (kendilerine) kalkan edinmişlerdir. (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini hem de insanları) engellemişlerdir."

Kur'an-ı Kerim'de müşrikler hakkında; **"onların çoğu fasıktır"** buyurulmuştur. Müşriklerin hepsi fasık olduğu halde niçin Allah onların çoğunun fasık olduğunu zikretmiştir? İzahı şöyledir: Fasık kelimesinin lügat manası; isyan etmek, yoldan çıkmaktır. Bu âyetteki fasıklıktan maksat ise, verilen sözden, yapılan antlaşmadan caymaktır. Müşriklerin hepsi yaptıkları antlaşmadan dönmeyip çoğu döndüğü için bu âyette **"müşriklerin çoğu fasıktır"** ifadesi zikredilmiştir. Evet. Âyet-i kerimede

"ağızları ile sizi hoşnut etmeye çalışırlar, kalpleri ise diretir. Onların çoğu fasıklardır" buyurulmaktadır. Müşriklerin kalbinde; hem Allah'a ortak koşma inancının hem de mü'minlerden razı olma duygusunun birlikte bulunması mümkün değildir. Bu nedenle dilleri kalplerinden farklıdır. Nitekim şu âyet bu hakikati belirtmektedir:

"Ne yahudiler ve ne de hristiyanlar sen onların dinine tabi olmadıkça, senden asla razı (hoşnut) olmayacaklardır." (Bakara, 120)

İki Yüzlülük

Onların kalpleri mü'minlere rıza göstermek istemez. Onların sizden razı ya da hoşnud olmaları yapmacık gülümsemelerden ve tatlı sözlerden başka bir şey değildir.

"Diliyle tatlı sözler dökerken bir taraftan, Aldatır, tilki gibi seni diğer taraftan."

Senin aleyhinde planlar kurar, tuzaklar hazırlar. Seninle karşılaştığı zaman muhabbetle kucaklaşır, musafaha eder ve seni seviyorum diye yeminde bulunur. İşte yüce Allah'ın fasıklık diye, Resulullah (sav)'inde münafıklık diye isimlendirdiği şey budur. Peygamber efendimiz; "İnsanların en şerlisi iki yüzlü olanıdır" buyurmaktadır. Bunlar insanlara farklı farklı yüzlerle yaklaşırlar. İçlerinde olanı gizler ve aksini izhar ederler. İşte bu münafıklık ve fasıklık alametidir. Mü'min ise kişinin yüzüne karşı yanlışlıklarını izhar eder, gıyabında da iyiliklerini konuşur. Seni gördüğü zaman hoşuna giden laflan söyleyip, sevgi gösterilerinde bulunup sonra da olmadığın zaman gıybetini yapan, ayıblarını konuşan kimse sadık mü'min olamaz. Sadık mü'min kardeşine yüz yüze

nasihatta bulunur. Kardeşinin gıyabında da yanlışlıklarını örter. Karşılaştığı zaman, usulüne uygun bir şekilde uyarılarda bulunur.

İncitmeden Nasihatta Bulunmak

Peygamber (sav): **"Din nasihattir"** buyurunca, sahabeler: **"Kimin için ya Rasulullah"** dediler. Rasulullah (sav)'de;

- "Allah için, Kitabı için, Resulü için, mü'minlerin imamları için ve geneli için" buyurdu. Kardeşine nasihat etmen vaciptir. Onda bir yanlışlık gördüğün zaman onu önlemeye çalış. Kardeşine, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda belirttiği gibi davran. Rasulullah (sav): **"Gece namazlarını kılsa, Abdullah ne güzel birisi olur"** buyurur. Bunun üzerine Abdullah bin Ömer geceleri uyumaz. Çünkü kendisine kusurlarından birisi bildirilmiştir, o da gece namazına, teheccüde kalkmadığıdır. Eğer sen de

kardeşine olan sevginde sadıksan kardeşinin kusurlarını ona aracısız bildir. Onun olmadığı zamanlarda ayıblarını zikretme, insanlara karşı onun ayıbını gizle. Asıl olan kardeşinin ayıblarını insanların karşısında değil, sadece kendisinin karşısında söylemendir. Çünkü ona ayıblarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursan onu incitmiş olursun. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersen onu sevindirmiş olursun. Fakat insanların karşısında,**"kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma"** gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersen kardeşini rezil etmiş, onu küçük düşürmüş olursun. Böyle şeyler kardeşinin kalbinde sana karşı düşmanlığa sebep olur.

Diğer yandan mü'minin alameti kardeşinin yüzüne karşı çok methetmemektir. Tâ ki, onun belini kırmasın ve onu gurura kaptırmasın. Bu nedenle

Rasulullah (sav) ağızlarıyla bizleri hoşnut etmeye, razı etmeye çalışanlara karşı "övenlerin yüzüne toprak serpin" buyurmuştur. Rasulullah mü'min kardeşini yüzüne karşı öven birisine ise; "sen bunun belini kırdın" buyurmuştur. Yüze karşı övgüde bulunmak her ne kadar haram değilse de mekruhtur. Ancak kardeşinin bazı yanlışlıklarını söylemek istediğin zaman, ona övgüyle söze başlamakta bir sakınca yoktur. Ona**: "kardeşim sen zeki birisin, insanların sevip saydığı ve örnek aldığı birisin, ancak şöyle bir hatan vardır, bu hatanı düzeltebilir misin"** diyerek nasihatte bulunabilirsin.

Şayet nasihat edeceğin kişi, senin idarecin veya senden büyük yahut baban gibi çekindiğin biri ise; bunlara mektup yazarak nasihat etmekte bir beis yoktur. Hasan el-Benna -rahimahullah-şöyle demekte: Biz emri bil maruf nehy-i anil

münker yaparken işte bu yolu takip ediyorduk. Bize ders veren ve yönlendirmelerde bulunan bir hocamızı mcsciddeki direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Ona direklerin arkasında namaz kılmanın mekruh olduğunu söylemeye utandım. Hocama bir hayır sever ismi ile mektub yazarak; "sizi mescidde direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Rasulullah (sav)'inde buyurduğu gibi bu mekruhtur" dedim. Daha sonra hocam derste bizlere: "Gençler bugün bir hayırseverden bana mektub geldi. Direklerin arkasında namaz kılmamam hususunda beni uyarıyordu. Ben bu mekruha dikkat etmiyordum. İnşallah bundan sonra dikkat edeceğim sizler de dikkat edin" dedi. Ben de dersteydim. Hocamıza onu kırmadan nasihatte bulunabilmiştik.

Mümkün olduğu kadar kardeşini incitmeden, onu kırmadan, ona nasihatte bulunabilmelisin. Hz. Hasan ve Hüseyin (r.ahnuma)nın yaptığı gibi. Abdestini güzelce alamayan bir adam görürler. Ona abdest almayı öğretmek için konuşmak yerine onu kendi aralarında hakem kılarlar ve; **"amca ben ve kardeşim hangimiz daha güzel abdest alıyoruz diye tartıştık, sen aramızda hakem ol ve bizim abdest alışımıza bak"** derler. Sol eliyle ibriği alır ve sağ eline dökerek iki elini de yıkar sonra bir avuç dolusu suyla ağzını yıkar ve burnuna çeker, sonra da sol eliyle sümkürür. **"Bak amca yüzümü nasıl yıkıyorum"** diyerek yüzünü yıkar. Sonra; **"bak amca dirseklerime kadar suyu nasıl ulaştırıyorum"** diyerek kolunu ve ayaklarını yıkar. Sonra Hasan nerede der? Hüseyin, ben ondan daha maharetliyim abdest almakta, der. Sonra diğeri abdest alır. Böylelikle adam

abdest almayı öğrenir ve; **"ben hakemim fakat abdest almayı sizden öğrendim"** der.

Bu Dini Nereden Öğrendiniz?

Emri bil maruf nehyi anil münkerde bulunma insanları gerçekten seven kişiye muhtaçtır. Uzak görüşlü, dili tatlı olan kişiye muhtaçtır. Gelip: "Ben Allah için seni sevmiyorum, sana buğz ediyorum. Çünkü sen şöyle şöyle yapıyorsun" diyen kimseye değil. Tatlı dille söylemeye gücün yetmiyor mu? "Kardeşim ben seni Allah için seviyorum. Ancak kardeşim sende şöyle basit bir hata gördüm. Bunu düzeltmen çok hoş olur" diyemiyor musun? Vallahi bir kardeşim bana kendisine gelen birinin şöyle dediğini naklediyor: Ben Allah için sana buğz ediyorum. Neden Allah için bana buğz ediyorsun? Çünkü senin baban Müslüman Kardeşlerden! La havle vela kuvvete illa billah!

Bu nasıl İslâm anlayışı!

Allah için bir Müslümana kin duymak...! Neden mi? Çünkü babası Müslüman Kardeşler cemaatinden. Hasbunallahu ve nimel vekil! Bunu söyleyen kendisinin emri bil maruf yaptığını, tebliğde bulunduğunu ve hakkı açıkladığını sanıyor. Müslümanlara nefret beslediği için ecir alacağım umuyor! Hâlbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekatı verirler. Allah'a ve Rasulü'ne itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Allah, Azizdir, Hakim'dir." (Tevbe, 71)

Peygamber efendimiz de: **"Sizden hiçbiriniz kendi nefsi için istediğini kardeşi içinde istemedikçe iman etmiş olmaz"** buyurmaktadır.

Bu dini nereden öğrendiniz? Ben, senden Allah için nefret ediyorum, sana buğz ediyorum, demeyi nereden öğrendiniz? Seninle karşılaşmak istediği ya da bir hayır istediği zaman sanki önce yüzünü ekşitmesi ve arkasını çevirmesi gerekmekte! Kaşlarını çatarak bakması gerekmekte! Bakarsın ki bu zat "düşündü, ölçtü, biçti." Baktı, yüzünü ekşitti, gözlerini sana dikti, nerede ise gözleri ile seni yiyecek. Vallahi bunlardan biri benim yanımdan geçti, bana öyle bir bakışla baktı ki, ona bir tokat vurup gözlerini çıkarasım geldi.

Aziz kardeşim İslâm nerede? İslâm'ın muhabbeti nerede? Emrolunduğumuz yumuşaklık nerede?

Bir adam Harun Reşid'e gelir ve; "sert bir hitab ile sana nasihat etmek ve galiz sözler söylemek istiyorum" der. Harun Reşid'de: "Hayır, şüphesiz yüce Allah senden daha

hayırlısını, benden daha şerlisine göndermiştir. Ve ona yumuşak olmasını emretmiştir. Yüce Allah Musa'yı Firavun'a göndermiştir. Hz. Musa senden daha hayırlı, Firavun'da benden daha şerlidir. Üstelik yüce Allah Musa'ya da şöyle emretmiştir:

"Firavun'a gidin, çünkü o azmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt alır, yahut korkar." (Taha 43–44)

Hoş kelime, iyi söz, sadakadır. Hele de bu söz hayra vesile olan bir söz olur ise düşünün nasıl olur?

Allah Teala Uhud savaşında Rasulullah'ın emrine muhalefet eden insanlara karşı Rasulullah'ın nasıl şefkatli davrandığını beyan ederek buyuruyor ki:

"Allah'ın bir rahmeti dolayısıyladır ki, sen onlara karşı yumuşak davrandın, eğer kaba, katı kalbli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla

onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. İşlerinde onlarla istişare et." (Âl-i İmran, 159)

Yumuşak olmak Allah Teala'nın büyük bir nimetidir. Mü'min yumuşak davranır, kolaylaştırır, muhatabını hoşnut kılar. Adeta uslu bir deve gibidir. Nereye çekersen oraya gider. Nereye de çöktürürsen oraya çöker.

Rasulullah (sav) küçük bir kız çocuğu ile karşılaştığında çocuk onun elinden tutar. Ona bir şeyler yaptırmak isterdi. Rasulullah'a; **"benimle gel! Şu taşı veya şu şeyi bana göster"** derdi. Sense kardeşim karşımda, burnundan soluyor, yüzünü ekşitiyorsun. Neden böyle yapıyorsun? Senin bana hediye edecek ne bir atın var ne de malın. Beni sevindiremiyorsan bari güler yüz göster. Hem hostik (adi) hurma Hem de gramı az olsun.

12 – 16. AYETLERİN TEFSİRİ

12- Eğer onlar, antlaşma yaptıktan sonra, yeminlerini bozar ve dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderleriyle savaşın. Çünkü onlarda yemine sadakat yoktur. Umulur ki, bundan vazgeçerler.

13- Ey mü'minler! Yeminlerini bozan ve peygamberi yerinden çıkarmayı kasteden bir kavimle savaşmaz mısınız? Hâlbuki size karşı ilk önce onlar başladılar. Yoksa onlardan korkuyor musunuz? Eğer gerçekten mü'min iseniz, korkmanıza Allah daha layıktır.

14- Onlarla savaşın ki, Allah sizin elinizle onlara azab etsin. Onları rezil ve rüsvay etsin. Onlara karşı size zafer versin ve mü'min kavmin gönlünü huzura kavuştursun.

15- Kalplerinden öfkeyi gidersin. Allah dilediği kimselerin tevbesini kabul eder. Allah, her şeyi çok iyi bilendir ve hikmet

sahibidir.

16- Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri, Allah'dan, Peygamberinden ve mü'minlerden başkasını sırdaş edinmeyenleri açığa çıkarmadan bırakılacağınızı mı zannediyorsunuz? Şüphesiz ki Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlarsa..." Âyet-i kerimede yemini bozma olarak ifade olunan "nekesu" kelimesi bir şeyi bağladıktan sonra tekrar çözmeye denir. Yeminlerini bozmalarından maksat; antlaşma ve ahidlerini bozmaktır. **"... ve dininize saldırırlarsa o küfür önderlerini, ileri gelenlerini ve elebaşlarını öldürün (onlarla savaşın) çünkü onların yeminleri yoktur."** Allahu alem âyet-i kerimenin bu bölümünün manasında Allah'a karşı ahidlerini bozanlar küfrün liderleridir. Küfrün liderlerini öldürün,

onlarla savaşın. Müslümanlara karşı antlaşma ve ahidlerini bozan İslâm dinine saldıran her kimse küfrün liderlerindendir. Allah Rasulü (sav)'in sırlarının emanetçisi, onun sırdaşı, Huzeyfe bin Yeman (ra) şöyle diyor: Bu âyet-i kerimede işaret olunan küfrün elebaşlarından dört veya beş kişi kaldı. Orada bir bedevi oturuyordu ve;

- **"Sizler, ey Muhammed (as)in sahabeleri, bize (bir takım şeyler) haber veriyorsunuz ki, bizler onları bilemiyoruz. Şu kimselerin hali nedir ki, onlar bizim evlerimizi yarıp açıyorlar ve en kıymetli mallarımızı çalıyorlar"** dedi. Huzeyfe:

- **"Bunlar (kâfirler ve münafıklar değil) fasıklardır. Evet onlardan dört kişiden başka kimse kalmadı. Onlardan biri çok yaşlı bir ihtiyardır ki, o soğuk su içse artık onun soğukluğunu da hissetmez olmuştur"** dedi.(Buhari, K. Tefsir, bab: 140)

Görüldüğü gibi bedeviler saygı ve ihtiram hususunda nezaket kurallarını takdir edemiyorlardı. Konulara direk giriyorlardı. Bu nedenle sahabeler Rasulullah (sav)e utandıkları soruları sormada bedevilerden faydalanırlardı. Kendileri direk Rasulullah (sav) 'e sormaktan haya ederlerdi. Medine'ye bir bedevi arab geldiği zaman ona: **"Eğer Rasulullah (sav) 'e şu soruyu sorarsan sana iki ölçek hurma veririm"** der ve sormak istedikleri soruyu onlara sordururlardı.

Rasulullah (sav)in, sahabeleri nezdinde bir heybeti ve onların kalbinde yüce bir yeri vardı. Bedevi Araplar ise Rasulullah (sav)in bu heybet ve yüce mevkisinin farkına yaramıyorlardı. Allah Rasulü (sav)'in sahabeleri, Rasulullah (sav)e karşı son derece edepli idiler. Ey Allah'ım! Bize edeb öğret!

İbn Abbas (ra) şöyle diyor: Ben Rasulullah (sav)in sahabelerinden daha fazla edepli hiç kimseyi görmedim. Rasulullah (sav) 'e yalnızca on üç meseleden sormuşlardır: "Sana hayızdan soruyorlar", "sana içki ve kumardan soruyorlar", "sana yetimlerden soruyorlar", Kuranı Kerim 'de "sana soruyorlar" ifadesiyle başlayan on üç meseleden sormuşlardır. Sahabeler edepli insanlardı. Yüce Allah'tan bizlere edep öğretmesini niyaz ederiz. Onlar birbirlerinin ve özellikle de Rasulullah (sav) 'in kadrini çok iyi takdir ediyorlardı. Ey Allah'ım! Bize edep öğret!..

Rasulullah (sav) 'in siyretinde sıfatının tamamı Hz. Hasan ve Hüseyin (r.anhuma) ile İbn Ebi Hâle ve Ümmü Mabed el-Arabiyye'den rivayet edilmiştir. Neden Ebu Bekir veya Ömer (r.anhuma) Rasulullah (sav)i vasfetmemiştir? Çünkü Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) küçük çocuklar idiler,

henüz Rasulullah(sav)'in kadrini takdir edemiyorlardı. Rasulullah (sav)'in namaz kılarken sırtına biniyorlardı. Rasulullah (sav) 'de onlarla oynuyor ve; "ben ikiniz için ne güzel bir bineğim" buyuruyordu. Rasulullah (sav) 'e secdesini niçin uzattığını soranlara; "oğlum sırtıma binmişti, onu düşürmek istemedim" diye cevap veriyordu. Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) henüz çocuk oldukları için Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyor ve onun sakalıyla oynuyor, bir sağına bir soluna geçiyorlardı. Sahabeler (r.anhum) ise heybet ve celalinden Rasulullah (sav)'in yüzüne bakmaktan çekinirlerdi. Sahabenin büyükleri Ebu Süfyan'ın Zeyd bin ed-Desine'ye de anlattığı gibi Rasulullah (sav)i ru'rşeyden ileride tutuyorlardı. Zeyd bin ed-Desine'yi esir alan Kureyş, onu harem dışına Tenim mevkiine öldürmek için çıkarırlar. Ebu Süfyan ona yaklaşır ve: "Ya Zeyd! Yerinde

Muhammed'in olmasını ister misin? der." Zeyd bin ed-Desine (ra)'de: "Değil ki Muhammed'in bu anda benim yerimde olmasını, ben evimde sağ salimken onun ayağına bir diken batmış olmasını bile istemem" der. Bunun üzerine Ebu Süfyan: "Muhammed'in sahabelerinin Muhammed'e olan sevgileri gibisini görmedim, görmedim!" diye hayretini gizleyemez. İşte bu şekilde sahabeler birbirlerinin kadrini iyi biliyorlardı. Abdurrahman bin Avf, Ömer ve Ebu Ubeyde'nin elini öpüyordu, hâlbuki Abdurrahman bin Avf bütün Medine'yi, çevresini ve Ömer ailesinin bütün mülkünü alma gücüne sahipti. Fakat o sırf sevgi ve saygısından ve Hz. Ömer'i takdirinden dolayı bunu yapıyordu. Çünkü Ömer, Rasulullah'a Abdurrahman bin Avf'dan daha yakındı. Halbuki Abdurrahman da Ömer'le birlikte Cennetle müjdelenenlerden biriydi.

İbn Ömer (ra)'ın da dediği gibi Rasulullah (sav)in sahabeleri, Ebu Bekir, Ömer ve Osman (r.anhum)un kadirlerini takdir ediyor, hiçbir kimseyi onlara denk tutmuyorlardı. Bu nedenle İbn Abbas (ra) diyor ki; **"Ben şu âyetin haklarında nazil olduğu iki kimseyi Hz. Ömer'den sormaktan uzun zaman çekindim. Ben ondan haya ediyordum."** Âyette şöyle buyurulmaktadır:

"... Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz kalbleriniz şüphesiz hayra yönelmiş olur." (Tahrim, 4)

İbn Abbas (ra) devamla diyor ki; Nihayet bir gün Hacda Ömer (ra)i gördüm ve yanına gelerek **"Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz..."** âyet-i kerimesinin haklarında nazil olduğu iki kişiyi sordum. Hz. Ömer (ra), İbn Abbas'ın bu sorusuna: **"Ya İbn Abbas sana şaşırıyorum! Ne kadar da çok soru soruyorsun..."** der. İbn Abbas (ra) Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında 15

yaşında idi. Vaktinin çoğunu Ömer (ra) ile birlikte geçirirdi. Her meclisin bir saygınlığı vardır. İbn Abbas (ra) bu ümmetin güvenilir kaynağıdır ve büyük bir âlimidir. Hz. Ömer (ra), Muhacir ve Ensar'ın ileri içtenlerinden oluşan meclisine İbn Âbbâs (ra)'ıda alır. Meclistekiler, İbn Abbas için; **"bu bizim çocuğumuz yaşındadır,"** deyince Ömer (ra); **"yarın tekrar toplanalım"** der. Yarın olunca sahabeler ve İbn Abbas (r.anhum) gelir. Meclistekilerin yaşı 40, 50, 60 ve 70 yaşları civarındadır. Hz. Ömer (ra) meclistekilere: **"Allah'ın yardımı ve fetih geldiği ve insanların, Allah'ın dinine fevc fevc girdiklerini gördüğün zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o tevbeleri çok kabul edendir."** (Nasr, 1-3)

Yüce Allah'ın bu buyruğundan ne anlıyorsunuz?" diye sorar. Meclistekiler: **"Yüce Allah bizlere zafer nasib ettiği zaman**

kendisinden mağfiret dileyip ona tevbe etmemizi ve tesbihte bulunmamızı emretmektedir" derler. Daha sonra Hz. Ömer: **"Ya İbn Abbas! Bu âyet-i kerimeden sen ne anlıyorsun?"** der. İbn Abbas (ra) de "Bu âyet-i kerimeden Rasulullah (sav)in ecelini anlıyorum. "Yarın Allah'ın yardımı zafer geldiği ve insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğü zaman peygamberlik görevi tamamlanmıştır. Bunun manası da Rasulullah (sav)in vefat edeceğidir. Evet. Bunlar meselelerin özünü anlıyorlardı. Allah'ın dilediği kadar da takva sahipleri idiler. Bunlar hurma taneleriyle geçiniyor, onu dahi bulamadıkları ve ağaç yaprakları yedikleri oluyordu. İşte Utbe bin Gazvan şunları söylüyor: **"Ben Rasulullah (sav) ile birlikte müslüman olanların yedincisiyim. Bizim ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyleki damaklarımız yara olmuştu. Bugün ise**

bizden her birimiz bir yerin emiriyiz." Sad bin Ebi Vakkas'ın (ra) dediği gibi: **"Ben Rasulullah (sav)la birlikte müslüman olan yedi kişiden biriydim. Bizim hable diye adlandırılan bitkinin yapraklarından başka yiyeceklerimiz yoktu. Bizler büyük abdestimizi yaptığımızda koyunların dışkıları gibi dağılmaz bir şekilde sertti. Şimdi de Esedoğulları beni müslümanlığım hususunda ayıplıyorlar. "Sa'd anlamaz" diyorlar." Subhanallah!**

Tekrar konuya dönelim;

Hz. Ömer (ra) meclisindeki sahabelere; **"İbn Abbas'ın yerini kabullendiniz mi?"** der. Onlar da **"evet kabul ettik"** cevabını verirler. Bundan dolayı meselelerde Hz. Ömer (ra) İbn Abbas'a sorar, o da cevap verirdi. Ömer (ra)de ona şu atasözünü söylerdi: "Bu bizim ahzemden bildiğimiz "ş"li konuşmadır. (Ahzem; "Hatim et-Tai" diye adlandırılan Arapların en cömert insanının dedesidir.

Hatim, kendisine gelen misafirlere her hayvan boğazladığında; bu bizim dedemiz Ahzem'den öğrendiğimiz bir örfümüzdür. Nasılki "ş" harfi şivesi ile konuşanlar atalarından bunu kaparlarsa biz de bunu dedemizden böyle almışızdır derdi.) Hz. Ömer, Abdullah bin Abbas'a bunu söylerken şunu kastediyordu: **"Senin böyle cevap vereceğini biz biliyorduk. Çünkü senin eskiden beri öyle olduğunu tanıyoruz."**

Daha önce Ömer'in meclisinde bulunan sahabeler, yaşının küçüklüğü nedeniyle İbn Abbas'ın da kendileriyle aynı mecliste bulunmasına itiraz ediyorlardı. Çünkü her meclisin kendisine göre bir saygınlığı ve ihtiramı vardır. Onun için Abdullah bin Abbas'ı küçük görüyorlardı. Fakat onun, Hz. Ömer'in açıkladığı gibi ayrı bir imtiyazı vardı. Bunun için bu meclise alınıyordu. Fakat bunu' örnek alarak bugün

ilim meclisine bir yada iki yaşında kız çocuğuyla gelip onunla oynamak nasıl bir edeb anlayışıdır! Kardeşim, biz buraya oyun oynamak için mi geldik? Senin dışında kimsenin kızı, oğlu yok mu? İlim meclislerini meşgul ediyorsun. Bakıyoruz ki birileri küçük çocuğunu getirmiş, onunla oynuyor, dakika başı; "müsaadenizle bunun şurasını yıkamam gerekiyor" diyor. Edep ya hu!

Ey Allah'ım bizlere edeb öğret!

Veya Müslüman bir genç, babası yaşındaki birinin karşısında ayak ayaküstüne atarak oturabilmekte! Neden? Çünkü artık büyümüştür, lise mezunudur veya üniversite talebesidir. Şimdi bunun vakarlı ve saygın bir şekilde insanların toplantılarında oturması veya dinin böyle olduğunu düşünmesi gerekmez mi?

İslâmî Makam, İhsan Sahiplerine Saygı Duymak

Ürdün'de, İslâmî Harekete mensup olan hocalarımızdan birisi cemaatin evine girdiğinde gençlerden birisi ayak ayaküstüne atmış oturmaktaydı. Hocamız ona: "Neden böyle oturuyorsun?" der. O da: "Bu sünnettir" der. Hocanın karşısında ayak ayaküstüne atarak oturmanın sünnet olduğunu bilmesi ve bunu bir müslümanın söylemesi nasıl mümkün olabilir? Hâlbuki sahih bir hadisi şerifte zikredildiği gibi; Rasulullah (sav) Fatıma geldiği zaman onun için ayağa kalkar, onu kucaklar, cübbesini altına serer ve Fatıma'yı cübbesinin üzerine oturtturduğu, beyan edilmektedir. Hz. Fatıma Rasulullah (sav)'in kızıdır. Henüz yaşı o sıralarda ondörttür. Keşke bizler ve gençlerimiz âlimlerimizin bu husustaki fetvalarını okumuş olsaydık.

İbn Teymiye ki bu selefilerin şeyhidir, hepimiz onun fetvalarını kabul ederiz, bakın bu hususta ne diyor; **"İslâmî makam ve**

ihsan sahiplerine ihtiramen ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir." Aynı şekilde İmam'Nevevi bu konuda el-Terhis bi'l-Kıyâm (Ayağa Kalkmaya Ruhsat) isimli bir kitap yazarak saygı değer kimseler için **"girdiklerinde ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir,"** demekte ve buna delil olan bir çok sahih hadisler zikretmektedir. Ayrıca bu konuda Ahmet bin Hanbel, İmam Malik ve birçok fakihin ittifak ettiğini bildirmektedir.

Bir kardeşimiz bana şöyle diyor: **"Hayatım boyunca anne-babamın huzurunda dikkatli olurdum, ana-babaya itaat ve iyilikle muamele emrine karşı edebsizlik olur inancıyla bir yere dayanmaz ve bana bir emir verirken veya benden bir şey isterken anne babam konuşmasını bitirinceye kadar karşısında hazır ol şeklinde dururdum."** İşte İslâm adabı, edeb anlayışı!

Ey Allah'ım bizlere edep öğret!

Şimdi ise maaşallah hoca öğrencisiyle kâğıt oynuyor, öğrencisine sigara takdim ediyor vb. İslâm adabına yaraşmayan birçok tavırlar takınıyorlar. Öyle ki öğrenci hocasına kafa tutuyor, onunla dalga geçiyor ve bu haliyle de diğer öğrenci arkadaşlarına karşı övünüyor!

Âlimlerin Halifelere Davranışları

Halifenin oğulları Emin ile Me'mun hocaları el-Kisâî'nin ayakkabısını tutmak için birbirleriyle yarışırlardı. Kendilerine kitabı öğreten hocalarına karşı bir saygı ifadesi olarak ayakkabısını düzeltmek ve giyerken de ona sunmak isterlerdi. Ancak, âlimlerde saygınlıklarını korurlardı...

İlim ehli ilmi korusaydı, ilimde onları korurdu. İlmi nefislerde yüceltselerdi, ilim de onları yüceltirdi. Ancak ilme ihanet ettiler ve ihanet olundular. Ruhlarını tamahkârlıkla kirlettiler ve karanlıklara gömüldüler.

Bundan dolayı biz âlimlerin tutumlarını ve halifelerin dahi" onlara nasıl saygı gösterdiklerini izah etmeye çalıştık. Mesela; İmam Ebu Hanife'ye, Halife Ebu Cafer el-Mansur baş kadılığı kabullendirmek için neler yapmadı? İmam Ebu Hanife'yi hapsettirmeler... Kırbaçlatmalar... Ve sonunda zindanda hayatına son verme... İmam Ebu Hanife kendisine teklif edilen baş kadılığı kabullenmediği için zindana atılır ve orada vefat eder. İmam Ebu Hanife neden baş kadılığı kabullenmemiştir? Rivayetlere göre bunun nedenini Ebu Hanife şöyle açıklamaktadır: "Mansur teklif ettiği baş kadılığı kabullenmemle bey'atimi almak ve velayetimi kazanmak istiyordu." Ebu Hanife, Mansur'a şöyle der: "Ben senin adına kaza yetkisini kabullenmem. Çünkü sana yönelik bir mesele geldiği ve senin zıddına bir hüküm verdiğim zaman sen kabullenmezsin. Ben ticaretle uğraşmaktayım ve yargıya

girmeye ihtiyaç hissetmiyorum" der. Halifeler, padişahlar insanların huzurunda âlimlere yönelmekte ve saygı göstermekteydiler. Gerçekte hoşlanmamalarına, sevmemelerine rağmen yine de içlerinde onlara karşı saygı duymakta ve âlimlerden çekinme vardı. Mansur bir konuda ihtilaf ettiği zaman o konuyu İbn Ebi Zi'b'e, Ebu Hanife ye ve İmam Malik'e gönderirdi. Bir defasında da; "sizlerin benin hilafetim hakkındaki görüşünüz nedir?" diye sordu. İbn Ebu Zi'l şu cevabı verdi; "babaların hilafeti haram yoldan ele geçirdi, çöl insan öldürerek büyük katliamlar yaptı. İstediğiniz gibi tasarruf ta bulunduğunuz bu mallar size nereden helal oldu?" İmam Malik diyor ki: "İbn Ebi Zi'b'in kanı üzerime sıçramasın diye ben elbisemi toplamaya başladım. Sonra Mansur aynı soruyu İman Malik'e yöneltir. İmam Malik ise şiddetsiz yumuşak bir ifade

kullanır. Daha sonra da Ebu Hanife'ye sorar: O da şiddetli bir cevapla karşılık verir. Ve üçü de Mansur'un yanından ayrılırlar Sonra Mansur üçüne de birer kese altın gönderir ve: "Eğer bu malı İbn Ebi Zi'b ve Ebu Hanife kabul ederse ikisinin de kellesini bana getirin. Eğer Malik kabul ederse bunu ona verin" diye emreder. İbn Ebi Zi'b'e geldiğinde: "vallahi bu malı ben efendine darı helal görmüyorum. Kendi nefsime nasıl helal görebilirim," der ve kabul etmez. Ebu Hanife'ye gelir o da; "leş, kan, ve domuz eti bun dan daha helaldir" der ve kabul etmez. İmam Malik ise Mansur'un hediyesini kabul eder.

Mansur çok şiddetli biriydi. Boynu vurulanların kanını emer kıvırcık tüylü deri devamlı önünde bulunurdu. Bu deri öldürülenlerin ayağının altına konurdu. Cellat da her zaman Mansur'un yanında hazır bulunurdu. Bu nedenle Mansur bir

defasında da Süfyan es-Sevri'yi çağırttırır. Süfyan es-Sevri, Mansur'un yanın; gelmeyi reddeder. Bunun üzerine Mansur, Süfyan es-Sevri'nin yanına kendisi gider ve:

- **"Ey Süfyan, ne isteğin varsa söyle"** der. Süfyan:

- **"Verecek misin?"**der. Mansur'da

- **"Evet,"** der. Süfyan-ı Sevri de:

- "Ben seni çağırtıncaya kadar gelme. Senden bir şey istemedikçe bana bir şey verme" der. Bunun üzerine Mansur elini-eteğini çeker gider ve şöyle der:

"Bütün kuşlara yem verdik. Onlar yemleri topladılar. Süfya es-Sevri hariç." Mansur âlimleri yem verilen kuşlar gibi görüyordu. Kendisini kuşlara yem veren, hayvanlara yem veren biri görüyordu. Günümüzdeki özel komiteler, özel heyetler ve benzeri kurumlar işte bu şekilde yem verenler mahiyetindedirler. Onların

istediklerini kabul edenler ağlarına düşer, gözlerinde beş para olurlar.

Üstad Ebû Mâcid ve Ürdün Kralı Melik Hüseyin

Bir gün hocamız Ebu Mâcid bizlere şunu anlatmıştı: Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin'i tuttum ve ona; **"dinle! Bizim vazifemiz insanları Allah'ın dinine davet etmektir. Kimse bizim gibi konuşamaz ve bizler kesinlikle dinimizi satmaya da, seni aldatmaya da razı olmayız"** dedim. Kral Hüseyin de: "Hayır, hayır etrafımda bulunan insanlar hakkında vehme kapılma. Bunların hepsi de münafık. İnsanı yüzüne karşı över ve olmadık medihlerde bulunurlar. Vallahi, bunları çok hakir görüyorum" der. Daha sonra da: "Mesleğim Padişahlık" isimli bir kitap yazar ve kendi çevresinde bulunanlara vezirlerinin gerçek yüzlerini anlatır. Bakanlarından birisi hakkında

bundan daha aşağılık, dana rezil bir kimse görmedim diye bahseder. Hayatı boyunca kendisine hizmet eden ve hâlâ da hizmette bulunan bakanı hakkında söylediği bu. Daha bu konuda örnek olarak söylenebilecek birçok kıssalar mevcuttur.

Yine hocamız Ebu Mâcid bana anlattı ki: Amman'da bulunan Hüseyni el-Kebir mescidine gittim. Aynı günde de Kral Hüseyin'in dedesi Abdullah, Filistin'in Elled ve Remle isimli iki kentini İsrail'e teslim etmişti. Kral Abdullah, Osmanlı krallarının adetleri gibi her gün ikindi namazında bu mescide gelir, âlimlerden biri de onun huzurunda insanlara vaaz ederdi. Sohbet bittikten sonra dönüp evine giderdi. Halk, Mısır ordusunun İsrail'in önünde çekilmesinden ve Filistin'in yahudilere teslim edilmesinden dolayı kan ağlıyordu, içleri öfke ile doluydu. Ben girdiğimde ayakkabılarımı mahfelin altına koymuştum. Meğer burası kral

mahfeliymiş. Çıkmak istediğimde mahfelin altından ayakkabılarımı alamadım. Çünkü üzerinde kral oturuyordu. Bunun üzerine dedim ki bu adamdan bir şeyler dinleyeyim. Bu esnada Faruk isimli hoca vaaz ediyordu. Bu hoca kralın yaptıklarına gerekçe bulmaya girişti. Onun açıklamakta olduğu şu âyet-i kerimeden daha iyi bir gerekçe bulması mümkün değildi. O şu âyeti açıklıyordu:

"İyilik (hayır) yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir." (Bakara, 177) (Yani Kudüs'ün elinizden çıkmasına üzülmeyin. Çünkü yüzünüzü oraya doğru veya batıya doğru çevirmeniz takva değildir, demek istiyordu).

Benim ise içim kaynıyordu. Ateş püskürüyordum. Artık tahammül edemedim. Kalkıp mikrofonu yakaladım ve ona dedim ki: "Yeter artık münafıklığın ey Bel'am! Dinini dünya metaı karşılığında

sattın. Senin bu krala nasihat ederek **"Elleb ve Remle nereye gitti?"** demen daha doğru olurdu. Krala da dedim ki: **"Eğer Kudüs'ü koruyamıyorsan, babanın kemiklerini oradan çıkart. Kral; "Ey insanlar! Bu adam münafık. Benimle sizin aranıza fitne sokmak istiyor"** dedi. Arabasına binip Kudüs'e gitti.

Daha sonra Ebu Macid'e, vali gelir ve ona: "Ya Ebu Macid! Bize mescidi taramamız emredildi. Allah için bak bu duruma" dedi. Sonra vali elini hocanın sırtına koyunca bir kasap ilerledi ve "eğer elini onun üzerine koyarsan onu keserim" dedi.

Ey efendiler! O sıra insanlarda hayır ve bereket vardı. Şimdi ise Bumedyan Cezayir'i yakıp yıkıyor ve hiçbir kimse de ne yapıyorsun demiyor. Bir buçuk milyon şehid veriliyor ve devlet "Hür Demokratik Sosyalist Cezayir Cumhuriyeti" olarak ilan ediliyor. Ne İslâm'ın adı zikrediliyor ne de orada Arapça

görülüyor. İnsanlar konuşmaktan korkar bir hale geldi. Artık çok uzaktan "Ey Said kaç çünkü Said helak oldu" (ey konuşan arkadaşım, bırak tebliği de kaç çünkü senin gibi tebliğ eden diğer bir arkadaşını yok ettiler). Toplumumuzdaki insanlar, duvarlara alıcılar yerleştirmişlerdir korkusuyla konuşmaz oldular. "Yerin kulağı var" demeye başladılar. İnanın bir defasında bazı insanların yanına gittim. Evlerine girdiğimde kendileri sohbet ediyor ve radyoyu da açmışlar cızırtılı ses yapıyordu. "Neden radyoyu bu şekilde açık bırakıyorsunuz?" diye sordum. Onlar da "istihbaratın dinlemesini önlemek için!" cevabını verdiler. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Artık şu âyet-i kerimenin tasvir ettiği hale geldi.

"Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler ve ümitle avunsunlar." (Hicr, 3)

"...(Onlar) eğlenirler ve hayvanların yedikleri gibi yer (ve içerler)." (Muhammed, 12)

Kral Abdullah, Üstad Ebu Macid'e adam gönderir ve yanına çağırtır: Ebu Mâcid gelenlere: "Beni dinleyin! Beni kralınızın yanına işkenceci, kan emici kölesine teslim etmesi için mi götürüyorsunuz?" der. Onlar da; "Ey Ebu Macid, Allah'a yemin ederiz ki dünya ayaklanır, susmaz. Ne olursa olsun sana hiçbir kimse dokunmayacak" derler.

Ebu Macid'i Kral Abdullah'ın sarayına götürürler. Sarayın surlarına geldiklerinde;

- "Buradan gireceksin" derler. O da:

- "Ben buradan içeri girmem, beni burada indirin" der. Asker, Kral Abdullah'ın yanına döner ve: "Saraya girmeyi reddediyor" der. Kral Abdullah son derece öfkelenerek;

- "Saraya dahi girmeyi reddediyor ha! Eğer bunun hesabını ondan sormaz, onu gebertmezsem Allah beni kahretsin" der. Arkasında korumaları bulunmakta ve bir adamda oturduğu zaman altına koymak için sandalye taşımaktadır. Ebu Macid'e:

- "Ey Münafık! Yanıma gelmek için saraya dahi girmek istemiyorsun ha!" der. Ebu Macid'de:

- "Gerçek münafıklar senin yanında bulunanlardır" der. Kral Abdullah:

- "Götürün bunu çöle, sürgün yerine" diye bağırır. Çöl Sürgün yeri; Ürdün, Irak ve Suud arasındaki çölün ortasına inşa

edilmiştir. Olay Ramazan ayında cereyan etmektedir. Ebu Macid kardeşine der ki:

- "Gel, bana ne olacağını izle, takip et." Sonra ona dedi ki:

- "Git benim için ve benimle birlikte bulunan şu on üç asker için iftarlık getir." Kardeşi bir şeyler almak için on üç askerle birlikte dört kilometre kadar uzakta bulunan lokantaya gider ve

- "On dört kişilik yemek hazırla" der. Lokantacı:

- "Kime götüreceksin" der. O da:

- "Geçen gün camide konuşma yapan hatibe" der. Bunun üzerine lokantacı;

- "Yemekleri ben ikram ediyorum, ücret almayacağım" der ve sonra dükkânın kapısında durur ve şöyle seslenir;

- "Mescidde konuşan adama gidin adama!" Orada bulunanlar bunun kardeşini yüklenip dört km. taşırlar. Kral adamlarına:

- "Bunu alın çöl sürgün yerine götürün" der. Hoca giderken emniyet amirine;

- "Pijama almak istiyorum" der, ondan pijama almak ister. Dükkân sahibi;

- "Camide konuşan sen miydin" diye sorar o da;

- "Evet" der. Dükkân sahibi de:

- "Vallahi ben bunun parasını almam" der. İnanın o zaman insanlarda çok iyi kişiler vardı.

Hadise 1948'de olmaktadır. Kral sarayında çok öfkeli, yüzü kıpkırmızı, morali bozuk bir halde idi. Tabaklarını yalayan, tencerelerini temizleyen avenesi onunla konuşamıyorlardı. Sanki başlarında kuş duruyormuşçasına başlan önlerine eğikti.

İşte o sırada kralın dilinden hak sözler döküldü ve şöyle dedi:

- "Genç bir adam, vatanının menfaatini düşünerek gerekenleri konuştu. Benim çevremde bulunan sizlerden bu gibi sözleri işitmem daha uygun olmaz mıydı?" Prenslerden biri şöyle dedi:

- "Ey haşmetli kral. O güzel bir genç. Ben onu tanıyorum. Onunla beraber çalıştım. Ben onunla birlikte mahkemede çalıştım. O temiz, emin ve adaletli biridir." Kral;

- "Şayet özür dilerse haydi serbest bırakın onu" dedi ve Çöl Hapishanesine bir yetkili gönderdi. Bu yetkili Ebu Macid'e özür dilediği takdirde serbest bırakılacağını söylediğinde üstadın cevabı:

- "Allah'a yemin ederim ki kesinlikle özür dilemeyeceğim" olur. Bunun üzerine birkaç ay zindanda kalır ve daha sonra serbest

bırakılır.

Eskiden insanlar iyi idi. Âlimin başına bir olay geldiği zaman onunla birlik oluyor, onu kendi haline terk etmiyorlardı. Şimdi ise âlime bir şey olduğu zaman ya kendisi taviz veriyor ya da halk onu kendi haline terk ediyor! Ya da bir âlime bir şey olduğu zaman; "o bunu hak etmişti, kendisini derebeyi görüyordu. Biz ona çok nasihat etmiştik. Bu seslerini biraz kıs. Fakat o sert mizaçlı idi. Bunu yapamıyordu" derler. Onu ziyaret edip çoluk çocuğuna gerekeni yapmaları yerine onu söyleyip adeta sevinircesine bir tavır takınırlar.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa, o küfür önderlerini öldürün (onlarla savaşın)" (Tevbe, 12)

İmam Malik, bu âyet-i kerimeyi delil göstererek, dine dil uzatan veya Rasulullah'a (sav) hakaret eden ya da

söven kimseden tevbe istenmeksizin ister müslüman olsun, ister hristiyan -gayri müslim- katli vacip (öldürülmesi farz) olur demiştir. Dine küfreden kimseden hakim tevbe etmesini istemez. Yani herhangi bir kimse dine söverse hakimin kendisinden tevbe etmesini istemeden kâfir olarak veya zındık olarak öldürülür. İmam Malik'in de, İmam Şafii'nin de, İmam Ahmed bin Hanbel'in de, İshak'ın da ve cumhur ulemanın da görüşü budur. Bu hususta sadece Ebu Hanife muhalefet etmiş ve; "Dine hakaret eden kimse hapsedilip tazir cezası verilir ve şiddetle dövülerek terbiye edilir" demiştir. Aynı şekilde müezzin ezan okurken bir hristiyan (veya herhangi biri) "bu eşek ne söylüyor, bu eşek ne anırıyor!" derse Maliki ve Şafii mezhebine göre ahdini bozmuş kabul edilir ve öldürülür.

En büyük felaketlerden biri de şudur: Bir takım insanların konuşmalarına dine söverek

veya Allah'a hakaret ederek başlamalarıdır İnanır mısınız, Corc Habaş ve Nayif Havatime'nin adamları 1969–70 yıllan arasında Filistin Kurtuluş Örgütü arasında bulunuyorlardı. Biz de oradaydık. Yanımızda Naif Havatime'nin karargahı bulunuyordu. İnanmayacaksınız belki ama gerçekten; gece parolaları dine veya Rabbe sövme cümlelerinden oluşuyordu. Hatta bir tanesi kendisini sırf İslâm'a karşı çıkmak için Ebu Leheb diye isimlendiriyordu. Merkezde bize et getiren diğer birinin adı ise Cehil idi. Bu Ebu Leheb daha sonra Ürdün sağlık bakanı oldu. Şair bunu şu nüktesiyle ifade ediyor:

Vallahi amacım kargaşa çıkarmak değildir, ama: Son derece hayret veren bir iş oldu. Kral peygamber oğlu olduğunu söylüyor, Bakan ise Ebu Leheb oldu. Yani Kral Hüseyin Rasulullah'ın soyundan geldiği halde onun bakanı Ebu Leheb isimli biri.

Dine Dil Uzatan Kimsenin Hükmü

Dine dil uzatmak kişiyi İslâm'dan çıkarır. Kim dine küfrederse karısı kendisinden boş olur. Dine küfreden eşiyle kaldığı takdirde zina etmiş ve çocukları da veled-i zina olmuş olur. Çocukları ona mirasçı olamazlar. O kimse öldürülür, yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların kabrine defnolunmaz. Ancak, bu kimse cahil ise, onun durumu farklıdır. Fakat söylediği sözün manasını biliyor ise şaka yaparak dahi söylese aynı şekilde İslâm'dan çıkar. Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmaktadır: **"Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa siz de küfrün bu önderlerini öldürün (onlarla savaşın)."** (Tevbe, 12)

"Onlara (o tarz konuşmalarının sebebini) sorsan, "dalmışız, oyalanıyorduk"

diyeceklerdir. (Ey Muhammed! Onlara) de ki: Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile alay mı ediyorsunuz?" "Boşuna özür dilemeyin. Zira siz, imanınızdan sonra küfrettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek bile, suçlu olmaları dolayısıyla bir zümreye de azab ederiz." (Tevbe, 65–66)

Kim imandan sonra kâfir olursa şüphesiz ki onun ameli boşa gider. Şimdi bu hüküm, günümüz insanlarına tamamen uyar mı? Öyle bir cehalet ki boyutlarını idrak edemiyorlar. Namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar bununla birlikte dine sövüyorlar! Gece namazları kılıyor, fakat subhanallah dine, Allah'a sövmede adeta mütehassıs oluyorlar! Şeyh el-Bânî bu konuda İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve diyor ki; **"dine söven insanlar tekfir olunamazlar. Çünkü onlar cahildirler."** Nitekim İbn Teymiye, Cehmiye fırkasından olan insanlarla tartıştıktan sonra onlara şöyle

demiştir: **"Eğer ben sizin söylediklerinizi söylesem kâfir olurdum fakat sizleri tekfir etmiyorum çünkü sizler cahilsiniz."** Bilinmesi dini zaruret olmayan meselelerde cehalet birçok ulemaya göre mazerettir. Yani namaz, oruç, zekât gibi dinin bir gereği olduğu konusunda üzerinde hiçbir kimsenin ihtilaf etmeyeceği zarureti diniyeden olan meselelerden birini kişi inkâr etse veya onunla alay etse kâfir olur. Ancak henüz yeni müslüman olmuş ve içkinin haram olduğunu bilmeyen kimsenin içkinin haram olduğunu inkâr etmesi ve mubahtır demesi onu kâfir yapmaz. **"Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa..."** (Tevbe, 12) Yani bu iki şeyden birini kim yaparsa kâfir olur ve öldürülür:

Zımmilerden kim ahdini bozarsa öldürülür.

Zımmilerden kim dine dil uzatırsa öldürülür.

Âyet-i kerimede buyuruluyor ki; "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın). Zira onların yeminleri yoktur." Anlaşmalarına ve ahitlerine riayetleri yoktur. Küfrün önderlerinin, ahdini bozan herkes olduğunu söylemiştik. Huzeyfe (ra) her ne kadar bu ayetin beyan ettiği kimselerden (Tevbe 12) sadece dört veya beş kişi olduğunu söylemişse de bir bedevi gelip ona; **"Ey Muhammed'in sahabeleri! Sizlerden bazı sözler işitiyoruz fakat ne demek olduğunu anlamıyoruz"** demiştir. Bedevi; **"Şu kanlarımızı akıtan develerimizi gasbeden ve şunu şunu yapanlar küfrün önderleri değiller midir?"** diye sormuştur. Huzeyfe (ra) da ona; Bu söylediklerin sadece kâfirlerdir. Küfrün önderleri değil. **"Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın) onların ahitleri yoktur. Belki böylece (küfürden ve**

düşmanlıktan) vazgeçerler." Evet kâfirlerin düşmanlıktan vazgeçmesi, düşmanlığına son vermesi ancak mü'minlerden korkmasıyla ve kendilerinin öldürülmesiyle olur. Bu nedenle aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmuştur: **"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et. Ola ki Allah, kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler."** (Nisa, 84)

Bugün bütün dünya Afganlılara saygı göstermektedir. Acaba niçin? Çünkü onlar küfrün önderlerine karşı savaşmaktadırlar. Hatta Birleşmiş Milletler'de bile Afganlıların ağırlığı hissedilmektedir. Amerika başkanı Reagan'a birçok devlet başkanları gitmiştir. Reagan onlarla görüşmeyi kabul etmemiştir. Şu Mısır'ın devlet başkanı mübarek olmayan Mübarek kaç gün Amerika'da bekledi. Reagan'a adamlar gönderdi. Özellikle kendisi ile görüşmek için geldiğini söyledi.

Reagan ona; **"vaktim yok"** diye cevap verdi. Ve onun yanına Dışişleri Bakanı'nı değil Dışişleri Bakan Yardımcısını gönderdi. Yahutta Dış İşleri Bakanlığı'nda herhangi bir sekreteri gönderdi. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Fakat Hikmetyar gidince Reagan onunla görüşmede ısrar eder. Pakistan'ın Amerika elçisi Hikmetyar'a gider ve ona; **"Hikmetyar, Reagan seninle görüşmek ister"** der. Hikmetyar da **"Afgan şura meclisinden bu hususta izin almadım"** der. Elçi; **"bu basittir"** der ve sonra İslâmabad'a telefon açar, Afgan liderleri Şura Meclisi ile bağlantı kurar, onlardan şu cevabı alır: **"Biz ona tam yetki verdik. Ne yaparsa biz onu kabul ederiz"** derler. Durmadan Hikmetyar'a baskı yaparlar. Hatta onu Reagan'la

görüşüleceği, saat sekizde özel bir köşeye yerleştirirler. Pakistan elçisi sevinerek gelir. Hikmetyar'a; **"Afgan Şura Meclisi senin Reagan'la görüşmeni onayladı"** der. Hikmetyar; **"fakat ben buna muvafakat etmiyorum"** der. İşte bu Pakistan elçisini çıldırtır. Aklını kaybedecek olur. Bu adamın cebinde 10 rupi bile bulunmaz. Reagan bununla görüşmek için ısrar eder. Elçi Hikmetyar'a; "Sen deli misin? Sen düşünerek mi bunu yapıyorsun? Atmış tane kral ve devlet başkanı Reagan'la görüşmek için isimlerini listeye kaydetmişler, bekliyorlar. Sen, o seninle görüşmek istediği halde onunla görüşmek istemiyorsun. O seninle saat onbirbuçukta görüşmek istiyor. Hikmetyar; **"Hayır görüşmeyeceğim. Şayet ısrar ederseniz, Amerika'dan derhal giderim"** der. Acaba Hikmetyar niçin böyle der? Çünkü yüce Mevla Küfrün önderlerini

öldürün buyurmuştur. Şairlerin şu sözleri ne kadar manidardır.

"İzzet ve şerefin bineği küheylanların sırtıdır, Küheylanları ancak gece yürümeler ve sabahlanmalar ortaya çıkarır."

Diğer bir şair şöyle demiştir:

"Yemin olsun ki yaşayacak olursam ölümü gülümseyerek karşılayan Parça parça olması önem taşımayan her saçı başı birbirine karışmışa Savaşı; anne, mızrağı; kardeş ve kılıcı da baba yapacağım"

Evet... Bu adamın mesleği, düşman öldürmek. Ölüme seve seve gitmek. Hani derler ya; "cihad merde, düğün bayram". Başka bir şair de şöyle diyor:

"Onlar geniş adımlıdır, savaş sevincinden ve aşkından dolayı Atların kişnemesi kendilerini eğerden aşağı atarcasına hoplatır. Atlarını beyazlarla

kefenlemiş, bayrakları ise oklarının başındaki düşman kelleleridir.”

Evet... Bu kahraman kılıcının üzerine bayrağı çekme yerine cengâver birinin kellesini bayrak ediniyor. Vallahi savaş... savaş...! Bu ümmetin şanını cihad yüceltmiştir. Nitekim bu hususta Rasulullah (sav) cihaddan geri kalacaklar hakkında şunu buyurmuştur: **"Allah sizin kalbinize acziyet sokacak, düşmanlarınızın kalbinden de sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır.”** Sahabeler: Ey Allah'ın Rasulü kalbimize sokulacak o acziyet nedir deyince, Rasulullah da; **“O dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir"** buyurmuştur.

Evet...Dünya sevgisi.... Dünya sevgisi... Bırakın onu, yüce Mevla'nın buyurduğu gibi;

"Onlarla, yeryüzünden fitne kalkıncaya ye din yalnız Allah'ın oluncaya kadar, savaşın.” (el-Enfal, 39)

Ta ki şirk yaygınlaşmasın. Ta ki yeryüzünde din yalnızca Allah'ın olsun. Allah'ın dinine kılıçsız, silahsız ve pasiflikle yardımda bulunacaklarını zannedenler, Allah'ın dininin gelişim seyrini bilmeyen ve vehme kapılan kimselerdir. Bu nedenle yahudiler Tunus'a girip orada Filistin Kurtuluş Örgütü mensuplarını bombaladıklarında hiç kimse ses çıkaramamıştı. Uçaklar Irak'ın nükleer santralini bombalarken üç arap devleti yanmış, fakat buna dair hiçbir top patlamamıştır.

Silahları neredeydi? Onlar zor günler için, sıkıntılı günler içinmiş! Uçaklar, tanklar zor günler için saklanıyormuş! Peki o zor günler ne zaman olacakmış? Şöyle bir hikaye anlatırlar:

Birisi varmış durmadan silahını parlatır dururmuş. Bir gün hanımı ona: "Bu tabancayla uğraşmaktan başka işin gücün kalmadı!" demiş. Adam da: "Bu zor günler

içindir" diye cevap vermiş ve bir gün eve hırsız girmiş, evin eşyalarını toplamaya başlamış. Kadın sese uyanır ve kocasını kaldırarak, "Bey, silahım alda hırsızı uzaklaştır" demiş. Yine kocası; "Hanım, bu zor günler içindir... Zor günler içindir!" diye cevap vermiş. Ve hırsız eşyaları toplayıp gitmiş. Silahsa zor günler için bekletilmiş (!)

Yine bir gün aynı adam dışarıda hanımıyla birlikte gezinirken hanımının güzelliğini gören hırsızlar gelmiş adamın elinden karısını alıp kaçırmışlar. Kadın, göz yaşlan içinde; "silahını kullan, beni kurtar" diye feryad etmiş. Ama nafile... Kocası; "Ben bunu zor günler için bekletiyorum" demiş. Karısı hırsızlarla birlikte uzaklaşmış, silah ise zor günler için kalmıştır. (!)

Evet! Bunlar askeri güçlerini ne güne saklıyorlar? Zor günler için mi? Dünya Müslümanlarının çoğunluğu güç ve

kuvvetlerini zor günler için beklettiklerini söylemektedirler. Halbuki yüce Mevla;

"Yeminlerini (ve ahitlerin!) bozan ve Peygamberi (yurdundan) çıkarmaya kalkışan bir kavimle, size karşı ilk defa onlar başlamış oldukları halde neden savaşmazsınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz?" (Tevbe, 13) buyurmaktadır.

Âyet-i kerimede savaşın gerektiğine dair iki husus zikredilmektedir. Bunlardan biri; sizi (yani müminleri) ve Peygamberi yurtları olan Mekke'den çıkarmalarıdır. Diğeri ise; mallarına el koymalarıdır. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifte mealen şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde kula: Senin şurada şu sözü söylemene engel ne idi, diye sorulacak, kul da: Ey Rabbim insanlardan korkmaktı, diyecektir. Aziz ve celil olan Allah da: Ben'den korkman sana daha fazla yakışırdı, buyuracaktır." Bu sözümü bitirirken,

kendim için de sizin için de Allah'dan af dilerim.

17–27. AYETLERİN TEFSİRİ

17- Müşrikler, kendilerinin kâfirliğine şahitlik ederken, Allah'ın mescidlerini imar edemezler. İşte onların yaptıkları boşa çıkmıştır. Cehennem'de devamlı kalacak olanlar da onlardır.

18- Allah'ın mescidlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı gereği gibi kılan, zekat veren ve yalnız Allah'tan korkan kimseler imar ederler. Umulur ki onlar,doğru yolda bulunanlardan olurlar.

19- Hacılara su dağıtan ve Mescid-i Haram'ı imar edenle, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihadda bulunanı bir mi tutarsınız? Bunlar

Allah katında eşit değildirler.Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.

20- İman eden, hicret eden, Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler, Allah katında daha büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerdir.

21- Rableri onları, katından bir rahmet, rıza ve cennetlerle müjdeler. Onlar için Cennet'te devamlı nimetler vardır.

22- Onlar orada devamlı kalacaklardır. Şüphesiz ki, büyük mükafat Allah kalındadır.

23- Ey mü'minler! Eğer inkârı imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

24- Ey Muhammedi De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız,kardeşleriniz,

eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar,durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler;Allah'tan, peygamberinden ve Allah yolunda cihad etmekten sizin için daha fazla sevgili ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

25- Şüphesiz ki, Allah size birçok yerde ve Huneyn savaşı yapıldığı günde yardım etmişti. O gün sayınızın çokluğu sizi gururlandırmıştı. Fakat çokluğunuz size bir fayda sağlamamıştı da, o geniş yeryüzü size dar gelmeye başlamıştı. Sonra da yüz çevirip geri kaçmıştınız.
26- Sonra Allah, Peygamberinin ve mü'minlerin üzerine emniyetini indirdi. Görmediğiniz askerler gönderdi. Kâfirleri de azaba uğrattı. İşte kâfirlerin cezası budur.

27- Bundan sonra Allah, dilediği kullarının tevbesini kabul eder. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir."

İbnü'l-Munzir ümmetin icmasını naklederek şöyle diyor: "İlim ehli, Peygamber (sav)'e küfreden kimsenin zındık olacağı ve öldürülmesi gerektiği hususunda ittifak etmiştir. Ebu Hanife'nin dışında buna muhalefet eden olmamıştır. Yani bu görüş Hanbeli, Maliki, Şafii mezhebinin ve Ishak'la tüm ilim ehlinin görüşüdür. Ancak İmam Ebu Hanife ise**: "Peygambere küfreden zımmi (müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslim) kimse öldürülmez. Çünkü o, Rasulullah (sav)'in kadrini bilmemektedir."**

Ancak, müslüman bir kimse Peygamber (sav)e küfrettiği zaman bu onun zındık olduğunun alametidir. Yani, bu hal onun uzun zamandan beri kâfir olduğunun alametidir. Müslüman görünmesi ya korkusundan ya da İslâm devletinde bir göreve tamahından veya öldürülmekten korktuğundandır. Mesela namazı terk etmesi gibi, çünkü İslâm devletinde İslâm'a

göre yaşamayan insanın bir kıymeti yoktur. Bir insanın Allah'a olan yakınlığı onun âlimler ve insanlar nazarındaki değerini yüceltir. Bu nedenle İslâm devletindeki kişinin İslâm'ın prensiplerine sahip çıkmaktan, onlara göre kendisini şekillendirmekten başka bir yolu yoktur. İnsan ameliyle değer kazanır. Hz. Ömer (ra)'ın da dediği gibi: "İnsan verdiği imtihanlarla ölçülür, davadaki geçmişi ile ölçülür, maddi ihtiyaçlarına göre muamele edilir." Ömer (ra) ganimet, zekat vb. malları dağıtırken bunları söylerdi. Yani; insan İslâm'daki amelleriyle itibara alınır. İnsan davadaki öncülüğüne ve eski oluşuna göredir. İnsan ihtiyacına göredir. Yani çoluk çocuk sahibi kimsenin ihtiyacı ile kimsesi olmayan kimsenin ihtiyacı bir değildir, diyordu. İslâm devletinde her insan sadakati ve ameli kadar yücelir. Emin kişiye güvenilir, hain kişinin hainliği ilan edilir. Doğru söyleyene inanılır, yalan söyleyen ise

yalanlanır. Bugün bizlerin yaşadığımız cahiliye döneminde ise durum, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda ifade ettiği gibidir: "Deccal'den önce insanları aldatan yıllar yaşanacaktır. O yıllarda yalan söyleyene inanılacak, doğru söyleyen ise yalanlanacaktır. Güvenilen kişi hain ilan edilecek, hain ise güvenilen biri olarak itibar edilecektir." Evet, bugün insan devletten çalabildiği kadar yükselir, bir fakir az bir miktar para çaldığında hapsedilir ve herkese teşhir edilir. Fakat milyarları çalan maliye müdürü terfiye edilir, maliye bakanı yapılır. Size bir olay anlatacağım;

Ürdün Bakanı Ebu Leheb

Ürdün'de, Baas partisine mensub Ebu Leheb isminde bir bakan vardı. Arkasında aşireti olduğu için son derece cüretkar biriydi. Babası kabile reislerindendi. Sağlık bakanı idi ve başbakana devamlı

muhalefet eder, onu eleştiren konuşmalar yapardı.

Bir çocuk madeni bir kuruşu yuttuğundan dolayı hastaneye kaldırıldı. Ama çocuk kurtarılamadı ve öldü. Bunun üzerine başbakan devamlı kendisine karşı çıkan Sağlık Bakanını yermek için bir fırsat yakaladı ve onun hakkında şöyle dedi: "Vallahi merak ediyorum, acaba Sağlık Bakanı ne yapmakta? Bir çocuk madeni para yutmakta, kurtarılamayarak ölmekte" der. Sağlık bakanı Ebu Leheb'in cevabı ise: "Bundan daha da fazla şaşılması gereken bir husus var; o da bir kuruş yutan ölüyorda, milyonları yutan ölmüyor!"

Evet!.. Yalancı kişi doğrulanır, doğru kişi ise yalanlanır.

Mevcud beşeri sistemlerdeki yöneticilerin etrafında dürüst bir insan bulabilir misiniz? Onların yanında münafık ya

da riyakâr kimselerin dışında kimseyi bulamazsınız. İslâm devleti olduklarını iddia eden Ürdün vb. ülkelerde yöneticilerin dayandıkları bir âlimi ya da âlim bir bakanı bulabilir misiniz? Hayır... Ürdün de yaklaşık otuz yıldan beri Adalet Bakanı genellikle hristiyanlar-dan olmaktadır. 1955'ten beri Adalet Bakanı hristiyan! Şu ana kadar da Adalet Bakanı hep hristiyanlardan olmaktadır. Çünkü Adalet Bakanı'nın adaletli olması için "Allah üçün üçüncüsüdür, Allah, baba, oğul ve ruhul kudüstür" diyen ve sarhoş gezen biri olması gerekli imiş.

Halbuki Maliye Bakanı öyle bir insan olmalı ki, kendine özgün bir mesele konuştuğu zaman bakanlığın elektriğini kullanmaktan korkmalı, oğluna bir mektup yazmak istediği zaman devletin kağıtlarından bir kağıda yazmaktan korkmalı.

Vallahi kardeşlerim, İslâm makam veya hüküm değil, İslâm hayattır, yaşantıdır. Buna bir örnek olarak bizim yetişmemizde emeği olanlardan Dr. İshak el-Ferhan'dır. Kendisi Ürdün Milli Eğitim ve Terbiye bakanı olmuştu. Amerikan büyük elçisi ve diğerleri onun Milli Eğitim Bakanlığından alınması için yoğun girişimlerde bulunmuşlardı. Bakanlığın bünyesinde eğitim programları müdürü idi. Milli Eğitim Bakanlığı hazırlanan programa göre kitapları basar daha sonra okullara dağıtırdı. Benim gibi bir dostu bu zata gidip de çocuğunun aldığı kitabı kaybettiğini söyler ve bundan var olan kitaplardan bir tane isterse bu zat elinin altında bulunan müdüre; "buna filan kitabı ver, benim hesabıma kaydet" derdi. Ay sonunda da borçlarını toplar, aylığından öderdi. İşte takva budur. Bunun bir diğer örneği de daha önce size kendisini anlattığım ve Mescidi Hüseyin'de Kral Abdullah'ın karşısına

dikilerek tebliğde bulunduğunu izah ettiğim Ebu Macid'dir. Bu zat da devlette yargı organlarında çalışıyordu. Mektup yazmak istediğinde evinden kağıt götürüp yazıyordu.

Biraz önce kendisinden bahsettiğim Dr. İshak el-Ferhan, el-Ezherde okumamıştı. İbn Teymiyye'nin fetvalarını da ezberlememiş-ti. el-Risale el-Hameviye adlı eseri de okumamıştı. Ebu Macid hukuk fakültesi mezunuydu. Dr. İshak Ferhan ise Beyrut'taki Amerika Üniversitesi mezunuydu. Hatta bu üniversiteden kimya dalında master yapmıştı. Bu üniversite mezunları kimya dalında doktora yapması için onu Amerika'ya göndermek istemişlerdi. Fakat yurtdışına öğrenci gönderme kurumu müdürü Halil es-Salim isimli bir hristiyandı. İshak'a şunu teklif etmişti. Biz seni Amerika'da insanlara tanıtmamız için masonluğa girmeni isti;foruz. Döndüğünde

de sana makam verelim. Dr. İshak ise ona şu cevabı vermişti: "Ben müslümanım, nasıl mason olabilirim?" Israrlarına rağmen kabul etmedi. İshak Ferhan çok zeki bir öğrenciydi. Ürdün'ün birincilerindendi. Amerika Üniversitesi'ni de birincilikle bitirdi. Dokuz ay içinde oradan masterini bitirdi.

Bir gün İshak Ferhan Lübnan Amerika Üniversitesi Ruhani Yönlendiricisi Konstantin Züreyk'in karşısına dikilmiş, ona cevap vermişti. Arap milliyetçiliğin atası diye adlandırılan Corc Habbaş'a da aynı şeyi yapmıştı. Adı gecen Konstantin Züreyk, İslâm'a saldırınca Amerika Universitesi anfisinde talebe olan Ishak Ferhan ona cevap vermişti. Bunun üzerine Üniversite Kurulu toplanarak İshak Ferhan'ın üniversiteden atılmasına ve Ürdün'e gönderilmesine karar verdi. İshak, Ürdün'ün Salt kentinde orta öğrenimini yapmıştı. Bu sebeble şehre döner dönmez oranın ileri

gelenleri Milli Eğitim Bakanlığına başvurdu, onun tekrar dönmesinin gerektiğini söylediler. Bu durum Milli Eğitim Bakanının gururuna dokundu. Dolayısı ile Amerika Üniversitesine bir mektup yazarak; "ya bütün Ürdünlüleri geri gönderin, yahut da İshak Ferhan'ı tekrar üniversiteye alın" dedi. Onlar da İshak'ı tekrar üniversiteye kabul etme mecburiyetinde kaldılar. Burada asıl önemli olan şu: Maaşallah Ferhan'ın acaib bir aklı olduğundan kimya dalında doktora yapmak için onu yurt dışına göndermek istemeleri meselesi. Bu adamlar masonluğa girmesi için ne kadar aşağıdan aldılarsa da hatta uçağın merdivenine kadar ısrar ettiyseler de İshak Ferhan "ben müslümanım, yahudilere uşak olamam" dedi. İlk önce bu hususta kendilerinden özür diledi, yumuşak davrandı. Fakat bunun herhangi bir fayda sağlamadığını gördü. Neticede uçağın merdiveninin başında

"tamam ben müslümanım, asla masonluğa girmem" dedi. Düşünebilir misiniz Amerika Üniversitesi ne yaptı? Yurtdışına kimya dalında öğrenci gönderme kontenjanını iptal etti. Eğitim ve pedagoji dalında kontenjan açıldı. Bunun üzerine İshak Ferhan Allah'tan kendisine bir lütuf olarak bu eğitim dalını seçti, okul programları hakkında doktora yaptı, memlekete döndüğünde Milli Eğitim Bakanlığı'nda programları hazırlama ona tevdi edildi ve o da bu yolla Ürdün'le birlikte birçok Arap devleti için faydalı oldu. Onların milli eğitimlerine İslâmî ruhu soktu. Katar'da, Umman'da, Yemen'de, Birleşik Arap Emirlikleri'nde bunlar görüldü, hepsi de eğitim programlarında Dr. İshak Ferhan'dan büyük yardımlar gördü.

Eğitim ve terbiyenin çok büyük önemi vardır. En büyük felaket birçok ilimleri tahsil edip âlimler nezdinde terbiye ve eğitim

görmemiş olmaktır. Bu eğitim ve terbiyeyi almamış kimseler İslâm için bir musibet, istihbarat birimleri için ise yutulacak bir lokma haline gelir.

İstihbarata hizmet edenlerin birçoğunun ilmi metinleri hıfzetmiş kimseler olduklarını müşahade ediyorum. Yani sırf kitapları okuyup da din adamları ve eğiticiler tarafından eğitilmeyen insanlar, devletle herhangi bir çatışmada yakalanıp götürülürler ve önce Müslümanların menfaatine gibi daha sonra da aleyhlerine kullanılırlar. Biliyor musunuz bunlar nasıl tutulup götürülür? Burunları delinir, oraya demirden bir halka geçirilir. İlk yakaladıklarına; "senin de burnunu delelim mi" derler. O da; "hayır" der, "o halde gel bizimle, biz senin namazı, orucu bırakmanı istemiyoruz. Müslümanlar aleyhine rapor sunmanı da istemiyoruz. Biz senin komünist birini gördüğünde adını bize vermeni

istiyoruz. Çünkü onlar İslâm'ın ve Müslümanların düşmanıdır" derler. Daha sonra bu zatı Baas Partisi mensuplarının aleyhine kullanır, hatta Arap milliyetçilerinin aleyhinde bile istihdam ederler. Daha sonra ise ona şu teklifte bulunurlar. "Aslında Müslümanlar iyi insanlar, onlar aleyhine bize bir şey getirme. Fakat camilerde problem çıkaran şu aşırı Müslüman Kardeşler var ya, biz camilerde ibadetlerin layığı ile yapılmasını istediğimiz için bizim meselemiz bunlarla. Sen bize onlardan sadece beyni yıkanmış zararlı olanlardan birkaç isim ver" derler. İşte bu adamlar insanı böyle yakalarlar.

Böylece değerli bir kardeş şuuruna varmadan şeytanın avanelerinin bir organı olur. Komünizme karşı çaba harcamayla başlar. İslâm'a karşı savaşmakla son bulur. Neden böyle olur? Çünkü o layık kişiler

elinde eğitilmemiştir. Terbiyeden yeterli kadar payını almamıştır.

Emin Şennar'ın Son Hali

Ürdün'deki İslâmî Partilerinden birinin önde gelen liderlerinden olan ve daha sonra istifa edip tüm insanlardan uzaklaşarak evinde oturup nafile namaz, oruç, teheccüt namazı kılarak ve Kur'an okuyarak günlerini geçiren birisi bana terbiye ve eğitim konusunda şunları anlatıyor. Kendisi kimseyi ziyaret etmiyordu, kimsenin de kendisini ziyaret etmesinden hoşlanmıyordu. Hatta insanların kendisine selam vermesini istemediğinden dolayı camiye dahi gitmiyordu. Bu nedenle onun ziyaretine gittim ve:

- **"Seni bu hale getiren şey nedir?"** diye sordum. O da:

- **"İnsanların beni ziyaret etmesinden hoşlanmıyorum. Fakat seninle karşılaşmaktan memnun oldum, ferahladım"**, dedi. O çok açık sözlü biridir. Kesinlikle hatır gönül için farklı konuşmaz. Dedi ki:

- **"Ben tüm insanlardan uzaklaştım, hatta evlatlarımdan ve hanımımdan bile. Onlar evdeler ama onlar bir vadide, ben başka bir vadideyim. Onların yiyeceklerini, içeceklerini ve benim üzerimdeki haklarını yerine getiriyorum. Ama onlar bir dünyada, ben başka bir dünyadayım."** Dedim ki;

- **"Peki, nasıl bu hale geldin? Çok acaib bir hal! Namaz, oruç ve kitapları mütalaa, insanlarla konuşmamak, camiye insanların musafahayla meşgul edilmemesi için gitmemek?"** dedim. O da;

- **"Biliyorsun, ben İslâmî bir partinin önde gelen liderlerinden biriydim. (Bu zat**

meşhur bir yazardır. Basında yazıları büyük ilgi çeker) Partide bir haftada otuz yedi ayrı grubu idare etmekteydim. Çok iyi hatırlıyorum. Bir defasında aralıksız on yedi saat particilik fikrine ikna etmek için bir takım insanlarla tartışmıştım. Daha sonra devlet aleyhine konuşmalar yapmaya başladık ve 47 veya 49 kişiyle birlikte tutuklandık. Tutuklandığımızın hemen ilk haftasında tamamı da partiden ayrıldılar ve ayrıldıklarını gazetelerde "yıkıcı partiden ayrıldık" şeklinde yazarak ilan ettiler.Onların ifadesiyle içlerinde yıkıcı partiden ayrılmayan tek ben kalmıştım. İstihbarat birimleri ayrıldıklarını bu şekilde ilan etmelerini istemişti. Onlara şöyle bir form sunulmuştu:

"Ben falan falanım. Yıkıcı... Partisinden istifa ettiğimi onlardan beri (uzak) olduğumu ve uğruna canlar feda yüce

krala bağlılığımı ilan ediyorum. Önemli olan mübarek memleketimizdir."

Onlar da bunu imzaladılar. Ben ise, bunu gururuma yediremedim. Bunu bir erkeklik ve gurur meselesi yaparak reddettim. İmzalamadım.

Uzun müddet bunların karşısında düşündüm. Daha sonra bunların neden böyle olduğunu, hastalığın ne olduğunu keşfettim. Hastalık; bizim onlara Allah'ı tanılamamamız idi. Onların Allah'la irtibatlarını kuramamamızdı. Biz onlara sadece fikir ve kültür olarak siyaseti ve siyasi tahlilleri öğretmiştik. Onları Allah'a bağlamamıştık. Ruhlarını gıdalamamıştık. Davetçilerde olması gereken sabrı öğretmemiştik. Peygamberin siyretini, Kur'an'daki peygamberlerin hayat ve mücadelelerini, kıssalarını öğretmemiştik. Öğrettiğimiz tek şey siyasetti. Siyasi tahlillerdi. Falan Amerikan uşağı, filan İngiliz

uşağı, filan Rus uşağı vb. şeylerdi. Gerçekte bu hal bir musibetti. Çünkü İslâm âlimlerine de dil uzatılmaya başlanmıştı.

İbn Asâkir şöyle diyor: "Kim âlimlere dil uzatarak onları kınarsa yüce Allah onun kalbini öldürür." Yine diyorki: "Alimlerin etleri zehirlidir. Onların etlerini yiyenlerin Allah tarafından maskelerinin düşürüldüğü muhakkaktır."

Gerçekten ben parti için çalışanların nasıl olduklarını şu an düşünüyorum. Bakarsın birileri uzun bir smokin giymiş. Cebleri kartlarla dolu. Ayrıca bloknotları üzerinde "filan Amerika uşağıdır, falan İngiliz adamıdır," her gördüğü adamdan bir kart alır, onu alamamazlık edemez.

Emin Şennar devamlı şunları anlattı:

"Hapishaneden çıktıktan sonra parti başkanının yanına gittim. Allah rahmet eylesin Beyrut'ta oturuyordu, vefat etti. Ona:

- Ey Şeyh! Yaşanmış olaylar, tecrübeler oldu. Bunlar hata götürmez, tartışılamaz hallerdi. Haftanın başında kırk yedi, kırk sekiz kişi yıkıcı partiden ilişkilerini kestiklerini ilan ettiler. Sırf gurur yaparak biri kaldı.

"Evet o da benim. Evet benim... Bunu İslâm için değil, gurur meselesi yaparak yaptım. Sebep ise şudur: Biz bu insanlara Kur'an'ı, Sünneti öğretmedik. Onları Allah'la bağlantı kurmak üzere eğitemedik. Bizler bundan öğüt ve tecrübe almalıyız değil mi?"

Kur'an, Sünnet, sahabe hayatını eğitim programlarımıza koymalı, gece eğitimleri ve gece namazlarını yaymalıyız. Parti lideri şeyhin ise bana cevabı şu oldu:

- **"Dinle Emin. Bir kısım dervişler yetiştirmek istemiyoruz. Gençleri heder etme"** dedi. İşte o zaman partiden çekildim ve anladım ki parti içinde kalmamın

herhangi bir faydası yok. Çünkü partide mühim olan particilik düşüncesinin yayılıp galip gelmesi ve taraftarlarının çoğalmasıdır. Doğru olsun yanlış olsun, hak olsun batıl olsun, karşımdaki rakibimi mağlub etmeye çalışmamdır. Mühim olan galip gelmedir. Böylece benim mensub olduğum parti ile diğer sosyalist ve benzeri partiler arasında herhangi bir fark kalmamaktadır. Sadece birinin adı İslâmî parti, diğerininki sosyalist parti. Gitsem parti liderine desem ki;

- **"Filan adam iyi bir adam, gecelerini namazla, gündüzlerini oruçla geçiriyor, insanlarla muamelesi hoş. Biz bunu partiye alsak ne dersin?"** O;

- **"Hayır bu partiye yaramaz. O iyi bir adam ama partiye uygun biri değil"** der. Ben de desem ki;

- **"Niçin?"** O da:

- **"Biz dinamik bir akla sahip, hareket adamı istiyoruz"** derdi." Evet bu zat bu hale gelmesini bu şekilde anlatmıştı.

Üstad Abdullah'ın İslâm Davetindeki Tecrübesi

Allah'a hamd olsun ben otuz yıldan fazla Allah'ın dinine davet için uğraşmaktayım. Çalışmalarım sonucunda şu neticelere vardım:

a. İslâm'ın ruhu üzerine bina edilmeyen tüm yapılar ne kadar yüksek olurlarsa olsunlar, yıkılmaya mahkumdurlar. (Aslında davetçilerin adetleri şudur; halkın önünde yetkili insanlar göstersin diye kendisine tabi olanları abartır, tabiri caizse şişirirler. Ta ki davaya yeni adamlar kazandırsınlar). Fakat şurası iyi bilinmelidir ki davetçi arzulanan gibi olmazsa ne kadar şişirilirse şişirilsin, böyle bir davetçi hem davetin hem de İslâm'ın aleyhine bir bela ve bir felakettir. Yani

kendisine, eğitimine itina göstermeyen, azimetleri seçmeyen, namazı, orucu hakkı ile ifa etmeyen davetçi devamlı aşağı düşer, çerçöp haline gelir.

b. Dava ile ilgili düşüncesi ile birlikte kendisini ruhi ve psikolojik olarak yetiştirmeyen, düşünce ile birlikte ruha, Allah'la irtibata ve çokça ibadet yapmaya kendisini vermeyen davetçinin, kalbi katılaşır. Olduğu yerde kalır, artık böyle bir insan çok değerli şeyleri de beğenmez olur, hiçbir şey kendisini etkilemez. Burnunun doğrultusunda hareket eder.

c. Kendi hizbi tarafından gelmeyen herhangi bir iyiliği sevmez, ondan hoşlanmaz. Böylece aziz ve celil olan yüce Allah'a kulluk edilmez, hizbe kulluk edilmiş olur. Çünkü kulluğu Allah için olsaydı, Allah'ın dininin yayılmasından ve hayrın çoğalmasından sevinirdi... Neden hayırların Tebliğ Cemaatı eliyle gelmesinden

hoşlanmıyorsun? Neden hayırların selefi cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Eğer sen aziz ve celil olan Allah'a kulluk ediyorsan hoşlanır olmalısın. Mesela sen bir hizibten olsan, selefilerden biri de hadis hakkında kitap yazsa, kitabında sahih hadisler zikretse, sen de ona baksan ve kitabın gelecekte İslâm'a ve müslüman nesle faydalı olacağını görsen, senin bu yazar hakkında; "Allah kulun mükafatını versin" demen ve bu kitabın okunmasını gençlere tavsiye etmen gerekir. Evet sen, hayrın yayılmasını ve gençlerin İslâm üzerine eğitilmelerini istiyorsan bunu böyle yapmalısın. Fakat hizibçi düşünce bunu yapmaz. Hizipçi düşünce, ne kadar salih, alim de olsa hizbin dışındaki herhangi bir insanı övmenin isabetsiz olacağına inanır. Peki hizipçi felsefe ve düşünce neden böyledir? Çünkü bu kitabı tavsiye ettiğinizde gençler ondan etkilenecekler, senin hizbine

olan bağlılıkları azalacağından korkulur. O halde şöyle bir denklem ortaya çıkar. Madem ki hizbin dışında bir takım insanları öne çıkarma, gençlerin o kişi ile etkilenmelerine sebep oluyor, öyleyse hizbin dışından herhangi bir kimse öne çıkarılmamalıdır. İşte Allah'ın dışındaki bir şeye ibadet buradan başlamaktadır. Bu halde biz insanların hayrım düşünmüyoruz, Allah'ın dinine yardım etmeyi istemiyoruz, hizbimize tapıyoruz şeklinde bir tavır takınmış oluruz.

Dikkat edin!

İslâm büyük bir ırmağa benzer. Her İslâmî çalışan gruptan o büyük ırmağa küçük ırmaklar akıp takviye ederler. Mesela Müslüman Kardeşler'den oraya bir nehir akar, Selefilerden başka bir nehir akar, Tebliğcilerden başka bir nehir akar, filan İslâmî gruptan diğer bir nehir akar. Sen ise bütün nehirleri kurutup sadece kendi

hizbine ait olan küçük nehirciğin bu büyük ırmağı beslemesini düşünüyorsun. Böylece İslâm'ın büyük ırmağım kurutmaya çalışıyorsun. Bakarsın biri gelir ve şunları söyler: "Sakın Tebliğ Cemaati ile bir yere gitme, hizbimize bağlı olacağına dair verdiğin biati unutma, meseleyi iyi düşün." Vakıa Tebliğ Cemaatı hoş insanlar. Her perşembe günü gidip camilerde yatarlar, insanları ziyaret ederler. Peki, kardeşim senin böyle söylemen İslâm değil, o halde niçin bunu söylüyorsun? Ben gidip Tebliğ Cemaatinden İslâmî adabı tevazuyu öğreniyor ve şer'i şerif hakkında o insanlardan doktora almak istiyorum. Ben onlarla gideceğim. Cahil olan bir adamın dersini dinlemeyeceğim. Bakarsın ki o kişi seni davet eder, iki hafta uğraşıp hazırlamaya çalıştığı bir veya iki cümleyi sana anlatır. Karşısında bulunanlar da onun karşısında küçük öğrenci gibi dinlerler. Şayet

o insanlara diyecek olsan ki; **"burada niye vaktini kaybediyorsun? Niçin faydalanacağın ve Müslümanları da faydalandıracağın hareketli bir felsefe kitabı okumuyorsun?"** Onlar sana şu cevabı verirler: **"Ben buradan bereketlenmek için oturuyorum."** Evet, bereket almak için oturuyorlar. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Hiçbir topluluk Allah'ın evlerinden bir evde bir araya gelip Allah'ın Kitabını okumaz ve onu öğrenmeye çalışmak istemezler ki, onların üzerine huzur inmiş olmasın, rahmet onları kaplamış olmasın, çevrelerini melekler kuşatmış olmasın ve Allah onları kendi katındakilerine anlatmış olmasın."** Sen bundan daha fazla ne istiyorsun.

Maalesef bu tür maneviyatlar Müslümanların gözünden kayboldu. İşte, felaketlerin en büyüğü ve Allah'a davet eden dostlarımızın en büyük, ayıpları budur.

Değerli kardeşler! Allah'a kulluk edin Allah'a! Vakıa bir cemaat içinde eğitilmek ve cemaatle birlikte yardımlaşarak hareket etmek ve mutlaka bir cemaatin içine girmek zaruridir. Fakat Allah'a kulluk edin. Hizbe ve cemaate değil. Dediklerim anlaşıldı mı?

Bizler, Hanefi mezhebinin taassubunda olmaları nedeniyle Afganlı kardeşlerimizden neler çekiyoruz? Kandahar bölgesine şu an Arap gençler giremiyor. Neden? Çünkü Araplardan yardım almak caiz değildir diye fetva çıkardılar. Arap gençlerin cepheye gitmelerine izin vermiyorlar. Çünkü onlar Hanefi mezhebini yok edip Vahabiliği yayıyorlarmış! Mezheb taassubu müslümanları bu hale sürükledi. Allah'a hamd olsun bu bölge küçük bir bölge. O bölgede bu hali reddeden bazı büyük komutanlar bulunmaktadır. Mesela Mevlevi Gulam Muhammed Garib bunlardandır.

Grubçuluk taassubu da mezheb taassubu gibi müslümanların birbirlerini çirkin görmelerine sebep olmaktadır. Fikri gelişimi kapamakta ve hayırları sadece kendi adamlarından kabul etmekte. Çünkü onlar kendi grubundan. Bu hâl kişiyi birçok hayırdan mahrum bırakmaktadır. İbadette ihlastan mahrum bırakmaktadır. Tüm müslümanları sevmekten mahrum bırakmaktadır. Kendi grubundan, cemaatinden veya partisinden olan müslümanları sevip dışındaki müslümanları sevmemeye neden olmaktadır. Bu musibettir. Bir cemaatten ol, fakat tüm müslümanları sev ve gönlünü, hayra açık tut.

Hizipçi birine Tebliğ Cemaati sorulduğunda; **"Vallahi onlar insanları cihada davet etmiyorlar, siyasi meselelere eğilmiyorlar vb. şeyler"** der, onları hesaba katmaz. Peki, onlar kahvelerden sarhoşları

alıp camilere getiriyorlar. Böylece yolun yarısını katetmiş oluyorlar. Sende onların elinden tut, onları cihada ulaştır.

Bazı Araplar, bizim burada kampımıza geldiler ki kampı tebliğ gezileri yapmaya çağırsınlar. Evet... Kardeşimiz Müsenna ve İlyas bize bu maksatla gelmişlerdi. Biz onları tuttuk, eğittik, onlar burada kaldılar, cepheye gönderdik. Hülasa tebliğciler büyük bir mesafeyi aşmış oluyarlar. Sen de onların elinden tut yolu tamamlat.

Kusursuz hiçbir cemaat yoktur. Herhangi bir cemaatte bulunan iki, üç kusur için onlardaki tüm hayırları kesip atmak olmaz. Onların ayıplarını terket, güzel amellerini al. **"Falan cemaat şöyledir! Filan cemaat böyledir! Tebliğ cemaatini boş ver! Selefiler katıdırlar"** gibi sözlerle Müslümanları elinin tersiyle itip atma. Bilmiyor musun ki akılları hurafelerden kurtararak İslâm'a sayısız hizmette bulunanlar selefilerdir. Ben

şunu itiraf edeyim ki; eninde sonunda lütuf Allah'a aittir. Fakat üstad Nasiruddin el-Bânî'nin düşüncelerimdeki ve akidemdeki etkisi büyüktür. Ben akaidde ve düşüncede de selefiyim. Bazıları benim hakkımda İbn Bâz'a ve başkalarına giderek dedikodu yapmakta, bu Afgan cihadında selefilerin karşısındadır. Falan cemaata selefi oldukları için yardım etmek istemiyor. Vallahi, dedim ki; **"İster İbn Baz'ın ister başkalarının yanında asılsız dedikodular yapın. Mühim olan alemlerin Rabbi huzurunda dedikodu yapamamanızda".**

Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması

Bin Baz'a benim hakkımda birçok asılsız dedikodularda bulunmuşlar. Hacca gittiğimde Bin Baz'la karşılaştım.

-O beni sever ya da onun beni sevdiğini sanıyorum- Bana:

- **"Ya Abdullah! Hakkında övenler de karalayanlar da çoğaldı"** dedi. Ben de:

- **"Dinle ya Şeyh Bin Baz"** dedim. (Bir odaya geçtik ve oturduk. Yanımızda Abdülmecid ez-Zindani'de vardı.) Ben:

- **"Şeyh Bin Baz! Benim İhvan-ı Muslinimden olduğumu biliyor musun?"** dedim. O da:

- **"Evet"** dedi. Ben:

- **"Vallahi, seninle konuşmaya başlamazdan önce, şunu sormak istiyorum, senden hiç dünyalık bir menfaat bekledim mi?"** Bin Baz:

- **"Hayır"** dedi. Bunun üzerine ben:

- **"Bundan sonra da senden herhangi bir şey beklemeyeceğim. Şimdi seninle sadece Allah için konuşacağım"** dedim. (Yanına giderken kendi kendime şöyle demiştim. Bin Baz'ın bana kızması veya beni

sevmesi bana neyi kazandırır? Sonra hatırıma şu geldi.

Sen iyi bir adamı davetten mahrum etmiş olursun. Yoksa ondan sana ne gelecek? Hiçbir şey gelmeyecek) Sonra vallahi! Ya Şeyh Bin Baz, sizin davetini yaptığınız bu selef akidesine ben sizi tanımazdan on yıl önce davet etmekteydim. Yani bu bizim için yeni bir husus değildir."

Evet ben selefiyim. Fakat ben cihad meydanlarında Selef akidesinin ticaretinin yapılmasını istemiyorum. Neden Selef akidesini siyasi bir hizib yapmak istiyorsunuz? Selef akidesi benim de akidemdir. İslâm ümmetinden yüce Allah'ın nezdinde kurtuluşa ermek isteyen herkesin de akidesidir. Fakat bunu siyasi bir kalıba sokmak için ısrar etmeniz ve bu kalıba girmeyen herkesin selefi salihin akidesinde olmadığını belirtmeniz doğru değildir. Bizler

de selefi salihin akidesi üzereyiz. Bin Baz'da ihlas ve müslümanlara fayda olduğunu zannediyorum. Yüce Allah'a karşı kimseyi tezkiye etmeyiz ama onun iyi birisi olduğunu zannediyoruz. Çünkü müslümanların olduğu her mıntıkada Şeyh Bin Baz'in bir hizmeti vardır.

Bin Baz'ın düşüncesi selefidir. Ancak hizibci değildir. Selefi siyasi herhangi bir hizbe dahil değildir. Zihniyle, kalbiyle, ruhuyla İslâm için vardır. Nerede olursa olsun grub ayırımı yapmaksızın İslâm'ı sever. Suriye'de İhvan-ı Müslimin mevcut tağuta karşı cihad başlattığında Bin Baz bu cihadın İslâm için olduğuna dair fetva verdi. Bu fetva Suud şartlarında azımsanacak bir şey değildir. Çünkü bu fetvayla Suriye'de mücadele eden mücahidler için mal ve zekat toplamak serbest olmuştu. Halbuki bu fetva iki devlet arasındaki ilişkileri olumsuz yönde etkiledi.

Afganistan'da cihad başladığını işittiğinde yine fetva yayınladı ve cihadın farz-ı ayn olduğunu, onlara mal vesair yardımların yapılmasının gerekliliğini bildirdi. Herhangi bir bölgede mazlum müslümanlar olduğunu işittiğinde onların yöneticileri aleyhinde fetva yayınlıyor. Üzerinde bulunduğu konum İslâm'dır. Gaye Allah'ın rızası ve Rasulünün (sav) Sünnetine ittibadır.

Bir takım kimseler selefiliği siyasi bir hizib haline getiriyor ve ona dahil olanı kurtulmuş, dışında kalanı ise akidesi fasid olmuş kabul ediyor. Dillerine düşenin vay haline! Onun için hiçbir hak, hukuk ve yakınlık gözetmiyorlar. Bin Baz'a veya Kasîm bölgesinde yaşayan İbn Useymin'e gidip; "işte şu şöyle dedi, bu böyle dedi vs." şeylerde bulunmaktalar. Hatta onlardan bir kısmı bana geldi ve: "Duyduk ki sen Suud âlimleri hayız ve nifas âlimleridir" diyormuşsun dedi. Ben: "Kimi kastediyorsun?"

dedim. O "Mesela, Şeyh Bin Baz, Şeyh İbn Useymin" dedi -La havle vela kuvvete illa billah- Benden, Şeyh Bin Baz ve Şeyh İbn Useymin'e yönelik böyle bir şeyin sadır olması mümkün değildir. Ben bunu âlimlere ve özellikle de bu iki âlime yönelik söylediğimi zannetmiyorum.

Gerçekten ben bu ikisini severim. Ve onlara olan sevgimde de sadıkım. (*) Azzam, Şeyh Bin Bâz'ın iyi taraflarını belirtiyor. Azzam'ın şehadetinden sonra bazı nahoç tavırlarını değerlendirmesi mümkün değil.)Çünkü onların ihlaslı ve samimi olduklarına inanıyorum. Evet, orada tanıdığım bazı insanlar vardır ki bunlar Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satmakta ve Suud'da dinlerinin basit bir değer karşılığı ticaretini yapmaktalar. Ve ben oradayken onların yüzlerine karşı bunu söylüyordum. Onlara: "Biz devamlı ölülerle, kabirlerle koşulan şirki anlatıyoruz. Neden

dirilerle koşulan şirki anlatmıyoruz? Ne acaibtir. Seyyid Bedevi'den Bedevi tarikatının reisi olan ve kabri Mısır'ın Tanta kentinde bulunan Seyyid Ahmed Bedevi ve onun kabrinden başka şey yok mudur? Zavallı Seyyid Bedevi. Şayet onun yanında da Hafız Esad gibi koruyucuları olsaydı sizden biriniz onun aleyhine konuşmaya cesaret edebilirmiydi? Fakat Hafız Esad'ın polisleri ve ordusu vardır. Ülkesinde İslâm'ı ve müslümanları katletmektedir. Aleyhinde tek bir kelime işitmedik. Ölülerle Allah'a şirk koşulması anlatılmakta. Ama dirilerle Allah'a ortak koşulması tamamen bırakılmakta. İnsanları tağutlara kulluk ettirenler hakkında tek kelime işitememekteyiz.

Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup Ya da Cemaatine Değil

İslâmî Harekette terbiye zaruridir. Cemaat olmak zaruridir. Ancak bizler

Allah'ın rızası için cemaate dahil olmuşuz. Öyleyse Allah'a kulluktan cemaat, grup veya partiye kulluk eder hale dönmemeliyiz. Allah korusun amellerimiz boşa gider de hiç farkında dahi olamayız. Bu en büyük musibetlerdendir. Bazı sadık, ihlaslı ve tağuta karşı mücadele içerisinde bulunan, hakkı konuşan ye bundan dolayı işkencelere maruz kalan kimse hakkında; "bir gence falan hizibteki bu kimse hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunuzda; o kimse kendi grubundan olmadığı için "boş ver onu" demekte. Neden? Çünkü o kendi hizbinden değildir. O halde hayırlar kendi hizbindeki kimseler tarafından sadır olmuşsa iyidir, sevilir, değilse sevilmez ve değersizdir!

Peki sizlerin ümmetçiliğiniz nerede? Dünya müslümanlarına karşı haliniz ne olacak? İslâm ümmeti bir milyarı aşkın. Bütün bunlara hayrı öğretmek gerekiyor. Buralarda zulme karşı durmak ve buralarda

Allah'ın dinini yaymak icab ediyor. Sizin İslâmî topluluğa karşı oranınız ne kadar?

Arkadaşlar, inanır mısınız adları İslâmî Partiler olan bazıları, yeryüzünde karalamadıkları ve hakkında şüpheler uyandırmadıkları hiç bir İslâmî cemaat bırakmamışlardır. Onları dünyadaki kâfir güçlerle irtibatlandırmaya çalışmışlardır. Pakistan'daki İslâm cemaatini sorarsın; "onlar uşaktır" derler, İhvanı Müslimin; "onlar da uşaktır" derler. Yani dünyada etkinliği bulunan İslâmî çalışma ve cemaatlere mutlaka bir damga basarlar. "Bu grubun içine girmen dinini ifsad eder, kalbini ifsad eder" derler. Bunlar hayrı, hakkı ve nuru sevmeyen tiplerdir. İnsanlık derecesinden düşüp sinek seviyesine ererler. Sinekler ancak mikrobik yerlerde yumurtlar ve oralarda çoğalırlar. Sineği temiz yere götürdüğünüzde dayanamaz ölür. Kalbi hasta olan insanlar da böyledir. Bataklıklar

ararlar. Yarasalar gibi karanlıkta yaşamayı isterler. İnsanların etlerini yerler, koğuculuk yaparlar, yalan söylerler bütün bunları da İslâm adına yaparlar.

Ey müslümanlar! Bu İslâm değildir. Şayet siz herhangi bir grup veya İslâmî cemaatte iseniz sadece kendi grubunuz için iyilikleri sevip diğerleri için sevmemenizin İslâm olmadığını biliniz. Yüce Mevla bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki:

"De ki; eğer siz Rabbimin rahmet hazinelerine sahip olsaydınız yine de harcamaktan korkar, onu elinizde tutardınız. Doğrusu insan çok cimridir." (İsra, 100)

Eğer göklerin ve yerin hazineleri onun elinde olsa, kendi grup veya partisinin dışında kimseye bir zırnık dahi koklatmaz. Yeryüzünün tüm bölgelerinde örneğin Ürdün'de, Mısır'da sayıları ikibine dahi ulaşmaz ama kendi dışında kalan insanları

sanki kâfirmiş gibi değerlendirmeler, onlarla çatışmalar, köklerini kazıma uğraşıları ve nefretler! İslâm bize böyle mi öğretti! "Müslüman müslümanın kardeşidir," ilâhî emir nerede? Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun, ister Endonezya'da, ister Japonya'da ister Mısır'da bulunsun, kendi cemaat veya partisinden olsun veya olmasın Müslüman müslümanın kardeşi değil midir? Müslümanlara faydalı olabilmesi için illa da bu dar halkaya girmek, beş yüz kişiye dahil olmak zorunda mıdır? İşte musibetlerin en şerlisi bu tür anlayışlardır. İçimizdeki en büyük musibet budur. İslâmî çalışmadaki en büyük musibet budur.

Ey müslümanlar! Ben şunu sormak istiyorum: Sizler İslâm devletini mi kurmak istiyorsunuz? Tüm dünya müslümanlarını kapsayan tek İslâm devletinin kurulmasına mı davet ediyorsunuz? Tek İslâm ümmetini

oluşturmak mı istiyorsunuz? Şu anda sizler İslâm için uğraşan beş yüz kişilik bir topluluk olarak, yine İslâm için çalışan diğer bir beş yüz kişilik toplulukla anlaşmaya güç yetiremiyorsanız, yanı başınızdaki İslâmî üçüncü bir cemaatle birleşemiyorsanız, sizler nasıl dünya İslâm devletini, tek İslâm ümmetini kurabilirsiniz? Sıkıntılı günlerde toplamınız iki bin, kolay günlerde üç bin ise ve her bir fert diğerine öfkeyle, kinle bakıyorsa, bir araya gelme ölçüsü Kur'an ve Sünnet olma yerine herkesin kendi halkası oluyor, âlimlerin ve İslâm davetçilerinin gıybeti yapılıyor ise, bu bizim yolumuz olamaz, bizim prensibimiz ya da metodumuz bu olamaz. Çünkü bu hâl üzere İslâmî çalışma musibete dönüşür, müslümanlara zarar veren son derece zehirli bir hale gelir.

İslâmî çalışma Abdullah oğlu Muhammed Mustafa (sav)'in getirdiği

ölçüler doğrultusunda olmak zorundadır. İslâmî çalışmanın ruhunu Rasulullah (sav)'e ve tüm İslâm davetçilerine hitab eden şu âyet-i kerimeler belirlemiştir: "Biz seni ancak alemlere bir rahmet olarak gönderdik." (el-Enbiya, 107) "(Sen) tüm insanlar için bir müjdeleyici ve uyarıcısın." (Sebe, 28) İşte İslâm budur. İslâm senin cemaatin, grubun veya partin değildir. İslâm tüm insanlığa bir rahmet olarak vardır. Kimden, hangi grubtan sadır olursa olsun hayırları sevmek zorundasın. Örneğin bir selefi sahih hadisleri, zayıf hadislerden ayırmak için uğraşıyorsa ona; "Allah senden razı olsun" diyebilmeliyiz. Çünkü o teorik yönden büyük bir boşluğu dolduruyor. Tebliğ cemaatinden birisi için; "Allah razı olsun" de. Çünkü o da pratik olarak iyiliği emr ediyor, kaybolan insanları tekrar İslâm'a kazandırmaya çalışıyor, böylece başka bir boşluğu dolduruyor. İhvan-i Müslimin için; "Allah razı olsun ve

Allah mükafatlarını versin" de. Çünkü onlar, müslüman olmayan idarecilerle ve tağutlarla çarpışıyorlar. Böylece en büyük boşluklardan birini dolduruyor ve müslümanların açıklarını kapatmaya çalışıyorlar. İnsanları nurdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü nur senin pencerenden çıkmıyor, insanları hayırdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü hayır senin evinden çıkmıyor. Önemli olan tüm evlerin aydınlanmasıdır, tüm kalblerin nurlanması, tüm gönüllerin parlamasıdır. İslâm için çalışmak budur.

İslâmî çalışma Allah için olmalıdır. Allah için başlayıpta, Allah'ın dışındaki için son bulmamalıdır. Allah için hayırları severek, isteyerek gayretli bir nefisle giripte Allah'tan başkası için son vermek caiz değildir. Vallahi öyle gayretli gençler görüyordum, devamlı namazlarını mescitlerde kılıyor, sakalım bırakıyor ve yanında herhangi birinin gıybeti

yapıldığı zaman onu işitmemek için orayı terk ediyor, sigara içmiyor, sinemaya gitmiyor, bir şeyin haram olduğunu işitince onu işlemiyor, daha sonra bir gruba veya partiye dahil oluyor, bir ay sonra ise tüm ahlakı değişiyor. Artık cami ve cemaatten uzaklaşıyor, sakalını kesiyor, kendi grubu veya partisi dışındaki müslümanları sevmiyor, onlarda onu sevmiyor!

"Sabahları fıkıh dersine gelen falana ne oldu, neden gelmiyor?" diye sorduğumuzda;

- "O falan hizbe dahil oldu."

- "Olabilir, neden gelmiyor?"

- "O şimdi senin uşak olduğunu, kullanıldığını söylüyor!"

- "Neden sakalını kesmiş?"

- "İstihbaratın kendisini tanımaması, İslâm'a davet ettiğini bilmemesi için! Çünkü

İslâmî mücadele vacip (farz), sakal ise sünneti müekked!

- "Sigara içmezken sigaraya başlamış."

- "Neden?"

- "Çünkü sigara haram değil! Sinemaya gitmeye başlamış"

- "Neden?"

- "Çünkü çıplak resimler haram değil!"

Allah'a yönelen ihlaslı, samimi bir müslüman iken bir ay sonra İslâmî çalışmaya (!) giriyor ve tamamen değişiyor. İslâmî çalışma adına değişmek! Keşke bu kimse İslâm için çalışmaya başlamasaydı da sağlam fıtrat ve ihlası üzerine kalsaydı...

Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları

Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin, üniversite hocalarının tamamını davet

etmişti. Ben gitmedim. İkinci günü Şeriat Fakültesinde bir öğrenci bana:

- **"Kral Hüseyin size ne dedi?"** diye sordu. Ben de:

- **"Ben bu tür davetlere gitmem"** dedim. Bunun üzerine partiye dâhil olmayan bu öğrenci gidiyor ve parti mensubu olan bir gençle tartışıyor ona;

- **"Sen İhvan-i Müslimin uşaktırlar, diyorsun. Abdullah Azzam İhvan'dan birisi ve kralın davetine dahi gitmiyor"** diyor. Partiye mensub olan susmuyor hemen cevabını yapıştırıyor:

- **"Kral Hüseyin'in yanına o, İhvan-ı Müslimin reisinin yardımcısı Muhammed'le birlikte geceleyin gitti!"**

Düşünebiliyor musunuz, batıl yolla dahi olsa üstün gelmek istiyor ve **"genel görüşmeden ne bekleyecekler"** diyor.

Allah'a hamd olsun, üniversitedeki gençlerin birçoğu beni ve derslerimi severlerdi. **"Günümüzde İslâm Âlemi"** isimli bir ders veriyordum. Tabiatı itibariyle bu ders gençleri cezb ediyordu. İslâm âleminin konumu, fikri saldırılar karşısındaki durumu, Müslümanların başına gelen musibetler, bizim ve yöneticilerimize karşı tutumlarımızdan oluşuyordu. Aynen burada (cihad meydanında) sizlerle dersi nasıl yapıyorsak, üniversitede de öyle yapıyorduk. Derslere gençlerin katılımı ve istekleri son derece iyiydi.

Bir defasında bazı gençler üniversitede ağacın altında oturmuş konuşuyorlar. Birisi beni övüyor, diğer bir hizipçi de buna tahammül edemiyor ve

- **"O Kral Hüseyin'in uşağıdır",** diyor. Öbürü:

- **"Kral Hüseyin'in nasıl uşağı olur?** Deyince de:

- **"Kısa bir süre önce kralla görüşmüş, ondan beş yüz dinar almış. Kendisiyle birlikte bacısının oğlu da bulunuyormuş.** O dayısına;

- **"Dayı bu haram değil mi? Sen insanların kanına girmiş oluyorsun. Yöneticilerin size verdiği bu mallar nereden geliyor?"** deyince Azzam:

- **"Bu seni ne ilgilendirir" demiş ve bir de tokat atmış."**

O esnada da yeğenim ağacın altında toplanan öğrencilerle birlikte orada oturuyor. Fakat bunların hiçbirinden haberi yok. Onun bu konuşmasını işiten yeğenim kalkıyor ve konuşana:

- **"Abdullah Azzam'ın burada bulunan tek yeğeni benim ve bu söylediklerinin hiçbirinden haberim yok"** diyor. Böylece

aleyhimizde konuşan apışıp kalıyor. Bahsettiğim bu yeğenim Ebu Ubade'dir. O zaman on iki, on üç yaşlarındaydı. Kralla görüşmeye müsait bile değildi. Şimdi Ebu Ubade Kudüs

Üniversitesi Şeriat fakültesinde hoca. İslâmî çalışma; insanlara kin ekmekten, Müslümanların kalplerine nefret tohumlan serpmekten, sana tabi olanların kalplerine diğer Müslümanlara karşı hoşnutsuzluk sağlamaktan ibaret olduğu zaman... Sonuç ne olur?

Seyyid Kutub -Allah rahmet eylesin- idam olunduğunda Cemal Abdunnasır'cı gençlerden biri, Seyyid Kutub'un idamına üzülmekte olan müslüman gençlere;

- **"Ben Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- Kahire'de başı açık, kısa kollu bir elbise içerisinde gördüm"** der. Müslüman gençlerden birisi:

- **"Sen bunu bizzat kendi gözlerinle gördün mü?"** der. O da:

- **"Evet, ben Kahire Üniversitesi'nden mezun oldum. Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- devamlı görüyordum. Gözümle gördüm"** der. O müslüman genç de:

- **"Ey cemaat! Şahid olun. Seyyid Kutub hiç evlenmemiştir"** der.

Bunun üzerine kendi nefsine zulmeden o kişi şaşırıp kalır!

Kardeşlerim, dikkatli olunuz. Sizler İslâm'ı bilmektesiniz. Nereden gelirse gelsin hayırlı şeyleri kabul ediniz. İyilikten, maruftan hiçbir şeyi hakir görmeyiniz. İnsanların aleyhinde konuşmayınız. Yaptıklarını küçümsemeyiniz. İnsanlar için hakka şahidlik edenler olunuz. İnsanların kötülüklerini araştırarak iyiliklerini silip atmayınız. Rasulullah (sav), Ebu Hureyre'ye şöyle buyuruyor:

"Ey Ebu Hureyre! Üç gece içerisinde seni ziyaret eden kimdi, biliyor musun? Şüphesiz o şeytandı. Sana doğru söyledi. (Aslında) o çok yalancıdır." Rasulullah (sav) şeytanın bu defa doğru söylediğini belirtiyordu. Yine Rasulullah (sav), Ubey İbn Kab'a; **"Habis (şeytan) sana doğru söyledi"** diyerek kâfir cin hakkında bunu söylüyordu.

Kardeşlerim! Bizim dinimiz yeryüzünde adaleti gerçekleştirmek için gelmiştir... **"Gerçek şu ki; biz peygamberlerimizi apaçık delillerle gönderdik, insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik."** (Hadid, 25)

Adaleti gerçekleştirmek için kitaplar indirildi. Resuller gönderildi. Adaletin ikamesi için... Bizler Müslümanlar olarak adaletli davranmadığımız, İslâmî çalışmalara soyunmuş kimseler olarak adaletli olmadığımız zaman yeryüzünde adaleti kim

ikame edecektir? Dünyadan hiçbir yere sahip olmadığımız, hükmetmediğimiz şu zamanda sözlerimizde adaletli olamazsak, yarın dünyaya hükmettiğimiz zaman ya da dünya hazineleri önümüze konduğu zaman nasıl adaletli olabiliriz?

"Ey iman edenler! Adaleti ayakta tutan ve kendiniz, ana-babanız ve yakın akrabanız aleyhine de olsa, yalnız Allah için şahitlik eden kimseler olunuz." (Nisa, 135)

Dikkat ediniz... İslâm için cemaatlerde çalışınız, cemaatlerin içerisinde yetişin ancak Allah'a değil de cemaatlere tapar olmayın. Çalışma ve amelinizi farkında olmaksızın tağutlara kulluğa çevirmeyin. Aziz ve celil olan Allah'a ibadet yerine hizipçilik sizlere yeni bir ibadet olmasın. İnsanların haklarına zulmetmeye sebep olmasın. İslâm ya da İslâmî davet veya İslâmî çalışma adına Müslümanların etlerini yiyen, hürmetlerini tepeleyen, ırzlarını paramparça

eden olmayınız. Dikkat ediniz. Dikkatli olunuz...

Bil ki aziz kardeşim; Eğer İslâm devletini ikame etme isteğinde samimi ve ciddi isen, tek başına senin cemaatin İslâm devletini kurmaya güç yetiremez. Hiçbir cemaat, hiçbir örgüt yalnız olarak İslâm devletini kurmaya güç yetiremeyecektir. Diğer samimi Müslümanlarla yardımlaşmak, dayanışma içerisine girmek şarttır. Müslümanların, birbirlerinin samimiyetlerinden, tecrübelerinden, savunmalarından, cihadlarından istifade etmeleri zaruridir. İslâmî topluma, İslâmî devlete ulaşmak için bu kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Değerli kardeşim, şunu iyi bilmelisin ki mensup olduğun cemaatin bütün fertleri buradaki Afgan cihadına katılacak olsalar, Afgan'ın sınırlarından sadece bir sınırını korumaya güçleri yetmez. O halde sen

niçin bütün insanları kıskanıyor, hayır ve bereketten mahrum olmak istiyorsun. Böylece kendini de, hizbini de hayırdan mahrum ediyorsun. Hâlbuki hayır senin tekelinde değildir. Allah'ın vereceği bir lütufdur.

Size bir misal vereyim, daha önce kendisinden size bahsettiğim İshak Ferhan Milli Eğitim bakanı oldu. Bize şunları anlattı: "Göreve geldiğimde bakanlık bünyesine Müslümanları yerleştirmek istedim. İhvan-i Müsliminin yetişkin olan tümünü getirdim, bakanlığın çok az bir bölümünün ihtiyacını karşılayabildiler. Sonra Hizb-i Tahrircileri, Tebliğ cemaatine mensup olanları, selefileri getirin, dedik. Onlar da bakanlığın ihtiyacının onda birini bile karşılayamadılar. Sonra bütün namaz kılanları araştırın getirin, dedik. Yine ihtiyacı karşılamadılar. Daha sonra sadece cuma namazı kılanları getirin dedik, yine de küçük bir devlet olan

Ürdün'de tek bir bakanlığın ihtiyacının yarısını bile karşılayamadılar."

Evet, Dr. İshak Ferhan bunları anlattı. Şimdi sizler iki yüz veya beş yüz kişiyle birbirine kenetleşmiş İslâm devleti temelini nasıl kuracaksınız? Yirmi yıldır ömrünü memleketindeki İslâmî çalışmaları karalamak, hayır kaynaklarını kurutmakla geçirdin. Kınamadığın hiçbir İslâmi çalışma kalmadı, sövmediğin hiçbir âlim bırakmadın. Hizbin uğruna iğnelemediğin hiçbir davetçi bırakmadın. Hâlbuki senin hizbin Müslümanların ihtiyacı karşısında denizden bir katredir. Arkadaşlar Allah'a karşı samimi olun, samimi! İslâmî cemaatlere girin, İslâmî cemaatlerde yetişin ama hizipçi olmayın. Klikçi olmayın. Aksi takdirde âlemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğu bırakıp hizbinizin ve hizbinizdeki yöneticilerin kulu olursunuz.

Dikkat edin tekrar ediyorum! Niyetiniz samimi olsun. Kalbiniz pak olsun ki Allah size

güç ve kuvvet versin, başarılar nasip etsin, elinizden tutup hedefe ulaştırsın.

28. AYETİN TEFSİRİ

28- Ey iman edenler! Müşrikler, ancak necistirler. Bu yıllarından sonra onlar, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluğa düşeceğinizden korkuyorsanız, yakında Allah, dilerse sizi lütfü ile zenginleştirir. Allah, şüphesiz her şeyi çok iyi bilendir. Hüküm ve hikmet sahibidir.

Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler:

Tevbe suresinin birinci bölümünde, Müslümanlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkilerden bahsedildiğini söylemiştik. İkinci kısımda ise; Müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkilerden bahsedilmektedir.

"Ey iman edenler! Müşrikler pistir; bu itibarla, bu yıllarından sonra

Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar." Tevbe Suresi'nin 28. ayet-i kerimesi olan bu ayet, Müslüman toplumlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkileri düzenleyen birinci bölümün son ayetidir.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi, Tevbe Suresi nazil olduktan sonra Arap Yarımadası'nda müşrikler için kalma hakkı bırakılmamıştır. Ya müslüman olacaklar, ya öldürülecekler ya da kaçacaklardı. Hiçbir müşrikten kesinlikle cizye kabul edilmeyecekti. Rasulullah Veda Haccında insanlara hitab ederek şöyle buyurmuştur: **"Şeytan bu topraklarınızda kendisine tapılmaktan artık ümidini kesmiştir. Ancak bunun dışında küçük gördüğünüz amellerinizde kendisine itaat etmenize razı olmuştur. Bu nedenle ondan sakınınız! Gerçekten ben size iki şey bıraktım. Onlara sımsıkı sarıldıkça asla sapıtmayacaksınız, onlar: Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün**

Sünneti'dir." (Hadisi İbn Abbas (ra) rivayet etmiştir. Hâkim, Müstedrek, C.I, s. 93'te rivayet etmiş ve isnadı sahihtir demiştir. Zehebi de Müstedrekin Telhis'Me ona muvafakat etmiştir. Ayrıta Hâkim, Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadiste ona şahid göstermiştir. Nitekim Münziri'de et-Terğib ve't-Terhîb (c.1, sh. 80, no: 6) da zikrederek onu tastiklemiştir. (Müt.)

Evet, yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle kutsal topraklarda müşriklere yer olmadığı hükmünü açıklamıştı, Allah'ın Rasulü (sav) sahabelerine gönderdiği genel tavsiyelerde şunu ilan ettiriyordu: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek, çıplak olarak tavaf yapılmayacak." Böylece Hicretin dokuzuncu yılı, müşriklerin haccettikleri son yıl olmuştu. Evet Allah'ın Rasulü (sav) son haccını ifa etmezden önce Beytulah'ı müşriklerden temizlemek istiyordu. Zira yapacağı bu hacc, İslâm'ın haccı

olacaktı. Müslümanlar haccın nasıl yerine getirileceğini bu hacc ile öğreneceklerdi. Çünkü Rasulullah (sav) bu günlerin, hayatının son günleri olduğunu hissediyor ve bu haccın kendisi için ilk ve son hacc olacağı kanaati taşıyordu. Nitekim Peygamber'imiz (sav) Veda Hutbesi'nde sahabelerine şöyle sesleniyordu: "Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz. Belki de sizlerle bu yılımdan sonra bir daha karşılaşamam." Rasulullah'a bunu hissettiren bir takım sebebler oldu.

Cebrail (as) her Ramazan ayında Rasulullah'tan Kur'an'ı her Ramazanda bir defa dinlerken, Hicretin onuncu yılı olan bu Ramazan ayında iki defa dinlemişti. Bu sebeble Rasulullah (sav): "Bundan, ancak ecelimin yaklaştığını anlıyorum," buyurmuştu.

Ayrıca, Peygamberimiz (sav)'in veda ettiğini gösteren daha birçok

alametler vaki olmuştu. Bu alametlerden bazıları şunlardı:

1. Alamet: Nasr Sûresi'nin inmesi: "(Ey Muhammedi) Allah'ın yardımı ve fetih geldiği, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman, Rabbini hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o, tevbeleri çok kabul edendir." Bir kısım sahabeler bu Nasr Sûresi'nin Rasulullah'ın vefatım gösteren ve peygamberliğin tamamlandığını beyan eden alametlerden ilk alamet olduğunu anlamışlardı. Çünkü sûrede Allah'ın zaferinin geldiği ve insanların akın akın İslâm'a girdikleri ifade ediliyordu. Artık peygamberliğin devam etmesinin zaruri olmadığı dolaylı yolla ifade ediliyordu.

2. Alamet: Rasulullah'ın vefatı yılında Kur'an'ın Cebrail tarafından iki defa Rasulullah'a okunmasıdır.

3. Alamet: Mâide Sûresi üçüncü âyetinin nazil olmasıdır: **"Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçtim."** Evet, yüce Rabbimizin bu buyruğu ile nimet tamamlanmış, din kemale ermiş ve Rasulün vazifesi sona ermişti.

4. Alamet: Rasulullah'ın (sav) dünyada yaşamayı tercih etmesi yerine ahirete intikal edip Cennet'te yüce Mevlası'nın nezdinde yaşamayı tercih etmesi idi. Bu hususta Peygamber efendimiz şunu buyurmuştur: **"Aziz ve celil olan Allah bir kulu uzun ömür yaşayıp sonra Cennete gitme ile hemen Cennete gitme arasında serbest bıraktı. O kul da hemen Cennet'e gidip yüce refaketi tercih etti."** (Yüce Rabbinin nezdinde olmayı tercih etti). Bu tercihini Rasulullah (sav) sahabelerine minber üzerinden haber vermişti. Ebu Bekir (ra) Rasulullah'ın bu haberiyle kimi ve neyi

kastettiğini hemen anlamış ve **"Ey Allah'ın Rasulü! Biz senin yerine kendi canımızı feda edelim"** demişti.

Rasulullah (sav) Hicretin onuncu yılında oluşan bu alametler neticesi vedalaşmıştı:

Uhud Dağı'na gitmiş, Uhud savaşında şehid düşenleri ziyaret etmiş ve onların cenazelerini kılmıştı.

Gece yarısı el-Bakiyy mezarlığına gidiyor orada yatan ölülere selam veriyor, kendisi ile birlikte hizmetçisini de götürüyordu.

Hicretin dokuzuncu yılında veda haccını yapmıştı.

Evet. Hicretin dokuzuncu yılında yapılan hac Rasulullah'ın yapacağı veda haccına bir hazırlıktı. Çünkü bu veda haccında Rasulullah hac ibadetinin nasıl yapılacağını öğretecek ve bundan sonra

bir daha hac yapmayacaktı. Bu nedenle Peygamber efendimizi haccın her bir ibadetini yaptığında; **"hac ibadetlerinizin şeklini benden aynen alınız"** buyuruyordu. Aziz ve celil olan Allah Hicretin onuncu yılında sahabelere, Rasulullah ile birlikte hac yapma nimetini lütfetmişti. Bu hacda Rasulullah ile birlikte hac eden toplam hacıların sayısı o zamandaki yaşayan insanlardan tam 124.000 kişiydi. Rasulullah bu haccında Allah Teala'nın Kitabında emrettiği doğrultuda bizzat kendi yetiştirdiği ve insanlığa önderler olarak ortaya çıkardığı rehberlere (ana kadroya) veda ediyordu. Evet... bu ümmet insanlığın önderi ve rehberleri olmuştu.

Nitekim yüce Mevla: **"Siz insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emr eder, kötülüğe mani olursunuz ve Allah'a iman edersiniz"** (Al-i İmran, 11) buyurmuştur.

Rasulullah (sav) Hicretin dokuzuncu yılında "artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapamayacak. Kâbe'yi çıplak olan hiçbir kimse tavaf edemeyecek" hükmünü ilan ettirince Yüce Mevla dünya ile irtibatlarını tam koparamayan bir kısım insanların Arap Yarımadası'ndaki Müslümanların az olması hasebi ile rızklarının azalacağından korktuklarını bilmişti. Bu insanlar, müşriklerin hac etmeleri yasaklanınca iki mahzurun ortaya çıkacağını zannediyorlardı.

Birincisi; güvenlik tehdit edilmiş olacaktı,

İkincisi ise; rızık kaynakları azalacaktı. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi düşünceleri beyan ederek buyurdu ki: **"Eğer seninle beraber hidayete uyarsak, ülkemizden sürülürüz,"** dediler." Yüce Mevla bu kuşkularını gidermek ve bu iki mahzura güvence vermek için devamla buyurdu ki:

"Hâlbuki Biz onları, kendi katımızdan her şeyin ürünlerinin içinde toplandığı hürmetli ve güvenli bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmemektedirler." (Kasas, 57)

Evet yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle emniyet sorununu güvenceye alıyordu. Ve Allah'ın Rasulü de bu hususta yemin ederek buyuruyor ki: **"Allah'a yemin ederim ki, kervan Irak'tan gelip Kâbe'yi tavaf edecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacaktır..."** İşte Mekke ve ahalisi için yapılan emniyet ve güven müjdesi!

Allah Teala, onların rızık korkularına ise şu cevabı veriyordu: **"Şayet fakirlikten korkarsanız (iyi biliniz ki) Allah sizleri kendi lütfundan zenginleştirecektir."** (Tevbe, 28)

Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen en önemli hadiselerden biri

de Arapların cömertlikte örnek şahsiyet kabul ettikleri Hatim'in oğlu Adiy'nin müslüman olmasıdır. Adiy kavminin lideri ve hristiyan dinini kabul etmiş biriydi. Bacısı Sefane esir düştükten sonra Rasulullah'a gelmişti. Sefane ise esirliği sırasında Rasulullah'a kendisini tanıtmış ve şunları söylemişti: Ben kavminin lideri olan, açları doyuran, çıplakları giydiren bir insanın kızıyım. Rasulullah da onun azad edilmesini emretmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Kavminin arasında azizken zelil olmuş, zenginken fakir olmuş, âlim olduğu halde cahiller arasında kalmış olan insanlara acıyın ve onlara merhamet edin."** Evet... Bu üç felaket, büyük musibetlerdendir. Bunlardan birincisi; kavminin içinde azizken zelil olandır.

İran Lideri Şah Pehlevi bunun örneğidir. Bu zat, debdebenin zirvesindeydi, bölgede Amerika polisi sayılıyordu. Bir anda her şey altüst oldu. Amerika dahi sığınmasını

kabul edemeyeceğine dair özür diledi. Otellerinden bir otelinin odasında yatıramadı. Hatta bütün yeryüzü kabul edemeyeceğine dair mazeretler beyan etti. Bu nedenle Şah şayet Sedat onu bir tuzakla öldürmedi ise kahrından öldü. Belki de Sedat onun hayatına alelacele son verdi ki geriye kalan servetine el koysun. Sedat insanları avlamada pek maharetli biriydi. Şah için şöyle düşünüyordu:

"Biz onu birkaç ay ağırlarız, kollestrolü yükselerek ölür. Ölmese de Allah'ın izniyle biz onun hayatına tezden son veririz." Sedat, Şahı ihtişamla karşıladı. Şah ile birlikte milyarlarca dolarların da kendisine gelmesini sağladı. Düşündüğü gibi birkaç ay sonra Şah öldü. Tabi nasıl öldüğünü bilemiyoruz. Büyük bir ihtimalle kahrından öldü.

Evet... Rasulullah'ın **"kavminin içinde aziz iken zelil düşene merhamet**

edin" Rasulullah'ın buyurduğu kişiliği İran şahı yaşadı, öldü ve gitti...

Hicri dokuzuncu yüzyılın önemli hadiselerinden biri saydığımız Adiy bin Hatim'in Müslüman olma meselesine dönelim. Adiy'nin bacısı Sefane serbest bırakıldıktan sonra kardeşi Adiy'e gitmişti. Ona, Rasulullah'ın ahlakını ve İslâm'ı sevdirmişti. Bunun üzerine Adiy Rasulullah'a gelip Müslüman olmuştu. Adiy'in göğsünde haç bulunuyordu. Rasulullah ona; "bu putu at" deyince oda onu atmıştı. Rasulullah Adiy'in önünde **"o ehli kitap hahamlarını ve papazlarını ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'ın dışında rabler edindiler"** (Tevbe, 31) ayetini okuyunca Adiy buna şaşırmış ve şöyle demişti: **"Ey Allah'ın Resulü, biz onlara ibadet etmedik ki onları rabler edinmiş olalım."** Adiy ibadetin belli bir kahine veya rahibe yahut papaza namaz kılma olduğunu zannediyordu. Fakat Rasulullah

Rab edinmenin sadece bu olmadığını beyan ederek buyurdu ki: **"Evet, siz onları rabler edindiniz. Onların size Allah'ın haram kıldıklarını helal kılmalarını ve helal kıldıklarını da haram kılmalarını kabul ettiniz. Onlara itaatte bulundunuz. İşte bunları rab edinmek budur"** diye izahatta bulundu. Aslında ibadetin manalarından biri de verilen emirlere itaattir. Bu nedenle yöneticilerin Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılma veya Allah'ın helal kıldığı şeyleri haram kılma içeriğindeki emirlerine itaat edenler Allah'a değil bu yöneticilere tapmış olurlar. Allah'ın indirdiği dışında kanun ve hüküm koyan yöneticilere itaat etmek ve ona razı olmaksa kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Zira bütün âlimlerin ittifakı ile Allah'ın indirdiği dışında herhangi bir yasa koymak kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır, İslâm'dan koparır. Bu hususta İbn Teymiye şunu söylemiştir:

"Kim yabancı bir kadına bakmanın helal olduğunu söylerse âlimlerin icmaı ile o kimse kâfir olmuştur. Yine kim ekmeğin haram olduğuna karar verirse yine bu icma ile o kimse kâfir olmuştur." Bu hususta şer'i bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfir olur. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfir olur. Bu üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Şimdi gelir de bir yönetici içki satılması için Müslümanlara meyhane açılmasına ruhsat verirse bu kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Yine bir yönetici gelir de **"bize göre ceza kanununun filan maddesinde hırsızlık yapanın cezası iki ay hapistir"** veya benzeri şeyler söylerse bu kâfirliktir. Kişiyi dinden çıkarır. Çünkü aziz ve celil olan Allah **"hırsızlık eden erkek ve kadının yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin"** buyurmuştur. Allah Teala böyle buyurmuşken yöneticinin gelip; **"siz**

bunları iki ay veya şu kadar zaman hapsedin" demesi yeni bir din icad etmesidir. Bu da kişiyi dinden çıkarır.

Ben size yukarıdaki hükümleri açıklayan başka örnekler vereyim: Mesela, bir yönetici, yeni bir kanun çıkarsa ve: **"Oruç Şevval ayında tutulacaktır, Ramazan ayında değil"** dese, çıkardığı bu kanunuyla onun hükmü ne olur? Kâfir midir? Değil midir? Evet, o kimse bu kanunuyla kâfir olmuştur. İslâm milletinin dışına çıkmıştır.

Yine başka bir yönetici de: **"Ülkemizde akşam namazı dört rekât kılınacaktır"** dese hükmü ne olur? Kâfir olur mu olmaz mı?

Tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla o kimse kâfir olur. Ancak insanlar hırsızlık cezasının hükmünün değiştirmenin küfür olacağını ve kişiyi İslâm milletinden çıkaracağını anlayamamışlardır. Evet,

neden akşam namazını üç rekâtken değiştirip dört rekât yapan, Allah'ın indirdiğinden başka bir şeriat koyduğu için kâfir oluyor da hırsızın cezasını kol kesmeden değiştirip belli bir süre hapsetmeye çevirin Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmekle kâfir olmuyor? Bu da küfürdür, diğeri de küfürdür.

Allah'ın nizamını bırakıp beşeri kanunları tatbik etme musibeti, İslâm ümmetine ilk defa Tatarların Bağdat'ı H. 656'da işgali ile başladı. Hulâgû, Cengiz Han'ın İslâm ümmetine uygulanması için çıkarmış olduğu "el-Yasak" "kral siyaseti" diye isimlendirilen Cengiz Han kanunnamelerini uygulamak istemesi üzerine; İslâm uleması karşı çıkar ve âlimlerden biri Yesak diye isimlendirilen bu kanun kitabını eline alarak Müslüman halka:

"Bu kitap ne oluyor?" diye seslenir, onlar da;

"Cengiz Han'ın kanunları Yesak'dır" derler. Bu cevap üzerine o âlim: **"Kim bu kitapla hükmederse kâfir olur, kim bu kitabın kanunlarıyla yargılanmak isterse kâfir olur"** der. Hulâgû ise; günümüz yöneticilerinden daha akıllı davranır ve bir mahkeme Yasak'ın kanunlarıyla bir mahkeme de Kur'an'la hükmetmek üzere iki ayrı mahkeme kurar. Böylece Kur'an ve Sünnetin hükümleri ile yargılanmak isteyenler Müslümanların mahkemesine, Yesak'la (Cengiz Han kanunnameleri ile) yargılanmak isteyenlerde Yasak'ın mahkemesine giderlerdi. Fakat kim Yasak'ın mahkemelerine girerken görülürse o kimsenin kâfirliğine hüküm verilirdi. Fakat şu anki musibet ve çağımızın Cengiz Han kanunları ise İslâm âleminin çoğunda tatbik edilen Napolyon Bonapart'ın kod haline getirdiği kanunları ve diğer insanların yaptığı kanunlardır. Mesela biz Suriye'de

Üniversitenin Şeriat fakültesinde, şeriatın yanında beşeri kanunları da okuyorduk. Suriye'de uygulanan kanunlar, Mısır kanunlarından alınmıştır. Mısır kanunları da harfiyen Fransız kanunlarından tercüme edilmiştir ve Ürdün'de bu kanunları tatbik etmek istediklerinde, harf harf bu kanunları nakletmiştir. Allah bu Ürdünlülerin gözlerini o kadar kör etmiştir ki kanunun sonunda "Bu kanun filan gün ve tarihte Suriye'de çıkarılmıştır" dediler. Ürdün, "Amman'da çıkarılmıştır" demeyi dahi beceremedi.

Hukuk ve kanun meselesi gerçekten çok önemlidir. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında yeni yeni kanun ve hukuk sistemleri tespit etmek küfürdür. İslâm'dan çıkmaktır. En azından her müslümanın görevi bu tür beşeri sistem ve kanunları kalbiyle de olsa kabullenmeyip rıza göstermeyerek reddetmesidir.

Ben, bu meseleyi çok araştırdım. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında teşri -hukuk sistemi ve kanunların tesbiti- meselesi gerçekten beni çok meşgul etti. Çünkü ben Mısır'da doktora tezi hazırlarken Enver Sedat'ın döneminde hapishaneden Müslümanlar çıktılar. Bunlar bu mesele hususunda farklı görüşler taşıyorlardı. Bunlardan bir kısmı; tüm insanları tekfir (küfürle itham) ediyor, diğer bir kısmı; Müslüman veya kâfir olduklarına dair herhangi bir hüküm vermekten kaçınıyor, üçüncü bir kısım ise **"la ilahe illallah Muhammeden Rasullullah"** diyen bütün insanların Müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Bu konu beni çok uğraştırdı, meşgul etti. Çünkü bu Müslümanlardan bazıları camilerde namaz kılmıyordu. Bu ise büyük kargaşalara sebeb oldu. Tekfir meselesini gündeme getirenlerden biri

rahmetli Mustafa Şükrü. Enver Sedat, Mustafa Şükrü'yü Mısır Vakıflar Bakanı Zehebi isimli bir zatın öldürülmesi ile yargıladı ve idam etti. Mustafa Şükrü şu kaideyi işleterek kendi cemaatine girmeyenlerin kâfir olduğu kanaatinde idi. **"Kâfiri tekfir etmeyen (kâfir olduğunu söylemeyen) kâfirdir. Kâfirin küfründe şüphe eden kâfirdir."**

Bu şekilde düşünen gençler hapishanede Müslüman Kardeşler cemaatinin lideri üstad Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona;

- **"Sen Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylüyor musun?"** demişlerdir. Hüdeybi de;

- **"Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylesek ne kazanırız, söylemesek ne kaybederiz"** diye cevap vermiştir. Tabi bu söz Hudeybi'nin aleyhine tam bir delil olarak

ileri sürülmüştür. Hâlbuki Hüdeybi aslında siyasi bir cevap vermiştir. Fakat gençler Hudeybi'yi anlayamamışlar, onu da tekfir etmişler, böylece ayrılıp yeni bir grup oluşturmuşlardır. Artık Hudeybi'nin arkasında namaz kılmaz olmuşlardır. Bunlar hapishaneden çıktıktan sonra karşılaştıkları kişilere;

- **"Abdunnasır ve Sedat hakkındaki görüşün nedir?"** diye sorarlar, onların kâfir olduklarına dair cevap aldıktan sonra

- **"Hüdeybi hakkında görüşün ne?"** derlerdi. Onun Müslüman olduğu cevabını alınca da;

- **"Fakat o kâfir olan Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemiyor. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir"** diyorlardı. Sen onlara **"hâşâ ben Hudeybi'yi tekfir**

edemem" deyince de seni de kâfirler listesine ilave ederlerdi.

Vallahi! Bir gün yanıma devamlı gidip gelen ve beni seven Ürdün'lü bir genç geldi. Bu genç Mustafa Şükrü'yü önder edinmiş, onun görüşlerine hayran olmuştu. Vakıa ben bu genç kadar imanı hakkında gayretli olan ve dinine bağlı olan birini görmedim. Bu genç eczacılık fakültesinde okuyordu. Kahire'de gelip bazı günler benim yanımda orucunu açıyordu. Yine günlerden bir gün Mustafa Şükrü ile görüştükten sonra beni ziyarete geldi. Benimle konuşmaya başladı. Ben onunla tartışıyordum. Nihayet namaz vakti geldi. Baktım ki o arkamda namaz kılmaya yanaşmıyor. Dedim ki:

- **"Buyur sen namaz kıldır."** O bana namaz kıldırdı. Ben namaz için öne geçtiğim zamanlarda ise;

- **"Ben namazları cem ettim"** diyordu. Ben onu açmak istiyordum. Bir gün dedim ki:

- **"Benim hakkında görüşün nedir?"** Dedi ki:

- **"Açık mı konuşayım."** Dedim ki:

- **"Evet açık konuş."** Dedi ki:

- **"Ben senin kâfir olduğunu söylüyorum."** Dedim ki:

- **"Peki arkadaşım neden? Mesele ne?"** Dedi ki:

- **"Sen Müslüman Kardeşler'densin."** Dedim ki:

- **"Güzel, ben onlardanım."** Dedi ki:

- **"Müslüman Kardeşler'den olan herkes kâfirdir."**

- **"Niçin?"** dedim. Dedi ki:

- **"Çünkü onlar kâfir Hudeybi'nin kâfir olduğunu kabul etmiyorlar."**

Düşünüyor musunuz? Bu kadar kolay bir şekilde bunu söylüyor. Dedim ki:

- "Gel buraya arkadaş. Dinle beni. İmam Şafii ile İmam Ahmed bin Hanbel, kasıtlı olarak namazı terk edenin hükmü hakkında ihtilaf etmişlerdir. İmam Şafii tekfir etmemiş, İmam Ahmed ise tekfir etmiştir. Bunlar birbirleri ile tartışmalarına rağmen hiçbiri diğerini tekfir etmemiştir." Fakat bu genç çok hararetli ve cüretkâr olduğundan bana şu cevabı verdi:

- "Şayet ben orda olsam, Şafii ile tartışsaydım Şafii de namazı kılmayanın kâfir olmadığını söyleseydi, ben Şafii'yi tekfir ederdim." Ben de dedim ki:

- **"La havle vela kuvvete illa billâh. Artık burda mesele bitti. Mesele bu noktaya kadar ulaşınca artık yapacak bir**

şey kalmadı." Biliyor musunuz bundan sonra bu gence ne oldu? Mustafa Şükrü'nün meselesinden dolayı yargılandı, on beş sene ceza giydi, hatta şu ana kadar hapishanede olduğunu sanıyorum. Fakat şu hususu göz önünden kaçırmamak lazım. Bunlar çok hararetli gençler. Bu nedenle diğer gençlerin kalblerini çelmişlerdir. Bunun sebebi ise harici fırkasına mensub olan insanlar gibi açık sözlü olmaları ve dediklerini harfiyen yapmalarıdır. İstihbarattan herhangi bir kimse kendilerine; **"sosyalizm hakkında görüşün nedir?"** diye sorduğunda ona cevapları şu oluyordu; **"Kısa kes. Bana "Sedat hakkında görüşün ne?" diye sor. Sedat kâfirdir. Ona her yardım eden de kâfirdir. Onun verdiği kararı kabul eden herkes de kâfirdir."**

Böylece bu gençler istihbaratın işini kolaylaştırıyorlardı. İşte onların bu kadar açık sözlü olmaları gençleri kendilerine

çekti. Kuru odunların tutuşmasında ateşin yayılması gibi gençlerin arasında süratle yayıldılar. İşte bütün bunlardan dolayı insanları tekfir etme meselesi beni çok, çok uğraştırdı.

Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar

Bunlar öyle gençler ki Rasulullah'ın beyan ettiği şu insanlar gibiydi; "evet sizden biriniz kendi namazınızı onların namazı karşısında, orucunuzu da onların orucu karşısında küçük görürsünüz." Bunlar, Kur'an-ı Kerim okuduklarında içlerinden gelerek okuduklarını hissedersin fakat maalesef cehalet onları helak etti, yordu ve felakete sürükledi. Evet bunlar gençlerdi gençler. Mısır'ın en seçkin gençleri idi bunlar. Fakat bu hale geldiler.

Yine gençlerden bir grup; "biz tekfir hakkında herhangi bir yargı vermiyoruz"

diyorlardı. Bunlar kendilerinden olmayan herhangi bir insanı imtihandan geçirmedikçe müslüman veya kâfir olduğuna karar vermiyorlardı. İmtihanlarında şunları soruyorlardı:

"Yönetici hakkında görüşün nedir? Mevcut kanunlar hakkında görüşün nedir? Kanun koyma hakkında görüşün nedir?" vb sorular. Şayet bu yüzde ellinin üstünde başarılı olursa (aslında bunun başarısı yüzde doksandan fazla olmalıydı. Çünkü herhangi bir soruda ufak bir yanlış yaparsa onu tamamen siliyorlardı) arkasında namaz kılarlardı. İmtihanı geçemez ise arkasında namaz kılmazlardı. Onlar camilere gitmiyorlardı. Çünkü onları cahiliye mabedleri kabul ediyorlardı. Onlar tanımadıkları imamın peşinde namaz kılmazlardı. Ayrıca devletten maaş alan hiçbir imamın arkasında da namaz kılmıyorlardı.

Bu mesele beni çok uğraştırdı. Araştırmaya giriştim. Uzun uzun araştırdım. Ve sonuçta mutmain olduğum şu neticelere vardım.

1) Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar tespit eden her yönetici müslüman değildir, İslâm ümmetinin dışındadır. Çünkü bu kimse namazı değiştiren kimse gibidir.

2) Kanun yapıcılar ve bunları maddeleştirenler -adalet komisyonları gibi- gruplar kâfirdir, İslâm dininin dışına çıkmıştır. Namaz kılıyor, oruç tutuyor olsalar dahi bunlar kâfirdirler. Çünkü haramı helal, helali de haram kılmaktadırlar.

Bugün bize tatbik edilen kanunlarda zina serbest hale gelmiştir. Evet, kocasının evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı kadın cezalandırılmaz! Aynı şekilde koca da eşinin evinde yapmadığı sürece

zina etmesinden dolayı cezalandırılmaz! Kişi kendi özel arabasında bir kadınla fuhuş yaparken polis onları görse kadın yardım istemediği sürece polisin müdahale hakkı olmayacaktır! Çünkü özel araba taşınabilir ev hükmündedir! Şeyh Necibullah el-Mutî'nin de dediği gibi; "Allah hakkı için söyleyin bana bu bir devlet kanunu mudur? Yoksa fahişeler kanunu mudur? Nasıl olur, bir kadın umumi bir cadde üzerinde açıktan zina edebilecek ve eğer özel arabalarında yapıyorlar ise polisin müdahale hakkı olmayacak. Çünkü özel arabalar taşınabilir ev hükmündeymiş!"

Evet, birinci olarak zikredilen yöneticiler kendi kafalarından kanunlar uydurdukları veya başka kâfirlerden kopya ettikleri kanunlarla yeni bir hukuk sistemi getiriyor olduklarından dolayı kâfirdirler ve İslâm dininin dışındadırlar. İkincisi ise, kanun yaparak bunları maddeleştirenlerdir ki

bunlarda aynı şekilde İslâm dininin dışındadırlar.

3) Çıkarılan bu kanunları uygulayan hâkimler ve savcılar: Bunlar İslâm'dan çıkmazlar. Çünkü bunlar sadece uygulayanlardır. Kanun koyanlar değillerdir. Ancak, Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlarla yargıda bulunduğundan dolayı haramla uğraşması sebebiyle günahkârdırlar. Aldıkları maaş haramdır. Vazifesi haramdır. İçki satan kişi ile bunun arasında hiçbir fark yoktur.

4) Beşeri kanunları severek uygulayan hâkim ise kâfirdir. Evet. Beşerî sistemlerde hâkimlik yapanlar yani Rabbani, ilahi hukuk sistemi dışındaki kanunlarla hâkimlikte bulunanlar iki kısımdır. Birinci kısımdan olanlar, kanunları sevmedikleri halde onlarla insanları yargılayan hâkimlerdir. İşte bunlar meyhanede içki satandan veya faizli bankalarda görev alan

kimselerden daha büyük günah işlerler. Bu tür hâkim ve savcıların maaşları haramdır, işleri haramdır. Gelirlerini sadece hâkimlik ve savcılıktan sağlayan kimselerin sofrasında bulunmak, ondan bir lokma yemek haramdır. Fakat babasından kendisine kalmış bir miras varsa ve bunlarla kendi vazifesinden kazanmış olduğu mallar birbirine karışmışsa örneğin bir parça arazi veya bostan kalmış bunların ekin ve ürünlerinden sağlanan kazancı varsa, onun sofrasından yemekte bir sakınca yoktur. Bu yenilen yemeğin helal kazançtan olduğu kanaati ile yenilir. Çünkü burada helal malla, haram mal birbirine karışmıştır. Böyle karışan malların hükmü de böyledir.

Hâkimler İslâm dininin dışına çıkmazlar. Ama görevlerinden dolayı fasıktırlar. Çünkü o haram bir hususta iştigal etmektedir. Bu hüküm, kalbinden reddedip çirkin görerek yargıda bulunduğu takdirdedir. Diğer bir

kısım hâkimler vardır ki beşeri kanunları kalben severek ve isteyerek yargıda bulunurlar. İşte bunlar İslâm dininin dışındadır, kâfirdir. Kim olursa olsun kalbinden beşeri kanunları isteyip severse kâfir olur. İslâm ümmetinin dışındadırlar.

5) Avukatlara gelince; avukatın işi haramdır. Ürdün'de iyi bir kardeşimiz bana geldi ve dedi ki: "Ben avukatım. Bu hususu şeriat fakültesindeki hocalara arzet -ben de o zamanlar Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordum.- "Benim işim hakkında bir hüküm versinler ve ben de verdiğiniz bu hükme bağlı kalacağım." Şeriat fakültesinin hocaları olarak toplandık ve bu konuda ben hariç ittifakla ulaştıkları netice şu oldu: Avukatlık mesleğiyle uğraşmak üç şartla helal olur.

A. Hakkında dava açılmak istenen meselenin yürürlükte olan kanundaki hükmü İslâm şeriatının hükmüne ters düşmemelidir.

B. Savunduğu müvekkilinin tamamen bu olayda haklı olduğuna ve kendisinin de hakkı savunduğuna kalbi kanaat getirmelidir.

C. Müvekkilinin, haklı olduğunu zannederek savunurken, mahkeme esnasında onun haksız olduğu ortaya çıktığı takdirde, onu savunmaktan ve avukatlığını yapmaktan çekilmelidir.

Bu görüşü oradaki hocaların tamamı kabul ettiler. Ancak ben ise yakînen haram olduğuna inanıyorum. Allahu âlem beşeri kanunların gölgesi altında avukatlık yapmanın, beşeri kanunlarla savunma hazırlamanın hâlâ haram olduğu kanaatindeyim. Fakat orada bulunan âlimler avukatlığın, bu şartlar dahilinde

mubah olduğu görüşüne vardılar. Tabi, bu âlimlerin içerisinde, benden daha âlim olanlar, benden daha hayırlı ve takva sahibi olanlar vardı. Ancak yine de ben avukatlık işinin haram olduğuna inanıyorum.

6) Millet meclisleri diye isimlendirilen yasama ve şûra meclisleri, parlamento; Cemal Abdunnasır zamanında espri yaparak derlerdi ki: "Millet meclisinin iki kapısı var. Birinci kapının üzerinde **"Tartışan konuşan millet vekilerinin kapısı",** ikinci kapının üzerinde de: **"Dinleyen milletvekillerinin kapısı"** yazılıdır. Bir gün heyecanlı ve gayretli birisi gelir ve der ki; "ben hem dinleyici hem de tartışmacı olarak geldim" der ve Tartışma Kapısı'ndan içeri girer. Bir de ne görsün; önü sokak.

Evet, bizim memleketlerimizdeki parlamentolar böyle... Haşim er-Rıfai'nin de dediği gibi oyun ve dalavereden başka hiçbir şey değil. Haşim er-Rıfai, Abdunnasır,

parlamento ve benzeri şeyler hakkında yazdığı "Hatırat Şiirleri"nde şunları zikrediyor.

Ey Nasır! İşte milletvekillerini

Onları çocuk oyuncağı gibi

Dilediğin şekilde hareket ettirebilirsin

Senin arzulamadığın bir şeyde ağızlarını dahi açmazlar

Biz çok iyi biliyoruz ki onlar sırf

Konuştuğunda seni alkışlamak için

Oraya biriktirilmişlerdir.

Senden önce zulmetmek zehirli bir mantarken,

Şimdi zulüm senin elinde organizeli bir örgüt oldu.

Evet, millet meclisine gelelim, parlamentoya gelelim. Parlamenterlere arapça "nüvvab" denir. Bu kelime vekil manasına gelen "naib"in mi yoksa musibet manasına gelen "naibe"nin mi çoğulu

olduğunu bilemiyoruz. Çünkü bunların çoğu vekil değil, musibet!

Meclisteki milletvekillerinin İslâm kanunlarına ters düşen hiçbir kanunu, ister aslî, ister ferî meselelerde olsun onaylamaya hakları yoktur. Şayet kadın erkek eşitliği gibi İslâm'a ters düşen herhangi bir kanuna muvafakat ederlerse, İslâm dininden çıkarlar. İslâm'a muhalif olan en basit meselede bile milletvekilinin karşı çıkması gerekir. Şayet karşı çıkmaz ise o İslâm'a ters olan meseleye razı olursa ve onu imzalarsa işte bu davranışı İslâm'dan çıkmaktır. Çünkü millet meclisi yasama meclisidir, kanun koyma yeridir. Allah'ın kanununu bertaraf edip yerine yeni kanun koymak uluhiyyet makamına gölge düşürmeye kalkışır.

7) Halkın durumuna gelince; küfür kanunlarına razı olmayan, kalbinden bu kanunlara kin besleyerek nefret duyanların günaha girmeyeceğini yüce

Allah'tan ümid ediyorum. Kendisine haksızlık yapılmış, zulm olunmuş bir kimse, hakkını alabilmek için çaresizliği dolayısıyla bu mahkemelere müracaat etmesinin hükmü nedir? Hakkını alabilmek için küfür mahkemelerine başvurması caiz midir, değil midir?

Üstad Mevdûdi, kişinin hakkının kaybolmasını, bu mahkemelere başvurarak elde etmesinden daha hayırlı olduğunu söylemektedir. Çünkü bu mahkemeler, tağuti sistemin mabetleridir. Sanıyorum ki üstad Seyyid Kutub da bu mesele hakkında aynı görüştedir. Ancak bu konuda biz şöyle diyoruz: "Eğer sana zulm olunmuş ve hakkın gasb edilmişse sen de zorda kalarak hakkını kurtarmak için bu mahkemelere istemeyerek başvurmuşsan yüce Allah'ın sana günah vermeyeceğini niyaz ederiz. Ama evla olan hakkını terk etmendir. Şüphesiz, hakkının zayi olması, bu

mahkemelere sığınmaktan daha faziletli ve evla olandır. Fakat, bu mahkemelere müracaat ettiğin taktirde de -Allahu alem- günahkâr olmazsın.

İşte zikrettiğim bu hususlar yapmış olduğum uzun araştırmalarımın özetidir. Bu konular gerçekten çok uzun ve tafsilatlıdır.

BM arada mücahid kardeşlerden birisi Abdullah Azzam'a parlamentoya girmenin hükmünü sorunca, üstad: Millet meclisine sadece hükümeti denetleyelim ve bu meclis vasıtasıyla davamızı tebliğ edelim diye giriliyorsa; İslâm'a muhalif olan her şeye -cüz'i bir mesele dahi olsa- karşı çıkmak, bu tür hususlarda aleyhte oy kullanmak ve küfür adına yeminde bulunmamak şartıyla bir beis yoktur. Yani bu şartlarla caizdir. Benim düşüncem budur -Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır-. Fakat Bakanlar Kurulu farklıdır. Yani kesinlikle caiz değildir. Çünkü bakanlar kurulu küfür kanunlarının geçerlilik

kazandırılıp uygulamaya konulduğu yerdir. Ancak, millet meclisi ise imkânlar nisbetinde devletin gözetlendiği, dileyenin istediğini konuşabildiği bir yerdir. Ama bakanlar kurulu, zannımca - Allah bilir ya - girilmesi haram olan bir yerdir. Yukarıda da belirttiğim gibi yürütme organıdır.

Soru soran aynı kardeş, "inanarak parlamentoya girmenin hükmü" nü soruyor?

İnanarak olmaz. Bizler Avrupa'dan olduğu gibi alınarak başımıza musallat edilen kanunların uygulandığı bir toplumda yaşıyoruz. İstesen de, istemesen de bu kanunlar sana tatbik ediliyor. Eğer devlet, millet meclisinde konuşmasına müsaade ettiği murakıp bulundurmana izin veriyor ve o kimse de devlet şu şekilde hırsızlık yapmakta, falan bakan şunu çalmıştır, şu rezalette bulunmuştur gibi hainlikleri rüşvet olaylarını gündeme getirebiliyor bunların

sorgulanmasını isteyebiliyorsa -inşallah- orada bulunması af olunur.

Soruyu soran, üstadın sözünü kesip tartışmaya başlayınca üstadın ona verdiği cevap:

Vallahi, bu husus davetin merhalesiyle ilgilidir. Meclise girmek faydalı mıdır, değil midir? Allah en iyi bilendir. Ey aziz kardeşim, öyle toplumlar var ki, müslümanlar susturulmuş, İslâm zayi edilmiştir. Müslümanlara, ne radyo ne de televizyon aracılığıyla seslerini duyurma imkânı bırakılmamıştır. Ve daha birçok baskı ve zulüm politikaları... İşte bu açıdan millet meclisi, müslüman halka hakkın duyurulabildiği minberlerden bir minber haline gelmiştir. Allah daha iyi bilir ya, uzun bir süreden beri kanaat getirdiğim düşüncem budur.

Bu konuda hata etmiş de olabilirim, isabet etmişte. Eğer isabet etmişsem yüce Allah'tandır. Yok, eğer hata etmişsem benden ve şeytandandır. Yüce Allah'tan bizlere hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak göstermesini, hakka tabi olmayla, batıldan kaçınma ile rızıklandırmasını niyaz ederim. Şüphesiz yüce Allah kullarını işiten, onlara yakın olan ve dualarını kabul edendir.

Ziya'ul-Hak'ın Hükmü

Soru soran mücahit kardeş "Ziya'ul Hak'ın iktidarını soruyor: Ve Üstadın bu soruya verdiği cevap:

Ziya'ul Hak! Ben onu tekfir etmiyorum. Çünkü çok çaba harcadı. Evet, mücadele etmiştir. Ancak etrafı şerli kişilerce ve facirlerle çevrilmişti. Tek ve Kahhar olan yüce Allah'ı inkâr eden, her hayrı müminlerin aleyhine çevirmeye, zorlaştırmaya çalışan

kimselerle onu kuşatma altına almışlardı. Buna rağmen uğraştı, evet uğraştı gücünün yettiği kadar. Ve ben böyle bir insanın tekfir edileceğini zannetmiyorum. Daha iyisini Allah bilir.

Allah'tan Ziya'ul Hak'ın emsallerinin çoğalmasını niyaz ederiz. Aziz kardeşim, Rabbimiz bizlere onun vasıtasıyla birçok faydalar sağlamıştır. Üstadla tartışan kardeş: **"Yöneticilerin en iyisiydi"** diyebilir miyiz?" Ve üstadın cevabı:

Hayır. En iyisi değil, liderler içerisinde, kötülüğü en az olanıdır. Onun Afgan cihadının yanında yer alması, mücahitlere kapıları açması, onun için yeterlidir. Eğer yönetimde, Ziya'ul Hak yerine Butto ailesi gibi domuzlar olsaydı, kim bu cihad toprağına ulaşmaya güç yetirebilirdi? Ne Afganlıların ve ne de dış ülkelerden gelen mücahitlerin buna gücü yetmezdi. Görmüyor musunuz bugün sınır kapılarındaki

giriş-çıkışlarda mücahitler için nasıl zorluklar çıkardıklarını? Hatta Afganlı mülteciler için bile ne zorluklarda bulunduklarını? Fakat cihadın ilk merhalesinde, Cenabı Allah, Ziya'ul Hak eliyle savaşın zorluklarına ve tehlikelerine dayanıklı olmayan Afgan halkına ve mücahitlere kolaylıklar ihsan etti. Allah, bu ümmete, güç yetiremeseler bile hayırlı hizmetlerde bulunmak isteyenlerin emsallerini çoğaltsın. Ziya'ul Hak gibi birinin yönetime geçmesi bizler için Allah'ın bir nimetidir. Şüphesiz Ziya'ul Hak ve emsalleri hata ve yanlışlıklarından dolayı Allah katında sorgulanacaklardır. Fakat buna rağmen, yüce Allah, onların iyi amelleriyle bizleri faydalandırmaktadır. Allah, istihbarat birimlerinde, bakanlıklar bünyesinde iyi kimselerin sayısını çoğaltsın. Evet, şüphesiz bu kimseler işledikleri haramlardan dolayı hesap ve sorguya çekileceklerdir. Helâl olan davranışları ise bizim yararımızadır.

Evet, onlar Allah katında işledikleri haramlardan, yaptıkları hatalardan hesaba çekileceklerdir. Ancak yüce Allah dilerse, onlarla Müslümanlara yararlar ihsan edebilir.

Bir adam, İbn Teymiye veya Ahmet bin Hanbel'e şöyle der: "Ben gümrükte çalışıyorum ve Rasulullah'ın zina etmesinden dolayı recm edilen bu kadın öyle bir tevbe ile tevbe etti ki maliye memuru dahi böyle bir tevbe ile tevbe etmiş olsaydı elbette ki günahı affedilirdi" şeklindeki hadis-i şerifi de biliyorum. Fakat benim orada olmam insanlara karşı olan zulmü hafifletiyor. Ben sadece tek bir pay alıyorum. Benim dışında olanlar olsa birçok pay alırlar. Ben vergileri azaltıyorum. Şimdi siz bu hadisi biliyorsunuz. Bunun doğrultusunda benim için ne dersiniz? İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel de şu cevabı vermişlerdir: Sen

Müslümanların zulmünü hafifletmek için bulunduğun vazifede devam et.

Evet... Allah Teala bu gibi insanları kullan için hayır aracı yapmış olabilir.

Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü

Bir gün ben ve Ebu'l Hasan en-Nedvi, bakanlık meselesi üzerinde tartışıyorduk. Nedvi'ye dedim ki:

- "Vallahi biz, bir davetçi için kendi ülkemizde bakanlık görevini kabullenmesini büyük bir musibet olarak kabul ediyoruz." Ve daha henüz onunla İslâmî Hareketler üzerine konuşurken, "kim bakanlığa gelirse veya bakanlıklarda görev alırsa onu İslâmî hareketten ayırıyorlar ya da saf dışı bırakıyorlar" dediğimde birden çok şiddetli bir şekilde kızdı ve:

- "Hayır, hayır öyle değil. Biz Hindistan'da polisler, Müslümanlara ateş ettiklerinde silahla yapılan bu saldırıyı hafifletecek müslüman bir polis arıyoruz. Emniyet teşkilatında müslüman bir amir bulduğumuzda çok seviniyoruz. Çünkü ona Müslümanları öldürme emri geldiğinde, Müslümanları öldürmez. Siz bu meselelerde çok keskin olmayın" dedi.

Evet, üstad Nedvi'nin görüşü bu. Biz Allah'a karşı kimseyi temize çıkarmak istemiyoruz ama Nedvi selefi salibinin geri kalanlarından ve yeryüzünün seçkin zadlarından biridir.

Biz bu örnekleri bırakıp tekrar Hatim'in oğlu Adiy'nin hikâyesine dönelim. Rasulullah ona; **"haham ve papazlar ehli kitap için haram olanları helal kıldılar, helal olanları da haram yaptılar. O ehli kitap da papazlara ve hahamlara itaat ettiler. İşte**

onların bu din adamlarına ibadetlerinden maksat budur" buyurmuştur.

Ben bu konu üzerinde önemle durmak istiyorum. Çünkü bu konu inanç meselesidir. Din meselesidir. Basit bir siyaset meselesi değildir. Evet, teşri (yasama) meselesi inanç ve din meselesidir. Bu nedenle kardeşlere hep, uğraşı ve gayretlerinizi, kabirlerden medet umma, onlara mum yakma meseleleri üzerinde odaklaştırmayınız diyorum**. Ey kardeşler, ölülerle koşulan şirk üzerine değil, dirilerle koşulan şirk üzerine uğraşı ve mücadelelerinizi yoğunlaştırınız.** Günümüzde hiçbir kültürlü genç, ne olursa olsun mezarlara gidip taşlara yapışmamaktadır. Kültürlü insanlar nezdinde ister dindar olsun isterse olmasınlar mesele son bulmuştur. Bu nedenle mücadelelerinizin merkezini dirilerle koşulan şirk oluştursun. Bu da Allah'ın indirdiğinin haricinde kanunlar koymaktır. İşte sizler

tağut idarecilerin insanlara zorla kabullendirdikleri bu şirk üzerinde titizlikle durun. Bu yöneticiler yaptıklarının böyle olduğunun farkına vardıklarında insanları diri olanlarla Allah'a ortak koşma meselesinden uzaklaştırıyorlar ve ölülerle Allah'a ortak koşma meselesini gündemde tutuyorlar.

Ben onlara diyordum ki; siz Bedevi tarikatının şeyhi olan Mısır'daki Ahmed Bedevi üzerinde ve Abdulkadir Geylani üzerinde devamlı duruyorsunuz. Hâlbuki Hafız Esad ve Kaddafi'yi terk ediyorsunuz, bırakıyorsunuz. Abdulkadir Geylani'nin kabrinin başında da Hafız Esad'ın yanında bulunduğu gibi polisiye güçler olsaydı onun aleyhine tek bir kelime dahi konuşamazdınız. Evet dirilerle Allah'a ortak koşulma meselesi üzerinde durunuz. Tağutların Allah'ı bıraktırıp insanları kendilerine taptırma şirkine karşı çıkınız. Bu tağut idareciler ağızları ile söylemeseler de

pratik davranışları ile ulûhiyet iddia etmektedirler. Evet, bunlar ayeti kerimede **"hüküm (egemenlik) ancak Allah'ındır"** buyrulmasına rağmen kanun koyarak hükmün ancak kendilerine ait olduğunu ortaya koyarlar. Böylece ulûhiyet fonksiyonunu icra etmek isterler. İşte sizler insanların çoğunun kafasından uzak olan bu meseleler üzerinde durunuz. İnsanların çoğu bu tağutları kendi idarecileri kabul ediyor, bunların saflarında yer alıyorlar. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin, Allah'ın indirmediği kanunlar koyanların saflarında bulunuyorlar, hak ve batılda, onları destekliyorlar. Bilmiyorlar ki onlar bu halleri ile kâfirleri dost ve veli ediniyorlar. Ne yazık ki bunu göremeyen bir takım insanlar, her hangi bir kimsede bir muska gördüğünde sanki üzerine gökten şimşek düşer, her yerden onun üzerine gazab yağar. Hâlbuki bir muska insanı dinden

çıkarmaz. Fakat Allah'ın indirdiği nizamdan başka bir nizamla sevk idare edilmeye razı olmak kişiyi İslâm'dan çıkarır, kâfir eder. Evet, bu bir inanç meselesi, inanç!

İbn Kesir; Hulâgû'nun insanlara "Yesak" (Cengiz Han Kanunnamesi'ni) uyguladığını görünce bu kanunun içeriğini belirttikten ve bunun İslâm, yahudilik ve hristiyanlıktan iktibas edildiğini beyan ettikten sonra "el-Bidaye ve'n-Nihaye" isimli eserinde şunları yazmıştır: Kim Muhammed bin Abdullah'a indirilmiş sağlam şeriat İslam'ı bırakır onun dışındaki hükmü kaldırılmış herhangi bir şeriatla hüküm olunmak isterse şüphesiz ki o kâfir olmuştur. Hükmü kaldırılan şeriatlardan maksat yahudilik ve hristiyanlıktır. Durum böyle iken "Yasak" isimli kanunla hüküm olunmayı istemek ve onu İslâm şeriatının önüne geçirmenin hükmü ne olur? Şüphesiz ki Müslümanların icmaı ile bu kanunu İslâm'ın önüne geçiren kâfir olur. (Cengiz

Han'ın bu kanunnamesi bize bugün zorla uygulanan kanunlara benzemektedir. Bu beşeri kanunlar bir kısmı İslâm'dan, diğer bir kısmı yahudilik ve hristiyanlıktan, başka bir bölümü eski Roma kanunlarından iktibas edilmiş yeni bir din haline getirilmiştir ki bu yeni dinin adı da Napolyon Bonapart Kodu dinidir). İbn Teymiye de namaz kılıp oruç tuttukları halde "Yasak" isimli kanunla idare edilmeyi kabul ettikleri için Tatarların kâfir olduklarına, yine bir kısım kabilelerin, kabile ve aşiret kanunları ile idare edilmeyi kabul ettikleri için kâfir olduklarına hüküm vermiştir. Müslümanlar namaz kılıp oruç tuttukları için Tatarlarla savaşmaktan çekinince İbn Teymiye onlara: "Şayet siz, onların arasında başımda Kur'an'ı taşırken görürseniz beni dahi öldürün" demiştir. Yani onlarla savaşmaktan hiç çekinmeyin. Tatarlarla beraber olanlarla savaşmakla da hiç çekinmeyin. Çünkü onlar Allah'ın şeriatı

dışındaki bir kanunla idare edilmeyi istiyorlar.

Konuyu tekrar Adiy bin Hatim'e döndürelim. Adiy Rasıılullah (sav)'in yanında oturmaktadır. O esnada bir adam gelir ve fakirlikten şikâyet eder. Sonra bir başkası gelir yol kesen haydutlardan şikâyet eder. Adiy bin Hatem'in gördüğü manzara karşısında göğsü daralır ve: **"Bizim dâhil olduğumuz bu din nedir? Tamamı fakir, Medine'de dahi emniyet içerisinde iman etmeye güç yetiremiyorlar"** diye düşünür... (Hep liderler böyledir. Onlar dış görünüşleri beğenirler. Güveni severler. Bolluk isterler. Büyük gelirlerin gelmesini arzularlar. Yüksek mevkilere heves ederler). Rasulullah Adiy bin Hatim'e bakar, adeta onun kafasında cereyan eden düşünceleri okumuşçasına şöyle buyurur:

- "Ey Adiy sen Hire'nin (Irak'ın) nerede olduğunu biliyor musun?" der. O da;

- "Ben orayı duydum fakat gitmedim" der. Rasulullah da ona;

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriyi görürsensen kafilenin Kabe'yi tavaf etmek üzere Hire'den geldiğini ve Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmadığını göreceksin" buyurur. Adiy'nin kafası buna basmaz. İnanamaz... Ve kendi kendine şöyle der: "Peki Tay kabilesinin ahlaksız eşkiyaları nerede kaldılar?

Bir kabile onların arasından geçip gelecek, Kabe'yi tavaf edecek ve gelirken de Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak?!"

Rasulullah Adiy'e devamla şunları söyler:

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriyi görecek olursan İran kralı Kisra'nın hazinelerinin müslümanlar

tarafından mutlaka fethedileceğini göreceksin." Adiy de;

- "Hürmüzün oğlu Kisra mı?" der. Rasulullah;

- "Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra. Onun hazineleri mutlaka fethedilecek ve Allah yolunda harcanacaktır. Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ilerisini görecek olursan kişinin bir avuç altın ve gümüşü alıp "bu sadaka malını kim alacak" diye seslenip gezdiğini ve hiçbir kimsenin gidip onu almadığım göreceksin" buyurdu. Adiy diyor ki: "Ben Irak'tan kervanın gelip Kâ'be'yi tavaf ettiğini ve gelirken Allah'dan başka hiçbir şeyden korkar durumda olmadığını gördüm. Bu birincisi tahakkuk etti. Yine ben Kisra'nın hazinelerini fethedenlerden biriydim. Bu ikincisi de hayatımda gerçekleşti. Ey Müslümanlar! Emin olsun ki eğer sizin ömrünüz uzar da ileriyi görecek olursanız Ebu 'l Kasım

Muhammed (sav)in sizlere müjdelemiş olduğu üçüncü şeyi de göreceksiniz." Adiy bin Hatim (ra)ın dediği adil halifelerden Ömer bin Abdülaziz döneminde gerçekleşmiş oldu.

Ömer bin Abdülaziz Afrika'ya zekâtları toplamak için Yahya bin Said isminde bir vali gönderdi. Yahya bin Said zekâtları toplar ve tam bir ay boyunca: **"İhtiyaç sahipleri gelsin ve bu malı alsın"** diye ilan ettirir. Fakat alacak hiç kimse çıkmaz. Yahya bin Said durumu halife Ömer bin Abdülaziz'e bildirir. Bunun üzerine Ömer bin Abdülaziz (ra); "Bu malla köle satın al ve hepsini azad et, hürriyetine kavuştur" diye emreder, böylece bu malın tamamı toplanarak bölgede tekrar infak olunur.

İzah etmekte olduğumuz Tevbe Suresi'nin 28. ayetinde yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmesini yasakladıktan sonra rızık korkusuna kapılan

insanlara bu topraklarda yaşayanları rızıklandıracağını bizzat kendisi tekeffül ettiğini beyan etmişti. Evet, aziz ve celil olan Allah hem Kâ'beyi koruyup ve güvenliğini sağlayacağım hem de orada yaşayanların rızıklarını tekeffül ettiğini başka ayetlerde de beyan ederek şöyle buyurmuştur: **"Bu beytin (Kabe'nin) Rabbine kulluk etsinler. Onları yedirip açlıktan doyuran, onlara güven verip korkudan kurtaran O'dur."** (Kureyş, 3–4)

Suud'da çıkan petrolü biliyor musunuz? Bu Allahu âlem Hz. İbrahim'in orada bulunanların rızıklandırılmasını isteyen duasının bir kabulü olarak Beytullahi'l Haram'a hizmet için çıkmıştır. Hz. İbrahim duasında şunları zikretmiştir:

"Rabbimiz! Ben, çocuklarımdan bazısını Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye, namazı dosdoğru kılabilmeleri için yerleştirdim.

İnsanlara, onlara sevgiyle meyleden bir kalb ver, onları, şükretsinler diye çeşitli meyvelerle rızıklandır." (İbrahim, 37)

Kış meyvaları, yazın dahi Mekke'de tükenmiyor. Yaz meyvalarını hangi vakit isterseniz Mekke'de bulabilmektesiniz. Dünyada yetişen tüm meyva ve sebzeleri İbrahim (as)'ın duasının kabulünün bir neticesi olarak Mekke'de bulmaktasınız. Haremin genişletilmesi, çeşitli hizmetler, yolların genişletilmesi, Müzdelifede ve Mina'nın geliştirilmesi çeşitli köprü ve ışıklandırılmaların yapılması vb bütün şeyler Haremin bereketlerinden ve Beytullahi'l-Haram'a hizmetin parçalarındandır. Suud'da petrol Beytullah'a hizmet için Müzdelife, Mina ve benzeri yerleri haccedenlere rahatı sağlamak için çıkmıştır.

Yüce Allah Haremini korumak, ibadet yollarını ve Mekke ahalisinin rızkını daim

kılmak için petrol çıkartmıştır. Sizler neler görüyorsunuz: **"İman etmeyenler: Eğer biz seninle beraber doğru yola uyarsak yerimizden, yurdumuzdan oluruz, dediler. Biz onları nezdimizden bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin toplanıp getirildiği emin ve mukaddes bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bunu bilmezler."** (Kasas, 57)

Ben 1968'de haccetmiştim. Henüz daha Safa ile Müzdelife yolları kumdu. Daha önce ise pazar halinde idi. Yolların etrafında çarşılar ve satıcılar vardı, elbise vb. şeyler satıyorlardı. Gündüzleri sıcağın şiddetinden tavaf etmeye güç yetiremiyorduk. Adeta sıcak ayaklarımızı kavuruyordu. Daha sonra sıcaklık ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin kesinlikle ısınmayan beyaz mermerler döşendi.

Müzdelife'ye gelince, insanlar Arafat'tan Müzdelife'ye akın ediyorlar ve orada uyuyorlardı. Yolların tamamı ise

topraktı. Arabalarıyla girebilenler ise Mina'dan Müzdelife'ye geceleyin tam bir günde ulaşabilmekteydiler. Müzdelife'de arabalar geliyor, bir kısım insanlar arabaların üzerinden düşüp ölüyorlar, yaralıları görmeyen arabalar onları çiğneyip öldürüyorlardı. Fakat aziz ve celil olan Allah bu harem bölgesinin kutsal ve emin olarak devam etmesini diledi ve Harem halkının güven ve huzur içinde yaşamasını istedi. Oraya gelen ve Beytullah'ı hacceden Rahman'ın misafirlerini de emniyet ve rahat içinde hac yapmalarını istedi. Bu sebeple oraya petrolü lütfetti ki buralara harcansın. Evet önceleri harem tek bir kattı. Daha sonra iki kat oldu. Şu anda teravih namazını açık ve temiz bir havada kılma imkânı bulabiliyorsun. Bu Allah'ın nimetlerinden büyük bir nimettir. Beytullahi'l Harem kral Suud döneminde genişletilmeye başlanınca yeteri kadar paralan yoktu. Fakat Suud'un

eşrafından olan Muhammed bin Ladin Suud yöneticilerine: "Ben kendi öz malımla Beytullahi'l Haramı genişleteceğim ve devlete borç olarak yazacağım" dedi. Böylece Muhammed bin Ladin Harem'i genişletmeye girişti. O zamanda veliahd olan Faysal, Muhammed bin Ladin'e; "Harem'i genişlet, alacaklarını bana borç olarak yaz, iktidara gelince ben sana ödeyeceğim" diyordu.Haremin genişletme çalışmalarında sekiz milyar riyal sarf edilir. Bu yüce Allah'ın bir nimetidir. Beytullah'ın hizmeti, hacıların rahatı ve emniyeti için Yüce Rabbimiz petrol çıkarmıştır. Sizler haccı ne zannediyorsunuz? O basit bir şey değildir. Hacceden babalarımıza Hacı derdik. Birine Hacı denildiğinde onun temiz olduğu, temizlenmiş olduğu, batılın ona ön ve arkasından yanaşamayacağı anlaşılırdı. Çünkü o haccı canını verme pahasına yapabiliyordu. Öyle ki hacca giden bazı

insanların, hacca gitmeden önce cenaze namazları kılınıyordu. Çünkü ona ölecekmiş gözü ile bakılıyordu. Bugün Ürdün'le Suud'un arasında bulunan kabileler eskiden hacıların karınlarını yarıp bağırsaklarında altın arıyorlardı. Onları öldürüyor, ceplerindeki paraları gasb ediyorlardı. Kral Abdülaziz gelinceye kadar bu hal devam etmişti. O gelince Medine'nin çevresinde bulunan bütün kabileleri topladı ve onlara; "mutlaka devlete boyun eğmeniz gerekiyor" dedi. Onlar da: "bazı şartlarımız var. Bunlardan birincisi hacıların önünü kesmemizi serbest bırak, biz onların ellerinde bulunan paralan alalım" dediler. Kral Abdülaziz ise onlara: "Bunu size müsaade edemeyiz" dedi. Kabilelerle Kral Abdülaziz anlaşamadılar, neticede kral onları kılıçla tehdit etti ve hizaya getirdi. Eğer kılıç olmasaydı kimsenin güven içinde haccetmesi mümkün değildi. Eskiden bir insan altı ayda hacca gidip

gelebiliyordu. Şimdi ise iki günde bile hac etme imkânı var. Ben geçen yıl Zilhicce ayının tam dokuzuncu günü arefe günü Cidde'ye ulaştım, direk Arafat'a gittim ve Hac yapabildim. Kısaca yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmelerini yasaklarken orada yaşayanların hem güvenliklerini hem de rızıklarını teminat altına almıştır. Çeşitli vasıtalar yaratarak bunları sağlamıştır. Bunu belirten ayeti tekrar edelim.

"Ey iman edenler! müşrikler ancak necistir. Onun için bu yıllarından sonra artık onlar Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız Allah dilerse, sizi yakında lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz Allah bilendir, tam hüküm sahibidir." (Tevbe, 28)

Âyet-i kerimede: **"Müşrikler necistir"** buyrulmaktadır. Necislikten maksat nedir? Örneğin teri mi necistir? Hristiyan bir kadınla

evlenen birisi hanımıyla birlikte uyuduğunda kadının teri kocasına bulaştığında veya hristiyan hanımın anne babasıyla tokalaştığında müslüman adam necis mi olur? İbn Hazm'a göre; "Evet necis olur, müslüman olmayanın teri ve tükürüğü necistir."

İbn Hazm şöyle diyor: "Allah'ın necis olarak isimlendirdiği şey nasıl temiz kabul edilebilir? Allah Teala onu necis olarak isimlendirmiştir. Nasıl, teri temizdir, tükrüğü temizdir denilebilir?! Bu nedenle hristiyan hanımını öpen kimse hanımının tükrüğü kendisine bulaşmış ise onu yıkaması vaciptir." İbn Hazm'a göre idrar bulaşan yerin nasıl yıkanması gerekiyor ise, o kadının terinin bulaştığı yerin de öylece yıkanması gerekir.

Bu hüküm Hasan el-Basri'den de rivayet edilmiştir. Hasan el-Basri şöyle demiştir: **"Müşrik birisiyle tokalaşan kimse abdest**

alsın." Yani müşriğin terinin gitmesi için ellerini yıkamalıdır.

Dört mezheb imamı ise; hristiyanın **"tükrüğü ve teri temizdir"** demişlerdir. Herhalde mesele anlaşılmıştır. Buna göre ayet-i kerimede; **"Müşrikler ancak necistir"** ifadesinden maksat onların manen necis olmalarıdır. Yani Allah'a ortak koşma necaseti ile necistirler. Fakat vücutları necis değildir. Yine âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir, artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar" buyrulmuştur. Ayette geçen yıldan maksat Hicretin dokuzuncu yılıdır. Artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecektir.

Ayette geçen Mescid-i Haram'dan maksat nedir?

Atâ'ya göre: "Mescid-i Haram çevresi ile birlikte mescit sayılır. Yani Harem bölgesinin neresinde olursa olsun kılınan iki

rekât namaz için yüz bin rekât namaz sevabı yazılır." Bu ister Mina'da olsun, ister Müzdelife'de olsun her rekât, yüz bin rekât sayılmaktadır. Çünkü Müzdelife de, Mina da harem bölgesi içerisindedir. Mekke'nin evlerinin tamamı hatta haremin en ücra yerine kadar aynıdır. Ata (rahimehullah) buna şu ayet-i celileyi delil göstermektedir:

"Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsra, 1)

Âyet-i kerimede Rasulullah'ın Mescid-i Haram'dan alınarak götürüldüğü zikredilmiştir. Bunun zahirine bakıldığında Rasulullah'ın Mescid-i Haram'ın içinde uyumuş olması icab etmektedir. Halbuki Rasulullah (sav) mescidin bizzat içerisinde değil bilakis Ümmü Hani'in evinde uyumaktaydı. Ümmü Hani'nin evi mescide dahil değildi. Bu da gösteriyor ki sadece

Mescid-i Haram'ın içi değil Mekke ve çevresi de Mescid-i Haram'ın hükmündedir. Bütün bu bölgede iyilikler kat kat artar, kötülükler ise büyür. Dikkat edin kötülükler artmıyor, sadece büyüyor. Bu Allah'ın bir lütfudur. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur:

"Mescid-i Harama girmekten menedenlere ve orada zulm ile doğru yoldan saptırmak isteyenlere acı bir azab tattırırız." (Hacc, 25)

Bu nedenle İbn Abbas gibi bazı sahabeler Mekke'de yaşamaktan korkmuş ve orayı terk edip Taife gitmişlerdir. İbn Abbas (ra) "İyiliklerin katlandığı gibi kötülüklerin de büyük olarak değerlendirildiği bir beldede oturmam" demiştir.

Abdullah bin Ömer (ra)'ın da iki tane çadırı vardı. Biri Harem bölgesi dışındaki

yerde diğeri de Harem bölgesinin içinde idi. Hanımına kızdığı zaman onu Harem bölgesi dışındaki çadırına götürür orada ona sitem eder ve kızgınlığını orada giderirdi. Aile efradından razı olunca ve hayırlı sözler söylemeye müsait olunca da Harem bölgesindeki çadırına dönerdi. Evet, onun iki çadırı vardı, iki...

Evet, bu insanlar Cenneti istiyorlardı. Ona çok âşık ve düşkünlerdi. Bizlere benzemiyorlardı. Hatta günümüzdeki Mekke ve Medine halkına bile; "Sen Mekke'de yaşıyorsun veya Medine'de yaşıyorsun" dediğinde cevapları şu oluyor; **"Rabbimiz bize edepli olmayı lütfetsin"** (bu kutsal topraklara yakışır şekilde davranmayı nasip etsin).

Ey Mekke'li Ömer ne dersin?

Evet, Harem, kutsal yerler edeb ister edeb. Fakat sen Mekke'de oturur da

haccetmek için o kutsal topraklara gelen genç kızları kovalarsan veya faiz yersen yahut yalan söylersen ya da müslümanları aldatırsan vay haline. Allah'dan kork Allah'dan.

Evet, Harem bölgesi böyledir. Medine-i Münevvere de kutsal bir şehirdir. Medineliler kendi şehirlerini Mekkelilerin Mekke'yi sevdiklerinden daha fazla severler. Bakın ben bu hususta size bir vakayı anlatacağım:

Mekke'deki Mescid-i Haram'da İbrahim el-Ahdar isminde birisi imamdı. Hayatımda onun gibi güzel Kur'an okuyan, sesi tatlı bir kimse işitmedim. Şu anda Medine'de teravihlerde dahi imamlık yapmıyor. Onun arkasında ilk olarak sabah namazını kıldım. Genç birisi, aslen Cezayirli. Onun Kur'an okuyuşunu işittiğimde sanki Kur'an şu an nazil oluyormuş gibi işitiyordum. Mekke ve etrafında halk İbrahim Ahdar'ın sesini işitmek için sabah namazında Mescid-i Haram'a

geliyorlardı. Cidde'den dahi oraya sabah namazına gelenler vardı. Daha sonra bazı kimseler onu Haremden çıkarabilmek için akidesinde şüphe uyandırmaya çalıştılar. Aksi halde nasıl çıkarabilirlerdi? Sesi, hıfzı ve mahreçleri çok güzeldi. Öyleyse akidesinde şüphe uyandırmak lazımdı ve sonunda Suud müftüsü Bin Baz'a mektup yazdılar ve: "Bunun akidesi sahih değildir, çünkü dedesi İbn Teymiye'ye sövmüştür" diyerek mektupları bu şekilde gönderiyorlardı. Kral Halid o zamanlar sağdı. Bazı yöneticilerle birlikte Kral Halid, onun sesine hayran kalmışlardı. Harem İmamına: " Şikayetler ne olursa olsun bunu yerinden oynatma ve bu konuda kimseyi dinleme" demişlerdi. Daha sonra duydum ki İbrahim Medine'ye dönmek istiyor, bunun üzerine yanına gittim ve: "Burası haremdir, insanlar kalblerini titreten maharetli kurralardan mahrumdurlar. Kardeşim, sen bu insanlar

için edeb numunesi ol. Bütün insanlar senin sesini dinlemek için gelmektedirler. Allah Teala sana çok nadide ve latif bir ses vermiş, insanlardan bunu mahrum etme" dedim. O: "Hayır Medine'ye döneceğim" dedi. Ben: "Allah'tan kork! Ya şeyh" dedim. O da: "Vallahi asıl dönme sebebim ninemin hastalığıdır. Ona hizmet edip ona bakacak kimse yok" dedi. Ben: "Onu buraya getir" dedim. Harem imamının maaşı oldukça kabarık, ayrıca özel araba ve evde tahsis edilmekte. O: "Ninemi buraya getirmek istedim fakat kabul etmedi" dedi. Ben: "Neden?" dedim. O: "Ninem Mekke'de ölmekten korkuyor. Çünkü o öldüğünde el-Bâki Mezarlığı'na defn olunmak istiyor. Hayatı boyunca Medine dışında ölürüm de el-Bâki'ye defn olunmaktan mahrum kalırım diye Medine'nin dışına çıkmadı."

Medine Halkı

Medine'deki Harem etrafında eski evlerde zengin Hindli kimseler oturmakta. Yeni ev yapmayı kabul etmiyorlar. Çünkü onlar ileride "el-Bâki" mezarlığından başka yeni bir mezarlık olurda ondan uzak olan mezarlıklara defnedileceklerinden korkuyorlar ve diyorlar ki; "Biz bu evlerde kalalım, bunlarda ölüp el-Bâki Kabristanı'na defnedilelim." Allah'ım bu ne kararlılık! Medine ehli Medine'yi nasıl seviyor! Oraya bağlılıkları gerçekten acaib! Gerçekte bu Rasulullah (sav)ın komşularına Allah'ın bir lütfü ve ikramıdır.

Evet, Medine'nin üzerine inen Rahmet yağmaktadır. Bu husus ta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kim Medine ahalisine bir kötülük yaparsa Allah onu, tuzun suda eridiği gibi eritir (helak eder). Körüğün, demirin pasını giderdiği gibi Medine bir körük gibidir, körük demirin

posasını attığı gibi Medine de murdarlıkları dışına atar."

Evet... Medine eski ismi ile gerçekten Tibe ve Tabe (pak, temiz, hoş, güzel bir yer)dir. Vakıa Medine sakinleri de bu damgayı taşımaktadır. Bilemiyorum ki insanlar bu güzel huyları atadan dedeye nakledilen rivayetlerden mi alıp tatbik etmektedir yoksa kendileri de hisleri ile bu hoş hali sezinleyip yapmaktadır. Hacılar Medinelileri çok severler. Bu durum Hz. Osman döneminden beri böyledir. Hz. Osman'ın zamanında fitne baş gösteripte insanlar yapılan hataları konuşmaya başladıklarında Hz. Osman'ın amcasının oğlu Hz. Muaviye ona şunu söylemiştir:

- **"Ey müminlerin emiri, ben sana Şam'dan koruyucular getireyim. Onlar burada kalsınlar"** Hz. Osman da ona şu cevabı vermiştir:

- "Allah'a yemin olsun ki ben Rasulullah'ın komşularının rızklarında kimseleri onlara ortak etmem. Ben Şam'dan asker getireyim de Medinelilerin yiyeceklerini mi yesinler. Hayır, hayır. Ben Rasulullah'ın komşularına kimse ile sıkıntı veremem."

Halifeler hacca geldiklerinde infak edecekleri altın kâseler hususunda ilk önce Medine ahalisinin hesabını yapar daha sonra Mekke ehlinin hesabını yaparlardı. Çünkü petrol çıkmadan önce bugünkü Suudi Arabistan çok fakirdi. Buna mukabil Mısır, Kral Faruk'un günlerinde oldukça zengindi. Bu hususta şairin biri şöyle diyor: **Ey Nil vadisi, başına ne felaketler geldi. Bunu yapanlar artıklarla beslenen bir güruhtu.**

Yani Mısır'ın zillet ve fakirlik devri geldiği gün Mısır'ın bütün hayır ve bereketi azalmış oldu. Mısır bütün dünyaya ödünç para

veriyordu. Şimdi ise dış borçlan altmış milyar doların üstünde.

Kral Faruk ve babası Kral Fuad dönemlerinde Kâbe'nin ipek perdeleri Mısır'da dokunur sonra getirilip Kâbe'ye hediye edilirdi. Mısır'da bu perdelerin dokunduğu özel bir han bulunuyordu. Hanın ismi Mahmel'di. Kâbe'nin perdeleri bitirildikten sonra vapurlara yüklenip Cidde'ye götürülür, oradan da Mekke'ye taşınırlardı. Kral Faruk Mısır halkının Rasulullah'ın komşuları olan Medinelilere ve Mekke halkına bir ikramları olarak özel altın kâseleri tahsis ederdi. Ta ki bunlar rahatça yaşasınlar, insanlara muhtaç olup bir şey istemesinler. Mısır'ın bu ikramı 1964–1965 yıllarına kadar devam etti. Nihayet Yemen savaşı bunu sona erdirdi.

Kral Faysal'ın iktidarda olduğu günlerde Yemen'le Mısır arasında savaş oluyordu. Mısır, Suud'u kınamaya ve radyo-

televizyonda **"Allah düşmanları"** diye bir program yayınlamaya başladı. (Aman Allah'ım ne büyük bir rezillik ve adilik!) Faysal'ın zamanında -sene 1965- Mısır Kâbe örtüsünü bir mahfel içerisinde Cidde limanına getirdi ve tabii onunla birlikte istihbarattan büyük bir grupta gelmişti. Cidde sahiline çıktıklarında slogan atmaya ve **"Allah düşmanları devrilsin! Allah düşmanları devrilsin!"** diye gösteri yapmaya başladılar. Faysal'da **"Kâbe'nin örtüsünü tekrar Mısır'a götürün. Bundan sonra Kâbe'nin örtüsünü biz yapacağız"** dedi ve Mekke'de Kâbe'nin örtüsünün yapılması için özel bir fabrika inşa edildi.

İşte Mısır'ın Suud'a bu yardımları kesilince Suud'da kemer sıkma politikası, maaşları düşürme gibi durumlar ortaya çıktı. Bu sebeble bir Mısırlı, Suudlu bir arkadaşına şu espriyi yapmıştı: Mısırlı Suud'luya diyor ki:

- **"Fakirlikten korkmayın, inşallah durdurulan yardımı tekrar yapacağız."** İşin garibi doktorlardan biri rütbe almak için Mısır'ın bu yardımı hususunda bir kitap yazdı ve üniversiteye takdim etti. Filan bu yardımdan şu kadar yardım alıyordu, falan kabilenin başkanı bu kadar yardım alıyordu vb. şeyleri tespit etmişti. Fakat bunu okuyunca bazı insanlar kızdılar. Mısır asıllı olan bu profesörün üniversiteyle olan anlaşmasını iptal ettiler. Bu ona **"hadi güle güle git, buralardaki insanları rızıklandırmayı Allah üzerine almış ve tekeffül etmiştir ve şöyle buyurmuştur: "Kureyş hiç olmazsa alıştırıldığı kış ve yaz yolculuğuna ısındırıldığı için bu Kâ'benin Rabbine ibadet etsinler. O Rab ki onları açlıktan kurtarıp doyurdu ve onları korkudan emin kıldı"** (Kureyş, 1–4)" dediler.

Ayet-i kerimede "artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a girmesinler" diye

buyrulmaktadır. Bu ayetin ifade ettiğine göre Mekke ve çevresindeki kutsal bölgelere müşriklerin girmeleri caiz midir yoksa değil midir? Mesele ihtilaflıdır.

A. Malikî mezhebine mensup olan Medine ehli: **"Bu ayet geneldir, bütün müşrikleri ve Mescid-i Haramın dışındaki bütün camileri kapsamaktadır"** demişlerdir. Nitekim Emevi devletinin âdil halifesi olan Ömer bin Abdülaziz (ra) tüm valilerine hiçbir müşriğin Mekke'ye, Mescid-i Harama vesair mescidlere girmesinin caiz olmadığına dair yazı yazmıştır.

B. İmam Şafii'ye göre: **"Bu ayet insanlar olarak bütün müşrikleri kapsamaktadır, mescitler olarak ise sadece Mescid-i Haram'ı kastetmiştir. Buna göre hiçbir müşrik Mescid-i Haram'a giremez fakat diğer mescitlere girebilir.** İmam Şafii, yahudi ve hristiyanları Mescid-i Haram'ın dışındaki mescitlere girmelerine cevaz vermiştir.

Ancak Maliki mezhebine mensub olan İbnu'l-Arabî, İmam Şafii'nin bu görüşünü tenkit ederek şunu söylemiştir: "Bu görüş İmam Şafii'nin nassın zahiri üzerinde donup kaldığı bir görüştür. Yani nassın asıl maksadına muhaliftir."

C. Ebu Hanife ve arkadaşlarına göre: **"Kâfirler arasında farklılık gözetilmiştir. Yahudi ve hristiyanların bütün mescidlere hatta Mescid-i Haram'a girmelerinin engellenemeyeceği söylenmiş, buna mukabil müşriklerin ve putperestlerin Mescid-i Haram'a girmeleri caiz görülmemiştir.**

Görüldüğü gibi Malikî mezhebine mensub olan âlimler ayeti genelleştirerek ve daha önce zikredilen Ata'nın görüşüne de dayanarak bütün kâfirlerin tüm mescitlere girmelerinin yasak olduğunu söylemişlerdir. İkrime (ra) da Allah Teala'nın Ebha bölgesine çokça yağmur yağdırarak Hicaz

sakinlerini zenginleştirdiğini dolayısıyla müşriklerin hac etmeden sağlayacakları gelirlere muhtaç olmadıklarını söylemiş fakat İkrime (ra) bugün petrolün çıkarak büyük zenginliklere sebep olacağını tabiî ki bilememiştir. Ayet-i kerimede; **"şayet fakirlikten korkuyorsanız Allah sizi lutfundan zenginleştirir"** buyrulmaktadır.

Bu ifade üzerinde görüş bildiren âlimler sebeplere başvurmanın caiz olup olmadığı hususunda fikir yürütmüşler ve demişlerdir ki; aslında sebeplere başvurmak caizdir. Çünkü bu tevekküle ters değildir. Her ne kadar rızıklar daha önceden takdir edilmişlerse de bir yandan Allah'a tevekkül etmek, diğer yandan da çalışıp çabalamak ve sebeplere başvurmak gerekir. Sebeplere başvurmayı eleştiren sünneti eleştirmiş olur. Tevekküle başvurmayı eleştiren de imanı eleştirmiş olur. Çünkü Rasulullah (sav) tevekkülün numunesi idi. Bu bakımdan şöyle

buyurmuşlardı: **"Eğer sizler Allah'a hakkı ile tevekkül edecek olursanız O sizleri sabahleyin aç gidip akşama karınları tok dönen kuşlar gibi rızıklandırır."**

Bu hususta İbnü'l-Arabî; sebeplere tutunmaksızın oturup ta; **"biz kulların Rabbine tevekkül ediyoruz"** diyen sofilere reddiyede bulunmakta ve şunları söylemektedir: **"sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) yahudilerin bahçelerinde çalışıyorlardı. Rasulullah (sav) bir yahudiden arpa borç almıştı ve vefat ettiğinde zırhı arpa karşılığında bir yahudide rehindi."**

Çalışmayıp gökten üzerimize rızık yağmasını, altın veya gümüş yağmasını beklemek yanlıştır. Hz. Ömer (ra) bunu reddetmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Sizden hiçbiriniz rızık talep etmekten (onun için uğraşıdan) geri durup; "Ya Rabbi! Ya Rabbi!" demesin. Gökyüzünün ne altın ne**

de gümüş yağdırmayacağı malumdur" demiştir.

Yemen ehlinden bir cemaat, yanlarında yemek ve para taşımıyor ve: **"Biz tevekkül edenleriz"** diyorlardı. Hz. Ömer (ra)'a, bunların **"biz tevekkül edenleriz"** dedikleri söylendiğinde Ömer (ra): **"bunlar tevekkül edenler değil, yeyicilerdir".** Rasulullah (sav) sıkıntılar çekiyor, açlıktan kıvranıyor fakat ona gökten ne hurma iniyordu ne de ekmek. Rivayet edilir ki bir adam Rasulullah'a gelir ve devesi hususunda:

- **"Ey Allah'ın Resulü, ben bunu bir yere bağlayayım mı yoksa serbest bırakıp tevekkül mü edeyim"** der. Rasulullah da:

- **"Sen o deveyi bağla, tevekkül de et"** buyurur.

Sofiler de **"bizim sebebe başvurmadan tevekkül etmemizin delili, Eshab-ı Suffe'dir.**

Onlar çalışmıyorlardı, rızıkları kendilerine geliyordu" derler. Hâlbuki Eshab-ı Suffe'de onlar için herhangi bir delil yoktur. Çünkü Eshab-ı Suffe Müslümanların misafirleriydi. Gündüzleri odun taşıyor, Rasulullah'ın evine su getiriyor, Kur'an okuyor, namaz kılıyorlardı. Buhari onları bu şekilde vasıflandırmıştır. Onlar sebebe başvuruyorlardı. Rasulullah'a bir hediye geldiğinde bir kısmının yediği olsun veya yemediği olsun onlara gönderiyordu. Şayet kendisine bir sadaka gelirse o Rasulullah'a helal olmadığı için onu sadece Eshab-ı Suffe'ye gönderirdi, fakat İslâmî fütuhatlar gelişip savaşlar genişleyince Eshab-ı Suffe artık yatıp kalktıkları çardağın altından çıktılar, Ebu Hureyre ve benzeri sahabeler müslümanlara emirlik yapar oldular. Artık orada oturup kalmadılar.

Denildi ki rızkın talep edileceği sebepler altı türlüdür:

Birinci Derecede ki Rızık: En yücesi Rasulullah (sav)in kazancıdır ki o da, ganimetlerdir. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve aşağılık ise emrime karşı gelene geldi."** Evet, ganimetler kazançların en efdalidir. Çünkü bunlar şerefli bir şekilde alın teri ile kazanılan azıklardır.

İkinci Derecedeki Rızık: Bu da kişinin kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Bu hususta da Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kişinin yediği en temiz ve helal rızkı kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Allah'ın Peygamberi Davud'da kendi el emeğinden yerdi."** Allah Teala da Hz. Davud'un mesleğini överek şöyle buyurmuştur:

"Biz, ona zırh sanatını da öğrettik." (el-Enbiya, 80) Rivayetlere göre İsa (as)'da

annesi Meryem (as)'ın eğirdiği iplerin gelirinden yemekteydi.

Üçüncü Derecedeki Rızık: Ticaretten elde edilen rızıktır. Ticaret bereketli bir ameldir. Sahabelerin çoğunluğu özellikle muhacirler ticaretle uğraşıyorlardı.

Dördüncü Derecedeki Rızık: Tarım ve ormancılıktan elde edilen rızıktır. Ancak cihad günlerinde ziraatla meşgul olmak bir zillettir. Bir zaman Rasulullah (sav) Ensar'dan birilerinin kapısında bir saban demiri görmüş ve şöyle buyurmuştur: **"Bu hiçbir eve girmemiştir ki o eve zillet girmiş olmasın."** Bu neden böyledir biliyor musunuz, çünkü insanları cihaddan alıkoyan her şey bir zillettir ve helak olma sebebidir. Nitekim Rasulullah da; **"Emrime karşı gelene (yani cihad et emrime karşı gelip de ziraatla uğraşana) zillet ve aşağılık verilmiştir"** buyuruyor. İşte bu nedenledir ki Hz. Ömer'e mücahidlerin Filistin'in fethettikleri özellikle

Hule ovasını alıp oraya Şam'ın esmer buğdayını ektikleri haberi ulaşınca bir kişiyi gönderip o buğdayları yaktırmış ondan sonra da kendilerini şunları içeren mektubunu göndermiştir: **"Yemin olsun ki eğer cihadı bırakır ziraatla uğraşırsanız size cizye vururum ve ehli kitap muamelesi yaparım. Sizin azıklarınız düşmanlarınızın ağzından aldığınız yiyeceklerdir."** Hz. Ömer'e komutanlarından biri olan Anbese bin el-Esved el-Ansi'nin çalışıp bir bahçe veya çiftlik yaptığı haberi ulaşınca, -bu zat Humus kentinin emiri idi-Ömer ona; **"sen kâfirlerin boynunda bulunan zillet ve aşağılığı alıp kendi boynuna taktın öyle mi!"** diye mektup yazmıştır.

Beşinci Derecede Olan Rızık: Kur'an öğretme ve insanlara şifa bulmaları için dua ve benzeri şeyler okuyarak kazanılan rızıktır. Bu da helal olan azıklardandır. Çünkü Rasulullah (sav) Ebu Said el-Hudri ve

cemaati Arap emirlerinden birine afsun yaptıkları için ondan on koyun almışlardı. Rasulullah (sav) onlara kalblerinin mutmain olması için bu helaldir demiş ve: "sizinle birlikte benim içinde bir pay ayırın" buyurmuştur.

Altıncı derecede olan rızık: İhtiyacından dolayı ödemek niyetiyle alınan borç. Peygamberimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Kim ödemek niyetiyle insanların mallarını borç alırsa, Allah ona ödemeyi kolaylaştırır. Her kim de telef etmek niyetiyle alırsa, Allah da onu telef eder."** Allah Teala'nın "dilerse sizleri kendi lutfundan zenginleştirir" âyet-i kerimesinde geçen "dilerse" ifadesi göstermektedir ki rızık elde etmek kulun çalışıp çabalaması ile değil Allah'ın lütfü, ihsanı, taksim ve nasibiyledir. Nitekim yüce Mevla:

"Onların geçimliklerini dünya hayatında Biz taksim ettik" (Zuhruf, 32) buyurmuştur.

Size bir misal vereyim. Bir adam üç yüz Ürdün dinarına bir arazi satın almıştı. Sonra aldığı araziyi geri eski sahibine iade etmek istedi. Arazinin eski sahibi ise geri almayı kabul etmedi. Sonra iyi bir adamı aralarında hakem tayin ettiler. O adam malın eski sahibine; "kardeşim malını geri al" dedi. O ise kabul etmedi. Bunun üzerine adam "sorununuzu halletmek için arazinizi ben satın alayım" dedi ve kendisi aldı. Bir müddet sonra batıdan doğuya göç başladı ve üç yüz dinara aldığı yer üç milyon dinar oldu.

İkinci bir misal anlatayım: İbrahim el-Cüleydan Afgan cihadına ihsanda bulunanlardan birisi. Yetimler için bir yurt yaptırdı! Bu yurdun yılda yüz binlerce riyal geliri var. Bunları alır infak eder, tekrar yeri

dolar. Bu adam daha önce Medine havaalanında memur idi. Havaalanının etrafı pek para etmiyordu. Sağdan soldan borç ederek prenslerden biri için kırk bin riyala büyük bir arazi satın aldı. Bu araziyi satın alırken çeşitli kişilerden ödünç para alarak Prens adına satın almıştı. Prense gelip:

- **"Ben sana sağdan soldan borç edip kırk bin riyallik bir arazi satın aldım"** dedi. Prens ise ona:

- **"Vallahi şu an ora hoşuma gitmiyor. Vazgeçtim, istemiyorum"** dedi. Memur ona;

- **"Peki, kırk bin riyali nereden ödeyeyim**" dedi, o da; **"başının çaresine bak"** dedi. Adam:

- **"La havle vela kuvvete illa billâh, ne büyük bir belaya düştük"** dedi. Borçluların borçlarını azar azar ödemeye girişti. Birilerini susturdu, diğerlerine karşı katlandı. Ona

tahammül etti, buna ödedi, nihayet borcunu ödedi. Günler geçti, arazi yüzlerce milyon eden bir arazi haline geldi. Havaalanındaki bu memur da Medine'nin belki de Suudi Arabistan'ın istemediği halde en büyük zenginlerinden oldu.

O bu araziyi aldığında; "başıma ne büyük bir bela geldi" dedi fakat aziz ve celil olan Allah da; "sen ne istiyorsun, ben ne istiyorum, şunu bil ki Ben dilediğimi yaparım" dedi ve bunu zengin etti.

29 – 30. AYETLERİN TEFSİRİ

29- Kitap ehlinden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan ve hak din olan İslâm"ı din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

30- Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar da: "İsa Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarında geveledikleri sözlerdir. Onlar bu sözlerini kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetirler. Allah, bunları kahretsin! Nasıl da uyduruyorlar?

Bu ayet Tevbe Suresi'nin 29. ayetinden itibaren sureden yeni bir bölümün başladığını bildirmektedir. Bu ayet-i kerimeden önceki ayette yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur. **"Ey iman edenler. Müşrikler necistir; bu itibarla bu yıllarından sonra Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir."** (Tevbe, 28)

Bu 28. ayet ile izah etmeye çalıştığımız 29. ayet arasındaki ilişki şöyle: Yüce Allah müşriklerin Beyt-i Haram'ı hac etmelerini

yasakladıktan sonra mü'minlerin zihinlerine gelir kaynaklarının azalacağı endişesi gelmişti. Bu nedenle yüce Allah onlara yeni bir kaynak açtığını, onun da cizye olduğunu belirtiyor. Bu sizlerin azalacak zannettiğiniz gelirlerinizi daha da fazlalaştıracaktır, diye beyan ediyor. "Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir." Buyurduktan sonra; "Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle savaşın" ilahî emrini bildiriyor. Cizye mü'minler için yeni bir kaynak, yeni bir gelir kapısı olmuştur. Çünkü beytü'l-malın (devlet hazinesinin) esas gelir kaynaklarından birisidir. Cizye fey kapsamı içerisine girer. Bir bakıma cizye de fey'in bir parçası demektir. Cizye beytu'l-malın ana kaynağıdır demiştik. Çünkü ganimetlerin beşte biri müslümanların beytü'l-malına gelir olarak katılır. Nitekim yüce Mevla şöyle

buyurmaktadır: **"Şunu da bilin ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Allah her şeye kadirdir."** (el-Enfal, 8/41)

Ganimetler: Kâfirlerle savaş sonucu yani onları yenik düşürmek sureti ile alınan mallardır.

Fey': Kâfirlerden sulh yolu ile alınan mallardır. Müslümanlar bir kaleyi fethetmek isteseler ve kale halkı da müslümanların kaleden geri çekilmesi şartıyla barış yapmak isterlerse, bunun karşılığında alınan bedele fey' denir. Örneğin; Teşavnî kalesini muhasara altına alsak ve oranın komutanı bize gelerek; "siz buradan geri çekilin ve size bir milyon afgani vereyim" dese işte bu alınan bir milyon afgani fakihlere göre fey' adını alır. Aynı şekilde haraca tabi arazilerden alınanlar da cizye gelirleri de fey' kapsamına girer. Çünkü askerlik bedeli

olarak adam başına alınan vergidir. Haraç ise arazi vergisidir. Yani bir bölgeyi barış yoluyla fethettiğimiz zaman bu vergiyi alırız. Mesela Afganistan'ı kılıç zoruyla fethettikten sonra Buhara'yı da savaşla fethetsek buna karşılık Semerkant ahalisi de kaçsa yahut Semerkant halkı gelip: "Savaşmaksızın şehri size teslim etmek istiyoruz" derlerse Buhara halkının malları ganimettir, Semerkant halkının mallan ise fey'dir. Araziye konulan vergiye haraç, savaşçılara adam başı konulan vergiye de cizye denilir. Buna göre cizye adam başı alınan verginin adı, haraç da araziden alınan verginin adıdır. İnşallah yüce Rabbimiz bizlere fethedeceğimiz yeni yerler nasib eder, ganimetler ve fey ile bizi rızıklandırır. Şüphesiz en şerefli kazanç ganimetlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Benim rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı."

Fey' kelimesinin lügat manası "geri dönmek" demektir. Bu nedenle gölgeler döndüğü zaman Arapça "fâe'z-zillu" denilir. Mallar gerçek sahihleri olan Müslümanlara döndüğünden bu mallara fey' denilmiştir.

Şimdi 28. ayetin izahına geçelim. Yüce Allah onlara fakirlikten korkmamalarını beyan buyurmuştur. Çünkü mallar Müslümanlara çok daha fazlasıyla gelecekti. Nitekim Irak haraç gelirleri Ömer (ra) zamanında 120 milyon dirhemdi. Ve o zamanlar dirhem altın dinarlardan kat kat değerli ve önemli idi. Ancak Haccac zamanında insanlara olan zulmün çokça artması sebebiyle gelirler çok azaldı. Zannederim 40 milyon dirheme düştü. Çünkü topraklar pek fazla ürün vermez olmuştu. Tıpkı Mısır sosyalizminde ya da Arap sosyalist dünyasında olduğu gibi. Bunlar ziraatın yok olmasına ve zirai ürünlerin çokça azalmasına sebeb olmuştur. Çünkü

araziler gasb olunmuş arazilerdi. Gasb olunan topraklardan nasıl üretim alınabilir? Yüce Allah o toprakları nasıl bereketli kılabilirdi?

İşte Cezayir inkılâbı... Hür Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti... İsmi bir karıştan fazla yer tutuyor fakat isminde İslâm kelimesi de Arap kelimesi de geçmiyor. Şu inkılâpla sosyalizm gelip işbaşına geçince kolestra üzüm bağlarım yeyip bitirdi. Bu, kökleri yiyen bir haşeredir. Cezayir ise en çok üzüm üreten bir ülkeydi. Üzümü sıkıp şarap yapmaya koyulup sosyalizm adına toprakları müsadereye koyulması üzerine üretim alabildiğine azaldı... Cezayirde üzüm üretimi yok olup gitti. Çünkü bereket Allah tarafından kaldırıldı.

Ömer Bin Abdülaziz ve Muaz Bin Cebel Zamanında Haraç

Ömer bin Abdülaziz (ra) zamanında Haraç gelirleri tekrar yükseldi. 80 milyon dirheme ulaştı. Bu sadece Irak haracının geliri idi. Abdülmelik döneminde 40 milyon dirhem olan bu gelir Ömer bin Abdülaziz döneminde 80 milyona çıkmıştı... İşte bu sadece Irak haracı. Suriye arazisinin, Mısır arazilerinin ve başka yerlerin gelirleri ise bu hesabın da dışındadır... Derler ki **"Ömer bin Abdülaziz'in depolarında hurma çekirdeği kadar bir buğday tanesi bulundu. Yanında da; "İşte yeryüzünde adaletin mükâfatı budur"** ibaresinin yazılı olduğu bulundu."

Babalarımız bizlere hayırlı günleri anlatırken Filistin'de buğday başaklarının adamın boyundan yüksek olduğunu anlatırlardı. Merec bin Amir ovalarının buğdayları dillere destandı. "Buğday başakları süvarinin boyunu aşıyordu" derlerdi. Suriye buğdayı tarih çapında meşhurdur. Şimdilerde ise iki karıştan fazla

boy atmıyor başaklar. Sebebi ise az zekât vermektir, insanların Allah'ın dininden uzak kalmalarıdır.

Hz. Ömer (ra) Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali tayin etmişti. Muaz bin Cebel (ra) valiliğinin ilk yılında Yemen halkının zekâtının üçte ikisini Ömer (ra)'a gönderdi. Hz. Ömer (ra) da; **"ben sizleri insanların mallarını toplayıpta bana gönderesiniz diye vali tayin etmedim. Şüphesiz ki ben sizleri zenginlerden mallarının zekâtlarını alıp aynı bölgenin fakirlerine vermeniz için gönderdim. O bölgenin fakirleri zenginleşmeden bana hiçbir şey göndermeyin"** dedi. Bunun üzerine Muaz bin Cebel (ra) ona şu cevabı yazdı: **"Benim buradaki fakir insanların ihtiyaçlarını karşılamadan sana bir şey gönderdiğimi mi zannediyorsun?"** Muaz bin Cebel (ra) birinci yıl zekâtın üçte birini, ikinci yıl zekâtın yarısını üçüncü yıl da zekâtın tamamını Ömer (ra)'e

gönderdi. Çünkü valiliğinin üçüncü yılında Yemen'de fakir insan kalmamıştı. İslâm, onları zenginleştirdi. Yüce Allah onları kendi lütfuyla nimetlendirdi.

Kıtlık senesinde açlık baş gösterince Ömer (ra) Amr bin As'a emir göndererek Mısır'dan buğday göndermesini ister. Amr b. As ise ona bir satırlık mektup yazarak şöyle der: "Emredersin ey müminlerin emiri. Sana öyle bir kafile göndereceğim ki başlangıcı senin yanında sonu ise benim yanımda olacak" yani kafilenin bir ucu Medine-i Münevvere'de öbür ucu Kahire'de olacaktı. Şimdi bu hür sosyalizmin gelişinden sonraki hallere bakın. Sözüm ona şu mübarek sosyalizmin... Fakirliğin sebebi insanların kanlarını emen krallık ailesinin varlığıdır dediler. Bunun için krallık ailesinden kurtularak Faruk'u da kovdular. Faruk Mısır'dan çıkıp gitti. Mısır'dan çıktığı sırada bir cüneyhi 10 Suudi riyali değerinde idi. Ürdün

dinarından pahalıydı. Bir Mısır cüneyhi bir Ürdün dinarından iki kuruş da fazlaydı. Mısır'ın topraklan çok geniştir. Mısır'ın sınırları ise Rafah'e kadar uzanır. Faruk, Mısır'dan çıktığında Mısırlılar; "bir tencere bakla şu kadar büyüktü (Faruk zamanında aşçılarda yemek, bol kepçeydi)" diyorlardı. Faruk; ülkenin dışına çıktığında aile bağları sağlamdı, muhafazakardı.. İlim adamlarının bir değeri vardı. Yöneticiler onlara saygılı idi. Faruk ülkeden çıktığında el-Ezher'in ve Ezher şeyhinin değeri vardı. Ezher şeyhi en büyük şeyhülislam diye anılırdı. Ezher şeyhi konuştu mu, bütün dünya kulak kesilirdi. Şimdi ne oldu? Faruk Mısır'ın dışına çıkıp gitti, Mısır bütün dünyaya borç veriyordu. Hatta İngiltere'den bile alacaklıydı.

Ya şimdi? İngiltere'ye borcu var, daha nereye nereye... Faruk döneminde buğday Mısır'ın ihtiyaçlarını karşıladığı gibi Mısır arta kalanı ihraç dahi ediyordu. Ya şimdi?

Sosyalizmden sonra insanların malları gasb edildikten, ortaklıklara el konulduktan, mallar şirketler, topraklar ve her şey zorla sahiplerinin elinden alındıktan sonra?... Allah bereketi kaldırdı. Şimdilerde bir Mısır cüneyhi kaç para? İki buçuk riyal veya biraz fazla. Hâlbuki bir cüneyh on riyaldi. Bugün, bildiğim kadarı ile Mısır'ın otuz beş milyar dolar dış borcu var. Altmış milyar dolar diyenler de var. Eğer Mısır her sene ödeme gücünü bulacak olursa, uluslararası bankalara faiz öder.

Mesela faizin yüzde yedi olduğunu kabul edersek yıllık 204 milyon dolar faizini öder, ana borç ise olduğu gibi kalmaya devam eder. Şimdi Mısır faiz borçlarını dahi ödeyememektedir. Bundan dolayı çok ödemekle birlikte faizi dahi bir türlü ödeyememektedir. O bakımdan her gün borçlar da artıp durmaktadır. Mısırlı kardeşlerin dediği gibi bir tencere bakla

daha önceden şu kadar ucuz iken, şimdi şu kadara yükseldi, bir baş soğan daha önce şu kadar büyük iken, şimdi şu kadar küçüldü.

Nihayet Abdunnasır'ın Asuvan Barajını yapması için hayalledikleri bereket geldi. Nasır şöyle diyordu: **"Şimdi biz bunu buraya yapıyoruz. Biz yüce baraj yapıyoruz."** Evet, Mısırlılar Asuvan barajını yapıp yaklaşık 1000 km2 yi sular altında bıraktılar. Sulara da; **"Büyük Nasır Gölü"** dediler. Peki, ne oldu? Nil'in taşma dönemlerinde her sene topraklara getirdiği alüvyonlar ortadan kalkıverdi. Mısır halkı her sene temmuz ve ağustos aylarında sardunya ve diğer balık çeşitlerine doyardı. Şimdi ise Allah yardımcıları olsun. Taşkınlar sebebi ile Nil'in her sene beraberinde getirdiği o alüvyonlar ortadan kalktı. Bu alüvyonlar topraklara yeni ve oldukça zengin bir tabaka ekliyordu. Artık bu yok.

Yaz aylarında Nil nehrinden fışkıran su zerrecikleri Kahirede ve diğer şehirlerdeki binaların üzerlerinde bulunan tabiî tuzları yıkıyorlardı. Böylelikle bir apartman yüz yıldan fazla dayanabiliyordu. Şimdi ise bir apartmanın ömrü yirmi beş yıldan fazla sürmüyor. Büyük bir musibet oldu. Mısır'da büyük mühendislerden birinden duyduğuma göre şimdi de bu çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşünmektedirler.

Şu anda İsrail Mısır'ı sular altında bırakmak isterse bu barajı bombalar. Asuvan'dan itibaren 1000 km veya Kahire'ye kadar bin millik bir alan sular altında kalır. Bu baraj yıkılırsa Kahire de apartmanların üçüncü katını dahi sular basar. O bakımdan Mısır ağır silahların kullanılacağı her hangi bir savaşa girememektedir. Ta ki baraj yıkılmasın ve Mısırlılar sularda boğulmasın.

Yani yok ediliş her taraftan üzerlerine üzerlerine geliyor. Yani sayın başkan (!) Kahire'de konuşup şuna buna hücum ederken Amerika'dan gelen buğdaylar İskenderiye'de indiriliyor. Amerika Mısır'da bir inkılâbı gerçekleştirmek isterse sadece bir ya da iki ay buğday sevkiyatını durdurması yeterlidir. Halbuki Mısır, piramitleri Roma devletinin buğday mahzenleri olarak değerlendiriyordu. O büyük Roma imparatorluğunun... O Mısır ki Hz. Yusuf döneminde yedi yıl boyunca bugünkü İslâm dünyasının yayıldığı topraklan açlıktan kurtarmıştı. Mısır bütün Arap âlemine buğday veriyordu. Nerede bütün bunlar?

Gitti... Bitti... Çünkü topraklar gasb edildi, gasb edilen topraklarda ise bereket olmaz. Hatta Hanbeli mezhebine göre gasb edilen topraklarda namaz kılmak dahi caiz değildir. Yani kendi toprağında çalışan çiftçi namaz vakti girip de o toprağında namaz

kılacak olursa Hanbelilere göre namazı batıldır.

Sanayiye gelince, onun da bereketi kalktı. Önceleri Mısır İngiliz ve İsviçre yün kumaşlarına denk kumaş imal ediyordu. Şu anda Mısır'ın yünleri nerede? Mısır'da bulunan züccaciye fabrikaları, yasin züccaciyeleri nerede? Babam bana şöyle derdi: "Yasin bardaklarından satın al çünkü o bardaklar kırılmaz." Mısır'da Yasin bardakları meşhurdu. Şimdi nerede? Darmadağın edilen değerler, darmadağın edilen ahlak ile birlikte bu ürünler de yok olup gitti ve bu arada Mısır'da tükendi. Cumhurbaşkanı Enver Sedat sosyalizm hakkındaki bir konuşmasında şöyle diyordu: **"Sosyalizm Mısır iktisadını sıfıra indirdi."** Gerçekten de Mısır iktisadı sıfırın da altına inmişti. Bu Enver Sedat'ın bir itirafıydı.

Mısırlı bazı kardeşler sosyalizmle birlikte ülkeye gelen fakirliği ifade için şöyle nükteli

bir söz söylemektedirler: **"Sosyalizm eşitliktir. Mısır'da hiçbir zengin kalmadı. Zenginlerin tamamı fakirleşti ve diğer fakir insanlarla eşit oldular..."** Mısır'da darıdan yapılmış köfte şeklindeki yemeğin adına tamiye derler. Yine Mısırlılar nükte yaparak: Mısır'da adamın biri bu tamiye yemeğini alır, gazetenin üzerine koyar, götürmeye çalışır. (Zaten Mısır'da her şey gazetededir. Sosyalizm kültürü gazetedir, yiyecekleri gazetelerin içine koyarlar, gazete de ne gazete... Mesela el-Ehram gazetesi on sekiz ile yirmi sahifeden oluşur. Bir kuruş veya bir buçuk kuruşa satılır. Gazete genelinde Abdunnasır'ın boy boy bastığı için onu satanlar şöyle seslenirler: **"Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş! Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş!"** Adam bu tamiyeleri götürürken haberi olmadan gazete delinir, tamiyeler düşer. Yerine ulaştığında gazeteyi açar bakar ki içinde hiçbir şey yok. Sadece

Abdunnasır'ın resmi. Onu ayağının altına koyar, çiğner ve şöyle der: **"Şu tamiyelere varıncaya kadar da mı beni kovaladın"** der. Yani Nasır **"sen her şeyimizi elimizden aldın, sıvı yağda kızartılmış Mısır unu köftesini bile benden aldın."** Evet, Mısırlılar kendilerini bu hale getiren sosyalizm hakkında bu tür espriler yaparlar.

1967 Savaşında Mısır, Sina Çölü'nü kaybedince Süveyş Kanalı 'm dahi kaybetmişti. Sonra dünya trafiğine açılması için İsrail Süveyş Kanalı'nı Mısır'a verme mecburiyetinde kaldı. Mısır askerleri Süveyş Kanalı'nın iki tarafında nöbet tutuyorlardı. Sina Çölü tarafında da barış güçleri bulunuyordu. Burada nöbet tutan bir Mısırlı asker İsveçli barış güçlerinden bir subayla şunları konuşur. Mısırlı asker:

- **"Aylığınız ne kadar"** diye sorar. İsveçli subay;

- **"Benim maaşımı İsveç'te hanımım alıyor, ben burada hizmet bedeli alıyorum."** Mısırlı ona;

- **"Hizmet bedeli ne demek?"** İsveçli;

- **"Bin dolar yurt dışında bulunma bedeli, beş yüz dolar şoförlük bedeli, beş yüz dolar hareket bedeli, beş yüz dolar konut bedeli"** diye cevap verir. Mısırlı ona;

- **"Yani toplam kaç dolar"** diye sorar. İsveçli;

- **"Yani hizmet bedeli olarak toplam üç bin dolar alıyorum"** der. İsveçli Mısırlı'ya;

- **"Ya senin maaşın ne kadar?"** diye sorar. Mısırlı asker;

- **"İki buçuk cüneyh**" der. İsveçli ona;

- **"Peki, bu neyin karşılığı"** diye sorar. Mısırlı da ona;

- **"Dilenmemizin karşılığı"** der.

Aman Allah'ım! Bu ne perişanlık! İşte sosyalizmin bereketi budur. Şayet bizler İslâm'ı uygulayacak olsak gökler kapılarını açar, yer hazinelerini bize sunar. Bu hususta yüce mevla şöyle buyurmuştur:

"Hâlbuki o ülkelerin halkı iman etseler ve sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık." (Araf, 96)
İşte İslâm'ı tatbik etmenin bereketi...

Babam bana şöyle derdi: "Biz bir zaman toprağa bir ölçek mısır ektik bin ölçek mahsul verdi." Aziz ve celil olan yüce Allah bir habbeyi yedi yüz habbe olarak bereketlendirdiğini şu ayet-i kerimesiyle beyan buyurmakta.

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu; her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren bir tanenin durumuna benzer. Allah, dilediğine kat kat

verir. Allah lütfü geniş olan ve her şeyi bilendir." (el-Bakara, 261)

Bir tane bin tane, bir ölçek bin ölçek oluyor... Şimdi ekinciler ekini ekmekte, tohumu dahi alamamaktadırlar. Bereket kaldırılmış.

Peygamber efendimiz bu hususta Müslümanları uyararak şöyle buyurmuştur: **"Herhangi bir topluluk malının zekâtını vermezse onlar gökten inen yağmurdan mutlaka mahrum olurlar. Eğer hayvanlar olmasa hiç yağmur yağmaz. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yaparsa, mutlaka kıtlıkla, hesapta olmayan giderlerinin çoğalması ile ve idarecilerinin zulmü ile cezalandırılır."** Evet, beklenmeyen masraflar! Hesapta olmayan kıtlıklar! Biliyor musunuz, sosyalist bir devlette bir tek ekmek dahi almak için yer yer iki veya üç saat kuyruk beklenir. Hele hele Kaddafi, Saddam ve benzeri dürüst (!) sosyalistlerde bu kuyruk

saatleri daha da artar. Sosyalist kooperatiflerden tek bir ekmek almak için tek bir yumurta hatta kapları yıkayacağı tek bir bulaşık lifi dahi alacak olsa, saatlerce kuyrukta bekler. İşte bütün bunlar bereketlerindendir(!)

Ehl-i Kitab İle Savaşın Gerekleri

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığım haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Bu ayet-i kerimede yüce Allah, kitap ehli ile savaşmanın üç gerekçesini bildirmektedir:

Birinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'a da ahiret gününe de iman etmezler.

İkinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'ın ve Resulünün haram kıldığı şeyleri haram kılmazlar.

Üçüncü gerekçe: Şüphesiz ki onlar hak dini din edinmezler.

İşte bu üç gerekçe ayet-i kerimede beyan olunmuştur. İbnü'l-Arabî'nin İbn Akil'den naklettiği şu sözleri ne kadar hoştur. İbn Arabi diyor ki: "Ben Ebu'1-Vefa Ali bin Akil'in bir tartışma meclisinde bu âyet-i kerimeyi okuyup bunu çeşitli hükümlere delil gösterdiğini işittim.

Ali bin Akil ayetin onları öldürün bölümünü okuyunca **"işte bu cezadır"** dedi. Allah'a iman etmezler bölümünü okuyunca, "bu da cezayı gerektiren suçun açıklanmasıdır" dedi. Ahiret gününe iman etmiyorlar bölümünü okuyunca da "bu da suçun pekiştirilmesidir" dedi. Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmazlar

bölümünü okuyunca **"bu da amelleri ile Allah'a karşı çıkma hususunda suçlarının katmerli olduğunu beyan etmek dedir"** dedi. Hak dini din edinmezler bölümünü okuyunca da **"bu da saparak, inad ederek İslâm'a boyun eğmeyi gururlarına yedirmeyerek isyanlarının tekid edildiğine bir işarettir"** dedi. Kendilerine kitap verilenlerden bölümünü okuyunca da "bu aleyhlerine olan delilin bir pekiştirilmesidir. Çünkü onlar Tevrat ve İncil'de Rasulullah'ı ve Kur'an'ı buluyorlardı. Buna rağmen iman etmemeleri aleyhlerine olan bir delildi" dedi. Boyun eğip bizzat kendi elleriyle cizye verinceye kadar bölümünü okuyunca da "onların cezalandırılmalarının ne maksatla yapıldığı beyan ediliyor ve bunların bu zilletten kurtulmaları için çareleri zikrediliyor" dedi.

Evet, bu ayet-i kerimede, kendilerine kitap verilenlerle savaşmanın üç gerekçesi zikredilmiştir.

Dördüncü bir gerekçe ise; bundan sonra gelen şu ayette zikredilmiştir: **"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih, Allah'ın oğludur" dediler. Bu onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir ki, kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar."** Ayet-i kerimede **"Üzeyir Allah'ın oğludur"** diyen yahudilerin **ve "İsa Mesih Allah'ın oğludur"** diyen hristiyanların bu sözleri ile müşriklere benzedikleri zikredilmektedir. Çünkü müşrikler; **"melekler Allah'ın kızlarıdır!"** demekteydiler.

"Ey kâfirler! Şimdi bütün bunlardan sonra Lat ve Uzza'ya ve bundan başka üçüncü putunuz Menat'a ne dersiniz? Demek erkekler sizin, dişiler Allah'ın öyle mi? O halde bu haksız bir taksim." (Necm,

19–22) Bu ayette de zikredildiği gibi müşrikler meleklere Allah'ın kızları diyorlardı. Dolayısıyla Allah Teala; erkek çocuklar sizin de dişiler Allah'ın mı, diye onları kınıyor.

Beşinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın beşinci sebebi ise şu ayette zikrediliyor: **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesihi kendilerine rab edindiler. Hâlbuki onlar tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardır. Zira ondan başka ilah yoktur. O, onların şirk koştuklarından münezzehtir."** (Tevbe, 31)

Altıncı gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın altıncı sebebi de şu ayette zikrediliyor: **"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu mutlaka tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Yedinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın yedinci gerekçesi ise şu ayette zikrediliyor: **"Ey iman edenler! Hahamların ve rahiplerin çoğu, insanların mallarını haksız yere yemekte ve (onları) Allah'ın yolundan alı-koymaktadırlar."** (Tevbe, 34)

İşte kitap ehli ile savaşın gerekçeleri. Bu gerekçelerden sadece biri dahi kitap ehli ile savaşmak için yeterli bir nedendir. Buna rağmen yüce Allah diğer sebepleri ve gerekçeleri de saymıştır. Ta ki mü'minlerin kalbinde yahudilerle savaştıktan sonra hristiyanlarla da savaşmak için herhangi bir şüphe kalmasın. Çünkü müslümanlar çeşitli ihanetlerinden dolayı Medine'de bulunan yahudilerle savaşmışlar ve yine bunlara karşı savaşmaya da hazırdılar. Fakat hristiyanlarla savaşmaları olmadığından bunlarla savaşmaktan kaçınıyor bir tavır içindeydiler.

Ehli Kitap Cizyeyi Nasıl Öder?

Ayet-i kerimede; **"... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..."** buyrulmaktadır. Subhanallah! Bu hayreti mucip bir hal. Çünkü Rasulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: "Üstteki el alttaki elden (veren el alan elden) daha hayırlıdır." Bu ayet-i kerimede ise cizyeyi veren el altta olan el olarak değerlendirilmiş ve veren el olmasına rağmen zelil ve aşağılık olarak vasfedilmiştir. **"... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..."** buyrulmuştur. Müfessirler ayetin bu ifadesini şu şekilde izah etmişlerdir: Cizyeyi alan oturur halde olacak, veren ise ayakta verecektir.

Şafii mezhebindeki bir rivayette bu ayette geçen ve **"boyun eğmek"** diye tercüme edilen **"es-sığar"** ifadesi şöyle izah edilmiştir: Cizye alan memur sol eli ile hristiyanın veya yahudinin sakalını tutup kendine doğru çeker, hristiyan veya yahudi de sağ eli ile cizyesini verir. Evet... Şafiiler

ayette geçen; **"boyun eğmek"** ifadesini bu şekilde vasıflandırmışlardır.

Âlimler şöyle demiştir: Cizyeyi ödeyecek kimsenin bizzat kendisinin ödemesi gereklidir. Yani aracı kullanarak; "işte bu falan kimsenin cizyesidir" diyerek beytul mala ödeyemez. Bizzat kendisinin ödemesi gerekir ki boyun eğme ve zillet gerçekleşmiş olsun. Âlimler cizyenin miktarı hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

A. İmam Şafii, cizyenin miktarının yılda bir dinar olduğunu ve bunda fakir ve zenginin eşit olarak değerlendirileceğini belirtmiştir.

B. Hanefi ve Maliki mezhebine mensub olan âlimler ise: Fakirin ya da bir dinara tekabül eden on iki dirhem, orta hallinin iki dinara tekabül eden yirmi dört dirhem, zenginlerin ise dört dinara tekabül eden kırk

sekiz dirhem ödemesi gerektiğini söylemişlerdir.

Bazı âlimler de en azının bir dinar, en çoğunun ise sınırı olmadığını belirtmişlerdir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve Hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29)

A. Hanefi ve Maliki mezhebinden olan âlimlere göre her ne kadar âyet-i kerimede cizyenin ehli kitap olanlardan alınacağı zikredilmiş ise de Allah'a ortak koşan müşriklerden, ehli kitaptan, putperestten, ateşe tapan mecusilerden ve diğer kâfirlerden cizye alınabileceğini ve karşılığında muahede ile Müslümanların idaresi altında yaşayan zimmiler olacaklarını

söylemişlerdir. Bu görüş İslâm'ın âlemşümul olmasına ve kâinat sistemi oluşuna daha münasip bir görüştür. Zira her ne kadar dinimiz bütün yeryüzüne hâkim olmayı ve insanlığı içinde bulunduğu sapıklıktan kurtarmayı bizlere farz kılmışsa da bizler fethettiğimiz ülkelerin bütün insanlarını zorla İslâm dinine sokamayız.

B. İmam Şafii'ye göre ise, cizye verip kurtulmak sadece ehli kitaba has olan bir imtiyazdır, ehli kitap olmayanlar ise ya müslüman olacaklar veya öldürüleceklerdir. Arap Yarımadası'nda yaşayan müşriklerden cizye kabul edilmediği gibi onlar serbest de bırakılmazlar. Buna göre komünist olan Rusya'yı veya Budist Hindu gibi dinlere mensub olan Hindistan'ı fethettiğimiz zaman bu insanlar ya İslâm'ı kabul edecekler veya öldürüleceklerdir. Onlardan cizye kabul edilmez. Hanefi ve Malikiler ise Hinduların

cizyelerini alıp onları zimmî yapmayı kabul ederler.

Bizler de inşallah Hindistan'ı fethedip oraya İslam'ı uygulayınca bunu yaparız. Zaten Hindistan 1857 yılına kadar İngilizlerin orayı fiilen işgal etmelerinden önce İslâmî bir idare ile yönetilmekteydi. İngilizler adı geçen bu tarihte Hindistan'ı işgal edince iktidarı Müslümanlardan alıp Hindulara vermişlerdir. Şayet İngilizlerin bu işgali olmasaydı bugün Hintlilerin çoğu müslüman olurdu. Allah İngilizleri kahreylesin. İngiltere İslâm'ın en büyük düşmanlarındandır. İslâm'ı gittiği her yerde yıkmıştır. Yahudileri getirip Arap topraklarına yerleştirenler onlardır. Mısır'ı yıkan onlardır. Arap Yarımadası'nda tevhit inancını öldüren de onlardır. İngilizler o zamanda Mısır'ın yöneticisi olan İbrahim Paşa'yı kışkırtmışlar, Arap Yarımadası'ndaki Abdulvahab hareketini yıkmışlar, Dereiye denen yerde Vahhabi devletini

çökertmişler, oranın emiri olan Ubeydullah bin Suud'u esir alıp İstanbul'a göndermişler, bu zat İstanbul'un sokaklarında gezdirilip teşhir edilmiştir. Çünkü Osmanlı devleti ile Abdulvahab hareketi arasında ihtilaf bulunuyordu.

Evet, İngiltere gittiği her yere fitne fesad götürmüş, tesettürlü hanımların tesettürünü soymuş, iktidarı münafıklara, laiklere teslim etmiş, ondan sonra işgal ettiği memleketlerden çıkmıştır. İngilizler işgal ettikleri yerlerde iktidarı esmer İngilizlere ve oranın en şerli insanlarına teslim etmeden çıkmazlar. Ancak bugün yüce Mevla İngilizleri şaşılacak bir şekilde zelil etmiştir. Eskiden Filistin'de veya Mısır'da genel vali olan bir İngiliz'in bugün İngiltere'de 70–80 yaşındaki bir emekli olduğunu Mısır ve Filistin'de sömürdüğü mal varlıkları ile köşkler yaptığını görürsün. Fakat bugün İngiltere'den aldığı maaşı yapmış olduğu o

köşklerin temizlik hizmetine dahi yetmemektedir. Bu nedenle bu köşklerini birer birer satmaktadırlar. Hem de Araplara... Londra'nın caddelerine girdiğinizde sanki oranın Suudlulara, Katarlılara ve Kuveytlilere ait caddeler olduklarını sanırsınız. Yazın Londra'ya gittiğinde acaba bu cadde bir Arap Caddesi mi yoksa İngiliz Caddesi mi bilemezsin. Çünkü Arapların çoğunun orada evleri, villaları var. Yazın oradaki yazlıklarına gidiyorlar. Biz amellerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. Allah bizi korusun.

Pakistan'da Hıristiyanların Durumu

Pakistan ise bu yönüyle çok iyi. Pakistan'da çöpçüler ve temizlikçiler hıristiyanlardan olmak zorunda. Müslümanlar bu tür işlerde çalışmıyorlar. Pakistan'da hıristiyanların hiçbir kıymeti ve değeri yok.

Pakistan'da bizim eve temizlik için müslüman bir kadın gelmişti. Tuvaleti temizlememiş ve "bu benim görevim değildir. Bunu temizletmek için hristiyan bir kadın getirmeniz gerekir" demişti.

Ürdün'de Zerka belediyesi Pakistan'dan bir grup işçi getirmişti. Üçüncü gün belediye onlara çöp süpürgelerini teslim etti. Onlar; **"bu ne oluyor?"** dediler. Yetkililer de; **"sokak temizliğinde çalışacaksınız"** dediler. Onlar da; **"biz sokak temizliğinde çalışmayız. Bizler müslümanız, bizi hristiyan mı zannediyorsunuz?"** dediler ve görevi kabul etmeyerek Pakistan'a tekrar geri döndüler. Ancak Harem de (Kâbe'de) temizlikte çalışan kimseler ise, bunu bir şeref olarak kabul ettikleri için yapmaktadırlar. Mekke ve Medine'de harameynin hizmetinde bulunmanın büyük bir şeref olduğuna inandıkları için çalışmaktadırlar. Çünkü harameynin temizlenmesi Mescid-i Haramın

imarındandır. Nitekim bu hususta şöyle buyrulmuştur; "Müşriklerin kendi küfürlerine bizzat kendileri şahitlik edip dururken Allah'ın mescitlerini imar etmeleri olacak iş değildir. Bunlar iyi amelleri boşa gitmiş kimselerdir; Cehennem'de de onlar ebediyen kalacaklardır."

Oysa Allah'ın mescitlerini, yalnız Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve sadece Allah'tan korkan kimseler imar ederler." (Tevbe, 17–18)

Mecusilerden (ateşe tapanlardan) cizye almak ittifakla caizdir. Hz. Ömer (ra):

- **"Ben mecusiler hakkında bir hüküm bulamıyorum onlardan cizye alayım mı veya almayayım mı"** diye Abdurrahman bin Avf'a sorduğunda Abdurrahman bin Avf:

- **"Şahadet ederim ki ben Rasulullah'ı şöyle derken işittim: "Onlara (mecusilere) ehli kitabın muamelesini yapın"** dedi," Bir diğer rivayette ise: **"(Mecusilerin) kadınları nikâhlanamaz, kestikleri yenmez."**

Evet, mecusilerin, kadıyanilerin, bahailerin, mürtedlerin, komünistlerin, baas partisine mensup olanların ve benzeri dinsizlerin kestikleri hayvanları yemek caiz değildir.

Bu nedenle Karaçi'de mezbahanide bir kadiyani görmüşler, onu boğazlayıp kesmişlerdir. Pakistanlıların bazı güzel huyları var. Bunlardan biri de dini duyarlılıkları ve hassasiyetleridir. Mesela Suud'da Kâ'be baskını hadisesi olunca İmam Humeyni televizyonda; **"Bu olayın arkasında Amerika var"** dedi. Bunun üzerine Pakistan halkı Amerika büyükelçiliğini, Lahor'daki konsolosluğunu yerle bir ettiler. Belgeleri bile yok ettiler. Önlerine gelenleri kırıp geçtiler.

Hâlbuki Arap âleminde hiçbir kimseden bir fısıltı bile çıkmadı. Bu an Arapların ırz ve namusları Amerikalılar tarafından tarumar edilmekte. Fakat kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmamakta.

Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek Caiz midir?

Yahudi ve hristiyan kadınlarla bir şartla evlenmek caiz olur. Bunların kendi kitaplarına iman etmeleri. Yani hristiyanın İncile ve kiliseye iman etmesi, yahudi kadının da Tevrata ve yahudiliğe iman etmesi şartıyla. Hıristiyanların **"Mesih Allah'ın oğludur"**, yahudilerin de **"Üzeyir Allah'ın oğludur"** demelerine ve müşrik olmalarına rağmen caizdir. Çünkü yüce Allah'ın **"müşrik kadınları iman edinceye kadar nikâhlamayınız"** emri genel bir ifadedir. (Bakara, 221) Bu ayeti Allah Teala'nın şu ayeti kısıtlamıştır: **"Bugün size, temiz ve güzel**

olan şeyler helal kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yemekleri size helaldir. Sizin yemekleriniz de onlara helaldir. Hür ve iffetli mümin kadınlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden hür ve iffetli kadınlar, namuslu olmanız, zina yapmamanız, dost edinmemeniz ve kendilerine mehirlerini vermeniz şartıyla size helaldir. Kim dini inkâr ederse, şüphesiz onun, daha önceki amelleri boşa gider. Ahiret gününde o, hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5)

Yahudi ve hristiyan kadınlarla kendi kitaplarına iman etmeleri ve iffetli olmaları şartıyla evlenilebilir. Evet, bunların namuslu olmaları şarttır. Ancak günümüzde batılı kadınlarda iffetli birini bulmak çok zordur. İsveç'te ve diğer yerlerde yaşayan Müslümanlara sorunuz. Oralarda iffetli kadın bulmak mümkün mü? Bu nedenle Huzeyfe (ra) ehli kitaptan bir kadınla evlendiğinde Ömer (ra) ona şu mektubu göndermişti:

"Bana senin ehli kitaptan bir kadınla evlendiğin haberi geldi. Bu mektubum sana ulaştığında o kadını boşa." Huzeyfe (ra)'de Hz. Ömer'e şöyle haber gönderir:

"Bu evliliğin helal olup olmadığını bana haber verinceye dek bu kadını boşamayacağım" Hz. Ömer'de ona şu cevabı gönderir:

"Bu evlilik helaldir, fakat acem (müslüman olmayan yabancı) kadınlarda hainlik vardır ve ben onlardan fahişelerle evleneceğinizden korkuyorum."

İşte ben de bugün yahudi ve hristiyan hanımları ile evlenilmemesi, ancak müslüman kadınlarla evlenmeye gücü yetmeyenlerin ehli kitap kadınları ile cariyelerle evlenildiği gibi evlenilmesi kanaatindeyim. Yüce Allah ayet-i kerimede: **"İçinizden her kim, hür müslüman kadınlarla evlenmeye maddi gücü yetmezse**

mülkiyetiniz altında bulunan mümin cariyelerden evlensin" (Nisa, 25) buyurmaktadır.

Zaruret olmaksızın ve zinaya düşme korkusu bulunmaksızın kölelerle evlenmek caiz değildir. Ancak zinaya düşmekten korkulduğu ya da hür mümin kadınlarla evlenmeye maddi güç yetmediği zamanlarda cariyelerle evlenmek caiz olur.

Kardeşlerim! Gerçekten bugün ehli kitaptan olan kadınlarla evlenmek çok büyük sorunlara sebep olur. Çünkü bu kadınlar senelerce diledikleri gibi hareket etmiş, diledikleri kimselerle arkadaşlıkta bulunmuş ve diledikleri erkeklerle içli dışlı yatıp kalkmışlardır. Tüm bunlarda babalarının veya ailelerinin rızası ve gözetimi altında olmaktadır. Ailelerinin gözetimi veya babalarının rızası altında olması şart mıdır? Hayır. Kızlarının hürriyetlerine aileleri de babaları da

karışamaz aksi halde hapis var. Ailesinin müdahalesi durumunda kız mahkemeye başvurarak şikâyette bulunma hakkına sahiptir. Evet, onlarla evlendiğinde kocası olarak bile her hangi bir insanla arkadaşlık etmesine veya yürümesine engel olamazsın.

Bazı kardeşler batılı müslüman olmuş kadınlarla evlenmişlerdi. Bunlardan bazıları evlendikten kısa bir süre sonra, bazıları da üç dört çocuk sonrası boşanmak zorunda kaldılar. Batı kültürüyle yetişmiş kadınlarla İslâmî aile hayatı sürmek oldukça zordur. Bu nedenle ben batılı kadınlarla ister müslüman olsunlar, isterse hristiyan olsunlar çok şiddetli zaruri haller dışında onlarla evlenilmemesi gerektiği görüşündeyim.

Amerika'dan evlenen birçok kimse hanımlarından boşandıkta" sonra çocuklarıyla birlikte oradan kaçmak zorunda kalmışlardır. Amerikan kanunlarına

göre eşlerin boşanmaları durumunda küçük çocuklar annelerine verilmekte ve kadın boşandığı eşinin malının yarısını almaktadır. Büyük milyoner Muhammed el-Fâsi Yunanistan'da barların birinde barmenlik yapan bir İngiliz kızla evlenir. Sonra Amerika'ya gider, orada birkaç ay yaşadıktan sonra onunla birlikte yaşamaya güç yetiremez ve o kadını boşar. Zannediyorum toplam serveti 3 milyar dolar civarında ve hâkim 1,5 milyar dolar kadına nafaka ödemesini kararlaştırır.

Kitap ehli kadınlarla evlenmek gerçekten çok büyük sorunlara sebep olmaktadır. Bunlar sonradan İslâm'a girmiş olsalar dahi bu sorunlar yok olmamaktadır. Çünkü insanların bir gün ve gece arasında değişmesi mümkün değildir. Bu uzun senelere muhtaçtır. Geçmişin silinmesi uzun zaman isteyen bir olaydır. Onların İslâmî ortamlara alışması ancak yıllar sonra

mümkündür. Onların İslâmî usullere göre terbiye olunması ve İslâmî adabı öğrenmeleri yıllar sonra mümkün olabilir.

Bedir ehlinden olan sahabelerden Kudame bin Maz'ûn (ra)'ın içki içip sarhoş olduğu rivayet edilmektedir. Neden? Çünkü onlar içkinin su gibi içildiği bir toplumda yetişmişlerdi. Yine Ebu Mihcen, Kadisiye Savaşı'nda içki içmiştir. Şad bin Ebi Vakkas onun ellerine kelepçe vurur ve hapseder... Ebu Mihcen savaş atlarını görünce şiirler söyler.

Gençler! İçinizden onun şiirlerini ezberliyor;

Ey Ebu Mihcen

Senin oklarla donatılmış atları görüp de Elin ayağın bağlı olarak oturup kalman Üzüntü olarak kâfidir.

Onun bu sözlerini işiten Sad'ın eşi ona acır, Sad'ın alacalı atını ona verir ve atı alan

Ebu Mıhna yönelir. Sad savaşı izlerken, bu iş alaca atın işi der. Komünizm ve baasçılığın şerrinden Allah'a sığınırım. Komünist kadınlar, baasçı kadınlar kâfirdir, İslâm'ın çerçevesi dışındadır.

Onlara yahudi veya hristiyan kadınların hükmü uygulanmaz. Yahudi veya hristiyan kadınlarla evlenmek caizdir. Ancak ateist veya komünist kadınlarla kesinlikle evlenmek caiz değildir. Aynı şekilde komünist veya ateist kimselere kız verilmeside caiz değildir. Bu kimselerin komünizme inanıyor olmaları veya olmamaları önemli değildir. Eğer komünizme veya ateizme davet eden kimseler ise onların kâfirliğine hükmolunur. Onların kestikleri hayvanlar yenmez ve onlar Müslümanların kızlarıyla evlenemezler. Öldükleri zaman cesetleri yıkanmaz, kefenlenmez namazları kılınmaz ve Müslümanların mezarlığına defnolunmazlar.

Komünizme veya ateizme davet eden ya da Baas Partisi propagandasını yapan kimseleri zahirleri ile değerlendirir ve onlara kâfir muamelesi yaparız, iç âlemlerini ise âlemlerin Rabbi Allah'a bırakırız. Komünist ya da ateist herhangi bir partiye dâhil olan kimse hangi niyetle olursa olsun örneğin İslâm'a hizmet etmek veya müslümanlardan zulmü hafifletmek niyetiyle denilse dahi bu o kimsenin Rabbi ile kendisi arasındadır. Biz o kimseye kâfir muamelesi yaparız. Kâfir bir kimsenin müslüman bir kadın ile evlenmesi nasıl caiz değil ise, ateist veya komünist bir kimseninde müslüman bir kadınla evlenmesi aynı şekilde caiz değildir. Bu kimseler kurban kesseler veya davette bulunsalar onların kestikleri yenmez ve davetlerine icabet olunmaz. Onların ölüleri yıkanmaz, kefenlenmez ve Müslümanların kabrine defnedilmez.

Bu fetvaya Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde ben ve diğer âlim kardeşlerimiz muvafakat ettik. Ben onlara dedim ki; **"bu mesele hakkındaki hüküm budur."** Onların hepsi de benim söylediğim hükme muvafakat ettiler. Bu fetvaya muvafakat edenlerden biri de Şeyh Said Havva'dır. Komünist, ateist, ateist, baas partisine mensup olan insanlara Rasulullah (sav)in; **"kim dinini değiştirirse onu öldürünüz"** hadisi tatbik olunur. Baas Partisi'ne mensup olan herhangi bir kimsenin İslâm'ı sevmediği halde gelip bizimle bazen Cuma namazı kılması onun müslüman olduğunu göstermez. Çünkü bunlar, İslâm'ı çirkin görmekte ve İslâm'ın günümüzde tatbik olunamayacağını savunmaktadırlar. Bu düşünce onların küfrüne yeterlidir. Baas Partisi'ne mensub olan birinin Baas Partisi'nin kurucusu hristiyan Michel Aflek'i dost edinmesi, onun öğretilerini alması böyle bir

kişinin kâfir olduğuna hüküm vermek için yeterlidir.

Soru: İngiliz veya Amerikan vatandaşı olan hristiyan ve diğer dinlere mensup olan kimselere harbi denilebilir mi? Zira bazı âlimler bunları harbi olarak değerlendirmektedirler.

Cevap: Bunlar hristiyandır. Eskiden İslâm'ın Rumları harbi olarak kabul ettiği gibi bugün de bunlar harbi statüsündedirler.

Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi

Müslüman bir devletin idaresi altında yaşayan doğulu veya batılı herhangi bir hristiyanı öldürmek caiz değildir. Yeter ki vize alarak girmiş olsun. Çünkü vize eman verme sözleşmesi hükmündedir. Vize alarak Müslümanların ülkelerine gelen kimselerin kanlan mahfuzdur, malları güven altındadır.

Çünkü bu kimseler Müslümanların ülkelerine geldikleri takdirde öldürüleceklerini bilselerdi gelmezlerdi. Ancak İslâm ülkelerine vize alarak gelmiş olan bu kimseler Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya başlarlarsa biz onlara uyarıda bulunarak; **"eğer Müslümanların arasında hristiyanlık propagandası yaparsanız kanınız hederdir, size verilmiş olan vize (eman akdi) geçersizdir"** deriz. Bu uyarıdan sonra yine hristiyanlık propagandalarına devam ederlerse, onların öldürülmeleri caiz olur.

Örneğin Afganlılara Peşaver'de yemek, elbise ve sağlık hizmetlerinde bulunmak için gelmiş olan Amerikan, İsveç, Alman ve İngiliz vb. devletlerin vatandaşlarını öldürmek caiz değildir. Ancak bunlardan vizesiz olarak veya Afgan gruplarından herhangi bir grubun aracılığı olmaksızın ülkeye girmiş olanların öldürülmeleri caizdir. Buna mukabil Afganistan'daki herhangi bir

grup yukarıda zikredilenlerden birini alır, Afganistan'a getirir ve ona; "gel sana Afganistan'ı göstereyim" diyecek olur ise, buradaki herhangi bir mücahidin ona dokunması helal değildir. Ancak böyle bir kişinin Afganistan'da fesad çıkardığını görürsek bunu uyarır ve tehdit ederiz. Bu ya Afganistan'ı terk edip gidecektir yahutta kanı helaldir, öldürülür. Herhangi bir grubun aracılığı ile Afganistan'a gelen birini bir kötülüğü görülmeden öldürülmesi günaha vesile olur. Çünkü böyle bir durumda müslüman verdiği sözü bozmuş olur. Kardeşlerim buna çok dikkat edin.

Ben de bu meseleye vâkıf değildim. Bu yıl okumuş olduğum fıkıh kitaplarından anladım, öğrendim. Ben cihad, eman, ahit vb. bölümleri mütalaa ederken bu neticeye vardım.

Hangi devletten olursa olsun, bir devlete vizesini alarak girdiğin takdirde, o

devletin kanunlarına muhalif her hangi bir şey yapmak senin için caiz değildir. Vize alınarak girilen devletin kanunlarına muhalefet ancak kişiyi İslâm'ın herhangi bir emrini yerine getirmekten engellediği takdirde caiz olur. Örneğin namaz, oruç ve benzeri ibadetlere engel olma gibi. Bunun dışında onları aldatmak, mallarını çalmak kesinlikle caiz olmaz. Yine o devletin izni olmadan onun vatandaşı olan bir kızla evlenmen caiz olmaz. O devlete zarar vermek caiz değildir. Elektrik çalmak için elektrik saatine mıknatıs koyman caiz değildir. Telefon faturasını yırtıp atmak caiz değildir. Batı devletleri veya Amerika'da tüm kâfirliklerine ve İslâm düşmanlıklarına rağmen insanlara dürüst davranmaktadırlar. İnsana saygı göstermektedirler.

Örneğin bizim ülkemizde telefon faturasını iki gün veya bazı yerlerde bir hafta

yahut bir ay geciktirdiğiniz takdirde telefon kesilir. Neden? Çünkü faturanın bedelini ödemede geciktiniz. Batıda ise durum böyle değildir. Amerika'da doktorasını yapmış müslüman bir genç bana şunları anlattı: "Okulu bitirdiğimde birikmiş elektrik ve telefon faturalarını ödemek için şirkete gittim ve; "biriken borçlarımı ödemek istiyorum, öğrenci olduğum için zamanında ödeyemedim" dedim. Onlar; "önemli değil, eğer paran yoksa ülkene döndükten sonra postayla gönderirsin" dediler." Evet... Birikmiş borçlarını ödemek isteyen birisine söyledikleri bu! Kişi Ürdün'e gidecek, oradan Amerika'ya elektrik faturalarının parasını gönderecek. Tam bir güven... Tam bir emniyet...

Fabrika sahipleri fabrikalarını sigorta ettirmekte, yangına veya herhangi bir hasara uğradığı zaman da tazminat almaktadırlar. Bunu öğrenen Amerika'da

bulunan bazı yabancı uyruklular, özellikle arap iş sahipleri iflas durumuna gelince, yahut iflasa yaklaşınca şirketlerini sigorta ettirmekte işyerlerini yakmakta ve şirkete giderek; "işyerim yandı ve tüm emniyet tedbirlerini de almıştım" diyerek milyonlarca dolar tazminat almaktadırlar. (Dinleyenlerden biri Abdullah Azzam'la konuyu tartışıyor):

Tartışan: "Ya Şeyh! Bu hüküm önceden geçerliydi. İslâm'ın devlet olduğu, savunmaya ve saldırmaya güçlü olduğu zamanlarda geçerliydi. Ve İmam Ebu Hanife müslüman bir kimse hristiyan bir adamın camını kırsa onu tazmin etmek zorundadır diyordu...

Azzam: Şu anda da bu hüküm geçerlidir tazmin etmek zorundadır.

Tartışan: Fakat bunlar ülkelerimize kendi kültürlerini yaymak amacıyla gelmektedirler!

Azzam: Kardeşim onların girmelerine müsaade eden kim?

Tartışan: Onlar gibi kâfirler!

Azzam: Evet! Doğru söyledin. O takdirde onlara; **"sizi buraya girdirenler sizin gibi kâfirlerdir. Sizin buraya girmeye hakkınız yoktur"** diyerek uyarıda bulunmak gerekli. Öyle değil mi? Buna rağmen o kimse girdiği takdirde; ya İslâm'ı kabullenecek, ya cizye vermeyi kabullenecek, ya da öldürülecek, hükmü budur, öyle değil mi? Ancak bu hükmün geçerli olması için onun önceden uyarılmış olması şarttır. Aziz kardeşim! Ona bir mektup göndermen ve **"Sen burada şöyle şöyle fesat çıkarıyorsun, bu ülkeyi terk edeceksin aksi takdirde öldürüleceksin"** diyerek uyarıda bulunman yeterlidir. Bu uyarıyı yaptıktan sonra onu öldürmen senin için caiz olur. Fakat bu uyarıda bulunmadan ve o kimse kendisini bulunduğu yerde güven

içerisinde ve mutmain olarak hissederken onu ansızın öldürmen caiz değildir. Bu hüküm müslüman ülkede yaşamayan yabancı kâfirler için geçerlidir.

Kendi ülkemizde birlikte yaşayan ehli kitaptan kimselere gelince, bunları öldürmek ancak onlar bize saldırdıkları veya savaş açtıkları taktirde caiz olur. Aksi halde öldürülmeleri caiz değildir. Çünkü bu sonu gelmeyen büyük bir fitneye sebep olacaktır. Günümüz tağuti sistemin liderleri onların safında yer alacaklardır. Müslümanları ve İslâmî Hareketleri bastırmaya, gerekirse katliamlar yapmaya yöneleceklerdir... Bir hristiyanın gözünü çıkardığın veya onu öldürdüğün zaman karşılığında hapishanelerde onlarca müslüman işkence altında öldürülür.

İslâm Hâkimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükmü

Aziz kardeşlerim! Kitap ehli, yahudi ve hristiyanlarla düzenlenmesi gereken ilişkiler ancak İslâm devletinin gölgesi altında mümkün olabilir. İslâm devletinin olmadığı bir ortamda kılıçla işe başlarsan unutma ki onlar senden çok daha kuvvetliler. Dikkat et. Şer'i maslahatları ve şer'i siyasetleri göz önünde bulundurman gerekir. İslâmî davetleri ve İslâmî çalışmaları muhafaza için dikkatli olmamız gerekir. Stratejik açıdan şu anda onlara saldırmamamız gereklidir. Aksi halde onlardan bir kişinin ölmesi karşılığında onlarca müslüman işkence altında şehit edilecektir. Bütün dünya sana karşı harekete geçecektir. Amerika ve ülkendeki uşak yönetim sana karşı harekete geçecektir. Senin ülkendeki idareciler tarafından Müslümanlara işkence yapılıp baskı yapacaktır. Böylece onlarca müslüman şehit edilecektir. Ne adına? Bir

hristiyanın öldürülmesinden dolayı. (Başka bir kişinin Azzam ile bu meseleyi tartışması)

Azzam: Hristiyan bir kimsenin malını alman kesinlikle caiz değildir. Ülkene vize alarak giren batılı bir hristiyanı öldürmen de caiz değildir. Onu öldürmen ancak kanını heder edecek bir iş yapması durumunda caiz olabilir.

Soran: Peki İslâm ülkesine eman alarak girmiş olan bu kâfirin kanını helal kılan ameli kim tespit eder? Onu kim sınırlandırır? Örneğin ben bunu yapabilir miyim yoksa âlimlerin mi tespiti gereklidir?

Azzam: Şüphesiz ki âlimlerdir... Kendisine izin verilerek İslâm topraklarına giren insanın hangi amelinin kanını helal kılacağını âlimler belirlerler. Tabi ki fetva nereden çıkacaktır. Âlimden çıkacaktır. Öldürülüp öldürülmeyeceğine o karar verir. Sana **"öldür"** dedikten sonra sorumluluğunu

ona yükle, işine devam et. Fakat bu mesele bu kadar basit bir konu değildir. **"Kifayetu'l-Ahyar"** veya **"İbn Abidin"** veya "İbnu'l-Kayyım el-Cevzi"nin kitaplarından bir iki satır okuyan gençler sanki İslâm'ın en büyük müftüsü kesiliyor, fetva veriyor ve şu ayetleri okuyor: **"Onları bulduğunuz yerde öldürün, sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın."** (Bakara, 191) **"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun."** (Tevbe, 5) Bu ayetlerle meseleye vâkıf olmayan kimselerin hemen fetva vermeye kalkışmaları caiz değildir. Olay sizin sandığınız kadar basit değildir. Mısır'daki Tekfir ve Hicre cemaatinin tutulduğu hastalık budur. Bu cemaatin emiri Şeyh Mustafa Şükrü -Allah rahmet eylesin- bu tür fetvalar veriyordu. Ve cemaatine dâhil olan gençlerde birkaç kitap okuyarak

Müslümanların kanlarının mubah olduğuna dair fetva vermeye kalkışıyorlardı. Daha sonra Mısır istihbaratı, cemaati oyuna getirmeyi başardı. İçlerine sızdılar. O zaman da Mısır'ın Vakıflar Bakanı olan Dr. Zehebi'nin aleyhinde gençleri kışkırttılar. Onlara; **"Sizin aleyhinize fetva veren Zehebi'dir"** dediler. Aslında mesele Zehebi meselesi değildir. Meselenin arka planında şunlar olmuştur: Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat bir de Mısır'da İslâmî İşler Yüce Meclisi Başkanı Tevfik Uveyda'nın vakıf mallarını çaldıkları anlaşıldı. Bu hırsızlığı ortaya o zamanki Vakıflar Bakanı adı geçen Dr. Zehebi ortaya çıkardı. Mesela Zehebi Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat'ı Vakıflar'a ait birçok daireyi kiralayıp gelirlerini kendisine aldığını ve bir bölümünü de Tevfik Uveyda'ya verdiğini ortaya çıkardı. Bu hususta mahkemeye dava açtı. Tevfik Uveyda Zehebi'ye ihtarda bulunarak;

- "Sen bu davanı saygıdeğer biri olarak geri al" dedi. Zehebi;

- "Hayır, mümkün değil, bu bir haktır, uyulmaya layık olan haktır" diye cevap verdi. Tekrar ona birini gönderdiler;

- "Bu davanı geri al, bu senin için daha hayırlıdır" dediler. Zehebi bunu reddetti. Bunun üzerine bakanı değiştirdiler. Zehebi'yi bakanlıktan kovdular. Sonra da ona mahkemede davanın düştüğünü bildirdiler. Zehebi de;

- "Bunu mutlaka devam ettirmek gerekir çünkü memlekette yargı organları var" dedi. (O zaman da Mısır yargı organları kısmen de olsa bağımsız hareket ediyordu. Herhangi bir kimse aleyhine çekinmeden hüküm verebiliyorlardı. Mısır hâkimleri Enver Sedat'ın aleyhine de olsa hüküm verebilecekleri hissini taşıyorlardı). Önemli olan Zehebi'nin davasından

vazgeçmemesidir. Mısır istihbaratı da Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan bu gençleri Zehebi'nin aleyhine kışkırttılar. Onlara; "bu adam sizin aleyhinize çalışıyor, bu adam sizin aleyhinize fetva veriyor, sizin davanızın önünde bir engel teşkil ediyor. Böyle bir adamın kanı helaldir. Niçin bunu öldürüp diğer âlimlere de ibret yapmıyorsunuz?"dediler. Tekfir ve Hicre cemaatine göre de âlimlerin çoğunluğu dinden çıkmış kâfirlerdir. Böylece bu insanlar Zehebi'yi öldürdüler, devlet de hem Zehebi'den kurtuldu hem de öldürüldü diye çığlık kopardı. Allahuekber!

Zehebi öldürüldü! Böyle büyük bir âlim öldürüldü! Bu zat salih bir kimse idi. **"Tefsir ve Müfessirûn"** adlı kitabın yazarı idi. Devlet bunu istismar ederek büyük bir sansasyon yaptı. Bu sansasyonun sayesinde Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan gençlerin çoğunu toplayıp hapishanelere attı. Önde

gelen liderlerinden beşini de öldürdü. Yine mevzumuza dönelim;

Tartışan: Hristiyanlar harbi (Müslümanlarla savaş halinde olan kâfir) hükmündedirler...

Azzam: Harbi olan hristiyanlar kimlerdir?
Tartışan: Tüm hristiyanlar harbidirler.

Azzam: Nasıl harbi oluyorlar?

Tartışan: Başına şapka örten, boynuna haç takan tüm insanlar...

Azzam: Her boynuna haç takan harbi midir? Haçı boynuna takmak veya elbiselerine işlemek bu adamların inançlarının bir gereği. Sırf haç taktığı için harbi olmayabilir. Çünkü müslüman devletin iktidarı altında cizye vererek yaşayan yahut başka bir devletten olmasına rağmen müslüman devletten vize alarak turist olarak gelmesi de mümkündür. Bunlar kanlarını

helal kılacak bir iş yapmadıkça harbi değillerdir.

Kardeşim! Harbi kimse Müslümanlara silah çeken kimselerdir...

Bu konuyu daha fazla uzatmaya hacet yok. Ben bu şekilde fetva vermiyorum. Dileyen kendisine başka bir fetva mercii arayabilir!

İslâm Devletinde Zimmîlerin Hukuku

Yahudi, hristiyan veya zimmî hükmünde olan bir kimse cizyesini ödediği takdirde ziraat yapmasına, ticarette bulunmasına müsaade edilir. Yapmış olduğu ticaretten veya ziraatten dolayı ayrıca bir şey alınmaz. Ancak ziraat yaptığı arazi haraç arazileri arasında ise o toprağın haracı alınabilir. İslâm ülkelerinde bulunan toprağın geneli haraç topraklarıdır. Toprağından dolayı haracı, kendi nefsinden dolayı da cizyeyi

ödemesi gerekir. Ancak dış ticaret yapıyorsa ondan ticaretinin onda biri alınır. Zimmî olan bir tacir yurt dışından müslüman memleketlerine çeşitli mallar ithal edecek olursa onun ticaretinden öşür alınır. Özellikle Mekke ve Medine şehirlerine ithalde bulunan bir zimmîden bu miktar alınır. Nitekim Hz. Ömer kendi döneminde böyle yapmıştır. Hz. Ömer zeytinyağı, tahin vb. şeyleri Mekke ve Medine'ye ithal eden zimmî tüccarlardan yirmide bir vergi alıyordu. Fakat diğer ticaretlerinden onda bir alıyordu.

Haraç meselesine gelince; İslâmî idare altında yaşayan gayri Müslimler memleketlerinin fethedildikleri zamanda belirtilen haracı öderler. Nitekim Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yahudilerin yaşadıkları bu toprakları iki eşit kısma ayırmış, bir kısmını kendisi ile birlikte cihad eden sahabelere dağıtmış, diğer bir kısmını

ise arazinin mahsulünden yarısını vergi vermeleri şartı ile yahudilere bırakmıştır. Yahudiler her yılsonunda mahsulün yarısını Müslümanlara haraç olarak veriyorlardı. İşte bu vergi Müslümanların elinde bulunan veya barış yoluyla fethedilen arazilerden alınan öşürün (mahsulün onda birinin) karşılığıdır. Bugün Müslümanların topraklarının bütünü haraca tabi olan arazilerdir. Çünkü oralar müslümanlar tarafından fethedilmiştir.

Bir hristiyan haraç ve cizyesini ödedikten sonra kendi dininde serbesttir. Üzümü sıkıp evinde özel şarap yapabilir. Ancak çarşı-pazarda içki ve domuz eti satamaz. Şayet Müslümanların çarşı pazarında içki satarsa veya domuz eti sunarsa böyle bir hristiyan terbiye edilir. Bir müslüman evine girer de bunları onun evinde görecek olursa şişelerini ve diğer

alet ve edevatlarını kıramaz, aksi takdirde kırdığını öder.

Buna karşılık Müslümanların idaresi altında yaşayan gayri Müslimler bize isyan eder, silah çekerlerse bize vermiş oldukları ahitlerini bozmuş olurlar. Bu takdirde onlarla savaşabiliriz. Zimmîler Müslümanlara itaat edeceklerine dair söz verirken ayrıca Müslümanlardan farklı elbiseler giyeceklerine dair de taahhütte bulunurlar. Mesela **"ğiyar"** diye adlandırılan bir elbiseyi ve bir parça kumaşı göğüslerine takarlar veya zünnar diye adlandırılan kuşağı bellerine bağlarlar ki yahudi veya hristiyan olduğu sokaklarda belli olsun. Çünkü sokaklarda yürüyen insanlara göre İslâm'ın hükümleri farklıdır. Mesela müslümanlar hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlar yoldan çekilip müslümana yol vermek mecburiyetindedirler. Hz. Ömer Kudüs'ü fethettiğinde oradaki hristiyanların ğiyar

veya zünnarı giyerek Müslümanlardan ayrılmalarına, yahudilerin de ense saçlarını uzatarak Müslümanlardan ayrılmalarına dair onlardan taahhüt almıştı.

Gençler! Saçların ensesini uzatmak yahudilerin âdetidir. Fakat bugün müslüman gençler onları taklit eder oldular. Hâlbuki bu durum cizye ödemenin sembolüdür. Bu nedenle sizler de ensesindeki saçı uzatan birini gördüğünüzde ondan cizye alın ve deyin ki; "sen bunu özel bir nişan yaptın ki selamın alınmasın, seni yolda bulduğumuzda kenara itip sıkıştıralım."

Hz. Ömer'in Kudüs'teki hristiyan ve yahudilerden aldığı taahhütlerden biri de silah taşımamaları ve atlara eğerli halde binmemeleri taahhüdü idi. Onlara bindiklerinde çıplak binecekler, her iki ayaklarını da bir taraftan sarkıtacaklardı. Yine Hz. Ömer bu gayr-i müslimlerden çan çalmamalarına, çanlarını tamir

etmemelerine, yeni kiliseler yapmamalarına, bayram ve diğer dini günlerinde gösteriş yapmamalarına dair taahhüt almıştı. Evet... Hz. Ömer'in Kudüs hristiyanlarından aldığı ahitler işte böyle idi. Bu hususları İmam Nevevi Mecmu adlı kitabında zikrettiği gibi diğer birçok âlimler de kitaplarında zikretmişlerdir. İşte hristiyanlara karşı davranma bu şekildedir, onların zelilliğini hissettirme vardır.

Bir Şamlı bana dedi ki: **"Daha yakın zamana kadar biz hristiyan birini yolda gördüğümüz zaman ona "ey hristiyan soldan yürü" derdik, hristiyan da yolun soluna çekilirdi. Bir hristiyan karşımıza binekli olarak çıktığında bineğinden inerdi."**

Evet bir hristiyan bir müslümandan yüksek bir durumda olamaz. O bakımdan hristiyanlar kendi binalarını Müslümanların binalarından daha yüksek yapamazlar. Ne yazık ki bugün her şey tersine döndü. Bu

hususta size çok enteresan bir örnek zikredeyim:

Mısır kralı Faruk'un kız kardeşi Fethiye, Kemal Gali isminde bir hristiyan gence âşık olur. O kızın annesinin ismi kraliçe Nazlı'dır. Annesi Kral Faruk'a;

- **"Bu kız Kemal Gali ile evlenmek istiyor"** der. Kral Faruk:

- **"Ben nereye giderim, Mısırlıların dilinden nasıl kurtulurum, Ezher bana ne der. Ezher âlimleri beni ve sizleri tekfir eder. Benim kız kardeşim nasıl hristiyan bir kimse ile evlenebilir?"** der. Kızın annesi:

- **"Sen kendi başının çaresine bak"** der. Bunun üzerine kral Faruk kız kardeşinden beri olduğunu, kendisi ile onun arasındaki tüm bağların koptuğunu ilan eder ve kız, bu hristiyan gençle evlenir. Ezher âlimleri bu kızın kâfir olduğunu ilan ederler. Kız, bunların hiçbirisini önemsemez ve evlendiği hristiyan

Kemal Gali ile birlikte yanındaki milyarlarla Amerika'ya gider. Amerika'da köşklerde, kumarhanelerde ve barlarda bu paraları tüketir... Ve bir zamanlar Kral Faruk'un kız kardeşi olan prenses o Fethiye bir lokma ekmek bulabilmek için Amerika'lıların evlerinde hizmetçi olur. Bu hal böyle devam ederken hristiyan Kemal Gali Fethiye'nin mallarını bitirdikten sonra ona kızar. Los Angeles kentinde silahını çekip Fethiye'yi öldürür. Daha sonra gidip kendisini Los Angeles mahkemesine teslim eder. Evet, bu kadının sonucu şu hadisi şerifte tasvir edildiği şekilde olur: **"Allah bir kuluna gazab ettiği zaman göklerden biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Sizler de ona buğz edin!"** Yeryüzünde de biri şöyle seslenir; **"Allah filana buğz etti! Siz de ona buğz edin!"** Kim Allah'ı gazaplandırarak insanları razı etmeye çalışacak olursa, Allah ona gazab eder, insanları da ona gazaplandırır. Kim de

insanları kızdırarak Allah'ı razı edecek olursa Allah, ondan razı olur ve insanları da ondan razı eder."

Günümüzde ise bütün hükümler değiştirilmiştir, şeriatın hükümleri nerede uygulanmaktadır? Allah'ın dininin indirildiği şekilde uygulandığı hiçbir toprak parçası maalesef günümüzde yoktur. Öyleyse zimmîlerin; "...boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde hor ve hakir olarak cizye verinceye kadar onlarla savaşın..." âyet-i kerimesinin hükmü nerede?

Ürdün'de Kral Abdullah 1950 senesinde vefat ettiğinde hiçbir hristiyan, orduda subay olamazdı, hiçbir hristiyan okul idaresinde bulunamazdı, Ürdün mahkemelerinde hiçbir hristiyan hâkim yoktu... Şu anda ise Ürdün mahkemeleri hâkimlerinin % 50 'sini hristiyanlar oluşturmaktadır. Bunlar Müslümanları yargılayıp karar vermektedirler. Kan, mal ve

ırz gibi davalarda hükmeden hâkimler hep hristiyanlardandır! Ürdün genelkurmayında ki komutanların çoğunluğu hristiyanlardandır! Biliyor musunuz ordu komutanları bakanlardan daha önemlidir.

Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması

Kral Abdullah döneminde adliye bakanı İrbit şehrine hristiyan bir hâkim gönderdi. O zaman İrbit'de bugünkü başbakan Vasfi et-Tell'in babası Mustafa Vehbi et-Tell bulunuyordu. Bu zat şairdi. Kendisinde din gayreti vardı. Hristiyan hâkim bu şehre varınca Mustafa Vehbi kral Abdullah'a bir mektup göndererek şunları yazdı: **"Siz bize Ürdün hristiyanlarından olan papaz Ayyat Muassil'i gönderin de İrbit halkını vaftizlesin."** Bu mektup kral Abdullah'a ulaşınca; "Bu deliye ne oldu?" dedi. Kralın etrafında bulunanlar; **"İrbit**

şehrine hristiyan bir hâkim gönderdiler" dediler. Kral Abdullah; **"Hayır, hayır bu olmaz. Hapsedin onu"** dedi.

Yine Ürdün'ün Amman şehrinde bir kilisenin yapımına başlandı. Kilise yukarı doğru yükselince Kral Abdullah onu gördü ve şehrin valisine;

- **"Bu ne?"** diye sordu. Vali;

- **"Efendim bu bir kilise, bana baskı yaptılar. Pazar günü ayin yapmak istiyorlar"** dedi. Kral Abdullah da ona;

- "Sıdki, sen hristiyanlara kaleler mi yapmak istiyorsun, derhal onu durdur" dedi. Kiliseyi yaptırmasını durdurdu ve kiliseyi yıktı. Evet yeni kilise yaptırmak yasaktır, yasak!

Yine bir zaman Kral Abdullah zamanında Sald şehrindeki bir okula hristiyan birisi müdür olarak atandı. Bunu duyan Sald ahalisi bu durumu protesto eden gösteriler yaptılar.

Şu anda ise her şey değişti! Tüm dünya değişti... Şairin dediği gibi;

Çadırlar aynı çadırlar amma

Mahallenin kadınlarını değişik görüyorum.

Cizye Neyin Karşılığıdır?

Konumuza dönelim. Cizye neyin karşılığı idi? Malikilere göre cizye;

— Kâfir olmalarından dolayı öldürülmelerine karşılık olarak alınır ve zimmîler sağ bırakılır.

— Şafiilere göre ise, cizye; zimmîlerin hem kanlarının bedeli hemde İslâm diyarında ikamet etmenin bedelidir.

— Bir kısım Hanefilere göre ise cizye; zimmîlere yardım edilmenin ve cihada katılmamalarının bedelidir. Çünkü gayri Müslimler askerden muaf tutulurlar, buna karşılık cizye öderler. Bu nedenle herhangi

bir kimse müslüman olursa Malikî ve Hanefi mezheplerine göre, o yılın cizyesi düşer. Şafiiler ise, yılının cizyesini daha önce vermemiş ise müslüman olduğu o yılın cizyesini de son olarak ödemek mecburiyetindedir, derler.

Zimmet ehli hristiyanlardan bazıları, yol kesiciliğe başlarlarsa, onlara Müslümanlardan yol kesicilik yapanlara olduğu gibi yol kesen hükmü uygulanır. Bu hüküm şu âyet-i kerimede belirtilmektedir. **"Allah ve Resulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise, onlar için büyük bir azab vardır."** (Maide, 33) Ayet-i kerimede şıkları belirtilen cezaların seçilmesinde eşkıyaların suçları göz önünde bulundurulur.

Eğer yollarını kesmiş oldukları insanları öldürmüş, mallarım almamış iseler, bunun karşılığında öldürülürler. Eğer insanların mallarını alıp ve onları öldürmüşlerse hem asılır hem de öldürülürler. Şayet sadece insanların mallarım almışlarsa elleri ve ayakları çaprazlama kesilir. İnsanların mallarını da almaz sadece onları korkutacak olurlarsa sürgün edilirler. Ancak bazı alimlere göre sağ eli ile sol ayağı çaprazlama kesildikten sonra öldürülecekleri, sonra da bütün insanlar görsünler diye üç gün asılacakları gerekmektedir. Bir kısım alimler asılma işinin öldürüldükten sonra, diğerlerinin ise öldürülmeden önce yapılması gerektiğini beyan etmişlerdir.

Cizyesini ödeyen zimmet ehline ise, herhangi bir eziyette bulunmak caiz değildir. Metnini tam olarak hatırlayamadığım sahih bir hadiste

Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor: **"Allah'ın Resulü zimmîye eziyet eden bir kimsenin kıyamet gününde aleyhine şahittir."** Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadiste de Hişam bin Hâkim, Şam'da güneşin altında bekletilen çiftçilerden bir takım insanların yanından başka bir rivayette başlarına zeytinyağı dökülmüş insanların yanından geçmiş ve; "bunlar ne yaptılar?" diye sormuştur. Başlarında bulunan kişi; "bunlar cizyelerini ödemedikleri için burada tutuklanmaktadırlar" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Hişam; **"Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğuna şahitlik ederim; şüphesiz ki Allah dünyada iken insanlara işkence edenlere azab eder."** (Siz bunları Mısır'da askeri cezaevinde müslüman kardeşlere acımasızca işkence eden Saffet er-Rubi'ye ve Hamza Besuni'ye söyleyin). Bir rivayete göre Hişam Filistin'in o zamanki emiri olan Umeyr bin Sad'ın yanına gider, bu

hadisi ona anlatır. O da cizyesini ödemeyen bu insanları serbest bırakır.

Zımmilerden cizye ödemek istemeyenleri cezalandırmak caizdir. Cizye ödeyemeyecek derecede fakir olanlar, çocuklar ve kadınlar cizye ödemezler. Cizye; savaşmaya güç yetirebilen zengin zimmet ehlinden alınır. Zengin bir hristiyan fakir bir dindaşı için; "bunun cizyesini ben ödeyeceğim" dese dahi bu kabul edilmez. Cizye ödemekten aciz kalan fakirlerin cizyesi zenginlerinden alınamaz. "Boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye kadar onlarla savaşın." Bu âyet-i kerimenin hükmü gereği her zımmi kendi cizyesini eliyle ve zillet içerisinde ödemek zorundadır.

Cizye zillettir. Hz. Ömer (ra) zamanında Tağriboğulları'ndan olan hristiyan Araplar cizye ödemeyi istemeyerek Hz. Ömer'e; "Cizye zillettir ve bizler Arabız zilleti kabul

etmeyiz. Cizye olarak isimlendirmeksizin istediğin kadar bize mal vergisi koyabilirsin" dediler. Hz. Ömer (ra) onlara zekâtı ikiye katladı ve **"dilediğiniz gibi isimlendirin"** dedi.

Evet, gayri müslimler bizzat kendileri için cizye öderler. Arazilerinden de haraç öderler. Fakat gayri müslimler haraç arazilerini ekip biçmekten aciz olurlarsa, bir müslümanın bu tür arazilere el koyması ve bunları işletip haraç vermesi caiz midir? Bu mekruhtur. Çünkü haraç ödemek zillettir. Habib bin Sabit (ra) şöyle demektedir: Bir adam Abdullah İbn Abbas'a gelerek**: "Haraç toprağının sahipleri orayı ekmekten aciz kalmaktadırlar. Ben o toprağı alarak ziraat yapsam ve haracını ödesem olur mu?"** diye sordu. İbn Abbas (ra) da "hayır olmaz." Bir başka adam gelerek aynı şeyi sordu. Yine ona da "hayır olmaz" dedi ve yüce Allah'ın şu âyetini okudu: **"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe**

iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanları ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Sonra da İbn Abbas şunu söyledi: "Sizden biriniz hristiyanların boynunda bulunan zilleti kaldırıp almak mı istiyor?"

Kuleyb bin Vail şöyle demektedir: Ben Abdullah bin Ömer'e:

- "Bir arazi satın aldım," dedim. İbn Ömer'de

- "Satın almak güzeldir" dedi. Ben de;

- "Bu arazinin her bir baranı için bir dirhem (haraç) ödemekteyim," dedim. Bunun üzerine İbn Ömer bana:

- "Kendini zillete sokma," dedi.

Meymun bin Mihran, Ubey bin Ka'b (ra)'in şöyle dediğini rivayet ediyor: "Ödeyerek zilleti kabul edeceğim beş

dirhem cizye (haraç) karşılığında bile bütün yeryüzünün benim olmasını istemem."

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle boyun eğip kendi elleriyle (zillet içerisinde) cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe,29)

Bu ayet-i kerimenin suredeki yeni bir bölümün başlangıcı olduğunu ve Müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkileri düzenleyen hükümler getirdiğini daha önce zikretmiştik. Bazı iyi niyetli veya basit kimseler İslâm'ın ehli kitaba olan bakış açısında farklılık olduğunu zannedebilir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Mekkî ve Medenî olan sureler arasında bu hususta farklılıklar mevcuttur. Hatta Medine'de ilk zamanlarda nazil olan ayetler ile Medine'nin son

zamanlarında nazil olan ayetler arasında farklılıklar görülür.

İslâm'ın, ehli kitap olan yahudi ve hristiyanlar hakkındaki bakış açısı, düşünce tarzı ve hükmü hiçbir zaman değişmemiştir. Değişen sadece aşamalara göre İslâm'ın ehli kitaba nasıl davranılmasıdır. Ehli kitaba İslâm'ın gelişmesine göre muamele edileceği belirtilmiştir. İslâm'ın ehli kitaba ilahî bir kitabı yüklenen, beşeriyete doğru yolu gösteren insanlar olma mevkilerini kaybettiklerine ve artık bu yeryüzünde Allah'ın Resulünün getirdiği yeni dini taşıyanlara ümit bağlamadan başka çıkar yol olmadığına dair görüşü asla değişmemiştir. Bu bakışı İslâm'ın Mekke'deki ilk döneminden Müslümanların Medine'ye girmelerine kadar aynıdır, değişmemiştir. İslâm pratik bir dindir, hareket dinidir, ciddidir, elinde bulunduğu imkanlarla gerçeğe göre hareket eder, hayallere

kapılmaz. Mekke döneminin başlangıcında ehli kitap diye bir şey yoktu. O bakımdan bu dönemde ehli kitap meselesini gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Mekke'de ne yahudi ne de hristiyan bulunuyordu. Orada mücadele müşriklere karşıydı. Bu nedenle Mekke'de inen ayetlerde ehli kitaba çok az değinildiği görülür. Bu hususta aziz ve celil olan Allah Şûra Suresi'nde şöyle buyurmuştur: "Bu insanlar ancak kendilerine bilgi geldikten sonra birbirlerini çekememe yüzünden ihtilafa düştüler. Eğer belirli bir süreye kadar ertelenmeleri hususunda Rabbinin geçmişteki bir sözü olmasaydı muhakkak aralarında hüküm verilirdi. İhtilafa düşenlerden sonra Kitaba varis kılınanlar da muhakkak ki ondan şüphe ve tereddüt içindedirler." (Şura, 14)

Uzun tarihi açıklamalar yapıldıktan sonra Araf Suresi'nde de aynı izahatlar

belirtilmektedir. Araf Suresi acaba Mekkî midir yoksa Medenî midir? Şurası iyi bilinsin ki aslında peygamberlerin kıssaları geçen sureler, Mekkî'dir. Sizler Mekkî ve Medenînin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Bu hususta şunları söylemek mümkündür. Mekkî ve Medenî surelerin arasındaki farklar şudur:

— Hac Suresi'nin dışında içinde secde ayeti bulunan tüm sureler Mekkîdir.

— İçinde "Kella" kelimesinin geçtiği sureler Mekkîdir.

— Bakara Suresi'nin haricinde içerisinde Âdem ile Havva (as)'ın kıssalarının geçtiği ayetlerin tümü Mekkîdir.

— Mekkî surelerin özelliği; Rasulullah'ı İslâm davasında kararlı kılsın ve sarsılmasını önlesin diye geçmiş peygamberlerin kıssasını zikretmektir.

— Mekkî sureler Allah'ın birliğinden, Rabbin tevhidinden, Allah'ın isim ve

sıfatlarının tek olduğundan, yaratılışın nasıl başladığından, şu anda ne olduğundan ve nereye gideceğinden bahseder. Öldükten sonra dirilmeyi anlatır. Evet, Mekkî surelerin özelliği budur.

— Medenî sureler ise şer'i hükümleri içerir. Evlenme, boşanma, miras hukuku, cihad, oruç ve hac gibi meselelerin hükümlerini beyan eder.

— Mekkî surelerin özelliği genellikle ayetlerinin kısa olması, vurgularının güçlülüğü ve insanların hislerini harekete geçirmesidir.

— Medenî surelerin ayetleri ise uzundur. Medenî sureler Mekkî surelere oranla duygulara hitab etme ve etkilemedeki tesiri daha azdır. Kur'an okuduğunuz zaman okumakta olduğunuz surelerin Mekkî mi Medenî mi olduğunu hissedersiniz.

— Cennet ve Cehennemden bahseden ayetlerin geneli Mekkîdir.

Bunlar Cennet ve Cehennem'i tafsilatlı bir şekilde anlatırlar.

— Mekkî sureler yaklaşık olarak 92 suredir.

— Medenî sureler ise yaklaşık olarak 22 suredir. Kur'an-ı Kerim'in tamamı 114 sure, 30 cüz, 60 hiziptir, 6 binin üstünde ayettir. Ayetlerin sayısı iki ayeti bir veya ayrı sayma görüşlerinden dolayı ihtilaflıdır. Tercih olan görüşe göre, Kur'an'ın ayetlerinin sayısı 6236'dır. Kur'an-ı Kerim'de 77.000 kelime ve yaklaşık olarak 333.000 harf mevcuttur. Bunlar tefsir usulü kitaplarında zikrolunmaktadır. İmam Suyutinin "el likan fi Ulumi'l-Kur'an" adlı kitabında Zerkeşi'nin "el-Burhanfi Ulumi'l-Kuran" adlı kitabında, el-Menna el Kattan'ın "Ulumu'l-Kur'an" adlı kitabında ve Subhi Salih'in "Ulumu'l- Kur'an"

adlı kitabında zikrolunmaktadır. Şeyh Menna el Kattan'm kitabı öz ve güzel bir kitapdır. Bu zat akıllı bir davetçidir.

— Mekke'de nazil olan Kur'an âyetleri A'raf Sûresi'nde de zikrolunduğu gibi İsrailoğulları'nın tarihinden, onların hile ve tuzaklarından, peygamberlere karşı tutumlarından bahseder. Kur'an onları "peygamberleri katledenler" diye isimlendirir.

"...Çünkü onlar Allah'ın âyetlerini inkar ediyor ve peygamberleri haksız yere öldürüyorlardı..." (Al-i İmran, 112)

"Rabbin onların üzerine, kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler göndereceğini de ilan etmişti." (A'raf, 167)

Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi

Kur'an-ı Kerim'i araştıran kimse; o zaman Arap Yarımadası'nda yaşayan ehli kitabın çok az olmasına rağmen birçok sayfaların ehli kitaba ayrıldığını görür. Kuran-ı Kerim'in dikkatleri ehli kitabın üzerinde toplamasındaki sebep nedir? Yüce Allah İslâm daveti karşısında büyük bir engel oluşturan müşrikler izale edildikten sonra, gelecekte onların yerine ehli kitabın geçecekleri ve İslâm dinine karşı sağır bir kaya kesileceklerini biliyordu. Yüce Mevlâ yahudilerin İslâm'ın Medine'de başlamasından bugüne kadar bu dine karşı devamlı çıbanbaşı olacaklarını ve süngü vazifesi göreceklerini biliyordu. İşte bu nedenle Kur'an-ı Kerim'de ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlardan uzun uzun bahsedilmiştir. Gerçekten de Arap Yarımadası'nda şirk sona erdikten sonra ehli kitapla sorunlar başladı. Sonu kesilmeyen savaşlar başladı. Ve ehli kitapla olan

çatışmalar sürüp gitti. Müslümanların savaşları genellikle Rumlarla olmaktaydı...

Müşrik olan Farslar ise Kisra'nın saltanatı ile birlikte sona ermişti. Nu'mân bin Mukarrin'in komutasındaki İslâm ordusu Nihavent savaşından sonra Fars devletine son vermişti. Allah Resulü (sav) Bizans ve Fars kralına mektup göndermiş ve İslâm'a davet etmişti. Fars kralı Kisra Allah Resulü (sav)'in mektubunu parçalayıp atmıştı. Kisra'nın bu davranışını işiten Allah Resulü: "Allah da onun mülkünü paramparça etsin, bu Kisra öldükten sonra peşinden bir Kisra daha gelmeyecektir" buyurmuştu. Böylece Fars İmparatorluğu'nün sona ereceğini önceden bildirmişti. Fars İmparatorluğu Müslümanların karşısında sadece on küsur sene dayanabilmişti. Müslümanların Rumlarla olan savaşı ise Yermuk'tan günümüze kadar uzanmaktadır. Bunlar Yermuk'tan sonra İstanbul'a (Konstantin) kaçmışlar ve İslâm

dinine karşı orayı merkez edinmişlerdir. İslâm dininin karşısında büyük setler oluşturmuşlardır. Roma'da da batılıların tabi oldukları kilise papalığın merkezi yapılmıştır.

Fransa'da Abdurrahman el-Gafiki Şehitler Meydanı'nda öldürüldükten sonra Avrupa'da Müslümanların ilerlemesi, İslâm dini karşısında Sari Martin büyük bir direniş gösterdi ve Müslümanların Avrupa'daki ilerlemesi durdu. Nihayet Türkler gelip Bizans'ın merkezi sayılan Konstantin'i (İstanbul) fetholununcaya kadar bunlar böyle devam etti.

Konstantiniyye'nin fetholunması ile birlikte savaşlar yeniden başladı. Fatih Sultan Mehmet, Konstaniyye'yi fethettikten sonra Avrupa'da ilerlemeye başladı. Bu ilerleyişinde ehli kitabın büyük bir direnişi ve zorluğu ile karşılaştı. İran Fars İmparatorluğu'nün temsil ettiği müşrikler ve ateşperestler hemen hemen son bulmuştu.

Şu anda içerisinde bulunan Afganistan toprakları ateşperest Fars İmparatorluğu'na dahildi. Ayrıca Bedehşan, Kuzeyi, Gürcan, Tahar Hayrat, Horasan, Buhara ve Semerkant gibi merkezlerde Fars krallığının eyaletleri mahiyetinde idi. Bu fetihlerin tamamı Hz. Osman (ra) zamanında yapılmıştır. Şair şöyle dernekte:

Görmedin mi dalaleti satıp hidayeti aldım Osman bin Avfan'ın ordusunda gazilerden oldum.

Abdurrahman bin Semure (ra) tarafından Hz. Ömer veya Hz. Osman zamanında Kabil fetholunmuştur. Süneni Ebu Davut isimli hadis kitabında, hadis rivayet eden raviler zincirinde şöyle denilmektedir: "Bize Kabil'de bulunan Abdurrahman bin Semure şu hadisi anlattı." Bu da Abdurrahman'ın Kabil'i fethettikten sonra orada kalıp hadis rivayet ettiğini göstermektedir

Afganlar İkna Oldukları Fikrin Mutaassıbı Olurlar

Müslümanların feth etmiş oldukları topraklardaki halklardan Afganistan halkı dışında irtidad eden ya da direniş göstererek Müslümanları çıkartan olmamıştır. Afganistan halkının mizacı serttir. Herhangi bir kimseye kolayca boyun eğmezler ve Ömer (ra) zamanında müslümanlar Afganistan'ı fethettikten sonra bazı kabileler İslâm'a saldırarak Müslümanları tekrar Afganistan'dan çıkarttılar. Daha sonra müslümanlar tekrar Afganistan'ı ikinci defa fethettiler. Afganlılar bir fikre inandıkları ve ona ikna oldukları taktirde ona sıkı sıkıya yapışmakla ve onu yaymakla tanınırlar. Bu nedenle Afganlılar Budizm dinini benimseyip çevreye yaymışlardır. Budist dinine girdikten sonra artık Budisttir, onu değiştirmez. Hatta bugün Bamyan denen yerde Budha'nın büyük bir

heykeli bulunmaktadır. Evet... Pakistan, Hindistan ve buraya yakın olan bölgelerde Budizmi yayan Afganlılardır. Sonra İslâm gelince önce diretmişler, Müslümanlarla çetin savaşlar yapmışlar, Müslümanları geri püskürtmüşlerdir. Daha sonra müslüman olunca da tüm bu bölgeye İslâm'ı onlar yaymışlardır. Mesela Gazneli Mahmud Hindistan'ı yedi kere fethetmiştir. Oraya girip Şamname heykelini o yıkmıştır. Afganlılar İslâm dininden Hanefi mezhebini benimsemişlerdir. Artık bu mezheb onlarla birlikte kıyamete kadar gidecektir ve bu mezhebe bağnaz denilecek şekilde bağlıdırlar. Mesela biri gelip vitir namazını iki rekât kılıp selam verdikten sonra üçüncü bir rekât olarak kılacak olursa artık öyle bir adamın peşinde ebediyen namaz kılmazlar. Evet, bunlar Hanefi mi Hanefidir. Lamı cimi yoktur. Hanefi mezhebinin ulaştığı milletlerin çoğu diğer mezheblerle birlikte yaşamışlar,

Afganlılar hariç. Bunların içinde başka mezheb yaşamamıştır. Ancak Gazneli Mahmud döneminde Ebu İshak el-İsfereyani aracılığı ile Şafii mezhebinin mecbur edilmesi gündeme getirilmiş. Görülen o ki bu tahakkuk etmemiştir.

Rivayet edildiğine göre Ebu İshak, Gazneli Mahmud'un sarayında bulunuyordu. O Şafii mezhebindendi. Gazneli Mahmud ona Şafii ile Hanefi mezhebinde namazdan sordu. Bunun üzerine Ebu İshak hurma suyu getirdi, onunla abdest aldı. Hanefi mezhebine göre kabul olabilecek en hafif namazı kıldı. (Yani namazda fatihayı okumadı, "Allahu ekber" diyerek namaza başlaması yerine "lailahe illallah" dedi ve namazını çok hızlı kıldı. Şu arkadaşımızın teravih namazını kıldırdığı gibi tavuğun yem toplaması gibi eğilip kalktı).

Gazneli Mahmud; "Peki Şafii namazı nasıl?" diye sordu. Ebu İshak su getirdi.

Mükemmel bir abdest aldı, kıyamda iken fatihayı okudu. Onunla birlikte zammı sure okudu. Rükû ve sücudunu, ta'dil-i erkân ile yaptı. Bunun üzerine Gazneli Mahmud çevresinde bulunan Hanefi âlimlerine; **"bu adamın kıldığı namaz Hanefi mezhebine göre sahih midir?"** diye sordu. Onlar da; **"Evet caizdir"** dediler. (Hanefiler üzüm suyu, hurma suyu vb. meyve suları ile abdest alınmasını caiz görürler). Gazneli Mahmud bu manzarayı görünce; **"Bugünden itibaren ben Şafiiyim"** dedi, o da efradı ailesi de Şafii mezhebini benimsedi. Böylece Gazneli Mahmud'un başkenti olan Gazne kentinde Şafii mezhebi yayıldı. Ancak görülen o ki Şafii mezhebine devam etme nasip olmadı. Tekrar bölgeyi Hanefi mezhebine döndürdüler ve Hanefi mezhebi günümüze kadar Afganistan halkının mezhebi kaldı. Herhalde kıyamete kadar da böyle kalacak.

Bizler Afganistan'da mezhepleri yayma hırsında değiliz. Çünkü bölgenin bir mezheb üzerinde kalmasında büyük bir hayır vardır. Fıkhi ihtilaflar dine zarar vermez. Ümmetin vahdetini zedelemez, bu belki de bir bölgede birden çok mezhebin olup da her mezhep mensubunun fıkhi feri ihtilaflardan dolayı diğer mezhep mensuplarıyla ihtilaf etmesinden, çekişmesinden daha hayırlıdır. Mezhebi tartışmaların ve mezhebi cedellerin doğmasından daha hayırlıdır. Bu nedenle bizler Afganistan'ın Hanefi mezhebi üzerine kalmasına razıyız. Vitir namazının üç rekat kalmasına da razıyız. Afganistan'da Hanefi mezhebinin kaybolup gitmesini temenni etmeyiz. Afganistan'ın birden çok mezheblere parçalanarak fer'i ihtilaflara sürüklenmesini istemeyiz. Ancak Afganlılardan ve bütün müslüman kardeşlerimizden mezheb taassublarına kapılmamalarını isteriz. Herhangi bir

kimsenin rükû ve sucuda giderken ellerini kaldırmasından dolayı "bu vahabidir" dememelerini, "bunun peşinde namaz kılmaktansa tek başına namaz kılmak daha efdaldir" sözlerini söylememelerini temenni ederiz. Afganlılar nezdinde dört mezhebe ait namaz sıhhatli bir namaz görülmemektedir. Sen onlara; "mezhebler dörttür, Şafii, Maliki, Hanefi ve Hanbeli'dir" dediğinde, "evet bu böyledir, başımızın tacıdır" derler. Sen bu mezheblerin hak olduğunu kabul ediyor musun? "Evet" derler. Fakat senin Şafii mezhebine mensub olan bir arap olarak ellerini kaldırdığında sana itiraz ederler. Ancak size tavsiyem itirazlara sebeb olacaksa namazda ellerinizi kaldırmayın. Herhangi bir yere gittiğinizde başlangıçta o bölge insanlarına "ben Şafiiyim" veya "Malikiyim" yahut "Hanbeliyim" diye söyleyin. Onlar mezheblere saygı gösteriyorlar. Fakat sen**; "benim herhangi bir**

mezhebim yok" dediğinde senin Vahabi olduğunu kabul ediyor, artık mesele bitiyor. Sizler mezhebinizi söyleyerek ona göre amel edin ki mücahidler arasında ihtilaflar çıkmasın. Namazda rükû ve sucuda giderken ellerini kaldırdığında sana itiraz ederlerse **"ben Hanbeliyim, daha baştan Hanbeli olduğumu söylememiş miydim**" deyip meseleyi bitirin. Şayet sen; **"ben mezheb tanımam, ellerimi kaldırırım"** dersen sana Vahabi derler, bir daha seni dinlemezler.

Şayet sizler Afganlılara karşı net olmazsanız mesela Hanefi olduğunuzu söylerseniz size sorular sorar, Hanefi olduğunuzu ölçmeye çalışırlar. Ağzınıza burnunuza su verme şeklinize dikkat ederler. Rükudan önce mi yoksa sonra mı kunut dualarınızı okuduğunuza dikkat ederler. Namazda ellerinizi kaldırıyor musunuz, yoksa kaldırmıyor musunuz ona bakarlar. Vallahi

onlar bu hususta Necibullah'ın istihbaratından daha hassastırlar. Bu bakımdan baştan meseleyi bağlayın, mezhebinizi söyleyin. Yahut da Hanefi mezhebini okuyup onu taklid edin. Siz onlara Şafii olduğunuzu söylerseniz size ihtiram ederler. Ve derler ki; "İmam Şafii Ebu Hanefi'nin talebesi olan Muhammed bin Hasen'in talebesidir!"

Nuristan bölgesinin tamamı Selefidir. Hanbeli mezhebine yakındırlar. Fakat Nuristan'da Hanefi mezhebine göre namaz kıldığınız zaman kimse sana itiraz etmez. Nuristan Afganistan'dan sonra İslâm'a girmiştir ve çok yenidir. Daha önce Nuristan'ın ismi Küfüristan yani Küfür beldesi diye isimlendiriliyordu. Abdurrahman Han orayı fethettiğinde Küfüristan ismini furistan ismi olarak değiştirmişti. Nuristan ahalisi İslâm'a girdiğinde herhangi bir mezheb bilmiyorlardı. Onlar Selefi mezhebinin etkisi

altında kalmışlardır. Selefilerden nasıl etkilenmişlerdir bilmiyorum ama Hindistan yolu üzerinden yani Şehid İsmail'in davetinden etkilenerek veya Ahmet İrfan'ın davetinden etkilenerek Selefilik mezhebini tercih etmiş olabilirler. Çünkü bu iki şehid Kur'an ve Sünnet'e göre yaşamaya davet ediyordu. Hanefi mezhebine bağnaz değillerdi. Ahmet İrfan, İsmail eş-Şehid İngilizlere karşı Pencap bölgesinde savaşlarda bulunmuşlardı. Daha sonra İngilizleri yenmişler ve orada İslâm devleti kurmuşlardı. Bu devletin sınırlan Peşaver'e kadar ulaşmış, Peşaver ve Merdan'ı fethetmişlerdi. Başkentleri Merdan'dı. Bunun üzerine İngilizler kabileleri yeni kurulan devlete karşı kışkırttılar. Bu devlet takriben yüz elli yıl önce kurulmuştu. Tevhid ve cihad hakikati üzerine bina edilmiş bir İslâm devletiydi. Evet İngilizler yeni kurulan bu İslâm devletine karşı yenik düştükten sonra

kabileleri kışkırtmış ve onlara: "Bunlar Vahabilerdir, sizin mezhebinizi yıkmak için gelmişlerdir" diyerek Seriad bölgesinde kabileleri ayaklandırdılar ve bunlar Şeyh İsmail'i namaz kıldığı bir anda şehid ettiler. Bu devleti birçok kimse duymamıştır. Çünkü İngilizler bu devleti haritadan silmiş ve tüm izlerini yok etmişlerdir. -Allahu Alem- Nuristan bölgesindeki müslümanlarda bu insanlardan etkilenmişlerdir.

Konumuza dönelim. Kitab ehli ile olan mücadele kıyamete kadar sürecek bir mücadeledir. Bu nedenle Allah'ın kitabında birçok ayet ehli kitaptan ve ehli kitabın tarihinden bahsetmektedir. Onların peygamberleri ile peygamberlerine karşı hazırlamış oldukları tuzaklarıyla konumlarını belirtmektedir. Yüce Rabbimiz ehli kitabı tek bir cephe olarak zikretmiştir. Onlardan tek kelime ile bahsetmiştir. Ehli kitap olarak tek kelimeyle isimlendirilenler yahudi ve

hristiyanlardır. Bunların aralarında çok derin ve devam eden bir düşmanlık ve kin vardır. Yüce Allah onların aralarındaki bu kine ve bu düşmanlığa rağmen onları ehli kitap diyerek tek kelime ile ifade etmiştir. Çünkü onlar İslâm'a karşı tek cephedir. Nitekim bu husus şu âyet-i kerimelerde açıkça görülmektedir:

"Ey kitap ehli! (gerçeği) görüp durduğunuz halde, Allah'ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz? Ey kitap ehli! Niçin gerçeği batıl ile karıştırıyorsunuz ve bile bile onu gizliyorsunuz?" (Âl-i İmran, 71–72)

"Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir zümreye eğer uyarsanız, onlar sizi, imanınızdan sonra çevirip kâfir yaparlar." (Âl-i İmran, 100)

İslâm, Medine'de yayılarak devletini kurduğunda yahudilerle ilk günden sorunlar başlamıştı. Kıblenin Mescidi Aksadan

Mescid-i Harama çevrildiğini bildiren ayetlerin nazil olması ile birlikte yahudiler Müslümanları kendi dinlerinde şüpheye düşürmek için mücadeleye başlamışlardı... Nitekim âyet-i kerime bunu şöyle beyan ediyor:

"İnsanlardan bir takım beyinsizler; "Üzerinde bulundukları kıblelerinden onları döndüren nedir?" diyeceklerdir. (Ey Muhammedi O beyinsizlere) de ki; doğu da batı da Allah'a aittir. O, dilediği kimseyi doğru yola iletir." (Bakara, 142)

Yahudiler ibadetlerinde Beytül Makdis (Mescid-i Aksa'ya) yönelmekteydiler. Allah Teala da ehli kitabın kalplerini ısındırmak için Rasulüne Kudüs'e doğru yönelmesini emretti. Aziz ve celil olan yüce Allah, Peygamberini Beytül Makdis'e yöneltmişti. Ve bu hal on altı veya on yedi ay devam etti. Rasulullah (sav), İbrahim (as)'in yaptığı beyti seviyordu. Kâbeye yönelmek istiyordu.

Babası İbrahim (as)'ın bina ettiği Kâbe'ye, Mekke'ye yönelmek istiyordu. Ancak Rabbani emirler onu ibadetlerinde Kudüs'e, Mescid-i Aksaya yöneltiyordu. Nihayet on altı veya on yedi ay sonra kıblenin Beytü'l-Makdis'ten Kabe'ye çevrilmesi emri geldi ve müminler ibadetlerinde Kabe'ye, İbrahim (as)'ın inşa ettiği Mescid-i Harama yönelmeye başladılar. Bununla birlikte yahudilerin Müslümanlara saldırıları başladı. Onlar Müslümanlara geliyor ve şöyle diyorlardı: **"Sizin kıbleniz Kâ'be. Güneye doğru namaz kılıyorsunuz (Mekke Medine'nin güneyinde bulunmaktadır) Halbuki daha önce kuzeyde bulunan Kudüs'e doğru namaz kılıyordunuz. Şimdi sizlerin eski namazlarınız mı daha sağlamdı yoksa yeni namazlarınız mı? Eğer yeni namazlarınız sahih ise eski namazlarınız batıl oldu. Sonra sizler istikrarsız bir şekilde oynuyorsunuz. Her gün bir kıbleye**

dönüyorsunuz." Nihayet Bakara Sûresi'nde birçok âyet nazil olarak müminlere sükunet verdi. Onların ibadetlerinde kararlı olmalarını sağladı.

"Ey Muhammed yüzünü göğe çevirip durduğunu görüyoruz. Seni sevdiğin kıbleye mutlaka çevireceğiz. Hemen yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ey müminler siz de nerede olursanız olun yüzünüzü onun tarafına çevirin. Şüphesiz kendilerine kitap verilenler kıblenin değişmesinin Rableri tarafından hak bir emir olduğunu bilirler. Allah onların yaptıklarından habersiz değildir. Yemin olsun ki sen kendilerine kitap verilenlere bütün delilleri getirsen de yine senin kıblene uymazlar. Sen de onların kıblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kıblesine de uymazlar. Yemin olsun ki eğer sana bilgi geldikten sonra onların arzularına uyarsan o zaman şüphesiz zalimlerden olursun." (Bakara, 144–145)

Yahudilerin Ahitlerini Bozması

Yahudilerin Müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek, kalplerinde şüphe uyandırmak için başlatmış oldukları bu hamlelere yüce Allah Kuran'ında cevap vererek, iman edenlerin kalplerini sabit kılmıştır.

Medine'deki yahudilerle olan ilişkilerdeki en önemli ikinci mesele de Allah Resulü (sav)'in onlarla muahedeler tanzim etmiş olmasıdır. Daha sonra yahudiler Rasulullah (sav) ile yapmış oldukları bu anlaşmaları arka arkaya bozmaya başladılar. Önce Benu Kaynuka yahudileri ahitlerini bozdular. Rasulullah (sav) hicretin ikinci yılında onları sürgün etti. Hicretin üçüncü senesi Beni Nadir yahudileri ahitlerini bozdular. Hicretin beşinci yılında da Beni Kurayza yahudileri Hendek savaşı esnasında ahitlerini bozdular. Rasulullah

(sav) Hicretin yedinci yılında Hayber'i fethetti. Daha sonra Allah Resulü (sav) ölüm döşeğinde iken "yahudi ve hristiyanları Arap Yarımadası'ndan çıkartınız" buyurdu. Rasulullah (sav)ın vefatından sonra da tabii ki münafıklar ile yahudiler arasında olan eski ilişkiler devam etti. Çünkü münafıklarla yahudiler arasında eskiden beri sürüp gelen sıkı ilişkiler ve köklü yardımlaşmalar bulunuyordu. Beni Nadir yahudileri ile münafıkların reisi Abdullah bin Ubey arasında büyük bir irtibat vardı. Bunlar birbirleri ile yardımlaşıyor, çeşitli entrikalar çeviriyor ve Nadiroğulları tarafından Rasulullah'ın öldürülmesini planlıyorlardı. Nitekim Nadiroğulları Rasulullah'ı öldürmeye teşebbüs ettiler. Ömer bin el Cihaş isimli birini dama çıkardılar, kendisine Rasulullah'ın başına atması için büyük bir taş verdiler. Cebrail (as)ın haber vermesi üzerine Rasulullah (sav) onların arasından

sessizce ayrılıp gitti. Böylece planları boşa çıktı. Neticede Rasulullah Nadiroğulları yahudilerini Medine'den sürdü. Rasulullah (sav)'in vefatından sonra da yahudi ve ateşperest mecusiler işbirliği yapmaya başladı. Hz. Ömer (ra)'ın hilafeti zamanında mecusiler ehli kitap olan yahudilerle işbirliği yaptılar.

— Bir kısım tarihçiler yahudi asıllı olan ve müslüman olan Kab el-Ahbar'ın mecusi olan Ebu Lü'lüe Feruz ile ve yine İran'ın komutanı olup müslüman olan Hürmüzan'la işbirliği yaparak Hz.Ömer'i namaz kılarken öldürdüklerini nakletmektedirler. Yine Kab el-Ahbar'ın birçok İsrailiyat kıssalarını tefsirlere soktuğu rivayet edilmektedir.

— Hz. Osman'ın şehadeti hakkında da yahudilerin rol oynadıkları muhakkaktır. Yemen yahudilerinden olan Abdullah bin Sebe fethedilen ülkeleri gezip dolaşıyor, İslâm'la yeni tanışan insanlar arasında fitne

ve fesat yayıyordu. Onları Hz. Osman'a karşı ayaklandırmaya çalışıyordu. Irak'a gidiyor, oradan Şam'a pahalılık, anarşi ve sefaletin zirvede olduğunu Şamlılara yazıyor, Şamlılar da Irak'ın harab olduğunu zannediyorlardı. Buna mukabil Iraklılara da Şam'ın anarşik bir halde olduğunu, orada da pahalılık, hastalık ve perişanlığın hakim olduğunu söylüyordu. Böylece bütün Arap Yarımadası'na ve İslâmî bölgelere fitne ve fesadını yayıyordu. Nihayet Sana'lı Abdullah bin Sebe yahudisinin kışkırtmaları ile Irak ve Mısır'dan ayaklanan guruplar geldi, Hz. Osman'ı Zilhicce ayının onyedisinde hunharca şehid ettiler. Onun kanını okuduğu Kur'an'a dökmüş oldular.

— Hz. Ali döneminde de fitneler durmadı. Hz. Ali ile Talha, Zübeyir ve Hz. Aişe'nin birbirlerine düşmeleri planlandı. Hz. Ali bunlarla olan ihtilaflarını sona erdirince Hz. Osman'ın gömleği getirilip Suriye'de

minbere asıldı. Atmış bin kişi Şam'da gömleğin etrafında ağlamaya başladı. Bu insanlar Hz. Ali'nin Osman'ın kısasını uygulamadığı iddiaları ile Hz. Ali aleyhine kışkırtıldı böylece İslâm tarihinde üzücü bir savaş olan Sıffin savaşı yaşandı. Ve-la havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim! Çok acı bir hadise idi.

Evet... Yahudilerin, onlarla işbirliği yapan münafık ve mecusilerin müslümanlara karşı olan hile ve tuzakları hiçbir zaman durmadı. Tarih boyu sürüp gitti.

Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır

Uydurulan hadislerin çoğunun arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Yine günümüzdeki misyonerlerin İslâm'a karşı saldırıları ve tuzaklarının arkasında, Rasulullah'a dil uzatmaların arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Zaten

misyonerlik müesseselerinin çoğu yahudiler tarafından organize edilmektedir. Mesela Amerika'da Doğu Dinleri ve İslâm Dini ile ilgili elli beş kurum bulunmaktadır. Bu kurumlardan elli üçünün başkanı yahudi ve hristiyandır. Çoğunluğu da yahudidir. Yine memleketlerimizdeki liderlerin, bakanların, bakan yardımcılarının Kissenger Sefruni'nin eli altında okuyup mezun oldukları Harward Üniversitesi, İslâm ve Arap âlemini istedikleri gibi yönlendirmektedir. Siz biliyor musunuz ki Sefruni Arap âleminde en büyük bakan yardımcılarından biridir. Aslında bakan yardımcısı bakandan daha önemlidir. Günümüze kadar Sefruni Amerika'da Arap ve İslâm konferansları tertiplemek için Amerika İstihbarat birimleri ile yardımlaşmaktadır. Bu kişi bu tür konferansları sevk idare etmekte ve planlamaktadır. Mühim olan yahudilerin müslümanlar için büyük bir musibet

olduğudur. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim.

Bugün İslâm'ın hatta hristiyanlığın yok edilmesi planları arkasında yahudi parmakları bulunmaktadır. Bu tür yıkıcı girişimleri hep onlar sahneye sürerler. Mesela bugün Avrupa'nın ve bütün dünyanın yaşadığı laikliğin, sosyalizmin, dinsizliğin arkasında üç dört yahudi bulunmaktadır. İktisatta yahudi kökenli Karl Marx, sosloyoji de Durkhaim, milliyetçilik ve vatanperverlik akımları arkasında Nietche, anormal davranışları inceleyen psikolojinin arkasında Freud bulunmaktadır. İşte bu yahudiler yüksek öğretimde günümüze kadar büyük etkiler yapmışlardır.

Üniversitenin iktisat bölümüne girdiğinizde Marx'ın teorilerini görürsünüz. Sosyoloji dallarına girdiğinizde görüşlerin çoğunun Durkhaim'e ait olduğunu görürsünüz. Bunlar dinsiz, inkarcı insanlardır.

Hepsi de bütün dinlere karşı özellikle İslâm'a karşı savaş açmışlardır. Diğer yandan psikolojideki teorik bilgilerin çoğu Freud'un görüşleri üzerine kurulmuştur. Vakıa bugün bile çocuklarımıza bu adamların düşüncelerini okutuyorlar. Bakıyorsun ki bir genç, hatta İslâm şeriatı dalında doktora almak istediğinde Amerika'ya gidiyor. Mesela bizim Ürdün Üniversitesi'nde yurtdışına gidecek talebelerin Arap âlemine gitmeleri yasaktı. Şeriat fakültesindeki asistanların ya İngiltere veya Amerika'da doktora almaları şarttı. İşin vehametini artık siz düşününüz!

Bir müslüman gider İslâm'ın aleyhine ortaya atılan saptırıcı şüphelerde ihtisas yapmış bir haham olan Muşa Lifi isimli yahudiden İslâm Şeriatı hakkında doktora alır. Tabi ki bu yahudi senin dinini senden aldıktan veya en azından İslâm'a sokulmak istenen şüpheleri senin kafan ve kalbine

yerleştirdikten sonra sana doktora verir. Biz de geliyor böyle bir doktorayı İslâm'da en büyük doktora kabul ediyoruz. Böyle bir doktorayı alana İslâm âleminde İslâm şeriatı fakültelerinde dekanlık veriyoruz. Fransa'daki Sorbonne Üniversitesi bu gibi çok insan mezun etmiştir. Ezher Üniversitesi'nin birçok şeyhi, Mısır Evkaf Bakanları Sorbonne Üniversitesi mezunlarıdır. Hatta bu bir moda haline getirilmiştir.

Abdulhalim İbn Mahmud (Allah Rahmet eylesin) Ezher ulemalarının seçkinlerindendi. Fakat o çok dalmış biridir. Bazı insanların akıllarını pasif tavır takınma kuşatır. Hayatlarına tasavvufi davranmayı hâkim kılarlar. Olaylar karşısında hassas olmazlar. Vurdumduymazdırlar. Lakayıtlığı tercih ederler. Aslında insanları bu tür hale getirme, planlı ve programlı bir şekilde uygulanmaktadır. Şeyh Abdulhalim Mahmud da Mısır'da tasavvuf şeyhlerinden

biridir. İşte bunun hayatına da sofilik ve dolayısıyla lakayıtlık, olaylar karşısında pasiflik hakimdir. Hülasa beyin yıkama işi Avrupa'da ve batıda gerçekten yapılmaktadır. Bakarsın ki birileri Amerika'ya gidip Arap dili hususunda ihtisas yaptığında o kişiye arap şivelerinden "Lehm Kabilesi"nin şivesi hakkında ihtisas yaptırırlar. Bu kişi birkaç sene uğraşır ki sözlükte veya diğer kitaplarda bu kabileye ait birkaç kelime bulup çıkarabilsin. Tâ ki Arap dili ve edebiyatı hakkında doktora alıp edebiyat fakültelerinde öğretim üyesi olsun. Bakarsın ki kısa bir süre sonra bu zat ya edebiyat fakültesi dekanı ya da ünüversite rektörü olur. İşte bütün bunların arkasında yahudiler vardır.

Sizler biliyormusunuz ki Almanya'da bulunan ve Rasulullah'ın hadisleri için Kamus (kılavuz) yapan akademi, büyük enerji harcayarak yaklaşık kırk yılda Rasulullah'ın

hadislerini alfabetik sıraya koyan "Concordance" isimli eseri ortaya çıkarmışlardır. Bunu oryantalistler yapmıştır. Maksatları Rasulullah'ın hadislerini aramak istediklerinde kendilerine kolaylık sağlamasıdır. Bu bakımdan hem kendileri faydalanmış hem de Müslümanlara bazı faydaları olmuştur. Fakat diğer yandan Ezher mezunu olan Ebu Reyye gibi insanları da yetiştirmişlerdir. Bu kişi "Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması" adlı kitapta Buhari'nin tümünün sahih olmadığını iddia etmiş ve; "Sizden birinizin kabına sinek düştüğü zaman onun tümünü onun içine batırsın. Sonra onu çıkarıp atsın" hadisi şerifini eleştirerek; "bu nasıl olur? Her tarafı mikroplarla dolu olan sinek kaba nasıl batırılır?" demiştir. Evet bu gibi insanlar Rasulullah'ın hadislerine şüphe sokmaya, Buhari'ye bile şüphe sokmaya, Hz. Ebu Hureyre'ye dil uzatmaya kalkışmışlardır.

Böylece dinin temelini yıksınlar. Arap dilini, Arap edebiyatını inkıraza uğratsınlar. Bu oryantalistlerin çocukları "Arap aruzları"na göre şiir söyleyemediklerinden kendilerine göre şiirler çıkardılar, adına da "yeni sanat" dediler. Aslında bunlar aruz ve kafiyeli şiir söylemekten aciz oldukları için bu gibi yollara başvurdular. Yoksa acizlikleri belli olacak, din hakkında konuşmalarına da itibar edilmeyecekti.

Bakarsın bir kişi Fransa'ya, ya da Amerika'ya gidiyor. Altı yedi yıl orada kalarak İngilizce veya Fransızca aracılığı ile Arapça dilini öğreniyor -İngilizce olarak Arapça nasıl öğretilebilirse?

Bu kimseler kendi ülkelerine döndüklerinde üniversitelerde hocalık yapmakta, Arapça gramer öğretmektedirler(!) Derste cümle tahlilleri yapılırken hoca; "ben aslında bu mânâya inanmıyorum, neden kendimizi

ortaçağlarda söylenmiş bu ibareleri çözmek için yoruyoruz..!" diyerek öğrencilerin zihninde kendi dillerine karşı şüpheler uyandırmaktadırlar. Bu insanlar Arapça'yı iyi öğrenemediklerinden dolayı kafiyesiz, serbest düz yazı yazarlar. Bunun adına "düz şiir" veya "hür şiir" derler. Bir kelime yazıyor, iki kelime yazıyor, ona şiirin bir beyti diyor. Aslında ne şiire benziyor ne de bir şeye. Okuduğunda ondan ne tad alırsın ne de zevk. Basit bir söz olduğunu görürsün. Bu melezler cılız şiirleri ile meşhur arap şairleri Mütenebbi, Ebu Temmanij İmrul Kays gibi şairlerin şiirlerine şüphe sokmaya çalışırlar. Bununla yetinmeyip Rasulullah'ın hadislerini ameliyat masasına yatırırlar. Onu yıkmaya çalışırlar. Ebu Hureyre gibi en çok hadis rivayet eden sahabe hakkında ve Allah'ın Kitabından sonra en sahih hadis kitabı olan Buharı hususunda ortaya şüpheler atarlar. "Buhari'de olan her şey sahih değil ki" derler.

Bu insanlar bununla da kalmayıp tarihi de allak bullak etmeye çalışırlar. Tarihteki müslüman şahsiyetlere dil uzatırlar. Hz. Osman'ı, Hz. Ali'yi eleştirirler. Sanki İslâm tarihinde Sıffin ve Cemel vakasının dışında, hiçbir şerefli sahne yokmuş gibi bu iki savaşı temcit pilavı gibi dönüp dönüp anlatırlar. Onu abartırlar, enine boyuna genişletirler. Hatta bizim ortaöğretimde okuduğumuz tarihler bile bu yahudi oryantalistler tarafından hazırlanmıştır. Filiph, Buruckhelman, Konstantin Züreyk'in ve benzerlerinin tarihleri okutulur. Hatta Bruckhelman ve Filiph'in tarihleri en önemli kaynaklardan sayılır. Hatta ilkokul dört ve beşinci sınıfta okuyan çocukların okudukları kitaplarda bile ana kaynakların Bruckhelman'ın veya Filiph'in tarihleri olduğunu görürsünüz.

İslâm'a Saldırıların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur

İslâm'ın Medine'deki inkişafından günümüze kadar İslâm'a yönelik saldırıların arkasında hep yahudiler olmuştur ve kıyamet gününe kadar da bu devam edecektir. İşte bu nedenle yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de ehli kitaptan özellikle yahudilerden uzun uzun bahsetmiştir. Medine-i Münevvere'de inen ayetler yahudilerin yaşama şekillerini, hile ve tuzaklarını, peygamberleri öldürdüklerini geniş bir şekilde açıklamıştır. Çünkü her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevla ondan sonraki dönemlerde de yahudilerin İslâm dinine karşı devamlı hile ve desiseler kuracaklarını, fitne ve şüpheler yayacaklarını bilmektedir. Bu hususta rahmetli Seyyid Kutup çok durmakta; yahudilerin hile ve tuzaklarına büyük bir önem vermektedir. Bir kısım insanlar üstad Seyyid Kutup'a gelerek Ekspres gazetesi, Times gazetesi Daily Telgraph gazetesi;

şöyle şöyle siyasi tahliller yapıyor diyorlardı. O da şu cevabı veriyordu: "Ben böyle siyasi tahlil istemiyorum. Ben siyasi tahlil ve yorumları Kur'an'dan alıyorum. Çünkü ben biliyorum ki bugün Müslümanların içine sürüklendikleri belaların çoğunun arkasında yahudiler vardır. Bu bakımdan yahudilerin tarihini Kur'an'dan takip ediyorum. Falan veya filan kişinin beyanatlarına ihtiyacım yoktur."

Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri

Batı dünyasının İslâm'a ve Müslümanlara karşı girişmiş olduğu Haçlı Seferlerinde Müslümanlara neler neler yapıldı. Mescid-i Aksa ve etrafında cesetler yığın yığındı. Kanlar seller oluşturmuştu. Sel gibi akan müslüman kanları haçlı süvarilerinin diz kapaklarına ulaşmaktaydı. Batı dünyası haçlı seferleriyle övünmektedir. Tüm bunlar ehli kitabın İslâm'a ve

Müslümanlara karşı olan derin kinlerini ve nefretlerini göstermektedir. Haçlı seferlerinde Müslümanlara yapılan zulümleri anlatan müslüman ve hristiyan yazarların kitaplarından sizlere bazı ibareler okumak istiyorum: İbnü'l-Esir kitabının c. X, 285. sahifede şöyle demektedir:

"Haçlılar Kudüs'e girdiler. Müslümanlara saldırıya geçtiler. Mescid-i Aksa'nın hareminde yüz bin kişiyi öldürdüler. Bir o kadar da esir aldılar. Yaşlıları, kadınları öldürdüler. Bu frenkler Müslümanları öldürmek için buralarda ikamet ettiler." İbn Esir kitabının bir bölümünde de şöyle diyor: "Frenkler Mescid-i Aksa'da yetmiş binden fazla müslüman öldürdüler. Bunların çoğu Müslümanların önderleri, alimleri, abidleri ve zahidleri idi." Bu hususta hristiyan yazarlar şunları söylemişlerdir:

— William Store diyor ki: **"Öldürülenlerin kanlan diz boyuna yükselmişti."**

— Rum kayserinin oğlu Anse Konamen diyor ki: **"Haçlı süvarilerinin en çok sevdikleri oyun şekli buldukları müslüman çocukları öldürüp parçalamak ve onları ateşte kavurmaktı."**

— Rahip Robert de diyor ki: **"Öldürülenlerin cesetleri ile cadde ve sokakları dolu olan şehirden nehirler gibi kan akıyordu."**

— Korn Le Monde Bacil diyor ki: "Doğrusu milletimiz Süleyman'ın heykeli çevresinde aşın derecede kan akıttılar. Ölenlerin cesetleri sağı solu kuşatmıştı. Koparılan eller ve kollar sanki koparıldıkları yere gidip tekrar yapışmak için hareket ediyorlardı. Bu hadiseyi gerçekleştiren ordular öldürülen vücutlardan çıkan buharlara tahammül edemiyorlardı.",

Evet... Bizzat hristiyan yazarlardan Kudüs alındığında Müslümanların nasıl katledildiğine dair bu gibi yazıları görüyoruz.

Peki yahudilerin Filistin'de yaptıkları nedir? Bunların ne yaptığını söylersen abartmış olmazsın. Yahudiler Filistin'e hristiyanlarla anlaşma yaparak girdiler Hz. İsa'nın doğduğu şehir olan Nasıra kentinde hristiyanlarla anlaşarak Müslümanları öldürdüler. Yahudiler Filistin 'e girdiklerinde hiçbir hristiyana dokunmadılar, sadece Müslümanları öldürdüler.

1967 senesinde yahudiler Filistin'in batı yakasındaki hristiyan kenti olan Birzeyt'te ve Beytilahim'de hristiyanlar ellerindeki övücü pankartlarla yahudileri karşıladılar ve onlara **"hoş geldiniz"** dediler. Yahudileri **"kâfir Müslümanların elinden Hz. İsa'nın kabrini kurtaranlar"** diye isimlendirdiler.

Gençler! Yahudilerin memkeletimizde ektikleri fesad yuvalarını unutmayın sakın. Masonluk yuvalan, masonluk teşkilatı, Rofpryen ve Lions kulüpleri... Onlar bu fesat yuvalarına İslâm âleminin ileri gelenlerini ve idarecilerini alırlar. O bakımdan memleketin işlerini yürüten insanlar, bürokratlar, ordu komutanlarının çoğu masonluğa mensupturlar, onların localarına bağlıdırlar. Masonluk ise yahudiliğin bir maskesidir. Yahudiler bu maskeyi kullanarak yaldızlı sloganlarla insanları kandırırlar. Kardeşlik... Eşitlik... Özgürlük.... Bunlardan dem vururlar. Zaten masonluğun üçlü sloganı budur. Ne yazık ki birçok Arap devleti bu üçlü sloganı kopye etmişler, bazen bir kelimesini değiştirerek sosyalizm, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen Allah, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen kral, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen de vatan, eşitlik ve hürriyet şeklinde sloganlar atmışlardır. Evet bu kutsal

gördükleri üçlüyü nedense bırakamamışlardır. Bugün ülkemizde Kudüs locası bulunmaktadır. Bakarsınız ki filan prensin locası, filan kralın locası, falan mahallenin locası şeklinde isimler takarlar. Onlardan herhangi biri aksırdığında dahi hemen ona; "geçmiş olsun" derler. Ürdün masonlar locası kaybettikleri falan büyük üyeleri için taziyelerini belirtiyor, derler. İnanır mısınız Ürdün istihbaratının İslâmî faaliyetlerden sorumlu olan masasında bir kişi beni çağırdı ve bana;

- **"Sen masonluktan ne istiyorsun?"** dedi. Ben de ona dedim ki;

- **"Çünkü onlar yahudi".** O da;

- **"Kardeşim, sesini kes, üniversitede öğretimine devam et ve sus"** dedi. Ben de dedim ki:

- **"Ben ne yahudiler hakkında ne de onların uşakları hakkında konuşmaktan susmayacağım."** O da dedi ki:

- **"Seni üniversiteden atarız."** Ben de dedim ki:

- **"Atın!"**

Görüyor musunuz, bana masonluğa karşı konuşmamamı, susmamı söylemeye cesaret ediyor. Evet, milletin ileri gelenlerine masonluk hakkında gizli şekillerde konferanslar veriliyor. İleri gelenlerin masonluğa çekilmeleri planlanıyor.

Rotary klüpleri... Dünyadaki Rotary kulüplerinin genel başkanı zannediyorum İngiliz asıllı birisi... Petrol devletlerinden biri olan Kuveyt'te bu adam televizyondan bir konuşma yapıyor ve şöyle diyordu: "Falan, filan Arap emirleri ve idarecileri hepsi de benim öğrencilerimdir." Bu açıklamaları televizyonda yapıyordu. Körfez ülkelerindeki

emirlerin kendisinin birer talebeleri olduğunu açıktan söylüyordu! Mısır'da yahudi Rotary kulüblerinin başkanı da aynı şeyleri söylüyordu. Mason demek "hür ustalar" demektir. Bunların rozetleri pergel ve gönyedir. Bu nedenle bazı masonların yüzüklerinin kaşında pergel ve gönye işaretleri vardır. Gönye ve pergeli rozet edinen bu masonlar Mescid-i Aksa'yı yıktıktan sonra üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapmayı hedeflemektedirler. Bu nedenle kendilerine "hür ustalar" ismini vermişlerdir. Yani Mescid-i Aksa'yı yıkıp üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapacak hür ustalar ve onların zihniyetini taşıyan insanlar demektir. Masonlar belli bir dereceden sonra Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar iade edeceklerine dair yemin ederek derece alırlar.

Yahudiler de Hz. Davud'un neslinden birinin gelip bu heykel üzerine oturacağını

ve dünyaya hükmedeceğini hayal ederler. İşte bu nedenledir ki bugün çeşitli sebeblerle Mescid-i Aksa'nın altını kazıyorlar. Bundan maksat kazı işlerini yürütmek değil. Asıl maksat Mescid-i Aksa'yı yıkıp böylece Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar yapmaya bir yol bulmaktır. Çünkü yahudilere göre Mescid-i Aksa'nın Hz. Süleyman'ın heykeli olduğu kanaatindedirler. Gerçekten Mescid-i Aksa'yı yapan Hz. Süleyman'dır.

Yeryüzünde Allah'a ibadet için yapılan ilk ev Kâ'be'nin bulunduğu Mescid-i Haram'dır, daha sonra ise Mescid-i Aksa yapılmıştır. Sahih bir hadiste belirtildiğine göre bu ikisinin yapılışı arasında kırk yıl vardır.

Mescid-i Aksa'nın Yıkılması İçin 70.000 $ Teklif Ediliyor

Amerika mason locaları başkanı Filistin batı yakası vakıflarından sorumlu Şeyh Hilmi el-Mukteseb'e haber gönderiyor ve; "bize

Mescid-i Aksa'yı yıkmamız ve yerine Süleyman'ın heykelini dikmemize müsaade etmeniz için size 70.000 dolar teklif ediyoruz. Bu 70.000 dolar ile bu Mescid-i Aksa'yı tekrar Filistin'in doğu yakasında bir yere inşa edebilirsiniz..." diyordu.

Bu zavallılar Mescid-i Aksa'yı bir binadan ibaret zannetmektedirler. Onun hakikatini anlayamamaktadırlar. Evet! Vazifelerini kusursuzca yerine getirmek için uğraşmaktadırlar...

Ürdün'de devlet kadrosunda yüksek dereceli bir mevki sahibi, bakan olamayışını şöyle anlatıyor: "Bana defalarca gelerek masonluğa girmemi teklif eltiler ve masonluğa girdiğim takdirde bakanlık vadettiler. Bu isteklerini reddederek onlara; **"benden yahudi olmamı mı istiyorsunuz?"** dedim."

— Ürdün’de Abdülmecit Murtaza isminde birisi vardı. O Ürdün Mason Locaları Kutbu Azamı idi. Aynı zamanda Ulaştırma Bakanı idi. Birçok bakanlıklara masonları doldurdu. Bu Abdülmecid dünyadaki en meşhur beş masondan biridir.

Filistinli bir genç gelip vazife ister. Ürdün'de devlet vazifeleri azdır. Oraya gider, buraya gider, iş bulamaz ve nihayet bit pazarından aldığı, üzerinde İngilizce yazılı şekiller bulunan bir ceketle Abdülmecit Murtaza'nın kapısına gelir. Kapısındaki nöbetçiler ona ne istediğini sorarlar. Genç, Abdülmecit Murtaza ile görüşmek istediğini söyler. Kapıcılar da onu içeriye almak istemez ve kovarlar. Hayli bir mücadeleden sonra genç, bakan Abdülmecit Murtaza'nın yanına girmeyi başarır. Bakanın odasına girdiğinde, bakan onu ayakta karşılar ve büyük bir saygıyla koltuğuna oturtur. Genç son derece şaşırmıştır. Kapıda kovulan genç

şu anda bakanın koltuğuna oturmuştur! Bakanla karşılıklı çay içtikten sonra Bakan Abdülmecid;

- **"Mesele nedir?"** der. Genç:

- **"Bir vazife almak istiyorum, birçok bakanlıklara gittim fakat görev alamadım"** der. Bunun üzerine Abdülmecid;

- **"Biz öyle bir ülkede yaşıyoruz ki büyükleri takdir etmezler. Memleket için faydalı olacak insanları bilemezler,"** der. Bu gencin lise diploması bulunmaktadır, dolayısı ile onuncu dereceden vazife alabilme yetkisine sahiptir. Abdülmecid bu genci razı etmek için kalem müdürüne;"Sen buna dokuzuncu dereceden memur olarak vazife ver ve bunu Amman çevresi posta hanesinin müdürü yap" der. Resmi bir göreve başlayan genç eski elbiselerini atmış ve yeni elbiseler satın almıştır. Eski elbiselerini atarken görevine bu eski elbisenin

sayesinde geldiğini bilememektedir! Bir gün ulaşım genel dairesi müdürünü ziyarete gider. Üzerinde yeni satın aldığı elbiseleri vardır. Müdür kendisine:

- **"Giymekte olduğun ceketin nerede?"** diye sorar. Genç:

- **"Allah'a hamd olsun halimiz düzeldi ve onu atarak yeni bir takım elbise satın aldım"** cevabını verir. Bunun üzerine genel müdür;

- **"Önceki ceketini sen diktirmemiş miydin? O senin tarafından yaptırılmamış mıydı"** der. Genç:

- **"Hayır, onu çarşıdan satın almıştım"** cevabını verir. (Bilmez ki elbisenin üzerinde masonlukta büyük rütbe alan insanların taşıdıkları bir rozet bulunuyor. Ulaşım Bakanı da masonlukta büyük bir mertebe olan bu rozet sayesinde genci direkt dokuzuncu

dereceden bir memur olarak vazifelendirmiştir). Genel müdür:

- **"O halde sen bu vazifeye layık değilsin. Biz seni dokuzuncu dereceden vazifelendirdik. Bu nasıl olur? Katip gel buraya"** der. Bunun üzerine Filistinli genç;

- "Eğer sen beni bu vazifeden atarsan seni bu memlekette rezil ederim" der. Müdür de ona:

- **"Hadi git, defol! İnşallah bir daha geri dönmezsin"** der.

Görüyor musunuz bir insan üzerine giydiği cekette masonluk rozeti bulunursa ona o derece büyük saygı gösteriliyor, takdir edilip vazife veriliyor. Evet... Masonlar İslâm âleminde idareciler üzerinde büyük oyunlar oynamaktadır. Masonluğa girip çıkanlar sorgulanmakta ve cezalandırılmaktadır. Mason birine derece vermek için mason locasında onu adeta

öküz gibi böğürtürler. Onun ellerini kollarını tutarlar, sağına soluna okların ucunu tutarlar. Bu manzara karşısında ona yemin ettirirler.

Doktor Ahmet Hamrut masonlukta yüksek derecelere ulaşırken neler yapıldığını şöyle anlatıyor: "Kişi mason locasına götürülür. Belli bir yere oturtturulur. Başının üstündeki bölüme oklar saplıdır. Tevrat'a yemin eder, Kur'an'ı lanetler, Rasulullah (sav)ı lanetler, karşısında bulunan masonun iki ayağına secde eder, her birinde secde ederken Hz. Davud ve Süleyman'ı göz önünde bulundurarak secde ettiğini ifade ederler. Yemin etmek üzere götürdükleri kişinin gözlerini bağlarlar, karşısında bulunan ilgili ona;

"Sen kimsin?" der (bu soruyu soranlar götürdükleri kimsenin ellerini ve kollarını tutan mason zorbalardır) o da daha önce

kendisine telkin edildiği şekli ile şu cevabı verir:

"Ben körüm, aydınlık aramak için geldim." Onlarda ona: **"Aydınlıktan ne kastediyorsun"** derler. O da: "Ben sizlerin tekrar heykeli yapmayı istediğinizi işittim, size yardım etmek için geldim" der. İşte bundan sonra masonluğa üye kabul edilir.

Evet... İslâm âlemindeki küfrün liderleri ve önderlerine yahudiler bunları yaparlar. Kendi evlatlarımızı bize musallat kılarlar. Şairin dediği gibi;

Bu bir plandır, onu yahudiler kurar, Asaletsiz uşaklar da yerine getirir.

31 – 32. AYETLERİN TEFSİRİ

31-Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Hâlbuki onlar, ancak "bir" olan ve kendisinden başka ilah olmayan

Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.

32- Onlar, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Kâfirler istemese de Allah, nurunu mutlaka tamamlayacaktır.

Yahudiler; "Üzeyir Allah'ın oğludur dediler." Aziz ve celil olan yüce Allah sureye ehli kitap ile savaşmanın gerekçelerini sayarak başladı. Bu Tebük gazvesine bir hazırlıktır. Çünkü bazı Müslümanların kalplerinde ehli kitap ile savaşma konusunda çekinme olabilirdi. Çünkü ehli kitap bir dine iman ediyor ve kitapları vardı. Aziz ve Cehil olan yüce Allah bu nedenle ehli kitap ile savaşın gerekçelerini ve sebeplerini sıralıyor. Önce şöyle buyuruyor:

"Kendilerine kitap verilmiş olanlardan Allah'a ve ahiren gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını

haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle, boyun eğip (zillet içerisinde) kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşın." (Tevbe, 29) Görüldüğü gibi âyet-i kerimede bunlarla savaşmak için üç sebebe zikrediliyor:

— Allah'a ve ahiren gününe iman etmiyorlar;

— Hak dini din edinmiyorlar;

— Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmıyorlar.

Dördüncü sebebe ise izah etmekte olduğumuz ayetlerden birincisinde zikrediliyor. O da şudur: "Yahudiler, "Üzeyir, Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar, ' "Mesih Allah'ın oğludur" dediler."

Yahudilere bu ismin verilmesinin sebebi -Allah daha iyi bilir ya- yahudilerin Yakup'un oğullarından Yahuda'ya nispet edilmelerindendir. Zira Hz. Yakub'un on iki

oğlu vardı. On iki oğullarından yahudilerin on iki torunu devam etti. İşte bu on iki torundan birinin dedesi olan Hz. Yahuda'ya isnad edilerek yahudilere "yahudi" denilmiştir. Yahudilerin bir kolu İsrailoğullarının âlimlerinden biri olan Üzeyir bin Şarkiye'nin Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmişlerdir. Rivayet edildiğine göre Kur'an-ı Kerim'de yıkılıp harabe olan bir şehirden geçip oranın tekrar nasıl dirileceği hususunda hayrete kapılan işte bu Üzeyir'dir. Üzeyir Milattan 570 sene önce, Keldanilerden Buhtun Nasr'ın Kudüs'e girip orayı harabe ettikten sonra Üzeyir Kudüs'e geliyor, cesetlerin sağa sola düştüklerini görüyor, şehrin harabe haline geldiğini izliyor ve kendi kendine; **"bunlar öldükten sonra acaba Allah bunları nasıl diriltecektir"** (el-Bakara, 259) diyor. Üzeyir'in bu sorusu Hz. İbrahim'in: **"Ey Rabbim! Ölüleri nasıl**

dirilteceksin, bana göster" (el-Bakara, 260) şeklindeki sorusuna benzemektedir.

"Bunun üzerine Allah o kimseyi öldürüp yüz yıl ölü olarak bıraktı. Sonra tekrar diriltti." (el-Bakara 259) **Öldürülen bu zatın yanında bir sepet incir, bir bardak üzüm suyu bulunuyordu. Allah bunu yüz yıl sonra tekrar diriltti. "Ve ona: Ne kadar kaldın, dedi. O da: Bir gün veya bir günün bir bölümü kadar kaldım, dedi. Allah da; Hayır sen yüz sene ölü kaldın. Yiyeceğine, içeceğine bak. Hiç değişmemiş. Bir de eşeğine bak. Biz seni insanlara bir ibret olasın diye böyle yaptık. Kemiklere bir bak, onları nasıl bir araya getirip sonra et giydiriyoruz, dedi. Ona Allah'ın kudreti apaçık belli olunca; Artık Allah'ın her şeye kadir olduğunu çok iyi anlıyorum, dedi."** (el-Bakara, 259)

Evet, âyette zikredildiği gibi incirin taneleri bile bozulmamıştı. Hâlbuki incirin

taneleri bir günde dahi bozulmaya müsaittir. Meyve suyu da bozulmamıştı.

Evet, rivayetlerin birine göre yahudilerin Allah'ın oğlu dedikleri Üzeyir bu ayette zikredilen kimsedir. Başka bir rivayete göre ise Üzeyir şöyle anlatılır: Yahudilerin başlarına çeşitli felaketler gelince âlimler Tevratı yere gömmüşler. Üzeyir de çeşitli yerleri dolaşarak ilim tahsil etmek ister. Bir gün yüce Mevla ona: **"Nereye gidiyorsun ey Üzeyir"** der. O da: **"Yeryüzünü dolaşıp ilim tahsil etmek istiyorum"** cevabını verir. Allah da ona birçok iyi şeyleri öğretir ve Hz. Musa'ya indirdiği Tevrat'ı ona ezberletir. Üzeyir de insanların kafasından silinmiş olan bu Tevratı insanlara öğretmeye girişir. İsrail âlimleri gelir Tevrat'ı gömdükleri yerden çıkarırlar ve Üzeyir'in ezberinde bulunan Tevrat ile aynı olduğunu görürler ve derler ki: **"Eğer Üzeyir Allah'ın oğlu olmasaydı Allah**

ona Tevrat'ı bu şekilde ezberletmezdi." Evet, Üzeyir İsrailoğullarının âlimlerinden biridir.

Ayet-i kerimede hristiyanların da Meryemoğlu İsa Mesih'in Allah'ın oğlu olduğunu iddia ettikleri zikredilmektedir. Hristiyan kelimesi arapçada "Nasara" kelimesi ile ifade edilmektedir. Hristiyanlara Nasara denilmesinin sebebi ise bunların Hz. İsa'nın doğum yeri olan Nasıra şehrine nisbet edilmelerindendir. Hz. İsa'ya Kur'an-ı Kerim'de Mesih denilmiştir. Mesih'in manası seyahat eden, silik olan, mesh eden, herhangi bir şeyi kendisine süren, silinip giden ve diğer manalara gelmektedir. Bu itibarla Hz. İsa'ya niçin Mesih denildiği hususunda farklı izahlar zikredilmiştir.

— Bazılarına göre Hz. İsa'ya mesih denilmesinin sebebi; yeryüzünde çokça seyahat etmesinden yahut da kendisinin evi bulunmadığından göçebe bir hayat geçirmesindendir.

— Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; düztaban olmasından, ayağının altının düz olmasından, ayağının altındaki boşluğun silik olmasındandır.

— Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesi; onun cüzzamlıları, körleri mesh etmesi neticesinde bu hastaların şifa bulmalarındandır.

— Diğer bir kısım insanlara göre, Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; Hz. İsa vasıtası ile Allah Teala'nın zamanın bir dilimini silip ortadan kaldırmasındandır.

— Başkalarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; onun peygamberlere sürülen bereket yağıyla yağlanmasıdır.

— Diğer bir kısım insanlara göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; tekrar yeryüzüne inerek bütün her tarafa hayır ve bereketinin yayılmasındandır. Yine Deccal'a

mesih denilmesi de bütün yeryüzünü şerri ile kaplamasındandır, adeta yeryüzünü mesh eder gibi olmuşlardır.

Mesih ve Mehdi İnancı

Bilindiği üzere Meryemoğlu İsa Mesih (as) ahir zamanda yeryüzüne inecek. Başını eğdiğinde ter dökecek, kaldırdığında ise yüzünden nar taneleri gibi ter damlaları yuvarlanacak. Bu indiği zaman mehdi de ortaya çıkmış olacak. Sahihi Müslim'de rivayet edildiği gibi Hz. İsa Şam'ın doğusundaki beyaz minareye inecek, iki elini kendilerine yaslandığı iki meleğin omzuna koymuş olacak, başını eğdiğinde terler akacak, kaldırdığında ise ter damlacıkları yuvarlanarak düşecek, sarı renkli bir elbise giyecek. Hz. İsa, Mesih Deccalı kovalayacak. Mesih Deccal Mekke ve Medine dışında girmediği hiçbir belde bırakmayacak. Abdullah bin Amr bin As'ın

rivayetine göre Deccal Kudüs'e de giremeyecek. Medine'nin her giriş kapısının başında bir melek bulunacak, orayı Deccal'ın girmesinden koruyacak. Deccal Medine'ye yaklaşınca yeryüzü sallanacak, Medine de sallanacak. Orada bulunan her alçak, adi insan Medine'den çıkıp gidecek.

Deccal'a Mesih denilmesinin sebebi sağ veya sol gözü silik olacak. İşte bu deccal Medine'ye yaklaşınca bir adam çıkıp onun yanına gidecek ve ona; **"ben şehadet ederim ki sen Rasulullah'ın bildirdiği Deccal mesihsin"** diyecek. Bunun üzerine Deccal o adamı kesip ikiye biçecek sonra da Allah'ın kudreti ile onu diriltecektir. Adam da Allah'a yemin olsun ki ben senin Deccal Mesih olduğunu iyice kesinlikle bildim diyecek. Bunun üzerine Deccal tekrar o adamı öldürmeye kalkışacak fakat buna gücü yetmeyecektir.

Mesih İsa Peygamber (as) Dımeşk (Şam)ın doğusuna inecek ve Beytü'l-Makdise, Kudüs'e doğru hareket edecek... O'nun nefesi Mescid-i Aksa'ya kadar ulaşacak, nefesi ulaşan her kafir ölecek.

Beytül Makdise ulaştığında İslâm askeri ile birlikte Mehdi'yi bulacak Hz. İsa imam olup namaz kıldırması için Mehdi geri çekilecek fakat Hz. İsa Mehdi'ye yerinde durmasını imam olarak namaz kıldırmasını emredecek, böylece Mehdi Hz. İsa'ya da imam olacaktır. Bir hadisi şerifte şöyle garip bir rivayet zikredilmiştir: Meryem oğlu İsa'dan başka Mehdi yoktur. Mehdi ancak İsa Mesih'dir. Bu hadisin ravileri içinde tanınmayan bir ravi bulunmaktadır. Ayrıca ravilerden biri de zayıftır. Bu bakımdan hadis zayıftır. Fakat mütevatir olan hadislere göre Mehdi Hz. İsa'nın dışında bir zattır. O da kıyamete yakın ortaya çıkacaktır.

Kettani, Suyuti ve diğer âlimlerin tespitlerine göre, Mehdinin geleceği hakkındaki hadisler manevi tevatür derecesine ulaşacak kadar çoktur. Bu mesele Kâ'be baskınında gündeme getirilmiştir. Kâ'be baskınını yapan gençlerden birinin adı Muhammed bin Abdullah. Bu genç kendisinin Mehdi olduğunu zannediyordu. Harem baskını esnasında bu genç öldürüldü ve Mehdi olmadığı ortaya çıktı. Böylece bunun haklı olduğunu, Mehdi olduğunu, ordusuyla giderek Kudüs'ü ve diğer yerleri işgalden kurtaracağını düşünenler bu düşüncelerinden vazgeçmiş oldular. Mühim olan bu hadisenin arkasından tekrar Mehdi iddialarıyla ortaya çıkanlar olur korkusuyla âlimleri Katar'da toplayıp Mehdi düşüncesinin aslının varlığı hususunda kongreler yapmaya başladılar. Birçok büyük âlim; "Mehdi diye bir şey yoktur, mehdi

hakkındaki hadisler zayıftır" şeklinde beyanatlarda bulundular. La havle vela kuvvete illa billa hilazim.

Halbuki Mehdi hakkındaki sahih hadisler daha önce de belirttiğimiz gibi manen tevatüre kadar çoktur. Mehdinin isminin Muhammed bin Abdullah olacağı, ahir zamanda ortaya çıkacağı, ordu oluşturacağı ve Kudüs'de Hz. İsa'ya imam olacağı sahih hadislerde zikredilmiştir. Evet mehdilik inancı Şiilikten gelmiş değil ehli sünnetin inancında sahih hadislere dayanılarak tespit edilen bir inançtır.

Hz. İsa Mehdi'den orduyu teslim aldıktan sonra Kudüs'ün yakınında bulunan ve deniz sahili kentlerinden olan Let şehrinin kapısında Deccalı yakalayacak ve onu orada öldürecektir. Hz. İsa yeryüzünde yedi yıl kalacak daha önce de yeryüzünde otuz üç yıl yaşadığından Hz. İsa'nın yeryüzünde kırk yıl kalacağı rivayet edilmiştir. Bu kırk yıl

göğe çekilmeden önceki otuz üç yılı ile yeryüzüne indikten sonraki yedi yılının toplamıdır. Bizim inancımıza göre Meryemoğlu İsa diri olarak göğe yükseltilmiştir. O orada diridir ve yaşamaktadır. Ahir zamanda tekrar yeryüzüne inecek, yedi yıl yaşayacaktır. İşte bu yedi yıl içerisinde yeryüzü bütün nimetlerini bitirecek (yeşertecek), gök de bütün hayır ve bereketlerini yeryüzüne akıtacak, böylece İslâm yeryüzünde kök salacaktır. Yani yeryüzünde müslümanlar rahat rahat gezip dolaşacaklar, kendilerini rahatsız veya tehdit eden her hangi bir kafir olmayacaktır. İşte bütün yeryüzü Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu İslâm dinine, Hz. İsa aracılığı ile iman edince Hz. İsa haçı kıracak, cizye almayı kaldıracak, domuzları öldürecektir. Yeryüzünün bereketliliğinden dolayı bir nar bile birçok insana yetecektir.

Hatta bir nar tanesinin bir kişiye yeteceği rivayet edilmiştir.

Diğer yandan Sahih-i Müslimde Temimu'd-Dari isimli sahabeden rivayet edilen bir hadis-i şerife göre ahir zamanda çıkacak olan deccalın yeryüzünde bulunduğu ve belli bir adada yaşadığı zikredilmiştir.

Hristiyanlar; Mesih Allah'ın oğludur dediler...! Bu nasıl olabilir? Buna şaşılır. İbnü'l-Kayyım el-Cezvi'mniğasetü'l-Lehfan isimli eserinde şu şiirleri söylemiştir:

İsa Mesihe tapanlara bir sorumuz var... Anlayabilen varsa cevap versin... İnsanların eliyle ilah öldürüldüğü zaman Öldürülen ilah olabilir mi?

Bu yaptıklarına öldürülen ilah razı olduysa.. Müjdeler olsun onlara çünkü ilah onlardan razı olmuştur.

Yok, eğer bu yaptıklarına gazab ettiyse; onların kuvveti ilahın kuvvetini ezmiştir.

İki şeyden bir tanesi: Ya ilah bu yapılanlara razı olmuş ve bunu ödüllendirmiştir. Yahut da gazab etmiş öfkelenmiş ancak gücü buna mani olamamıştır. Onlar ilahtan daha kuvvetli çıkmıştır! Şaşılacak şey vallahi! Sonra İbnu'l-Kayyım (rahimahullah) şöyle devam ediyor:

Öldürdüğünüz ilahı toprak örtünce ya yedi kat gök Ve bütün kainat dua edenlerin duasını işiten Bir ilahtan yoksun mu oldu?

Hristiyanlar diyorlar ki İsa öldürüldükten sonra üç gün kabirde kaldı, sonra gök gürültüsü, şimşek çakmaları ile kabirden çıkıp göğe yükseldi ve yeniden diriltildi. Şair de diyor ki:

İsa'nın kabirde bulunduğu üç gün içerisinde gökleri
Ve yeri kim idare ediyordu?
Beşerin dualarına kim cevap veriyordu?

İbnul Kayyım şiirine devamla diyor ki:

Sizin ilah dediğiniz İsa Mesih
Dokuz ay ana rahminde karanlıklar içinde mi kaldı?
İlah adet görmenin kesilmesinden oluşan besinlerden mi gıdalandı?
Sonra da zayıf bir yaratık olarak annesinin karnından
Çıkıp dışarı mı geldi?
Ağzını gıdalara açan bir yavru muydu?
Sonra yiyordu, içiyordu ve Beşeri ihtiyaçlarını gideriyordu.

Böyle biri nasıl ilahtır?

İbnul Kayyım haç hakkında da şunları söylemiştir:

İsa gerçekten o lanetlenmiş ağaca asıldıysa
Sen o ağacı gördüğün yerde öpme
Ayağının altına al çiğne...
Ağaç Arşın rabbine umursamadan kıyarken…
Sen ona nasıl taparsın? Hâlbuki sen onun düşmanısın
Sen hak olan ilaha asılma aracı olan ve başını kendisine bağlatan
Ağaçların nasıl dostu olabilirsin?
Ve iki ağaç bir ilahı nasıl taşıyabilir?

Ehli Sünnet ve Şiadaki Mehdi İnancının Farkları

Şialarını Mehdi diyerek bekledikleri Muhammed bin el-Hasen el Askeri'dir. Semerra kentinde bir yeraltı dehlizine girip gizlendiğini ve ahir zamanda tekrar çıkacağına inanmaktadırlar. Bu şiilerin on ikinci imamıdır. Mehdi, zanlarınca ehli beytten olacaktır. Şia; bu Mehdi çıkıncaya kadar hiç hareket edilmeyecek hiç kimse öldürülmeyecek ve Mehdi çıkıncaya kadar beklenilecek inancındaydı. Humeyni gelerek bu görüşü değiştirdi ve Mehdinin vekilinin olması caizdir nazariyesini çıkardı. Buna göre Humeyni Mehdinin vekilidir. Bu düşünceden sonra İran Şahı Rıza Pehlevi tağutuna karşı ayaklandılar ve onun tahtını yıktılar. Daha sonra Humeyni, Irak'ın İran sınırını işgal etmesi ile İran halkının Irak'a karşı savaşmasını emretti... Şia Humeyni'yi Mehdinin vekili olarak kabullenmişti. Bu

nedenle Humeyni'nin söyleyeceği her söz masumdu. Hata ihtimali taşımazdı. Çünkü imamlar masumdular... Onların vekilleri de masum olmalıydılar. Onların ağızlarından çıkan her söz doğru kabul edilir ve hükmü kaldırılamaz, değiştirilemezdi. Şia, mehdinin vekili olan Humeyni'nin emri ile savaşa başladı... Gerçekten bu nazariye şiayı harekete geçirdi. Bu nazariye ile birlikte şia fıkhına sokulan velayetü'l-fakih anlayışı Şahı kovmaya yeterli olmuştur ve şiaların her yerde savaşa girmelerine sebep olmuştur.

Şia küçümsenemez bir topluluktur. Akideleri şahadettir. Aşure gününde veya İran sınırları dâhilinde öldürülenler şehiddir.

Bu nedenle Humeyni; **"Biz bu savaşta Irak'a karşı yüz bin asker istiyoruz"** diyordu. Şiilerden iki yüz bin kişi gönüllü geliyordu. Bu nedenle İran ordusu Irak ordusunu sınırlarından çıkarttı, tankların birçoğunu yaktı, Irak tanklarından İran sınırından geçip

de kurtulabilen çok az olmuştu. Savaş çok şiddetli ve çok tehlikeliydi. Savaş İran'ın lehine seyretmektedir.

Bizler Saddam'ın kâfir olduğuna, İslâm'ın dışında bulunduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz. Ancak Humeyni'nin küfrüne hükmetmiyoruz. Sahabelere dil uzatması nedeniyle onun bid'at ehli olduğuna hükmediyoruz.

Abdullah Azzam'ın ders halkasında bulunan bir genç Humeyni'nin **"İslâm Fıkhında Devlet (el-Hükümetil İslamiye)"** adlı eserinin elli ikinci sahifesinde zikredilen şu bölümü hatırlatır:

"Bizim imamlarımızın öyle mertebeleri vardır ki oraya ne nebiyi mürsel (gönderilmiş peygamber) ne de meleki mukarrab erişebilir. Onlar kâinatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta

bulunurlar ve ancak istedikleri yerde ölürler."

Ve der ki: Humeyni hakkında ne diyorsunuz?

Abdullah Azzam şu cevabı verir:

"Ben o kitabı okudum fakat bu ibareleri hatırlamıyorum eğer bu ibareler gerçekten Humeyni'den sadır olduysa şüphesiz tehlikelidir. İmamlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunacaklar ve ancak istedikleri yerde öleceklermiş, böyle bir iddia Allah daha iyi bilir amma kişinin itikadını bozar.

Saddam Michel Aflek için şunları söylemiştir:

"Ben önder üstadın önünde bir saat veya birkaç saat oturduğumda gelecek altı ay için manevi ilham alıyorum." İşte bu kâfirliktir, insanı dinden çıkarır. Sonra herhangi bir Baas Partisi'ne mensub olan

insan kişileri o partiye çağırıyor, onun düşüncelerini yayıyor, Baas Partisi'nin İslâm'ın alternatifi olduğunu zannediyor veya buna inanıyor ve Arap milliyetçiliğin Arapları birleştirecek ortak nokta olduğuna kanaat getiriyor, Arap milliyetçiliğinin bu hususta İslâm'dan daha iyi olduğunu zannediyorsa bu insan dinden çıkmıştır. Tabi ki Baas partisi mensupları Araplığın böyle olduğu kanaatindedirler. Nitekim Şam radyosunda şunları söylemişlerdir:

"Ben Baas Partisinin Rabbim olduğuna, onun hiçbir ortağı olmadığına, Araplığın dinim olduğuna, onun dışında ikinci bir dinim olmadığına iman ettim." Baasçılar **"Araplık bizim dinimizdir, biz Arap milliyetçileriyiz"** derler. Diğer Arap kavmiyetçileri de Baas partisine mensup olanlar gibidir. Onlar da Araplığı kendilerine din edinmişlerdir. Bu hususta Mahmud Timur şöyle demiştir: **"Her dönemin peygamberliği**

vardır. Bu çağın peygamberliği de Arap milliyetçiliğidir. Bir Arabın, müslümanın Kur'an'a iman ettiği gibi Araplığa iman etmesi gerekir." İşte bunları söyleyenler kâfirdir. Saddam çevresine Baasçılardan çıkarcı bir güruhu toplamış, onlar da ona davul çalıp el çırpınışlardır. O da bazılarını yükseltip belli makamlara koymuş, diğerlerine belli bakanlık teslim etmiş, başkalarına partinin şairleri demiş, bir başkasını kahraman diye vasıflandırmış, bazılarına üniversite idaresini peşkeş çekmiş. Öyle ki Şakik el-Kemali isimli şair şu şiirini söyleyecek kadar adileşmiştir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde Ne kadar yücedir. O Allah'ın yüzü gibidir. Çevreye azamet saçar"

Şimdi siz bunları müslüman sayıyor, şiileri kâfir mi sayıyorsunuz? Hayır, şiilerden önce bunlar kâfirdir. Şiiler aleyhinde konuşan

kimse önce Baas partisini anlatsın. Anlıyor musunuz?

Gerçekten bizler, Humeyni'nin zalim Şahı devirip de İslâm inkılâbını kurduğunda, çok sevinmiştik. Ürdün'de büyük törenler yaptık, bildiriler yayınladık, Humeyni'nin zaferini kutlayan nutuklar attık, Humeyni yönetime geldiğinde **"biz İslâm devletini kuracağız Kur'an ve Sünnet ile Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'nin uygulamaları ile hükmedeceğiz"** diye ilan etti. Bizler bu ilan ile gerçekten çok sevindik. Çünkü Humeyni İslâm adıyla gelmişti ve İslâmı devlet yapmıştı. Amerika'nın, bölgedeki polisliğini yapan tağutunu rezil etmişti. İslâm dünyasındaki masonların lideri olan şah Rıza Pehlevi'yi sürmüştü. Bunlardan dolayı çok sevindik. Fakat İran, Suriye İslâmî Hareketine karşı Hafız Esad'la birlikte oldu. Evet, İslâmî Hareketler Humeyni'yi tebrik etmesine rağmen İran'ın tavrı bu olmuştu..! İran'da

inkılâp gerçekleştiğinde tüm İslâmî Hareketler sevinmişti. Destekleyici hutbeler ve konuşmalar yapılmıştı. İslâmî Hareketler bu konuşma ve sevinçlerinden dolayı kendi ülkelerinde zor duruma düşmüşlerdi. Örneğin Ürdün'de İhvan-ı Müslimin Humeyni ile birlikte İran İslâm inkılâbını desteklemelerinden dolayı devletin baskısına maruz kalmışlardı. Aynı hal Mısır İslâmî Hareketleri için de geçerliydi. Mısır'da İslâmî Hareketler İran'la birliktelik ve sevgi içeren yazılarından dolayı aynı zulme maruz kalmışlardı. İhvan-ı Müslimin liderleri İran'a giderek Humeyni'yi tebrik etmişlerdi. Ne yazık ki bunların mükâfatları onların isimlerinin İran gazetelerinde **"Amerikan uşakları"** diye neşredilmesi oldu! İhvan-ı Müsliminin liderlerinin isimlerini tüm dünyaya bu şekilde ilan ettiler. Bundan daha da kötüsü Suriye İslâmî Hareketi, Hafız Esad'ın zulmü başladığında Humeyni ile gizli bir

görüşme yaparak Hafız Esad'ın Suriye ihvanından elini çekmesini, keyfi tutuklamalara, zulme, işkencelere ve kadınlara tecavüzlere son verilmesini istemesini taleb ettiler. Bu gizli görüşmede konuşulanların tamamı kasetleri ile birlikte daha sonra İran yönetimi tarafından Hafız Esad'a verildiği görüldü. La havle vela kuvvete illa billa hil aliyyil azim.

Ehlisünnetteki mehdi inancı Şiadaki mehdi inancından tamamen farklıdır. Buna iyice dikkat edilmesi gerekir. Hakikaten Hz. Ali (ra)'yi ilahlık derecesine çıkaran Abdullah bin Sebe yahudisinden bu yana Şia'nın fırkalarının bazısının arkasında yahudiler olmuştur. Hz. Ali (ra) zamanında bir takım insanlar çıkarak Hz. Ali'ye secde etmişlerdir. Bu hali gören Hz. Ali: "bu ne!" diye sorduğunda Onlar: "Sen bizim ilahımızsın" cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine Hz. Ali

onların ateşte yakılmasını emretti ve onları öldürdü.

Şia Irak'ta yayılmıştır, çünkü Irak hayır beldesidir. (Yani hayır gibi gözüken fesatlar yuvasıdır). Tüm İslâm dünyasına hayırlar oradan dağılırdı. Tüm fırkaların tamamı orada zuhur etmiştir. Şia, Hariciler, Mutezile, Mürcie, Kaderiye, Cebriye, Muattala, Basiye, tamamı Irak'ta ortaya çıkmıştır. Bunların beşiği Irak olmuştur. La havle vela kuvvete illa billah.

Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda olduğu gibi: **"Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır."** Rasulullah (sav):

—**"Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"** buyurmuştu. Sahabeler;

—“**Ey Allah'ın Rasulü Necd bölgemiz için de söyle"** dediler. Rasulullah (sav) yine;

—“**Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"** dedi. Tekrar Sahabeler üçüncü defadan sonra;

—“**Necidimiz için de dua et"** dediler: Rasulullah (sav) da onlara:

—“**Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır"** buyurdu.

Evet Necid... Araplar, Arap Yarımadası'nın doğu bölgesinin tamamına Necid ismini verirlerdi. Necid kentinden Irak'a kadar olan bölgenin tamamı Necid diye isimlendirilirdi. Gerçekten Raslullah

(sav)'in buyurduğu gibi Irak'ta sarsıntılar ve fitneler ortaya çıkmıştır. Yüce Allah'tan Irak'ı ve ehlini temizlemesini niyaz eyleriz. Oraya rahmet gözüyle bakmasını niyaz eyleriz. Şu anda Irak tamamen harab olmuş durumda. Çünkü hiçbir âlim, hiç bir mütefekkir, hiçbir salih insan kalmamıştır. İnsanların tamamı ya helak olmuşlar veya hicret etmişlerdir. Caddeye gittiğiniz zaman yollarda erkek bulamıyorsunuz. Tamamı kadın, erkeklerin birçoğu savaşlarda öldürülmüş, caddeler başından sonuna kadar tamamen bu musibetlere maruz kalmış, son olarak ta iki yüz elli tane müslüman İslâmî örgüt adıyla tutuklandı. Tutuklananlar genellikle Irak'ta öldürülmektedirler.

Lisede okuyan dört genç sanırım ki en büyükleri lise son sınıfta veya üniversitenin birinci sınıfında ismi Şad es Samerrai. Bu gencin ve arkadaşlarının Afganistan için yardım topladığım ortaya çıkaran Irak

istihbaratı bunu ve dört arkadaşını hapsetmişler sonra bunları idam etmişlerdir. Neden? Çünkü Afganistan cihadı için yardım topladılar.

Irak içişleri bakanı veya genel emniyet amiri Nazım Kezzar; -ondan Allah'a sığınırız, şeytandan Allah'a sığındığımız gibi ondan da Allah'a sığınırız - birçok insanları işkence ile boğazlamıştır. Nazım Kezzar'ın işkence odasında sülfirik asit dolu bir havuz varmış. Kendisine muhalefet edeni veya işkence neticesinde öldürmeye karar verdiği kimseyi sülfürik asit dolu havuza atar ve o kimsenin eti ve derisini eritir, sülfürük asite dönüştürürmüş.

Bir defasında caddede iki kişi tartışır. Neticesinde polis bunları tutuklayarak emniyet amiri Kezzar'a götürür. Devlet, Nazım Kezzar ile halkın kalbine korku salmak istemektedir. Nazım Kezzar getirilen gençlere;

- **"Haklı olan kimdir?"** der. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunu söyleyerek diğerinin haksızlığına yemin eder. Nazım Kezzar birisine;

- **"En yüce Allah adına yemin ediyor musun"** der ve o da;

- **"Evet, en yüce olan Allah adına yemin ediyorum"** der. Bunun üzerine;

- **"Kur'an üzerine yemin ediyor musun"** der. O da;

- **"Evet, ederim"** der. Bunun üzerine Nazım Kezzar;

- **"Sen abdestli misin?"** der. Genç;

- **"Hayır"** der. Bunun üzerine;

- **"Gel önce bir abdest al"** der ve her ikisini de alarak mavi bir sıvı bulunan havuzun yanına götürür. Çünkü buradaki sıvı sülfürik asitir. Rengi tam mavidir. Yemin ettirilmek istenen genç abdest almak için havuzun kenarında durur, Nazım Kezzar onu havuza iter. Ve orada eritip buharlandırır. Sonra diğer gence; "hadi sen git, öyle görünüyor ki sen masumsun, ben seni affettim" der. Ve bunu serbest bırakır. Ta ki

gördüğü manzarayı anlatsın ve insanlara korku salsın. Mühim olan bu tür işkenceleri insanlara reva gören Saddam hakkında ona yağcılık yapan Şefik el-Kemal'in şu şiiridir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde, Ne kadar yücedir. O Allah'ın yüzü gibidir. Çevreye azamet saçar"

Böyle bir övgüyü yapan dilin akıbeti ne oldu biliyor musunuz?

Irak ile İran savaşı başladığında Irak'tan bir heyet Humeyni'ye savaşı durdurmasını talep etmek

için yola çıkar. Humeyni heyettekilere

- **"Teklifinizi bir şartla kabul ederim. O da; Saddam'ın yönetimden indirilmesidir"** der. Heyetteki bazı Baas partililer;

- **"Saddam vatan uğrunda birçok şeyi feda etmiştir. Bunu da vatan için feda edebilir"** der. Bunu diyenlerin arasında Şefik el-Kemali de vardır. Daha sonra Saddam onların bu ifadesini duyar ve Şefik el Kemali'yi çağırtarak ona;

- **"İşittim ki sen böyle böyle demişsin."** der. O da;

- **"Evet, sen bizim reisimizsin, bize fedakârlığı sen öğrettin. Bende böyle dedim"** cevabını verir. Bunun üzerine Saddam;

- **"Dilini uzat"** diye emreder. Şefik el Kemali dilini uzatır ve Saddam da makasla onun dilini keser. Evet; **"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde ne kadar yücedir"** diyen dilin akıbeti işte bu olmuştur... Yüce Mevla bu gibi insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların

azaplarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

"... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

Şa'râvî Cuma, Mısır İçişleri Bakanı idi. Bu kişi Müslüman Kardeşlerden tutukluları cezalandırmak için onlara meyve verilmesini yasaklamıştı.

Bir gün Muhammed Kutup, hapishanede yedi yıl kaldıktan sonra yine aynı hapishanede kalan kız kardeşini ziyaret etmek için cezaevi müdüründen izin istedi. Muhammed Kutub'un bu isteğine cezaevi müdürü; "Maalesef buna izin veremeyeceğim, çünkü İçişleri Bakanlığının açık emri var; **"Muhammed Kutup kesinlikle kız kardeşini ne sağ ne de ölü olarak**

göremeyecek" diye..." Muhammed Kutub'un bu talebinden henüz daha bir yıl geçmeden İçişleri Bakanı Şaravi Cuma görevden alınır ve hapsedilir. O tarihlerde Hamide Kutub ve kardeşi Muhammed Kutub cezaevinden çıkmışlardır. Şaravi Cuma'nın hanımı meyvelerle birlikte onu ziyaret için cezaevine gelir. Hapishanenin girişinde gardiyan;

- **"Bu ne?"** diye sorar. Kadın;

- **"Kocam Şaravi Bey için getirdiğim yiyecek vs. eşyalar"** cevabını verir. Gardiyan;

- **"Kocanız Şeravi Bey mi?"** şeklinde sorar. Kadın;

- **"Evet, kocam Şaravi Cuma'dır"** der. Gardiyan;

- **"Kocanız bir kanun çıkarmıştı. Buna göre tutuklu ailelerinin hapishaneye meyve göndermeleri yasaklanmıştır. Ben kocanızın hapishanede olmadığı dönemde bir bakan olarak ona itaat ediyordum. Şimdi de ona hapishanede iken itaat edeceğim. Vallahi o meyvelerden bir tanesini bile tadamaz"** cevabını verir. ".... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

Şemsi Bedran...

Bu kişi Mısır istihbarat başkanı idi. Daha sonra Milli Savunma bakanı oldu. Müslümanlara yaptığı işkencelerle meşhurdur. Bu zat Enver Sedat tarafından hapsedilir, hücreye konur. Ve kendi kendine şöyle der: **"Ey Seyyid Kutup. Allah sana rahmet etsin. Herhalde seni koyduğumuz hücre bizim içinde bulunduğumuz bu hücredir."**

Evet... Şemsi Bedran'a işkence yapmaya gelen polisler ona şunu söylüyorlardı: **"Efendim kusura bakma, işkence etmeyi sen bize öğrettin."** Şemsi Bedran hapishaneye girdiği ilk gece neredeyse öfkesinden patlayacaktı. Çünkü

tüm gece boyu aynı hapishanede tutuklu olan Müslüman Kardeşler mensupları tekbir getiriyorlar ve diyorlardı ki: **"Şemsi Bedran, Şemsi Bedran. Askeri cezaevine hiç girer mi"** Ve tekbirlerinde şöyle diyorlardı: **"La ilahe illallah el hükmü lillah vahidil kahhar** (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Egemenlik, hükümranlık yalnız kahredici olan tek Allah'a aittir.) **"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bilmezler."** (Yusuf, 21)

Tekrar konumuza dönelim. Saddam Baas partisine mensub olanları dünya çıkarları için çevresinde toplamıştı. İran-Irak savaşı olunca Baasçılar kurşunla karşı karşıya geldi. Sınırda ölümü gördüler. Bu nedenle gerisin geri kaçtılar. Çünkü onlar Baas Partisi'ne sırf dünya metaı için gelmişlerdi, ölmek için gelmemişlerdi. Bu nedenle Baas Partisi Hz. Hüseyin'in şahadeti düşüncesi üzerine kurulmuş bir itikada sahip

olan Şiiler önünde mukavemet gösteremedi. (Sohbeti dinleyenlerden birisi soruyor);

Soran: Afganistan içerisinde bulunan şiiler kendi bulundukları yerden geçen mücahit kafilelerinden vergi alıyor mu?

Azzam: Afganistan içerisindeki şiiler Bamyan bölgesinden veya diğer hakim oldukları yerden geçen mücahid kafilelerinden vergi alıyorlar. Buralardan geçen mücahit kafileleri ya silah veya mal veya benzeri türden vergiler ödemek zorundadırlar.

Soran: Nuristan' da da bu şekilde mi?

Azzam:Nuristan halkı iyi insanlardır. İnkılâptan sonra Nuristan devleti; Suru'r (eski devlet başkanı) küfrünü ilan etti ve onunla savaşmaya başladılar. Allah'a hamd olsun biz Nuristan'lı kardeşlerimizin tağuta karşı bu konumlarından dolayı sevinçliyiz. Bizler üç

veya dört yıldan beri bu hükümete karşıydık ancak son yıl Surur'un kâfir olduğu ilan edildi ve etrafındaki komünistlerle birlikte ülkeden kovuldu. Örneğin Muhammed Kasım, Vezir Şah, Velih Şah, Vezir Han ve Gari Hamid gibi komünist liderler ülkeden kovuldu ve devlet komünistlerden arındırıldı. Bu insanların Nuristan devletinde yer almaları bizimle onlar arasında ihtilafa neden olmaktaydı. Allah'a hamd olsun şu anda bu komünistlerle savaşmaya başladılar. Allah'ın izniyle mücahid kafilelerine özellikle de yardım kafilelerine yollar açılacaktır.

Şimdi izah etmekte olduğumuz 31. âyete tekrar dönelim: Yüce Mevla buyuruyor ki:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesihi kendilerine rab edinmişlerdir" (Tevbe, 31) Ondan önceki âyette ise yüce Mevla şöyle buyurmuştu:

"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir..." (Tevbe, 30) Sözlerin ağızdan çıktığı malumdur. Ancak buna rağmen şanı yüce Allah te'kid olarak; "Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözleridir" buyurmaktadır. Ve dilleriyle söylemiş oldukları bu sözlerini "...kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimede geçen "yudahiun" kelimesinin manası benzetirler manasına gelen "yuşabihun" kelimesi ile eş anlamdadır. Ayet-i Kerimede Hz. Üzeyir'in Allah'ın oğlu diyen yahudilerin ve Hz. İsa'ya Allah'ın oğludur diyen hristiyanların bu sözlerini önceki kâfirlerin sözlerine benzedikleri zikredilmektedir. Önceki kâfirlerden maksat Arap müşrikleridir yahut da diğer kâfirlerdir. Çünkü Arap müşrikleri de Lat, Uzza ve diğer üçüncüleri olan

Menat'ın Allah'ın kızları olduklarını söylüyorlardı. Bu husus Necm Sûresi'nde şöyle beyan edilmiştir:

"Ey kâfirler. Erkekler sizin de kızlar Allah'ın mı? Öyleyse bu insafsızca bir taksimdir. " (Necm, 21–22) Başka bir âyette de şöyle beyan edilmektedir:

"Rahman'ın kulları olan melekleri de dişi saymışlardı. Onların yaratılışlarına şahit mi olmuşlardı. Onların bu şehadetleri yazılacak ve sorguya çekileceklerdir." (Zuhruf, 19)

Görüldüğü gibi Yahudiler ve hristiyanlar bu sözleriyle kendilerinden önceki kâfirlere ve onların sözlerine benziyorlardı. Bu nedenle Allah Teala onlar hakkında; **"Allah onları kahretsin..."** buyurdu. (Tevbe, 30) Kur'an-ı Kerim'de geçen "Kâtele" veya "Kutile" kelimeleri "iane: lanet etsin" veya "lanet olsun" manalarınadır. Bu nedenle

âyet-i kerimede "Allah onları katletsin" buyurulmaktadır. Bunun manası "Allah onlara lanet etsin" demektir. Peygamber efendimiz bir hadisi şerifinde: "Bir adama lanet edimesi onu öldürmek gibidir" buyurmuşlardır. Yine Rasulullah (sav) sahibi tarafından lanetlenen bir deve hakkında şöyle demiştir: "O deveye binmeyin çünkü o lanetlenmiştir." Aslında lanet çok ağır bir sözdür. Birine hitaben söylendiğinde bu lafız semaları ve yeri dolaşır daha sonra semalar ve yerler onu reddeder sonra da lanetlenene geri döner. Eğer bu kimse lanete müstahak ise ona biner yoksa lanet okuyan kimseye geri döner. Lanet okumak az bir mesele değildir. Çünkü lanet Allah'ın rahmetinden kovulmaktır. Âyet-i kerimede;

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edinmişler" buyurulmaktadır. (Tevbe, 31) Daha önce

Adiyy bin Hatem'in boynunda haç olduğu bir halde Rasulullah (sav)'e gelerek müslüman olduğunu ve Allah Rasulünün de ona: **"Bu putu at"** buyurduğunu bunun üzerine onun da haçı attığını zikretmiştik. Adiyy bin Hatem şöyle diyor; "Rasulullah (sav)'i Tevbe Sûresi'ni okurken işittim; **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i rab edinmişler"** âyetini okuduğunda **"ya Rasulullah biz onlara tapmazdık"** dedim. Rasulullah (sav)'de; **"Evet! Onlar haramları helal, helalleri de haram kılarlardı. Ve onlar da bunlara itaat ederlerdi. İşte onların haham ve rahiplerine ibadeti budur"** buyurdu." Bir diğer rivayette ise Rasulullah (sav) **"Haham ve papazlar onlara haramları helal kıldılar, onlar da onu helal kabul ettiler. Helalleri de haram kıldılar. Onlar da onun haramlığım kabul ettiler. İşte onların haham ve**

papazlara ibadetlerinden maksat budur" buyurdu.

Biz daha önce bu meselenin tehlikeli bir mesele olduğunu, modern çağımızda İslâm ümmetinin içine düşmüş olduğu en büyük şirkin bu olduğunu söylemiştik. Bu da insanları yeryüzünde Allah'ın indirdiği dışında kanun koyan tağutlara taptırmak ve onlara itaat ettirmek meselesidir. Bu afet ve bu felaket İslâm ümmetine ilk defa Napolyon Bonapart'ın Mısır'a girmesinden sonra gelmiştir. Sonra Fransızlar Muhammed Ali Paşa'yı kendilerinin bir uşağı olarak bölgeye yerleştirdiler ki hissedilmeksizin yavaş yavaş bölgeyi kâfirleştirsinler.

Bu planın bir devamı olarak Muhammed Ali Paşa Fransa'ya öğrenciler gönderdi. Muhammed Ali Paşa'nın Doktor Calub isminde Fransız bir müsteşarı vardı. M. Ali Paşa'nın Fransa'ya gönderdiği öğrencilerden biri de Rıfaa et-Tahtavi idi. Bu

Paris'e gitti, dans etmeyi öğrendi, sarık cübbeyi attı, takım elbise giydi. Mısır'a dönünce de Paris Hatıralan'nda "net altınlar" manasına gelen "Tahrîsu'l-İbfisfi Telhisib Paris" isimli eserini yazdı. Eserinde Paris'teki dansları ve ona hayranlığını zikreder. Bu zat Muhammed Ali Paşa'yı Fransız kanununun tercüme edilmesine dair ikna etti. Muhammed Ali Paşa Fransız kanununu tercüme ettirip Mısır'da İslâm ümmetine uygulamaya başladı. Fakat bunu hissettirmeden tedrici bir şekilde yaptı.

Mesela Muhammed Ali Paşa ve Rıfaa et-Tahtavi camilere, Ezher'e, dini medreselere hiç dokunmadılar. Onlar bu halleri ile adeta bir saati alıp içinden teker teker parçalarını çıkarıverdiler. Saatin kadranı ve dış parlaklığı kof bir şekilde kalıverdi. Fakat saat de bitmişti. Evet, bunlar bölgede İslâm'ı madde madde, parça parça çözüp kaldırdılar. İslâm'ın Medeni

kanun kısmını kaldırıp yerine Fransız Medeni kanununu, Ceza kanunu kısmını kaldırıp yerine İtalya veya İsviçre kanununu, başka kanunlarının yerine de Alman kanununu koydular. Böylece ortaya dışardan ithal edilmiş yepyeni bir din çıkmış oldu. Evet, camiler mevcut, namazlar kılınıyor, oruçlar tutuluyor fakat insanlar öyle bir akıma kapılmışlar ki hiç haberleri yok.

Mehmed Ali Paşa bu kanunu tatbik etmek istediğinde bazı âlimler ona karşı çıktılar. Son dönem âlimlerinden de onlara karşı çıkanlar bulundu. Mesela hadis âlimi olan Ahmed Muhammed Şakir bu kanunlar hakkında şunu söylemiştir: **"Bu kanunlar çağdaş yesak kanunlarıdır."** Yani Cengiz Han'ın Bağdat'ı fethinden sonra orada tatbik ettirdiği el-Yasak kanunları gibidir. Cengiz Han bunları tatbik ettirmekte zorlanmıştı. Âlimler ona karşı çıkmışlardı. Mesela İbn Kesir el- Bidaye ve'n-Nihaye

eserinde bu kanunları daha önce zikredildiği gibi kâfirlik olarak vasıflandırmıştı. Uyanık olan Hülagu iki mahkeme kurmuştu. Biri Kur'an ve Sünnet mahkemesi, diğeri de Yesak mahkemesi idi. Dileyen ona, dileyen diğerine gidiyordu. İşte o dönemde müslümanlar Yesak'ların tatbik edildiği mahkemelere gidenlere hiç çekinmeden kâfir diyorlardı.

Değerli arkadaşlar! Allah'ın helal ve haramını değiştirmek tehlikeli bir şeydir. Bunları yapanlara itaat, onları rab edinmektir. Çünkü egemenlik ancak Allah'ındır. Haram ve helal hususunda yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey Muhammedi De ki: Biliyor musunuz, Allah size rızık olarak her ne indirmişse, onun kimini haram kıldınız, kimini helal yine de ki; Allah mı bunun için size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus, 59)

"Yoksa o kâfirlerin, Allah'ın izin vermediği bir dini, kendilerine meşru kılan ortakları mı var? Eğer Allah'ın (haklıyı haksızdan) ayırd edecek sözü olmasaydı, insanlar arasında hemen hüküm verilirdi. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır." (Şura, 21)

Seyyid Kutub (rahimehullah) bu konuya değinirken meseleyi geniş bir şekilde izah etmiştir. Vakıa konuya tam bir açıklık getirmiş, herhangi bir kapalılık bırakmamıştır. Bu hususta özetle şunları söylemiştir:

"İslâm madeni bir paraya benzer. Bir yüzüne **"la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur)"** yazılıdır, diğer yüzünde ise **"idare Allah'ın şeriatıyladır"** yazılıdır. Bu iki yüzü birbirinden ayırmak mümkün değildir. Allah'ın şeriatı ile idare edilme la ilahe illallah'ın bir parçasıdır. Bu itibarla Allah'ın sedalıyla sevk-idare edilmek Allah'ı birlemenin bir bölümüdür. Bu nedenle

Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir rejimle idare edilmeyi isteyen, la ilahe illallah kavramını bozmuş ve İslâm'dan çıkmış olur."

Fetva Vermede Cüretkâr Olmak

Sahabelerin zamanında bir olay olmuştu. Kudame bin Maz'un Bahreyn'de iken içki içer. Carut ve Ebu Hureyre Kudame'in Bahreyn'de içki içtiğine dair Hz. Ömer'in huzurunda şahitlik yaparlar (Kudame Ömer'in sütkardeşidir) Kudame ve hanımı getirilir. Hanımı da Kudame'nin içki içtiğine şahitlik yapar. Bunun üzerine Hz. Ömer Kudame'ye seksen kırbaç vurulmasını emreder. Kudame;

- **" Bunda benim günahım yoktur ve senin de benim üzerimde bir hakkın yoktur. Bana bir kamçı dahi vuramazsın "** der. Ömer;

- **" Neden? "** der. Kudame;

- " Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır. **" İman edip Salih amel işleyenler Allah'tan korktukları, imanlarında sebat ettikleri, iyi amel işlemeye devam ettikleri, sonra Allah'tan sakındıkları, imanlarından ayrılmadıkları, yine Allah'tan korktukları ve iyilikte bulundukları müddetçe daha önce yediklerinden dolayı kendilerine bir günah yoktur. Allah iyilikte bulunanları sever. "** (Maide, 93) İşte bu nedenle yaptığım şeyden dolayı bana günah yoktur. Çünkü ben Allah'tan korktum, iman ettim, hicret ettim ve cihadlarda bulundum. Benim hakkımda senin bir sorumluluğun yoktur" der.

Âyetin ifadesi karşısında Ömer (ra) durur ve sahabeleri toplar. Sonra onlara; **"Kudame böyle böyle demektedir, bu hususta görüşünüz nedir?"** der. Sonra onlara; **"Kudame'ye gidin, meseleyi ondan öğrenin"** der. Hz. Ali'de; **"biz Kudame'ye**

soralım. Eğer o içkinin haram olduğu görüşünde ise ona sopa atalım. Şayet içkiyi helal görüyor idiyse onu öldürelim. Çünkü o Allah'ın haram kıldığını helal saymıştır" dedi.

Aslında Kudame Bedir savaşına katılan sahabelerdendi. Bu içkiyi içtiği esnada Bahreyn valisi idi. Fakat subhanallah! Ne gariptir ki İslâm olmadan önce hayatının bir bölümünü içki ile geçirdiğinden dolayı tekrar bu tür bir şeye sürüklenmiş oldu. Sahabeler dediler ki:

- **"Ey Kudame, içki hakkında görüşün ne?"** O da dedi ki:

- **"O haramdır."** Hz. Ali de dedi ki:

- **"O halde ona seksen değnek vurun"**

Bu hadise de gösteriyor ki herhangi bir haramı serbest bırakan meyhaneler için ruhsat veren bir insan için; **"bu kâfir midir, yoksa müslüman mıdır"** şeklinde soru sorulursa yerindedir. Çünkü bu kişi sadece

içkiyi helal saymış değil, bunun içilmesine dair ruhsat da vermiştir. **"Ben sana kanunlarımızın gereği içki içmene de ve onu satmana da ruhsat veriyorum. Al onu dükkânının kapısına as. Bu sakallılardan biri sana müdahale edecek olursa ben onu hapsederim, herhangi bir kimse senin vitrine koyduğun bir şişe içkiyi kıracak olursa ben onu birin yerine on defa hapsederim çünkü o kanuna saygısızdır"** der.

Evet... Allah'ın indirdiğinin dışında kanun koymak kâfirliktir. Kişiyi İslâm dininden çıkarır. Fıkıhta herkesçe bilinen meşhur bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfirdir. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfirdir. Bu nedenledir ki İbn Teymiyye; yabancı bir kadının namahrem bir yerine bakmayı helal görenin icma ile kâfir olduğunu, yine ekmeğin haram olduğunu söyleyenin icma ile kâfir olduğunu

söylemiştir. Çünkü mesele haramı işlemekten öte onun helal olduğuna karar vermektir. Bunun anlamı şudur; hayatı boyunca içki içen dahi mümin olarak ölmesi şartı ile Cennete girebilir. Fakat bir defa dahi içki helaldir diyen dinden çıkar. Tekrar kelime-i şehadet getirmesi ve banyo edip yeniden İslam'a girmesi gerekir. Aksi takdirde hanımı kendisinden boş olur, çocukları kendisine mirasçı olmazlar, İslâm'ın himayesi ondan kalkmış olur. Bu hususta yüce Mevla; "Kim dini inkar ederse şüphesiz onun daha önceki amelleri boşa gider ve ahiret gününde o hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5) Böyle bir duruma düşen insan yeniden müslüman olduğunu gösteren şahadeti getirmesi, hanımı ile yeniden akit yapması gerekir. Ancak Hanefilere göre tekrar mehir ödemesi icab etmez. (Şu kardeşimize göre de bütün evrakları yeniler) (!)

Evet, Hz. Ömer bu duruma düşen sahabe hakkında hemen fetva vermemiş, onun hakkında sahabeleri ile istişare etmiş ve isabetli bir neticeye varmıştır. Şayet bu bizden biri olsaydı hemen ona bir fetva bulurduk (!) Bugün herkesin fetvası koltuğunun altında hazır. Uzatır elini, çeker çıkarır ve söyler. Herkes müftü kesilmiştir. Şayet sen birine; **"bunu söyleyen Ebu Hanife'dir"** desen, **"Ebu Hanife kim?"** der. Elinin tersi ile işaret eder. **"Şafii dedi"** desen, **"Şafii kimdir?"** der. Vallahi tek kalemde bütün imamları silip atar. Çünkü kendisini kayıtsız şartsız müctehid görür.

İnanır mısınız bir gençle çokça tartıştım. O Arapça bilmiyor, belagat usulünü bilmiyor, ayetlerin iniş sebeplerini bilmiyor, nasih-mensuh meselesinden haberi yok ve bana dedi ki:

- **"Ben fetva verebilirim!"** Ben de dedim ki:

- **"Be muhterem, sen bu meseleyi bilmiyorsun."** O da dedi ki:

- **"Bilmem zorunlu değildir."** Kesinlikle biliyorum ki bu genç gramerde tümleci, hâl ve cümle açıklamalarından ayırd edemeyecek durumda. Tahsili ne? Liseye bile ulaşamamış. Onun için mühim olan **"biz de insanız, müctehidler de insandır"** sloganıdır. İstediğin meselede fetva vermeye hazır. Dur, sus nedir bilmiyor. Bunlar hakkında bir zat şöyle söylemiştir: "Öyle meseleler hakkında fetva verirler ki bunun daha basiti bile Hz. Ömer'e arz edilseydi Bedir ehlini onun cevabı için bir araya toplardı. Evet, sahabeler böyleydi. İçlerinden biri fetva vermeye kalkıştığında yüzü sararıyor, yer yer kıpkırmızı kesiliyordu.

İmam Malik bir mesele hakkında fetva verdiğinde veya kendilerine bir meselenin hükmü sorulduğunda sanki Cennet ile Cehennem karşısına dikilmişçesine yüzü

sararıp solardı. Bu sebepledir ki Kuzey Afrika halkı İmam Malik'e birkaç ay yürüyerek ulaşan birini kırk meselenin fetvasını öğrenmek için göndermişlerdir. Kişi İmam Malik'e vardığında o sadece dördüne cevap vermiş, otuz altısı için **"bilmiyorum"** demiştir. Aylarca yol kat edip gelen adam **"peki ben arkamda olanlara ne diyeceğim?"** deyince İmam Malik ona; "onlara de ki; İmam Malik **"bilmiyorum"** dedi. **"İşte bu nedenledir ki ilim üçtür. Bir: Muhkem ayetler, İki: Devam eden Sünnet, Üç: "Bilmiyorum"** sözüdür, demişlerdir. Fakat sen **"her şeyin cevabı sende mevcut, fetva hazır, kendin mutlak müçtehidsin"** şeklinde davranırsan şunu bil ki İslâmî bir devlette olsan vali seni hapseder. Çünkü vali cahil müftülere, çılgın müftülere, bilgisiz doktorlara, iflas eden tüccarlara kısıtlılık kurallarını uygular ve bunları gerekirse hapseder.

İşin garip tarafı dünya ile ilgili ilimlerde sahtekârlık yapanlar hemen cezalandırılıyor. Fakat Allah'ın dini ile oynayanlar elini kolunu sallayarak serbest geziyor. Mesela tıp tahsili yapmayan bir kişi klinik açsa kapısına klinik olduğunu yazsa bu kişi hapsedilir. Niçin? Çünkü diploması yoktur, muayene etme ruhsatı yoktur, tabipler odasından icazeti yoktur vs. Hatta yedi sene tahsil yapmadan dinleme cihazını bile kulağına takamaz.

Peki, insanlara Rablerinin emrettiği hükümleri aktaracak olan insanın nasıl olması gerekir. Nasıl çıkıp da "bu Cennetin yoludur, bu da Cehennemin yoludur" diyecektir. Yoksa bize göre din ve maneviyat insanın vücudundan daha mı ucuzdur? Bir sene bile ilahiyat fakültesinde okumadan çıkıp insanlara fetva veriyoruz. Bu hususta Ebu Ali ed-Darir şunları anlatmıştır: Bir gün ben İmam Ahmed bin Hanbel'e dedim ki;

- **"Yüz bin hadis ezberlemiş olan bir insan fetva verebilir mi?"** İmam Ahmed;

- **"Hayır"** dedi. Dedim ki:

- "**İkiyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi"** Yine **"hayır"** dedi. Dedim ki;

- **"Üçyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"** Yine;

- "İmam Ahmed, **"hayır"** dedi. Dedim ki;

- **"Beşyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"**

- **"Umarım"** dedi.

İmam Şafii diyor ki; **"Ben bir mesele hakkında tamamen mutmain olmadıkça fetva vermem, beklerim."**

Şimdi ise bizlere birçok fıkhi meseleler sorulsa çayı içerken veya sütlü kahveyi yudumlarken ayak ayak üstünde düşünmeden fetva veririz(!) İmam Ahmed bin Hanbel birçok fıkhi

meseleler hakkında kaçınır ve fetva vermezdi. Bugün sizler İmam Ahmed bin Hanbel'in fıkıh kitaplarını okuduğunuzda bir mesele hakkında iki veya üç görüş olduğunu görürsünüz. Bunun sebebi İmam Ahmed'in fetva vermekte ihtiyatlı davranması ve bütün ihtimalleri göz önünde bulundurarak ona göre cevap vermesidir. Konumuza dönelim;

Tekfir Meselesi

Daha önce de anlattığım gibi bu mesele beni çok meşgul etmiştir. Çünkü ben 1972 senesinde Mısır İhvan-ı Müslim'inin hapisten çıkmasından sonra ortaya çıkan birçok farklı gruplarla birlikte yaşadım. Her gün yeni bir görüş ortaya çıkaran ve tekfir konusunda aşırılıklarda bulunan, rahatlıkla müslüman kardeşini yüzüne karşı tekfir edip arkasında namazı terk eden kimselerle birlikte yaşadım. Uzun araştırmalarım

neticesinde hüküm ve yargı konusunda -Allahu âlem- vardığım sonucun özeti şudur:

1. Ülkede Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyan ve bunların uygulanmasını emreden yönetici kâfirdir. İslâm dininden çıkmıştır.

2. Kanunları maddeleştirenler yani; **"birinci madde şudur, ikinci madde şudur"** gibi düzenlemelerde bulunanlar... Allah'ın indirdiği kanunlara ters olan bir madde dahi düzenleseler İslâm'dan çıkarlar. Bunlar Mekke'de Lat ve Uzza'nın yanında bulunan kâhin ve onların hizmetçileri gibidirler.

3. Millet Meclisi... İçerisinde Allah'ın kanunlarına ters kanunlar çıkaran, Allah'ın helal kıldığını haram sayan, cihadı yasaklayan, mescitlerde ilim halklarını engelleyen, iyiliği emrederek kötülükten nehyeden emri bi'l-ma'ruf ve- nehyi ani'l-münker müessesesini yürürlükten kaldıran,

onu yasaklayan, **"mirasta kadın ve erkek eşit pay alır"** diyen, ikinci evliliği kanun dışı sayan ve Allah'ın indirdiği İslâm şeriatına muhalif tek kanun maddesine muvafakat eden her milletvekili İslâm'dan çıkar, kâfir olur.

4. İslâm ümmeti içerisinden İslâm dışı kanunlara kalbi ile razı olanlar. Çünkü **"bundan sonra hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."**

"Kim onlara karşı eliyle cihad ederse o mümindir, kim onlara diliyle cihad ederse o mümindir, kim onlara kalbi ile cihad ederse o mümindir. Bunun dışındakinde ise hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."

5. Hâkimler: Parlamenterlerin koydukları kanunları uygulayan hâkimler iki kısıma ayrılır;

a. Bu kanunları sevmeyen, bunların kaldırılmasını isteyen hakimler kanaatimce

dinden çıkmazlar fakat onlar fasıktırlar. Yaptıkları iş haramdır. Maaşları haramdır.

b. Bu tür kanunları severek tatbik eden hakimler, bunlar İslâm'dan çıkarlar.

6. Avukatlar: Allah'ın nizamı dışındaki beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin önünde dava açan avukatlara gelince kanaatimce bunların avukatlık yapmaları haram ve aldıkları ücretler de haramdır. Bu hususta şöyle bir olay yaşadım. Ben bir avukat arkadaşla konuşurken bu meseleyi ona açtım ve dedim ki;

- **"Niçin avukatlığı bırakmıyorsunuz, bu haramdır."** O da dedi ki:

- **"Vallahi ben kazandığım lokmanın helal olduğuna inanıyorum. Benim kazancım rızkını temin etmek için kazma kürekle çalışan kimsenin rızkı gibidir. Sonra sizler fıkhı bilen insanlarsınız. Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde hocasınız.**

Ben bu meseleyi size soruyorum. Avukatlık yapmak helal mi yoksa haram mı? Verdiğiniz fetvaya bağlı kalacağım." Bunun üzerine biz yedi veya dokuz kişi toplanıp bu meseleyi tartıştık. Benim dışımdaki bütün arkadaşlar aşağıdaki şu şartların varlığı halinde avukatlığın helal olabileceğini söylediler.

a. Avukat beşeri kanundaki hükmü İslâm'ın hükmüne ters olan herhangi bir meseleyi dava olarak açmamalı. Mesela kanunlardaki zina etmenin hükmü İslâm'dakinden çok farklıdır. Avukat zina ile ilgili bir davayı mahkeme önünde açmamalıdır.

b. Müvekkilinin haksız olduğunu tahmin ettiği hiçbir davayı açmamalıdır.

c. Açtığı davanın seyrinde müvekkilinin haksız olduğu ortaya çıkarsa davadan çekilmelidir.

Evet, benim dışımdaki sekiz arkadaş bu görüşe vardılar. Fakat benim kanaatim bu şartlar da olsa avukatın işi haramdır. Allah daha iyi bilir ya İslâmî cezalardan herhangi bir cezanın daha altında bir cezayı öngören bir kanuni madde ile ilgili mesele hakkında avukatın dava açması haramdır. Bundan aldığı mal haramdır. Avukatın yukarıda zikredilen şartlar altında çalışmasına ruhsat veren arkadaşlar kanaatimce benden daha bilgili ve daha fakiridirler. En iyisini Allah bilir.

7. Hakkını kurtarmak amacıyla beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelere giden halkın durumuna gelince. Örneğin, hırsızın cezası İslâm'da elinin kesilmesidir. Cahiliye kanunlarında ise iki veya altı ay hapis cezasıdır. Görüldüğü gibi bu kanunlar yeni bir din, yeni bir şeriattir... Nitekim yüce Mevla Hz. Yusuf'un zamanındaki Kralın kanunlarına din demiştir: **"... Aksi halde**

Allah dilemedikçe hükümdarın dinine göre (şeriatına göre) Yusuf'un kardeşini alıkoyması mümkün olmazdı." (Yusuf, 76)

Görüldüğü gibi hükümdarın şeriatı, beşeri düzenlerin kanunları bir dindir. Buna rağmen hakkını kurtarmak amacıyla zorda kalarak bu mahkemelere giden halkın günahkâr olmadığı kanısındayım. Evlâ olan ise hakları zayi olsa dahi bu mahkemelere başvurmamalarıdır.

La ilahe illallah diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kâfir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şu misali veririz; **"Akşam namazı dört rekattir"** diyen kimsenin hükmü nedir? Şüphesiz bu kimse kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır. Herhangi bir müslüman bu kimsenin küfründe şüphe edermi? İşte akşam namazı dört rekâttır diyen kimse ile hırsızın cezası iki

ay hapistir diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rab tarafından buyurulmuştur ve bu Yüce Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmektir.

Şöyle diyen kimsenin hükmü nedir; "Vallahi ben İslâm'ı seviyorum, İslâm'ın hükümlerine göre yaşamayı ve İslâm'ın kanunlarıyla muhakeme olunmayı istiyorum, ancak pazar günü hristiyanların kilisesine gidip ibadet edeceğim." Bu kimse müslüman mıdır, yoksa hristiyan mıdır? Bu kimse İslâm'dan çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Bu kimse her gün namaz kılmaktadır. Sadece Pazar günü kiliseye gitmektedir. Pazar günü kiliseye gidip ibadet edenle Allah'ın kanunlarının dışındaki başka kanunlarla hükmeden veya yargılanmak isteyen kimsenin arasında hiçbir fark yoktur. Benim bu konudaki görüşümün özeti budur. Bu, Peygamber'in (sav); **"Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i**

Allah'tan başka rabler edindiler" ayet-i kerimesini açıklarken buyurduğu şu hadis-i şerif bu meseleyi açıklığa kavuşturmaktadır. **"Onlar (hahamlar ve papazlar) kendilerine uyanlara haramları helal kılıyorlardı, helalleri de haram kılıyorlardı. Onlar da bu görüşlerinde papazlara uyuyorlardı. İşte onların bu davranışları papaz ve hahamlara tapmak ve onları rabler edinmektir."** Görüldüğü gibi Allah'ın dinini değiştirenlere itaat, onlara ibadet etme ve onları rabler edinme kabul edilmiştir. Bu hususu üstad Seyyid Kutub şu ayeti tefsir ederken açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Kesilirken üzerlerine Allah'ın adı zikredilmeyen hayvanları yemeyin. Bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Şüphesiz ki şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için dostlarına fısıldarlar. Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz" (En'am, 121) ve diyor ki:

"Puta tapanların müşrik olduğuna hükmeden, tağutun kanunlarıyla muhakeme olunmak isteyene ise müşrik olarak hükmetmeyen ve birini tekfir ederken diğerini tekfirden kaçınanlar Kur'an okumamaktadırlar. Bunlar Kur'an'ı indirildiği şekilde okusunlar. Allah'ın kelamını ciddiyetle ele alsınlar. Ayetin **"Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz"** bölümünü çok iyi düşünsünler. Diğer yandan; **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryemoğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişler..."** (Tevbe, 31) ayetini anlamaya çalışsınlar."

Bir önceki bölümde hâkimiyetten (egemenlik, kanun koyma) yasama ve yetkiden bahsettik. Çünkü kanun koyan, yasamada bulunan bir kimse ilahlık iddia ediyor demektir. Ve bu kimseye razı olarak itaat eden her kimse de bu kanun koyana ibadet ediyor, ona kulluk ediyor, ona

tapıyor demektir. Kanun koyan kimse İslâm'dan çıkmıştır. Bu kanun koyana isteyerek itaat eden ve koyduğu kanunlara razı olan kimse de İslâm'dan çıkmıştır. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah heva ve heveslerinden helal ve haram tesbit eden rahip ve hahamlara itaat eden kimselerle hristiyanların Meryem oğlu İsa ile koşmuş oldukları şirki eşit kılmıştır. Yüce Allah bunu şu buyruğuyla ilan etmiştir; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişlerdir."

Her iki hususda şirktir. Allah'ın kanunlarının dışındaki kanunlara itaatte şirktir, İsa Mesih'e ibadet de şirktir. Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın; **"Eğer onlara itaat ederseniz sizler de müşriksiniz"** (En'am, 121) ayet-i kerimesindeki tefsiri bu konuyu çok iyi izah ettiğini belirttik.

"... Hâlbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir." (Tevbe, 31)

Evet, onlar tek ilaha ibadet ile emrolunmuşlardı... Bu nedenle âyet-i kerimelerde Hz. İsa'yı Allah'ın dışında ilah edinenler veya onun üç ilahın üçüncüsü olduğunu söyleyenlerin kâfir oldukları beyan edilmiştir.

"Şüphesiz, Allah, Meryem oğlu İsa Mesih'tir, diyenler kâfir oldular. Oysa Mesih onlara: Ey İsrail oğulları! Hem benim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, şüphesiz Allah ona Cenneti haram kılmıştır. Ve onun varacağı yer cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur, demişti. Şüphesiz ki: Allah, üç ilahın üçüncüsüdür diyenler, kâfir olmuştur. Oysa tek bir ilahtan başka hiçbir

ilah yoktur. Eğer söylediklerinden vazgeçmezlerse, şüphesiz, onlardan inkâr edenlere, can yakıcı bir azab isabet edecektir." (Maide, 72–73) Hâlbuki Mesih (as); **"Ey İsrail oğulları! Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz"** demiştir.

Son senelerde İngiltere'de papazların ileri gelenlerinden beş tanesinin bir araya gelerek yazmış oldukları kitapta; **"İsa Mesih, Allah'ın oğlu değildir"** demişlerdir. Bu kitap batıda büyük bir kargaşaya sebep oldu. Bunu duydunuz mu?

Vakıa günümüzde hıristiyanlık artık mensupları tarafından tahammül edilemez bir din oldu. Batı aklı artık kiliseye katlanamıyor. Bu mesele ta ortaçağlardan beri böyle. Sebebi Papa Polos'un ve Papa Konstantin'in kralların safında yer alıp deneyimle elde edilen ilimlere karşı çıkmalarıdır. Mesela Copernic (Kopernig); (1) Galile, (2) Biruni. (Bkz. Not) Bu zatlar bazı

coğrafya ile ilgili bilgiler ortaya atınca, yerin yuvarlak olduğunu ve-döndüğünü söyleyince engizisyon mahkemeleri kurulmuş, bu tür bilginlerin yargılanmalarına ve takip altına alınmalarına girişilmiştir.

Kiliseye karşı çıkan herkes mahkemelere sevk edilmiştir. Kiliselerin bilginleri tarafından oluşturdukları bu mahkeme mensupları, hristiyan coğrafyası diye bir kitap yazmışlar, bu kitaplarında kâinatın merkezi yerdir, yer güneşin etrafında değil, güneş yerin etrafında döner, diye tescil etmişler ve bununla birlikte birçok efsaneler de yazmışlardır. Bilginler ise mahkemelerde süründürülmüşlerdir.

Copernic hapse koyuldu. Kendisine işkence edildi. Galile'ye de aynı şeyler yapıldı. İşte bütün bunlardan dolayı batılı insanlar kralların yanında yer alan ve halkın kanını emen, kendilerine hizmetçi haline

getiren, ilmin halka ulaşmasına engel olan bu kiliselerden nasıl kurtaracaklarını düşünür oldular. Ve dediler ki; **"yolun kısası Allah'ı inkâr etmektir. Kilisenin ilahını inkâr edin ki kilisenin boyunduruğundan kurtulmuş olasınız."** Böylece batılı insan kiliseden nefret etti. Bunun neticesi olarak da Allah'a imandan uzak durdu. İnançsızlığa düştü. Tâ ki kilisenin tasallutundan kurtulsun.

Üstad Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabında da zikrettiği gibi aydınlarla kilise arasında bu uğursuz ayırım meydana geldi. Dinle bilginler arasında yıkılması zor olan bir düşmanlık türedi. Çünkü bilginler dine karşı savaşıp onun boyunduruğundan kurtulmadıkça herhangi bir şey söyleyemeyeceklerine inanmışlardı. Dini atınca ilmi şeyleri konuşabildiler. Avrupa'da ilerledi.

İşte batıdaki papazların bu olumsuz davranışlarından dolayı bugün batılılar bizim

çocuklarımıza bile **"sizler bizim gibi yapmadıkça ilerleyemezsiniz"** düşüncelerini telkin etmektedirler. Onlara göre din ilerlemenin önünde bir engeldir. Bu sebeple derler ki; **"Biz dini kaldırıp attık ve ilerledik. Sizler de dininizi bırakmadıkça ilerleyemezsiniz."** Bugün Avrupa'da, Amerika'da tahsilini yapanların çok azını dinlerine bağlı bulursunuz. Çünkü batıdaki üstadları onlara bunları telkin etmişlerdir.

Bir batılı Muhammed Abduh'a; **"Neden bizler ilerledikte sizler geri kaldınız"** diye sorar. Muhammed Abduh ona sadece iki kelime söyledi: **"Terk ettiniz ve terk ettik."** Yani sizler, sizi ilimden engelleyen dininizi terk ettiniz ve ilerlediniz, bizlerse bize ilmi emreden dinimizi terk ettik ve geriledik. Evet, terk ettiniz ve terk ettik.

Batılıların dinlerine karşı cephe almalarının başka bir sebebi de, dünya tarihinde izleri bulunan bir takım devrimlerin

yapılmasıdır. Bunların en büyüğü 1789'da yapılan Fransız devrimi, diğeri ise 1917'de yapılan komünist Bolşevik devrimidir. Bu iki devrimin de sloganları dine karşı savaşmaktı. Mesela Fransız devriminin sloganı şu idi: **"En son kralı, papazın bağırsağı ile as!"** Bu söz Mirabo'ya aittir. Yani en son papazı dahi kesin, karnını yarın, bağırsaklarını çıkarın o bağırsakla da en son kralı asın ve böylece hem krallığa hem de dinlere yeryüzünde son verin.

Bolşevik devriminin sloganı ise şuydu: **"Allah yoktur. Hayat maddeden ibarettir!"** Rusya'da dini yok etmek için ayaklanmış olan Bolşevik ihtilali, Rusya'dan dini silmek için din adamlarının hatalarının ticaretini yapmıştır. Din adamlarının yaşadıkları en kokuşmuş hayatı sergilemeye kalkışmıştır. Mesela **"pis köpek"** hikâyesi bu türdendir. Pis köpekten maksat Raspotin'dir.(1864–1919 yılları arasında yaşamıştır. Ekümenik -

evrensel- bir papazdı. II. Nikola ve hanımı üzerinde büyük söz sahibi idi. Saraydan faydalanmak isleyen çıkarcıların oyuncağı haline gelmişti. Bunu Prens Yusuyof öldürdü)

Bu papaz hakkında adı geçen eser yazıldı. Bunun birçok kraliçe ve prenseslerin ırzına geçtiği anlatıldı. Papaz bunları itiraf odasında yapıyordu. Bu eser hristiyanlığı teşhir etmek için geniş bir şekilde yayıldı. Tabi ki papazın bu hayatı kokuşmuş bir suya benziyordu. Sivrisineklerin ve diğer haşeratın yumurtlayıp çoğalacakları bir zemin gibiydi.

Evet, yüce Mevla bu gibi din adamlarını tasvir ederek buyurmuştur ki; **"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa Mesih'i kendilerine rab edinmişler. Hâlbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir. Onlar, Allah'ın**

nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Fakat Allah, nurunu mutlaka kâfirler istemese de tamamlayacaktır.” (Tevbe, 31–32)

Kitap ehli yahudi ve hristiyanların hazırladıkları tuzaklar kıyamete kadar son bulmayacaktır. Bunlar, Allah'ın nurunu söndürmek ve yeryüzünden bu dinin temelini sökmek istemektedirler. Bunun için büyük uğraşı ve gayretler sarf etmektedirler. Ancak yüce Allah bunu reddetmektedir. Bu ayeti ile de Allah'ın dininin yeryüzünde baki kalacağını bildirerek Müslümanlara moral vermektedir. **"Oysa kâfirler hoşlanmasalar bile Allah, mutlaka nurunu tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Yüce Allah, kitap ehli olan yahudi ve hristiyanların tuzaklarının bir yönünü beyan etmiştir. "Onlar yüce Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar." Ağzıyla üfleyerek güneşi söndürebileceğini

zanneden kimsenin misali... **"Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile kendi nurunu tamamlayacaktır."**

"Zira yine müşrikler hoşlanmasalar bile, hak dini bütün dinlere üstün kılmak için, Rasulünü hidayetle ve hak din ile gönderen O'dur." (Tevbe, 32–33)

İmam Şafii diyor ki; **"Bu olacaktır, Rasulullah (sav) birçok hadislerle bunu bize müjdelemiştir."** Şeyh el-Bani bu konu ile ilgili dört veya beş hadisi, **"Sahih Hadisler Serisi"** isimli kitabının birinci bölümünde zikretmiştir. Bu hadisler şunlardır:

Birinci Hadis:

Sevban (ra) Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir; "Şüphesiz Allah yeryüzünün doğu ve batısını katlayıp bana gösterdi. Muhakkak ki benim ümmetimin iktidarı yeryüzünden benim için

durulup gösterilen yerlere kadar ulaşacaktır." (Müslim, Fiten Hn. 2889)

İkinci Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel, Darimi ve diğer hadis kitaplarının rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu iş (İslâm) gece ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Taş, topraktan yapılan veya pamuk ve kıldan yapılan hiçbir ev kalmayacaktır ki Allah bu dini aziz bir kimsenin izzeti ile veya zelil bir insanın zillete düşmesi ile o eve girdirmiş olmasın."

Üçüncü Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadise göre Abdullah bin Amr bin el-As'a **"iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniyye mi (İstanbul mu) yoksa Roma mı**?" diye sorulmuştur. O da yazdığı hadisleri içine koyduğu bir

sandığın getirilmesini emretmiş, onu açmış, içinden bir kâğıt çıkarmış ve ona bakarak şunları söylemiştir: Rasulullah (sav)e **"iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniyye mi yoksa Roma mı?"** diye sorulmuş Rasulullah da Herakliyus'un şehri veya Konstantiniyye önce fethedilecektir" buyurmuştur. Rasulullah bu hadisini İstanbul'un fethedilmesinden tam 850 sene önce zikretmiştir. Fiilen İstanbul fethedilmiştir. Rasulullah burayı fetheden ordunun hayırlı bir ordu olacağına, komutanın da hayırlı bir komutan olacağına dair insanları müjdelemiştir.

II. Muhammed Fatih (Fatih Sultan Mehmet), İstanbul'un surları üzerinde iken ordusu düşmanın attığı ateş ve oklar yüzünden neredeyse yok olmakla karşı karşıyaydı. O da surların üzerinde devamlı bu hadisi hatırlıyor ve Allah'a bu komutanın

kendisi olmasını, ordunun da kendi ordusunun olmasını niyaz ediyordu. Vakıa İstanbul'un fethi gerçekten efsanevî bir hadisedir.

Öyle gayretler sarf edildi ki duyan efsane zanneder. Konstantiniyye'nin ismi İslâmbol'dur. İstanbul değildir. Fatih Sultan Mehmet orayı fethettiğinde İslâm şehri anlamına gelen İslâmbol ismi ile isimlendirmiştir. Ancak batı ve uşakları İslâm kelimesini işitmeye tahammül edememiş ve İslâmbol ismini, İstanbul diye değiştirmişlerdir. Çağdaş firavun Enver Sedat'ı öldüren büyük mücahid Halid el-İslâmboli'nin adı Halit İstanbuli değil, Halid el-İslamboli'dir. Bu nedenle sen Konstantiniyye'nin İslâmî adını söylemek istediğinde İslâmbol de, İstanbul deme.

Konstantiniyye şiddetli muharebeler ve büyük zorluklarla feth olundu. Herakliyus İstanbul'un içinde öldürüldü. O erkekçe

savaşıp öldürüldü. Keşke günümüzün idarecileri de hristiyan Konstantin gibi müslüman düşmanlarına karşı mukavemet edebilseler. Evet, İstanbul fethedildi. Ya Roma. İnşallah Roma da feth olunacaktır. Yanımızda Yahya el-Adl bulunuyor. Bu inşallah İtalya'nın valisi olacaktır. (Yahya İtalya'dan gelip İslâmî cihada katılanlardan biri).

Bir Fransız hristiyan yazar, yeni yayınladığı kitabında şöyle diyor: **"İki bin yılından önce Fransa ve İtalya'da İslâm büyük ölçüde yayılacağını zannediyorum"**, Bu zat on üç yıl içinde İslâm'ın Fransa ve İtalya da büyük oranda yayılacağı kanaatinde, vakıa Komünist Partisinin fikir babası Roger Garaudy, meşhur Fransız doktoru Moris Bukay ve Kaptan Kusto'nun müslüman olmalarına dair haberler batıda büyük çığlıklara vesile oldu. Batı bunların İslâm olmaları ile büyük bir sarsıntı geçirdi.

Garaudy bir kaç kitap yazdı. Bunlardan biri de **"Batı Medeniyeti Bittiği İçin Artık İslâm Geliyor"** mahiyetindeki kitabıdır. Nitekim Bertnard Rüssel da; **"artık beyaz insanın rolü bitmiştir, İslâm geliyor"** sözünü söyleme mecburiyetinde kalmıştır.

Batılıların Afganistan'daki cihaddan korkmalarının temelinde de bu yatmaktadır. Onlar mücahitlerin Avrupa'nın göbeğine kadar dayanacaklarından korkuyorlar. Amerikalı bir profesör bu hususta yayınladığı bir kitabında şunları yazıyor: **"Yakında Afganlılar zafere ulaşacaklar, Avrupa'nın göbeğine dayanacaklar, Rusya'ya karşı da galip geleceklerdir. Bunlar Avrupa'nın ortasına dayanınca Amerika da Müslümanların ilerlemesini durdurmak için savaşa girmek mecburiyetinde kalacaktır."**

Amerika, Afgan cihadının durumunu ve ulaştığı neticeyi yerinde görmesi ve incelemelerde bulunması için eski

Cumhurbaşkanı Nixon'u Afganistan'a göndermişti. Nixon bu cihadın gücünü ve halkın **"la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, yolumuz cihad yoludur, kahrolsun Rusya, yaşasın İslâm"** sözlerini işitince; **"mücahidlerin çadırlarını ziyaret etmek istiyorum"** demiştir. İlgililer onu alıp Nasırbağ isimli bir zata götürmüşler. Nasırbağ beli bükülmüş ihtiyar bir piri fani. Nixon tokalaşmak için elini uzatır. Adam tokalaşmaz. Pakistanlılar; **"bu Amerika Cumhurbaşkanı Nixon"** derler. Günlük yiyeceğine dahi sahip olamayan bu adamın bu tavrına şaşarlar ve ona: "Bu Nixon'dur, Nixon. Sen Nixon'u tanımıyor musun?" Bu piri fani şu cevabı verir: "Bu necistir, kâfirdir. Ben ona selam vermek istemiyorum." Bakınız İslâm'ın azametine. Bir ihtiyar göçmen aylarca içinde kalabileceği bir çadırı alabilmesi için

Suud yeşil hilalinin önünde kuyruk tutmuş biri. Fakat Nixon'la selamlaşmayı reddediyor. Başka bir adam ilerler ve Nixon'a; **"Neden sizler Filistin'deki Müslümanların aleyhine yahudilerle beraber oluyorsunuz"** diye sorar. Nixon da; **"Bu gariban halk da mı bunu biliyor? Mescid-i Aksa bunları yahudinin aleyhine sevk ediyor"** der. Dehşete kapılır ve **"Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum"** diye ısrar eder. Gider görür ki savaş ciddi bir savaş. Medyanın şişirmeleri değil, basının saptırmaları değil! Nixon Amerika'ya döndüğünde basın toplantısı yapar, bir yandan insanları müjdeler, diğer yandan uyarır. Gazeteciler kendisine; "Filan problemi ne yaptın?" diye sorunca Nixon:

- **"İt's easy (bu kolay)"**

- **"What the solution you have prepared? (Bunun için nasıl bir çözüm hazırladınız)"** diye sorulunca;

- **"İt's easy (bu basit)"** der. Bu defa kendisine;

- **"What is the problem (o halde asıl problem ne?)"** diye sorulunca Nixon:

- **"İslam is a problem (Asıl problem İslam)"** diye cevap verir.

Nixon devamla **"Amerika'nın Afgan cihadını sona erdirip İslâm'ın ilerlemesini durdurması için Rusya ile işbirliği yapması gerekir"** der. Nixon bunu basın toplantısında ilan eder.

Ey gençler! Bunlara uyanın, tedbirinizi alın, daha önemsiz şeylerle uğraşarak enerji ve vaktinizi kaybetmeyin. Bakıyorum ki küçük bir genç çıkıp geliyor. Herhangi bir kitaptan bir-iki kelime öğrenmiş. Afganlının boynunda bir muska veya bir boncuk gördüğünde hemen memleketine dönüyor ve milletine: **"Aman bunlar müşrikler"** diye velvele koparıyor. **"Bunlara zekât verilmez.**

Bunlar şöyle şöyleler. Hırsızdırlar" gibi laflar diyor. Bütün mesele bir Afganlının boynunda bir boncuk görmüştür. Bizim mücahid (!) büyük bir şey keşfetmiştir. Oradaki cihadın cihad olmadığını ortaya çıkarmıştır. Vay haline. Mesela Davet ve Cihad üniversitesinde okuyan bir gençle konuşuyordum. Ona dedim ki;

- **"Arapların gelip siz Afganlılarla birlikte burada cihada katılmaları zaruridir."** O da bana şu cevabı verdi:

- **"Peki, Araplar bizi müşrik diye adlandırmıyorlar mı?"** Vallahi ben Arap Yarımadası'ndan gelen bir hocanın riyaseti altında Arap dili kursları alıyordum. 20–30 gün kadar devam etti. Tabi günlüğüne bir riyal alıyordu. Bu adam cihad etmedi. Silahı bile eline almadı. Ben ona: **"Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?"** diye sordum. Hoca: **"Açıkçası Afganistan da cihad diye bir şey yok. O sadece müşrik Afganlılarla**

inkârcı Ruslar arasında bir savaştır," cevabını vermişti.

Yine Arap Yarımadası'ndan gelen bazı gençler bana şunları anlattılar, Maşallah çokça ilim (!) okumuş üstadlardan birine; **"Sen Afgan cihadı için bağışta bulun"** demişler. Hoca; **"ben yüz riyali çıkarır yakarım, Afgan cihadına göndermem. Çünkü bu müşrik Afganlılarla inkârcı Ruslar arasındaki bir savaştır"** cevabını vermiştir.

Yine gençlerden biri hayata atılır atılmaz para toplamış, Afgan cihadı için buraya gelmiş. Bazı insanlar ona "sınıra yakın olan Hoca Celaleddin'in yanına git. Şimdi araba gelir, seni Celaleddin'e ulaştırır, getirdiğin emaneti ona verirsin. Şeyh Celaleddin hoca yedi seneden beri savaşıyor. Şu şu savaşlara katıldı ve şöyle şöyle şeyler yaptı." Bunu duyan genç gayrete gelir, arabaya biner, Celaleddin hocanın yanına gider, hoca onu misafir

eder, gereği gibi ağırlar. İkinci gün genç Peşaver'e döner, getirdiği bir milyon rupiden bir kuruşunu dahi Celaleddin hocaya vermez. Ve der ki: "Bunun inancı sağlam değil, ondan vermedim." Bakın bu gencin haline. Ne büyük bir şey icad etmiş. Adamın inancının sağlam olmadığını anlamış. Keşke sen o iki kelimeyi okumasaydın. Biz de senden kurtulmuş olurduk. Din hakkında iki kelime biliyor, Allah'ın kendisi ile dinini aziz kıldığı cihad aleyhinde hüküm vermeye kalkışıyor. Bu hükmü veren genç ayak ayaküstüne koyup oturur, sütlü kahve içer. Cihad edenler için de; "bunlar müşrikler, en azından bid'atçılar, akideleri fasit ve sapıklar" der.

Müslümanlar bin bir türlü çile ve meşakkatten sonra böyle bir cihadı başlatıp sürdürmeyi başardılar. Bununla uzak ve yakından alakası olmayan insanların gelip cihad aleyhinde sorumsuzca konuşmaları

adeta arap masallarında anlatılan şu kadının çocuğunu tebrik etmeye gelen kadının durumuna benzer: Kadın kırk yıl yaşar, çocuğu olmaz. Sonra Allah ona bir çocuk lütfeder. Kadın için o çocuk her şeydir. Bütün dünyadan daha değerlidir. Sanki güneş onun alnına doğuyor, ay onun başında bulunuyor hisseder. Başka bir hanım gelip onun bu çocuğunu tebrik etmek ister. Ve o kadına: "Niçin bu çocuğun gözleri büyük değil, bu çocuğun gözleri ne de küçük" der.

Evet, bizler yürüye yürüye tabanlarımız delindi. Ağlaya ağlaya gözlerimiz kör oldu. Nihayet İslâm uğrunda savaşan bir devlet gördük. Sevincimizden uçtuk, şimdi gelir birileri; **"bu da ne? bu adamların inancı bozuk"** şeklinde konuşur. Adeta **"bu çocuğun ne de küçüktür"** diyen kadına benzer. Biz değil ki gözleri küçük çocuk, gözleri şaşı olanı da bulamadık, kör olanı

da. Kör çocuk da bulsak büyük bir nimet sayacağız. Çünkü ondan başkası yok. Evet, tek çocuğu olan havadan nem kapar. Her an için **"aman Rabbim bunu koru"** der.

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

(NOT) (1) Copernic; 1473–1543 yılları arasında yaşamıştır. Polonyalı bir astronomi bilginidir. Yeryüzünün bizzat kendi çevresinde ve güneşin etrafında döndüğünü ispatlamıştır. Böylelikle eskiden devam eden **"yeryüzü sabittir, güneş yeryüzünün etrafında dönmektedir"** düşüncesini değiştirmiştir.

(2) Galile; 1564–1642 yılları arasında yaşamıştır. Zamanının matematik, fizik ve astronomi âlimlerinin ileri gelenlerindendir. italyan asıllıdır. Yeryüzünün güneşin

etrafında döndüğünü keşfetmiştir. İnsanların ateşini ölçen dereceyi icad etmiştir.

(3) Biruni; 973–1048 yılları arasında yaşamıştır. Havarzin kentinin çevresin de doğmuştur. Fars asıllıdır. Eserleri arapçadır. Matematik, astronomi, tıp, tarih, Yunan ve Hind bilimlerini tahsil etmiştir)

Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur

Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat! Afgan cihadına darbe vurmak için çok uğraşılar sarf etti ancak hiçbir şey yapamadan yüce Allah onun canım aldı. Allah'a hamd olsun. İlk olarak devletlerin birleşmesi görüşünü ortaya attı. Afganistan'ın kurtulması için İslâmî birleşme önerdi. Bunu inşallah başka bir bölümde veya Afgan cihadının tarihinin anlatıldığı başka bir yerde tüm boyutlarıyla açıklayacağım. Afgan cihadı nasıl başladı,

nasıl gelişti hizipler nasıl oluştu ve nasıl bir sonuca ulaştılar tüm bu soruların cevabım veren kapsamlı bir şekilde izah edeceğim.

Dördüncü Hadis:

Müslümanların yeryüzüne hâkim olacaklarını beyan eden hadislerden biri de el-Bâni'nin zikrettiği hadistir. el-Bani, Allah ömrünü uzun eylesin, ilmi ile bizleri faydalandırsın ben kendisinden hadis öğrenen talebelerinden biriyim. Gerek inanç hususunda gerekse nasları araştırıp sahihlerini ayıklama konusunda kendisinden çok istifade ettim.

Ondan aldığım terbiyenin gereği zayıf bir hadis gördüğümde tüylerim ürperir. Kitaplarıma gücümün yettiği kadar zayıf hadis koymam. Evet, ben ondan (Allah mükâfatını versin) birçok hayır aldım. Ancak fıkha ait görüşlerinden çoğuna katılmıyor ve onları almıyorum. Çünkü o fıkhi görüşlerinde

çok garip görüşler zikrediyor. Fakat hadis ilminde bugün yeryüzünde hocamız el-Bâni'den daha bilgili biri olduğunu sanmıyorum. Maşallah inancı da böyledir. Bütün bunlara ilaveten el-Bâni hiçbir tağuta boyun eğmemiş ve hiçbir tağuta yumuşaklık göstermemiştir. Allah'ın ayetlerini az bir değere satmamıştır.

el-Bâni fıkhi bir görüş zikrederse ben onu kabul etmem. Fakat herhangi bir sahih hadis hakkında sahih derse onu baş tacı ederim. Vakıa el-Bâni bugün yaşayanların içinde en büyük muhaddistir. Onun Camiu's-Sahih adlı kitabı devamlı yanımdadır. Yolculukta olsun ikamet halimde olsun onu elimden bırakmam. Bir nüshası evde bulunmakta, bir nüshası da burdadır. Diğer yandan İmam Suyuti'nin telif ettiği el-Camiu's-Sağir isimli hadis kitabı en değerli alfabetik hadis sıralayan kitaplardandır. Ona baktığınızda hadisin

sahih veya sahih olmadığını kısa bir zamanda öğrenebilirsiniz.

Evet Şeyh el-Bâni'nin zikrettiği dördüncü hadiste, Peygamber (sav) şöyle buyurmaktadır; **"Sizde peygamberlik dönemi Allah'ın dilediği kadar devam edecek, sonra Allah, onu bitirmeyi dileyince sona erdirecek. Daha sonra peygamberlik metodu üzere hilafet olacaktır. Hilafette Allah'ın dilediği kadar devam edecek sonra Allah onu bitirmeyi dilediğinde onu da bitirecektir. Daha sonra ısırıcı** (iktidara dişlerini bir şey üzerine kenetleyip tutarcasına sarılan, insanları hayvanlar gibi ısıran) **krallık olacaktır. O da Allah'ın dilediği kadar kalacak, daha sonra onun da sona ermesini Allah dileyince onu da kaldıracaktır. Bundan sonra ise zorba iktidar olacak, Allah'ın dilediği kadar kalacak, sonra Allah, onu da gidermeyi dileyince onu da giderecektir. Daha sonra**

ise tekrar peygamberlik metodu üzerine hilafet olacaktır." Rasulullah bunu söyledikten sonra susmuştur.(Bu hadisi İmam Ahmed Müsned'inde rivayet etmiştir)

Yeryüzünde son nizam hilafet nizamı olacaktır. Başka bir rivayette şöyle denilmektedir; **"yeryüzünü tamamen İslâm kaplayacak, yeryüzü hayırlarından her şeyi bitirecek, sema hayırlarından her şeyi boşaltacaktır."** Yüce Allah'tan İslâm'a ve Müslümanlara yardım etmesini dileriz. İnşallah bu din zafer bulacaktır. Ben bunu sizlere müjdeliyorum.

Üstad Seyyid Kutup "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını yazdığında sakallı hiçbir genç yoktu veya tesettürlü bir genç kıza rastlanmıyordu. Seyyid Kutup bu kitabını zindanların karanlıklarında yazmıştı. Ben Üstad Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabını okuduğumda üstadın hayallere kapıldığını veya rüya gördüğünü

zannetmiştim. Seyyid Kutub'un bu ifadelerine inanamamıştım. Subhanallah! Seyyid Kutub'un şahadetinden dört yıl sonra Abdunnasır ölüyor yerine Enver Sedat geliyor ve halkın üzerindeki baskıyı kaldırıyordu. Halk aziz ve celil olan yüce Allah'a dönüyordu. Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabı basıldığında Kahire Üniversitesindeki 120 bine yakın talebeden bir kız dahi tesettürlü değildi. Sadece Seyyid Kutub'un kız kardeşinin Mediha isimli kızı şer'i tesettürlü idi. Şu anda ise aynı üniversitedeki 120 bine yakın erkek ve kız talebelerden onbinlercesi tesettürlüdür veya gençleri sakallıdır. Özellikle tıp, eczacılık, mühendislik gibi fenni fakültelerde İslâm daha fazla yayılmıştır. Çünkü genelinde zeki olan insanlar bu dini benimser ve ona gönül verirler. Geri zekalılar ancak dünyayı ona ve ahirete tercih ederler.

Evet, Seyyid Kutub'un bu kitabını okuduğumda söylediklerinin gerçekleşeceğine inanamamıştım. On küsur sene sonra ise 1980'li yıllarda "İslâm ve Beşeriyetin Geleceği" isimli bir kitapçık yazdım ve bu kitapta; "Allah'ın izni ile İslâm gelmektedir, tüm beşeriyete bir gün mutlaka hükmedecektir" diye yazdım. Tabi ne kadar karanlıklar insanların yol almasına engel olursa olsun bu dinin geleceğini dört şeyin müjdelediğini beyan ettim. Bunlar da:

1. İnsan fıtratına uygun düşen tek din bu dindir.

2. Batı kültürü çökmüştür.

3. Kur'an ve Sünnette dinin hâkimiyetine dair müjdelerin bulunması.

4. Hayat gerçeği içinde görülen müjdeler ve cahiliyeyi bırakıp huzuru kalp ile Allah'a yönelen İslâmî uyanışın ortaya çıkışı.

Bu gerçekler İslâm dininin gelecekte beşeriyeti aydınlatacağını bizlere müjdelemektedir. Tekrar konumuza dönelim;

Allah Teala buyuruyor ki: "Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka Rabler edindiler" Ayet-i kerimede geçen "el-Ahbar" lafzı "hibr" veya "habr" lafzının çoğuludur ve "âlim" manasınadır. Bu nedenle Abdullah bin Abbas (ra)'ya da bu ümmetin hibri veya habri denilmiştir. Yani bu ümmetin âlimi, bilgini demektir. Âlimlerin hibr veya habr diye isimlendirilmelerinin sebebi onların sözü güzelleştirmeleri, tanzim etmeleri ve mükemmel bir şekilde aktarmalarındandır. Bu nedenle âlimin kullandığı mürekkebe de "hibr" denilmiştir. Mürekkebin okkasına da âlimler kullandığından hibr denilmiştir. Ayette geçen ruhbandan maksat ise hristiyanların abidleridir.

Vakıa Kur'an-ı Kerim'in üslubu çoğunluğun vasfını göz önünde bulundurarak vasıflandırmak istediği şeyleri çoğunluğun vasfı ile vasıflandırır. Yahudilerde ilimde ileri giden âlimler çok olduğu için onların din adamlarından bahsederken ilimde ileri giden anlamına gelen "ahbar" ifadesini zikretmiştir. Buna mukabil Hıristiyanlarda ibadet daha fazla yaygın olduğundan onların din adamlarından bahsederken çokça ibadet edenler manasına gelen "ruhban" ifadesini zikretmiştir. Aslında hristiyanlık, insanları Allah'a kulluk etmek ve O'na ibadet yapmak için gelmiştir. Çünkü Roma Devleti'nde zulüm, eğlence ve iğrençlikler çoğalmıştı. Isa (as) Roma Devleti'nin en ilerlediği ve en güçlü olduğu bir tarihte doğmuştu. Roma Devleti vatandaşları yiyecek, içecek ve giysilerinde aşırı zevk ve sefaya dalmışlardı. Oyun ve eğlence onların

hayatında en önemli yeri alıyordu. Hatta onlar, oyun ve eğlenceyi çokça sevdiklerinden insanların aslanlar tarafından parçalanıp öldürülmelerinden zevk alacak kadar sefih bir dereceye düşmüşlerdi. Roma Devleti'nin ileri gelenlerinin toplantı ve eğlence yerleri olan mekânlar çokça yayıldı. Oralarda aslanların esir alınan insanları nasıl parçaladığını izliyorlardı. Esirleri getirip bir sahaya hapsettikten sonra üzerlerine aslanı salıveriyorlardı. Aslan o esirin kafatasını parçalarken veya vücudunu koparırken kahkahalar atıp gülüyorlardı. Evet vahşetin bu derecesine varmışlardı. O nedenle Bizans Devleti'nin kalıntılarında tiyatroların büyük bir yeri vardır. Ne yazık ki bugünkü Avrupa ve Amerika medeniyetleri Roma medeniyetinin bir uzantısı ve halkasıdır. Bu nedenle Amerikalılar kovboy filmlerini çok severler. Çünkü Amerikalılar insanlara işkence

etmekten zevk alırlar. Bunu esirleri aslanların pençesinde parçalatan ataları Romalılardan miras almışlardır. Diğer yandan Amerika ve Avrupalılara göre hayat demek şehvani arzuları doyurmak, nefsin bütün istediklerini ona temin etmek demektir. Bu da kendilerine Roma imparatorluğundan kalan bir mirastır. Romalılar şehvani arzulara o derece dalmışlardır ki alkolik Roma'da en çok içki içmekle meşhur olan Bacchus isimli bir ayyaşı içki ilahı edinmişlerdir. Yine Roma'nın en meşhur fahişesi olan Zient'i güzellik tanrıçası edinmişler, Afrodit'i (Aphrodite) de aşk tanrısı edinmişlerdir. Hâlbuki bunların efsanelerine göre Afrodit üç tanrı ile zina etmiş ve Kiyobit isminde bir çocuk doğurmuş, bu çocuk da aşk tanrısı olmuştur. Diğer yandan Broznof ise mukaddes ateşin koruyucusudur. Broznof'nun hikâyesinde; onun nuru ve hakikati araştırdığı,

neticesinde tanrıların nurlarından bir şey öğrenmeye yaklaştığı, onlardan bir şey aldığı bunun üzerine tanrılar bunu alıp belli bir yere attıkları, elini kolunu bağladıktan sonra kuşları ona musallat ettikleri, kuşların da gündüzleyin onun gözlerini ve beynini yedikleri, geceleyin tekrar tanrılar onun yenilen yerlerini iade ettikleri ta ki ikinci günde de kuşların gelip onu yeyip ondan intikam almış olsunlar, şeklinde efsaneler anlatılmaktadır.

Yine Romalılar Zeus'u da tanrılar tanrısı kabul etmişler onun Olympos (Olimpos) Dağı üzerine egemenlik kurduğunu kabullenmişlerdir. Bu tanrı onlara göre, geceleri insanların gözünden uzak bir şekilde zina etmektedir. Bugün Olimpiyat oyunları bu efsaneden kaynaklanmaktadır.

İşte Avrupa medeniyetinin özü budur. Avrupa medeniyetinin özü; ilahları insanlardan daha alt seviyede kabul eden

Roma medeniyetinin özüdür. Romalılara göre tanrı fuhuş eder, gerçeği ve aydınlanmayı araştıran insandan intikam alır velhasıl ilahlar yapıcı değil yıkıcıdır. İşte bu modern Avrupa medeniyeti eski Yunan Medeniyeti'ni miras almışlardır.

Amerikalılar, Avrupa'nın memleketlerinden sürgün etmek istedikleri caniler ve eşkıyalardır. Bunlar memleketlerini terk edip Amerika'ya göç etmişlerdir. Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesinden sonra toplumda sapık tabiatlı olan insanlar oraya göçtüler. Yeni keşfettikleri topraklarda yaşayan bir halk buldular. O halkı kırıp geçirdiler, öldürüp yok ettiler. Onlardan sadece birkaç milyon geri kaldı. Bunlar da Kızılderililer veya İspanyol asıllı insanlardı. Bu insanlar Colerado, İndiana vb. yerlerde bırakıldılar. Bunlar sadece müzelik insanlar olsun diye bırakıldılar. Amerikalı ziyaretçilere; "işte bu toprakların eski sakinleri bu

insanlardır, onları öğrenmiş olun" denilmesi için bırakıldılar.

Evet. Avrupa medeniyeti işte bu düşünceler üzerine kurulmuştur. Kendilerine karşı çok nazik, çok efendi fakat başka halklara karşı acımasız, gaddar ve ezici bir ruh taşımaktadırlar. Mesela Amerikalılar kendi ülkelerinde, kendilerini adeta melekmiş gibi iyi kimseler, güzel huylu kimseler olarak tanıtırlar. Aynı şekilde Avrupa ve İngiltere insanları da öyle... Avrupalılar İkinci Dünya savaşından sonra tamamen çözülüp şehvani arzularının peşinde koşan, şehevi arzulardan başka hiçbir şeyi düşünmeyen kimseler olmadan önce de böylelerdi. Bu seviyeye vardıktan sonra içlerinden Beatles, hippi sınıfları türedi. Seviyeleri daha da düştü. Evet, Avrupalılar kendi ülkelerinde melek, diğer yerlerde vahşi canavardırlar.

Örneğin bir İngiliz kendi memleketinde kuyruğa girip sabırla otobüsü bekler. Bir insanın ayağına basacak olsa dakikalarca özür diler, nezaket gösterilerinde bulunur. Fakat aynı İngiliz hasbelkader Filistin'e veya Hindistan'a bir subay olarak yahut bir İngiliz delegesi olarak ya da İngiliz İstihbaratında bir işçi olarak gidecek olursa memleketinde çok nazik olan bu İngiliz adeta yırtıcı canavar olur. Bu tarih boyu böyle olmuştur. Değişen bir şey yoktur. Eski roma kültürüdür. Sırf Romayı yüceltmek ve onun hegemonyasını korumak için bütün milletlerin mallarını ve kanlarını emmekten zevk alan Roma kültürüdür. Bakarsın ki Filistin'deki bir İngiliz silahını denemek istediğinde karşıya cansız bir hedef dikip ona nişan alarak denemesi yerine Filistinli bir insanı hedef alır ve onda atıcılığını öğrenmeye çalışır.

Batılılar kendi ülkelerinde çok emin, birbirlerinin mallarına, birbirlerinin hukukuna riayet eden insanlardır. Mesela İngiltere'de sabahleyin çeyrek dolara Times Gazetesini satan insan gazeteyi satın alacak kimselerin posta kutularına koyar, akşama dönüp paralarını topladığında koyduğu gazetelerin tam değerini kutularda mevcut bulur. Ne bir kuruş eksiktir ne de fazla... Gazeteyi alan İngiliz parayı koyar, gazetesini alır. Ama böyle bir İngiliz Filistin'e geldiğinde oradaki herhangi bir eve girerse evdeki bütün yiyecek maddelerini birbirine karıştırır, yetmemişçesine üzerlerine gaz döker ve yakar.

Annemin bana anlattığı gibi İngilizler evlere zorla girerlermiş, ailenin büyüğünü alıp bağlarlarmış, belli meblağ para ödeyinceye kadar kendisine sopa atılırmış. Adamın parası yoksa hanımı gelir küpe ve bileziklerini İngilizlere teslim edermiş ki

kocasını kurtarabilsin. Bakınız bu hususta Lawrence (I) neleri itiraf ediyor.

(1) Bu Lawrence I. Dünya Savaşı'nda resmen taç giymeyen Arap kralı kabul edilmiştir. Lawrence Türklere karşı Arapların ayaklanmalarını sağlamıştır. Bu kişi bölgede İngiliz İstihbaratının en meşhur adamlarından biridir.

Lawrence **"Yedi Hikmet Direkleri"** isimli eserinde şunları söylüyor: **"Ben giriştiğim otuz savaşta da şereflilerin kanının akmadığından dolayı iftihar ediyorum. Evet bu savaşlarda hiçbir İngiliz kanı akmamıştır. Çünkü benim için bir İngiliz askerinin kanı idare ettiğimiz bütün halkların kanından daha üstündür. Bana göre bir İngiliz askeri bütün halklardan daha üstündür. Bu nedenle ben katıldığım otuz savaşta herhangi bir şerefli İngiliz kanının akmamasından dolayı cidden gururluyum."**

İngiliz subayları Hindistan'da atlarına binecekleri zaman atın üzengisine basmaz bunun yerine bir Hintli gelir rükua kapanırcasına durur ve İngiliz subayı onun sırtına basarak atına binerdi.

Almanya, Malta adasından mayın döşeyerek geri çekilmişti. İngilizler Almanya'nın çekilmesinden sonra Malta'yı işgal etmeye çalıştılar. Ordular normalinde geri çekildikleri bölgelere mayın döşerler. İlerleyen ordularda bu mayınları patlatmak için normalinde eşek veya koyun yahut köpek sürüsünü mayınlı alanın üzerine sürerler, mayınlar patlar ve bölgeyi temizlemiş olurlar. Fakat İngilizler için İngiliz olmayanlar bu hayvanlardan daha adi ve daha ucuzdur. Bu nedenle Almanların çekilmesinden sonra İngilizler eşekleri satın alıp mayınları patlatma yerine kendilerinin müstemlekesi olan Hindistan'ın bir taburunu önlerine kattılar. Şerefli İngiliz kanını (!)

korudular. Ertesi gün İngiltere'de bütün gazeteler **"Malta'ya hiçbir zayiat vermeden girdik"** diye yazdılar. Hâlbuki İngilizlerin önünde bir Hind taburu tamamen imha olmuştu. Bu Avrupalılardan beklenilen bir tavırdı. Çünkü onlar şehvet, cebir ve işkencelerden zevk alma esasları üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçılarıdırlar. Bunları onlardan miras almışlardır.

İdi Amin'in Devrilişi ve Yapılan İnkılabın İçyüzü

Uganda devletinin müslüman başkanı İdi Amin'in yönetimden devrilişini ve Uganda inkılabını anlatmak istiyorum. İdi Amin müslüman bir adamdır. Kültürlü birisi değildir ancak yiğit bir komutandır. O anda ordusunun başkomutanı idi. Daha sonra devlet başkanlığına geldi. Kendisinde askerliğin bir eseri olan izzet ve şeref anlayışı

vardı. Zilleti ve boyun bükmeyi kabullenemeyen bir şahsiyete sahipti. Uganda'da bir avuç dolusu İngiliz'in Ugandalı elit tabakayla işbirliği içerisinde halkın kanını emdiklerini gördü. Onlara göre halkın tamamı adeta bir eşek sürüsünden ibaretti. Yahudiler de buna inanırlar. Ellerinde bulunan tahrif edilmiş Tevrat'da şu cümle yazılıdır: "Diğer halklar Allah'ın seçtiği halk olan yahudilere hizmet etsinler diye eşekler olarak yaratılmışlardır. Her eşek telef olduğunda başka bir eşeğe bineriz." Yahudiler protokollerinde bunu anlatırlar. İngilizler de insanlara bu gözle bakarlar. Bütün insanlar kırmızı yüzlü büyük İngiltere'nin kırmızı yüzlü insanlarına hizmet etmek için var olmuş eşeklerdir.

İngilizler içinde hristiyanların da bulunduğu Afrika'daki bir devlete müslüman bir yöneticinin gelmesini içlerine sindiremediler. Çünkü bu durum dünyada

yaşanan genel kaidelere tersti. Herhangi bir yerde % 10'u bile hristiyan olsa oranın idarecisi hristiyan olur. Batılıların adalet anlayışı budur. Herhangi bir yerde küçük çapta dahi hristiyan bulunsa misyonerlerin orduları mutlaka orayı karargâh ederler.

Mühim olan İdi Amin'in, memleketini bu insanlardan temizlemek istemesidir. İdi Amin'in içinde batılılara karşı frenleyemeyeceği kadar öfke doluydu. Bu nedenle İdi Amin İngilizlerin başkent Kampala'nın en güzel mahallesinden çıkıp gitmelerini emretti. Mahallelerine el koydu. Onlardan iyice öcünü almak için belli insanların sırtlarına binilmesini emretti. Televizyonlar gelip çekimler yaptı. Misyonerleri kovdu, diğer bütün batılıları Uganda'dan uzaklaştırdı. Fakat batılılar fazla vakit geçirmeden o zamanki Tanzanya'nın yöneticisi batılı papaz Julios Niriri'yi devreye geçirdiler.(1)

(1) Aslında bu Tanzanya devleti iki devlet birleştirilerek oluşturulmuştur. Bunlardan biri Zencibar, diğeri Tancanika idi. Zencibar'ın halkı hepsi müslümandır. Fasih arapça konuşurlar. İdarecileri de aslen Yemen'in Uman kentinden olan müslüman biri idi. Batılılar Zencibar'dan Arapça'yı ve İslâm'ı silmek istediler. Orada sosyalizm ve komünizm ismi altında devrim yaptırdılar. Yeni gelen yönetim binlerce Zencibar halkını kesip doğradı. Zencibar'dan tamamen İslâm'ın izlerini silmek için orayı putperest ve hristiyanlardan oluşan Tencenika ile birleştirip yeni devlet yapmaya giriştiler. Böylece Zencibar'ı haritadan sildiler, birleşen iki devlete yeni ad olarak Tanzanya ismini koydular. Başlarına da Julios Niriri isimli bir misyoneri getirdiler. Hafızam beni yanıltmıyorsa hatırladığım kadarı ile bu Julios aslında müslüman baba anneden doğan müslüman bir çocukmuş.

Kiliseler bunu alıp eğitmiş, Muhammed olan ismini değiştirip Julios ismini koymuşlar. Sonra onu hristiyanlaştırıp memleketine yönetici olarak göndermişlerdir. Evet Julios Niriri Uganda'yı yutmaya ve oranın yöneticisi olan İdi Amin'i düşürme planlarını kurmaya başladı. İdi Amin bunu hissetti. İdi Amin olaylar karşısında pazılarını çalıştıran askeri biriydi. Tanzanya'nın kendilerini işgal etme planlarını duyunca kendi ordusunu hareket ettirdi, Tanzanya'nın bir bölümünü işgal etti. Oranın başkenti olan Darusselam'a yaklaştı. Darusselam'da teslim olma beyaz bayrakları hazırlanıyordu. Fakat batı kaynadı. Yaygaralar koparıldı.

Amerika, bölgedeki jandarması Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'a "Sen ne duruyorsun?! Harekete geç ve İdi'yi Tanzanya'dan geri çıkart" emrini verdi. Enver Sedat; "Baş üstüne efendim, emredersiniz. Ben bunu halkım için yapıyorum" deyip

devreye girdi. Enver Sedat yaveri mahiyetinde olan zamanındaki Sudan cumhurbaşkanı Cafer Numeyri'yi İdi Amin'e gönderdi. Numeyri'ye; "Sen Afrika Birliği'nin başkanısın. Devreye gir. İdi Amin'i geri çektir" dedi.

Afrika Birliği Başkanı Numeyri, İdi Amin'e Tanzanya'dan geri çekilmesini bildirdi. İdi Amin;

- **"Bunlar Uganda'yı işgal etme hazırlığındalar. Bu nedenle onlara karşı savaşıyoruz,"** cevabını verir. Numeyri;

- **"Hayır, ben kendi tarafımdan sınırlarınızın korunacağına kefil oluyorum"** dedi.

Bunun üzerine İdi Amin Tanzanya'dan geri çekildi. İdi Amin geri çekildiğinin ikinci günü, Mısır ve Cezayir uçaklarının ani baskınlarıyla yönetimden düşürüldü ve Uganda devletinin yönetimine hristiyanlar

hakim oldu. İdi Amin'in yönetimden düştüğü yaklaşık yedi yıldan beri Uganda'da müslümanlar caddelerde boğazlanmaktadır. Akıl almaz işkence ve zulümlere tabi tutulmaktadırlar.

Uganda'da bu hadiseler olduğu sırada yaşlı bir İngiliz kadın kaybolmuştu. İngiliz ve Batı gazeteleri çatışmalarda kaybolan bu ihtiyar kadından manşetler halinde günlerce yazarlar. Ancak Uganda sokaklarında akıl almaz şekilde boğazlanarak, zulümlere ve işkencelere tabi tutularak öldürülen onbinlerce müslümandan tek kelime yazmazlar..!

"Ormanda bir kişi öldürülür affedilmez bir cürüm olarak değerlendirilir. Bütünüyle bir halk öldürülür, Tartışmaya açık bir olaydır, denilir."

Mısır devleti başımıza çok hayırlı çoraplar ördü. (!) Bizi bu tür davranışlarına

eskiden beri alıştırdı. Müslümanları boğazlayan dünyada ne kadar İslâm düşmanı var ise Mısır yönetimi hep onların yanında yer almıştır. Mısır hükümeti Müslümanları yok eden tağutların yanında bulunmuştur her zaman! Örnek mi;
- Bangladeş Pakistan'dan ayrıldığında Hind askerleri Bangladeş'e doğru ilerliyor ve Hind uçakları Bangladeş'i bombalıyordu. Fakat bu uçaklar benzin ikmallerini Mısır'ın başkenti Kahire'de sağladıkları yakıtla yapıyorlardı.

- Yine Mısır, Yugoslavya'daki Müslümanların aleyhine general Tito'nun yanında yer almış, Müslümanların aleyhine bulunmasını tekrar bizlere göstermiştir.

- Yine Mısır, Rusya'daki Müslümanların aleyhine devamlı Rusya'nın yanında yer almıştır.

- Mısır, Kıbrıs'taki Müslüman Türklere karşı yine orada bulunan hristiyan kâfirlerin

önderi Başpiskopos Makarios'un yanında yer almıştır. Vallahi Mısırlılardan Kıbrıs'taki müslüman Türkleri kesme olayına katılan biri bana şunları anlattı; "ne kadar mescit yıktığımı bilemiyorum." Evet... Mısır ordusu bizi bu tür güzel huylarına (!) alıştırmışım Nerede bir müslüman görülürse onu kesenlere yardıma koşmuştur.

- Ahmedu Bello Kuzey Nijerya başbakanı idi. Onun vasıtası ile yarım milyona yakın Nijeryalı müslüman olmuştur. Ahmedu Bello'nün Kuzey Nijerya başbakanlığına gelmesi ile birlikte Nijeryalılar İslâm'a yöneldi. Çünkü Ahmedu Bello dinine sadık bir müslümandı. Bu nedenle onu İslâm Alemi Birliği Teşkilatına üye olarak almışlardı. Başbakanlığa geldikten sonra Kuzey Nijerya'daki İsrail konsolosluğunu kapattı. İsrail büyükelçisini ülkeden kovdu. (Aslında İsrail Afrika'yı öyle avucunda tutmakta ki onun kanını

sömürmekte ve Afrika'ya bir kısım yahudi kızlarını sunarak hükmetmektedir. Mesela Lomambo gibi bazı kişilere bir yahudi kızı gönderirler, kız Polonyalı sarışın, mavi gözlü biridir. Sekreter olarak bulunur. Çünkü kız daktilo kullanabilmektedir. Maalesef siyah insanlar daktilo yazmayı bilmezler. (!) Bu kız yolu ile memlekete hükmedilir. Bir Amerika veya İsviçre yahut Avusturya ya da Fransalı yahudi kız özellikle seçilip getirilir, devlet başkanına sekreter olarak verilir. Evet İsrail bu tür şeyleri yapar).

Ahmedu Bello Kuzey Nijerya'dan yahudileri kovdu. Afrika Birliği içinde onlara baskı yaptı. Hatta bir zaman İsrail Dışişleri Bakanı'nın uçağı transit olarak Nijerya'nın başkenti Lagos'tan geçtiği zaman İsrail Dışişleri Bakanı buranın caddelerinde gezme izni ister. Ahmedu Bello ona; **"halk senden önce caddeleri işgal etti"** der. Yine İsrail başbakanı Golde Meir Ahmedu Bello

ile görüşmek ister o da; "evet onunla görüşürüm ama bir şartla. Gördüğümde ona ateş etmek üzere" cevabını verir. Evet, bu sert mizaçlı insan ki yahudiler buna fanatik diyorlardı yahudi desiseleri önünde fazla yaşatılmaz. Bütün yahudiler bunun aleyhinde kampanyaya girişirler. İşte böyle bir adam henüz Kudüs düşmediğinde orayı ziyarete gelir. Ürdün hükümeti bu adamı havaalanında karşılamak için tek bir kişi dahi göndermedi. (Eh burası Ürdün! Hâkimiyet Yüce Saygıdeğer Krallığındır, göndermez, göndermez)(!) Ahmedu Bello; **"Zararı yok, inşallah Kudüs'ü fethedenler olarak geliriz"** dedi. Mekke'ye gidip umre yaptı. Tekrar döndüğünde Mescid-i Aksa'yı ziyaret etti, oradan da Mısır'a gidip Abdunnasır'ı ziyaret etti ve memleketine döndü. Fakat Ahmedu Bello'yu komplolar bekliyordu. Amerika, Fransa ve İngiltere Nijerya ordusundaki İrini isimli bir kişiyi

harekete geçirdiler. Bu Ahmedu Bello'yu öldürme planları kurdu. Nihayet bir gece onun evini kuşattı, onu dışarı çıkardı, parça parça kesti. Evini, çocukları ve eşi ile birlikte yaktı. Böylece bu devletler Nijerya'yı hristiyan birine teslim ettiler. Peki, burada Mısır'ın alışılagelen tavrı ne idi?

Kuzey Nijerya'da arap devletlerinden bir tanesinin diplomatik temsilcisi olarak görev yapan iyi niyetli bir adam bana şunları anlattı: "Afrika'nın lideri görüntüsünde bulunan Mısır başkanı Cemal Abdunnasır'a, hristiyanların Kuzey Nijerya'daki Müslümanları boğazladıklarını, Ahmedu Bello'yu öldürdüklerini haber vererek yardım talebinde bulunması için bir heyet oluşturduk ve Abdunnasır'a gönderdik. Heyet bir müddet bekledikten sonra Abdunnasır'la görüşebildi. Abdunnasır'ın, kendisinden yardım talebinde bulunmak için gelmiş olan heyete ilk söylediği; "Allah'a

hamd olsun ki sizleri bu gerici adamdan kurtardı!" sözü oldu. Bunu işiten heyet hiçbir şey konuşmadan geldikleri gibi geri döndüler."

Hülasa Avrupa medeniyeti; hegamonya kurma ve şehvani arzularını doyurma temelleri üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçısıdır. Avrupalıların aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinene düşman olmalarının ana sebeplerinden biri yukarıda zikredilen efsanelerdir. Yani tanrılar insanların gerçeklere yaklaşmasına engel olurlar, insan ise devamlı mücadele vererek onlardan gerçekleri çalmaya çalışır. Diğer sebep ise daha önce de belirtildiği gibi ortaçağlarda hristiyan din adamlarının insanlara karşı olumsuz tavır takınmaları ve onları dinden ve kiliseden soğutmalarıdır. Aslında bugün Avrupa'da bulunan hristiyanlık Hz. İsa'ya Allah tarafından gönderilen hristiyanlık dini değildir. Pavlos

isimli bir yahudi Hz. İsa'nın ortadan kayboluşundan sonra hristiyanlığı benimsediğini iddia etti. Neticede okuduğu Yunan felsefesi ile hristiyanlığı birbirine karıştırdı. Hz. İsa (as)'ya inen tevhid inancı ile Allah'a ortak koşma felsefesini birbirine karıştırdı.

Böylece Avrupa'ya hiçbir zaman tevhid inancı girmedi. Oraya hristiyanlığın girdiği ilk günden itibaren şirkle karışık bir itikad girdi. Diğer yandan Doğu Roma imparatoru ile hristiyanlar arasında büyük bir düşmanlık mevcuttu. Bizans imparatorlarından Adriyanos ve Trihan dönemlerinde Bizans şımarıkları, hristiyanları kesmede çok ileri gittiler. Doğuda bulunan bütün hristiyanları kesiyorlardı. Hristiyanlarla Roma imparatorluğu arasında anlaşma için hiçbir zemin yoktu. Devamlı mesele Avrupa'da da kötüye gidiyordu. Nihayet imparator Konstantin'in dönemi geldi. Bu

imparator, Roma İmparatorluğu'nun içteki iki hizbin rekabeti yüzünden yıkılmaya yüz tuttuğunu görünce Roma İmparatorluğu'nu kurtarmak için hristiyan dinini benimsemek istedi. Hâlbuki bu Konstantin hayatının sonuna kadar içki içer, zina eder ve diğer bütün melanetleri yapardı. Yani bu kişi kalben hristiyan olmamıştı. Onu sadece siyaseten benimsemişti. İmparator Konstantin hristiyanlığı kabullenince bu defa çevresinde bulunan adamları, bakanları ve diğer bürokratlar yüksek mevkilerde yer alabilmek için hristiyanlığa girdiler. Bunlar da eski hayatlarından herhangi bir şeyi değiştirmemişlerdi. Samimi hristiyan olanlar ise yöneticilerin ileri gelenlerinden hristiyanlık öğrenen bu sınıfların hristiyanlığı ifsad ettiklerini gördüler. Fakat onlar gelecekte hristiyanlık bu fitne fesada galip gelir ümidi ile ses çıkarmadılar. Böylece hristiyanlığa iki darbe indirilmiş oldu. Bunlardan biri yahudi

Pavlos'un hristiyan dinini kabul etmesi, diğeri de İmparator Konstantin'in hristiyanlığa girdiğini ilan etmesidir.

Vakıa yöneticilerin görünürde hristiyanlığa girmeleri onların neyini değiştirebilirdi ki? Çünkü onlar içki içerek ve fuhuş işleyerek yetişmişlerdi. İmparator'un hristiyanlığı kabul etmesi ile bir gün bir gecede onlar da hristiyan oldular.

İhlâslı hristiyanlar dinlerinin yönetimin potasında eridiğini ve çerçöpten ayıklanmasının güç olduğunu görünce bu defa hayata küstüler. İnsanlardan ayrılıp manastırlara çekildiler. Böylece hristiyanlığı da kral Konstantin'e bıraktılar, o da onunla dilediği gibi oynadı.

Hristiyanlığa indirilen üçüncü bir darbe de; hristiyanlığa menfaatperest insanların girmiş olmaları ve hristiyan dinine karşı samimi olan din adamlarının sertliği idi. Bir

taraftan din adamları gevşediler. Din ve kilise adına ticaret yapmaya kalkıştılar. Halka vergiler koydular. Onlara angarya işler yaptırdılar. Mesela herkesin haftada bir gün kiliseye ait arazilerde çalışmasını mecburi kıldılar. Ayrıca kiliseler halka karşı kralların yanında yer aldı. Onlar halka şu imajı veriyorlardı. **"Sizlerin idarecilere itaat etmeniz gerekir, çünkü onların sizi idare etmeleri için Allah onları gönderdi."** Durum o kadar vahimleşti ki papalar bile para karşılığı cennetten arsa satmaya kalkıştılar. Cennetin arsalarını herhangi bir şehirdeki arsalar gibi parselleyip sattılar. Nitekim günümüzdeki idareciler de bir takım arazileri bu şekil insanlara abartarak satarlar. "Biz filan bir yerden büyük bir cadde geçireceğiz, orayı geliştireceğiz, gelin buradan arsalar alın" derler. Oranın henüz alt yapısı sağlanmadan önce ham araziyi alır parsellerler. Belki de bir sığır parasına

aldıkları araziyi bir sığır ağırlığında altına satarlar. Merkez yapacakları yerin arazisini önce satın alır, daha sonra orayı merkez haline getireceklerini bildirirler böylece orayı insanlara satarak aşın zengin olurlar. Öyle görülüyor ki şu son papadan önceki papa, bugünkü anlamı ile hakiki bir hristiyandı. Fakat şu an mevcut olan papa ise masondur. Büyük bir ihtimalle aynı zamanda yahudidir. Çünkü Yahudiler papalık makamına kadar sızmışlardır. Yahudiler bir takım insanlarını hristiyan dinine sokmayı onları başpiskopos makamına yükseltmeyi başarmışlar, sonra da papalık seçimlerinde kendilerinin hristiyanlığa soktukları adamlardan birini Papa olarak seçtirmeyi başardıkları olmuştur. Hali hazırdaki mevcut Papa'dan bir önceki papa mason ve yahudi değildi. Bu nedenle papalık tahtına oturmasından bir veya iki ay sonra öldüğünü ilan ettiler.

Ancak bazı gazetelerde öldürüldüğü yazıldı. Büyük bir ihtimalle onu yahudiler öldürdüler ve Polonyalı olan şu anki Papayı onun yerine getirdiler. Papalık makamına geçtikten sonra ilk yaptığı şey Polonya'yı ziyaret ederek yahudi havrasını gezmek oldu. Fakat yahudiler bu öldürdükleri papa için öyle bir cenaze töreni yaptılar ki, bunun benzeri bir tören bütün Avrupa'da dahi görülmemişti. İnanır mısınız bu tören otuz milyon dolara mal oldu. Nasıl olsa kilisenin malları bol... Bugün dünyada en zengin kurum kiliseler kurumudur. Vakıa batı rejimleri kiliselerin bu kadar zenginleşmelerini gerçekleştirdiler. Ayrıca Siyonist teşkilatların zenginleşmelerini de onlar sağladılar. Bugün batıda hayır müesseselerine verilen yardımlar, vergiden düşürülür. Avrupa ve Amerika'da bir kısım insanlar vergiyi götürüp devlete verme yerine cennete, cehenneme ve ahirete inananlar bu tür

hayır kurumlarına verirler. Ancak batılıların samimi inançlıları hemen hemen milyonda birdir. Bu mallara ilaveten kiliselere ve Siyonist kuruluşlara ölen kimsesizlerin malları da aktarılmaktadır, böylece bu müesseseleri gitgide zenginleştirmektedir. Bunun nasıl olduğunu size anlatayım mı? Mesele şöyle oluyor: Bizim Arap memleketlerinde gelip devrim yapıyor, milletin mallarını çalıp çırpıp kendi zimmetine geçiriyor, görünürde halk gibi yaşayan, halkı kurtarmak için devrim yapmış olan bu insan, gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için elindeki mevduatı kendi ismi ile değil de müstear bir isimle yabancı ülkelerin bankalarına yatırır. Mesela Hafız Esad veya Rıfat Esad, İsviçre'de veya Parkelis Banka'sında ya da Amerika'daki bu tür bankalarda hesap açar. Bu hesabı Hafız Esad ismi ile değil de mesela Ali Ahmet Karatos ismi ile açar. Mevduatını bu isime

yatırır. Bir gün Müslümanlardan biri kalkıp Hafız Esad'ı öldürecek olsa, Esad'ın oğulları babasının yatırdığı o parayı çekmeye kalkışırlar. Parkelis Bankası'na giderler.

- **"Bizim burada paramız var,"** derler. Fakat ilgililer onlara;

- **"Siz kimsiniz"** diye sorar. Onlar da:

- **"Biz Hafız Esed'in çocuklarıyız"** derler.

- **"Hesab numaranız kaç"** derler, onlar da hesap numarasını bildirirler. İlgililer:

- **"Bu hesap numarası Ali Ahmed Karatos'undur. Siz onun çocukları mısınız?"** derler. Fakat neticede para isteyenlerin Hafız Esed'in çocukları olduğu ortaya çıkar. Böylece halk adına devrim yaptıklarını söyleyen, halkın malını ve kanını sömürerek servet biriktirenlerin paraları Avrupa'daki hayır kurumlarına aktarılır.

Hangi hayır kurumlarına? Ya Siyonist teşkilatlara veya Endenozya'dâ

Müslümanları hristiyanlaştırmaya kalkışan ve Lübnan'da Müslümanları kesen hristiyan kiliselerine aktarılır.

33 – 35. AYETLERİN TEFSİRİ

33- İslâm dinini bütün dinlerden daha üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen Allah'tır. İsterse müşrikler hoş görmesinler.

34- Ey İman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onları, Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Ey Muhammedi Altın ve gümüş biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri ise can yakıcı bir azapla müjdele!

35- Kıyamet gününde bunlar, cehennemin ateşinde kızdırılır. Bunlarla, biriktirenlerin alınları, böğürleri ve sırtları dağlanır. Onlara "işte kendiniz için biriktirdiğiniz şeyler bunlardır. Şimdi biriktirdiklerinizi tadın" denir.

Önceki izahlarda da belirttiğimiz gibi inşallah İslâm dini diğer bütün dinlere galip gelecek, bütün yeryüzünü kuşatacaktır. Buna dair daha önce zikrettiğimiz hadisler çokça mevcuttur. Hadiste de belirtildiği gibi duvarlarla veya çadırlarla yapıldık hiçbir ev kalmayacak ki bu din ya azizin izzeti ile veya zelilin zilleti ile onun içine girmiş olmasın.İslâm dinine indirilen darbeler, başka herhangi bir dine indirilmiş olsaydı, varlığından eser kalmazdı. Birçok medeniyetler tarihe karışmıştır. Üzerine darb-ı meseller söylenen İsparta ve Atinada'ki Yunan medeniyeti nerede? Roma medeniyeti nerede? Bin yıla yakın bir hüküm sürmüş olan Büyük Roma İmparatorluğu nerede? Evet, güneşin hakim olduğu topraklar, güneş batmayacak kadar geniş olan Roma nerede? Nerede İtalya?... En geri kalmış milletler arasında. Öyle ki bugün

dünyanın en değersiz para birimi İtalyan lireti ve Türk lirasıdır. Artık bu medeniyetler bitmiştir. Vendal, Got kabileleri gibi vahşi küçük kabilelerin basit darbeleriyle büyük Roma imparatorluğu çökmüştür.

İngiliz İmparatorluğu nerede? Büyük İngiltere nerede? Öyle ki onlar İngiltere'ye (Great Britian) diyorlardı. Bugün ise Britanya artık yıkılmıştır. Halbuki İngiltere II. Dünya savaşında harbe katıldıktan sonra yeryüzünün birçok kısmına hükmeder halde idi. Hatta insanların yaşadığı küre-i arzın dörtte birine veya üçte birine hakimdi. Nerede bu Britanya bugün? İngiltere'nin iktisadı günden güne çökmektedir. Şayet petrol devletleri İngiltere'ye ödünç para vermeseler İngiliz Sterlin'i büyük değer kayıplarına uğrayacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi İngilizlerin diğer milletlerden sömürerek yaptıkları köşkler bugün satılığa çıkarılmıştır. Çünkü İngilizler yaptıkları bu

köşklerin onarım ve bakımını devam ettirmekten aciz kalmışlardır. Her gün İngiltere'de bir fabrika kapanıyor, bir şirket sona eriyor. Subhanallah! Bu ne cezalandırma! Allah Teala'nın da buyurduğu gibi; . **"...Akıntı, üste çıkan köpüğü alıp götürür."** (Rad, 17)

Bunlar, mazlum halkların kanlarından sömürülerek edinilmiş haram mallardır... Aziz ve celil olan yüce Allah İngilizlerden intikamını almaktadır... Gerçekten, İngilizler hâlâ kendilerini dünyanın yöneticileri olarak görmekte ve diğer milletlere 1930'ların, 40'ların gözü ile bakmaktadır. Dünya milletlerine tepeden bakan bu İngilizler İslâm'ın azılı düşmanlarıdır. Ona karşı büyük bir kin beslerler. İngiltere İslâm'ı ve Müslümanları kökünden yok etmek için birçok katliamlara girişmiştir. İngiltere'nin yapmış olduğu katliamları başka hiçbir devlet o derece yapamamıştır. Mesela;

- İngilizler, Pakistan'ı ve Hindistan'ı harabe haline getirmişlerdir. Hind Yarımadası'nda yaşayan insanın izzet-i nefsini yok etmişler, şahsiyetini silik hale getirmişlerdir. İngilizler Hindistan'a 1587 ile 1947 aralarında yaklaşık dört yüz sene hükmetmişlerdir. İki yüz sene orduları ile hükmetmişler, ondan önce de İngiliz Doğu Hind şirketi ile iki yüz sene iktisaden hükmetmişlerdir.Onlar 1947'de Hindistan'ı bırakıp çıktıklarında orada adeta kırık dökük insan kümeleri ve tamamen yıkılmış bir iktisat sistemi bırakıp çıkmışlardır. Onlar Afrika'da da Amerika'da da birçok faciayı işledikten sonra oralardan çekilmişlerdir.

- Mesela Amerika'daki Kızılderililerin kökünü kim kazımıştır? Bunu İngilizler yapmıştır. Bu nedenle diyorum ki; bugün aziz ve celil olan yüce Allah onlardan intikam almaktadır. Ne kadar garip bir şeydir ki, İngilizler girdikleri yerin medeniyetini

tamamen ortadan kaldırıp geride sadece felaketler ve sıkıntılar manzumesi bırakırlar. Buna karşılık, yüce İslâm yarım asır geçmeden oluşturduğu devleti ile hemen hemen dünyanın bütün kıtalarına hakim olmuş, gittiği yerlere huzur ve saadet götürmüştür. Yaklaşık bin seneden bu yana bütün komplolar bu dini yıkmak için hazırlanmış fakat buna gücü yetmemiştir. Evet Allah'a hamd olsun bu din dimdik ayakta kalmayı başarmıştır. Hatta İslâm'ın ayakta kalacağım gösteren en büyük manzaralardan biri de; müslümanlara galip gelen orduların bile bu dinin mensupları arasına katılarak müslüman olmalarıdır. Bunun en belirgin örneği Tatarlardır.Bağdat'ta Tatarlar, yüzbinlerce müslümanı katletmişti. Bu rakam bir milyona kadar ulaşmıştı. Dicle Irmağı aylarca veya uzun bir zaman kan renginde aktı. Dicle'nin suyu kırmızı ve mavi karışımı bir renk almıştı.

Dicle nehrine atılan kitapların çokluğundan mürekkeplerin rengi mavi rengi, insanların kanları da çokça akıtıldığından kırmızı rengi oluşturuyordu. İşte Dicle nehrinin suları uzun süre bu renk aktı. Daha sonra bu katliamları yapmış olan Tatarlar, Hulâgû hükümetindeki müslüman bir vezirin eli ile İslâm'a girdiler. Bu vezirin adı Turan idi. Hulâgû hükümetindeki bu vezir Abbasi devletinden kalmış bir müslümandı. Hulâgû'nün vezirlerinden olan bu müslüman kendi dinini muhafaza etmeyi başardı ve Hulâgû'nun ölümünden sonra yerine geçen hakimi İslâm dinine ikna etmeyi sağladı. Yeni hakimin İslâm'ı kabullenmesi ile binlerce insan da İslâm'a girdi. Tatarlar da onun vasıtasıyla böylece müslüman oldu.Tatarların büyük bir kolunu teşkil eden Çağatay kabilesi bu bölgelere gelip buraları işgal etmişlerdi. Yani Afganistan veya Pakistan bölgesine kadar ilerlemişti. Bir gün bir âlim Çağatay

kabilesinin kralına ait olan korunun içine girdi. Bu âlimin ismi Şeyh Celaleddin'di. Onu yakalayıp krala getirdiler ve ona; "Bu kralın arazisine, koruya girdi" dediler. Bunun üzerine kral hiddetlendi; "bu nasıl koruya girer?" dedi ve Şeyh Celaleddin'e; "Sen mi daha üstünsün yoksa köpek mi?" dedi. Celaleddin; "Şimdi benim mi yoksa köpeğin mi daha üstün olduğuna dair hükmedemeyiz. Meselenin cevabı hayatımızı bitirdiğimiz ana bağlıdır. Eğer ben müslüman olarak ölürsem köpekten üstün olduğum ortaya çıkar. Kafir olarak ölürsem köpek benden daha üstündür" der. Bunun üzerine kral bu söz üzerinde durur, düşünür. Sonra ona; "İslâm nedir" diye sorar. Şeyh Celaleddin krala İslâm'ı anlatmaya girişir. Onu dinleyen kralın kalbi yumuşar ve Şeyh Celaleddin'e:

"Ben şimdi buralardaki kralları bana boyun eğdirmekle meşgulüm. Şayet zafere

ulaşırsam dön bana gel. Belki senin dinine girebilirim" der.Şeyh Celaleddin yaşı ilerlemiş bir âlimdi. Hastalandı ondan sonra öldü. Ancak ölmeden önce oğluna: "Bu bölgenin kralı bana şunları söylemişti ve demişti ki; zafere ulaşırsam dön bana gel. Simdi ben sana kağıt yazıyorum. Şayet ben ölürsem ve kral da düşmanlarına galip gelirse, devletler ona boyun eğerse, sen ona git ve de ki; "Ben Celaleddin'in oğluyum." Bakalım kral ne yapar?" dedi. Neticede kral zafere ulaştı,' bölgede iktidarını yerleştirdi, Celaleddin'in oğlu da mektubu alıp krala gitti. Geniş bir alana hakim olan bu kralın koruyucusu;

- "Ne istiyorsun?" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;

- "Ben kralla görüşmek istiyorum" dedi. Koruyucu;

- "Neyin var" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;

- "Bende bir mektup var" cevabını verdi. Koruyucu onu kralın yanına bıraktı. Celaleddin'in oğlu krala;

- "Bu benim babamdan sana bir mektuptur" dedi. Kral mektubu açıp okudu ve;

- "Evet ben ona böyle bir vaatte bulunmuştum. Ben Müslüman olduğumu ilan ediyorum" dedi ve müslüman oldu. Böylece Tatarların Çağatay kolunu teşkil eden binlerce insan da müslüman oldular. Bir âlimin aracılığı ile bütün bölge İslâm'a girmiş oldu.

Hakikaten bu olay, enteresan bir olaydır. Galiplerin, mağlup olanların dinine girmesi olayıdır. Buna İslâm'ın dışında hiçbir dinde şahit olunmamıştır. Bu İslâm'ın canlılığının ve güçlülüğünün en büyük

delilidir. İşte bu nedenle batılı yazarlar, İslâm dinine karşı yöneticilerine uyarılarda bulunmaktadırlar:

- Mesela, batılı yazar Lawrence Braune şöyle demektedir;"Birçok milletler tarafından tehdid edildik. Örneğin, faşizm ile,bolşevizm ile tehdit edildik. Yahudilikle tehdit edildik. Sonunda ise bunların hepsini anlaşma masasına oturan insanlar ve dostlar olarak bulduk. Onlara saldıranlar bize de saldırmış gibi olurlar. Yine bizler kızılderililerle ve Japonlarla da tehdit edildik. Ancak bizim dışımızdaki diğer demokratik devletler onlara karşı savaştılar ve onları dize getirdiler. Bizler kendileri ile tehdit edildiğimiz komünistlerin II. Dünya Savaşı'nda bizimle antlaşma yapan insanlar olduklarını gördük. Bu nedenle bizim tek düşmanımız İslâm'dır, İslâm (!)" Evet batı emperyalizminin karşısında tek yıkılmayan sur ve aşılamayan engel İslâm'dır. İslâm'ı benimseyenler

gerçekten güçlüdür. Onların kuvveti kendi öz benliklerinden kaynaklanmaktadır. Dış bir güç veya kaynaktan mülhem değildir.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki İslâm'ın küçük de olsa gerçek bir devleti bulunsa, bu yeryüzünün herhangi bir coğrafi bölgesinde küçük bir İslâm devleti dahi olsa, insanlara örnek hayatı sergileyeceğinden birçok Avrupalı ve Amerikalılar bile aziz ve celil olan Allah'ın bu dinine gireceklerdir.Mademki bugün Amerika yeryüzüne hakim olan bir devlettir. Bizim çocuklarımızda Amerika'ya hayrandır. Onun ilerlemesi ve gücü karşısında kendilerini ezik hissetmektedir. Bu nedenle herhangi bir kimse güçlülükten, büyüklükten, ilerlemeden bahsederken elbetteki sana Amerika'dan bahsedecektir.Bir defasında Amerika'da bulunmaktaydım. Birçok İslâmî kurumlar beni davet ediyorlardı. Ben Ditroit'e gitmiştim. İkindi namazı için

mescide girdiğimde mescid sanki Cuma namazı imiş gibi tıklım tıklım doluydu. Cemaate; "sizler Ditroit'te misiniz yoksa Yemen'de misiniz?" diye sordum. Çoğunluğu Yemenliydi. Yemen'de ikindi vaktinde inanın mescitler bu şekilde dolu olmaz. Oradakiler bana; "bizler bir iki ay öncesine kadar zina eden, faiz yiyen, içki içen, kumar oynayan ve daha birçok cahiliye rezillikleri içerisinde boğulan insanlardık. İki ay önce bize Tebliğ Cemaatinden bazı kimseler geldi ve bize dinimizi hatırlattılar, Allah'ı hatırlattılar, bizler de dinimize geri döndük. Allah'a döndük."Amerika'daki siyah müslümanların sayısı yaklaşık olarak üç milyona ulaşmaktadır. Ve bu sayı her gün artarak devam etmektedir. Bunlar Elijah Muhammed'in Peygamber olduğuna inanıyorlardı. Elijah Muhammed öldükten sonra yerine oğlu Varisuddin geçti. Elijah

Muhammed'in oğlu babasının peygamber olmadığını sadece ıslah edici bir mürşid olduğunu ilan etti. Çünkü peygamberlerin sonuncusunun Hz. Muhammed (sav) olduğunu belirti. Elijah Muhammed'in oğlu ile İslâmî kuruluşlardaki gençler arasında toplantılar yapılmaya başlandı. Eğitim kampları oluşturuldu. Bizim şu anda içinde bulunduğumuz gibi çadırlar kuruldu. Bir kamp sırf abdest için, diğeri sadece namaz için yapıldı. 1975 yılında Elijah Muhammed'in oğlu ve taraftarları namaz kılmaya başladılar. 1976 yılında da oruç için eğitim kampları düzenlendi ve bu sene içinde ilk orucu tutmaya başladılar. 1977 yılında ise Hac eğitiminin verildiği kamplar kuruldu ve Allah'a hamd olsun bunların sayısı üç milyona ulaştı. Gelecek on yıl içerisinde de on milyona ulaşması beklenmektedir. Müslümanların sayısı on milyona ulaştığında Amerikan seçimlerine

katılmaya hak sahibi olmaktadırlar. Amerikan siyasetinde bir etkinlik sağlayabileceklerdir.
Tebliğ Cemaatinden bir gayretli müslüman bana şunları söyledi: "Eğer benimle birlikte çokça tebliğci ekipler olsa Amerika'nın toplarını kendi beyaz saraylarına çeviririm ve Amerika'yı İslâm'a dönüştürürüm."

Şüphesiz İslâm dini büyüktür, kuvvetlidir, kuvvet ve büyüklüğünün kaynağı kendi özüdür. 1965 yılında Mısır devlet başkanı Cemal Abdunnasır'ın zulmünden kaçan Müslüman Kardeşler cemaatinden bir grup genç Amerika'ya ve Avrupa'ya gittiler. İslâmî Hareketin eğitimi içerisinde yetişmiş olan bu gençler eğitimlerine orada da devam ettiler. 1965 senesinde bir araya gelen bu gençler on üç kişilik bir birlik kurdular ve birliği; "Müslim Student Assocıatıon (MSA): Müslüman Talebeler Birliği" olarak isimlendirdiler. Birliğin toplam

üyesi 13 gençten oluşuyordu. Filistin'den, Lübnan'dan, Mısır'dan ve diğer İslâm beldelerinden göç ederek Amerika'da yerleşmiş olan müslümanların İslâm'la alâkaları kalmamıştı. Her şeyleri gitmişti. Ramazan ne zamandır, bayram ne zamandır bilmiyorlardı. İsimlerini bile değiştirmişlerdi. İsmi Muhammed olan bir doktor Amerikalıların kendi kliniğine gelip tedavi görmeleri için ismini Maykıl (Michel) olarak değiştiriyordu. İslâm adına hiçbir özellikleri kalmamıştı.Müslüman Talebeler Birliği'ni kuran gençler, müslüman asıllı olan kimselere telefon etmeye, davetlerde bulunmaya başladılar. Allah'a hamd olsun bu gençlerin gayretli çalışmaları neticesinde yurtlarından göç etmiş müslüman kökenli bu aileler Allah'ın dinine döner oldular. Artık konferanslar düzenlemeye başladılar. Mesela 1977 senesinde Müslüman Talebeler Birliği'nin bir

kolu olan Müslüman Arap Gençler Birliği (Müslim Arab Youth Assocıatıon) (MAYA) bir konferans tertipledi. Bu birlik Kuveytli müslüman gençlerden oluşuyordu. Bunlar ilk önce kendilerini organize ettiler, daha sonra bir çok kimse bu birliğe üye oldu. Beni ilk kongrelerine çağırdılar. O zamandaki sayıları yaklaşık üç-yüz erkek ve iki yüz hanımdan oluşuyordu. Bu hanımlar Amerika'nın ortasında uzun elbiseler giymiş, peçe takınmış tesettürlü hanımlardı.Konferansın yapılacağı otelin sahibi oldukça sevinçliydi. Beş yüz arap genci, konferans için otelinde toplanmıştı. Otelde yapılacak konferans nedeniyle çok zengin olacağını düşünmekteydi! Otelin barında çalışmak üzere güzel bir kız getirdi, içki şişelerini ve kadehlerini değiştirdi, yeni yeni içkiler getirdi. Zavallı orada toplanacak arapların sayesinde milyoner olacağını hayalliyordu. Konferansın ikinci günü, otelin

sahibi barda görevlendirdiği kıza; hasılatın kaç dolar olduğunu sordu. Kız; "beş kuruş dahi kazanamadım" cevabını verdi. Bardaki kızın cevabına şaşıran otelin sahibi; "bir şeyde hata ettik galiba belki de bunlar oteldeki barın yerini bilmiyorlardır," diyerek ertesi günü barın üzerine büyük bir pankart astı. İkinci gün yine hesap almak için kızın yanına geldi ve; "hasılat kaç dolar?" diye sordu. Kız; "hiçbir dolar" cevabını verdi. Otelin sahibi;

- **"Bunlar Arap değil mi?"** Kız;

- **"Evet, Arap"** der. Bunun üzerine otelin sahibi;

- **"Bunların sorumlusu ile görüşmek istiyorum"** der. Konferansın sorumlusu mühendislik fakültesinde okuyan Filistinli bir gençti. Otelin sahibi ona;

- **"Sizler Arap mısınız?"** der. Genç de;

- **"Evet Arabız"** diye cevap verir. Otelin sahibi;**"Nasıl olabilir? Beş yüz kişi içerisinden bir kişi dahi içki içmiyor? Bir kişi dahi kadınla yatmıyor."** Genç;**"Bizler Arabız ancak Müslümanlarız. İslâm bize zinayı, içkiyi ve domuzu haram kılmıştır,"** cevabını verir. (Tabii ki gençler önceden lokantaya domuz eti istemiyoruz, içki istemiyoruz, diye şart koşmuşlardı ancak hotelin hizmetçilerini hotelciden değiştirmesini isteyemezlerdi). Daha sonra otelin sahibi bardan sorumlu kıza gelerek;

- **"Bunlar ne yapıyorlar?"** diye sordu. Kız;

- **"Bunlar günde beş defa yere şu beyaz örtüleri seriyorlar, bir kişi öne çıkıyor ve o kişinin yaptığı şeyleri arkasındakiler de yapıyor. Öndeki elini kaldırdığı zaman arkadakiler de elini kaldırıyor, öndeki yere yattığı zaman onlarda yatıyorlar"** cevabını verir.

Konferanstaki gençlerle, zina etmesi, onları eğlendirmesi için getirilmiş olan bu kız konferansın sonunda konferansı tertipleyenlere; **"ben sizin dininize girmek istiyorum"** der.

Ben genellikle her sene veya iki senede bir orada konferansa gitmekteyim. Son konferansımda beşbin kişi toplanmıştı. Bunlar onüç kişi ile başlamışlardı. Şu anda sayıları ise elli binin üzerindedir. Müslüman Talebeler Birliğinin bir kolu olarak açılan Müslüman Arap Gençler Birliğinin şu anda 180 tane şubesi bulunmakta. Birliğe ait taşınmaz malları ve demirbaşları vakıf ismi ile tescil ettirmektedirler. Bu malları vakıf adına tescil olunduktan sonra, Amerikan hükümeti herhangi bir müdahalede bulunamıyor. Yani kilisenin arazileri gibi bir statü kazanıyor ve hükümetin hiçbir müdahale hakkı kalmıyor. Bu gençler vakıflarını geliştirmede o kadar ilerlediler ki

kullanılmayan kiliseleri satın almış onları camilere dönüştürüyorlar. Halbuki daha önceleri Cuma namazı kılmak istediklerinde iki saatliğine mesela 100 dolar vererek bir kiliseyi kiralıyor, kilisenin halılarını topluyor ve orada cuma namazlarını kılıyorlardı. Çünkü kilisenin sergilerine içki ve benzeri şeylerin dökülmüş olma ihtimali vardı. Onlar bu sergileri toplayıp yerine beyaz çarşaflar sererek namazlarını kılıyorlardı. Namazdan sonra da herkes üniversite amfilerindeki konferanslarına gidiyordu. Çünkü bu ülkelerde cuma günlerinde konferanslar devam eder. Sonra gençler kiliselerin mülkiyetini satın almaya başladılar. Bugün orada kiliseleri satıyorlar. Çünkü birçok kilise çoktan beri tamir edilmediğinden yıkılıp harabe olmuş. Ne içinde ne çevresinde kimse bulunmuyor. Hristiyanlar şehrin ortasında bulunan eski kiliseleri terk edip kenar mahallelerde güzel kiliseler yapıyorlar

veya altlarında bar ve pavyon bulunan kiliseler inşa ediyorlar. Gençler bana birçok yerin aslının kilise olduğunu ve onu camiye çevirdiklerini anlattılar. Gerçekten binaların dışından kilise oldukları apaçık belli. Suudi Arabistan'dan, Katar'dan veya benzeri ülkelerden bir genç Amerika'ya geldiği zaman, birlikteki gençler kendi beldesinden bir gencin geldiğini öğreniyor ve havaalanına giderek onu karşılıyorlar. Amerika'ya yeni gelmiş olan bu genç belki de hayatında hiç namaz kılmamış. Saçını maşallah uzattıkça uzatmış, ya favorileri, uzunluklarına diyecek yok. Onu karşılayan Müslüman gençler; **"Nereye gitmek istersiniz? Beytü'l Erkam'a mı, yoksa mescide mi?"** diye sorarlar. (Bu gençler, mescitlerin civarında veya daha önce kilise olup mescide çevrilmiş yerlerin çevresinde ikamet ederler. Bunların kaldıkları yerler kilese rahiplerinin meşrutalardır).Daha sonra

da genci mescidin yakınındaki veya mescidde ki evlerinde misafir ederler.. Gecenin sonunda sünnete uygun bir şekilde gençlerden bir tanesi kalkar ve ezan okur. Diğerleri uyanırlar. Daha sonra İkinci sabah ezanı okurlar. Tabii gelen genç uyur. Onlar abdest alırlar, namaz kılarlar, virdlerini okurlar. Sonra oturup Kur'an-ı Kerim okurlar. Saat dokuz olunca yeni gelen ve uyumakta olan genci kahvaltı hazır diyerek uyandırırlar. **(Tabi yeni gelen genç maşallah namaz kılmıyor).** Kahvaltıdan sonra yeni gelen genci bir Müslüman kardeş arabasına alır ve kaydını yaptıracağı üniversitenin yabancı diller enstitüsüne götürür. Onu oraya kaydettirir sonra eline küçük bir liste verir. Bu listede **"şunlar helal yiyecekler, şunlar haram yiyecekler, şu lokantalara yaklaşma dencies gibi sabunları kullanma,"** şeklinde ifadeler yer almaktadır. Yeni gelen genç öğlen vakti, yemeği hazır bulur,

"Biliyor musun bu yemeği nasıl yapıyoruz? Biz kendi elimizle kestiğimiz hayvanların etinden bunu pişiriyoruz. Bizler bu memleket Meşruta (Satılmamak şartı koşularak bir kişi veya kuruluşa verilen, miras olarak bırakılan mülkteki müslüman gençler) **olarak mezbahaneye gidiyor, haftada bir veya iki hayvan kesiyor, onu kendi aramızda bölüştürüyoruz. Müsterih ol. Buradaki her şey helal yiyeceklerdir"** derler. Zaten gencin helal ve haram diye bir endişesi yoktur.

Bir gün, iki gün, üç gün derken yeni genç utanır. Onlara **"banyo nerede, onu bana gösterin"** der. Saçını keser, favorilerini kısaltır, sakalını bırakır, onlarla birlikte eğitime katılır. Haftalık derslerde bulunur. Cuma hutbelerine gelir. İslâmî faaliyetlere katılır. Afganistan'a para toplar. Filistin'i anma ve diğer günler ile ilgili münasebetlerde bulunur. Altı ay geçtikten sonra bir de

görürsün ki bu genç bir İslâm davetçisi olmuş. Ailesine döndüğünde onun bir davetçi olduğunu görürler. Aslında bu Mekke'den boş bir kalıp gibi çıkmıştır. Ailesine döndüğünde ise yüzü nurlu, sakalı uzamış, dinine bağlı bir gençtir artık. Bu defa ailesi; **"biz seni Amerika'ya gönderdiğimizde çocuğumuzu kaybedeceğimizden korkuyorduk. Fakat Allah'a hamd olsun seni böyle gördük,"** derler. Böyle bir genç mesela Mekke'ye döndüğünde tüccarlarla görüşür ve onlara; **"biz şu an okuduğumuz şehirde cuma namazını kılacak bir yer bulamıyoruz, bize belli bir miktarda yardımda bulunsanız da orada mescid açsak"** diye teklifte bulunur, böylece tüccarlardan belli meblağlar toplar, döndüğünde bir kiliseyi satın alıp onu da mescide çevirirler. İslâm âleminden gelen, özbenliğini yitirmiş olan gençler, Amerika'da müslüman gençlerle tanışarak

tekrar özbenliklerine kavuşmaktadırlar. Birçok gencin hali budur. Amerika Hava Yollan uçakta, yolculara verdikleri yemeklerde domuz eti, içki gibi haram olan yiyecekler sunmaktadırlar. Müslüman gençler bu tür yemekleri yememek için uçak servislerinde özellikle yahudilere tahsis edilen "kosher meal" (helal gıda) anlamına gelen yemeklerden istiyorlardı. Çünkü yahudiler domuz eti yemezler, hayvanları şer'i usulle keserler, uçaklarda bilet ayırtırken yanma kosher meal yazdırırlar. Fakat bu gençler gelişince Allah'a hamd olsun artık uçak firmalarına "müslim meal" (müslüman helal gıda) hazırlamalarını sağlamışlardır. Evet bugün havayolları bunu kabullenmişlerdir. Böyle bir yemek hazırlanmasını, isimleri müslüman devlet olan devletler beynelmilel hava yolları şirketlerine şart koşmamışlardır. Hâlbuki yahudiler böyle bir şart koşmuşlar ve

beynelmilel hava yolları şirketleri de şartlarını kabul etmişlerdir. Diğer yandan arapça bilgisayarı hazırlayan ilk defa bu gençler olmuştur. Hadis-i şerifleri bilgisayara yüklemişlerdir. Örneğin Ebu Said el-Hudri'nin rivayet ettiği hadisleri istediğiniz zaman Ebu Said el-Hudri düğmesine veya hadisi düğmesine basıyorsunuz Ebu Said'in rivayet ettiği tüm hadisleri veriyor. Örneğin taharet ile ilgili hadisleri istiyorsunuz, Müslim'in rivayet etmiş olduğu tüm taharetle ilgili hadisleri bir anda çıkarıp veriyor... Bugün bu gençler hadis-i şerifler için küçük bilgisayarlar yapıyorlar. Hadisle ilgili düğmeye dokunduğunuzda hadisi, sahabe olan ravisini ve hadis rivayet eden diğer zatları ortaya çıkarıyor. Yine bu gençler "Hz. Bilal Saati" diye isimlendirilen hidayet saati yapmış durumdalar. Bu saat yıl boyu bütün vakitleri gösteren bilgisayara endekslenmiş bir saattir. Bu gençler takvim de

yapmışlardır. Yani maaşallah Allah onların önünü açmış, birçok şeyi başarmışlardır. Allah bunların sayesinde birçok insanların dinlerini korumuş ve Amerika'ya daha önce göç etmiş olan kimseler tekrar İslâm'a dönmüşlerdir. Muhammed ismini sildirip Maykıl yapanlar tekrar Muhammed ismine dönmüşlerdir. Bizim Ürdün'lü bir diplomat Amerika'ya göç eden müslüman kökenli ailelerin düşmüş oldukları şu garip hikayeyi anlattı: "Ben ve üstad Yusuf el-Azm, New York'da bulunuyorduk." Bu zat Yusuf el-Azm'i öğlen yemeğine davet etmiş. İslâmî bir şey yaptığını anlatmak istiyordu. Ve sözlerine devamla şunları söyledi: "Biz bu bayramda çocuklarımıza müslümanların bayramı olduğunu öğretmemiz için birini getirip ona Noel Baba gibi elbiseler giydirdik. Ona hediyeler verdik. O da kapıları çalıp hediyeleri insanlara verdi. Çünkü o aileler Noel Baba'dan başka bir şey tanımıyorlardı.

Noel Baba Chrismes (yılbaşında) hediyeler dağıtır. Bu kişi kapıları çaldığında kapıya çıkanlara; "ben Noel Babayım, yarın bayramınız" diyordu." Gördüğünüz gibi bu kişi Noel Baba yoluyla çocuklarına müslümanların bayramını tanıtıyor. Muhammed Hoca'nın yoluyla değil (!) Evet Amerika'ya giden müslüman kökenli aileler, bu denli kendi özbenliklerini kaybetmişlerdi. Aziz ve celil olan Allah onları tekrar özbenliklerine döndürdü.

Saray Âlimleri

"Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoyarlar..." (Tevbe, 34)

Hahamların ve rahiplerin hali, Kur'an nazil olduğu esnada da nazil olmazdan önce de bu şekilde idi. Vakıa orta çağlarda hahamlar ve rahipler insanlığın nefret ettiği

bir musibet haline gelmişlerdi. Hahamların ve rahiplerin fesada uğramaları, ilimle dinin arasını ayırmaları, din düşmanlığına, din ile beşeri ilimlerin birbirinden ayrılmalarına sebep olmuştu. Bizim evlatlarımız da bunlardan din düşmanlığını nakletti. Ve evlatlarımız dinden nefret etmeye başladılar. Çünkü onlar da kendi dinlerini ilme karşı zannetmeye başlamışlardı.

Aslında selefi salibinin de buyurduğu gibi; **"insanlardan iki sınıf vardır ki onlar bozulduğunda bütün insanlar da bozulur. Onlar dürüst oldukları zamanda ise bütün insanlar düzelir. Bu iki sınıf yöneticiler ve âlimlerdir."** Bu hususta şu şiirleri söyleyen Abdullah bin el-Mübarek ne kadar isabetli olmuştur: Günahların kalpleri öldürdüğünü, onları çokça yapmanın Zillete sürükleyip kötülüklere mirasçı kıldığını gördüm. Günahları terk etmenin kalpleri diriltiğini, Rest çekmenin ise nefsin için fayda verdiğini

gördüm. Dini; krallardan, kötülük numunesi hahamlardan ve Ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir. Öyle ki topluluklar leşlerin içinde beslenmiş, Akıl sahipleri koktuğunu hissetmişlerdir. Evet. Âlimler iki sınıftır. Bunlardan biri Peygamber varisi olan âlimlerdir. Allah bunların vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir. İşte bunlar hakkında Peygamber efendimiz (sav); **"Âlimler peygamberlerin varisleridir"** buyurmuştur. Bunların ikinci sınıfı ise âyet-i kerimede belirtilen haham ve ruhbanların yolunu tutan âlimlerdir. İşte bunlar dini ifsad etmişler, onu az bir değere satmışlardır.

Selefi salihin (Allah onlardan razı olsun) bu gibi insanları, idarecilerin kapılarına giden bu gibi âlimlerden sakındırıyorlar ve âlimlerin de yöneticilerin kapılarına gitmelerini sakıncalı buluyorlardı. Mesela Hz. Huzeyfe, Hz. Abdullah bin Mes'ud, Süfyan-i Sevri ve benzeri âlimler birbirlerine yakın

ifadeleri ile şunu telkin ediyorlardı: "Sizler âlimlerin yöneticilerin kapılarında olduklarını gördüğünüz zaman dininiz hususunda bunlardan kaçının. Allah'a yemin olsun ki onlar dünyadan hiçbir şey almazlar ki onun karşılığında dinlerinden iki kat taviz vermiş olmasınlar." Bunun böyle olması tabiidir. Allah'ın dini hakkında insanlarla pazarlıktır. Bir yönetici niçin bir alime bir şeyler versin? Onu susturmak için verir. Onun emr-i bi'1-maruf ve nehy-i ani'1-münker (iyiliği emredip kötülüğe mani olma) durumunda bulunmaması için verir.Resulun varisi olan âlimlere örnek; Ebu Hanife, Süfyan es-Sevri, Abdullah İbnü'l-Mübarek, Nevevi, Ahmed bin Hanbel, Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, Abdülaziz el-Bedri'dir. İşte Allah bunlar vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir.

Altın ve gümüşü biriktiren, hahamların ve rahiplerin yoluna giden âlimler ise; **" Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan**

birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoy arlar..." (Tevbe, 34) âyet-i kerimesine muhatap olmuşlardır.

Bu gibi âlimler hakkında İmam-ı Ahmed'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte'de şöyle buyurulmuştur: "Kim av peşine takılırsa gaflete düşer (vurdumduymaz olur), kim çölde oturursa katılaşır (merhamet duyguları körelir), kim de yöneticinin kapısına varırsa fitneye düşer." İmam Ahmed bu hadisi izah ederken şunu söylemiştir: "Hiçbir kimse yöneticiye yaklaşmaz ki, yaklaştığı kadar Allah'tan uzak olmuş olmasın." Gerçekten âlimler düzelirse hayvanlar bile düzelir. Arslanlar bile onlardan korkup çekinir. Fakat onlar bozulursa bütün yer ve gök sakinleri onlara buğz eder, kin besler. İmam el-Evzai de, bozulan âlimler hakkında şunları söylemiştir: "Hristiyanların kabirleri, kâfirlerin kokusundan

dolayı Allah'a şikayette bulundular. Topraktaki cesetlerin kokusuna kabirler dahi tahammül edemiyordu. Bunun üzerine yüce Allah o kabirlere; kötü âlimlerin karınlarının kokusu bu kokudan daha beterdir, diye vahyetti."Usame bin Zeyd (ra)den rivayet edilen sahih hadiste şöyle buyurulmaktadır; Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet günü bir adam getirilir ve Cehennem'e atılır. Cehennem'de onun bağırsakları karnından dışarıya fırlar. O adam bağırsakları etrafında değirmen eşeğinin değirmende dönmesi gibi döner. Cehennem ehli, onun başına toplanır ve ona; "ey filan, ne oldu sana? Sen bize iyiliği emredip kötülüğe mani olmuyor muydun?" derler. O da der ki; "ben size iyiliği emrediyordum ama onu yapmıyordum. Kötülüğü de size yasaklıyor fakat kendim onu yapıyordum" der." **"Ey Muhammed onlara şu adamın halini anlat. Biz ona ayetlerimizi vermiştik; o onlardan sıyrılıp**

çıktı. Şeytan onu peşine taktı, nihayet azgınlardan oldu. Eğer dikseydik onu bu ayetlerimizle yüceltirdik. Fakat o ebedi kalacakmış gibi dünyaya sarıldı ve arzularına uydu. Onun hali şu köpeğin durumuna benzer ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Âyetlerimizi yalanlayan kavmin sıfatı işte budur. Ey Muhammed bu kıssayı anlat, gerekir ki düşünürler." (A'raf, 175–176)

Evet bu insanlar köpek gibidirler. Dünyayı elde etmek için devamlı dillerini dışarı çıkarıp solurlar. Köpeğin huyu böyledir. Yorulsa da bunu yapar, rahat etse de yapar. Devamlı dili dışardadır. Allah'ın dinini bırakan hoca efendi de böyledir. Devamlı dili dışardadır. Dünyanın geçici malları peşinde telesir durur. Şairin dediği gibi;

Eğer ilim erbabı ilmi korurlarsa İlim de onları

muhafaza eder.Ona saygı gösterirlerse; ilim saygınlık kazanır.Fakat onlar ilmi hakir gördüler. İlim de hakir oldu.Onun yüzünü dünya tamahları ile kirlettiler,Böylece ilim cehenneme dönüştü.İmam Ahmed (ra) herhangi bir kimsenin minneti altında kalmamak için insanların hediyelerini kabul etmezdi. Yöneticinin maaşlarını reddederdi. İnsanlarsa ona bir şey vermek için can atıyorlardı. İmam Ahmed bir defasında oğullarından birini ekmek arası yiyecek alması için aşevine gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Sen kimsin?" diye sorunca çocuk;

- "Ben Ahmed bin Hanbel'in oğluyum" der. Bunun üzerine aşçı ekmeğin içine yiyecek yerine altın ve gümüş doldurur, onu sarar ve; "buyur al" der. Çocuk babasına ekmeği getirdiğinde onu açar ve içerisinden altın ve gümüşler dökülür. Ahmed bin Hanbel oğluna:

- "Bunu götür ve iade et" der ve ekmeği tekrar gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Ödediğin dirhemin karşılığında gel ekmeğini al!" diye seslenir, çocuk;

- "Babam bana ekmeği iade etmemi söyledi," cevabını verir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sen dünyada zahit ol (dünyaya düşkün olma) ki Allah seni sevsin, insanların elinde olan şeylere karşı da zahit ol ki (insanların elinde bulunan şeylere tenezzül etme) ki insanlar seni sevsin."
İmam Ahmed döneminde Kur'an'ın mahlûk olup olmadığı fitnesi baş göstermişti. Zamanın halifesi Me'mun, Kur'an'ın mahluk olduğuna inandığı için Ahmed bin Hanbel'i getirir ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için ona işkence eder. Sonra Me'mun ölür yerine el-Mu'tasım geçer. O da

İmam Ahmed'e Kur'an'ın mahlûk olduğunu söylemesi için işkence eder. İmam Ahmed aziz ve celil olan Allah için öyle bir tavır takınır ki bu tavrı ile tam onsekiz yıl bu dinin izzetini korur. Üç halife peş peşe Kur'an'ın yaratıldığını söylemeleri için ona işkence ederler. Fakat İmam Ahmed böyle bir şeyi söylemeyi kabul etmez. Nihayet el-Vasık bin Emrillah isimli halife gelir, Kur'an'ın mahlûk olduğu düşüncesinden vazgeçer ve bu hususta direnç gösteren İmam Ahmed'e ikramda bulunmak ister. Fakat nerede... İmam Ahmed hiç bunu kabul eder mi? Reddeder. Bunun üzerine el-Vasık, İmam Ahmed'in oğullarını çağırtıp vereceği şeyi onlara verir. İmam Ahmed oğullarının Vasık'dan verilen hediyeyi kabul ettiklerini öğrenince kendisi ile oğullarının evi arasına bir duvar yapar ve onlarla ilgisini keser.Evet. Bu İmam Ahmed'dir. Bunu yapar(!)

Bir gün İmam Ahmed hasta olur. Doktor ona fırında bir kelleyi kızartarak yemesini tavsiye eder. Ahmed bin Hanbel bir kelle alır, bunu götürüp kızarttırıp getirin der. Onlar da kelleyi götürüp Ahmed bin Hanbel'in amcası Salih'in fırınında kızartır ve onu getirirler. Ahmed bin Hanbel;

- Nerede bunu kızarttınız?" diye sorar. Onlar da

- Amcan Salih'in fırınında derler." İmam Ahmed:

- "Ben onun tadına bile bakmam, çünkü yöneticilerle içli-dışlı" der.

Cinlerin dahi Ahmed bin Hanbel'den çekindikleri rivayet edilmektedir. Bu hususta şöyle bir hadise anlatılmıştır: Abbasi padişahlarından el-Vasık'a bir deli getirilir. el-Vasık;

"Ahmed bin Hanbel'i çağırın, gelsin" der. Ahmed bin Hanbel gelince, el-Vasık;

- "Bu deliyi tedavi et" der. Ahmed bin Hanbel, Cinlerin etkilediği bu kişideki cinlere hitab ederek;

- "Çık git" der fakat cin çıkmaz. İmam Ahmed onu tehdit eder. Bunun üzerine cin de çıkar gider. el-Vasık;

"- Ey Ahmed! Sen Allah'dan korkuyorsun, her şey de senden korkuyor" der. İmam Ahmed bin Hanbel ölünceye kadar cinlerin musallat olduğu bu adam bir şey görmez. Ölünce tekrar ona musallat olurlar. Bu defa bir hoca getirirler. -Her halde o da bizim gibi bir hoca imiş- Hoca cine defolup gitmesini söyler, onu tehdit eder. Fakat cin gülerek; "Artık Ahmed bin Hanbel öldü, öldü" diye cevap verir.

İbnTeymiye'nin de (rahimahullah) delileri takunyalarla döverek tedavi ettiği, onlara okuduğu rivayet edilmektedir. Allah'dan korkan insanlar gerçekten

heybetli olurlar. O Allah'ın dostu olduğu için bütün yaratıklar ondan çekinirler. Bu hususta arslanların bile bazı sahabe ve tabiinlerin heybetlerinden çekindikleri ve onların emirlerine boyun eğdikleri rivayet edilmektedir. Mesela bu husus tabiinlerden olan Sıla bin Eşyem ve sahabelerden olan Rasulullah'ın azadlı kölesi Sefine (ra) için anlatılmış, yine Yemen valisi Ala bin el-Hadrami'nin ordusunun Hakim'in rivayet ettiği bir hadise göre denizin üzerinde yürüdükleri nakledilmiştir. Kuzey Afrika'nın fatihlerinden olan Ukbe bin Nafi'in ormandaki vahşi hayvanlardan karargâhın çevresini terk etmelerini istemesi üzerine orayı bırakıp terk ettikleri rivayet edilmektedir. Evet. En güçlü olan takvadır. Onu taşıyan Allah'tan korktuğu için her şeyden güçlüdür. Aziz ve celil olan Allah'dan korkan âlimler peygamberlerin varisleridir. Bunlar peygamberlerin ilmine

mirasçı olmuşlardır. Ebu Hureyre (ra) bir defasında çarşıda durur ve; **"ey İnsanlar! Sizler buradasınız, oysa mescidde Peygamber (sav)'in mirası paylaşılmaktadır?"** diye bağırır. Bunun üzerine insanlar mescide hücum ederler. Mescide geldiklerinde namaz kılan ve Kur'an okuyan kimselerden başka hiçbir şey bulamazlar. Bunun üzerine mescide gelen bu insanlar; **"Ey Ebu Hureyre! Hani nerede taksim edilen miras? Sen bizleri korkuttun,"** derler. Ebu Hureyre; **"Rasulullah (sav) ilimden başka bir şey bıraktı mı? Şüphesiz peygamberler ne bir dirhem ne de bir dinar geriye miras bırakırlar. Onlar miras olarak sadece ilmi bırakırlar,"** dedi. Böylece mescidde ilim ve irfanın dağıtıldığını söylemek istediğini açıklar. Âyet-i kerimede hristiyan papazlarından ve yahudi hahamlarından bahsediliyor. Her cahil abidde hristiyan ruhbanlarından bir sıfat, her

fasık âlimde de yahudi hahamlarından bir sıfat ve bir kalıntı görülmektedir. Âyet-i kerimede haham ve papazların insanların malını haksız yere yedikleri, insanları Allah'ın yolundan alıkoydukları zikredildikten sonra altın ve gümüşü biriktirerek onları Allah yolunda harcanmayanların can yakıcı bir azapla müjdelenmesi beyan edilmektedir. Âyette geçen ve "mal biriktirme" diye tercüme edilen "el-kenz" kelimesinden maksat aslında biriktirilen maldır. Ancak âlimlere göre biriktirilen malın zekatı verildikten sonra artık bu âyette geçen "kenz" ifadesine girmediği belirtilmiştir. Burada hatıra şu soru gelmektedir: Kadınlara ait olan altınlar, bilezikler, gerdanlıklar, zekata tabi midir, yoksa değil midir? Şayet bunların zekatları verilmez ise bu âyette ifade edilen biriktirilmiş mallardan sayılır mı? Bu mesele fakihler tarafından farklı şekillerde izah edilmiştir.

İmam Ahmed, İmam Malik ve Irak'taki görüşüne göre İmam Şafii bu gibi süs eşyalarına zekat düşmediği görüşündedirler.Miktarları ne kadar olursa olsun bunlara zekat vermek gerekmez.

İmam Ebu Hanife'ye göre ise kadınlara ait olan bu tür süs eşyalarının da diğer mallar gibi zekatı vardır. Bunları taşıyan kadın zekat verme miktarına (nisab) ulaşmaları halinde zekatlarını vermesi gerekir.

İmam Şafii'nin Mısır'daki görüşüne göre ise bu gibi süs eşyaları hakkında zekat gerekip gerekmediği hususunda belli bir karara varamamış "bu hususta ortadayım. Allah'tan bana hayırlısını öğretmesini niyaz ediyorum" demiştir.

Diğer yandan kişi bindiği ata zekât verir mi, yoksa vermez mi? Bu meselede iki ihtimal vardır.

a. Savaş atları: Bunların zekatı yoktur.

b. Ticaret atlar: Bunlar için zekat verilir. Ev eşyaları, bizzat ev ve bindiğin arabanın da zekâtı yoktur. Çünkü artmakta olan mallarırın zekatı verilir. Yani kâr getiren veya soyu artan malların zekâtı verilir. İçinde durduğun evin ve bindiğin arabanda böyle bir artış söz konusu değildir. Buna mukabil eğer araba ticari taksi şeklinde kullanılıyorsa, bunun için zekât verilip verilmeyeceği hususunda iki görüş zikredilmektedir:

a. Yusuf el-Kardavi'ye göre ticari taksilerin ve kiralanan evlerin gelirlerinden her ay zekat verilir. Bunlar öşür arazileri statüsündedir. Yani bir daireyi ayda on milyona kiraya vermişsen her ay bin lirasını zekat olarak vermen gerekir.

b. Ancak Abdulaziz bin Baz ve diğer ve bazı hoca efendilere göre ise, ticari taksinin

ve kiralanan evin gelirleri biriktirilir. Yıl sonunda bu biriktirilen miktardan bir şey kalırsa ve zekat verme yeter sayısına da ulaşırsa, bunların gelirlerini yüzde iki buçuğu yani kırkta biri zekat olarak verilir. Bunun anlamı şudur: Ticari taksilerin gelirleri ve kiralanan evlerin gelirleri insanın diğer gelir kaynaklan gibidir. Yıl sonunda bir şey kalırsa ve zekat miktarına da ulaşırsa, zekatları verilir yoksa bir şey verilmez.Bir insanın zekat verecek zengin sayılması için, nisab miktarı diye isimlendirilen zekat yeter sayısı kadar mala sahip olması gerekir. Tabi bu miktar altın ve gümüşte farklı, çeşitli hayvan türlerinde daha farklı, arazilerin çeşitli türlerine göre, yine farklıdır. Mesela altının nisab (yeter sayısı) miktarı 85 gr.dır. Çünkü eski ölçülere göre 20 miskal olduğu tesbit edilmiştir. 20 miskal 20 dinar altına eşittir. Bir dinar bir dirhemin yaklaşık onda biridir, I dirhem ise 3.2 gr.dır.

Gümüşün zekattaki yeter sayısı 200 dirhemdir. 200 dirhemi 3.2 ile çarptığınız taktirde 640 gr. eder. (200 x 3.2= 640)Fakat bugün insanlar altın ve gümüş biriktirmiyorlar. Devletler paralarının değerlerini korumak için altın ve gümüş biriktiriyorlar. Sadece Amerika buna ihtiyaç duymuyor. Çünkü doların kendisi altın seviyesine çıkarılmıştır. Bu itibarla Amerika Dünya Bankası'na doları korumak için altın vermemektedir. Amerika'daki ticaret mallarının hacmince Amerika dolar basıyor ve dünyadaki diğer kör insanlara gönderiyor. Bu nedenle diğer devletler bile kendi paralarının değerlerini korumak için onu dolara endeksleme mecburiyetinde kalıyorlar. Mesela Katar parasını dolara endeksleyip onunla değerini koruduğundan Dünya Bankasına altın vermemektedir. Bugün ise Amerika elinde bulunan dolarların yurt dışına çıkmaması için daha yeni bir şey

icat etmiştir. Bu da seyahat çekleridir. Bu çeklerin üzerine sadece "seyahat çekidir" cümlesi yazılıdır. Bunu üzerinde bulunduran ne kadar dolar verip o çekleri almış ise üzerlerinde o miktar yazılıdır. Alan kişi çeki teslim aldığında imza attığı için teslim ederken de aynı imzayı atar ve üzerinde yazılı olan miktarı dünyanın dilediği yerinden alabilir. En çok yaygın olan türleri Amerikan Expres Bankası'na ait olan çeklerdir. Böylece seyahat eden insanlar büyük miktarda paraları üzerlerinde taşımaları yerine sadece çekin bir tarafına imzasını atar ve o kağıdı alıp üzerinde gezdirir. Bunu kaybetmesi veya çaldırması halinde ise telefonla Newyork'a bildirir. Onlar da bütün dünyaya bu çekin kaybolduğunu veya çalındığını bildirirler, karşılığının ödenmesini durdururlar. Çeki bulan veya çalan onun karşılığını almaya gittiğinde; "buyur bu çekin üzerindeki imza gibi bir imza at" derler. O

bununla meşgul olurken polisi çağırır onu polise teslim ederler. Bugün insanlar artık altın ve gümüş kullanmıyorlar. Artık dolarla, Suud riyali ile, Kuveyt dinarı ile, dirhemle, markla, sterlinle vb. paralarla çalışıyorlar. Bu nedenle kendisinde herhangi bir para bulunan insan üzerindeki parayı ya 85 gr. altınla yahut 640 gr. gümüşle karşılaştırarak zekat verecek durumda olup olmadığını ölçer. Tabi ki altın ve gümüşten hangisi fakir için daha faydalı ise bunu esas alır ve ona göre zekatını verir. Mesela kuyumcuya gider bir altının gramının kaç lira olduğunu sorarsın. O sana altının gramının 50 riyal olduğunu söylerse sen 50'yi 85 ile çarparsın 4250 riyal eder. (50 x 85 = 4250) Eğer sen de bu kadar bir meblağ varsa ve üzerinden de bir yıl geçmişse bu miktarın kırkta birini yani yüzde iki buçuğunu (% 2.5) zekat olarak verirsin. Şayet 4250 riyaldan daha az paran varsa sana, altına göre zekat gerekmez.

Bu defa param gümüşle karşılaştırırsın. Farz et ki bir gram gümüş beş riyal ise sen beş riyali 640 gramla çarparsın. 3200 (5 x 640 = 3200) riyal eder. Sende bu kadar riyal varsa, bunun kırkta bir zekatını verirsin. Günümüzde fakir için gümüşün esas alınması daha faydalı olduğundan onu esas alarak parayı hesaplamak gerekmektedir. Herhalde zekat hakkında herhangi bir soru kalmamıştır. Burada Yusuf el-Kardavi'nin görüşü esas alınacak olursa mesele şöyle olur: Yüksek maaşlı memurlar yeme ve içmelerini, ev harcamalarını maaşından düştükten sonra geri kalan meblağ her ay % 5'ini zekat olarak verir. Diğer hocalara göre ise maaşlı insanların da yıl sonunda biriken paralarından zekat vermeleri gerekir. Eğer bu paraları zekat verme yeter sayısına ulaşmış olur ise. Evet Allah Teala zekat vermeyenleri şöyle tehdit etmiştir.**"Ey Muhammed altın ve gümüşü biriktirip Allah**

yolunda sarf etmeyenleri can yakıcı bir azab ile müjdele." (Tevbe, 34)

36. AYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tespit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tespit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyrulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce

yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur.

Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyrulmuştur. Rasulullah (sav)in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte

bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenledir ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kafilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafileye hamle yapmadıkları takdirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafileye hücuma geçmişlerdir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafilede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu

karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Suresi'nin şu ayetini indirmiştir: **"Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahtır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahtır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur."** (Bakara, 217)

Evet, haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram

çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahtır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafileye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu ayeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu ayet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet

mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmiştir.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirlerdi. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek

istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabesi de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adiy'i haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kâbe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Âlemlerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında ayet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti.**"Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşırlarsa**

onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taif'i kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taif'i kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti.

Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu.

Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatindedirler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir.

İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "**Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür.** Tevbe Suresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört

aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kâbe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, Müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden,

çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emretti. Kâbe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan **"mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün"** âyetlerindeki **"mukaddes aylar"** dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i ıstılahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükâfatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm nesh edilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve

geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere

bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarım sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmektedir. Bir kısım âlimler January, Fabruary, Marc, Aprel gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin

duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgârın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamıyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını

ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "l397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilinir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda olunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de

Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılmalarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilkbaharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu

bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama **"Seba Rüzgârını Koklama Bayramı"** anlamına gelen **"Şemmu'n-Nesim Bayramı"** ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; **"Seba rüzgârını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır."** Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Hâlbuki bugün Nevruz bayramının başlama

günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıkların yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığın Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihın fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihi)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın ayet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksın. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları Müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî münasebetleri unutturmak için yapmışlardır. Evet, yüce Mevla; **"Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın**

kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur. Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur. Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki: Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına; **"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salât ve selam Rasullerin en şereflisi efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun"** diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına **"efendimiz Muhammed'e"** diye başlayan kıza itiraz ederek;

— **“Bu sadece senin efendin, benim değil"** diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; **"Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'adır, salât ve selam Rasullerin en şereflisi olan efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi"** dedi... Evet, Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda Yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir Araptan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı. Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders

halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikindi vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikindi namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekâtta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Suresi'nin başında bulunan; **"kul"** lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekâtta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlâs Suresi'ni okudu. Üçüncü rekâtta ise oturdu ve selam verdi. İkindi namazını üç rekât ve zammı sureyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

— "Albay, sen bizlere ikindi namazını üç rekat olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

— "Bana İkindi namazının dört rekat olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Âlimler;

— "İkindi namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

— "Kul; "de ki" manasınadır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu

nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hac ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyrulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenilen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Ayet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi

geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir ayet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyrulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki Müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde Müslümanların savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahabelerin,tabiilerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan

cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Mademki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır:Bu durumlardan ilki Müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün Müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları

ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan

sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lıların cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki Müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayıt davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din

âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik

çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkand, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir

ibadettir. Nasıl ki; **"bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen"** caiz değil ise, aynı şekilde; **"ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim"** demen veya **"bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim"** demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; **"zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin"** denilmiştir.

Örneğin bekârsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babanı ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına

gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmanda bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da ayet-i kerimede buyrulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman ebetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: **"Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre;<<bu Allah'ındır, şu da ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu**

hükümleri ne kötüdür." (En'am,136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarınla, çoluk çocuğunla beraber olmaya,memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın.Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta.En çok bir ay.Sadece bir ayını kafirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın.Bu hakka revamıdır?(!)

İslâmabad'a veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler! Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadırlar! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için

gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- **"İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!"** Onlarda;

- **"Vallahi uçak biletimiz okeylendi. Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor, derslere geç kalmaktayız"** cevabını verdiler. Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben:

- **" Vallahi sizler günaha girmektesiniz"** dedim. Âlimlerde;

- **" Günaha mı girmekteyiz?"** dediler. Ben;

- **" Evet günaha girmektesiniz. Sizler yeryüzünün en önemli meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz. Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o**

Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- **"Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış"** dediler Ben de;

- **"Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılıp İslâm âlemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm âlemini kızıl tufan basacaktır."**

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret

etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'in hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçerayak (!) Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların paylan

bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkân bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?"diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde

oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşanlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil. Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabıtasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir

kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar

etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen Müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; **"biz malımızla cihad ediyoruz."** Hâlbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm Müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna

ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler Müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen Müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır."

Buna göre kâfirler Müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim

kâfirlerle savaşmamız için Müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Hâlbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan Müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbette ki Müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden daha vahimdir. Bizim elimizle öldürülmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır.

Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceği hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet, bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- “Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve

arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur.

Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah

savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefsine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefs ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebablar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğuğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi görecek olsan; Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!)Şimdi sen evine giren hırsızı, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!)Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsızı, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle

buyuruyor:"Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57)Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükâfat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle

savaşma düşüncesini bu Müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, Müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesab edilerek mazur görülmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin

isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 – 41 AYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde

ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kafirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu.Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçalttı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey müminler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin.Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir

Ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlâs ve samimiyeti ile Müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; **"burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var"** dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş

(bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir. Ona;

— **“Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat"** der. Oda;

— **“Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım"** cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billâh. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; **"Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver"** demiştir.

Evet, bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Hâlbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab

ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!)İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağzına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de Müslümanlar. Mademki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; **"buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz"** diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü

ve ona: **"Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir"** dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

— "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; **"buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz"** diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen

kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşımıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: **"Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi."** Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet, Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Suresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğun apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğun caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun? Ebu Ducane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Ducane onlara; **"sigarayı atın"** dedikten sonra Ebu Ducane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı. Ben Kadı Masum'a

dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki:

Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: **"Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."**

Evet, Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğreterek onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdirdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargâhını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip

ağlıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi **"Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür."** (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasip et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Hâlbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle dini gayreti olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bidatlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: **"Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın."** Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbelî mezhebine mensuplar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salâvat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

— “Ne dersin, bu meseleler bid'at mi, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

— “Sizler başka bir şey bulamadınız da mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun." Evet, bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu. Evet, bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimehullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; **"Allah kabul etsin"** diyerek musafaha için elini uzattı, İkincisi ise; **"bu bid'attir"** diyerek elini

çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşarak;

— **Bu utanmazca bir davranıştır. Peki, utanmazlık Sünnet midir?**

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet, insana bazen kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; **"Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izninle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."**

İbn Teymiyye de (Allah rahmet eylesin) ihtilaflı meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına **"İmamların İbadette İhtilafları"** ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: **"Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Âmin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Âmin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? Diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir."**

Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. **"Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi"** diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: **"Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.**

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok.

(Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstersin). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu âlim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rüku boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rüku

esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu!

Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A}şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; **"Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım"** dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekillerindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı

kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Mademki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz.

42 – 45. AYETLERİN TEFSİRİ

42- Ey Muhammed! Eğer cihad kolaylıkla elde edilecek bir dünya menfaati ve istenilen bir yolculuk olsaydı, elbette sana uyarlardı. Fakat zorlukla aşılacak yol onlara uzak geldi:"Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber cihada çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Onlar bu davranışlarıyla kendilerini helak ederler. Allah biliyor ki, onlar, mutlaka yalancıdırlar.

43- Allah seni affetsin! Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan

söyleyenleri bilmeden cihada çıkmamalarına niçin izin verdin?

44- Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla, canlarıyla cihad etmemek için senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilir.

45- Senden ancak, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenler, kalbleri şüpheye düşmüş olanlar ve kuşkuları içinde bocalayıp duranlar cihada çıkmamak için izin isterler.

"Eğer kolay bir kazanç ve kısa bir sefer olsaydı mutlaka peşinden gelirlerdi." Yani mesafe bir veya iki haftalık basit bir yolculuktan ibaret olsa idi yahut bir umre seyahati veya uluslararası konferans olsaydı seninle birlikte olurlardı.

"**Fakat sıkıntılı yolculuk onlara uzak geldi."** Çünkü Medine ile savaşın yapıldığı Tebuk arası 800 kilometredir. **"Yemin**

ediyorlar" yani cihada katılmamak için yalanlarına bir de yemin karıştırıyorlardı ve bu kendilerini helake sürüklenmesini hızlandırıyordu.

"Allah biliyor ki onlar, muhakkak yalancılardır... Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" Yani onlara bunun için nasıl bir ruhsat verebilirsin? Namazı terk etmesi için bir kimseye izin vermen caiz midir? O halde bir kimseye cihadı terk etmesi için nasıl izin verebilirsin?! Bir kimse için Ramazan'da oruç tutmamasına (mazeretsiz olduğu halde) ruhsat vermen sana caiz olur mu? O halde nasıl bir kimseye cihada katılmaması için ruhsat verebilirsin?! Tebuk halinin hâkim olduğu bir günde -günümüzde de olduğu gibi- cihadla oruç arasında hiçbir fark yoktur. Ayet-i kerimede Rasulullahın cihaddan geri kalmaya dair herhangi bir kimseye ruhsat veremeyeceği belirtilmiştir. Öyle ki gözleri

görmeyen Abdullah ibnu Ummû Mektum, Allah Rasulü (sav)'e gelmiş ve cihada katılmamak için izin istemiştir. Allah Rasulü (sav) ona; **"(cihada katılmaman için) sana herhangi bir ruhsat bulamıyorum"** demiş ve bunun üzerine şu ayet-i kerime nazil olmuştur:

"Müminlerden, özür sahibi olmaksızın oturanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler bir olmazlar. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri, oturanlara, derece itibari ile üstün kılmıştır." (Nisa, 95)

Allah Rasulü (sav), gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum'un isteğine; "senin için dinde bir ruhsat bulamıyorum," diye cevap veriyordu. Evet, bugünkü cihaddan alıkoyan müslümanlar gibi onun elinde mühür yoktu. Ruhsat isteyene "gidemezsin" diye hemen kaşe basmıyordu. Subhanallah!

Eğer Allah Rasulü (sav), cihaddan geri kalmak isteyen bir kimseye izin vermeye gücü yetmiyor ise, bugün müslüman olduğunu söyleyen yetkililer nasıl meyhanelerin açılmasına ruhsat verebilirler? Ruhsat vermek, izin vermek Alemlerin Rabbi olan Allah'ın hakkıdır. Helal ve haram tespit etmek, kanun koymak Allah'a aittir. Allah'ın izni olmaksızın kanun koyan kimse, Allah'a ortak (şirk) koşmuş olur. Tüm İslâm âlimleri Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar koyan kimsenin küfrü ve İslâm'dan çıkacağı hususunda ittifak etmişlerdir. Bugün kanun koyanlar ne yapıyorlar? "Biz filanoğlu filanlarız, aşağıdaki kanun maddelerini koyduk;

A. Dört kimse bir arada bulunamaz,

B. Kimde bir silah bulunursa askeri mahkemeye sevk edilir erler.

Çekinmeden kendilerini kanun koyan kabul ederler, kanun koyuyoruz, diye kendilerini vasıflandırırlar. Böylece fesat yuvalarından başka bir şey olmayan gece kulüplerinin açılması için ruhsatlar çıkarıyorlar. Örneğin Ürdün'de içerisinde bar bulunmayan otellerin açılmasına ruhsat vermiyorlar. Birçok müslüman tek yıldızlı ve içerisinde bar bulunmayan otel açabilmek için ruhsat talebinde bulundular ancak ruhsat talepleri kabul edilmedi ve otellerin açılmasına izin verilmedi. Turizm bakanlığı açılacak otellerin içerisinde bar ve yüzme havuzu bulunmasını şart koşuyor. İçerisinde yüzme havuzu ve bar bulunmayan otellere açılması için ruhsat verilmiyor. Evet... İçkiye ve zinaya ruhsat verilmekte, hatta birçok Arap ülkesinde genelevlerinin açılması için dahi ruhsat verilmektedir. Ve devlet bu fuhuş yuvalarından da vergi almaktadır!

Evet... Halkı müslüman olan birçok ülkede fuhuş yuvalarının, kumarhanelerin açılması için devlet ruhsat vermekte ve Müslümanlara; "biz sizlerin istediği kumarhaneye girerek kumar oynamasına, zina etmesine izin veriyoruz. Bunların tamamı bizim şeriatımızda helal" denilmektedir!"Özel araba, hareketli ev hükmündedir. Buna göre bir emniyet görevlisi; kendi özel arabasında zina eden bir erkekle bir kadını gördüğü zaman, kadın yardım istemediği sürece müdahale etme hakkına sahip değildir. Çünkü insanların kendi evlerindeki huzur ve güvenlerini bozmak caiz değildir (!) Bu Mısır'da yürürlükte olan bir kanundur. Kanuna bak! Evet, zina ev içerisinde yapıldığı taktirde kanunen suç sayılmayacak. Ancak kadın kocasının evinde başka bir erkekle zina ettiği taktirde suç sayılacak. Çünkü bu kadın koca evinin saygınlığını çiğnemiştir! Fakat kadın kendi

evinde değil de başka bir adamın evinde zina ettiği taktirde, suç işlemiş sayılmayacak ve yargılanamayacak. Bu kanundur (!) Zinaya verilen bir ruhsattır (!)

Faize gelince. Bankalara faizle muamele edebilmeleri için ruhsat vermektedirler. Yani Allah'a ve Resulü'ne harb ilan edebilmeleri için bir kale inşa etmelerine izin verilmektedir. Hâlbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve eğer iman ediyorsanız faizden arta kalanı bırakın.Eğer böyle yapmazsanız Allah ve Rasulü tarafından size karşı savaş ilan edilmiş olduğunu bilin..." (Bakara, 278–279)

Müslümanların memleketlerinde caddelerde yürüğüdünüz zaman en çok dikkatinizi çeken levhalar, Allah'a ve Rasulüne savaş ilan eden yerlerin levhalarıdır. Falan banka, filan banka, falan

bar, filan gazino, falan gece kulübü vb. Birçok Arap ülkelerinde, bir mahallede tesettürlü bir bayan görüldüğü zaman istihbaratın gözü o tesettürlü bayanın üzerinde olmakta, onu takip ederek kendisi ve ailesi hakkında bilgi toplamaktadırlar. Onları yakalamak için fırsat kollamaktadırlar. Mısır'da el-Ezher Üniversitesi'nde doktora yaptığım sıralarda hanımımla birlikte orada bulunmaktaydım. Hanımım tam tesettürlü giyinmektedir. Bizler İslâm hukuku üzerine doktora yapmak için bir grup halinde Ürdün'den el-Ezher Üniversitesi'ne gönderilmiştik. Vallahi! Bizimle aynı grupta gelen kardeşlerimiz tam tesettürlerinden taviz vermek zorunda kaldılar.

Kahire Üniversitesi'nde bizim orada bulunduğumuz zaman yaklaşık 120 bin erkek ve kız öğrenci bulunuyordu. Kız öğrencilerin içinde sadece Seyyid Kutub

(rahimahullah)'ın bacısının kızı tesettürlü idi. Bu kız başka bir kızı da ikna ederek ona da çarşaf giydirtmişti. Çarşaf giyen bu arkadaşının evinde kıyametler koptu. Kız, "kızım sen bizim başımızı belaya mı sokacaksın? Senin yüzünden bizim de belaya sürüklenmemizi mi istiyorsun?" şeklindeki sözlerle karşı karşıya kaldı. Kız kapalılıkta ısrar etti, ailesi onu açmaya zorladı, nihayet imtihan günü saat altı veya yedide çarşafı alıp suya soktular ki kız onu giyemesin. Evet, İslâm'ın emirlerine riayet suçtu, suç (!) Cinayet gibi sayılıyordu (!)

Vallahi bana bir genç şunları anlattı. Bilmiyorum gerçekleri mi aktarmak istedi yoksa şaka mı yapıyordu. Genç nereye giderse istihbarat adamı onun peşini bırakmıyormuş. Otobüste, üniversitede, yolda, adeta onun gölgesi gibi ondan ayrılmıyormuş. Bir gün müslüman bu genç o derece rahatsız olmuş ki meyhaneye

dalmış, eline bir şişe içki almış, onu yanına koymuş. Bu defa istihbarattan olan adam buna inanamamış. "Bu içki mi, mümkün değil? Hiç bu içki içer mi?" diye kendi kendine konuşmuş, sonra gidip efendilerine şu raporu sunmuş: **"Ahlakı düzeldi, takip edilmesinden vazgeçilsin."** Bu gencin ismi Tevfik eş-Şerif'miş. Durumun ne kadar vahim olduğunu bu olay göstermektedir. Öyle ki bazı Arap devletlerinde hacca giderken bile adeta kovuculuk fonksiyonunu icra eden istihbarat şeflerinden okey alma. Mecburiyetin vardır. Sabıkasızlık belgesi vermeleri gerekir. Halbuki bu insanlar, insanların ırz ve namuslarını payimal ederek para kazanan, müslümanlara zarar verdiği ölçüde maaşı yükselen insanlardır. Müslümanları kâfir rejimlere jurnalleyen bu insanlar koğuculuğun en beterini yapmaktadırlar. Peygamber efendimiz ise bir hadis-i şerifinde; **"Cennet'e koğuculuk**

yapanlar girem eyecektir" diye buyurmuştur.Bir gün Huzeyfe bin el-Yeman bir yerde oturmuş sohbet ediyormuş. Uzaktan bir adam gelmiş, orada bulunanlar; "bu kişi konuşulanları idarecilere şikayet ediyor" demişler. Huzeyfe de şu cevabı vermiştir: "Ben Rasulullah (sav)in koğuculuk yapanın Cennete girmeyeceği buyruğunu işittim," demiştir. Hadis-i şerifte geçen ve koğucu diye tercüme edilen "katlat" kelimesinin manası; insanların ayıplarını yakalamaya çalışan ve yapılanları doğru dahi olsa yöneticilere rapor eden demektir.

Dinliyor musun sevgili kardeşim (!) Bir takım gerçeklen dahi yöneticilere, insanların yaptıkları şeyleri gerçek olarak da rapor etse o hadisin kapsamına girmektedir. Tanınmış meşhur âlim Şeyh Muhammed Necib bana şunları anlattı:

Beni iki sene hapiste tuttular. Hücrede bulunan büyük kobra yılanları benim

karnımda ve başımda geziyorlardı. Onlara dedim ki:
- "Beni buraya getirmenizin sebebi nedir?" Dediler ki:

- **"Müslüman Kardeşlerden olan senin komşun bir araba satın aldı."** Dedim ki:

- **"Peki komşumla benim alakam ne?"** Dediler ki:

- **"O sana selam verdi, sen de onun selamını aldın,"**

Evet, bunları Şeyh Muhammed Necib konuşuyor Vallahi ben bu sözleri onun bizzat kendi ağzından duydum. O vefatından birkaç ay önce bunları bana Cidde'de anlattı. O genel olarak acıları ve özel olarak kendi acılarından bahsetti. Şeyh Muhammed, Abdunnasır'ın yaşadığı bölgedendi. Sadece selamı aldığı için ona böyle yapmışlardı. Biliyorsunuz ki selamı vermek sünnet, almak vaciptir. Bu zat sırf

komşusunun verdiği selamı alarak bir vacibi yerine getirmekle böyle cezalandırılmış ve kendisine; "selam aldığını istihbarat birimlerine bildirmen gerekiyordu" denilmiştir. Hülasa tam anlamı ile bir bela (!)

Size başka bir olay anlatayım. Bunu Abdullah Rüşvan anlattı. Ölü ise de sağ ise de Allah kendisine rahmet eylesin. Abdullah Rüşvan Cihad örgütü mahkemesinde savunmayı üzerine alan yüksek avukattır. Bu zat Kahire Üniversitesindeki bir konferansında şunları söyledi: 1965 yılında Müslüman Kardeşler meselesinden dolayı bir subay hapsedilmişti. Bunun hapsediliş sebebi ise onun 1954 yılında orduya girerken kendisine verilen formdaki **"sen dindar mısın? Dindarlığında ısrar ediyor musun?"** hanelerine **"evet"** diye cevap vermesi idi. Mısır ordusu 1965 yılında bütün ordu mensuplarının dosyalarını teker teker yeniden elden geçirmişti. **"Sen dindar mısın?**

Dindar olmakta ısrarlı mısın?" iki sorusuna da evet diyen herkesi tutuklamışlardı. İşte bu subay da 1954 yılında "ben dindarım, dindar olmaya ısrarlıyım" dediği için tutuklanmıştı.

Abdullah Rüşvan devamla diyor ki; Bu subay Şeyh Muhammed Evde'nin hapsedildiği hücrenin karşısındaki hücreye hapsedilmişti. İstihbarat şefleri yaşı 78 olan Ezher Üniversitesi Usuli'ddin Fakültesinin en büyük âlimi olan Şeyh Muhammed el-Evde'ni soruşturmaya başlamışlardır. Şeyh Evde doktora tezlerini yöneten ve Mısır devriminin manevi lideri d:ye adlandırılan biri idi. Abdunnasır'ı, Enver Sedat'ı ve benzerlerini o yetiştirmişti. Fakat 1965 yılı tutuklamaları olunca devrimci Nasır ve arkadaşları onu da tutuklamışlardı. İşte onu tutuklayıp hücreye koyduktan sonra onun karşısındaki hücrede bulunan tutuklu subay gördüğü şu manzarayı anlattı: "Şeyh Muhammed el-Evde'nin hücresi açıldı. Ben

içerden çıkan polis köpeklerini saymaya başladım (her polis köpeği bir eşek kadardı. Biri caddeden geçse bütün caddedeki insanlar ondan çekinir). Onlar yirmi altı polis köpeği idi. Sorgulayıcılar Muhammed Ev de'ye yaklaşmak istediklerinde yanına varamadılar. Çünkü köpeklerin dışkıları, idrarları onun saçını, sakalını ve elbisesini felaket kokutmuştu. Uzaktan hortumlar tutarak Şeyh Muhammed Evde'yi yıkadılar. Ondan sonra onun yanına girdiler, elbisesini değiştirdiler, ta ki 78 yaşına varan ve en yüksek fıkhi düşünceye sahip olan hu büyük âlimi sorgulayabilsinler (!) Ne yazık ki onu sorgulayanların efendilerini o bizzat kendi evinde yetiştirmişti. Onlar ise o zatı Arap atasözünde geçen "sinimmar" gibi ödüllendirmişlerdi.

Savaşa Katılmama İzni

Ayet-i kerimede; **"Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?"** buyrulmaktadır. Allah Rasulü (sav)'in savaşa katılmamaları hususunda bazı kimselere izin vermesi sebebiyle, şanı yüce Allah, Peygamberi'ne sitemde bulunmakta ve ona; bu kimselere izin vermek senin hakkın değildir. Çünkü bu konuda emir vermek sana ait değildir, demektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah siteminden önce **"Allah seni affetsin"** ifadesini zikretmiş ki Rasulullah korkusundan mahvı perişan olmasın. Kalbi yerinden kopar hale gelmesin. Ayet-i kerimede: **"Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada gitmemelerine niçin izin verdin?"** buyrulmaktadır. Burada geçen **"yalan söyleyenlerden"** maksat münafıklardır. Çünkü münafıklar diyorlardı ki: **"Gidip izin isteyelim. Eğer izin verirse, izni ile burada kalmış oluruz vermezse de yine onu**

dinlemez burada kalırız." Bundan sonra gelen ayet-i kerime onların içlerinde taşıdıklarım beyan ederek şöyle buyrulmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah, takva sahiplerini çok iyi bilendir. Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar ve kalpleri şüpheye düşüp şüphelerinde bocalayanlar izin isterler." Ayet-i kerimede savaşa katılmayıp sırf geride kalmayı istemek münafıklık alameti sayılmıştır. Bu nedenle bir kısım müfessirler bu ayet-i kerimenin Nur Suresi'nin şu ayeti ile nesh edildiğini söylemişlerdir:

"... Eğer onlar bazı işleri için senden izin isterlerse içlerinden dilediğine izin ver. Onlara Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir." (Nur, 62)

Müfessirlerin bu görüşleri insanın içine tam sinmemektedir. Çünkü Tevbe Suresi'nin bu ayeti hicretin dokuzuncu yılında, Nur Suresi ise hicretin beş ve altıncı yıllarında nazil olmuştur. Aralarında büyük bir zaman farkı vardır. Önceden gelen bir hüküm sonradan geleni bozmaz. Ayrıca savaşma ile ve cihad ile ilgili hükümler Tevbe Suresi'nin ayetlerinden çıkarılır. Çünkü bu sûre Müslüman toplumun tavır ve hareketini, gazvelerini, savaşlarını, sağlam bir şekilde tanzim etmiştir ve bundan sonra herhangi bir ek yorum gelmemiştir. Bu nedenle kim İslâm'da cihad hükümlerini bilmek isterse Tevbe Suresi'ni okuyup anlaması gerekir. Bu hükümler orada mevcuttur.

Bu surenin ayetlerinden bazıları da şunlardır:

"Mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün..." (Tevbe 5)

"Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki Allah mutlaka takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 36)

Bu âyetler, kılıç âyetleri olarak isimlendirilmiştir. Kılıç ayetleri, Mekke ve Medine'de nazil olan **"güzelce yüz çevirme, aldırış etmeme, hikmet ve güzel öğütle tartışma"** vb. hükümleri kapsayan yüz yirmi den fazla ayeti nesh etmişlerdir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler." (Tevbe, 44)

Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler

Üstad Seyyid Kutup bu âyetin izahında şöyle demektedir; "Cihaddan geri kalmak inançta bir boşluktur, dinde bir zaafiyettir.

Kalbine iman yerleşen, bu din ile yoğrulan bir insan, önünde Allah'ın yasaklarının çiğnendiğini, kutsal şeylerin ayaklar altında alındığını, masum kanların akıtıldığını, ırz ve namuslara saldırıldığını, tağutların şehvani arzuları karşısında haramların irtikab edildiğini gördükten sonra sakin bir kalple oturup kalması, bunları değiştirme azminde olmayışı ve bunlara karşı çıkma azmini taşımayışı akıl almaz bir şeydir."

Üstad Ebu Macid (Allah'tan onu ve bizleri en güzel mükâfatla mükâfatlandırmasını niyaz ediyoruz) şöyle diyordu; **"Bir bardak (aşmadıkça dolmuş sayılmaz. Bir kalp de çevresinde bulunan insanlara taşmadıkça bu dinle dolmuş olmaz."**

Evet yüce Mevla; "Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi

bilendir" buyurmaktadır. Çünkü cihad takvayı açığa çıkaran bir alamettir. Bu nedenle İslâm ümmetinin herhangi bir şehrinde veya başkentinde fıkıh âlimlerinin çözemediği bir sorun olduğu zaman fıkıh âlimleri şöyle diyorlardı: "Siz bu meselenin fetvasını sınırda nöbet bekleyenlere gönderin, çünkü onlar Allah'a daha yakın ve bu soruya cevap vermeye daha müsaittirler." Böylece bu meselenin fetvasını sınırda nöbet bekleyenlere gönderiyorlardı. Çünkü bunlar, fıkhın oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından daha iyi idrak edileceği görüşündeydiler. İşte aşağıdaki ayet-i kerimede geçen "dinde fakih olma" özelliğinin de oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından gerçekleştirileceği görüşünde olan âlimler, bu şekilde düşünmüşler ve âyete şu şekilde mana vermişlerdir:

"Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaat dini iyi öğrensinler ve kavimlerine döndüklerinde onları uyarsınlar diye savaşa katılsa ya? Umulur ki böylece yanlış hareketlerden sakınırlar." (Tevbe, 122) Görüldüğü gibi bu âlimler ayet-i kerimenin cihad edenlerin ilim erbabı olacaklarını, oturup köşelerde kitaplarla meşgul olanların fakih olamayacaklarını beyan ettiğini söylemişlerdir. Bu hususta Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) devamlı şunu tekrar etmektedir: "Şüphesiz ki fıkıh oturanlardan alınmaz. Şüphesiz ki Allah'ın dini, heyecanı olmayan, yerinde oturup kalan bir fakihten alınmaz."

Bir defasında Seyyid Kutup'a hapishanede bir mesele zikrederler ve "falan âlim bu konuda şöyle diyor," derler. Bunun üzerine Seyyid Kutup; "biz

oturanlardan fıkıh almayız," cevabını verir. Ayet-i kerimede şöyle buyruluyor:

"Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi deyerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" denildi." (Tevbe, 46) Âyet-i kerimede "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi mutlaka onun için hazırlık yaparlardı" buyuruluyor. Çünkü cihada çıkmanın belirti ve alametleri vardır, o da hazırlık yapma, eğitim görme vb. hallerdir.

Şimdi kardeşim Allah hakkı için söyle bana: "Ben Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyorsun. Bununla birlikte her yıl yatak odasının mobilyasını, salonun mobilyasını, arabanı değiştiriyorsun. Lüks tüketim eşyalarını günden güne artırıyorsun. Şimdi sorarım sana, gerçekten sen Allah yolunda cihad etmede samimi misin, doğru

mu söylüyorsun? Yoksa ne yapıyorsun? Her yıl salonun mobilyasını değiştiriyorsun. Allah senin gibi mahkûmların yardımcısı olsun!

Bakıyorsun ki ayda 100 dinar Ürdün parası maaş alan bir memur evlenmeden önce yatak odasını, salonu, mutfak eşyalarını düzenlemeye kalkıyor. Peki, kardeşim bu alacağın eşyalarını nereye koyacaksın? Senin maaşının tümü bu eşyaları koyabileceğin bir evi kiralamaya bile yetmez. Bununla da kalmıyor. Aldıktan sonra bunları değiştirme, her yıl arabanın modelini değiştirme, eskisini çok ucuza satıp, yenisini 500 SL Mercedes gibi veya Mitsubishi gibi bir başkasını almaya kalkışıyorsun. Bir Mitsubishi yaklaşık 350 bin rupi yapıyor. Vakıa bu bir cinayet, bu nasıl olabilir? Bununla birlikte de zavallım Allah yolunda cihad etmek istiyormuş (!) Cihad etsen hazırlığını yaparsın. Çünkü Rabbin **"şayet onlar cihada çıkmak isteselerdi onun**

için mutlaka hazırlığım yaparlardı" buyuruyor. Sen bu kadar borcu yaptıktan sonra sana gelip: **"haydi kardeşim cihada gidelim"** denildiğinde cevabın şu olur: **"Vallahi kardeşim borçluyum, borçlu" Peki, kardeşim borcunu az yap. Seni bunları yapmaya zorlayan mı var?** Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Yoksa onlar büyük bir gün için diriltileceklerini sanmıyorlar mı?" (Mutaffifin, 4–5)

Böyle insanların çoğunu cihaddan borç alıkoyar. Çokları da münkere karşı çıkma hususunda ağzından tek kelime çıkaramaz. "Kitubu'l-İman" in yazarı Dr. Muhammed Nuaym ile Ürdün Üniversitesi'nde birlikte idik. Bu kardeşimiz cihad konusunda da birçok kitap telif etti. Üniversite, kitap yazan hocaların yazdıkları her kitaba oranla aylıklarını artırıyordu. Üniversite hocalarının maaşları ile diğer

memurların maaşları arasında korkunç fark vardı. Ben, Muhammed Nuaym kardeşe şöyle diyordum;

- "Vallahi ben maaşlarımızın artmasını istemiyorum. Çünkü maaşlarımızın artması onlara karşı konuşmanızdaki çekingenliğimizi, korkumuzu artırıyor. Bizim maaşlarımızda, diğer devlet memurlarının maaşları gibi olsa, üniversite hocalarının hiçbirisi; Görevimden atılırım, maaşımdan olurum, korkusu hissetmeksizin konuşabilecek!"

Evet, 500 dinar, 600 dinar maaş alarak rahat bir hayat yaşayan bir kimse... Vazifeden çıkarılması halinde bu şekilde rahat bir yaşamın nasıl mümkün olacağı korkusunu hisseder. Gerçekten Müslümanların hayatları ile müslüman olmayanların hayatları arasında büyük fark vardır.

Sasani Devleti tarihinde üçüncü Yezdicerd yenilgiye uğradığında aşırı derecede ağlamaya başlar. Etrafındaki yaverleri kendisine;

— "Neden bu kadar ağlıyorsun?" diye sorarlar. O da;

— **"Bin aşçıdan ve bin şahin besleyicisinden başka aşçım ve şahin besleyicim kalmadı, artık ben sadece bin aşçı ile nasıl yaşayabilirim?"** der. Yezdicerd'i yenilgiye uğratan ise Selman'dı. Selman, Yezdicerd'in yerine geçmişti. Selman'ın günlük harcaması bir dirhem infakı da bir dirhemdi. Kendi el emeği ile geçiniyordu. Geceleri kamıştan sepet ve kaplar örüyor, gündüz onu satarak üç dirhem kazanıyordu. Bir dirhemle kamış satın alıyor, bir dirhemi günlük ihtiyacı için kullanıyor, bir dirhemi de sadaka olarak infak ediyordu... Görüldüğü gibi bir kâfir ile bir müslüman arasındaki yaşama şekli oldukça farklıdır.

Bizler Filistin'de eğitim kampında bulunuyorduk. Eğitim kampına dışardan hiçbir yiyecek ve içecek sokulamıyordu. Ne olursa olsun kamptaki yemekten yenilmek zorundaydı. (İnşallah biz de bu sistemi burada tatbik edeceğiz. Dışardan yemek getirilmesi yasaklanacak, herkes aynı yemeği yiyecek). Bir torba ekmek alınır, güneşte kurutulduktan sonra bir ay boyunca onu yerdik. Birbirimize ekmekleri kırmak için odun kullanmasını tavsiye ederdik. Bazen silahın dipçiği ile ekmekleri kırardık. Et, meyve göremezdik. Eğitim kampındaki dört ay boyunca ekmekten başka hiçbir şey bulamazdık. Bir defa dışında ekmekle de doyarak yediğimizi hatırlamıyorum. Kavut unundan yapılmış yarım ekmek veriyorlardı. Yufka şeklinde yapılan ekmekler o kadar inceydi ki üflediğinde uçup gidecek halde idi. Sabahleyin yarım, öğlen yarım ve akşam

yarım ekmek veriyorlardı. Sabahleyin yarım ekmeğin yanında on tane zeytin veriyorlardı. Mutfak sorumlusu bir yerde oturuyordu, biz önünden geçtiğimizde elini zeytin tenekesine daldırır, on tane sayar, her birimize verirdi. Çay diye bir şey yoktu.

Sudan'lı Bakan Muhammed Salih Ömer (Allah rahmet eylesin) kampta bizimle beraber eğitim görüyordu. Bilindiği gibi Sudanlılar kesinlikle yeşil zeytinden hoşlanmazlar ve çaysız da yaşayamazlar. Muhammed Salih zeytin almadığı için kamp sorumlusundan kendisine onun yerine çay verilmesini istedi. Kamp sorumlusu bunun isteğini reddetti ve "çay yasaktır, biz sizin şehvetlerinizi kesmek istiyoruz," dedi.

Bir defasında bizi daha sonra tevbe edip müslüman olan meşhur komünist yazar Muhammed Celal Keşk ziyaret etti. Bir kardeş nöbet sırasını teslim almaya gidiyordu. Nöbetçilere devamlı kumanyaları

gönderiliyordu. Kumanyasını nöbet yerinde yiyordu. Kumanyada ekmekleri kırıp üzerine mercimek çorbası döküyorlardı. Artık bizim her tarafımız mercimek olmuştu.

Amman'dan gelen bir kardeşimiz de bize bir sandık elma getirmişti. Ondan herkese birer tane dağıttılar. Herkese bir elma, bir tabak da pirinç çorbası düştü. Nöbetçiye bir elma, bir tabak da pirinç çorbası verilince meşhur yazar Muhammed Celal Keşk şunu söyledi; **"Herhalde ben hayal görüyorum. Mümkün mü bir elma olsun, hiç olur mu? Vallahi İslâm âlemi sizin gibi yaşayacak olsalar biz dünyayı sarsarız ve bize boyun eğdiririz."** Hiç açlığından ölen bir kimse var mıdır? Hiçbir kimse açlıktan dolayı ölmemektedir. Günde bir insan yiyeceği ne kadardır? Üç rupi, (Pakistan para birimi) buna üç rupi de katık ekleyin toplam altı rupi eder.

Afgan mücahid liderlerinden Abdurrasul Seyyaf ve mücahidler her insan için günlük yedi rupi hesap ediyorlardı. Kardeşimiz Ebu Seyyaf Abdülmecid gibi mücahidlere günlük yedi rupi tahsis etmişti. O, eski hesapları esas alarak bu şekilde yaşıyordu. Bilmiyordu ki mücahidlerin masrafları oniki rupiye ulaşmıştı. Fakat o Afganlıların eski hayat programım kendisine tatbik ediyordu. Günde yedi rupi harcıyordu. Şimdi düşünelim bizden birimiz günlük masraf olarak yedi rupi ile yaşasa, üzerinde de yüz ile yüzelli rupi değerinde böyle bir elbisesi bulunsa (ki bu elbise en az dört sene dayanır. Eskime bilmez. Sen eskirsin o eskimez) aylık masrafımız ne kadar olur? 7 X 30 = 210 rupi eder. 100 rupi de ilave masraf kabul edilirse yaklaşık 300 küsur rupi eder. (Yani yaklaşık olarak 1.200.000 Türk lirası eder) Biz böyle bir hayat sistemi uygulasak yeryüzünde hangi güç bizim

irade ve kararlılığımıza karşı koyabilir? Bu hususta İmam Şafii şu şiirini söylemiştir:

"Ben, eğer yaşarsam yiyecek bulamamaktan dolayı yok olmam.

Eğer ölürsem de kabir bulamamaktan dolayı yok olmam.

Azmim sultanların azmidir. İzzetinefsim, zilleti küfür sayan hür nefistir."

Ey kardeşlerim! Bizi zillete düşüren nedir? Şehvet ve lüks düşkünlüğü değil midir? Bizi Allah yolunda mücadeleden ve cihaddan engelleyen şehvetler, rahatlıklar ve konfordur. Bakarsın bir genç henüz daha üniversitenin dördüncü sınıfındadır, mezun olduğunda vazifesini düşünmekle, vazifede ne kadar maaş alacağını hesaplamakta ve nasıl yüksek derecelere ulaşabileceğini düşünmektedir. Atasözünde denildiği gibi; havaya saraylar yapar. (Boş hayallere kapılır). Maaşım altıbin riyal olacak, beşbin

riyal olacak, yedibin riyal olacak diye düşünür durur. Peki, bunun maaşı bin rupi olduğunda bu insan yaşayabilir mi? Elbette ki yaşayamaz. Cihaddan geri kalır.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve onlara; oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46) İnanır mısınız yeni bir elbise almaktan veya yeni bir şey almaktan hiç hoşlanmıyorum.
Bir gün eve döndüğümde kadife yüzlü yeni sünger minderler gördüm. Görür görmez adeta şuurumu kaybettim ve

— **"Allah'a yemin ederim ki kadınların dini zayıftır. Bunları hemen evden çıkartın. Nereden geldi bunlar?"** dedim. Evdekiler;

— **"Hediyedir"** dediler. Ben;

— **“Bunların evimizde kalması mümkün değildir"** dedim ve eşime öyle şeyler söyledim ki fenalık geçirdi. Vallahi bayıldı ve düştü. Şuurunu kaybetti. Tuhaf tuhaf şeyler söylemeye başladı. Aklını kaybetmesinden korktum. Bu yeni kadife yüzlü süngerleri gördüğümde eve girmedim ve bunlar nereden diye sordum. Eşim;

— **"Senin umurunda mı sanki? Senin gece gündüz misafirlerin var. Ben minderlerin yüzlerini yıkıyorum, değiştiriyorum ve her gün bunu tekrarlıyorum. Çünkü Pakistan minderleri altı ay sonra pamuk topluyor ve kullanılamaz oluyor. Artık yorgun düştüm. Bir çift altın bileziğim vardı, onları bozdurdum ve rahat etmek için bunu yaptım"** dedi.

Ben de ona dedim ki;

— “İyi ama mücahitler acından ölüyor" Eşim de;

— **“Mücahitleri de düşündüm, üçte birini mücahitlere ayırdım, kalanıyla da sünger minderleri satın aldım"** dedi. Ben de;

— **“Böyle olsa dahi bunların burada kalması mümkün değil"** dedim. Fakat inanır mısınız o günden beri eve girip o minderleri her gördüğümde beni sıkıntı basıyor, rahatsız oluyordum. Nihayet kadını bir daha bayıltmayacak bir şekilde onları def ettik gittiler.

Rabbim hepimizin kusurunu affeylesin. Ayet-i kerimede; "**Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu..."** buyrulmaktadır. Allahuekber! Evet, Yüce Allah'ın seni görmek istediği bir yerde görmemeyi istememesinden daha kötü bir şey olabilir mi? Evet, Allah'ın senin için cihadı çirkin görüp te seni cihaddan alıkoymasından daha büyük felaket olabilir mi? Hayır, bundan daha büyük hiçbir bela yoktur! **"Fakat Allah onların savaşa**

çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve; Oturun, oturanlarla beraber, denildi." Oturanlar kimlerdir? Savaşa katılmayıp geride oturup kalanlar, acizler ve kadınlardır. Evet, bu insanlar kadınlarla beraber kalmaya razı olmuşlardır. Nitekim bu surenin diğer bir ayetinde; **"Savaşa katılmayanlarla birlikte oturup kalmaya razı oldular"** buyrulmaktadır (Tevbe, 87). Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah bu ifadesi ile cihada katılmayanları ayıplamakta, sanki onlara nükteli sözler söylemektedir. Sanki **"ayıp değil mi size de küçük çocuklar ve kadınlarla beraber oturup kalıyorsunuz"** demektedir. Bu ayetin sonunda Allah'ın bu gibi insanların kalplerini mühürlediği ve artık bunların Kur'an'ın naslarını anlayamadıkları beyan edilmektedir.

Evet, böyle insanlara Tevbe Suresi'ni başından sonuna kadar oku, sonra da biri ona desin ki; **"ben cihada gitmek istiyorum,"**

o kişinin bu mücahide cevabı; **"otur, gitme"** demek olur.

Subhanallah! İşte büyük felaket bu... Kalp ölmüş, artık kişi vurdumduymaz olmuştur. Öyle ki **"Ey Rabbim, sana nice isyan ettim, beni cezalandırmıyorsun"** der gibi bir havadadır. Allah Teala ise "Ben seni ne kadar cezalandırıyorum fakat sen hissetmiyorsun, Ben senin kalbini öldürmedim mi" şeklinde onu ikaz etmektedir. Evet bu gibi insanların kalbi ölmüştür. Nasslardan etkilenmezler. Allah rızası için bir mesele hakkında kızarak yüzü değişmez. Çünkü bunun kalbi ölmüştür. Artık yüzüne kan pompalayarak onun yüzü öfkeden kızarmaz. Bilakis Allah rızası için kızmak ayıp sayılmaktadır. Herhangi bir kötülüğü gören insanın karşı çıkması onun için bir eksik görülmektedir. Böyle bir insana şöyle denir: **"Bu zavallı çok asabi duygusal,**

çabuk kızan, fanatik, horozlanan, yaygaracı, fundemantalist vb."

Evet, maalesef bugün Allah için kızan müslüman ayıplanmaktadır. Bugün müslümanlar Allah'ın nizamına karşı gelenleri uyardıkları zaman Baas Partisine mensup olan insanlar, komünistler, laikler vb. inançsızlar bu gibi sözleri geveleyip dururlar. Bu sözler bizim aşağılanma sıfatlarımızmış gibi tekrarlanırlar. Hatta bugün Mısırlı kardeşler birini kınamak istediklerinde ona; "Bu hoş biri, yani aptal" derler. Onlar hoş olmayı aptallığa denk sayarlar. "Sen zavallı, iyi niyetlisin" derler. Peki, ama sen nesin? Sen; art niyetli ve kötü düşünen birisin.

Gerçekten bugün bizler bu sözleri bilinçsiz bir şekilde kınama sıfatı olarak kullanmaktayız. **"Bu saf biri, duygusal biri, horozlanan, tez kızan, fanatik biri"** diyoruz. Sözün nereye vardığının farkında değiliz.

Aslında dine akıl mı yardım eder yoksa gayret ve duygusallık mı yardım eder? Bunu iyi düşünmek gerekir. Bugün biz aklı devreye soksak o bize diyecektir ki; **"siz nasıl Ruslara karşı koyacaksınız? Bunlar büyük ordulara sahipler."** Fakat duygu ve gayretlerimiz bizlere; **"cihaddan geri durmayın, eninde sonunda galip gelecek sizlersiniz" der**. Nitekim Malik bin Nebi şunları söylemiştir: "Bilal'ın göğe doğru kaldırdığı parmağı "Allah birdir, bir" diyordu. Bu aklın sesi değil, duygunun bir sesi idi. Çünkü akıl ona "Sen efendin Umeyye bin Halefe boyun eğ. Geceleyin git Muhammed'in yanına, yeniden müslüman olduğunu söyle" diyordu."

Bir kardeş bana şunları söyledi:

"Ey kardeşim! Bu şekilde her şeyi açık açık konuşmamız caiz değildir..." vb. şeyler. **"Ben iki yıl falan büroda kaldım ve hiç kimse benim hangi görüşe sahip**

bulunduğumu bilemedi." Ben bu kardeşe; **"Allah sana afiyet versin, iki yıl boyunca kaldın ve bir tek kelime emri bil maruf nehyi anil münker yapmadın mı? Çünkü bir defa dahi konuşsaydın, emri bil maruf yapsaydın, görüşün bilinirdi,"** dedim. Bu kardeş bu halini maharet zannediyor... Şairin dediği gibi

—Ürkekler, korkaklığı akıllılık sanır. Hâlbuki bu; kötü huyun bir aldatmacasıdır.

Bu kimse seni doğrulamaz, senin haklılığında sana katılması mümkün değildir. Aslında ben bu gibi insanları anlayamıyordum. Çok zorlanıyordum. Ve kendi kendime diyordum ki; **"Subhanallah, neden bir kısım insanlar cihad hususunda insanları şüpheye düşürüyorlar?"** Sonra Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini inceledim ve gördüm ki şehvani arzularına köle olanlar, lüks eşyalara hayran kalanlar, cihadı sevmezlermiş. Bu hususta yüce Allah şöyle

buyuruyor: **"Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor. Şehvetlerine uyanlar ise sizin hak yoldan iyice uzaklaşmanızı isterler."** (Nisa, 27)

Aslında insan kendi kusurunu, acizliğini kabullenerek; falan kişi bu hususta benden daha iyidir, demez. Bilakis başkalarının yaptığı iyi şeyleri ayıplar ki kendi kusurunu kapasın. Bu hususta Hz. Osman (ra) şunu buyurmuştur: "Zina eden kadın, her kadının zina etmesini ister." Tekrar âyetin izahına dönelim; "Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara "geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" dedi.

Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de

vardır. Allah zalimleri çok iyi bilir." (Tevbe, 46, 47) Bu kimseler mücahitleri bir arada toplu olarak gördüklerinde oraya geliyor, aralarına bir kelime atıyor ve iki üç kişiyi şüpheye düşürüyor, birbirine sıkıca sarılmış ülfetle bağlanmış bir topluluğu görmek istemiyor. Bu nedenle Müslümanlar arasında fitne-fesat yaymakla görevlendirilen ajanlar bu işleri karşılığında kendilerini vazifelendirenlerden maaş alırlar. Bakarsın ki böyle biri geliyor, cihad meselesini açıyor ve "cihad nerede, Caci de mi? Cacilerin hepsi münafık. Hepsi perişan, sigara içiyorlar, tembeki kullanıyorlar." Caci'de bulunan Müslüman kardeşlerine yardım etmek için cihada çıkan Müslümanlara gelir; "tamam mesele bitti, orası düşmanın eline geçti, arap kardeşlerimiz geri çekildi, insanlar mağlup oldular" derler.

Değerli kardeşim İbrahim, böyle değil mi? Vallahi bir zaman bana Bağman'da

bulunan Arap kardeşlerimizden bir mektup geldi. Mektupta Arapların kesilerek öldürüldüğü, Şeyh Abdullah Azzam'ın da esir düştüğü yazılıydı. (Keşke Abdullah şehid edilse).

Mühim olan, bu gibi insanların vazifesi fesat çıkarmak ve fitneyi yaymaktır. Onlar iyiliği ve hayrı sevmezler. Allah Tealâ'nın da buyurduğu gibi Müslümanlarla birlikte savaşa çıkmış olsalardı ancak Müslümanların aralarında fitne ye fesadı yaymayı artıracaklardı. Allah Tealâ bu gibi insanlara ayet-i kerimede "Medine'yi titretenler" manasına gelen; **"mürcifin"** sıfatını, **"engelleyenler"** manasına gelen; **"muavvıkin"** sıfatını, **"savaştan geri koyanlar"** anlamına gelen; **"musebbitin"** sıfatını ve **"sahipsiz bırakanlar"** anlamına gelen **"muhzilin"** sıfatını zikretmiştir.

Evet, Kur'an ve Sünnette bunların sıfatları işte budur. Dört mezhep imamının

ittifakı ile bu gibi insanların ordunun içinde bırakılmaları caiz değildir. Ordu komutanının insanları sahipsiz bırakan, engelleyen, savaşa katılmamalarını sağlayan ve bozgunculuk çıkararak ortalığı velveleye veren insanları ordu içinde bırakması caiz değildir. İnsanları sahipsiz bırakanlar şu gibi bahaneler ileri sürerler. "Şimdi çok sıcak veya çok soğuk, parmaklar dökülüyor, ayaklar donuyor, düşman ordusu çok büyük" ve benzeri şeyler.

Fitne fesatla ortalığı velveleye verenler ise; "Müslümanlar mağlup oldu, Müslümanlar yok oldu, cihad eden Müslümanlar bid'atçı, bunlar sigara içiyorlar, tem beki kullanıyorlar, insanlardan himmet bekliyorlar, çeşitli yaratıklara sığınıyorlar" ve benzeri sözler söylerler.

Riyad'da güvenilir bir kardeşim bana şunu anlatıyor: Sabah namazından sonra ve henüz daha istiğfarı tamamlamazdan önce

birisi; "ey insanlar, ey kardeşlerim! Sizleri Afgan Mücahidlerine yardım etmemeniz, onlara zekâtınızı vermemeniz hususunda uyarıyorum. Onlar müşriktirler. Lûtilik yaparlar," dedi. Allah'a yemin ederim ki bu sözleri mescidde henüz daha insanlar tesbihatını tamamlamazdan önce söyledi. Bununla hakkı ve hayrı tebliğ etmek istiyor! Bu yaptığının karşılığında aziz ve celil olan yüce Allah'tan ecir ve sevap alacağını zannediyordu. Görüldüğü gibi bu kişi insanları cihaddan alıkoyuyor, Mücahidlere yardım edilmesine engel oluyor. Yine bir zaman Hac için Cidde'ye gittiğimde beni ziyarete gelenler, savaşın durumunu, mücahidlerin zaferlerini sormak yerine; "kardeşim Mücahidlerin içerisine düştüğü birçok şirkler bulunmakta imiş, bu doğru mudur?" diye sordular. La ilahe illallah! İnsanları müjdelemeleri gerekirken insanları ürkütmekteler... Şairin dediği gibi;

Mademki hediye edeceğin ne bir atın

Ne de herhangi bir malın var.

O halde davranışınla insanları mutlu edemiyorsan, Konuşmanla et!

Bu nedenle birçok insanlar Afgan cihadına yardımda bulunmaktan vazgeçtiler. Şeyh Temim: "Ey falan, senden malının zekâtını istiyoruz. Sen Afgan cihadını seversin," diyor. O kimse ise; "bana güvenilir kimseler tarafından Afganlılar arasında şirkin yaygın olduğu bildirildi" cevabını veriyor. Burada (Afganistan'da) hangi şirk söz konusudur? Duralım ve fıkhi açıdan inceleyelim. Afgan Mücahidleri arasında yaygın olan şey nedir? Yatırları aracı edinmek midir? Ben hiçbir kimseyi kabirleri aracı edinerek duada ve yardım taleplerinde bulunduğunu görmedim. Şeyh Celalleddin Hakkani'nin de dediği gibi; Vallahi yaşım kırk yediye ulaştı ve hiçbir

Afganlıyı yatırlardan medet umarken, onlardan yardım isterken görmedim. Peki, bunları şirke düşüren ne? Muskalar mı? Yoksa sigara içmek mi veya tembeki mi? Yahut belli şeyleri koklamak mı? Sigara ve tembeki kişiyi İslâm'dan çıkartmaz ve hiçbir kimse; bunlar kişiyi İslâm'dan çıkaran şeylerdir de diyemez. Kardeşim bunlar haram mı? Afganlılar haramı mı işliyorlar? **Fakat benden şu fıkhi fetvayı al; Afganistan'da haşiş içerek cihad eden kimse Beytu'l-Haram civarında oturup da cihad etmeyen kimseden daha üstündür. Çünkü bu Afganlı haşiş içerek kendi nefsine zarar vermekte ve bir haram işlemektedir. Beytullah civarında oturan sen ise, İslâm ümmetinin tamamına zarar veren cihaddan geri durma haramını işliyorsun. Bu fetvayı benden nakledebilirsiniz; Afganistan'da savaşan ve haşiş kullanan bir kimse Peşaver'de veya Kabe'de ibadet eden âbid**

bir kimseden daha faziletlidir. Çünkü her ikisi de haram irtikâp etmektedir. Birinin işlediği haram kendisine zarar vermekte, diğerinin işlediği haram ise bütün ümmete zarar vermektedir. Elbette ki bir kişiye zarar vermekle bütün ümmete zarar vermek bir değildir. Şimdi bu fetvayı dinledikten sonra bana; "bu adam fanatik veya duygusal" sözlerini sarf etme. Bu fetvayı al, her yere tebliğ et.

Bu hususta İbn Teymiyye (Allah ona Rahmet eylesin) şöyle demektedir; **"İmandan sonra, dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmana karşı koymaktan daha üstün olan bir farz yoktur."**

Önce; **"La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah"** demek ve ona inanmak, sonra ise saldırgan düşmana karşı durmak gelir. Şimdi sen gelip de; "bunlar haşiş içiyor" dersen ve bunların cihadlarını hafife alırsan ne yaptığının farkında mısın? Sen biliyor

musun ki Yermuk savaşına ve Kadisiye savaşına katılan sahabeler arasında da içki içenler olmuştur. Mesela Ebu Mihcen Kadisiye savaşında içki içtiği için ordu komutanı Saad bin Ebi Vakkas tarafından cezası verilinceye kadar hapsedilmiştir. Ebu Mihcen haleti ruhiyesini ortaya koyarak şu şiiri söylemiştir:

At Ve mızraklar göz önünde iken Elim kolum bağlı olarak oturmam Üzüntü olarak bana kâfidir.

Ey aziz kardeşlerim! Halkın cihadı ile İslâm davetçilerinin cihadı farklıdır. İslâm daveti her türlü şaibeden arı ve saf olur. İslâm davetçileri arasında içki içen, sigara içen ve kumar oynayan bir kimse bulunması mümkün değildir. Afgan cihadı ise bir halk savaşıdır. Bu tür halk savaşlarının içinde takvalı olmayan fasıklar, istemediği halde savaşa katılan münafıklar, hatta imanı zayıf olduğu için daha sonra dinden çıkanlar bile

bulunmaktadır. Mesela; zamanının en büyük iki imparatorluğundan biri olan Pers İmparatorluğunu çökerten Yermuk ve Kadisiye savaşlarında halkın çeşitli sınıflarından insanlar bulunmuştur. Savaştan sonra peygamberlik iddia eden ve dolayısı ile dinden çıkan Tuleyhe el-Esedi Kadisiye savaşında bulunmuştur. Hz. Ebu Bekir mürtetler müslüman olduktan sonra bunları çeşitli savaşlara göndermiş, Kisra ve Kayser'e karşı savaşmalarını istemiştir. Hz. Ömer de bunun pratiğini yaptırmıştır. Durum böyle iken siz nereden fıkıh öğreniyorsunuz? Sizin fıkıhçılığınız nerede?

İbn Teymiyye (Allah rahmet eylesin) Fetava adlı kitabının 28. cildinin 506. sahifesinde şunları zikretmektedir:

"Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: **Takva sahibi olsun, günahkâr olsun, her emirle birlikte cihad etmek gerekmektedir. Yine**

başka bir yolla cihad etmek mümkün olmaz da yalnız çok günahkâr bir ordu ile birlikte cihad etmek gerekirse, böyle bir ordu ile cihad etmek farzdır. Çünkü bizler iki şeyden birini seçmekle karşı karşıya bulunuruz. Ya kâfirlere karşı mağlup olup küfre boyun eğmek veya günahkârlarla beraber olup İslâm'ı zafere eriştirmek. Elbette ki ikinci şık seçilme mecburiyetindedir. Diğer yandan günahkâr Müslümanlarla beraber olup kâfirlere karşı savaşmaktan çekinen insanlara gelince (ki uydurma bir takvaya sahipmişler gibi görünen Hariciye fırkası bu yolu tutmaktadır) bunlar dini bilmeyen cahillerdir. Bu davranışları onların cehaletini gösterir."

Kardeşler! Meselenin derinliklerini ve gerçek boyutlarını idrak etmemiz gerekir. Aksi takdirde yalpa vururuz, tökezleriz.

Muska Taşımanın Hükmü

Muska taşımaya gelince; şayet bir insan Kur'an ve Sünnete dayanarak muska yapacak olursa şimdi sizden hanginiz veya hangi âlim bunun mekruh veya haram olduğunu söyleyebilir? Peki, hasen bir hadiste zikredildiği gibi Rasulullah'ın sahabelerinden Abdullah bin Amr bin As böyle bir muska yazmamış mıdır? Abdullah diyor ki: **"Ben bu muska yapmayı çocuklarımdan aklı idrak edenlere öğretiyordum, aklı ermeyenler için de bir levhaya yazıp boynuna takıyordum."** (Konuyla ilgili olarak bkz. Kitap Tıp, bab: 19) Bu bir sahabedir. Bu böyle yaptıktan sonra artık kim Kitap ve Sünnet'ten yapılan muskanın haram olduğunu söylemeye cesaret gösterebilir? İbn Hacer el-Askalani'nin de Fethu'l-Bari isimli kitabında naklettiği gibi tüm fıkıh âlimleri şu üç şartın

bulunması halinde muskanın caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir;

Muskanın anlaşılır bir dilden olması,

Peygamber efendimizden nakledilen bir şekilde olması,

Muskayı taşıyan kimsenin, fayda verenin, muska olduğuna inanmaması.

Şimdi boynuna muska takan bir Afganlının bu inancı nereden gelmektedir? Onun bu inancı esrar içmesinden mi kaynaklanmıştır? Hayır, o bu düşüncesini bir âlimden almıştır. Ona göre Afganistan'daki her hoca dini bilen âlimdir. Bütün bunlardan sonra İbn Teymiye'nin şu sözünü çok iyi dinleyin: **"Ehli Sünnet ve'l-Cemaatın esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Her takva sahibi veya günahkârla birlikte cihad etmek gereklidir. Çünkü yüce Mevla bu**

dine günahkâr insanlarla da ve ahlakı düşük topluluklarla da yardım eder."

46–50. AYETLERİN TEFSİRİ

46- Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun," denildi.

47- Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilir.

48- Ey Muhammedi Nitekim bunlar, daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde, Allah'ın emri galip oldu.

49- Onlardan bazısı Peygamber'e: "Bana izin ver, beni fitneye düşürme" diyordu. Bilin ki onlar, zaten fitne içine düşmüşlerdi. Şüphesiz Cehennem, kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.

50- Ey Muhammed! Sana bir iyilik dokunursa onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa "daha önce biz cihada çıkmayıp geride kalmakla tedbirli davrandık" derler. Ve sevinerek dönüp giderler."

Cihad Hazırlığı

"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı." Yani cihad ve savaş hususunda ciddi olan insan savaşma için tedbirler alır, ona dair teçhizat satın alır. Şayet o münafıklar savaşmayı istemiş olsalardı, silah, at ve benzeri şeyler alır, eğitim yaparlardı. Çünkü savaşmada ciddi olan insan, savaş eğitimi

görür, bir kamptan veya çadır eğitiminden geçer. Böylece hazırlıklı olur. Buna mukabil bir yerde yapılan savaşı ziyaret etme maksadı ile seyahat edilirse onun bu gibi şeyleri satın alması veya bir eğitimden geçmesi gerekmez. Kısaca nasıl ki namazın sahih olabilmesi için abdest şartsa, abdest olmadan namaz kılınmıyor ise hazırlık yapılmadan da cihad olmaz. Çünkü hazırlık cihadın şartıdır. Eğer bir insan hazırlıksız bir şekilde bir savaşa katılacak olursa günahkâr olur.

Mesela bir insan gelse, iki gün askeri kampta kalıp savaşa katılmak istese buna bizim çatışmaya girmeye izin vermemiz halinde biz günahkâr oluruz, izinsiz gitmesi halinde de kendisi günahkâr olur. Bir insan düşmana karşı koyacağına güveni gelmedikçe savaşa katılması caiz değildir. Mesela; sürünemeyen veya geri çekilmeyi bilmeyen, koşamayan ve benzeri

hareketleri yapamayan insan savaşa katılamaz. Keza eline verilen silahı kullanamayan insan savaşa katılamaz. Böyle bir kişi mücahidlere yardım etmesi yerine onlara yük olur. Birileri cihada geldiği zaman Afganlılar ona bakıyorlar; onlar Döşaka ile ateş ederken sen onu görür de bu Zukiyak'ın piyasada fiyatı kaç para der ve bu iki silahı birbirinden ayırt edemezsen artık onların gözünden düşersin. Çünkü sen Döşaka ile Zukiyak'ı birbirinden ayırd edemeyecek bir durumdasın. Buna karşılık Afganlılar senin güzel silah kullandığını görürlerse sana da, görüşlerine de saygı duyarlar ve senden fikir alırlar. Sen onlar için faydalı olursun. Sizler de duymuşsunuz ki Allah'a kurban olan Ebu Hamid Mervan Afganlılara Zukiyak silahı eğitimi yaptırıyordu. Afganlıların çoğu ellerinde bulunan ağır silahları iyi kullanamıyorlar. Bunların eğiticilere ihtiyaçları var. Kardeşimiz

Abdulevvel bana şunları anlattı: Nengihar'da savaşa katıldık. Merkeze girdik, uçaklar geldi. Zukiyak uçaksavarlarından sorumlu olan kişiye dedi ki; **"ateş et".** Ateş etti, hiçbir kurşun çıkmadı. Dedi ki; **"bu bozuk".** Uçaklar bize yağmur gibi bomba yağdırdı. Bizi parçaladı. Geri çekilme mecburiyetinde kaldık. Geri döndüğümüzde ben Zukiyak uçaksavarını söktüm. Baktım ki onlar yanlışlıkla ibreyi arkaya çevirmişler. Görüldüğü gibi silahı kullanmak çok önemli. Yine insanı psikolojik olarak düşmanla savaşmaya kendisini hazırlaması gerekir. Müslüman Allah'ın emri ile düşmana hücum edeceğini ve Allah'ın emri ile hedefine isabet ettireceğini düşünerek savaşmalıdır. Çünkü her şeyin gerçek faali ve müsebbibi yüce Mevladır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

"O kâfirleri siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed, kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın. Fakat Allah attı..." (Enfal, 17)

Şurası da bir gerçek ki eğer Allah'ın başarı nasip etmesi ve zafere ulaştırması olmazsa kulun savaşa hazırlıklı olması veya sayının çokluğu herhangi bir şey ifade etmez. Mücahid savaş için hazırlanmalı ama zaferin Allah'ın tevfiki ile olacağını bilmelidir. Bu hususta Ebu Derda diyor ki: "Sizler amellerinizle savaşıyorsunuz." (Yani kişinin ameli salih ise savaşta başarılı olur, salih değil ise başarısız olur). Günah işlemek mağlubiyet sebeplerindendir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "İki topluluk karşılaştığı gün, içinizden savaştan yüz çevirenlerin yaptıkları bazı günahlardan dolayı şeytan ayaklarını kaydırmak istemişti." (Ali İmran, 155)

Sen silah kullanmayı öğrendikten sonra Rabbinle ilişkilerini düzeltmelisin. Mevlan ile olan bağlantını kuvvetlendirmelisin, O'na yalvarmak ve O'na tevekkül etmelisin. Yani hem sebebe başvurmalısın hem de neticeyi Allah'tan beklemelisin. Şayet sen sadece Allah'a tevekkül eder, hazırlık yapmaksızın savaşa gidecek olursan silahsız savaşa giden gibi olursun. Bu dinen caiz değildir. Sebeblere başvurmamak Rasulullah'ın Sünnetine ve İslâm dinine muhalefet etmekdir. Peygamber efendimiz (sav) sebeblere başvurur ve Allah'a tevekkül ederdi. Sebeblere başvurmamak sünneti terk etmektir. Hz. Ömer (ra)'a Yemen'den bir kavim yanlarına azık almaksızın hac ediyor ve "bizler Allah'a tevekkül etmiş kimseleriz" diyorlar diye söylenir. Bunun üzerine Hz. Ömer; bunlar "mütevekkilun değil, müteekkulundurlar" yani tevekkül edenler değil, yemek yiyicilerdir der. Çünkü bunlar

hac'da diğer insanlara muhtaç olmakta ve onlardan azık taleb etmektedirler. Sebepler edinmek şarttır.

Ebu Davud veya Tirmizi'de rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır; Sahabiler;

—Ey Allah'ın Rasulü! Kendisiyle tedavi olduğumuz ilaçlar ve efsunlandığımız efsunlarla aziz ve celil olan Allah'ın kaderine karşı bir fayda sağlar mı? diye sordular. Allah Rasulü (sav); **"Bunlar da (ilaç ve efsunlamak da) Allah'ın kaderindendir"** buyurdu.

Bunlar kaderdendir. Sebepler edinmek kaderdendir. Bu nedenle Hz. Ömer (ra) Şam bölgesinde taun hastalığı yayıldığında sahabelerle istişare etti. Sahabelerden bir tanesi; **"Allah'ın kaderinden mi kaçalım?"** dedi. Hz. Ömer o sahabeyi ayıplayarak şu cevabı verdi;

—**Allah'ın bir kaderinden diğer bir kaderine kaçıyoruz. Şayet senin iki kenarlı bir vadin bulunsa, kenarlardan biri otlu diğeri çorak olsa sen hayvanlarını otlak yerde mi otlatırsın, yoksa çorak yerde mi?** O sahabe de;

—**Otlak yerde otlatırım** dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer;

—**Sen otlak yerde Aziz ve Celil olan Allah'ın kaderi ile otlatırsın, çorak yeri de yine aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile bırakırsın" dedi. İşte sahabeler kaderi bu şekilde anlıyorlardı.**

Silah Sahabelerin Hayatlarının Bir Parçasıydı

Bazı kimselerin aklına; neden Rasulullah sahabeleri için askeri eğitim kampı açmamıştır, sorusu gelebilir. Rasulullah böyle bir kampa ihtiyaç

duymadı çünkü sahabelerin hepsi süvari askerlerdi. Silah onların hayatının bir parçası idi... Birbirlerini sadece çocukları olduğunda veya atları doğurduğunda tebrik ederlerdi.

Silah onların hayatlarının bir parçası olması nedeni ile eğitime ihtiyaçları olmamıştır. Bununla birlikte Rasulullah (sav) besili olan atlarla besili olmayan atları yarıştırarak sahabeleri eğitiyordu. Sahihi Buhari'de de varid olduğu gibi eğitilmiş atların yarıştırıldığı meydan altı mil genişliğindeydi. Seniyyetu'l-Veda isimli yer ile Zarifoğulları mescidi arasındaki bir mesafe idi. Peygamber (sav) ile Hz. Aişe (r.anha)'de koşu yarışı yapıyordu. Sahabelerde bizlerde olduğu gibi fazla yağlar ve göbekler yoktu. Ruhları ve bedenleri katleden rahatlık onlarda yoktu. Çalıştıkları kadar yiyorlardı. Onlar iki vakit yemek yiyorlardı. Güneş doğduktan sonra

ve güneş battıktan sonra. Sabahları sabah sütü içiyorlardı akşamları da akşam sütü içiyorlardı. Yemekleri sadece bu idi. **Ancak bizlerin uğraşı ve meşguliyetimiz sanki onlardan daha fazla imiş gibi veya onlardan daha fazla cihad ediyormuşuz gibi üçüncü bir öğün yemek yemeyi ilave ettik. Üç defa yemek yiyoruz. (!)**

Sahabelerin kadınları, bugünküler gibi yerinden kalkamaz derecede şişman olma bir yana, o kadar hafiflerdi ki varlıkları ile yokluğu bilinemiyordu. Mesela Hz. Aişe (r.anha)'yı deve üzerindeki mahfelin içerisinde zannederek gidiyorlar daha sonra mahfeli indirdiklerinde içerisinin boş olduğunu görüyorlardı. Hz. Aişe var mıdır, yok mudur bilinemiyor. Bu onların kilo bakımından ne kadar zayıf olduklarını göstermekte. **Günümüzde ise kadınlar maşallah zırhlı harb gemileri gibiler(!) Neden? Çünkü hizmetçi istiyor, çocuğunu**

emzirmiyor, çamaşırını yıkamıyor, evini süpürmüyor, ayak ayaküstüne atıp dergisini bekliyor veya televizyon programlarını izliyor ya da benzeri şeylerle uğraşıyor. Kendilerine herhangi bir şey denildiğinde de size; "İbn Hazm, kadın hizmet etmek zorunda değildir demiştir," cevabını veriyorlar. Maşallah ne kadar da bilgililer(î) Allah bu bilgiçlerle evlenen kocalara yardım etsin. Hülasa sahabe-i kiram savaş için hazırdı. Yeni kamplara gitmeye ihtiyaçları yoktu. Çünkü silah sahabelerin hayatlarından bir parça idi bununla birlikte ferdi olarak kendi eğitimlerini ihmal etmiyorlardı. **Onlardan hangisi ata binemiyordu, hangisi kılıç ve mızrağı güzelce kullanamıyordu veya hangisi ok atamıyordu?** Bu haller sahabelerin tabii yaşantısı idi. Hatta kadınların bile tabii hayatıydı. **Sizler Huneyn savaşında Ümmü Süleym'in hançerini biliyorsunuz. Rasulullah**

Ümmü Süleym'i ve elinde de hançeri gördü. Ona; "Ey Ümmü Süleym, bu nedir?" diye sordu. (Ümmü Süleym Rasulullah'ın süt halalarından veya teyzelerinden biridir. Nevevi, bunu ispat etmiştir). Ümmü Süleym de;

— **"Bu bir hançerdir. Ben bununla senin çevrenden kaçanların karnını yarıyorum"** dedi. Rasulullah da Ümmü Süleym'in kocası Ebu Talha'ya şunu söyledi:

— **"Görüyor musun, bu saçı dökülen veya bu gözü az göreni görüyor musun? (yani bu ihtiyar neneyi görüyor musun? Nasıl cesaretli?)"** Evet, silah onların hayatlarından bir parça idi.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini

alıkoydu ve (onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46)

"...denildi." Bunu diyenler kimdir. Bunu, oturun oturanlarla birlikte diyerek kendileri birbirlerine söylemişlerdir. Gelelim ve izin isteyelim, eğer bize izin verirse cihada çıkanlar arasında bozgunculuk yaparız ve eğer bize oturmak için izin verirse oturanlarla birlikte otururuz, demişlerdir. **"(onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi."** Bunu söyleyenin Allah Rasulü (sav) olduğu da söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) onlara kızarak; **"oturun oturanlarla** beraber," demişti. Onlar da **"tamam, biz izin aldık,"** demişlerdir. Allah Rasulü (sav)'e cihada katılmamak hususunda izin almak için geldiklerinde Rasulullah (sav) onlara kızmış ve **"oturun oturanlarla beraber, oturun kadınlarla ve çoluk çocuklarla beraber"** demiştir. Bunun üzerine onlar da; **"bu bizim için bir izindir"** demişlerdir.

"(Onlara); oturun oturanlarla beraber denilmiştir". Yani onların bu hallerini başlarına kakarak ve azarlayarak, oturun çocuklarla, kadınlarla birlikte denilmiştir. "Geri kalan (kadın)larla birlikte geri kalmaya razı oldular. Onların kalblerine mühür vurulmuştur. Bu yüzden onlar hiçbir şey anlamazlar." (Tevbe, 87)

"Eğer onlar sizin aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar..." (Tevbe 47) Yani sizinle birlikte cihada katıldıkları taktirde sizin kuvvetinizi, düşman karşısındaki direnişinizi artırmazlar. Bunlar adeta çingenelerin ihtiyarlan gibidirler. Yemekleri yerler, merkepler üzerinde yük olarak taşınırlar. Yani bu ihtiyarlar iki yönden zararlıdır. Hem yiyecekleri yerler, yeyip bitirirler hem de kendileri ile yük taşıtılacak merkeplere binip yük taşıtılmasına engel olurlar. İşte savaştan geri kalanlar bunlara benzemektedirler.

Onlardan bir hayır gelmez. Zorla katılsalar da mü'minlerin arasını bozarlar. Fitne ve fesadı yayarlar. Çeşitli propagandalar yaparlar. Âyeti kerimede bunlar; "eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı" buyruluyor. Yani bunlar ortaya çıkan her olaya kulak verirler. Bilmeyen, onların saf insanlar olduğunu zanneder. Hâlbuki onlar malzeme toplarlar, zamanı gelince de bomba gibi patlatırlar.

Yine ayet-i kerimede: "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyruluyor. Yani sizin içinizde onlara raporlar sunan insanlar da vardır. Onlar sizin içinize sızdırılmış ajanlardır. Çünkü ajanların vazifesi hadiseleri dinlemek ve onu temsil ettiği makamlara aktarmaktır. Bu nedenle Allah Teala onları "çokça dinleyenler" sıfatı ile sıfatlandırmışım Çünkü ajanlar en çok kulaklarını kullanırlar.

Mü'minlere böyle bir sıfat verilmez. Çünkü bu ajanlara aldanan mü'minler bile onları sadece bir kere veya iki kere dinler ondan sonra vazgeçerler. İnsanları dinlemeyi kendilerine vazife edinmezler. Ancak Müslümanların içine giren ajanların işi budur. Onlar mü'minlere karşı soğuk savaşı yürütmek için tam bir hazırlık içindedirler.

Bir müslümanı namazdan sonra yakalar ve ona;

—**"Nereye gidiyorsun"** diye sorarlar. Eğer o;

—**"Filan yerde savaş var, oraya gidiyorum"** diyecek olursa ona;

—**Dikkat et, orada savaşanların yarısı münafık. Ne yapacaksın orada? Onlar sefil ve kendilerini bitirmiş insanlar, ne fayda sağlayacaksın sen onlara? Neyi düzelteceksin? Bir baharatçı felaketlerin mahvettiği bir yeri elindeki baharatlarla**

düzeltebilir mi? (Yani sellerin yakıp yıktığı veya çeşitli afetlerin yok ettiği ot ve ekinleri baharatçı satmış olduğu baharatlarla telafi edebilir mi?) Sen çenesi çökmüş ve beli bükülmüş ihtiyar bir nineyi genç bir kız haline mi getireceksin?" şeklinde sözler söylerler.

Mü'minleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

"...ve içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda ayıplarınızı gözetleyen bir takım insanlar vardır. Rezil olmanızı beklemektedirler. Tökezleme ve hatalarınızı toplayıp naklederek genişletmeyi ve bir damlayı deniz haline dönüştürmeyi beklemektedirler. Yani pireyi deve yaparlar. Onlara karşı dikkatli olunuz ve Kur'an'a bakınız: **"Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranıza mutlaka bir fitne**

sokmak için koşuşurlardı." Ancak güvenilir bir komutanlığın etrafında safınız sık olursa, birbirinize kenetlenmiş ve birbirinize sarılmış olursanız, bu halde hiçbir kimse aranıza girmeye ve karışıklık çıkarmaya güç yetiremez. Müslümanların arasında fesat çıkarmak isteyen kimseler yarasalar gibidirler. Ancak karanlıklarda varlıklarım sürdürebilirler. Az dahi olsa bir nur ve aydınlık olduğu zaman, marifet nuru veya ilim nuru veya iman nuru olduğu zaman tükenirler. Çıkıp gitmek zorunda kalırlar. Fıkıh âlimlerinin de beyan ettiği gibi bu kimseler şayet İslâm ordusu ile birlikte cihada çıksalar ve İslâm ordusu zafere ulaşsa, bu kimselere ganimetten hiçbir pay verilmediği gibi küçük hediyeler dahi verilmez. Cihada çıkmazdan önce komutanın bu tür kimseleri ordudan çıkartması üzerine farzdır. Eğer bu kimselerin ordudan çıkartılması ile onları seven ve onlara aldanan saf insanlar

bulunması yüzünden fitne çıkacağından korkulursa, bu kimseler İslâm ordusu ile birlikte cihada çıkarlar, ancak ganimetlerden hiçbir pay alamazlar. Küçük çocuklara ve kadınlara ganimetten verilen basit hediyeler dahi o kimselere verilemez. Yani bu kimselere, çocuk ve kadınlara ayrılan miktar ve diğer mücahitlere verilen pay verilemez. Bu hususta tüm fıkıh âlimleri ittifak etmişlerdir. Şafii mezhebinden olan Remli'nin "Nihayetu'l-Muhtac" isimli fıkıh kitabının 8. cildinin 60. sahifesinde şöyle denilmektedir; "Cihada gitmemeyi teşvik eden kimseyi (muhazzilini) ve bozguncu haber yayanları (mürcifini) İslâm ordusu ile birlikte cihada katılmasını önlemek, ordunun saflarını kontrol ederek fitneden korkmadığı sürece bu kimseleri İslâm ordusunun safından çıkarmak halife veya halifenin vekili için sünnettir. Hatta bu kimseler İslâm ordusunda kaldıkları taktirde zarar

verecekleri zannı ağır basarsa imama veya vekiline bu kimseleri ordudan çıkarmak farz olur."

Hanbelî mezhebinden olan Buhut'un İnsaf isimli fıkıh kitabının 442. sahifesinde şöyle denilmektedir; Halifenin, cihada gitmeme propagandası yapan muhazzil ve bozguncu haber yayan mürcif kimseleri ve Müslümanların haberlerini düşmanlara bildireni, müslümanlar arasında fitne sokanı ve münafıklığı ve zındıklığı ile tanınanları cihaddan men etmesi şarttır.

Şayet bu kimseler, Müslümanlarla birlikte cihada çıkmış olurlarsa, bunlara ganimetten mücahitlerin payı gibi pay ayrılmaz, bunlara kadın ve çocuklara verilen basit hediyeler dahi verilmez. Hatta bu kimseler savaşta kahramanlık göstermiş olsalar dahi hüküm budur. Çünkü bu kimselerin müslümanlara zararları, kâfirlere olan zararlarından daha şiddetlidir." Bu

İmam Ahmed'in ve Şafii'nin mezhebidir. Muğni adlı fıkıh kitabının 10. cildinin 420. sahifesine bakınız.İşte bu nedenle, "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı..." Aranızda fitne çıkarmakta acele ederler. Mesela şöyle derler:

"Sen Abdurrasul Sayyaf ile savaşıyorsun öyle mi? Onu bırak, o bir şeye yaramaz. Garibanın tekidir. Onu bırak git Hikmetyar ile birlikte savaş" gibi sözler sarf ederler. Bu sözlerle sadece fesat çıkarmayı hedeflerler. Şayet sen Hikmetyar ile birlikte savaşıyor olsaydın sana; **"Hikmetyar kan dökmek için seni kullanmaktadır git ve Rabbani'yi araştır. Onunla birlikte savaş,"** der. Eğer senin Ahmed Şah Mesud'a gittiğini görürse; **"Ahmed Şah Mesud Fransa ve Amerika'nın uşağıdır. Senin bilmediğin birçok malumatları bilmekteyiz. Fakat Rabbimiz bunları örtmeyi emretti,"** diyecektir. Subhanallah!

Bunların kalbi hasta. Kalbi hasta olandan ne beklenilir. Çürümüş bir elmadan güzel bir koku çıkması beklenebilir mi? Ondan ancak pis bir koku çıkabilir, kalb hastadır, nefis hastadır... Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Güzel bir ülke, Rabbinin izni ile mahsulünü verir, kötü olan bir ülke ise ancak kavruk bir mahsul çıkarır..." (Araf, 58)

Bütün bunlara rağmen aziz ve celil olan Allah'a güvenin ve O'na tevekkül ediniz. Ben inanıyorum ki çerçöp boşa gidecek fakat sağlam olanlar yerinde kalacaktır. Bu hususta da yüce Mevla şöyle buyurmuştur;

"Cüruf ve köpük boşa gider, insanlar için faydalı kısımları yerinde kalır. Allah böylece misaller verir." (Rad, 17) Başka ayetlerde ise şöyle buyrulur;

"Ey Peygamber! Allah'ın güzel bir sözü kökü sabit, dalları göğe doğru yükselen

güzel bir ağaca benzettiğini görmez misin? O ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir. Allah insanlara misaller veriyor ki öğüt alsınlar. Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer." (İbrahim, 24-26)

Evet, ayette de belirtildiği gibi asılsız sözler, iftiralar köksüz ağaca benzer, yeryüzünde sabit duramaz. Kalplerden kayıp gider, kesinlikle kalplerde karar kılamaz. Çünkü inanan kalplerde, murdar sözler devamlı kalamaz. Mü'mine, bir kimse gelip fesad konuştuğu zaman ona; **"Ey kardeşim! Sus, neden sen gidip bunu kendini ilgilendirene anlatmıyorsun?"** der. Münafıklar ise şu ayet-i kerimede tasvir edildiği gibi aksini yaparlar;

"Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu hemen yayarlar. Şayet onlar bu haberi Peygambere ve kendilerinden olan

idarecilere götürmüş olsalardı onlardan hüküm çıkarmaya ka'dir olanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi." (Nisa, 83)

Gelip de bana; "falanla filan kimse arasında savaş olmaktadır" diyeceğine git ve bu halde olan kimseleri uyar. Onlara nasihat et, eğer samimi bir kimse isen... Onlar sana gerekçelerini açıklayacaklardır, bu hallerini beyan edeceklerdir. Ancak bir kelime ezberleyip de iyice araştırmaksızın, konuyu kavramaksızın ve bunu yaymanın cihada vereceği zararları düşünmeksizin anlatman nedendir? Ama bir kelime öğreniyorsun; "aman kızım bunu annene haber ver" diyorsun. Düşünmeden bunu yayıyorsun. Onun cihada ne kadar zarar vereceğini idrak edemiyorsun. Elbette ki bunun vebali vardır. İşte şu kardeşimiz Ebu Said" isminde biri. Bir hafta önce bize geldi. Ebu Said, sana neler anlatıldığını söyle.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Salat ve selam Allah Rasulünün üzerine olsun;

Biliyorsunuz ki arkadaşlarla beraber oturduğumuz da inşallah cihad edelim derdik. Ve arkadaşlarımdan birisi benim Afganistan'a cihad için gitmek istediğimi işitti. Evime gelerek; **"Ey kardeşim sana Allah rızası için nasihat edeceğim,"** dedi. Ben;

"Ne kastediyorsun? "dedim. Kendisinde akide dersi aldığımız falan hocaya gittim ve ona Afganistan'da cihad etmenin hükmünü sordum. Bana küçük bir kitapçık gösterdi o kitapçıkta Afganlılar'ın müşrik olduğu, onlarla birlikte cihad etmenin caiz olmadığı zikrediliyordu" dedi.

Abdullah Azzam konuşan kardeşin sözünü kesti ve dedi ki;

-"İşittiniz mi? Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değilmiş, çünkü onlar müşriklermiş! Düşünün! Bu kardeş (Ebu Said), onbeş gün önce buraya geldi. Suudi Arabistan'dan geldi. Düşünebiliyor musunuz? Bir kısım insanlar, bir halkın tamamına müşrik demeye ve onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, diye söylemeye cesaret edebilmektedirler! Afganlılarla cihad etmek caiz değildir, diyorlar yani onlarla birlikte cihad ettiğiniz takdirde günahkâr olursunuz. Çünkü bu caiz değildir! Kanaatlerince bunu Allah rızası için nasihat olarak söylemekteler!

Bu gibi insanları tasvir eden ayetler ne kadar manidardır.

" Ey Muhammed, de ki: "Amelleri yönünden en çok zarara uğrayanları size haber vereyim mi?. Onlar dünya hayatındaki gayretleri boşa giden

kimselerdir. Oysa kendileri iyi iş yaptıklarını sanırlar." (Kehf, 103-104)

Peygamber efendimiz de bu gibi insanları tasvir ederek şöyle buyurmuştur: **"Sizler iyiliği kötülük, kötülüğü de iyilik gördüğünüz zaman haliniz ne olacaktır."**(Mecmuu'z-Zevaid, c. VII Sh. 280. Bu hadisi Ebu Yale, ayrıca Taberani Evsad isimli kitabında rivayet etmişlerdir.)

İslâm'ın en yüksek mertebesi olan cihad ve Müslümanlara yardım etmek haram görülürse böyle bir düşünce nasıl doğru olabilir. Bunu söyleyen insanlara soralım; Afganlılar niçin müşriktirler? Şirk nereden gelmiştir? Afganlılar hakkında ne diyorsunuz:

— Onlar Peygamberi aracı kılıyorlar, yani Allah Rasulü (sav) ile tevessülde bulunuyorlar.

— Onlar kabirlerden medet umuyorlar, yani kabirlerle istiğasede bulunuyorlar.

— Onlar korunmak için muska, hamail, nazar boncuğu gibi şeyler taşıyorlar. Bu üç şeyden başka bir şey yok. Şimdi bunları teker teker izah edelim:

— Kabirlerden medet ummak; evvela bu halin bulunmadığı hiçbir halk tanımıyorum. Ne Ürdün'de, ne Suriye'de, ne Irak'da, ne Mısır'da ne de başka bir yerde kabirlerden medet umulmadığı, kabirlerle istiğasenin yapılmadığı hiçbir yer görmedim.

Bu konuda konuşmaya başlamadan önce, Allah'a hamd olsun Rabbimizin hidayeti ile kendimizi bildiğimizden beri İslâmî davet içerisinde yetiştik. Kalbimizde sofiliğe (şer'i şerife muhalif olan tasavvufa), bidatlere ve hurafelere yönelik şiddetli nefretler vardır. Bunlarla savaşmaktayız. Ben ilköğretimin altıncı sınıfında iken İslâmî

Harekete katıldım. Hurafe ve bidatlere karşı derin nefretlerim vardır. İnanır mısınız ben doktoramı Mısır'da yaptım. Orada bulunduğum sürece İmam Şafii (rahimehullah)'ın kabrini ziyaret etmedim. Çünkü bu ziyaretimin hadise ters düşeceğinden korktum. Zira Peyamber efendimiz: "Mescid-i Haram, Mescid-i Aksa ve Medine'deki kendi mescidi dışında herhangi bir yeri ziyaret etmek için kolanların çekilmeyeceğini (bineklerin hazırlanıp idilmeyeceğini)" beyan etmiştir. Hâlbuki İmam-ı Şafii'yi ziyaret etmememden dolayı içimde bir sıkıntı buluyordum ve bunu İmam-ı Şafii'ye karşı bir cefa gibi kabul ediyordum.

Kahire'de el-Ezher Üniversitesi'nin karşısında bulunan Hz. Hüseyin camisindeki Hz. Hüseyin'e ait olduğu iddia edilen kabrin etrafında insanların tavaf yaptığını, tavaf yapmayan insanlara; "haydi koş koş kabrin

etrafında yedi defa tavaf et" diye söylendiğini, bazı kimselerin kabre Hüseyin'in kabri diyerek secde ettiğini, adaklar adadığını ve benzeri bidat ve hurafelerde bulunduklarını gördüm. Gerçekte ise Hüseyin camisinde, Hz. Hüseyin'in ne kabri, ne başı, ne cesedi, ne de saçının bir teli bulunmaktadır. Bunları gördüğümde sinirim tepeme fırlıyordu. Ancak bunlar Ezher'in hemen yanında yapılmakda idi. Serin bir yerdi ve ben bu mescidde oturup ders çalışıyordum. Subhanallah! Bu tür bidat ve hurafelerden nefret ediyorum.

Bazı arkadaşlarım tasavvufçuydular. Bu konu üzerinde onlarla devamlı tartışmalarımız olurdu. Kayınbiraderlerimden bazıları sofi idiler ve hatta eşim de sofi idi. Bu konuyu çirkin görmekteyim. Allah'a hamd olsun ben korunmak için muska asmakta ve tevessülde (aracı kılmakta) bulunmaktan hoşlanmıyorum. Yani; ey Allah'ım! Beni

Peygamber (sav)'in yüzü hürmetine bağışla demiyorum. Bununla birlikte ehl-i sünnet imamlarından Ahmed bin Hanbel buna cevaz vermiştir. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen el-Bani'nin Tevessül isimli kitabına müracaat edebilir. Evet, İmam Ahmed bin Hanbel Peygamber (sav) ile tevessülde bulunmayı yani; Ey Allah'ım beni Peygamberin yüzü suyu hürmetine affet demeyi caiz görmüştür. Ancak İmam Ebu Hanife bunu mekruh görmüştür. Ahmed b. Hanbel'in buna cevaz vermesine rağmen Ebu Hanife bunu mekruh gördüğü için, biz ihtilaftan kaçınmak için böyle bir şey yapmıyoruz. Görüldüğü gibi bir kısım âlimler Peygamber efendimizi dualarda aracı yapmayı caiz görmüşler, diğerleri ise sadece bunu mekruh saymışlardır. Haram dememişlerdir. O halde Afganlıların bu tür tevessülleri şirk sayılabilir mi? Elbette ki değil.

Korunmak için muska ve benzeri şeyleri takmaya gelince; Şurası bir gerçektir ki, eğer muska Kur'an ve Sünnette bildirilen şeylerle veya sahabelerden yapılan rivayetlerle hazırlanmışsa buna ruhsat vardır. Nitekim Abdullah bin Amr bin el-As'tan rivayet edilen hasen bir hadiste Abdullah'ın şu hadisi yazdığı rivayet edilmiştir: **"Bütün şeytanların, zehirli haşaratın ve her isabet eden gözün şerrinden Allah'ın mükemmel sözlerine sığınırım"** (Buharî, Kitab. Enbiya, Bab. 10)

Abdullah b. Amr b. el-As diyor ki; **"Ben bunu oğullarımdan anlayabilenlere öğretiyordum, anlayamayanlara ise bir levhaya yazıyor ve boyunlarına asıyordum."**(Bkz. Ebu Davud, Tıp, Hn. 3893.) Görüldüğü gibi yapılan muska rivayetlere dayanmakta ise kimsenin buna itiraz etme hakkı yoktur. Bir muskayı açtığınızda iki şekilde bulabilirsiniz. Birincisi; içerisinde ya

Allah veya ya Rahman veya Âyetel Kürsi, İhlâs, Nas ve Felak sûreleri gibi âyetler ve dinin yasaklamadığı ifadeler vardır.

İkincisinde ise; Bid'at ehlinin yaptığı ve müslümanlarla alay ettiği şeyler vardır. Ben birçok muskayı açtığımda içerisindeki şeylerin bid'at ehli tarafından müslümanlara uydurulan şeyler olduğunu gördüm. Bir kısım muskaların içerisinde, on iki imamın ismi yazılıydı. Bazılarındaysa el veya göz resimleri çizili idi. Bu tüı muskaları kaç paraya sattıklarını biliyor musunuz? Bazen bunların fiyatları bin Afganiye ulaşmaktadır. Bazan da 5000'e. En pahalı olan muskalar ise Şialar tarafından yapılan muskalardır. Afganlıya göre bin rupi çok büyük bir paradır. Bu tür muskaları satın alanlar ancak hocalardan satın almaktadırlar. Hocaların bu muskaları Kitap ve Sünnete göre yazdıklarını zannetmektedirler.

Doktor kardeşlerimizden bir tanesi bana şunları anlattı; Arap bir kardeş bir Afganlının boynunda asılı olan muskayı tuttu ve onu kesmek istedi. Afganlı;

— "Niçin kesmek istiyorsun?" dedi. Arap kardeş;

— "Bu şirktir," dedi. Afganlı kardeş ona;

— "Bu Kur'an'dır, Kur'an'ı Kerim'i boynuna asmak mı yoksa Kur'an'ı Kerim'i kesmek mi şirktir?" dedi. Afganlıların muskaya bakışları budur. Muskaları Kur'an olarak zannetmektedirler. Şayet Kur'an diye boynunda taşıdığı muskayı karşısında açarak onu okusanız ve içerisinde Kur'an ve Sünnetten hiçbir şey bulunmadığını gösterseniz kendi haline kendisi gülecektir. Bazı muskalarda, ya Ali, ya Hasen veya ya Hüseyin gibi medet veya bizi kurtar gibi şirk lafızlar içerdiğini farz edelim'. Bu tür içerisinde şirk lafızlar bulunan muskayı,

içerisinde Kur'an ve Sünnetten ayetle: veya hadisler yazılıdır diyerek taşıyan kimseye müşriktir denilemez. Bu kimse cehaleti nedeni ile mazur sayılır. Biliyorsunuz ki biz ehl-i sünnetin imamları, insanların anlamaları zor olan meşe içlerde cehaleti mazeret kabul ederler. Mesela, Bunlara İbn Kayyım el-Cevzi ve İbn Teymiye, Muhammed b. Abdulvahhab bunlardandır. Şimdi biz bunların görüşlerini kabul ediyor muyuz yoksa etmiyor muyuz? Onlar bu tür zor meselelerde insanların mazeretlerini kabule şayan görmüşlerdir. Geçen yıl Şeyh Abdülmecid ez-Zindani ile birlikte hacc'da bulunduk. O, bana şeyh Abdülaziz b. Baz'a şöyle sorduğunu anlat ti; haklı kimseler insanı İslâm dininden çıkaran ve şirke düşüren amelleri yapmaktadırlar. Bu gibi insanları tekfir edebilir miyiz? Abdülaziz bin Baz ise; Hayır bunları tekfir edemeyiz. Çünkü Muhammed bin Abdülvehhab'a, Kevvaz

kubbesi etrafında tavaf ederek, o kubbeden medet uman insanları tekfir edebilir miyiz diye sorulduğunda; "onlara bu yaptıklarının hükmünü öğreten kimselerin az olması nedeniyle onları tekfir edemeyiz" demiştir. İki yüz elli seneden beri Arap Yarıdaması'nda şirke, bidatlere ve müşriklere karşı mücadele edilmesine rağmen Medine ve Mekke'de dahi hâlâ bid'at ehli sofiler bulunmaktadır. Afganlıların Mekke ahalisinden daha iyi olmasını mı istiyorsunuz? Evet, Afgan halkı onlardan daha iyi ve faziletlidir, çünkü Afgan halkı cihad etmektedir.

Fıkhi açıdan mevzuumuza dönelim. Dikkat edin, hepimizin kendisi ile hükmetmekle emrolunduğumuz şeriattan konuşalım. Bizler Afgan halkının hepsine birden nasıl müşrik denilebildiğini anlamak istiyoruz. Bu insanlar nasıl müşrik olabilirler? Bir takım insanlar bunlara onlar müşriktir,

onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, nasıl diyebilirler? Hâlbuki Muhammed b. Abdülvehhab'ın Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek kubbeden yardım isteyenleri tekfir etmediğini ve onlar hakkında onlara bunun şirk olduğunu öğretenlerin azlığından dolayı onları tekfir edemeyiz dediğini görmüştük.

Diğer taraftan İbn Teymiyye -Allah ona rahmet eylesin- Cehmiye mezhebinden kimselerle tartıştığında onlara son olarak şöyle demişti; **"Şayet ben sizlerin söylediğini söylersem kâfir olurum. Ancak ben sizleri tekfir etmiyorum. Çünkü sizler cahilsiniz."**

İbnul Kayyım el-Cevzi de şöyle demektedir: "**Evliyaların yatırlarından veya başka şeylerden, medet uman, yardım ve isteklerde bulunan kimseleri cahil olmaları nedeniyle tekfir etmiyoruz."**

İşte bu kimseler ehlisünnet vel cemaatin bu meseleler hakkında en titiz olan imamlarındandır. Onlar ise bunları söylemişlerdir. Bu âlimlerin saf akide üzerinde olduklarını hepimiz kabul etmekteyiz. İlmi üstünlüklerini itiraf etmekteyiz. İşte bu âlimler insanları cehaletleri nedeniyle mazur kabul etmişlerdir. Bu âlimlerin özür kabul ettikleri ve sahibini mazur gördüğü bazı şirk olan şeyleri bizler nasıl özür kabul etmeyiz?

—Yukarıda zikrettiğimiz tevessül meselesine gelince; Bu hususta Rasulullah'la diğer velilerin farklı oldukları beyan edilmiştir. Dualarda Rasulullah (s.a)'i aracı kılınmasının İmam Ahmet b. Hanbel tarafından caiz görüldüğünü zikretmiştik. Velileri aracı kılma meselesine gelince; buna dahi bir kısım âlimlerin ruhsat verdikleri zikredilmektedir.

Bu konular beni çok meşgul etmiştir. Hatta bazı gençler bu gibi meselelere fetva

bulmak için çeşitli mercilere başvurmuşlardır. Bazı gayretli gençler buraya geldiklerinde bir veya iki gün cihada katılmışlar, diğer bazıları da hiç cihada katılmadan Peşaver'de kalıp geri dönmüşler, Suud'daki Abdullaziz b. Baz'a Afganistan'daki mücahidler arasında büyük ve küçük şirklerin görüldüğünü anlatmışlardır. Bunun üzerine Abdulaziz b. Baz bana şu uzun mektubu yazıp postalamıştır:

"Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu. Muhterem Hoca Efendi Abdullah Azzam, Allah seni muvaffak kılsın, amellerinde bereket ihsan etsin ve hakta yardımcın olsun. Amin. Ben sizi takdir ediyor ve kendisinden başka hiçbir ilah olmayan yüce Allah'a nimetlerinden dolayı hamd ediyorum. Şanı yüce Allah'dan beni ve sizleri şükrüne layık kimselerden kılmasını diliyorum. Kulu, Rasulü, dostu,

Peygamberimiz, imamımız, efendimiz Muhammed bin Abdullah'a onun aline, sahabelerine ve onların yolunun takipçilerine salat ve selam olsun. Yüce Allah'dan bizleri ve sizleri Peygamberin Sünnetine tabi olan onun dinine basiretle davet eden kimselerden kılmasını niyaz ederiz. Şüphesiz yüce Allah buna güç yetirendir.

Ey Değerli kardeşim! İslâm'ın, Müslümanların, cihadın, mücahidlerin ve muhacirlerin zafer bulması için sarf ettiğiniz büyük gayretlerinizden ve güzel amellerinizden dolayı size teşekkür etmek beni sevindirir. Aziz ve celil olan Allah'tan size olan hayırlarını artırmasını ve sevaplarınızı fazlalaştırmasını, gayretlerinizi mübarek kılmasını ve sizinle kendi dinine yardım etmesini, bizleri ve sizleri dünya ve ahiret hayatında hak söz üzere sabit kılmasını, her türlü saptırıcı fitnelerden

korumasını, hak üzere olan mücahit kardeşlerimize yardım etmesini, dinde onları fakih kılmasını ve hidayet üzerinde bir araya getirmesini, İslâm'ın ve Müslümanların düşmanlarını perişan etmesini, kuvvetlerini dağıtmasını, topluluklarını paramparça etmesini, musibet üzere musibet göndermesini niyaz ederim. Şüphesiz ki O, en güzel dost ve en güzel yardımcıdır.

Ey Şerefli kardeşim! Cihada katılan ve muhacirlerle bağlantı kuran bir kısım kardeşler aracılığı ile bize ulaşan malumatlara göre; gerek komutanların bir kısmında, gerekse avam halkın bazılarında, Peygamberi aracı kılarak yardım isteme, velileri ve tasavvuf şeyhlerini vasıta yaparak yardım dileme gibi büyük şirkler bulunuyormuş. Keza muska, hamayil gibi bazı şeyler takınarak küçük şirkler ve bidatler de bulunuyormuş. Sizlere tavsiyem, insanlarda görülen bu gibi şirk ve bidatlere

karşı münasip usullerle karşı çıkmaya özen göstermeniz, her münasebette onların üzerinde titizlikle durmanız, her toplantı ve konferansta onları dile getirmeniz, bu gibi insanlara şirk, bid'at ve isyanın düşmanın musallat olma sebeplerinden olduğunu açıklamanız, onlara Allah ve Rasulüne itaat etmelerinin gerekli olduğunu bildirmeniz ve bid'atlerden kaçınmanın zaferin sebeplerinden biri olduğunu beyan etmenizdir..."

Müslümanların zihinlerini karıştırmak için bir yerden bir yere laf taşıyan ve Abdulaziz hocaya da bu gibi sözleri söylen gençlerden bir tanesi bana şunu nakletti: "Şeyh Abdulaziz bin Baz bana dedi ki: Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değildir. Çünkü bu, Allah'a ortak koşanlarla beraber olup, inançsız kâfirlere karşı savaşmaktır. Bu da caiz değildir." Ben, bunu sana söyleyen Şeyh Abdulaziz bin Baz mı?

dedim, genç; evet, dedi. Ben; Allah'ın dininden insanları ürkütmeyiniz... Abdulaziz bin Baz'ın söylediklerini dinleyen birçok insan vardır. Bu nedenle Abdulaziz bin Baz'ın her söylediğinden insanlar nefret edeceklerdir! dedim. Ve Suud'a gittiğimde Abdulaziz bin Baz'la görüştüm, ona; senin, Afganistan cihadı hakkında, müşriklerle birlikte mülhidlere karşı savaşmaktır dediğini naklettiler, bu doğru mudur? dedim. Şeyh bin Baz; Hayır, bana iftira etmektedirler. Benim adıma yalan söylemektedirler, dedi ve bu konuda Afgan cihadının İslâm cihadı olduğunu, Afganlılarla birlikte canla ve herkesin gücü nisbetinde malla cihad etmenin farz olduğunu belirten birçok yazılar yayınladı. Bu yazıların yayınlandığı dergiler ve fetvalar yanımızda mevcuttur. Bu yazıları Müçtema Dergisi ve Cihad Dergisi yayınlamışlardır. Evet, bu cihad farz-ı ayn olan bir cihaddır. Canla ve malla cihad

etmek gerekmektedir. Abdulaziz bin Baz bir yazısında şunları da ifade etmiştir: "Bana gelen haberlere göre Lahor şehrinde bulunan ve adı şu olan bir kişi benim Afganistan mücahidleriyle birlikte cihad etmeyi caiz görmediğimi, çünkü bunun müşriklerle birlikte mülhidlere karşı bir cihad olduğunu söylediğimi yayıyormuş. Bu tamamen yalandır." Abdulaziz b. Baz, konuyla ilgili bir kitap yazmış, bir nüshasını da Şeyh Abdurrabrasul Sayyaf'a göndermiştir. Ayrıca bir nüsha da Lahor'daki Dave ve Fetva'dan sorumlu olan Abdulaziz b. Atik'e göndermiştir. Ey kardeşler!

— Afganlıların kabirler aracılığı ile yardım dilediklerini görmüş olsak dahi biz onlara müşrikler diyemeyiz. Hâlbuki biz onlardan hiçbir kimsenin böyle yaptığını görmedik. Ben sizin hepinize Allah için yemin verdiriyorum. Afganistan'a geldiğinizden beri yatırlardan medet uman bir Afganlıyı

gördünüz mü? Allah'a yemin ediyorum ki ben şu ana kadar hiç görmedim ve bu sene benim cihaddaki altıncı senem. Bazı insanlar ise Afganistan'a geldiklerinin altıncı saatinde mikroskopla veya teleskopla bunların yatırlardan medet umduklarını istigasede bulunduklarını keşfetmekteler. Vallahi ben kilometrelerce mesafe kat ettim, Kabil'e kırk kilometre kalıncaya kadar ulaştım ve yolda bir tane dahi yatıra rastlamadım. Halbuki Pakistan'ın Peşaverle Tirimangal bölgesi arası yatırlarla dolu. (Pakistan sınır kentine) Afganistan'ın içerisinde ise yol boyunca bir tane dahi yatır görmedim. Ey kardeşlerim! Şayet sizler dininizde ciddi kimseler iseniz ve gerçekten Allah için nasihat etmek istiyorsanız, bu gariban kimselerin arasına girmeniz ve onlara Allah'ın dinini ve sahih inancı öğretmeniz, sizler için daha evla olmaz mı? Bizler, onların üzerlerinde taşıdıkları muska ve

nazar boncuğu gibi takılardan, onların bu konudaki hislerini galeyana getirmeksizin birçoğunu toplayıp nice torbalar doldurduk. Ben, eğitim kampında görevli olarak bulunduğum sıralarda bu konulara hiç girmiyordum. Kampın son iki gününde veya gece sohbetlerinde onlara; Ebu Hanife'nin kabir inşasındaki görüşü nedir? Diye soruyordum. İmam Ebu Hanife'nin kabir bina etmeyi mekruh gördüğünü öğrendiklerinde kendileri de bunu kalplerinden çirkin görüyor ve terk ediyorlardı. Aynı şekilde İmam Ebu Hanife'nin muska ve hamayil taşıma hususunda ve benzeri şeylerdeki görüşü nedir diye genel sorular soruyordum ve cevaplarını veriyordum. Afganlılar Ebu Hanife'yi çok severler. Tabi İmam Ebu Hanife bu tür bid'atleri şiddetle reddetmektedir.

Ey kardeşlerim! Bu insanlar güzel vaazı ve hikmetli sözü dinlemeye ve itaat etmeye hazırdırlar. İngilizler üç asır boyu onlara

vahabiliği kendilerine karşı çıkar korkusuyla çirkin göstermişlerdir. Ben de bir zamanlar vahabiliği çok kötü bir şey zannediyordum. Sizler bu insanların vahabiliğe karşı görüşlerini bir gün bir gecede ve kolay bir şekilde değiştiremezsiziniz. Onlarla içli dışlı olun. Sizi tanısınlar. Size güvendikleri takdirde dininize ve inancınıza da güvenirler ve öğreteceğiniz sahih inancı kabullenirler.

Ey kardeşlerim! BBC radyosu Mücahit liderlerden sahih inanç sahibi Sayyaf ve Hikmetyar'a karşı vahabilik silahını kullanmakta ve bunlara karşı savaş açmaktadır. Adı geçen bu radyo Peştu diliyle şunu yayınlamaktadır: "Sayyaf, Peşaver'de Afganlılar arasında vahabiliği yaymak için Suud güdümlü özel bir üniversite kurdu." "Aranıza fitne sokmak için mutlaka koşuşurlardı.." âyeti kerimesinin pratik örneğini görün!

Bazı gençler, Suudi Arabistan'dan ve Suud tüccarlarından Sayyaf'a yardımlar geldiğini görünce ona karşı komploya giriştiler. İnsanları onun itikadı hakkında şüpheye düşürmeye çalıştılar.

Hâlbuki insanlar Sayyaf'ı tanıyorlardı, bu olmaz diyorlardı. Neyazık ki bu tür şüpheleri sokanların çevresinde bulunan insanlar şunu söylüyorlardı: "Ben, bizzat kendim Sayyaf'ın koruyucularından şu kadar muska topladım. Ben, Sayyaf'ın sekreteriydim. Bu da onların bid'atçi olduklarının ve inançlarında hurafeler bulunduğunun delilidir" diyorlardı. İşte bu gibi şeyleri yayıyorlardı. Bazıları Sayyaf vahabidir diyerek birliği bozmaya çalışıyor, bazıları, Sayyaf sahih inanca karşıdır diye propagandalarda bulunuyorlardı. Böylece Sayyaf'ın adını kirletip yardımları ondan kesmek istiyorlardı.

Bu nedenle şu durumda iki hususla karşı karşıyayız.

—Ya Afganlılarla birlikte cihadı terk edeceğiz. Bu da Afganlıların dışındaki kâfirlerin burayı işgal etmelerine yol açacaktır, din ve dünya için daha büyük bir zarara uğratılmış olacağız.

— Ya da facir de olsa başta bulunan emirle birlikte savaşacağız. Bununla da daha büyük facir olan kimseler engellenmiş, hepsi olmasa dahi İslâm şeriatının çoğunluğu tatbik edilmiş olacaktır. Bugün ve benzeri hallerde yapılması gereken görev budur. Hatta Raşid halifelerden sonra yapılan cihadların bir çoğu bu şekilde hasıl olmuştur. Her halükârda cihad durdurulamaz. Çünkü kıyamete kadar devam edicidir. Bu hususla ilgili olarak Peygamber efendimiz (sav)'in cihadda araç olarak kullanılan atları överek şöyle buyurduğu rivayet edilmektedir: "Atlar, kıyamete kadar yelelerine hayır bağlı olan bineklerdir. Bu hayırda, sevaplar ve

ganimetlerdir." Ebu Davud'un rivayet ettiği başka bir hadiste de Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği günden ümmetimin en sonuncusunun Deccal'le savaşmasına kadar cihad devam edecektir. Bunu ne bir zalimin zulmü, ne de bir adaletlinin adaleti iptal edecektir." Yine Peygamber efendimizden birçok yolla rivayet edilen bir hadisi şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Ümmetimden bir topluluk hak üzere olmaya devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler hiçbir zarar veremeyeceklerdir."

Ehl-i Sünnet ve'l cemaat âlimlerinin bütün gurupları, takva sahibi olan imamla da, günahkâr olan imamla da cihad etmenin gerekli olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Ancak Ehl-i Sünnet vel Cemaat olan Müslümanların dışındaki Rafiziler ve Hariciler bu görüşe katılmamakta, kendisiyle

cihad edilen imamın günahlardan uzak bir imam olması gerektiğini söylemektedirler. Hâlbuki Peygamber efendimiz (s.a) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuşlardır: **"Zalim, hain ve günahkâr emirler iş başına geleceklerdir. Kim onların yalanlarını doğrular ve onlara yardım ederse benden değildir ve ben de onlardan değilim. Onlar Cennetteki havuzun başında su içmek için benimle beraber olmayacaklardır. Kim onları doğrulamaz, onların zulümlerine yardım etmez ise o bendendir ben de ondanım. Böyle yapan kimse ise su içmek için havuzu kevserde benimle beraber olacaktır."** (Tirrnizi Fiten 72; Müsned-i İmam Ahmed bin Hanbel, 3,95)

Peygamber (sav)'in emrettiği cihadın kıyamet gününe kadar emir sahipleri ile olacağını ve yine Peygamber (sav)'in zalimlerin zulmüne yardımcı olmayı yasakladığım öğrenen kişi, orta yolun saf

İslâm dininde cihada müstehak olanlarla cihad etmek olduğunu öğrenir. Afgan halkından mes'ul olanların durumu gibi. İslâm'da her emir ve toplulukla cihad etmek ancak belirtilen bu surette mümkündür. Kendisi ile birlikte cihad edilen topluluğa yardım, onlara Allah'a isyan hususunda yardım etmemek suretiyle gerçekleşmiş olur. Bu nedenle sen Afganlılarla birlikte cihad et, ancak masiyet olan şeylerde, (sigara içmek nesvar vb. şeyler kullanmakta) onlara yardım etme. Muska ve hemayil gibi şeylerde onlara uyma. Bilakis onları uyar ve onlara dini öğret. Onlara, Allah'a ve Rasulü'ne itaat olan hususlarda itaat et. Allah'a isyan olan masiyet olan şeylerde onlara itaat etme. Çünkü yaratıcıya isyan olan bir hususta yaratılana itaat yoktur. Bu yol İslâm ümmetinin öncesi ile sonrası ile seçkinlerinin yoludur. Her mükellefin üzerine farz olan budur. Bu yol, ilimlerinin azlığından

dolayı fasit (sapık) Haricilerin yolu ile her ne surette olursa olsun emir sahiplerine mutlak itaati söyleyen Mürcie mezhebinin yolu arasında orta yoldur.

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

51-"Onlara de ki: Bize ancak Allah'ın yazdığı isabet eder. O,bizim dostumuzdur. Mü'minler sadece Allah'a güvensinler."

52-"De ki: Siz, bizim için iki güzelliğin birinden başka neyi bekleyebilirsin!? Biz ise, sizin için Allah'ın kendi katından veya bizim elimizle sizi bir azaba uğratmasını bekliyoruz. Bekleyin, doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenleriz."

Mürciflerin Sözleri

Daha önce de izah edildiği gibi 47. ayet-i kerimede: "Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı" buyrulmaktadır.

Âyet-i kerimede geçen ve bozgunculuk diye tercüme edilen "habalen" kelimesinin manası; fesat çıkarmak, söz taşımak, insanları birbirine düşürmek, fitne çıkarmak, insanların arasını açmak ve Müslümanların safları arasında fesat yaymak, onların içine şek ve şüphe sokmaktır. Evet, bu gibi insanlar mücahidin omuzladığı davada şüphe uyandırmak için koşuşurlar. Çünkü mücahidin savunduğu davanın hak olduğuna iman etmesi, içersinde bulunduğu cihadın hak cihad olduğuna inanması, altına sığındığı gölgesi ile gölgelendiği sancağın hak sancak olduğuna kanaat getirmesi, mücahit için en önemli ve en gerekli vasıflardandır. Ta ki bu sıfatlara sahip olan mücahit hoş gönüllülükle ölüme yönelsin, tereddüt geçirmesin. Acaba ben bir cahiliye ölümü ile mi öleceğim yahut kör sancak diye vasıflandırılan ırkçılık sancağı altında mı

savaşacağım, ölümüm nasıl olacak şeklinde tereddütlere düşmesin. Evet, savaşçı yürüdüğü yolun yüzde yüz sağlam olduğuna ve üzerinde dalgalanan bayrağın hakkın sembolü olduğuna inanması gerekir. Çünkü böyle olan bir mücahit, var olan tüm gücünü harcadığında hayır her yerden kaynar. Mücahit için yollar açılır. İşte bu nedenledir ki, bir cihadı yıkmanın en kolay yolu o cihada bir kısım nifak ve şüphe tohumları saçmaktır. Tereddütler sokmaktır. İlk önce komutan hakkında şüpheler ortaya atarlar. Çünkü düşman orduyu komutanına karşı şüpheye düşürürse, cephenin yüzde altmışını yıkmış olur. Bakarsın ki komutan cihad saflarının önünde kasıp kavruluyor. Bir insanın tahammül edebileceği en zor şartları üstleniyor, en ağır acılara katlanıyor. Bir beşerin takatinde olan her şeye tahammül ediyor, arkasında bulunan neferlerse ortaya atılan bir şüpheden veya

güveni sarsıcı bir kelimeden dolayı o komutanı acımasızca eleştiriyor ve kendi kendine şöyle diyor: Peki, komutan üzerine atılan havan mermileri ve 41 BM silahlarının attıkları füzeler arasında savaşıyor. Fakat filandan duyduğuma göre bu adam paraları çalıyor, etrafına fasit kimseleri toplamış, milletin paralarını yiyor, insanların kanını emiyor diyorlar. Bu komutanın durumu ne? Bakarsın ki bu er gözleriyle gördüğüne değil, fakat bir fitnenin ortaya attığı söze inanıyor.

Ey şerefli kardeşim!

Aziz ve celil olan Allah sana akıl vermedi mi? Sen senelerden beri bu komutanla birlikte yaşamıyor musun? Geceleri kalktığında karşında onu görmektesin. Harbin en şiddetli anında senden önce o vardır. İnfak ettiğinde o senden daha cömert davranmıştır. Hamle yapılması gereken yerlerde o ilk hamleyi

yapandır. Bütün bunlara rağmen bir adam geliyor, bir söz söylüyor ve seni kandırıyor. Hâlbuki senin şu âyet-i kerimenin zikrettiği insanlar gibi olman gerekir:

"Bu iftirayı işittiğiniz zaman mümin erkek ve kadınların güzel zanda bulunup kendi kendilerine: "Bu apaçık bir iftiradır" demeleri gerekmez miydi?" (Nur, 12)

Vallahi! Mekke'ye gittiğimde biri geldi ve bana: **"Biz Afgan cihadına yardım için para topluyoruz, yanımıza bir uğrasan da sohbet etsen"** dedi. Ben, vaktimin çok kısıtlı olmasına rağmen yanına gittim. Beni çağıran kardeş üniversitede hoca. Onunla mescitte konuştuk. Ve sonra bana şunları söyledi:

- Vallahi kardeşim! Ben bazı insanlardan senin Peşaver'de apartmanlarının olduğunu işittim. Ben de dedim ki:

Allah'a hamd olsun kimseye muhtaç değilim. Fakat niçin Peşaver'de apartmanlar yapayım? Şayet yapacak olsam, memleketim olan Ürdün'de yaparım. Peşaver'deki apartmandan ne istifa edeceğim? Rabbimizin harap ettiği bir yeri ben mi tamir edeceğim?

İşin garibi bu zatın, bu sözleri bana söylediği zaman Peşaver'de hiç kalmamıştım. Evet, insanlar düşünmüyorlar. Meseleleri anlamıyorlar. Bir fitneci insan geliyor, bir laf ortaya atıyor, üç kişinin, beş kişinin birden dinlerini ifsat ediyor, onlarca kişiyi cihaddan geri çeviriyor, onlar da bırakıp gidiyorlar. Ben, bu adama doğru dürüst cevap vermedim. Çünkü sözleri cevap vermeye değmezdi. Ben ona ne diyecektim ki? Bu adam Mekke'de oturuyor. Üniversitede hoca. Hayatında bir kere dahi olsa hicret eden bir Afganlıyı görmek için Pakistan'ı ziyaret etmemiş. Allah'a hamd

olsun Yüce Mevla bu gibi insanlara gerçeği kendisi göstermiştir. Bu hususta bizim yükümüzü hafifletmiştir. Şu ayette de buyurduğu gibi: **"Bu,** (suçlular istemese de) **Allah'ın hakkı gerçekleştirmesi ve batılı ortadan kaldırması içindir"** (Enfal, 8).

Yüce Allah hakkı ortaya çıkarmayı kendisi üstlenmiştir. Çünkü bu uydurma sözler iftira ve fitneler hafif bir rüzgârla dağılıp gidecek olan yaz aylarındaki bulut gibidir. Süratle yok olacak ve hak ortaya çıkacaktır. Çünkü güzel ve hak olan sözler yeryüzüne kök salmıştır. **"Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer"** (İbrahim, 26). Hiçbir kimse hakka hücum etmeye güç yetiremez. Çünkü hak kuvvetlidir, batıl ise zayıftır.

Şanı yüce olan Hak Teala, hak ile birlikledir. İzzetin Rabbi olan yüce Allah hakkın yanındadır. "...Bu da böyledir. Çünkü gerçek ilah yalnız Allah'tır" (Hacc, 62). Yüce

Allah hakkı açığa çıkarmak, batılın ise beynini ezmek ister...

"Aksine biz, hakkı batıla çarparız da hak batılın beynini parçalar. Böylece batılın canı çıkar..." (Enbiya, 18).

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, yeryüzüne ve vicdanların derinliklerine hayrın köklerini salmak ister. Hak vicdanları etkiler. Batıl ise kalplerden silinip gider, ömrü kısadır. Batılın ömrü azdır. Uzun süre devam edemez. Bu nedenle birçok insan gelmekte ve: "Ey kardeşim! Beni affet, senin aleyhinde şöyle şöyle konuştum vs. demekteler. Ben gülümsemekteyim ve sizi Allah affetsin, demekteyim. Siz hakka dayandığınız, hak üzere olduğunuz zaman kulların hile ve tuzakları size ne zarar verebilir? Bu hususta şair şöyle demiştir:

Sen Allah'a sığındıktan sonra

Kulların hileleri sana ne zarar verecektir?

Bu nedenle, falan etrafına çok insan topladı denildiği zaman ben, o kimsenin bâtıl üzere olduğunu zannediyorum. Falan kimse bir parti kurdu, falan parti çok kuvvetlidir, falan şöyledir... vb. gibi sözlere devamlı şöyle cevap veriyorum: "Üste çıkan köpükler akıntılar arasında yok olup gider..." Köpüğün su üzerinde devamlı kalması mümkün değildir. Bir kimse bâtıl üzere olduğu zaman Allah onu bereketli kılmaz. Hakkı ise, şanı yüce Allah mübarek kılar.

Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti

Şeyh İbn Teymiye ve Seyyid Kutub'un - Allah ikisine de rahmet eylesin - eserlerine baktığım zaman şu âyeti kerimeyi çok daha iyi anlamaktayım: "Allah'ın nasıl bir misal verdiğini görmüyor musunuz? Güzel söz, kökü yerde sabit, dalları havada güzel bir

ağaç gibidir" (İbrahim, 24). İbn Teymiye, Hicri 728 yılında zindanda vefat etli. Kitapları yakıldı. İbn Kayyım el-Cevzi Dımaşk sokaklarında dolaşırken çocuklar o âlimin arkasına takılır onunla alay eder, ıslık çalarlardı. İbn Teymiye'nin yazmasını yasaklamışlardı. Kalem ve defteri elinden alıp kendisini zindana atmışlardı. Kalemsiz ve kâğıtsız kalan İbn Teymiye zindanın duvarlarına yazı yazardı. İbn Teymiye'nin el-Hameviye veya et-Tedmiriye isimli risalesini zindanın duvarlarından nakletmişlerdir.

Seyyid Kutup - Allah ona rahmet eylesin - aynı şeye maruz kalmıştı. Zindanda idam olunmuştur. Seyyid Kutub'u caddede idam etmeye cesaret edememişlerdir ve onu zindanın karanlık bir odasında kurulan darağacında idam etmişlerdir. Şu ana kadar da Seyyid Kutub'un mezarı nerededir bilinememektedir. Ailesi dahi mezarını bilmemektedir. Seyyid Kutub'un ailesinden

biri bana şöyle demişti: "Eğer üstadın kabrini bize bildirselerdi ziyaret ederdik." Ben: "Rabbi onu bilmektedir, sizin bilmenize gerek yoktur" dedim. Seyyid Kutup idam edildiğinde Kahire'nin merkezî caddelerinde altı bin veya sekiz bine yakın Fizilal yakıldı. Yani Fizilal'in altmış-dört bin cildi yakıldı. Mısır'da Fizilal'il Kur'an'ın ve özellikle Yoldaki İşaretler kitabının bulunduğu kimselere on yıl hapis cezası veriliyordu. Seyyid Kutub'un kitapları adeta afyon gibi değerlendiriliyordu... Onun kitaplarını bulunduranlar afyon kaçakçılığı yapıyor gibi cezalandırılıyordu. Seyyid Kutub idam edildiğinde Savtul Arap radyosunda onun idam edildiği bildirildikten sonra idam sebebinin: "Mısır'ın en ünlü şarkıcılarından Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istediği, el-Kanatır el-Hayriyye'yi (Mısır'da bir gezinti yeri olan ve fuhuşun en yaygın yapıldığı bölge) yıkmak istediği, Kahire'de yayın yapan

Kur'an-ı Kerim radyosunu bombalamak istediği, batı istihbarat ajanları ile ilişki içerisinde bulunduğu, Amerika'nın uşaklığını yaptığı ve batı hesabına çalışır olduğu ilan edildi. Daha sonra Savtul Arap radyosu Seyyid Kutub'un idamının yorumunu yaptıktan sonra son söz olarak: - bunu bizzat ben kendim işittim - "Cehennem'e kadar yolu var ve Cehennem ne kötü bir varış yeridir" deyip bültenini bitirdi. Savtul Arap radyosunun müdürü Ahmed Said, Seyyid Kutub'un idam edilmesini yorumladıktan sonra son söz olarak işte böyle söylüyordu: "O Cehennem'e gitmiştir. Cehennem ne kötü bir varış yeridir!"

Seyyid Kutub'un idamından sonra genç nesil sormaya başladı. İdam edilen kimdir? Niçin idam edilmiştir? Yoldaki İşaretler kitabı ve Fizilali'l-Kur'an nedir? Seyyid Kutup bu kitapları yazdığından dolayı niçin muhakeme edilmiştir. Böylece birçok insan

bu kitapları okumak için araştırmaya başladı. Beyrut'da hristiyan bir matbaa iflas ile karşı karşıya idi. Ve başka bir hristiyan ona şöyle diyordu: "Eğer matbaanı kurtarmak istiyorsan Fizilali'l-Kur'an'ı bas. Evet, üstad Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - idam edildiği yıl Fizilal'il Kur'an'ın yedi defa baskısı yapıldı... Seyyid Kutub idam edilmeden önce ise Fizilal'il Kur'an'ın sadece birinci baskısı yapılmış, ikinci baskısı da yarılanmıştı. Seyyid Kutup'un kitablarını okuyan kimseler aziz ve celil olan Allah'a kulluğa yöneldiler ve ondan etkilendiler. Kendilerini saptıran kimseye lanet eder oldular. Günümüzde ise İslâm toplumunun bulunduğu her toprak parçasında Seyid Kutub'un eserleri bulunmaktadır. Bunlar birçok dillere tercüme edilmiştir.

Yemen'den Afganistan'a cihad için gönderdiğimiz üç kardeşi Afgan sınırında içeriye almıyorlar. Bu üç kardeş için

Hikmetyar'dan mektub almayı unutmuştuk. Bu nedenle sınırda tutuyorlar ve:

"Sizler kimsiniz?" diyorlar. Onlar:

"Biz Arabız" cevabını veriyorlar. Afganistan'a cihad için gelen ilk arap müslümanlar bunlar. Bu nedenle sınırdakiler bu üç kardeşe:

"Niçin buraya geldiniz?" O üç genç:

"Buraya cihad için geldik." Sınırdakiler:

"Hayır, Araplar buraya cihad için gelmezler! Sizler Amerika'nın uşaklarısınız", derler. O üç kardeş:

"Ey kardeşlerimiz biz buraya cihad için geldik, biz şehid olmak istiyoruz", derler. Sınırdakiler:

"Hayır, sizler Amerikan ajanlarısınız" der ve soruşturmayı genişletirler. "Sizler kimsiniz ve buraya nasıl geldiniz?" sorularını tekrarlarlar. Nihayet bu üç kardeş:

"Bizler Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", derler. Bunu duyan sınırdakiler;

"Sizler Seyyid Kutub'un talebeleri misiniz?" Gençler:

"Evet, biz Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", cevabını verirler. Bunun üzerine sınırdakiler tekbir getirir ve Elhamdülillah buraya Seyyid Kutub'un talebeleri ulaştı derler ve daha sonra binlerce insanı toplayarak bu üç kardeşe konferanslar verdirirler. Bu üç kardeş ise: "Biz Seyyid Kutub'un talebeleri olduğumuzu onlara söyleyip söylememe hususunda mütereddid idik. Onlara bunu söyledikten sonra ise adeta yeryüzü değişti" derler.

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Evet, yüce Allah mü'minlerin kalblerinde birbirlerine karşı muhabbet yaratacaktır. Ey kardeşim, bu dedikodular, yaygaralar ve uyandırılmak istenen şüphe ve fitneler çok çabuk yok olacaktır... Ey kardeşim! Bu konuda mutmain ol. Bu tür şeyler buhar gibidirler. Buharın sebat bulması ise düşünülemez. Bazı insanlar bazı şeylerden gafil olarak cihadı karalayabilirler. Bunlar bilmedikleri halde bildiklerini zannetmekte ve şuursuzca Allah'a harb ilan etmekteler. Bunlar, cihada karşı savaş açtıklarında, Allah yolunda yürümek isteyenlere karşı savaş açmış olduklarının bilincinde değillerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah, küfür ile Allah yolundan engellemeyi bir arada zikretmiştir:

"İnkar edenlerin ve Allah yolundan engelleyenlerin amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah yolunda cihadı kasteden bir kelime söylediğin zaman: "İnkar edenler ve Allah'ın yolundan engelleyenler..." âyetini düşün! Allah'ın yolunda yürüyen bir kimseye geliyorsun ve ona: "Gel, bu yolda yürüme", diyorsun. O: "Neden yürümeyeyim?" diyor. Sen: "Bu yolda falan şöyledir, filan şöyledir, şu şunu yapmıştır, şu bidat vardır, şu şirk vardır..." cevabını veriyorsun.

Peşaver'den iki gün önce bize misafirler geldi ve bana: **"Hikmetyar'ın kışlası Versek'de put varmış. Bu doğru mu?"** dediler. Ben: **"Nasıl bir put? Yani Lat ve Uzza gibi bir put mu?"** dedim. Onlar: **"Hayır, kendisine adaklar yapılan bir türbe varmış"**, dediler. Ben onlara: **"Vallahi ben Hikmetyar'ın kışlası Versek'e çok gittim, fakat böyle bir put görmedim, kışla uzak değildir. Buyurun Hikmetyar'a gidelim ve ona soralım"** dedim. Bunun üzerine kalktık ve Hikmetyar'a gittik. Ona: **"Senin kışlanda**

bir put olduğunu işittik" dedik. Hikmetyar: **"Estağfirullah, estağfirullah, eslağfirullah. La havle velâ kuvvete illâ billâh!"** dedi. Bunun üzerine onlar, kendilerine bu sözü söyleyene dönüp gittiler ve ona orada put yok dediler. O da hayır var ben bunu kesin biliyorum, haydi beraber gidelim diyor, onlar da tekrar iki araba kiralayıp Versek'e gidiyorlar. Gerçekten aradıkları putu bulmuş oluyorlar. Biliyormusunuz o put ne ve nerede? Put dedikleri şey geniş bir arazi üzerinde Pakistan'a ait bir kabir. Arazi üzerine kurulmuş çadırlarda yaklaşık yüz bin kişi yaşıyor, askerî kampta ise on iki bin ile yirmi bin arasında asker bulunuyor. Orada bulunan askerler onlara demişler ki: **"Kardeşlerimiz! Her şeyden önce bu Pakistan'a ait bir kabir. Afganistan'a ait değil. Sonra bizler bu topraklarda yabancıyız. Şayet bu kabire bir şey**

yapacak olsak bizi bu bölgeden çıkarırlar ve bize karşı savaş açarlar."

Gerçekten Versek bölgesinde bazı kabileler yaşamaktadır. Afganlılar oraya bir şey yapacak olsalar, onlara karşı silah çekip savaşırlar.

Allah Rasulü (sav) Mekke'de on üç yıl boyunca putların arasında namaz kıldı. Mekke'de bir gün olsun kılıcını çekerek Lat veya Uzza putlarını yıkmaya kalkışmadı, onlara dokunmadı. Bilakis Mekke'de bu putların olmasına rağmen Rabbi için namazını kıldı. Kâbe'nin etrafında 360 tane put bulunuyordu. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i, Ali'yi, Bilal'ı ve Ammar'ı toplayarak: "Gelin Lal, Uzza veya Hubel putlarını yıkalım" demedi. Çünkü buna güç yetiremezlerdi... Ve yüce Allah müslümanlara fetih ve zaferler nasib edince bu putların hepsi yerle bir edildi.

"Ve de ki: Hak geldi bâtıl yok oldu. Zaten batıl yok olmaya mahkûmdur." (İsra, 81)

Ahmed Şah Mesud bir gün şöyle diyordu:

"Ey cemaat, bekleyiniz. Biz bir gün putlaştırılan bu kabirleri yıkacağız... Şayet şu an oraları yıkacak olursak bir kısım köyler devletin tarafına, diğer bazıları da komünistlere katılırlar. Bize biraz fırsat verin. Bana Arap mücahitlerinden bir grup genç gönderiniz. Bunlar mücahitlerle birlikte yaşasınlar ve her birine bir cephe verelim de mücahitleri yetiştirsinler..." Şairin dediği gibi:

Madem ki hediye edeceğin ne bir atın var, Ne de malın

İnsanları davranışınla da mutlu edemiyorsan, O halde konuşmanla mutlu et.

Bazı kimseler ayak ayaküstüne atıp oturuyor, her dakikada bir çayım, kahvesini yudumluyor ve Afgan cihadı ve mücahidler hakkında şüpheler uyandırıyor. Bunu yapan kardeşlere şunu söylüyorum. Ey kardeşim! Gelin cepheye, onlarla birlikte savaşın ve onların eleştirdiğiniz yönlerini düzeltin. Sanki sizin bunu yapmanıza engel olan mı var?

Bir defasında Ahmed Şah Mesud şöyle demişti:

"Zafere ulaştıktan sonra Allah'ın izni ile putlaştırılan bu kabirleri kazmalarla değil BM 12 füzeleriyle yerle bir edeceğim."

Ey kardeşlerim, biraz sabırlı olunuz, bekleyiniz. Vallahi bu sözleri işitince beni bir titreme aldı. Artık bizler bu tür meseleleri bırakmayacak mıyız? Bu tür fitnelerden vazgeçmeyecek miyiz?

Arap ülkelerinde kendilerinden söz edilen en belirgin mücahid liderler Sayyaf

ve Hikmetyar'dır. Yardımların birçoğu bu iki mücahid lidere gelmektedir. Bir seneden beri Afgan cihadına şüphe sokanlar, Sayyaf'ı karalamak istiyorlar. Bunun sebebi, araplar tarafından tanınması ve yardımların çoğunun ona gelmesidir. Bu karalayıcılar şunu düşünmüşlerdir: Vallahi gelen yardımları başka bir yere kaydırmamız lazım. O halde ne yapalım? Sayyaf hakkında şüpheler ortaya atalım. Bu hususla en kısa yol olarak da inancında şüpheler olduğunu söyleyelim. Diyelim ki o Eş'ari'dir.

Be hey gariban, mikroskobu al da onun Eş'ari mi, yoksa Eş'ari değil mi olduğunu incele. Peki Eş'ari ne demek? Vallahi bunu dillerine dolayan insanlar Eş'ariliğin ne demek olduğunu bilmiyorlar. Fakat subhanallah! Bir iftiranın geçerli olabilmesi için en kısa yol, el ile tutulamayan ve göz ile görülemeyen bir iftirayı ortaya atmaktır. Tabii ki, inancının Eş'ari olup olmadığı zor

ölçülecek bir şeydir. İşin yoksa araştır dur. Onun inancı Eş'ari mi yoksa değil mi? Yine filan belli yerin uşağıdır iftirası da bu tür iftiralardandır. İşin yoksa araştır dur. Bu nasıl uşak, nerenin uşağı? Bu gibi insanlara siz Ahmed Şah'ı nasıl bilirsiniz diye sorduğunuzda onlar, hiç çekinmeden bu filan yerin uşağıdır, diyebilirler. Hâlbuki Ahmed Şah Mesud Afganistan'da en parlak komutanlardan biridir. Allah'ın onu korumasını ve yaptıklarını mübarek kılmasını niyaz ederiz. Ahmed Şah, Rusya'yı sarsmıştır. Batılılar bir adamın bir savaşta yüz tankı tahrip ettiğine inanamamışlardır. O, Rusların önüne tüfeklerle çıkmış, başarılar sağlamıştır, batılı basın mensupları gelince durumu görmüşler, hayrete düşerek şaşırıp kalmışlardır. Batıda Ahmed Şah'ın ismini yaymışlardır. Bunun üzerine Fransa ona: "Biz sana bir kısım doktorlar gönderelim de yaralılara "yardımcı olsunlar" demiş, ve fiilen

doktorlar gönderip elleri ve ayakları koparak kan kaybından ölen insanların yaralarını tedaviye girişmişlerdir. Çünkü bölgede yeteri kadar tıbbî müdahale yoktur. Ahmed Şah Mesud'un Fransız doktorlarından faydalanarak eli kolu kopmuş insanların yaralarını sardırması onun Fransız uşağı olduğunu gerektirir mi? Bir hadis-i şerifte beyan edildiği gibi, İsrail oğullarından ahlakî düşük bir kadın suyun başına vardığında susuzluğundan dolayı toprakları yalayan bir köpek görmüş. Ayakkabısını çıkarıp ona su doldurarak köpeği sulamış. Allah da onun bu amelinden dolayı onun ahlaki düşüklüğünü afvetmiş. (Sahih hadis kitaplarında köpeği sulayanın bir erkek olduğu zikredilmektedir. Bkz. Buharı, Mezalim, Bab: 23).

Şimdi, İsrail oğullarının ahlakı düşük kadınlarından biri sırf susuz kalan bir köpeği suladığından dolayı Allah'ın afvına mazhar

oluyorsa, bu kadar yaralının tedavisi için dıştan doktorlar getiren bir insana bu gibi acımasız eleştiriler yağdırmak ne derece doğru olur? Yani, yaraları tedavi edilen bu insanlar af edersiniz köpeklerden daha mı aşağıdırlar? Hâlbuki Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde **"Her karaciğeri kurumamış olan canlı hayvanı sulamada mükâfat vardır"** buyurmuştur.(Buhari, Musakah, Bab: 9, Mezalim Bab. 23; Müslim, Kitab-ı Selam, Bab: 153) Burada insanlar aç ve çıplak kaldıkları için ölüyorlar.

Çıplaklıktan ve açlıktan ölen bu insanlar köpeklerden daha m değersizdirler?! Kimsesiz kalmış, çıplak kalmış bir hristiyan dahi görsen, onu giydirmen, ona yedirmen sana farz değil midir? Şayet açlıktan ölmek üzere olan bir hristiyan görsen ve onu kendi haline terk etsen ve o da ölse; o takdirde sen Maliki ve Hanbelî mezheplerine göre açlıktan ölen hristiyanın

diyetini (kan bedelini) ödemek zorundasın. O kimsenin açlıktan dolayı öleceğini anladığın halde ona yardım etmediğinden dolayı o kimse ölmüş ise sen o kimsenin ölmesine sebep olmuş sayılırsın. Ve bu nedenle ağır diyet cezasına çarptırılırsın. Bu diyet de, kırk tanesi hamile olan yüz deve (veya bedeli) ya da bin altın dinardır. Kardeşler!

Afganlılar ve cihadları hakkında bazı gençlerin: **"Bunlar müşriktirler, bunlar bid'at ehlidirler, bunlarla cihad etmek caiz değildir"** gibi fetva vermeleri çok tehlikeli bir olaydır. Çünkü yüce Allah'ın İslâm ümmetini kendisi ile izzete ulaştırdığı cihadı yok etmiş oluyorsun. 300 yıldan beri hiçbir müslüman halkın gerçekleştirmediği bir cihadı Afgan halkı gerçekleştirmektedir. Bu halimizle bizler, -kardeşim Şeyh Temim'e de söylediğim gibi- hikâye olarak anlatılan şu kadına ve onu tebrike gelen insanlara

benzemekteyiz. Bir kadının kırk beş yıl hiç çocuğu olmaz. Kırk beşinci yılın sonunda Allah ona bir çocuk nasip eder. Onu tebrike gelen kadınlar çocuğu görünce, teyze çocuğun gözleri de küçükmüş, oğlun da esmermiş derler. Halbuki bu kadıncağız çocuğu kömür kadar siyah dahi olsa onu özünde ayın on dördü gibi görür. Afganlılar bu çocuğu olan kadına, onları karalayanlar da o kadını tebrike gelen dedikoducu kadınlara benzemektedirler. Bizler yıllarca bekledik. Böyle bir halktan cihadın başlatılacağını beklemiyorduk. Nihayet onlar küfre karşı savaşa giriştiler. İslam ümmetinin izzetini ilk defa ortaya koydular. Bizler de gelelim o kadınlar gibi cihadınızın şurası sakat, burası kör, şurası siyah diyelim. Bu bize yakışır mı? Cihadda eksiklikler olsa da o anda bu söylenir mi? Nitekim uzun dönem çocuğu olmayan bu kadının

çocuğu kör dahi olsa o, onu ayın on dördü gibi görür. Şair Metenebbi'nin dediği gibi:

Bu bir zencidir, dudağı nerdeyse yarısı kadardır. Yine de ona karanlıkta ayın on dördüdür denir.

Bir arap atasözünde de denildiği gibi, **"maymun annesinin gözünde ceylandır."** Biz yavrumuzu ceylan olarak görmek istiyoruz. Sizler de bunu ceylan görmek istiyorsanız, başımızın tacısınız. Bunu maymun gören ise, maymunların yanında kalmasın. Kendine başka yer bulsun. Vallahi kardeşler, biz bu cihadı İslâmî bir cihad kabul ediyoruz. Afganlılarla birlikte canla ve malla cihad etmenin farz-ı ayn olduğuna inanıyoruz. Allah'ın huzuruna vardığımızda taşıdığımız inancımız budur. Kim bunu böyle görüyorsa, hoş geldi sefa geldi. Onun, bizim başımız ve gözümüz üzerinde yeri vardır. Kim de bunu böyle görmüyorsa, güle güle gitsin. Bizi de rahat bıraksın. İnsanlardan elini çeksin,

yaymak istediği menfi propagandaları uzaklarda yaysın. Peki kardeşim, sen bu cihadı İslâmî cihad kabul etmiyorsan, seni buna sevk eden nedir? Ben bunu anlamak istiyorum. Sen hem bunlara yardım edilmesini caiz görmüyor, hem de bunlara tahsis edilen yemeklerden yiyip içiyorsun.

Bu fanatik kaba sofiler, bir iki veya üç yıldır Peşaver'de oturmaktalar. Dul ve yetimlerin yemeklerinden yemekte, onlar hesabına yaşamakta ve onlar aleyhinde şüpheler uyandırmaktalar. Sizlerin aranıza girmekte ve fitne çıkarmak için uğraşmaktalar. Bunların hiçbiri Afganistan sınırına dahi gitmemişlerdir. Hiç bir tanesi Allah yolunda bir kurşun sıkmamıştır. Evet, sizleri burada oturtan şey nedir kardeşim?

Müslümanların Arasına Fitne Sokmak

Allah tealanın buyurduğu gibi: **"Aranızda mutlaka bir fitne sokmak için**

konuşurlardı, içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." Saflarınıza katılarak aranıza girmek için acele ederler. Saflarınıza katılıp buldukları her boşluk için bir yaygara koparmaya, fitne uyandırmaya çalışır, bunun için acele ederler. Yüce Allah'ın bu ifadesi ne kadar da güzeldir! **"Vele-evdaû hilâlekum, aranıza girmekte acele ederler."** Bu acele edişlerinde bir alçaklık ve soysuzluk vardır. "Vediatun" kelimesi "evdaû" kelimesi ile aynı köktendir. "Vediatun" kelimesinin anlamı ise; "içerisinde düşüklüğün, basitliğin, soysuzluğun ve alçaklığın hedeflendiği bir hususta acele etmektir. **"...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..."** İstihbarat birimleri, iyice kulak veren, her şeyi dinlemek ve öğrenmek isteyen kimselerdendir. Veya sizlerden bazıları gafleti nedeniyle istihbarattan olan, ajanlık yapan kimseleri dinlemektedir.

Gerçekten birçok insan cihad aşkıyla buralara kadar geldiler ve kızgın olarak geri döndüler. Onları cihaddan geri döndüren sebep ise, yetimlerin mallarını yiyerek onlara yardımların ulaşmasını engelleyen birkaç kimsenin fitneleridir. **"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı, içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilendir."** Bunlar zalimlerdir... Kendi nefislerine zulmeden kimselerdir. Toplumlarına zulmeden kimselerdir, kardeşlerine zulmeden kimselerdir, Müslümanların yardımına muhtaç olan mücahitlere zulmeden kimselerdir. Bunlar müslümanlara olan yardımı engelleyen kimselerdir. Afgan cihadının İslâmî olmadığını, Afganlıların müşrik olduğunu, onlarda bidat ve hurafelerin bulunduğunu söyleyen kimselerin bu yaptıklarından ne kazanacaklarını merak ediyorum. Yani bu insanlar cihadın yapılmamasını mı istiyorlar?

Afganistan'ın Ruslar'in eline geçmesini mi istiyorlar? Gel, ya Şeyh Temim. Sen konuş...

Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifinlere Reddiyesi

Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd.âlemlerin Rabbi Allah içindir. Peygamberlerin ve Rasullerin sonuncusu olan Efendimiz Muhammed'e, âline ve tüm sahabelerine salat ve selam olsun. Ey Allah'ım, senin şanın yücedir. Seni her türlü noksanlıktan tenzih ederiz. Bize öğrettiklerinin dışında bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz Sen her şeyi bilensin, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

Gerçekten, ey kardeşlerim bu mevzu insanları çok etkilemektedir. Ben birçok kimseden bu tür konuşmaları dinledim ve gördüm. Bunlar aziz ve celil olan yüce Allah'dan korkmuyorlar mı? Ey kardeşlerim! Vallahi ben bazı kimselerden Afgan cihadı

için yardım topluyordum ve onlar da yardımlarını esirgemiyorlardı. Bu insanların uyandırdıkları şüpheler bir çok bölgelere kadar ulaşmıştır. Hatta Katar'a kadar... –

Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek şöyle dedi:

"Hatta aynı sözler Sudan'a da ulaşmıştır. Ebu Muhammed nerededir? Gel ve anlat ya Ebu Muhammed..." O bana demişti ki: '"Ben Sudan'da iken Afganistan'a cihada gitmek istiyorum," Bana: **"Kiminle birlikte cihad edeceksin?"** dediler. Ben: **"Abdullah Azzam ile birlikte"** dedim. Bana: **"Abdullah Azzam'la birlikte mi? Onun akidesi şöyle şöyle"** dediler. Bunları sizlere Sudan'dan gelen Ebu Muhammed'in kendisi anlatsın:

"Bismillahhirrahmanirrahim.

Allah'ın Resulüne selat ve selam olsun.

Afganistan'a Abdullah Azzam ile birlikte cihad etmek için gitmek istiyorum dediğimde on ardan birisi bana; Abdullah Azamla birlikte mi çarpışacaksın? dedi. Ben; evet, dedim, O, ben Abdullah Azzam'ın akidesinde şüphe ediyorum dedi. Ben; Vallahi Abdullah Azzam'ı ben tanıyorum ve akidesinin sahih olduğunu biliyorum. İnşallah onunla birlikte cihad edeceğim, dedim. Bu konuşmalarımız Sudan'da oluyordu. Sudan'da bulunan bir takım insanlar çok hatalı sözler nakletmekteler. Allahu alem, -bu insanlar müslümanlar arasında tefrika çıkarmak istiyorlar." Şeyh Temim şaka yollu şöyle diyor:
Şeyh Abdullah Azzam'ın akidesinden emin olmamız ve onu araştırmamız gereklidir. Ey cemaat Abdullah Azzam'ı ve akidesini araştırın. Allah'a hamd olsun biz Abdullah Azzam'ın akidesinde bir şey bulamadık. Rabbimiz bize yeter o ne güzel vekildir. Şeyh

Temim ilk konuşmasını tamamlayarak şunları söyledi:

"Maalesef bu haberler Katar'a kadar ulaştı ve her yere yayıldı. Katar'da isimlerini zikretmeye gerek yok. Bir takım insanlar Afgan cihadı için çok büyük miktarda yardımlar yapıyordu. Bu sene onların hiçbiri yardımda bulunmadı. Ben onlardan birisi ile bunu konuştuğumda bana: **"Afganistan'a giden bir şahıstan ve güvenilir bir kaynaktan, Afganlı Tin kabirlere taptıkları söylendi"** dedi. Afganlılar hakkında **"onlar kabirlere tapmaktadırlar"** diye söylüyordu. Ben: **"Vallahi bu doğru değildir"** dedim. "Ben beş yıldır Afgan cihadında bulunmaktayım. Şeyh Abdullah Azzam'ın da cihadda altıncı senesi ve Kabil'e kadar gitmiş. Ben de Afganistan'ın birçok bölgelerine gittim. Allah'a yemin olsun ki, kabire tapan veya kabirden bir şey dileyen herhangi bir kimse görmedim. Bunlar ellerini açmakta ve

"Hudaya", yani ey Rabbim! Diyerek aziz ve celil olan yüce Allah'a dua ve yakarışta bulunmaktadırlar. Allah için gözyaşı dökmekte ve boyun bükmektedirler. Yüce Allah da onlara yardım etmekte. Yüce Allah'ın yardımı olmasaydı; dünyada askerî sayı, silah ve kuvvet bakımdan en kuvvetli devlet olan Rusya'ya karşı cihad edip de zafer kazanabilirler miydi? Allah söylediklerime şahittir. Mücahit komutanların birçoğunu şöyle dua ederken işittim: **"Ey yüce Rabbim, ey yüce Allah'ım! Şüphesiz Rusya kuvvetlidir. Bizler ise zayıfız. Fakat Sen onlardan daha kuvvetlisin. Onlara karşı bize yardım et.** Hiçbir mücahidden veya komutandan ey falan şeyh, ey falan Allah'ın velisi bize yardım et diye dua ettiklerini duymadım. Bilakis onlar, yüce Allah'ın en kuvvetli olduğunu söyleyerek ve yardımın yüce Allah'tan geldiğine yakinen inanarak dua ediyorlardı.

İşte Ruslara karşı Afgan mücahitlerinin zafer kazanmasının sebebi, bu yakini imanlarıdır. Afganlılarda yüce Allah'a müthiş bir tevekkül ve yakinî bir iman var. Onlardaki tevekkül ve yakinî imanın onda birinin bizde olmasını temenni ederim. Ben burada birçok kerametlere şahit oldum. Muhammed Hasen diye bir kardeşimiz atıyla düşmanların önünden geçiyor ve düşmanlar onu görmüyordu. Ben ona: **"Ya Muhammed, düşmanlar seni görecekler!"** dediğimde bana: **"Korkma, Allah'a yemin ederim ki ben şehid olmak istiyorum"** demişti. Sadık birisiydi. Ancak ben o çıktığında arkasından hep şu âyet-i kerimeyi okurdum:

"Önlerine bir set, arkalarına da bir set çektik ve böylece onların gözlerini örttük bu yüzden artık görmezler." (Yasin, 9)

Muhammed kardeş, cephede düşmanların önüne kadar ilerliyor ve

düşmanlar onu göremiyordu. Yakini bir iman sergiliyordu. Bizler de bu yakinî imanı istiyoruz. Yüce Allah'dan bizleri bu şekilde yakini bir imanla rızıklandırmasını diliyoruz. Muhammed kardeş yüce Allah'ın kendisini perişan etmeyeceğine yakinen iman etmişti. Bizler şu hadisi çok iyi bilmekteyiz: **"Ben kuluma bana karşı beslediği hüsn-i zanna göre muamele ederim. Kulum benim için dilediğini zannetsin."**(Buharı, Tevhid 15. 35; Müslim. Tevbe 1) Eğer sen Yüce Allah'a hüsn-i zanlarda bulunur ve O'nun seni sahipsiz bırakmayacağına kesin inanırsan, Allah seni sahipsiz bırakmaz. Bu insanlarda olduğu gibi bizlerde de yakini iman ve tevekkül olmalıdır. Birçok kerametler gördüm. Otuz mücahit bir kaleyi kuşatıyor ve kaleyi teslim alıyorlardı. Bu zafer neredendir? Bu şanı yüce Allah'tan gelen bir zaferdir. **"Yardım ancak aziz ve hakim olan Allah katındandır."** (Âl-İmran, 126)

Maalesef, ey kardeşlerim! Cihad hakkında şüpheler uyandıran gençlerden birçoğu sadece Peşaver'de kalmakla yetinmiyor. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi buraya, kışlaya geliyor ve cihad aleyhinde konuşmalar yapmaya, fesad çıkarmaya başlıyorlar: "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı..." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Buraya cihad için gelen kimseyi Allah ihya etsin, hoş geldi, sefa geldi. Ancak fesad çıkarmak için, gençlerde cihad hakkında şüphe uyandırmak için gelenlere ise söyleyeceğimiz tek söz "güle güle" demek olacaktır. Bu tür kimselere başka bir şey söylemek istemiyoruz. Bu insanların bizim aramızda yerleri yoktur. Bizler tek yumruğuz. Çünkü bizler buraya ailemizi, ülkemizi terk ederek sadece Allah'a itaat etmek ve Allah yolunda olmak için geldik. Allah yolunda cihad etmek için, Allah'ın rızasından başka

hiçbir şey düşünmeyerek geldik. Buraya Sayyaf'in veya Abdullah Azzam'ın veya bir başkasının rızası için gelmedik. Sadece Allah'ın rızası için geldik. Allah'ın yolundan ayrılan komutanlara ilk karşı çıkacak biz olacağız, onlara ilk isyan eden biz olacağız. Çünkü bizler buraya sadece Allah'ın rızası için geldik. En önemli şey aziz ve celil olan Allah'ın rızasıdır. Niyetimiz bu olduğu müddetçe aziz ve celil olan Allah'a tevekkül edelim, niyetimizi halis kılalım ve Allah'ın isminin yücelmesi için, ilâyı kelimetullah için cihad edelim. Hepimiz tek saf olarak cihad edelim. Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki Allah tuğlaları birbirine kenetlenmiş binalar gibi saf olarak kendi yolunda savaşanları sever." (Saf, 4)

Bizler burada birbirine kenetlenmiş tuğlalarız. Aramıza başka bir taşın girmesini veya bir gediğin açılmasını istemiyoruz.

Hepimizin tek saf ve tek yumruk olarak durması farzdır. Buraya tahsil için gelmiş olanların bizim yanımızda yerleri yoktur. Onlar, Peşaver'e veya memleketlerine dönsünler. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi bunlar cihada tahsis edilmiş maldan yemeyi nasıl helal görürler? Çünkü bizler cihada tahsis edilen malları yiyiyoruz.

(Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek son söylediği sözü açıklıyor ve şöyle diyor):

Yeri gelmişken şunu açıklayayım ki, burada Araplara yapılan harcamalar, Afgan cihadı için toplanılan mallardan değildir. Bazı tüccarların Arap mücahidlere sarf edilmek üzere verdikleri yardımlardandır. Bizler Afgan cihadı için toplanılmış mallardan bir dirhem dahi Arap mücahidlere harcamıyoruz. Fakat bizler kendimiz için gönderilen bu yardımları da yemediğimiz taktirde onları da mücahidlere

göndereceğiz. Yani bizler bu yardımları kendimize harcamazsak bunlar Afganistan'ın içindeki yetim ve dullara gidecektir. Durum böyle olduğu halde nasıl bir insan bu mallardan bir bölümünü ayırıp onları yer, onlarla yaşar ve cihadın içine de şüpheler sokup, bozgunculuk yapar? Diğer yandan bizler Afganistan'ın içine bir kısım Arap kardeşler gönderdik. Oraya giden Araplardan hepsi akıllı ve insanları düzelten tiplerdendi. Oraya giden hiçbir Arap yoktur ki, Ruslara karşı savaş ateşini tutuşturmuş olmasın. Yine Arapların girdikleri bütün cephelerde mücahidlerin boyunlarında hiçbir nazar boncuğu ve muska kalmadı. Ben bunları bilerek söylüyorum. Tanıdığınız kardeşlerden biri olan Abdullah Enes, Ahmed Şah Mesud'a şunu söylemiştir:

"Niçin bizler tevhid bayrağını açıp ilan etmiyoruz?" Ahmed Şah da ona:

"Kardeşim, biraz sabret, bekle. Ben senin gibi beş altı tane kardeş istiyorum ki onları cephelere göndereyim, orada insanları tevhid inancı üzerine eğitsinler. Biraz bekle. İnşallah zafere ulaşınca geriye kalan bu kabirleri yıkmayacağız, onlara BM 12 füzeleri ile yerle bir edeceğiz. Kardeşlerim biraz sabredin. Bilmiyor musunuz ki savaşta İslâmî cezalar bile uygulanmaz. Şayet bizler şimdi tevhid bayrağını açacak olsak bu köy halklarının çoğu bizleri Vahhabi ilan eder ve Ruslara katılırlar. Ben bunları eğitim yolu ile değiştirmek istiyorum. Bana tevhid inancına sahip olan gençler getirin, gençler." Abdullah Enes, Ahmed Şah'a:

"Ben Peşaver'e gitmek istiyorum, Sen, Abdullah Azzam ve diğer Arap kardeşlerden bir şey istiyor musun?" diye sormuş o da: **"Ben onlardan yalnız senin gibi beşkardeşi**

göndermelerini, ben de onlar yolu ile mücahidleri eğitmemi istiyorum."

Ben sizlere sadece lise mezunu ve Ku 'an-ı Kerim'i ezberlemiş bulunan Iraklı Ebu Asım'in geriye bıraktığı şu güzel örnekleri anlatayım: Ahmed Şah Mesud'un kurmaylarından biri olan Kadı Masum bana dedi ki: "Biz hepimiz Ebu Asım'm önüne dikilip duruyor ve yine önünde oturuyorduk. Onun huzurunda bulunduğumuzda hiçbir kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Aramızda kardeş Muhammed Ebu Asım kadar heybetli, kendisine saygı gösterilen bir insan görmemiştik. Hiçbir kimse onun önünde ayağını uzatamazdı, onunla şaka edemezdi, onu alaya alamazdı, bağırıp çağıramazdı." Görüyorsunuz ki Afganlılar lise mezunu olan bir gence aziz ve celil olan Allah'ın Kitabına saygılarından dolayı bu kadar ihtiram ediyorlar. Ebu Asım onlara gece namazını,

pazartesi ile perşembe orucunu ve sahih inancı öğretmişti. Bu yüzden onlar onu bu kadar seviyorlardı. Peki büyük davetçiler, hikmetle dini tebliğ edenler, bunların içine girip de meseleye el koysalar bunların rolleri ne olur? Ortaya çıkardıkları eserleri nasıl olur? Bütün bunlar da gösteriyor ki Afgan cihadı bir kısım erlere yani, kendini Allah yoluna adamış kişilere muhtaçtır. Ancak bu erlerin başarılı olmaları için tek şart var ki, o da, davetçi olmaları ve hikmet davranmalarıdır. Kardeşlerine yumuşak huylu olmalarıdır. Tabii ki Allah'a hamd olsun, Şeyh Temim'in anlattığı tipteki insanlardan hiçbirini alıp saflarımıza katmadık.

Şayet Afganlıların müşrik olduğuna inanan bir kimse varsa o kimsenin bizim aramızda yeri oktur. Biz kovmazdan önce o çıkıp gitsin. İster dilediği cepheye ister Peşaver'e gitsin. Tabii hiçbir cepheye

gidemez, çünkü bütün cephelerde onların müşrik olduğuna inanmaktadır! Nereye istiyorsa oraya gitsin. Afganlıların müşrik olduğuna inandığını tespit ettiğimiz bir kimseyi kovmakta tereddüt etmeyeceğiz. Ancak cihad etmek için gelmiş olan kimseler başımız gözümüz üzeredir. Kalblerimiz o kimselerle beraberdir. Biz onun ayakkabılarını düzeltiriz. Cihada giden en küçük yaşlıların bile hizmetçisiyiz. Yeter ki cihad etmek için gelmiş olsun. Ancak aramıza girerek: "Afganlıların akidesi bozuktur. Onlar müşriklerdir. Onlar şöyledir, böyledir" gibi sözler söyleyerek fesad çıkarmak isteyenlere: "Biz akideyi biliyoruz ey kardeşim, sen başka bir yere git ve bunları orada söyle, biz bunları senden çok daha iyi biliyoruz, tereciye tere satma" deriz.

Şeyh Temim konuşmasına kaldığı yerden devam ederek şunları anlattı:

Ben de sayın hocamızın söylediği şeyleri söylemek istiyordum. Bizler bir kışlayız, eğitim kamplarımız birdir. Bizler tek yumruğuz inşallah. Buraya Allah yolunda cihad için geldik. Ey kardeşlerim! Kendi nefsime ve sizlere aziz ve celil olan Allah'tan korkmayı ve niyetimizin halisane olmasını tavsiye ederim. Yüce Allah'ın niyetlerimizi samimi kılmasını ve kendi rızası için yapmasını niyaz ederim. Çünkü Peygamber Efendimiz (sav)'in de buyurduğu gibi: **"Ameller ancak niyetlere göredir."** (Buhari, Kitap Bedu'l-Vahyi, Bab: I) Niyetinizi samimi yapın. Allah yolunda cihad etmeye niyet edin. Aranızda yeri olmayacak olan ve mücahidlerin yemeklerini yeyip aleyhlerine konuşan o şüphecileri dinlemeyin. Hocamız Abdullah'ın da söylediği gibi bizim burada harcanılan paralar sadece bir kardeş tarafından gönderiliyor. Onun ismini zikretmeye gerek yok çünkü o isminin

duyulmasını istemiyor. Çünkü o Allah rızasını istiyor. Bu zat Şeyh Abdullah'a şunu demiştir: **"Sen bu verilen mallardan tek bir kuruşunu dahi Afganistan'da cihad eden Arapların dışında kimseye harcama."** Bu kardeşimiz bu askerî kampta harcadığınız masrafların tümünü kendisi üstlenmiş durumda. Allah'tan bunları ahirette sevap terazisine koymasını, bizim de onun da amellerini kabul etmesini niyaz eder ve niyetlerimizi samimi kılmasını dileriz. Kim buraya gelip eğitim görmek istiyorsa niyetinde samimi olsun ve şunu iyi bilsin ki hocamızın da dediği gibi bizler tek bir eliz. Hepimiz size hizmet için varız. Vallahi, vallahi, vallahi ben sizlerden her birinizi kendi evladım kabul ediyorum, sizler benim evlatlarım gibisiniz, hatta bazınız bana evlatlarımdan daha da sevimlisiniz. Çünkü biz sizleri Allah için sevdik. Kardeşlerim sizler de bunu biliyorsunuz.

Şeyh Abdullah Azzam benim böyle olduğumu sizlere anlattı. Vallahi bir genci savaşa gönderirken kendi öz evladımı gönderiyormuş gibi hissediyorum. Vallahi ailemi terk ettiğimde ağlamadım, fakat operasyonlara katılmak üzere gönderdiğim kardeşlerle vedalaşırken gözlerimin yaşını tutamadım çünkü ben artık onlardan bazılarını göremeyeceğimi ve bunun son görüşme olduğunu hissediyordum. Bu benim elimde değil, göz yaşlarımı tutmak istiyorum ama nerede... Ciğerlerim parçalanıyor. İşte yavrularım sizler bize göre böylesiniz, zaten de böyle bir sevgiye sahip olmamız gerekir. Yüce Mevla bizim böyle olmamızı murad etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer sen yeryüzündeki her şeyi harcasan onların kalplerini birbirine ısındıramazdın, fakat Allah onları birbirine

ısındırdı. Şüphesiz ki O, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfal, 63)

Aramızdaki sevgi Allah için olmalıdır. Birbirimizi Allah için sevmeliyiz ve Allah'ın düşmanlarıyla savaşmalıyız. Samimi olmalıyız, bunun dışında hiçbir şey bize bir fayda sağlamayacaktır. Dünya nedir? Gelip geçici şeylerdir. Ne zaman öleceğimizi de bilmiyoruz. Belki bugün, belki de yarın. O halde ölmemiz Allah yolunda olsun. Niyetimiz aziz ve celil olan Allah için samimi olsun. Yüce Mevla'dan bizleri de sizleri de hayırda muvaffak kılmasını niyaz ederim. Şeyh Abdullah Azzam benden görülen kerametlerden ve Allah'a tevekkülün bir neticesi olarak ortaya çıkan özel hallerden bahsetmemi istiyor. Bu hususta Şeyh Muhammed Hasan yanındaki iki şahidle birlikte aziz ve celil olan Allah'a yemin ederek görmüş oldukları şu manzarayı bana anlattılar. Muhammed Hasan dedi ki:

"Yanımızda mücahid bir genç vardı. Bu Kur'an-ı Kerim'i ezberliyordu. Adı Güllü Muhammed'di. Bu kalenin bulunduğu bölgeye geldi. O bölgeyi iyi bilmiyordu. Bir defasında mücahidlerin yanına gideceği yerde yanlışlık yaparak komünistlerin hakim bulundukları kalenin önüne gitti. Ona "dur" dediler. O da durma mecburiyetinde kaldı, çünkü kuşatılmıştı. Onu teslim aldılar. Rus komutanı geldi. Komutan albaydı. O kalede bulunan komünistlerin komutanı idi.

Tercüman yolu ile Muhammed Hasan'a şunları söyledi:

- "Ben şimdi seni serbest bırakacağım. Askerliğin şerefi üzerine söz veriyorum, seni geldiğin yere sağ salim göndereceğim. Yeter ki bana doğru söyle." Muhammed de:

"Sor, ben doğru söyleyeceğim" dedi. Rus komutan: "Ben sana sadece bir soru soracağım, ona cevap ver. Siz mücahidler

nasıl oluyor da normal bir kaleşnikof kurşunu ile tankları deliyor ve içinde bulunanları öldürüyorsunuz? Çünkü bu tankların normal bir kurşunla delinmeleri garip bir şey." (Tabii bu Rus ne bilsin ki yüce Mevla Peygamber Efendimizin düşmanlara serpmiş olduğu kum ve çakılların düşmanların gözlerine girip onları görmez ettiğini ve bu olayı dile getiren: **"O kâfirleri siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed Kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın, fakat Allah attı..."** (Enfal, 17) ayetini.

Bu mücahidin Rus komutanla konuşmalarını gören bir subay ile iki asker kaleden çıkıp bu mücahidden gördükleri kerametten sonra buna katılmışlardır. Bunlar şu an mutfakta idarî işlerde çalıştırılmaktadır, gerçekten iman ettikleri kesin olarak anlaşılsın diye. İşte bu şahıslardan biri bana dedi ki: "Rus albayı Muhammed Hasan'a yukarıdaki kaleşnikof mermisinin tankı nasıl

deldiği sorusunu sorunca, o kendi kendine şunları söylemiş: **"Ben iyi biliyorum ki harb hiledir. Düşmana karşı yalan söylemek caizdir. Ben bu komutanı mücahidlerden daha fazla korkutmak istedim."** Sonra ona şu cevabı verdi:

"Biz müslüman mücahidler aziz ve celil olan Allah'a tevekkül ederiz. Kurşuna bile ihtiyacımız yoktur. Şuradan bir avuç kum alıp ona üfleyip "Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" diyerek tankların üzerine atarsak o kumlar bile tankları delip çıkar ve içinde bulunanları öldürür. Kurşuna bile ihtiyaç yoktur." (Tabii ki Muhammed bu sözleri komünistleri korkutmak için söylemişti, fakat albay askerî bir adamdı. Böyle bir adamdan cevabın ne olacağını beklersiniz. Komutan, Muhammed'i beklenmedik bir emr-i vaki ile karşı karşıya getirdi). Ve ona dedi ki:

"Şu an bunu uygula da bir görelim" (Eğer bu albayın kalbi temiz olsaydı Allah'a iman ederdi. Fakat o subay olması hasebi ile bu sözü akledebildi, Muhammed'e: **"İşte bu, tanklar taburu, sen bu işini taburun ilk tankına uygula."** Tankı çalıştırdı, takımını içine bindirdi ve Muhammed'e: **"Haydi şimdi yap"** dedi. **"Eğer bunu gerçekleştirirsen herkesin önünde seni serbest bırakacağım. Yapamazsan seni öldüreceğim. Bakayım kime sığınacaksın"** dedi. (Tabii ki, Allah'a sığınacak. İşte burada kesin imana ihtiyaç var. Bizim de her zaman muhtaç olduğumuz işte bu. Allah'a yemin olsun ki Allah'ın sana yazdığının dışında hiçbir şey sana dokunmaz. Hiçbir kimseden korkmaman gerekir. İstihbaratmış, dünya imiş, krallarmış, yöneticilermiş, bizler ancak bizleri yaratan ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarız. Diğerleri de O'nun kullarıdır. O bir şeye "ol" demek isterse o

hemen oluverir. O halde ey mücahid Allah'tan başkasından korkma! Evet, bizim de böyle bir güven ve yakîne ihtiyacımız var. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir, demeliyiz ki Allah bizi her şeyden kurtarsın. Buna inandığın takdirde dünyadaki en büyük kimse senin karşında adeta bir fare kadar kalır. Yeter ki sen aziz ve celil olan Allah'ın azametini düşün). Bunun üzerine Muhammed:

- "Bana su getirin" dedi. Ona su getirdiler. Mücahit kardeş bu su ile abdest alır, aziz ve celil olan Allah için iki rekat namaz kılar. Secdede ağlayarak yüce Allah'a şöyle dua eder: "Ey Rabbim! Şüphesiz ben bu kerameti göstermeye ehil ve layık değilim. Ancak bu kerameti yaratmaya Sen ehil ve layıksın. Sen buna güç yetirensin ey Allah'ım, ey Rabbim beni rezil etme. Eğer beni rezil edersen rezil olan sadece ben değilim. Tüm müslümanlar rezil

olacaktır. Tüm müslümanlar rezil olacaktır der ve selam verir. Ve tam bir teslimiyet ve mutmainlik hisseder. Gerisini Muhammed Hasan kardeşin anlattığı gibi nakledeyim:

"Bir avuç toprak aldım ve ben Allah'ın beni mahcup etmeyeceğine mutmaindim. Yakinen buna inanıyordum, yakinen... Toprağı tuttum, besmele getirdim ve Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah dedim ve tankın üzerine attım. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, topraklar tankın üzerine düştüğünde tank alev aldı... Bunun üzerine Rus komutan tankın uzaklaştırılmasını emretti ve bir müddet sonra da tank infilak etti. Bunu gören Rus komutan mücahide selam durarak: **"Bize başka toprak atma"** dedi ve mücahidi serbest bıraktı. Kalenin içersinde buna şahit olan askerlerden iki tanesi ve bir subay bu kerameti gördükten sonra müslüman olur ve kaleden firar ederek Şeyh

Muhammed Hasan'ın cephesine sığınırlar. Yakini iman... Bu insanlarda yakini bir iman var. Yüce Allah'a tam bir tevekkülle teslimiyet var. Bu sebeple aziz ve celil olan Allah onlara yardım etmekte. Gerçekten onlarda müthiş bir iman var.

Şeyh Abdullah Azzam kendi konuşması ile Şeyh Temim'in sözünü tamamlıyor:

Kabil'in kuzeyinde bir cephede komutan olan Muhammed Sıddık'ın anlattığı bir hadiseyi burada eklemek istiyorum. Rus uçaklarının bizi bombardıman etmeye başladığı bir sırada, hemen gizlendik. Sadece yaşlı bir Afganlı mücahid kaldı. Ağlıyor ve semaya elini açmış şöyle dua ediyordu: "Ey Rabbim! Onların uçakları mı daha kuvvetli yoksa Sen mi? Onların uçakları mı yüce, yoksa Sen mi bu uçakları bırakıyorsun kullarını katlediyor?" diyerek bir yandan ağlıyor, bir yandan da dua ediyordu. Vallahi duadan henüz daha elini

indirmemişti ki uçak infilak etti ve paramparça oldu. Bir gün sonra ise Kabil radyosunda, içerisinde general bulunan bir uçağın düştüğü haberi verildi.

Geçen bölümlerde: **"Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlardı"** âyet-i kerimesinin ve âyet-i kerimedeki "habala" kelimesinin fesad çıkarmak, şüphe uyandırmak anlamlarına geldiğini, "vele evdaû" lafzının ise aranızda fesat çıkarma hususunda acele davranacaklarını, bunun için koşuşacaklarını, "hilâlekum" lafzını sizin aranıza girerek, saflarınıza katılarak fesad çıkarmak için uğraşacaklarını bildirdiğini anlatmıştık. Ancak saflarımız birbirine kenetlenmiş olduğu zaman hiçbir kimse aramıza girmeye güç yetiremeyecektir. Sözgelimi, İslâm toplumu Kab bin Malik'e elli gün süresince tavır takındığı esnada bunu

işiten Rum Kayseri, Kab bin Malik'i İslâm toplumundan ayırabilmek için ona bir mektub göndermiş ve şöyle demişti:

"İşittiğimize göre arkadaşın (Hz. Muhammed) sana işkence etmektedir. Allah seni bir zillet diyarında yaratmamıştır. Bizim yanımıza gel." Gerçekten siyasi sığınmacıları mersedes arabalar, villalar, korumalar önünde ve arkasında iki koruma motoru! Daha ne istiyorsunuz? Gel ve bize sığınmacı ol. O zaman Rum Kayseri günümüzün Amerika başkanı Reagan gibidir. Düşünün, Reagan, toplumundan dışlanmış , fakir kalmış bir kimseye bunu teklif ediyor ve: "Bize sığınmacı olarak gel, sana diplomatik temsilci pasaportu verelim, kırmızı pasaport verelim. Her şeyi senin emrine sunalım. Sana Amerikan vatandaşlığı verelim. Hiçbir ülkeye gitmek için vize almak zorunda değilsin. Vize almak

istediğin zaman hangi elçilikten olursa olsun beş dakikada alacaksın" demektedir.

Kab bin Malik Rum Kayseri'nin mektubunu okuduğunda: **"Allah'a yemin ederim ki, işte asıl musibet budur"** der. Şayet bize, değil ki Reagan'dan herhangi bir polisten veya herhangi bir Amerikan kongresi (millet meclisi) üyesinden veya başka birinden böyle bir mektub gelmiş olsaydı onu dosyalarda muhafaza eder, her oturumda çıkarırdık. Ancak Kab bin Malik sağlam bir inanç sahibidir. Bu tür kışkırtma ve teklifleri reddetmiştir. "Vallahi asıl musibet işte budur" demiştir.

Kab bin Malik mektuba ne yaptığını şöyle anlatıyor:

"Kalktım ve tandırı ateşledim. Sonra mektubu tandırda yaktım." Kab bin Malik kesinlikle mektubu dosyalamadı. Çünkü İslâm toplumu birbirine kenetlenmişti. Birbiri

ile sıkı fıkı olmuş, omuz omuza vermişti. Aralarını İslâm inancı ve kardeşliği kaynaştırmıştı. Onları tek önderlik yönlendiriyordu. O toplumun, tek bir gayesi vardı. O da yeryüzünde Allah'ın dinine yardım etmekti. Kab bin Malik için Müslümanların ve hatta eşinin bile kendisiyle tüm ilişkilerini kesmiş olması ve kendisine tavır takınıyor olmaları önemli değildi. Allah Rasulü (sav)'in emri gereği Kab bin Malik'in hanımları da Kab bin Malik'e tavır almış ve onunla olan ilişkilerini keserek kendi ailelerine gitmişlerdi. Tüm bunlara rağmen Kab bin Malik Rum Kayseri'nin davet mektubuna: "İşte asıl musibet budur" diyerek cevap veriyor, tandırı ateşliyor ve mektubu tandırda yakıyordu. Ancak bizler, ayrı ayrı ve farklı toplumlar haline gelmişiz. Bu sebeple Allah'ın düşmanları kolaylıkla ve istedikleri gibi aramıza girebilmektedirler. Bazı yabancı gazetelerde de yayınlandığı

gibi, ben Arap âleminde Amerikan büyükelçiliklerinden maaş alan 50 bine yakın görevli Amerikan istihbarat ajanının bulunduğu kanaatindeyim. Bu insanlar CIA'den maaş almakta ve onlar tarafından yönlendirilmektedirler. Sözgelimi Hafız Esad CIA'dan sadece 12 milyon dolar almıştır. Washington'da yayınlanan ve CIA'dan para aldığı söylenen kimselerin içerisinde Hafız Esad'ın da ismi zikredilmiştir...

Düşünebiliyor musunuz? Kâfirler müslüman toplumların yöneticilerini para ile satın alır hale gelmişlerdir... Bu toplumların hangi kıymet ve değerleri kalmıştır?

Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar

"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı..." Yani fesad çıkarmak için acele ederlerdi. Fitne ve fesada düşmenizi, sancağınızın parçalanmasını ve şüphe uyandırmasını isteyerek bunun için

koşuşurlardı. **"İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır."** Yani aranızda bir takım insanlar vardır, bunlar onlara haberler ulaştırırlar. Yani onların casusluğunu ve gözcülüğünü yaparlar. **"İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..."** Yani aranızda raporlar sunan casuslar vardır. Gafilmiş gibi durur, uyuyor zannedersin. Ancak o kulaklarını açmış pür dikkat dinlemektedir. Çünkü istihbarat birimlerinin en büyük uğraşıları dinlemektir. Onların şerrinden Allah'a sığınırız. Bu kimseleri yüzlerinden tanırsınız. Kovulmuş şeytandan ve bunlardan Allah'a sığınırız. Yüzlerinde bir siyahlık vardır. Çünkü bu kimseler insanların kanlarını emerek, sırlarım ifşa edip ırzlarını lekeleyerek yaşarlar. Düşünün, bir kimse evladını insanlara zarar vererek yetiştiriyor, bu çocuk ileride nasıl olur? Bunların etleri haramla bitmiştir. (Haramda yetişen her et Cehennem için daha evladır). Bu kimselerin

insanlığa verdikleri zarar ne kadar çok olursa maaşları da o kadar çok olur.

Onlara denilir ki: "Bize sakallılar hakkında rapor getir, falan cemaat hakkında rapor hazırla." Bu ajan eğer bir hoca efendi ise, biraz da bilgisi varsa fetvası cebinde hazırdır. Karalamak istediği kişi hakkında: **"Bu kimse kâfirdir, Allah'ın dininden çıkmıştır, ateisttir"** demekten çekinmez. Yöneticilerden herhangi bir istek geldiğinde torbasında hazır bulunan fetvalardan birini çıkarıp hemen onu sunar. Mesela yöneticiler yahudiler istediği için Mısır nüfusunu azaltmak isterlerse bakarsın ki bu insanlar nüfus planlaması hakkında veya gelecek nesli koruma hususunda konferanslar düzenlerler, Mısır'da, Pakistan'da, Avrupa Devletlerinde bunları yaparlar. Neticede nüfus planlamasına girişirler.

Batılılar Müslümanların nüfusunun artmasından rahatsız oluyorlar, bu sebeple binlerce ton kısırlaştırma ilaçlarını bedava olarak Mısır'a gönderiyorlar. Birkaç hapın fiyatı bir dolar olmasına rağmen tamamen bedava dağıtıyorlar. Bakarsın ki, fetva mekanizması devreye giriyor, hoca efendi hemen televizyona çıkar ve: **"Kur'an-ı Kerim indiğinde müslümanlar azil yapıyorlardı. Şayet doğum kontrolü yasaklanacak bir şey olsaydı, elbette ki o zaman Kur'an onu bize yasaklardı. Bu sebeple doğum kontrolü hem şer'an hem de aklen caizdir"** diye azil fetvasını sunar. Buna dair bir örnek de şudur:

1950'lerde İsrail'le barış furyası koparıldığında Mısır halkı bunu kabul etmediği için Ezher Üniversitesi hoca efendileri; **"İsrail'le barış yapmak haramdır ve caiz değildir. Kim İsrail'le barış yaparsa onu dost ve yönetici edinmiş olur"** diyerek fetva verdi. Daha sonra Enver Sedat

Kudüs'e gidip İsrail'le görüştükten sonra Ezher şeyhleri: **"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, ona sen de yanaş ve Allah'a dayan. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir."** (Enfal, 61) ayetini tekrar edip durdular.

Bu ayet-i kerimeyi okumaya başladılar ve İsrail'le barış yapılabileceğini, yahudilerle görüşülebileceğini söylediler...

Ayet-i kerimede bu gibi insanların sıfatları ne güzel bildiriliyor **"... ve aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlar..."** Allah kimseyi onların medya organlarının diline düşürmesin, borazanlarına mahkûm etmesin. Çünkü onlar melekler kadar tertemiz, seçkin, takva sahibi olan bir cemaate dahi musallat olunca o cemaati halkın nazarında en büyük şerli insanlar ve en bedbaht teröristlermiş gibi gösterirler. 1954 ile 1965 yılları arasında Mısır'da basını izleyenler

medyanın Müslüman Kardeşler cemaatine karşı nasıl savaş açtığını bilirler. Ezher Üniversitesi'nin hoca efendilerinden iki defa Müslüman Kardeşleri tekfir eden fetva çıktı. Seyyid Kutup için ise, onun tekfiri hakkında ve öldürülmesinin gerekliliği hakkında özel bir kitap çıkarıldı. Çünkü Seyyid Kutub Müslümanların halifesine karşı gelen birisi gibi gösterildi ve şu âyet delil gösterildi:

"Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır. " (Maide, 33)

İşte fetva buydu. Seyyid Kutub'un ve onunla beraber olanların kâfir olduklarını bildiren kitabın ismi de Ra'yu ed-Dinfîîhvaniş-Şeyâlîn (Şeytan'ın Kardeşleri Hakkında Dinin

Görüşü) idi. Abdunnasır Ezher'den fetva aldıktan sonra Müslüman Kardeşler'i öldürüyordu. Mesela Abdunnasır 1956'larda Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergali, Yusuf Talat, Hindavi Duveyr, İbrahim et-Tayyib, Mahmud Abdüllatif ve benzerlerini öldürmek istediğinde Ezher şeyhi Muhammed Hıdır Hüseyin'den fetva istedi ve ona dedi ki:

"Biz bunların öldürülmesinin gerekli olduğunu belirten bir fetva istiyoruz. **"Şeyh Muhammed Hıdır: "Ben böyle bir fetva verip bu gibi kanları boynumda taşıyarak Allah'ın huzuruna çıkmaktan Allah'a sığınırım. Hayatıma son verir, bu gibi davetçilerin hayatlarını devam ettirmelerini ve boynumda kanlarını taşımamayı tercih ederim. Ben dinimi bozarak başkalarının dünyasını mı düzelteceğim?"** diye cevap verdi. Nasır ona:

"Sen meseleyi yokuşa sürüyorsun" dedi. Bunun üzerine Ezher'in şeyhi Muhammed Hıdır'ı uzaklaştırdılar, onun yerine başka birini vazifelendirdiler. Hâlbuki bundan önce Ezher şeyhi Ezher uleması tarafından seçiliyordu. Dolayısıyla temsil ettiği makamı dolduruyordu. Konuştuğunda neredeyse dünyayı sarsıyordu. Fakat bu tayin işinden sonra Ezher Üniversitesi şeyhi de Cumhurbaşkanı tarafından vazifelendirilen bir bakan seviyesine düştü. Kim daha fazla hükümete yağcılıkta bulunur, onun meddahlığını yaparsa Ezher Üniversitesine şeyh olarak o tayin ediliyordu. Ta ki Ezher şeyhi hükümet yöneticilerini istikbal eden bir şahsiyet olsun.

Mesela Afganistan Komünist Partisi merkez komitesi üyesi Enhita Ratıbzade'yi Ezher şeyhlerinden en ileri gelenleri karşılıyor ve bu kadına Kur'an-ı Kerim hediye ediyor.

Peki, bu kadının Kur'an'ı taşıması caiz olur mu? Tabii hoca efendi bunu hiç düşünmez.

Yine Mısır'da sosyalizmi ve komünizmi yaygınlaştırmak istediklerinde, sosyalizm Mısır halkına Allah'ın dini olarak sunuluyordu. Ezher Üniversitesinin şeyhi televizyonda: "Sosyalizm ve Hayat" isimli program yapıyordu. Daha sonra Enver Sedat Rusya ile ihtilafa düşünce, Ezher üniversitesi şeyhleri, sosyalizmin küfür olduğuna ve sosyalizmi kabul edenlerin kâfir olacağına dair fetva çıkardılar

Tebliğ Cemaatindeki Edep

Müslüman ülkelerdeki tağuti sistemler İslâmî cemaatlerden bir cemaate savaş açmak istedikleri zaman, ilk olarak âlimlerden (!) falan cemaatin yeryüzünde fitne ve fesat çıkardığına, sapık olduğuna dair fetva çıkarttırmaktalar! Örneğin bu, Tebliğ Cemaati hakkında ise, onların sapık

olduklarına, yeryüzünde fesat çıkardıklarına ve fitne yaydıklarına dair fetva alırlar. Hâlbuki Tebliğ Cemaatindekiler kimseye dokunmamak için karıncayı incitmeden yürüyen, **"Yarabbi siyasetten uzağız"** diye söyleyen insanlardır.

Aslında ben Tebliğ Cemaatinden daha edepli, daha tevazulu, dinine karşı daha titiz, din uğrunda vaktini feda eden bir cemaat görmedim. Bu insanlar yeryüzünün tamamında İslâm'a fayda vermişlerdir. Amerika'da mescitlerde gördüğüm yüzlerce insan, daha önce içkici, kumarbaz, zinakâr ve sapık bir halde iken, bu insanların güzel kelimeleri ve hoş sohbetleriyle hidayete yönelmiş, o pisliklerden kurtulmuşlardır. Bu insanlar kendi ceplerinden sarf ederek yaşamaktadırlar. Diğer insanlardan ne bir karşılık ne bir teşekkür beklemektedirler. Sana: **"Siyasete girmiyoruz, sadece La İlahe İllallah'ı anlatıyoruz, bunu dinle"** diyorlar. Bu

insanların birçoğu iki kelimeyi bir araya getirerek güzelce ifade edememektedirler. Ancak samimi oldukları için sözleri insanların kalbine işlemektedir.

Amerikalı milyonerlerden birisi uykusuzluk hastalığına yakalanmıştı. Geceleri uyuyamıyordu. Tedavi olmak için servetinin yarısını bu uğurda harcamıştı. Fakat hastalığına doktorlar bir çözüm bulamamışlardı. Haplar, uyuşturucular vb. şeylerin hiçbirisi fayda vermemişti. Bir gün bu şahıs Tebliğ Cemaatinden bazı kimseleri görür. Zannederim ki o New Mexico eyaletinde Las Vegas'ın yakınlarında bulunan dünyanın en rezil ve en bozuk bir kentidir. Uykusuzluk hastalığına yakalanan bu Amerikalı zengin ise San Francisco'lu. Bir gün köşkünde uykusuz bir halde sinirinden delirecekmiş gibi bir pozisyonda otururken evinin yakınlarında kısa elbiseler giymiş bir takım insanlar görür. Her biri sarığını

kafasının altına koyup uyurlar. Bu adam **"her halde benim ilacım bunlarda"** der, köşkünden çıkıp bu insanların yanma gelir ve onlara:

- **"Siz kimsiniz?"** diye sorar. Onlar da:

- **"Biz Müslümanlarız. Tebliğ Cemaatindeniz,"** derler. Amerikalı zengin:

- **"Sizlerde benim hastalığıma bir çare, bir ilaç bulunur mu?"**der. Müslümanlar:

- **"Hastalığın nedir?"** diye sorarlar. Amerikalı zengin: **"Bende uykusuzluk hastalığı var, kesinlikle uyuyamıyorum,"** der. Müslümanlar:

- **"Bunun tedavisi basittir, gel bakalım"** derler ve onunla sohbet etmeye başlarlar. Sohbetin sonlarına doğru Amerikalı uyuklar ve üç saatlik bir uykuya dalar. Üç saat sonra müslümanlar onu uyandırırlar. Çok şaşırmış bir vaziyette bulunan Amerikalı zengin, bu nasıl olabilir diye hayretini dile getirir ve:

- **"Ben sizin dininize girmek istiyorum, dininize girmek için ne lazım?"** der. Müslümanlar:

- **"Git ve yıkan"** derler. İçlerinden biri ona kısa bir elbise verir, Amerikalı da o kısa elbiseyi giyip:

- **"Hadi ben de sizinle beraberim"** der ve onlara katılır.

Efendiler! Bu insanları kendi hallerine bırakınız da benliğini kaybetmiş, küfrün ve şirkin içerisinde yoğrulmuş kimseleri ıslah etsinler. **Peki, ey tağutlar! Müslüman Kardeşler cemaatini siyasete giriyor diyerek kesip bitirdiniz. Cihad Cemaatini silahlı eylem yapıyor diye kesip attınız. Falan cemaati kestiniz, filan cemaati astınız ve ortada sadece Tebliğ Cemaati kaldı. Bazı âlimler de onlara savaş açıyorlar... La havle vela kuvvete illa billâh.**

Müslümanları kendi hallerine bırakınız da kaybolmuş gençliği ıslah etsinler, onları zührevî hastalıklardan ve AİDS'den kurtarsınlar. Zira gençlerin arasında bu hastalıklar fuhşun artması sebebi ile yayılmaktadır. Müslümanları kendi hallerine bırakınız! Öyle ki bazı kimseler: **"Tebliğ Cemaatinin amelleri haramdır"** diye fetva vermekteler. **"Neden?"** diye sorduğunuzda: **"Onların bir kısmı kâfir, diğer bir kısmı da müşrik. İnsanları günahlardan kurtarıp şirke götürüyorlar. Bu nedenle insanları yaşamış oldukları günahların içinde bırakmaları, onları oradan alıp şirke sürüklemelerinden daha evlâdır"** derler.

Bu gibi delilleri getirecek kadar bir şeytan gördünüz mü? En büyük şeytan olan ve deniz üzerine çadır kurabilecek maharette olan İblis'in dahi bu gibi deliller getirebileceğine inanır mısınız? Vallahi o dahi böyle deliller getiremez. Evet, yüce

Mevla ayet-i kerimesinde bu gibi insanlar hakkında:

"...Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır" buyurmuştur. Bu ajanlardan bazıları sakallı kimselerdir. Sakalı, hazırladığı raporlar kadar uzundur. La havle vela kuvvete illa billâh. Cehennem ehlinin halinden Allah'a sığınırız. Açığa çıkan ve gizli kalan tüm fitnelerden Allah'a sığınırız, insanların kanlarını emmekten Allah'a sığınırız.

Bu insanlar adeta kene gibidirler. İnsanların kanını emerek asalak bir şekilde yaşarlar. Müminlerin sırlarını ifşa ederek onların ırz ve namuslarına dil uzatarak yaşarlar. Ayette buyrulduğu gibi "içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." İçinizde bir takım iyi insanların olması ve bunların hile ile kandırılarak, muhbir, ajan olmaları mümkündür, **"içinizde onlara iyice**

kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." Aziz ve celil olan yüce Allah onların aleyhine şahitlik etmekte ve onların zalimler olduğunu bildirmektedir. Yani onlara iyice kulak verenlerin bizzat kendileri zalimlerdir. Ayet-i kerimede zalim oldukları belirtilen kimselerin görevleri dinleme ve araştırmak olan gözcüler, casuslar ve ajanlar manasına olması daha tercih edilen bir manadır.

Çünkü işiten iyi bir kimse ise Arapçada ona "sami" denir. Şayet insanları dinleyen kimse bir ajan veya casussa ona "semma" ifadesi kullanılır. Ayet-i kerime de bu son ifadeyi kullanmıştır. **"Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu"** (Tevbe, 48) Yani o kimseler önceden de fesat çıkarmak için uğraşıyorlar, bunun için koşuşuyorlardı.

Kur'an-ı Kerim nazil oldu ve fesat için koşan bu kimselerin sırlarını ortaya çıkartıp, onları rezil etti.

Bu âyet-i kerimenin, Akabe'de Allah Rasulü (sav)'i öldürmek isteyen on iki kişi hakkında nazil olduğu da rivayet edilmiştir. Allah Rasulü (sav)'e kendisini öldürmek istediklerini Cebrail (as) haber vermiştir. Münafıklar İslâm toplumuna bir musibettir. La havle vela kuvvete illa billâh.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları

arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... **"Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu"** (Tevbe, 48) Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu ayet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler.

"Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir:

Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içersinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi:

- "Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan

cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu

bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi. İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Ayet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur.

"Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmakladır? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur.

Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce dememiş miydik, size nasihat etmemiş miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim. Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler. Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: **"Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu**

memleketinize teksif edin, harcayın" diyeceklerdi. Peki, kardeşim, sen hangi memleketten bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memlekettir. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülürsünüz."** Sen böyle birisine savaşlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde Müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeni ister. İşte ayet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: **"Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler."** (Tevbe, 50)

Yani: **"Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..."** diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: **"Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşa müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvesini ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"**

Peki, her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden

istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönesin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. Yüce Mevla ise:

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir!

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Ayet-i kerimede geçen **"Allah'ın bize yazdığı"** ifadesinden maksat, Allah'ın bize takdir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü

Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: **"Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."**

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: **"Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir."** Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da: "Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafındandır, kötülüğü ise sen yaratırsın yahut da aziz ve celil olan Allah sana kötülüğü takdir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olacağından

korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fıtrat üzere... Mutezili olana diyor ki: **"Mademki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."**

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

- **"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez"** demiş. Tartışan kişi de ona:

- **"O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a, iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?"** diye cevap vermiştir. Evet, âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: **"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..."** buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa

dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel takdir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? **"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez"** Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını takdir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızkı hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar Müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün

bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; **"De ki; Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır"** Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: **"Kocan ne iş yapıyor?"** diyorlar. Kadın da: **"Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır"** cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayi eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: **"Bunu senin efendine veren, benim efendimdir.** (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). **Efendine dön ve de ki:**

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescitlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebî hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: **"Bunu götür, Şeyh Said'e ver"** der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: **"Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."**

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir: Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: **"Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz"** buyrulmuştur. Diğer bir ayette de: **"Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum"** (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd

olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Tevhid İnancından Dolayı, Ölüleri Yargılama!

Bir defasında yüce Allah'ın kendilerine sahih akideyi nasib ettiği kardeşlerden bazılarına şöyle dedim: Ne oluyor size? Mısır'daki tasavvuf şeyhi Ahmed Seyyid el-Bedevi'nin, Bağdad' da ki Abdulkadir Geylani'nin ve çeşitli yerlerde bulunan Hz.

Hüseyin'in kabirleri hakkında konuşup duruyorsunuz. Aslında Ahmed el-Bedevi ve diğerleri ölmüş insanlardır. Bunların bugünkü insanlara herhangi bir zararları görülmemektedir. Niçin sizler sadece ölenlere ortak koşma hakkında konuşuyorsunuz da dirileri Allah'a ortak koşma hususunda, insanları tağutlara taptırma hakkında konuşmuyorsunuz? Yine, niçin sizler ulûhiyet iddia etme ve insanları tağutların kendilerine taptırma anlamını ifade eden "kanun koyma" hakkında hiç konuşmuyorsunuz? Tabii ki Seyyid Ahmed el-Bedevi'nin yanında da, Hafız Esad'ın yanında olduğu gibi bir kısım polisler bulunsa, onun hakkında konuşamazsınız. Böyle olsaydı sizden kim onun aleyhinde konuşabilirdi? Fakat gariban Ahmed el-Bedevi ölü... Polisi, askeri yok... Ondan korkmuyor, aleyhine veryansın ediyorsunuz. Hafız Esad'ın eşkıyalarından korktuğunuz için

onun aleyhine tek kelime konuşmuyorsunuz. Size yakışan, hem ölülerin hem de dirilerin Allah'a ortak koşulması aleyhinde konuşmanızdır. Ancak böyle olduğunuz takdirde tevhid inancı açığa çıkmış ve yaşantımızda görülmüş olur, Allah'a tevekkül inancı, rızık ve ecellerin ancak Allah'ın eli ile olacağı akidesi pekişmiş olur. Fakat sizler gelip de: "akidemiz sahihtir" derseniz, zalimlerin verdikleri Allah'ın emrine muhalif olan herhangi bir emirde de onlara karşı çıkmazsanız sizin iddia ettiğiniz bu sağlam inancınız ve tevhid akideniz nerede kalır? Tevhid inancı üzerine olduğunu iddia eden kişi, soruyorum sana, hayatın herhangi bir dalında Allah'a tevekkülü icab ettiren bir tavır takındın mı? Vazifeden ayrılmayı göze alabildin mi? Kendini tehlikeye atabildin mi? Hapishaneye girdin mi veya benzeri herhangi bir fedakârlıkta bulundun mu? Sadece geliyorsun, bilgiçlik taslayarak:

"Seyyid Kutub'un inancında biraz bulanıklık var" diyorsun. Biliyor musun ki Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde bir kısım insanlar ona gelerek: "Sen kendine merhamet edilmesi isteğinde bulun" demişlerdi. Daha önce de Abdunnasır ona bakanlık teklifinde bulunmuştu. Seyyid Kutub'un bunlara cevabı şu olmuştu: "Namazda Allah'ın birliğini isbat ederek yukarı kaldırılan şehadet parmağı, tağutlann verdikleri hükümleri kabullenmeye dair bir harfi dahi yazmayı reddeder." İşte tevhid inancı budur. Tevhid inancı iki kelimeyi ezberlemek değildir. İşte Rabbi birleme budur.

Diyorsunuz ki: **"Biz ulûhiyetin birlenmesini istiyoruz"** Peki hayatınızda ulûhiyeti birleme görülüyor mu? O nerede? Sen hayatına Rabbi birleme yanında uluhiyyeti birlemeyi de yerleştire bildin mi? Hani tevekkül? Allah'ın yaratıcı ve rızık veren olması hakkındaki inancın yansıması

nerede? Evet Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde:

"Sen merhamet edilmeni iste" denilmişti. O da: **"Niçin merhamet dileneyim. Eğer ben haklı olarak mahkûm edilmişsem, hak olan bu hükme rıza göstermem lazım. Eğer haksız olarak mahkûm edilmişsem, ben bâtıl bir şeyden merhamet isteyecek kadar küçük değilim, böyle bir zillete düşmekten daha üstünüm"** demişti.

Mağribîli büyük âlimlerden olan el-Beşir el-İbrahimî, Kral Faruk'un Hasan el-Benna'ya suikast düzenleteceğini Kral Faruk'un yanında işitir. Bunun üzerine Kral Faruk'un yanından çıkıp Hasan el-Benna'ya giderek ona şu ayeti okur:

"Ey Musa! Şehrin ileri gelenleri seni öldürmek için tertib kuruyorlar, hemen git buradan. Doğrusu ben sana öğüt

verenlerdenim" dedi. Buna mukabil Şeyh Hasan el-Benna:

- "Sen bu kimse misin? Düşüncen bu mu? Allah Teala buyuruyor ki:

"Kim Allah'a tevekkül ederse O. ona yeter. Şüphesiz Allah emrini yerine getirendir. Allah her şey için bir kader tayin etmiştir." (Talak, 3) İşte tevhid inancı budur, ulûhiyet tevhidi budur. Sonra Hasan el-Benna şu şiiri okur:

Ben hangi gün ölümden kaçarım?

Bana takdir edilmediği gün mü yoksa? Takdir edildiği gün mü?

Bana takdir edilmediği gün ondan korkmam.

Takdir edilene karşı ise tedbir fayda vermez.

İşle tevhid inancı budur. Rububiyet tevhidi ile ulûhiyet tevhidinin bir arada

olmasını istiyoruz. Allah'ı isim ve sıfatlarında birlediğimiz gibi uluhiyyetinde de birlememiz, tavır ve hareketlerimize bunu yansıtmamız gerekir. Anlıyor musunuz?

Biz Allah'ı üç durumda birlemek istiyoruz: **O'nu Rabliğinde birleme, isim ve sıfatlarında birleme ve uluhiyyetinde birleme.** Zaten peygamberler de bu birlemelerin üçünü tebliğ etmek ve insanların kalplerine yerleştirmek için gelmişlerdir. Bu tevhidlere inanan insan artık hiçbir şeyden korkmaz. Çünkü ölümün takdirle geleceğine inanır. Takdir edilmediği takdirde ölmeyeceğini bilir.

Seyyid Kutub'la birlikte hapsedilen Seyyid Kutub'un kız kardeşi Hamide Kutup bizzat bana şunları anlattı: "1966 yılının Ağustos ayının 28. gününde Abdunnasır'ın Seyyid Kutup'a verilen idam kararını onayladığı haberi bana ulaştı. Hapishane

işkencecilerinden Hamdi el-Besyoni idam hükmünü bana göstererek:

- "Önümüzde Seyyid Kutub'u kurtarmak için tek bir fırsat kaldı. Seyyid Kutub'un kaybedilmesi, sadece Mısır için değil tüm İslâm âlemi için bir kayıp olur. Bu yol da Seyyid Kutub'un özür dilemesi ve idam hükmünün hapis cezasına çevrilmesi yoludur. Altı ay yattıktan sonra çıkar. Haydi, acele et, belki üstad Seyyid Kutub'u kurtarabiliriz" dedi. Bunun üzerine ben kardeşim Seyyid Kutub'un yanına giderek:

"Eğer özür dilersen idam hükmü hapis cezasına çevrilecek ve altı ay sonra hapisten çıkacaksın," dedim. Bu teklifimi dinleyen Seyyid Kutup bana;

"Ey kardeşim Hamide! Hangi şeyden dolayı özür dileyeyim. Allah için yaptığım bir amelden dolayı mı? Vallahi şayet ben Allah'ın dışında birisi için bu ameli yapmış

olsaydım özür dilerdim, fakat ben Allah için yaptığım bir amelden dolayı özür dilemeyeceğim. Ey Hamide! Kesinlikle şu hususta emin ol ki, eğer benim ömrüm bitmişse idam hükmü uygulanacaktır. Yok, eğer ömrüm bitmemişse idam hükmü kesinlikle uygulanamayacaktır. Benim özür dilemem, ecelimin ne bir an geriye bırakılmasına ne de bir an gecikmesine yarar sağmayacaktır" dedi.

Ey kardeşim, şimdi bu akidede mi bulanıklık var? Bir dergi çıkıyor, Seyyid Kutub hakkında: **"Onun sözleri vahdet-i vücuda yakın"** diye yayında bulunuyor. Bundan daha büyük bir zulüm olabilir mi? Hâlbuki Seyyid Kutub Fizilali'l-Kur'an'ın Daru'ş-Şuruk baskısına göre birinci cildinin 106. sahifesinde vahdet-i vücutçuluğa hücum ediyor. Bunu muhafaza edin.

Seyyid Kutub'u idam sehpasına götürürler. Yolda iken, idam hükümleri

merasimlerinin gereği olarak hoca efendilerden biri yanına varır ve ona "La ilahe illallah" kelimesini telkin etmeye başlar. Hoca efendi ile aralarında şu konuşma geçer:

- Seyyid Evet "La ilahe illallah" de.

- Sen de tiyatroyu tamamlamak için mi geldin? **Kardeşim biz zaten la ilahe illallah dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise la ilahe illallah'ı söyleyerek ekmek kazanma peşindesiniz**, diye cevap verir.

Ey kardeşim işte tevhid inancı budur, bu !

Bir defasında Hz. Ömer'e gelirler ve ona İslâm'a girenlerin yedincisi olan Sa'd bin Ebi Vakkas'ın namaz kılmayı bilmediğini şikâyet ederler. Sa'd şu cevabı verir: "Ben İslâm'a giren ilk yedi kişinin yedincisiyim. Biz Rasulullah'la beraber olduğumuz zamanda ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz

yoktu. Öyle ki bizden birimiz tuvalete gittiğinde koyunların dışkısı gibi dışkı yapıyordu. (Sulu yemek yemediklerinden bağırsakları kuruyor, dışkılarını sert bir şekilde atıyorlardı). Yine ben Allah yolunda ilk ok atan biriyim. Ey Esed oğulları! Şimdi sizler geliyor ve beni İslâm'ı bilmemekle ayıplıyorsunuz."

Evet, bu kıssada da görüldüğü gibi İslâm'a giren yedinci sahabe dahi ayıplanmaya kalkışılmış. Bunun benzeri olarak Allah'ı birleme uğrunda kellesini veren merhum Seyyid Kutub'a: **"Bunun inancı bulanık, karışık"** diye iftiralara girişilmiştir.

İki Güzellik

Yüce Mevla buyuruyor ki:

"De ki: Bize iki güzelliğin birinden başka bir şeyin gelmesini mi bekliyorsunuz? Hâlbuki biz Allah'ın kendi katından veya

bizim ellerimizle size bir azap getireceğini bekliyoruz. Öyleyse bekleyiniz. Doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenlerdeniz." (Tevbe, 52)

Ayet-i kerimede zikredilen iki güzellik nedir? Bu iki şey, zafer veya şehid olmaktır. Yüce Allah, müminlere, geçmiş ümmetlerin başına gelenlerin sizin de başınıza geleceğini bekliyoruz, demelerini emretmiştir. Sizler bu azabı ya da Allah'ın cezalandırması yolu ile ya bize sizinle savaşmayı izin vererek bizim elimizle tadacaksınız dedirtmektedir.

"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz fasıklar güruhu oldunuz." (Tevbe, 53)

İbn Abbas şöyle demektedir: Bu âyet-i kerime, el-Ca'd bin Kays hakkında nazil olmuştur. O demiştir ki: **"Ey Allah'ın Rasulü!**

Bana (sizinle birlikte cihada çıkmayıp) oturmam hususunda izin ver. İşte malım var, bununla sana yardım ederim." Bunun üzerine aziz ve celil olan Allah bu âyeti indirmiştir.

53 – 54. AYETLERİN TEFSİRİ

53- Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, fasıklar güruhu oldunuz."

54-"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."

İşte bunlar münafıklardır... Bunlar hakkında başka bir âyet-i kerimede de şöyle buyrulmuştur:

"Bedevilerden bir kısmı Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler..." (Tevbe, 98) Ayette geçen felaketten maksat mağlubiyettir. Nitekim Huneyn savaşında Mekke fethedildikten sonra serbest bırakılan bazı imanı zayıf veya henüz imana girmeyen insanlar, müslümanlar aleyhine şunu söylemişlerdir: "İşte şimdi tılsım bozuldu. Büyü çözüldü." Bunlar Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmalarına rağmen savaşın başlangıcında müslümanların mağlup olduklarını görünce içlerinden biri bu sözü, bir başkası da şunu söylemiştir: "Vallahi bunların bugün mağlubiyeti peş peşe eklenerek denize kadar ulaşacaktır." Buna mukabil henüz müslüman olmayan ve o anda Rasulullah ile birlikte olan Safvan bin Ümeyye ise kendisindeki yiğitliğin gereği, bu sözleri söyleyenlere şu cevabı vermiştir: "Allah ağzını kırsın. Beni, Kureyş'den bir kişinin

terbiye etmesi Hevazin kabilesinden bir kişinin terbiye etmesinden daha iyidir. Kureyşli birinin bana hükmetmesi Hevazinli birinin bana hükmetmesinden daha evlâdır."

Âyet-i kerimede **"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."** (Tevbe, 54) buyrulmaktadır. Ayetteki tembellik edilen namazdan maksat yatsı ve sabah namazlarıdır. Müslümanlar münafıkları sabah namazında mescidde görmüyorlardı. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: **"Bizler sabah namazında bulunmayan insanlara kötü tahminlerde bulunurduk."** Bu gibi insanlar hakkında Peygamber efendimiz de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Öyle istiyorum ki, bir kısım insanlara odun**

tapmalarım emredeyim, birine de ezan okumasını veya kamet getirmesini emredeyim. Sonra da çıkıp gideyim, bizimle birlikte yatsı namazında bulunmayanların evlerini kendileri ile birlikte yakayım." (Bkz. Buhari Kitab Husumat, Bab: 5; Müsned İmam Ahmed c. 2. sh.424)

Peygamber efendimiz diğer bir hadis-i şerifinde: **"Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır"** buyurmuştur.(Bkz. Buhari, Kitap Mevakitus Salat, bab: 20; Ebu Davud, Salat Bab 47; Nesei, İmame Bab: 45) İşte yüce Allah: **"İsteyerek ya da istemeyerek infak edin, (infaklar iniz) asla sizden kabul edilmeyecektir"** (Tevbe, 53) buyurmuştur. Çünkü kabulün birinci şartı imandır. Kişinin infakta bulunurken iman ederek, mümin olarak infakta bulunması şartlıdır. Kabul ve sıhhat arasında fark vardır. Sıhhat şartı;

namazı kılan kimseden farziyetin düşmesidir. Kabul şartı ise; kıldığı namazdan dolayı sevab almasıdır. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur; **"Kim bir kahine (falcıya, müneccime) gelir ve ona sorar,sonra da söylediklerinde onu tasdik ederse o kimsenin kırk günlük namazı kabul olunmaz."** (Müslim,Kitap selam,bab:125; Ahmed Bin Hanbel, c:2 sh.429) Hadis-i şerifte belirtilen **"namazı kabul olunmaz"** ifadesinden maksat namazından dolayı sevab alamaz demektir. Ancak kırk günlük kılmış okluğu namazlar ile namaz borcunu ödemiş olur. Hiçbir âlim falcıya veya yıldız namelere bakan, müneccimlere giden kimsenin kırk günlük namazını iade etmesi gerektiğini söylememiştir. Namazı kabul olunmaz demek, namazından dolayı sevab alamaz demektir. Bir ibadetin kabulü o ibadetin sıhhat derecesinden daha

üstündür. Sıhhat ile farziyet düşer. Kabul ise; yapılan ibadetten sevab alınır.

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

55-Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah, bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler.

56-Bu münafıklar, sizden olduklarına dair Allah'a yemin ederler. Gerçekte ise, onlar sizden değildirler. Fakat onlar korkak bir güruhtur.

57-Eğer bir sığınak veya mağaralar yahut girecekleri bir delik bulsalar hemen oraya süratle koşarlar.

53. Ayet-i kerimede: **"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir"** buyrulmaktadır. Bu ifade cihada katılmayan ve: **"biz kendimiz gelemeyeceğiz, sana**

mallarımızla yardım edelim" diyen münafıklara bir cevaptır. Aziz ve celil olan yüce Allah, onların bu tekliflerini reddederek; **"isteyerek ya da istemeyerek infak edin"** ister razı olarak isterse de razı olmayarak. Yaptığınız tüm infaklar; **"asla sizden kabul edilmeyecektir. Çünkü siz gerçekten fasık olan bir toplumsunuz."** Aziz ve celil olan Allah bundan sonra gelen ayetlerde infaklarının kabul edilmediği sebeplerini açıklamaktadır.

Şeyh Abdullah Azzam'a bir soru yöneltiliyor:

Soran: Münafıklardan yaptıkları infakların kabul edilmeyecek olması, onlardan yardımların alınmayacağını mı, yoksa yaptıkları yardımlardan dolayı sevap alamayacakları mıdır?

Şeyh: Hayır, onlar yaptıkları infaklardan dolayı sevab alamayacaklardır.

54. ayette bu münafıkların harcadıklarının kabul edilmeme sebepleri şu maddede olarak özetleniyor:

Allah'ı inkâr etmeleri

Peygamber'i inkâr etmeleri

Namaza tembel bir şekilde gelmeleri

İstemeyerek infakta bulunmaları

İman etmeme meselesine gelince, münafıkların harcadıkları kabul edilmiyor. Çünkü bir amelin kabul edilmesinin ilk şartı iman etmektir. Hâlbuki bu âyette zikredilen insanlar münafıktır. İmanları yoktur. Ancak dünya hayatında infak ettikleri şeylerin karşılığını yüce Allah yine dünyada onlara vermektedir. Ahirette ise o kimseleri ebedi cehennem azabı beklemektedir. Mesela dünya hayatında akrabasına ilgi gösteren kâfiri akrabaları da severler. Böylece kâfir

yaptığının karşılığım almış olur. Yine kâfir idareci sevk ve idare ettiği insanlara eşit davranırsa, onlar da onu sever ve ona saygı gösterirler. Örneğin bugün Reagan idare ettiklerine eşit davranırsa, onlar onu sever ve saygı gösterirler. Bu husus Peygamber Efendimizin şu hadis-i şerifinde açık bir şekilde izah edilmiştir: **"Şüphesiz ki Allah bir mü'minin yaptığı iyiliğe karşılık ona haksızlık etmez. Bu iyiliğin karşılığını dünyada da ona verir, ahirette de onunla mükâfatlandırır. Kâfire gelince, ona dünyada işlediği iyiliklerin karşılığı verilir, ahirete gidince de onun mükâfatlandırılacak herhangi bir iyiliği kalmaz."** (Bkz. Muslini. Münaikîn 56; Mihnetle. III, sh. 123. 283)

Yine Sahih-i Müslim'de Hz. Aişe (r.anha)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Hz. Aişe Allah Resulü'ne şöyle diyor:

"Ey Allah'ın Rasulü! İbn Cüd'an cahiliye döneminde sıla-i rahim yapıyor ve miskinleri

yediriyordu. Bunun ona faydası var mıdır?" Allah Rasulü (sav):

- "Hayır ona faydası olmayacaktır. Çünkü o bir gün olsun, Rabbim beni hatalarımdan dolayı kıyamet gününde mağfiret buyur dememiştir" buyurdu. (Müslim, İman bab: 365; Müsned-i İmam Ahmed, c. VI, sh. 93)

Mazlumları Koruma

Hz. Aişe'nin Rasulullah'dan sorduğu bu kişi, Abdullah bin Cüd'an'dır. O mazlumlara merhamet etmeye insanları davet eden biriydi. Hatta Hılfu'l-Fudul anlaşması onun evinde yapıldı ki Allah Rasulü (sav) bu anlaşma hakkında şunu buyurmuştur: **"Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahid olduğum anlaşma bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. İslâm'da da o anlaşmaya çağrılsaydım icabet ederdim."** Abdullah bin Cüd'an mazlumlardan zulmün

kaldırılmasına insanları davet ediyordu. Bu hadis **"Afganlılarda birçok hurafe, bidat, şirk vb. şeyler var. Onlara karşı basiretsiz ve gözü kör davranmamamız lazım"** diyenlere bir reddiyedir. Zira mazlumlar kâfir dahi olsalar onlardan zulmü kaldırmak gereklidir. Allah Rasulü (sav)'in Hılfu'l-Fudul anlaşması hakkında: **"Eğer İslâm'da da ona çağrılsaydım icabet ederdim"** buyurduğunu görmedin mi? Çünkü Hılfu'l-Fudul anlaşmasında mazlumlardan zulmün kaldırılması vardı.

Bir gün Rasulullah (sav)'e Eraş topluluğundan bir adam gelerek, devesinin parasını Ebu Cehil'in yediğini söyledi. Adam o gün Kabe'nin gölgesinde Kureyş'in liderlerine Ebu Cehil'i şikayet ediyor ve: **"Mekke'nin göbeğinde kalabalığın ortasında malı gasb olunmuş bir mazlum için yardım edecek bir yiğit yok mudur?"** diyordu. Fakat onun yardım isteğine hiçbir

kimse cevap vermiyordu. Yine: **"Ebu'l-Hakem Amr bin Hişam (Ebu Cehil) malımı yedi,"** diye yardım istiyor, ancak kimse ona yardım etmiyordu. Onun bu çağrısına alay edip, dalga geçerek: **"Senin hakkını ancak şu adam kurtarır"** diyorlardı. Allah Rasulü (sav) ise onlardan uzakta bulunuyordu. Adam Allah Rasulü (sav)'e geldi ve ona:

- "Amr bin Hişam Ebu'l-Hakem malımı yedi. Ondan hakkımı kurtarabilir misin?" dedi. Allah Rasulü (sav):

"Evet, haydi gidelim" buyurdu (Bu olay peygamberlikten sonra meydana gelmiştir, çünkü peygamberlikten önce Allah Rasulü'ne herkes saygı gösteriyordu. Fakat Mekkeliler malı zulmen yenilen bu insanla alay ederek, senin hakkını ancak şu adam kurtarabilir, diyor ve Peygamber'e işaret ediyorlardı). Allah Rasulü (sav) Ebu Cehil'in kapısına gelir ve ona:

"Bu adamın hakkını ver" diye seslenir. Ebu Cehil evinden malı çıkarır ve Eraş topluluğundan olan adama verir. Uzaktan ise Mekkeli müşrikler olayı seyretmektedirler. Ebu Cehil'in adamın hakkını geri verdiğini görünce: **"Ne oluyor Ebu'l-Hakem'e? Neden malı geri veriyor?"** derler. Ve Ebu Cehil'e niçin malı geri verdiğini sorduklarında o:

"Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, O'nun (sav) başı üzerinde, ağzı açık erkek bir deve gördüm. Ağzını açmış beni yutmak istiyordu" der.

Zulme uğrayanlardan zulmü kaldırmak müslümanın üzerine farz olan şeylerdendir. Eğer bir adam, hristiyan komşunun namusuna saldırmak isterse, sana o hristiyan komşunu kurtarmak farz değil midir? Eğer, ateşperest bir komşun aç veya çıplak ise hanımı veya kızları çıplak ve korku halindelerse, yazın sıcağı ayaklarını kavuruyorsa ve seninde maddi durumun

müsaitse, bu kadını ve küçük kızlarını giydirmen, doyurman sana farz değil midir? O halde dini İslâm olan ve La ilahe illallah Muhammedu'r Rasulullah diyen, İslâm'ın dışında göremeyeceğin, ne yarısını ne de üçte birini İslâm dininden koparamayacağın müslüman bir halka karşı nasıl aleyhlerinde olabiliyorsun? Ve: **"Allah'tan kork, bunlar için yardım toplama!"** demeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Nasıl?!

"Abdullah bin Cud'an'ın evinde şahit olduğum anlaşma, bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. Eğer İslâm'da da buna çağrılsaydım icabet ederdim" diyen bizim Peygamberimiz değil midir?

İşte bu sebeple mazlumlara karşı insaflı olmak, onlara merhamet etmek, Müslümanların görevlerindendir. İzzetin Rabbi olan şanı yüce Allah'ın haksızlığa uğrayan bir yahudi hakkında ayet indirdiğini

ve ona zulmedilmesini önlediğini görmediniz mi? Namaz kılan, oruç tutan fakat münafıklardan olan Tu'ma bin Ubeyrik'in akrabaları veya arkadaşları bir yahudiyi zırh çalmış olmakla itham ederler. Ve Allah Rasulüne gelerek çalınan zırhı, Tu'ma'nın değil de bir yahudinin çaldığına dair yemin ederler. Araştırma neticesinde zırhı çalanın Tu'ma olduğunun ortaya çıkacağını anlayınca, Tu'ma ve arkadaşları, zırhı ve çalınan un torbasını yolda iz yaparak yahudinin evine kadar getirir ve zırhı un torbası ile birlikte yahudinin evine atarlar. Daha sonra zırhın sahihleri izi takip ederek zırhı yahudinin evinde bulurlar. Yahudi, zırhı kendisinin çalmadığını söylemektedir. Allah Rasulü (sav) ise, zırhı yahudinin çaldığını söyleyenleri doğrulamaya, yahudiyi de yalanlamaya meyleder. Bunun üzerine aziz ve celil olan yüce Allah yahudiye zulüm olunmasına razı olmayarak, yahudinin

suçsuz olduğunu belirten Nisa Suresi'nden on ayet-i kerime indirir.

Ey kardeşlerim! Yeryüzünde adaletin hâkim kılınması bu dinin vazifesidir. Tüm dinlerin vazifesi yeryüzünde adaletin hakim olması ve zulmü kaldırmaktır.

"Muhakkak ki Biz peygamberlerimizi apaçık deliller ile gönderdik. İnsanlar aralarında adaleti hâkim kılsınlar diye o peygamberlere Kitap ve ölçü indirdik." (Hadid, 25)

Yeryüzünde adaletin hâkim olması için tüm peygamberler adaletle gönderilmiştir. İşte bu nedenle;

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik yapanlar olun. Bir kavme olan kininiz sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adaletli olun. Çünkü o takvaya daha yakındır. Allah'tan

korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (Maide, 8) buyurulmuştur.

İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir

Bu dinin ruhunu anlamayan kimseler şuradan buradan bir nass ezberleyerek, İslâm şeriatının genel maksat ve prensiplerini idrakten gafil olarak: "falan hadiste şöyle buyurulmaktadır", demektedirler. Evet, ey kardeşim! Büyük hedeflerle ve genel maslahatlarla gelen bu din, yeryüzünde bu maslahatların ve büyük hedeflerin

Gerçekleşmesi, zulmün kaldırılması ve adaletin yerleştirilmesi için gelmiştir. Afgan halkı mazlum değil midir? Mü'min kadınların tecavüzlere uğraması veya mü'min kabul edilmese dahi hangi dinden olursa olsun, hangi şeriatten veya kanundan olursa olsun Afgan kadınlarının tecavüzlere uğramaları caiz midir? Bir devletin başka bir devletin

topraklarına girmesini ve onlara zulmetmesini hiçbir devlet başkanı, hiçbir beşeri kanun ve hiçbir din onaylamaz. Eğer bizler mazlumlara yardım etmeye gücümüz yettiği halde geri durursak bizler günahkâr oluruz. Bu sebeple mazluma yardım etmek İslâmî ve insanî ahlakın bir gereğidir. İşte bu bakımdan Allah Rasulü (sav) Hz. Hatice'ye kendisine Cebrail'in geldiğini ve korktuğunu söylediğinde, Hz. Hatice: **"Ey amcaoğlu! (beyim) Allah'a yemin ederim ki Allah seni utandırmayacaktır. Çünkü sen sıla-ı rahim yaparsın, misafirlere ikram edersin, başına felaket gelenlere yardım edersin ve felaketzedelerin yardımına koşarsın"** demiştir.

Mazlumlara yardım etmek aynı zamanda insaniyet meselesidir. Zulmedilene yardım etmek fıtrattan gelen bir olaydır. Namaz kılan, oruç tutan bir adamı elinde bıçakla müşriklerin hristiyanların yahudi ya

da mecusilerin çocuklarından birisini tutmuş boğazlamak istediğini görsen, senin şer'an o çocuğu koruman farz değil midir? Evet, çocuğu kurtarman ve onu koruman senin üzerine farzdır. Bu tür şeylerin İslâm'dan ayrı düşünülmesi mümkün değildir. Çünkü bunlar İslâm'ın ayrılmaz parçalarıdır.

Yeryüzünde adaletin gerçekleşmesi, emanetlerin sahiplerine verilmesi, hak sahiplerinin haklarını alması, İslâm dininden ayrılmayan parçalardır. Allah Rasulü (sav) Mekke'den Medine'ye hicret etmek istediğinde Kureyşliler Allah Rasulü'nün evinin etrafını sarmış, ona suikast düzenlemek ve onu öldürmek istiyorlardı. Bununla birlikte Allah Rasulü (sav) kendisine bırakılan emanetleri ehline vermesi için yatağına Ali'yi yatırmıştı. Allah Teala buyuruyor ki:

"Şüphesiz ki Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında

hükmettiğiniz zaman ela adaletle hükmetmenizi emrediyor." (Nisa, 58)

Abduddar oğullarından olan Osman bin Şeyhe, Kabe'nin anahtarlarım elinde tutuyordu. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in önde gelenleri ile birlikte Kâbe'ye girmek isteyince Osman bin Şeybe onu göğsüyle iterek Kabe'ye girmesine izin vermedi. Bunun üzerine Peygamber (sav):

"Ey Osman! Ne oluyor sana? Bir gün gelir de bu anahtarlar benim elime geçerde onu dilediğime verirsem halin ne olur?" buyurdu. Bunun üzerine Osman bin Şeybe:

- **"O taktirde Kureyş zillete düşer ve harab olur"** der. Ve günler geçip gider, nihayet Mekke fethedilir. Hz. Ali (ra) gelir ve Osman bin Şeybe'den Kâbe'nin anahtarlarını vermesini ister. Osman bin Şeybe anahtarları vermeyi reddeder. Bunun

üzerine Hz. Ali, Osman'ın elini büker ve Kâbe'nin anahtarlarını onun istememesine rağmen ondan alır. Daha sonra Hz. Ali, Peygamber (sav)'e: **"Ey Allah'ın Rasulü! Kâbe'nin kapıcılığını ve hacılara su dağıtma işini de birlikte bize ver"** der. Bunun üzerine Cebrail (as) şu ayet-i kerime ile gelir: **"Muhakkak ki Allah sizlere emanetleri ehline vermenizi emreder."** Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) Kâbe'nin anahtarlarını alır ve Osman bin Şeybe'ye vererek: **"Bunu al, ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın"** buyurur. Günümüze kadar hâlâ Kâbe'nin anahtarları Şeybe oğullarının elinde bulunmaktadır ve kıyamet gününe kadar da onlarda duracaktır. Çünkü Rasulullah (sav): **"Ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın"** buyurmuştur.

Kardeşlerim! Din, zulme uğrayan insanlardan zulmü kaldırmak için gelmiştir. Bir halk soykırıma uğratılmaktadır. Tankların

altında yok edilmektedir. Bombalar altında paramparça edilmektedir. Allah aşkına söyleyin! Bu insanlar müslüman dahi olmasalar bile açlıktan, çıplaklıktan ölürken, bombalar ve havan topları arasında paramparça olurken, en azından mazlum değiller midir? Gücümüz yettiği sürece zulmü insanlardan kaldırmak bizim görevlerimizdendir. Bir tanesi geliyor ve diyor ki: "Sana nasihat etmek isliyorum ey kardeşim!

Afganistan'a cihad etmeye gitme..." Ve hâlâ bu tür nasihatları işitmeye devam ediyoruz. Zulmü kaldırmak dinimizin esasıdır. İnsan müslüman olduğu zaman cahiliyede yapmış olduğu hayır amelleri yine hayır olarak değerlendirilir.

Cahiliye Döneminde Yapılan Amel

Hz. Hatice'nin (r.anha) amcası olan Hakim bin Hizam yüz yirmi senelik ömrünün

altmış senesini cahiliyede, altmış senesini de İslâm üzere yaşadı. Sahih-i Müslim'de Hakim bin Hazam'dan rivayet edilen bir hadiste Hakim, Rasulullah'a şunu sormuştur:

"Ey Allah'ın Rasulü! Benim cahiliyede yapmış olduğum sadaka, köle azad etme ve sıla-ı rahimler için bir sevap var mıdır?" Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"- (Cahiliyede) yapmış olduğun hayırlar üzere müslüman oldun" buyurur. Bu, **"cahiliye dönemindeki güzel huy ve âdetlerinden dolayı İslâm'a girdikten sonra da güzel huy ve âdetler edindin"** demektir. Çünkü Hâkim bin Hazam (ra) cahiliye döneminde 100 köle azad etmiş ve onları 100 devenin üzerine bindirerek serbest bırakmıştır. İslâm'a girdikten sonra da aynı şeyi yapmıştır. Bunun böyle olduğu açıktır. Bununla birlikte müfessirlerden Kurtubi'nin naklettiği şu görüş Allah'ın lütfü karşısında o kadar uzak bir görüş değildir. Kurtubi hadisin

son bölümünü şöyle izah etmiştir: "Cahiliye döneminde yaptığın hayırlarla birlikte müslüman oldun, yani Allah senin cahiliye döneminde yaptığın hayırları da kabul etti" demektir.

Eğer bu kimse müslüman olmasaydı, tevbe etmeseydi ve kâfir olarak ölmüş olsaydı cahiliye döneminde yaptığı iyiliklerden sevap alamazdı. Fakat Hâkim bin Huzam tevbe etmiş, müslüman olmuş ve müslüman olarak ölmüştür. Bu sebeple cahiliye dönemindeki hayırlarından sevap ümid etmesi uzak bir şey değildir. Buna mukabil kâfir olarak ölen kimsenin iyi amelleri ona herhangi bir fayda verir mi, vermez mi? Bu mesele hususunda şunlar zikredilmiştir: Bir kısım âlimlere göre kâfirin dünyada iken yaptığı hayırlı ameller, ahirette onun azabının bir kısmını hafifletmiş olabilir.

Diğer bazılarına göre ise hafifletmez. Birinci görüşe göre; günah işleyen, zina eden, yalan söyleyen, hırsızlık yapan, zulmeden, insanların kanını döken bir kâfir ile; adaletli davranan, bakmakla yükümlü olduğu kimseler arasında eşit davranan, insanların kanını dökmeyen, hırsızlık etmeyen bir kâfir arasında azap yönünden fark olacaktır. Birinci kâfirin azabı, ikincisinden daha şiddetli olacaktır.

Aziz ve celil olan yüce Allah bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Küfredenlere ve Allah' in yolundan saptıranlara, fesat çıkarmış olmaları sebebiyle azap üstüne azap ederiz." (Nahl, 88)

"Onlar suçlulara sorarlar: Sizi sakar Cehennemine sürükleyen nedir? Suçlular şöyle cevap verirler: Biz namaz kılanlardan değildik. Yoksullara bir şey yedirmezdik.

Batıla dalanlarla beraber biz de dalardık. Ceza gününü yalanladık. Ölüm gelip çatıncaya kadar bu halde devanı ettik." (Müddessir, 42-47)

Cehenneme düşmek için din gününü yalanlamak yeterlidir fakat bütün diğer şeyler niçin eklenmiştir?... Bu da gösteriyor ki kâfirlerin işledikleri kötülükler cezalarını daha da ağırlaştıracak ve onları Cehennemin özel bir sınıfı olan sakara sürükleyecektir.

Utbe bin Rebia'ya yapmış olduğumuz kâfir muamelesi ile Ebu Cehil'e yapmış olduğumuz kâfir muamelesi birbirinden farklıdır. **"Her ümmetin bir firavunu vardır. Bu. ümmetin firavunu da Ebu Cehil'dir."** Utbe bin Rabia hakkında ise: **“Eğer içinizde hayır beklenilen biri varsa şu kırmızı devenin sahibi Utbe bin Rebia'dır"** denilmiştir.

Necaşi kâfirdi. Ebu Cehil de kâfirdi. Ancak Rasulullah (sav): **"Bu adama**

(Necaşi'ye) gidiniz. Çünkü onun yanında kimseye haksızlık yapılmaz" buyurmuştur. Rasulullah bu sözü ile Necaşi'yi kastetmişti, o sırada Necaşi hristiyandı.

Yine el-Mut'im bin Adiy Allah Rasulü (sav) Taif'ten döndüğünde onu korumuştu. Bu sebeple Bedir gününde Kureyş'ten 70 tane esir alındığında şöyle demişti: "Eğer Mut'im bin Adiy sağ olsaydı ve benden şu mikropları serbest bırakmamı istemiş olsaydı onları ona bırakırdım." Kokuları açıktan hissedilen bu esirler hakkında Allah Rasulü işte böyle buyuruyordu. Bu bakımdan müslümanın kâfirle veya gayr-ı müslimle olan muamelesi; İslâm davetine vermiş olduğu eziyet ve işkencelerin derecesine göre olması gerekir. Allah Rasulü (sav)'in Mekke'nin fethinde on bir kişi hakkında:

"-Onları Kâbe'nin örtüsüne sarılmış olarak bulsanız dahi öldürünüz" buyurması, İslâm davetine zulmeden, işkencelerde

bulunan kâfirleri imamın affedemeyeceğine delildir. Mekke'nin fetih gününde Abdullah bin Hatal, Kâbe'nin örtüsüne sarılı olduğu halde öldürüldü. Ancak Allah Rasulü (sav) bu kâfirlerin dışındakiler için böyle emretmemişti. Çünkü öldürülmesi emredilen bu kişilerin İslâm davasına yapmış oldukları işkence ve eziyetler çok daha şiddetliydi.

Sahih-i Müslim'de. Hz. Abbas (ra)'ın Allah Rasulü'ne şöyle dediği rivayet edilmektedir:

"-Ey Allah'ın Rasulü! Ebu Talib seni himayesi altında bulunduruyor ve sana yardım ediyordu. Bunun ona faydası olacak mı?"

Allah Rasulü (sav): **"Evet, onu alevlerin dalgaları arasında buldum ve onu ateşin en hafif olduğu dereceye çıkardım"** buyurdu. Yine Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah'ın yanında

amcası Ebu Talib zikredilince Rasulullah şu cevabı vermiştir: **"Belki kıyamet gününde benim şefaatim ona şöyle bir fayda verebilir, Cehennem ateşinin topuklarına kadar ulaşacağı hafif bir derecesine konur, fakat bunun dehşetinden beyni kaynar. Şayet ben olmasaydım, o cehennem ateşinin en alt tabakasında olurdu.**(Bkz. Buhari, Menakıb cl-Ensar. Bab: 40, Edeb Bab: 15. Rikak Bab: 51; Müslim. İman Bab: 357, 360)

Hülasa münafıkların harcamış oldukları mallar kabul edilmeyecektir, yani bunun ahirette faydasını göremeyeceklerdir. Çünkü yaptıklarının karşılıklarını dünyada iken görmüşlerdir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) Adiyy'nin bacısı ve Hatim'ın kızı Sefane'ye: **"Ben, misafirlere ikram eden ve akrabalarına iyilikte bulunan bir kişinin kızıyım"** demesi üzerine şunları söylemiştir: **"Şayet baban müslüman olsaydı ona**

rahmet okurduk ve ondan dolayı merhametli davranırdık." Sonra Rasulullah sözlerine devamla şunları buyurmuştur: **"Bir kavmin içinden aziz iken zelil düşen, zenginken fakirleşen ve cahiller arasında kaybolan âlimlere merhametli davranın."**

Afganistan'da her bölgenin liderine melik denilmektedir. Bu insanlar kavimlerinin önde gelenleridir. Şu anda ise bir zamanlar melik diye isimlendirilen kavimlerinin en zengini ve en önde gelen liderleri olan bu insanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için bir lokma ekmek dahi bulamamaktadırlar. İnsanlığın gereği bizlerin bu insanlara merhamet etmemiz gerekmektedir. Bu hem İslâmi, hem de insanî bir görevdir. Logar kentinde onlardan birinin evine girdim. Burası, çok basit bir evdi, ancak manzarası saray gibiydi. Bahçesi vardı ve içinden ırmak geçiyordu. Yatak odasının karşısında ağaçlar ve akarsular vardı. Evin bahçesinde

üzüm, kayısı, elma vb. birçok meyve ağaçları vardı. Öyle ki evin hanımı yatak odasından pencerenin perdesini açıp elini uzatsa bu tür meyveleri toplayabilecek bir durumda idi. Şu anda bu evin sahibi kadın nerededir biliyor musunuz? Suud veya Kuveyt kızılayından bir çadır alabilmek için aylarca gidip gelmektedir. Birkaç aile sadece bir çadırın içerisinde yaşamaktadır. İnsan, birçok ailenin yaşamış olduğu bu çadırları görse, orada bir canlının barınabileceğine ihtimal vermez. Çünkü çadırlarda topraktan başka hiçbir şey yok ve yüzlerce çocuk bu çadırlarda barınmaktadır.

Davet Üniversitesinin doğudaki kapısında durup onların manzarasına bakıyordum. Bu insanlar üniversite talebelerinin yemeklerini yiyip çıkmalarını bekliyorlar ki aşçılar yemeğin arta kalanlarını çöpe atarken koşuşup ellerindeki tabaklarla

onları alsınlar. Ne yazık ki bu manzaraya rağmen birileri de çıkıp şöyle diyor: **"Allah için size nasihat ediyorum. Siz bu yemeklerin kalıntılarını bu bid'atçi insanlara vermeyin."** Hasbunallah ve ni'mel vekil. Hatırladığım kadarı ile bir gün Rasulullah (sav) Akra bin Hâ'bis'in yanında otururken torunlarından birini öpüyor. Akra: "Allah'a yemin olsun ki benim on tane çocuğum var, hiçbirini öpmedim" diyor. Rasulullah da ona şu cevabı veriyor: "Eğer Allah senin kalbinden merhamet duygusunu çekip almışsa ben sana ne yapabilirim?" Şairin de dediği gibi:

Bu işler öyle işler ki çocuklar bunları düşünse

Şakaklarına ak düşer.

Bütün sınırlarda müslüman kadınlar gasb ediliyor,

Buna rağmen müslüman nasıl rahat yaşayabiliyor?

Nasıl istikrar olabilir?

Bir müslüman nasıl huzur içinde yaşayabilir?

Halbuki müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde.

Ve o kadınlar kendilerine yapılacak bir hayâsızlıktan

Korktuklarında en son sözü söylemekte;

Keşke annelerimiz bizi doğurmasaydı, demekteler...

Sizler bilmiyor musunuz ki bütün fıkıh âlimleri doğuda müslüman kadın esir alınacak olursa batıda bulunan İslâm ümmetinin onu kurtarmak için harekete geçmesi hususunda icma etmişlerdir.

Âyet-i kerimede kafirlerin intaklarının kabul edilmeyeceği ve bunun sebepleri zikredilerek şöyle buyrulmuştur: **"Verdiklerinin kabul edilmesini engelleyen sadece şudur: Onlar Allah'a ve Rasulune kâfir olmuşlardır. Namaza da mutlaka tembel tembel gelirler ve mallarını da ancak istemeye istemeye harcarlar."** (Tevbe, 54) Görüldüğü gibi ayette infakların kabul edilmeyeceğinin birinci sebebi olarak bu insanların kâfir oldukları zikredilmektedir. Çünkü kâfirlerin yaptıkları iyi ameller kabul edilmez. Zira amelin kabulü için niyet şart ve iman da gereklidir.

İkinci sebep olarak; onların namaza tembel tembel gelmeleri zikredilmiştir. Zira kâfirlerin namaz kılmaları rol yapmak ve yapmacık davranmaktan öte bir şey değildir. Onların namaz kılmaktan herhangi bir beklentileri olmadığı gibi namaza

gelmelerini gerçekleştiren faktör de sadece kılıçtan korkmalarıdır.

İnfaklarının kabul edilmediğine dair üçüncü sebep ise; infaklarını yaparken yani zekâtlarım verirken içten gelerek değil, istemeyerek vermeleridir. Çünkü bunlar bu verdikleri zekâtı şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi bir angarya ve bir haraç saymaktadırlar.**"Bedevilerden bir kısmı da Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler. Şiddetli felaket onların başına gelsin. Allah her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir."** (Tevbe, 98)

Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri

Bugün içinde yaşadığımız toplumlar inanç temeli üzerine kurulmuş toplumlar değillerdir. Aksine bir takım gösteriş ve manzaralar esası üzerine kurulmuş toplumlardır. Adeta içi boş kutulara, yaldızlı

boyalara benzemektedir. Bu toplumları sevk ve idare etmek için öne çıkanlar ise adeta küçük çocuklar için şişirilen balonlar mahiyetindedirler. Bu liderler gece-gündüz medya yolu ile şişirilip gururlu kimseler haline getirilirler. Çünkü bunların insanların nazarında böyle olmaları icab etmektedir. Bu sebeple bu liderlerden birini kendilerini şişiren araçlardan kopardığınız zaman adeta ağzı çözülmüş veya iğne ile delinmiş bir balona dönerler. Bu liderlerin insanların nazarında büyük kimseler oldukları gösterilmek istenildiğinden konuşmalarını bile başkaları hazırlar. Bakarsın ki liderin kendi, "elhamdülillah" dahi yazmasını bilmiyor. Fakat konuşmasını yaptıktan sonra basın derhal devreye geçer, **"liderin tarihî konuşması"** diye başlıklar atar. Bu lider filan sözü ile şu şeyi kastetti, filan cumhurbaşkanı milletimizin gelecek yıllardaki temel esaslarım çizdi, ana noktalarını belirtti,

şeklinde yazılar yazarlar. Hâlbuki bu cumhurbaşkanı aslında ne konuştuğunu bile bilmemekte, ne söylediğinin bile farkında değildir. Ne yazık ki onların çanakçılığını yapanlar onları boş sözlerle ve olmadık unvanlarla insanların gözünde şişirirler ki yeryüzünde ilahlık makamına getirsinler. Çünkü bugünkü toplumlar Allah'ın ulûhiyetini O'ndan koparıp aciz insanlara vermeye kalkışmışlardır. Mesela yeryüzünde kanun koyma Allah Teala'nın hakkıdır. Fakat bunu haşa Allah'tan alıp insanlara vermişlerdir.

İşin garibi bu kadar şişirmeye çalıştıkları insanlar belki de liseyi bitiremeyen kişilerdir. Bu bakımdan çeşitli aracılar koyarak harp akademisine girmiştir. Boyu 1.85'tir.. Kafası yeteri kadar büyüktür. Harp akademisine girer, oradan mezun olur, birkaç sene sonra artık filan cumhurbaşkanıdır diye onu milletin başına getirirler.

Mesela Hafız Esad... Biz üniversitede öğrenci iken Hafız Esad orduda subaydı. İnanır mısınız 1962 senesinde Hafız Esad üniversiteye geliyor, burada kızlara laf atıyordu. Birden bire bu zat dahi bir komutan oldu. Öyle ki bunun hakkında Vakıflar Bakanı şunu söyler oldu: "Yemin olsun ki bu zat geceleri teheccüd namazı kılıyor." Suriye ihvanı ile bu tağut arasında savaş başladığında Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in arkasına bir takım adamlar gönderdi ve onlara; "Suriye İhvanı ile aramızı bulunuz" emrini verdi. Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in liderleri yakalanıp Hafız Esad'a getirildi. Hafız Esad zorla huzuruna getirilen İhvan-ı Müslüm'in liderlerine: "Allah'a yemin ederim ki ben müslümanım, ben cuma namazlarını, bayram namazlarını ve Peygamber efendimizin doğum namazını (!) kılıyorum" der. O, Peygamberimizin doğum namazı olduğunu zannediyor ve ben

peygamberin doğum namazını kılıyorum, ben cuma ve bayram namazı kılıyorum diye yemin ediyor (!)

Bu tür şişirilmiş toplumlar, Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi ikiyüzlü toplumlardır. Bu toplumlardaki şişirilmiş insanlar asalak haşerata benzerler. İnsanların yedikleri gıdaları, iç ve dışlarından sömürürler. Yani bunlar kene gibi, sivrisinek gibi insanların kanını emerler. Büyük toplulukları etraflarına toplayarak başkalarının yaptıklarını alkışlama ve el şaplatmadan başka bir şey yapmazlar. Tabakları, tencereleri silip süpürürler. Şişirdikleri kişinin söylediği her şeyi kutsal bir şeriat kabul ederler. Fakat kader tecelli eder de bu adamın aleyhine bir devrim yapılırsa bakarsın ki o kişinin kötülüklerine ilk uyananlar da kendileri kesilirler.

Mesela Abdunnasır'ı öve öve ayyuka çıkaranlar ve onun her yaptığım

alkışlayanlar Abdunnasır'ın ölümünden sonra onu yermiş, yerin dibine sokup çıkarmışlardır. Hülasa bu ikiyüzlü toplumlar bitkin, fasık toplumlardır. Bunlar adeta hayalet insanlardır. Plastik kişilerdir. Birini üfürüp şişirdiğinde uçup gider.

Yahudiler Nasır'ı şişirdikçe şişirdiler. Dolayısıyla o da balon gibi uçup gitti. Evet, bu toplumları dıştan gördüğünde kendilerini bir şey zannedersin. Adeta bir kubbeyi görüp orayı mescit zannetmek gibi. Fakat aslında hiç bir şey değildir. Ruhsuz, değer ölçüleri olmayan, haysiyet ve şereften yoksun toplumlardır.

Mesela 1967 İsrail yenilgisinden sonra Sudan'da Arap liderleri toplantısı yapıldı. Üç gün süresince Arap devlet başkanları toplandılar, ancak ortak bir karar çıkartamadılar. Binlerce gazeteci dışarıda kendilerini beklemekteydi. Toplantı sonunda dağılıp gidiyorlardı. İçlerinden biri uyanarak:

"Peki biz bu gazetecilere ne diyeceğiz?" dedi. İçlerinde bir eroinci: **"Onlara deyin ki; hayır, hayır, hayır. Teslim olma yok, barış yapma yok, görüşme masasına oturma yok."** Böylece dışarı çıkarken üç hayır üzerinde ittifak ettik. Teslim olmaya hayır, barışa hayır, görüşmelere hayır dediler.

Görüldüğü gibi şişirilen bu liderler en son anda sırf birinin kulağına şeytanın üflediği bir sözü karar gibi kabul eder, insanlara aktarırlar.

Mesela Mısır'ın yarı resmi gazetesi el-Ehram'm başyazarı Muhammed Hasaneyn Heykel (bu zat Abdunnasır'ın her yaptığını alkışlayan ve onu överek ayyuka çıkaranlardan biridir. Biz münafıkların şerrinden Allah'a sığınırız. Çünkü münafıklar ucuza satılan adi insanlardır) şunları yazmıştır: **"Savaştaki yenilgiden sonra memleket iktisadının çökmüş olmasına rağmen Abdunnasır'ın direnişli ve kararlı**

oluşu, onun halkı için herhangi bir yardım talebinde bulunmasına engel olmuştur." Hâlbuki bu toplantıda Ürdün Başbakanı Sad Cum'a da bulunuyormuş (Ürdün hükümeti İsrail ile savaşın ortaya çıkardığı felaketleri bertaraf edebilmek için bu zatı başbakanlığa getirmiştir. Daha sonra ise bunu bakanlıktan ayırmışlardır. Bu adam samimi bir şekilde yaptıklarından tevbe etmiş ve sonra da Arap liderlerinin yaptıkları rezillikleri ifşa etmiştir. Allah'tan ümidimiz odur ki tevbesinden sonra yazdığı bu gerçekler sebebi ile onun günahlarını affetmiş olsun). Sad Cum'a Hasaneyn Heykel'e cevaben şunu yazdı: "Abdunnasır hiçbir istekte bulunmamıştı öyle mi? Ben de o toplantıda bulundum. Abdunnasır Suud Kralı Faysal'ın ayaklarına kapandı ve ona: "Halk ölüyor, un istiyorum un" dedi. Abdunnasır bir şey istemedi, fakat Faysal'ın

ayaklarına kapandı. Onun ayaklarını öpmek istiyordu."

Vakıa ben bunu okuduktan sonra bir gazeteciye dedim ki: **"Abdunnasır gibi bu kadar şişirilmiş gururlu bir insanın kendisine bu kadar yetki tanınmış, debdebe ile yaşayan bir kişinin bunu yapması mümkün mü?"** Gazeteci bana şunu dedi: **"Dinle beni Abdullah! Senin küçük çocuğun bile bunlardan birinin yaptığını yapmaktan haya eder."** Ve bu gazeteci söz konusu hadiseyi bana Şad Cum'a'nın yayınlamasından önce anlatmıştı. Ben de ona: **"Ben buna inanmıyorum"** demiştim. Fakat uzun zaman sonra hatırladığım kadarı ile Havadis Dergisi'nde Şad Cum'a bu olayı aynen yayınladı. Gazeteci bana: "Ben yine tekrar ediyorum, senin küçük çocuğun bile bu liderlerin yaptıklarını yapmaktan hayâ eder, çekinir" Bunların yaptıkları halkın gözünün önüne çıkınca da zulme, kan

dökmeye, masum insanları tutuklamaya, kutsal şeylerin ayaklar altına alınmasına girişirler. Artık sen bunlardan hiçbir hesap soramaz olursun. Yani bunlar düşmanlara karşı korkak, çekinen, kendi halklarına karşı ise arslan kesilen karaktersiz kişilerdir. Şairin dediği gibi:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi.. (aklın kaçıp gitmekteydi)

Şairin dediği gibi bu tağutlar gariban halklarına karşı aslan kesilirler. Halk atasözünde şöyle denilir:

İnsanlar beni dövüyor, ben de karımı dövüyorum.

Arap liderleri 1967'de İsrail'in önünde mağlup olduktan sonra yahudiye karşı koymak için ordularım hazırlama yerine halklarına sıkıyönetimler ilan ettiler. Mesela biz Ürdün'de 1967'de şimdiye kadar askerî bir idare ile yönetilmekteyiz. Başbakan, genelkurmay başkanıdır. Kendileri mağlup oluyorlar, faturasını gariban halka ödetiyorlar. Allah'ın düşmanlarına karşı ordularını hazırlama yerine Milli İstihbaratı güçlendirmeye girişiyorlar.

İşittiğimize göre bu odada üç veya dört kişi bizden rapor alıp bağlı oldukları birimlere gönderiyorlarmış. Efendileri onlara vazife verirken demişler ki: "Gidin bakın, onlar hangi cemaattan, hangi partiden? Onlar hakkında bizlere raporlar sunun." Bakarsın ki herkes hakkında büyük bir dosya tutulmuş. Filanın sakalı uzun, filanın elbisesi

kısa. Öyle ki raporlar karıncayı incitmeyecek şekilde yürüyen: "Ey rabbimiz! Sen bizi sakla" diyen Tebliğ Cemaatı aleyhinde bile tutulmuş. Onları dahi takip ediyorlar. Halbuki Tebliğ Cemaati, mensuplarına ve insanlara: "Sakın siyasete karışmayın" diyorlar ve cihad hakkında tek bir kelime dahi konuşmuyorlar. Tabii ki bizler bu cemaatin bu iki tavrını asla tasvip etmiyoruz. Bu iki tavırları dışında onların insanları Allah'a davet eden hayırlı insanlardan olduklarına inanıyor, Allah Teala'dan onların kalplerini bu iki hususa da açmasını niyaz ediyoruz.

Hülasa bugün içinde yaşadığımız toplumlar boş kalıplar, ikiyüzlü topluluklardır. Firavunları firavun yapan da bu gibi ikiyüzlü münafık topluluklar olmuştur. Allah Teala Firavun ve topluluğu hakkında şunu buyurmuştur: "Böylece Firavun kavmini küçümsemiş, onlar da ona itaat etmişlerdi..." (Zuhruf, 54)

Evet, bu topluluklar liderlerin her yaptığını alkışlar, onları tağutluğa kışkırtırlar. Onlara öğüt vermeye çalışan veya kusurlarını açıklayarak yanlışlarından vazgeçirmek isteyen insanlara karşı bu meddahlar o önderlere telkinlerde bulunarak: "Bu, sana karşı nasıl bu kadar cüretkâr davranabilir? Bunu kes, hapset, öldür" derler. Gerçekten kâfirlerin şerri, münafıkların şerrinden çok daha hafiftir. Çünkü kâfirin konumu bellidir, ona göre davranılır. Ancak münafığın durumu ise sudaki balığa benzer. Kuyruğundan yakalarsın başından kayıp gider, başından yakalarsın kuyruğundan kaçar.

Tekrar izah etmekte olan âyete dönüp onu hatırlayalım.

"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleri, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak

istemeyerek harcamalarıdır. Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler." (Tevbe, 54-55)

Âyet-i kerimede münafıkların mal ve evlatlarının çokluğuna imrenilmemesi gerektiği beyan edilmektedir. Bugün bu tür insanlar mallarım İslâm ülkelerinde tutmayıp İsviçre ve benzeri kapitalist ülkelere gönderirler. O mallan ile fısku fücur işlerler. Onları faiz ve kumarla artırmak isterler. Bazen bir gecede on milyon dolar kaybederler, onunla birlikte akıllarını da yitirir, rezil rüsvay olurlar. Bu sebeple yüce Mevla: "Allah o malları ile dünya hayatında onlara azap etmeyi diler..." buyurmuştur. Bu malların sahipleri malları aracılığı ile fuhuş işlerler, AİDS gibi öldürücü hastalıklara yakalanırlar. Biz Rabbimize bu gibi hallerden bizi korumasını niyaz eder ve âlemlerin

Rabbi olan Allah'a bu gibi davranışların şerrinden sığınırız. Allah bunlara temiz ve helal gıda ve eşler vermiştir. Fakat onlar ille de kokuşmuş ve kurtlanmış şeyleri yemek isterler. Peygamber Efendimiz (sav)'e miraca çıkarıldığı gece bu gibi insanların benzerleri gösterilmiştir. Bu insanlar kendilerine helal olan temiz hanımlarını bırakarak fahişelerle yatıp kalkan, izinle çalışan fuhuş yuvalarına girip çıkan insanlardır. Allah bunların temiz fıtratlarını bozmuştur. Bakarsın ki bunlar müslüman, iffetli kadınları bırakır gider, bu gibi fahişe kadınlarla evlenirler. Aziz ve celil olan Allah da müslüman hanımların intikamını bunlardan almak için evlendikleri fahişe hanımları nikahları altında zina yaptırır, böylece rezil rüsvay olurlar. Çünkü şairin dediği gibi:

Bir başkası ile zina etmen borçlanmaktır.

Şayet böyle bir borçlanmaya girersen iyi bil ki.

Bu borcu ödemen kendi ailenden olacaktır.

Evet, mallan bunlar için bir azap, bir işkence ve bir sıkıntı kaynağıdır. Bakarsın ki bunlar devamlı karışık halde yaşarlar. Yüce Mevlanın da buyurduğu gibi: "Faiz yiyenler ancak kendisini şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar..." (Bakara, 275)

Ben birini biliyorum. Onun hakkında şunları okudum: O kişi İngiltere'nin barlarından birinde içki sunarak barmenlik yapan bir kızla evlenmiş. Bu zat zenginlerden biri. Bu zatın Amerika'da 6 milyar doları bulunuyor. Adının başı da Muhammed... Bu kızı alıp Amerika'ya götürmüş. Bir iki ay sonra kızı boşaması gerekmiş.

Çünkü kız gece barında çalışan biri onunla nasıl hayat yürütecek? Kızı boşamış. Bunun üzerine hakim bu fahişe kıza 3 milyar dolar nafaka ödemesine hüküm vermiş. Yani malının yarısını buna vermesine karar veriyor. Vallahi çok garip insanlar. Bu gibi insanların şerrinden Allah'a sığınırız. Bütün mallarım feda eden bu gibi insanların halini görüyorsunuz.

Sizler Menah çarşısında olup bitenleri biliyorsunuz. Son yıllarda nice tüccarlar burada mallarını kaybettiler. Öyle ki bir ekmek parasına bile muhtaç oldular. Bunlardan bir kısmı hapsedildi. Hâlâ çokları hapishanedeler. Evlerine dahi el koyuldu. Aslında bunlar bu mallan toplamak için nice zahmet çekmiş ve zorluklara katlanmışlardır. Fakat Allah Teala bu malları vasıtasıyla dünya hayatında onlara azap etmek istemiştir. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede bu münafıkların kendilerini

kanıtlamak için Allah'a yemin ettikleri ve müslümanlardan olduklarını ispatlamaya kalkıştıkları zikredilmektedir. Bakarsın ki bunlar gelir sana yüz kere yemin ederler. "Vallahi ben seni seviyorum" derler. "Sen bana göre çok değerlisin, sen söylesin, sen böylesin" derler. Hele hele eğer yönetici isen veya mal sahibi isen daha da fazla yağcılık yaparlar. Ne yazık ki gözlerinden kaybolur kaybolmaz âyet-i kerimede de ifade buyurulduğu gibi sizleri iğneli dilleri ile sokarlar.

Yine bunlar: "Vallahi biz cihadı ve mücahidleri seviyoruz" derler. Fakat şimdi mücahidler fakir oldukları için onlara yanaşmazlar. Şayet zafere ulaşır da şirketler kuracak olurlarsa gör, nasıl sokuşacaklarını gör.

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

58-Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar.

59-Eğer onlar Allah'ın ve peygamberlerinin kendilerine verdiği şeye razı olsalar ve: "Allah bize yeter, Allah bizi ileride lütfü ile rızıklandırır, Rasulü de. Biz Allah'ı istiyoruz" deselerdi bu onlar için daha hayırlı olurdu.

60-Zekât Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, yoksullara, zekâtı toplayan memurlara, kalpleri ısındırılmak istenenlere, kölelere, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalanlara verilir. Şüphesiz Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Kâfirlerin mallarının ve evlatlarının kendilerine dünya hayatında nasıl azap olduğunu ve ahirette gördükleri azapların neticesinde, pişmanlıklarının nasıl bir

pişmanlık aracı olacağını izah etmiştik. **"... Doğrusu Allah, bununla onlara dünya hayatında azap etmeyi ve kâfirler olarak canlarının çıkmasını ister..."**

Yani yüce Allah onların kâfir olarak ölmelerini ister. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, kâfir için küfrü, mü'min için imanı ister. Peki, şanı yüce Allah dilediği bir şeye karşı nasıl azap edebilir? Burada şuna dikkat edilmesi gerekir: Bir şeyi dilemek, yani yapılmasına izin vermek başka şeydir, o şeyi sevmek ve ona razı olmak daha başka bir şeydir. Allah Teala şerrin ve küfrün yapılmasına izin verir, onun yapılmasını müsaade eder, fakat hiçbir zaman için onları sevmez ve onlara razı olmaz. Bu sebeple bunları yapanları cezalandırır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyrulmuştur: **"Eğer inkâr ederseniz bilin ki şüphesiz Allah, size muhtaç değildir. Kullarının inkâr etmelerine rıza göstermez;**

eğer şükrederseniz, sizin için ondan hoşnut olur." (Zümer, 7)

O halde rıza ile meşîet (dilemek, istemek) farklı şeylerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah şerri de küfrü de imanı da hidayeti de yaratandır. Ancak kulları için hidayeti sever, hidayetten razı olur. Küfrü sevmez ve küfürden razı olmaz. Şerri de küfrü de takdir eden, aziz ve celil olan yüce Allah'tır. Kader burada, ilim manasınadır. Ancak şanı yüce Allah hiçbir kimseyi küfre ve şerre zorlamaz. Çünkü ilim, kitap ve kader aynı şeylerdir. Paha önce de dediğimiz gibi şanı yüce Allah bir kimsenin kendi rıza ve ihtiyarını kullanarak neleri yapacağını bilir. Kul kendi iradesinde hürdür. Cüz'i iradesini kullanır. Yüce Mevla da kulun çabaları neticesinde yaptığı şeyi yaratır. İşte yüce Allah insanlara iyiyi kötüden seçme kabiliyeti ve iradesini kullanma gücü verdiğinden kötüyü seçen

insanlara azap etmektedir. Yüce Mevla'nın yaptıklarını, sıfat ve fiillerini herhangi bir şeye benzetmek mümkün değildir. O, bundan münezzehtir. Ancak insanların aklına yaklaştırmak için kaderi şu misalle açıklamak mümkün olabilir:

Mesela sen küçük bir çocuğun uçuruma doğru yürüdüğünü görürsün. Bu çocuk uçuruma yuvarlanacak, bir yerleri kırılacak dersin. Sen çocuğun oraya düşüp bir yerlerinin kırılmasını istemezsin, fakat onun böyle gitmesinin nasıl bir neticeye varacağını çok iyi bilirsin. İşte yüce Mevla da kullarının gelecekle nasıl uçurumlara yuvarlanacaklarını bilmektedir ve bu bilgisi de kaderdir. Bir kulun bilgisi ile Allah'ın bilgisi arasındaki fark şudur ki: kulun bilgisi yanılmış olabilir, Allah'ın bilgisi asla yanılmaz.

Aziz ve celil olan Allah Teala bir kulunun gelecekte yalan söyleyeceğini veya hırsızlık yapacağım yahut zina edeceğini yahut da

faiz alıp vereceğini ya da benzeri günahlar işleyeceğini bilir. Bunu onun aleyhine yazar, tescil eder ve kulunu serbest bırakır. Ancak Allah Teala kulunu bu işleri yapmaya serbest bırakmasından sonra kendi iradesi ile kulun iradesi birleşir. İşte Allah'ın serleri de dilemesinin manası budur. Takdir edilen kader de bu demektir. Sırrı bize kapalı olan ve beşer aklının idrak edemeyeceği gayb âlemi de budur. Bütün bu sebeplerle kader meselesi zikredildiğinde fazla üzerine gitmeden durmak lazım, anlıyor musunuz?

Münafıklar

Ayet-i kerimede münafıklar sizden olduklarına dair Allah'a yemin ediyorlar, buyruluyor. Acaba bunlar niçin bu yemini yaparlar? Tabii ki Müslümanların dünyalıklarından bir şey bekleyerek ve onların güçlerinden korkarak bunu yaparlar. Münafıklık Medine'de ortaya çıktı. Medine'de kurulan İslâm devleti arka

arkaya zaferler elde edince Medine-i Münevvere'de ortaya çıktı. Müslümanların güç ve kuvvetleri, heybet ve azametleri belli olunca bu hastalık baş gösterdi ve münafıkların lideri Abdullah İbn Ubeyy: "Bu iş artık revaç buldu. Biz bunun içine girmemiz lazım" dedi. Zahiren İslâm'a girdi, fakat müslümanların safında fitne ve fesat yaymaya girişti.

Münafıkları tanıtan alâmetlerden biri de çokça yemin etmeleridir. Ayet-i kerimede de buyurulduğu gibi: **"Onlar yeminlerini kendilerine kalkan edinirler ve insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar."** (Mücadele, 16)

Münafıklar istediği yemini yapmaya müsaittirler. Her türlü kılığa girebilirler. Yalan söylerler, kendilerini ihlaslı gösterirler, çeşitli şeyler yaparlar. Subhanallah! Münafıkların yaşantısından daha kötü bir yaşantı olamaz. Hayatları adeta roldür, yapmacıktır. İçi

dışından farklıdır. Bakarsın ki insanlar bu tür ikiyüzlüleri kınarlar, aşağılarlar, ayıplarlar. Onlar ise kendilerini savunmak durumunda kalırlar. Çok zayıf iradelidirler. Münafıklardan daha zayıf iradeli kimse yoktur. Münafıklar adeta yarasa kuşları gibi karanlık ortamlarda devreye girerler. Hakkın nuru gelince ise gizlenirler. Evet, onlar yüce Allah'ın da buyurduğu gibi: **"Müslümanlara gelir, biz de sizdeniz diye Allah'a yemin ederler. Hâlbuki onlar sizden değillerdir."**

Münafıklar Rasulullah'a gelip yemin ediyorlardı. Mesela Ahnes bin Şerif geliyor mümin olduğuna dair Allah'a yemin ediyordu. Fakat oradan ayrıldıktan sonra Müslümanlara ait bir sürü koyun görse onları kesiyor, karınlarını yarıyordu. Ekinlerini bulsa onları ateşe veriyordu. Sonra da geliyor, ben sizdenim diyordu. Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Hiç bir zaman münafıklar sizden değildir. Fakat onlar korkak ve ürkek**

bir güruhtur." Gerçek yüzlerinin ortaya çıkacaklarından korkarlar. Münafıklar İslâmî topluluklarda hep olmuşlardır. Emevi devletinde, Abbasi devletinde hatta Hulefayı Raşidîn döneminde bulunmuşlardır. Abbasi devletinde münafıklar iyice çoğalmıştır. O dönemde bunlara zındık adı verilmiştir. Aslında zındık; münafığın eşi anlamında bir kelimedir. Fakat zındık münafıktan farklı olarak bazen dilinden kâfirliği sevdiği ve İslâm'dan nefret ettiği dökülür. Bu sebeple münafık olduğu ortaya çıkarak öldürülür.

Abbasi devletinde bu tür münafıklar ortaya çıkmış ve öldürülmüşlerdir. Onlardan bazıları büyük yazarlar, edibler ve şairlerdir. Mesela en büyük şairlerden biri olan Beşşar bin Burde ve en büyük yazarlardan olan Abdullah bin Mukaffa bunlardandır. Bunlar kâfirdi, fakat idarecilere yaklaştılar, müslüman olduklarım açıkladılar. Hatta

namazlarını cemaatin ilk safında kılarlardı. Buna rağmen içlerinde taşıdıkları dinlerine ait mabet ve benzeri yerleri görünce kâfir olduklarını ortaya koyan tavırlarını gizleyemiyorlardı.

Mesela bir defasında Abdullah bin Mukaffa ateşperestlerin (Mecusilerin) taptıkları ateşin yakıldığı bir Mecusi mabedinin yanından geçerken şu iki şiiri söylediği rivayet edilmiştir:

Ey Atike hanımın evi

Sana aşığım fakat düşman yasağı var.

Kalbim sana bağlı,

Her ne kadar senden uzak duruyorsam da,

Yemin olsun ki uzak durmamla beraber,

Sana meylediyorum.

Görüldüğü gibi şair ateşperestlerin mabedine hitab ederek; kalbim sendedir, sende demeye çalışıyor. Ancak açıkça kâfirliğini ortaya koyamıyor, ağzından küfür kelimeleri yer yer dökülüyor. Bu sebeple boynu koparılmıştır, çünkü zındığın tevbesi kabul değildir.

Beşşar b. Bürde'ye gelince; bu Abbasi döneminde insanları hicveden meşhur kör bir şairdi. Bu da dinden çıkan ve dinden çıktığını sezdirmeyen zındıklardandı. Beşşar ve benzerleri bir taraftan İslâm devletini temelinden yıkmaya çalışıyorlar, diğer taraftan birinci saflarda namaz kılıyorlardı. Bunlar devlet makamlarında bir yer işgal etmek hırsı ile müslüman olmuşlardı. Günümüzde de öyle değil mi? Eğer devlet komünizme karşı olsa bakarsın ki çıkarcılar hep ona karşıdırlar. Şayet devlet komünizme meyletse hepsi komünist kesilir. Devlet selefi ise onlar selefçilerin öncüleri

olurlar. Devlet tasavvufî bir meşrebe sahipse yeşil sarıklar sararlar, "hay, hay" diye söylenip gezerler, böylece sofilerin de öncüleri olmaya çalışırlar. Bu fazlaca garipsenecek bir şey değildir, zira inancı olmayan insanlardan bundan başka ne beklenir? Ayet-i kerimede: **"Allah'a yemin ederler ki onlar sizdendir. Halbuki onlar sizden değillerdir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruhtur. Şayet onlar içine sığınacakları bir sığmak veya mağaralar yahut bir delik bulacak olsalar sizden uzaklaşmak için oraya dönüp giderler**" (Tevbe, 56–57) buyrulmaktadır.

Evet, bu ayette zikredilenler isyankâr insanlardır. Korkunç bir şekilde iradeleri zayıftır. Müslümanlardan ve diğer güçlerden dehşetli bir şekilde korkarlar. Aslında günah işlemek insanın kalbindeki direnç ve gayreti öldürür. Hassasiyeti, kahramanlığı, yiğitliği yok eder. Titreyen bir korkak haline getirir.

Sebep ise şu ayet-i kerimede de belirtildiği gibi yaşamaya çok düşkün olmalarıdır: **"Hayata karşı insanların en (düşkünü ve) hırslısı olarak onları bulursun..."** (Bakara, 96)

Devletle yüksek projeler hazırlayan mühendis bir komşumuz vardı. Namaz kılmıyordu. Bir gün onu ziyaret ettim ve:

"Neden namaz kılmıyorsun?" dedim. Bunun üzerine utandı ve mescide gelmeye başladı. Kısa bir müddet sonra ise mescide gelmeyi bıraktı. Bunun üzerine tekrar onu ziyarete gittim ve:

"Sen namaza geliyordun, neden gelmeyi bıraktın?" dedim. Bunun üzerine bana:

"Net cevap vermemi ister misin?" dedi. Ben:

"Evet" dedim, o:

"İki üç defa geldim ve Cuma namazında seni dinledim. Sen

konuşmalarınla beni etkiledin. Bunun üzerine ben kendi kendime dedim ki bu adam konuşmaları ile beni etkiliyor ve benim hamiyet duygularımı kabartıyor, ta ki devlet aleyhine bir şey konuşayım da hapsedileyim, görevimden atılayım ve en güzel çözümün mescide gitmemek olduğuna karar verdim."

Düşünebiliyor musunuz? Konuşmaktan değil dinlemekten dahi korkuyor!

Yine bizim sarhoş bir komşumuz vardı. (Fasıklardan Allah'a sığınırım) 1967 Eylül ayı, Arap-İsrail savaşında İsrail, Ürdün kentlerini bombalıyordu. Biz İrbit kentinde oturuyorduk ve binanın altında bir sığınak vardı. Kadınları sığınağa indirmiştik, erkekler ise odalarda kalmıştı. Bu sarhoş ise kadınların arasına kendini atarak orada oturup kalmıştı. Kadınlar: **"Kalk, çık"** diyorlardı, ancak sarhoştan herhangi bir tepki gelmiyordu. Bunun üzerine eşim yanıma gelerek:

"Aşağıda oturmak istemiyorum, bir adam geldi, çık diyoruz çıkmıyor, kadınların arasında oturuyor" dedi. Aşağıya indiğimizde adam korkusundan ölmüştü. Evet, korkusundan ölmüştü! Kalp atışları korkunun şiddetinden kesilmişti.

Bunun gibi korkak kimseler sayısızdır. Çünkü günahlar ok gibidir, kalbe saplanır ve onu paramparça eder. Kalp günahların çokluğuyla, ülsere yakalanmış mide gibi tahammülsüzleşir Ete, yağa, ağır şeylere tahammül edemez. Sadece hafif şeylere tahammül edebilir. Münafığın kalbi ülserlidir. Evet, onun kalbi zayıftır ve ölüdür. Kalbindeki yaraların çokluğundan dolayı kalp kendisini temizlemeye güç yetiremez. Ve neticesinde kalp, iyiyi tanıyamaz, kötüyü inkâr edemez hale gelir. İşte bu sebeple münkeri gördüğü zaman yüzü kızarmaz, Allah için öfkelenmez. Çünkü kanı hareketsizdir. Kıskançlıksa kalpteki iman

meşalesinden ibarettir. Günahlarla birlikte karşı çıkma duygusu zayıflamaya başlar; hiçbir tepkide bulunmaksızın görülen sayısız münkerler ve kötülükler önce sindirilmeye, bunlar karşısında öfke bastırılmaya ve hazım sanmaya başlanılır... Çünkü karşı çıkma duygusu kalbin içinde imanın bir meşalesidir. Günahlar ve kötülüklerin çokluğu bu meşaleyi söndürür. Seyyid Kutub'un da dediği gibi: "Karşı çıkma duygusu önce sindirilir, sonra o his soldurulur, daha sonra yavaş yavaş erimeye, azalmaya ve giderek hissedilmez olmaya başlar ve sonra da ölür. Karşı çıkma duygusu öldüğü zaman ve bu set yıkıldığı zaman onun peşi sıra arkasındaki tüm setler de yıkılır." Artık o kimse donuk bir kişiliğe sahip olmuştur. Hiçbir vaazdan ve nasihattan etkilenmez. Âyetleri işitmek ona fayda vermez. Hadisler onu harekete geçirmez...

Adeta cansız bir taş haline gelen bu gibi insanlara Tevbe Suresi'ni okusan dahi Afgan cihadı hakkında düşüncesini değiştirmez. Artık o kendisini her şeyi anlayan biri kabul eder. Hayırları şer olarak görür. Mü'min kadınların ırzları paramparça edilirken senin takınacağın tavrı görünce; seni duygusal olarak, kuru gürültü yapan biri olarak değerlendirir. Sana: **"Kalbi saf biri"** der. Onlara göre kalbi saf olmak, insan için bir kusur ve ayıptır. Onun için birilerinin kendilerine nasıl bir insan olduğu sorulduğunda: "O kalbi saf biridir" yani ahmaktır, demektedir. Yine onlar birini övmek istediklerinde: "Filan çok kurnaz, siyasetçi" derler. Bunun manası yalanı iyi beceriyor, yağcılığı güzel yapıyor, alavere, dalavereyi iyi beceriyor, demektir.

Hülasa insanların övüleceği sıfatlar, kınanma sıfatları, onların yerileceği sıfatlar ise övünme sıfatları haline getirilmiştir. Eğer

bir insana filanın kalbi temiz, niyeti halis, duygusal, gayretli, her şeye karşı çıkan gibi sıfatlar verilmişse bu o insanın beceriksiz, her işittiğini tasdik eden, herkese kanan ve işini bilmeyen birisi olduğu anlamında kullanılmaktadır. Buna mukabil hakkı, batılı tanımayan, iyiliği kötülükten ayırt etmeyen insanlar ise akıllı bir adam, dengeli biri, meselelere vâkıf diye nitelendirilir.

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar." (Tevbe, 58)

Arapça'da insanı yüzüne karşı kınamakla görmediği yerde kınamak farklı kelimelerle ifade edilmiştir. Hümeze Suresi'nde bu iki ayıplama da birden zikredilerek şöyle buyrulmuştur: **"İnsanları arkadan çekiştiren ve yüzlerine karşı ayıplayan kişinin vay haline"** (Hümeze, 1) Görüldüğü gibi insanları görmedikleri yerde

arkadan kınama ve çekiştirme işine "el-hemz" denilmekte, buna mukabil insanları yüzlerine karşı ayıplama ise "lemz" ile ifade edilmektedir.

Müfessirler bu ayet-i kerimenin iniş sebebi hakkında şu hadiseyi rivayet etmişlerdir. Hz. Ali'nin ordusundan ayrılarak ona kılıç çeken Hariciye fırkasının dedesi Hurkus bin Züheyr isimli biridir. Bunun lakabına "Zülhuveysire et-Temimi" denilmektedir. Bu kişi Rasulullah'ın (sav) ganimetleri dağıtması esnasında orada bulunuyordu. Rasulullah'ın yeni müslüman olan kişilere ganimetlerden fazla pay vererek kalplerini İslâm'a ısındırmak istemesini görünce ve kendisine ganimetten özel fazla pay verilmeyince şunu söylemiştir:

- **"Ey Muhammedi Adaletli davran."** Rasulullah da ona:

- **"Vay haline! Eğer ben adaletli davranmıyorsam kim adaletli davranmış olabilir?"** diye cevap vermiştir.

Diğer bir rivayette bu adam Rasulullah'a gıyabında şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki bu taksimat (bölüştürme) Allah'ın rızasını kazanmak için olan bir bölüştürme değildir." Bunun üzerine birileri gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü! Filan adam diyor ki, bu taksimat Allah'ın rızasını kazanmak için yapılan bir taksimat değildir" demişlerdir. Bunun üzerine Rasulullah da:

"Allah kardeşim Musa'ya (as) rahmet eylesin. O, bundan daha fazlası ile eziyet görmüştü." Bu münafığın sözlerini işiten Hz.Ömer:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bırak beni de bu münafığın boynunu vurayım" demiştir. Rasulullah da:

"Ey Ömer! Dokunma ona. Ta ki sahabelerini öldürüyor denilmesin. Çünkü bu kişinin öyle arkadaşları var ki sizler kılmış olduğunuz namazlarınızı onların namazları karşısında, tutmuş olduğunuz oruçlarınızı onların oruçları karşısında küçümsersiniz. Fakat bunlar okun hedefini delip dışarı çıkması gibi dinden çıkacaklardır."

Evet, işte bu Hurkus b. Züheyr Zülhuveysire Haricîlerin dedesidir, liderleridir. İşte ayet-i kerimenin bu kişi hakkında nazil olduğu rivayet edilmiştir.

İbn Teymiye bu hadis-i şerife dayanarak Hariciye fırkasının İslâm dininden çıktıklarına ve kâfir olduklarına dair hüküm vermiştir. Çünkü Rasulullah (sav) bu adamın arkadaşlarının okun hedefini delip çıkması gibi dinden çıkacaklarını haber vermiştir.

Sahabelerden biri Şam şehrinde bulunuyordu. Haricîlerden bir grubun

kesilmiş kafaları getirilip Şam'daki bir mescidin kapısı önüne atıldığında o sahabe:

- **"Bu nedir?"** diye sormuştur. Orada bulunanlar: **"Bunlar Haricîlerin kafalarıdır"** demişlerdir. Bunun üzerine o sahabe:

- **"Bunlar cehennem ehlinin köpekleridir, bunlar cehennem ehlinin köpekleridir"** demiştir.

Aslında Haricîler bütün müslümanlara nazaran en çok ibadet eden ve en çok cesaretli olan kişilerdi. Arapların en kahramanları ve en çok ibadet edenleri idi. Bunlardan biri olan Ebu Hamza eş-Şari Mekke halkına irad ettiği bir hutbesinde şunları söylemiştir:

"Ey Mekke ahalisi! Siz beni arkadaşlarımla ayıplıyorsunuz. Onların çok genç olduklarını sanıyorsunuz. Rasulullah'ın sahabeleri de gençler değil miydi? Evet,

vallahi bunlar gençtir ama, gençliklerinde yaşlı insanlar gibidirler. Gözlerini şer olan şeylere kaparlar, batıldan ayaklarını uzaklaştırırlar. Bunlar çokça ibadet yaptıklarından renkleri soluktur, vücutları bitkindir. Geceleri seher vaktine kadar uyumamaktan renkleri muz rengine dönüşmüş soluk kimselerdir. Allah onlara gecenin ortasında nazar eylediğinde onların bellerinin Kur'ân üzerine eğik olduğunu görmektedir. Onlar Kur'an'ı okurken cennet anlatılan her ayete geldiklerinde sevinçlerinden ağlarlar, cehennemi anlatan her âyete geldiklerinde ise cehennemin uğultusunu kulakları ile duyuyormuşçasına hıçkıra hıçkıra ağlarlar. Onların aşırı çabalan yorgun ve bitkin oluşları ardardadır, kesilmemektedir"

Kafası kesildikten sonra kuşların gözünü oyup

Gagaları arasına aldıkları nice gözler var ki

O gözlerin sahibi gecenin yarısında Allah

Korkusundan ağlıyordu. O gagadaki gözden yaş döküyordu.

Görüldüğü gibi Ebu Hamza Hariciler'i çok net ve dakik bir şekilde vasıflandırıyor. Hariciye fırkasına mensub olan insanlar gerçekten kahraman insanlardı. Mesela Gazale ismindeki bir kadın Hariciler'den 300 kişi ile birlikte Küfe şehrini işgal etmiştir. Oranın valisi olan meşhur Haccac-ı Zalim elli veya yetmiş bine yakın olan askeri ile birlikte orayı bırakıp kaçmıştır. Bu mesele hakkında bir şair Haccac'a şunları söylüyor:

Bana karşı aslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun,

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi. (aklın kaçıp gitmekteydi)

Evet, Haricîler bu kadar samimi ve kahraman insanlardı, fakat Subhanallah! Tek başına ihlâs yetmiyor. Hiçbir kimse Haricîlerin samimi olduklarına şüphe etmez. Ancak yine hiçbir kimse Haricîlerin saptıklarına da şüphe etmez. Öyleyse yalnız samimiyet yetmiyor. Samimiyetle birlikte ilim ve istikamet gerekiyor. Bu sebeple insan cehaletinden ötürü samimi olduğu halde bu dine zarar verebilir. Örneğin şu anda Afgan cihadı hakkında şüphe uyandıranlar gibi. Bunlar bu dine zarar verdiklerini bilmiyorlar. Müslümanlara eza verdiklerini bilmiyorlar. Ve bunlar samimi kimseler. Hiç kimse -Allahu Alem- bunların

samimiyetinden ve sadâkatinden şüphe etmez.

İşle bu sebeple Hz. Ali (ra) Haricîlerin ateşi ile kıvrandığında: **"Belimi iki adam kırdı. Cahil âbid ve fâsık âlim."** Bu iki türden olan insanlar, İslâm'a büyük darbeler indirmekledirler. Cahil ve âbid olan insanlar hikâye olarak anlatılan şu ayıya benzerler: Bir kişi eğittiği ayıyı, yüzüne gelen sinekleri kovmaya alıştırmış. Bir gün bir ağacın altında uyumuş. Ayı sinekleri kovdukça sinekler tekrar geri dönmüş. Ayı hiddetlenmiş, büyük bir kayayı alarak sahibinin yüzünde bulunan sineğe vurmuş. Böylece sineği öldüreyim derken hem sineği hem de sahibini halletmiş (!)

Maalesef Hariciler İslâm'a giren ilk genç Hz. Ali'yi öldürmekle Allah'a yaklaştıklarını zannetmişlerdir. Hz. Ali'ye indirilen bu darbe bedbaht birinin darbesi idi. O, bu darbesi ile Allah'ın rızasını gözetiyordu (!) Bu bedbaht

Abdurrahman bin Mülcem'di. Rasulullah (sav) bunu şaki (bedbaht, isyankâr) diye vasıflandırmıştı. Sahih bir hadiste Peygamber efendimiz Hz. Ali'ye şöyle buyurmuştur: **"İnsanların en şakisi (en bedbaht ve isyankârı), iki kimsedir. Onlardan birincisi (Hz. Salih'in (as) mucize olarak getirdiği deveyi kesen ve Semud kavminden olan) Uheymir-i Semud ismindeki kişidir. Diğeri ise senin şurana vuracak kimsedir. Şuran kanayacaktır."** Evet, Hz. Ali'ye bu öldürücü darbeyi indiren bedbaht biri idi, şaki idi. Ne yazık ki Haricî mezhebine mensup olanlardan biri, bu kişi Hz. Ali'yi öldürdükten sonra onu överek şu şiiri söylemişti:

Ey kahramandan gelen darbe,

O bu darbe ile sadece arşın sahibi olan Allah'ın

Rızasına erişmek istiyordu.

Görüldüğü gibi bu adamların akılları bu kadar. Acayip bir samimiyet, fakat dinî esaslardan uzaklaşma. O derece uzaklaşma ki Müslümanları öldürmeyi helâl sayına ve ehl-i kitap olan yahudi ve hristiyanları öldürmeyi haram sayma. Bu hususta Vâsıl bin Ala diyor ki: "Ben bir topluluk ile beraberdim. Hariciler'den bir grupla karşılaştık. Biz evde iken onları görünce arkadaşlarıma dedim ki, siz onlara herhangi bir cevap vermeyin, onlara ben cevap vereceğim. Biz onlara yaklaşınca dediler ki:

Siz kimsiniz? Dedim ki:

Biz ehl-i kitaptan bir topluluğuz. Dediler ki:

Haydi, yolunuza devam edin.

Ve bizi bıraktılar. Ben de onlara dedim ki, Hayır Kur'ân diyor ki: **"Müşriklerden biri sana sığınırsa onu emniyet altına al ki,**

Allah' in kelâmını dinlesinler, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır..." (Tevbe, 6) Biz Allah'ın kelâmını işitmeye geldik. Bunun üzerine Hariciler: **"Peki gelin, Kur'ân'ı dinleyin" dediler. Ve onları güven içinde olacakları yere götürdüler."**

Görüldüğü gibi ne kadar acaip bir düşünce tarzı, ne garip bir mantık.

Haricîler Ebu Hanife'nin bulunduğu mescide onu öldürme isteğiyle kaç defa geldiler? Ebu Hanife onların elinden her defasında kurtuluyordu. Çünkü o büyük bir ikna kabiliyetine sahipti. Yine bir defasında Haricîler yalın kılıçları ellerinde olduğu halde Ebu Hanife'nin mescidine geldiler. Zaten onların kılıçları devamlı yalındı, hiçbir zaman kınlarına sokmazlardı. Ebu Hanife'ye:

- **"Kapıda bir kadın var, zinadan hamile idi ve doğum yaparken öldü. Şimdi bu**

kadın kâfir midir yoksa müslüman mıdır?" dediler. Ebu Hanife:

- **"Kılıçlarınızı biraz, kaldırın da size biraz cevap verebileyim,"** dedi. Bunun üzerine;

- **"Peki, kılıçlarımızı işte uzaklaştırdık"** dediler (Haricîler büyük günah işleyeni kâfir sayarlar) Ebu Hanife onlara:

- **"O kadın hristiyan mıdır?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır,"** dediler. Ebu Hanife:

- **"O kadın mecusi midir?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır"** dediler. Ebu Hanife:

- **"O halde o kadın yahudidir?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır"** dediler. Ebu Hanife:

- **"Öyleyse o kadın hangi dindendir?"** dedi. Haricîler bunun üzerine;

- **"O müslümandır"** dediler. Bunun üzerine Ebu Hanife:

- **"Siz kendi sorunuza kendiniz fetva verdiniz. Artık benden onun hükmünü niye soruyorsunuz?"** dedi. Böylece Ebu Hanife harika cevabı ve dâhi zekâsı ile onların elinden kurtuldu.

Evet, Haricîler İslâm âlemini çok yordular. Müslümanların halifesini devamlı rahatsız, ettiler. Mesela Hz. Ali (ra) Cuma günleri hutbe okurken onun karşısına dikiliyor ve şu ayeti okuyorlardı: **"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."** (Maide, 44)

Hz. Ali ise şunu söylüyordu: **"Haricîler tahkim ayetini tekrarlamaya başladılar. Yani Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir ayetini okumaya başladılar"** diye cevap veriyordu. Hz. Ali onlara şöyle diyordu: **"Siz bize savaşı başlatmadıkça biz size karşı savaşmayacağız ve sizlerin mescidlerimize gelmenize engel olmayacağız."** Ne yazık ki

Haricîler Müslümanlara savaş açmayı başlattılar, bunun üzerine de Hz. Ali onlara karşı meşhur Nehrivan savaşını yaptı. Hz. Ali'ye Haricîler kâfir mi diye sorduklarında o şu cevabı vermişti:

- "Onlar küfürden kaçtılar."

- "Peki onlar münafık mı?" diye sorulunca:

- "Münafıklar Allah'ı çok az zikrederler. Bunlar ise gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiriyorlar" cevabını verdi. Hz.Ali'ye:

- "O halde bunlar kimler?" diye sorulunca Hz. Ali:

- "Bunlar bizim kardeşlerimizdir, fakat bize karşı isyan bayrağını çekmişlerdir" cevabını vermiştir.

Biz de Afgan cihadı aleyhine burada, şurada propaganda yapan bir kısım ateşli gençlere diyoruz ki, onlar da bizim kardeşlerimiz fakat bize karşı isyan

etmişlerdir. Tabii ki biz onları Haricîlere benzetmiyoruz. Fakat takınılan tavır ve gelinilen konum aynı: Samimiyetle Müslümanlara eziyet etme. Bir şair şöyle demiştir:

Hiçbir mesele hakkında aşırı gitme, insaflı ol.

Zira insaflı olmanın iki aşırı ucu da kınanmıştır.

Gerçek şu ki kardeşler, bazen insanlar meseleleri karıştırıyorlar. Özellikle cahil olurlarsa. Cahiliyet batağına gömülürlerse iyice de iş zorlaşıyor. Sertliğini kâfirlere karşı değil, İslâm'a kullanıyorlar. Böylece seni yoruyorlar.

Daha önce de anlatmıştım. Ben Mısır'da iken Tekfir ve Hicre cemaati bizi çok yormuşlardı. Hatta sevdiğim bir Ürdün'lü kardeşim Kahire'de yanıma gidip geliyordu. Ben onun dine bağlılığı ve samimiyetine

gıpta ediyordum. Bu kardeş Hicre ve Tekfir'in lideri Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) ile irtibata geçti. Yine bir gün bu Ürdün'lü kardeş yanıma geldi. Namaz kılarken ben imam oluyordum. Baktım ki o özür diliyor, namazları birleştirerek kılıyor gibi beyanatlarda bulunuyor. Bunlardan anladım ki arkamda namaz kılmak istemiyor ve ona dedim ki:

- "Öyle hissediyorum ki sen benim arkamda namaz kılmak istemiyorsun." O da dedi ki:

- "Açık konuşmamı istiyor musun?" Ben de:

- "Gayet tabii!" dedim. O da:

- "Vakıa ben seni kâfir sayıyorum" dedi. Aramızdaki samimiyet çok sıkı. Ne yazık ki bu genç Mustafa Şükrü ile oturup kalkmasından sonra artık bizi İslâm'ın çerçevesinden çıkardı. Dedim ki:

- "Peki neden?" Dedi ki:

- "Sen Müslüman Kardeşler'in lideri Hudeybi'yi tekfir ediyor musun, yoksa etmiyor musun?" Dedim ki:

- "Ben onu nasıl tekfir edeyim?" Dedi ki:

- "Hudeybi kâfirdir." Dedim ki:

- "Niçin?" Dedi ki:

- "Çünkü ona Abdunnasır'ın ne olduğu soruldu, o da Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemedi. Abdunnasır'ın kâfir olduğu belli. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."

Bu müslümanlar hapishanede iken Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona: **"Abdunnasır kâfir mi yoksa değil mi?"** diye sormuşlar o da onlara cevap vermek istememiş ve demiş ki: **"Şu anda kâfir olduğunu söylesek bize ne sağlayacak ki? Ne istifade edeceğiz ki?"** Bunun üzerine onlar Hudeybi'yi tekfir etmişler, onun arkasında namaz kılmamaya başlamışlar ve

şu karara varmışlar: **"Bundan sonra kim Hudeybi'yi sever veya ona tabi olur yahut onun cemaati olan Müslüman Kardeşler cemaatine katılacak olursa o İslâm'dan çıkmıştır. Çünkü o kâfire kâfir dememiştir. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."** Böylece bunlar toplumda bulunan bütün Müslümanları kâfir kabul etmişlerdir.

Ben bu yanıma gelen Ürdün'lü kardeşe dedim ki:

"Peki, namaz kılmayan bir insan kâfir midir, yoksa kâfir değil midir?" Dedi ki:

"Kâfirdir." Ben de dedim ki:

"Bu mesele hakkında İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Şafii ihtilaf etmişlerdir. Şafii, namaz kılmayanın kâfir olmadığını, İmam Ahmed ise kâfir olduğunu söylemiştir. Şimdi ne diyorsun? Biz Şafii'yi tekfir mi delim?" Bunun üzerine bana şu cevabı verdi:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben orada hazır bulunsaydım, İmam Şafii ile tartışsaydım ve İmam Şafii de ikna olmamış olsaydı Şafii'yi tekfir ederdim."

Vallahi Peygamber Efendimiz'in de ganimetlerin dağıtıldığında adaletli davranmadın diyen insanı beyan ederken açıkladığı gibi bu insanlar o derece ibadetlere düşkünler ki bizden birimiz onların namazları karşısında namazımızı, oruçları karşısında orucumuzu küçümseriz. Çünkü onlar gündüzleri sâim (oruçlu) geceleri kâim (namaz kılan)dirler. Devamlı sünnete uymaya çalışırlar. Bununla beraber yalın bir samimiyet yetmemiştir. Bu neticelere varmışlardır.

İşin garibi Ürdün'lü bu kardeşimize Mustafa Şükrü davasından dolayı on beş sene hapis cezası verildi. Bugün bu kardeşimiz hâlâ Kahire'deki Kanatır el-Hayriye Hapishanesi'nde bulunmaktadır.

Onu ziyaret eden bazı arkadaşları onu da tekfir etmeye kalkmışlar. Anlaşılıyor ki hapishanede bulunan bu zata bazı sorular sormuşlar, o da cevap vermede tereddüt etmiş. Bunun üzerine cemaat onu da hesaptan çıkarmış ve müslüman saymaz olmuşlar. Görüldüğü gibi sadece samimiyet yetmiyor. Âlimlere sorup öğrenmek gerekiyor. Bu sebeple yüce Mevlâ bir ayetinde şöyle buyurmuştur:**"... Eğer bilmiyorsanız zikir (ilmi) ehline sorun."** (Nahl, 43) Samimiyet ve gayret yalnız olarak yeterli değildir. İstikamet gerekir ve istikamet de ilme bina edilmiş olmalıdır. Müslümanlara dokunan musibetlerin birçoğu yarı bilgili kimselerden kaynaklanmaktadır. Güzeli güzel görmüyor, çirkini kendisi bilmiyor! Hiçbir âlimden sormuyor. Ona şu kimse şöyle diyor, dediğimizde cevabı hazır; o tağutun yandaşlarından, falan âlim şöyle diyor dediğimizde o tağutun ayakları

altında yaşamaktadır, demekte ve hiç kimseyi beğenmemektedir. Peki, kimden ilim alalım, falan kimse doğruya isabet ettiği gibi hata da ediyor, filan kimse masum değil öyleyse kimden soralım? Küçük bir kitap okumuştur ve tüm beşeriyeti o kitaba göre yargılamaktadır. Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) birkaç kitapçıklar yazmış ve onları **"Alâmetler"** diye isimlendirmişti. Gençler bu kitapçıklardan naklediyorlar ve tüm insanları onlara göre yargılıyorlardı. Onlardan biri bana şöyle diyordu:

"Benim hiç aklım almıyor. Rasulullah Peygamber olduğu halde insanlar nasıl onu takdir edemeyip ona eziyet edebiliyorlardı?" Ben de ona dedim ki:

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Bugün aziz ve celil olan Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak için cihad eden insanların önderlerine dil uzatanlar Rasulullah'a eziyet

eden bu insanlardan çok da farklı değillerdir. Çünkü bazen insanlar hakkı batıla karıştırırlar. Hz. Ali (ra)'ın bu tür insanlardan birine nasihat ederek şunları söylediği gibi, bu insanlar meseleleri karıştıran insanlardır. Hz.Ali demiştir ki: **"Ey filan, sen şaşırmışsın. Evvela hakkı öğren ki kimlerin haklı olduğunu anlayabilesin. Çünkü insanlar hak ölçüsü ile tanınırlar. Hak, insanlarla tanınmaz."**

Bütün bunlardan dolayı niyetinde saf olan bu samimi insanlar için hidayete ulaşmalarına dair Allah'a dua etmemiz gerekir. Fakat şüphe etmediğimiz bir şey var ki bunlar İslâm'a ve cihada eziyet ediyorlar, onu öldürmeye çalışıyorlar. Bu hallerinden asla şüphe etmiyoruz ve bunlar hakkında Rabbimizin beyan ettiği şu ayeti okuyoruz:

"Rabbimiz bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet!. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (Araf, 89)

Ey Allah'ım bize ve onlara hidayet et! Ey Allah'ım bize hakkı hak olarak göster ve bize ona uymayı nasib et! Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmayı nasib et. Devamlı olarak böyle dua etmemiz şarttır. Çünkü insanlar ihtilaf etmektedirler. Rasulullah (sav) geceleri şöyle dua ediyordu: "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi olan Allah'ım! Göklerin ve yerin yaratıcısı! Görüneni ve görünmeyeni bilen, ihtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin. Haktan ihtilaf edilen şeylerde izninle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sırat-ı müstakime ulaştırırsın."

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar" (Tevbe, 58) Evet, bu insanlar her şeyi madde ile ölçerler. Bir şey alınca razı olurlar, elde edemeyince

hiddetlenirler. Peygamber Efendimiz bu gibi insanlar hakkında şöyle buyuruyor: **"Dinara kul olanın burnu yere sürülsün. Dirheme kul olanın burnu yere sürülsün. Kumaşa kul olanın burnu yere sürülsün. Baş aşağı dikilsin. Kendisine bir şey verildiğinde razı olur, sevinir. Verilmediğinde ise hiddetlenir, kızar. Bunun burnu yere sürülsün, baş aşağı dikilsin. Ayağına bir diken battığında ise onu çıkarmaktan dahi acizdir. Ne mutludur o kula ki atının yularından tutmuş, Allah yolunda cihad etmektedir. Saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ordunun başına koysan vazifesini ifa eder, arkasına koysan görevini yapar. Bir kimse hakkında şefaatçi olmaya koysa aracılığına itibar edilmez."** (Buharı, Cihad, hah, 70; İbn Mace, Zühd, 80)

Evet, bu gibi insanlar paranın kuludur, elbisenin kuludur, eşyanın kuludur. Arabaların, madalyaların kulesidir. Bakarsın

ki göğüslerine bir parça kızıl veya yeşil bez takmışlar. Filan şeyin madalyası imiş. Adeta onu ilâhlaştırırlar. Bu gibi insanlar tağutların kendilerine tebessüm etmeleri pahasına yaşarlar. Bir tağutun kendilerine soğuk bir gülme ile tebessüm etmesi için onlarca hatta yüzlerce Müslüman'ı feda etmeye hazırdırlar. Evet, yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi ganimetten kendilerine pay verilmezse bir de bakarsın ki öfkelenirler. Fakat aziz ve celil olan Allah bu tağutlara itaat edenleri ve tağutları birbirlerine düşürerek Müslümanların haklarını onlardan alır ve onları cezalandırmış olur. Bakınız Mısır'da İslâmî harekete darbe indiren Müslümanlara çeşitli işkenceler yapan, Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergani ve benzeri kişileri idam eden işkenceci ve cellâtların akıbeti ne oldu? Tek bir günde Abdunnasır onların hepsini toplayıp hapishaneye tıktı.

Mesela Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amir, İstihbarat Başkam Şemsi Bedran, İçişleri Bakanı Salah Nasır, Sıdkı Mahmud, işkenceci Hamza Besyuni ve benzerlerini 1967 yılındaki İsrail ile savaşta mağlubiyet neticesinde hainler olarak itham edip hepsini bir günde hapishaneye tıktı ve bunları savaşta mağlup olmaya sebepler gösterdi.

Şemsi Bedran diye adlandırılan kişi Müslüman Kardeşler'e işkence için çeşitli metodlar icad ediyordu. Mesela, Hacı Zeynep el-Gazali'ye 6800 kamçı vurdurmuştu. Bu zat bizzat işkence yaptığı hapishanelere kendisi hapsedildi. Bu defa orada bulunan Müslüman Kardeşler'in tümü tekbirler getirerek Allahuekber, Şemsi Bedran Askerî Hapishane'ye giriyor diye haykırmaya başladılar.

Subhanallah! Hak yerini nasıl buluyor. Şemsi Bedran hapishaneye girdiğinde

adeta hapishane inliyordu. O, kendi kendine şöyle diyordu: "Ey Seyyid Kutub! Allah sana rahmet eylesin. Belki de seni hapsettiğimiz hücre şu an benim girdiğim hücredir." Şemsi Bedran 15 sene hapiste yattı. Peki Genelkurmay Başkanı Mareşal Ahdulhakim Âmir ne oldu? Abdunnasır dedi ki: "Ben ona bir fincan zehirli kahve verdim ve önümde öldü." Kaldı ki Abdulhakim Âmir onun eniştesi idi. Abdunnasır onu ordu komutanı yapmıştı. Fakat bir anda her şey değişti. Çünkü kalpler Abdunnasır'in elinde değil, görülmeyenleri de bilen Allah'ın elinde idi. Abdunnasır'ı Abdülhakim'e kızdırdı, ona musallat etti ve böylece Allah bir zalimin intikamını diğer bir zalimin eli ile aldı. Sonra da hepsinden intikam aldı. Abdunnasır bu sağ kalanların tümünü hapse tıkadı.

Ben bir İngiliz romanı okumuştum. Romanın kahramanı Feldof Voldi isminde

biriydi. Voldi İngiltere Kralı II. Henri'nin kardinali idi. Kral, hanımı Kraliçe Enboli'yi boşayıp II. Katerina ile evlenmek istedi. Kardinale dedi ki:

"Sen bana hazır fetvalar torbasından bir fetva bul gel." Kardinal de dedi ki:

"Böyle bir fetva yoktur." Kral ona:

"İyice bak. Sağdan soldan bul. Hiçbir çıkış yolu yok mu? Hiç bir kural yok mu?" dedi. Kardinal ona:

"Bizim dinimiz boşanmayı ve ikinci kez evlenmeyi yasaklamıştır" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi kral evlenmek niyetinde. Din varmış veya yokmuş onu pek alâkadar etmiyor. O tek kelime ile evlenmek istiyor. Fakat kardinalin dayanağı da Papa'dan aldığı güçtür. Çünkü papa kızacak olursa Kral II. Henri iktidardan düşer. O dönemde krallar karların üzerinde bile yalın ayak olarak Papa'nın önüne gitmek ve

Papa'mn yaşadığı kalenin önünde üç gün secde etmek mecburiyetinde idiler. Böylece Papa onları affeder ve iktidarlarına gönderirdi.

Kral II. Henri şunu düşündü; eğer biz Kardinal Voldi'ye dokunacak olursak Papa bizi iktidardan mahrum eder. O halde en güzel şey bizim kilisemizin ayrıldığını ilan edelim. II. Henri İngiliz kilisesini Papalık'tan ayırdığını ilan etti ve bizim, yeni bir dinimiz var, bu da Anglikan kilisesi mezhebidir. (Yani İngilizlere özgün yenı bir kilise sistemi ve mezhebidir). Böylece bu kilise Papalık'tan ayrıldı. Fakat Kral II. Henri Papalık'tan ayrıldıktan sonra Kardinal Voldi ile hesaplaşmaya döndü, çünkü o Voldi ile Papa'nın arasındaki ilişkiyi koparmıştı. II. Henri, kardinali bütün vazifelerini elinden alıp onu kovdu. Voldi, II. Henri tarafından kovulduğu sırada beni etkileyen şu sözleri söylemiştir: "Şayet ben Rabbime krala

hizmet ettiğimin yarısı kadar hizmet etmiş olsaydım O beni bu yaşta düşmanlarımı sevindirecek bir hale düşürmezdi." Ayet-i kerimede: **"Keşke onlar Allah' in ve Rasulu nün kendilerine verdiğine razı olsalardı..."** buyurulmaktadır. Allah'a karşı kul bu şekilde edepli olmalıdır. Allah'ın verdiği ile yetinmelidir.

Sadakaların Paylaşımı

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60) Aziz ve celil olan şanı yüce Allah sadakaların paylaştırılması hususunda Allah Rasulu (sav)'i ayıplayan kimselere reddiye verdikten sonra, sadakaların kimler için olacağını beyan ediyor. Kur'ân ve Sünnette

sadaka lafzı mücerret olarak zikredildiği takdirde zekât manasına gelir. Bu âyet-i kerimede de sadaka kelimesi herhangi bir kayıt ve şart olmadan mutlak bir şekilde zikredildiğinden bundan maksat zekâttır. İzzet ve celal sahibi olan Allah, zekâtın sekiz sınıfa verileceğini bildirmiştir. Âlimler bu âyet-i kerimede kendilerine zekât verileceği zikredilen sekiz sınıfın her birine ayrı ayrı mı zekât verilmesi gerekir yoksa bunların herhangi birine vermekle zekât borcu ödenmiş olur mu? Sorularına cevap bulmak hususunda şu iki görüşü zikretmişlerdir:

a. İmam Şafii, âyet-i kerimenin üslubunu göz önünde bulundurarak bir müslümanın zekâtım bu sekiz sınıfın tümüne vermesi gerektiği içtihadına varmıştır.

b. İmam Malik ve Ebu Hanife'ye göre ise zekât verme ile yükümlü olan insan zekâtım âyette zikredilen sınıflardan yalnızca birine verebilir. Böylece zekâtını

ödemiş olur, ancak bu sınıfların dışındaki herhangi bir insana veremez.

İmam Malik şöyle diyor: **"Bu hususta icma vardır. Zekâtın tamamını fakirlerden veya zekâtı toplamakla görevli olanlardan ya da kalpleri ısındırılacak olanlardan veya kölelerden veya mücahitlerden birine vermek caizdir."**

Kurtubi: "İmam Malik, bu konuda icma olduğunu iddia etmiştir" demiştir. Bana göre burada icmadan kasıt sahabelerin icma etmiş olmasıdır. Çünkü sahabeler arasında bu konuda ihtilaf olduğu bilinmemektedir. Bunu İmam Malik'in Mıvatta adlı hadis kitabının şerhi olan Temhit adlı kitabın yazarı Ebu Ömer ibn Abdu'l-Berr bizlere nakletmektedir.

İbnü'l-Arabî şöyle demektedir: "Onlarla bizim aramızda ölçü kıldığımız meselede zekâtın sekiz sınıfa verildiğini farz etsek dahi

her sınıfın tamamını kapsaması farz değildir. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamını kuşatması da farz değildir. Yani fakirlere zekât verdiğimizi farz edersek, fakirlerin tamamına vermeye gücümüz yeter mi? Fakirlerin bir kısmına, miskinlerin bir kısmına, zekâtla görevli olanlardan bir kısmına verebiliriz. Fakirlerin tamamına, miskinlerin tamamına, zekâtla görevli olanların tamamına vermeye güç yetiremeyiz. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamına verilmesi de güç yetirilemez. Bu sebeple onların hepsine zekâtı paylaştırmak vacip değildir.

Vakıa Maliki ve Hanefi mezhebinin görüşleri bu mesele hakkında tercihe şayandır. Özellikle devletin zekât toplamadığı bölgelerde bu görüşün tercihe sayen olduğu daha barizdir. Zira bin dirhem zekât verecek bir kişiye bu zekâtını ayette zikredilen sekiz sınıfa bölüştürmesi gerektiğini nasıl söyleyebiliriz? Vakıa bu adamın bütün

bu sınıflan teker teker arayıp bulup tesbit ederek zekâtını orantılı bir şekilde onlara paylaştırması pek zor bir iştir. Hâlbuki yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer sadakaları açıktan verirseniz bu, iyidir; ancak onu gizleyip de fakirlere verirseniz sizin için bu daha hayırlıdır. Allah bununla günahlarınızdan bir kısmını örter. Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdar olandır." (Bakara, 271)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimede sadece bir sınıf zikredilmiştir. Bu da fakirler sınıfıdır. Allah Rasulü (sav) de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: **"Ben zenginlerinizden zekâtı alıp onu fakirlerinize vermekle emrolundum."** (Bkz. Buhari, Kitab Zekat, bab: 63)

Görüldüğü gibi hadis-i şerifte de Peygamber Efendimiz kendilerine zekât verilenlerden sadece bir sınıfı zikretmiştir.

Kurtubî yukarıda zikredilen âyet ve hadisi göz önünde bulundurarak şunu söylemiştir: "İşte bunlar zekâtı sekiz sınıftan sadece birine vermenin caiz olduğuna dair Kitap ve Sünnetten naslardır. Nitekim Hz. Ömer, Hz. Ali, Abdullah bin Abbas ve Hüzeyfetu'l-Yeman da bu görüştedirler. Tabiînlerden de birçoğu bu görüştedir.

Hülâsa zekâtı bu sekiz sınıftan sadece bir sınıfa dahi vermek mümkündür. Kişi zekâtı ile köleleri alıp azad edebilir. Hatta bir takım insanlara vererek kalplerini İslâm'a ısındırabilir yahut da zekâtının tümünü cihad yolunda harcayabilir. Bu hususta herhangi bir zorluk yoktur. Âyet-i kerimede zekât verilecek iki sınıf zikredilirken birine fakirler, diğerine de miskinler denilmiştir. Âlimler fakirle miskin arasındaki fark hususunda farklı görüşler zikretmişlerdir:

a. Bazılarına göre fakir daha fazla muhtaç olandır.

b. Diğer bazılarına göre ise miskin daha fazla muhtaç olandır.

c. İmam Şafii'den nakledilen bir görüşe göre ise fakir ve miskin eşit seviyede muhtaç olanlardır.

Fakirin daha fazla muhtaç manasına geldiğini söyleyen âlimler bu kelimenin türetildiği kökü göz önünde bulundurmuşlardır. Çünkü fakir kelimesi omurga kemiği manasına gelen fakaratu'z-zahr ifadesinden türetilmiştir. Yani fakir demek omurga kemiği kırılmış, bu itibarla yere uzanmış hareket edemeyen kimse demektir. Diğer yandan Peygamber Efendimiz (sav) dualarında fakirlikten Allah'a sığınmış ve şöyle buyurmuşlardır: "Ey Allah'ım! Ben kâfirlikten ve fakirlikten sana sığınırım." Fakat Peygamber Efendimiz (sav) miskinlikten Allah'a sığınmamıştır. Buna mukabil o (sav); "Ey Allah'ım! Sen beni miskin olarak yaşat, miskin olarak öldür ve miskinler

zümresinde haşreyle" buyurmuşlardır. Peygamber Efendimizin (sav) bir şeyin şerrinden Allah'a sığınıp ondan daha kötü olan bir şeye düşmek istemesi mümkün değildir. Yani o fakirlikten Allah'a sığınırken ondan daha kötü sayılacak olan miskinliğe düşmek istemezdi. Bu da gösteriyor ki fakir, miskinden daha fazla muhtaç olan biridir.

Kur'ân-ı Kerim'de fakirlikle miskinliğin farklı şeyler olduğunu beyan etmiştir. Çünkü ayrı ayrı iki sınıf zikretmiştir. Lügat âlimleri de fakir ile miskinden hangisinin daha fazla muhtaç olduğu hususunda ihtilaf etmişlerdir. Bu hususta en bariz sınırları Hanefi mezhebi belirlemiştir. Hanefiler'e göre her zekât verme gücüne sahip olmayan kimse fakir sayılmaktadır. O kişi zekâttan pay alabilir. Diğer yandan zekât verme gücüne sahip olmak, ya 85 gr. altına yahut 640 gr. gümüşe veya bunlardan herhangi birine denk gelecek miktarda paraya sahip

olmaktır. Bunu tespit etmek için çarşıya giderek herhangi bir kuyumcu ve para işleri ile meşgul olanlardan sormak gerekir. Hesabı kolaydır.

Âyet-i kerimede: **"Sadakalar, ancak Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere (miskinlere)... verilir"** buyurulmaktadır. Daha önce bu âyet-i kerimeyi izah ederken anlattığımız gibi bu âyetin iniş sebebi Zülhuveysire et-Temimî isimli veya Hurkus bin Züheyr adındaki bir kişinin ganimetler dağılırken Rasulullah'a: **"Ey Muhammed, adaletli davran!"** demesi, Rasulullah'ın da ona: **"Vay haline! Şayet ben adaletli davranmazsam, kim adaletli davranır?"** diye cevap vermesidir. İşte Allah Teala bunun benzeri insanlara cevap vererek meâlen buyurmuştur ki zekâtı Muhammed taksim etmiyor, zekâtı izzet sahibi olan yüce Mevla taksim ediyor.

Zekâtın verileceği sınıflar işte şunlardır;

Yukarıda âlimlerin fakir ve miskin arasındaki fark hususunda çeşitli görüşler serdettiklerini zikretmiştik. İmam Ahmed'e göre 50 dirhem gümüşten az miktarda parası bulunan fakirdir, zekâttan pay alabilir. Diğer bir kısım âlimlere göre ise fakir, 40 dirhemden daha az parası olandır. Bu hususta Darakutni'nin hadis kitabında Abdullah ibn Mesud'dan şu hadis rivayet edilmiştir: "Kim zengin olduğu halde insanlardan dilenecek olur ise o kıyamet gününde yüzünde yara ve paralar olarak gelecektir. Denildi ki: **"Ey Allah'ın Rasulu, Kişinin zengin olması nasıldır"** Rasullah da: **"Kırk dirhemi bulunması iledir"** buyurmuştur. İmam Malik'in rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte de; **"Kimin bir okiyyesi (kırk dirhemi) veya bunun dengi bulunduğu halde dilenecek olursa o insanlardan zorla para dilenendir"** buyurulmuştur.

Hanefiler'e göre ise zekât verme gücüne sahip olamayan herkes fakirdir, daha önce de belirttiğimiz gibi zekât verme gücüne sahip olma 85 gr. altına veya 640 gr. gümüşe sahip olmakladır.

Kişi elinde bulunan serveti bunlarla ölçerek zekâtın kendisine farz olup olmadığını bilmiş olur. Detayı için fıkıh kitaplarına müracaat edilmelidir. Âyet-i kerimede: **"Sadakalar Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara... Verilir"** buyrulmaktadır. Görüldüğü gibi kendilerine zekât verilen sınıflardan biri de zekât memurlarıdır. Zekât memurları İslâm Devleti zekâtı kendisi toplayıp fakirlere dağıtması halinde bu iş için vazifelendirdiği memurlardır. Devlet, bu memurların maaşlarını toplanılan zekâtlardan verebilir. Bununla birlikte bunların maaşlarını beytülmalden vermek daha evladır. Bu

ifadeden de anlaşıldığı gibi beytülmal, zekât fonundan farklıdır. Çünkü beytülmal arazilerden alınan haraç, zimmîlerden alınan cizye ve savaşlardan elde edilen ganimetler, bir de yeraltı madenlerinden alınan paylar vb. şeyler oluşturur. Ancak ganimetler cihad yapıldığı zamanlarda elde edilir. Günümüzde ise maalesef net bir cihad hareketi görülmemektedir. Bu sebeple ganimetten de bahsedilememektedir. Fakat yüce Mevlâ İslâm ümmetine beytülmâl için başka kaynaklar nasip etmiştir. Meselâ petrol, altın, demir, fosfat, potasyum, elmas vb. yeraltı madenleri İslâm ümmetini beslemektedir. İmam Şafii'ye göre zekâttan, onu toplamak için çalışan memurlara maaş olarak zekâtın tümünün ancak sekizde biri verilebilir. Çünkü Allah Teala kendilerine zekât verilecek sınıfları sekiz kısma ayırmış, memurları da bunlardan bir sınıf olarak

saymıştır. O halde onların payı zekâtın sekizde biridir. O kadar maaş verilebilir.

Fakat mesele incelendiğinde bunu dakik bir şekilde hesaplamak pek zordur. Meselâ bir insan sekiz milyon riyal toplamış ise şimdi buna aylık maaş olarak bir milyon mu verilecektir? Bu meseleyi vuzuha kavuşturmak için âlimler demişlerdir ki; zekât memuruna verilecek maaş onun ihtiyaçlarını giderecek ve kendisiyle yetinilebilecek miktardır. Kişinin kendisine yetebileceği kadar miktardan maksat oturabileceği bir ev, bineceği bir binek ve hayat ortağı olacağı bir eştir. İslâm'da kişiye yetecek maaş işte budur. Ancak bineceğin en lükslerden olması elbetteki gerekmemektedir. Kişi Mercedes almaya kalkışmamalıdır. Kendini taşıyacak bir araba yeterlidir. Çünkü motorlu araçlar keşfedilmeden önce insanlara binek olarak bir katır veya bir merkep yahut bir at satın

alınıyordu. Şu an biz kalkar da Mercedes satın alırsak zekâtın tümünü tezden bitirmiş oluruz. Hülasa zekât memurları zekâttan maaş olarak kendilerine yetecek kadar alabilirler, israfa ve cimriliğe mahal bırakılmamalıdır.

Nitekim Hz. Ömer (ra) ve diğer râşid halifeler böyle yapmışlardır. Hz. Ömer diyor ki: "Kim bizim işimizde çalışacak olursa biz ona binek, mesken ve yemek temin etmek mecburiyetindeyiz." Hz. Ömer, Ammar bin Yasir'e, koruyucularına, aile efradına ve kâtiplerine günlük yiyecek olarak yarım koyun tahsis etmişti.

Hz. Ömer (ra) hilâfet merkezine de her gün yarım koyun tahsis etmişti. Ancak zekât toplamakla görevli olan memur Haşimoğulları'ndan olur ise bu kimseye zekât malından verilir mi? Çünkü zekât Allah Rasulü (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir. Çünkü onlar İslâm ümmetinin

eşrafındandırlar. İslâm ümmetinin eşrafından olan evlâd-ı Rasulleri, insanların döküntülerini almaktan müstağni kılar, onları yüceltiriz. Allah Rasulü (sav)'in de belirttiği gibi zekât insanların kirleridir. Bu sebeple Peygamberimizin soyundan gelenleri, insanların döküntülerini yemekten tenzih eder, onları yüceltiriz. İşte bu bakımdan zekât almak Peygamberimize de, Peygamberimizin soyundan gelenlere de helâl değildir. Peygamberin soyundan gelen insanların maaşları ganimetlerdir. Bunlar zekâtlara benzememektedir. Çünkü ganimetler kılıç zoru ile izzet ve şerefle elde edilen mallardır. Bu yüzden yüce Allah Rasullullah'ı ve onun akrabalarını, insanların mallarının kiri olan zekâtla değil de insanların izzet ve şerefle aldıkları ganimetlerle rızıklandırmıştır. Bütün peygamberlerin kazançları da budur. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"(Savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir." (Enfal, 41)

Akrabalar (Zevi'l-Kurbâ) Kimdir?

Ayet-i kerimede zikredilen akrabalardan kasıt Allah Rasulü (sav)'in akrabalarıdır. Bunlara ganimetlerin beşte birinin beşte biri verilir. Çünkü yüce Allah: **"Biliniz ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulü'ne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir"** buyurmuştur. Ayet-i kerimede ganimetin beşte birinin altı sınıfa taksim edileceği belirtilmiştir. Bu altı sınıftan biri olarak da Allah Teala zikredilmiştir. Allah Teala'ya verilecek de Rasulullah'a verileceğinden ganimetin beşte biri altıya değil de beşe taksim edilecektir. Âyet-i kerimede Allah Teala'nın öncelikle zikredilmesi sadece teberrükendir. Bu

sebeple Allah'ın payı ile Rasulullah'ın payı aynı şeydir. Hülâsa Rasulullah'ın akrabalarına savaşta alman ganimetin tümünün beşte birinin beşte biri yani yirmi beşte biri verilir ki, bu miktar yüzde dört eder. Tabii ki bu miktar Rasulullah'ın akrabaları için yeterlidir. Halta ihtiyaçlarından da fazladır. Çünkü bir gün Moskova'yı inşallah fethettiğimiz zaman merkez bankasındaki milyarları ganimet olarak alacağız. Örneğin 4 milyar ganimet alsak evlâd-ı Rasul'e ayrılacak pay ne kadardır? Onlara ayrılacak pay 160 milyondur. Buna ayrıca evler, dükkânlar, eşyalar da eklenir. Araziler ise genellikle paylaştırılmayıp İslâm devletine bırakılır.

Demek ki Allah Rasulü'nün soyundan gelenlere ganimetten verilecek miktar, toplam ganimetin beşte biridir. Ayrıca fey'den de onlara pay verilir. Fey; cizye ve haraçlardan oluşur. Yani inşallah Moskova'yı

fethettiğimiz zaman arazileri ekip ürünün yarısını haraç vermesi şartıyla Gorbaçov'a bırakabiliriz. Farzedin ki, inşallah Moskova'yı fethettik, o zamana kadar belki de Gorbaçov çoktan ölmüş olur. Çünkü Afgan cihadı başladığından beri Gorbaçov'dan önce üç Rus lideri öldü. Bunlar Brejnev, Andropov, Grenikov'dur. Gorbaçov dördüncüsü. Bu yaz sonunda inşallah o da ölür. Farz edelim ki, Gorbaçov ölmedi ve onu Moskova'yı fethettiğimizde esir aldık. Gorbaçov hakkında iki şeyden birini yapmakta serbestiz. Ya onu zımmîleştiririz, yani kendisinden cizye ve sahip olduğu arazisinden haraç alarak hayatını serbest bırakırız veya onu köle yapar bir mücahide hizmetçi olarak veririz. Mücahidin ayakkabısını taşır, pazardan eşyalarım alır getirir, mücahidin arabasını yıkar, temizler, kısacası köle olarak mücahidin yanında yaşar. Vallahi, kardeşlerim bu anlattıklarım

Allah'a zor gelen şeyler değildir. Allah her şeye galiptir. Buna gücü yeter. Bunu garipsemeyiniz. Güç ve kudret sahibi olan Allah'a bu zor bir şey değildir. Bu hususta size asr-ı saadetten örnek vereyim:

Hicret esnasında Allah Rasulü (sav)'i takip eden ve atının ön ayakları kuma saplanan Süraka bin Malik bin Cuş'am elini kaldırır ve Allah Rasulü'ne:

"Ey Muhammed bana eman ver!" diye seslenir. Allah Rasulü (sav) de ona:

"Gel ey Süraka! Ne istiyorsun?" der. Süraka bin Malik:

"Bana, seni öldürmem için 200 deve verdiler," der. Süraka bin Malik, Araplar'ın meşhur cengâverlerindendi. (Bu anlattıklarıma gülen mücahid senin cihada devam etmen gerekir ki Gorbaçov'un malını ganimet olarak alabilesin. Şayet geri

dönecek olursan Gorbaçov'un ayakkabısını bile alamazsın)

- Allah Rasulü (sav), Süraka'ya:

"İran Şahı Kisra'nın iki bileziği sana verilse nasıl olur?" dedi. Süraka bin Malik:

"Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın mı?" diye sordu. Rasulullah(sav):

"Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın!" cevabını verdi. Süraka kendi kendine düşünmeye başladı: **"Bu adam ne söylüyor? Şimdi ben Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın o iki bileziklerini mi alabileceğim?"** Fakat sonunda Rasulullah'ın vaadi tahakkuk etti. Rasulullah bu sözünü Hicret'in birinci yılında daha doğrusu Hicret yolunda iken söylemişti. Hicret'in 22. yılında ise İran İmparatorluğu'na karşı yürütülen Nihavent Savaşı oldu. Burada İran Şahı yenildi ve köşkü, sarayı ganimet oldu. İki bileziği orada buldular. Belki de bu bilezikler olayı

Nihavent Savaşı'ndan daha önce yapılan, yani Hicret'in 15. yılında yapılan Kadisiye Savaşı'nda gerçekleşti.

Rivayet edildiğine göre bu iki bileziği tabiînin en seçkinlerinden olan Amr bin Abdülkays alıp getirmiştir. Amr, tanınmaması için yüzüne yaşmak çekmiş ve bu iki bileziği ganimet mallarının içine koymuştur. Ganimetleri toplayan zat:

"Adın ne?" diye sormuş, Amr bin Abdülkays:

"Ben ismimi söylemiyorum ki adımı anmayasınız." Ordu komutam Sad bin Ebi Vakkas iki bileziği görünce gerçekten bunları getirip ganimetin içine koyan güvenilir biri dedi. Çünkü bu iki bileziğin değeri o zamanlar milyarlardı. Bilezikler inci, yakut vb. şeylerle işlemeli idi. İran Fatihi Şad bin Ebi Vakkas ganimetleri dönemin halifesi Hz. Ömer'e gönderince onların içinde bu iki

bilezik de bulunuyordu. Hz. Ömer (ra) bilezikleri görünce ağladı ve dedi ki: **"Nerede Süraka bin Malik? Çağırın gelsin buraya!"** Gidip Süraka'yı insanların içinden çağırıp getirdiler. Hz. Ömer ona dedi ki: **"Ey Süraka! İşte Rasulullah'ın sana müjdesi!"**Bu anda Süraka çokça yaşlanmıştı. Fakat aziz ve celil olan Allah, Rasulullah'ın vaadettiği iki bileziği alması için onu bu zamana kadar yaşatmıştı. Hz. Ömer bilezikleri verdikten sonra şöyle dedi: **"Krallar kralı olan Hürmüz oğlu Kisra'dan bu bilezikleri çekip alıp topuklarına işeyen bir bedeviye veren Allah'a ham dolsun."**

İslâm Toplumları Cihadla Yücelir

Cihad izzettir. Cihad ümmetleri yüceltir. Cihad hiçbir şeyi olmayan, dünyada kıymeti bulunmayan insanı anılacak ve zikredilecek bir kişi haline getirir. İslâm ümmeti cihadla yaşamıştır ve cihadı terk ettiğinde de ölmüştür. Keşke İslâm ümmeti

tekrar cihada başlasaydı. Allah'a yemin ediyorum ki, ey kardeşlerim! Eğer bizler cihadı terk etmeseydik... **Eğer bizler cihadla yaşasaydık 950 senedir Avrupa'nın geneli şu anda bize cizye ödüyor olurdu.** Evet, devletlerin birçoğu bölük bölük Allah'ın dinine girerdi. **İnşallah Amerika da cizye ödeyecektir.** Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur: **"Bu emir (din) gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah'ın bu dini girdirmediği hiçbir ev kalmayacaktır. İster kıldan dokunan çadır ev olsun, isterse taş toprakla örülerek yapılan ev olsun. Allah bu dini şerefli kimselerin şerefi ve zelil kimselerin zilleti ile her eve girdirecektir. İslâm'ın aziz olacağı bir izzetle ve küfrün zelil olacağı bir zilletle hâkim kılacaktır."** (Bkz. Müsned, imam Ahmed, c. IV, sh. 103, c. VI, sh. 4)

Gel bakalım Roma şehrinin valisi. Allah, Yahya el-Adl'e uzun ömür versin. Biz buna

Roma valisi diyoruz. Çünkü Rasulullah, İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadisinde Müslümanların Roma'yı da fethedeceklerini vaadetmiştir. Biliyorsunuz Roma İtalya'nın başkentidir. Allah'ın izni ile orada feth edilecektir. Rasulullah (sav)'e: **"Şu iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Kostantiniyye mi (İstanbul mu), yoksa Rumiye mi (Roma mı)?"** diye sorulmuş, Rasulullah da: **"Herakliyus'un şehri önce fethedilecektir"** (Bkz. Darimi, Mukaddime bab: 43; Müsned imam Ahmet, c. II, sh. 176) buyurmuştur. Yani önce İstanbul'un fethedileceğini bizlere haber vermiştir.

Fiilen Hicri 857 sene sonra Kostantiniyye fethedilmiştir. Yani hadis-i şerifin söylenildiği tarihten itibaren yaklaşık 850 sene sonra fethedilmiştir. İnşallah Roma da fethedilecektir. Çünkü hadis sahihtir.

Kardeşimiz Yahya el-Adl İtalya'dan gelip cihada katılınca ben ona dedim ki: "İnşallah sen şu andan itibaren Roma'nın valisisin. Eğer biz ölürsek sizler Roma'nın valisini tanımış olun. Roma'yı fethederseniz valisini hatırlayın. Anlıyor musunuz? Oranın valisi Yahya'dır, Yahya !"

Rasulullah'ın Süraka'yı müjdelediği gibi biz de Yahya'yı Roma'nın valisi olması ile müjdelemeye çalışalım. Sakın bunu garipsemeyin ve uzak görmeyin. Bugün Şada'da eğitilen bir insan yarın İslâmî orduların genel komutanı olabilir. Bu sebeple Yahya kardeş de bir gün gelir Roma'nm valisi hatta tüm İtalya'nın genel valisi olabilir. Bugünün hayalleri yarının gerçekleridir.

Bir Fransız yazarı bir yazısında şunları söylüyor: "2000 yılında yani yaklaşık on üç sene sonra Fransa ve İtalya müslüman olacaktır." Gördüğünüz gibi bunu bir Fransız

yazar zikrediyor. Belki de onun bu beklentileri doğru çıkacaktır. 2000 yılı ile sınırlaması biraz yuvarlak bir ifadedir ama biz şunu biliyoruz ki Roma inşallah mutlaka fethedilecektir.

Şimdi farz ediniz ki biz Moskova'yı fethettik. Ben inanıyorum ki inşallah biz Rusya'yı fethedeceğiz. Çünkü yüce Mevlâ Rusları yanılttı. Onları Afgan savaşına sürükledi. Rus ayısı Afgan kovanına girdi. Arıları kışkırttı, arılar onun burnunu cesedini şişirdiler. Bazıları burnunu, bazıları koltuğunu, bazıları ağzını soktular. Şu anda şaşırmış durumda. Ne yapacağını bilmiyor. Nereye kaçsa arılar peşinden kendisini kovalıyor. Ruslar nereye gitseler başlarına füzeler yağıyor. Nengehar'da vuruldular, Kandahar'da vuruldular, Paktiya'da mağlup oldular, Kabil'de, Logar'da... Hülâsa Rus ayıları nereye kaçtıysalar arılar onların ağızlarını, gözlerini, burunlarını, kulaklarını

soktular. İnşallah bu an Rusya'ya doğru yürüme kapısı açılmıştır. Buhara'dan, Taşkent'ten, Semerkant'tan asker gönderdiler. Bu müslüman askerler Afganlıların da müslüman olduklarını görünce onlara: "Sizde Kur'ân-ı Kerim var mı?" diye soruyorlardı. Afganlılar: "Evet" deyince Rusya'nın emrindeki müslüman askerler kalaşnikof verip Kur'ân-ı Kerim alıyorlardı.

Bu müslüman askerlerin bazıları bugün mücahitlerle irtibat halindedirler. Ancak bunlarla bağlantı kurmak o kadar zor ki. Çünkü Ruslar onları kışlaların ortalarında bulunduruyorlar. Kışlaların çevresi tel örgülerle çevrili olduğu gibi mayınlarla da dolu. Hatta bu teller ve mayın alanları birer defa değil, kışlanın etrafında birkaç kat yapılmış durumda. Gece ve gündüz nöbetçiler, projektörler, özellikle Rus havaalanlarında pür dikkatler. Öyle ki bir

böcek kımıldasa onu tesbit ediyorlar. Bütün bunlara rağmen bazı askerler yine de kaçıp mücahidlere katılıyorlar. Sanıyorum ki fırsat bulsalar birçoğu mücahidlere katılırlar.

Bugün artık ruhunda mertlik olan bütün insanlar Afganistan'daki cihada ilgi duyuyorlar. Meselâ Hristiyan olan Polonyalılar bile gelip burada savaşmak istiyorlar. Bir Polonyalı gelmişti ve bana: "Ben komünist Ruslar'a karşı savaşmak istiyorum" dedi. Düşünüyor musunuz, komünist ve Hristiyan olan bir Polonyalı bile Ruslara karşı kin besliyor, onların aleyhinde savaşmak istiyor? Sen kardeşim diyorsun ki: "Peki Hristiyan birinin cihada katılması caiz midir?" El-cevap: Şayet Hristiyan veya ateşperest yahut hindu ve benzeri dinlere mensup olanlar, sayıları az olması ve savaşta etkinlikleri olmamaları şartı ile Müslümanlarla birlikte savaşmaları caizdir. Çünkü Rasulullah

savaşlarında kendilerine güvendiği bazı müşriklerle yardımlaşmıştır.

Meselâ henüz müslüman olmayan Abdullah bin Ureykıt müşrik iken Rasulullah'a Medine'ye hicretinde kılavuzluk etmiştir. Dört mezhebe göre aşağıdaki şu dört şartın var olması halinde savaşta müşriklerle yardımlaşmak caizdir. Bu şartlar şunlardır:

a. Müşrik savaşa herhangi bir kayıt ve şart ileri sürmeden katılmalıdır.

b. Ordu içinde herhangi bir rütbeye sahip olmamalıdır.

c. Kendisine güvenilmelidir (Meselâ Rusya'ya karşı kini belli olan bir insanın gelip bizimle birlikte savaşması durumu).

d. Katılan müşriklerin sayısı müslümanların savaşını etkileyemeyecek kadar az olmalıdır. (Meselâ gelip burada savaşan gayri Müslimler bizden ayrılıp Ruslar'a katılacak olsalar savaşın

dengesinde herhangi bir etkinlik yapamayacak durumda olmalıdırlar).

Bütün bu izahlardan da anlaşıldığı gibi şimdi bizlere Pakistanlı Kadıyani mezhebine mensup olan bir gayr-i Müslim gelse ve bu kişi BM 12 füzesini kullanan bir subay olsa ve dese ki: "Ben sizinle beraber savaşacağım" ama her ay bana onbin rupi vereceksiniz." Biz bunu veya bir hinduyu veyahut bir Hıristiyan'ı para ile alıp savaştırabiliriz.

Şu anda Avrupalı Hıristiyanlar niçin Afganlılar'a yardım ediyorlar? Evet, onlardan bazıları misyonerlik faaliyetlerinden dolayı yardım ediyorlar. Bazıları da sırf komünizme karşı nefret duyduklarından dolayı... Afgan muhacirlerine insanî yardım olarak gönderilen yardımların, yarısı takriben Almanya, Amerika, İngiltere ve Japonya'dan gelmektedir. Yani hükümetleri tarafından gönderilen bu yardımlar Hristiyan

ve kiliseye bağlı olan devletlerden gelmektedir. Peşaver'de ve Kuetta'da Afganlıların yediği unların birçoğu Hıristiyanların topladığı yardımlardan oluşmaktadır. Eğer bunların niyeti bu fakirlere yardım etmek veya açlıktan ölmek üzere olan insanları kurtarmak ise, bunlar dünya hayatında karşılığını görürler. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah dünya hayatında yapmış oldukları bu yardımların karşılığını onlara verir. Bununla birlikte bu yardımların büyük bir kısmının arkasında misyonerlik olarak isimlendirilen, Hıristiyanlaştırma amacı yatmaktadır. Ancak açlıktan ölmek üzere olan bir kimse kendisine sunulan yemeği hangi yönden gelmiş olursa olsun; (Mecusi'den, Hıristiyan'dan, hindu'dan veya Müslüman'dan) yiyebilir... Çünkü Yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"...Kim mecbur kalırsa saldırmamak ve haddi aşmamak üzere bunlardan (haram

kılınanlardan yemesinde) herhangi bir günah yoktur." (Bakara, 173)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, mecbur kalanlara leş, domuz eti, kan ve boğulmuş hayvanı yemeyi mubah kılmıştır. Bu sebeple mecbur kalan insanların Hıristiyanların mallarından yemede, ilaçlarını ve hastanelerini kullanmada bir mahzur yoktur.

Şimdi Müslümanlar hastane yapmıyorlar ve Müslüman doktorlar Afganistan'a gelmiyorlarsa; biz de elinde incil, göğsünde haç taşıyan ve ben bu yaralıyı kan kaybından ölmemesi için tedavi etmek, yarasını sarmak istiyorum diyen Hıristiyan bir doktor bulduysak onun yardımını kabul etmek hakkımız değil midir? Bir Arap gencinin Ahmed Şah Mesud'a: "Senin yanında Fransız doktorların bulunduğu doğru mudur?" demesi üzerine Ahmed Şah Mesud'da: "Bana bir tane

Müslüman Arap doktor verin onları kovayım (fiilen de kovdu) cevabını verir. Şu anda onun yanında hiçbir Arap doktor olmadığı gibi, Müslüman bir doktor da yoktur. Evet; konuşmada dili uzundur, iş tutmada ise kolu kısadır.

Niçin gazetecilerin Afganistan'a girmesine müsaade ediyorsunuz? Bunlar Hristiyan, yahudi, mecusi, Fransız, Amerikan veya İngiliz diyorsunuz. Peki, sen buyur ey Müslüman, takva sahibi, temiz, âlim kardeşim. Buyur, sen buyur, sen gel... Ancak seni burada hiç görmedik! Ne beden olarak, ne mektubunda yazışma olarak, ne gazeteci olarak, ne de doktor olarak Afganistan'da gördük. Allah hayırlarını versin, bu iki Iraklı kardeşimizin dışında görmedik. Iraklı kardeşlerimiz gerçekten bize ve Afgan cihadına çok fayda sağlamaktadırlar. Çünkü bu kardeşlerimiz Farsçayı güzel konuşmaktadırlar, ancak

onlar aslında memleketlerinden cihad etmek için çıkmamışlardır. Esasen tağutun zulmünden kaçmışlardır. Daha sonra ise Afgan cihadına hizmet etmeyi Allah onlara nasib etmiş ve cihad fırsatı bulmuşlardır. Afgan cihadı da onlardan çok faydalanmıştır. Bununla birlikte o kardeşlerimiz onlardan hiçbir şey taleb etmemektedir. Tabiî Afgan mücahidleri kendilerine katılanlara herhangi bir şey vermiyorlar. Biz de şu ana kadar o kardeşlerle bağlantı kuramadık ki, en azından ihtiyaçlarım karşılayalım da cihadlarına devam etsinler.

Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor

Mücahit liderlerden Şeyh Celaleddin el-Hakanî şöyle diyor: Biri erkek, biri bayan iki Fransız doktor geldiler ve bana; yaralılarınızı tedavi etmemiz için müsaade eder misiniz? Dediler. Ben, buyurun, dedim. Ve kadına kim olduğunu sordum. Erkek doktor bu

benim eşimdir, dedi. Daha sonra bayan doktorun onun eşi olmadığı ortaya çıktı ve biz çadırlarını ayırdık. Ancak bir süre sonra geceleri birbirlerinin çadırlarına gittiklerini anladık ve çadırların başına birer nöbetçi diktik. Bir müddet sonra da bayan doktorun mücahitlere çıplak bayan resimleri dağıttığını tespit ettik. Bunun üzerine her ikisini de kovduk... Ve bu iki doktor hâlâ mektup yazıyor ve şartlarınız ne olursa olsun kabul ediyor ve dönmek istiyoruz, şeklinde haber gönderiyor ve hizmette ısrarlı olduklarını belirtiyorlar...

Allahu âlem, bunlar misyonerlik faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar, Hıristiyanlaştırma faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar... Mücahitleri ahlaken bozmak ve fesat çıkarmak istiyorlar ya da kendi ülkelerinin ajanlığını yapmak... Ancak düşünün... Hedefleri uğrunda şiddetli zor şartlara talib olabilmektedirler. Amaçları

onları, hemen hemen yarısı yağ olan Afgan çorbasını içmeye tahammül ettiriyor. Hâlbuki bazı kardeşlerimiz bu çorbaları içtiklerinde ishal oluyor. Çorbada et ve pirinç adına bir şey yok ki. Sadece ekmek ve çorba. Bununla birlikte Fransızlar batıl davaları uğrunda böyle bir yaşantıya razı oluyorlar. Peki, müslümanlar nerede? Durmadan soruluyor. Hristiyanlarla yardımlaşalım mı, yoksa yardımlaşmayalım mı? Müslümanlar kaçarsa, burada olanlar ne yapacaklardır? Hasbunallah venimelvekil! İslâm ümmeti ne kadar ihmalkâr, ne kadar kusurludur. Bütün bunlardan sonra bakıyorsun birileri çıkıp geliyor, dilini üç karış uzatıyor ve sana şunlar şöyle, bunlar böyle diye hesap sormaya kalkıyor.

Doktorlardan bir gurup Afganistan'a gelmesi için kendisine yapılan nasihati şöyle anlatıyor:

"-Bize, oraya gitmeyin onlar yardıma layık insanlar değiller dediler." Vallahi kalpten sevdiğim büyük bir âlimin kasete alınmış bir fetvasını dinledim. Ona: **"Ben doktorum, Afganistan'a gitmemi tavsiye eder misiniz?"** diye sormuşlar. O âlim: **"Hayır gitme!"** demiş. Tabip hoca'ya demiş ki: **“Biz senin kasetini dinlediğimize göre Afganistan'a gitmememiz gerekiyor. Ancak ben doktorum gideyim mi?"** Hoca da şu cevabı vermiş: **"Kaseti dinleyen meseleyi anlar."** Doktor ısrar etmiş. **"Ben açıkça senin ağzından işitmek istiyorum"** demiş. Hoca: **"Hayır gitme"** demiş. Şaşıyorum bu insanlara nasıl düşünüyorlar. Nasıl bu tür fetvaları veriyorlar. Yine bu hocaya bantta şunu soruyorlar: **"Cihad etmek farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi?"** O da: "Farz-ı ayn" demiş. Fakat kasetin sonunda şunu diyor: **"Cihad farz-ı ayn ama, Afganistan'a nasıl gideceksiniz? Orada nasıl eğitileceksiniz?**

Devletlerin gözünden uzak askerî bir kamp yapma mümkün mü? Hiç devletler böyle bir askerî eğitim kampına müsaade ederler mi? Sizler Afganistan'a girebilir misiniz? Yoksa Pakistan'da mı kalırsınız? Belki siz Pakistan'da iken bombalanırsınız. Siz tankların karşısında çakı ve hançerlerle mi savaşacaksınız?" Bu hoca efendi, Afganlıların bıçaklarla savaştığını zannediyor. Mühim olan bu zat, doktora son söz olarak: "Gitme" demiştir. Şairin de dediği gibi:

Senin hediye edeceğin ne bir atın var, ne de malın

Davranışınla insanları mutlu edemiyor isen,

Bari konuşmanla mutlu etmeye çalış.

Bu konuşmaları ben kulaklarımla işittim ve konuşmanın kaseti mevcut. Adamın adını açıklamak istemiyorum. Çünkü kendisi

iyi ve samimi biri. Ne yazık ki Afgan cihadının özelliğini ve tabiatını bilmiyor. Afgan cihadının, Filistin cihadı gibi olduğunu düşünüyor. Afgan askerî kışlalarının, eğitim kamplarının, Ürdün'ün Erbit kentindeki kışlalar gibi olduğunu zannediyor. Mücahitlerin, Filistinli fedailer gibi olduğunu düşünüyor. Mücahitlerin sabahleyin eylem yaptıklarını, daha sonra da kaçtıklarını veya sınırdan uzak yerlerde baskınlarda bulunduklarını, sonra da kaçtıklarını düşünüyor. Mücahitler "grubunun 200 kişilik kafilelerden oluştuğunu, silahla, füzelerle, havan toplarıyla 40 gün boyunca cephede çarpıştıklarını ve Rusya sınırına kadar ulaştıklarını bilmiyor. Afganistan'a giren kimseler bunları bilir... Bu mücahitlerin yollarda uyuduklarını, çay içtiklerini, pilav yediklerini, kıyama durduklarını bilmiyor. Tabii ben bunları bizzat kendim müşahede ettim. Tirimangal'a gittiğimizde her gün 500

kadar at ve katırın, her türlü silahla yüklendiğini görürsünüz. Mücahitler silahları Tirimangal'dan taşımak ve cephelere götürmek için katır kiralamaktadırlar.

Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim

Önce şunun anlaşılması gerekir: Amerika şu ana kadar hiçbir şey vermemiştir. Ben Amerika'nın bir kaleşnikofun parasını dahi verdiğini zannetmiyorum veya bir kurşunun dahi parasını vermemiştir. Şu anda mücahitlerin kullanmakta oldukları Stinger füzelerinin bile. Evet! Amerika verdiği her füzenin karşılığında 70.000 dolar almaktadır. RPG bombaları için 500 dolar almaktadır. Her Zukiyak mermisi ise 5 dolardır. Şu an piyasada bir buçuk rupiye satılan bu mermiler, fabrika çıkışı yüz rupidir. Hakkı söylemek gerekirse bu silahların hepsinin olmasa da çoğunun parasını, tüm zalimliğine rağmen Suud ödemektedir. Bizler

Allah'a yemin ederiz ki, yöneticilerden hiçbir yöneticiyi methetmedik, Elhamdülillah. Dilimiz bu tür şeylerden temizdir Elhamdülillah. Onların dünyasından bir şey almadık. Gelecekte de onların dünyasından bir şeye tamah etmiyoruz. Hayır, vallahi bizler onların dünyasına tenezzül etmiyoruz. Tabii Suud neden bu silahların parasını ödemektedir? Diye sorulabilir. Bu onlarla aziz ve celil olan Allah'ın arasındadır. İhlâslarından mı, yoksa ard niyetli olduklarından mı? Allah bilir. Aziz ve celil olan yüce Allah bunları mücahitlerin emrinde kılmıştır. Afganistan'la, Amerika'nın düşman olduğu Rusya arasındaki savaşta Amerika, Afganlara yardıma müdahale etmek istemiyor. Allah'a hamd olsun aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu cihadın devam etmesi için birçok sebebi cihadın hizmetine vermiştir.

Arap liderlerin birçoğu Rusya'ya yardımlarda bulunmaktadır... Mücahitlere olan yardımı ise kesmektedirler. Meselâ, Kuveyt'te yapılan konferansta Kuveyt emiri, mücahit liderlerden Sayyaf'a selâm vermeyi kabul etmedi ve onun konuşmasını kesti. Abdurrabresul Sayyaf konferansta konuşmaya başlayınca Kuveyt Enformasyon Bakanı derhal naklen yayın yapan televizyon ve radyodan yayınlarını kesmelerini emretti. Böylece Abdurrabresul'ün konuşmasına engel oldular. Bunlar Ruslar'a verdikleri yardımları da cizye olarak vermektedirler. Bir defasında Kandahar'da komünist Rus generallerinden biri öldürüldü. Kuveyt'teki el-Kabes gazetesi şunu yazdı: "Afgan gerillaları barış önderlerinden birini öldürdü."

Gördüğünüz gibi gazete Afganlılara mücahid dememekte diretmekte. Onlar mücahidleri gerillalar, ayaklananlar, hatta

hazan eşkiyalar olarak isimlendiriyorlar. Ve diyorlar ki: "Bu gerillalar barış istemiyorlar. Çünkü onlar iktidarla halkın arasını uzlaştıracak barışçı insanı öldürdüler." Şimdi arkadaşım, bu tür davranan bir devletle Afgan cihadına yardım eden bir devlet bir midir? Aralarında fark yok mudur? Elhamdülillah ki, bazı devletler az da olsa bu yola mal harcamaktadırlar. Keşke diğer insanlar da onların yaptıkları yardımların onda birini yapmış olsalar. Daha önce de size dediğim gibi, Allah'a hamdolsun vallahi hayatım boyu hiçbir yöneticiyi övmedim. Elim herhangi bir idareciyi övmek için tek bir satır dahi yazmamıştır. Ancak İslâm dini ölçülü olma ve insaf dinidir. Herkesin var olan sıfatlarını zikreder. Bu sebeple Aziz ve celil olan Allah, hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin suçsuz olduğunu belirtmek için daha önce de belirttiğimiz gibi âyet indirmiştir. (Nisa Suresi, 107-108). Biz, bir kısım

devletlerin Afgan cihadına yardım ettiklerini söylerken onların yöneticilerini övmek için değil bir kısım vakıaları anlatmak için söylüyoruz. Meselâ, Sünger füzesi önemli bir füze. Geçen yıl Ramazan ayında Caci bölgesinde uçaklar bizi bombaladı. Bölgeyi yakıp yıktı. Yanımızda Ebu Abdullah Usame bulunuyordu. Bu kardeşimiz gitti ve Suud Prenslerinden birine dedi ki: **"Mücahidler katledildi. Onların elinde savunmayla ilgili herhangi bir şey yok."** Prens de Ona: **"İnşallah biz Stinger füzelerini satın alma anlaşması yapacağız"** diye cevap verdi. Hülasa, kendilerinden hayır beklenen insanlar mevcut. Allah'a hamd olsun. Bunları size anlatıyorum ki, Afgan mücahitlerine silahları Amerika veriyor sanmayasınız. Şayet bu tür kanaatler olmasaydı, bu meselelere hiç değinmezdik. İnşallah bize gelen mallar Müslümanların malı ve İslâm'ın yolunda gelen mallardır.

Müellifi-l Kulûb

Âyet-i kerimede kendilerine zekât verilecek olan sınıflardan biri de kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenen kimseler olduğu zikredilmiştir. Bunlardan maksat, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve kendilerine tulaka diye isim verilen, yeni İslâm'a girmiş kimselerdir. Rasulullah'a, yeni imana giren bu kimselere zekâttan pay vermesi emredilmiştir. Tâ ki kalplerinde iman yerleşsin, Peygamber'i sevsinler.

Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettikten sonra Taife, Hevazin'e ve Huneyn'e hareket etti. Yüce Allah birçok fetihler ve ganimetler bahşetti. Allah Rasulü (sav) ganimetleri dağıtıyordu. Tulekadan olan (Mekke fethinde serbest bırakılmış olanlardan) Ebu Süfyan: **"Ey Allah'ın Rasulü bana da ver!"** der. Allah Rasulü (sav) de, ona yüz deve ve kırk okiye gümüş verir. Ebu Süfyan: **"Oğlum Yezid'e de ver"** der. Allah Rasulü yüz deve

ve kırk okiye gümüş para da Ebu Süfyan'ın oğluna verir. O gün herbirine yüz deve ve kırk gümüş para alması için Ebu Süfyan, on tane evladının olmasını temenni eder. Daha sonra Saffan bin Ümeyye gelir. Henüz müslüman olmamıştı ve müşrikti. Huneyn gazvesinde bulunmuştu. Allah Rasulü (sav) ona: **"Ey Saffan! Bu iki dağ arasında bulunan koyunlar da senindir"** buyurur. Bunun üzerine Saffan: **"Peygamberin dışında hiçbir nefis böyle cömert olamaz"** der ve müslüman olur. Bundan sonra Saffan insanların en seçkinlerinden olur.

Yine Rasulullah (sav), Arap liderlerinden olan ve mala çok düşkünlüğüyle tanınan Akra bin Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a 100'er deve vermiştir. O esnada Abbas b. Mirdas diye birileri çıkıp gelmiş, Rasulullah ona da birkaç deve vermiştir. Bunun üzerine Abbas b. Mirdas Rasulullah'ın Ebu Süfyan ve

benzeri liderlere ganimetten çokça mal vermesini eleştiren şu şiirini yazmıştır:

Benim ganimetim de küheylânımın hak ettiği ganimette Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Şair diyor ki: Bizim kılıçlarımızın zoru ve atlarımızın terleriyle elde ettiğimiz ganimetler Akra b. Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a gitti. Abbas b. Mirdas'ın bu sözlerini işitenler Rasulullah (sav)'a geldiler ve senin hakkında şöyle şöyle şiirler söylüyor, dediler. Abbas'ın uzun kasidesinin bir bölümü şunlardır:

Bunlar tanınan berili atımla saldırıya geçerek kazandığım ganimetlerdi,

Yine bunlar, insanları uyumamaları için uyarmalarının bir neticesiydi.

İnsanlar uyuyor, ben uyumuyordum.

Ne yazık ki benim ganimetten topladığım da, küheylânımın payı da Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Ne Uyeyne b. Hısn, ne de Akra b. Habis çatışmada Abbas b. Mirdas'tan üstündü.

Hiçbir zaman ben onlardan daha aşağı düşmedim

Bugün kim aşağı düşürülürse bir daha yukarı kalkamaz.

Evet, Abbas bu sözleri Rasulullah (sav)'a söylemiştir. Rasulullah (sav) şairin derdini anlamıştı. Ve buyurdu ki: "Gidin bu adamın dilini kesin." (Bu günkü yeni ortaya çıkan müçtehidlerimiz olsa gider Abbas'a derdi ki: Uzat dilini de keseyim).

Ve gidip Abbas b. Mirdas'a para verip susturdular.

Rasulullah (sav) buyurmuştu ki: **"O razı oluncaya kadar verin."** İşte onun dilini böyle

kesmişti. O zamandaki insanlar Arapça'yı anlıyorlardı. Bizler gibi değillerdi.

Rasulullah (sav) yine adı geçen bu ganimetten kalpleri İslâm'a ısındırmak için Ebu Cehil'in kardeşi olan Haris b. Hişam'a ve Hakim b. Hizam'a da pay vermişti. Bunlar da Mekke fethedildiğinde serbest bırakılanlardandı. Fakat daha sonra bunlar insanların en seçkinleri oldular. Yine Rasulullah (sav) bu ganimetten Ebu Cehil'in oğlu İkrime'ye, Said b. Ömer'e, Huveytib b. Abduluzza'ya da paylar vermişti. Bunlar daha sonra sahabelerin seçkinlerinden olmuşlardır. Sizler Yermuk savaşında Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin nasıl sahneler sergilediğini biliyorsunuz. Vakıa Ebu Süfyan da böyleydi. Meselâ, Huneyn savaşından sonra Ebu Süfyan, Rasulullah (sav)'la birlikte Taif'i kuşatmaya gitmişti. Taifliler attıkları oklarıyla bir günde birçok sahabenin gözlerini çıkarmışlardı. Ebu Süfyan da orada

gözlerini kaybedenlerden biriydi. Ebu Süfyan, gözünü eline alarak Rasulullah'a gitti ve O'na: **"Ey Allah'ın Rasulü! Katade b. Numan'ın gözünü iyileştirdiğin gibi benim gözümü de yerine koyarak iyileştir"** dedi. (Katade'nin gözü savaşlardan birinde dışarı çıkmıştı. Rasulullah (sav) onu yerine koyup meshetmişti. Bunun üzerine göz ilk halinden daha güzel bir durum almıştı. Ebu Süfyan da bu olayı hatırlatarak Rasulullah'dan aynısını yapmasını istemişti.) Rasulullah (sav) buyurdu ki: **"Eğer dilersen onu tekrar yerine çevireyim yahut da onun mükâfatını Allah'a bırak."** Bunun üzerine Ebu Süfyan gözünü ayağının altına alıp çiğnedi ve dedi ki**: "Ben, bunun mükâfatını Allah'a bırakarak O'ndan bekliyorum."** Evet, Ebu Süfyan İslâm'a girdikten sonra hoş bir müslüman olmuştu. Yermuk Savaşı'nda gayet yaşlanmıştı. Bu savaş Hicrî 15. yılda olmuştu. Ebu Süfyan kadınlarla birlikte ordunun arkasında

güçlükle yürüyordu. Bunlar, çadırların kazıklarını, sopaları sırtlarında taşıyor, Müslümanlardan savaştan kaçanları dövüyorlardı. Ebu Süfyan bu savaşta belli bir taktiğin hazırlanmasına katılmıştı.

Hâşîmî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak Zekâttan Maaş Alabilirler mi?

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60)

Zekât toplayan memurların durumundan daha önce bahsetmiştik. Âlimler, Hâşimî soyundan gelen kimselerin zekât toplama memuru olarak, ücretlerini

zekât malından alabileceği hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

Ebu Hanife: "Hâşimî soyundan gelenler zekât toplamada görevlendirilemezler. Çünkü zekât Muhammed (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir" demiştir.

İmam Malik ve Şafii; Hâşimî soyundan gelenler de zekât toplama memuru olarak görevlendirilebilir ve ücretleri amellerinin karşılığı olarak zekât malından verilebilir. Çünkü onlar aldıkları ücreti hizmetleri karşılığında almış olmaktadırlar. Allah Rasulü (sav), Hz. Ali'yi Yemen'e zekât toplaması için göndermiştir. Ayrıca Rasulullah (sav) Hâşimî oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmıştır. Yine Rasulullah (sav)'dan sonra gelen halifeler de Haşim oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmışlardır.

Aslında, Hâşimî oğullan zekât malından pay alma hakkına sahip değillerdir. Çünkü onlara savaşsız elde edilen ganimetten ve normal ganimetlerden hisse ayrılmıştır. Onların ganimetten payları, ganimetin beşte birinin beşte biridir. (Yani, yirmi beşte birdir). Savaşsız elde edilen ganimetten payları ise beşte birdir. Fakat bugün ganimetler ve savaşsız elde edilen ganimetler durmuştur. O halde bizlerin Haşimoğullarına ne yapmamız gerekir? Zekâttan pay vermezsek, açlarından ölürler. (Haşimoğulları günümüzde seyyidler ve şerifler diye isimlendirilmektedirler. Hz. Hasan ve onun gibileri şerifler, Hz. Hüseyin ve onun gibileri de seyyidlerdir. Bugün bunlardan Yemen'de birçok insan bulunmaktadır. Hatta Afganistan'da da bunların soylarından gelenler vardır. Meselâ Sayyaf 'ın aslı seyyiddir). Şimdi bunlara zekât vermeyelim, hatta bağışlar da vermeyelim.

Çünkü bazılarına göre Haşimoğulları'na sadaka da helâl değildir. Peki, bunlar ne yapsınlar? Açlarından mı ölsünler? Devlette memur değillerse ve fakirlerse bunlara zekât ve sadaka vermezsek durumları ne olacaktır?

Ancak, birçok âlime göre Haşimoğullarına sadaka vermek helâldir. Kanaatimizce bugün fakir olan Haşimoğullarına zekât dahi helâldir. Nitekim âlimlerin birçoğu bu kanaattedir.

Ayette geçen kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenenlerden kimlerin kastedildiği hususunda daha önce izahat vermiştik.

"Kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara..." Bunlar, imanı zayıf olan kimselerdir. Allah Rasulü (sav)'in, imanlarını kuvvetlendirmek isteyerek bağışlarda bulunduğu, İslâm'dan razı olmalarım, Allah

Rasulünü ve İslâm'ı sevmelerini sağladığı müminler bunlardandır. Rasulullah'ın katıldığı savaşlardan elde ettiği ganimetlerin taşınan mallar bakımından en çoğu Huneyn gazvesinde elde edilenlerdir. Gayr-ı menkuller olarak elde edilen ganimetlerin en çoğu ise Hayber'in fethiyle elde edilen ganimetlerdir. Bu sebeple Hz. Aişe (r.anh) şöyle demiştir: **"Hurmaya ancak Hayber'in fethinden sonra doyduk."**

Allah Rasulü (sav) Hayber'i iki kısma ayırmıştı. Bir kısmını haraç arazisi olarak Yahudilere bırakmıştı. Yahudiler burayı ekip ürünün yarısını kendilerine ayırıp, yarısını da Allah Rasulü'ne vereceklerdi. İkinci kısmını ise, 1800 paya ayırmıştı. Çünkü Hayber savaşına katılan sahabelerin sayısı bir rivayete göre 1400, diğer bir rivayete göre 1500'dü. Ancak, arazinin taksim şekli gösteriyor ki, savaşa katılanlar 1400 kişiydi. İçlerinden iki yüzü atlı olduklarından üç hisse

almışlardı. Bir hisse kendisine, iki hisse de atına pay almıştı. (1200 kişi = 1200 hisse. 200 kişi x 3 = 600 hisse. Tümü = 1800).

Rasulullah (sav) Huneyn'den taşınır olarak da epeyce ganimet almıştı. Meselâ 6000 kadın ve çocuktan oluşan köleler almıştı. 24.000 deve, 40.000 koyun ve 40.000 okiyye gümüş almıştı. Allah bu işlerin böyle olmasını dilemişti.

Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması

Hevazin kabilesinin yaşlı ve tecrübeli bir adamı olan Düreyd b. Sımme (bu zat 120 yaşındaydı ve gözleri kör olmuştu), Hevazin Komutanı Malik bin Avf a şöyle demişti: **"Ey Malik, işittiğim bu koyun melemeleri, deve böğürmeleri ve çocuk ağlamaları da ne?"** Malik bin Avf: **"Bunları ordu ile birlikte çıkarttım. Ta ki orduyu dağılmaktan koruyarak savaşabileyim"** cevabını verir.

Düreyd de der ki: **"Eğer yenilirsen onları kaybedip geleceksin, eğer savaşırsan sana hiçbir fayda sağlamayacaklardır"** Malik bin Avf heyecanlı bir gençtir. Düreyd der ki: **"Onları geri döndürelim."** Malik: **"Eğer onları geri döndürürseniz kesinlikle intihar ederim"** der. Düreyd: **"İntihar etme. Senin için önemli değil, hepsini kaybet de gel."** (İşte gözü dönmüş olan komutanlar böyledir). Gerçekten bunların tamamı Müslümanlara ganimet olarak kalır. Malik yenilir, elhamdülillah.

Huneyn vadisi, Mekke ile Taif arasındadır. Müslümanların ordusu Huneyn vadisine girildiğinde, Malik bin Avf ve ordusu sabahın alaca karanlığında dağın eteklerinde bulunuyordu. Müslümanlara ok yağdırdılar. Müslümanlar kaçışmaya, sahabeler dağılmaya başladı. Önce, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve müslümanların ordularına katılan 2000 bin

kişi bozguna uğrayarak kaçıştı, sonra da sahabelerin geneli bunlara tabi olarak kaçtılar. Rasulullah (sav)'ın yanında ancak on kişi sebat etmişti. Biliyor musunuz bunlar kimdi? Rasulullah'ın amcasının oğlu Ebu Süfyan b. Haris. (Aslında bu Ebu Süfyan, insanları hicvetmesiyle meşhur olan bir şairdi. O, Rasulullah (sav)'m hanımlarını ve kendisini şiirleriyle hicv ediyordu. Hatta Rasulullah (sav) Mekke'yi fethederken çadırının içinde bulunduğu bir sırada Ebu Süfyan gelip çadırın kapısına dayanmıştı. Rasulullah'ın hanımı Ümmu Seleme: **"Amcan oğlu Ebu Süfyan çadırın kapısında"** dedi. Rasulullah (sav) de: **"Ne de amcam oğlu! Namusumu ayaklar altına aldı. Yüzünü görmek istemiyorum"** dedi. Ebu Süfyan, Ümmü Seleme'ye: **"Ona söyle ki, eğer beni kabul etmezse yeryüzünde ölünceye kadar başıboş bir şekilde dolaşıp duracağım."** Bunun üzerine Rasulullah (sav) onunla

görüşmeyi kabul etti. Ebu Süfyan da iyi bir müslüman oldu. İşte Huneyn Savaşı'nda Rasulullah'ın yanında kalanlardan biri de buydu.)

Ebu Süfyan, Rasulullah'ın katırının yularım tutuyordu. Vakıa, Rasulullah (sav)'in yanında on kişi kalmıştı. İşte burada Rasulullah (sav)'in hak peygamber olduğu ortaya çıkmaktadır. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyordu: "Ben Peygamber'im, bunda yalan yok. Ben Abdulmuttalib'in oğluyum (torunuyum)."

Biliyorsunuz ki, aslında bir komutan savaş esnasında yerini saklar, kimseye bildirmek istemez. Fakat Rasulullah (sav) sarsılmayan dağlar gibi yerinde karar kıldı ve bozguna uğrayan ordusuna haykırarak: **"Ben peygamberim, bunda yalan yok, ben Abdulmuttalib'in oğluyum"** diyordu. Nihayet Rasulullah (sav) yerden bir avuç çakıl aldı ve bunu düşmanın yüzüne doğru savurdu,

öyle ki, düşmandan gözüne çakıl girmedik hiçbir kimse kalmamıştı. Halbuki düşmanın sayısı 4000 kişiydi. Rasulullah çakılları atmadan önce: **"Kararsın şu yüzler"** demiş, daha sonra da şöyle buyurmuştu: **"Şu an Vatis denen vadi tandır gibi kızdı."**

Evet, O'nun yanında, 4000 kişilik düşmanın karşısında sadece 10 kişi sebat etmişti. Rasulullah (sav), sesi gür olan amcası Abbas'a: (Hz. Abbas o kadar sesi gür biriydi ki, Medine'den altı mil uzaklıkta bulunan tepeden insanlara seslendiğinde onun sesini işitiyorlardı. Ee, bunlar maşallah acaib yiğitlerdi.) **"Ey Abbas, bozguna uğrayan insanları çağır da gelsinler"** dedi. Abbas da dağın eteğinde durarak şöyle seslendi: **"Ey altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapan çınar ağacı mensupları! Ey biat eden topluluk, Rasulullah'a gelin, Rasulullah'a..."** Burada savaş erleri olan Ensar, prensiplerine bağlı kalan Ensar ve

İslâm dininden maddi hiçbir menfaat beklemeyen ve kazanmayan Ensar, develerinden inip Rasulullah'a doğru yöneldiler. Atlarını, develerini bırakıp yaya bir şekilde koştular ve Rasulullah (sav)'în etrafında 100 kadar Ensar kenetleştiler. Bunların bineklerini bırakmalarının sebebi, gerisin geri kaçan Mekkeli Tulakalar'dan fırsat bulup geriye doğru binekleriyle dönememeleri yüzündendi. Bunların gelmesiyle savaşın seyri değişti. Diğer Ensarlılar da, Muhacirler de ve başkaları da geri dönüp bunların yanına geldiler. Böylece Rasulullah (sav) zafere ulaştı ve yukarıda zikredilen Hevazin oğullarından Huneyn Savaşı ganimetlerini elde etti. Rasulullah (sav) ganimetleri Mekke'ye götürmedi. Mekke'ye 16 km. uzaklıkta bulunan Ci'rane bölgesine gönderdi. Sahabelerden birine de: **"Biz dönüp gelinceye kadar sen bunları muhafaza et"**

dedi. Oradan orduyu hareket ettirip Taif'i kuşattı. Taif'ten dönüp Ci'rane'deki ganimetleri taksime başlayınca, bu defa savaştan kaçan Mekkeli Tulakalar ve Rasulullah (sav)'in aleyhine: **"Bugünkü mağlubiyetiniz denize kadar uzanır, işte şimdi tılsım çözüldü"** diyenler, hemen ganimetin başına üşüştüler ve develere göz diktiler.

Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi

Ebu Süfyan öne çıktı ve Allah Rasulü ona 100 deve ve 40 Ukiyye gümüş para verdi. Ebu Süfyan: **"Oğlum Yezid için de ver"** dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ebu Süfyan: **"Oğlum Muaviye için de ver"** dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ve Hakim b. Hizam'a 10ü deve, Haris b. Hişam'a 100 deve, Süheyl b. Amr'a 100 deve, Huyevtıb b. Abduluzza'ya 100 deve, Saffan b. Umeyye'ye 100 deve, Malik b. Avf

a 100 deve, Âlâ b. Cariye'ye 100 deve verdi. Bunların hepsi de Mekke fethinden sonra serbest bırakılan Tulakalar'dandı.

Burada Rasulullah ganimetin tümünü Mekkelilere, bir de bedevilere dağıtmıştı. Ensar -ki, bunlar savaşın seyrini değiştiren ve çeşitli meşakkatlere katlananlardı- buradaki ganimetlerden bir şey almamışlardı. Bu sebeple Rasulullah (sav)'a sitem ederek kendi kendilerine: **"Rasulullah (sav) artık kavmini buldu"** demişlerdi.

Ensar'ın lideri olan Şad bin Ubade Allah Rasulü'ne gelerek: **"Ey Allah'ın Rasulü! Kavmim sana kırıldı"** der. Allah Rasulü ona: **"Sen onlardan değil misin?"** der. Sad bin Ubade: **"Ben sadece kavmimden bir adamım"** (ben de onlar gibiyim) der. Allah Rasulü (sav) ona: **"Onları bir meydanda topla"** der. Sad bin Ubade Ensarı toplar ve Allah Rasulü (sav) gelerek onlara şöyle der:

"Ey Ensar topluluğu! Sizden bana ulaşan bu sözler nedir? Yoksa içinizden bana kızdınız mı? Ben sizlere geldiğimde sizler dalâlet içindeyken, Allah size benim vasıtamla doğru yolu göstermedi mi? Sizler muhtaç iken Allah benimle sizleri zenginleştirmedi mi? Birbirlerinize düşmanken, kalplerinizi birbirinize kaynaştırmadı mı?" Bunun üzerine Ensar:

"Evet, ebetteki Allah ve Rasulü daha lütufkâr ve daha büyük nimet sahibidir" dediler. Rasulullah (sav) da:

"Ey Ensar Topluluğu! Neden bana cevap vermiyorsunuz?" dedi. Ensar:

"Ey Allah'ın Rasulü! Sana ne cevap verelim? Şüphesiz ki, lütuf ve ihsan ancak Allah ve Rasulüne aittir" dediler. Rasulullah da buyurdu ki:

"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer isterseniz şunu diyebilirsiniz ve

söylediğiniz de doğrudur. Sen bize yalanlanmış olarak geldin, biz sana inandık ve tasdik ettik. Sahipsiz bir şekilde geldin, biz sana yardım ettik. Kovulmuş olarak geldin, biz seni barındırdık. Muhtaç olarak geldin, biz seni muhtaç bırakmadık. Ey Ensar topluluğu! Şimdi sizler bana, sizin Müslümanlığınıza güvenerek, bir kısım insanlara müslüman olmaları için kalplerini ısındırmak üzere bazı dünya metalarını vermemden dolayı mı kızıyorsunuz?" (Yani, iman ehline göre paranın değeri yoktur demek istemiştir.)

"Ey Ensar topluluğu! İnsanların koyun ve develerle göçlerini alıp gitmelerine, sizin de Rasulullah'la birlikte göçlerinizle gitmenize razı değil misiniz? (Yani, sizler beraberinizde vahyin kaynağı olan Peygamberi götürüyorsunuz. Onlar ise bir kısım dünya metaı götürüyorlar. Şimdi Rasulullah mı daha değerli yoksa hâşâ bir

kısım deve ve koyunlar mı?) **Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer hicret olmasa, ben Ensar'dan bir fert olurdum. Şayet bütün insanlar bir yolu tutsa, Ensar da başka bir yolu tutsa ben Ensar'ın tuttuğu yoldan giderim. Ey Allah'ım, sen Ensar'a, onların çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına merhamet et!"**

Bunun üzerine orada bulunan Ensar, ağlamaya başladı. Öyle ki gözyaşlarıyla sakalları ıslandı. Ve şöyle dediler: **"Biz, Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk..."** Yâ selâm... Ya selâm... Biz Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk diyorlar. Ee, Sahabeler prensip sahibi insanlardı. Fakat Abbas b. Mirdas bunu yapamadı. Rasulullah'ı eleştiren kasidesini yazdı. Çünkü o, on ile yirmi arasında az deve almıştı.

Bu gibi insanlar, dillerini dışarı sarkıtırlar, gelip geçici dünya malı arkasında böylece

solurlar. İş ciddiyete bindiğinde kaçarlar. Ganimetlerden faydalanmaya gelince, hemen başına üşüşürler. Fakat yiğitlik bu değildir. Yiğitlik, cahiliye şairi Anter b. Şeddat'ın dediği gibi: **"Savaşa dalarım, ganimetlere karşı iffetli davranırım"** olmaktır.

Bir bedevi İslâm'a girer. Rasulullah (sav)'la birlikte savaşır, Rasulullah (sav) de ona ganimetten pay verir. Bedevi de: "Bu ne?" der, Rasulullah: "Bu senin ganimetten payın" buyurur. Bedevi: "Ben sana bunun için uymadım, ben bunun için gelmedim, ben sana şuram vurulsun da cennete gireyim diye uydum" cevabını verir. Bu bedevi ikinci bir kez savaşa katılır. Aynen gösterdiği yerden yara alarak öldürülür. Rasulullah da sorar: "Bu, o adam mı?"

Sahabeler de: "Evet ya Rasulullah!" derler.

Rasulullah da: "Bu, Allah'a karşı samimi oldu, Allah da buna inandı."

Kardeşim, sen buraya bir kalaşnikof elde etmek için mi geldin? Şimdi sen, birinci örnekte zikredilen bedevi Abbas b. Mirdas gibi misin, yoksa son örnekte zikredilen şehid olan bedevi gibi misin? İnşallah bu kardeşimiz, son bedevi gibidir. Allah'a karşı samimidir, Allah da onu doğrulayacaktır. Evet, Medineli Ensar prensip sahibi insanlardı. Bunlar, Allah'ın dininin yardımcılarıydı. Allah onları dinine yardım etmek için bekletmiş ve hazırlamıştı. Bu davayı yüklenen her insanın iffetli, âliyü'l-cenab olması gerekir. Gelip geçici dünya malına tenezzül etmemesi icab eder. İnsanların yaşantısına göz dikmemeleri gerekir. İnsanlar, altın ve gümüş için savaşırken, dava adamları ileriye dönük planlarını yaparlar. Bir takım insanlar ganimetler peşinde koşarken mücahidler,

Kandahar ve Nengahar'ı nasıl alacaklarını düşünürler. Bazıları gelir de bizim maaşlarımız şöyle ve şöyle az derlerse, onlara gel bizimle birlikte Caci bölgesinde şehid ol kurtul, derler.

Bir kısım insanlar, eğer size katılırsak malımız azalıyor, dünyamız mahvoluyor derlerse onlara, gel sen de bizim gibi yerleri döşek, gökleri yorgan et. Aç kaldığında karnına taş bağla, derler. Bu tür serdengeçti bir şair şöyle diyor:

Bir kısım insanların rabbi malları ise,

Allah'a hamd olsun benim böyle bir mabedim yoktur.

Evet, bir kısım insanlar mala taparlar. Onun kuludurlar. Rasulullah (sav) bunların aleyhine beddua ederek: "Dinara, dirheme, kutnu kumaşa kul olanların burnu yere sürünsün" buyurmuştur. Aslında insanlar iki sınıftır. Üçüncü bir sınıf yoktur. Ya cihad

edenler veya dünyaya kul olanlar. Rasulullah (sav) de şu hadis-i şerifinde bu iki sınıfı karşılaştırarak şöyle buyurmuştur: **"Dinara kul olanın burnu yere sürünsün, dirheme kul olanın burnu yere sürünsün, kumaşa kul olanın burnu yere sürünsün. Kendine bir şey verildiğinde pek memnun olur, verilmediğinde ise öfkelenir kızar. İşte bunun burnu yere sürünsün ve baş aşağı dikilsin. Bunun bir yerine bir diken batsa, onu çıkarmaktan da acizdir. Ne mutlu o kula ki, Allah yolunda atının yularından tutmuş (sırtına binmiştir), saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ona nöbet tutma görevi verilse onu yerine getirir. Orduyu arkadan koruma vazifesi verilse onu yapar. İzin istese kendisine izin verilmez, aracı olmaya kalksa aracılığı kabul edilmez.**(Buhari, Kitap cihad, bab: 70, Kitap Rikak, bab: 10; İbn Mac f Kitap Zühd, bab: 8)

Evet, bu gibi insanlar dünyaya bakmazlar. Dünya kendilerine nasip olursa da onu kalplerine yerleştirmezler. Bunlara göre dünya amaç değil araçtır. Bunlar yaşamak için yerler. Yemek için yaşamazlar. Diri kalmak için keş (kurutulmuş çökelek) yerler.

Bu münasebetle Ebu Abdullah Usame bin Ladin kardeşimizi aziz ve celil olan yüce Allah'ın muhafaza etmesini niyaz ederiz. Yeryüzünde bu adam gibisini görmedim. Kendi evinde fakirlerin yaşantısı gibi bir hayat yaşamakta. Hac veya umre için Cidde'ye gittiğimde onun evine giderim. Evinde ne bir sandalye ne de bir masa var. Kendisi dört evli. Evlerinin hiçbirinde bir sandalye veya bir masa yok. Sıradan bir işçinin evi gibi. Bununla birlikte kendisinden Allah için bir yardımda bulunmasını istediğiniz zaman, çekini çıkarıp yazdığı en az miktar bir milyon riyal olur.

O, kız kardeşlerinden birisine giderek İbn Teymiye'nin mal ile cihad konusundaki fetvasını okur. Kız kardeşi çekini çıkarır ve cihad için 8 milyon riyal bağışlar. Bu 40 milyon rupi etmektedir. Bir takım bilgiçler gelerek kız kardeşine: **"Sen delirdin mi?"** diyerek bu yardımdan vazgeçmesini veya meblağı azaltmasını söylerler.

Bir defada 8 milyon riyal birden verebilmek!

Bu yardımda bulunan kıza gelenler: **"Sen kiralık bir dairede oturmaktasın... Bir milyon riyala sen bir ev yaptırabilirsin,"** diye ısrarla söylerler. Bunun üzerine kız yardımda bulunduğu 8 milyon riyalin, 1 milyon riyalini geri alarak ev yaptırmaya karar verir ve kardeşi Usame'nin yanına gelerek ona der ki:

"Ey Usame, ey kardeşim! Bir milyona ben bir ev yaptırmak istiyorum..." Bunun

üzerine Usame kız kardeşine: **"Allah'a yemin ederim ki, verdiğin yardımlardan bir riyalini dahi sana geri vermeyeceğim. Çünkü sen rahat bir dairede yaşamaktasın, insanlar ise oturacak bir çadır dahi bulamadıklarından ölmekteler"** der.

Kardeşimiz Ebu Abdullah Usame gelip yanınıza oturduğunda siz onu bir hizmetçi zannedersiniz. Son derece edepli ve aynı zamanda yiğittir. Vallahi ben onu yanımda şu şekilde tutabildim. Abdurrab Sayyaf'a dedim ki: "Sen bir karar çıkar, bu kardeşimizin buradan ayrılmasını yasakla. Çünkü bu devamlı cephede savaşmak istiyor. Tansiyonu düşük, cepleri tuzla dolu, matarasında su var. Yürüyemeyince tansiyonu yükselsin diye tuz yutup üzerine su içiyor. Benim evime geldiğinde de telefon çaldığında ben kalkmayayım diye hemen koşup onu bana getiriyor. Bu ne terbiye, bu ne edep, bu ne haya, bu ne yiğitlik. Allah

bunu muhafaza eylesin inşallah. İslâm davasının bir takım yiğitlere ihtiyacı vardır. Yoksa sizler Cennet'e bir kuruşla mı girmek istiyorsunuz?! Bir riyalle mi girmek istiyorsunuz? Cennete bir riyal karşılığında girilemez. Cennet kendi yolunda kurbanlar ister...

Kardeşimiz Abdullah ilk beni davet ettiğinde Ramazan ayı idi. Ben davetine icabet ettim. O, akşam ezanı okunurken bir tabak çorba getirdi. İçinde biraz kemik, bu kemiklerin üzerlerinde azca et bulunuyordu. Ayrıca iki üç çiğnem de et bulunuyordu. Hülasa bu kardeşimiz tüm varlığına rağmen dünyadaki yaşantısı böyle mütevazı...

Bu cihada birçok yiğitler katılmış ve kendilerini Allah yolunda kurban etmişlerdir. İşte bunlardan bazıları askerî kışlanın komutanı Nurettin kardeş, Ebu Burhan kardeş... Nurettin kardeş şu an cepheye gitti. Rabbimiz onu muhafaza eylesin.

Babası Ürdün bakanlarından biridir. Kendisi de Ürdün'deki en büyük şirketlerden birinin şube başkanıdır. Mısır İskenderiye Üniversitesi Mühendislik Fakültesi mezunudur ve mühendistir. İlk geldiğinde mücahitlerin ve burada olanların resimlerini çekip geri döndü. Amman'a gittiğinde evlerinin yanında bulunan mescitte hutbe okudu. İkinci günü yanıma geldi ve dedi ki: "Artık ben Afganistan'a gitmek istiyorum." Yastığının altına bir kâğıt yazıp aile efradına: "Ben Afganistan'a gidiyorum, beni aramayın" diye yazıp koydu. Buraya geldi, bir daha da geri dönmedi.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi babası Ürdün'ün bakanlarından biri idi. Biz buna ayda 1000 rupi maaş veriyorduk. O yaklaşık Şada denilen yerde cephede on ay geçiriyor, hanımının yanında ise iki ay geçiriyordu. İki yıl önce burada,

İslamabad'da evlendi. Hanımının yanında kalamadığından çocuğu yeni oldu.

(Şeyh Abdullah Azzam bekâr olarak gelen her mücahide aylık 200 riyal maaş bağlıyordu. Bu 1987 yılına kadar devam etti. Daha sonra cihada gelen kardeşlerin sayısının artması sebebiyle bu maaş kaldırıldı, yerine mücahitlerin ihtiyacı olan şeyler kendilerine verilmeye başlandı. Evli olarak gelenlerse, kendilerine yetecek kadar maaş bağlanmaya devam ediyordu).

Ebu Davud kardeş... şu an genel hizmetler müdürüdür. Babası Amman'daki tüccarların önde gelenlerindendir.. Medine İslâm Üniversitesi'nden mezundur. Fakülteyi bitirdikten sonra babasına:

"Ben yüksek lisans yapmak için gitmek istiyorum" der. Babası:

"Nereye gideceksin?" Ebu Davud:

- **"Dr. Abdullah Azzam'ın yanına gideceğim"** der. Bunun üzerine babası:

"Doktor Abdullah Azzam ne kadar maaş alıyor ki? En yüksek dereceden maaş aldığını düşün, olsa olsa beş yüz dinar maaş alır! Ben sana 500 dinar maaş vereyim ve sen şirkette otur" der. Bunun üzerine oğlu:

- **"Hayır, ilim taleb etmek vaciptir ve ben İslâm Üniversitesi'nden mezun oldum. İlmimi devam ettirmek istiyorum"** der. Gerçekte ise, yüksek lisansı veya ilim tahsil etmeyi düşünmüyor, Allah yolunda cihad etmeyi istiyordu. Nitekim hanımı ile birlikte Afganistan'a geldi. Hanımı başından rahatsızlanınca onu tedavi için Ürdün'e gönderdi. Daha sonra kendisi dönüp geldi, sabretti. Biz ona daha önce 1000 rupi veriyorduk. Tabii ki evlenince ailesinin masraflarını biz üstlendik.

Ebu Huzeyfe kardeş... 18 bin öğrencinin okuduğu özel bir okulun müdürü idi. İstifa etti ve cihada geldi...

Ebu'l-Hasan el-Medeni... Kral Abdülaziz Üniversitesi tarafından doktorasını yapmak üzere Amerika'ya gönderilen talebelerdendi. Doktorayı bıraktı ve Peşaver'e geldi. Cihada katıldı. Aynı şekilde bu kardeşe de aylık 1000 rupi veriyorduk.

Dava Adamları

İslâmî mücadele, kendi nefislerini Allah yolunda adamış insanlar ile yürür. Kendi menfaatini düşünen kimselerle İslâmî çalışmanın yürümesi mümkün değildir. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah'ın yolunda yapılan cihad ancak her türlü gayretin sarf edilmesi ve kendi yolunda kurbanlar verilmesi ile devam eder. Zorlukları sırtlanmak gerekir. Allah yolunda cihadın bedelini ödemek gerekir. Canla, malla

aileyle bu bedelleri ödemek gerekir. Yükümlülükler iki şeydir, üçüncü bir şey yoktur. Bu iki şey de: Ya ümmetin dertlerini yüklenip onlarla dertlenmek ya da nefsin şehvanî arzularını yerine getirmektir. Kişi ya ümmetin sorunlarını üstlenecek ve bu uğurda kurbanlar verecektir ya da bir kafes içerisinde hanımı ile birlikte yaşamaya mahkûm olacaktır... İslâmî davet ve prensipler ancak kendisini bu uğurda feda edebilecek kimselerle zafer bulur.

Şeyh Temim el-Adnani... Birkaç gün önce bir aradaydık, ona şöyle dedim:

"Suud'a döndüğünde belki de seni tekrar vazifeye alırlar." Bunun üzerine bana:

"Aylık maaşım 24.500 riyaldi. Allah'a yemin ediyorum ki, bana 100 bin riyal verseler dahi cihaddan geri dönmeyeceğim."

İnanır mısınız kardeşler Şeyh Temim'in ailesinin yediği her lokma borçladır. Şeyh Temim ailesini Katar'da bırakarak cihada gelmiştir. Miktarını ancak yüce Allah'ın bildiği birçok borcu vardır. Birkaç gün önce onunla birlikte odada otururken kardeşlerden bir tanesi geldi ve malî sıkıntıda olduğunu, yardıma ihtiyacı bulunduğunu söyleyerek halinden şikâyet etti. Bunu dinleyen Şeyh Temim kardeş gözyaşlarını tutamayarak ağladı. Zaten onun gözleri devamlı yaşlıdır. Kardeşlerinin problemlerini gördüğünde hemen ağlar. Siz de onu görüyorsunuz. Daha sonra yanımdan çıkarken bana:

- **"Bu kardeşin borcunu benim hesabıma ekleyin"** dedi. Ben:

- **"Ey Şeyh Temim! Nereden bunu vereceksin? Zaten senin 50 bin veya 100 bin dinardan daha çok borcun var."** dedim. Bunun üzerine bana:

- **"Benim borçlarımı inşallah Allah ödettirecektir. Ben borçlanıyorum, ödemesini Allah'a bırakıyorum"** cevabını verdi.

İşte bunlar örnek şahsiyetlerdir. Örnek şahsiyetler olmadan İslâm nasıl zafere ulaşacaktır? Mutlaka yapılan işlerin pahasını ödemek gerekir. Bunların pahasını ödeyecek dâhi insanlar olmadan bu kervan nasıl yürüyecektir? Bu kafile nasıl menziline ulaşacaktır? Diğer yandan geçici dünya malı peşinde dilini sarkıtarak koşanlara gelince bunlar cihada da katılsalar ya ganimet elde etmek için veya şurayı burayı yağmalamak için yahut maddi herhangi bir çıkar elde etmek için katılırlar. Bunlar hiçbir işe yaramayan insanlardır. Bunlar ne bir idealin zafere ulaşması için faydalı olurlar, ne de bir inancın insanlara aktarılması için. Aksine bunlar insanların sırtında adeta bir

yük ve bir kamburdur. Onlar seni taşımaz, sen onları taşırsın.

Arap kardeşlerimizden cihadda örnek şahsiyetler çoktur. Hepsini anlatamam. Her birinin kendisine ait problemi ve durumu vardır. Bununla birlikte dağlar gibi olan problemleri aşıp cihada katılmışlardır. Afganlılardan da bu gibi insanlar pek çoktur. Her bir komutan hakkında yazı yazacak olsan bir kitap oluşturur. Meselâ:

Üç gün önce şehid olan Safiyullah Afdali kardeş... On beş yaşından beri cihadda bulunuyordu. Ve otuz yaşında şahadete ulaştı. Onun kardeşi ise 1975 senesinde komünist inkılâptan üç yıl önce Penşir çarpışmasında şehid olmuştu. Safiyullah, Herat bölgesindeki İslâmî çalışmayı başlatan kimselerden birisiydi. Ruslar bunun korkusundan titriyorlardı. İran'a girdiğinde İran Devleti ona saygı duyuyordu. Bu zat düşman merkezlerine

bizzat kendisi hûcum edip onları imha ediyordu. Bir defasında şu an fethedilmiş olan ve İslâm'ın kalesi sayılan müstahkem bir mevki haline getirilmiş komünistlere ait bir köye girdik. Orada dehlizlerin içinde komünistlerin ileri gelenlerini arıyordu. Elini uzattı, dehlizde bulunana:

"Hadi çık dışarı!" dedi. Dehlizde saklanan adam;

"Sen kimsin?" diye cevap verdi. Safiyullah:

"Ben Safiyullah'ım" diye cevap verdi. O kişi de:

"Başka birinin beni esir etmesindense senin esir etmen daha hayırlıdır" deyip Safiyullah'ın elinden tuttu ve dışarı çıktı.

Evet, bütün insanlar bu zata saygı duyuyorlardı. Herkesin sevgi ve takdirini kazanmıştı. Bakınız bu kadar sevilen bir kişi olmasına rağmen Tahir kardeş bana şunu

söyledi: "Biz Safiyullah el-Afdali için tutacağımız evin kirasını istiyoruz. Çünkü evi yıkılıyor. Her tarafı rutubetli, içinde onlarca akrabaları, muhacirler ve mücahidler oturuyorlar." Evet, bu mücahid bu kadar iffetli idi. Öldükten sonra evinin yıkılmaya yüz tuttuğu görüldü.

Abdulvedûd Han, Bedahşân'ın komutanı idi. İki ay önce şehid edildi. Ailesinden de 60 kişi öldürülmüştü. Babası, dört kardeşi ve akrabalarından 60 kişi... Kendisi, ailesinin sağ kalanı idi. Abdulvedûd, Ruslar karşısında dimdik duran yüce bir dağ gibiydi. Bunlar Rusya'nın sınırlarını geçip, daha içerilere girerek orada eylem yapıyorlardı. Abdulvedûd, Beşir ve birkaç mücahid ve bunun gibi örnek şahsiyetler ve bunlardan görülen bu fedakârlıklar olmasaydı, hiçbir dava zafere ulaşamaz ve hiçbir din ayakta duramazdı. Hiçbir namus korunamazdı Şairin de dediği gibi:

Yüce şerefler yanlarında kan akıtılmadıkça

Saldırılardan korunamazlar.

Tabii ki malını harcamada cimri davranan ruhunu Allah yoluna vermekte de cimri davranacaktır. Bu tabii bir neticedir. Çünkü mal candan daha ucuzdur. Zira kendini kurtarmak için bütün malım feda edebilirsin. Peygamber Efendimiz (sav) mal ve canını Allah yolunda harcamayanlar için şu hadis-i şerifi buyurmuşlardır: **"Kişideki en kötü haslet; kalbini yerinden koparacak gibi olan korkaklık ve onu yok edecekmiş gibi olan cimriliktir."** (Ebu Davud Kitap cihad, bab: 21; Müsned-i İmam Ahmed, c. II, sh. 302. 320)

Yüce Mevlâ da genelinde insanı vasıflandırarak şöyle buyurmuştur: **"Gerçekten insan sabırsız ve hırslı yaratılmıştır. Başına bir felaket geldiği**

zaman feryat eder, kendisine bir hayır dokunduğu zaman da çok cimrileşir. Ancak şunlar müstesnadır: Namaz kılıp namazlarına devam edenler, mallarında isteyenin ve yoksulun belli bir hakkı olduğunu kabul edenler, hesap gününe iman edenler." (Meâric, 19–26)

Hakikaten şanı yüce olan Allah, Afgan cihadı ile birçok Arap kardeşe ikramda bulunmuştur. Ben cihada gelen evli kimseleri cihadın temel taşı olarak gördüm. Vakıa evli olarak cihad etmek çok zor ve büyük bir yük. Bununla birlikte evli müslümanlar cihadın temel taşlan. Birçok zorluklara onlar katlanıyorlar. Yüklerin çoğunu onlar taşıyorlar, gençler ise cihad ediyorlar ama evliler kadar istikrarlı değiller. Bu sebeple işlerimizin çoğunu evlilere yaptırıyoruz. Evlilerin hanımları burada olduğundan dönüp gidecekleri bir yer kalmıyor. Bekârlar ise her gün bir yere

gitmek, orada cihad etmek istiyorlar. Ayrıca nişanlanma, evlenme ve benzeri şeyleri de düşünüyorlar. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Peygamberlerden bir peygamber savaşa çıkar ve kavmine der ki: **"Bir kadınla nikâhlandığı halde henüz onunla zifafa girmemiş olan benimle cihada gelmesin. Yine evler yaptığı halde henüz tavanlarını bitirmemiş olan benimle cihada katılmasın. Keza hamile olan koyun veya develer alıp onların doğurmalarım beklemekte olan kimse benimle birlikte cihada katılmasın."** Bu peygamber cihada devam etmiş, belli bir kasabaya yaklaştığında ikindi vakti veya ona yakın bir vakit olmuş ve güneşe hitap ederek: **"Sen de bir memursun, ben de. Ey Allah'ım! Sen bu güneşini durdur"** demiş. Güneş, bu peygamber o kasabayı fethedinceye kadar olduğu yerde durdurulmuştur. Peygamber orayı

fethettikten sonra ganimetleri toplamış, fakat ganimetleri yakmak için gökten gelen ateş onları yakmamış (İslâm'dan önceki dinlerde ganimetler mücahitlere helâl değildi, onlara gökten bir ateş gelip yakıyordu). Bunun üzerine peygamber: "Sizin içinizde ganimetten mal kaçıran var, her kabileden bir kişi benimle biatleşsin" dedi. Bu kabilelerden birinin temsilcisi peygamberle biatleşirken eli peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de ona: "Ganimetten mal kaçıranlar sizin içinizde. Bu sebeple bütün kabile benimle biat etsin" demiştir. Biat esnasında o kabileden iki veya üç kişinin elleri biat alan peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de onlara: "Ganimetten kaçırılan mal sizde" demiştir. Bunun üzerine onlar altından imal edilen sığır başı gibi bir külçe getirmişler, onu ortaya koymuşlardır. Ateş gelmiş, ganimeti yakıp bitirmiştir. Sonra Allah Teala bizim

zafiyetimizi, acizliğimizi görünce ganimeti bize helal kılmıştır."(Buhari, kitap el-Hums, bab: 8)
Görüldüğü gibi savaşa çıkan peygamber aklı geride kalacak olan insanların kendisi ile birlikte savaşa çıkmamalarını istemiştir. O, cihad için canlarını cennet karşılığında satabilecek olanları taleb etmiştir.

Bütün bu izahlardan sonra açıklamaya çalıştığımız zekât sınıflarına tekrar dönelim. Bu sınıflardan biri de kalpleri ısındırılmak üzere kendilerine zekât verilen gayr-i Müslimlerdir. İslâm'ın zafere ulaşmasından sonra bu gibi insanlara zekât verileceği hususu âlimler arasında ihtilaflıdır:

Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükmü

a. Hz. Ömer, Hasan el-Basrî, Amir eş-Şabî ve benzeri âlimlere göre İslâm'ın zafere ulaşarak aziz kılınmasından sonra artık bu

sınıftan olan insanlara zekâttan pay verilmez. Ebu Hanife ve İmam Malik de bu görüştedir. Çünkü Allah Teala artık kâfirlerin gücünü kırmış, İslâm'ı ve Müslümanları şereflendirmiştir. Hz. Ebubekir döneminde sahabeler bu sınıfın zekâttan pay alamayacağı hususunda icma etmişlerdir. Bu sebepledir ki o zamanda ki kabilelerin başkanları olan Akra bin Habis ve Uyeyne bin Hısn ismindeki iki kişi Hz. Ebubekir'in hilafeti döneminde ona gelip: **"Biz zekâttan olan payımızı istiyoruz"** demişlerdir (bunlara kalplerini İslâm'a ısındırıp imanlarını sağlamlaştırmak için daha önceleri zekâttan pay veriliyordu). Hz. Ebubekir bunlara bir kâğıt yazıp vermiş ki beytülmalı idare eden Hz. Ömer bunlara zekâttan paylarını versin. Hz. Ömer bu kâğıdı alınca yırtıp atmıştır. Bunun üzerine onlar Ebubekir'e giderek: **"Biz anlamak istiyoruz. Sen misin halife yoksa Ömer mi?"** demişlerdir. Hz.

Ebubekir de: **"İstediği takdirde odur"** demiştir. (Maşallah ne edep, ne saygı, ne sevgi. Sahabelerin birbirlerini sevmeleri çok acayip. İşte böyle bir sevgi tesis edilmediği sürece müslümanlar zafere ulaşamazlar. Çünkü sevgi insanları, kardeşlerini kurtarmak için canlarını feda etmeye sevk eder).

Hülasa Hz. Ömer bunlara zekâttan pay vermemiş ve böylece müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmemesi üzerinde icma yapılmıştır.

Burada yeri gelmişken Müslümanların birbirlerine karşı nasıl fedakârlık yaptıklarına bir örnek olarak şu Reks Makarun adlı hristiyanın müşahede ettiği bir olayı size aktarmak isterim: Bu kişi kaçakçı idi. Abdunnasır döneminde onu yakalayıp hapishaneye attılar. Onu Müslüman Kardeşler'in arasına koydular. Çünkü Mısır iktidarı Müslüman Kardeşler'in yanına onlardan etkilenir diye herhangi bir

Müslüman'ı hapsetmiyorlardı. Yahudi ve hıristiyanları onların yanında hapsetmekte bir mahsur görmüyorlardı. Çünkü onların Müslüman Kardeşlerden etkilenmeyecekleri kanaatinde idiler. Hülasa Reks denilen bu Hristiyan Müslüman Kardeşler'le birlikte Tura Hapishanesi'nde bulunurken mahkûmların kurşuna dizilme olayı meydana geldi. Hapishane bekçileri içerde bulunan Müslüman Kardeşler'e mensup olan kişilere otomatik silahlarla ateş açtılar. İşte koğuşlardan birinde bulunan Reks Makarun şunları anlatıyor:

"Ben onlarla birlikte koğuşta bulunuyordum. Koğuşun kapısı tabii demirdendi. Yarısı saç halinde diğer yarısı da parmaklık şeklinde idi. Ben bir sandığın arkasında gizlendim. Aniden koğuşun ışıkları söndürüldü. Sandığın arkasından baktım ki gençler parmaklıkların arasını kolları ile tıkıyorlar ki kurşunlar evli olan arkadaşlarına

isabet etmesin. Ve diyorlar ki: **"Sizin çocuklarınız var, ölmeye bizler daha müsaidiz."** Reks Makarun sözlerine devamla diyor ki: **"Ben bu manzarayı gördükten sonra doğrusu kendimi çok küçük hissettim. Sıradan bir insan olduğumu anladım."** Bu Reks denilen adam bu fedakârlıkları gördükten sonra hapishaneden çıkar çıkmaz harika bir kitap yazdı. Kitabın adına **"Gördüklerimi Anlatmaya Yemin Ettim"** ismini koydu. Kitabında; kahramanlık ve er meydanında şehid düşen filan filan kardeşlerime ithaf ediyorum diye yazdı. Bu adam müslüman olmamıştı, fakat fedakârlıklar onu büyülemişti. Çünkü hapishanede çoğu üniversite mezunu avukat, mühendis ve âlimlerden oluşan otuz yedi kişi öldürülmüştü. Etleri duvarlara yapışmıştı. Kemikleri parça parça olup dışarlara fırlamıştı. Çünkü onlar Müslümanları ağır makinelilerle taramışlardı.

Vakıa kişilerin canlarını feda ettikleri yerler düşmanı da şaşırtır, dostu da hayrete düşürür. Herhangi bir ilke uğrunda ne kadar fedakârlıkta bulunulur ve kurban verilirse o ilke o kadar saygıdeğer olur. Uğrunda fedakârlık yapılmayan ilkeler ise bizzat kendi koyanları tarafından da, insanlar tarafından da alay konusu olur.

Gerçek şu ki İslâmî bir cemaat birbiri ile kaynaşmış, birbirini seven, hep birlikte canlarını feda etmeye hazır olan kardeşlerini korumak için ölüme giden insanlardan oluşursa işte bu cemaat inşallah zaferin ilk adımı ve sinyalidir.

b. Ancak müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmesi hususunda tercihe şayan görüş şudur: Yine müslümanlar zayıf düşer de bir takım insanların kalplerinin İslâm'a ısındırılmalarına ihtiyaç hissedilirse bunlara zekâttan pay verilebilir. Nitekim bugün Afganistan'daki cihad emirleri kabile

liderlerine yollan kesmesinler ve kendilerine yol açsınlar diye zekâttan pay veriyorlar. Mücahitlerin mallarından pay veriyorlar. Çünkü bazı kabilelere bunlar verilmeyecek olursa yolları kesiyorlar. Bu sebeple mücahitler hatta yetimlerin, dulların paylarından ve zekât mallarından bunlara mal veriyor ve cihadın devamım sağlıyorlar. Sanıyorum ki şu an içinde bulunduğumuz yer bile mücahit Sayyaf tarafından kiralanmış bir yerdir. Üzerinde çadır kurulan bu yerlerin hepsine mücahitler geldiğinde buraların halkı gelip: **"Sizler bizim arazimizde nasıl kalabilirsiniz? Bizler buraların mahsullerine, ağaçlarına muhtacız"** demişlerdir.

Hâlbuki bizler onlar gelince bize yardım edeceklerini, işte çocuklarımız alın onları asker edin diyeceklerini sanıyorduk. Aksine onlar gelip ağaç hakkı güdüyorlar. Ne

kadar acayip değil mi? Biz kendilerine bunu hatırlattığımızda doğrusu utandılar.

İşte bu noktalar göz önünde bulundurulacak olursa ayet-i kerimede geçen müellefe-i kulûba zekâttan pay verilme meselesinin tamamen nesh edilmediği görüşü tercih edilir. Biz de bu kanaatteyiz. İhtiyacımız olduğu her zaman bu sınıfa da zekâttan pay verebiliriz.

Köleler

Ayet-i kerimede kölelere de zekât verileceği belirtilmektedir. Bundan maksat bir kısım kölelerin bedelleri ödenilerek azad edilmeleridir. Bununla birlikte kâfirlerin elinde esir bulunan müslüman kölelerin zekât malı ile satın alınıp azad edileceği ihtilaflıdır. İbn Habib'e göre bu caizdir. Çünkü İslâm diyarında bulunan kölenin satın alınarak azad edilmesi zekâtımızın bir gereği olarak kabul edilir ise, bir kâfirin eli altında bulunan

müslüman esirin zekât malıyla kurtarılması nasıl caiz olmaz?

Borçlular

"... Borçlulara..." Bundan maksat fakir olduğu halde borçlu olanlar veya borcunu ödeyemeyecek derecede aciz olanlardır. Bununla birlikte işlenen cinayetler neticesinde hükmedilen diyetleri Müslümanların arasını bulmak için başkalarından borç alarak ödeyen zenginlere de zekâttan verilir. Yine kabileler arasını uzlaştırmak için borç alarak harcayan varlıklı insanlara da Ödedikleri diyetin ve harcadıkları malların karşılığı zekât malından verilir. Velev ki bu adamlar zengin dahi olsalar yine verilir. Yeter ki bu adamlar bu verdikleri malları başkalarından borç alarak vermiş olsunlar. Ancak bu son görüş İmam Şafii ve Ahmed bin Hanbel'in görüşüdür. Onlar görüşlerine delil olarak Kabise bin Muharik'in rivayet ettiği şu hadisi

delil göstermişlerdir: Kabise diyor ki: Ben bir borcu üzerime aldım. Bundan sonra Rasulullah (sav)'e geldim. O meseleyi Rasulullah'a sordum. Rasulullah (sav)'de buyurdu ki: **"Bekle, zekât malı gelince biz senin üzerine aldığın o borcun ödenmesini emredelim."** (Müslim, Zekât, bab: 109; Ebu Davud Zekât, bab: 26;Nesai, Zekat, bab: 80)

Allah Rasulü (sav) sahih bir hadiste de şöyle buyurmaktadır: **"Zengin bir insana sadaka (zekât) vermek helal olmaz. Ancak şu beş sınıf insan hariçtir: Allah yolunda cihad eden, Zekât toplamak için görevlendirilen, Borçlu olan, Malı ile köle satın alan, Yahut şu adama ki onun fakir bir komşusu vardır, kendisine zekât verilmiştir. Fakir olan komşusu da o zengin kişiye zekât malından hediye vermiştir."**(İbn Mace, Zekat, bab: 27; Muvatta, İmam Malik, Zekat, bab: 29; Ayrıca bkz: Tirmizi. Zekat Bab: 23; Nesai, Zekat, Bab: 80, 90)

Fakir insana zekât verilir, fakir de onu zengin komşusuna hediye ederse zengin komşunun hediye olarak bu zekâtı alması caiz olduğundan Rasulullah (sav) Berire isimli takva sahibi bir cariyeye gelen sadakaları hediye olarak kabul ediyordu. Rasulullah Berire'ye zekât olarak hurma veriyordu. Berire de bu zekât hurmalarından Rasulullâh'a hediye ediyordu. Rasulullah da kabul ediyordu. Ve diyorlardı ki: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bu bir zekât. Sen bunu nasıl alıyorsun?" Rasulullah da buyuruyordu ki: "Bu onun için bir sadaka ancak bizim için bir hediyedir."** (Bkz. Buharı, Zekât, 61, 62, Hibe, 7, Nikâh, 18, Talak, 14, Feraız, 19;Müslim Kitab Zekât, 170, 172, Itk, 10, 11,14; Ebu Davud, Zekât, 30)

Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?

İmam Ebu Hanife: **"Ölünün borcu zekât malından ödenemez"** demiştir. İmam Malik

ise: **"Ölünün borcu zekât malından ödenebilir"** demiştir.

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir." Hanefi, Maliki ve Şafii mezhepleri bu ayet-i kerimedeki **"fisebilillâh; Allah yoluna"** lafzından kasıt cihaddır, demişlerdir. Hanbelî mezhebi ise **"fisebilillah"** ifadesinden maksat hem cihaddır hem de hacdır, demişlerdir. Meselâ zekât malından elde edilen develer hac yolculuğu için binek olarak verilebilir.

Görüldüğü gibi ayet-i kerimede geçen **"Allah yolu"** ifadesi dört mezhep imamı tarafından **"Allah yolunda cihad etme"** şeklinde izah edilmiştir. Yani zekât malı ile silah alınabilir, sınırları bekleyenlerin, fiilen cihad edenlerin giderleri ödenebilir. Onların birliklerini bir yerden başka yere taşımalarından mütevellit meydana çıkacak masrafları ödenir.

Çok üzülerek ifade etmek gerekir ki bugün müslümanlar zekâtın harcanacağı bu önemli yeri tamamen bırakmışlardır. Ayet-i kerimede zikredilen "Allah yolu" ifadesini o kadar geniş izah etmişlerdir ki mücahitlere zekâttan hiç pay verilmez olmuştur. Meselâ Allah yolundan maksadın köprüler, okullar, hastaneler, yollar olduğunu ve bütün bunların ayette geçen Allah yolu ifadesine girdiğini söylemişlerdir. Böylece gerçekten Allah yolu olan cihada herhangi bir şey kalmamıştır. Çünkü bir köprü veya bir kanalizasyon şu kadar paraya mâl olmaktadır. Bakıyoruz ki bir kısım insanlar ayet-i kerimede geçen ve sekiz sınıftan biri olan Allah yolu şıkkını o kadar genişletiyorlar ki zekâtın verileceği diğer yedi sınıfı da bunun içine sokuyorlar.

Meselâ parkların da Allah yoluna gireceğini, hastane, okulların daha nice nice şeylerin Allah yolu ifadesine dâhil

olduğunu söylemektedirler. Vallahi bu hususta Şeyh Abdülaziz bin Baz iyi bir tavır takınmıştır.

Bir defasında biz ona mektup yazarak dedik ki: **"Haçlı (Hristiyan) hastanelerine muhtaç olunmaması için İslâmî bir hastane yapılmasına dair zekât mallarının verileceğine fetva verir misin?"** Şeyh Abdülaziz dedi ki: **"Ben buna cevaz veremem." "Niçin"** diye soruldu. O da dedi ki: **"Biz böyle bir fetva verecek olursak artık fakirlere, düşkünlere, Allah yoluna zekât verilmez. Bunlara zekâttan bir şey kalmaz. Devlet (Suud devleti) bu fetvayı esas alır, genişletir. Buna dayanarak zekât malı ile köprüler, okullar, hastaneler ve benzeri yerler yapar. Böylece fakirlere de "Allah versin" sözü kalır.**

Bu fetvasından dolayı Allah, Abdülaziz bin Baz'a mükâfatını versin. Gerçekten isabetli bir fetva...

Kardeşlerim! Bir kısım insanlar hastanelere, okullara, köprülere zekât malı verilir fetvasını nereden çıkarıyor da fakirleri acından öldürüyorlar. Eğer bizler Allah yolu ifadesini cihadın dışında diğer şeylere de yorumlayacak olursak; fakirler de buraya girer, borçlular da girer, kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenilenler de girer dersek ve Allah yoluna verilecek payı da bunlara verecek olursak peki Allah yolu olan cihada ne kalacaktır? Ayrıca yüce Allah bu sınıfları ayrı ayrı zikretmiştir. Madem ki hepsi Allah yolu kavramı altına giriyor, âyet-i kerime bunları neden ayrı olarak zikretmiştir? Hülasa bir kelimenin lügat manasını alarak genişletmek mümkündür ama şer'î bir terim olarak aldığınızda siz onu genişletemezsiniz. **"Allah yolu: Fi sebilillah"** kelimesi lügat manası olarak alınırsa hastane, yol, köprü, çeşme ve benzeri şeyler bu ifadenin altına girer, fakat şer'î bir ıstılah olarak alındığında

İbn Hacer'in de dediği gibi ilk akla gelen cihaddır. Bu kelime kayıtsız şartsız zikredildiğinde bundan cihad anlaşılır. Fakat bir kısım insanlar kelimelerin veya deyimlerin şer'i manalarını genişleterek onları çeşitli yönlere çekiyorlar. Böylece vebale giriyorlar. Meselâ bir hadis-i şerifte; **"Allah yolunda sabahleyin veya öğleden sonra cihada çıkmak dünyadan ve onda bulunulan şeylerden daha hayırlıdır"** buyrulmuştur. (Bkz. Buhar-i, Cihad, 5, 6, 73: Müslim, İmare, Bab: 112, 116)

Bir kısım insanlar bu hadisi tebliğ etmeye, hutbeler irad etmeye, bir insanı namaz kılmaya ikna etmeye yorumlarlar. İşte Allah yolunda bu tür bir şeyi yapmanın dünya ve bütün dünyadaki şeylerden daha hayırlı olduğunu söylerler. Görüldüğü gibi bunlar kelimenin lügat manasını esas alarak onu genişletiyor ve şer'i deyim olarak almıyorlar. Fakat şer'î manası bu izah edilen

şeyleri içermemektedir. Rasulullah (sav) Allah yolu ifadesini her söylediğinde cihadı kastetmiştir. Bu sebeple Rasulullah'a: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihada ne denk olabilir?"** diye sorulduğunda, Rasulullah: Üç defa peş peşe: "Siz ona denk olacak ameli yapmaya güç yetiremezsiniz" demiş ve sözlerine devamla şöyle buyurmuştur:

"Şimdi sizden biriniz, mescide girip mücahit cihadından geri dönünceye kadar hiç ara vermeden aralıksız namaz kılabilir mi ve hiç iftar etmeden oruç tutabilir mi?" Onlar da: **"Kimin buna gücü yetecek?"** demişlerdir. Rasulullah da: **"İşte Allah yolunda cihad eden mücahidin mükâfatı budur"** buyurmuştur." (Buhari, Cihad, bab: 1; Müslim İmare, bab: 110)

Şimdi bir kısım insanlar geliyor ve şöyle diyorlar: "Buradaki Allah yolundaki cihaddan maksat nefis ile cihad etmektir."

Değerli kardeşler! Cihadın şer'î manası savaştır, savaş. Bu kavramı genişleterek hutbe okuyanı da, misvak kullanmayı da Allah yolunda cihad saymayalım. Havan toplarının patlamalarına, uçak bombalarının infilâk etmelerine, silahlardan mermilerin atılmalarına Allah yolunda cihad diyelim.

Soruyorum size, camide hutbe okumak veya bir insana müslüman olmasını tebliğ etmekle ölümle boğuşan insanın yaptığı eşit olur mu? Bunların her ikisine de cihad denilebilir mi? Bir yazar masasına oturmuş sağında kahve, solunda hurma, o da Allah yolunda cihad ediyor! Hâlbuki Hindikuş dağlarının tepesini tırmanmış, karnı kasığı birbirine geçmiş o kahraman mücahit acından ölüyor. Ayakları, elleri karlardan donarak dökülüyor. Şimdi bunların hangisi mücahit? Bunların denk olması mümkün mü? Sen aklıseliminle bunların eşit olduğuna

karar verebilir misin? Sen karar versen de izzet ve şeref sahibi olan yüce Mevlâ bunu böyle kabul eder mi?

Hülasa Allah yolu ifadesi şer'î bir ıstılahtır. Bunu genişleterek her türlü dinî çalışmayı bunun içine sokmak caiz değildir. Yine cihad kelimesi şer'î bir ıstılahtır. Bunu genişleterek her türlü dini gayreti buna sokmak caiz değildir. Dört imamın ittifakı ile cihaddan maksat, savaşmak veya savaşa katkıda bulunmaktır.

Burada akla şu soru gelir: Zengin bir insan (meselâ cebinde 2000 dolar bulunan bir kişi) cihad etmek için buraya gelecek olursa bu insana mücahitlerin silahlarından birini vermek caiz olur mu, yoksa o kendi silahını kendisi mi almalıdır? Bazı fıkıh âlimleri bu kişinin mücahitlerin silahlarından herhangi birini almasının helâl olmayacağını söylemişlerdir. Ancak İmam Malik (rahimehullah) cihad eden kişilere ve

sınırlarda nöbet bekleyen askerlere zengin de olsalar fakir de olsalar zekâttan mal verileceğini söylediğinden böyle bir insanın zekât malı ile mücahitlere alınan silahlardan bir silah alması caizdir. Daha önce geçen zengine sadaka vermek caiz olmaz, şu beş sınıf hariç... Şeklindeki hadis-i şerifde İmam Malik'in bu görüşünü desteklemektedir. Muhammed bin Abdülhakem de zekât malı ile savaş atları alınacağını söylemiştir.

Ayet-i kerimede: **"Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler"** buyrulmaktadır. Bu ifadeden maksat münafıkların Rasulullah'ın aleyhinde konuşmaları ve ona dil uzatmalarıdır. Münafıklar Rasulullah'ın gıyabında konuşuyorlar ve kendi kendilerine şöyle diyorlardı: "Eğer o bize soracak olursa yemin ederiz ki biz böyle bir şey söylemedik. O da inanır. Çünkü o bizim her söylediğimizi dinliyor ve kabul ediyor." Görüldüğü gibi

münafıklar Rasulullah'ı hâşa çok zavallı, gariban biri sayıyorlar. Onu aldatacaklarını zannediyorlar ve diyorlar ki: "Muhammed bizi dinleyen bir kulaktan başka bir şey değildir. Söylediğimiz her şeye kulağını verip güzel güzel dinliyor. Bizden bir şeyin hesabını soracak olursa da ondan özür dileriz, o özrümüzü de kabul eder. Çünkü o kendine söylenen her şeyi kabul eden biridir."

Müfessirler bu âyet-i kerimenin İtab bin Kuşeyr ya da Nebtel İbnu'l-Haris hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir.

Nebtel İbnu'l-Haris şişman bir adamdı. Saç ve sakalı dağınık, esmer tenli, gözleri kanlı, kırmızı kara yanaklı, yaratılış olarak çirkin bir kimse idi. Allah Rasulü (sav) onun hakkında: **"Kim şeytana bakmak isterse Nebtel İbnu'l-Hâris'e baksın"** buyurmuştu.

Şekli, şeytanın şeklini andırıyordu.

Ayet-i kerimede münafıkların Peygamber'e her şeye kulak kesilen dedikleri, Allah Teala'nın da Rasulullah'a: **"Onlara de ki, o sizin için hayırlı bir kulak kesilendir"** emrettiği zikredilmektedir. Yani Muhammed sizden hayırlı olan şeyleri dinler, kötü olan şeyleri ise duymaz gibi olur. Çünkü o münafıklara önem vermediği için onların kötü laflarına aldırış etmez. Dolayısıyla münafıkların hayırlı olmayan sözlerine inanmaz. O müminlerin konuştuklarına inanır. Ve onlar için bir merhamet kaynağıdır. Yalanlarını doğruya çıkarmak için durmadan yemin eden münafıklar için bir merhamet kaynağı değildir elbette.

Kardeşler! Bugün ben düşünüyorum da kendi kendime şöyle diyorum: Aralarında peygamber bulunan bu insanlar nasıl ona dil uzatıyor ve ona eziyet ediyorlardı? Çok garib insan tipleri bunlar.

Bundan önceki ayet-i kerimede ise zekâtın kimlere verileceği beyan edilmiştir. Zekât verilecek yerlerden birinin de Allah yolu olduğu zikredilmiştir. Biz daha önce Allah yolundan neyin kastedildiğini açıklamıştık. Bundan maksadın dört mezheb imamına göre Allah yolunda cihad etmek olduğunu açıklamıştık. Binaenaleyh köprüler yapma, hastaneler kurma, İslâmî medreseler açma vb. şeyler bu ayette zikredilen Allah yolu ifadesine girmemektedir. Çünkü Allah yolu ifadesi şer'î bir terimdir. İzzet sahibi olan yüce Mevlâ tarafından konulmuştur, bizim bunu genişleterek nefsimizin hoşuna giden hususlara yorumlamamız caiz değildir. Nitekim İbn Hacer de Allah yolu ifadesinden ilk hatıra gelenin cihad olduğunu söylemiştir.

Cihad ne demektir? Yine dört mezhep imamına göre İslâmî terim olarak cihaddan maksat düşmanla savaşmaktır. Bu kelimeyi

de genişleterek çeşitli yorumlar yapmaya çabalamak veya özel terimleri sulandırıp başka yönlere çekmek caiz değildir. Meselâ yüce Allah bize: **"Namaz kılınız"** buyurmuşlarsa, namaz kelimesini şer'i anlamından çıkarıp onu lügat manasında kullanmak caiz değildir. Çünkü namaz tekbirle başlayan ve selâm vermekle biten bir takım hareketler ve bir takım şeyleri okumaktan ibarettir. Biz bu kelimeyi **"dua"** manasına alırsak ve dua eden kimsenin de namaz kılmış olduğunu söylersek hiç caiz olur mu? Keza oruç tutmanın şer'an manası; ikinci fecrin doğuşundan başlamak üzere güneşin batmasına kadar yeme, içme ve cinsel arzularda bulunmaktan uzak durmadır. Şimdi bizler, orucun bir manası da **"konuşmamaktır"** der de bu şer'î ıstılahı sulandıracak olursak izzet sahibi olan Yüce Rabbimizin emrettiği ibadetleri zayi etmiş olmaz mıyız? İşte ayette geçen Allah yolu

terimi ve cihad teriminin şer'î manaları da böyledir. Bunları sulandırmamız ve böylece asıl anlamlarını bırakmamız caiz değildir.

Evet, dört mezhebe göre de cihadın manası; düşmanla savaşmaktır veya düşmanla savaşanlara yardım etmektir. İşte cihad budur. Şimdi bizler gelelim, yaptığımız şu gibi toplantılara ve Kur'ân'ı tefsir etmelere cihad diyelim. Bu hakka reva mıdır? Evimizde bulunuyoruz, rahat rahat oturuyoruz, yaptıklarımızın cihad olduğunu sanıyoruz. Bu cihad değildir.

Yine bizler gelelim, konuştuğumuz her kelime karşılığında bir dirhem aldığımız sözleri cihad sayalım. Holiday İn Hotellerinde kalıp Vakıflar Bakanlığı hesabına yaşayalım. İslâmî kuruluşların hesabına yeyip içelim, söylediğimiz her bir kelimenin karşılığında bir dirhemden fazla para alalım ve yaptıklarımızın da cihad olduğunu sanalım. Bu doğru olur mu?

Bir zaman bizleri Vakıflar Bakanlığı çağırıyor ve Holiday İn Hoteli'nde ağırlıyorlardı. Ben hotelden kaçıp kardeşlerden birinin yanında oturuyor ve ona diyordum ki: "Bizim İslâm hakkında konuşmamız için Holiday İn Hoteli'nin kapılan önümüze açılıyor. Her gece masraflar Müslümanların malından ödeniyor. Ödenilen hesabın miktarını ancak Allah biliyor. Hiç bu cihad olur mu?"

Ne yazık ki bir kısım insanlar diyorlar ki: **"Biz bunu cihad sayıyoruz. Bu yeterlidir."** Vallahi bu söz kaldırılacak gibi değil, çok ağır bir laf. Diğer taraftan bir takım kardeşler cihad hakkında yazılar yazıyorlar. Hâlbuki kendileri Allah yolunda tek bir kurşun dahi atmış değiller. Bunlar cihadı nasıl anlayacaklar? Anlamaları da mümkün değildir. Hatta ben bir kısım âlimlerle cihad hakkında tartıştığımda, onun farz-ı ayn olduğunu izah ettiğimde sanki onlarla bir

takım bilmeceleri konuşuyormuş onlara yeni şeyler dinletiyormuşum gibi oluyorum. Onlarla uzun uzadıya konuşuyor, tartışıyorum. Cihadın farz-ı ayn olduğuna dair onları ikna etmeye çalışıyorum.

Cihad anlaşılmıyor, anlaşılmıyor! Çünkü cihad ancak çileler çekilerek, fiilen cihad yapılan alanlarda bulunarak öğrenilir. Nitekim bu hususta üstad Seyyid Kutub şunları söylemiştir: **"Bu Kur'ân'ın sırlarını hiç şüphesiz, soğukkanlılıkla yerinde oturan fakih anlayamaz... Çünkü Kur'ân ayetleri ve birçok naslar, dikkatleri insan üzerinde toplamaktadır ve özellikle kişi şehvetine esir olduğu zaman Kur'ân ayetlerini ve nasları idrak etmeye, ayırt etmeye ve naslar arasındaki farklılıkları anlamaya gücü yetmez. Bunlar için takva şarttır"** Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkar ve takva (sahibi) olursanız, O size hak ile batılı ayırt edici bir anlayış verir..." (Enfal, 29)

Bu anlayışla, hak ve batılı birbirinden ayırd edebilirsiniz. Bu dava ilimler davası değildir. Bu dava tüm genişliği ile naslar davası da değildir. Bu nasları anlamada yüce Allah'ın sana hakkı ilham etmesi davasıdır. İşte bu sebepledir ki önceleri İslâm toplumunda bir meseleyi çözümleyemedikleri zaman Bağdat'ta veya başka yerlerde; bu meseleyi sınırlarda nöbet bekleyen mücahitlere götürün, onlar bu meselenin çözümüne muvaffak olmaya daha lâyıktırlar, çünkü onlar Allah'a daha yakındırlar, denilirdi. Yani Caci'de, Pakia'da bombaların ve füzelerin altında günde yüz defa ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalan mücahitlere götürün. Onların basiretleri açıktır, onlar bu türlü meselelere çözüm bulabilirler, demişlerdir. Buna mukabil hayatı

boyunca bir defa dahi cepheye gitmemiş, Peşaver'i bir defa olsun ziyaret etmemiş bir kimseye geliyorlar ve ondan cihadın hükmünü soruyorlar. Gerçekte bu soru bir âlimin konumunu sarsma ve onun şerefini düşürmedir. Çünkü sen onu bilmediği bir şeye cevap vermeye zorluyorsun. O da kafasındaki teorik bilgilere göre meselelere cevap verecektir. Bu adamın verdiği cevap fiilen savaş alanında yaşayanlara ulaşınca o hoca efendinin itibarı tamamen sarsılacak ve mücahitler nezdinde itibarı düşecektir. O âlimin saygınlığı ve heybeti diye bir şey kalmayacaktır. Çünkü o bilmediği ve tabiatını idrak edemeyeceği bir şeye cevap vermiştir.

İşte bu sebeple Şeyh İbn Teymiye şöyle fetva vermiştir: "Cihad meydanlarında bulunmayan bir âlime cihaddan sorulamaz. Özellikle hiçbir mazeretleri olmadığı halde cihadı terk eden âlimlere cihaddan

sorulamaz. Ancak özür sahibi olanları aziz ve celil olan yüce Allah, özürleri sebebiyle mazur kabul edecektir. Fakat bir kimse Müslümanlara ulaşmaya ve onlara yardımcı olmaya güç yetireceği halde bir farzı ihmal ederse ve o kimseye kabul etmediği, yaşamadığı bir farzın hükmünden sorulduğu takdirde vereceği cevap kısır kalacaktır. Vereceği cevap: "Ey oğlum! Cihad farz-ı ayındır, git; ya da cihad farz-ı ayn değildir, gitme!" olacaktır. Cevabı kapsamlı ve anlaşılır olmayacaktır. Çünkü bu kimse pratik hayatta cihadı görmemiştir... O kimseye Afganistan'daki cihadın komutanlarını veya cihadın nasıl başladığını sorsanız size cevap veremeyecektir. Bu âlim bir gün olsun Afganistan haritasını getirerek oraya bakmış mıdır? Afgan cihadı hakkında yayınlanan yayınları takip etmiş midir? O konudaki bir raporu okuma yüküne

katlanmış mıdır? Cihadda bulunmuş bir genç olarak, o kimseye gelip bir araştırma yazısı sunduğunuz takdirde belki de sunduğunuz bu yazıyı okuyacak vakti olmayacaktır. Tabiatını bilmediği bir şeyden o kimseye nasıl sorulabilir?" (Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler, İbn Teymiye'nin el-Fetave el-Kübra adlı kitabının dördüncü cildine müracaat etsinler. Bu cilt İbn Teymiye'nin cihad hakkında yazdığı yazılardan oluşmaktadır. Buna bakan kimse görecektir ki savaş alanında bulunmayan insanların savaş ve cihad hakkındaki fetvaları caiz değildir. İbn Teymiye'nin bu eseri bu mesele hakkında şahane bir özettir.)

Bir hoca veya bir âlim ülkesinde çok faydalı olabilir. Ona yaşadığı toplumla ilgili birçok fetvalar sorulup cevapları alınabilinir, ancak böyle bir hoca cihad alanında değil ise sen ona bilmediği bir şeyi sorma. Çünkü

bir müftünün fetvası ancak o konuyu tüm boyutlarıyla kapsamlı bir şekilde bildiği takdirde kabul edilir. Örneğin müftü evlenme-boşanma hususunda bizzat ilgilinin gelip sormaması halinde fetva veremez. Hanımım boşayanın bizzat gelip hangi kelimeleri söyleyerek boşadığını ve hangi hâlet-i ruhiye içerisinde iken boşadığını, niyetinin ne olduğunu belirtmesi gerekir. Müftü bütün bu konular hakkında geniş bilgi aldıktan sonra cevabının ne olacağını tasarlar ve ondan sonra cevap verir. Hülasa şer'î deyimlerle oynamak ve mesele ile ilgisi olmayan insanlardan hüküm sormak caiz değildir.

Günümüzde cihadın manasını bozmak isteyen kimseler; bir camide hutbe okuyor ve bunu Allah yolunda cihad diye isimlendiriyor, yani mescide konuşmak için giden kimsenin ismi Allah yolunda cihad eden mücahit oluyor! Ailesi için yorulan

kimse, Allah yolunda mücahit oluyor! Vakıflar Bakanlığından ay sonunda 10 bin dirhem maaş alan kimsenin ismi Allah yolunda mücahit oluyor! Öyleyse Bervan'da, Bedehşan'da, Mezar-ı Şerifte, Belh'de ve Rus sınırlarında bulunan, ailesinden 60 kişi öldürülen ve vücudunda yara almadık hiçbir yer kalmayan, teftiş makineleri altına girdiğinde vücudunda kalan demir parçaları ses çıkaran insanlar ne olacaktır? Biz bunlara ne diyeceğiz?

Bunları yaşamış olanlardan bir tanesi Riyad'da polis kontrolünden geçerken polisin elindeki teftiş aletinden ses çıkar. Polis onun ceplerini kontrol eder hiçbir şey bulamaz ve ceplerinde hiçbir şey bulunmadığı konusunda emin olur. Tekrar aletle kontrol ettiğinde ise alet yine ses çıkarır. Bunun üzerine polis:

- **"Yanında ne var?"** diye sorar. Mücahit düşünür ve: **"Hiçbir şey yok"** der. Daha

sonra ise: **"Kafamda metal parçaları bulunmaktadır"** diye cevap verir. İşte Allah yolunda cihad eden budur. Döşeklerin, tatlıların, kebapların içinde yaşayan, her gün en az dört şişe pepsi cola içen, bir kaşık pilavı bile pepsi colasız yutamayan insanlar Allah yolunda cihad edenler değildir. Hiç bu Allah yolunda cihad etme olur mu? Allah yolunda cihad etmek işte şu şehadet parmağını otomatik tüfeğin tetiğine koymaktır. Cihad budur! Rasulullah (sav) cihadı şöyle tarif etmiştir:

Sahabeler ona: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihad etmenin dengi nedir?"** diye sorulduğunda O,onlara:

- **"Siz buna güç yetiremezsiniz. Çünkü Allah yolunda cihad eden kimse mücahit cihada çıkıp evine dönünceye kadar hiç durmadan namaz kılan ve hiç yemeden oruç tutan kimse gibidir. Şimdi siz mescide girip ara vermeden namaz kılabilir misiniz?**

Ve yemeden oruç tutabilir misiniz?" diye cevap vermiştir. Soruyu soran sahabe de:

"Kim buna güç yetirebilir ki?"demiş. Rasulullah da: **"İşte mücahidin mükâfatı budur"** diye cevap vermiştir.

Yani Allah Rasulü (sav), mescide ders vermek için giden kimseyi konuşuyor. Bu mücahidin ecrini kazanmaya güç yetirebilir mi veya güç yetiremez mi? Bunun güç yetiremeyeceği şey nedir? Otomatik silahlar, havan topları, füzeler... İşte bunların mükâfatı çok büyüktür. Ayrıca yüce Allah kendi yolundaki mücahitler için cennette 100 derece hazırlamıştır. Her derecenin arası gökle yer arası kadardır. Bunları yüce Allah mescitlerde oturanlar için mi hazırlamıştır? Haftada bir defa mescide giderek ders veren ve karşılığında aldığı dirhemler konuştuğu sözlerden daha fazla olan kimseler için mi hazırlamıştır? Hayır... Vallahi bunlar için değil. Cihad Allah

yolunda savaş demektir. İşte bu sebeple aziz ve celil olan yüce Allah:

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir" buyurmuştur. Demek ki **"fi sebilillah; Allah yoluna"** tabiri şer'î bir terimdir. Ancak bizler **"fî sebilillah"ı** genişletmek islediğimiz zaman ve fakire bağış yapmayı **"fi sebilillah"**, miskine bağış yapmayı **"fî sebilillah"**, kalpleri ısındırılacak olanlara (müellefe-i kulûba) bağış yapmayı **"fî sebilillah"** olarak isimlendirdiğimiz zaman **"fî sebilillah"** şer'î teriminin hiçbir özelliği kalmaz. Bu sebeple şer'î terimlere dokunmak caiz değildir. Aynı şekilde Allah yolunda cihada gitmeyi; insanlara İslâmî davette bulunmak için çıkıp sonra tekrar evlere dönme de diyemeyiz. Bu yüce

Allah'ın murad etliği şer'i terimlerin manasını farklı farklı renklere büründürmek olur.

Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?

Allah yolundaki mücahidin, zekât malından alması zengin veya fakir olsun caiz midir? Evet, Allah yolunda cihad eden bir mücahit zengin olsun, fakir olsun zekâttan pay alabilir. İsterse savaş eylemlerini yürüten olsun, isterse sınırlarda nöbet bekleyen olsun. Bizlerin zekât malı ile bu gibi mücahitlere silah almamız, elbise, ayakkabı, yiyecek ve binecek almamız caizdir. Ancak bazı fıkıh âlimleri bunu caiz görmemişler ve şöyle demişlerdir: **"Eğer mücahidin malı varsa (zenginse) onun zekâttan pay alması caiz olmaz. Yanında malı yoksa zekâttan mal alabilir."**

Diğer yandan bir mücahit, memleketinde malı bulunan bir zengin iken

Afganistan'a geldiği halde zekâttan pay alabilir mi?

El-cevap, böyle bir mücahit zekâttan pay alabilir. Çünkü Peygamber efendimizin (sav) sahih bir hadis-i şerifinde beş sınıf zengine zekât verilebileceği beyan edilmiştir. Bu hadisi İmam Malik mürsel olarak zikretmiştir. Hadisin başı şöyledir: **"Zekât zengine helal olmaz, ancak beş türlü zengin müstesnadır..."** Rasulullah o beş türlü zenginlerden biri olarak da Allah yolunda cihad eden gazileri saymıştır. Hülasa Allah yolunda cihad eden gaziler zengin dahi olsalar zekâttan pay alabilirler. Biz zekât malı ile katırlar satın alıp onlara verebiliriz. Onlar bu katırlarla silahlarını taşısınlar. Yine zekât malı ile onlara silahlar alabiliriz. Üsler kurabiliriz, hendekler kazdırabiliriz, sığınaklar yaptırabiliriz, askerî hastane yaptırabiliriz. Özetle cihad alanında cihada fayda sağlayacak ve ona hizmet edecek her türlü

kurum ve müesseseyi zekât malı ile kurabiliriz.

Burada hatıra gelen başka bir soru da şudur: Zekât malının tamamını cihad için vermek caiz midir? Şafii mezhebinin dışında üç mezhebe göre caizdir. Hatta günümüzün şartları dâhilinde zekât malının tamamını cihad için vermek gücümüz yetiyorsa vaciptir. İbn Teymiye'ye şu sorulmuştur: **"Bir tarafta aç bir toplum, diğer bir tarafta da mücahidler var. Bizim malımız ise sadece ikisinden birine vermeye yeterlidir. Yani ya cihada veya aç olan kimselere.. Eğer aç olan kimselere vermeyip de mücahidlere verirsek o zaman aç olanlar açlıktan ölmeyecekler midir?** İbn Teymiye bu soruya: **"Sizler malınızı cihada veriniz. Aç olanlar ölürse de ölsünler."**

Allahuekber! Sizler mücahitlere veriniz, onlar da açlıktan ölsünler. Çünkü fıkıh âlimleri Müslümanların düşmanlar

tarafından kalkan olarak kullanılması halinde, kalkan olarak kullanılan Müslümanların öldürülmesini mubah kabul etmişlerdir. Yani kâfirler Müslümanlardan bir grubu esir alsalar ve tanklarının önüne bu Müslümanları yerleştirerek arkalarında ilerleseler ve mücahitler de tankların, esir alınan müslüman mücahitlerin arkasında ilerlediğini görseler; onlara ateş açmaları caiz olur. Çünkü esir düşen Müslümanların öldürülmesi hususunda sıkıntıya düşüldüğü takdirde, kâfirler tüm Müslümanları yenilgiye uğratacaklardır. Bu sebeple Müslümanların kalkan olarak kullanılmasına rağmen kâfirlere saldırıda bulunulması caizdir. İbn Teymiye fetvasına şöyle devam eder: **"Müslümanların kalkan olarak kâfirler tarafından kullanılması hali, açlık halinden daha şiddetlidir. Çünkü açlık halindeki insanlar Rabbimizin fiili ile ölmektedirler. Ancak kalkan olarak kullanılan**

müslümanlar ise bizim fiilimizle ölmektedirler. Bizim fiilimizle ölen kimselerin hali, Rabbimizin fiili ile ölen kimselerin halinden daha şiddetlidir."

İbn Teymiye'nin cihadı nasıl anladığını görüyor musunuz?

İşte bu sebeple, bugün bütün İslâm ümmetinin zekâtını açlıktan dolayı ölümle karşı karşıya kalan Afrikalı Müslümanlara göndermelerindense Afganistan'da düşmanla göğüs göğüse çarpışan mücahitlere göndermeleri daha layıktır. Evet, Afrika Müslümanları fakirdirler, açlığa karşı mukavemete güç yetirememektedirler, Afrika da kuraklık ve kıtlık hâkimdir... Afrika'da misyonerler kol gezmektedirler, Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Evet, bunlar doğrudur. Meselenin çözümü ise çok basittir. Sizler yeryüzünde cihadın olduğu bölgelere tüm güçlerinizi toplayınız. Tâ ki

cihad muzaffer olsun ve İslâm devleti kurulsun. İslâm devleti kurulduğu takdirde birçok sorunlarımız çözümlenecektir. Ancak karanlık bir gecede her taraftan bir kurdun parçaladığı dağılmış koyun sürüsü gibi kaldığımız takdirde hiçbir sorun çözümlenemeyecektir. Mücahitlere kendi çocuklarımızın artıklarını bıraktığımız zaman, bununla dine yardım edilmez. Aziz ve celil olan yüce Allah bunu kabul etmez ve bu kimseler şanı yüce Allah'ın karşısında kendilerini mazur gösteremezler.

"Fî sebilillah (Allah yoluna)" yani cihada zekâtlar verilmelidir. Cihadın getirdiği yükleri İslâm ümmeti mallarıyla karşılamadıkları takdirde tüm müslümanlar günahkâr olur. Tâ ki mücahitlerin tüm ihtiyaçları karşılanıncaya kadar. Mücahitlerin adamlara olan ihtiyacı İslâm ümmeti tarafından karşılanmadığı müddetçe tüm İslâm ümmeti günahkâr

olur. Tâ ki yeterli sayıda mücahitlere katılım sağlanıncaya ve Ruslar Afganistan'dan çıkarılıncaya kadar. Ancak size Cezayir'de, Tunus'ta, Amman'da veya bir başka ülkede: "Afgan cihadının mala ihtiyacı var, adamlara ihtiyacı yok" denilirse, biliniz ki size yalan söylenmektedir. Bu sözü ancak ya cahil olan kişi ya da deccal olan kişi söyleyebilir.

Cihad Bu Dinin Şiarıdır

Ey kardeşlerim! Bizler iyice bilelim ki cihad İslâm dininin şiarıdır. İslâm dinini koruyan kaledir. İslâm dinini zafere ulaştıran sağlam temeldir. Cihad kaldırıldığı zaman İslâm zayi olur. İslâm'ın cihadsız ayakta durması mümkün değildir. Tevhid inancının cihadsız olması mümkün değildir. Hiçbir bölgenin cihadsız olarak İslâm üzere kalması mümkün değildir. Allah Rasulü (sav) bu konuda şöyle buyurmuştur: **"Kıyamete kadar kılıçla gönderildim. Tâ ki hiçbir şeriki**

olmayan tek Allah'a kul olununcaya kadar..." Peygamber (sav) kılıçla gönderilmiştir. Neden? Çünkü tevhidin hâkim olması için kılıç gerekir! Kılıçsız İslâm yoktur. Kılıçsız Müslümanlık yok demektir. Kılıç tevhid inancını korumak içindir. Yeryüzünde cihad olmaksızın kesinlikle tevhid bulunamaz. Şu anda Buhara'da, İmam Buhari Enstitüsü'nde dinsizlik öğretilmektedir, Lenin'in görüşleri öğretilmektedir. O bölgenin müftüsü olan Baba Hanif, komünistlerin istediği her şeye: **"İslâm bunu caiz kabul ediyor"** şeklinde fetva veriyor...

"Fî sebilillah" cihaddır. Cihad ise kılıçtır. İbn Rüşd, Mukaddime'sinde şöyle demektedir: **"Cihad kelimesi kayıtsız olarak söylendiği her yerde kâfirlerle kılıçla savaşmak anlaşılır. Ta ki kâfirler müslüman oluncaya veya zelil olmuş, hakir düşmüş bir halde elleri ile cizye verinceye kadar."** İşte,

"fi sebilillah" ve "cihad"ın şer'i terimlerinin manası budur. Şer'i naslarla oyun oynanamaz. Şer'i ve fıkhî terimlerle oynanamaz. **"Fî sebilillah"** lafzı, **"cihad"** demektir.

Yolda Kalanlar

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir..Ayeti kerimede "İbnu's-sebil; yolun oğlu..." diyerek ifade edilen yolda kalmış kimseler; ailesinden uzakta bulunan ve garip düşen kimseledir.Bu kimselerin kendi beldesinde malları olduğu halde bunlara zekattan verilir mi? Günümüzde bunlara zekâttan verilmez.Çünkü yanında çek taşıması ve çeki kullanması mümkündür.Günümüzde yeryüzünün tamamı tek şehir gibidir. İstediği bankaya veya postaneye girdiğinde telefonla ya da havale ile iletilmektedir. Amerika'daki gençlerin kredi kartla kartı ile dilediği ülkede parasını kullanabilmektedirler.

Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli

Zekâtın bir ülkeden başka bir ülkeye nakledilmesi caiz midir? Bu konuda farklı görüşler vardır. Tercih edilen görüş ise, Allahu alem bir ülkede zekâta ihtiyaç olmadığı taktirde de zekâta muhtaç olan fakirler veya açlık ya da cihad bulunuyorsa evlâ olan zekâtın o bölgelere götürülmesidir, Muaz bin Cebel'in (ra) Yemen ahalisi için söylediği söz buna delildir: **"Bana gömlek veya elbise getiriniz. Bunları sizden buğday ve arpa zekâtınızın yerine alacağım. Çünkü bu sizin için daha kolay, Medine'deki Muhacirler için de daha faydalıdır."** Muaz bin Cebel'in (ra) onlardan zekâtlarının kıymetini vermelerini taleb etmiştir. Çünkü buğdaydan buğday alınmaktaydı. Muaz bin Cebel (ra) ise: **"Buğday yerine zekâtınız olarak gömlek veriniz"** demişti. Buna dayanarak zekâtın zengin bölgeden fakir bölgelere taşınması

ve özellikle Afganistan'a gönderilmesi en büyük vaciplerden ve en büyük zaruretlerdendir. Evet, başka bölgelerde de fakirler bulunmaktadır. Ancak İbn Teymiye şöyle demektedir: **"Onlar açlıktan ölsünler, bizler cihad için verelim."** Fakir bölgelerdeki kimseler açlıktan dolayı ölmekte midirler? Hayır, hiçbir kimse açlıktan ölmemektedir. Geneli tembellikten dolayı ölmektedir! Evet! Zekâtın nakledilmesi konusu ihtiyaca göredir. Eğer bir bölge zengin ise fakir olan diğer bir bölgeye zekâtı nakletmek daha evlâdır.

Zekâtın aynî (mâlen) olarak değil de, bedelinin veya kıymetinin alınması caiz midir? Fıtır sadakasının o bölgenin temel gıda maddelerinden veya pirinç ya da buğdayından verilmesi vaciptir. Ancak bunun parasının verilmesi de caiz olur mu? Hanefi ve Maliki mezhebine göre, fıtır sadakasının para olarak verilmesi caizdir.

Maliki mezhebi buna Muaz bin Cebel'in (ra) hadisini delil göstermiştir. Günümüzde ise böyle bir soruya gerek kalmamıştır. Fakirlerin ihtiyacı bölgeye göre değişmektedir. Bu, bazen yemek, bazen giysi bazen de para olmaktadır. Doğrusunu ancak Allah bilir.

Hanbelî ve Şafii mezhepleri ise; fıtır sadakasının bedel olarak veya kıymet olarak verilmesinin caiz olmadığını belirtmektedir. Yani buna göre fıtır sadakası buğdaydan veya pirinçten ya da bir bölgenin en çok kullanılan temel gıda maddelerinden verilmesi gerekir. Bunun yerine parasının verilmesi caiz değildir. Bu yıl Suud'da, Şeyh İbn Cibrin fitrenin para olarak verilebilmesinin caiz olduğuna dair fetva çıkarttı. Buna göre fitrenin para olarak verilmesi ve Afganistan'a gönderilmesi ve bu paralarla orada pirinç ve buğday alınması caizdir, denildi. Buna karşı çıkan âlimler ise fitrenin buğday veya pirinç vb.

temel gıda maddeleri olarak verilmesi şarttır, dediler. İbn Cibrin onlara: "Bu paralarla buğday veya pirinç vb. gıda maddeleri satın alınacaktır ancak burada değil de, bir başka yerde satın alınacaktır" şeklinde cevap verdi. Daha sonra bu fetvasını Suud Müftüsü Şeyh Bin Baz'a arz etti. Şeyh Bin Baz da buna muvafakat etti.

Aynı şekilde Hac'da kesilen "hedy" kurbanı için de fetva çıkarıldı ve Hac'da kesilen kurbanların Afganistan Muhacirlerine gönderilmesi kararlaştırıldı. Kesilen kurbanlar uçaklarla Afgan Muhacirlerine getirilmekteydi. Bayramın birinci ve ikinci günlerinde Afgan Muhacirlerine Peşaver'de dağıtılıyordu.

Evet, yüce Rabbimiz bir âlime lütfunu ihsan etmiş ve bununla ümmete birçok faydalar sağlanmıştır. Daha önce Mina etrafında oturan insanlar kurban bayramında kesilen kurbanların

kokusundan o bölgede oturamamaktaydılar. Hac'da kesilen kurbanların tamamı kokmakta ve heder olmaktaydı. Neden? Çünkü Hac'da kesilen kurbanların harem bölgesinin dışarısına çıkarılmasına cevaz verilmiyordu. Hac kurbanının harem bölgesi içerisinde kesilmesi şarttı. Bunun üzerine âlimler; kurbanları harem bölgesinde keselim ve diğer bölgelerdeki muhtaç olan insanlara nakledelim şeklinde çözüm buldular. Bu aziz ve celil olan yüce Allah'ın İslâm âlimlerinden bir âlime olan lütfudur.

İşte bu sebeple bizler Şeriat fakültelerine ve İslâmî okullara zeki kimselerin girmesini istiyoruz. Şu anda ise, Şeriat Fakültesine ancak başka hiçbir fakültenin kabul etmediği öğrenciler girmekte! Şeriat fakültelerinde ancak; boğulmuş, vurulmuş, yüksekten düşmüş, sürülmüş ve yırtıcı hayvanlar tarafından

parçalanmışlar bulunmaktadır! Yani hiçbir işe yaramaz kimseler orada toplanmakta. Vallahi, ne derin bir acıdır ki, Allah'ın dini bu şekilde ucuz ve bizlere basit gelen bir hale dönmüş... Öyle ki bu kimseler nasları okusalar dahi anlayamamaktadırlar. Yüksek derece ile mezun olan birine: **"Kardeşim Şeriat Fakültesi'ne gir"** dediğiniz zaman: **"Ben doksan puanla mezun oldum, tıp fakültesini bırakıp Şeriat Fakültesi'ne mi gideyim? İslâm'ın müslüman doktorlara, müslüman avukatlara ve müslüman hâkimlere ihtiyacı var"** diyerek, size felsefe yapmaktadırlar... Aslında bunu söyleyenlerin şişirilmiş müslüman ceplerine ihtiyacı var! Evet, aslında bu kişiler size açıktan bunu söylemeye utanıyorlar... Allah'a yemin ederek söyle, sen tıp fakültesini İslâm'a fayda vermek için mi, yoksa maaşının ve gelirinin yüksek olması için mi tercih ettin? Doğru değil mi? Sen tıp

veya mühendislik fakültesine girerken düşüncen, iş imkânı ve para değil miydi? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın katından nazil olan nasları incelemek yerine; aklı, hayat boyunca para keseleri biriktirmek ve onların peşinden koşmak için kullanmak ve Allah Rasulü (sav)'in söylemiş olduğu peygamberi nasları anlamak ve Müslümanlara faydalı olmak yerine, belki de Ebu Hanife veya Şafii gibi bir müçtehid olmak yerine müslüman bir doktor olmak ve İslâm'a ve Müslümanlara fayda vermek öyle mi? (!) Bu tür düşünceler düşmanlarımızın birer plan ve oyunudur.

Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri

Baas Partililere bakınız... Arap dünyasının sekizde ikisine hükmeden Michel Aflek'e bakınız... Bu adam, Ömer bin Abdülaziz'in mihrabında bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Şu anda ise Harun er-Reşid'in

arşında bağdaş kurmuş oturmakta. Michel Aflek Suriye Eğitim Bakanlığı'na getirildi ve birkaç ay bakanlıkta kaldı. Bu süre içerisinde Baas Partililer'den bir grup talebe oluşturarak, onları Sorbon Üniversitesi'ne gönderdi. Felsefe, psikoloji, tarih, sosyal bilimler, siyasal, iktisadi ve idari bilimler fakültelerine kaydettirdi. Bu fakültelerin arasında ne tıp fakültesine, ne de mühendislik fakültesine öğrenci gönderdi. Çünkü toplumları değiştirenler tabip ve mühendis değil, diğerleridir. Akılları değiştirenler bunlardır. Mühendislik fakültesindeki bir hoca neyi değiştirebilir? O, hendese teorilerini açıklamakla meşgul olacaktır. Fakat tarih ve felsefe ise öyle değil. Tarihte uzmanlaştırdığınız bir kimse ile tarihi dilediğiniz gibi çirkin veya güzel gösterebilirsiniz... Bu öğrenciler mezun olduktan sonra Dımeşk (Şam) Üniversitesi'ne öğretim görevlileri olarak alındılar. Bu

kimseler küçük şeytanlarını sosyal bilimler dışında diğer ilmî fakültelere yönlendirmemektedirler. Neden? Çünkü sayısal fakültelerde hristiyanın kimya dersi görmesi ile neyi değiştirebilirler? Zn+HCl, ZnCl4-H.,) şeklindeki formüller bir insanın hangi düşüncesini değiştirecektir? Baas Partisi mensuplarına göre de, Müslümanlara göre de. Sülfürik asitin formülü Baasçılara göre de ($H_2 SO_4$) Müslümanlara göre de ($H_2 SO_4$)tür. Bunda yeni bir kanun çıkararak herhangi bir değişiklik yapamazsınız. Ancak tarih ve sosyal bilimler, iktisat gibi aklî ilimler böyle değildir. Dünyadaki yahudilere bakınız... Amerika'da ve Amerika'nın dışında Yahudiler özellikle üniversitelerdeki doğu bilimleri bölümlerini yürütmektedirler. İslâmî Eğitimler, Arap dili ve Edebiyatı, Tarih, İktisat vb. dalları seçmektedirler. Mesela Henry Kissinger ve Safroni. İkisi de yahudidir. Yahudiler onları meşhur etmişlerdir.

Dünyada meşhur olmak isteyen herkes: **"Ben Henry Kissenger'den veya Killinger yani Safroni'den okudum"** der. Safroni çok meşhur bir yahudidir. Arap âlemindeki bakanların ve bakan yardımcılarının çoğu bundan mezun olmuştur. Mesela bir memleketle yirmi bir bakan ve yardımcısı tek bir üniversiteden mezun olmuşlardır. Yahudiler Müslümanların kafasından İslâm'ı tamamen sildikten sonra onları mason localarına teslim ederler. Ve onlara yirmi derece masonluk verirler, daha da yükselterek 33 derece masonluğa yükseltirler. Memleketinde bütün zenginleri hazırladıktan sonra üniversite öğretim üyeliğine getirirler. Ona makaleler yazdırırlar, yazdığı makaleler hakkında bu görüşler emsalsiz iktisadî görüşlerdir, üstün bir Arap aklından sâdır olmuştur, diye batı basınlarında övülür. Hem de Times

gazetesinde... Bakarsın daha sonra bu kişi bir bakan olur.

Peki, müslüman doktor, avukat ve mühendis gün boyu ne yapar? Bunlar ameliyathanelerde, çimentoların içinde işçilerle meşgul olup dururlar. Sabahın erken saatinde gider, gecenin karanlıklarına kadar beklerler. Çünkü bunlar bir lokma ekmek peşindedirler. Senden tek bir kelime işitmeye dahi vakitleri yoktur.

Bunun manası şu ki sen insanlara hizmet edeceğin bir fakülteyi seçtiğinde kendini bitirmiş oluyorsun. Ekmeğini kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorsun. Sadece bir mühendis olarak evini İslâmî tarzda yapabilirsin. Pencerelerin İslâmî usulde olur, kapını sağdan koyarsın, çıkışları soldan verirsin, bunu yapabilirsin. İnşallah bizler de bu İslâmî ev şekillerinden istifade etmiş oluruz. Fakat diğer adam durmadan felsefe yapar,

topluma kuşbakışı ile bakmaya çalışır, herkes de ona hayran olur. Çok bilgili ve becerikli olduğunu sanır. Getirip başına bakan yapar, aslında belâyı satın almış olur. Bu sebeple biz kardeşlerimize şeriat fakültelerinde, edebiyat fakültelerinde, tarih fakültelerinde okumalarını tavsiye ediyorduk.

Kardeşler!

Bir âlim öldüğü zaman yerini dolduran bir başkası gelmemektedir... Ölen âlimin yerine kesinlikle bir başkası gelmiyor... Bunlar yeni neslin evlâtlarından oluşuyor... İslâm, Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden mezun olan birisine Vakıflar Bakanlığında vazife verilmesi için yapılan imtihanda ona: "İbrahim salâvatını getir diyorlar (yani salli-bâriki oku)" o: **"Üniversitede bunu görmedik..."** cevabını veriyor! Yani üniversitede kendilerine Allâhümme salli, Allâhümme bârik

okutulmamış, o da onu bilmediğini ifade ediyor.

Yine Şeriat Fakültesi'nden mezun olan yeni bir kimseyi hacılara rehber olarak vazifelendiriyorlar. Bu kimse kalkıyor kadınların da erkekler gibi ihram giymelerini emrediyor. Evet inanın hac rehberi bunu yapıyor.

Diğer bir mezun da yolculuk anında akşam namazını kısaltırken bir buçuk rekâta düştüğünü söylüyor. İnanın ben şaka söylemiyorum. Bu söylenilenler Şeriat Fakültesi mezunu olan hac rehberlerinin yaptığı şeyler. Hülasa günümüzde İslâmî fakültelerden mezun olanlar bir şey bilmiyorlar. Ölen âlimlerin yerini dolduramıyorlar. Ancak yüz yılda bu tür âlimler yetişiyor.

İşte bu sebeple Edvau' l-Beyan adlı kitabın sahibi merhum Şeyh Şankîtî'ye:

"Şehadetü'z-zur (Yalan Yere Şahidlik Etmek) nedir?" diye sorulduğunda Şeyh espri yaparak: "Şehadetüzzur, sizin üniversiteden aldığınız şahadetlerdir (diplomalardır)" demiştir. Fiilen üniversiteden alınan bu diplomalar (bu şahadetnameler) yalan yere şahitlik etme şahadetnameleridir. Bugün bu tür diplomaları alanlar Kur'ân'ı değil ezbere, yüzünden bile okuyamıyorlar. Fıkıh nedir, usûl nedir? bilemiyorlar. Çünkü bu fakülteye girenler aslında kıt zekâlı insanlar. Önlerine bütün fakültelerin kapıları kapandıktan sonra Şeriat Fakültesi'ne girmişlerdir. İsteyerek değil, istemedikleri halde girmişlerdir. Bu sebeple bakarsın ki İslâmî fakültelerde okuyanların çoğu namaz kılmıyorlar. Çünkü bunlar İslâm'ı sevdiklerinden dolayı oraya giden insanlar değiller ki. Mecbur olup oraya giden insanlardır. Bu hususta size bir örnek vermek istiyorum:

Bir gün Kur'ân-ı Kerim hocası Nisa Suresi'nin şu ayetini talebelerine okutur:

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamber'ine, Peygamber'ine indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, son derece büyük bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa, 136)

Âyet-i kerimede "âmenû" ifadesini iki kere görünce öğrencilerine: **"Bunların biri yanlışlıkla fazla yazılmış, onu silin"** der. İnanır mısınız aklımda kaldığı kadarı ile bir Kur'ân-ı Kerim hocası Kehf Suresi'nin başındaki "Kâf, Ha, Yâ, Ayn, Sâd" ayetini "Ke, he, ye, ayn se" şeklinde okumuştur. Bu bizim hocamız ve imamımızdı. Tabii üniversitede değil, ilk veya ortaokulda hocamızdı. Görüldüğü gibi bizim son derece önem verdiğimiz aziz ve celil olan

Allah'ın dinini bilmiyor bu insanlar. Çünkü yetiştirilmiyorlar.

Kardeşlerim! Bakınız bugün İslâm müslümanlar için ne kadar basitleşmiş ki yaz tatilini geçirmek isteyen hoca efendiler dünyayı didik didik edip tatillerini en güzel geçirecekleri yerleri araştırıyorlar. Tabii ki Afganistan hariç. Hele Peşaver hiç olmaz. Arap âlemindeki üniversite hocalarından hangisini Peşaver'de gördünüz ki yaz tatilini geçiriyor. Tabii ki binde biri bile değil. Daha doğrusu dünya Müslümanlarından Afganistan'a kaç müslüman geldi? Bir milyardan üç yüz kadar müslüman. Yani yaklaşık olarak her üç milyondan bir müslüman gelmiş oldu. Bu da gösteriyor ki Müslümanların en son düşündükleri Allah'ın dinidir. Hatta aziz ve celil olan Allah'ın dini insanların nezdinde o kadar basitleşti ki dünyalığı her şeyin önüne geçirir oldular. Sen insanlardan birine desen ki: **"Değerli**

kardeşim, ben eğitimimi tamamlamak için Amerika'ya gitmek istiyorum, ne dersin?" Bakarsın ki sevinçle doluyor ve sana: **"Allah seni muvaffak kılsın"** diyor. Yine ona desen ki: **"Bayındırlık bakanı Amerika'ya eğitim için bir kontenjan tanıdı. Ben Bayındırlık Bakanlığı'nda bir mühendisim, doktora için beni Amerika'ya gönderecek."** Bakarsın ki sevinir ve sana: **"Allah seni muvaffak kılsın"** der. "Amerika'da İslâmî merkezler bulunmaktadır, inşallah orada İslâm'a ve Müslümanlara hizmet edersin, faydalı olursun ve döndüğünde de inşallah bu dine faydalı olursun" cevabını verir. Fakat sen ona gidip desen ki: "Kardeşim ben vazifemi bırakıp Afganistan'a gitmeyi, orada mücahidlere yardım etmeyi istiyorum. Çünkü işittiğime göre onların elektronik mühendislere ihtiyaçları varmış." Bakarsın ki o adam sana: "Kardeşim otur oturduğun yerde, civcivlerin içinde cihad et (yani

çocuklarına cihad et), otur, sen sınırda nöbet bekleyen mahiyetindesin. Nereye gideceksin? Sen Sanayi Bakanlığından ayrıldığında yerini kim dolduracak? Bu yeri Baasçılara, Komünistlere, Milliyetçilere ve Kapitalistlere mi bırakacaksın? Biz senin gibilerin bu memleketi kalkındırmalarını istiyoruz." La havle velâ kuvvete illâ billâh!

Bu insanlar Meymun bin Mihran'ın şu sözleri ile ifade ettiği insan tipleridir. Meymun diyor ki: **"Ben ikindi namazını cemaatle kılmayı kaçırdım. Caminin kapısında durdum ki insanlar beni taziye etsinler (Yani geçmiş olsun, namazı kaçırdın desinler). Beni iki ya da üç kişi taziye etti. Şayet oğlum ölmüş olsaydı binlerce insan beni taziye etmiş olurlardı. Bu da gösteriyor ki insanların nezdinde dinin uğradığı felâket dünyevî şeylerden dolayı görülen felâketlerden daha basit. Evet dinin başına gelen felaketler insanlarca çok basit**

görülüyor, umursanmıyor, en son şey olarak düşünülüyor."

61. AYETİN TEFSİRİ

61- Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler. Ona: "Her şeye kulak kesilen" derler. De ki: "O, sizin için hayırlı bir kulak kesilendir. Allah'a iman eder, müminleri tasdik eder ve sizden iman edenlere bir rahmettir." Allah'ın peygamberine eziyet edenlere can yakıcı bir azap vardır.

Bu ayet-i kerimede **"onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler"** buyrulmaktadır. Bundan maksat şudur: Peygamber olmadığı zaman onlar peygamberi alaya alırlar, yaptıklarını küçümserler, davasını tahkir ederler, yani onu iğneli dilleri ile eleştirirler ve kendi kendilerine derler ki: **"Şayet bu yaptıklarımızı bize soracak olursa biz ondan özür dileriz, o**

da bizim samimi olduğumuza inanır. Çünkü o her işittiğine inanan saf biri. Bizim hiçbir isteğimizi reddetmez, hiçbir konuştuğumuzu yalanlamaz. O adeta her şeyi dinleyen bir kulaktır."

Allah Teala bunlara cevaben buyurmuştur ki: **"Evet o kulaktır ama hayırlar için bir kulaktır."** Hayrı dinler, şerre karşı kulağını kapar. Çünkü sizler onun gözünde değeri olmayan kimselersiniz. Size itibar etmediğinden sizi dinlemez. O kulağını Allah'ın kelâmına verir, onu tasdik eder, müminlere verir, onlara inanır ve sizden iman edenler için de o bir rahmet kaynağıdır. Allah'ın peygamberine eziyet verenler için can yakıcı bir azap vardır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu ayet-i kerime Nebtel bin Haris gibi bir kısım münafıklar hakkında nazil olmuştur. Rasulullah bu Nebtel hakkında: "Kişi şeytanı

görmek isterse Nebtel bin Haris'e baksın" buyurmuştur.

Muattib bin Kuşeyr ve onunla beraber olanlar da bu topluluklardandır.

"... Allah'ın Rasulüne eziyet edenler için çok acı bir azap vardır." Bunlar bir kötülük işlerler de yaptıkları ortaya çıkarsa Allah'a yemin ederek müslümanları razı etmeye çalışırlardı. Hâlbuki ayet-i kerimenin de beyan ettiği gibi bunların Allah ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Fakat bunlar insanları, insanların Rablerine tercih ediyorlar, Allah'tan çok insanlardan utanıyorlardı. Bir ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"İnsanlardan korkuyorlar, halbuki korkulmaya daha lâyık olan Allah'tır."** Hülasa bunlar Allah'ı değil de insanları razı etmeye çalışıyorlardı. Hâlbuki Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Çünkü onların bütün işleri, rızıkları, mutlulukları, sıhhatleri, başarıya erişmeleri ve

bütün hayat sistemleri Allah'ın elindedir. Her şeyin sonu Allah'a varır. Kul Allah'ın kabzasındadır, nereye kaçıp gidebilir ki? Ayet-i kerimenin sonunda: "Eğer iman ediyorlarsa Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri bunlara daha evlâ idi" buyruluyor. Yani, iman eden kişi Allah ve Rasulünü aciz kullardan daha üstün tutar. Kullara değil, yaratıcıya öncelik tanır. Çünkü O, her şeyi yaratan ve gaybı bilendir.

63. ayet-i kerimede: **"Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur"** buyrulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve Allah'a ve Peygamberine karşı gelme diye tercüme edilen "yuhadid" kelimesinin lügat manası sınıra girmek, karasularına tecavüz etmek demektir. Sanki ayet-i kerime Allah'ın koyduğu yasaklan sınır saymış, onları çiğneyenleri de sınırları aşanlar, başkalarının

sınırlarına tecavüz edenler diye vasıflandırmıştır. Tabii ki Allah'ın koyduğu sınırları aşanlar ona karşı savaş açmış olurlar. Şimdi sen, cumhurbaşkanının köşküne girip de onun aleyhinde bildiri dağıtabilir misin? Tabii ki, Allah bu tür misallerden münezzehtir. Fakat sen, işte bu tür bir akılsız davranışta bulunmuş oluyorsun. Allah'ın yurdunda Allah ve Rasulünün aleyhine propaganda yapıyor, isyan ediyorsun. İşte böylelerinin cezası içinde ebedi olarak kalacakları cehennemdir. Bu da büyük bir rüsvalıktır. Münafıklar hem dünya hem de ahirette rezil olurlar. Çünkü insanlar onları sevmezler. Çünkü Allah insanların kalbine bunlara buğz etme duygusunu yerleştirir. Böylece dünyada dahi rüsvay olurlar. Bir hadis-i şerifte buyruluyor ki: **"Aziz ve Celil olan Allah bir kulu sevdiğinde Cebrail'e seslenir (der ki): Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, sen de onu sev. Cebrail de onu**

sever. Sonra Cebrail gök sakinlerine hitab ederek: Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, siz de onu sevin der. Gök sakinleri de onu severler. Sonra Allah bu kişi için yeryüzünde de sevilip itibar edilme sebebi yaratır." (Bkz. Buhari, Kitabü'l-Edeb, Bab 41; Bed'ül halk, Bab 6). Evet, belki de senin hiçbir fayda sağlamadığın insanlar seni sever olurlar. Allah insanların kalbine seni sevme duygusunu yerleştirir. Nitekim bir ayeti kerimede: **"iman edip salih amel işleyenler var ya, şüphesiz Rahman olan Allah onları sevdirecektir"** (Meryem, 96) buyurmuştur. Yine Allah Teala Hz. Musa'ya olan lütuflarım zikrederken şöyle buyurmuştur:**"Seni sevimli kıldım ki muhafazam altında yetişesin**" (Tâhâ, 39). Yani, sanki Allah Teala Hz. Musa'nın üzerine bir kova bal serpmiş, insanlar da onu yalayıp duruyorlar. Başka bir hadiste de şöyle buyurulmaktadır: **"Allah bir kişiye de buğz ettiğinde Cebrail'e**

seslenerek: Ben filana buğz ettim, sen de ona buğz et der. Cebrail de seslenerek: Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin der. Sonra Allah o kimseye buğzunu insanların kalbine de sokar"(Bkz. Müslim, kitab, I, bab, 157) İşte bu sebepledir ki, onun dışında Hasan-ı Basrî'nin yanından yöneticilerin mevkib-i hümayunu (konvoyu) geçerken o şöyle diyordu: Her ne kadar onların katırları tak tak yürüyorsa da, Acem atları hızla koşuyorlarsa da isyan etmenin zilleti bunların boyunlarından ayrılmıyor. Çünkü Allah, kendisine isyan edeni mutlaka zillete düşürür ve O şöyle buyurmuştur: **"Allah kimi hor ve hakir düşürecek olursa, onu yükseltecek hiçbir kimse yoktur (Kimi ki Allah zillete düşürür, artık ona ikram edecek yoktur.)"** (Hac, 18).

Hasan-ı Basrî'nin sözünde geçen katır ve Acem atları meselesine gelince bunun sebebi şudur: Eskiden padişah ve kralların

özel mevkib-i hümayunları (konvoyu) kalırlar ve yabancı atlarla çekilirdi. At ve katırları yürüdükçe tak lak ses çıkarırlar ve hızlı bir şekilde onları istedikleri yere ulaştırırlardı. Bu manzara görünürde bir haşmet ifade ediyordu. Fakat Hasan-ı Basrî bu manzaraya ibret gözüyle bakarak, bunun insanları aldatamayacağını, çünkü insanların kalbinde haksız idarecilere karşı kin duygusu olduğunu biliyor ve ifade ediyordu.

Subhanallah! Bazı insanlar var ki, onlar sana hakaret etse bile yine de sen onu seversin. Çünkü sevgi senin elinde değil ki, Rabbinin elinde. Diğer bir kısım insanlar var ki, gelip sana boyun eğerler, sevgi ve muhabbet gösterilerinde bulunurlar, yağlı ballı konuşurlar, buna rağmen sen yine onlara ısınamazsın. Çünkü Allah, insanların kalbine onu sevmeme duygusunu işlemiştir. İnanır mısınız arkadaşlar, öyle salih insanlar var ki, onlar işlediğin günahın kokusunu

alıyor ve hissediyorlar? Benim bir arkadaşım vardı, ona güveniyor ve inanıyordum. O, işlenilen günahın kokusunu alıyordu. Bir defasında Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordu. Benim yanımda oturuyordu. Uzaktan bir asistan geçti. O, bana: "Ey Abdullah! Bu kim?" dedi. "Allah'a sığınırım bunun pis kokusundan. Bu bir Allah düşmanı!" dedi. O, onu tanımıyordu, hayatında da görmemişti. Fiilen ben bu adamdan daha kötü bir adam görmemiştim. Şeriat Fakültesi'nde asistan, normal namazları değil, cuma namazını bile kılmıyordu. Kardeşler, çok iyi düşünün... dikkatli olun... Siz, Allah'la karşı karşıyasınız. Ona hesap veriyorsunuz. Küçük çocuklarla oynadığınızı zannetmeyin. Eyüb es-Sahtiyanî, Allah'a karşı hileler kurarak ve bahaneler bularak faiz yemeye kalkışan ve faizli işlemleri kamufle etmek için çeşitli şekiller ihdas eden bu gibi insanlara böyle demektedir: "Dikkat edin, dikkat... Siz

Allah'la alış veriş yapıyorsunuz. Çocuklarla mı oynadığınızı zannediyorsunuz?"

Bir kısım insanlar faizli alış verişe kılıf bulmak için, Rasulullah'ın da hadiste beyan ettiği ve "bey'ul Iy'ne" dediği şu tarzda bir teşebbüse girerler: Faizli para almak isteyen insan gelir, para verecek adama der ki: "Bana 1000 dirhem ver, sana fazlasıyla ödeyeceğim." O da der ki: Faiz haram. Fakat sana şu saatimi 1200 dirheme veresiye satayım, sen borcunu bir sene sonra ödersin." Ödünç para almak isteyen akid bittikten sonra saati alıp dışarı çıkar, tekrar geri döner, ödünç para almak istediği kimseye der ki: "Sen bana sattığın bu saati peşin 1000 dirheme satın alır mısın?"O da: "Olur" der, saati verdiği kimseye 1000 dirhem verir, ona sattığı saatim geri alır. Böylece ödünç para almak isteyen insan aldığı 1000 dirhem karşılığında bir yıl sonra 1200 dirhem ödemekle yükümlü olur. İşte

Eyüb es-Sahtiyanî bu gibi insanlar için diyor ki: "Bunlar bebekleri aldattıkları gibi Allah'ı aldatmaya kalkışıyorlar."Onlar Allah ve Peygamber'ine geleni inkâr etmenin için de ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur." "Bunun üzerine Allah onlara dünya hayatında rezil ve rüsvaylığı tattırdı. Ahiret azabı daha büyüktür. Keşke bilseler." (Zümer, 26). Âyet-i kerimede Allah Teala'nın dünya hayatında bile münafıklara rezil ve rüsvay olmayı tattırdığı zikredilmektedir. Ben bu ayeti okurken çok düşünüyorum ve kendi kendime diyorum ki, şerlerinden Allah'a sığınırız. Bu münafıklar ne acaip insanlar! Aralarında Rasulullah (sav) bulunduğu halde nasıl böyle davranmışlar? Bunların kalpleri Rasulullah'ı ve Kur'ân'ın nurunu görmeye karşı körmüş, gözleri perdeli imiş. Rasulullah'ı gördüklerinde onu alaya alıyor ve onu küçümsüyorlarmış. Allah

bizleri bu gibi insanların şerrinden muhafaza buyursun. Şu âyeti kerimede bu gibi insanlara işaret edilerek buyuruluyor ki: "Size Rabbinizden basiretler (hakkı batıldan ayırd etmek için apaçık deliller) gelmiştir;kim bunlarla (hakkı)görürse kendi lehine, kim de kör olur, görmezse kendi aleyhindedir. Ben, üzeriniz de bir bekçi değilim.(Enam 104)

Kalpler nasıl kör olabilir? Kalplere körlük nasıl isabet edebilir? Buna sebep günahların çokluğudur. Günahlar küçük küçük başlar, yüce Allah'a karşı küçük günahlarla kişi cesaret kazanır ve daha sonra büyük günahlar işlemeye cüret eder. Yüce Allah bu kimselere mühlet vermiştir. Fakat onlar bunu anlamazlar. Bu hususta Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Muhakkak ki Allah zalime mühlet verir. Bir de onu yakalayınca artık bırakmaz."** (Buharı Kitab, Tefsirü'l-Kur'an, Sûre, 11, Bab, 5)

Allah Teala İsrailoğulları'nın da günah işlemeleri yüzünden lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur: **"(İsrailoğulları) üzerlerine zillet ve meskenet vurulmuş, Allah'tan bir de gazaba uğramışlardı. Bu, Allah'ın âyetlerini inkâr etmelerinden ve haksız yere peygamberlerini öldürmelerindendi;yine bu, isyan etmelerinden ve haddi aşmalarındandı."** (Bakara, 61)

İsrailoğulları'nın asiliği ve Allah'ın emirlerine karşı gelmeleri önce isyanla daha sonra haddi aşmayla başlamış sonra da peygamberlerin öldürülmesi ve Allah'ın ayetlerinin inkâr edilmesi ile son noktasına ulaşmıştı.

Rasulullah (sav) de bu hususta şöyle buyurmuştur: **"Allah hırsıza lanet etsin. Öyle ki o, bir yumurta çalar da elinin kesilmesine sebep olur."**(Buhari, Kitab, Hudûd, Bab, 7, 13)Bir yumurta çalan kimsenin eli kesilir mi?

Tüm fıkıh âlimleri ittifakla üç dirhem değerinden az olan şeylerin çalınmasından dolayı elin kesilmeyeceğini belirtmişlerdir. Buna göre bir yumurta çalan kimsenin eli nasıl kesilebilir? Çünkü bu kimse önce yumurta çalar, sonra tavuk çalar daha sonra inek çalar ve bu şekilde hırsızlığı artarak ve büyüyerek devam eder ve neticesinde eli kesilir. İşte günahlar da bu şekildedir. Kalp bir cam parçası gibidir. Sizler lamba gördünüz mü? Elektrik lambası veya araba camı... Arabaya su konur ve daha sonra camın silinmesi istetildiği zaman arabadaki düğmeye basarsınız ve siliciler çalışarak camı temizler... İşte günahlar da böyledir. İnsan günah işlediğinle onu silecek aracı vardır. O da yapacağı iyiliklerdir. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır. **"Sen yaptığın kötülükten sonra iyilik yap ki, o kötülüğü silmiş olasın."** (Tirmizî, Kitab, I, Bab. 55; Darimi, Kitab Rikag,

Bab, 74) Ancak arabanın camı çamurlarla kaplanmış ise siliciler araba camını temizleyebilir mi? Evet, bir büyük günah üzerine bir başka günah eklendiği zaman da durum böyledir. Büyük günahlar peş peşe işlenince kişinin kalbi kararır. Kul her günah işlediğinde kalbine siyah bir nokta işlenir. Günah işledikçe bu noktalar çoğalır, kalbin tümünü kapatır. Böylece kalp simsiyah olur. Ne dışarıdan nur alır, ne de dışarıya aydınlık verir. İşte şu âyet-i kerimede zikredilen "ran" kelimesinin manası da budur: "Hayır, doğrusu onların yaptıkları, kalplerini paslandırmıştır" (Mutaffifîn, 14). Bunlar eşyaların suretlerini gerçek şekliyle göremezler, tıpkı fotoğraf makinesinin merceği gibi. Eğer merceğin üzeri temiz olmaz ise eşyaları gerçek suretleri ile göremez. Hatta bazen karaltı ve kir artmış ise eşyaları başka suretlerde görür. Kişinin günahlarının armasıyla da öyle bir hale gelir

ki, iyiliği kötülük, kötülüğü ise iyilik görür. Yani münkeri maruf, marufu da münker olarak görür. Kalp karardığı zaman hiçbir şeyi diğerlerinden ayırdedemez hale gelir. Şiddetli yağmurlarda arabaların silicileri devamlı çalıştığı gibi, kalp karanlığının silicilerinin de devamlı çalışması gerekir. Tâ ki kalp temiz olarak kalabilsin. Eğer arabanın camının kirleri ilk düştüğü an temizlenmez ise daha sonra temizlemek uzun zaman alır. Bilelim ki, nasuh tevbesi ile tevbe etmeye devamlı olarak ihtiyaç vardır. Aziz ve celil olan yüce Allah'a sağlam bir dönüş yapmaya ihtiyaç vardır. Bu uzak bir şey değildir.

Malik bin Dinar Hadisesi

Yol kesicilik ve haydutluk yapan birçok insan İslâm'a dönmüştür. Malik bin Dinar daha önce yol kesici bir haydut tu. Bir gece hırsızlık yapmak için bir eve girer. Evin sahibi ise gece yarısı uyanmış ve teheccüt namazı

kılmakta ve şu ayeti okumaktadır. **"İman edenlerin Allah'ın zikrine ve indirilen hakka karşı kalplerinin huşu içinde olması ve daha önce kendilerine kitap verilip üzerlerinden uzun zaman geçince kalpleri katılaşan kimseler gibi olmamaları zamanı gelmedi mi?. Onlardan çoğu yoldan çıkmış kimselerdir"** (Hadid, 16).

Hırsızlık yapmak için girdiği evin duvarının üzerinde bu ayeti işiten Malik bin Dinar, bu ayeti dinledikten sonra: **"Evet şimdi, şimdi zamanı geldi..."** der ve tevbe eder. Daha sonra Malik bin Dinar en büyük âbidlerden, zâhid erden ve büyük âlim ve muhaddislerden birisi olur.

el-Fudayl bin İyad da bunlardan biridir.. Bunun İslâm'a dönmesi ve tevbe etmesi de Malik bin Dinar'ın kıssası gibidir. Belki de yukarıda zikrettiğimiz ayeti dinleyerek tevbe edip düzelen Malik bin Dinar değil de Fudayl bin İyad'dır. Malik bin Dinar'ın tevbe

etmesine asıl sebep ise şu rüyası olmuştur: Malik b. Dinar rüyasında bir ejderha görür. Kendisi kaçmakta, peşinden ejderha da onu yakalamak istemektedir. Bir âlimin yanına gelir ve ona: "Allah aşkına beni koru!" der. Âlim:

"Seni korumaya gücüm yetmez" der. Ejderha ise yaklaşmaktadır. Malik bin Dinar kaçmaya devam eder ve nihayet bir dağa ulaşır.

"Bu dağ da nedir?" der. Ona:

"Bu dağ müminlerin küçük yaşta vefat eden çocuklarının bulunduğu dağdır" denilir. Ve kendi kızlarından bir kız çocuğu çıkar ve ejderhaya işaret eder. Bunun üzerine ejderha geri döner. Daha sonra Malik bin Dinar kıza: **"Sen kimsin?"** der. Kız: **"Ben senin kızınım,"** der. Malik bin Dinar: **"Peki beni yakalamak isteyen bu ejderha nedir?"** der. Kız; **"Bu senin amelindir,"** der.

Malik b. Dinar: **"Peki beni korumaya gücü yetmeyen yaşlı âlim kimdir?"** der. Kız:

"Bu senin salih amelindir ancak zayıf olduğundan şer amellerine galip olmaya güç yetirememiştir" der. Bu rüyadan sonra Malik bin Dinar tevbe eder ve seçkin insanlardan olur ve tabiinin ileri gelenlerinden olur.

İnsanın tevbe etmesi kendi imkânı dâhilindedir. Ancak nasuh (yaptığı günaha bir daha dönmemek kararı ile samimi bir şekilde) tevbe etmesi gereklidir. Fakat kul, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a isyan eder, Allah da onun başına isyanının cezası olarak bir beis verir, bunun üzerine kul, akşamleyin tevbe eder, sabahleyin de yine aynı günaha dönecek olursa, böyle bir tevbe, tevbe değildir, değil... Samimi bir şekilde tevbe etmek gerekir. Samimi tevbeye nasuh tevbesi denilmektedir. Nasuh tevbesinden maksat günah işlemekten el

çekmek, bir daha aynı günahı işlememeye karar vermek, önceden işlediği günahlardan pişmanlık duymak ve yemiş olduğu kul haklarından tamamen kurtulmaktır. Kişi, böyle bir tevbeyle tevbe ederse tevbe etmiş olur.

Evet, insanın kalbi çok önemlidir. İnsan kalbini karartmamalıdır. Şayet öyle bir duruma düşerse de tevbe ederek onu silmeli ve günahlardan arındırmalıdır. Çünkü Yüce Mevlâ insanların şekline değil kalplerine bakmaktadır. Ve kullarına kalplerine göre muamele etmektedir. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde nasıl insanların kalplerine bakılarak seçilip ayrıldıklarını ve bu iyi insanlardan da kendi pak soyunun geldiğini beyan ederek şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki Allah yeryüzü halkına baktı ve Kinaneoğulları'nı Araplar'dan seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş Kabilesini seçti, Kureyş Kabilesinden**

Haşimoğullarını ve beni de Haşimoğullarından seçti. Ben seçilmişten seçilenden seçilenim." (Müslim, Fedail bab: I, Tirmizi, Menakib, bab I)

Her şeye rağmen nasuh tevbesi ile tevbe edebilmek uzak bir şey değildir. Güneş batıdan doğuncaya kadar tevbe kapısı açıktır. Aziz ve Celil olan Allah'ın devamlı seni gözetlediğini bilmelisin ve O'nu hiçbir zaman kalbinden çıkarmamalısın. Allah'ı devamlı göz önünde bulundurmanın manası kalbinin Rabbin devamlı yakınında olduğunu hissetmesidir. İşte buna takva denir. Takva demek Allah'tan çekinmek, Allah ile gazabı ve cezası arasına bir perde koyabilmek demektir. Allah önce geçmiş müminlere ve sonradan gelecek olan insanlara da muttaki olmalarını emretmiş ve şöyle buyurmuştur:

"... Sizden önce kendilerine kitap verilenlere ve size, Allah'tan korkmanızı emrettik..." (Nisa, 131)

İşte bu, yüce Allah'ın önceki ümmetlere de, sonradan gelen ümmetlere de bir emridir. Allah Rasulü (sav), Muaz bin Cebel (ra)'a şöyle buyurmuştur: **"Nerede olursan ol Allah'tan kork." Bir çok rivayetlerde de - her ne kadar senetlerinde zayıflık bulunsa dahi - şöyle buyurulmuştur: "Senden ayrılmayan kendi ailenden salih bir veya iki kimseden haya edip utandığın gibi, Allah'tan da haya et."** (Bkz. Darimi, Kita Rikak, bab: 74)

Eğer hırsızlık yapmak istiyorsan düşün ki karşında sevdiğin ve saydığın takva sahibi insanlardan biri bulunmakta, sen ondan çok çekmiyorsun, o da senin başında bekliyor. Şimdi sen onun önünde hırsızlık edebilir misin? Yahut da onun karşısında zina yapabilir misin? Meselâ sen annen ve baban karşısında zina yapabilir misin?

Mümkün değil bunu yapamazsın. O halde sen Rasulullah'ın da hadisinde buyurduğu gibi kendi akrabalarından birinden haya ettiğin kadar olsun Allah'tan utan. Baba ve annenden utandığın kadar utan. Yoksa Allah senin nezdinde bu aciz kullardan daha mı alt derecede?

Defalarca bazı gençlere şunları söylüyordum: Sizler iki şeyin hangisinden daha fazla korkuyorsunuz? Allah'tan mı daha fazla korkuyorsunuz, yoksa istihbarattan mı? Gençler: **"Kesinlikle Allah'tan"** diye cevap vermekteler. Bunun üzerine ben: "Peki sen sabah namazını kaçırmaktan bir kimsenin sana gelerek istihbarattan birinin senin hakkında soruşturma yaptığını bildirmesindeki gibi mi korkuyorsun? Hangisinden daha fazla korkuyorsun? Sen dilediğin gibi konuşuyorsun... Ancak zalim bir yöneticinin ülkesinde bulunsan veya sen bir konuşma

yaparken karşındaki kimsenin senin hakkında istihbarata rapor hazırladığını bilsen veya istihbarata sunulmak üzere konuşmalarının kasete çekildiğini bilsen söyleyeceğin her bir kelime için bin hesap yaparsın. Ancak senin omuzlarında bulunan iki melek söylediğin her şeyi kaydetmekte, yaptığın her fiili âlemlerin Rabbine arz etmekte, Pazartesi ve Perşembe günleri bu bilgiler yüce Allah'a arz olunmakta, sen ise bunları dikkate almamakta, gerektiği gibi hesaba katmamaktasın. Öyle ise senin istihbarat birimlerine olan korkun aziz ve celil olan yüce Allah'a korkundan daha fazladır... Gerçekten şayet bizler bir mahalle karakolunun komiserinden korktuğumuz gibi veya istihbarat müdüründen yahut içişleri bakanından korktuğumuz gibi yüce Allah'tan korkuyor olsaydık şu anki halimiz çok daha değişik olurdu. Evet halimiz, Allah'a olan korkumuzun bu kimselere olan

korkumuzdan daha fazla olmadığını göstermektedir.

Bu sebeple yüce Allah'ın gözetiminde, murakabesinde olduğumuzun şuurunda olmak ve âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın azametini, büyüklük ve kudretini bilmemiz, aziz ve celil olan yüce Allah'ın celâlini ve izzetini zihnimizde bulundurmamız şarttır. Şüphesiz bu yöneticiler, müdürler, bakanlar ve benzerleri yüce Allah'ın dilemesi ve hükmü ile bir anda yok olup giderler. Ancak yüce Allah'ın mülkü ve kudreti yok olmaz. Şanı yüce Allah'ın kuvvet ve kudreti yok olmaz. İşte bu sebeple murakabe ve takva şarttır. Allah Rasulü (sav) İslâm ordusuna bir komutan gönderdiği zaman veya bir emir tayin ettiği zaman ona özellikle kendi adamlarına muamelesinde Allah'tan korkmasını emir ve vasiyet buyururdu. Ebu Bekir (ra) insanlara hutbesinde daima: "Ey insanlar, size Allah'tan korkmayı tavsiye

ediyorum," diye başlardı. Hz. Ömer (ra) de, hutbesine aynı şekilde insanlara Allah'tan korkma tavsiyesi ile başlardı.

Çünkü Allah'ın dinini insanların malını, canını ve ırzını takva sahibi olan insan muhafaza eder.

Ey Allah'ım! İçimizi dışımızdan daha hayırlı kıl. Dışımızı da hayırlı kıl. Devamlı Sen'i göz önünde bulundurmayı, Sen'den korkmayı, Sen'den çekinmeyi bizlere nasib et. Hz. Ali (ra) o sıralarda henüz çocuk olan Hasan el-Basrî'ye şöyle sorar:

- "Ey çocuk dini düzelten şeyle, dini fesad eden şey nedir?" Hasan el-Basrî:

"Dini ıslah eden takvadır, dini fesad eden ise tamahkârlıktır" der. Sadece iki kelime, takva ve tamah... Aziz ve celil olan şanı yüce Allah yasaklarla serbest olan şeyler arasına sınır koymuş ve bizlere helâl ve haramın listelerini göndermiştir. Bu

ikisinin arasında bulunan şeyler ise şüpheli olan şeylerdir ve bunlardan kaçınılması gerekir. Çünkü Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim şüpheli şeylerden kaçınırsa şüphesiz ki o dinini ve ırzını temize çıkarmış olur" (Buhari. İman Bab: 39; Müslim, Müsakat, Bab: 107)buyurmaktadır.

Ben size bir şey anlatacağım. Bir alim bana şunu söyledi: "Ben oğlumun evinde yemek yemiyorum. Çünkü o devletten maaş alıyor. Devlet malları ise karışık. İçinde helâl da var, haram da var, şüpheli şeyler de var. Bu sebeple ben oğlumun evinde yemek yemiyorum."

Şimdi bizler hu âlimi dinlediğimizde: **"Bu da aşırı bir davranış, çokça taassuba kaçmak, ye de Allah'a tevekkül et, günahı bana ait"** deriz. Aman Allah'ım, insanlar ne kadar cüretkâr: **"Yap, günahını bana yükle"** diyorlar. İşte takva burada belli olur. Takva nedir? Bizzat yüce Mevlâ'dan korkmaktır.

Allah Teala: **"Ey iman edenler, Allah'dan korkun"** buyurmuştur. (Âl-i Îmran, 102) Yine takva cehennem ateşinden korkmaktır. Bu hususta da yüce Mevlâ **"Ateşten korkun, çünkü o kâfirler için hazırlanmıştır."** (Ali İmran, 131) Takva demek kıyamet gününden korkmak demektir. Bu hususta da bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur: "Allah'a döneceğiniz günden korkun. Sonra herkese kazandığı tamamen ödenecektir ve onlar zulme uğratılmayacaklardır." (Bakara, 281) Mesele o kadar basit değil. Hassas davranılması gerekir. Selef-i salihîn haram hususunda çok titizlerdi, onlar şöyle diyorlardı: "Biz harama düşeriz korkusuyla helâl olan şeylerin onda dokuzunu terk ettik."

Bir kadın Ahmed bin Hanbel (ra)'a gelir ve:

- **"Ey imam! Zalimlerin ışığının altında ip eğirmek caiz midir?"**diye sorar. (Eskiden

yöneticiler, halifeler ve emirler geceleri kendi saraylarının etrafında günümüzde olduğu gibi kandil yaktırırlardı. Kendi sarayının etrafındaki caddelerin hepsini kandillerle aydınlatırlardı).

İşte bu kadın İmam Ahmed'e böyle soruyordu. **"Zalimlerin ışığı altında ip eğirmek caiz midir?"** diyordu. Yani, bizim evimiz yöneticilerin evlerinin karşısında, evlerinde kandiller yanıyor. Biz de onların evlerinden gelen ışıklardan istifade ederek iplik eğiriyoruz. Bu caiz olur mu? İmam Ahmed bin Hanbel kadının bu sorusu üzerine:

- "Ey Allah'ın kulu sen kimsin?" diye sorar. Kadın:

- "Ben Bişr el-Hâfi (Yalınayak)'in kız kardeşiyim" der. İmam Ahmed bin Hanbel:

- **"Takva sizin evinizden çıkmış"** der. Anlıyor musunuz, kadın neyi soruyor?

Zalimlerin ışığından istifade edilerek iplik eğirmek caiz midir? diye soruyor. Devamlı Allah'ın murakabesi altında olduğunu hissediyor. İşte toplumlar bu gibi insanlarla kendilerini korurlar. Bunlarla zafere ulaşır ve bunların yüzü suyu hürmetine ve bunların duaları ile yağmurlar yağar. Fakat İmam Ahmed bin Hanbel yine de idarecilerin ışıklarından faydalanmaya ruhsat vermez. Evet, takva çok önemli bir şeydir. Kıyamet gününde bir münadi: **"Muttakiler nerede?"** diye nida eder, daha sonra da muttakiler Rahman'ın himayesi altında ayağa kalkarlar. O gün yüce Allah'ı görmekten engellenmezler ve yüce Allah onlardan gizlenmez.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi

Semerkand'ın fethedilişi esnasında şu olayın olduğunu Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî rivayet etmektedir: Bir adam parmağını göğe doğru kaldırarak Allah'a

dua etmiş. Gökten bir ses: **"Bu kimin parmağı?"** diye sormuş. Orada bulunanlar da: **"Bu Muhammed b. Vasi'in parmağıdır"** demişler. Gökten gelen ses: "Bu parmak bana yüz bin yalın kılıçtan ve yüz bin sıhhatli ve kuvvetli, bıyıkları yeni terlemiş gençten daha sevimlidir cevabı olmuştur.

Evet, savaşlarda bu gibi salih insanların sayılarını tespit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü bunların sayılarına göre zaferin çokluğu ve azlığı bekleniyordu. Bu gibi salih insanlar adeta bir devletin bütçesi için döviz mahiyetindedir. Nasıl ki herhangi bir devletin döviz miktarı veya dünya bankasındaki altını onun parasının değerini yükseltiyor ve alçaltıyorsa, bu gibi salih insanlar da sayılarının çokluğuna göre bulundukları orduyu güçlendirirler. Ve bunların ilave bir desteğe ihtiyaçları yoktur. Çünkü onlar ilhamı Rablerinden alırlar. Diğer bütün paralar değerlerini muhafaza etmek

için belli miktarda döviz veya altına muhtaç oldukları halde Amerika dolarının böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun kendisi altın demektir. Bu gibi salih insanlar da böyledir. Her savaşta bu gibi salih insanların sayısı tespit edilmiştir. Bu savaşta Bedir savaşına katılanlardan şu kadar insan bulunmuştu. Uhud savaşına katılanlardan bu kadarı bulunmuştu şeklinde tespit edilmişlerdir. Daha sonra ise savaşlarda Rasulullah'ın sahabelerinin sayıları sayılıp tespit edilmiştir. Çünkü bunların sayıları oranında zaferler ve fetihler beklenilmiştir. Gerçekte de olaylar öyle cereyan etmiştir.

Bu salih zatlar orduların güç ve kuvvetini koruyan altınlar, dövizler olmuşlardır. Meselâ, Berâ bin Malik bunlardandır. Her savaş kızıştığında Berâ'ya giderler ve ona şöyle derlerdi: "Ey Berâ! Rasulullah (sav) senin hakkında şöyle buyurmuştur: **"Nice saçı başı birbirine**

karışmış ve ayaklarım toz bürümüş kullar vardır ki, bir meselenin gerçekleşeceği hususunda Allah'a yemin etseler Allah onların yeminlerini boşa çıkarmaz." (Buhari, Kitap, Salah, Bab, 8, Cihad, Bab, 12; Müslim, Hasameh, Bab, 24)

Zafere erişmemiz için dua et. Bunun üzerine, el-Bera bin Malik iki elini semaya kaldırır ve: **"(Ey Allah'ım!) Sana yemin ederim ki bize yardım edeceksin"** derdi ve ellerini henüz daha duadan indirmeden düşmanlar gerisin geri kaçmaya başlardı. Müslümanlar da onları arkalarından yakalarlardı. Berâ bin Malik, Kadisiye savaşında da bulundu ve orada şehid düştü. Bu savaşta ise şöyle dua etmişti: **"Ey Allah'ım! Sen onları mağlup etmeyi bize nasip et ve Berâ'yı şehitlikle rızıklandır."** Berâ bu savaşta şehid olmuştur.

Bu salih kullardan biri de Numân bin Mükarrin'di. Bu zat, en büyük fetihlerden

birini gerçekleştiren Nihavent savaşında bulunmuş ve orada şu duayı yapmıştı: **"Ey Allah'ım! Yardımını indir ve savaşta Numan'ı ilk şehid olanlardan kıl."** Ve savaşta ilk şehid olan Numân bin Mükarrin olmuştur.

Buna mukabil, Allah'ın salih kulları olmayan, adeta çerçöp mahiyetinde olan insanların hiçbir faydası olmaz. Bunlar adeta bir makine gibidirler. Sizler farz ediniz ki para basmak için bir makine aldınız. Bu makine bastığınız parayı dünya piyasasında koruyacak döviz ve altınınız olmazsa size ne fayda sağlayacaktır? Çünkü sizin paranız hiçbir devlet tarafından kabul edilmeyen bir para olacaktır. Peki, insanlar dahi manevî gücü olmayan ve sahte olan paraları kabul etmezken, izzet sahibi olan Yüce Mevlâ samimi olmayan sahtekâr kişilerin amel ve davranışlarını nasıl kabul edebilir? Makineden ne istifade edebilirsiniz? Bu makine size ne fayda sağlayacak? Yaptığın

ameller gösteriş ve riya içinse, bu nasıl kabul edilecektir? Arada bir nafile oruç tuttuğunda, yanına oturduğun her insana: "Elhamdülillah ben bugün orucum" dersen, ayrıca bir de elini bağrına vurursan artık mesele bitmiştir. Senin kimin için oruç tuttuğun ortaya çıkmıştır. Sen bu söylediğin insanlardan aferin almak için mi oruç tutuyorsun, yoksa göklerin ve yerin Rabbinden mükâfat almak için mi? İşte bu nedenle bazı salih kimseler, bulundukları yerde salih oldukları anlaşılınca veya kendisinden takva alametleri ve bazı kerametler ortaya çıkınca o bölgeden taşınıyordu. Mesela, Ahmed bin Hanbel çarşıya girdiği zaman tanınmamak için hamalların arasında yürürdü. İşte bu kimselerin ihlas ve takvalarıyla insanların kanı, malı korunur, toplumlar kurulur, yağmurlar yağdırılır, yer yüzünden bela ve

afetler uzaklaştırılır ve oraya bolluk ve bereketler ihsan edilir.

Her ne kadar su götürür ise de bir rivayette şöyle buyrulmuştur: **"Muhakkak ki Allah salih bir müminin vesilesi ile onun komşularından kırk kimseden belâyı def eder."** Rabbimiz bu salih adamın takvası sebebiyle bu kimsenin kırk komşusunu muhafaza eder ve onları korur. Subhanallah! Ey Allah'ım! Ey Rabbimiz! Bize afiyet ve takva nasip et.

Evet, âyet-i kerimemize dönelim. Münafıklar peygamberliğin kudsiyeti ile oynamakta ve vahiy ile alay etmekteydiler. Halbuki Peygamber (sav) öyle salih kulların içinde bulunuyordu ki, onlar Rasulullah'ın bir tüyünün kopmaması için canlarını feda etmeye hazırdılar. Bu kadar samimi ve ihlaslı insanların yanında Peygamberle alay eden, kutsal şeyleri hafife alan, karakteri bozuk insanlar da bulunuyordu. Çünkü, vurdum

duymaz olan insanlar, en zor durumlarda bile mukaddesatlarını önemsemezler, onlara sahip çıkmazlar. Onların bütün işleri oynamak, eğlenmek ve zevzekliktir. Onlar düşünmüyorlar mı ki, kimle oynuyorlar? Nelere girişiyorlar? Kimin karşısında hareket ediyorlar? Bunlar, hiçbir şey kendisine gizli olmayan Allah'la uğraşıyorlar. Öyle ki, dilediği zaman onları yerin dibine geçirir. Nitekim ayet-i kerimelerde: **"Gökte olanların Allah'ın emri ile sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden emin misiniz? O vakit bir de bakarsınız ki, yeryüzü şiddetle sarsılıp çalkalanıyor, gökte olanların Allah'ın emri ile başınıza taş yağdırmayacağından emin misiniz? O vakit, uyarmanın ne olduğunu bileceksiniz.** (Mülk, 16–17)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu kimseleri dünyada da, ahirette de rezil ve rüsva edecektir. Herkes kıyamet gününde yapmış olduğu amelleri ile tanınacaktır.

Şayet toprak çalan bir kimse ise, kıyamet gününde çalmış olduğu topraklar boynuna dolanmış olduğu halde yedi kat yerin dibinden yürüyerek gelecektir. Eğer zina etmiş ise, aziz ve celil olan yüce Allah mahlûkatın ve şahitlerin huzurunda o kimseyi rezil edecektir. Eğer cihadda şehit olmuşsa veya yara almışsa rengi kan rengi, kokusu misk kokusu olacaktır. Eğer ihramlı iken ölmüş ise, kıyamet günü telbiye getirerek dirilecektir. Tüm insanlar o gün: **"Ey Allah'ım kurtar, kurtar!"** derken o kimse o insanların arasında: **"Lebbeyk Allahumme lebbeyk..."** diyecektir. Peygamber efendimiz hac yaparken bineği tarafından düşürülerek ölen kimse hakkında şöyle buyurmuştur: **"Eğer ölürse buna koku sürmeyin ve başını da bağlamayın. Çünkü ihramlı olan kimse başını bağlamaz ve o kıyamet gününde telbiye getirerek haşr olacaktır."** (Buhari, Said, Bab, 21. Cenaiz,

19–21; Müslim, Hac, 93–94) Peki, aziz ve celil olan yüce Allah senin canını zina ederken veya hırsızlık yaparken ya da başka bir günah işlerken aldığı zaman senin halin nasıl olacaktır?

Şeyh Temim şöyle diyor: Bir defasında ben ders anlatırken gençlerden birini gördüm, o çokça ağlıyordu. Dersten sonra o genci çağırdım. Ona: **"Ne oldu sana?"** dedim. Genç: **"Vallahi, babam öldü"** dedi. Ben: "Baban öldü ise Rabbimiz sana ömür versin, seni teselli etsin, baban Rabbinin huzuruna çıkmıştır" dedim. Genç: **"Nasıl öldüğünü bir buseydin?"** dedi. Ve devam etti: "Babam atmış yaşındaydı ve o yaşına kadar çok iyi bir adamdı. Daha sonra bir gençle arkadaşlık kurdu ve o Bangonk'a gidiyordu. Genç babamı ikna etti ve babam da onunla birlikte gitti. Nihayet babam yabancı bir kadınla zina ederken

vefat etti. Bu sırada babam 63 yaşına ulaşmıştı."

Bu adam evli biriydi. Bu ağlayan çocuk da onun oğullarından biriydi. Aziz ve Celil olan Allah'ın haşmet ve celâli bu adamın kalbinden kaybolmuştu. Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan çok insanlardan korkar olmuş, uzak bir memlekette bu çirkef işi işlemiş. Fakat netice anlatıldığı gibi olmuştu.

Bir adam, bedevi bir kadını kandırmak ister ve ona: "Bizi yıldızlardan başka gören yok" der. Kadın: "Peki o yıldızları yaratan nerede?" diye sorar.

Yine, fakir bir kadın zengin bir adama gelir ve ondan yardım ister. Adam: "Benimle yatman şartıyla senin tüm ihtiyaçlarını karşılarım" der. Kadın reddeder ve geri döner. Çocukları ise açlıktan kıvranırlar ve kadın ikinci ve üçüncü defa yine gelir. Adamsa aynı isteğini tekrarlar. Neticesinde

kadın razı olur ve tüm kapıları kapatırlar. Sonra adam: "Tüm kapıları kapattım, artık yalnızız" der. Bunun üzerine kadın: "Bir kapı kaldı, o da âlemlerin Rabbinin kapısı..." der. Bunun üzerine adamı titreme yakalar, kadına istediğini verir ve onu bırakır.

Allah korkusu... Allah'ın gözetimi altında olma bilinci... İşte bu bilinç üzerine toplumlar bina edilir. Hayırlara bu bilinç sayesinde erişilir. Memur bir kimse âmirinin olmadığı bir zamanda bu bilinç sayesinde sanki âmiri karşısında dikilmiş onu gözetliyormuşçasına çalışır. Patronun kendisini görmediği bir ortamda çalışan bir işçi bu bilinç sayesinde patronu başında dikilmiş bekliyor bir haldeyken yaptığı çalışmadan daha fazlasını gerçekleştirir. Çünkü bu kimse yüce Allah'ın kendisini gördüğünü, işinden aldığı ücretin her kuruşundan hesaba çekileceğini, çocuklarına yedirdiği her lokmanın helâl olması gerektiğini ve bu

sebeple işini hakkıyla yapma mecburiyetinde olduğunu bilir. İnsanları zalimlerin ve tağutların korkusundan kurtaran şey bu bilinçtir. Allah'ın gözetimi ve murakabesi altında bulunduğunu bilme şuurudur. Kişinin Allah'ın denetimi altında olduğunu hissetmesi onu haksızlıklara karşı cesaretlendirir, zalim ve tağutlara karşı çekinmez bir hale getirir. O, hakkı haykırmaktan asla geri durmaz.

Bir gün Selahaddin-i Eyyubî'nin oğlu el-Melik Salih-i Eyyubî, büyük bir konvoy ile birlikte merasim yapıyorlardı. Onu, el-İz bin Abdüsselâm (rahimahullah) gördü. Hükümdarı bayram gününde insanlar kuşatmışlardı. el-İz bin Abdüsselâm şöyle dedi: **"Ey Eyyub! Allah'tan kork."** Melik Eyyub'un etrafında bulunan insanlar: **"Melike böyle denir mi?"** dediler. Bunun üzerine el-İz bin Abdüsselâm: "Ben Allah'ın büyüklüğüne ve kudretine baktım ve daha

sonra Melik'in bir kediden daha değersiz olduğunu gördüm" dedi.

Günümüzde ise Allah'ın denetimi altında cima bilinci kaybolmuştur... Birçok insan bir tağutun rızasını kazanmak için onun bir sözü ile Müslümanlardan büyük kitleleri kurban etmeye hazırdır.

Abdullah bin el-Mübarek'e: "Sultanlar kimlerdir?" diye sorarlar. Abdullah bin el-Mübarek: "Zahitlerdir" der. "Sefil kimseler kimlerdir?" diye sorarlar, el Mübarek: "Dinlerini parayla satan kimselerdir" diye cevap verir. Bu kimseler paraya göre fetva verirler. Verilecek fetva tencerede pişirilmiş hazır durumdadır. Gerektiğinde elini uzatır ve oradan fetvayı çıkartır. Nüfus planlaması yapmak istenir, bunun için gerekli fetva hazırdır. Hamileliği önleyici ilaçları kullanmak için fetva istenir, verilecek fetva hazırdır. Sosyalizmin yayılması için gerekli fetva istenir. Bunun için gerekli fetva hazırdır.

Sosyalizmin yasaklanması istenir, gerekli fetva hazırdır. Tüm bu fetvalar aynı yerden, aynı kaynaktan ve aynı kimseden alınır.

Ahmed Raif Siyah Kapı (Zindan Kapısı) adlı kitabında Mısır'daki İslâmî Hareket mensuplarına yapılan işkenceleri dile getirerek şunları söylüyor: "Bir zamanlar ben hapishanede idim. Gece mahkûmlardan biri işkenceden öldü. Sabahleyin polis (gardiyan) çıkıp geldi. (Aslında bu gardiyanları Mısır ile Sudan arasında bulunan "Nûbe" bölgesinde yaşayan zencilerden özel olarak seçip getiriyorlardı. Bunlar inatçı katırlar gibidirler, sen onların boynuna torbayı takarsın, onlar ise seni tekmelerler). Polis kapıyı açınca: **"Efendim bir adam öldü"** dediler. Polis de: -Altmış ceddi köpek oğlu köpek- sadece bir çapulcu öldü ha! Şimdi biz sadece bir adamın öldüğünü söyler isek bizi cumhurbaşkanından kim koruyacak?" dedi.

Bu kadar insafsız olan bu polislere Aziz ve Celil olan Allah, aynı cumhurbaşkanını musallat kıldı. Ölmeden bunlara da aynı işkenceleri tattırdı.

Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı

Salah Nasır denilen kişi Müslüman Kardeşler'i cezalandırmak için hapishaneye meyve girmesini yasaklamıştı. Nihayet kendisi oraya girdi, o yasak bizzat ona da uygulandı. Yine Mısır İçişleri Bakanı ve ismi anıldığında Mısırlıların korkudan titredikleri Şaravi Cuma o kadar ileri gitmişti ki aynı hapishanede kalmalarına ve beş buçuk sene geçmesine rağmen bacısı Hamide Kutub'u ziyaret etmesini taleb etmesi üzerine hapishane müdürü bu içişleri bakanının talimatından dolayı Muhammed Kutub'a bacısını görme izni vermemiştir. Bakan şunu söylemiştir: "Muhammed Kutub'a deyin ki, o bacısı Hamide'nin ne

dirisini ne de ölüsünü görebilecek." Fakat yüce Mevlâ'nın takdiri böyle olmamıştır. Bu sözün söylenilmesinin üzerinden bir sene geçmeden Muhammed Kutub ve bacısı Hamide evlerine dönmüşler, Şaravi Cuma ise aynı hapishaneye girmiştir. Bu zatın karısı kendisine meyve getirdiğinde gardiyan onu durdurmuş, teftiş etmiş ve ona:

"Bu meyveleri kime götürüyorsun" diye sormuş, kadın da:

"Şaravi Cuma Bey'e götürüyorum" cevabını vermiştir. Gardiyan:

"O senin kocan mı?" diye sormuş, kadın:

"Evet, o benim kocam" demiştir. Bunun üzerine gardiyan:

"Vallahi senin kocan hapishaneye meyve sokulmayacağına dair kanun koydu. Ben o hapishanenin dışında iken ve onun sorumluluğu altında iken ona itaat

ettim. Şimdi hapishanede iken de ona itaat etmeyi bir borç bilirim" demiştir. Vallahi Şaravi Cuma bir tane meyve bile tadamaz olmuştur.

"... Kötü tuzak, ancak kendi ehlini kuşatır..." (Fatır, 43) Ey kardeşim! Sen kiminle muamele etmektesin? Sen mutlak galip olan, kahhar ve cabbar olan yüce Allah ile muamelede bulunmaktasın. Gelip de onun Peygamberine veya onun velisine, dostuna nasıl eziyet verebilirsin? Hâlbuki Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi yüce Mevlâ bir kudsî hadisinde şöyle buyurmuştur: **"Her kim benim velime, dostuma düşmanlık ederse o kimseye savaş ilan ederim."** (Buhari, Kitabu'l Rikak, bab: 38)

Yüce Allah'ın Salih Kullarına Eza Verenlerin Durumu Nasıl Olacaktır?

Bir zamanların Mısır istihbarat başkanı ve işkence masası sorumlusu olan ve

hapishanede Müslümanlara ancak İspanya'daki teftiş mahkemelerinde görülebilen işkenceleri tattıran Şems Bedran'ın akıbeti ne olmuştur?!

Muhammed Kutup bana şöyle diyordu: **"Beşeriyetteki işkencelerin tarihini araştırdım, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in uğradığı işkenceler gibi yeryüzünde işkence gören bir topluluğa rastlamadım."**

Evet, Şems Bedran bizzat Abdunnasır tarafından zindana atılıyor ve ona işkence eden polisler: **"Şems Bey, bize işkence yapmayı sen öğrettin, kusurumuza bakma..."** diyerek kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sen kiminle birliktesin, kiminle birlikte çalışmaktasın? Allah'la birlikte, tek olan, mutlak galip gelen, kahredici ve cebbar olan yüce Allah ile birlikte... Sen Allah'la birlikte ol, O seni görmektedir. Sana nasihatim olsun; bir amel işlerken, bir harekette bulunurken, bir kelime

konuşurken veya bir adım atarken Allah'ı düşün ve eğer hayırsa o işi yap, eğer serse o şeyden sakın. Unutma, Allah seni gözetlemektedir: **"...Allah, şüphesiz sizin üzerinizde hakkıyla gözeticidir"** (Nisa, 1) Yüce Allah karanlık bir gecede, sağır bir taşın üzerinde kımıldayan siyah bir karıncanın adımlarının seslerini işiten ve görendir. Sen kendi nefsinden konuşmayı bırak. Aziz ve celil olan Allah'a havale et. Eğer sen kendini müdafaa edemezsen bil ki aziz ve celil olan yüce Allah senin müdafaanı üstlenecektir. Şanı yüce olan Allah en kuvvetli olandır...

"Allah, şüphesiz iman edenleri savunur..." (Hac, 38) Kendi nefsini Allah'a havale et. Eğer kendini savunmaya gücün yetmiyorsa, tek olan ve mutlak galip gelen, Vâhidu'l-Kahhar olan yüce Allah'a sığın ve devamlı yüce Allah ile kendi aranda gizli kalacak amellerde bulunmaya çalış. Bu

amellerin senin için zor vakitlerde bir sermaye olacaktır. Bu amellere hiçbir kimsenin muttali olmamasına dikkat et ve Rabbinle kendi arandaki bu gizli amelleri zorluk vakti için azık olarak düşün. Aziz ve celil olan yüce Allah bu amellerini seninle, sana uğrayacak belâ arasında perde kılar. Sonra insanların övmeleri, karalamaları veya kınamaları seni ilgilendirmesin. Çünkü sen insanların seni övmelerinin veya yermelerinin farksı/, olacağı bir seviyeye ulaştığın zaman artık sen Allah'a tevekkül etme seviyesine ulaşmış olursun. Artık insanların seni övme veya yermeleri seni ilgilendirmez. Bunlar seni alâkadar etmez. Unutma ki karşında kendisinden hiçbir saklı ve gizli şeyin olmadığı birisi var: Yüce Allah... Bir kimse gelir de: **"Sen şöyle yaptın, sen böyle yaptın..."** derse ona: **"Mümkündür kardeşim"** de ve kendini rahat tut. Onunla tartışmaya girme, kendi nefsini müdafaaya

kalkışma ve kendini Allah'a teslim et. **"Kâfirler hoşlanmasa da Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Üstad Seyyid Kutub'a bakınız. Bir zindan içerisinde idam edildi ve şu ana kadar kabrinin nerede olduğu bilinmemekte. Fizilâli'l-Kur'ân tefsirinin sekiz bin nüshası Kahire'nin büyük caddelerinde yakıldı, ve diğer eserleri yok edilmek istendi. Günümüzde ise Seyyid Kutub'tan daha meşhur bir yazar olduğunu zannetmiyorum. Seyyid Kutub'un kitaplarından daha fazla yabancı dillere tercüme edilen kitapların bulunduğunu tahmin etmiyorum. Ey kardeşim! Sen kimin için, kiminle birlikte çalışmaktasın? Aziz ve celil olan yüce Allah için ve O'nunla birlikte çalışmaklasın. Sonra her amel için niyet et. Örneğin bir arkadaşını ziyarete gitmezden önce, bu ziyareti yüce Allah'tan sevap almak için yaptığına niyet et. Yüce Allah'a itaat üzere

kuvvetlenmek için, vücudunun cihad edebilir ve cihada güç yetirebilir bir hale gelmesi için yemek yediğine niyet et. Bu halde yediğin yemek dahi ibadet yerine geçecektir. Âlimlerin dediği gibi mubah olan şeyler sevap alma niyeti ile yapıldığı takdirde itaate dönüşür. Allah için niyet edilen her amel spor dahi olsa itaate ve ibadete dönüşür. Eğer sen, vücudunun dinlenmesi ve dinç bir vücutla düşman karşısına çıkmak için uyur ve buna niyet edersen uykun ibadet ve itaate dönüşecektir.

Sonra kardeşim, sen salih kimselerle arkadaşlık et. Salih kimselerle arkadaşlık kalbi inceltir. Rabbi hatırlatır. Hadis-i şerifte de buyrulduğu gibi: **"(Salih kimseler) görüldüğü zaman Allah hatıra gelir..."** Sonra teheccüt namazlarına, nafile oruçlara ve Kur'ân okumaya devam et. Unutma, yüce Allah cihad topraklarına ulaşmanı nasib

ederek, sana lütfetmiştir. Eğer sen kendi nefsini düzeltir, ıslah edersen, cihad yurdunda senden hayırlı bir kimse olmaz. Çünkü sen cihad topraklarında, İslâm'ın en şerefli ve yüce mertebesinde olursun. Dilini tut, insanların mahrem yönlerini açığa vurma ve gıybetlerini yapma. Dilini tut ve insanların gizli olan hallerini, avretlerini araştırmaya, öğrenmeye uğraşma. Çünkü hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Kim müslüman kardeşinin ayıbını araştırırsa, Allah da onun ayıbını araştırır ve Allah kimin de ayıbını araştırırsa onu evinin içinde bile olsa rezil ve rüsva eder."**(Tirmizi, Kitap Birr, Bab: 83; Ebu Davud, Kitap Edeb, Bab: 35)

Çünkü yüce Allah müminleri savunup koruyandır. Sen kendi ayıplarınla uğraş ve kendi nefsini ıslah et. "Kendi ayıpları ile uğraşmaktan, başkalarıyla uğraşmaya vakit bulamayan insanlara ne mutlu." Fazla konuşmamak ve uzun süreli sükût etmek

senin özelliğin olsun. Çünkü susmak ve konuştuğundan daha fazlasını dinlemek ahlakların en faziletlisidir. Çünkü konuşulan her söz yüce Allah tarafından kaydedilmektedir. Hiçbir kelime kaydedilmekten kurtulamamaktadır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin, ya da sussun" (Buharı. Edeb, 31, 85; Müslim, İman, 74)buyurmuşlardır. Bu fırsatı değerlendirin. Cihad yurdunda bulunmanız, ibadet yurdunda bulunmanız, itaat yurdunda bulunmanız sizin için bir fırsattır. İyi amelleri çoğaltınız. Çünkü iyi ameller buralarda kat kat olur. Peygamber Efendimiz (sav) diğer bir hadisi şerifinde: "Kim Allah yolunda -yani cihad yurdunda- bir gün oruç tutarsa, Allah o kimseyle Cehennem'in arasını yetmiş yıllık bir mesafe kadar uzaklaştırır." (Müslim', Siyam, 167, 168; Nesei, Siyam, 44, Ebu

Davud, Cenaiz, 3) buyurmuşlardır. Riyadan sakınınız. Riyaya düşmemeye dikkat ediniz. İnsanların, yaptığınız amellerinizi bilmesine önem vermeyiniz. Yüce Allah'ın senin yaptığın ameli bilmesi yeter. O senin mükâfatından herhangi bir şeyi eksiltmez.

62 ve 66.AYETLERİN TEFSİRİ

62-"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler Eğer iman etmiş iseler, Allah ve Peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."

63-"Onlar, Allah ve Peygamberine karşı gelen için, ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur."

64-"Münafıklar, aleyhlerinde bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz

alay edin! Korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka ortaya çıkaracaktır."

65-"Onlara niçin alay ettiklerini sorsan yemin olsun ki: "Biz, lafa dalmış eğleniyorduk" derler. Onlara de ki: "Allah ile,âyetleri ile ve Peygamberiyle mi alay ediyordunuz?"

66-"Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek de, suç işlemiş olduklarından dolayı diğer bir zümreye azap edeceğiz."

Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası

Ayet-i kerimede: **"Sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler"** buyrulmaktadır. Müfessirler bu ayet-i kerimenin bir grup münafık hakkında nazil olduğunu rivayet etmişlerdir. Bunlar, el-Cülas bin Süheyb, Vedi' bin Sabit gibi kimselerdir. Adı geçen

münafıklar, Ensardan Amr bin Kays isminde mü'min bir çocukla alay etmeye ve onu aşağılamaya başladılar ve çocuğa:

"Yemin olsun ki eğer Muhammed'in söylediği sözler hak ise bizler eşeklerden daha kötüyüz" dediler. Çocuk öfkelendi ve: **"Allah'a yemin ederim ki onun söyledikleri haktır ve sizler eşeklerden daha betersiniz"** dedi. Çocuk, bu söylediklerini Peygamber (sav)'e haber verdi. Münafıklar ise Amr bin Kays'ın yalan söylediğine dair yemin ettiler. Amr'ın yaşı henüz onbeşti. Onlar ise nifak ve münafıklıkta haddi aşmışlardı. Onlardan birisi altmış yaşındaydı. -Ondan Allah'a sığınırım- Yüzü simsiyahtı ve münafıklıkta haddi aşmıştı. Münafıkların her birinin yanında menfaatçilerden ve müminlik ile münafıklık arasında mütereddit olan kimselerden oluşan gruplar vardı. Bu kimseler el-Cülas'ın, Muattib b.Kuşeyr'in veya Abdullah b. Ubey'in onlara verdikleri

birkaç hurma ile menfaatleniyorlardı. Bu münafıklar, etraflarındaki menfaatçi veya imanla küfür arasında tereddüt halindeki kimseleri kendi bostan ve bahçelerinde çalıştırarak onlara bahçelerinin ürünlerinden veriyorlardı. Bu münafıkların liderlerinden her biri çevrelerinde toplanmış çanakçılarına ve kaplarının artıklarını yalayan asalaklara güveniyor ve sırtlarını onlara dayıyorlardı. Çünkü onlar kendi otoritelerini hiçbir zaman yıkmak istemiyorlardı. Dolayısıyla bunlar adeta müminlerin boğazına tıkanmış bir diken halinde idiler. Rasulullah'ın (sav) önünde büyük bir engel oluşturuyorlar ve onu çeşitli şekillerde sıkıntıya düşürüyorlardı. Rasulullah (sav), onlara karşı nasıl davranacağını bilemiyordu. Fakat onların içinde bulunan bir genç dayanamadı. Yanıp tutuşan ve galeyana gelen sadık imanı ile bunlara karşı çıktı ve dedi ki:

"Allah'a yemin olsun ki Muhammed hak üzeredir, siz ise eşeklerden daha adisiniz."

Amr bin Kays Allah Rasulü (sav)'e gelir ve münafıkların bu sözlerini haber verir. Münafıklar Amr bin Kays'in yalancı olduğuna dair yemin ederler. Bunun üzerine Amr: **"Allah'a yemin ederim ki, ey Allah'ın Rasulü! Muhakkak ki asıl yalancı olanlar onlardır"** der ve Allah'a şöyle niyaz eder: **"Ey Allah'ım! Buradan kalkıp dağılmadan önce Sen doğru söyleyeni yalan söyleyenden ayırd et."** Bunun üzerine Allah Teala, onların oturmaları devam ederken işte bu ayet-i kerimeyi indirir ve buyurur ki: **"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler. Eğer iman etmiş iseler, Allah ve peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."** (Tevbe, 62) Aziz ve celil olan yüce Allah bu gencin duasıyla çocuğun yalancı olmadığını ortaya çıkarır.

Bu olayın bir benzeri de Zeyd bin Erkam ile münafıkların lideri Abdullah bin Ubey

arasında meydana gelmiştir. Şöyle ki Mureysi gazvesinin yapıldığı günde Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Ubey'in yanında oturuyordu. Abdullah arkadaşlarına: **"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki bizim şu anda ilgilenip yetiştirdiğimiz kimseler, önceki insanların dediği şu atasözüne benziyor: "Besle köpeğini yesin seni" (Besle kargayı oysun gözünü) Ey Hazreç topluluğu ve Kureyş çapulcuları! Biz onları besledik. Şimdi onlar da bizi yiyecekler."**

Abdullah bin Ubey, Mekke'den hicret eden Müslümanları beslenen kargalara, kendini ise kargayı besleyen ve gözünü oydurmak isteyen insana benzetiyor. Abdullah bin Ubey sözlerine devamla Allah Teala'nın şu ayet-i kerimede anlattığı şeyleri söylemiştir:

"Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönersek en şerefli olan, en zelil olanı oradan çıkaracaktır." (Münafıkûn, 8)

Amr bin Kays gibi genç biri olan Zeyd bin Erkâm gelir ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey'in bu sözlerim haber verir. Abdullah bin Ubey'den menfaati olan kimseler arasında hayırlılar vardı, ancak onların vazifeleri Abdullah bin Ubey'i temize çıkarmak, onu tezkiye etmek olmamalıydı. Zira liderlerin kötülüklerini gizleyerek onları temize çıkaranlar, onlara övgüler yağdıranlar liderlerin heva ve heveslerini okşayarak onların cehenneme girmelerine sebep olurlar.

Zalim yöneticileri cesaretlendirenler ve onları daha da kindar hale getirenler, onları insanların kanlarını dökmeye teşvik edenler, iyi insanların öldürülmesini mubah kılanlar işte bu çıkarcı menfaat çevreleridir. Bu konu ile ilgili olarak Halife Süleyman bin

Abdülmelik ile Ebu Hazim Seleme bin Dinar arasında şu olay cereyan etmiştir: Süleyman bin Abdülmelik hacca gider ve çevresinde bulunanlara:

"Haydi, gidip Rasulullah'ın sahabelerini gören bir adamı ziyaret edelim" der. Ebu Hazim Seleme bin Dinar da tabiînlerin en ileri gelenlerindendir. Çıkıp ona giderler.

Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Niçin sen bizi hiç ziyaret etmiyorsun?"

Ebu Hazim de der ki:

Ey müminlerin emiri! Yalan söylemekten seni Allah'a sığındırırım. Ne zaman seninle tanıştık ki seni ziyaret edelim? (Yani ne zaman seninle dostluk kurduk ki dostluğun gereği seni ziyaret etmiş olalım?)." Bunun üzerine Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Bugün bizim yürütmekte olduğumuz bu mesele (halifelik) hakkında ne dersin?" Ebu Hazim de der ki:

"Allah'a yemin olsun ki ataların bu hususu kanlar dökerek, malları yağmalayarak aldılar. Bari sen bu mesele hakkında Allah'tan kork!" Bunun üzerine çanakçılar, yağcılar, devreye girdiler ve:

"Ey müminlerin emiri! Bu sana karşı haddi aşıyor, cüretkâr davranıyor" dediler. Bunlar Süleyman bin Abdülmelik'e Ebu Hazim'i öldürmesini ima ediyorlardı. Bunun üzerine Ebu Hazim hiddetlendi ve dedi ki:

"Kesin sesinizi! Firavun'u Haman helak etti!" Süleyman bin Abdülmelik:

"Ey Ebu Hazim! Biz niçin ölümü sevmiyoruz?" diye sorar.

Ebu Hazim de:

- "Çünkü sizler dünyanızı yaptınız, ahiretinizi yıktınız. Yaptığınız yerden yıktığınız yere gitmek istemiyorsunuz."

Evet, bu menfaatçi sınıf nice memleketleri helak ettirmiş, nice vatanları yıktırmış ve nice mal ve mülkleri sahipsiz bıraktırmıştır. Bunlar haksızlıklara gerekçe bulan, haksızları temize çıkaran, yapılan kötülükleri alkışlayan sınıflardır. Bunlar yetkililerin her konuştuğuna**: "Vallahi bu haktır ve gerçektir"** diyen meddahçı sınıftır. Şayet biri çıkıp dese ki: **"Biz İsrail'le barışacağız."** Bakarsın ki bu söze Kur'ân ve Sünnetten kesin naslar buluyor. Başka biri de çıkıp dese ki: **"İsrail'le savaşacağız."** Bu defa eski fetvaların nesh edildiğini ileri sürer, artık tevil edilmeyecek, çok muhkem fetvalar çıkarır. Kısaca idareci ne konuşursa ona göre hak odur.

Meselâ Saddam halkına faizsiz borçlar (krediler) verdi. Ve dedi ki: **"Biz bu**

kredilerden faiz almayacağız." Bunun üzerine her taraftan kendisine telgraflar yağmaya başladı. Çünkü faize karşı savaş ilan etmiş ve faizi durdurmuştu! Saddam ne olduğu belli bir insandır. Apaçık cahiliye insanıdır. Yağcılık bilmez, dobradır. Bu halinin gereği televizyon ekranlarına çıkarak: **"Biz faizi İslâm'da haram olması sebebi ile reddetmedik"** der. Böylece Saddam, kendisine yağcılık çeken, ona medhiyeler yağdıran her şahsiyetsiz insana cevap verdi ve susturdu. Hâlbuki bu insanlar ona: **"İslâm'ı yeniden ihya ediyorsun"** gerekçesi ile bağlılık telgraflarını yağdırıyorlardı. Saddam da onlara dedi ki: **"Hayır, faiz almamamın İslâm ile bir alakası yok, biz bunu İslâm için yapmadık."**

Münafıklar... Münafıklardan Allah'a sığınırız. Birisi bana şunu anlattı: Dünya Mescitleri Meclisi'nin Mekke'de bir toplantısı vardı. Toplantıdan sonra buna katılan

âlimler: **"Kral Faysal'a bir selâm verelim"** dediler. O zamanlar Suud Kralı Faysal henüz hayatta idi. Ve İslâm âleminden gelmiş olan âlimler Kral Faysal'ın yanına girdiklerinde konuşmacıları ona şöyle hitap etti: **"Ey celâletli melik..."** Sözünü devam ettirmek isterken kral onun sözünü kesti ve şöyle dedi: **"Senin bu söylediğinden Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım. Celâlet Alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Sizler davetçi insanlarsınız, bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"**

Kral Faysal'ın bu sözü karşısında âlimlerin (!) başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi olur. Allah bilir ya Kral Faysal hayatının sonunda Allah'a yönelmişti. Kendisine çok yakın olan insanların şahadeti bu yöndeydi. Suudlu olmayan bir müsteşarı bana şunları anlattı: **"Bu adam hayatının sonunda İslâm uğruna canını ve tahtını feda etmeye hazırdı."** Ben de ona dedim ki: **"Sen**

bu şahadetinle yarın Allah'ın huzuruna çıkacaksın, biliyor musun?" O da dedi ki: **"Ben Allah'ın huzurunda buna şahadet ederim."**

Aslında Faysal gittikten sonra her şey alt üst oldu. Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat İsrail'e gidip barış (!) görüşmelerini başlattı. Hâlbuki Faysal sağ iken hiçbir kimse İsrail ile görüşmelere cesaret edemiyordu. Yine Faysal hayatının sonunda Amerika'ya manevi baskılarda bulunuyordu ve o şöyle demişti: **"Kudüs bize dönmeden, bizzat Kudüs'e gidip Mescid-i Aksâ'da ölmeden ve iki rekât namaz kılmadan önce bizim işlerimiz düzelmez."** Birkaç defa şerefli tavırlar takındı. Ümidimiz odur ki kıyamet gününde Allah bu tavırlarını sevap terazisine koysun. Her halde Amerikalılar da Faysal'ın İsrail ile görüşmelerde işi yokuşa sürdüğünü anladılar, onun kendileri için yararlı bir

adam olmadığına karar verdiler ve gerekeni yaptırdılar.

Konumuza dönelim. Evet, Zeyd bin Erkam (ra) gider ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey şöyle şöyle demekte, diye haber verir. Bunun üzerine menfaatçiler tabakası gelir... Bu tabakalar asalak haşeratlar gibidirler. Adeta bağırsak kurtlarına benzerler. Mideye indirilen her şeyi yiyip bitirirler. Bunlar gelip Abdullah bin Ubey'i savunmaya giriştiler:

- **"Ey Allah'ın Rasulü! Belki de Zeyd bin Erkam iyi duymamıştır, belki de şöyle olmuştur, böyle olmuştur"** demeye başladılar. Rasulullah ise bunlara kulak vermiyordu.

Çünkü onlar murdar kimselerdi. Bu hususta bir ayet-i kerimede şöyle buyruluyor: **"... Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar pistirler."**

"Savaştan onların yanına döndüğünüz zaman, özürlerini kabul edip kendilerini kınamaktan vazgeçmeniz için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin çünkü onlar pistirler. İşlemiş olduklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennem'dir." (Tevbe, 95) Yüce Mevlâ müminleri vasıflandırarak da buyurmuştur ki:

"(Müminler) boş söz işittikleri zaman, ondan yüz çevirirler." (Kasas, 55)

Zeyd bin Erkam'ın haber verdiği bu olay üzerine aziz ve celil olan yüce Allah şu âyet-i kerimeyi indirdi: **"Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönecek olursak en aziz olan oradan en zelil olanı çıkarıp kovacaktır."** (Münafıkûn, 8) Bunun üzerine Allah Rasulü (sav), Zeyd bin Erkam'ın kulağını tutar ve: "İşte bu kulak Allah'ın doğruladığı bir kulaktır ve bu da onun sahibidir" buyurur.

62. Ayet-i kerimede: **"Eğer iman ediyorsanız razı edilmeye Allah ve Rasulü daha layıktır"** buyruluyor. Bugün sizler bundan dolayı yemin ettiniz, fakat her gün yeni bir sorunla gelmektesiniz. Birçok sorunlar çıkarmaktasınız. Sonra da gelip yemin etmektesiniz... Subhanallah! Bunlar çakal gibidirler. İnsanlar çakalı yakalamak istedikleri zaman oradan oraya kaçar durur. İşte münafık kimseler de böyledir. La havle velâ kuvvete illâ billâhil-aliyyi'l-azim.

Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır

Münafıklar sınıfı niçin Mekke'de değil de Medine'de ortaya çıkmıştır? Çünkü münafıklar ancak bağırsaklardaki küçük kurtçuklar gibi gıda olan yerlerde ortaya çıkarlar. Kan emerek yaşayan kene gibidirler. Bir yerde menfaat gördükleri veya korktukları zaman işleri elinde tutan kimselerle birlikte yürürler. Onlara ters düşmezler. Bir kimsenin elinde mal

çoğalmışsa menfaatperestler sınıfı oluşmak zorundadır. Bedir savaşından sonra Müslümanların zafer kazanmasıyla birlikte Abdullah bin Ubey'in dediği gibi: **"Bu iş büyümeye başladı. Bu sebeple onun yani Peygamber (sav)'in yanında yer almalıyız."**

İşte bu bakımdan devletin malı arttıkça veya otoritesi güçlendikçe menfaatperest tabakalar çoğalır. Saldırganların bulunmadığı, idam sehpalarının kurulmadığı ve zulümlerin olmadığı fakir bir devlette ise bu sınıf pek azdır. Evet, mal çoğaldığı zaman menfaatperest münafıklar da çoğalır ve bunlar yönetimle birlikte hareket ederler. Bu insanların prensipleri ve saygı gösterdikleri herhangi bir kutsal değer yoktur. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ı tanımazlar ve bunlar aslında aziz ve celil olan yüce Allah'a iman etmezler. Bunların çoğunluğu yüce Allah'tan korkmaz. Yüce Allah'ın kadrini hakkıyla takdir etmez. İzzet

ve celal sahibi yüce Allah'ın emir ve yasaklarını gözetmez. Bu sebeple Allah Rasulü (sav) münafıkların alametlerini şöyle beyan etmiştir: **"Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vaatte bulunduğu zaman vaadini bozar, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder. Namaz kılsa, oruç tutsa ve kendisini müslüman olarak zannetse dahi o münafıktır."**(Bk. Buhari, Kitap, Şehadet, Bab: 28; Müslim, Kitap İman, Bab: 107, 109) Başka bir hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kimde şu dört haslet bulunursa o açık bir şekilde münafıktır. Kimde de bu hasletlerden biri bulunursa onda münafıklıktan bir özellik vardır. Ta ki bunu bırakıncaya kadar:**

Kendisine bir şey emanet edildiğinde ona ihanet eder, Konuştuğunda yalan söyler, Ahit yaptığı zaman ahdini bozar, Tartıştığı zaman hayasızca davranır."

(Buhari, Kitap İman, Bab: 24; Müslim, İman: 106)

Bu insanların hayatları, ümitleri ve acıları menfaat bekledikleri tek bir insanın inisiyatifine ve kalbindeki duyguya bağlıdır. Halbuki insanın kalbi kendi elinde değildir. Şüphesiz kalp, âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın elindedir. Allah menfaat bekledikleri insanın kalbine ilham ederse o kişi onlara bir şeyler verir. Yoksa bir şey elde edemezler. Bu gibi insanlar bütün beklentilerini tek bir adama bağladıklarından o adamın yok olması ile bunların da dünyaları yıkılır. İşte bu sebeple bu tür insanların bir liderin yanında bulunarak ona dalkavukluk yaptıklarını görürsünüz. Daha sonra o lider gider, yerine gelen lider ise onları hapseder, öldürür veya başka şeyler yapar.

İnsanların kanlarını emerek şişen bu küçük kurtçukları liderlerinin yerine gelen başka bir lider yok eder. Dilerseniz Mısır

Cumhurbaşkanı Cemal Abdunnâsır'a ve ondan sonra yerine geçen Enver Sedat'a bakınız. Göreceksiniz ki, Enver Sedat geldikten sonra Abdunnâsır'ın yanında yer alan menfaatçiler güruhunun tamamını ezmiştir. Daha sonra ise Enver Sedat'ın yerine gelen Hüsnü Mübarek, Enver Sedat'ı alkışlayan menfaatçileri ezmiştir.

62. Âyet-i kerimenin sonunda: **"Eğer hakkıyla mümin olsalardı razı edilmeye Allah ve Rasulü'nün daha lâyık olduğunu idrak etmiş olurlardı"** buyrulmuştur. Yüce Allah burada kendi rızasını Peygamberinin rızası ile birlikte zikretmiştir. Bu da Peygamber'in razı edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Nitekim bu hususta başka ayetlerde şöyle buyrulmuştur: **"Kim Peygamber'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."** (Nisa, 85)

"De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz siz zararlı

çıkarsınız; çünkü peygamber yüklendiği tebliğ görevinden sorumludur. Siz ise yüklendiğiniz itaatten sorumlusunuz. Eğer Peygamber'e itaat ederseniz, hidayete erersiniz. Peygamber' e düşen apaçık beyan etmekten başka bir şey değildir." (Nur, 54)

"Sizi hoşnut etmek için Allah'a yemin ederler. Oysa kendileri mümin olsalardı bilirlerdi ki Allah ve Resul'ü hoşnut edilmeye daha lâyıktır" ayet-i kerimesinin fıkıh usulü terimi ile işareti nassı (nassın dolaylı ifadesi) şu manayı ifade etmektedir: Şayet bir insan başka birine Allah'a yemin ederek bir şeyi bildirecek olursa yemini dinleyen insanın yemin edenden razı olması gerekir. Ancak yemin eden kimsenin daha önce yalan söylemediğine dair denenmiş bir kimse olması gerekir. Şayet yemin eden daha önce yalan söylemiş ise böyle birinin yemini kabul edilmemelidir.

Yemin kime yapılır? Aslında yemin sadece Allah Teala'ya yapılır. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Kim Allah'tan başkasına yemin ederse şüphesiz ki o kâfir veya müşrik olmuştur."**

Bu hadisin manası **"Peygamber hakkı için"** diyenin veya **"babamın hayatı için"** şeklinde yemin edenin İslâm dininden çıkmış olacağı demek değildir. Bu hadisin manası, bu gibi yeminleri ancak kâfir olanlar ve müşrikler yaparlar ve bu gibi yeminlerle yemin ettiğiniz şeylerin Allah gibi veya Allah'a benzer olduklarını zannederseniz kâfir ve müşrik olursunuz demektir. Yani bu gibi yeminler haramdır, yerine göre kişiyi dinden dahi çıkarabilir manasını ifade etmektedir.

Abdurrahman İbn Semure (ra)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: **"Tağutlar adına ve babalarınız adına yemin**

etmeyiniz." (Sahihi Müslim, iman babı C. V, sh. 206)

Ayet-i kerimede: **"Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur"** (Tevbe, 63) buyrulmaktadır. Ayet-i kerimede geçen ve **"Allah ve Rasulüne karşı gelme"** diye tercüme edilen **"yuhâdidillâhe ve Rasûlehû"** ifadesinin asıl manası: Allah ve Rasulü-nün sınırlarına girmek demektir. Yani bu gibi insanlar Allah'ın koyduğu sınırları aşar, O'nun haram kıldığı şeylere dalarlar ve Allah'ın en sevgili kulu olan Peygamberi Hz. Muhammed'e (sav) karşı gelirler. İşte Allah bu gibi insanlara Cehennem ateşini vaad ediyor ve buyuruyor ki: **"Bunun için Cehennem ateşi vardır, orada ebedi kalacaklardır ve en büyük rüsvaylık da budur**." (Tirmizi, Nüzur, 9; Nesei, İman 4; İbn

Mace, Keffarat 2; Darımı, Nüzur 6; Müsned-i İmam Ahmed, C. I, sh. 47, C. II, Sh. 34, 67...)

Şayet bu kimse hâlis münafık ise onun yeri Cehennem'in en alt tabakası olacaktır ve orada ebedi olarak hiç çıkmamak üzere kalacaktır. Yoksa bu sınırı aşan kimse mü'min veya müslüman ise ve bu ameli münafıklıktan bir haslet olarak yapmış ise, yüce Allah dilediği şekilde Cehennem'de o kimseye azab edecektir. Daha sonra o kimse de Cennet'e girecektir. Ancak ne zaman? Uzun azaptan sonra.

64. ayette: **"Münafıklar, aleyhlerine bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır"** buyrulmaktadır.

Süddi diyor ki: "Bazı münafıklar şöyle dedi: Keşke ben yüz kamçı cezasına

çarptırılsaydım da, bizim hakkımızda bizi rezil eden bu âyet inmeseydi." Bu sûre münafıkları rezil etmiş, onların ayıplarını ortaya çıkarmıştır. Bu sebeple Tevbe suresinin bir diğer ismi Fadiha (rüsvay eden)dir. Başka bir adı ise el-Mubâsira (darmadağın eden)dir. Yine diğer bir ismi de el-Buhus (araştıran)dır. Çünkü bu sure münafıkların hallerini araştırıp müminlere aktarmıştır. Nitekim Abdullah bin Abbas demiştir ki: **"Tevbe suresi iniyor ve devamlı; onlardan bazıları vardır ki onlar şöyle yaparlar veya şunları söylerler, yine onlardan bazıları vardır ki şöyle şöyle yaparlar, diyordu. Sanıyorduk ki, bu surenin ortaya çıkarmadığı kimse kalmayacak. Artık herkes kendisinden korkar oldu, münafıkların sınıflarından birinin içine gireceğinden çekiniyordu."**

Münafıkların en çok arzuladıkları şey yaptıklarının gizli kalmasıdır. Yüce Allah ise

onları rüsva etmede ve rezil kılmada ısrar etmiştir. Çünkü onlar gizli şeyler yapmakta, aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinini fesada uğratmak istemektedirler. Münafıklar yapmış oldukları bu şeylerin açığa çıkmayacağını zannetmektedirler. En azından kısa zamanda ortaya çıkmamasını istemektedirler. Aziz ve Celil olan yüce Allah münafıkların çevirmiş oldukları entrikalarda onları başarısız kılmış ve rezil etmiştir. Bu sebeple gizli olan bu hallerini Peygamber (sav)'e veya Ebu Bekir'e yahut Ömer'e veya Müslümanların halifelerine yahut sorumlulardan birine ya da servet sahibi olan insanlara itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Çünkü kalpler sahiplerinin elinde değil, yüce Allah'ın elindedir.

Üstad Hasan el-Benna'ya (Allah ona rahmet eylesin) suikast düzenlemek istediklerinde, bu menfaatçilerden biri kiralanmış ve ona bir tabanca verilerek: **"Git**

ve Benna'yı öldür," denilmiştir. Kiralık katil, Hasan el-Benna'nın yanına gelir ve: **"Bana bu silahı seni öldürmem için verdiler. Al bu silah senin olsun,"** der. Görüldüğü gibi kalpler kulların elinde değil, yüce Mevlâ'nın elindedir. Sen öldürmeye gönderirsin, o ise öldürme aracını öldürmek istediği insana vererek hayatını güvence altına almaya girişir. Hülasa Allah dilemedikçe kimsenin gücü buna yetmez. Sarsılmayan davetçiler devamlı insanlar tarafından takdir edilirler, fakat ne yazık ki bazen davetçilerin zafiyetleri ağır basar, onlar da yöneticilerin neva ve heveslerine boyun eğerler. Diğer bazıları ise hayatının sonuna kadar izzet ve şerefini muhafaza ederler.

Seyyid Kutup'la birlikte idam edilen Abdulfettah İsmail'e çok şiddetli işkenceler yapılmıştı. Ona, işkence eden subaylar dahi büyük bir saygı gösteriyorlardı. İşkence ederken: **"Vallahi yâ Şeyh sen bana göre**

bütün Mısır'dan daha değerlisin, dilediğini emret hemen yerine getirelim. Fakat ne yapalım ki başımızdan aşağı emirler yağdırılıyor."

Bir gün Şeyh Abdulfettah İsmail'in hanımı hapishanede onu ziyarete geldi ve şöyle dedi:

"Senin ticaret ortağın bizim tüm mallarımızı aldı, bize hiç bir şey vermiyor." Bu sırada, devamlı olarak Abdülfettah'a gelip: **"Ey Şeyh, bir emrin var mı?"** diyen subaylar: **"Bizden bir şey ister misin?"** diye sordular. Abdulfettah da onlara:

"Ortaklarımız, mallarımıza el koydular" cevabını verir. Bunun üzerine subaylar Abdulfettah'in ortağını getirip askerî ceza evine koyarlar. Bu defa o adama işkenceler ederek:

"Sen bu iyi adamın malını yiyorsun öyle mi?" derler. Bu defa adam:

"Bizim bütün sermayemiz on bin cüneyh. On bin cüneyhin tümünü alın yakamı bırakın" der. On bin cüneyhi getirip Abdulfettah İsmail'e verirler. O da onlara:

"Hayır, hepsini alamam, bunun sadece yarısı benim. Beş bin cüneyhi alıyor, diğerini kendisine veriyorum" der. Bunun üzerine subaylar beş bin cüneyhi verip diğer adamı serbest bırakırlar. **Seyyid Kutub...** Cezaevi subayları aynı şekilde ona da çok saygı gösteriyorlardı. Seyyid Kutub'un kaldığı cezaevi müdürü Salah ed-Desuki şöyle diyordu: **"Cezaevinin müdürü ben değilim. Cezaevinin gerçek müdürü Seyid Kutub'tur! Çünkü cezaevinde çıkan sorunların tümünü o çözüyor. Uyuşturucu kaçakçıları, sahte para basanlar, çocukları boğazlayıp karınlarını boşaltarak içerisine eroin doldurduktan sonra: "Bu ölüdür" diye başka yere nakletmek isteyen caniler dahi cezaevinde bir sorun çıktığı zaman sadece**

Seyyid Kutub'a saygı gösteriyor, onun sözünü dinliyorlardı. Bu sebeple cezaevi müdürü, sorunları halletmekten aciz kalınca üstad Seyyid Kutub'a havale ediyor ve: "Seyyid Kutub'a gidiniz, aranızda o hüküm versin" diyordu.

Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın

Zeynep el-Gazali hapishanede iken onun işkence ve yorgunluğunu artırmak için hücresine eroin kaçakçısı bir kadın getirirler. Bu kadın çocukları kaçırıp boğazlayarak bağırsaklarını çıkartıp içerisine eroin dolduran ve kefenleyerek cenaze nakli altında eroin kaçakçılığı yapan biridir. Kadın Zeynep el-Gazali'nin hücresine konulduktan bir müddet sonra müslüman olur ve tevbe eder. Namaz kılmaya ve oruç tutmaya başlar. Daha sonra Zeyneb el-Gazali'nin ailesiyle aralarında irtibat başlar. Kadın, Zeyneb el-Gazali'nin ailesine: "Zindana bir

şey göndermek istediğiniz zaman bana gönderin ben onu ona ulaştırırım," der. Eroin kaçakçılarının ziyareti serbestti, ancak Zeynep el-Gazali'nin ziyaretçilerle görüştürülmesi ve dışardan ona bir şey gönderilmesi yasaktı. Bu cani kadın müslüman olduktan sonra Zeynep el-Gazali'ye dışardan çok güzel yiyecekler getirmeye çalışıyor ve ona hizmet ediyordu. Cezaevi idaresi bu duruma çok şaşırmıştı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Biz esrarcı kadını hacı Zeynep el-Gazali'nin yanma koyarak onu da bozduk. Her halde bu kadın tevbe etti. Yaptıklarından vazgeçti." Daha sonra eroinci kadını cezaevinden çıkartırlar. Kadın çıkarken ağlar ve: "Ben sensiz nasıl yaşayabilirim?" diyerek feryat eder.

Bir gün Zeynep el-Gazali'nin evindeydim. Yaşlı bir kadın bize çay uzattı.

Zeyneb el-Gazali bana: **"Bu kadın kimdir, tanıyor musun?"** dedi. Ben: **"Hayır,"** dedim. Zeynep el-Gazali: - **"Bu kıssasını sana anlattığım eroinci kadındır,"** dedi. Eroinci milyoner kadın tüm serveti ile birlikte Zeynep el-Gazali'ye hizmet ediyor ve onun evinde kalıyordu.

Zeynep el-Gazali'nin işkenceleri komünist ve Hristiyan dört doktorun nezaretinde yapılıyordu. Bu doktorlar hiçbir dine inanmayan ve müminlere karşı zerre kadar merhamet beslemeyen vahşi kimselerdi. Âyette de öyle buyrulmuyor mu: **"Eğer size galip gelirlerse ne Allah gözetirler, ne de anlaşma.."** (Tevbe, 8) Zeynep el-Gazali, işkencelerin ardı arkasının kesilmediği günlerin birinde: **"Ey Rabbim, Abdunnasır'ın bize yapılan bu işkenceyi bilmesi mümkün müdür? Beşerin güç yetirmesi mümkün olmayan bu işkenceden haberdar mıdır? Eğer Abdunnasır**

bunlardan haberdarsa bunu bana göster" diye dua ettim, dedi. Bunu Zeynep el-Gazali bana bizzat anlattı. (Zeynep el-Gazali yüce Allah'ın hayır ve bereket ihsan ettiği bir kadındır. Duaları yüce Allah katında müstecap biridir). Devamla dedi ki: **"Bu duamdan iki gün sonra bize işkence yapmaktan sorumlu olan Şems Bedran geldi ve:**

"Ey Saffet! (Saffet el-Rubi cellâtların en meşhurlarından olan bir başçavuştur) **Zeynep el-Gazali'ye beş yüz kırbaç vuracaksın"** dedi. Askerler beni tutup ellerimi ve ayaklarımı bağladılar. Öyle bağladılar ki yarım küre haline getirdiler. Ve beni kamçılamaya başladılar, elbiselerim yırtıldı ve vücudumdan kanlar fışkırmaya başladı. Başım ve gözüm şişmiş, yüzüm paramparça olmuştu. Daha sonra beni hayatla ölüm arasında bıraktılar. Birisi:

"Onu oturtun" dedi. Beni oturttular, daha sonra aynı adam:

"Ona bir bardak limonata getirin" dedi. Ben de kendi kendime dedim ki: Askeri cezaevinde bir bardak limonata ha, her halde bu bir mucize! Daha sonra bir bardak limonata geldi ve onu içtim. Aynı adam: Ey hacı! Dedi. Ben:

"Evet" dedim. Gözlerim ve yüzüm şişmişti, çok zorlukla ve bulanık bir halde görüyordum. İşkenceden önce elbiselerimi sıkıca bağlıyordum ki, parçalandığında avretim gözükmesin diye... Aynı adam bana: **"Ey Zeynep!"** dedi. Ben:

"Evet" dedim ve dikkatle baktım ki, Şems Bedran'ın arkasında Cumhurbaşkanı Abdunnâsır ve Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdulhakim Amr duruyor ve işkenceyi izliyorlar.

Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi: **"Onlar ateşin çevresine oturmuş müminlere yaptıkları azabı seyrediyorlardı."** (Buruc, 6–7) Abdunnâsır, Zeyneb el-Gazali'ye:

- **"Şayet benim oturduğum koltukta olsaydın bana ne yapardın?"** der. Zeynep el-Gazali:

"Ben senin yerinde bu koltukta oturamam ve orada bulunamam" der. Abdunnâsır;

- **"Şayet Müslüman Kardeşler bu koltuğu (hükümeti) ele geçirseler bana ve bize ne yaparlar?"** der. Zeynep el-Gazali şu cevabı verir:

"Birinci olarak; Müslüman Kardeşler yönetimi ele geçirme aşığı değillerdir. Onlar "La ilahe illallah" bayrağının toplumun üzerinde dalgalanmasını istiyorlar, işte toplum bu bayrak altında olduktan sonra dileyen insan memlekete hükmetsin, orayı

sevk ve idare etsin, artık önemli değildir. İkincisi; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar dahi ben o koltukta olamam. Çünkü ben kadınım. Kadınlar yönetici olamazlar. Üçüncü olarak; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar ilk önce onu temizlerler. Çünkü bu koltuk murdar, pislenmiş durumda. Çünkü bu koltuğun üzerinde tağut, kâfir ve fâcirler oturmuşlardır." Abdunnâsır:

-"Ey Saffet! " der. Saffet: **"Evet"** der. Abdunnâsır;

"250 kırbaç daha vurun" der. Ve bana 250 kırbaç daha vururlar. Neticesinde yarı ölü olarak yere düştüm ve işkencenin başında olan Doktor, Şems Bedran ve Abdunnâsır'a:

"Siz bunun hayatta kalmasını istiyor musunuz?" diye sorar. Abdunnâsır: **"Evet,**

yargılanması için sağ kalmasını istiyoruz" der. İşkence sekiz ay sürdüğünden doktor onlara der ki:

- **"O halde bu kadının omurga kemiğine özel bir iğne yapılması gerekir. Bu iğnenin fiyatı da on beş cüneyh. Bu iğne ne benim eczanemde, ne de piyasadaki eczanelerde mevcut."** Abdunnâsır da der ki:

"Bu iğne Mareşal Abdülhakim'in eczanesinde var, gidin onu onun eczanesinde veya benim eczanemde arayın." Zeynep el-Gazali sözlerine devamla diyor ki:

"Bana yirmi yedi cüneyhlik ilaç getirip verdiler. Üç gün sonra komadan çıktım. Gözlerimi açtığımda doktor başımda duruyordu. O anda doktorun Abdunnâsır'a: **"Siz bunun sağ kalmasını istiyor musunuz?"** sözünü hatırladım ve dedim ki:

- Ey doktor! **"Senin benim hayatımı muhafaza etmeye tek bir an bile gücün yetmez. Çünkü yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Onların ecelleri geldiğinde ne bir an ertelenir, ne de öne alınır."** (Araf, 34)

Bunun üzerine doktor elini uzatır ve Zeynep el-Gazali'ye: **"Artık ben müslüman olmak istiyorum"** der. Zeynep el-Gazali de ona: **"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de"** der. Sonra da ona: **"Filan hücrede bulunan Seyyid Kutub'a git, o sana İslâm'ı öğretir"** diye tavsiyede bulunur. Bunun üzerine Doktor; **"Hacı abla, seni işkenceye götüren polis Hasan da benim gibi müslüman olmak istiyor"** der.

Zeynep el-Gazali: **"Onu da getir"** diye cevap verir. O da kelime-i şehadet getirir. Bunun üzerine:

"İkiniz birlikte Seyyid Kutub'a gidin, size İslâm'ı öğretsin" deyip onları oraya gönderir. İşte bu iki kişi hapishanede Seyyid Kutub ile Zeynep el-Gazali arasında haberleşmeyi sağlarlar. Zeynep el-Gazali, Seyyid Kutub'a büyük bir saygı besler. Günümüzde bile onun adını andığında **"İmam Seyyid Kutup rahimehullah"** der. Hatta mahkemede **"Seyyid Kutub sana iftira attı"** dediklerinde Zeynep el-Gazali onlara: **"Hâşâ Seyyid Kutub benim için yalan söylemez. O benim için yalan söylemez"** cevabını verir.

Hülasa kardeşim bu kıssalardan da gördüğün gibi kişinin kendi kalbi bile kendi elinde değildir. İnsanın kalbi bu münafıkların savaş açtıkları Allah'ın elindedir. Şimdi münafıklar menfaat bekledikleri kimselerin kalplerini elinde bulunduran Allah'a karşı mı savaş açıp başarıya ulaşacaklar? Hayır, asla buna erişemezler. Allah buna engel olur. Nitekim Enfal suresinin 24. ayetinde şöyle

buyrulmuştur: **"Ey iman edenler! Allah'ın Rasulü sizi kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman hemen Allah'ın ve Rasulünün davetini kabul edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz onun huzurunda toplanacaksınız."** (Enfal, 24)

64, 65 ve 66. ayetlerde: **"Münafıklar aleyhlerine bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır. Onlara niçin alay ettiklerini sorsan, yemin olsun ki biz lafa dalmış eğleniyorduk, derler. Onlara de ki: Allah ile ayetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz"** buyruluyor.

Tebük seferine giderken münafıklardan bir grup: "Bu adam Şam'ın saraylarının fethedileceğini ve Rumlarla savaşılacağını

iddia ediyor... Bakınız bu mu Şam'ın saraylarını ve Rumların kalelerini fethedecekmiş!?" diyerek alay ediyorlardı. Şam yüce Allah Peygamberine bu münafıkları haber verdi. Vedia bin Sabit de bunlardandı. Bu ayet-i kerime nazil olduğunda Vedia bin Sabit, Allah Rasulü (sav)'ın devesinin yularını tutmuş ve yemin etmiştir. Aziz ve celil olan yüce Allah da: **"Siz Allah ile ayetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra kâfir oldunuz"** buyurmuştur. Mahşi bin Humeyyir de bu münafıklardandı. Vedia ile aralarında nükteli nükteli konuşuyor ve gülüyorlardı. Fakat bu kez Mahşi konuşmamıştı ve bunun için âyet-i kerimede **"sizlerden bazılarını affetsek bile"** ifadesi gelmişti. Diğerleri için ise "diğer bir gruba azap edeceğiz" bölümü nazil olmuştu.

Bu âyet-i kerime Kur'ân-ı Kerim ile Rasulullah'ın sünneti ile veya Rasulullah ile alay edenin yahut Allah'a yahut Rasulullah'a şovenin bunu şakadan dahi yapsa İslâm'dan çıkmış olacağına ve kanını helâl kılacağına hatta tevbe ettirilmeye ihtiyaç olmadan öldürülmesi gerektiğine dair kesin bir delildir. Hadis-i şeriflerde Rasulullah'ın, şarkı söyleyerek kendisini hicveden Abdullah bin Hatal'ın iki cariyesinin kanlarının helâl olduğuna hüküm verdiği rivayet edilmektedir. İbn Hatal Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Müslüman olduktan sonra mürted olup tekrar Mekke'ye kaçmıştı. Rasulullah Mekke'yi feth ettiğinde bir kısım insanlar hakkında: **"Siz onları Kâbe'nin perdelerine sarılmış bir şekilde bulsanız dahi onları öldürün"** buyurmuştur. Bunlar Abdullah bin Hatal, iki cariyesi, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Abdullah bin Ebi Sarh ve Mikyes bin Sababe'dir.

Müslümanlar bunları öldürmeye gittiklerinde fiilen Abdullah bin Hatal'ı Kâbe'nin perdelerine sarılmış bir halde olduğu halde öldürdüler.

İbn Teymiye bu konu ile ilgili olarak yazdığı es-Sârimu'l-Meslul âlâ Şalimi'r-Rasul (Rasulullah'a Sövene Karşı Yalın Kılıç) isimli eserinde şunları söylüyor: **"Rasulullah'ın Mekke'yi fethi esnasında söylemiş olduğu bu hadis-i şerif gösteriyor ki bir kadın Rasulullah'a küfretse tekrar tevbe etse tevbesi ile kanını koruyamaz."** O kadının öldürülmesi gerekir. Kadın için durum böyle iken erkeğin durumu ne olacaktır? Çünkü savaş esnasında kadınlar öldürülmez, yani bizim kendilerine karşı savaştığımız düşmanlarımızın hanımları, çocukları bize karşı fiilen savaşmazlarsa onlar öldürülemezler. Çünkü Rasulullah savaşta kadın ve çocukların öldürülmesini yasaklamıştır. Ancak Mekke'nin fethi

esnasında öldürülmesini emrettiği bu iki cariye Rasulullah'a karşı savaşmamış, savaşa iştirak etmemişlerdir. Rasulullah bütün Mekke halkını affettiği halde adı geçen bir kısım erkeklerin ve bu iki cariyenin kanlarını helâl kılmıştır. Bu da gösteriyor ki Rasulullah'a küfreden kadın dahi olsa cezası ölümdür. Bu hususta başka bir hadise de şu şekildedir:

Medine'de sahabelerden âmâ bir adamın kâfir bir cariyesi vardı. Bu cariye Allah Rasulü (sav)'e söverdi. Bir gün bu cariye Allah Rasulü (sav)'e söverken sahibi bunu işitti. O cariyeyi yakalayarak yere yatırıp başına yastık koydu ve yastığın üzerine oturarak o cariyeyi yastıkla boğup öldürdü. Tıpkı Afganistan'daki Muhammed Nur Taraki'nin öldürülmesi gibi. Muhammed Nur Taraki Afganistan'da komünist bir liderdi. Yardımcısı Hafızullah Emin, aracılığı ile yaklaşık olarak 200 bin tane insanın canına

kıydı. Fakat sonunda Allah Hafizullah Emin'i ona musallat kıldı. Hafızullah Emin Muhammed Nur Taraki'yi tutukladı ve onun boğulmasını emretti. Muhammed Nur Taraki'nin yüzüne Davud Faruk isimli biri bir yastık koydu, üzerine oturdu. Böylece Nur Taraki'nin canı çıktı. Nur Taraki: **"Ölmeden önce bir yudum su verir misiniz?"** diye talepte bulundu, fakat ona bir yudum su dahi vermediler. Bu olay 15 Eylül 1979 yılında oldu. Çünkü senin kendisi ile işbirliği yapmak istediğin adamın kalbi ne senin elinde ne de o adamın elinde? Kalpleri yaratan ve onlarda olanları çok iyi bilen Halik'in elindedir.

Rasulullah bu âmâ adamın boğarak öldürdüğü cariyesinin kanını mubah saymıştır. Çünkü bu Rasulullah'a küfreden bir zındıktır, tevbe ettirilmeden öldürülmesi gereklidir. Cumhur ulemaya göre Allah'a ve Rasulüne söven bir insan bu küfretmesinden

sonra yüz kere dahi kelime-i şehadet getirse tevbesi kabul edilmez, derhal öldürülür. Diğer bir kısım âlimlere göre ise tevbesinde samimi olduğu anlaşılırsa öldürülmeyebilir.

Kur'ân-ı Kerim'le veya bir ayetle ya da sahih Sünnet ile alay eden; dine, Allah'a veya Rasulullah'a söven kimsenin hükmü de böyledir. Örneğin sakalla alay eden bir kimse kâfir olur. Çünkü Allah Rasulü (sav)'in Sünneti ile alay etmiş olur. Sünnetin sünnet olması ile alay etmekle birinin sakalı ile alay etmek farklı şeylerdir. Çünkü o sakalın sahibi adi bir kimse olabilir. Meselâ bir kimse sakal bırakmış ve müslümanlar hakkında tağutî rejimlere rapor sunmayı da vazife edinmişse sen de ona: "Bu sakalın murdarlık üzerine bitmiştir" dersen sen burada o sünnetle istihza etmiş sayılmazsın. Sen bu kişinin sakalı kötü niyetle bıraktığını izah etmek istersin. Tabi ki bu hususta herhangi bir mahzur yoktur.

Yine sen Müslümanlara birçok şerri dokunan ve yalancı olduğunu anladığın bir insanın cübbe ve şalvar gibi şeylere önem verdiğini gördüğünde sen buna: "Sadece işin cübbe ve şalvar giymek, başka bir işin yok" diyecek olursan cübbe veya şalvarla veya giydiği kıyafetle alay etmeden öte, o kıyafeti taşıyan kişinin adi biri olduğunu belirtmek istersin. Elbette ki bunlar sünnetle alay etmek veya farzı terk etmek manasına gelmez.

Aslında insanların arasında öyle kimseler vardır ki bir kısım şeylerin takvaya sebep olacağını zannederek onu yapmaya çok hassasiyet gösterirler, fakat Allah'ın haramlarını işlemekten hiç çekinmezler. İşte bu gibi insanlardan Iraklı olan bir grup Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'a şunu sormuşlardır:

"Pire kanı hakkında ne dersin, o necis midir?" Abdullah da:

"Siz nerelisiniz?" demiş. Onlar da:

"Biz Irak'lıyız" demişler. Abdullah:

"Siz Hz. Hüseyin'in kanını helâl görüyor, onu akıtıyorsunuz. Sonra da pirenin kanının ne olduğunu soruyorsunuz, öyle mi?" diye cevap vermiştir.

Haricîler de aynen bu mantığı yürütmüşlerdir. Biz onlardan çok bahsettik. Onlar net insanlardı. Cesaretli idiler. Gece gündüz ibadet ederlerdi. Fakat bazı yönlerden de apaçık sapıklığa düşmüşlerdi. Sapıtmaktan Allah'a sığınırız.

Hülasa dine sövmenin hükmünü bilen bir insan dine sövecek olursa İslâm'dan çıkmış olur ve öldürülür. O kimse yıkanmaz, cenazesi kılınmaz, kefenlenmez ve Müslümanların kabrine defnedilmez. Ayrıca çocukları onun malına mirasçı olmazlar. Şayet İslâm ile idare edilmediğinden dolayı öldürülmeyecek olur ise karısı kendisinden

boş olur, nikâhı hemen gider. Tekrar İslâm'a dönecek olursa böyle bir kişinin hanımı nikâh akdini yenilemeden önce efendisine helâl olur mu, yoksa olmaz mı meselesi ihtilaflıdır. Hanefilere göre böyle bir kimsenin mehir vermeksizin nikâh akdini yenilemesi gerekir. Şafiler ise: **"Nikâh akdini yenilemeye ihtiyaç yoktur"** demişlerdir. Yani mürted olup tekrar İslâm'a dönen kimsenin hanımı akdi yenilemeksizin efendisine döner ve helâl olur.

Askerî merkezlerde tuttuğumuz komünist Afganlılar ve zındıklar yüz defa dahi la ilahe illallah diyerek şahadet getirseler bile öldürülürler. Çünkü Allah Rasulü (sav), Hilal (Abdullah) bin Hatal'ı Mekke'de öldürtmüştür. Yine Rasulullah tarafından kanı helâl kılınan Abdullah b. Ebi Şerh, Hz. Osman ile birlikte Allah Rasulü'ne tevbe etmek için gelir. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Şerh'in tevbesine cevap

vermeksizin bir müddet bekler, daha sonra kabul eder. Allah Rasulü (sav) Abdullah b. Ebi Serh'in kanını heder saymış ve onun öldürülmesini emretmişti. Fakat o Hz. Osman'ın sütkardeşi olduğundan Mekke'nin fethi esnasında ona sığınmış ve onunla birlikte Rasulullah'a gelmişti. Daha sonra Allah Rasulü:

"Sizden biriniz bunu vurmalıydınız" der. Bunun üzerine sahabeler:

"Ey Allah'ın Rasulü, bize gözünle işaret etseydin ya!" derler. Rasulullah da:

"Hiçbir peygamberin gözü ile ihanet etmesi (caiz) olmaz" buyurur.

Görüldüğü gibi bir insan **"la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah"** deyip şahadet getirerek gelse dahi Rasulullah öldürülmesi için onu bekletmiştir. Bu da göstermektedir ki dinden çıkan zındığın kelime-i şahadet getirmesine itibar edilmez.

Yine hayatını komünizme adamış ve İslâm'a karşı savaşmış komünist bir kişinin getirdiği kelime-i şahadet kabul edilmez.

Afganistan'daki Caci bölgesinde bazı kardeşlerimiz komünist askerlerin ezan okuyup namaz kıldıklarını işitince onlarla savaşmaktan çekinmişlerdi. Ben onlara: **"Onlarla savaşın, onları öldürün"** dedim. Çünkü onlar:

Müslümanların yollarını kesen eşkıyalardır. Komünizm bu kimselere dayanarak ayakta durmaktadır. Bunlar birçok Müslüman'ı öldürmüşlerdir. **Bunlar en azından kısas olarak öldürülürler...**

Çünkü bunlar düşmanların safında bulunan kimselerdir. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: **"Eğer beni Tatarlarla birlikte görürseniz başımın üzerinde Kur'ân-ı Kerim'i bulsanız dahi beni öldürün."** Evet, İslâm'a karşı küfrün yanında yer alanlar öldürülürler.

Bir kardeş bana şöyle demişti: **"Komünist merkezlerden birini ele geçirdiğimizde, içerisinde bazı kimselerin gerçekten müslüman olduklarını ancak, zorlandıklarından dolayı Müslümanların safına geçemediklerini öğreniyorduk..."**

Bu kimseler orada kalmaya zorlanmış ve mecbur bırakılmış kimseler olsalar dahi, düşmanın safında yer aldıkları müddetçe öldürülürler. Peki, bu kimselerin affedilmesi ne zaman mümkün olur? Bunları yakaladığımızda bu kimselerin orada kalmaya zorlanmış, mecbur bırakılmış kimseler olduğu, bize karşı savaşa iştirak etmedikleri, bilakis bizim safımıza geçmek için fırsat gözetleyen kimseler olduğu ve hiçbir müslümanın kanını dökmedikleri anlaşıldığı takdirde bu insanlar affedilebilirler. Ancak bir müslümanın kanını dökmüş iseler bu kimseler öldürülürler. Bu insanlar tevbe etseler dahi onları öldürmek

caizdir. Çünkü: **"Eğer San'a ehlinin tamamı bir adamı öldürmeye iştirak etselerdi hepsini onun karşılığında öldürürdüm"** buyrulmuştur. Ayrıca Hz. **Ömer (ra), San'a ehlinden yedi kişiyi bir adamı öldürmeleri karşılığında kısas emri gereği öldürmüştür.**

Komünist merkezlerde bulunanlar nice Müslüman'ı öldürmüşlerdir. Sayısız Müslüman'ı katletmişlerdir. İşte bu sebeple en azından bir müslüman kanının dökülmesine iştirak etmişlerdir. Bunlar uçaksavarların başında bulunan kimselerdir. Bu kimseler, Allah ve Rasulüne karşı savaş açan komünist merkezleri koruyan kimselerdir. Bu kimseler, cihadı yok etmek isteyen kimselerdir. Bu kimseler, yol kesici olan eşkıyalardır ve bunlara yol kesen eşkıyaların cezasını uygularız. Şu ayet-i kerime bunların cezasını beyan etmektedir: **"Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların**

cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

İzah etmekte olduğumuz ayet-i kerimeye dönelim: Daha önce Kur'ânla, Sünnetle veya Allah Rasulü (sav) ile alay etmenin hükmünü zikretmiştik. Ayrıca Allah'ın dinine veya şeriatına herhangi bir noksanlık isnat eden ya da Allah Rasulü (sav)'e küfreden kimseler hakkında İbn Teymiye'nin **"es-Sarimul Meslul Âlâ Şetimi'r-Rasul"** isimli eserinden nakiller yapmıştık. İbn Teymiye Peygamber'e (sav) küfreden kimsenin veya Peygamberle alay eden ya da Peygamber'e herhangi bir eksiklik isnat eden kimsenin bunu yaparken; ister şaka olarak, isterse ciddi olarak yapmış olsun dört mezhep imamının ittifakı ile öldürüleceğini

bildirmiştir. Ancak bu kimseden tevbe etmesi istenir mi, istenmez mi? Dört mezhep imamının cumhuruna göre bu kimsenin tevbe etmesi istenmez ve öldürülür. Zımmî, hristiyan veya yahudi hakkında ise, İmam Ebu Hanife'nin dışında üç mezhep imamı öldürülür demişlerdir. İmam Ebu Hanife ise öldürülmez, demiştir. Çünkü zımmî, hristiyan veya yahudinin küfrü, Allah Rasulü (sav)'e ister şaka, isterse ciddi olarak küfretmesinden daha ağırdır, demiştir. Kur'ânla ve sünnetle istihza eden kâfir olur. Ancak sünneti yaşayanlarla istihza eden kimsenin kâfir olması, bu kimseleri dinlerinden dolayı istihza etmiş olmasıdır. Yani bir adam başka birinin sünneti yaşadığını görür ve bu sünneti yaşayanın aynı zamanda isyan içinde olduğunu, saptığını bilirse böyle bir insanla istihza eden kâfir olmayacağı gibi günahkâr dahi olmaz. Çünkü böyle biri ile istihza eden onunla

dininden dolayı değil, fısku fücurundan dolayı istihza etmiştir. Meselâ sakallı bir insan sırf sünnet olsun diye entarisini kısa giyiyor, onunla beraber faiz yiyor veya içkili hotel işletiyor. Biri de buna: "Bakınız, bu adama, elbisesini kısaltıp sakalını uzatıyor, ayrıca faiz yiyor. Keşke bu adam elbisesini uzatıp sakalını kısaltsa bunun için daha iyi olur" demiş olsa elbetteki bu sünnetle değil, sünnete bürünen bu sahtekârla alaydır.

Hülasa sünnet ile sünnet olduğundan dolayı alay etmek veya sakalı sünnet olduğu için sevmemek yahut âlimleri din adamları olduğu için sevmemek işte bunlar kişiyi küfre götürür. Buna mukabil vallahi birçok sakal bırakan kimseler var ki onlar yalancı, sahtekârlardır demek kişiyi küfre götürmez, İslâm dininden çıkarmaz. Fakat her sakallı facirdir, her sakallı adidir, her sakallı casusdur şeklindeki genellemeler kişiyi İslâm'dan çıkarır. Böyle bir tavır sünnet ile

istihzadır. Sünneti taşıyan insan ile istihza değildir.

Ahmed b. Hanbel'in oğlu, babasından sünnet ile istihza edenin tevbe ettirilmeden öldürüleceğini rivayet etmiştir. Nitekim Hz. Halid b. Velid (ra) da kendisine: **"Arkadaşınız şöyle diyor"** diyen ve arkadaşınız ifadesi ile de Rasulullah'ı kasteden bir kimseyi öldürmüştür. Çünkü bu ifadeyi Rasulullah ile istihza saymıştır.

Allah Teala'nın emirlerinden herhangi bir emri ile istihza etmek de kişiyi küfre düşüren hususlardandır. Meselâ İslâm'ı yaşayan insanlara gerici demek kişiyi dinden çıkarır, kâfir eder. **"Son zamanlarda gericilik arttı, sen de gericisin, çünkü sakallısın veya sünnete uyuyorsun yahut insanları Allah'a davet ediyorsun"** şeklindeki sözleri söyleyenler de İslâm dininden çıkan kâfirlerdir. Çünkü onlar İslâm'ı gericilikle itham ediyorlar ve onu küçümsüyorlar. Siz

bir kadına niçin uzun giymiyorsun, başını neden örtmüyorsun? Dediğinizde eğer o kadın size uzun giymek gericilik, baş örtmek karanlık ortaçağın kalıntıları şeklinde bir şey söyleyecek olursa bu kadın kâfirdir, İslâm'dan çıkmıştır. Ancak şu nokta gözden kaçırılmamalıdır: Bugün müslümanlar İslâm'dan çok uzak kalmışlardır. Her şeyden önce bunlara İslâm anlatılmalı, insanı dinden çıkaran ve günahkâr kılan şeyler izah edilmeli, kişiyi İslâm'a sokan, kelime-i şahadeti ne gibi davranış ve sözlerin bozduğu iyice anlatılmalıdır ki kişiler cehaletten kurtulmuş olsunlar.

Hülasa Allah'a, Peygamber'e küfreden kimse İslâm'dan çıkar. Eğer bu kimsenin hanımı müslüman ve İslâm'a küfretmemiş ise İslâm'a veya Allah'a ya da Rasulü'ne küfreden kocasıyla yattığı zaman zina etmiş olur. Evlatları veled-i zina olur. O kadının Allah'a, Rasulü'ne veya İslâm dinine

küfreden kocasının yanında kalması kesinlikle caiz değildir. Çünkü kadın müslümandır, erkek ise kâfirdir. Hiçbir müslüman kadın kâfir bir erkekle evlenemez. Ebi'l-As bin er-Rebi' İslâm'a girmeyi kabul etmediği zaman, Allah Rasulü (sav) kızı Zeyneb'e Ebi'l-As bin er-Rebi'in yanında kalmamasını, o adamı kendisine yaklaştırmamasını ve kendi nefsini o adama teslim etmemesini emretmişti. Ebi'l-As bin er-Rebi' Peygamberimizin kızı Zeyneb ile evli idi. Kâfirlerle evlenmek caiz değildir.

Bu hususta yüce Mevlâ müslüman erkeklere şöyle buyurmaktadır: **"Kâfir kadınları nikâhınız altında tutmayın."** (Mümtehine, 10) Başka bir ayette ise müslüman kadınlara şöyle buyrulmuştur: **"Müşrik olan erkek hoşunuza gitse bile mümin bir köle hür olan müşrik bir erkekten daha hayırlıdır, iman edinceye kadar**

müşrik erkeklerle evlenmeyin." (Bakara, 221)

Dine, Allah'a veya İslâm'ın emir ve yasaklarından herhangi bir hususa küfreden ya da bunlardan biriyle alay eden, İslâm'ın emirlerini basit ve hafif gören kimseler İslâm'dan çıkarlar. Bu noktaya son derece dikkat etmemiz şarttır. Birkaç defa da olsa faiz yiyen kimse sadece faiz yemesinden dolayı kâfir olmaz. Ancak tek bir defa dahi **"faiz yememek gericiliktir"** veya **"İslâm'ın herhangi bir hususu çağ dışılıktır"** ifadesini kullanacak olur ise **bu insan dinden çıkar.**

Bu hususta İbn Hacer el-Heysemî ez-Zevâcir an-İrtikabi'l-Kebair isimli eserinde şöyle demektedir: "Küfür ve şirkin kısımlarından bazıları da kişinin uzun zaman sonra veya yakın bir zamanda dinden çıkacağına niyet etmesi yahut dinden çıkmasını dili veya kalbi ile görünürde imkânsız da olsa belli bir şarta bağlamasıdır.

Mesela bir insan dese ki: **"Eğer şöyle şöyle olursa ben Yahudi olayım yahut Hristiyan olayım, eğer o faiz yemiyor ise ben dinden çıkmış olayım."** Bu adamın söyledikleri doğru dahi olsa böyle bir kişi dinden çıkar. Yani falan kimse casustur dese ve etrafında bulunan insanlar da ona: **"Hayır bu casus değildir. Eğer bu casus ise onu isbatla"** deseler, bunun üzerine o adam da: **"Eğer o casus değilse ben Yahudi ve Hristiyan dini üzereyim"** dese bunu söyleyen kimse direk olarak Yahudilik ve Hristiyanlık dini üzere olur. Bu hale düşmekten Allah'a sığınırız.

Bir kimse: **"Eğer falan kişi böyle yapmış ise, ben İslâm dininden beriyim"** dese veya: **"Eğer böyle yaparsa ben İslâm'dan uzak olayım"** dese bu doğru dahi olsa ya da dili ile veya kalbi ile bunun gerçekleşmesini başka bir şarta bağlamış dahi olsa ve hatta bu şartın gerçekleşmesi aklen mümkün olmayan bir husus dahi olsa, bu kimse bu

lafzı söylemesi ile birlikte kâfir olur. Yine: **"Ben mücahitlere yardım etmezsem müslüman olmayayım"** dese, bu kimse mücahitlere yardım etse dahi müslüman olmaz. Çünkü bu tür konularda, bir takım şeyleri hali hazırda veya ileride olacak herhangi bir şarta bağlayarak konuşmak caiz değildir. Yani **"eğer şöyle olursa ben böyle olayım"** ya da **"eğer böyle yaparsam yahudi olayım, hristiyan olayım"** ya da **"mecusi olayım"** veya **"İslâm'dan çıkayım"** gibi sözleri şarta bağlayarak telaffuz etmek caiz değildir. Örneğin: "Ben şu işi yaparsam İslâm dininden çıkmış olayım" dese -bu sözü söylemekten Allah'a sığınırız- bu sözü söyleyen kimse o işi yapmamış olsa dahi söylediği an İslâm dininden çıkar ve o anda kâfir olur. Bunu inat olarak ya da alay ederek veya şaka olarak söylemesi arasında fark yoktur. Aynı şekilde dünyanın başlangıcının olmadığına inanması veya

Allah Teala için icmâ ile sabit olan bir hususu reddetmesi etmesi yahut zaruret-i diniyeden malum olan bir şeyi reddettmesi, örneğin yüce Allah'ın ilim veya kudretini ya da cüz'i şeyleri dahi bildiğini inkâr etmesi veya Allah Teala hakkında düşünülemeyecek bir şeyi, örneğin renk vb. şeyler gibi hususları yüce Allah'a nisbet etmesi halinde o kimse kâfir olur."

İbn Hacer el-Heysemî bunları zikrettikten sonra bu kaideyi tafsilâtlı olarak açıklamaya başlamaktadır. Yine bir kişinin müslümanların icmaı ile ancak bir kâfirin yapacağı işi yapmış olması onu dinden çıkarır. Velev ki müslüman olduğunu söylese dahi. Mesela, hristiyanlarla birlikte hristiyan kıyafeti giyerek kiliseye gitmesi veya Kur'ân-ı Kerim'den herhangi bir sahifeyi ya da üzerinde besmele yazılı olan bir kağıdı pisliğe atması yahut da ümmetin Peygamber olduğu hakkında ittifak ettiği

herhangi bir peygamberde şüphe etmesi o kişiyi küfre sokar. Aynı şekilde Tevrat, İncil, Zebur veya İbrahim (as)'a verilen sahifelerin indirilmesi hususunda ya da Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir âyet hususunda şüpheye kapılırsa kâfir olur. Yine bir insan İslâm ümmetini saptıran Baas Partisi mensupları gibi insanların kâfir oldukları hususunda şüphe edecek olursa küfre düşer. Baas Partisi'ne mensup olan insanlar ümmeti saptırmaktadırlar. Dolayısıyla onlar kâfirdirler. Çünkü onlar liderleri olan hristiyan Michel Aflek'i Müslümanlara tercih ediyorlar, Allah Rasulü'nü ve müminleri bırakıp onu dost ediniyorlar. Arap hristiyanları, Afgan Müslümanlarına tercih ediyorlar. Michel Aflek'in sözlerini Rasulullah'ın hadislerine tercih ediyorlar. Kur'an-ı Kerim'in veya İslâm'ın bu çağı idare etme gücünde olmadığını söylüyorlar. İşte bunları yapan

insanların kâfirliğinde şüphe eden de kâfirdir.

Evet, Baas Partisi'ne mensup olanlar bütün bu sayılanları yapıyorlar, Kur'an'ı sevmiyorlar, hatta Kur'an'ı sevenleri dahi sevmiyorlar. Bağdat Üniversitesi'nde konferanslarda ayağa kalkıp Rasulullah'ın aleyhine konuşuyorlar ve İslâm'a dil uzatıyorlardı. Bu sözlerinden sonra yüzü kızaran müslümanları gözetleyip tesbit ediyorlar ve konferanstan sonra götürüp muhakeme ediyorlardı. Böyle bir müslüman herhangi bir şeyi söylediği için değil, sadece yüzü kızardığı için muhakeme ediliyordu. Şimdi bunu yapanların İslâm ile ne ilgisi olabilir?

Komünistlerin hükmü de aynı şekildedir. Komünist bir kimsenin kâfirliğinde şüphe eden kimse -Allahu alem- kâfir olur. Komünizm yolu ile İslâm ümmetini saptırmak istiyorlar. Diğer yandan bütün sahabeleri

tekfir etme ve Rasulullah'ın vefatından sonra onlar mürted oldular şeklinde bir iddiada bulunma da kişiyi küfre götürür. Yine kişinin Mekke ve Kâbe'nin yerleri hakkında şüphe edip: **"Vallahi bilmiyorum, bugün Mekke var olan Mekke mi yoksa Filistin'de bir yer mi?"** diyen yahut **"bilmiyorum ki Kâbe Mekke'deki Kâbe mi yoksa Şam'daki bir yer mi?"** diyen bir kimse de kâfir olur. Çünkü o; Kâbe, Mescid-i Haram ve hac eden kimsenin haccı hakkında şüphe etmektedir.

Yine kim haram kılınan bir şeyi helâl sayacak olursa o kişi kâfir olur. Bu mesele, üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Bu hususta İbn Teymiye diyor ki: **"Kim yabancı kadına bakmanın helâl olduğunu iddia ederse şüphesiz ki o icma ile kâfirdir. Yine kim ekmeğin haram olduğunu söylerse o da icma ile kâfir olmuş olur."** Sen bir gence dersin ki: **"Niçin bu kıza bakıyorsun?"** Bakarsın ki o: **"Ona bakmada ne var ki,**

sanki o haram mı?" diye cevap verir. İşte böyle bir kimse kâfir olur, İslâm'dan çıkar. Oruç, namaz da böyledir. Yani namazı inkâr eden veya onu alaya alan dinden çıkar. Abdestsiz namaz kılan kâfir olur. Çünkü bu din ile alay etmiş olur. Yine şer'an bir gerekçe olmaksızın herhangi bir müslümana veya zımmî olan kâfire eziyet etmeyi helâl gören de dinden çıkar. Sen ona: **"Niçin müslümana eziyet ediyorsun?"** diye sorduğunda o sana: **"Ona eziyet etmek helâldir"** der. Böylece haramı helâl kılmış olur. Keza Rasulullah'ı tahkir maksadı ile: **"O siyah biri idi"** derse kâfir olur. Çünkü Rasulullah'ın siyah olmadığı, beyaz tenli ve al yanaklı olduğu Tevrat'da bile yazılı idi.

Yine kişinin: **"Rasulullah sakal bırakmadan ölmüştü"** demesi onu dinden çıkarır. Çünkü o Rasulullah (sav) ile alay etmiş olur. Keza: **"Rasulullah Kureyş kabilesinden değildi, Arap değildi, insan**

değildi" şeklindeki vasıflandırmaları Rasulullah'ı yalanlama mahiyetinde olduğundan öyle diyen kişiyi dinden çıkarır. Bu izahlardan şu neticeye varılır ki, Rasulullah (sav)'de varlığı icma ile sabit olan herhangi bir sıfatı inkâr eden kâfir olur. Mesela Kadıyani mezhebine mensup olanlar gibi, Rasulullah'dan sonra herhangi bir peygamber gönderileceğini mümkün gören kimse kâfir olur. (Bugün Kadıyaniler Pakistan'da bulunuyorlar. Sayıları yaklaşık olarak bir milyona varmaktadır. Onlar Lahor'un Rabve denilen mahallesindeki Mirza Gulam Ahmed'in Peygamber olduğuna inanmaktalar. Şu an Mirza'nın kabri Rabve"dedir. Onun kabrine hac ediyorlar. Kadıyaniler dışişleri bakanlığında, orduda ve emniyette büyük mevkiler işgal ediyorlar. Fakat şu an Pakistan Kadıyanilik mezhebinin kabul edilmeyen bir din olduğunu ilan etmiş bulunuyor. Onlar

müslüman oldukları imajını veriyor, Kadıyaniliklerini gizliyorlar. Ancak çocuklarını evlendirdiklerinde Kadiyani olduklarını söylüyorlar. Şahsın Kadiyani olduğu o zaman anlaşılıyor).

Yine bir insan: **"Mekke'de kendisine peygamberlik gönderilen kimse yahut da Medine'de vefat eden peygamber Hz. Muhammed mi yoksa başka biri mi bilemiyorum?"** şeklinde herhangi bir söz söylerse tabii ki İslâm dininden çıkmış olur.

Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanan Amerika'da yaşayan zenci müslümanlar da kâfir idiler. Çünkü onlar Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanıyorlardı. Bunların çoğunluğu Chicago eyaletinde bulunmaktadır. Sayıları yaklaşık üç-beş milyon arasındadır. Fakat Allah'a hamd olsun peygamberlik iddia eden Elijah Muhammed öldükten sonra oğlu Varisüddin'i Amerika'daki müslüman

gençler babasının peygamber olmadığına ve Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyeceğine dair ikna ettiler. Bunun üzerine Varisüddin şunu ilan etti: "Babam peygamber değildi, bir ıslahatçı idi." Elhamdülillah şu an o ve diğer siyahî müslümanlar da diğer müslümanlar gibiler, onlar gibi oruç tutuyor ve onlar gibi hac yapıyorlar.

Diğer yandan: **"Peygamberlik çalışılarak elde edilen bir şeydir, insanın ruhunu arındırıp onu yüceltmesi ile peygamberlik kazanması mümkündür. Böylece insan peygamber olabilir"** diyen bir kimse de İslâm dininden çıkmıştır.

Velinin, Peygamberden daha üstün olduğunu, vahyin veli kimselere de indirildiğini söyleyen kimse İslâm'dan çıkar ve kâfir olur. Bir kimse peygamberlik iddiasında bulunmasa dahi sadece kendisine vahiy indirildiğini söylemesi ile

birlikte İslâm'dan çıkar. Neuzu billah; la havle velâ kuvvete illa billâh.

Peygambere lanet okuyan veya ona söven yahut onu hafife alan, onunla alay eden, onun bizzat kendisine veya soyuna yahut dinine yahut yaptığı bir işe kusur bulan veya bunu ima eden kimse de dinden çıkar. Yani Rasulullah'a gerek istihza ederek, gerek küçümseyerek, gerek aşağılayarak söven kimse İslâm dininden çıkar. Mesela el-Ehram gazetesinin yaptığı gibi Rasulullah'ı horoz şeklinde, hanımlarını da çevresinde bulunan dokuz tavuk şeklinde çizen İslâm dininden çıkar. Rasulullah'ın şanını düşüren yahut da onda bir kusur bulmayı arzulayan, onun ayıplarını yakalamaya çalışan veya makamına yakışmayacak bir kınamayı ona isnat eden kimseler dinden çıkarlar.

Kötü sözler söyleyerek, kaba laflar kullanarak, yalan ve iftiralarda bulunarak

Rasulullah'ın izzet ve şerefi ile oynayan yahut da onu geçirdiği çeşitli bela ve imtihanlardan dolayı Rasulullah'ı ayıplamaya kalkan kimse de dinden çıkar.

Mesela Rasulullah Mekke döneminde Kâbe'de namaz kılarken onun başına develerin döl yataklarını koymuş ve işkence etmişlerdir. Biri bunu anlatır da Rasulullah'ı istihza ederek gülecek olursa yahut da: **"O buna lâyıktı"** diyecek olursa dinden çıkmış olur. Yine Rasulullah'ın beşer olması hasebiyle yapması mümkün olan bazı beşerî ihtiyaçlarını dile getirerek ona dil uzatmaya çalışan da böyledir.

Mesela Rasulullah bir gecede bütün hanımları ile ilişki kuruyor ve bir kere banyo ederek yıkandığı oluyordu. Siz bu sahih hadisi birilerine anlatırsanız, o da: "Ben bundan Allah'ın huzurundan kovulan şeytana sığınırım" diyecek olursa o kimse dinden çıkar.

Hülasa bu zikredilen hususların tamamı bütün âlimlerin ittifakı ile küfür olan hususlardır. Bu hale düşen kimseler cumhur ulemaya göre öldürülür ve tevbeleri kabul edilmez. Nitekim **Halid b. Velid**: **"Sizin arkadaşınıza göre bu iş böyledir"** diyen adamın bu sözünü Rasulullah'ı küçük düşürme görmüş ve **bunu söyleyeni öldürmüştür.**

Yine kişi kapalı bir şekilde de olsa kâfirliğe razı olursa dinden çıkar. Mesela bir kâfir kendisi ile istişare etmese dahi ona müslüman olmamasını tavsiye etmesi, onun küfrüne rıza göstermektir.

Yine bir müslümana: **"Ey kâfir!"** dese yahut da Allah Teala'nın isimlerinden biri ile küçümser mahiyette alay etse, mesela: "Allah hamidciktir" dese veya Allah'ın emirlerinden biri ile yahut vaad ve tehditlerden herhangi birisi ile alay etse dinden çıkar.

Mesela: "Şayet Allah bana şunu emretse idi yapmazdım" demesi kişiyi dinden çıkarır. Ne yazık ki günümüzde birçok insan bu ifadeyi kullanmaktadır. "Eğer Allah dahi gelse ben bunu yapmam" demektedir. Bu gibi ifadeleri kullanmaktan Allah'a sığınır ve O'ndan af dileriz.

Mısır Askeri Cezaevi Müdürü Hamza el-Besyunî müslüman gençlere işkence ederken müslüman gençler ona: **"Allah aşkına bırak bizi"** deyince o: **"Eğer Allah da gelse O'nu da zindana tıkardım"** diyordu. Yine kişi Allah'ın azabını hafife alacak olursa dinden çıkar.

Mesela hacı Zeynep el-Gazali'ye işkence ediyorlardı. Sonra da ona şöyle diyorlardı:

"Söyle bize bakalım, cehennemin ateşi mi daha dehşetli, yoksa Abdunnasır'ın ateşi

mi?" Şüphesiz ki bu söz küfürdür, kişiyi İslâm'dan çıkarır.

- Yine bir insanın: **"Şayet Allah burayı kıble yapsa idi ben buraya doğru namaz kılmazdım"** diyen kimse de dinden çıkar. Hâlbuki bu tür ifadeler pek çok kullanılmaktadır. Yine bir insan alaya alarak veya inad ederek: **"O bana cenneti de verse ben ona girmem"** yahut da: **"Bende bulunan bu ağır hastalığa rağmen namaz kılmadığımdan dolayı beni hesaba çekecek olursa bana zulmetmiş olur"** dese dinden çıkar.

Yine bir zalim bir mazluma: **"Şu zalim Allah'ın takdiri ile böyle zalim fakat ben Allah'ın takdiri olmadan böyle zulm ediyorum"** derse dinden çıkar.

"Benim yanımda bir melek veya peygamber dahi şahidlik etse ben ona inanmam" diyen dinden çıkar.

"Filan peygamber olsa dahi ben ona inanmam" dese veya: **"Şayet peygamberin dediği doğru ise biz kurtulduk"** sözleri küfürdür. Çünkü bunu söyleyen insan peygamberin doğru söyleyip söylemediği hususunda hâlâ şüphe etmektedir.

Yine bir insan diğerine: **"Tırnaklarını kes, çünkü tırnak kesmek sünnettir"** dese, o da istihza ederek: **"Sünnet de olsa ben bunu yapmam, ben böyle bir sünnet istemiyorum"** diyecek olsa dinden çıkar.

Veya birileri: **"La havle vela kuvvete illa billah (bir hali diğeriyle değiştirmek ve mutlak güç sahibi olmak ancak Allah'a aittir) demek, insanın açlığını gidermez"** derse ve buna benzeyen zikirlerde bu tür ifadeleri kullanacak olursa dinden çıkar.

Yine müezzin **"Allahu ekber"** derken onu dinleyen: **"Yalan söylüyor"** derse veya: **"Sesi de eşeğin sesine benziyor"** derse

yahut da onun sesini çan sesine benzetecek olursa ya da ezanı hafife alacak olursa dinden çıkmış olur. Bunu yapan insan hristiyan dahi olsa cumhur ulemaya göre öldürülür. En azından tazir cezasına çarptırılır. Bir kısım âlimlere göre hristiyan bir insan ezanı işitir de: **"Bu eşek ne anırıyor?"** diyecek olursa bu hristiyan zımmî ise ona verilen ahid bozulur, o öldürülür ve malına el konulur.

Bir insan haram olan bir şeye mesela içki içerken içkiye besmele çekerse yahut da: **"Ey Allah'ım bize rızıklandırdığın şeyi bize mübarek kıl"** derse yahut da hırsız, hırsızlık yaparken: **"Ey kapıları açan, her şeyi bilen, rızıklandıran ve cömert olan Rabbim"** diye söyler ve hırsızlık yapacak olursa yahut da bir memur rüşvet alıp başının arkasına (duvara) da: **"Sen bunları en güzeli ile defet"** âyet-i kerimesini yazmış olursa dinden çıkar. Yine bir insan istihza ederek: **"Ben**

kıyametten korkmuyorum" derse yahut da: **"ben Allah'tan korkmuyorum, çünkü O hırsızı kovalayamıyor, onu yakalayamıyor"** diyecek olursa yahut da Allah Teala'ya koymuş olduğu cezalardan dolayı zulüm isnad edecek olursa dinden çıkmış olur.

Mesela: **"Hırsızlık edenin kolu kesilmelidir"** deyince; **"vallahi bu bir zulümdür"** diyen kimse kâfir olur.

Yine bir insan kâfirlerin dinine meyi ederek onların kıyafetini giyecek olursa kâfir olur. Keza: **"Bir yahudi bir Müslüman'dan daha hayırlıdır"** derse durumu budur. Yine bir insana: **"İman nedir biliyor musun?"** diye sorulduğunda hafife alarak: **"Bilmiyorum"** diyecek olursa dinden çıkmış olur.

Diğer yandan Hz. Ebu Bekir'in hicreti esnasında Rasulullah'a arkadaşlık yaptığını inkâr eden kimse yahut da Hz. Aişe'ye dil uzatan biri Kur'an'ı yalanladığından dolayı

dinden çıkmış olur. Bunun dışındaki sahabelere dil uzatmak böyle değildir. Mesela bir insan Hz. Ömer'e hakaret etse veya sahabelerden birine lanet okuyacak olursa kâfir olmaz, fakat fasık olur. Diğer yandan bir insan şaka yolu ile de olsa: **"Ben Allah'ım (haşa)"** veya: **"Ben Allah'ın hakkı diye bir şey bilmiyorum"** yahut: **"Artık Kur'an'dan, namazdan, zikirden vb. şeylerden doydum"** diyecek olursa kâfir olur.

Yine: "Mahşer de ne imiş, cehennem de nedir?" diyecek olursa dinden çıkar. Yine bir insan bütün âlimleri kasdederek: "Allah'ın laneti her âlimin üzerine olsun" derse dinden çıkmış olur. Çünkü bu ifadenin altına peygamberler ve melekler de girerler.

Yine bir insan hafife alma maksadı ile: "Bu şeriat de nedir?" diyecek olur ise yahut **"Rabbine mazhar olan kulluktan kurtulur"** derse (yani artık yükümlülüklerin

kendisinden düştüğünü söylerse), bir başka ifadeyle Allah'ın kendisine hulul ettiğine inanacak olursa veya dünyada iken gözü ile Allah'ı gördüğünü iddia edecek olursa kâfir olur.

Ehl-i Sünnet vel Cemaat inancına göre aziz ve celil olan yüce Allah dünyada ne uyanık ne de uyku halinde iken insanlara görünmez. Rüyada Allah'ın görüleceğini söyleyenler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın itikadına muhalif bir söz söylemiş olurlar. Çünkü uyuyan kişinin rüyasında gördüğü böyle bir şey şeytandır. O kendisini hâşâ Allah gibi gösterir. Bu durumun Abdulkadir-i Geylanî'ye arız olduğu rivayet edilmektedir. Şeytan Abdulkadir'e: **"Ben senin Rabbinim, bana kulluk etmeni senden düşürdüm"** demiştir. Abdülkadir'de: **"Defol ey şeytan!"** diye cevap verir.

Yine bir insan Kur'an-ı Kerim'de farz kılındığı şekilde değil de başka bir şekilde

Allah ile irtibat kurduğunu söyleyecek olursa yahut da: "İnsanın ruhu Allah'ın nurundan bir parçadır. Nurlar birbiriyle bitişince birlik meydana gelir (vahdet-i vücud tahakkuk eder) vb. sözleri söyleyecek olursa İslâm dairesinden dışarı çıkar.

Diğer yandan Allah'ın hükmünü kabul ettiklerini dilleri ile tekrar edip durmalarına rağmen O'nun hükmüne razı almayanlar ve Allah'ın indirdiği hükümler dışında kanunlar koyanlar ümmetin icmaı ile kâfirdirler. Çünkü onlar şöyle derler: **"Biz filan oğlu filanlar aşağıdaki yasayı koyuyoruz: Hırsız iki yıl hapsedilsin"** Bu gibi insanlar: **"Akşam namazı artık dört rekâttır"** diyen insan gibidirler. Akşam namazının rekâtlarını değiştiren bir yöneticinin hükmü nedir? İttifakla kâfirdir.

Mesela Tunus lideri Habib Burgiba Ramazan ayında oruç tutulmayacağını ilan edince bütün insanlar onun kâfir olduğunu

ilan ettiler. Ne yazık ki bugün yaklaşık yeryüzü yöneticilerinin çoğu Allah'ın dinini tamamen değiştirmelerine rağmen onlar tekfir edilmiyorlar. Yönetici geliyor, İslâm ceza hukukunu değiştiriyor, hırsızın cezasını hapse çeviriyor, rızası ile zina edeni suçlu görmüyor ve buna rağmen kişi dinden çıkmıyor (!) Bu nasıl olabilir? Böyle bir kişi dinden çıkar.

Tekrar söylüyorum: Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koyan veya Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanunların uygulanmasını emreden kimse İslâm'dan çıkmıştır. Yine bu kanunları maddeler haline getirenler de dinden çıkmışlardır. Zira bu gibi insanlar yeryüzünde şeriat belirleyen tanrılar gibidirler. Bunlar ulûhiyet iddia etmektedirler. Çünkü Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koymak şirktir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortaklan mı var?" (Şura, 21)

Millet Meclisinde Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanun maddelerine lehte oy kullanan milletvekilleri İslâm'dan çıkar ve kâfir olurlar. Ancak yasaları uygulayan bakan ve o yasalara uyulup uyulmadığını kontrol eden hâkimler -Allah daha iyisini bilir ya- kâfir olmazlar. Fakat bunların işi haramdır, fısktır. Maaşları da haramdır.

Tekfir konusunu bitirmeden önce, müslümanların birçoğunun günümüzde bu gibi küfür hallerine düştüklerini bilmemiz gerekir. İslâm ümmetinin dörtte üçünden fazlası bu küfrün içerisinde bulunmakta, ancak bunu bilmemektedirler. Bu sebeple bizler bu kimselerin tamamını tekfir edemeyiz ve onlara kâfirdir diyemeyiz. İnsanı küfre sokan bu hallerden dolayı tekfirde bulunduğumuz zaman, İslâm

ümmetinin % 80'ini İslâm'dan çıkartmamız gerekiyor. Bu bakımdan bizler önce insanlara neyin küfür, neyin İslâm olduğunu öğretmeliyiz. İnsanlara dinlerini ve akidelerini öğretmemiz ve bunları insanlar arasında yaymamız gerekir. İnsanlara tebliğ yapmadan, onlara delillerle meseleyi açıklamadan ve onlara inkârı icab ettiren bir sözü söylemenin ve bir ameli işlemenin insanı küfre götüreceğini ve böyle bir insanın dinden çıkıp kâfir olacağını öğretmeden önce onları tekfir etmemiz isabetli değildir. Ancak bunları öğrettikten sonra yine de o küfrü icab ettiren durumlara devam edecek olursa işte o zaman biz onu tekfir eder ve kendisine kâfir muamelesi yaparız.

Örneğin kabirlerden yardım isteme meselesi. Aslında bu iş, kişiyi İslâm'dan çıkartır. Bununla birlikte biz şu anda kabirlerden yardım isteyen, kabirdekilerden

medet uman kimseleri tekfir edemeyiz. Çünkü bu hususta çok sert tavır takınan İbn Teymiye, İbn Kayyım ve Muhammed bin Abdulvahhab gibi âlimler bile cahil olarak kabirlerden yardım dileyenlerin tekfir edilemeyeceğini zikretmişlerdir. Mesela Muhammmed bin Abdulvahhab Kivaz Kubbesi'ne karşı yönelip ibadet edenler için: **"Biz bunları tekfir edemeyiz. Çünkü bunlara bunun küfür olduğunu öğreten pek az kimse var"** demiştir. Yine İbn Teymiye de Cüheymiye fırkasına mensup olan insanlar için: **"Sizin söylediğinizi ben söyleyecek olsam elbette ki kâfir olurum. Fakat ben sizi tekfir etmiyorum, çünkü sizler cahilsiniz"** demiştir. İbnu'l Kayyım el-Cevzî de kabirlerden yardım dileyenler hakkında: "Biz onları tekfir edemeyiz, çünkü onlar cahildirler" demiştir.

Fakat bu tür amelleri yapanlar cahil olduklarından dolayı tekfir edilmeseler de

yaptıkları ameller küfürdür, cehaletleri bu amelin sıfatını değiştiremez. Bu büyük bir şirktir. İnsanı dinden çıkartan bir şirktir. İşte insanlara bunu anlatmak lazım. İnsanlar; kendilerinden uzak olan ve ölüp kabirlere defn edilen velilerden yardım istemenin insanı dinden çıkaran bir şirk olduğu mutlaka anlatılmalıdır.

Buna mukabil muska takmak, hamail taşımak insanı dinden çıkaran bir şirk değildir. Bunlar hakkında aşırı gidenler bile bunlar için "küçük şirktir" demişlerdir. Diğer yandan Rasulullah'ı aracı kılmak haram değildir. Yani bir insan**: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet!"** diyecek olursa bu sözü haram mıdır, yoksa değil midir? Bu hususta İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Ebu Hanife ihtilaf etmişlerdir. İmam Ahmed; **"bir insanın "Ey Allah'ım sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet"** demesinin caiz olduğunu

söylemektir. Çünkü Rasulullah'ın hürmeti Allah katında kesin olarak sabittir. Rasulullah'ın hayatta iken onun yüzü suyu hürmetinin var olduğunu, öldükten sonra böyle bir şeyin olmayacağını söyleyenlerin herhangi bir delilleri yoktur."

İmam Ebu Hanife ise böyle bir şeyi söylemenin mekruh olduğunu zikretmiştir. Biz bu meselede İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve böyle dua etmenin mekruh olduğunu söylüyoruz. Fakat hiçbir zaman bunu ne büyük şirk ne de küçük şirk kabul edebiliriz. Bir zatın bizzat kendisinden yardım istemekle o zatı aracı kılarak Allah'tan yardım istemek farklı şeylerdir. Birincisi, yani kişinin kendisinden yardım dilenmesine Arapça'da "istiğâse"; ikincisine, yani kişiyi aracı kılarak Allah'tan istemeye ise "tevessül" denilmektedir. Binaenaleyh bir insan: **"Ey Allah'ım! Sen beni Kur'an-ı azîmüşşan hürmetine,**

Peygamberimizin hürmetine affet!" diyecek olursa şimdi böyle bir insana: **"Sen şirk koştun"** diyeceğiz? Kim bunun şirk olduğunu söyleyecek olursa biz ondan delil isteriz. İster küçük şirk desin, isterse büyük... Ehl-i Sünnet'in bu husustaki en titiz âlimi olan İmam Ahmed bin Hanbel bile bu meselenin mubah olduğunu söylemiştir. Konuyu araştırmak isterseniz el-Bani'nin Tevessül adlı kitabına bakınız. Orada aynı şeyleri göreceksiniz.

Yine bizzat bir kuldan yardım dilemenin şirk olduğunu söylemiştik. Ancak bir insan bizzat Rasulullah'dan yardım isteyecek olur ise bunun bu isteği izaha muhtaçtır. Acaba o bu ifadesi ile Rasulullah'ı Allah'ın yardımına aracı mı kılmak istemektedir, yoksa isteğinin bizzat Rasulullah tarafından karşılanmasını mı dilemektedir? İsteğin şekline göre, hükmü de değişir. Bugün Pakistanlılar ve Afganlılar ne söylediklerinin manasını bilmiyorlar. Bir

yerde **"Ey Muhammedi"** diye seslendiklerinde Rasulullah'tan yardım isteme yerine bunu teberrüken söylemektedirler. Bakarsın ki birileri arabasının, otobüsünün, tankerinin bir tarafına **"ya Allah"** diğer tarafına da **"ya Muhammed"** diye asmış. Onlara buradaki **"ya Muhammed"** asmakla ne kastediyorsun diye sorduğunuzda; niçin astıklarını izah edememekte ve bilmemektedirler.

Bu insanlar o kadar cahiller ki çocuklarına isim takmak istediklerinde gözlerini kapatıp Kur'an-ı Kerim'i açıyor ve parmaklarını orada herhangi bir kelimenin üzerine koyuyorlar. Hangi kelime rast geliyorsa onu çocuklarına ad koyuyorlar. İnanır mısınız birileri bu işi yaptığında parmağı İsrailoğulları'nın Hz. Musa'dan (as) istedikleri **"basal (soğan)"** kelimesine denk geliyor, o da kızının adını **"basal"** koyuyor. Bu zavallı ne yaptığını bilmiyor. Bizler bile

bilmeden bir takım şirklere düşüyoruz. Bu zavallılar ne yapsınlar? Arapçadan bir şey anlamıyorlar. Dinî malumatları köklü değil. Çok şükür namaz kılıyorlar. Bu da Allah'ın bir nimeti. Sizler bu insanlara karşı aceleci davranıp, herhangi bir yerlerine **"ya Allah"**ın yanına **"ya Muhammed"** asmışlarsa hemen bunlara müşriklik damgasını basmayın. Onlara sorun, konuşturun, izah edin. Çünkü onlar bunun **"La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah"** gibi bir cümle olduğunu zannediyorlar. Nasıl ki kelime-i şahadette Allah isminden sonra Muhammed ismi geçiyorsa bir yere asarken de onları aynı şekilde asıyorlar.

Kardeşler! İnsanları tekfir etme meselesinde çok temkinli olmak lazım. Çünkü bu çok tehlikeli bir konum. Bir insanı tekfir etmek onun kanını helâl görmektir, nikâhının bozulduğuna karar vermektir, mirasının çocuklarına intikalini

engellemektir, Müslümanların kabrine koymamaktır. Bütün müslümanlar yardım ellerini ondan çekerler, kestiğini yemezler. Hülasa mürtedle ilgili tüm hükümleri uygulamak durumundadırlar. Bütün bu sebeplerle temkinli olmak, acele etmemek gerekir. Söylediğimizi delillere dayandırmamız icab etmektedir. Bakınız bu hususta yüce Allah İsrailoğulları'nın Hz. Musa'ya: "İsrailoğulları kendilerine ait putlara secde eden bir kavme rastladılar ve Musa'ya: **"ey Musa! Nasıl onların ilahları varsa bize de öyle ilah yap"** dediler." (Araf, 138) sözlerini nakletmektedir. Musa (as) bunlara: **"Siz İslâm'dan çıktınız"** yerine şöyle bir cevap vermiştir: **"Şüphesiz ki sizler cahillik yapan bir topluluksunuz."**

Bunun bir benzerini sahabeler de Allah Rasulü'ne söylemişlerdir. Ebu Vakit el-Leysî (ra) şöyle diyor: Allah Rasulü (sav) ile beraber Huneyn mevkiine çıkmıştık ve bizler

o zamanlarda henüz küfürden yeni dönmüş, İslâm'a yeni girmiştik. Müşriklerin kutsayarak etrafında toplandıkları, silahlarını astıkları bir sedir ağacı vardı. Bizler de:

"Ey Allah'ın Rasulü! Onların olduğu gibi bizim için de silahların asılacağı bir ağaç belirle" dedik. Rasulullah da:

"Şu an sizler Musa'nın kavminin Musa'ya: "Puta tapanların ilahları olduğu gibi sen bize de ilah yap" dedikleri sözün benzerini yapıyorsunuz" buyurdu (Tirmizi, h. no; 2180, İmam Ahmed C–5, sh. 218, Nesâi 11/112, İmam Şafii; Bedaül-Minen de, 23. Abdurrczzak; Müsennette, 20763, Humeydî, Müsnedinde 848, Taylasi, Buhâri ve Müslim'in ricali ile ve sahih bir senetle 1346, Beyhaki, M arif e de; 1/108, Bagavi, 2/280–281, İbn Hisâm Siyretinde, 4/84–85, İbn Ebi Kasım 76, İbn Cerir 9/31 -32, İbn Hibban I 835, Mervezî Sünne de 11-12 rivayet

Hz. Peygamber'i (sav) Dualarda Aracı Kılmanın Hükmü

Bu hususta uyanık olun. Birçok genç meseleyi bilemiyorlar. Peygamberi Allah'a duada aracı yapmanın ne demek olduğunu idrak edemiyorlar. Sen kendilerine Peygamberin vesile edilmesini zikrettiğinde onlar: **"Vesile edinmek ne?"** diye sorup duruyorlar. Aslında Peygamber'i vesile etmenin ne demek olduğunu izah etmek gerekiyor. Peygamberi vesile etmek: **"Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet, onun vasıtası ile bana merhamet eyle!"** şeklindeki dualardır. Bu tür dualar kişiyi müşrik yapmaz. Çünkü yüce Mevla'nın katında Rasulullah'ın özel bir mevkiinin bulunduğunu kim inkâr edebilir? Binaenaleyh Peygamber'i aracı kılma şirk değildir. Buna mukabil Peygamber'in bizzat kabrinden yardım dileme şirktir. Yine bizzat Peygamberden yardım dileyerek: **"Ey**

Muhammed! Yardım et bana!" veya **"Ey Muhammed! Sen çocuğuma şifa ver!"** yahut **"Ey Allah'ın Rasulü! İmdadıma koş (meded ya Rasulullah!)"** ifadeleri şirktir. Allah bizleri affetsin.

Bir defasında meşhur âlimlerden birisi ile tartışmaya gidiyordum. Orada bulunanlar:

"Sen "Peygamber (sav)'in yüzü suyu hürmetine diyerek" duada bulunma yani tevessül şirk değildir, diyormuşsun, öyle mi?" dediler. Ben de onlara: **"Müslümanlardan buna şirktir diyen kimse var mıdır?"** dedim. Onlar da: **"Evet"** dediler. Ben: **"Şimdi kendisine gideceğimiz âlim mi şirk diyor?"** dedim. Onlar da: **"Evet"** dediler. Ben de onlara dedim ki:

"Haşalillah! Bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım. Efendiler! Ne oluyor size, kendi

kafanızdan şirkler çıkarıyorsunuz. Bu tür şirkleri nereden buluyorsunuz?"

Hâsılı hoca efendiye gittik. Meseleyi ona sorduk o da: **"Hayır, bu şirk değildir"** dedi. Ben de, benimle giden o insanlara yöneldim ve dedim ki: **"Ey müslümanlar! Ahmed bin Hanbel Rasulullah'ı vesile yaparak dua etmeyi mubah görüyor. Bunu biliyor musunuz?"**

Hülasa şirke düşme sözden söze, davranıştan davranışa farklı olduğu gibi kişiden kişiye de değişebilir. Bu sebepledir ki tevhid (akaid) ile ilgili kitapları okuduğunuz zaman, çölde yaşayan bir kimsenin hükmü ile şehirde yaşayan bir insanın hükmü arasında fark olduğunu göreceksiniz. İçerisinde âlimlerin yaşadığı bir şehirde bulunan kişi ile âlimlerin olmadığı bir bölgede yaşayan insanın hükmü farklıdır. Hatta önceki dönemlerde verilen bir fetva ile daha sonraki dönemlerde verilen

fetvalar birbirlerinden farklı olabilir. Bu hususta çok dikkatli olmalısınız.

Bir defasında **Konar** cephesine gençler göndermiştik. Onlardan biri maşallah çok gayretli ve heyecanlı idi. Bir günde İslâm devletini kurmak isteyen bir tipti. Cephede iki Afganlının boynunda muska olduğunu görür ve onlardan birine:

"Bu muskayı çıkar" der. O da:

"Hayır çıkartmam" cevabını verir. Afganlılar böyle bir muska için bin rupi ödüyorlar. Afganlı:

"Ben bunu çıkartmam, bunu âlim birinden satın aldım," der. Bunun üzerine genç:

"Çıkart onu" der. Afganlı da:

- "Hayır" cevabını verir. Bunun üzerine aralarında tartışma büyür. Onların emiri olan Arap genci adamın üzerine hücum eder.

Onu yakalar, sonra da birlikleri çekip geri gelir. Dedim ki:

"Niçin bu birlikleri çekip geri geldin?" O da dedi ki:

"Onlar kafir!" Ben de o gençlere dedim ki:

"Yani onlar şimdi komünistler gibi kanları helâl olan kâfirler mi? Gorbaçov'un benzerleri mi?" Bakınız cehalet neler yaptırıyor!

Münafıkların Özellikleri

"Boşuna özür dilemeyin; zira siz imanınızdan sonra kâfir oldunuz, içinizden bir topluluğu affetsek bile, suçlu olmalarından dolayı da diğer bir topluluğa azap edeceğiz.

Münafık erkeklerle münafık kadınlar birbirlerindendirler. Kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar. Cimrilikleri dolayısıyla ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unutmuşlardır.

Allah da onları unutmuştur. Muhakkak ki münafıklar fasıkların ta kendileridir." (Tevbe, 66–67)

Münafık, küfrünü gizleyerek müslüman olduğunu söyleyen kimsedir. Zındık da, aynen münafık gibidir. Aslında zındıkla münafık arasında hiçbir fark yoktur. Ancak zındık kimse bazen dili ile İslâm'ı veya Müslümanları çirkin gösteren kelimeler söyler. Kâfir olduğu dilinden dökülür. Bu sebeple münafık öldürülmemesine rağmen zındık, tevbe etmeye davet edilmeden öldürülür. Aziz ve celil olan yüce Allah'ın zikretmiş olduğu münafıkların alametlerinden birincisi: **"Münafık erkekler ve münafık kadınlar bir birlerindendir..."** ayet-i kerimesinde beyan olunmuştur. Yüce Allah bu ayette**, "münafıklar birbirlerinin dostudur"** dememiş, sadece **"birbirlerindendir"** buyurmuştur. Çünkü münafıkların kendi aralarında da dostluk ve

velayet yoktur. Zor durumlarda ve sıkıntılı anlarda birbirlerine sahip çıkmazlar, her biri suçu diğerine yıkmaya çalışır. Buna mukabil Allah Teala mümin erkek ve kadınlar hakkında şöyle buyurmuştur: **"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin dostlarıdırlar..."** (Tevbe 71)

Münafıkların ikinci sıfatı ise, **kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır.**

Üçüncü sıfatları da cimri olmalarıdır. Şimdi hatırımıza bir soru geliyor: Kâfirler ile cihad etmek iyilik mi yoksa kötülük mü?

Bunun cevabı; elbette ki cihad iyiliktir, maruftur. O halde bir Müslüman'ı cihada gelip katılmaktan engelleyen münafıklığın sıfatlarından biri bulunmaktadır. Her halde cihada gelen bir insanın cihada gelmesini engelleyen ile Ramazan ayında oruç tutanın orucunu engelleyen veya vakti geldiğinde namaz kılmak isteyeni

namazdan engelleyen aynıdır. Aralarında fark yoktur. Yüce Mevla namaz kılanı engelleyen hakkında şöyle buyurmuştur:

"Bir kulu namaz kılarken men edeni gördün mü?" (Alak, 9–10)

Aziz ve celil olan yüce Allah'ın dininde, bir insana gelerek: **"Sana nasihat etmek istiyorum. Ramazan da oruç tutma, çünkü oruç gelecekte senin sıhhatine zarar verecektir"** diyen kimse ile **"Sana cihada gitmemeni nasihat ediyorum, çünkü istihbarat gelecekte senin hakkında araştırma yapacaktır"** diyen kimse arasında kesinlikle hiçbir fark yoktur. Zira bu kimse de bir farza engel olmakta, diğer kimse de. Bu kimse de bir münkeri emretmekte, diğer kimse de kişiye bazen kötü ameli güzel görünebilir. Bunu ona şeytan yapar. Hayrı şer, şerri hayır zanneder olur. Amellerin süslü gösterilmesi hususunda yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... İşte biz her milletin amelini böylece süslemişizdir..." (Enam, 108) Başka bir ayet-i kerimede ise:

"...Onların amellerinin kötülüğü kendilerine süslenip güzel gösterildi..." (Tevbe 37). İşte en tehlikeli husus buradadır; kişiye kötü amelinin, süslü ve güzel görünmesi halidir. Kişi: **"Allah rızası içi sana öğüt veriyorum, Afganistan'a gitme"** diyor ve bu sözü ile de nasihat ettiğini zannediyor. Bu zavallı idrak edemiyor ki bu sözleri ile büyük bir günah yüklenmiş oluyor. Bu gibi insanlar işte Buharı ve Müslim'in ittifak ettikleri Bilal bin el-Hâris el-Müzenî'nin ve Ebu Hureyre'nin bizlere aktardığı şu hadis-i şeriften haberdar değillerdir:

Peygamber efendimiz (sav) buyuruyorlar ki: **"Şüphesiz ki kul farkında olmaksızın aziz ve celil olan Allah'ın rızasına uygun bir kelime konuşur ve Allah o kimsenin o kelime sebebiyle derecelerini**

artırır. Yine bir kul farkında olmaksızın, Allah'ın gazaplanmasına sebep olan bir kelimeyi konuşur ve o kelime yüzünden cehenneme yuvarlanır." (Buharı, Kit. Rikak, bab: 23)

Dikkat et, ey kardeşim! Eğer söyleyeceğin kelime güzel bir kelime değilse onu ağzından çıkartma. Çünkü söyleyeceğin her kelime; eğer iyiliği emir kötülüğü nehy veya Allah'ın zikri değilse senin aleyhine olacaktır. Bu sebeple uzun sükût şiarın olsun.

Demek ki münafıkların üç alameti vardır. Bunlar kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar, ellerini sıkıca tutarak cimrilik yaparlar. Mesela gelir, sana: **"Ey kardeşim! Neden sakalını uzatıyorsun, neden sakal bırakıyorsun? Neden elbiseni kısaltıyorsun?"** gibi sorularla seni iyilikten nehyederler. Peki, iyilik nedir? İyilik, hayırlı ve şerefli insanların iyi gördükleri hususlardır. Münker ise yine bu

insanların kötü gördükleri şeylerdir. Diğer yandan temiz ruhların tiksindiği şeyler münker, temiz ruhların hoşlandığı şeyler de maruftur. İyiliği emredip kötülüğe mani olmak bu ümmetin yıkılmayan kalesidir. Bu kale olmadan bu ümmetin hayatı devam etmez, iyiliği sürmez. Çünkü özellikle yöneticiler âlimlerin nasihatlerine muhtaçtırlar. Şayet âlimlerin ceplerini para ile karınlarını yemekle doldurur da onları susturacak olursan yeryüzü fesatla dolar. Bu sebeple Huzeyfetu'l-Yaman, Süfyan-ı Sevrî ve onlardan sonra gelen âlimler şöyle demişlerdir: **"Siz bir âlimi yöneticinin kapısında görürseniz ondan uzak durun ve bilin ki o hırsızdır."** Huzeyfetu'l-Yaman diyor ki: "Allah'a yemin olsun ki bu gibi âlimler sizin dininizden iki katını vermedikçe kendi dünyalarından bir katını alamazlar."

Evet, böyle âlimler din ticareti yaparlar. Çünkü zalim bir insana nasihat eden kişinin

dünyalık elde etmesi mümkün değildir. Nasihat edenin eli altta kalan el olmamalıdır. (Yani para alan olmamalı, para veren durumunda olmalıdır). Bir defasında Abbasi Halifesi Mansur, Süfyan-ı Sevrî'ye giderek:

"Ey Süfyan! Ne ihtiyacın varsa bizden iste" der. Süfyan-ı Sevri de:

- "İhtiyacımı verecek misin?" diye sorar. Mansur:

- "Evet" der. Süfyan:

- **"Seni çağırmadıkça yanıma gelme, senden dilenmedikçe bana bir şey verme"** cevabını verir. Mansur ise elini eteğini toparlayıp gider ve kendi kendine şöyle der: "Bütün kuşları yemleyip avladık, ancak Süfyan-ı Sevrî hariç"

Görüyorsunuz ki idareciler âlimlere işte bu gözle bakarlar. Yine bir defasında İmam Ebu Hanife, İbn Ebi Zib ve İmam Malik Halife

Mansur'un yanına giderler. Halife onlara idaresinin nasıl olduğunu sorar. Ebu Hanife ve İbn Ebi Zib Halife Mansur'a çok sert nasihatlarda bulunurlar. İmam Malik ise yumuşak konuşur. Bunun üzerine Mansur kapıcısını çağırır, ona üç kese altın verir ve şöyle der:

"Eğer bunları İbn Ebi Zib ve Ebu Hanife kabul ederlerse onların başlarını al bana getir, şayet Malik kabul ederse onu bırak" İmam Malik kendisine verilen hediyeyi alır, Ebu Hanife ise şu cevabı verir:

"Sen bunu nereden getiriyorsun?" Kapıcı:

"Müminlerin emirinden" Ebu Hanife:

"Vallahi ben bu malın onun olmasına razı değilim, kendimin olmasına nasıl razı olabilirim?" diye cevap verir. Evet, işte âlimler böyle idi. Ebu Hanife hapishanede vefat etti. Halife Mansur onu zorla kadılık

makamına getirmek istiyordu. Ebu Hanife ise: **"Sen kadılığı bana teslim edeceksin ki istediğin gibi hüküm vereyim öyle mi? Vallahi ben bunu kabul etmem"** diyordu.

67 – 72. AYETLERİN TEFSİRİ

67-Münafık erkeklerle münafık kadınlar, birbirlerinin aynıdırlar. Kötülüğü emredip iyiliği yasaklarlar. Ellerini sıkı tutarlar, mallarını hayır yollarında harcamazlar. Onlar, Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu. Şüphesiz ki, münafıklar, fasıkların ta kendileridir.

68-Allah, münafık erkeklere, münafık kadınlara ve kâfirlere, içinde ebedi kalacakları cehennem ateşini vaad etmiştir. Bu onlara yeter. Allah, onlara lanet etmiştir. Onlar için devamlı azap vardır.

69-Ey münafıklar! Siz de, sizden öncekiler gibisiniz. Onlar sizden daha

güçlü, malları ve evlatları daha çok idi. Dünyadan nasiplerini almışlardı. Siz de, sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi, alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi, siz de daldınız. İşte onlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir. Hüsranda olanlar da bunlardır.

70-Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi.

71-Mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar. İyiliği emreder, kötülüğü yasaklarlar. Namazlarını kılarlar, zekâtlarını verirler. Allah'a ve Peygamberine itaat ederler. İşte Allah, bunlara merhamet edecektir. Şüphesiz ki

Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

72-Allah, mümin erkeklere ve kadınlara altından ırmaklar akan, içinde devamlı kalacakları cennetler ve "Adn" cennetlerinden güzel meskenler vaad etmiştir. Allah'ın rızası ise, her şeyden daha üstündür. En büyük kurtuluş işte budur.

Allah Teala bu âyet-i kerimelerinde iki türlü insanı karşılaştırmaktadır:

- Bir kısmı kalbi hasta olanlar ve meddahçılardır. Bunlar eğer kendi başlarına kalırlarsa yeryüzünde fitne ve fesat çıkaracak işler yaparlar. İnsanlara ise kuzu postuna bürünmüş kimseler gibi zahit ve âbid kimseler olarak görünürler. İşte bunlar münafıklardır. Bunların en bariz sıfatlan ise daha önce de belirtildiği gibi kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır. Ellerini sıkıca tutarak cimrilik yapmalarıdır. Ellerini

hayırlardan çekmeleridir. Kurtubî **"... ellerini sımsıkı tutarlar..."** âyet-i kerimesini, **"cihaddan el çekerler"** diye tefsir etmektedir. Çünkü ayetlerin konusu cihaddır.

Münafıkları İslâm toplumunda açığa çıkaran şey nedir? Şüphesiz cihaddır. İşte bu sebeple cihad; münafıkları ortaya çıkaran, imanında samimi olan müminleri olanları ayırt eden en güzel mihenk taşıdır. Cihad, hata etmeyen doğru bir terazidir. Gerçek imanı gösterir, takvayı gösterir. İşte bundan ötürü aziz ve celil olan şanı yüce Allah takvayı devamlı cihadla birlikte zikretmektedir. Cihadı dürüstlükle birlikte zikretmektedir. Allah Teala bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Rasulüne iman ederler, sonra imanlarında şüpheye düşmezler, malları ve canları ile Allah yolunda cihad ederler. İşte

hakkı ile iman edenler bunlardır." (Hucurat, 15) Diğer ayetlerde de şöyle buyrulmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun, doğrularla birlikte olun. Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere Peygamber ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı..." (Tevbe, 119–120)

Tevbe suresinde takvanın sıkça zikredildiğini ve takvaya karşı büyük bir teşvik yapıldığını gördüm. Çünkü takva temeli üzerine bina edilmeyen bir cihad, cihad olamaz. Takva üzerine bina edilmiş cihadda münafıklar en fazla bir veya iki adım yürüyebilirler. Ancak bombalar ve füzeler düştüğünde binlerce özür dileyerek cihad yurdundan geri kaçarlar. Fakat takva sahibi bir kalbe malik olan insan ise şu ayetin tefsir ettiği gibi söyler:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah zikredildiği zaman kalpleri ürperir, Allah'ın ayetleri onlara okunduğu zaman imanlarını artırır ve sadece Rablerine güvenirler. Onlar namazlarını dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcarlar." (Enfal, 2–3)

İşte bu insanlar ateş hattında, cihad topraklarında, bombaların altında, yağmur gibi yağan kurşunların karşısında ancak bunlar yolun sonuna kadar sabit kalırlar. İşte bu sebeple cihada davet eden kimseler, her şeyden önce takvayı gerektirecek unsurlar üzerinde durmalı ve buna teşvik etmelidirler.

Münafıklar ise menfaatperest ve açgözlü kimselerdir. Size geldikleri zaman dünya menfaatlerinden dolayı gelirler. Eğer senin dünyan onların hayatlarını alacak ise, seni kendi haline terk eder ve etrafından uzaklaşırlar.

İran-Irak savaşına bakınız. İranlılar bizim katılmadığımız noktaları bulunsa da inanç sahibi insanlardır. Ölümün kendilerini Cennet'e ulaştıracağına inanmaktadırlar. Bu sebeple Humeyni yüz bin asker isterse, iki yüz bin asker fedai olarak gelmektedir. Füzeler ve kurşunlar yağmur gibi yağarken kendileri onlara karşı: **"Ya Hüseyin, Ya Hüseyin!"** diyerek ilerlemekte ve ölümü arzulamaktadırlar. Evet, **"Ya Hüseyin"** şeklinde demeleri batıl bir inançtır. Fakat bunlar öldüklerinde şehid olacaklarına iman ettiklerinden hiçbir şey bunların önünde duramamaktadır. Buna mukabil Irak Baas rejiminin taraftarları ise dünya için savaşa katılmaktadırlar. Bunlar herhangi bir makam-mevki elde etmek için, bakan olmak için, ordu komutanı olmak için, Baas Partisi Merkez Komite Üyesi olmak için savaşa katılırlar. Fakat bunlar ölümü gözleri ile görünce dağılıp gidiyorlar. Çünkü bunlar,

oraya dünya menfaati için gelmişlerdir, ölmek için değil. Bu bakımdan rejim tarafından kendilerine verilecek olan basit oyun ve eğlencelerin karşılığında tüm dünyalarının gideceğini hissedince kaybolup gitmektedirler. Ve ben gerçekten Irak'ın bu kadar uzun süre İran karşısında nasıl durduğuna hayret ettim. Çünkü Şiiler bir inanç sahibidir. İnançlarının sembolü şahadettir. Hz. Hüseyin'in şahadetidir. Bu nedenle bu insanların yenilmesi ancak İranlılardan daha sahih bir inanca sahip insanlar ve şehadeti hayatlarına slogan etmiş kişiler tarafından mümkün olur. Dünya hiç ahireti yenebilir mi? Menfaatler hiç inanca üstün gelebilir mi? Açgözlülük prensipler önünde durabilir mi? Prensip sahibi olan insanların önünde kimleri toplarsanız toplayın mukavemet edemez, güç yetiremezler. Her ne kadar Şiiler'in inançlarında katılmadığımız bir takım

yanlışlıklar varsa da Baas Partisine mensup olanlar tamamen sapık ve fasid insanlardır. Kızları erkekleri birbirine karıştırdılar, İslâm'a karşı savaş açtılar, İslâm'ın yasakladığı her şeyi yaymaya giriştiler. Müslümanları hunharca boğazladılar. Öyle ki Irak'da kendisine doğrudan veya dolaylı yolla eziyet ve işkence etmedikleri kimse kalmadı. Bunların etrafında sadece münafıklar kaldı. Nitekim şairleri Saddam Hüseyin'i överek şöyle demişlerdir:

Senin bize bakan kutsal yüzün ne yücedir

O Allah'ın yüzü gibidir,

Onda azamet ve celâl görülür. (Hâşâ)

Bu şiiri söyleyen zat Şefik el-Kemal isminde biridir. Aziz ve celil olan Allah bunu cezasız bırakmamış, daha dünyada iken meddahlığını yaptığı Saddam'ı buna musallat kılmıştır. Öyle ki bir gün bu şair: **"Bu**

savaş durdurulsa nasıl olur?" demiş, Saddam da ona birini göndererek şunu sordurmuş:

"Gerçekten sen **"Cumhurbaşkanımız bu savaşın durması için fedakârlıkta bulunup makamını feda etse"** diye bir şey söyledin mi? Şair Şefik şu cevabı vermiştir: **"Sen hayatın boyunca bu vatan uğrunda çok şeyler feda ettin. Senin için cumhurbaşkanlığı gibi önemsiz bir vazifeyi bu vatan uğrunda feda etmek çok basit bir şeydir."** Bunun üzerine Saddam şaire: **"Dilini uzat"** demiş, uzatınca bizzat kendisi onun dilini kesmiştir.

Evet: **"Senin yüzünde Allah'ın yüzü gibi azamet ve celâl görülür"** diyen bu meddahın cezası böyle olmuştur.

Daha önce de söylediğim gibi prensipler önünde ancak prensipler mukavemet edebilir. İşte bu sebepledir ki

Enver Sedat komünizmi Mısır'dan silmek için Müslümanları ileri çıkarmıştır. Onların prensip sahibi insanlar olduğunu biterek karşı tarafı onlarla yenmek istemiştir.

Önceleri Mısır kapitalist bir sistem ile idare ediliyordu. Daha sonra orası komünizmin pençesine düştü. Komünistler İslâm'a karşı savaşa giriştiler. Böylece Mısır'da yirmi yıl boyunca menfaatçiler ve fitne-fesat grupları türedi. Bunlar çıkarlarını sürdürmek için İslâm'la savaşı gerekli gördüler. Cemal Abdunnasır'ın ölmesi ile iktidara gelen Enver Sedat önceki cumhurbaşkanının izlerini silmek için komünizme karşı savaş açtı. Memleketi komünistlerden temizlemek istedi. Bakanlar kuruluna: "Biz komünizme karşı nasıl savaşırız?" diye sordu. Onlar da Sedat'a: "Senin komünizme karşı savaşmak için tek çaren var. O da Müslüman Kardeşleri hapishaneden çıkarmandır. Çünkü

komünistler prensip sahibi insanlar, onların önünde ancak yine prensip sahibi olan müslümanlar mukavemet edebilirler" demişlerdir.

Gerçekten de çoğu Allah'ı dahi tanımayan bu bakanlar bu sözü söyleyebilmişlerdir. Çünkü onlar da biliyorlardı ki bir takım menfaatler dünyayı terk edip ahirete yönelen insanlar önünde duramayacaktır. Hülasa bir inancı ancak başka bir inanç mağlup edebilir. Zaman ne kadar uzasa ve inanç ne kadar bozuk dahi olsa eninde sonunda inanç sahibi olan inançsızları mağlup eder. Fakat sağlam inanca sahip olanlar tamamen farklıdır. Bunlar inançlarından şaşmamaları halinde eninde sonunda bütün inançları dize getirip, mağlup ederler. Önlerinde kimse mukavemet edemez. Şüphesiz ki İslâm'dan başka da sağlam inanç yoktur. Çünkü en

son inen ilahî din odur. Ondan başka bir dini din edinenin dini kabul edilmeyecektir.

Evet, birbiriyle karşılaştırılan iki sahne... Birinci sahnenin aktörleri münafıklar, diğerinin kahramanları ise müminler. Münafıklar kötülüğü emrederler, iyiliği yasaklarlar, ellerini cihaddan çekerler. Allah'ın kendilerine gönderdiği nizamı unuturlar, Allah da onları unutuverir. Kendi şehvanî arzuları ile baş başa bırakır. Allah bizleri nefsi ile baş başa kalan gafillerden eylemesin. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Ey Hayy ve Kayyum olan Rabbim! Senin rahmetine sığınıyorum. Senden yardım diliyorum. Benim tüm halimi ıslah et. Bir göz kırpma ve bundan daha az bir süre ile dahi olsa, beni kendi nefsime bırakma."** (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 101, Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 42)

Peki, kendi şeytanına ve heva-hevesine terk edilen kişinin hali ne olur? Allah'a sığınırız, Allah'a. Yüce Mevlâ'nın bizleri koruması ve himayesi altına alması gerekir. Çünkü âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi:

"Kim Rahman olan Allah'ı anmaktan yüz çevirirse Biz ona bir şeytan musallat ederiz, artık o şeytan her zaman onun arkadaşıdır. Şüphesiz ki bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyar, onlar da kendilerinin hidayette olduğunu sanırlar." (Zuhruf, 36–37)

İzah etmekte olduğumuz ayet-i kerimede: **"Onlar Allah'ı unuttular, Allah da onları unuttu"** buyrulmaktadır. Evet, Allah'ı anmayan münafıklar Allah tarafından heva ve heveslerine bırakıldıkları için bu gibi insanlar bütün mallarını kendilerini helak edecek zevku sefaya harcarlar. Meselâ afyon, esrar, içki gibi şeylere müptelâ olup sıhhatlerini sona erdirirler. Anlatıldığına göre

afyon gayet acı bir şeymiş, bununla beraber bunlar afyonla yaşarlar.

Bir defasında Mısır'da taksiyle bir yere gidiyordum. Şoförlüğümüzü yapan kişi sigara içiyordu. Ona:

"Ne kadar maaş alıyorsun?" dedim.

"27 cüneyh" dedi. Ben:

"Ne kadarını sigaraya veriyorsun? Dedim. O da:

"12 cüneyh" dedi, Ben:

"Peki, bu sana haram değil mi?" dedim. O da:

"Keşke sadece bu olsa. Daha başka musibetler de var" dedi. Ben de dedim ki:

"Diğerleri ne?" O da:

"Afyon ve esrar" dedi. Dedim ki:

"Onlara ne kadar harcıyorsun?" O da dedi ki:

"Maaşımdan aileme sadece iki cüneyh kalıyor." Yani yirmi yedi cüneyh maaşı var. Yirmi beşini sigara, afyon ve esrara harcıyor, iki cüneyhini de ailesine bırakıyor. Dedim ki:

"Peki bu sana haram değil mi?" O da:

"Nasıl haram olur, ben namaz kılıyorum, bu Rabbimizin takdiri, çokça fetva vermeye kalkışma!" dedi.

Vallahi ey müslümanlar bu adam İslâm'ın sadece namazdan ibaret olduğunu zannediyor. (O adam sözlerine devamla):

"Bunları kullanmak sadece mekruhtur" dedi. (Bir kısım esrarcılar ona bunu böyle anlatmışlar.) Sonra bana şöyle dedi:

"Eğer ben esrar almaz isem ölürüm, gözlerim ve burnum durmadan akar."

Fiilen bir defasında Ürdün Üniversitesi hastanesinde şöyle bir olaya şahit oldum. Adamın biri kendisine uyuşturucu vermeyi reddeden eczacıya saldırıyor ve onu

öldürmek istiyordu. Uyuşturucu isteyen adam bir şişeyi kırdı ve o şişe ile eczacıya saldırdı. Ne oturmaya ne de ayakta durmaya güç yetiriyordu. Eczacı ise: **"Sana doktor reçetesi olmaksızın istediğini vermem mümkün değil"** diyordu.

Görüldüğü gibi Aziz ve Celil olan yüce Allah, kendilerini unuttuğu kimselere bizzat kendi malları ile azab ettirmektedir. Bu insanları nerelerde bulabilirsiniz? Fesat sokaklarında, fuhuş yuvalarında, perişan, midesi ülserli, et dahi yiyemiyor, belki de süt içerek yaşıyor. Bununla birlikte uyuşturucuları asla bırakamıyor. Doktor, ölüm yatağında olan bu gibi insanlara viski gibi içkileri yasaklar. Fakat bunlar ölme anlarında bile: **"Bana bir kadeh viski verin"** diye bağırarak ölürler. Evet, onlar Allah'ı, Allah da onları unutmuştur ve heva ve hevesleri ile baş başa bırakmış, perişan etmiştir. Allah Teala başka bir ayet-i kerimesinde Rasulullah'ı bu

gibi insanların servetinin çokluğuna imrenmemesi ile uyarıyor ve şöyle buyuruyor: **"Sakın onların malları ve evlatları seni imrendirmesin. Allah bunlarla o kimseye daha dünya hayatında iken ancak azap etmek ister."** (Tevbe, 55)

Evet, insanlar Allah'ı unutunca Allah da onları unutur. Allah unutunca da onu derhal şeytanlar kapar. Hatırladığım kadarı ile rivayeti zayıf bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

"Her mümin için 160 veya şu kadar melek vazifelendirilmiştir. Sizden birinizin yemek kabından sinekleri uzaklaştırdığı gibi bu melekler de bu müminden şerleri uzaklaştırırlar. Şayet mümin bir göz açıp kapama anı kadar kendi nefsine bırakılacak olursa onu derhal şeytanlar kaparlar."

Değerli kardeşim şeytan seni gözetlemektedir, bütün silahları ile teçhizatlanmıştır. Sen ise sarhoş bir haldesin, tüm manevi silahlarını terk etmişsin, ne Allah'ı zikrediyor, ne Kur'an okuyorsun. Ne istiğfar ediyor, ne de tevbe yapıyorsun. Abdestin yok, namazın yok. Temizlik nedir bilmiyorsun. Geceleri kıyamın yok, gündüzleri duan yok. Bütün bu manevi silahlardan arınmış olduğun halde bütün manevi silahlarla techizatlanmış düşmanın iblisle nasıl savaşa girişeceksin? Onun elinde BM 41 havan topları, savaş uçakları ve modern tanklar var. Sen ise elini kolunu sallayarak "leyla leyla" diye türkü çağırıp düşmanının karşısına gidiyorsun. Vay haline... Sen gerçekten bir sarhoşsun. Top mermilerinin nereye düşeceğini bile bilmiyorsun. Ey Allah'ım sen bizleri bu gibi manevi hastalıklardan kurtar, bizlere sıhhat ve afiyet ver. Arkadaşlar! Vallahi iman

nimetinden daha büyük bir nimet ve İslâm nimetinden daha yüce bir nimet yoktur.

Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet

Bana anlattıklarına göre bir kısım insanlar yetkililerden birine giderek kendilerinden izinsiz olarak Afganistan'a giden çocuklarını ona şikâyette bulunurlar. Kendilerine itaat etmediklerinden dert yanarlar. Yetkili bu insan da suskun bir şekilde onları dinler. Aynı günde o yetkiliye uyuşturucularla ilgili şikâyetler ulaşır. Bir takım gençler gelir. Çocuklarının Afganistan'a gittiğinden dolayı şikâyetçi olan insanlar sözlerini bitirdikten sonra bu yetkili memurlara: **"Uyuşturucularla ilgili filan dosyayı getirin. Eğlence için Bankog'a giden filanların dosyasını getirin"** der. Sonra bu insanlara yönelerek:

"Şimdi söyleyin bana bu dosyalarda yazılıların hangisi daha şerefli ve daha üstündür? Sizin çocuklarınızın Afganistan'da ölmeleri mi daha iyi yoksa Bankog'ta mı? Şehid edilerek ölmeleri mi yoksa uyuşturucu maddeler alarak mı? Hadi defolun buradan."

Görevli bu memur da birçok acı tecrübeler geçirdikten sonra bunu söyleyebilmiştir. Çünkü bu toplumun girift dertlerinin içindedir. Bu dertler Allah'ı unutanların ve dolayısı ile Allah'ın da kendilerini bıraktığı kimselerin dertleridir. Toplumun içinde yaşadığı hallere ve çektiği sıkıntılara inen insan İslâm'ın ehemmiyetini daha da iyi anlar. Ve bilir ki Yüce Mevla'nın bu dinine dönmedikçe beşeriyet hiçbir gün rahat olamayacaktır. İşte bu sebeple merhum Seyyid Kutub şöyle demektedir;

"Kur'an'ın gölgesindeki bir hayat nimettir. Bu nimeti ancak tadanlar bilir. Bu

nimet kişinin ömrünü bereketlendirir, arındırır. Ben Kur'an'ın gölgesinde yaşarken şu kesin neticeye vardım ki beşeriyet ancak bu yüce dine döndüğü takdirde mutlu olabilir. Ne yazık ki beşeriyetin belini kıran en büyük felâket bu yüce dinin hayat sisteminden uzaklaştırılmış olmasıdır.

İslâm'dan başka çözüm yoktur. Tek çözüm yolu İslâm'dır. Önce İslâm'ı kendine, sonra aile efradına, daha sonra toplumuna uygula. Çünkü İslâm'dan başka çıkar yol yoktur. Sen Rahman olan Allah'ın hayat sisteminin gölgesi altında yaşadığın takdirde huzur bulacaksın. Bu dinin gölgesi altında hayatını sürdürdüğünde müsterih olacaksın. Kendini bu şeriatın yoluna atıp rahat bir şekilde uyuyacaksın. Vicdanın rahat, için rahat, sinirlerin sakin olacaktır. Bu şeriat-ı garrânın yolundan ayrılınca işte orada sefillik başlayacaktır, bedbahtlık

sürüp gidecektir." Yüce Mevla bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Erkek olsun, kadın olsun, mü'min olduğu halde kim salih bir amelde bulunursa ona güzel bir hayat yaşatırız. Kıyamet günü de onlara ecirlerini, işlemiş olduklarının en güzeli ile öderiz." (Nahl 97)

"...Benden size bir hidayet elbette gelecektir. Kim benim hidayetime uyarsa ne sapıtır ne de bedbaht olur. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak hasrederiz." (Taha, 123–124)

Âyet-i kerimede "**dar bir geçim"** olarak ifade edilen **"ed-dan-ku"** kelimesinin manası **"Zayi olmak... Sarsıntılara tutulmak... Zihnen ve bedenen birçok hastalıklara yakalanmaktır. "**

Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina

Batıda yaşayıp da İslâm ülkelerine gelen insanlar İslâm'ın insanlık için büyük bir nimet olduğunu daha iyi anlıyorlar.

İsveç'ten bir kardeş geldi. Bu kardeşimiz okuryazarlığı zayıf biri idi. O şöyle dedi: **"Ben insanlık için İslâm'dan daha büyük bir nimet görmedim. Çünkü ben İsveç'te kadınları, toplumu, fitne-fesadı ve çılgınlıkları görünce kendi kendime dedim ki: "Subhanallah! Bu insanlar nasıl yaşıyorlar? Bu ne acaib bir topluluk! Geceleyin kızlar büyük caddelerde buzların üzerinde uyuyorlar. Milyonerlerin kızları geliyor kendilerini trenin önüne atıp intihar ediyorlar. Hatta daha önceden: "Ben filan gün filan yerde intihar edeceğim" diye medyaya ilan veriyorlar. Bakıyorsunuz ki kadın geliyor yüksek bir köprünün üzerinden kendini atarak intihar edeceğini ilan ediyor. Çevresinde bulunan insanlar ona engel olmaya çalışıyorlar, fakat o, onlara: "Ben hayatımdan tad**

alamıyorum, benim huzurum yok, rahatım yok, istikrar diye bir şey bilmiyorum, mutluluk diye bir şey tatmadım" diyor."

Evet, Amerikalı milyoner kadınlar da böyle yapıyorlar. Mesela dünyanın ünlü yazarı nobel ödül almış Âlim ve Deniz adlı eserin sahibi Ernest Hemingway bir gün silahı başına dayayarak kendisini öldürmüştür. Bu adamın evlatlığından olan kız torunu 100 milyon dolar değerindeki bir mirasa sahip olmuştur. Düşünün bu adamın yüz milyon dolar kadar serveti vardı, fakat mutluluğu tadamamıştı. Çünkü bu gibi insanlar yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi: "Allah'ı unutmuşlardı, Allah da onları unutmuştu." Bunlar sinir hastalıklarına, cinsel hastalıklara, özellikle AİDS hastalığına maruz kalan topluluklardır. Bugün AİDS hastalığı Avrupa ve Amerika'yı tehdit eden adeta bir devdir. Bugün hiçbir insanın kanım muayene etmeden alamıyorlar. Çünkü AİDS

hastalığından korkuyorlar. Maalesef bu gibi hastalıklar doğunun insanlarına da bulaştı. Bu hastalıklar çok acaib hastalıklar. Bugün İsveç devletinin bütçesinin üçte biri çeşitli hastalıklara, özellikle psikolojik ve akıl hastalıklarına harcanmaktadır. Hâlbuki Arap ülkelerinde her devlette bu gibi hastalıklar için sadece bir hastane bulabilirsiniz. Biliyor musunuz bugün Amerika'da 54 milyon insan ruh, sinir ve akıl hastasıdır. Bu oran Amerika toplumunun önemli bir bölümünü meydana getirmektedir. Hâlbuki bizim yaşadığımız toplumlarda İslâm'dan uzak olmalarına rağmen bu gibi hastalıklara yakalanan ve aklını kaybedenlerin oranı azdır. Bunun sebebi henüz bu ülkelerde kabuk da olsa İslâm'ın kalıntıları mevcuttur. İslâm'dan geri kalan bu his ve duygular insanları sükûnete ve istikrara sevketmektedir. İnsanın canına veya malına bir felâket geldiğinde **"İnnâ Lillah ve İnnâ İleyhi Raciûn"** (Biz Allah'tan

geldik ve O'na dönücüleriz) derler. **"İnşallah yüce Mevla bana bunun karşılığında güzel cemalini gösterir"** diye niyazda bulunur, böylece teselli olur, huzura kavuşur.

Fakat batılı insanlardan birini işten çıkarsan intihar eder. Daha önce de zikrettiğim gibi İsveç'in yıllık bütçesinin % 30'u ruh ve sinir hastalıklarına harcanmaktadır. Buna rağmen her geçen gün intihar oram daha da artmaktadır. Kimileri kendilerini kulelerden, kimileri gökdelenlerden atıyorlar, kimileri trenin altına yatıyor, kimileri daha başka şeylerle intihar ediyorlar. Öyle ki bir zaman İsveç parlamentosu "intihar edenler kolayca intihar etsinler " diye özel bir intihar hastanesi açılmasını teklif etmişti. Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: **"Bir şeyi kestiğinizde onu güzelce kesin ve bir şeyi öldürdüğünüzde onu güzelce öldürün. Sizler bıçaklarınızı keskinleştirin, keseceğinizi rahat ettirin."** (Müslim, Kit. Sayd,

bab: 57; Ebu Davud, kit. Edahi, bab: 11) Evet bunlar insanlarını kolayca öldürmenin yollarını aramaktadırlar. Çünkü onlara göre kendi insanları hayvan gibidir.

Evet, bu parlamentonun gerekçesi şu idi: **"Bizlerin vatandaşlarımızı ve çocuklarımızı bu şekilde ölmeye terk etmemize kanunlar müsaade etmiyor. Şayet onlar ölüme karar verirlerse onları biz öldürelim. Hastanede bir iğne vurup öldürelim. Böylece intiharlar için hastaneler açalım."** Bütün bunlar gösteriyor ki kurtuluş İslâm'dadır. Kurtuluş ancak Allah'ın dinine sarılmadadır. Yüce Mevla'nın da bildirdiği gibi: **"Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalan o üç kişi Allah'tan başka hiçbir sığınak olmadığını anladılar..."** (Tevbe, 118) Mevlamız diğer ayetlerde de şöyle buyuruyor: **"...Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola sevk edecek hiçbir kimse bulunmaz. Bunlar için dünya hayatında**

azap vardır. Ahiret azabı ise daha çetindir. Onları Allah'ın azabından koruyacak hiçbir kimse de yoktur." (er-Rad, 33–34)

Çünkü İngiliz ansiklopedisinde anlatıldığına göre 20. yüzyılda Amerika halkının % 90'ı zührevî hastalıklara yakalanmış durumdaydılar. % 60'ı belsoğukluğuna yakalanmış halde idi. Görüldüğü gibi bu toplumlar özbenliğini kaybetmiş herhangi bir hassasiyeti olmayan topluluklardır. İnsanlar mutluluk ve rahat hissedememektedirler. İnsanlara baktığınızda gözleri kaymış bir haldedirler. Çarşı ve pazarda yürürken nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilmezler. Bunlar için huzur, istikrar, sükûnet ve rahat diye bir şey yoktur. Sinirleri gergin, davranışları hırçın, hayatları adeta bir çiledir. Onlar sanki kendilerini öldürmek için yaşarlar. İşte bu sebepledir ki batılılar huzursuz bu hayatlarını topluma karşı isyan etmek sureti ile ortaya

koyarlar. Çeşitli modalar, hippi olayları, Beatles olayları vb. çılgınlıklar topluma isyanın birer görüntüleridir. Bakıyorsun ki gruplar halinde yürüyorlar. Kendilerine: "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sorulduğuna: "Bizler cinsî sapıklığın serbest bırakılmasını istiyoruz" derler. Devletlerine cinsî sapıklığın serbest bırakılması için baskı yaparlar. Birileri Amerikan televizyonlarına çıkıyor: "Ben kızımla fuhuş yapıyorum, çünkü ben kızımla bu işi yapmanın daha zevkli ve daha tatlı olduğunu anladım" diyebiliyor. Şimdi bu toplum nasıl bir toplum? Bu toplumda eşler arasında sadakat, vefakârlık, birbirine bağlılık diye bir şey yoktur. Bu sebepledir ki köpeklere yönelmişlerdir. Çünkü vefakârlığı sadece bu hayvanlarda buluyorlar. Bu tür huylar toplumu parçalar, birbirine düşman eder. Zaten batılı topluluklar tamamen birbirinden kopuk insanlardır. Öyle ki birinin köpeği öldüğünde baba ve annesinin

ölmesinden daha fazla üzülür. Çünkü vefakârlığı sadece o, köpeğinde görmüştür. Oğlu kendisini bırakmış, hanımı ondan uzaklaşmıştır, ömrü yetmiş seksen yaşına varmıştır. Dışarıya çıkıp gezemez bir haldedir. Hatta bazen evlerinde ölürler. Öldükleri, kokuların çevreye yayılması ile anlaşılır. Komşuları belediyeye bildirerek onun cesedini kaldırtmak durumunda kalırlar. Bu toplumlar tamamen kokuşmuş toplumlardır. Bunlarda din, inanç, Allah korkusu yok olmuş, böylece kendileri de bitmiştir. Maalesef bu hal eskiden İslâm'ın hakim olduğu topluluklar ve devletlerde de müşahede edilmektedir. Mesela bugün biz Abdüsselâm Arif dönemindeki 1967 Irak'ı ile bugünkü Saddam Hüseyin'in hakim olduğu 1987'deki Irak'ı karşılaştırdığımızda aralarında dağlar kadar fark olduğunu görürüz. Irak'ın tekrar Abdüsselâm Arif dönemindeki huzur, saadet, ahlâk ve

dindarlığa ulaşabilmesi için belki de iki yüz seneye ihtiyaç vardır.

Mısır devletini Kral Faruk dönemine ulaştırabilmek için belki de sekiz yüz seneye ihtiyacımız vardır. Suriye'yi Şükrü Kuvvetli dönemine ulaştırabilmek için yine uzun zamanlara ihtiyaç vardır. Bilindiği gibi Şükrü Kuvvetli Suriye iktidarını Mısır'la birleştirme uğruna Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'a teslim etmişti. Daha sonra Suriye Mısır'dan ayrılmıştı. Bu ayrılma dönemine gericilik dönemi diyorlardı. Bu dönem günümüzdeki Suriye'den çok daha iyi idi. Şam şehri adeta dünyanın cenneti idi. Hemen hemen yeryüzünde en güzel, en temiz ve âlimleri en çok olan bir şehirdi. Evler muhafazakâr yapıda, ilim halkaları ve ilim erbabı her tarafta bulunuyor, hatta Şam Üniversitesi ahlâk, adab ve İslâm yönünden dünyada emsali olmayan bir kurum idi. Bugün o Şam nerede? Tamamen harabe altına getirildi.

Çiçekleri sararıp soldu, camilerinin minberlerinde kükreyen hatipler susturuldu. Adeta minberler ağlıyor, minareler gözyaşı döküyor. Her tarafta bir perişanlık. Bütün bunlar neden oldu biliyor musunuz? Çünkü Suriyeli muhafazakâr insanların inançlarının sarsılıp onların Allah'tan uzaklaştırılmaları planlanmıştı. Ve bunu programlı bir şekilde yapmaya koyuldular, toplumu inancından arındırarak adeta enkaz haline getirdiler. Çünkü insanlar ancak bu şeriatın gölgesi altında yaşayabilirler. Çünkü insanı Allah yaratmıştır. En güzel sevk ve idareyi de ancak O yapar.

İnsanlar şeriat mihveri etrafında dolanmak mecburiyetindedirler. İnsanlar şeriat mihveri ve çarkı çevrilmeden yaşarlarsa, işte günümüzde görülen manzara ortaya çıkar. Fakat bu ülkelerde yaşayan beyinsiz idareciler ne yaptılar? Şeriat mihverini kaldırıp ortaya başka

mihverler koydular. İnsanların maneviyatını yıktılar. Ve onları bugünkü hale getirdiler.

Tekrar konumuza dönelim. Âyet-i kerime iki sınıf insanı karşı karşıya getirmektedir:

Mü'minler ve Münafıklar

Münafıklar vicdanen, ruhen, ceseden, ahlaken ve toplumsal olarak yıkılmış bir sınıftır. Diğer bir sınıf ise net, şeffaf, tertemiz, berrak, sessizce yapan, gürültüsüz çalışan, toplumda insanlara örnek olan, fert, aile ve kitlelere numune olan mü'minler sınıfıdır. Birinci sınıf Allah'ı unuttukları için Allah da onları unutmuştur. Onlar fasıklardır.

Onları münafıklığa sürükleyen şey fasık olmalarıdır. Fasıklık; Allah'ın itaatinden çıkmaktır. Allah'ın itaatinden çıkmak ise, basit görülen şehvetlere tâbi olmakla başlar. Şehvetleri doyurmanın ise sonu yoktur. Çünkü şehvanî arzular tuzlu deniz

gibidir. Susuzluğunu gidermek için deniz suyundan içen kimsenin susuzluğu hiçbir zaman gitmez. Her içişinde susuzluğu bir o kadar daha artar. Şehvetlerin ateşini serbest bırakan, heva ve heveslerini galeyana getiren bu kimseler şehvetlerini ve nevalarını doyurmaya kalkıştıklarında bunların şehvet alevleri daha da artar, cinsel arzulan daha da kabarır, nefisleri şımarır, büyüklük duygulan yükselir, böylece manevi ateşler içinde kıvranıp dururlar. İnsanın beşeri ihtiyaçlarım ve fıtratından gelen tabiî içgüdülerini yüce Mevla temiz yollarla doyurmayı emretmiştir. Bunları doyuracak temiz yiyecek ve içecekler yaratmış, cinsel arzularını helâlinden evlenerek gidermesini emretmiştir. Şayet bizler Allah'ın bu beşerî ihtiyaçlarımızı giderme yollarını bırakır da şehvanî arzularımızı tamamen serbest bırakacak olursak bunların ateşine tutuşuruz, artık kendimizi bundan hiçbir şekilde

kurtaramayız. Şehvanî arzulara tutuşan insan kudurmuş köpeğe benzer. Önüne rast geleni ısırır ve salyaları ile zehirini ona aktarır. Haklı haksız, masum, mazlum gözetmez. Evet, yüce Mevla işte bu sebeple münafıklar hakkında şöyle buyurmuştur: **"Allah münafık kadınlara ve kâfirlere cehennem ateşini vaad etmiştir."** Vakıa münafıklar daha dünyada iken şehvanî arzularının ateşine tutuşmuşlardır. Elbetteki ahiret ateşi daha dehşetlidir. Bu ateş onlar için yeterlidir. Allah onlara lanet etmiştir ve onlar cehennemde ebedî olarak kalacaklardır.

Bilindiği üzere cehennemlikler azabın dehşetinden dolayı bir gün olsun ondan uzaklaşmak isteyecekler, fakat onlara cehennemden uzaklaşmaya izin verilmeyecektir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... Ateştekiler, cehennemin bekçilerine derler ki: Rabbinize dua edin de bizden bir gün (dahi olsa) azabı hafifletsin." (Mü'min, 49)

Cehennemdekilerin bu isteğine cevap gelir ve onlara:

"Derler ki: "Size peygamberleriniz apaçık deliller getirmemişler miydi?" (Onlar:) "Evet, getirmişlerdi" derler. Bunun üzerine bekçiler de derler ki: "O halde şimdi siz dua edin." Ancak kâfirlerin duası boşunadır." (Mü'min, 50)

Başka bir âyet-i kerimede şöyle Duyurulmaktadır: "(Cehennemdekiler kurtuluştan ümit kesince Cehennem bekçisine şöyle) seslenirler: **"Ey Malik! Rabbin, bize (yok olmamız için) hükmetsin"..."** (Zuhruf, 77) Cehennemlikler altı defa yalvarırlar. Rahatlama için bir çare isterler. Her defasında onlara bir cevap

gelir: **"Bu azaptan daha dehşetli bir azaba uğratılacaksınız"** şeklinde olur. Nitekim bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor:

"(Cehennemlikler) diyecekler ki: "Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa da dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ettik. Buna göre, buradan bir çıkış yolu var mı ?" (Onlara şu cevap verilecektir:) "Bu (azabın) sebebi şudur: (Dünyada iken) sadece Allah'a iman etmeye çağırıldığınız zaman inkâr ediyordunuz. Buna karşılık O'na şirk koşulsa o şekli ile iman ediyordunuz," (Mü'min, 11–12) Diğer bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır: **"O suçlular (cehennem zebanilerine): "Ey Malik! Rabbin canımızı alsın" diye bağırırlar. Malik de: "Siz bu azapta bekletileceksiniz" der.** (Zuhruf, 77)

Ameş diyor ki: **"Cehennemliklerin bu isteklerine cehennemin zebanisi olan Malik tarafından bin yıl sonra cevap verilecektir."**

Başka âyet-i kerimelerde ise şöyle buyrulmaktadır:

"İnkâr edenlere cehennem ateşi vardır. Onlara, ne ölüp de kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir, ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri işte Biz böyle cezalandırırız. Cehennemlikler orada bütün güçleri ile şöyle bağırırlar: "Rabbimiz bizi çıkar da dünyada iken yapmış olduklarımızdan başka salih ameller işleyelim..." (Fatır, 36–37)

Cehennemdekilerin bu yakarışlarına bin yıl sonra şöyle cevap verilir;

"... Biz, size öğüt alacak kimsenin öğüt alabileceği kadar ömür vermemiş miydik? Size uyarıcı gelmemiş miydi? Şimdi o azabı tadın. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." (Fatır, 37) Ayet-i kerime mealen şunu ifade etmektedir: Biz, sizleri dünya hayatında 40 yıl, 60 yıl vb. müddetlerde yaşatmamış

mıydık? Bu süreler tevbe etmeniz için yeteri kadar müddet olmamış mıydı? Artık sizin ortaya koyacağınız bir özür kaldı mı? Ayrıca size peygamber geldiği gibi, saçınıza ak düşmesi gibi uyarıcılar da geldiler. O halde bu azabı tadın. Çünkü zalimlere hiçbir yardımcı yoktur.

Diğer âyet-i kerimelerde ise cehennemliklerin sızlanmaları ve kendilerine verilen cevaplar şu şekilde ifade edilmektedir. Cehennemlikler derler ki:

"Ey Rabbimiz! Bize kötülüğümüz galip geldi. Biz sapık bir kavim olduk. Rabbimiz, bizi buradan çıkar. Eğer tekrar inkâra dönersek gerçekten zalimler oluruz." (Mü'minûn, 106–107) Onlara şu cevap verilir:

"Yeter, kesin. Benimle konuşmayın." (Mü'minûn, 108) Evet, cehennemliklere en son cevap bu olacaktır. Susun, fazla konuşmayın, çünkü sizlerin konuşmaya

herhangi bir hakkınız yoktur. Bundan sonra gelen ayetler de onların niçin bu şekilde azarlandıklarını beyan ederek şunları ifade etmektedirler:

"Çünkü kullarımdan bir zümre vardı. Onlar "Rabbimiz, biz iman ettik. Bizi bağışla. Bize merhamet et. Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın" diyorlardı. Siz ise onları alaya aldınız. O kadar ki bu davranışınız Ben'i (Rabbinizi) dahi anlamayı unutturdu. Siz hep onlara gülüyordunuz. Bugün de Ben onları sabırlarının karşılığı olarak kurtuluşa ermekle mükâfatlandırdım." (Mü'minûn, 108–111)

Nereye kaçabilecekler ki? Onların önünde bir cennet bir de cehennem vardır. Kardeşim! Çalış, ahirete amel işle, dünya hayatı nasıl geçtiğini bilmediğin kısa bir ömür ve sayılı günlerdir. Aziz ve celil olan Allah sana ikram etmiş, seni göğün rahmet kapılarının üzerine açıldığı ve cennetin

yollarının gösterildiği hayırlı topraklara, cihad yapılan topraklara getirmiş. Seninle cennet arasında samimi bir şekilde tevbe edip isabet eden bir kurşuna hedef olmaktan başka bir şey yok. Sen ölümünden sonra iki şeyden birine gireceksin. Cennete veya cehenneme. Artık ondan sonra ölüm yok. Girdiğin yerde devamlı kalacaksın. Bu hususta Peygamber Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar: **"Kıyamet gününde ölüm beyaz renkli güzel bir koç şeklinde getirilecek ve o cennetle cehennem arasında boğazlanacak. Orada şöyle seslenilecektir: Ey cennetlikler! Artık ebedî bir yaşam var. Ölüm yok. Ey cehennemlikler! Artık ebedî kalmak var, ölüm yok."** (Buhari, Tefsir Sureti Meryem, bab: 19; Müslim, Cennet, bab: 40; Tirnıizi, Tefsir Sureti Meryem, bab: 25.)

Değerli kardeşim! Sen dünyada ne kadar yaşıyorsun? Altmış sene, yetmiş sene,

bilemedin yüz sene. Hiç değer mi? Bu kadar kısa bir sürede Allah'ın yasaklarını çiğne de ahiretteki ebedî hayatını mahv u perişan eyle. Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: **"Dilediğin şekilde yaşa. Eninde sonunda mutlaka öleceksin. Dilediğini işle, yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceksin. Dilediğini sev, bir gün ondan mutlaka ayrılacaksın."**

Değerli kardeşlerim! Ne kadar yaşıyorsun ve de nasıl yaşıyorsun? Bari bu kısa hayatın mutlu geçmiş olsa. O da yok. Çünkü mutlu bir hayat geçirmek için aziz ve celil olan Allah'ın çizmiş olduğu yoldan gitmek gerekir. Bu yolu terk eden ne kadar imkânlara sahip olursa olsun çilekeş, sefil ve çetin bir hayat geçirir. Dünyaya veda eder, sonunda da cehennemi boylar. O ise kötü bir karargâhtır, başka karargâhlara benzemez. Bizden önceki ümmetler daha da uzun hayat sürmüşlerdir. Bugün onlardan

herhangi biri yaşıyor mu? Hayatını sürdürüyor mu? Gelmiş, geçmiş tarihe karışmış. Geçmiş ümmetlerin daha uzun hayat sürdüklerine dair yüce Mevlâ ayetlerinde şöyle buyuruyor:

"Ey münafıklar. Siz de sizden öncekiler gibisiniz. Fakat onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları da daha çok idi. Dünyada nasiplerini almışlardı. Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi siz de daldınız. İşte onlar dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir, hüsranda olanlar da bunlardır." (Tevbe, 69)

Diğer bir ayette ise şöyle buyruluyor:

"Nuh'u kendi kavmine (peygamber olarak) göndermiştik. Nuh, onların içinde 950 yıl kalmıştı. Sonunda onlar zalimliklerini

sürdürürken tufan onları yakalayıverdi." (Ankebut, 14)

Görüldüğü gibi âyetin ifadesi ile 950 sene. Bu ne ömür, ne mücadele! Fakat dünya fani, sonunda ölüm var... Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: **"Şayet dünya Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değer taşımış olsa idi dünyada kâfire bir yudum su dahi vermezdi."** (Tirmizi, Kitap Zühd, bab: 13)

Elbette ki Allah katında dünyanın az dahi olsa bir değeri bulunsaydı onu kâfirlere verir miydi ve salih olan fakir kullarını o dünyanın bazı nimetlerinden mahrum eder miydi? Şayet dünyanın Allah katında sivrisinek kanadı kadar değeri olsaydı Hafız Esed gibi bir tağutun cumhurbaşkanı olmasına imkân verir miydi? Fakat dünya bana göre ancak bir leş gibidir. Evet bir leş. Çevreye atılmış bir leş... Artık onu herhangi bir köpeğin yemesi bizim için önemli midir?

Ondan şu köpek az yedi, bu köpek çok yedi diye bir telaşımız olur mu? Bir atasözünde: **"Dünya bir leştir, ona tamah edenler de adeta köpekler gibidir"** denir. Bu hususta İmam Şafii şu şiiri söylemiştir:

Dünya ancak hor, kokuşmuş bir leştir.

Üzerine köpekler üşüşmüş onu kapışmaktadır

Eğer ondan sakınırsan ehl-i dünya olanlara

Zehir gibi olursun,

Yok, eğer ona yapışırsan onun köpekleri seninle boğuşur.

Bir gün Allah Rasulü (sav) ölmüş, kulaksız bir oğlağın yanından geçti. Rasulullah'ın çevresinde sahabeler bulunuyordu. Rasulullah onlara:

"Hanginiz bunu bir dirheme almak ister?" diye sordu. Onlar da: **"Allah'a yemin**

olsun ki bu sağ olsa bunu bir dirheme satın almayız. Ölmüş iken nasıl alalım?" dediler. Rasulullah da onlara: **"Allah katında dünyanın değeri size göre bu oğlağın değerinden daha azdır"** buyurmuştur (Müslim, Kitab Zühd, bab: 2; Ebu Davud, Kitab Taharet, bab: 73; Müsned İmam Ahmed, c. III, sh. 365)

Yüce Mevlâ dünya hayatını bizlere şöyle tasvir ediyor: **"Dünya hayatı ancak gökten indirdiğimiz şu suya benzer. O su insan ve hayvanların yediği birbirine girmiş yeryüzü bitkilerinin meydana gelmesine sebep olur. Yeryüzü linetlerini alıp o bitkilerle süslendiği zaman yeryüzü halkı da bütün bunlara kadir olduklarını zannettikleri bir sırada gece veya gündüz emrimiz gelir de orasını bir gün önce hiç yokmuş gibi kökünden biçilmiş bir halt getiririz, işte Biz ayetleri düşünen bir topluluk için böyle açıklarız."** (Yunus, 24)

Evet, dünyada çeşitli bitkiler yetişir, onları insanlar ve diğer canlılar yerler. Fakat neticesi ne olur, nereye gider? Çöplere gider. Öyle bir hâl alır ki, insanlar ona yaklaşmak dahi istemezler. Allah rahmet eylesin, geçmişteki selef-i salihîn dünyayı insanlara iyice tanıtmak için şöyle yaparlarmış: Çarşıda pazarda insanlara: "Gelin, gelin, sizlere dünyanızı gösterelim" diye seslenirlermiş. Peşine takılan bir kısım insanları alıp çöplüklere götürüp orayı gösterirlermiş: **"Bakın balınıza, tavuğunuza, etinize, sütünüze ne hale gelmiş?"** derlerdi. Malumdur ki hemen hemen her yıl kanalizasyonlar değiştirilmektedir. Biliyor musunuz bu nedendir? Çokça yüklü olmalarından. Bu da insanların nimetleri çok tükettiklerini gösteriyor. Dünya zevkine oldukça daldıklarını ortaya koyuyor. Nitekim biraz önce geçen ayette: **"Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları**

gibi nasibinizi alıp faydalandınız" (Tevbe, 69) buyrulmuştu. Evet, her gün et yiyorsun, pirinç pilavı yiyorsun, fındık, fıstık yiyebiliyorsun. Tatlılar, süt ürünleri tüketiyorsun. Bir de bunların üzerine pepsi kola içiyorsun. Meyveler türlü türlü, yemekten sonra gelen tatlılar çeşit çeşit, fakat neticede geçmiş insanların daldıkları zevk u sefaya sen de dalıyorsun. İşte hepsi bu kadar. Ayet-i kerimede bu nimetleri tüketme dalma fiili ile ifade ediliyor. Bu fiil ise Arapça da özellikle mikrobik şeylere dalmayı ifade eder. Ayet-i kerime heva ve hevesine uyan ve bütün hayvani arzularını doyurmadan geri durmayanları adeta mikropların içine dalanlar olarak tasvir ediyor. Bu gibi insanlar için başka bir âyet-i kerimede ise şöyle buyruluyor:

"Ey Peygamber! Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler. Boş ümitleri

onları oyalayıp dursun, onlar yakında ne olduğunu bileceklerdir." (Hicr, 3)

Konumuza dönelim. 69. ayetin sonunda: **"İşte bunlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir"** buyrulmaktadır. Ayet-i kerimede geçen ve boşa gitme diye tercüme edilen "habitat" fiilinin asıl lügat manası bir hayvanın çok miktarda yeşillik yeyip patlamasıdır. Bazı hayvanlar da çokça yerler ve gazdan patlarlar. İşte dünya zevklerine dalan insanlar bu gibi hayvanlara benzetilmektedirler. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede ise geçmiş ümmetlerin haline değinilerek şöyle buyruluyor:

"Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat

onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi." (Tevbe, 70)

Nuh (as)ın kavminin Kuzey Irak tarafında yaşadığı tahmin edilmektedir. Çünkü âyet-i kerimede Nuh'un gemisinin Cudi dağı üzerinde karar kıldığı zikredilmiştir. Cudi dağı ise Irak'ın kuzey tarafındadır. Âyette zikredilen Ad kavmi ise Güney Yemen'deki Hadramut şehri çevresinde yaşadıkları tahmin edilmektedir. Bunların nasıl helak oldukları şu âyet-i kerimede zikredilmiştir:

"Azabın bir bulut halinde vadilerine doğru gelişini görünce de demişlerdi ki: "Bu bize yağmur getiren bir buluttur." Hayır, o acele gelmesini istediğiniz bir şey. içinde acı azap bulunan bir rüzgârdır." (Ahkaf, 24)

Ad kavmi, Yemen Halk Demokratik Cumhuriyeti adı verilen Güney Yemen'de yaşamıştır. Bu kavim bugünkü Yemen lideri

Salim Rebi yolu ile adeta tekrar dirilmiş ve geri gelmiştir. (Bu zat Yemen'in komünist yöneticisi idi).

Abdülfettah İsmail ölünce dünya ve ahirette amelleri boşa giden diğer bazı diktatörler onun hakkında basında şu yazıları yazmışlardı: **"Biz Abdülfettah'a ağıtlar yakmayacağız, çünkü ilâhlara ağıt yakılmaz."** Bu tağutlar komünist Baas Partisi'ni kuran Hıristiyan Michel Aflek için de o Irak'a gittiğinde orada Baas Partisi'ne devrim yaptırdığından hakkında **"İlâh döndü"** şeklinde gazetelerde yazılar yazmışlardı. Hatta şairleri Michel'i kastederek: **"Ey Tanrım, Ey Mabudum!"** demişti. Bütün bunlardan sonra Baasçılar **"Biz Müslüman'ız"** diyorlar. Bilakis onlar dinden çıkan kâfirlerdir. Ne kestikleri yenir, ne de hanımları ile evlenilir. Onlar ölünce yıkanmazlar, defnedilmezler, sağ iken onlara selâm verilmez, öldüklerinde de

Müslümanların kabrine konulmazlar. Bizler bir zaman, dinî bilgileri olan âlimlerle oturup bu meseleyi konuştuk ve hepimizin ortak kanaati işle bu olmuştu.

Ayette geçen Salih (as)'ın kavmi ise Tebuk civarında yaşamışlardır. Allah Rasulü (sav) Tebük gazvesine giderken oradan geçmiş ve sahabelerine oradan hiçbir şey yememelerini ve içmemelerini emretmiştir. Hâlâ orada devenin sütünü sağdıkları havuz, su içtiği kuyu ve yer bulunmaktadır. Salih (as)'in kavmine bir imtihan olarak gönderilen deveyi öldüren kişi insanların en şerlisi olan Kudar bin Salif isimli biridir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"İnsanların en şerlisi iki kimsedir. Bunlardan birincisi Salih (as)'in devesini öldüren kızıl kişidir. Diğeri de ey Ali, senin şurana kılıcı vuracak olan ve şuranı kesecek olan kişidir."** (Yani Abdurrahman bin Mülcem'dir)

Semud kavmi ise şu ayetlerde sıfatları belirtilen insanlardır:

"Semud, şiddetli bir sarsıntı ile helak edildi. Ad ise son derece acımasız uğultulu bir fırtına ile yok edildi. Allah, o fırtınayı onlara hiç kesilmeksizin yedi gece sekiz gün musallat etti..." (Hakka, 5–7)

Semud kavmi şiddetli bir sarsıntı, Ad kavmi ise uğultulu bir fırtına ile yok edilmiştir. İbrahim kavminde ise, yüce Allah Nemrut'a bir sivrisineği musallat etti. Nemrut bu sineğin yüzünden hiç rahat edemiyordu. Ancak Hz. İbrahim ayakkabısı ile onun kafasına vurunca rahatlıyordu. Velhasıl bu adam beyninden kanser olmuş gibiydi. Âyet-i kerimede geçen İbrahim kavmi Nemrut ve ona uyanlardır. Yine âyette zikredilen Medyen halkı ise Şuayb (as)'in kavmidir. Bunlar Ürdün'ün güneyindeki Maan ve çevresinde yaşamışlardır. Yine âyet-i kerimede zikredilen ve alt üst edildikleri

beyan edilen ülkeden maksat ise Hz. Lut'un ülkesidir, yani Sodom ve Gomore diye adlandırılan yerdir. Bugün orası Lut gölü, başka bir ismi ile Ölü Deniz'dir. Burada hiçbir canlı yaşamadığından ve tuz oranı % 20'ye ulaştığından Ölü Deniz ismi verilmiştir. Öyle ki oraya gelip yıkananların derileri bembeyaz olur. Mutlaka normal su ile yıkanmaları gerekir. Yoksa vücutlarını yakar. Bu bölge dünyanın en alçak bölgesidir. Deniz yüzeyinden 394 metre aşağıdadır. Buranın yaratılışı ne kadar ters ise burada yaşayan insanların ahlâkı da bu kadar ters olmuştur. Kadınları bırakıp erkeklere yaklaşma hayâsızlığını ilk kez bunlar icad etmişlerdir. Cibril (as) burayı yere batırmak istediğinde kanatlarından birini Sodom ve Gomore'nin altına takmış, o kadar yukarı kaldırmıştır ki gök sakinleri buraya ait köpeklerin havlamalarını işitmişlerdir. Sonra onu denizin içine ters çevirmiştir. Bugün dahi denizin

içinde Sodom ve Gomore'nin kalıntılarına rastlanmaktadır. Günümüzde de AİDS hastalığı bu tür cinsî sapıklarda görülmektedir.

İşte bu gibi insanlara yüce Mevlâ'nın peygamberleri gelip uyarmışlar, fakat onlar bu uyarılardan öğüt almamışlar, böylece Allah onlara zulmetmemiş, onlar bizzat kendilerine zulmetmişlerdir.

Bundan sonra gelen âyet-i kerimede kâfirlerin safhasına ters bir safha olarak müminlerin safhası, sıfatları zikrediliyor. Müminlerin safhası ise bambaşka... Onlar huzur içinde sükunetle hareket eden, velvele koparmadan iş yapan, iyiliği emredip, kötülüğe engel olan, Rablerine kulluklarını yapıp insanlara mallarındaki haklarını veren insanlar. Evet münafık bir topluluğun simge ve alâmeti yöneticilere yağcılık yapmak ve maddiyat peşinde koşuşmaktır. Mümin bir topluluğun simge ve

alâmeti ise yöneticilere karşı net, hakkı haykırma ve maddiyata boyun eğmemektir. Münafık bir topluluk insanların kanını sömürme, ırz ve mallarını yağma etme pahasına da olsa kötülüğü emreder, iyiliğe engel olurlar. Mümin bir topluluk ise insanların canlarını, mallarını ve namuslarını himaye için kötülüklere engel olurlar, iyiliği tebliğ ederler.

Kardeşler! İyiliği emretme ve kötülüğe mani olma ilk önce yöneticilere yapılsın veya sadece onlara yapılsın diye bir şart yoktur. Ancak onlara yapıldığı takdirde en yücesi yapılmış olur. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Cihadın en üstünü zalim idareci karşısında hakkı haykırmaktır"**(Ebû Dâvûd, Kil. Melâhim, bab: 17; Tirmizi, Kit. Filen, bab: 13; Nesei, Kit. Beyah, bab: 37; İbn Mâce, Kit. Fiten, bab: 30) Diğer bir hadis-i şerifinde: **"Şehidlerin efendisi Hamza ve bir de zalim**

bir idareciye hakkı söylediği için öldürülen kimsedir" buyurmuşlardır.

Çünkü burada mal ve evlat tehlikesi, zindan tehlikesi, öldürülme tehlikesi, rızktan olma tehlikesi, görevinden atılma tehlikesi, maaşının artırılmaması tehlikesi, ikramiyelerinin durdurulma tehlikesi gibi çeşitli riskler var. Biliyor musunuz maaşların artırılması ve ikramiye meseleleri toplumda nice prensipleri ve ahlâk kurallarını alıp götürmüş, birçok kurumları yöneten bürokratların ayaklarını kaydırmıştır?

İyiliği emredip kötülüğü yasaklamak gerçekten büyük bir zarurettir. Hatta kötülüğü işleyenlerin kendi aralarında dahi birbirlerini kötülüğe karşı uyarmaları gerekir.

Bu hususta âlimler şunları söylemişlerdir: Birbirleri ile kadeh tokuşturan insanların dahi birbirlerini bu kötülükten alıkoymaları gerekir. Öyle ki içki içen kendisi ile beraber

içki içeni uyarmalı, bunu yapmamaları gerektiğini söylemelidir. Ta ki iki günahı birden işlememiş olsun. Hem Allah'ın haram kıldığı içkiyi içip hem de kötülüğe karşı çıkmama suçunu işlememiş olsun. Tabii ki insanlar iyiliği emreden kişinin emrettiğini yapması halinde onun sözünü dinlerler. Kendisi kötülüğü işlediği halde başkalarına iyiliği yapmalarım emretmesi tutarsızlıktır, boşuna gayrettir. Bu hususta şair şöyle demiştir:

Ey başkasını eğiten kişi!

Kendi nefsin için bir eğitici yok mudur?

Kendi nefsinden başla, azgınlıklarından onu nehyet...

İşte bunu yaptığın zaman hikmet ehli olursun...

Bir huyu yasaklayıp da aynısını sen yapma...

Eğer yasakladığını sen yaparsan,

İşte o zaman büyük ayıbı sen işlemiş olursun...

Bu hususta Allah Teala şöyle buyurmaktadır: **"İnsanlara iyiliği emrediyor da, kendi nefislerinizi unutuyor musunuz? Ve sizler Kitab'ı okuyorsunuz, akletmiyor musunuz?"** (Bakara, 44)

Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker toplumun, yüce Allah'ın lanetinden korunması için bir güvencedir... Nitekim Allah Teala emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapmayan İsrailoğulları'nın lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi. İşlemiş oldukları

bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Abdullah b. Mes'ud (ra) Rasulullah (sav)'in bu hususta şunları buyurduğunu rivayet etmiştir: **"İsrailoğulları bir kısım günahlar işlemeye başlayınca, âlimleri onları bu işlerden men ettiler. Ancak onlar dinlemediler, vazgeçmediler. Zamanla âlimler de onlarla yeyip içmeye başladılar. Allah da bunun üzerine onları birbirine düşürdü ve onları Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın dili ile lanetledi."** Rasulullah sözlerine devamla şu âyet-i kerimeyi okudu: **"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi, işlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi."** (Maide, 78–79)

Daha sonra ayakta bulunan Rasulullah (sav) oturarak sözünü şöylece tamamladı: **"Hayır, nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin olsun ki, ya iyiliği emredip kötülüğe mani olur, zalime el çektirir ve onu hakka boyun eğdirip, haktan ayrılmaz hale getirirsiniz yahut da Allah sizleri birbirinize düşürür ve İsrailoğullarını lanete uğrattığı gibi sizi de lanetine uğratır."** (Ebu Davud, Melâhim, 17 Hadis no: 4336; Tirmizî, Tefsir, Sureti Maide Hadis no: 3050; İbn Mace, Filen, 20; hadis no: 4006) Görüldüğü gibi iyiliği emredip, kötülüğe mani olmak bütün toplumu Allah'ın lanetinden korumak için bir vasıtadır. Allah'ın lanetinin manası insanın Allah'ın rahmetinden kovulmasıdır. Burada insanın hatırına şu soru gelebilir: Bir takım insanlar sapmışsa niçin öbür insanlar sapanları uyarıp bu hallerinden alıkoymaya çalışacaklardır? Sadece onlardan uzak durmaları yeterli değil midir? Bu sorunun

cevabı İsrailoğulları'nın bizzat yaşadıkları hadiselerden anlaşılmaktadır. Çünkü onlardan bir kısmı Cumartesi avlanma yasağım ihlâl etmişler, diğerleri ise bundan kaçınmışlardır. Kaçınanlardan bir grup yasağı ihlal edenlere bundan vazgeçmelerini söylerken diğer bir grup tarafsız kalmış ve şu âyette zikredilen soruyu sormuşlar, kendilerine yine âyette zikredilen cevap verilmiştir: **"İçlerinden bir topluluk: "Allah'ın kendilerini helak edeceği yahut şiddetli bir azap ile azaplandıracağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" demişti de öğüt verenler: "Rabbimize mazeret olmak üzere, bir de sakınsınlar diye öğüt verdik" demişlerdi."** (Araf, 164)

İsrailoğulları'nın başından geçen bu hadise bugün İlat diye adlandırılan ve eski adı Eyle olan kasaba halkının yaşadığı bir olaydır. İlat Kızıldeniz'de bir körfezdir. Bu körfezden Ürdün, İsrail ve Mısır

faydalanmaktadır. Eskiden bu beldede yahudiler yaşıyorlardı. Allah Teala onlara Cumartesi günü avlanmayı yasaklamıştı. Fakat onlar Allah'a karşı tuzaklara başvurdular. Öyle ki Cuma günleri akşamleyin geliyorlar, karada bir havuz yapıyorlar, denizden oraya doğru kanallar açıyorlardı. Cumartesi günü olunca balıklar su ile birlikte akın edip o göllere geliyorlardı. Sular çekilince Cumartesi günleri bu balıklar orada kalıyorlar, onlar balıkları Cumartesi günleri toplamıyor, Pazar günleri topluyorlardı. Böylece Allah'ın dinine karşı hile ve desiseler kuruyorlardı. İşte İsrailoğulları'nın hakiki iman edenlerinden bir grup bunlara bu davranışlarının haram olduğunu hatırlatıyor ve onları bundan vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kısım insanlar ise bunlara tebliğde bulunan insanlara: **"Sizin neyinize lâzım, bunlardan size ne? Şayet bunlar günah işleyerek**

Allah'ın azabına uğrayacaklar ise bırakın uğrasınlar" diyorlardı. Onlar da: **"Bizim bu tebliğlerimiz Rabbimiz katında bizim için bir mazeret olur"** cevabını veriyorlardı. Gerçekten hakkı tebliğ eden müminler tebliğlerinin faydalarını gördüler. Çünkü şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi Allah'ın azabı gelince yalnız haramı işleyenleri engellemeye çalışanlar azaptan kurtulmuşlardı. Azap hem Cumartesi avlanma yasağını işleyenleri, hem de onlara karşı tavır almayanları kuşatmıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor: "

"Kendilerine yapılan öğütleri unutunca biz (sadece) kötülükten men edenleri kurtardık ve zalimleri, Allah'a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık." (Araf, 165)

Görüldüğü gibi iyiliği emredip kötülüğe mani olmak gözümüzde ne kadar küçük görülürse görülsün büyük bir faydası vardır.

Bunun faydası da âyette belirtildiği gibi Allah'a karşı mazur olmak, bir de uyarılanların yaptıklarından vazgeçebilmelerini sağlamaktır.

Hz. Ömer (ra), hançerlendiğinde evine götürüldü. Son anlarını yaşıyordu... Yanına Ensardan bir genç geldi ve güzel sözler sarfetti. Sonra geri çıktı. Hz. Ömer (ra), gencin elbisesinin uzun olduğunu gördü ve ölüm sarhoşluğu içerisinde o gence:

"Ey Genç! Elbiseni kısalt, şüphesiz elbiseni kısaltman onu daha temiz tutar ve Rabbini daha fazla razı eder" dedi.

Son anında dahi Hz. Ömer (ra) emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri unutmamıştı. Velev ki bu bir elbisenin kısaltılması ile ilgili olsun.

Rasulullah (sav) zamanında ona hizmet eden yahudi bir genç vardı. Allah Rasulü bir gün o gencin hastalandığım öğrendi ve

genci ziyarete gitti. Gittiğinde genç can çekişiyordu. Peygamber efendimiz ona bakarak:

"Ey Genç! Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" buyurdu. Genç babasına baktı. Babası:

"Ebu'l Kasım'a (Muhammed)'e itaat et" dedi. Bunun üzerine genç: **"Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah"** dedi ve öldü. Daha sona Allah Rasulü (sav): **"Benim vasıtamla bunu ateşten kurtaran Allah'a hamd olsun"** buyurdu.

İyiliği emredip fenalığı ve kötülüğü nehy etmek ne olursa olsun küçümsenmemelidir. İşte bu sebeple kendilerine **"Allah'ın helak edebileceği veya dehşetli bir azaba uğratacağı bir topluluğa niçin vaaz nasihatta bulunuyorsunuz?"** diyen İsrailoğulları'nın

sorumsuzca davranan fırkasına iman edenler şu cevabı vermişlerdir: **"Biz Rabbimiz katında bir mazeret olsun diye, bir de belki onlar öğüt alır, Allah'tan korkarlar diye öğütte bulunuyoruz"** cevabını vermişlerdir. Âyet-i kerimenin devamında: **"Kendilerine sapılan ikazı unutunca Biz de kötülükten alıkoyanları kurtardık. Zulmedenleri ise yoldan çıkmaları sebebiyle şiddetli bir azap ile yakaladık. Kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmemekte ısrar edince onlara hor ve hakir maymunlar olun, dedik"** (Araf, 165–166) buyrulmaktadır.

İkrime diyor ki: "Bu ayet-i kerimedeki tarafsız kalmaya çalışan ve şöyle diyen grup beni düşündürmüştür: **"... Allah'ın helak edeceği veya şiddetli azaba uğratacağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?"** İbn Abbas'a:

"Allah Teala bu üçüncü gruba ne yaptı" diye sordum. İbn Abbas:

"Yüce Allah'ın "sadece kötülükten men edenleri kurtardık, zalimleri ise işledikleri günahtan dolayı dehşetli bir azap ile yakaladık" dediğini duymadın mı?" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi hakkı söylemeyip susan insan batılı işleyenlerin durumuna düşmüştür. Allah Teala her ikisini de dehşetli bir azap ile yakalamıştır...

İbretli Örnekler

İslâm ümmetinin geçmişinde hakkı haykıran örnek şahsiyetler pek çoktur. Bunlar Allah için öğüt vermek maksadıyla yolların başında durur, çeşitli yerlere gider, tebliğ ederlerdi. Şartlar ne olursa olsun yöneticilere nasihatlerini mutlaka ulaştırırlardı. Bunlara örnek olarak şu olayı

zikretmek mümkündür: Ata bin Ebi Rebah ile Emevi Halifesi Velid bin Abdülmelik hadisesi:

Anlatıldığına göre bir gün Velid bin Abdülmelik muhafızına şöyle der:

"Kapıda bekle ve bir adam geçtiği zaman onu benimle konuşması için yanıma getir." Bunun üzerine Velid bin Abdülmelik'in muhafızı kapıda bir müddet bekler ve o esnada Ata bin Ebi Rebah geçer. Tabii ki Muhafız Ata'yı tanımamaktadır. Çünkü Ata siyah, burnu iri bir zattı. Fakat zamanının efendisi idi. Muhafız ona:

"Ey Şeyh Müminlerin emirinin yanına gir. Çünkü o böyle bir emir vermişti" der. Ata, Velid bin Abdülmelik'in yanına gider. Velid'in yanında Ömer bin Abdülaziz de bulunmaktadır. Ata, Velid'e yaklaşınca:

"Selâmunaleykum ya Velid!" der. Velid muhafızına kızar ve ona:

"Vay haline, ben sana benimle konuşup sohbet edecek bir adamı getirmeni emretmiştim. Sen ise gidip öyle bir adam getirdin ki, o bana Allah'ın benim için razı olduğu ismi bile zikretmeye razı değil. (O bana Selâmunaleykum ey Velid diyor ve bana Selâmunaleykum ey müminlerin emiri Velid bin Abdülmelik demiyor). Bu defa muhafızı Velid'e:

"Bundan başka kimse geçmedi" cevabını verir. Sonra Velid, Ata'ya:

"Otur" der. Ata oturur. Velid'e yönelir, onunla konuşmaya başlar, konuştuğu şeylerden bazıları da şudur:

"Bana eriştiğine göre cehennemde bir vadi varmış, onun adı Hebheb'miş, Allah bu vadiyi zalim olan bütün yöneticiler için hazırlamıştır." Bunun üzerine Velid bayılıp kafası üzerine yere düşer. Ömer bin Abdülaziz de:

"Ey Ata! Sen mü'minlerin emirini öldürdün" der. Ata, Ömer bin Abdülaziz'in kolunu yakalayıp dehşetle sıkar ve ona:

"Ey Ömer! Mesele ciddi bir husustur. Ciddi ol" der ve kalkıp gider. Ömer demiştir ki: **"Bir sene Ata'nın sıktığı yerin acısını hissettim."**

Huteyt ez-Zeyyad ile zalim Haccac arasındaki olay... Huteyt ez-Zeyyad Haccac'ın yanına getirildiğinde Haccac:

"Sen Huteyt misin?" der. O da:

"Evet, istediğini sor. Şüphesiz ben Kâbe'de Hz. İbrahim'in makamı yanında üç şey üzerine Allah'a söz verdim. Bu üç şey şunlardır: Bana bir şey sorulduğunda mutlaka doğru söyleyeceğim, Bir belâya düşürüldüğümde mutlaka sabredeceğim, Sıhhat ve afiyet üzere olursam mutlaka Rabbime şükredeceğim."

Bunun üzerine Haccac:

"Benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Şüphesiz sen yeryüzündeki Allah'ın düşmanlarından birisisin. Haramları işliyor ve ithamlarla insanları öldürüyorsun" cevabını verir. (Huteyt'in kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz? O, on sekiz yaşında kanı kaynayan bir gençtir. Onun damarlarında kazandaki suyun kaynaması gibi iman kaynıyordu ve böyle net konuşuyordu). Yine Haccac ona:

"Sen mü'minlerin emiri Abdülmelik bin Mervan hakkında ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Onun senden daha büyük bir mücrim olduğunu söylerim. Çünkü sen onun yaptığı yanlışlıklardan sadece bir tanesisin" cevabını verir. Haccac:

"Buna işkence yapın" diye emreder. Huteyt'e işkence yapılır. İşkenceden etleri

paramparça olur. Etleri dökülmemesi için kamışları yarıp her tarafına bağlarlar, böylece etlerini paramparça ederler, fakat Huteyt sabreder, ağzından tek bir kelime dahi çıkmaz. Haccac'a denilir ki:

"Bu can vermektedir." Haccac:

"Çıkarın onu, çarşının ortasına atın" der. Huteyt'in arkadaşlarından iki kişi gelir ve ona:

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sorarlar. Huteyt:

"Bir yudum su" diye cevap verir. Arkadaşları ona su getirir. Fakat Huteyt vefat eder.

Evet, on sekiz yaşındaki bu genç böyle hakkı haykırmıştır. Anlıyor musunuz?

İbn Ebi Züeyb ve Halife Ebu Cafer arasında geçen olay... İmam Şafii (ra) anlatıyor: Bana amcam Muhammed bin Ali anlattı. Dedi ki: Ben Emiru'l-Müminîn Ebu

Cafer el-Mansur'un yanındaydım. İbn Ebi Züeyb ve Medine Valisi Hasan bin Ziyad da orada bulunuyordu. Gıfar kabilesinden olan insanlar gelerek Hasan bin Ziyad'ı Cafer el-Mansur'a şikâyet ettiler. Hasan bin Ziyad:

"Ey emiru'l-mü'minin! Onları İbn Ebi Züeyb'e sor" dedi. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyh, Gıfaroğulları hakkında ne dersin?" İbn Ebi Züeyb:

"Şehadet ederim ki, onlar devamlı insanların ırz ve namuslarını ayaklar altına alan, onların gıybetlerini yaparak etlerini yiyen ve onlara çokça eziyet eden kişilerdir" cevabını verir. Bunun üzerine Halife Ebu Cafer:

"İşittiniz mi Gıfaroğulları?" der. Gıfaroğulları da:

"Ey müminlerin emiri! Sen İbn Ebi Züeyb'e bir de Vali Hasan bin Ziyad'ı sor" derler. Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyb! Sen Hasan bin Ziyad hakkında ne diyorsun?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb:

"Ben şehadet ederim ki o insanlara haksız davranır, heva ve hevesine uyar" cevabını verir. Ebu Cafer de:

"Ey Hasan! İbn Ebi Züeyb'in senin hakkında ne söylediğini duydun mu? Bu salih bir pir-i fanidir" der. Bunun üzerine Vali Hasan bin Ziyad:

"Ey müminlerin emiri. Bir de bu zata kendini sor" der. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Peki benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb: **"Ey müminlerin emiri! Beni muaf gör. Şimdi bir şey demeyeyim"** cevabını verir. Ebu Cafer:

"Allah hakkı için söyle" diye ısrar eder. İbn Ebi Züeyb de: **"Beni Allah'a havale ederek hakkında konuşmamı istiyorsun. Sen kendini tanımıyor musun?"** der. Ebu

Cafer yemin ederek: "Mutlaka konuşmalısın" der. Bunun üzerine İbn Ebi Züeyb: **"Ben şehadet ederim ki, sen bu ümmetin malını haksız yere aldın ve onları lâyık olmayanlara verdin. Yine şehadet ederim ki senin kapından çevreye zulüm yayılmaktadır."** Bunun üzerine Halife Ebu Cafer yerinden kalkar, İbn Ebi Züeyb'in yanına varır, elini sırtına koyar ve ona şöyle der:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben bu makamda oturmamış olsaydım Fars ve Rumlar burayı işgal ederlerdi ve senin sırtına sopa yağdırırlardı." Buna karşılık İbn Ebi Züeyb de şu cevabı verir: **"Ey müminlerin emiri! Ebu Bekir ve Ömer de bu makama oturdular. Topladıkları malları haklı olarak toplayıp eşit bir şekilde dağıttılar ve böylece Fars ve Rumlar'ın kellelerini almaya muvaffak oldular. Onları zelil düşürdüler."** Bunun üzerine Ebu Cafer elini

çekti, serbest bıraktı, arkasından da şöyle dedi: **"Allah'a yemin olsun ki, doğru söylediğini bilmesem kelleni alırdım."**

İbn Tavus ve yine Halife Ebu Cafer el-Mansur arasında geçen olay... İmam Malik bin Enes diyor ki: Ebu Cafer el-Mansur bana ve İbn Tavus'a haber göndererek yanma çağırttı. Ebu Cafer'e geldiğimizde yanında celladı elinde yalın kılıçla ayakta durmaktaydı. Kesilen kafaların üzerine düştüğü deri de oraya serilmişti. Ebu Cafer'e selâm verdik sonra oturduk. Ebu Cafer dedi ki:

"Ey İbn Tavus, bana biraz nasihat et." Bunun üzerine İbn Tavus içerisinde zalimleri uyaran ve onları tehdit eden ayetleri okudu. İmam Malik şöyle diyor: **"İbn Tavus bu âyetleri okurken boynu vurulduğunda, kanı üzerime sıçramasın diye elbisemi toplamaya başladım. Fakat durum böyle olmadı."** Ebu Cafer el-Mansur biraz başını

eğip durdu, sonra tekrar başını kaldırıp şöyle dedi:

"Ey İbn Tavus, beni bırak da genel olarak Müslümanların idarelerini üzerine alıp da onlara karşı samimi davranmayanlar hakkındaki hadisleri zikret." İmam Malik diyor ki: "Yine ben İbn Tavus'un kanları elbiseme sıçrar diye elbisemi topladım. Tekrar Mansur kafasını eğip biraz düşündükten sonra kafasını kaldırdı ve İbn Tavus'a:

"Mürekkep hokkasını bana ver" dedi. Ebu Cafer nereye giderse hokkasını yanına götürürdü. İbn Tavus hiç hareket etmedi, herhangi bir cevap da vermedi. Tekrar Ebu Cafer aynı şeyi söyledi, o yine cevap vermedi. Sonra ben dedim ki:

"Ey İbn Tavus! Niçin cevap vermiyorsun?" O da dedi ki:

"Ben onun mürekkeple herhangi bir günah işlemeyi yazacağından ve buna benim de ortak olacağımdan korkuyorum. Onun için vermiyorum." Tekrar Ebu Cafer el-Mansur başını yere eğdi ve şöyle dedi:

"Kalkın ikiniz de buradan gidin." İbn Tavus ise ona şu cevabı verdi:

"Biz senden ancak bunu bekliyorduk." İmam Malik diyor ki: **"Oradan ayrılıp gittik. İşte o günden beri ben İbn Tavus'un üstünlüğünü hiç unutmadım."**

Tekrar âyet-i kerimelerin tefsirine dönersek yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar." Mümin kelimesinin manası malumdur. Mümin, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayır ve şerri ile birlikte kadere iman eden kimsedir. Yüce Allah bu âyet-i kerimede iki sınıfı

karşılaştırıyor demiştik. Münafıklar sınıfının karşısında, birbirlerinin velileri olan bir sınıf vardır. Veli; yardım eden demektir, veli; seven demektir, sevilen demektir, veli; bütün sorumluluğu üzerine alan demektir. Bu itibarla velayet, yardımı ve muhabbeti içerir. Bu nedenle bir mü'minin kardeşine yardım edip onu sevmesi üzerine farzdır. **İbn Teymiye'nin dediği gibi İslâm kardeşliği bağı, kardeşine yardım etmeyi, onu sahipsiz bırakmamayı, kusurlarını örtmeyi, ihtiyaçlarında kendisine yardımcı olmayı gerektirir.** Velev ki bu kardeş senin grubuna, senin bulunduğun cemaate mensup bulunmasın. Çünkü aranızda kardeşlik bağı mevcuttur. Seninle mümin kardeşin arasında İslâm bağı olduktan sonra artık yardımlaşmak için özel bir sözleşme yapılması şart değildir. Böyle bir anlaşma olsa da olmasa da sen mümin kardeşine yardım etmek mecburiyetindesin. Çünkü

yüce Mevla: **"Müminler birbirlerinin dostlarıdır"** buyurmuştur.

Şimdi bizler ile Afgan halkı arasında İslâm kardeşliği bağı bulunmaktadır. Bu bağ bulunduğu sürece bizim onlara yardım etmemiz, onları sevmemiz, onların kusurlarını örtmemiz ve onları sahipsiz bırakmamamız gerekir. Bunu yapmak bizlere namaz, oruç ve diğer farzlar gibi farzdır. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Müslüman müslümanın kardeşidir, onu düşmanına teslim etmez, onu zor durumda sahipsiz bırakmaz. Ona haksızlık yapmaz. Kişinin müslüman bir kardeşini küçümsemesi günah olarak kendisine yeter. Her müslümanın diğer müslümana kanı, ırzı ve malı haramdır. Bir Müslüman diğer kardeşi için ancak hayırlı bir tahminde bulunma hakkına sahiptir."**

Yeryüzündeki bütün Müslümanların Afgan halkına yardım etmeleri, onları sahipsiz bırakmamaları, onların yanında olmaları gerekir. Çünkü İslâmî kardeşlik bunu gerektirmektedir. Bizlerden herhangi birimizin çocuğu ağır bir hastalığa yakalanınca gezmediğimiz hastahane kalmıyor. Hatta bütün mallarımız bitinceye kadar dünyadaki bütün hastahanelere başvuruyoruz. Afganlılar da bizim kardeşlerimiz ve çocuklarımızdır. Başlarına gelen felâket vahimdir. Onlara da kendi çocuklarımız gibi yardım etmeliyiz. Bu hususta üstad Mevdudi diyor ki: **"Tek bir oğlunuzun olduğunu ve bunun da ağır bir hastalığa yakalandığını düşünün. Hiç onu kendi haline bırakıp da gezintiye çıkabilir misiniz? Onu komşunuza emanet edebilir misiniz? Komşunuza: "Benim hiç vaktim yok, sen bir doktor araştır, benim yaz tatili için Amerika'yı veya İngiltere'yi ya da İsviçre'yi**

ziyaret etmem gerekir" diyebilir misiniz? Bu çocuktan ayrılmanız kesinlikle mümkün olmaz. Evet, hangisi? Allah'ın dini mi, yoksa senin oğlun mu daha değerlidir? Hangisi daha pahalıdır? Şu anda Allah'ın dini zor durumdadır, sen ise Allah'ın dinini kendi haline terk edip kendi vaktinle uğraşmaktasın. Oğlun şiddetli hastalığa yakalanmış sen, paranı arabalara, apartmanlara harcamakta, oğlunun iyileşmesi için bir kuruş dahi sarf etmemektesin. Oğlunun iyileşmesi için ilaç almamaktasın, ona doktor getirmemektesin. Peki bir insanın tek oğlu için böyle davranması mümkün müdür? Hayır, mümkün değildir. İşte yüce Allah'ın dini de aynı şekildedir!"

Şu anda Afganistan'da sıkıntılı bir dönem yaşanmaktadır. Ölüm kalım savaşı verilmektedir. Yeryüzünden Allah'ın dininin silinmesi istenmektedir. Sen yardım etsen de

etmesen de, Yüce Allah'ın dini zafere ulaşacaktır. Fakat sen dinini kime emanet ediyorsun? Ülkenden gelen henüz 18 yaşındaki gençlere mi? Hiçbir maddi güce sahip olmayan, tecrübesi veya sanatı bulunmayan, hikmet nedir bilmeyen gençlere mi? Bu gençlerin Afganistan'a gitmelerine izin veriyor ve diyorsun ki: **"Git, Allah'ın dinine dikkat et. Al şu 10 bin riyali sana sadakam olsun."** Sadece bununla vazifeni yaptığını mı sanıyorsun? Eğer denizlerden gelen ticaretin bir tehlikeye düşse, yükünü taşıyan vapur batma ile karşı karşıya kalsa onu kurtarmak için ne yapmazsın? Her türlü vesileye başvurarak gemiyi kurtarmak istersin. Yine sen Amerika'daki bir doktorun hanımını iyileşmesinden ümit kestiğin bir hastalıktan kurtaracağını sansan bütün servetini ona feda edersin. Bütün bu davranışların gösteriyor ki senin için malın, çocuğun,

ticaretin ve eşin Allah'ın dininden daha değerli ve daha üstün. Sen şu ayeti hiç okumadın mı? Onu oku ve iyi düşün.

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçirdiğiniz mallarınız, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz, hoşunuza giden evleriniz, size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah/asıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Evet bekleyiniz... Şu anda sayılamayacak kadar çok savaş yaralısı var. Hangi müslüman tacir gelip diyor ki: **"Ben bunlardan iki veya üç tanesini kendi hesabımla götürüp Amerika veya Avrupa'da tedavi ettireceğim. Onların sakatlanma ile karşı karşıya olan gözlerini tedavi ettireceğim, kopan ayaklarına protez ayak taktıracağım."** Hâlbuki kan

bağından kardeşi olan biri fasık da olsa, isyankâr da olsa, parmağına bir şey isabet ettiğinde bakarsın ki onu uçakla Avrupa'ya götürüyor. Hatta bir mücahidin bir tırnağı kadar değer taşımayan akrabalarına bile böyle yapıyor. İşte âyet bu gibi insanlara sesleniyor ve onlara "bekleyin" diyor. Bununla da yetinmiyor onları fasıklar diye nitelendiriyor. Evet, âyette zikredilen sekiz şeyi Allah ve Rasulüne ve Allah yolunda cihad etmeye tercih eden herkes bu âyetin muhatabıdır. Bırakalım başkalarını kendimize bakalım. Ne kadarımız bunu yapıyoruz? Çok azımız bu fedakârlığı gösteriyor. Şimdi bizler ayağı kesilen veya çolak olan bir fasık akrabamızın bile bu halinden ıstırap duyar, onu öyle bırakamayız. Bütün gücümüzle ona yardım etmeye kalkışırız, Hatta ona yardım etmemeyi en büyük günahlardan sayarız. Velev ki bu akrabamız komünist partisinin

liderlerinden biri olsun. Fakat Afgan mücahidini kendi başına bırakıyorsun. Buna dair eften püften bahaneler ileri sürüyorsun. "Kardeşim bu gibi yaralılar çok" diyorsun. Söyleyeceğin en güzel kelime bu oluyor.

Dostum! Düşmanları milyonları aşan ve kendi sayıları milyonlara varan ve bu gibi felâketlerle baş başa kalan bu Müslümanlara karşı ne yapıyorsun? Niçin böyle basit gerekçelerle meseleyi geçiştiriyorsun? Eğer sana daha fazla ısrar edecek olursak bize şu cevabı veriyorsun: "Vallahi kardeşim, bunlar yardım edilmeye lâyık insanlar değiller. Çünkü bunlar sabah namazına karşı gevşekler veya boyunlarında muska taşıyorlar yahut da zaten ayağı kesik, savaşacak durumda değil."

Ey kardeşim! Senin kan bağından olan kardeşin komünist partisinin lideri dahi olsa onu müptelâ olduğu hastalıktan kurtarmak

için her yere göndermeye hazırsın. Böylece bu habis ruhlu insanı kurtaracak ve İslâm'a karşı tekrar savaştıracaksın. Fakat müslüman kardeşine yardıma çağırıldığında ona yardım etmemek için çeşitli bahaneler uyduruyorsun. Niçin bunu yapıyorsun? Çünkü sana göre İslâmî kardeşlik en basit bir kardeşliktir. İslâmî kardeşlik en çok ihmal edilmeye lâyık görülen bir kardeşlik... İman sevgisi en son gelen sevgi... Maalesef çoğumuz bu gibi hisleri taşıyoruz.

Bir kardeşimiz buraya yani Afganistan'a cihad için gelmişti. Bir müddet kaldıktan sonra ülkesine geri döndü ve cihadın problemlerinden Afgan halkının hatalarından bahsetmeye başladı. Ben: "Vallahi bu yaptığın vefakârlığa yakışmaz" dedim. Seni kendi ellerinin içerisine alan ve sırlarına muttali kılan insanların gizli hallerini açığa vurman yiğitliğe ve vefakârlığa sığmaz. Onların ayıplarını açığa çıkarmak

ve onları rezil etmek nankörlüktür. Annen ile baban arasındaki on senelik, yirmi senelik veya otuz senelik ayıplarını bildikten sonra sokağa çıkıp onları rezil eder misin? Niçin kendi kendimize merhamet etmiyor, insaflı davranmıyoruz?

Hâlbuki senin annen ve baban, bütün dünyayı terk eden, göç edip cihad etmek için buraya gelen, sabır ve metanetle cihadını sürdüren bu kişilerin ayak tozuna dahi denk değillerdir. Ne yazık ki biz bunu takdir edemiyoruz. Dolayısıyla Afganlıların yardımına yeteri kadar koşamıyoruz.

Meselâ Arap öğrencilerden ve öğretmenlerden her birisi sadece yaz tatillerinde cihada katılmayı düşünselerdi, tüm dengeler değişirdi. Arap öğrenci, öğretmen, üniversite hocaları tatillerini çeşitli ülkelerde geçiriyorlar. Şu anda onlar Türkiye'yi ucuz buldukları için aileleri ile birlikte üç aylık yaz tatillerini orada

geçirmekteler. Çünkü havası temiz, suyu güzel, yemekleri lezzetli. Eğer bu insanlar yaz tatillerinde Türkiye'de harcayacakları paranın yarısını Afgan cihadına verselerdi milyarlarca riyal cihad için gelmiş olurdu. Hatta sadece çocuklarının ve hanımlarının bilet parasını verseler dahi milyarlarca dirhem ve dinar Afgan cihadına ulaşmış olurdu. Ancak İslâm kardeşliği hukuku tamamen unutulmuş ve bizler batıdan gelen öldürücü egoizm ve ferdiyetçi bir sistemi öğrenmişiz. Herkes sadece kendisini ve cebini düşünüyor. Öyle ki, **"kendi cebine güven, cebine"** diye söylenip durulmaktadır. Cimriliğin, akrabalık bağlarını kesmenin, İslâm kardeşliğini sona erdirmenin tabii bir neticesidir bu. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostları ve velileridir" buyuruyor.

Bir üniversitede önde gelen profesörlerden ve İslâm davetçilerinden

birinin yanına gittim. Onun Afgan cihadı hakkında konuştuğunu işittim ve dedim ki: **"Değerli kardeşim. Ben sana bilet paranı vereyim,.benimle birlikte Afganistan'a gel, Peşaver şehrini ziyaret et ve cihadı bizzat gözünle yakından gör."** Biliyor musunuz bana cevabı ne oldu? "Benim boş vaktim yok ki, orayı ziyaret edeyim." Halbuki o Afgan liderleri Sayyaf, Hikmetyar ve diğerlerinin aleyhinde konuşuyordu. Çok zaman geçmeden baktım ki, aynı kardeş Arap petrol devletlerinden birine gidiyor, orada iki hafta veya bir ay konferans veriyor. Tabii ki buna boş vakit buluyor. Konferans vermeleri için boş vakitleri var, fakat buraya gelmek için hiç zamanlan yok. Çünkü buradaki insanlar onun boş vakitlerinin pahasını ödeyemiyorlar. Bunlar gariban insanlar. Paraları yok. Şayet burada Muhammed bin Suud Üniversitesi veya Medine-i Münevvere Üniversitesi gibi bir

üniversite açsak ve bu üniversitelerimizde master ve doktora unvanları verecek olsak binlerce insan buraya gelmek için başvururlar. Üniversiteye kabul edilmek için çeşitli vasıtalar ararlar. Fakat bizler bu mütevazı mescidimizde doktora ve master diplomaları vermediğimiz için bizlere ancak Allah'ın merhameti ile kuşattığı insanlar ve onların da pek azı geliyor. Aslında en büyük diploma âlemlerin rabbi olan yüce Mevlâ'nın cennette vereceği diplomadır. Bize gelen bu insanların pek azı büyük mevki-makam sahipleridir. Çoğunluğu gariban kimselerdir. Çünkü mevki-makam sahipleri vazifesini feda edemez. Boş vakitlerini bu yola harcayabilirler. Hatta boş vakitlerinin de bir bölümünü. Allah hakkı için söyleyin bana, İslâm gibi yüce bir dine boş kalan vakitlerle yardım edilebilir mi? Böyle ciddi bir din bu tür basit yardımlarla hâkim olabilir mi?

Bu hususta Said et-Tantavî şöyle demektedir: "Sizler sadece boş kalan zamanlarınızı İslâm davasına harcadınız. Bu sebeple İslâm davası da size içerisinde hiçbir şey olmayan bir boşluk verdi. Hiçbir kimse Allah'ın dininden sorumlu olduğu kadar başka bir şeyden sorumlu değildir. Buna rağmen Allah'ın dinine karşı olan sorumluluğumuzu çok basite almaktayız. Meselâ ben Afganistan'a yardım toplarken diyordum ki: "Sizler Afganistan'a küçük bir kızınıza yaptığınız masraf kadar infakta bulunun. Eğer bunu yaparsanız bir çok şey değişecektir." Fakat müslümanların bunu dahi yapamadıklarını gördük. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır" buyuruyor. Ayrıca müminlerin iyiliği emredip kötülüğe mani olduklarını beyan ediyor. Ne yazık ki, bugün İslâm ümmeti iyiliği emredip kötülüğe mani olmayı tamamen bırakmıştır. Halbuki

mutlaka iyiliği emredip yine kötülüğe engel olmak gerekir. Bunlar İslâm toplumunun vazgeçilmez prensiplerindendir. İnanır mısınız, bugün İslâm ümmeti herhangi bir mesele hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olsalar kendilerine büyük zararlar gelmeden önce başarılı olurlar. Meselâ Afgan cihadı hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olma Arap memleketlerinde hiçbir kimsenin güvenliğine tehlike düşürmemektedir. Bu ne kralların tahtlarını sarsar, ne de başkanların kürsülerini elinden alır. Bilakis bunların koltuklarını himaye edebilir. Çünkü Afgan cihadı komünizm dalgasının son barajıdır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm dalgası Arap körfezine kadar ulaşacaktır. Komünizm dalgası önünde Kandahar ile Arap Körfezi arasında sadece Afgan cihadı bulunmaktadır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm bir tek günde Arap Körfezi'ne ulaşır. Belucistan komünizmin

önünde mukavemet edemez. Çünkü bu bölge tümü ile komünistleşmiştir. Dolayısıyla Kandahar'dan Kuvetta ve Kuvedr'a kadar yol açık gibidir. Komünist Rusya'nın önünde duracak herhangi bir engel yoktur. Bunlar tek bir günde Arap Körfezi'ne ulaşırlar. Evet, Ruslar'ın önünde ancak başları açık, ayakları yalınayak ve kendilerine seyahat tezkeresi kadar para vermediğimiz bu gariban mücahidler durabilir. Hatta kendilerine indirimli bir bilet parası dahi vermediğimiz bu kahramanlar durabilir.

İşte bizler Arap âlemindeki yetkililere iyiliği emredip onları kötülükten sakındırsak, onları hakka davet etsek, onlar Afgan cihadı için her şeyi yapabilirler. Afgan mücahidlerine tanklar, uçaklar ve toplar alabilirler. Fakat onlar kendi halklarından hiçbir kıpırdama ve baskı görmemektedirler. Çünkü onlara karşı iyiliği emretme ve

kötülüğe mani olma müessesesi işletilmemektedir.

Irak yönetimi, Afganistan'a gizli olarak yardım toplayan beş genci sadece yardım toplama suçundan dolayı idam etti. Bunlar üniversite ve lisede okuyan filiz gibi gençlerdi. Suçları neydi? Sadece Afganistan'a yardım toplamak... Tabii ki, Saddam bunları idam ederken halkından korkmuyordu. Çünkü onlar iyiliği emredip kötülüğe mani olma vazifesini ifa etmemektedirler. Buna karşı basit bir cesaret bile gösterememektedirler. Halbuki iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma vecibesinden vazgeçmek mümkün değildir. Bu İslâm toplumu için su ve ekmek kadar, hatta daha fazla zorunludur.

Diğer yandan iyiliği emredip kötülüğe mani olmanın şartları vardır. Bunları şu şekilde özetlemek mümkündür:

1.İhlas: Şeytanla âbid bir kimsenin hikâyesini biliyorsunuzdur: İnsanların etrafında dolandıkları ve ziyaret ederek adak adadıkları bir ağaç varmış. Âbid bir adam bir gün baltasını alır ve bu ağacı kesmek için yola çıkar. Şeytan ona der ki:

"Nereye gidiyorsun?" O da:

"Ben filan ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"O ağacı kesme" der. Abid:

"Keseceğim" diye ısrar eder ve şeytanla dalaşır. Abid şeytanı yıkar. Şeytan yenik düşer.

"Seninle bir anlaşma yapalım, sen bu ağacı kesmekten vazgeçeceksin, ben de her gün yastığının altına bir altın dinar bırakacağım ve sen de bu altın dinarı fakirlere infak edeceksin" der. Abid,

"Peki" der. Birinci gün uyandığında yastığının altında bir dinar altını bulur. İkinci

gün aynı şekilde bir altın daha bulur, üçüncü gün ise, yastığı kaldırır bakar ki yastığın altında hiçbir şey yok. Hemen baltayı alır ve yola çıkar. Yolda yine şeytanla karşılaşır. Şeytan;

"Nereye gidiyorsun?" der. O:

"O ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"Onu kesemeyeceksin" der. Abid:

"Keseceğim" der. Şeytan:

"Hayır, kesemeyeceksin" der ve şeytani ile âbid dalaşmaya başlarlar. Bu defa şeytan onu tutup savurur. Bu sefer âbid yenik düşer. Bu kez şeytan ona der ki:

"Sen o ağacı bundan önce Allah rızası için kesmek istiyordun, fakat şu an onu kendi nefsin için kesmek istiyorsun, işte bu nedenle ben senden daha kuvvetli oldum ve seni yendim." Amellerin Allah rızası için olması ve ihlaslı olarak yapılması şarttır.

2. İyiliği emreden kişi iyiliğin ne olduğunu bilmek zorundadır: Şer'î hükmü bilmesi gerekir. O konudaki fıkıh âlimlerinin farklı görüşlerini incelemiş olması icab eder. Senin kabul ettiğin âlime muhalefet ederek başka bir âlime tabi olan insana itiraz etmen caiz değildir. Bu, tüm İslâm âlimleri arasında ittifakla belirtilmiştir. Örneğin ayakta yiyen veya ayakta bir şey içen bir kimse görüldüğü zaman ona: "Otur, otur" diye bağırma. Fakat bunun aksi yapılıyor. Böyle biri görülünce: "Otur da ye" diye bağırılıyor. O kişi de sana yaklaşıp: "Niçin böyle diyorsun?" diye soruyor. Sen de ona diyorsun ki: "Eğer müslüman isen ayakta yediğini kusman gerekir. Çünkü: "Kim ayakta su içerse oturup onu kussun" buyrulmuştur.

Peki, kardeşim, sen bu delillerini kendine göre söylüyorsun, ama ayakta su içmenin hükmünün aslında ne olduğunu

biliyor musun? Gel birlikte bu husustaki hadisleri gözden geçirelim ve görelim ayakta su içmek haram mı? Yoksa tahrimen mekruh mu veya tenzihen mekruh mu? Ondan sonra konuşalım.

İbn Hacer el-AskalarîîFethu'l-Bari'de, ayakta yemek yemenin tenzihen mekruh olduğunu söylüyor. Buna mukabil Hz. Ali Kûfe'de Babu er-Rahbe denen yerde özellikle ayağa kalkıp su içmiştir. Bir kısım insanlar ona bunu hatırlatınca şu cevabı vermiştir: "Bazı kişiler ayakta su içmeden kaçınıyorlar. Halbuki ben Rasulullah'ın ayakta su içtiğini gördüm ve ona uyuyorum."

Hülâsa kardeşim, senin emrettiğin şeyin ne olduğunu önce öğrenmen, daha sonra onu emretmen ve ona muhalif olan şeylere karşı çıkman gerekir. Aksi taktirde şu örnekte zikredilen kişi gibi olursun:

Bir cahil insan hristiyan biri ile yolda karşılaşır ve ona der ki:

"Gel müslüman ol." Hristiyan da o cahile der ki:

"Güzel ama gel biraz tartışalım, ondan sonra söyle." Fakat cahil adam ona: **"Hayır mutlaka müslüman olacaksın, yoksa seni keserim"** der. Hristiyan:

"Peki, eve gidip bunu biraz konuşalım" der. Cahil ona: **"Vallahi müslüman ol, yoksa seni keseceğim"** diye diretir. Hristiyan ona:

"Peki, ben müslüman olmak istiyorum. Şu an ne yapayım?" diye sorar. Cahil de ona:

"Vallahi bilmiyorum" diye cevap verir.

Hem adamı kesmekle tehdit ediyor, hem İslâm'a girmenin nasıl başlayacağını bilemiyor.

Hülasa iyiliği emredenin iyiliğin ne demek olduğunu bilmesi, kötülüğe mani olanın da kötülüğün nelerden ibaret olduğunu bilmesi gerekir. İyiliği hikmetle, yumuşak sözlerle emretmesi, katı ve sert bir şekilde karşı tarafa iletmemesi gerekir. Çünkü karşındaki insanı manevi yönden bir hasta kabul edeceksin, kendini de onu tedavi eden bir doktor. Devamlı doktorların hastaları lütufla, merhametle, şefkatle, sevgiyle tedavi etmeleri ve ona böyle davrandıklarını hissettirmeleri gerekir.

Şimdi kişi hasta ise ve yüzüne karşı her öksürdüğünde ona bir tokat vurursan, sen onu nasıl tedavi edeceksin? Bunun hikmeti nerede kalır? Merhameti ne olur? Sözlerin en doğrusunu söyleyen yüce Mevla davet metodunda bizlere şunu öğretmektedir:

"Ey Peygamber! İnsanları Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en uygun şekilde mücadele et.

Şüphesiz ki Rabbin yolundan sapanı çok iyi bilir, doğru yolda yürüyenleri de çok iyi bilir." (Nahl, 125)

Diğer bir âyet-i kerimede Uhud savaşında yerlerinde kalmayıp Müslümanların mağlubiyetine yol açan okçulara karşı Rasulullah'ın nasıl hikmetli davrandığı beyan edilerek buyruluyor ki:

"Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile; işlerinde de onlara danış..." (Âli İmran,159)

Evet, yüce Allah bunu Hz. Muhammed (sav)'e buyuruyor. Bizleri de onun numune şahsiyetinden ilham almaya sevk ediyor.

Bir defasında bir kişi Halife Harun Reşid'in yanına varır ve ona:

"Ben sana nasihat edeceğim ama çok ağır konuşacağım, buna katlan" der. Harun Reşid de ona:

"Hayır, bunu yapamazsın. Çünkü Allah senden daha hayırlısını, benden daha kötüsüne peygamber olarak göndermiş, yani senden hayırlı olan Musa'yı, benden daha kötü olan Firavun'a göndermiş ve Musa'ya demiştir ki: İkiniz de Firavun'a gidin. Çünkü o pek azdı. Ona yumuşak sözler söyleyin, ola ki öğüt alsın veya korksun." (Taha, 44)

Fakat sen insanlara karşı kaşlarını çatıp yüzünü ekşitirsen ve bunu da iyiliği emredip kötülüğe mani olduğun için yaparsan, insanlar ne seni görmek isterler, ne de hikmetli sözünü dinlemek. Senin iyiliğini de istemezler, kötülüğünü de. İnsanlar senden gülümser bir yüz beklerler. Çünkü Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Müminler birbirlerine karşı mütevazı, kâfirlere karşı ise**

azizdirler." (Maide, 54**) "Müminler kâfirlere karşı sert, kendi aralarında merhametlidirler."** (Fetih, 29) Ne yazık ki bugün insanımız tam tersinedir, mü'minlere karşı pek cesur ve dehşetli, kâfirlere karşı ise yumuşak ve merhametli. Böyle yaparsan, hiçbir mü'min kardeşin senden bir şey almaz.

Bir kardeş, bir topluluğun içinde şerefli, üstün ve yaşlı biri olan bir şahsa gençlerin çok katı davrandıklarını müşahede etmiş ve şunları söylemişti: "Subhanallah! Vallahi bizler Baas Partisi'ne mensup olanlara nasihat etmek istediğimizde onların hislerini yaralamamak için en yumuşak kelimeleri seçiyoruz. Peki bu şerefli ve yaşlı başlı insanlara karşı nasıl davranmalıyız? Bunlara nasıl bu şekilde sert davranılabilir? Halbuki yüce Mevlâmız Peygamber Efendimiz'e: **"Şayet sen sert ve katı kalpli biri olsaydın elbette-ki onlar çevrenden dağılıp**

giderlerdi. Onları bağışla ve onlar için Allah'tan af dile" buyuruyor. İşte mü'minler iyiliği emrederken böylece hikmetli ve yumuşak bir şekilde tebliğde bulunmalıdırlar."

Ancak bir kısım zorba, zalim ve insafsız insanlar vardır ki bunlara karşı sert çıkmak ve önlerinde hakkı haykırmak gerekir. Çünkü yumuşak davranmak bunlara fayda vermez. Yine bazı tağutlar vardır ki bunlar Acem (İran) halılarına benzerler. Kendisini ne kadar çok çiğnersen o kadar güzelleşir ve değeri artar. Binaenaleyh bir davetçi müslüman haramları işleyen, kanları akıtan, malları yağmalayan, İslâm'a karşı ulu orta savaş açan bir tağutla karşılaştığı zaman mütevazi davranması isabetli değildir. Bunlara karşı vakarlı ve izzetli olmak gerekir. Kibirliye karşı kibir göstermek sevaptır. Çünkü bunlar yeryüzünde böbürlenen insanlardır. Onların kibir ve gururlarını kırmak için onlara

karşı vakarlı ve aziz olman gerekir. Bu münasebetle, Mısırlı müslüman hanımların önderliğini yapan Hacı Zeynep Gazali'yi tanımak gerekir.

Ben bu hanımın aziz ve celil olan Allah'a dayanarak izzet ve şerefini kararlılıkla korumasını cidden takdir ediyorum. Kendisi takdire şayan bir hanımdır. İçinde yaşadığımız asırda bu kadından Allah'a daha çok tevekkül eden ve Allah'ın azizliğini yansıtan birisini görmedim. Bu hanım Mısır mahkemeleri huzurunda hayret uyandıran şerefli tavırlar takınmıştır. O, Mısırlı büyük zengin Salim oğlu Salim'in hanımıdır. Bu zatın Mısır, Kahire'deki Kral Fuad Caddesi'nde birçok mağazaları bulunmaktadır. Zeynep Gazali Mısır'da Müslüman Kadınlar Derneği'ni kurmuş, toplantılarını bizzat kendi evinde yürütmüştür. Fakat Mısır yönetimi bu hanımı tutuklamış, kocasını da mahv u perişan

etmiştir. Bütün mallarına, şirketlerine ve servetine el koymuşlardır. Milyonlarca cüneyhe sahip olduğu halde hepsini almışlar, elinde sadece 50 bin cüneyh bırakmışlardır.

Bu hanımın ailesi mahkemede kendisini savunmak için avukat tutmuştur. Mahkemede davanın duruşması şu şekilde seyretmiştir. Mahkeme heyeti:

"Bu kadın çantasında patlayıcı maddeler taşıyormuş" diye ithamda bulunurlar. Zavallı avukat da:

"Bu kadın çantasında sadece ruj ve diğer makyaj malzemelerini taşıyordu. Bunun bomba taşıması mümkün değildi" şeklinde savunmada bulunur.

Bunun üzerine Hacı Zeynep Gazali sinirlenerek avukata:

"Be şuursuz adam, sus! Kes sesini! Zeynep Gazali çantasında ruj taşır mı? Bu

kafası çalışmayan eşekten vekâletimi alın. Bunu mahkemenin dışına çıkarın" diye cevap verir. Diğer yandan savcı suçlamaları sürdürerek Zeynep Hanım'a şöyle der:

"Sen Abdunnasır için: "O Ebu Cehil'dir" demişsin, doğru mu?" Zeynep Gazali:

"Evet doğru. Fakat ben bunu söylediğim için üzgünüm. Çünkü o sadece bir cahilin babası olan Ebu Cehl değil, o cahillerin babası Ebu Cehil'dir." Savcı ona:

"Sen Abdunnasır'a daha başka adlar da takmışsın, doğru mu?" diye sorar. Zeynep Gazali:

"Evet. Ben ona sinek adını takmıştım. Sonra bu isimden vazgeçtim. Çünkü ben sahih bir hadiste: "Sineğin bir kanadında mikrop, diğer kanadında da panzehir" olduğunu okudum. Bu adamda ise panzehir diye bir şey yoktur." Savcı Zeynep Hanım'a:

"Senin ona taktığın en son isim ne?" diye sorar. Zeynep Hanım da:

"Ben ona bostan korkuluğu ismini taktım." Tabii ki mahkeme cevapları tescil ediyor ve derhal Abdunnasır'a aktarıyordu. Tekrar savcı Zeynep Gazali'ye: **"Allahuekber, Allahuekber. Kırk milyon bir korkuluk sopası ile mi idare ediliyor?"** der. Zeynep Gazali de:

"Evet, kırk milyon bir sopa ile idare ediliyor, sopa da dış devletlerden idare ediliyor." Bunun üzerine savcı Zeynep Gazali'nin idam edilmesi talebinde bulunur ve mahkeme Zeynep Gazali aleyhine 25 yıl ağır hapis cezası verir. Zeynep Gazali ise:

"Bu ceza İslâm meşalesinin ve sancağının yücelmesi içindir, bu ceza tevhid bayrağının dalgalanması içindir. Allahuekber, Allahuekber" şeklinde mahkemeyi inletir. Zeynep Gazali'nin bu gibi

tavırlar takındığı dönemde bütün dünya Abdunnasır'ı konuşuyordu. Doğu ve batıda bulunan krallar ve cumhurbaşkanları onu hesaba katıyorlar, hatta bazıları onun adını duyunca titriyordu. Arap âleminde devrim meydana getirecek insanlar Nasır'in yanında eğitiliyor ve bölgelerinde yapacakları devrimlerin hazırlıklarını burada öğreniyorlardı. İşte Zeynep Gazali böyle bir anda bu gerçekleri haykırmıştı. Onun için o, şayan-ı takdir bir hacı ablamızdır.

Seyyid Kutup da idam hükmünü işittiğinde; **"Allah'a hamd olsun, 25 yıldır, bu sonuca, şahadete ulaşmak için mücadele etmiştim"** demiştir.

Zeynep Gazali mahkemeden çıktığında dışarıda bekleyen televizyon kameramanlarını ve gazetecileri görür. Farkında olmaksızın onlara saldırır ve: **"Ey her sofraya konan yiyiciler... Ey tağutlara tapanlar... Ey karanlıkların ayakları altında**

yaşayanlar... Sizler kendinizden utanınız" der. Daha sonra polisler tarafından Zeynep Gazali tutulur, polis arabasına bindirilerek kalacağı zindana götürülür.

Vakıa Zeynep Hanım'ın hayatı pek uzundur. Hayat safhalarından bir bölümünü anlatıyorum. Yine bir defasında Mısır istihbarat müdürü ona:

"Ey hacı anne, bize nasihat et!" der. Hacı Zeynep de ona: **"Ben sana şu an üzerinde oturduğun koltuğu terk etmeni, evine gitmeni tavsiye ederim"** cevabını verir. Subhanallah! O, bir hanım, ama herkes onun ciddiyet ve vakarından çekiniyor. İstihbarat müdürü bile ona işkence ettirmesine rağmen önüne oturduğunda ondan utanıyor. Bu kadını yargılıyorlar, hapsediyorlardı ama karşısına geçince de ondan utanıyor ve mahcubiyet hissediyorlardı. Evet, bu kadın Mısır yöneticilerinin makam ve mevkilerini

sarsmıştı. Mısır'da adeta deprem meydana getirmişti.

Mervan Hadid

Hayran olduğum diğer bir şahsiyet de merhum Şeyh Mervan Hadid'dir. Şeyh Mervan Hadid'i ve mücadelesini daha önceden zikretmiştik. Bu zat Mısır istihbaratını hayli yormuştur. Bir kişi gece gündüz bunu takip etmekle görevlendirilmiştir. Öyle ki her gittiği yere gidiyor, her bindiği vesaite biniyormuş. Mısır'da toplu taşıma araçları oldukça kalabalıktır. Bir insan otobüse binmek istediğinde kapının ağzındaki demirleri yakalayabilmesi için mutlaka yerden yukarı atlaması gerekir. Çünkü bizzat kapının ağzında en az dört-beş kişi bulunmaktadır. Otobüs uzaktan gelince herkes otobüsün içine nasıl atlayacağına dair hazırlığa geçer. Şeyh Mervan'da kendisini takip eden istihbarat memuru arkadaşı (!) ile birlikte otobüse zıplama

hazırlığına geçerler. Bazen Şeyh Mervan önce biner, onu takip edenin elinden yakalayıp otobüse bindirirdi. Bazen de istihbarat memuru önce biner, Şeyh Mervan'ın elinden tutar, onu otobüse çekerdi. Çünkü bunlar birbirlerinden ayrılmayan ikizler gibiydi. Şeyh Mervan her gittiği yerde arkasında bunu görüyordu. Ondan kurtuluş yoktu. Bu nedenle Mısır otobüslerine binme gibi zor durumlarda birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Hatta bazen Şeyh Mervan daha önce binip istihbarat memuru bitlemeyince onun elinden tutup aşağıya indiriyordu ve ona "ikinci araba ile gideriz" diyordu.

Bazen de Şeyh Mervan otobüse ücret öderken **"al, bu bir kuruş benden, bir kuruş da şu istihbarat memurundan"** diyordu. Milletin huzurunda bunun kim olduğunu söylemekten çekinmiyordu. Aslında bu durum o memur için de bir zilletti.

Şeyh Mervan Suriye'ye döndü. Mısır lideri Abdunnasır da o sırada Suriye'yi ziyaret ediyordu. Suriye, Nasır'ı **"memleketler fatihi"** olarak karşıladı. Bu, Mısır ile Suriye'nin birleştiği tarihe denk gelmişti. Şeyh Mervan Hadid caddenin kaldırımında bulunuyordu. Abdunnasır'ın bindiği araba çok yavaş bir şekilde halkı yararak gidiyordu. Şeyh Mervan'ın yanına yaklaşınca o Nasır'a: **"Haydi defol, Allah sana lanet etsin"** dedi ve Nasır'a sert bakışları ile baktı. Hemen ertesi gün Abdunnasır sosyalistleri eleştirir mahiyette konuştu. Abdunnasır Şeyh Mervan'ı sosyalist biri zannetmişti. Çünkü Abdunnasır sosyalizm hayranlarının mallarına el koyunca bu defa sosyalistler Nasır'in aleyhine dönmüşlerdi.

Sene 1964'tü. Bu tarihte Baas Partisi mensupları ve Nusayriler Suriye'de iktidarı ellerine geçirdiler ve müslümanlara karşı savaşa girdiler. Öyle ki Şam Radyosu'ndan

şunları söylüyorlardı: **"Ben Baas Partisinin ortağı olmayan bir Rab olduğuna iman ettim.' Araplığın da bir benzeri olmayan tek din olduğuna inandım."** Şeyh Mervan tüm bu manzaraları görüyordu. Hama kentinde Baas Partisi'nden veya Nusayriler'den olan bir öğretmen sınıfın tahtasına İslâm'a saldırır mahiyette yazılar yazdı. Öğrencilerden biri kalkıp hocayı dövdü. Bütün talebeler o öğrenciyi destekleyip hocayı linç ettiler. Bunun üzerine jandarma komutanı geldi, hocayı öldüren öğrenciyi orada öldürdü. Şeyh Mervan da Hama'daki Sultan Camii'ne gitti. Orada: **"Öğrenciyi öldüren subay buraya mutlaka getirilsin, ona kısas uygulayacağız"** dedi. Bunun üzerine Suriye tankları camiyi sardılar. Mervan'ın çatışmada kararlı olduğunu görünce ona: **"Öğrenciyi öldüren subayı sana vereceğiz, ona kısas uygula"** dediler. Mervan ise: **"Hayır bu yeterli değil. İslâm ile**

hükmedeceksiniz" diye diretti. Bunun üzerine toplar camiyi dövmeye başladı. Camideki gençler de tabanca ve bombalarla Şeyh Mervan ile birlikte onlara karşılık verdiler. Nihayet toplar camiyi onların üzerine yıktı.

Kamalıların bize anlattığına göre caminin altından cesetleri çıkarırken tekbir sesleri işitmişlerdir. Şeyh Mervan da bu enkazlar altında kalıp ölmeyenlerden biridir. Nihayet bunu Şam'da yargılamak üzere mahkemeye götürürler. Mahkeme reisi Nusayri mezhebinden olan Salah Cedid idi. Aslında bu zat Hafız Esad'm iktidara gelmesi için zemin hazırlayan biridir. Orduda Nusayrîlik mezhebine mensup olan insanların önderliğini bu yapıyordu. Mahkemenin ikinci hakimi ise ordu komutanı Mustafa Talaş'di. Mustafa Talaş sözde Sünni idi. Mervan Hadid'e:

"Niçin devlete karşı silahlı isyana kalktın?" diye soruldu. Mervan Hadid:

"Salah Cedid isminde Nusayri bir it var. Bir de Mustafa Talaş isminde sözde Sünni olan bir köpek var. Bunlar memleketten İslâm'ı silmek istiyorlar. Bizim bunu kabullenmemiz mümkün değildir. Biz buna boyun eğemeyiz" cevabını verdi. Bunun üzerine devrim polisleri onu öldürmek için hücuma geçtiler. Fakat mahkemede yabancı basın mensupları bulunuyordu. Onlar devrim polislerine engel oldular. Ta ki memlekette yargı ve hukuk özgürlüğü bulunduğu söylensin (!) Mahkeme reisi Mervan'a: **"Sen uşaksın"** dedi. Mervan da:

"Evet, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'a uşağım. Fakat senin partinin lideri başkalarına uşak. Partinin lideri hristiyan Michel Aflek'tir. Bu adam, Mısır tağutu Abdunnasır'dan 79 bin cüneyh almıştır"

cevabını verdi. Mahkeme reisi Şeyh Mervan'a:

"Siz Muhammed Hamid bizimle beraber diyorsunuz. Halbuki Muhammed Hamid size ateş püskürüyor, sizi sevmiyor" dedi. Mervan da ona şu âyeti okudu:

"Eğer senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) Mervan bu sözleri ile kendisini yargılayanlara adeta kaleşnikof kurşunları sıkıyor, havan topları ile bombalıyordu. Mahkeme Mervan'a bir kısım gençlerle birlikte idam kararı verdi. Onlar gülümseyerek birbirlerini tebrik ettiler. Diğer bir kısım gençlere de beraat kararı verdi. Bunlar ise ağlamaya başladılar. Yabancı basın mensupları:

"Niçin şunlar gülüyor ve şunlar da ağlıyorlar?" diye sordular. Mahkeme yetkilileri onlara:

"İdam edilenler cennete gireceklerinden dolayı seviniyorlar, beraat kararı alanlar ise cennetten mahrum edildiklerinden dolayı ağlıyorlar" cevabını verdiler.

Vallahi bizzat Şeyh Mervan bana şunu dedi: "Allah'a yemin olsun ki benim hayatımın en mutlu günleri o idam kararının infaz edilmesini beklediğim günlerdi. Çünkü bizler artık kendimizi ahirete gitmiş, cennette bulunan insanlar olarak hissediyorduk. Mervan Hadid konu ile ilgili basit de olsa bir şiir yazmıştır. Bu şiiri devamlı gençler okurlar. Şiirin başında şu ifadeler geçmektedir:

Yarın ruh bedenden ayrılıp güneş gibi doğacaktır Ve Allah'la vaad ettiği şekli ile karşılaşacaktır.

Mervan Hadid bunları söylemiştir. Daha sonra mahkemede adı geçen Şeyh Muhammed el-Hamid o zaman devlet başkanı olan Emin el-Hafız'a gider ve ona:

"Sen ne yapıyorsun? Mervan Hadid'i idam mı etmek istiyorsun? Bunu yaptığın takdirde Hama şehrinin susacağını mı zannediyorsun? Hama ayaklanır, bir daha da susmaz" der. Bunun üzerine Emin el-Hafız:

"Peki görüşün nedir?" diye sorar. Şeyh Muhammed el-Hamid:

"Sen onu serbest bırak" der. Emin el-Hafız:

"Git, sen onu kendi elinle hapishaneden çıkar" der. Muhammed el-Hamid hapishaneye gider ve onlara: "Haydi yavrularım çıkın dışarıya der" Çünkü bu çocuklar Hama'da Şeyh Muhammed el-Hamid tarafından yetiştirilmiş insanlardır. O

bunları Hama'daki Sultan Mescidi'nde eğitmiştir. Aslında Şeyh Muhammed el-Hamid, zamanının seçkin âlimlerindendi. Hem takva sahibi idi, hem bilgili idi, hem mücahid, hem de âbiddi. Dini uğrunda her türlü tedbire başvurur, hakkı söylemekten de geri durmazdı. İşte bu zat gidip onları hapishaneden çıkardı. Biliyor musunuz onların ilk cevapları ne olmuştu: "Allah seni affetsin, bizi cennetten mahrum eyledin."

Şeyh Mervan çıktıktan sonra Suriye'deki İslâm aleyhtarı haller gitgide arttı. Nihayet 1973 yılında Suriye Cumhurbaşkanı Hafız Esed "Suriye'nin resmî dini İslâm'dır" şeklindeki maddeyi vb. maddeleri Suriye Anayasası'ndan çıkardığını ilan etti. Bunun üzerine Suriyeli müslümanlar ayaklandı. Şeyh Mervan tekrar alevlendi. Mescitte bir hutbe irad etti ve insanlara şöyle seslendi: **"Öleceğine dair kim benimle biatleşiyor?"** Mervan konuşmaya başlayınca insanlar

yavaş yavaş camiden sıvışmaya başladı. Birinin arkasından diğeri çıktı. Özellikle meşhur hocaefendiler bunu başlattı.

Hama halkı dinlerine karşı çok gayretli ve çok titiz olduklarından dolayı bu manzaraya katlanamadılar. İçlerinden biri tabancayı çekip caminin içinde ateş etti. Aslında ben kimin ateş ettiğini biliyorum. Hâlâ ateş seslerini ve ateş edeni kaydeden bant bizde mevcut. İşte bu hutbeden sonra Şeyh Mervan Şam'a gidip yeraltına çekildi, devletle savaşmak üzere cihad hazırlığı yapmaya girişti. Bu maksatla silah ve bomba biriktirmeye çalıştı. Fakat daha önce kendisi ile beraber olan bütün insanlar onu yalnız bıraktılar. O da: "Ben tek başıma bu devlete karşı savaşacağım" dedi ve ısrar etti. Vallahi bu adam çok garip birisiydi. O kadar garip ki, bir devlete karşı savaş açmaktan gözünü kırpmıyordu. Ben onu son gördüğüm zaman da yüzüne baktım.

Onu dünyada yaşayan bir insan olarak görmedim. Onun yüzünde şehadet nuru parlıyordu. Bana söylediği ilk söz şu idi: **(O beni iyi tanıyordu. 1969–1970 yılları arasında bize gelmişti).** "Ey Ebu Muhammed! Sen cenneti özlemedin mi?" Kafamı kaldırıp ona baktım. Ne acayip bir adam. Eh... O nerede, biz neredeyiz?

Hülasa istihbarat mensupları Şeyh Mervan'ın yerini tespit ettiler. Kaldığı dairenin etrafını kuşattılar. Hoparlörlerle binada kalanlara: **"Sayın vatandaşlar, içinizde Irak'lı bir istihbarat ajanı bulunuyor. Onu kovun, biz onu tutuklamak istiyoruz"** şeklinde ilan etmeye başladılar. Bu sırada Suriye ile Irak'ın arası açılmıştı. Hâlbuki daha önce Suriye yönetimi Irak istihbaratına toz mu kondururdu? Şeyh Mervan da kendi hoparlörü ile onlara şu cevabı verdi: "**Ey insanlar! Bizler müslümanız. Irak istihbaratı mensubu değiliz. Ey polisler, ey askerler,**

ben size 15 dakika mühlet tanıyorum. Derhal buradan çekilin. Aksi takdirde sizinle savaşacağım." O sırada Şeyh Mervan'ın Hama'dan gelen talebelerinden biri kendilerine mütevazı yiyecekler almak için apartmandan dışarı çıktı. Bu gencin arka cebinde bağ bıçağı bulunuyordu. Hamaklar arka ceplerinde bu tür bıçaklar taşırlar. Bıçak hem hafiftir, hem de bir hamlede bir koyunu kesebilecek güçtedir.

Hülasa bu genci yakaladılar, polis arabalarından birinin yanına götürdüler. Çocuğu altı kişi çember arasına aldı. Çocuk elini bıçağına attı, altısının da karnını yarıp kaçtı. Bunun üzerine uyarı sirenleri çaldı. Çocuğu kovaladılar, çocuk kendisini bir duvardan aşağı attı, kaçıp kurtuldu. Sonra çocuk Ürdün'de bize geldi. Allah onu o tağutlardan sağ salim kurtardı. Vallahi bunlar çok acayip gençlerdi. Sanki bakışlarından cennet istekleri dökülüyordu.

Gerçekten söylediklerinin eri çıktılar. Bu gencin olayından on beş dakika sonra bombalar Mervan Hadid'in evine yağmaya başladı. Mervan Hadid düğün yapmasına rağmen hanımı ile zifafa girmemişti ve ona şöyle demişti: **"Ben hayatımın sona ereceğini hissediyorum. Seni dul hanım olarak bırakmak istemiyorum."** Hanımı birkaç gün yanında bekledi. Mervan ona: **"Bekle bakalım, sonunda ne olur?"** diyordu.

Artık toplar evin üzerine yağmaya başlamıştı. Apartmanın içinde Mervan ve iki arkadaşı bulunuyordu. Tabii ki çevrede binlerce polis ve asker vardı. Helikopterler, apartmanın üzerine komando askerleri indirdiler. Fakat Mervan Hadid'in bulunduğu yere girmeye hangi kahraman cesaret edebilirdi ki? Merdiven'den yukarı tırmanmak istediler, Mervan Hadid merdiveni havaya uçurdu. Çarpışmalar sürekli devam etti. Öğlen vakti cephaneleri

bitmişti. Öğlenden ikindiye kadar tam bir sükunet devam etti. Fakat hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyordu. Hatta dama indirilen komandolar bile... İkindiden sonra mücahidlerin elinde bir merminin dahi kalmadığını anlayınca daireye girdiler, Şeyh Mervan kolundan yaralanmıştı. Onu tulup hanımı ile birlikte tekrar hapishaneye götürdüler. Mahkemeye getirildiğinde rejimin uşakları olan subaylar mahkeme salonunu doldurmuştu. Bunların arasında hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve savunma bakanı Mustafa Talaş da vardı. Mervan Hadid bunları görünce:

"Be köpek Naci! Sen hâlâ yaşıyorsun öyle mi? Mustafa Talaş da yanında. Ben gençlere ilk savaşa başladıklarında sizi öldürmelerini tavsiye ettim. Çünkü sizler ırzlarımızı lekeleyen, mallarımızı yağmalayan, adamlarımızı, çocuklarımızı kesen bu Nusayriler'in köpekliğini

yapıyorsunuz. Ey Nusayriler! Ben gençlere sizden en az 5000 subayı öldürmelerini tavsiye ettim" diye bağırdı. Bunu duyan ordu komutanı Naci Temil görenlerin şahadeti ile korkusundan titremeye başladı ve gayr-i ihtiyarî şöyle dedi: **"Bırakın bunu, bu mecnun."**

Bu hadiseyi bana bizzat gençler anlattılar. Bir defasında Hafız Esed onunla bizzat ben görüşmek istiyorum diyerek hapishaneye gider ve ona: **"Mervan, olan oldu. Allah geçmiştekilerini affetsin. Seninle biz yeni bir sahife açalım. Fakat tek bir şartla. Sen üzerinde bulunduğun bu çizgiyi terk et."** Mervan da ona:

"Hangi çizgiyi?" diye sorar. Hafız Esed ona: "Silahlı mücadele çizgisini" der. Mervan da ona: **"Ben bunu kabul ederim, fakat bir şartla. İslâm devletinin kurulması için bize yardım et"** der. Bunun üzerine Hafız Esed

elini eteğini toplayıp oradan çıkar. İşte bu ziyaretten sonra Suriye rejimi Şeyh Mervan'ı yavaş yavaş öldürmeye girişti. İlk önce hanımını getirip Mervan'ın yanındaki odaya koydular. Ona her sarkıntılık yaptıklarında kadın çığlık atıyordu. Bunları duyan Mervan her defasında adeta ölüyordu. Şair Mütenebbi'nin de dediği gibi: **İşkencelere katlanmak, eza ve cefayı görmek Kilo verdiren haplardır.**

Fiilen Şeyh Mervan devamlı kilo vermeye başladı. Aslında o babayiğit bir insandı. Yüz kilonun üstünde idi. Heybetli bir görüntüsü vardı. Fakat zamanla bir deri bir kemik kaldı. Son zamanlarında 48 kiloya inmişti. Daha sonra ilaçlarla tedavi edilmek istendi ise de Mervan'a ilaçlar fayda vermedi. Bize anlatıldığına göre yöneticiler ona yavaş yavaş öldüren iğneler vuruyorlardı. İşkenceler böylece devam elti. Mervan hapishanede öldü ve Rabbine

kavuştu. Fakat hayatta iken emr-i bi'1-maruf nehy-i ani'l-münkeri yerine getirdi.

Gerçekten Mervan Hadid'den sonra gençler onun teslim ettiği sancağı alıp taşıdılar. Onun bıraktığı sancağı taşıyanlardan biri de Abdüssettar ez-Zaim isimli gençti. Bu 1969 yılında Filistin'de bizimle beraberdi. Diş hekimi idi. Hafif kilolu biriydi yani 60 kilo kadardı. Bu zat Nusayri subaylarını bürolarında, kahvelerde ve gördüğü her yerde hallediyordu. İnsanlar korktukları subayların kan revan içinde olduklarını görünce heybetleri silinip gidiyordu. Bir defasında Şam Üniversitesi rektörünü rektörlük binasında, kendi odasında öldürdüler.

Maşallah, bunlar ne hoş gençlerdi. Vallahi biz bunların eylemlerini dinlediğimizde binbir gece masallarını dinlemiş gibi oluyorduk. Eski Arap masalları hatırımıza geliyordu. Evet, tarih tekerrürden

ibarettir. Allah Teala da bu gençlere yardım ediyordu, birçok sıkıntılı durumlarda sanki bunlardan kerametler görülüyordu. Aslında şu an bizler dağlık bölgelerde bulunuyoruz. Her yere çekilip saklanmamız mümkün. Fakat onlar şehrin içinde, ulu orta mücadele veriyorlardı. Binaların içinde, dairelerde savaşıyorlardı. Meselâ bir defasında Nusayri güçleri müslüman gençlerden birini yakalamak üzere dairesinde kıstırmışlardı. Genç, kırk metre genişliğinde olan ana bir caddeye dördüncü kattan kendisini attı. Allah onu korudu. Genç caddeye düşme yerine karşıdaki apartmanın balkonuna düştü, oradan kaçıp kurtuldu. Buna benzer birçok olaylar oldu. İşte daha önce söylediğimiz Abdüssettar ez-Zaim de bunlardan biri idi. Kabristanlarda yatıp kalkıyordu. Hatta defnedilmek için eşilmiş kabirler arıyordu. Çünkü o evinde uyuyamazdı, akrabalarına

dahi gidemezdi, buralarda yaşamak mecburiyetinde idi. Buna rağmen devlet bunların korkusundan tir tir titriyordu.

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

73-Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla ciad et. Onlara karşı sert davran. Onların varıp kalacakları yer cehennemdir. Orası varılacak ne kötü bir yerdir.

74-Onlar söylemediklerine dair Allah'a yemin ettiler. Halbuki onlar, kâfirliğe götüren sözü söylediler. Müslüman olduktan sonra, tekrar kâfir oldular. Erişemeyecekleri işe giriştiler. Onların kızmaları, sırf Allah ve Rasulünün, Allah'ın lütfü ile kendilerini zenginleştirmesindendir.

75-Eğer tevbe ederlerse bu onlar için daha hayırlıdır. Şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya da ve ahirette can yakıcı bir

azap ile cezalandırır. Yeryüzünde onların ne dostu, ne de yardımcısı vardır.

76-Münafıklardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki, eğer Allah lütfü ile bize mal verirse, biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler.

77-Allah, onlara lutfundan nimetler verince de cimrileştiler.Allah'ın emirlerinden yüz çevirdiler. Zaten onlar yüz çeviricidirler.

78-Allah'a vaad ettiklerini tutmamaları ve yalan söylemeleri sebebiyle Allah kendi huzuruna çıkıncaya kadar onların kalplerine nifakı yerleştirdi.

79Onlar, Allah'ın mutlaka sırlarını ve fısıltılarını bildiğini ve Allah'ın gaybları çok iyi bilen olduğunu hâlâ bitmediler mi?

80-İçlerinden gelerek sadaka veren mü'minleri ve güçleririin yettiğinden fazla verecek bir şey bulamayanları

ayıplayanları ve onlarla alay edenleri, Allah maskaraya çevirir. Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

81-Ey Muhammedi İster bağışlanmalarını dile, ister dileme,onlar için yetmiş defa af dilesen de Allah onları asla affetmeyecektir. Bu, onların Allah ve Peygamberini inkâr etmelerindendir. Allah fasıklar güruhunu asla doğru yola eriştirmez.

82-Cihaddan geri kalanlar, Allah'ın Rasulüne muhalefet ederek oturup kalmalarına sevindiler. Allah yolunda malları ile,canları ile cihad etmek hoşlarına gitmedi. "Bu sıcakta savaşa çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Keşke bunu bilseydiler.

83-Yaptıklarının cezası olarak artık az gülsünler ve çok ağlasınlar.

84-Eğer Allah, bu cihaddan sonra tekrar seni, geri kalan bu topluluğa

döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şöyle de: "Benimle beraber bir daha asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun."

85-O münafıklardan biri ölürse, sakın cenaze namazını kılma. Kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah ve Peygamber'ini inkâr etmişler ve dinden çıkmış olarak ölmüşlerdir. Onların mal ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla dünya hayatında, onlara ancak azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını ister.

86-"Allah'a iman edin ve Peygamber'i ile beraber cihad edin"diye bir sûre indirildiğinde onlardan zengin ve güçlü olanlar,senden izin istediler: "Bırak bizi,

cihaddan geri kalanlarla beraber oturalım" dediler.

87-Savaştan geri kalan muhaliflerle beraber olmayı kendilerine yakıştırdılar. Onların kalpleri mühürlenmiştir, onlar anlayamazlar.

88-Fakat Peygamber ve onunla birlikte Allah'a iman edenler mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. Hayırlar işte bunlar içindir. Kurtuluşa erecek olanlar da yalnız bunlardır.

89-Allah, onlar için, altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebediyyen kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

90-Bedevilerden özür beyan edenler, kendilerine izin verilmesi için geldiler. Allah'a ve Peygamber'ine yalan söyleyenler de, yerlerinde oturup kaldılar.

Bunlardan kâfir olanlara yakında can yakıcı bir azap isabet edecektir.

91-Allah ve Peygamber'ine karşı samimi oldukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şeyi bulunmayanlara, cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur. İyilikte bulunanları ayıplamaya mahal yoktur. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

92-Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzülüp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur.

93-Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla

beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler.

Aziz ve celil olan yüce Allah, son üç âyette cihada gitmemekte mazur olanları beyan etmekte ve şöyle buyurmaktadır: **"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şey bulamayanlara Allah' a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları takdirde bir vebal yoktur..."** Yani bu kimselere herhangi bir günah veya ceza yoktur. Yeter ki, bu kimseler Allah'a ve Rasulü'ne sadık kalsınlar. Burada Allah'a ve Rasulüne sadık kalmaktan maksat; mücahidleri sevmeleri, onlara güzel sözler söylemeleri, mücahitlerin ailelerini tekeffül etmeleri ve onlar hakkında güzel sözler yaymalarıdır. Âyet-i kerimenin sonunda: **"İyilik edenlerin aleyhine de bir durum yoktur..."** buyrulmaktadır. Çünkü mazeretinden dolayı Allah yolunda cihada katılamayan kimseler Allah'a, Rasulü'ne, Müslümanların liderlerine ve Müslümanların

geneline karşı samimi olurlar. Bu hususta Allah yolunda cihad edenlere güzel sözler söylerlerse cihetteki onların aleyhine olacak herhangi bir durum yoktur. Çünkü onlar katılamadıkları cihadı yermiyor, mücahidlere çeşitli kusurlar takmıyor, aksine onları övüyorlar. Onlar şairin şu sözünde vasıflandırdığı kişinin durumuna düşmüyorlar:

Mademki, sende ne savaş için hediye edeceğin bir at ne de mal var.

O halde sen cihad edeni Davranışınla mutlu edemiyorsan,

Konuşmanla mutlu et.

Bazı insanlar hem cihada katılmazlar, hem de mücahidlere karşı ağızlarından güzel bir söz çıkmaz. Aksine cihaddaki bütün olumsuz haberleri kapmaya, müslümanların mağlubiyetini işitmeye çalışır. Böylece cihada katılmak isteyen bir gençle

karşılaşınca onun yüzüne karşı cihadı karalar, içinde bulunan kinini kusar. Kalbindeki her kötülüğü cihadı engellemek için ortaya serer. İşte bu gibi insanlar cihada katılmamakta özürlü olsalar dahi günahtan kurtulamazlar. Çünkü bunlar Allah'a, Rasulü'ne ve cihada karşı samimi olmayan, hoş niyet taşımayan kimselerdir. Cihada katılmamaktan dolayı muaf olanlar, cihad hakkında güzel haberler yayan ve cihad hakkında sevindirici hadiseleri duymak isteyen mücahidlerin kahramanlıklarını işitmeden dolayı gönlü ferahlayan âmâlardır, topallardır, sakatlardır. İşte âyette zikredilen "iyilikte bulunanlar"dan maksat bu gibi insanlardır. İşte bunlara karşı herhangi bir sorumluluk söz konusu değildir. Cihada katılmamaktan dolayı sorumlu olmayan diğer bir sınıf da âyetin devamında belirtilen şu kimselerdir:

"Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzülüp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur." (Tevbe, 92)

Tebuk günüydü. Medine-i Münevvere ile Tebuk arası 650 km.dir. Bu nedenle o günkü şartlarda savaşılacak yer pek uzaktı. Bu savaş sıcak günlere rastlamıştı. Sıcaklığın en şiddetli olduğu ve meyvelerin olduğu yaz ortasıydı. Müslümanların yalınayak ve bineksiz olarak bu savaşa katılmaları imkânsızdı. Bu bakımdan herkesin ayağına giyecek bir şeylere ve bineceği bir veya iki deveye ihtiyacı vardı. Tâ ki birine binsin, diğeri ile de yiyeceği şeyleri taşısın. Çünkü İslâm'da mücahid kendi yeyip içeceğini kendisi karşılar. Bir kısım müslümanlar bu gibi imkânlara sahip olmadıklarından başka

Müslümanların kendilerini teçhizatlandırması için Rasulullah'ın yanma varmışlar, Rasulullah da onlara: **"Ben sizleri teçhizatlandıracak birini bulamıyorum"** cevabını verince, onlar âyet-i kerimede de belirtildiği gibi savaşa katılmama üzüntüsü ile gözleri yasla dolarak geri dönmüşlerdir. İşte bu gibi müslümanlar da savaşa katılmamakta mazur görülmüşlerdir.

93. ayette ise mazeretleri olmadığı halde savaşa katılmayanlar belirtiliyor ve onlar şöyle vasıflandırılıyorlar:

"Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Âyet-i kerimede de belirtildiği gibi günaha ve cezaya çarptırılacak olan

kimseler, zengin oldukları halde cihada katılmamak için Allah Rasulü (sav)'den izin isteyen kimselerdir. Bu kimseler mal ve sıhhat açısından zengin olan kimselerdir. O halde bunları cihada katılmaktan alıkoyan şey ne idi? Günümüzdeki şirketler, okullar, antlaşmalar gibi şeylerdi. Hülasa bunları cihaddan alıkoyan dünya ve dünya malı idi. Başka birşey değildi. Bu hususta başka bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

"Savaşa katılmayan bazı bedeviler sana: "Savaşa katılmaktan bizi mallarımız ve ailelerimiz alıkoydu. Allah'tan bizim bağışlanmamızı dile" diyeceklerdir." (Fetih, 11)

Görüldüğü gibi aziz ve celil olan Allah özürsüz oldukları halde savaşa katılmayanları kınıyor, susturuyor, ayıplıyor ve onların savaşa katılmaktan aciz olan kadın, çocuk ve ihtiyarlarla beraber oturup kalmaya razı olduklarını beyan ediyor.

Onların acizlerle birlikte olmakla cesaretten, izzetten ve yiğitlikten yoksun olduklarını belirtiyor. Yüce Mevlâ onlara adeta şöyle sesleniyor: Ayıp değil mi? Erkek olduğunuz halde utanmıyor musunuz? Düşman doğudan ve batıdan memleketi kuşatıp ırz ve namusu ayaklar altına aldığı, kanlar döküp malları yağmaladığı halde sizin kadınlarla birlikte oturup kalmanızı erkekliğinize nasıl sığdırıyorsunuz? Gayretiniz, erkekliğiniz, kahramanlığınız nerede kaldı? Direnişiniz, onurunuz, izzet ve şerefiniz ne oldu? Yaptığınız erkekliğe yakışmayan bir harekettir. Çocukların da sabahleyin okula gidiyor sen de okula gidiyorsun. Onlar evlerine dönüp yemeklerini yiyor, sen de yiyorsun. Birlikte televizyonun karşısında geceliyorlar, sen de geceliyorsun. Onlar kitap okurken, sen de okuyorsun. O halde seninle çocukların veya eşin arasında ne fark var? Evet... Yüce

Mevlâ bu gibi insanları veciz bir şekilde beyan ediyor ve buyuruyor ki: **"Cihaddan geri kalanlar savaşa katılamayan acizlerle birlikte oturup kalmayı kendilerine yakıştırdılar."** (Tevbe, 87)

Evet, kadınlarla, sosyetelerle, sabahleyin elbisenin ütülü veya ütüsüz olduğuna dikkat eden, başını örttüğün kasketinin düzgünlüğüne bakan, kravatının muntazam olup olmadığına dikkat eden, ayakkabının parlaklığını ve cilasını gözden kaçırmayan hanımlarla birlikte...

Değerli kardeşim! Gerçekten hayat bu mudur? Hayır, hayır! Hayat bu değildir... Böyle yaşayan insanlar vücutları hareket etse de kalben ölmüş kişilerdir. Bu husustaki şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Ölüp de kurtulan kimse ölü değildir. Asıl ölü diri olduğu halde ölü olandır.

Evet, bu gibi insanlar elbiseler içinde hareket eden hayaletler misali canlı ölülerdir.

Bizler ölüleriz...

Zulmün ortaya çıkardığı en beter bir haldeyiz

Bizler köşkler arasında dolaşan ölüleriz.

Bizler sabah gidip akşam dönsek de

Aslında cansız hayaletleriz.

Donatılmış köşkler ise adeta kabirlerdir.

Evet, bizler, hareket eden ölüleriz.

Dirilmenin ne zaman olacağını bekleyen ölüleriz.

Görüldüğü gibi şair insanımızın halini tasvir ediyor. Hareket etsek de ölüler olduğumuzu, çeşitli koltuklar, yastıklar, divanlar ve halılarla süslediğimiz evlerimizin de adeta bizim için kabirler ve o süs

eşyalarının da kefenlerimiz olduğunu tasvir ediyor.

Acizlerle birlikte oturup kalanlar ve savaşa çıkmayanlar kalpleri mühürlenmiş ölü kimselerdir.

İsrailoğulları'ndan bir adamın şöyle dediği rivayet olunmuştur: **"Ey Rabbim ben Sana ne kadar da isyan ediyorum, yine de sen beni cezalandırmıyorsun?"** Yüce Allah, Peygamber'ine o kimseye giderek şöyle demesini emreder:

"Ben seni ne kadar cezalandırıyorum, fakat sen farkında olmuyorsun. Senin kalbini öldürmedim mi?" Yani senin kalbin ölmüştür. Kalplerin ölmesinden daha büyük hangi musibet olabilir? Artık kalp hissetmemekte, Allah için öfkelenmemekte, kızmamaktadır. Herhangi bir his, duygu, kıskançlık ve izzet-i nefs kalmamıştır. Eğer izzet-i nefs kalmış olsaydı, yüzü kızarır

düşmanların tecavüzleri altında çığlıklar ve feryatlar atan müslüman kadınları duyardı. Kalp diri olup kanı temizlediğinde yüz kızarır. Allah Rasulü (sav), bir münker gördüğü zaman yüzü kıpkırmızı kesilirdi. Sanki onun yüzünde nar taneleri oluşurdu. Bu hassasiyetin kaynağı izzetli ve şerefli olmaktır. İbnü'l-Kayyım el-Cevzî'nin de dediği gibi: **"Kalpten hastalıkları uzaklaştıran şey izzet ve şereftir."** Kalp, cismin mukavemetini (direncini) sağlayan yegâne şeydir. Mukavemeti kalmayan bir vücut basit bir nezleyle dahi ölür. Çünkü vücudun direnci kalmamıştır. Bu kimseler AİDS hastalığına yakalanan kimseler gibidirler. Bunların vücutlarında herhangi bir direnç yoktur. En basit hastalık bile bunları öldürür. Tabii ki izzet ve şerefe sahip olmayan bir kalp de böyledir. Çünkü insanın kalbindeki hastalığı, kir ve pası yine kalpte bulunan hamiyyet, gayret ve izzet duyguları siler atar.

İnsandaki hamiyyet körüğün demirin posasını giderdiği gibi vücuttan manevi hastalıkları giderir. Kalbinde izzet ve hamiyyet bulunan insanda kibir, haset, zillet, batıla razı olma duyguları bulunmaz. Böyle bir kalp devamlı diri ve hararetlidir. İçinde gayret ve hamiyyet olmayan bir kalp ise ölüdür. Herhangi bir fesat oku kolaylıkla ona saplanabilir. Adiliğin, riyakârlığın, şirkin, bid'atin ve zalimlerin tasallutunun mikroplarını ondan uzaklaştıramaz. Çünkü o ölüdür.

Denilmiştir ki, domuz eti insanın kalbindeki gayret ve hamiyet duygusunu öldürür. Bu bakımdan batılı insanlar kızının kendi evinde dahi başka biri ile fuhuş işlemesine kızmaz, öfkelenmez. Çünkü onun kalbi gayretsiz, hamiyetsiz ve kıskanma duygusundan yoksun bir kalptir. Domuz eti onun kalbini öldürmüştür. Bu gibi insanların vücutları adeta katır gibi, beyinleri ise serçe

beyni kadardır. Bunlar pek korkaktır, ölü gibidir, aşağılıktır. Utanmaz, arlanmaz, edep bilmez, haya bilmez, vurdumduymaz, hissetmez...

Buna mukabil müslüman genç ise, ateşler içerisinde yatıyor gibi Müslümanların dertlerinden kıvranmaktadır. Müslümanların gasbedilmiş ülkelerini, tecavüze uğramış kızlarını ve ümmetin sorunlarının ağırlığını hissetmektedir. Kendisini ağır bir yük altında görmektedir. Kafası telaş ve sıkıntılarla doludur. Nedir bu hal? Irzlar kirletiliyor, kanlar akıtılıyor, mallar yağmalanıyor. Buna ne çare bulacağız, şeklinde düşünüp durur. Bakarsın ki müslüman genç bir deri bir kemik, ipince bir iplik gibi. Çünkü uyku bilmiyor, yetimlerin ağlamaları onun kirpiklerini birbirine değdirmiyor. Dul kadınların iniltileri onu uyutmuyor. Diğer yandan bakarsın ki bir arkadaşımız maaşallah 120 kilo. Bütün derdi maaşının

artması ve ikramiyeler. Yıl sonunda ne kadar maaşı artacak, ikramiyeyi ne zaman ve ne kadar alacak? Her türlü zilleti yaparak hedefine nasıl ulaşacak? Şirket müdürü geldiğinde bizzat hanımının eli ile ona çay sunar. Niçin? Birkaç kuruş elde edebilmek için...

Evet, bu gibi insanlar ölülerdir, Allah bunların kalplerini mühürlemiştir, bunlar neyin ne olduğunu anlamazlar.

Hülasa iman kalpler için bir hayat, inkâr ise onlar için bir ölümdür. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Hiç ölü iken diriltiğimiz, insanlar arasında kendisi ile yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimse karanlıklar içinde kalıp ondan çıkamayan kimse gibi olur mu?"** (En'am, 122)

Eskiden cahiller zulmü kabul etmezlerdi. Haksızlığa boyun eğmezlerdi. - Ebu Süfyan'ın Bedir savaşında yenilip yemin ettiği gibi - Bir

savaşta yenildikleri zaman onlar düşmanlarından intikam alıncaya kadar vücutlarına su değdirmeyeceklerine ve kirlenmelerden dolayı yıkanmayacaklarına dair yemin ederlerdi. Evet, Ebu Süfyan Uhud savaşında Müslümanlara galip gelinceye kadar 13 ay banyo etmemiştir. Uhud'da Müslümanlara galip gelince Uhud dağına çıkarak: **"Ey Hubel putu yücel, Uhud savaşı, Bedir savaşına karşılıktır. Savaşta galibiyet, mağlubiyet sıra iledir"** sözlerini sarf etmiştir.

Önceden Araplar savaştan uzak kalamazlardı. Bu nedenle haram aylar olan Zulkade, Zulhicce ve Muharrem aylarını çok uzun olarak kabul ediyorlardı. Cahiliye Arapları bu üç aylık süre içinde savaşmanın caiz olmadığına inanıyordu. Bu bakımdan Hac mevsimi geldiğinde içlerinden söz sahibi olan biri şunu ilan ederek: **"Ben bu yıl Muharrem ayının savaş yasağını bundan sonra gelen Safer ayına erteledim"** diyordu.

Ta ki iki ay bekledikten sonra Muharrem ayında savaşsınlar. Ondan sonra Safer ayında savaşı ertelemiş olsunlar. Çünkü Araplar üç ay savaşmak için bineklerine binememeden ve silahlarını kullanamamadan dolayı sıkıntı hissediyorlardı. Bu, onların izzet ve gururlarına ağır geliyordu. Savaşmadıkları zaman hastalanıyorlardı.

Evet, yüce Mevlâ da savaştan geri kalmayı bir ceza, bir suç ve bir zillet kabul etmiş, ondan geri kalanları tahkir etmiştir. Adeta onlara şöyle seslenmiştir: **"Haydi sizler de kadınlarla birlikte oturup kalın!"**

Eskiden İslâm toplumunda askerlikten çürüğe çıkmak büyük bir ayıptı. Hatta askerlikten dolayı çürüğe çıkan cezalandırılmış gibi sayılırdı. Günümüzde ise askerlikten kurtulmak için her türlü yola başvuruluyor. Günümüzdeki askerlik cahiliye askerliğidir. Aslında bunlara katılmamak

gerekmektedir. Ancak gençlere bir kısım disiplini, sıkıntılara katlanmayı, sabır ve metaneti, aile ortamından uzak kalmayı, rahat yaşantıdan kopmayı kısmen de olsa öğretmektedir. Bu gibi yönleri ile askere gitmenin faydaları mülâhaza edilebilir. Ancak küfrün ordusunda hizmet edilemeyeceği de muhakkaktır. Canla başla katılması gereken ordu İslâm ordusudur. İşte böyle bir ordudan uzak durmak veya gitmemek için çeşitli yollara başvurarak çürüğe çıkmak zillettir, izzet ve şerefi kaybetmektir.

Eskiden askerden iki sınıf muaf tutulurdu:

1. Askere alınamayacak aciz kimseler. Bunlar: Kadınlar, çocuklar, ihtiyarlar, sakatlar, hastalar, âmâlar vb. insanlardır.

2. İslâm bayrağı allında cizye vererek yaşayan ehli kitap. Bunlar da hristiyanlar ve

yahudilerdi. Bu sınıftan olan insanların İslâm ordularının içinde bulunmaları caiz değildir. Bu sebeple askerlik bedeli olarak cizye öderler.

İslâm'da yılda en az bir veya iki defa cihada çıkma mecburiyeti olduğundan İslâm halifesi bu cihadı yapmayanları cezalandırırdı. Fakat günümüzde cihada gitmek nerede ise suç sayılır oldu.

Cihaddan Muaf Olanlar

Hülasa aziz ve celil olan Allah cihad etmeyi her müslümana farz kılmıştır. Cihaddan sadece üç sınıfı muaf tutmuştur. Bu sınıflar acizler, hastalar ve bir de savaşa gitmeye maddi imkânı olmayan yoksullardır. Nitekim zikredilen 91. ayet bunları şu şekilde özetlemiştir: **"Allah ve Peygamberine karşı samimi oklukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şey bulamayanlara cihada**

çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur..." (Tevbe, 91) Başka bir âyet-i kerimede birinci sınıftan olan acizlerin kimler olduğu şu şekilde izah edilmektedir:

"Erkek, kadın ve çocuklardan zayıf düşürülüp bir çare bulmaya gücü yetmeyen ve cihad etmeye yol bulamayanlar, kendilerine zulmedenler müstesnadır. İşte bunları umulur ki Allah affeder. Allah çok affeden ve çok bağışlayandır." (Nisa, 98–99)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimelerde zayıfların yaşı ilerlemiş olan ihtiyarlar, savaşa katılamayan kadınlar ve bir de küçük çocuklar olduğu beyan edilmektedir. Ayrıca hastalar, sakatlar ve körler de savaşa katılmama özrüne sahiptirler. Yüce Mevlânın bu gibi insanları savaşa katılmamaktan dolayı mazur görmesine rağmen bu halde olan müslümanlar savaşa katılmamayı kendilerine yedi-rememişler,

acizliği kabullenememişlerdir. Meselâ âmâ olan Abdullah İbn Ümmü Mektum Uhud savaşında sancağı taşımayı istemiştir. Ancak Allah Rasulü sancağı o savaşta şehid olan Mus'ab bin Umeyr'e vermiştir. Hak bunları mazur görmüş, fakat kalpleri zilleti reddetmiştir.

Evet, Abdullah İbn Ümmü Mektum savaşa çıkmak için çok ısrar etmiş ve diretmiştir. Nitekim onun hakkında Abese Suresi'nin ilk ayetleri inmiş, kendisine gösterilmesi gereken ilgide eksiklik yapıldığından Rasulullah'a şu ifadelerle sitem edilmiştir: **"Peygamber âmâ geldi diye yüzünü ekşitip çevirdi. Ne biliyorsun, belki de o kendisini arındıracaktı?"** (Abese, 1–3)

Yine bu zâtı Rasulullah savaşlardan birinde Medine'ye amir tayin etmiştir. Yine o, Kadisiye Savaşı'nda da sancağı yüklenmede ısrar edince, bu defa Sa'd bin Ebi Vakkas sancağı ona vermiştir.

Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu

Savaşa katılmama ezikliğini içine sindiremeyen zatlardan biri de sakat elan Amr bin el-Cemuh'dur. Bu zat çocukları ile birlikte Uhud savaşına katılmak istemiş, çocuklar ona:

"Babacığım, şüphesiz ki Allah seni mazur kıldı" demişlerse de Amr:

"Vallahi ben düşmanın cesedini çiğnemeyi veya bu topallığımla birlikte cennette bir iz bırakmayı istiyorum" demiştir. Cabir bin Abdullah'ın dayısı olan Amr bin Cemuh, Cabir'in babası, Abdullah bin Haram ve Abdullah'ın karısı olan bacısı ile birlikte Uhud Savaşı'na katılmışlardır. Hem Amr, hem de Abdullah Uhud Savaşı'nda şehid düşmüşlerdir.

Cabir diyor ki: **"Ben halamı, babamı ve dayımı bir deveye yükleyerek Medine'ye getirdim. Medine'ye ulaştığımda**

Rasulullah'ın tebliğcisi şöyle seslendi: "Öldürülenleri öldükleri yerlere defnedin."

Bunun üzerine ben onların ikisini götürüp Uhud'a defnettim. Rasulullah buyurmuştu ki: "Birbirini seven iki kimseyi tek bir kabre koyun." Amr bin Cemuh ile Abdullah bin Haram birbirini seven iki kimse olduklarından tek bir kabre konuldular."

46 sene sonra Uhud'daki bir pınarın suyu çoğalıp akmaya başladı. Pınarın altına gelen kabirleri yarıp götürecekti. Bunun üzerine birileri gelip: "Ey Cabir! Muaviye'nin pınarı babanın kabrini yardı" dedi. Cabir diyor ki: "Ben derhal oraya gittim. İki cesedi de çıkarmak istedim. Bir de baktım ki her ikisi de aynen defnedildikleri gibi. Sadece babamın burnunun ucunda biraz değişme var. Bilemedim ki neden böyle olmuştu?"

Evet, şehidlerin kanları aktığından onlardaki kan dolaşımı ve vücudun

patlaması beklenilmemekte, bu itibarla Allah'ın himayesi ile şehidlerin cesetlerinin çürümediği yer yer müşahede edilmektedir. Mesela Mısırlı Abdullah kardeşimiz Şevval ayının başında şehid oldu. Cesedini bulamadık. Ancak Zilkade ayının ikinci günü cesedim bulabildik. Şehadetinden tam bir ay ve bir gün geçmişti. Abdullah kardeşimizin cesedi ise yupyumuşak uyuyor bir halde gibiydi. Abdullah kardeşin cesedini bulan kardeşler bana telefon ettiler, ben buradaydım. Onlar Me'sede isimli karargâhtan aradılar ve: **"Abdullah kardeşin cesedini bulduk"** dediler. Ben de: **"Nasıl bir halde?"** dedim. Onlar: **"Sağlığındaki gibi"** dediler. Ben: **Vücudunda değişme var mı?"** dedim. Onlar da: **"Hayır, vücudu değişmemiş, sadece burnunun ucunda ve ağzının bir tarafında hafif bir değişiklik var"** dediler. Bunun üzerine dedim

ki: **"Abdullah kardeşimiz, Cabir bin Abdullah (ra)'ın babası gibi olmuş."**

Bundan daha da garibi, Abdullah kardeşin kanı yapış yapıştı ve damlıyor haldeydi. Şahadetinden ise bir ay bir gün geçmişti. Evet! İşte Afganistan'daki şehidlerin anılarındaki hatıralar. Subhanallah! Şehidin cesedinin değişmeyeceğine dair herhangi bir delil yok. Ancak Afganlılar cesedin değişmemesini şehidliğin bir alameti olarak kabul etmekteler. Şanı yüce Allah da bunu onlara lütfetmiştir.

Ayrıca Ömer Hanif kardeş şehidler hakkında bana şunları anlattı: **"Afganlılar ince kalpli insanlardır. Kendileri ile birlikte şehid düşen kardeşlerine karşı kederli ve üzüntüleri devam eden insanlardır. Ben Afganlılar'dan on iki kişinin kabrini açtım. Biliyor musunuz kabirler niçin açıldı? Çünkü aslında kabirleri açmak haram veya en**

azından mekruhtur-. Onların açılmaları şehidlerin cesetlerini bir yerden başka bir yere nakletmek içindi. Çünkü şehidlerin savaş esnasında öldürüldükleri yerden alınıp başka yere götürülme imkânı yoktu. Bir, iki veya üç sene sonra şehidlerin öldürüldükleri yerler kurtarılınca onları Müslümanların kabirlerine taşımak isteniyordu. Diğer yandan Afganlılar bir kabrin yanından geçerken: "Hocam, buraya defnedilen kardeşimizi görmek istiyoruz Onu çok özledik" diye rica ederler. Sen onlara: "Kardeşim, bu caiz değildir, mekruhtur" desen de yine onlar: "Vallahi biz onu görmek istiyoruz" diye ısrar ederler. İşte bu sebeplerden dolayı ben bir, iki veya üç sene geçtikten sonra on iki kabir açtım. Vallahi ben herhangi birinin cesedinde değişiklik görmedim. Hatta aksine bazıları tıraşlıydı, kabirden çıkardığımda sakallarının uzadığını gördüm. Evet,

sakalları kabirde uzamıştı. Bazılarını da ben kendim bizzat elimle kanlara bulanmış Afgan elbiseleri ile gömmüştüm. Onu çıkardığımda üzerinde siyah ipekten bir cübbe buldum. Yeryüzünde benzeri görülmedik bir cübbe. Ondan daha güzel kokulu ve daha yumuşak bir cübbe olamazdı. Evet, bu zat Kur'ân-ı Kerim'i ezberlemiş olan Hafız Seyyid Şah'dı."

Bazılarının saçları, tırnakları uzamıştı. Bazılarının kokusu ise misk gibiydi. En garip şey, sakalların uzaması, bir de cesedin ipek cübbe ile örtülü olmasıydı. Bu cübbe nereden gelmişti? Şüphesiz ki cennetten. Çünkü yeryüzünde öyle bir cübbe yoktu. Ayrıca üç sene boyu toprağın altında kaldığı halde bir cübbenin çürümemesi mümkün değildi. Sonra bu şehidi kardeşimiz Ömer Hanif bizzat kendi eli ile defnetmişti. Onun üzerinde cübbe diye bir şey yoktu.

Bazı insanlar bu kerametleri tartışmaktadırlar. Ancak ben bunları kınamıyorum. Çünkü bu insanlar bilgisayarlar ile birlikte yaşamaktadırlar. (Bu insanlar modernist düşünceye sahiptirler) "Bir artı bir eşittir iki eder" derler ve her şeyi de bu mantıkla değerlendirirler. İşte bu mantık gereği normalinde ölü iki veya üç gün sonra bozulmaya ve kokmaya başlar. Bu insanlar ölünün uzun zaman bozulmadığına nasıl inanabilirler? Yine bu insanlar şehid edilen insanlarda görülen kerametlere nasıl inanabilirler?

Meselâ kardeşimiz doktor Baberk, Verdek denilen yerde şehid düştü. Ailesinin kendisini görmesi ve Peşaver'e defnedilmesi için cesedi oraya getirildi. Bu kardeşimiz İslâm davetçilerinden ihlaslı biriydi. Onu gören birçokları yeminle bana şunları anlattılar:

Çocukları okuldan gelip bu şehidin yanında durdular. Şehid ağladı ve gözlerinden yaş döküldü. Evet, birçok insan bunu bana anlattı. Ben bu gibi şehidlerin isimlerini Afgan Cihadında Rahman' ın Ayetleri adlı kitapta ve bir de İbretler ve Müşahadeler adlı eserde yazdım. Evet... Şehidin annesi geliyor ve ona: "Yavrum, sen artık uzun bir yolculuğa gidiyorsun. Uzat elini de seninle tokalaşıp vedalaşayım" diyor. Şehid elini uzatıp annesi ile musafaha yapıyor. Bu tür manzaralar görüldü. Biz bunları yazdığımız günden beri birçok insan bize karşı çıktı.

Mesela Güllü Muhammed şehid edildiğinde yanına babası geldi. Güllü Muhammed Bektika'da çok hoş bir gençti. Onun komutanı olan Ömer Hanif bana şunları anlattı:

Vallahi ben onun yanında duruyordum. Babası geldiğinde ona dedi ki:

"Yavrum, eğer şehidsen bana şehid olduğunun alâmetini göster." Bunun üzerine Güllü Muhammed elini kaldırıp babası ile musafaha yaptı. Babasının elini yaklaşık on beş dakika bırakmadı. Öyle ki, babasının eli ezilecek gibi oldu.

Evet, biz bunları Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı eserde yazdığımızda aleyhimize propagandaya giriştiler. Esip savurdular. Velvele kopardılar. Abdulaziz bin Baz'a: **"Bu kitap bid'at ve hurafelerle dolu, bu kitap tasavvuf! Düşünceleri yayıyor"** şeklinde yazılar yazdılar. Bunun Suud'da satılmasının yasaklanmasını istediler. Fakat Şeyh Abdulaziz anlayışlı bir adamdır. Olgun bir selefidir. İnancın ne demek olduğunu anlar ve bilir ki bu gibi hadiseler selef-i salihînin de başından geçmiştir. Kerametler ile mucizeler arasındaki farkın şu olduğunu bilir: Mucize peygamberden görülür, keramet ise

veliden zuhur eder. Peygamberlerin mucizelerinin bir yansıması olarak velilerin kerametleri haktır. Bu nedenle gözlerini kaybetmiş olan Şeyh Abdulaziz bin Baz'ın yazarı bana şunları anlattı:

Şeyh'e mektuplar yazarak: **"Azzam'ın kitabının şu sahifesinde şöyle yazıyor, bu sahifesinde efsaneler var. Bunlar tevhid düşüncesi ve inancına ters düşen şeyler. Korkuyoruz ki bu kitap memlekette sufiliğin yayılmasına sebep olacak"** şeklinde ifadelerde bulundular. Şeyh Abdulaziz dedi ki: **"Getir oku şu sahifeleri."** Dinledikten sonra: **"Bu bid'at değil dedi.** Falan sahifeyi oku. **"O da efsane değil"** dedi. Söylenilen sahifeleri dinledikten sonra: **"Bırakın insanlar bu kitabı okusunlar. Bu kitaptaki hadiseler güvenilir insanlardan nakledildikten sonra bunlar doğru şeylerdir, mahzurlu değildir. Aksi takdirde insanları bunu okumaktan mahrum edeceksiniz"** dedi.

Evet, bu kitap şu an Allah'a hamd olsun onuncu baskısını yaptı. Bu kitabı okuyan birçok insan da cihad hakkında, şehidler hakkında ve bizzat Afgan cihadı hakkında düşüncelerini değiştirdiler.

Cidde'deki Darü'l-Müctema adlı yayınevinin sahibi bunun onuncu baskısını yaptı. O da bana şunları anlatmıştı: **"Bir adam bu kitaptan bedava olarak dağıtmak üzere tam iki bin adet satın aldı."** Yine ben Cidde'de beni davet eden bir zenginin yanına gittim. Baktım ki yanında bu kitaptan kolilerce dolu. Dedi ki: "Yanıma gelen herkese bir tane veriyorum ki Afgan cihadını tanısınlar."

Hülasa kardeşim, mücahit ve şehitlerle birçok olaylar yaşandı. Bunları inkâr etmek mümkün değil. Şu an ben bu olayları bu cephelerde savaşan ve selefi inanca sahip olan Araplar'a anlatsam asla yadırgatmazlar. Sanki onlara çok normal

şeyler anlatılmış gibi olurlar. Çünkü bizzat Araplar da bu tür kerametleri yaşadılar. Ramazan bayramında şehid düşen un üç kişiden altısının misk gibi kokan kokuları nasıl unutulur!

Meselâ Ebu Hafs ...siz bunun resmini gördünüz mü? Bunun hakkında Şeyh Abdülmecid Zindanî'nin kardeşi Şakir Zindanı diyor ki: Ebu Hafs vurulup düştüğünde onu kurtarmaya gittim. O ruhunu teslim ettiğinde yüzünde biraz topraklar gördüm. Dikkatle baktım bir de ne göreyim, alnına nur dolmuş, yüzünde toprak diye bir şey yok. Onun yüzü adeta beyaz gülleri hatırlatıyordu. Yüzü ayın on dördü gibi nurlanmıştı. Hâlbuki Ebu Hafs Ürdünlü esmer bir gençti. Afganlılar diyor ki **"bu adamın kanının aktığı yerden nur çıkıyor ve göğe doğru yükseliyor."**

Evet, bugün kerametler cihad meydanlarında çok tabii bir hal aldılar.

Meselâ Me'sede karargâhında Bedir kardeşin bir odası var. Dört füze orayı vurmak için gönderildi. Her bir füze odanın bir tarafına çakıldı. Hiçbiri patlamadı. Karargâh komutanı Mısırlı Ebu Ubeyde'nin üzerine de iki füze düştü. Mermiler gelirken o: **"Ey Allah'ım sen bizi kurtar!"** diye niyazda bulundu. Yanına inen mermilerden hiç biri patlamadı. Biliyor musunuz her birinin ağırlığı ne kadar?

Evet, bu tür olaylar burada bulunan selefi Araplar için de çok basit ve tabii şeyler oldu. Hatta ben Mezar-ı Şeriften döndüğümde Ebu Hafs'la da karşılaşmış ve ona demiştim ki:

"Ey Ebu Hafs! Senin ve Ebu Esif'in burada gördüğünüz kerametlerden bir kısmını bana anlat."O da demişti ki:

"Biz gördüğümüz kerametleri sana anlatsak sen inanmazsın, sen kerametleri

topluyorsun ama bizim gördüğümüz kerametler senin inanacağın türden değil." Ben dedim ki:

"Yine de anlatın." Onlar da dediler ki:

"25 cm. çeliği delen RPG füzesi ki bu 46 ton ağırlığındaki tankı imha eder. Bu füze mücahid kardeşlerimizden birine isabet etti. Onun sadece elbisesi yandı, bir de kurşun şeridi ve yeleği parçalanıp gitti. Fakat mücahid hiçbir yara almadı."

Subhanallah! RPG füzesi düşüyor, mücahid yaralanmıyor, bu nasıl oluyor?

Yine Kandahar bölgesinde Nur Muhammed isimli bir kardeşimiz vardı. Uçaklar o bölgeyi bombardıman ediyorlardı. Nur Muhammed silahını göğsünün altına alarak yere yattı. Tâ ki uçaklar geçerken silahın parlamasını görüp orayı bombardıman etmesinler. Buna rağmen yine de bir uçak Nur Muhammed'e

bir bomba attı. Bomba Muhammed'in tam sırtına isabet etti. Karnının altındaki kaleşnikof kırıldı ama Nur Muhammed herhangi bir yara almadı. Peki bu nasıl olur? Demirden olan kaleşnikof kırılıyor; et, kemik ve sinirden olan Muhammed'in beli yaralanmıyor. Şimdi sizler buna inanıyor musunuz? Peki buna iman etmezseniz keramete ne zaman iman edeceksiniz? Çünkü keramet demek normal olmayan, akıl üstü şeylerdir. Normal durumlara herkes inanır. Fakat şurası bir gerçek ki artık burada kerametler bile çok tabii oldu. Herkes inanıyor. Ancak sadece maddenin kesafetinde kalmış, modernizmden başka bir şey düşünmeyen insanlar elbette ki bunları kavrayamazlar. Bakarsın ki herkes: **"Benim aylık gelirim şu kadar, bu olmadan yaşayamam, ancak şu kadar şeker, şu kadar pirinç, şu kadar meyve ve şu kadar da et alabilirim. Çünkü maaşım bu kadar"**

der, durur. Böyle insanlar bereket, hayır, lütuf, ihsan vb. şeyleri hiç hesaba katmazlar. Aslında şunu unutmamak gerekir ki aziz ve celil olan Allah az şeye bereket vererek onu çok da kılabilir. Vallahi bizler bu tür hesaplan hayatımızdan çıkarıp attık. Sanmıyorlar mıydı ki Rusya bu kadar tank, uçak ve modern silahları ile mücahidleri yok edip bitirecek? Mücahidler onlara karşı savaşamayacaklar. Çünkü onların ne tankı var, ne topu, ne silahı, ne de mermisi. Peki, netice ne oldu?

Ey müslümanlar! Sizler böyle düşünürken niçin Allah'ın kuvvetini hesaba katmıyorsunuz, neden her şeyi bilgisayar kutusunun içinde sanıyorsunuz? Şu âyetleri bir defa daha iyice kulak vererek dinleyiniz:

"Ne göklerde ve ne ele yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O her şeyi hakkıyla bilendir; ve her şeye hakkıyla güç yetirendir. " (Fatır, 44)

"Allah, kendi (dini)ne yardım edene muhakkak yardım eder." (Hac, 40)

Peki, Bedir savaşında meleklerin inmesi, yağmurun yağarak mücahidlerin ayaklarının altındaki toprağı sağlamlaştırması vb. mucizeleri niçin düşünmüyorsunuz? Bunlar ağızlardan aktarılan efsaneler değil, Kur'ân-ı Kerim'in tescil ettiği hadiselerdir. Yine Bedir savaşında sahabelerin anlattıklarına göre daha kılıcı kâfirlerin boynuna vurmadan kafaların önlerine düştüklerini görmeleri olayları nerede? Bunları hiç düşünmüyor musunuz? Bunları bilgisayar kasasının içinde bulabilir misiniz? Hayır, hayır! Bunlar oraya girmezler. Ne yazık ki, batılı basın mensupları bunu anlıyor ve tâ Afganistan'a kadar gelip hadiseleri yerinde izlemeye çalışıyorlar. Ya sizler! Ey müslüman isimli materyalist insanlar! Neden bu halinizden vazgeçmiyorsunuz?

Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor

Fransız bir gazeteci ile karşılaştım. Afganistan'da bulunuyordu. Ona:

"Allah'a iman ediyor musun?" diye sordum. Fransız gazeteci:

"Vallahi, ben ilah diye birinin olduğunu hayal ediyordum. Fakat Afganlılar beni, Allah'ı itiraf etmeye mecbur bıraktılar. Onlar beni Allah'a iman etmeye mecbur ettiler."

"Nasıl oldu bu?" dedim. Fransız gazeteci:

"Görmüyor musun, basit tüfeklerle tanklar etkisiz hale getiriliyor? Sadece bu bile Afganlılar'ı koruyan ve onlara yardım eden bir ilahın varlığına delâlet etmiyor mu?" dedi. Bu Fransız gazeteci daha önce hiçbir dine inanmıyormuş.

Başka bir Fransız gazeteci de Afganistan'a geldikten sonra **"Afganistan'da Allah'ı Gördüm"** isimli bir kitap yazdı. Bir üçüncüsü de: **"Bunlar Hakikatlerdir Ancak Açıklayamıyorum"** isimli bir kitap yazdı. **"Evet, Ruslar yenilmekteler, ancak bunu açıklamaya gücüm yetmiyor"** diyordu.

Şeyh Temim dün akşam, ordunun kapattığı, ne araba ve ne de yayanın geçmesine müsaade edilen bir yoldan arabası ile birlikte geçerek cepheye kadar gitti. Bindikleri arabanın şoförlüğünü bazen sizlere imamlık yapan el-Kuriseyyib ismindeki zat yapıyordu. el-Kuriseyyib, ordunun kapattığı yola geldiklerinde komünist Afgan askerine;

"Bu (yani Şeyh Temim) Caci bölgesinin komutanıdır." Şeyh gözlüklerini takmış bir şekilde oturuyordu. Asker ona:

"Saat 5'ten sonra buradan geçmeniz yasak, bize verilen emirler böyle" cevabını verdi. el-Kariseyyib:

"Ama bu komutan, mutlaka cephede olması gerekiyor" dedi. Bunun üzerine asker:

"Peki, o zaman komutanla ben konuşayım" cevabını verdi. Asker komutanla konuşmaya başladı. Tabii Şeyh Temim ne konuştuğunu anlamıyordu. el-Kariseyyib:

"Bu adam Farsça konuşuyor, Peştuca anlamıyor" dedi. Asker:

"Haydi, yolu açın" dedi. Böylece yolu açtılar. Aslında yolları taşlarla kapatıyorlardı ve kapattıkları noktalarda askerî karakollar bulunuyordu. Şeyh Temim'e:

"Sizin buralardan geçmeniz, mümkün değil" demişlerdi. Fakat bunlara müsaade eden asker:

"Ben buradan herhangi bir kimsenin geçmesine müsaade edersem köpek oğlu köpek ve domuz oğlu domuz olayım. Fakat ben sizi tanıyorum. Size yolu açacağım" cevabını verdi. Böylece asker taşları kaldırdı ve onların geçmesine müsaade etti. Bu durum kerametlerden bir keramet değil mi? Keramet değilse bu nedir?

Yine bir defasında Şeyh Temim dört saat boyunca Kur'ân-ı Kerim'den yedi cüz okur. Bu arada uçaklar yağmur gibi bomba yağdırmakta, havan topları ile atışlar yapmakta ve füzeler atmaktadırlar. Şeyh Temim ise, ağacın altında oturmakta ve şahadeti beklemektedir. Altında bulunan ağacın dalları kopmakta, kabuğu soyulmakta fakat Şeyh Temim sandalyesinin üzerinde oturmaktadır. Kurşunlar kulaklarının yanından vızır vızır geçiyor, şarapnel parçaları önüne ve arkasına üstten aşağı

düşüyor fakat ona hiçbir yara vermiyordu. Bu da keramet değil de ya ne idi?

İşte bütün bu sebeplerden dolayı ben diyorum ki bugün cihad Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Cihadın bu tür farziyeti kâfirlerin elinde bulunan en son İslâmi toprakları kurtarıncaya kadar devam edecektir. Eğer biz Afganistan'ı kurtarırsak inşallah Filistin'e gideceğiz. Yine de farz-ı ayn bitmeyecektir. Buhara, Taşkent'i de kurtarmamız gerekmektedir. Leningrad'a kadar varmamız gerekmektedir. Tekrar Moskova'nın bize yeniden cizye ödemesi gerekmektedir. Çünkü Moskova yaklaşık iki yüz sene Müslümanlara cizye ödemiştir. Ayrıca Endülüs'ü de bir gün hürriyetine kavuşturmamız gerekmektedir. Fransa'daki Ren nehrine kadar ulaşmamız icap etmektedir.

Hülasa bizlerin İspanya'yı, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Avusturya'yı, Yugoslavya'yı ve

Yunanistan'ı tekrar İslâm idaresi altına döndürmemiz gerekmektedir. Çünkü bütün bu beldeler Müslümanların idaresi altındaydı.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmeleri ile başlamadı. Cihadın farziyeti İspanya'nın (Endülüs'ün) kâfirlerin eline düştüğü günden haşlamış ve günümüze kadar devam etmektedir. Bizim Fransa ve İspanya'ya da gidip oralarda da İslâm'ı hakim kılmamız gerekir. Hatta bütün dünyayı İslâm idaresinin bayrağı altında gölgelendirmemiz icab etmektedir. Şer-i şerifin hükmü işte budur. Biliyorsunuz ki İslâm arazilerinden bir karış toprağın düşmanın ayağı altında çiğnenmesi halinde cihad etmek her müslümana farz-ı ayn olur. Öyle ki kendisine cihad etmek farz olmayan kadın bile mahremi bulunması şartı ile kocasından izin almadan bu cihada katılır. Köle, efendisinden izin almadan, borçlu

alacaklısına danışmadan, çocuk babasının müsaadesini istemeden böyle bir cihada katılmak zorundadır.

Şayet bir beldenin veya bölgenin halkı düşmana karşı güç yetiremiyorlarsa veya tembellik ediyor yerlerinden kımıldamıyorlarsa bu taktirde farz-ı ayn olan cihadın çerçevesi gitgide genişler. Düşmanın işgal ettiği yerlere yakınlığına göre bu farziyet Müslümanları bağlar. Öyle ki çember genişleyerek cihadın farz-ı ayn oluşu bütün yeryüzünü kaplamış olur. Bu halde olan insanlar için cihadın farziyeti aynen namaz ve orucun farziyeti gibidir. Nasıl ki namaz ve orucun farziyeti insanlardan düşmez ise farz-ı ayn olan cihadın farziyeti de düşmez. Bu mesele açıkça bilinmelidir. Bizim burada söylediğimiz cihaddan maksat dört mezhep âlimi fakihlerin izah ettikleri cihaddır. O da Allah yolunda savaşmaktır.

Evet, cihad kıtaldir, harptir, savaştır... Nitekim Hanefiler, Şafiler, Malikiler ve Hanbelîler cihadı bu manada almışlardır

Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükmü

Ey müslüman kardeş! Bugün cihad farz-ı ayndır farz-ı ayn! Senin bir milyon riyal borcun da olsa savaşa katılman ve Allah yolunda cihad etmen gerekmektedir. O borcunu ise inşallah merhamet sahibi olan yüce Mevlâ âhirette senin yerine ödeyecektir. Aslında senin yükümlü olduğun, borç ödeme gücünde olduğun halde ödemediğin borçtur. Bu nedenle savaş başlar da sen borcunu ödeyemez bir halde olursan ondan yükümlülüğün düşer. Çalışıp borcunu ödemen yerine cihada katılman gerekir. Allah yolunda gazaya gitmen icap eder. Kıyamet gününde alacaklılar senden borçlarını istedikleri

zaman aziz ve celil olan Allah onlara: **"Arkanıza bir bakın"** diyecek. Onlar arkalarına bakıp köşkler görecekler ve: **"Ey Rabbimiz bu köşkler kime aittir?"** diyeceklerdir. Yüce Mevlâ da onlara: **"Bu köşkler borçlu olan mümin kardeşinizi affederseniz sizin olacaktır"** cevabını verecektir. Peki, alacaklı dünyada iken yüz bin riyalini senden alsaydı ne yapacaktı? En uzak ihtimalle onlarla bir Mercedes araba alacaktı. Fakat kıyamet gününde onun karşılığında köşkler alıyor, çünkü aziz ve celil ..Adn Allah'ın lütuf ve keremi pek geniş ve pek büyüktür.

Bir hadis-i şerifte **"Allah yolunda öldürülmek her şeyi affettirir, borç hariç"** buyrulmuştur. (Müslim. İmara, bab: 120, 117, 119; Tirmizi Fedailil Cihad, bab: 13) Ancak buradaki borçtan maksat şehidin hayatta iken ödeyebileceği, buna rağmen ödemediği borçlardır. Harp ilan edildiği ve

Müslümanların cihada gittikleri zaman artık kişinin borcunu ödemesi için savaştan geri kalması caiz değildir. Allah hakkı için söyleyin bana, hangi sahabe savaşa katıldığında borçlu değildi. Onların çoğu borçlu oldukları halde savaşlara katılmışlardı.

Hz. Zübeyr şehid edildiği günün sabahında oğluna şöyle seslenmişti: **"Ey oğlum! Sahip olduğun her şeyi sat. Sonra borcumu öde. Şayet borcumu ödemene gücün yetmezse de ki: Ey Zübeyir'in vekili ve velisi, onun borçlarını sen öde."** Yani, ey savaşa katılan borçlu kullarının vekili olan Allah'ım, Zübeyir'in borçlarını sen öde, demek istiyordu. Görüldüğü gibi Zübeyr bütün mal varlığının borçlarını ödeyemeyeceği kanaatinde. Aziz ve Celil olan Allah Zübeyir'in malına bereket verdi, borçları ödendikten sonra Zübeyr'in mirasçılarına 57 milyon dirhem kalmıştı.

Görüldüğü gibi borçlu olmak kulu, cihaddan alıkoymamaktadır.

Bir genç gelerek bana: **"Ben tıp fakültesinde okuyorum" dedi**. Ben: **"Kaçıncı sınıftasın?"** dedim. O da: **"İkinci sınıftayım, tıp fakültesini mi tamamlayayım yoksa cihada mı geleyim?"** dedi. Ben ona aziz ve celil olan yüce Allah'ın şu âyet-i kerimesini okudum:

"...Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91)

"Şimdi sen bu üç sınıftan birine giriyor musun, yoksa girmiyor musun? Allah Teala köre, topala ve hastaya sorumluluk yoktur, buyuruyor. Doktora sorumluluk yoktur, buyurmuyor. Yine Allah Teala: **"... Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi**

bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91) buyuruyor. Doktorlara, mühendislere bir vebal yoktur, buyurmuyor. Aksine senin gelmen daha evlâdır. Tıp fakültesi seni cihada çıkmaktan muaf mı kılacaktır? Çünkü senin zenginliğinin arttığı ve sıhhatinin devam ettiği kadar âlemlerin Rabbi olan Allah'ın huzurunda cezan ve hesabın da artacaktır. Tabii ki bütün tüccarların da ticaretlerini bırakıp cihada katılmaları gerekir. Çünkü cihad artık bugün namaz ve oruç gibi farz-ı ayn halini almıştır. Hiçbir kimseden düşmez. Herhangi bir kişiden bir orucun farziyeti ne zaman düşer, hasta olunca veya ölünce yahut yolculuğa çıkınca. Kişinin namazı ne zaman üzerinden düşer? O da sadece ölüm vuku bulunca. İşte sen cihadı da böyle düşün. Ancak kişinin cihad edemeyecek derecede hasta

olması veya ölümü ile düşer. Diğer yandan cihad etme yolu açık olduğu halde kim cihada katılmaz ise aziz ve celil olan Allah'ın huzurunda günahkârdır. Kim Allah'ın huzuruna bulunduğu ülkede durumu ne olursa olsun savaşmaksızın çıkacak olursa Allah ona dünyada iken de belalar verir, ahirette de onu hesaba çeker. Bu hususta Peygamber efendimiz şu hadis-i şerifleri buyurmuşlardır: **"Kim cihad etmeden, cihad etmeyi gönlünden de geçirmeden ölecek olursa o kişi münafıklığın bir şubesi üzere ölmüş olur."**(Müslim İmara, bab: 158; Ebu Davud, Cihad, bab: 17; Nesei, Cihad; 2)Diğer bir hadis-i şerifte ise: "Kim cihad etmeden ve cihad eden bir gaziyi teçhizatlandırmadan ölecek olursa Allah kıyamet günü gelmeden önce onun başına bir felâket verir." (Bkz. Ebu Davud, kit. Cihad, bab: 17; İbn Mace, kitap Cihad, bab: 5; Darımı, Kitap Cihad, bab: 25)

Cihad Etmeyi Gönlünden Geçirmemek

Afganistan'da cihad başlayalı on yıl olmuş ve bu süre zarfında sen cihad pratiğini görmek için Afganistan'a gelmemiş isen, bunun gibi durumlarda cihada katılmayı düşünmemişsen, sen ne zaman cihada katılmayı düşünüyorsun? Sınırlar açık... Her türlü silah mevcut... Askeri eğitim yaptırılmakta... Yeme, içme, bilet hepsi bedava olarak sana sunulmakta, o halde aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzurunda ileri sürebileceğin hangi mazeret kalmaktadır? Eskiden cihada eşeklerin, katırların sırtında bir ay, iki ay ya da üç ay yolculuk yapılarak gidilmekteydi. Sen ise uçakla bir gün içerisinde cihad topraklarına ulaşabilmektesin. Artık Müslümanlardan herhangi birisinin ileri sürebileceği bir mazeret kalmış mıdır? Hayır, hiçbir mazeret yoktur... Günümüz Müslümanlarının, savaşa katılmadıkları için ileri sürebilecekleri

herhangi bir mazeretleri kalmamıştır. Çünkü kişi bir günde Peşaver'e, ikinci günde Caci'ye ulaşıyor.

İşte bu sebeple cihad, namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Ölüm ve özrün dışında hiç kimseden sakıt olmaz. Özür de hastalıktır, ölümdür. Çünkü ölümle birlikte her türlü mükellefiyet kalkmaktadır. Özür, cihad topraklarına gelmek için bilet almaya güç yetiremeyenler içindir. Pakistan vizesi alarak Afganistan'a geçmeye kadir olamayanlar içindir. Ancak vize almak için de bir, iki veya dört defa uğraşmak şarttır. Nasıl ki liseyi bitirdikten sonra üniversite kapılarını zorlamaya başlıyorsun, çeşitli üniversitelere müracaat ediyor ve imtihanlara giriyorsun, kendi ülkende üniversiteye giremediğin zaman başka ülkelere gidiyorsun; Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, Almanya'ya sadece bir üniversite için gidiyorsun. Aynı şekilde cihada katılabilmen

için alman gereken vizelerde de bu şekilde ısrarla davranman ve elçiliklerin kapılarını aşındırman şarttır. Eğer vize almaksızın cihada gelebilmen mümkünse gelmen farzdır. Ölüm ye hastalık dışında cihad farizası hiçbir kimseden kalkmaz.

Sonra, cihadda bulunmaktan daha büyük bir nimet ne olabilir? Vallahi ben batıda gençleri gördüğüm zaman onlar için üzülüyordum. Sizi hatırlıyor onlara üzülüyordum. Orada bulunduğum zaman sizin içinizde olmamı ne kadar arzuluyordum. Batıda bulunan müslüman gençler İslâm'ı yaşıyorlar ama dinlerini korumak için adeta ateş korunu ellerinde tutar gibi dinlerini tutma durumunda kalıyorlar. Üniversiteye gittiklerinde günah işlemek zorunda kalıyorlar. Çarşı-pazara gidip eşyalar satın aldıklarında hatalar işliyorlar. Dil kurslarına gittiklerinde yine günah kazanıyorlar. Hülasa nereye

gidiyorlarsa günah işlemekten uzak kalamıyorlar. Bu nedenle ben onlardan Almanya'da uzun zaman kalan birine demiştim ki:

"Sen Almanca'yı öğrendin mi?" O bana şu cevabı verdi: **"Vallahi ben mescitten ayrılamıyorum. Çünkü buraya gecenin karanlık dalgaları gibi veya daha dehşetli bir şekilde fitne fesat yağıyor. Ben mescitten ayrılamıyorum. Kendimi buraya hapsettim ki günahlara düşmeyeyim, heva ve hevesin hile ve tuzaklarına av olmayayım."**

94 – 96. AYETLERİN TEFSİRİ

94-Savaştan dönüp onlara geldiğinizde, sizden özür dilerler. Onlara de ki: "Özür beyan etmeyin. Biz asla size inanmıyoruz. Çünkü Allah bize haberlerinizi bildirdi. Allah da Peygamberi de amellerinizi yakında görecektir. Sonra gizliyi

de açığı da bilen Allah'ın huzuruna çıkarılacaksınız. Yaptıklarınızı O,size haber verecektir."

95-Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar, murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir.

96-Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz, onlardan razı olsanız da, şüphesiz ki Allah, fasıklar güruhundan razı olmaz.

Aziz ve celil olan yüce Allah geçen ayet-i kerimelerde cihada katılmama hususunda mazereti olan kimseleri beyan ettikten sonra cihada katılmadıklarından dolayı günaha giren kimseleri açıklamaktadır. Yüce Allah daha önceki ayet-i kerimelerde şöyle buyurmuştu:

"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyleri bulunmayanlara Allah'a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa katılmamalarında) bir vebal yoktur." Âyet-i kerimede belirtilen zayıf kimselerin **"erkek, kadın ve çocuklardan (cihada katılmak için) hiçbir çareye güç yetiremeyenler"** olduğunu belirtmiştik. Yani bunların yolculuk esnasında kendilerini taşıyacak binek üzerinde duracak güçte olmadıklarını da izah etmiştik. **"Hiçbir yol bulamayanlar"** ifadesinden maksat ise küfür ve şirk yurdundan hicret etmek için bir yol bilmeyenler ve cihada gitmek için bir yol bulamayanlardır. İşte bu kimseler mazurdurlar. **"İşte böylelerini Allah'ın affetmesi mümkündür. Allah çok affeden, çok bağışlayandır."** (Nisa, 99) Başka bir ayette aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: **"Köre bir sorumluluk yoktur, topala bir sorumluluk yoktur, hastaya bir**

sorumluluk yoktur..." (Nur, 61) Ne zaman? "Allah'a ve Resulüne sadık kaldıkları zaman" (Tevbe 91)

Allah'a ve Resulü'ne sadık kalmaktan maksat; Allah'ın Kitabı'na, Resulü'nün Sünneti'ne uymak Allah'ı "rablik" ve "ulûhiyet" sıfatlarında birlemektir. Kul Allah'a karşı Kitabına uyarak, Rasulullah'a karşı da Sünneti'ni yaşayarak samimi olur. Müslümanların önderlerine karşı samimi olması ise onlara nasihat etmesi, onların kusurlarını bağışlayıp hatalarından dolayı kendilerim teşhir etmemesi gerekir. Yeter ki Müslümanların önderleri şer-î bir bi'atle kendilerine bi'at edilen ve İslâm şeriatını tatbik eden kişiler olsunlar. İnsanın bu gibi idarecilerin kusurlarını araştırmaması, onları halk nezrinde teşhir etmemesi gerekir. Şayet bunlar kendilerine yapılan öğüt ve nasihatlere rağmen yaptıkları yanlışlıklardan vazgeçmezlerse işte bu zaman yüce Mevlâ

onların kötülüklerini açıktan ruhsat vermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Allah, kötü sözün alenen söylenmesinden hoşlanmaz, ancak zulme uğrayan kimseler müstesnadır." (Nisa,148)

Müslümanların imamlarını ve Müslümanların tamamını sevmek, onlara sadık olmak ve kendi için istediği şeyleri onlar için de isteyip hoşlanmak, onların ayıplarım ve gizli hallerini örtmek, onları emin kılmak ve sıkıntılarını gidermek, şiddet anında onları yalnız bırakmamak onlara nasihat etmek demektir. İşte bu, Müslümanların geneline nasihattir. Veya köre, topala ve lâyık kimselere nasihattir. Âmâ sakat ve zayıf olan insanlardan bilgili olanların cihada katılmamaları halinde Allah'a, Rasulü'ne, Müslümanların önderlerine ve tüm Müslümanlara karşı samimi olmaları, onların gelip birliklerde, kışlalarda ders vermeleri, askerlerin

maneviyatlarını yükseltip, kuvvetlendirmeleri gerekir. Ayrıca onlara öğütte bulunmaları, nasihat etmeleri, apaçık olan dini kendilerine öğretmeleri icap eder. Ayet-i kerimede geçen Allah'a ve Resulü'ne karşı samimi olmaktan maksat budur.

Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek

Ayetin devamında: **"iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** (Tevbe, 94) buyrulmuştur. Bu ifadeden maksat şudur: İyilikte bulunan insanlar iyiliği yaparken bir kusur işlerlerse bundan dolayı günahkâr olmazlar. Meselâ sen hırsızlık yapanın kolunu kesersin veya kol kesene kısas cezası uygularsın da adamın yarası iyileşmeyip ölecek olursa siz Allah'ın koyduğu bir cezayı uygulamakla iyilikte bulunanlardan olursunuz. Ancak yaptığınız işin neticesinde kişi hayatını kaybetmiş olur, fakat siz bundan sorumlu olmazsınız. Meselâ siz onun diyetini

ödeme yükümlülüğünde değilsiniz. Çünkü sen yüce Mevlâ'nın koyduğu nizamı tatbik etmektesin. Bu mesele İmam Şafii'ye göre böyledir.

Aynı şekilde bir deve sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün takdirde devenin kıymetini ödemen gerekmez. Yine bir adam sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün takdirde o kimseye diyet ödemezsin. Bu itibarla bir polis sana saldırır da seni İslâmi cihad hareketinde veya Müslümanlardan ya da İslâmî hareketlerin herhangi birine mensup olduğundan dolayı seni yakalayarak devlete teslim etmek isterse, sen de onu öldürürsen, onu öldürmenden dolayı sana ne bir günah terekküp eder, ne de kan bedelini ödemek mecburiyetinde olursun. Çünkü Allah Teala: **"İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** buyurmuştur. Böyle bir polis gelip seni

yakalamaya çalıştığında fıkıh âlimlerinin beyan ettikleri gibi önce sen ona, dilinle öğüt verirsin. Şayet inat ederse elinle, yine inat ederse sopanla döversin, yine de ısrar ederse bu defa ayaklarına ateş edersin, buna rağmen ısrar eder seni yakalamada diretirse sen onu alnının tam secde ettiği yerden vurup öldürürsün. Anlıyor musunuz? Bunun hükmü böyledir. Hatta öldürdüğünüzde Allah'tan mükâfat alırsınız. Çünkü fıkıh âlimlerinin de dediği gibi iman etmeden sonra din ve dünyayı ifsat etmeye çalışan saldırganı imha etmekten daha büyük bir farz yoktur. Şimdi sen ırzına, canına, ailene saldırıya geçen, seni tutup sırf maaşı kesilmesin diye devlete teslim etmek isteyen bir insana karşı sen nasıl sessiz kalabilirsin? Öyle ki bu insanın maaşı senin canından, ırzından, malından ve hatta dininden daha önemli. Onun için mühim olan, ay sonunda kendisine biçilen maaşını

almaktır. Bunun gerisi onun için önemli değildir. O, ölen ölsün, kalan sağlar bizimdir mantığı ile hareket eder. Amirlerinden "emredersiniz efendim, emredersiniz efendim" talimatlarını almakla meşguldür. Evet, iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus da şudur: Eğer bir müslüman bu gibi bir saldırgana karşı kaçıp kendini kurtaracak imkâna sahipse önce bunu yapmalıdır. Kendisini yakalamak isteyen rejimin polisine nasihat etmesi, onu dövmesi yahut onu öldürmesi yerine kaçıp kurtulabiliyorsa kaçıp kurtulmalıdır ve onu da sarhoşluk içinde bocalar halde bırakmalıdır. Böylece her yönüyle iyilikte bulunanlardan olmuş olur.

Âyet-i kerimede: **"İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** buyruluyor. Peki, kime vebal vardır? Kimler günahkâr olurlar? Elbette ki zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenler. Burada

şaşılacak bir durum vardır, o da şudur: Kişi maddi imkânlara sahip olduğu halde cihad etmemek için nasıl izin isteyebilir? Hâlbuki zenginlik kişiyi cihada teşvik etmelidir. Çünkü onların yok olmaları halinde geride kalan çoluk çocukları nat'akasız kalmayacak, kimseye muhtaç olmayacaklardır. Bu durum ise insanları cesaretlendirmeli ve savaş meydanlarına sevk etmelidir. Fakat mesele tam aksinedir. Bir kısım insanlar servetlerinin başında bulunup zenginliklerini sürdürmeyi cihada gitmemek için bir bahane olarak ileri sürmekte ve suiistimal etmektedirler. Söyleyiniz bana hiç bu insafa sığar mı?

Şimdi bir fakir, ailesinin nafakasını, hatta kendi yemeğini dahi tedarik edemediği halde her şeyi bırakıp cihada gidiyor, sen ise ey milyonların sahibi insan, cihada gitmiyorsun, Allah'ın seni cihaddan mazur tutmasını istiyorsun (!) Subhanallah (!) Bu bir

hakkaniyet ve insaf değildir. Herkesten önce senin savaşa koşman gerekir. Çünkü senin aile efradın, geçim yönünden daha rahattır, güvence içindedir. İşte bu nedenle yüce Mevlâ 93. ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

"Sorumluluk sadece, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir.Onlar,geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular.Allah,onların kalblerini mühürlemiştir.Onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Cihadı Terk Edenin Hükmü

Ey kardeşim! Ne oluyor sana? **"Okula başladım ve okula dönmek istiyorum"** diyorsun! Sana ne oluyor? **"Üniversiteye başladım ve üniversiteye dönmek istiyorum" diyorsun? Sana ne oluyor? "Tatilim bitti, işime dönmek istiyorum"** diyorsun? İşin nedir? Bir şirkette kâtip! Senin işin nedir? Bir binanın bekçisi! Ya senin işin

nedir? Milli Eğitimde Rehber hocalığı. Peki senin işin nedir? Okulda öğretmen! Subhanallah!

Peki değerli öğretmen, sen okulda çocuklara Tevbe Suresi'ni öğretirken: **"(Ey müminler! Genç ihtiyar), hafif, ağır, hep birden savaşa çıkın; mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır"** (Tevbe, 41) ayeti gelince çocuklara ne diyeceksin? Yine senin dersinde şu âyet geçince onu onlara nasıl açıklayacaksın: **"De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşlandığınız evleriniz eğer size Allah'tan, Resulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."** (Tevbe, 24)

Aziz ve celil olan Allah: **"Başına ne gibi bir felaket geleceğini sana göstermeme kadar bekle"** diyor. Beklediğin takdirde sonunun ne olacağı belli. Buna mukabil cihad ettiğin takdirde sana diploma veriyor. Bu diploma âlemlerin Rabbi olan Allah'ın diploması. Fakat sen ayette zikredilen şeylerden dolayı cihaddan geri duruyor, insanların vereceği diplomaları arzuluyorsun. Allah sana diploma vermek istiyor, sen onu geri çeviriyorsun. O, sana Cennete Girme Diploması veriyor. Sen ise onu reddediyorsun. Bu takdirde Allah sana başka bir belge verir. Fakat o belgenin üzerinde **"Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez"** diye yazılıdır.

Senin fasık olduğuna aziz ve celil olan Allah şahitlik ediyor ve seni cihadı terk ettiğin sürece dünyana, ticaretine ve malına daldığın müddetçe doğru yola iletmeyeceğini bildiriyor. Ve sana diyor ki:

Madem ki sen fasıksın, Ben seni hayır, hasenat yoluna iletmem, sana cennet yolu göstermem, sen kendi iradenle dünyana ve ticaretine daldın, o halde al bu diplomayı da bununla ticaret et dur(!)

İşte cihadı terk edenin hükmü budur. La havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyil-azim.

Ey kardeşlerim! Allah'a yemin ederek söylüyorum ki Hac'da olsun, konferanslarda olsun, Avrupa'da olsun, yaptığım her konuşmada her zaman:**"(Ey mü'minler! Genç, ihtiyar), hafif, ağır hep birden savaşa çıkın; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır")** (Tevbe, 41) ayetini okuyarak başlamak istiyordum. Fakat kendi kendime diyordum ki, bu dinleyicileri incitir.

"Zira Allah'a ve âhiret gününe iman edenler; mallarıyla ve canlarıyla cihad

etmek hususunda senden izin istemezler..." (Tevbe, 44) ayeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyen cemaati yaralayacağından endişe ediyordum. Yine ben:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyenlere ağır geleceğini ve onları rencide edeceğini düşünüyordum. Aynı şekilde ben:

"Size ne oluyor da, Allah yolunda ve: **"Ey Rabbimiz! Halkı zalim olan bu şehirden bizi çıkar: Bize kendi nezdinden bir sahip gönder ve yine kendi nezdinden bir yardımcı ver" diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar için savaşmıyorsunuz?"** (Nisa, 75) ayeti ile konuşmaya başlamak istiyordum. Bu ayette de dinleyenleri kınama ve onları ayıplama olduğunu hissediyor, önümde

hazır bulunanlara hafif gelecek bir ayet araştırıyordum. İnanır mısınız bir ayeti bırakıp öbürünü düşünüyordum, onu bırakıp başka birine bakıyordum, fakat hatırıma gelen âyetlerin hepsini okumam halinde dinleyicilerin ağrına giderek nasiplerini almayacaklarından korkuyordum. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in özellikle Enfal ve Tevbe Suresi'nin ayetleri cihaddan geri kalanlar için adeta ateşten bir kamçıdır. Peki, sen bunlara neyi okuyacaksın, ne söyleyeceksin, diye düşünüyordum. Bu nedenle sohbete başlamadan önce ayetleri okuma yerine meseleyi izah etmeye çalışıyordum ve diyordum ki: **"Niçin bugün insanlar cihada çıkmadan geri kalıyorlar? Hâlbuki Afgan cihadı davetçilere, düşünürlere, mücahitlere ve maddi ve manevi desteklere muhtaçtır."** Yine de görüyordum ki bazı saf davetçiler konuşmayı terk edip gidiyorlar. Çünkü

konuşmam onların şahsiyetlerini rencide ediyormuş, benim onların aleyhine konuştuğumu zannediyorlarmış. Fiilen benim konuştuklarım tam onların hallerini teşhis ediyordu. Fakat ben konuşmamla hiç bir zaman onları kastetmiyordum. Ancak hak söz söylendiğinde herkes kendisine düşen payı alır ve ne demek olduğunu anlar. Bu sebeple zülfüyara dokunulduğunda bazı insanlar tahammül edemeyip meclisi terk ediyorlardı.

Araplar'ın bir atasözünde şöyle denilmektedir: **"Şüpheli olan insan, gel beni yakala"** der. Dikkat edilirse Tevbe suresi de açıkça bir kısım insanların adlarını beyan ederek ve münafık olduklarını ulu orta haykırarak değil, onların sıfatlarını zikrederek hallerini belirtir. Bakarsın ki ifadeler "onlardan bazıları vardır ki şöyle, onlardan bazıları vardır ki böyle" şeklinde geçmektedir. Tâ ki

her topluluk payını alsın. Çünkü herkes kendisinin ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Meselâ onlardan bir kısmı da: **"Yemin olsun ki eğer Allah lütfûyle bize mal verirse biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler."** (Tevbe, 75) "Onlardan bazıları peygambere eziyet ederler." (Tevbe, 60) **"Onlardan bazıları zarar vermek için mescit yaparlar"** (Tevbe, 107) Bu vb. ayetler bu kabildendir. Bu hususta Abdullah b. Abbas diyor ki: Tevbe Suresi indikçe **"onlardan bazıları vardır ki şöyledir, bunlardan bazıları vardır ki böyledir"** şeklinde durmadan ayetler geliyordu. Biz diyorduk ki, bu sure adlarını söylemeden vasıflarını belirtmedik kimseyi bırakmayacak. Hülasa, Kur'ân-ı Kerim yerine göre kâfirleri, münafıkları imali bir şekilde eleştirir, onlar da ayetlerden paylarını alırlardı.

Konumuza dönelim. Ayet-i kerimede **"Sorumlu olanlar ancak zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir"** buyruluyor. Burada hatırımıza şu soru gelebilir: **"Cihadın mala ihtiyacı yok mu?"** Elbette ki cihadın mala ihtiyacı var. O halde neden tüccarlar serbest bırakılmıyorlar ki ticaret edip de mallarını cihada göndersinler. Memurlar çalışıp maişetlerini, sanatçılar çalışıp emeklerinin karşılıklarını, ziraatçılar çalışıp mahsullerini cihada göndersinler. Aksi takdirde bütün bunların yolları kapanmış olur. Tüccar, sanat erbabı, memur, işçi herkes işini bırakır, hatta milyarderler fabrikalarını terk eder, şirket sahipleri yük taşıyan vapurlarını, uçaklarını terk ederler ve gelip Sada'da Ebu Burhan'in yanında oturup kalırlar. O da onlara haydi kardeş haydi, yallah kardeş yallah, der. Herhangi bir yere gitmen yasak, gece en az iki saat nöbet tutacaksın. Sen bütün

insanların böyle olmasını mı istiyorsun?" Bu sorulara cevabımız şu olur: Vallahi ben bunu böyle istemiyorum, Allah böyle istiyor. Allah Teala istiyor ki Baaşen, Baahaşep, Baahamdiin ve benzeri tüccarlar buraya gelsinler, cihada katılsınlar. Çünkü ticaret yapmak kişiyi cihaddan geri koyacak bir mazeret değildir. Aksine ayeti kerime zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenlerin mazur görülemeyeceklerini beyan etmiştir. Evet, onların da buraya gelmeleri gerekir. Eğitim görmeleri icab eder. Onların da sabahları ezilmiş bakla (ful) ve ekmek yemeleri, öğlenin etsiz mercimek ve ekmek yemeleri, akşamleyin de Allah ne vermişse onu yemeleri gerekir.

Yiyecekleri katıksız bir bamya da olabilir. Bunların Ebu Ömer'in, Ebu Burhan'in ve bunlara benzeyen insanların emirlerine sabırla itaat etmeleri icab eder. Çünkü önce asker olamayan sonra mücahit

olamaz. Bu sayılanlar cihadın ön hazırlıkları ve parçalarıdır. **"Peki, bu insanlar ticarethanelerini, fabrikalarını, üniversitelerini ve okullarını kapatıp da buraya mı gelsinler?"** diye sorulacak olursa cevap: **"Evet"** olacaktır. Çünkü Kur'an bunu böyle istemektedir. Ancak savaş ortamının ihtiyacı kadarı işletilir veya çalıştırılır. Savaş ortamında çalışacak müessese ve kurumların işleticilerini de ordu komutanı tayin eder. Birine der ki: **"Haydi sen fırıncılık yap";** bir başkasına: **"Sen aşçılık yap";** üçüncü birine: **"Sen şoförlük yap";** bir başkasına da: **"Sen Peşaver'e git, oradaki büromuzun sorumlusu ol".** Yine birine de: **"Sen git cihad için ticaret yap"** der. Şayet ordu komutanı böyle bir şey yaparsa bunun bir mahzuru yoktur.

Şunu da iyi bilmek gerekir ki ticaretin sonu yoktur. Bir insanın 100 milyon doları olsa ticaretini durduracak mıdır? Aksine onu

daha da geliştirip 500 milyon dolarlık bir müessese yapmaya çalışacaktır. Bir milyar doları da olsa yine de ticaretini belli bir sınırda dondurmayacaktır. Soruyorum size şimdi; milyarlarca doları bulunanlar cihada geldiler mi? Gelmediler... Daha az milyonları olanlar geldiler mi? Onlar da gelmediler... Milyonlarından bir şey verdiler mi? O da olmadı... Bu da gösteriyor ki ticaretini birinci derecede seven insan ne malı ile, ne de canı ile cihad etmek istiyor. Durum böyle olunca şimdi biz ona cihadı terk etmesi için ruhsat mı verelim? Afganlılar'ı sahipsiz bırakmaları için izin mi çıkaralım? Elbette ki bu olmayacaktır. Fakat bu milyonerler buraya gelip cihada katılmış olsalar durumu daha iyi hissedecekler ve dengeler değişecektir.

Bu gibi milyonlara sahip olanlara şunu sormak gerekir: Sizin ticaretiniz veya kârınızın azalmasından korkmanız, hatta ticaretinizi

batıracağınızdan kuşkulanmanız, sizlere orucu terk etmenize ruhsat verir mi? Elbette ki kişinin tüm ticareti batsa dahi tek bir günlük orucunu tutmamasına dair ruhsat yoktur. Hal böyle iken neden cihada ruhsat buluyorsunuz? Çünkü cihad ile oruç arasında yükümlülük bakımından hiçbir fark yoktur.

Allah Rasulü (sav), Hz. Osman (ra)'a Zorluk Gazvesi (Tebük Gazvesi)ndeki orduya maddeten yardım ettiği için ona savaşa katılmaması için izin vermiş miydi? Hâlbuki Rasulullah (sav): **"Kim zorluk ordusunu techizatlandırırsa onun için cennet vardır"** demişti. Hz. Osman da bütün servetini ortaya koyarak zorluk ordusunu teçhizatlandırmış. Öyle ki Rasulullah ona: **"Ey Allah'ım, sen Osman'dan razı ol. Çünkü ben ondan razıyım"** buyurmuştu. Bütün bunlara rağmen Rasulullah Osman'a savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmasına izin

vermiş miydi? Elbette ki ona böyle bir izin vermemişti.

Allah Rasulü (sav) İslâm toplumunu iki sınıfa mı ayırdı? Fabrikatörler ve tüccarlar; diğer sınıfta emektar işçiler ve çiftçiler. İşçilere ve çiftçilere, siz fakirsiniz ölseniz de zararı yok, bu sebeple sizler cihada çıkınız. Ancak Osman'ın, Ebu Bekir'in kanları pahalıdır, bunlar zengindirler. O halde bunlar cihada çıkmasın, dedi mi? Hayır! O, İslâm toplumunu sınıflara ayırmadı, zenginle fakir arasında herhangi bir ayırımda bulunmadı. Ebu Bekir ve Ömer (ra) hiçbir cihaddan ve gazveden geri kalmadı. Hz. Ebu Bekir hicret ettiğinde sahabelerin en zenginiydi. Abdurrahman bin Avf hiçbir gazveden geri kalmadı. Bunlar Allah yolunda bir iki ay veya bir iki sene süren cihadlara katılıyorlardı. Azerbaycan'ın kapılarına cihad için gelip dayanıyorlardı. Yedi ay Azerbaycan kapılarında

duruyorlardı, soğuk ve kar onları engellemiyordu. Ramihürmüz kentine gidiyor, orada altı ay bekliyorlardı. Kabil'e gelip iki sene bekliyorlardı ve bunlar: **"Ticaretlerimiz ne olacak?"** demiyorlardı...

Sahabeler -ndvanullahi aleyhim- Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra: **"Ticaretimize döneriz, ziraatımıza döneriz, bahçelerimize döneriz, onlarla uğraşır, gelir elde ederiz. Allah bu dini zafere ulaştırdı. Bizler Allah Rasulü (sav)'e yardım ettik"** dediklerinde aziz ve celil olan yüce Allah onlara ne emretti: **"Kendi nefislerinizi tehlikeye atmayın."** (Bakara, 195) Allahuekber! Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra sahabelerin bahçeleriyle, tarlalarıyla, ticaretleriyle uğraşmaya dönmelerini yüce Allah tehlike diye isimlendirdi. Evet, çünkü ensar, Medine-i Münevvere'de ki hurma bahçeleriyle uğraşsaydı, Kabil'deki bahçeleri alamazdı.

Buhara'da ki, Türkiye'deki, Yunanistan'daki, bahçeleri alamazlardı... Onlar kendi şehirlerindeki yüz bahçeyi terk ettiler. Aziz ve celil olan yüce Allah onlara milyonlarca bahçeyi fetihlerde nasip buyurdu. Tüccar ticareti ile uğraşarak ne kadar kazanç elde edecekti? Yahudiler bir gün içerisinde Nablus kentindeki tüm malları aldılar, Kudüs'ü ve Halil'i bir gün içerisinde işgal edip oranın tamamına sahip oldular. Sadece Nablus kentinin malları milyarlar tutarındadır. İslâm ümmeti bir gün içerisinde savaşta onların eline düştü. Şehirlere ve mallara bir gün içerisinde sahip olmadılar mı? Bunların hepsini bir gün içerisinde savaşmaksızın teslim almadılar mı? Doğru değil mi bunlar? Sizler gibi bazı insanlar ferdî olarak savaştılar. Allah Rasulü (sav): **"Benim rızkım falan ithalat ve ihracat şirketini açmakta kılındı... Ya da benim rızkım falan fabrikayı veya falan tarlaları ekip biçmekte**

kılındı" buyurmadı. Bilakis, Allah Rasulü (sav): **"Benim rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı"** buyurdu. Rızkı hazırlayan şey mızraktır.

Allahuekber! İşte bu sebeple sahabeler, tabiiler Hz. Ömer (ra) zamanında Filistin'i fethettiler. Şam bölgesinde Bizans İmparatorluğu'na kafa tuttular. Heraklius'u Şam bölgesinden geri çekilmek zorunda bıraktılar. Heraklius, Şam'ı terk ederken: **"Suriye sana elveda, bir daha karşılaşmamak üzere elveda"** diyordu. Filisin'in fethinden sonra sahabe ve tabiinden bazı mücahitler Filistin toprağının buğdaya elverişli olması sebebiyle oraya yerleştiler ve Şam buğdayından ektiler. Buğday başakları at boyuna ulaşıyordu. Hatta: **"Buğdayda atlar saklanır"** diye darb-ı meseller söylenmiştir. Hz. Ömer (ra) mücahidlerin Filistin'deki el-Huvle arazilerine ekin ektiklerini öğrenince onlara birisini

gönderdi ve ona: **"Onların ekinlerini yak ve daha sonra bu mektubumu tebliğ et"** dedi. Ve bu adam Filistin'e geldi, iki çakmak taşını birbirine çakarak kıvılcımlar çıkardı ve bunlarla bütün buğdayları yaktı.

Sahabe ve tabiîn o adama hücum ettiler. Bunun üzerine o adam: "Emirü'l-mü'minîn Ömer'in emri var. Beni bu ürünleri yakmakla ve mektubunu sizlere okumakla görevlendirdi" dedi. Ekinleri yaktıktan sonra Ömer'in mektubunu okudu. Onlar da: "Mademki senin yanında Ömer'in emri var, artık bu iş bitmiştir" dediler. Çünkü hiçbir kimse Ömer'e karşı çıkamazdı. Ömer mektubunda: **"Şüphesiz sizin yiyeceğiniz düşmanlarınızın ağızlarından aldığınız şeylerdir. Cihadı terk ettiğiniz ve ziraatla uğraştığınız taktirde sizleri cizye ödemeye mecbur eder ve sizlere ehl-i kitap muamelesi yaparım..."**

Allahuekber! Hz. Ömer Filistin'i fetheden ve ziraat için oraya yerleşen sahabe ve tabiinden mücahitlere böyle diyordu. Bu insanlar Medine-i Münevvere'den hareket etmiş, Hule'ye ulaşmış ve orayı fethetmişlerdir. Medine-i Münevvere ile Hule arazilerinin arası 1800 kilometredir. Bu mesafeyi yürüyerek Hule arazilerine ulaşıyor, orayı fethediyor ve Rumlar'ı yeniyorladı. Daha sonra Hz. Ömer (ra) bu insanlara cizye koymak ve ehl-i kitap muamelesi yapmak tehdidinde bulunuyordu. Bu nasıl olabilirdi? İslâm'da cihadın kıymeti çok büyüktür. İslâm dininde, cihaddan geri kalıp oturmak yoktur.

Hz. Ömer (ra)'in Humus valisi olan Ambese bin El-Esved el-Ansi, Humus'ta bir bahçe satın almıştı. Bunu haber alan Hz. Ömer iki satırlık bir mektup yazıyor ve şöyle diyordu: **"Kâfirlerin boynunda bulunan zilleti alıp kendi boynuna koydun. (Yani cizye ve**

haraç ödeme zilletini kabullendin, demektir.) Hâlbuki sizin rızkınız düşmanlarınızdan aldığınız ganimetlerdir."

Burada şöyle bir soru sorulabilir: Sahip olunan ya da fethedilen bu araziler boş kalıp, ziraat yapılmayacak mıdır? O halde İslâm üretimi ziraatı ve ticareti kaldırmakta mıdır? Hayır... Hayır... Ekin kimler içindir. Zillet içerisinde yaşamaya mahkûm olanlar içindir. Aslen kâfir arazisi olan bölgelerdeki hristiyan ve yahudiler bu arazilerin yarısını haraç olarak vermek üzere ekeceklerdir. Onların vazifesi budur. Peki, bizim vazifemiz nedir? Bizim vazifemiz sene boyunca oturarak ekinleri sulama, biçme vb. şeylerle uğraşmak değildir. Bu, cihada katılmayıp oturup kalanların vazifeleridir. Zimmîler, ihtiyarlar ve çocukların işidir. Mücahidlerin vazifesi ise şu şairin dediği gibi cihad etmektir: **Yemin olsun ki yaşarsam savaşı**

anne, oku kardeş Ve kılıcı da baba edineceğim

İşte müslümanın hayatı budur. Şair şunu demek istemiştir; Mücahidin annesi savaş, kardeşi mızrak, babası da kılıcıdır.

Önce Aziz İdik Şimdi Zelil

Ey aziz kardeşim!

Bu tavırlar Arap Yarımadası ve Şam bölgesinin kurtarılmış İslâm toprağı olduğu zamandı. Şu an ise bizler kâfirlerin çizmeleri altında, pençeleri arasında bulunmaktayız. Allah yolunda cihada katılmama ve cihaddan geri kalma hususunda müslümanın bir mazereti olabilir mi? Hz. Ömer (ra) cihadı çok sıkı tuttu, çünkü yeni araziler fethedilme durumunda idi. Ya şimdi bizler... Bizler, dünyada Allah'ın en zelil kıldığı yaratıkların pençeleri arasındayız. Kâfirler, münafıklar, fasıklar bizleri hegemonyaları

altında bulunduruyorlar. Evet, Amerika kâfirinin baskısı altındayız. Hem de o derecede ki saçı sarı, gözleri yeşil gördüğümüz her insandan tüylerimiz ürperir oldu. Hâlbuki daha önce bunlar Müslümanları görünce ürküyorlardı. İngilizler, Fransızlar Türkler'i gördüklerinde tir tir titriyorlardı. Şu an ise: **"Bu Amerikalı, evet bu Amerikalı"** diyorlar. Yani kayıtsız şartsız boyun eğilmesi isteniyor.

Birileri Amerikan, diğeri Rus, başka biri İngiliz, bütün bunlar Müslümanların başında adeta birer tağutlar. Halbuki bunlar müslümanlar karşısında zelil, boyun eğmiş milletlerdi. Düşünür müsünüz, Moskova tam iki yüz yıl Müslümanlara cizye ödemiştir. Bugünkü Sovyetler Birliği topraklarının tümü müslümanların toprağıydı. En azından İslâm devletine boyun eğmiş, ona cizye veriyordu. Ne yazık ki müslümanlar dinlerini terk ettiler, İslâm'dan uzaklaştılar; aziz iken

zelil, güçlü iken zayıf ve efendi iken köle haline dönüştüler. Bu hususta yüce Allah bizlere nasihat ederek şöyle buyuruyor:

"Onlardan namazı bırakan ve şehvetlerine uyan bir nesil gelmiştir. Bunlar da hüsrana uğrayacaklardır." (Meryem, 59)

Bugün Müslümanların evlatları şeklen müslümandırlar, gerçek müslüman değildirler. Bunlar fotokopi Müslümanlarıdır. Şimdi siz yüz rupi alsanız ve bu paranın fotokopisini çekip çarşıya çıksanız bununla herhangi bir şey satın alabilir misiniz? Alamazsınız. İşte bugünkü müslümanlar da gerçek Müslümanlara göre aynen bu durumdadır. Gerçek Müslümanların taklidi ve fotokopisi mahiyetindedirler. Öyle ki, bu müslümanlar yüce Mevlâ'nın da beyan ettiği gibi savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmaya razı olmuşlardır. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi Müslümanları

ayıplamakta, onları kınamakta, aşağılamaktadır.

Bunlara adeta: **"Küçük çocuklarla, kadınlarla ve özürlülerle kalmayı kendinize nasıl yedirdiniz?"** demektedir. İslâm ülkeleri kâfirlerin saldırılarına maruz kalırken sizlerin kadın ve çocuklarla oturup savaşa katılmamanız ayıp değil midir? Bundan dolayı utanmıyor musunuz? Kadınlar gibi endamlı endamlı yürüyor, eteklerinizi arkanızdan sürüklüyorsunuz? Halbuki her yerde Müslümanların ırz ve namusları lekeleniyor, heder ediliyor. Şairin dediği gibi:

Müslüman kadınlar sınırlarda yağmalanırken Müslümanların yaşantısı nasıl iyi olabilir?

İbn Mübarek de adeta bize seslenircesine şöyle demiştir:

Nasıl huzur bulabiliriz? Nasıl bir müslüman sakin olabilir? Hâlbuki müslüman

kadınlar saldıran düşmanların elindedir. O kadınlar ki herhangi bir hayasızlıktan korktuklarında Bütün duyguları ile keşke doğmasaydık demektedir.

Âyet-i kerimede geçen ve **"savaştan geri kalanlar"** diye tercüme edilen "el-havâlif" kelimesinin asıl manası **"çok durmaktan kokuşmuş"** demektir. Kaynatılmamış, çokça bekletilince ekşiyen, çirkin kokular çıkaran maddeler vardır. Bu kokunun adına Arapça'da "havâlif" kelimesinden türetilen "halef kelimesi kullanılır. Yine oruçlu insanın uzun süre yemek yememesinden dolayı ağzında koku oluşur, bu kokuya "helüf' denir. Görüldüğü gibi âyet-i kerimede geçen "havâlif kelimesi cihaddan geri kalanların uzun zaman oturmalarından dolayı kokuştuklarını ifade etmektedir. Hatta sular bile tertemiz oldukları halde uzun zaman bir yerde kalırlarsa kokuşurlar, üzerini yosun kaplar.

İşte cihaddan geri kalan topluluklar da aynen böyledir. Nasıl ki kokuşmuş sularda sadece sivrisinek ve normal sinekler yumurtlar ve çoğalırlarsa, kokuşmuş topluluklarda da durum böyledir. Onların üzerini yosunlar bağlar, köpekler duruma hakim olur. Şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Bizim topraklarımızda serçeler kartal kesilir

Evet, kokuşmuş topluluklarda serçeler bile kartal görülür. Çünkü sen bıçak taşıyamazsın, silah taşıyamazsın, eğitim yapamazsın, cihad edemezsin, hatta televizyonlarda: **"Bu adam eşkıya, çünkü bu cihad örgütünden"** diyorlar, değil mi? Cihad edenler mahkemelerde yargılanıyor, bazen de idam ediliyorlar. Neden? Çünkü toplum kokuşmuş. Ey Allah'ım! Cihad etmek cezalandırılan bir suç haline geldi.

Gerçekten de hareketli olmayan topluluklar kokuşmuş ve yosun tutmuş durgun sular gibidir. Bugün bizim içinde yaşadığımız toplum ve ismen müslüman oldukları söylenilen topluluklar da aynı durumdadır. Bu toplulukları sevk ve idare edenlere bakın. Göreceksiniz ki bunlar, insanlara en az faydası dokunan ve Allah'a karşı en çok cüretkâr olanlardır. İnsanlar arasında en adi, en facir ve fasıklarıdır ve en çok ihanet edenleridir. Bakarsın ki açıkça zina işliyorlar, kadınları televizyonların karşısında alenen dans ediyor, kayak kayıyor. Bütün bunlara rağmen memleketin sorumlusu, sevk ve idarecisi bunlar. Toplumu bunlar yönetiyorlar. Tabii ki bunun sebebi cihadın olmayıp, toplumun kokuşmuş olmasıdır. Hiç hareket halinde olan bir toplulukta, bu gibi insanların makam-mevki sahibi olmaları veya gündem işgal etmeleri mümkün müdür?

Şu an biz savaşıyoruz. Savaşta kimler öne çıkar? Elbette ki cesaretli, kahraman ve şahsiyetli insanlar öne çıkar. Korkak, ürkek insanların savaşlarda yeri yoktur. İslâm ümmeti Hz. Ebu Bekir'i (ra) halife seçerken onun bütün savaşlarda bulunmasını da göz önünde bulundurmuşlardır. Ebu Bekir, sıkıntılı anlarda da normal durumlarda da Resulullah'ı can siperane korumuş, bütün çile ve meşakkatlere göğüs germiştir. Onun ileri sürülmesinin sebeplerinden biri de budur. Tabii ki böyle durumlar cihad eden topluluklar için söz konusudur. Yoksa cihad etmeyen, Allah yolunda mal harcamasını bilmeyen, kokuşmuş topluluklarda mert, yiğit, kahraman ve şahsiyetli insanların ileri çıkmaları mümkün değildir.

Değerli kardeşler! Eğer bizler Allah'ın emir ve yasaklarında kusur etmemiz sebebiyle Allah katında bu kadar basit duruma düşmüş olmasaydık, elbette ki Allah

bizlere içimizden en zelil ve adi olanları idareci yapmazdı. Şayet bizim Allah katında zilletimiz söz konusu olmasaydı Hafız Esed başımıza nasıl cumhurbaşkanı olacaktı? Hiç mümkün müydü?

Arkadaşlar! İslâmî bir topluluk olsa Hafız Esed'in o toplulukta yeri ne olurdu? Hafız Esed mürted olduğundan dolayı öldürülmesi gereken biridir. Müslüman sayılan topluluğun lideri olabilir miydi?

Ben üniversite talebelerine diyordum ki: **"Şu an parlamento seçimlerinde şu kadar oy alan şu adam şayet memlekette doğru anlamda İslâm olsaydı katıldığı seçimden ne kadar oy alırdı?"** Onlar da diyorlardı ki: **"Bir oy alırdı, o da kendi oyu olurdu."** Ben de onlara diyordum ki: **"Hayır, kendi oyunu alma imkanı dahi ona sağlanmazdı. Çünkü bu gibi insanlar fasıktırlar, fasıkların şahitlikleri kabul edilmez. O bakımdan onun kendi lehine oy kullanması bile geçersizdir.**

Kadı'nın (hâkimin) sicilinde fasık olduğu yazılı olan bir insan aday adayı bile olamaz. Çünkü yüce Mevla: "Artık bunların (fasıkların) şahitliklerini bir daha asla kabul etmeyin" (Nur, 4) buyurmuştur.

Bu gibi insanların şahitliği üç dirhemi ispatlamak için de olsa kabul edilmez. Ne yazık ki toplumlar donuk hale getirilince İslâm ümmeti tam tersine dönmüştür. Başı aşağı dikilmiş, ayakları yukarı kaldırılmıştır. Adeta ayaklar sorumlu, baş memur haline getirilmiştir. Allah bize zelil olanlarımızı musallat kılmıştır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadisi şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Yemin olsun ki ya iyiliği emreder ve kötülüğe mani olursunuz yahut da Allah size şerlilerinizi musallat kılar da seçkinleriniz bunlardan kurtulmak için dua ederler, fakat duaları kabul edilmez."**

Evet, bizler iyiliği emredip kötülüğe mani olmadığımızdan Allah bizlere

şerlilerimizi musallat kıldı. Eğer böyle olmamış olsaydı Kaddafi nasıl devlet başkanı olabilecekti? Milyonlarca insan nasıl sevk ve idare edecekti? Bu bir zillet değil midir? Öyle ki bu adam, ne bir âlim bıraktı ne de bir yazar? Ne bir davetçi kaldı, ne de şerefli bir insan... Bunun sebebi ise şairin dediği gibi:

Üstün şerefe sahip olan insan çevresinde kanını akıtmadıkça Hiçbir zaman eziyetten kurtulamaz.

Âyet-i kerimenin devamında savaştan geri kalanların kalplerinin mühürlendiği ifade edilmektedir. Bu ise daha büyük bir musibettir. Çünkü Allah bunların kalplerini mühürlemiş. Artık bunlar ölü kalplere sahiptirler. Bilemezler, anlayamazlar... La havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azim.

Ne yazık ki bu tür insanlara gidip konuştuğunda bakarsın ki özürler beyan

edip yeminler ediyorlar. Çünkü onlar Allah'a karşı ihanet ettikleri için insanları razı etmeye çalışıyorlar. Bu halleri ile ne büyük bir zillete düşüyorlar. Münafıklar ve korkaklar ne kadar zelil insanlardır. Aslında cihada katılmayan korkaklarda mutlaka münafıklıktan bir haslet vardır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav): **"Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi gönlünden dahi geçirmeden ölecek olursa münafıklığın bir şubesi üzerine ölmüş olur"** buyurmuşlardır.

Münafıklar Allah'ı değil, devamlı insanları razı etmeye titizlik gösterirler. Bunun alâmeti de onların gidip kusurlarını meşrulaştırmak için bir takım bahaneler ileri sürmeleridir. Halbuki dikkatle baktığınızda özürlerinin Allah ve O'nun kulları tarafından kabul edilmeyecek özür olduğunu görürsün. Fakat özrü kabul edilmeyince bu defa konuşması daha etkili olsun diye yemine başvurur. İnsanlardan birini razı edebilsin

diye. Fakat Allah'ın rızasına hiç de itibar etmez. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine döndüğünüz vakit size özür beyan ederler. De ki: "Özür dilemeyin, size kesinlikle inanmıyoruz. Allah bize haberlerinizi bildirmiştir. Allah da, Rasulü de amellerinizi görecektir, sonra hepiniz görüneni ve görünmeyeni bilene döndürüleceksiniz. O size neler yaptığınızı haber verecektir." (Tevbe, 94)

Diğer bir âyet-i kerimede ise şöyle buyurmuştur: **"Kendilerine döndüğünüz zaman, onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah'a yemin edeceklerdir."** (Tevbe, 95) Çok yemin etmek münafıkların alâmetidir. Yaptıkları yeminlerden hoşlanmazsanız size bir başka yeminde bulunurlar. Evet, bu defa "göklerin ve yerin Rabbi adına" diye yemin ederler. **"Beni yaratan hakkı için"** diye yemin ederler.

"Nefsim kudret elinde bulunan Allah hakkı için" diye yemin ederler. Kendisine yemin edilen şahıs Arapça biliyor ise daha da fazla yeminlerde bulunurlar. Maşallah (!) **"Kâbe'nin Rabbi adına"** diye yemin ederler. İşte münafıklar böyledir. **"Kendilerine döndüğünüz zaman onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah' a yemin edeceklerdir. Öyle ise onlardan yüz çevirin."**(Tevbe, 95) Yani onlarla konuşmayın, onlara konuşma yasağı uygulayın. Allah Rasulü (sav) münafıklarla konuşulmamasını emretti ve onlardan yüz çevirdi. Âyet-i kerimenin devamında: "Çünkü onlar necistirler" buyruluyor. Allah Teala bu ifade ile kâfirleri insanların tiksinecekleri bir söz ile vasıflandırıyor ve onlardan bu nedenle yüz çevirmemizi emrediyor. Ayrıca ayetin sonunda: **"Onların karargâhları cehennemdir"** buyrulup bunun sebebinin işledikleri amelleri olduğu beyan ediliyor.

Evet, bir hadis-i şerifte belirtildiği gibi Rasulullah (sav) Tebuk savaşından döndükten sonra Müslümanlara: **"Siz savaşa katılmayanlarla oturmayın, onlarla konuşmayın"** buyurmuştur. Allahuekber! Bu insanlarla nasıl konuşulacak ki? Onlar necis olarak vasıf kıldırılıyorlar. Necis olan bir şey ile birlikte oturulur, sohbet edilir mi? Âyet-i kerimede cihaddan geri kalanlar çürümüş bir elmaya, kokuşmuş bir meyveye benzetiliyorlar. İnsan nasıl bunların yanında oturup onların kokularına katlanabilir? Aksine aklı başında olan insan onlardan uzaklaşır, kokularını almamaya çalışır. Savaşa katılmayan münafıklar da böyledir. Sözleri çirkindir, işleri berbattır, kendileri murdardır. Şairin dediği gibi:

Dillerinin uçları ile bir yandan tatlı sözler söylerler, Diğer yandan tilki gibi sana tuzak kurmaya çalışırlar

Yine bir nasda zikredildiği gibi "Onların dilleri baldan tatlı fakat kalpleri canavar kalbidir buyrulur." İşte bu gibi insanlar gerçek İslâmî toplumda aciz, zelil, hor-hakir, aşağılanmış kimselerdir. İslâmî toplum bunlara tiksinti ile bakar, onları küçümser. Allah'ın kendilerini bunların durumuna düşürmemesinden dolayı O'na hamd ederler. Bunlardan tiksinmelerinin sebebi ise yapmış oldukları çirkin amellerdir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan yüz çevirin" buyruluyor. Rabbimiz, bu tür insanlar hakkında bizlere şöyle emretmektedir: **"... Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar necistirler. Yaptıklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennemdir. Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah fasıklar güruhundan hoşnut olmaz."** (Tevbe, 95–96) Allahuekber!

Neyi razı ediyorsun, kimi razı ediyorsun? Sen ancak bir insanı razı ediyorsun. Senin razı ettiğin bu insan, yerküresi üzerinde uçup giden bir zerrecik demektir. Şayet sen içinde yaşadığımız güneş sistemine bakar da güneşi dahi bulmak istersen onu bile kaybedersin. İçinde yaşadığımız güneş sisteminde güneş yeryüzünden çok daha büyüktür. Bu sisteme baktığınızda güneşi dahi göremeyecek duruma düşecek olan sen, bir insanı ne zannediyorsun da onu razı etmeye kalkışıyorsun? Bütün kâinatın yaratıcısını bir tarafa bırakıyorsun. Hâlbuki bizim içinde yaşadığımız bu sistem, birçok sistemden sadece biridir.

Sen kalkıyor, bu sistemin içinde de sadece bir ferdi razı etmeye girişiyorsun. Bu halinle ne kadar basit şeylere talip olduğunu anlıyor musun? Bir insanı razı ediyor, insanların Rabbini bırakıyorsun. Ey Allah'ım! Sen bizi bu duruma düşürme! Sen

bizden razı ol! Biz Sana karşı hamd etmekten aciziz. Ey Allah'ım! Ey âlemlerin Rabbi olan ilâhım, Sen bize gazab eyleme! Ey Allah'ım, Sen'den rızanı ve cennetini dileriz. Senin gazabından ve cehennem ateşinden Sana sığınırız. Ey Allah'ım! Biz senden rızanı isteriz. Ey Allah'ım! Sen bizlere razı olacağın amelleri işlemeyi ilham et, nasip et. Âlemlerin rabbi Sen'sin. Allahuekber, Allahuekber. Allah'ın rızası ne büyük bir şeydir. O, Rahman olan Allah'ın rızasıdır. Gökleri ve yeri idare eden Rabbin rızası... O'nun rızasını kazandıktan sonra O da kullarını razı edecektir. Bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah bir kulunu sevince Cebrail'e: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor sen de onu sev, diye nida eder. Cebrail de onu sever ve Cebrail gök sakinlerine: **"Şüphesiz ki Allah filanı seviyor, siz de onu sevin" diye nida eder. Gök sakinleri de onu severler.**

Sonra o kişi yeryüzünde kabul görür ve itibar sahibi olur." (Buhari, Bedu'l-Halk, bab: 6)

Şu âyet-i kerime de bunu ifade etmektedir:

"iman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Allah onlar için mahlûkatın kalplerinde bir sevgi yaratacaktır. Nitekim yüce Mevlâ, Firavun tarafından sevilerek büyütülen Hz. Musa (as) için şöyle buyurmuştur: **"Üzerine kendimden bir sevgi koydum"** (Taha, 39)

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96) Diğer bir hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e: Ben filana gazab ettim, sen de

ona buğz et, diye nida eder." (Müslim, Birr 157; Tirmizi, Tefsir Sure, 19, bab: 7)

Aman Allah'ım! Rahman olan Allah'ın gazabından, yine Allah'a sığınırız! Düşününüz... Rahman bize gazab ederse biz ne kadar merhamet edilmez hale gelmişizdir. Artık kusurlarımız ve günahlarımız o kadar artmıştır ki örtbas edilecek ve affedilecek durumda değildir. Rabbimiz bize işte bu sebeple gazab etmiş olur.

Yani kişi bir günah işler, Allah onu örter; bir daha işler, onu da örter; bir daha işler, onu da örter; fakat günahların çokça arttığından dolayı artık o kişiye gazab eder. Hadis-i şerifte de geçtiği gibi: **"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e; Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder. Cebrail de gök sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana gazab etti. Siz de ona buğz edin, diye seslenir. Sonra da yer sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana buğz etti, siz de ona**

buğz edin diye seslenir. Böylece o kimseye karşı buğz edilme duygusu yaratıkların kalbine girmiş olur." (Bkz. Adı geçen kaynaklar)

Savaştan geri kalan ve herhangi bir mazereti bulunmayan bu insanlar ne kadar yemin ederlerse etsin, insanlara ne kadar iyilik yaparlarsa yapsın ve her ne söylerlerse söylesinler, insanlar onlardan nefret edeceklerdir. Çünkü kalpler insanların kendi elinde değildir. Kalpler dilediğini sevdiren, dilediğini buğz ettiren Rahman'ın elindedir. Öyle değil mi? Senelerce cumhurbaşkanına hizmet eden bir bakan, seneler sonra bir an geliyor ve cumhurbaşkanının emri ile öldürülmüyor mu? Bu uzun hizmetinden sonra kalbi değiştiren kimdir? Kalplerin sahibi ve yaratıcısı, âlemlerin Rabbi yüce Allah'tır. Sen bu kalbin sahibine hizmet edip, Allah'a hizmeti terk ettin ve yüce Allah da bu kalbi sana öfkelendirdi ve Allah'ı bırakıp

da kendisine yirmi yıl kulluk ettiğin kimsenin eli ile seni öldürttü.

Yüce Mevlâ buyuruyor ki: **"Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah fasıklar güruhundan hoşnut olmaz."** (Tevbe, 96) Aman Allah'ım! Yarabbi sen bizi bu hallere düşürme!

Üstad Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) idam kararının kaldırılması için Abdunnasır'dan özür dilemesini tavsiye edenlere şöyle diyordu: **"Hayat, Rahman'ın rızasını kazanacak bir an için feda edilecek kadar basit değil midir? Yani ben hayatımı Rahman olan Allah'ın bir an için razı olması uğrunda feda etmek istiyorum. Çünkü bu uğurda hayat ucuzdur, Rahman'ın rızası karşılığında değersizdir."**

Bedeviler Üç Kısımdır

İzah etmekte olduğumuz ayette zikredilen ve savaştan geri kalmak için bahaneler uydurup yeminler eden bu insanlar bizzat Medine'de oturan ve kalpleri hasta olan insanlardır. Buna mukabil Medine'nin çevresinde de münafık olan insanlar bulunuyorlardı. Onlar Medine'nin etrafındaki çöllerde yaşıyor, kendilerine de bedeviler deniliyordu. Bunların durumları Medine'deki kalpleri hasta olanlardan daha beterdi. Bu sebeple yüce Mevlâ 96. ayetin arkasından gelen 97. ayette bu bedevilerin durumlarını belirterek şöyle buyurmuştur:

"Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha beterdirler. Allah'ın Peygamber'ine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 97)

Çölde yaşayan bu bedeviler ayet-i kerimelerde zikredildiklerine göre üç kısma ayrılmaktadırlar.

Birincisi, küfür ve nifakta aşırı olanlardır.

İkincisi, "Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler."

Üçüncü sınıf ise, "Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar."

Ey kardeşim! Eğer bedevi olursan Allah'tan işte bu üçüncü sınıftan olmanı dile. Görüldüğü gibi bedevilerin birinci grupta zikredilen sınıfı, inkârcılık ve münafıklık bakımından bedevi olmayanlardan daha dehşetli ve daha beterdirler. Çünkü onlar tabiatları sert, kalpleri katı ve muameleleri haşin olan insanlardır. Böyle olmasalardı

nasıl düşünülürdü ki bir bedevi Rasulullah'ın mescidine girsin ve oraya küçük abdestini bozsun? (Buhari, Kitab Vudu, bab: 58, Edeb, 35, 80; Müslim, Kit Taharet, bab: 98, 100)

Doğrusu çöllerde ikamet edenler sert ve kaba olur. Tabiatları haşindir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"Çölde oturan kaba ve sert olur. Deve ile geçimlerini sağlayanlar katı kalpli ve kaba olurlar. Koyunlarla geçimlerini sağlayanlar ise sakin kimseler olurlar"** buyurmuştur. (Buharı, Kit. Menakib, bab: 1)

" Koyunla geçimlerini sağlayan insanların sakin oluşları beslenmiş oldukları bu hayvanların sükûnetinden ve sabırlı oluşundan olabilir. Deve ile geçimlerini sağlayan insanların katı kalpli ve sert olmalarının sebebi çokça deve eti yemenin kalbi katılaştırmasından olabilir. Bu sebeptendir ki Peygamber Efendimiz (sav)'e: **"Bizler develerin yataklarında**

namaz kılalım mı?" diye sorduklarında Rasulullah onlara: **"Hayır"** cevabını vermiştir. **"Koyunların yataklarında namaz kılalım mı?"** diye sorduklarında ise Rasulullah onlara: **"Evet"** cevabını vermiştir. Sahabeler: **"Neden?"** diye sorduklarında Rasulullah: **"Develer şeytanlardandır"** demiştir.(Ebu Davud, Kit, Salât, bab: 25)

İşte bu yüzdendir ki Peygamber Efendimiz deve eti yiyene tekrar abdest almasını emretmiştir. Çünkü onun vücuduna devenin öfkesinden bir parça girmiş ve adeta bir parça ateş yutmuş gibidir. Biliyor musunuz deve çok çabuk kızar, çok çabuk sinirlenir, onun etini yiyenin içinde adeta ateş tutuşmuş gibi olur. Bunu ise ancak abdest suyu söndürür. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"Kim deve eti yerse abdest alsın"** buyurmuşlardır. (Müslim, Hayz, 97; Ebu Davud, Tahare, 71; Tirmizi, Tahare, 60)

İşte Hanbelî mezhebine mensup olan âlimler bu hadis-i şerife bakarak deve eti yiyen herkesin abdest almasını gerekli görmüşler, diğer âlimler ise gerekli görmeyip, sadece müstehab addetmişlerdir. Bize göre bu konuda Ahmed b. Hanbel'in görüşü tercihe şayandır. Çünkü hadis sahih olup, develerin öfkeli hayvanlar olduğu, onların etlerini yiyenlerin de onlardan etkileneceklerinden abdest almaları gerekir. Nitekim Rasulullah (sav) gazaplanan her insana gazabını gidermesi için abdest almasını emretmiştir. Çünkü gazab şeytandandır, şeytan da ateştendir, ateşi ise ancak su söndürür. Develer de şeytanlar gibi olduğuna göre onların ateşlerini de ancak su söndürür.

Evet bedevilerin bu birinci sınıftan olanları küfür ve nifakla aşırı olanlarıdır. Bunları tavsif eden ayet-i kerimenin devamında ise şöyle buyrulmaktadır:

"Bunlar Allah'ın Peygamberi'ne indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler." Yani bunlar Allah'ın indirdiği ayetlerin kadrini bilemezler. Bunlara hikmetli sözler söylemek ve ayetler okumak adeta Arap atasözünde olduğu gibi domuzların arasına incileri saçmak gibidir. İlmin kadrini bilmeyen insanların arasında ilmî şeyleri konuşmak da yine domuzların arasına incileri saçmak gibidir. Domuz ne anlar, inci nedir? Onun değerini nereden takdir edecektir? Elbette ki takdir edemez. Yüce Mevlâ ayetin sonunda: **"Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir"** buyuruyor. Yani bedevilerin bu tabiatta olduklarını söyleyen, her şeyi bilen Allah'tır, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevlâdır. Bu O'nun sözüdür. Bir cahilin veya bir peşin hükümlünün yahut afakî konuşanın sözü değildir. Ayet-i kerime Rasulullah'a belirtmektedir ki, bu bedevilere karşı boşuna

vaktini harcama. Çünkü bunlar senin söylediğin sözlerin değerini bilip faydalanacak tipte insanlar değillerdir.

Bedevilerin ikinci türü ise daha önce de belirttiğimiz gibi Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayan, başınıza bir felâketin gelmesini bekleyen tiplerdir. Bunlar İslâm'ın farz kıldığı zekâtı bir ziyan ve bir ceza sayarlar. Müslümanların hezimete uğramalarını, helak olmalarını beklerler. Yüce Mevlâ zillet ve hüsranın bunları kuşatmasını diliyor ve her şeyi işitip bildiğini beyan ediyor.

İşte bu tür huylarından dolayı fıkıh âlimleri özellikle bedevilerin şu üç hususta istisnaî bir hüküm taşıdıklarını kararlaştırmışlardır:

a. Bedeviler ganimetten ve savaşsız elde edilen mallardan pay alamazlar.

Çünkü onlar Müslümanlarla birlikte doğru dürüst savaşmazlar.

b. İmam Malik'e göre bedevilerin bedevi olmayanlar hakkındaki şahitlikleri kabul edilmez. İmam Şafii bu görüşe katılmamaktadır.

c. Bedevinin bedevi olmayanlara imamlığı caiz değildir.

Bedevilerin üçüncü sınıfı ise şu âyet-i kerimede tanıtılmaktadır:

"Bedevilerden bir kısmı da: Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamberin dualarını almaya bir aracı sayar, iyi bilinmelidir ki bu onlar için Allah'a bir yakınlık ve vesiledir. Allah onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 99)

Bu sınıfta zikredilen bedeviler, hakkı ile iman etmiş olan bedevilerdir. Bunlar Allah'a ve âhiret gününe iman ederler. Cihadda harcadıklarını veya zekât olarak verdiklerini yahut tasaddukta bulunduklarını aziz ve celil olan Allah'a yaklaşma için bir aracı yaparlar. Bunlardan önceki sınıf ise harcadıklarından herhangi bir sevap beklemeyen, verdikleri zekâtı ve cihada harcadıkları malları adeta bir haraç sayan kimselerdi. Bu kimseler Müslümanlardan ve İslâm devletinden kurtularak bu tür haraçları vermemeyi arzuluyorlardı. Dolayısıyla Müslümanların mağlup olmalarını bekliyorlardı. Bu son sınıf ise harcadıklarından sevap bekleyen Allah Rasulü'nün lehlerine duada bulunmasını arzulayan kimselerdir. Allah Teala Peygamberi'ne: **"Sen bunlara dua et, çünkü senin bunlar hakkındaki duan bunlar için bir huzur ve sükûnet kaynağıdır"** (Tevbe, 103)

buyurmuştur. Evet, bunlar verdikleri zekâtlar ve cihadda harcadıkları mallardan dolayı Allah'a yakın olacaklarını ve Rasulullah'ın kendilerine dua edeceklerini arzularlar ki, Rasulullah'ın duası onlar için bir huzur ve sükûnet kaynağıdır. Yüce Mevlâ da bunların bu niyetlerini boşa çıkarmayarak şöyle buyurmuştur:

"iyi bilinmelidir ki, bu onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah onları rahmetine koyacaktır." (Tevbe, 99)

Aman Yarabbi, bu ne büyük bir müjdedir! Kişinin yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu bilmesinden daha büyük bir sevinç ve daha büyük bir huzur olabilir mi? Hangi mutluluk buna ulaşabilir? Bu insanın vicdanının rahatlığından daha rahat, sinirlerinin sakinliğinden daha sakin, halinin mutluluğundan daha mutlu bir insan düşünülebilir mi?

Değerli kardeşler! Düşününüz ki bir kısım insanlar bir ağacın altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapıyorlar. Kur'ân-ı Kerim'de o insanlar hakkında buyruluyor ki;

"Ağaç altında sana biat etmeleri dolayısı ile Allah mü'minlerden razı olmuştur..." (Fetih, 18)

Rıdvan biatinde bulunan insanlar yeryüzünde yürüyor ve Allah'ın kendilerinden razı olduklarını biliyorlardı. Bundan daha yüksek bir derece olabilir mi? Bundan daha büyük bir şeref olabilir mi? Hangi mutluluk ve sevinç bu mutluluk ve sevinçten daha büyük olabilir? Rasulullah bu mutlu insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Her kim yeryüzünde yürüyen bir şehide bakmak isterse Talha bin Ubeydullah'a baksın..." (Tirmizi Menakıb, bab: 21)

Talha yeryüzünde yürüyen bir şehitti. Hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav), Talha bin Ubeydullah'ı böyle isimlendirmiştir. Talha, Uhud savaşında Rasulullah (sav)'i müdafaa ediyordu. Savaşta eline birçok ok saplanmış ve parmakları çolak olmuştu. Allah Rasulü (sav): **"Talha'ya gerekli oldu"** buyurdu. Yani Talha kendisini cennete ulaştıracak ameli yapmıştı. Yeryüzünde cennet ehlinden bir kimse olarak geziniyordu.

Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen

Kays bin Sabit bin eş-Şemmas sesi gür olan bir adamdı. Hucurat Suresinin şu ayet-i kerimesi nazil olunca ailesine döndü ve: **"Artık benim amelim boşa gitti. Çünkü ben Allah Rasulü (sav)'in yanında sesimi yükseltiyordum"** dedi. **"Ey iman edenler! Seslerini Peygamberin sesini bastıracak şekilde yükseltmeyin. Birbirinize yüksek sesle konuştuğunuz gibi Peygamber ile de**

yüksek sesle konuşmayın. Yoksa amelleriniz boşa gider de farkında olmazsınız." (Hucurat 2) Kays bu ayetin inişinden sonra Rasulullah'ın meclisine gelmekten çekindi. Rasulullah onun yokluğunu fark etti ve: **"Kays nerede?"** diye sordu. Sahabeler de **"Bu ayet indikten sonra meclisten ayrıldı, evinde ağlayıp duruyor"** diye cevap verdiler. Rasulullah da birini ona gönderip yanına çağırdı ve ona: **"Sen mutlu olarak yaşamaya, şehid olarak öldürülmeye ve cennete girmeye sevinmez misin? (razı olmaz mısın?)"** dedi. O da: **"Evet, ya Rasulullah!"** diye cevap verdi. Fiilen Kays bin Sabit Yemame savaşında şehid edildi. Bu zat da daha hayatta iken yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu biliyordu. Bundan daha büyük bir nimet olabilir mi?

Ümmü Eymen (r.anha) Usame bin Zeyd'in annesidir. Asıl adı Habeşistanlı

Bereket'tir. Usame'nin babası Zeyd beyaz biriydi. Habeşistanlı bu Bereket Hanım'la evlendi. Bu hanım siyah olduğu için bundan doğan Usame de siyahtı. Babası Zeyd ise beyaz tenli idi. Bu kadın siyahtı ama sahabeler ona heybetle bakıyorlardı. Onun cennetlik olduğunu hissediyorlardı. Allah Rasulü (sav) vefat ettiğinde Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra)'a şöyle dedi:

"Haydi birlikte Ümmü Eymen'i ziyaret edelim." Ümmü Eymen (r.anha), Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i gördüğünde ağlamaya başladı. Ümmü Eymen (r.anha), Rasulullah (sav)'in hizmetçisi idi. Allah Rasulü (sav)'in yanında köle idi. Peygamber (sav) onu azad etti ve Zeyd ile evlendirdi. Ümmü Eymen Rasulullah (sav)'in yanında yetişmişti. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer:

"Seni ağlatan şey nedir, ey Ümmü Eymen? Şüphesiz Allah Rasulü (sav)

Rabbinin huzurundadır" dediler. Ümmü Eymen:

"Allah'a yemin ederim ki Rasululah (sav)'den ayrıldığım için ağlamıyorum. Ben gökten vahyin kesildiğinden dolayı ağlıyorum. Bugünden sonra artık Cebrail gelmeyecektir, vahiy inmeyecektir" dedi. Bu kadın tek başına Mekke'den Medine'ye hicret ederek 450 km. yürüdü. Hicretin tüm zorluklarına, sıcağın tüm şiddetine rağmen tek başına Allah yolunda hicret etti. Yol üzerinde iken çok şiddetli susadı ve ölecek gibi oldu. O an semadan kendisine bir su kovasının indiğini gördü ve o kovadan su içti. İçtiği sudan sonra hiçbir zaman susuzluk hissetmedi. Ümmü Eymen (r.anha) sıcağın en şiddetli olduğu günlerde oruç tutar ve hiç susuzluk hissetmezdi. Zira cennet suyundan içmişti.

Gerçekten sahabeler uyanık bir kalple, hassas bir şuurla yaşıyorlardı. Kalpleri her an

tetikte duruyor ve son derece dikkatli bulunuyordu. Çünkü sahabelerden her birisi kendisi aleyhinde bir ayetin nazil olabileceğinden korkuyorlardı. Meselâ Hz. Ebu Bekir hicretin 9. yılında hac emiri olarak Mekke'ye gittiğinde arkasından Hz. Ali, Tevbe Suresi'nin baş tarafından yeni inen kırk ayeti alıp hacda tebliğ etmek üzere Ebu Bekir'e kavuşmuştur. Bunu gören Ebu Bekir korkmuş, hakkında ayet indiğini ve kendisinin emirlikten alınmasını beyan ettiğini zannetmiştir. Bu sebeple Hz. Ali'ye: **"Sen memur musun, yoksa amir misin?"** diye sormuş, Hz. Ali de: "Memurum" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Ebu Bekir (ra) rahatlamıştır. Evet, sahabelerden her biri korku ve ümit içinde yaşıyorlardı. Çünkü kalplerinin Rahman olan Allah'ın parmakları arasında olduğunun idrakinde idiler.

Yüce Mevlâ bedevilerin bu üç sınıfım zikrettikten sonra bütün bunlardan farklı

olan üçüncü bir sınıf müminleri şu ayet-i kerimesinde zikrediyor ve buyuruyor ki:

"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 100) .

Aman Yarabbi! Âyet-i kerimede yüce Mevlâ'nın onların lehine olan ilk şahadeti kendisinin onlardan razı olduğunu, onların da kendisinden razı olacağını belirtmesidir. Allah'tan razı olmanın manası, Allah'ın kaza ve kaderine, insanları imtihan edeceği çeşitli afet ve musibetlerine, lütfettiği nimetlerine karşı rıza göstermek, sıkıntılı durumlarda sabretmek ve rahat anlarda da şükretmektir.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde bunları ifade ederek şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki cennette kanatlı insanlar vardır. Orada diledikleri yere uçup giderler. Cennetlikler onlara: "Neden sizin kanadınız var da bizim kanadımız yok?"** derler. Onlar da: **"Biz Allah'ın kaza ve kaderine rıza gösterir, belâlara karşı sabreder ve rahat durumlarda da şükrederdik"** cevabını verirler. Allah'ın kaza ve kaderine rıza göstermek, Allah'ın insana bahşettiği en büyük nimetlerdendir. Müminler zafere ulaştıklarında da rablerine rıza gösterirler, hezimete uğradıklarında da... Fakir olduklarında da sabreder rıza gösterirler; bolluk, bereket ve zenginlik anında da ona şükredip rıza gösterirler. Böylece normal insanların seviyesinin üstüne çıkarlar ve kemal mertebesine ererler. Bu hususta Ömer bin Abdülaziz (ra) şöyle demiştir: **"Ben**

ancak kaza ve kaderin geldiği yerlerde seviniyorum. Başıma gelenlerden dolayı seviniyorum. Hastalandığımda sabrediyorum, sıhhate kavuştuğumda şükrediyorum, zengin olduğumda yine şükrediyorum, fakirliğe düştüğümde katlanıyorum."

Ömer bin Abdülaziz'in annesi tarafından dedesi olan Hz. Ömer de şöyle buyurmuşlardı: "Şayet sabır ile şükür iki binek atı olsalardı, onlardan herhangi birine binmek benim için fark etmezdi." Yani bir yerde felâketler, diğer yerde de rahatlıklar olsa, bunlardan her biri de birer binek atı mahiyetinde bulunsa, ben onlardan herhangi birine binmekte fark gözetmem. Ona da binerim, diğerine de. Belâlara karşı sabır bineğine binerim, rahatlık ve bolluğa karşı da şükür bineğine.

Hatta bu hususta Ebu Zerr el-Gıfarî şöyle demiştir: **"Bana fakirlik zenginlikten,**

hasta olmak sıhhatli olmaktan daha sevimlidir." Evet... Bu Ebu Zer'dir. Tek başına bir ümmet gibidir. Yalnız yaşamış ve yalnız ölmüştür. Yalnız olarak da diriltilecektir. Bu nedenle Ebu Zerr hakkında şöyle buyrulmuştur: **"Ağaçlar Ebu Zer'den daha doğru sözlü birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de üzerinde taşımamıştır."** Ebu Zer çok garip bir insandı. Rasulullah zamanında bile gördüğü herhangi bir değişikliğe tahammül etmezdi. Ebu Zerr bu kadar hassas olduğu için Hz. Osman zamanında elinde asası ile Medine'nin çarşılarında dolaşıyor, herhangi bir kimsenin haram, mekruh bir şey işlemesini veya iki şeyden daha evlâ olanı işlemediğini gördüğü zaman asası ile ona hücum ederdi. Muaviye döneminde de böyle idi. Bu sebeple Hz. Osman Şam'da bulunan Ebu Zer'e mektup gönderdi ve ona: **"Ya insanlara karşı şefkatli olacaksın, ya da**

onlardan uzak duracaksın" demişti. Ebu Zer de: **"Ben bunların (yani sahabelerin) arasında yaşayamam. Çünkü bunlar Rasulullah'tan sonra değiştiler"** demiştir. Bu sebeple Ebu Zer Şam'ı terk edip Medine'nin civarında bulunan Rebze denilen yere çekilmiştir. Yanında sadece hanımı bulunuyordu. Öldüğünde de yanında sadece hanımı vardı. Ebu Zer ölüm halinde iken hanımı ona: **"Şimdi seni kim defnedecek? Sana kim kefen alacak, cenazeni kim kıldıracak?"** diye sormuş, Ebu Zer de: **"Bir süre sonra bazı insanlar gelecekler. Rasulullah bana böyle demişti"** cevabını vermiştir. Fiilen Ebu Zer çölde Rebze denilen yerde bulunurken hanımının dışında hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde vefat etmiş, fakat oradan Abdullah bin Mes'ud'un da içinde bulunduğu bir kervan geçmiş, çadırı görüp ona doğru gitmişler ve oradaki hanıma: **"Ey Allah'ın kulu! Sen**

Kimsin?" diye sormuşlar. Kadın: **"Ben Ebu Zer'in hanımıyım, işte bu da Ebu Zer"** cevabını vermiştir. Bunun üzerine Abdullah bin Mes'ud ağlamış ve arkadaşlarının yanına dönüp: **"Bu çadırın içinde Rasulullah'ın arkadaşı bulunuyor"** cevabını vermiştir. Kervan Ebu Zerr'i yıkayıp kefenlemiş ve onu defnetmiştir.

Vakıa, birinci nesil beşer şeklinde adeta meleklerdi. Hatta meleklerden daha üstünlerdi. Birinci nesil ki onlar ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancı üzerinde yaşıyorlardı, onlar meleklerden daha hayırlıydı. Onlar tek bir gaye için yaşıyorlardı; o da din ve inançları idi. Onlar için dünya, aile, çoluk-çocuk, vatan vb. her şey, Rasulullah'ın tek bir sözü karşısında küçülüyordu. Rasulullah onlara: **"Hadi göç edin"** dediğinde bütün bunları rahatça terk edip göç ediyorlardı. Çünkü bu nesil üstün bir şekilde eğitilmişti.

Maddeten ve manen arınmış, temizlenmişti. Ahlâkları çok güzeldi.

Bunlar insanlar şeklinde meleklerdi. Öyle ki Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer'i Medine'ye kadı tayin etmişti. Bir sene boyunca Ömer'e hiçbir şikâyet gelmemişti. Ey Rabbim! Bu nasıl bir toplum? Bir senede bir şikâyet bile görülmüyor. Aman Allah'ım! Bu ne yaşantı! Yılsonunda Ömer geri dönmüş ve Ebu Bekir'e:

"Verdiğin vazifeyi geri al" demişti. Ebu Bekir:

"Niçin?" diye sorunca Ömer:

"Ben haram lokma yiyorum. Müslümanların beytü'l-malından çalışmadan maaş alıyorum" cevabını vermiştir. Evet, bir sene kadılıkla ilgili herhangi bir işle meşgul olmamıştır.

Bu toplum öyle bir toplumdu ki, bir adam yabancı bir kadına bakarken

burnunu duvara çarpar ve burnu kanar. Bunun üzerine: **"Bu kan ancak Allah Rasulü (sav)'in yanına gittiğim zaman kesilir"** der. Bu zat kanları aka aka Rasulullah'a gider ve ona: **"Ben bir kadına baktım, başıma bu hal geldi. Benim hakkımda ne hüküm gerekiyorsa ver"** der ve bunun üzerine Nur suresinin 30 ve Necm suresinin 32. ayetleri nazil olur. Birinci ayette: **"Ey Muhammedi Mümin erkeklere de ki harama karşı gözlerini kapasınlar ve avret mahallerini korusunlar."** (Nur, 30) İkinci ayette ise şöyle buyrulmaktadır: **"O iyi amellerde bulunanlar küçük kusurları hariç, büyük günahlardan ve hayâsızlıklardan kaçınırlar."** (Necm, 32)

Bu toplum öyle bir toplumdu ki, kimsenin görmediği yerde zinaya sürüklenen biri ağır bir cezaya çarptırılacağını bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını istiyordu. Sizlerce malum ki evli olan insan zina ettiği takdirde İslâm'a

göre taşlanarak öldürülür. Velev ki bu kişi tek bir an için evli bulunduğu hanımı ile baş başa kalıp zifafa girmiş olsun. İşte Maiz el-Eslemi böyle biridir. Kimsenin görmediği bir yerde zinaya sürüklenmiştir. Cezasının ölüm olduğunu da bilmektedir. Dikkatinizi çekerim, bu ölüm kurşunlanılarak ölmek değil, taşlanarak ölmektir. Zina eden taşlanır. Öyle ki çevresini taşlar kaplar, hayatını teslim edinceye kadar üzerine taşlar atılır.

Maiz Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü beni temizle!" diye dört defa talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Sen deli misin?" diye sormuş. Çevrede bulunanlar:

"Hayır, o akıllı, deli değil" demişlerdir. Rasulullah Maiz'e:

"Belki o kadını sen sadece şıklın veya öptün, belki de sen onunla şöyle ve şöyle yaptın" diye sormuş, Maiz ona:

"Ben onunla fiilen zina ettim, beni arındır" diye cevap vermiştir. Bunun üzerine Rasulullah Maiz'in götürülüp taşlanarak recm edilmesini emretmiş, Maiz'e bu ceza uygulanmış ve o da ölmüştür. Sahabeler onun namazını kılıp cenazesini defnetmişlerdir. (Bu hususla ilgili olarak bkz. Müslim, Hudud, bab, 22–23; Müsned-i İmam Ahmed, c. V, sh. 347–348)

Bu hadiseden sonra Rasulullah bir savaşa gidiyordu. Ordunun arkasında bulunan iki sahabe de kendi aralarında şunu konuşuyorlardı. **"Allah bu adamı (Maiz'i) setretmişti. Fakat bu illâ da kendisini rezil etmek istedi."** Rasulullah vahiy yolu ile bunların konuştuklarını öğrendi. Bunlara herhangi bir cevap vermedi. Nihayet ölmüş

bir merkebin leşinin yanından geçiyorlardı. Leş çok kokmuştu. Rasulullah:

"Falan ve filan nerede?" diye sordu. Onlar getirildi. Rasulullah onlara:

"Haydi, inin, şu merkebin leşinden yeyin" diye emretti. Onlar da:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah hayrını versin, hiç bu leş yenir mi?" diye cevap verdiler. Rasulullah da onlara:

"Sizin şu an arkadaşınızın aleyhinde konuşmalarınız bu leşten daha kötüdür" cevabını verdi. Burada hatıra şu soru gelmektedir. Maiz insanların önünde recm edilmiştir. Bunda gizli bir şey var mıdır? Bu nasıl olur da gıybete girer? Ayrıca Maiz gelip kendi ağzı ile zina ettiğini itiraf etmiştir. Buna rağmen Rasulullah Maiz olayını konuşan sahabelere nasıl bunu söylemiştir? Bunun cevabı şudur: Aslında gıybet mümin kardeşinin bir kusurunu huzurunda

bulunmadığı bir yerde anlatıp onu aşağılamaktır. Maiz hakkında konuşan bu iki sahabe, bu duruma düştükleri için Peygamber Efendimiz onlara: **"Biraz önce kardeşinizin aleyhinde konuştuğunuz sözler, bu leşten daha kötüdür. Muhammed'in ruhu kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şüphesiz ki Maiz şu an cennetin ırmaklarında yıkanmaktadır."**(Ebu Davud, h. no: 4428)

Bir benzer hadise de yine Rasulullah zamanında öldürüleceğini bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını isteyen o meşhur kadın sahabedir. Bu kadın Gamidiye kabilesindendi. Üç defa Rasulullah'a gelerek kendisinin zinadan hamile kaldığını söyledi ve ona: **"Beni arındır"** diye ısrar etti. Rasulullah ona:

"Şu an hamilesin. Git, çocuğunu doğurduktan sonra gel" cevabını vermişti. Kadın çocuğunu doğurduktan sonra onu bir

bez parçasına sararak Rasulullah'ın huzuruna varmış, tekrar cezalandırılmasını istemiştir. Rasulullah ona:

"Git, onu emzikten kestikten sonra gel" demiştir. Kadın çocuğunu emzikten kesip eline bir parça ekmek vererek onunla birlikte Rasulullah'a gitmiş ve ona:

"Ey Allah'ın Rasulü, sen beni temizle!" diye talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah çocuğu tekeffül eden birilerine teslim etmiş, kadın için bir çukur kazdırmış ve orada onu recm ettirmiştir. Halid bin Velid kadına attığı bir taştan dolayı kadından üzerine kan sıçramış ve kadına lanet okumuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Ey Halid, yavaş ol! Lanet okuma! Bu kadın öyle bir tevbe etti ki bunun tevbesi Medine halkına taksim edilecek olsa onların hepsine yeterlidir" cevabını verdi.(

Müslim, Hudud, 22, Ebu Davud, Hudud, 24, 25. hadis no: 4434, 4441)

Kişinin Allah yolunda canını feda etmesinden daha büyük ne olabilir? Bu kadın cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Buna rağmen günahın baskısı altında yaşamaya katlanamıyor, ölüme gönül hoşnutluğu ile rahatça gidebiliyordu. Bu sahabeler için garipsenecek bir şey değildir. Çünkü onlar yaptıkları günahı başlarının üzerinde dolaşan ağır bir dağ gibi görüyorlardı. Her zaman üzerlerine düşüp kendilerini ezeceğini hissediyorlardı. Bunun tek bir izahı vardı, o da bunlar ilk nesildi. Bunlar öyle bir nesildi ki Allah'ı gözlerinin önünde görüyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Meselâ bir defasında Hz. Ebu Bekir Rasulullah'ın Kâbe'nin etrafında dövüldüğünü ve nerede ise onu boğacaklarını görünce başını yukarı doğru kaldırmış ve şöyle demiştir: **"Ey Rabbim, Sen**

ne kadar sabırlı, ne kadar halimsin!" Yani: **"Sen bunları bırakıyorsun da onlar da peygamberini dövüyorlar, Sen bunları cezalandırmıyorsun"** demek istiyordu. Evet, Allah'a karşı bu şekilde amel işliyorlardı.

O toplumda, Allah'ın kullarını her an ve her yerde denetler halde olduğu bütün davranışlarda müşahede edilmektedir. Meselâ evin içerisinde annesi veya ninesi kızına şöyle seslenmişti:

"Süte, su kat. Gün doğmakta! Acele et." Kadın sabahleyin erkenden sütünü satmak istiyordu. Bunun üzerine kız:

"Hz. Ömer bunu yasakladı, emirul-mü'minîn bunu yasakladı" demişti. Ninesi veya annesi:

"Ömer bizi görmüyor şu anda" deyince bunun üzerine kız:

"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görüyor ya!" cevabını vermişti. Aman

Allah'ım bu nasıl bir eğitimdi! Evde küçük bir kız: **"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görmekte"** diyordu. Ömer bin Hattab, kızın bu sözünü işitir ve o evin üzerine bir işaret koyar. Hz. Ömer (ra) geceleri sokaklarda dolaşırdı. Ertesi günü kıza ve annesine haber gönderir ve sonra oğlu Asım'ı çağırarak:

"Ey Asım! Ben seni saliha bir kızla evlendirmek istiyorum" der ve oğlu Asım'ı o kızla evlendirir. Süte su karıştırmayı reddeden bu kız, bir kız çocuğu dünyaya getirir ve bu kız çocuğu Abdülaziz bin Mervan ile evlenir. Ondan da Ömer bin Abdülaziz (ra) dünyaya gelir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Ömer b. Abdülaziz Emevi ailesinin ileri gelenlerinin ve diğer bütün eşrafın mallarına el koymuş ve beytul mala aktarmıştır. Bir emirin maaşı ile bir eşek arabasını süren sürücünün maaşını hazineye vermiştir. Bunu gören ileri

gelenler bundan rahatsız olmuşlar ve: "Buna ne çare buluruz?" diye toplantı yapmışlardır. Bilgili bir ihtiyar nine onlara şu cevabı vermiştir: **"Sizler şimdi Ömer b. el-Hattab ailesinden oğlunuzu evlendirmenin cezasını tadın. Bunun dedesi Asım'dır. Asım'ın da babası Ömer el-Hattab'dır. O hayatta iken işinizi nasıl düzelteceksiniz? Bununla anlaşma yapılamaz ki."**

Vakıa ilk nesil çok harikaydı. Bu kısa bir sürede yeryüzünde akıl almaz işler yapmışlardı. Öyle ki sahabeler su üzerinde yürüyecek kadar kerametlere sahip olmuşlardı. Meselâ Bahreyn'i fethettikleri zaman (önceleri Bahreyn Arap Yarımadası'nın doğu bölümünün tümünün adı idi. Bugünkü Katar, Kuveyt, Bahreyn ve Suud'daki İhsa ve devamı Bahreyn'e dâhildi) o anda Müslümanların komutanı el-Ala b. el-Hadrami idi. Yani Yemen'in Hadramud kentinden biri idi.

Dinliyor musun Yemenli hoca!

Peygamber Efendimiz Yemenliler'i methederek şöyle buyurmuştur: **"Size Yemen halkı geldi. Bunlar gönülleri hassas, kalpleri yumuşak olan insanlardır. İman Yemen'dedir. Hikmet Yemen'dedir."** (Bkz. Buharı, Kit. Menakıb, bab: l, Kit. Magazi, bab: 74; Müslim iman, bab: 82, 84)

Bahreyn'i fetheden müslümanlar o derece susamışlardı ki neredeyse susuzluktan helak olacaklardı. Komutanları Ala b. el-Hadrami: **"Kalkın iki rekât namaz kılıp dua edelim"** demişti. Namazlarını kılıp dua edince çöl bir arazide yağmur yağmaya başladı. Öyle ki Ala b. el-Hadrami duadan ellerini indirmeden gökten yağmur boşalmaya başlamıştı. Orada bulunan müslümanlar kaplarını doldurup hem kendileri içmişler, hem de hayvanlarını sulamışlardır. Deniz kenarına vardıklarında ister buraya İslâm körfezi, İster Arap körfezi

deyin veya dilediğiniz ismi verin fark etmez. Şayet Saddam kabul etse biz oraya İslâm körfezi deriz. Tabii ki o Arap körfezi isminden başka birini kabul etmez. Elbette ki biz Saddam'ı dinlemeyiz. Bu adam zavallının teki. Irkçılık uçurumlarında kendini kaybetmiş birisi. Hülasa müslümanlar Bahreyn'de deniz kenarına varınca iki rekât namaz kılmışlar ve Ala b. el-Hadrami şöyle dua etmiştir: **"Ey Halim! Ey Azim! Ey Kerim! Sen bizi buradan geçir."** Evet, o, dört kelime söylemişti. Bunlardan üçü, ya Azim, ya Halim, ya Kerim'dir. Dördüncüsünü unuttum. Bunu söyledikten sonra suyun üzerinde yürüyüp gitmişlerdir. Hâkim'in rivayetine göre Ebu Hureyre şöyle demiştir: **"Vallahi ne bizim ayaklarımız ıslandı, ne de develerimizin ve atlarımızın yahut katırlarımızın tırnakları ıslandı. Biz o zaman dört bin kişi idik."** İşte bunlar Bahreyn'i

fethetmişler ve müslüman arazilerine katmışlardır.

Sahabelerin kerameti işte böyle idi! Onlar yerine göre suların üzerinde adeta yeryüzünde yürür gibi yürüyorlardı. Yine bir defasında Dicle nehri taşmıştı. Ordu komutanı Sa'd b. Ebi Vakkas'dı. Yanında Selman-ı Farisî de bulunuyordu. Müslümanlar Kadisiye Savaşı'nda Dicle'den karşıya geçmek istemişlerdi. Nehrin başında duran Selman şöyle demişti: **"Bu Allah'ın ırmaklarından bir ırmaktır. Hiç Allah'ın erlerine engel olur mu?"** Sonra Selman, Sa'd b. Ebi Vakkas'ın elinden tuttu ve **"Ya Allah"** deyip kendisini ve Sa'd'ı suya attı. Bunlar Dicle nehrini kesip karşıya geçtiler. Hâlbuki Dicle nehri taştığında çevreye köpükler atar, gemileri sürükleyip devirirdi. Sa'd ve Selman'ı önlerinde gören ordu onların arkasından nehrin üzerinde yürüdüler. Buradan geçerken sadece bir bardak

kaybettiler. İbn Esir ve İbn Kesir'in rivayetlerine göre sudan geçerken sadece bir bardak düşürmüşler. İçlerinden biri: "Suya bir bardak düştü, orduyu durdurun da o bardağı arayalım" diye seslenmiştir. Görüyorsunuz ki bu kerametler binbir gece masallarına benzemektedir. Fakat bunlar hayal mahsulü değil, gerçektir. Evet, tam otuz bin kişi Dicle nehrinin üzerinde yürüyüp karşıya geçmiştir.

İşin garibi Farisîler müslümanların suyun üzerinde bu şekilde yürüdüklerini görünce önlerinden kaçmışlar ve kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Vallahi deliler geliyor, cinler geliyor!"

Bundan daha garibi ise şudur: Müslümanlar Roma ve Fars medeniyetlerinin içine girmelerine rağmen asil ahlâklarından ve asaletlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdir. Meselâ Selman İran Kisrasının yerine oturmuştur. Kisra,

memleketini terk edip kaçmıştır. Kaçarken de çokça ağlamıştır. Çevresinde olanlar: **"Ey ulu hakan! Neden bu kadar çok ağlıyorsun?"** diye sorunca Kisra: **"Bundan sonra ben nasıl yaşayacağım? Çünkü benim sadece bin aşçım, bin de şahin yetiştirenim kaldı."** Bin aşçı ile nasıl yaşayayım, diyor (!) Bundan dolayı da üzülüyor. İşte bunun yerine Selman-ı Farisî oturmuştu. Selman o anda zafere ulaşan bir komutan olarak oturmuştu. Biliyor musunuz, Selman nasıl bir hayat sürdürüyordu? Selman'ın her gün nafakası bir dirhemdi. Selman, geceleri sele yapıp üç dirheme satıyordu. Bir dirhemini kendisine harcıyor, bir dirhemini infak ediyor ve bir dirhemine de kamış satın alıp tekrar sele yapıp satıyordu.

Görüldüğü gibi Kisra bin aşçısı, bin de şahin eğiticisi kaldığı halde ağlıyor, Selman ise sadece bir dirhem ile yaşıyor. Bunu da

elinin emeği olan sele dokumaktan elde ediyor.

Selman-ı Farisî (ra) bir ev yapmak ister. Ustayı çağırır ve ona:

"Ben bir ev yapmak istiyorum, onun nasıl olacağını biliyor musun?" diye sorar. Usta da:

"Evet. Ayağa kalktığında tam senin boyunda bir ev yapacağım ve yattığında da yine senin tam boyunda olan bir ev yapacağım" cevabını verir. Selman da:

"Ev öyle olacaktır" der. Görüldüğü gibi usta onu tanıyor, nasıl olduğunu biliyor. Yatarken ayakları duvara değecek kadar genişlikte bir ev, ayağa kalktığında kafası tavana değebilecek yükseklikte bir ev. Fazlası, Selman'a göre israf. İnsan düşünüyor ve iyi anlıyor ki elbette bu gibi insanlar bütün dünyayı fethederler.

Bizi Zillete Düşüren Lüks Hayattır!

Siz Muhammed Celal Kişk diye birini duydunuz mu? Bu komünist bir yazardı. Sonra İslâm'a döndü. Kendisinin birkaç kitapçığı bulunmaktadır. Bu önemli yazar 1969–1970 yıllarında Ürdün'de Fedailer Teşkilatı kurulunca gelip bizi ziyaret etti. Biz orada da aynen buradaki nizam ve intizamı uyguluyorduk. Bizi ziyaret eden misafirler bile nöbet tutuyorlar, Fedailerin içtiklerinden içiyor, yediklerinden yiyorlardı. Aslında biz, bugünlerde eskiden yiyip içtiklerimizin çok daha iyisini yiyip içiyoruz. O gün bizim ana besin maddelerimiz mercimek ve zeytindi. Nöbet sırası Muhammed Celal'e gelmişti. Bu arada Amman'dan bir kardeşimiz geldi ve kampa bir sandık elma getirdi. Herkese birer elma dağıttılar, Muhammed Celal'e de bir elma düşmüştü. Nöbet beklerken buna bir tabak mercimek, bir tane de elma gönderildi. O bir elmayı görünce: **"Ben neler görüyorum, bu bir rüya mı, yoksa hayal mi?**

Veya gerçek mi? Elma ha! Kampta elma!" diye konuşmaya başladı. Sonunda ise şöyle dedi: **"Vallahi herhangi bir Arap devleti sizin yaşadığınız hayat sistemi gibi bir hayat yaşayacak olsa, değil ki İsrail'i bütün dünyayı fethederiz."**

Gerçekten kardeşler, bizi düşmanlara boğazlatan, kendimizi zillete düşüren, başımız yere eğdiren ne? Lüks tüketim maddeleri dışında ne olabilir ki? Bizi düşmanlarımıza mağlup eden mercedesler, apartmanlar, villalar vb. lüks tüketim eşyalarıdır. Müslümanlar dahi bankalara gidip faizle kredi alıyorlar. Bunu biliyor musunuz ne için alıyorlar? Apartman yapmak için... Aylık gelirini artırmak için... Hâlbuki kanaatle yaşayacak olsa buna asla ihtiyaç hissetmez. Bizim burada her birimizin masrafı ne kadar? Ey Ebu Ömer! (bu zat mutfak sorumlusudur) Bizim aylık masrafımız

kaç para? Yaklaşık 15 rupi, yani her gün üç riyal. Bugün bir riyal beş rupi etmektedir.

Yani bizler günde 3 riyal harcıyoruz. Ayda ise 90 riyal harcamış oluyoruz. Farz edelim ki kendimiz için 90 riyal harcadık, 90 riyal da hanımımız için harcadık. 180 riyal eder. Her bir çocuk için de ayda 45 riyal harcadığımızı kabul edelim. Böylece normal bir ailenin aylık masrafı 460 riyal eder. (Ana-baba ve altı çocuktan oluşan bir aileye bu kadar para yeter) Bu şekilde yaşayan bir insan rahat bir hayat sürer. Bizler bu kadar bir meblağ ile yetinecek olursak yeryüzünde hangi yaratık bizi zelil bırakabilir? Fakat ne yazık ki bizler normal yaşantıyı bırakmışız. Kanaat diye bir şey bilmiyoruz. Herhangi bir kimse bir yerde iyiliği emretse veya bir mescitte kötülüğü yasaklasa hemen ay sonundaki maaşının hesabım yapıyor. Çünkü ay sonunda değil 460 riyal, 6500 riyal alıyor ve kendi kendine düşünüyor. Ay

sonunda bu parayı alamazsam ne yaparım? Hangi işle meşgul olabilirim? Çünkü dünyada çok lüks bir hayat sürdürüyor. Altında Mercedes, ya apartmanlar dikiyor veya villalarda yaşıyor. Elbette ki böyle bir insan normal bir yaşantı sürdüremez. Bu nedenle zilleti kabul ediyor. Devlet yetkililerinden herhangi birine karşı çıkma cesareti gösteremiyor. Hatta bir polise bile muhalefet edemiyor. Velev ki bu davranışı sabah akşam âlemlerin rabbi olan Allah'ı gazaplandırmaya sürüklesin. Bunu umursamıyor.

İşte bütün bu örnekler gösteriyor ki sahabe-i kiram bize göre adeta yeryüzünde yürüyen elbiseli meleklerdi. Onlar ahlâkları ile meleklerdi... Maddi ve manevi temizlikleri ile netlikleri ile, arınmış olmaları ile, kahramanlıkları ile, atılganlıkları ile melekti onlar, melek! Şairin dediği gibi;

Onlar aslandı aslan, fakat insanların eski elbiselerini giymişlerdi.

İşte bu nedenle yüce Mevlâ onlar için: **"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur"** (Tevbe, 100) buyurmuştur. Aman yarabbi! Bu ne beyan! Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Kim bu kahramanlar? İlk iman edenler, sâbikûnlar. Buradaki sâbikûndan maksat Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan sahabelerdir.

Hz. Ömer, bu ayette geçen **"sâbikûn (önce iman edenler)"** ifadesinden maksadın sadece muhacirler olduğu kanaatine vararak bu ayet-i kerimeyi ona göre okumuştur. Fakat sahabeler Ömer'e:

"Sen yanılıyorsun, Kur'ân senin söylediğinin tersini söylüyor. Çünkü Kurân'a göre sâbikûn hem muhacirler, hem de ensardır" demişlerdir. Böylece sâbikûn'dan maksadın Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan hem muhacirin hem de ensar olduğunu belirtmişlerdir. Bunların sayısı ise iki bine varmamaktadır. Çünkü Hudeybiye sulhünde bin dört yüz küsur veya bin beş yüz sahabe bulunmuştur. Buna göre Halid b. Velid ve Amr b. el-As hicretin yedinci yılında müslüman oldukları için sâbikûndan sayılmamışlardır. Çünkü Hudeybiye sulhu hicretin altıncı yılının Zilkade ayında gerçekleşmiştir.

İşte bu nedenledir ki Halid bin Velid ile Abdurrahman bin Avf arasında bir ihtilaf olmuştu. Halid bin Velid, Allah Rasulü tarafından Seyfullahi'l-meslûl (Allah'ın yalın kılıcı) diye isimlendirilmişti. Halid bin Velid, Abdurrahman bin Avf'a hakaret eder.

Bunun üzerine Rasulullah (sav) Halid'e kızarak: **"Yavaş ol, Halid! Sahabelerime sövme"** der. Buradan da anlaşılıyor ki Hudeybiye sulhünden önce Abdurrahman b. Avf gibi müslüman olanların özel bir durumları vardır. Bu nedenle Rasulullah (sav) Halid b. Velid'e: **"Sahabelerime sövme"** demiştir. Bu da gösteriyor ki sâbikûn ifadesinden maksat, önce iman eden Müslümanlardır.

Önce iman eden Müslümanların Allah Teala tarafından bu şekilde vasıflandırılmaları boşuna değildir. Çünkü İslâm onların çabaları ile yükselmiş ve onların omuzları üzerinde ayakta durabilmiştir. Dolayısıyla Rasulullah Halid'e: **"Yavaş ol, ey Halid! Sahabelerime sövme. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şayet sizler Uhud dağı kadar altın infak etseniz onlardan birinin ne bir ölçeğine erişebilir ne de yarım ölçeğine"**

buyurmuştur. Çünkü önce müslüman olmanın büyük bir değeri vardır. İlk fedakârlığı bunlar yapmışlar, yolun çilesine bunlar katlanmışlar, çoluk çocuklarını, vatanlarını, mallarını ve her şeylerini bunlar terk etmişler, dinin zafere ulaşıp yayılması için her şeylerini bunlar harcamışlardır.

Bu nedenledir ki rahat anlarda müslüman olanların mükâfatları, sıkıntılı ve dar günlerde müslüman olanların mükâfatlarından daha azdır.

Mücahit Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu!

Şu anda Afgan cihadında 200 bin veya 300 bin silahlı mücahid bulunmaktadır. Bu insanlar Afganistan içerisinde ilerlemekte, zaferden zafere koşmaktadırlar. Bu insanların tümü kazandıkları zaferi Afganistan'da cihadı ilk başlatan liderlere borçludurlar. Şayet Sayyaf, Hikmetyar ve

Rabbani olmasaydı ve bunlar Afganistan'da tek bir kurşun dahi sıkılmamışken İslâmi çalışmaları yönlendirmeselerdi, Afganistan'da bu kadar mücahid olamazdı. Burada şu gerçeği söylemek gerekir ki, Hikmetyar ismindeki bu genç olmasaydı Allah bilir ya bu memleket harabeye dönüşürdü ve Afganistan, Buhara ve Semerkand gibi Rusya'nın bir parçası olurdu. Ve artık her şey bitmiş olurdu. Fakat Hikmetyar 24 yaşından itibaren Afgan Kralı Davudhan'a karşı açıkça direnişe geçti ve ısrar etti. Çevresinde bulunanlar: "Yavaş ol, şu an biz buna karşı koyamayız" edilerse de Hikmetyar dinlemedi. "Bunlara karşı mutlaka silahlı direnişe geçmek gerekir" dedi. Diğer müslümanlar: "Biz basın-yayın yolu ile belli kişilere suikast yaparak direnişe geçelim" dedilerse de Hikmetyar bunu da kabul etmedi, silahlı mücadeleyi seçti. Ona: "Peki kaç tane gencin var?" diye sordular. O da:

"Otuz genç" dedi. Evet, Hikmetyar savaşı 30 gençle başlattı. Bu otuz gencin çoğu şehid edildi. Fakat onların bu temiz kanları adeta bir nur gibi Afgan halkının önünü aydınlattı ve onları cihada çekti. Şu an Şehid Habiburrahman Camii Hikmetyar'in arkadaşlarından şehid edilen mühendis Habiburrahman'ın ismi ile yapılmıştır. Habiburrahman İslâmî hareketin genel sekreteri idi. Bu genç, daha ortaokulda iken bile o kadar temiz ruhlu ve pak kalpli idi ki, inanır mısınız ağaçların ve taşların Allah'ı teşbih ettiklerini işitiyordu.

Sayyaf diyor ki: "Bu insan üniversiteye girdiğinde kalbinin katılaştığından şikâyetçi oluyordu. Diyorlar ki: "Bu zat konuştuğunda adeta bir Seyyid Kutub, bir Hasan el-Benna gibi konuşuyordu. İşte bu mühendis Habiburrahman'dı!" Aslında mühendislik fakültesinde sadece iki sene okumuştu. Hikmetyar da bir buçuk sene. Tahsillerini

bitirememişlerdi. Fakat bunlar adeta ateş saçan gayretli ve canlı gençlerdi. Arkadaşları Habiburrahman'a:

"Niçin kalbin bu kadar katı?" diye sorduklarında o şu cevabı veriyordu:

"Ben daha önceleri ağaç ve taşların tesbihlerini işitiyordum. Fakat üniversiteye girdiğimizden beri açık saçık kızları ve çeşitli münkeratı gördük. Bu görüntü ve bu kerametler bizden kaybolup gitti."

Aslında Kabil Üniversitesi modern bir üniversiteydi. Cidde Üniversitesi gibi, kızlar ayrı erkekler ayrı eğitim görmüyorlardı. Karma eğitim görüyorlardı. Bu bakımdan burası büyük ve modern! Bir üniversiteydi. Hülasa, Afganistan'da cihadı başlatan müslümanlar seçkin ve net kişilerdi. Yoksa bu cihadı normal insanların başlatmaları mümkün müydü? Çünkü yüce Mevlâ:

"Bozgunculuk çıkaranların amellerini asla hedefine ulaştırmaz." (Yunus, 81)

Gerçekten de Afgan liderleri net ve temiz kimselerdi. Bugün hâlâ Hikmetyar bütün aile efradına ayda yalnız 1500 rupi harcamaktadır. 2000'e ulaştığında aile efradını hesaba çekmekte ve kınamaktadır. Yani bu miktar 400 riyal etmektedir. Ben kendisine dedim ki:

"Bu sana yetiyor mu?" Dedi ki:

"Masraflar defterini getirin." Fiilen açtım baktım ki her gün otuz ile altmış rupi arasında masrafı var. Hikmetyar dedi ki:

"Bizim Arap ziyaretçilerimiz çokça geldiklerinde Fanta, Pepsi Cola gibi meşrubatlar alınca aylık masrafımız 2000 rupiye ulaşıyor. Görüyor musunuz, Arap ziyaretçiler çoğalınca meşrubat parası masrafları yükseltiyor. Ee, Araplar muhterem insanlar. Soğuk bir şey içmeleri lâzım. Çay

may kabul etmezler. Velhasıl bir cihad önderi ayda 400 riyal ile yaşayabiliyor.

Cihadın önderlerinden biri de Sayyaf'tır. Şu an gidin evine bakın, çocukları sıcaktan kavruluyorlar. Bunlara herhangi bir klima almamakta diretiyor. Suudlu biri dedi ki:

"Ey Şeyh Sayyaf! Bende iki tane klima var. Ben şu an memlekete gidiyorum. Birini al senin olsun." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Vallahi ben evime klima koymaktan hayâ ederim. Çünkü göçmenler çadırlarda sıcaktan ölüyorlar, pervane dahi bulamıyorlar. Bende pervane var. Nasıl olur da onu kaldırıp yerine klima koyabilirim?"

Vallahi ben Sayyaf'ın yanında bulunuyordum. Birileri dedi ki:

"Ben sana evimdeki halıları hediye etmek istiyorum." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Ben evime halı mı koyacağım, sen bunu bana nasıl reva görüyorsun?" Evet,

onlar hasırların üzerinde yaşıyorlar. Siz zannetmeyin ki bu önderler rastgele ailelerin çocukları, sokaklardan toplanıp gelmişler... Hayır, bunlar belli ailelerin çocukları. Dünya nimetlerinin ne olduklarını biliyorlar. Bakıyorsun ki bir genç çıkıp geliyor, Peşaver'de bir-iki gün kalıyor. Maaşallah, Afgan cihadının bütün sırlarına vâkıf oluyor, memleketine dönüp Afganlılar aleyhine veryansın ediyor: "Bunlar bidatçi insanlar; Hikmetyar, Sayyaf, Rabbani bid'at ehliler, Afganistan'da cihad diye bir şey yok" şeklinde iftiraları yayıp duruyorlar. Bu efendiye üç gün içinde Peşaver'de her şey ayan oluyor. Her yönden ilham alıyor (!) Bu hususta şairin de dediği gibi:

Vay halinize, mücahidler hakkındaki kınamalarınızı azaltın Yahut da onların tuttukları cepheleri siz doldurun

Bu adamlar tam on üç yıldır savaşa devam ediyorlar. Değerli kardeş, muhterem

misafir, saygıdeğer zat! Sen Peşaver'de kaç gün oturdun da memleketine dönüp hakkı haykırmaya çalışıyorsun (!) Afgan mücahitlerinin kusurlarını yaymayı bir hak ve bir hayır sayıyorsun. Sen daha altı yaşında iken bu cihad İslâm bayrağını yüceltmek için başlamıştı. Sen daha süt emiyor, mama yiyordun...

On üç sene, az değil, tam on üç sene... Sen bu mücahitlerin aile fertlerini gözden geçirdiğinde her birinin nice yakınlarını kaybettiğini görürsün. Meselâ kısa bir süre önce Safiyullah şehid edildi. Bu ailesinin 14. şehidi idi. Yine Abdülvedüd şehid edildi. Bu da ailesinin 60. şehidiydi. Şimdi bizim beyefendi indirimli bilet almış, başkalarının hesabına gelmiş, üç-dört gün Peşaver'de kalmış, her şeyi keşfetmiş ve bunları yaymak için derhal memleketine dönmüş (!)

Kardeşler! Gençler beni çok üzmüştür. Hac sırasında karşılaştığım gençler: **"Biz**

cihada gelmek istiyorduk, ancak oraya gidip gelen birçok genç bize: Afganistan'a gitmeyiniz, orada cihad yoktur, birçok bid'at ve şirk işlenmektedir, dediler." Bunun üzerine ben: **"Ey aziz kardeşim! Gelin ve gözlerinizle görün. Gel, kendi gözünle şirkleri ya da bidatleri gör"** dedim. Hasbunallahi ve nime'l-vekil! (Allah bize yeter, o ne güzel vekildir). Bu insanlar, Afganistan'dan döndükten sonra kendi milletlerine Afganistan'daki zaferleri, Allah'ın mücahidlere nasib ettiği kerametleri müjdelemek, dünyanın en kuvvetli devletinin karşısında en azından sekiz yıldır gösterilen bu direnişi anlatmak yerine böyle laflar yaymaktadırlar. Ey cemaat! Afgan halkının sekiz yıl boyunca Rusya'nın karşısında durabilmesi beşer aklının alamayacağı harikulade bir olaydır.

Şeyh İbn Baz'a Afganistan'daki zaferleri anlatıp şu kadar tank, şu kadar uçak

düşürdük dediğimde bana: **"Allah'a hamd olsun, biz Rusya'nın karşısında yedi gün dahi durabileceklerini zannetmiyorduk. Yedi yıl nasıl geçti?"** dedi. Artık sizler dininde cahil olan kimselerle, dinini bilen insanın ne kadar farklı olduğunu karşılaştırıp anlayın. Cahil kimse sahibini sevdiğinden dolayı öldüren şu ayı gibidir. Anlatıldığına göre bir ayı varmış. Sahibini çokça severmiş. Sinekler sahibine konmuşlar. Ayı sahibini çok sevdiği için sinekleri kovmuş. Fakat arsız sinekler kovdukça geri gelmişler. Bunun üzerine ayı gidip büyük bir taş alıp gelmiş, sahibinin yüzüne konan sineğin başına indirmiş. Böylece sineği de sahibini de öldürmüş. Ee bu ayı! Dünyanın yıkılacağının hesabını mı yapacaktı sanki? Onun için mühim olan sineği kovmaktı. İşte Afganistan'a cihada gelip de derhal geri dönüp yaygara koparanlar da tıpkı bu ayıya benzemektedirler. Onlar için önemli olan

tasarladıkları gerçeği söylemektir. Bunu söylerken Allah'ın İslâm ümmetinin her yerde başını yukarı kaldırdığı Afgan cihadını mı yaralamış, onun umurunda değildir. Elbette ki bu tür şeyler caiz değildir. Bir iki insanın muska taşıdığını görerek aleyhte propagandaya girişmek yakışık almaz.

97 – 104. AYETLERİN TEFSİRİ

97 Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha fenadırlar ve Allah'ın peygamberine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

98 Bedevilerden bir kısmı da, Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler. Şiddetli felâket onların başına gelsin! Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

99 Bedevilerden bir kısmı da, Allah'a ve âhiret gününe iman eder. Harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar. İyi bilinmelidir ki, bu, onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah, onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

100 İlk amel eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah, onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar, orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

101 Çevrenizdeki bedevilerden münafıklar olduğu gibi, bizzat Medine halkından da münafıklığı huy edinenler vardır. Ey Peygamber! Onları sen bilmezsin, Biz biliriz. Yakında onlara iki defa azap

edeceğiz. Sonra da onlar büyük bir azaba uğratılacaklar.

102 Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki, Allah onların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

103 Ey Peygamber! Onların mallarından sadaka al ki, bununla onları manevi kirlerden temizlemiş ve derecelerini yüceltmiş olasın. Onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için bir huzur kaynağıdır. Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

104 Onlar bilmediler mi ki? Kullarının yaptığı tevbeyi ancak Allah kabul eder. Sadakalarını da ancak O, kabul eder. Ve Allah, tevbeleri çokça kabul edendir, çok merhametli olandır.

Önceki ayet-i kerimelerde çölde yaşayan bedeviler üç sınıfa ayrıldıkları gibi, ondan sonra gelen ayetler de Medine ve çevresinde yaşayan insanları üç sınıfa ayırmıştır. Bu sınıflardan **birincisi: "İman edenler"** sınıfıdır. Bunlar da kendi aralarında iki kısma ayrılmışlardır.

a. Muhacirin ve Ensar'dan ilk iman edenler

b. İyilik yaparak onlara tabi olanlardır.

İkincisi ise: Bedevilerden ve Medine'de yaşayan insanlardan **"münafık olanlar"** dır.

Üçüncü sınıf da: İman ettikleri halde **"günah işleyen"** salih amellerine itiraf ettikleri günahları katan sınıftır. Allah Teala bu sınıfın tevbesini kabul edeceği ümidini vermiştir.

Zikredilen bu üç sınıftan birincisi ayet-i kerimenin de ifade ettiği gibi ilk iman eden muhacirler ve ensardır. Tabii ki bu iki sınıf da İslâm'ın beşiği ve müstahkem kalesi olan ve

imanın karargâhı olan Medine-i Münevvere'de yaşayan bir topluluktu. Peygamber Efendimiz (sav) Medine-i Münevvere hakkında şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki iman yılanın deliğine sığınıp orada kıvrılıp kaldığı gibi Medine'ye sığınıp orada kümeleşecektir."** (Buhari, Kitap Medine, bab, 6; Müslim Kitap İman, bab: 232, 233)

Birinci sınıf, iman eden muhacirler ile ensardır. Ancak muhacirin ve ensarın bu ayet-i kerimede zikredilen ilk iman edenler ifadesinden kimlerin kastedildiği hususunda farklı görüşler ileri sürülmüştür.

1. Said b. el-Müseyyeb'e göre ilk iman eden muhacirler ve ensardan maksat her iki kıbleye de namaz kılan Müslümanlardır. Yani hicretten itibaren on altı veya on yedi ay geçmeden Müslüman olan kimselerdir. Başka bir ifade ile hicretten bir sene dört ay sonraya kadar müslüman olan kimselerdir.

2. Diğer bir kısım âlimlere göre burada zikredilen ilk iman edenlerden maksat Hudeybiye antlaşmasında bulunanlardır. Hudeybiye antlaşması ise hicretin altıncı yılı Zilkade ayında meydana gelmiştir.

Ancak ilk iman eden muhacirler ve ensar da kendi aralarında derece bakımından çeşitli mertebelere sahiptirler. Ehl-i Sünnet'e göre ilk iman edenlerin üstünlük derecelerine göre sıralanmaları şöyledir: Rasulullah'tan sonra en üstün derecede olan Ebu Bekir, sonra Ömer, sonra Osman, sonra ise Hz. Ali'dir (Allah hepsinden razı olsun). Bunlardan sonra ise cennetle müjdelenmiş olan on kişiden geriye kalan altısıdır. Bunlar ise Sa'd b. Ebi Vakkas, Said b. Zeyd, Talha b. Ubeydullah, Zübeyr b. el-Avvam, Abdurrahman b. Avf ve Ebu Ubeyde bin el-Cerrah'tır. Bu zikredilenlerin hepsi de ilk müslüman olan muhacirlerdendir. Bu hususta Hz. Ömer'in

oğlu Abdullah diyor ki: "Rasulullah'ın sahabeleri hiç bir kimseyi Ebu Bekir'e denk tutmuyorlardı. Ondan sonra Ömer'i, ondan sonra Osman'ı görüyorlardı. Sonra sahabeler arasında herhangi bir üstünlük gözetmiyorlardı."

Görüldüğü gibi Abdullah dördüncü sırada Hz. Ali'yi zikretmemiştir. Ancak ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikadına göre Hz. Ali dördüncü halife olarak fazilet bakımından da dördüncü sıradadır.

Birinci tabaka: **"Muhacirlerden ve ensardan en ileri ve önde gelenlerle..."** Bunlar kimlerdir? Said İbnü'l-Müseyyeb şöyle demektedir: Bunlar iki kıbleye de namaz kılanlardır. Yani hicretten altı veya yedi ay sonrasına kadar müslüman olanlardır. Hicretten bir yıl dört ay sonrasına kadar süre içerisinde İslâm'a girenler bu sınıftan sayılırlar. Bazı kimseler ise bu sınıfın, Hudeybiye antlaşmasında bulunanlar

olduğunu söylemişlerdir. Hudeybiye antlaşması ise, hicretin altıncı yılı Zilkade ayında olmuştur. Bu antlaşmadan önce müslüman olanlar bu ayet-i kerimenin kapsamı içerisine girmekte ve birinci tabakadan olmaktadırlar.

Aşere-i mübeşşereden sonra Bedir savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Yukarıda zikredilen ve cennetle müjdelenen on sahabenin tümü Bedir savaşına katılmışlar, sadece Hz. Osman katılmamıştır. Çünkü o Rasulullah'ın emri ile hanımı Rukiyye'nin hastalığı yüzünden ona bakmak için Medine'de kalmıştır. Öyle ki, Rasulullah Bedir savaşında iken Hz. Rukiyye vefat etmiştir. Rasulullah Rukiyye'den sonra Hz. Osman'ı diğer kızı Ümmü Gülsüm ile evlendirmiş ve Bedir savaşına katılmamasına rağmen Hz. Osman'a Bedir ganimetlerinden pay ayırmıştır.

Bedir'e katılan sahabelerden sonra ise Uhud savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Bilindiği gibi Bedir'e katılanların sayısı üç yüz on küsur, Uhud savaşına katılanların sayısı ise yaklaşık yedi yüzdür. Uhud savaşına katılanlardan sonra Hendek savaşına katılan müslümanlar gelmektedir.

Bunlardan sonra Hudeybiye sulhuna katılan müslümanlar, onlardan sonra ise Tebük savaşına katılan ve haklarında şu âyet-i kerime nazil olan müslümanlar gelmektedir: **"Yemin olsun ki Allah Peygamber'in - içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken - sıkıntılı zamanda peygambere tabi olan muhacirlerle ensarın tevbelerini kabul etti..."** (Tevbe, 117) İşte birinci tabakadan olan sahabe-i kiramın kendi aralarındaki üstünlük dereceleri ehl-i sünnet ve'1-cemaate göre bu şekilde sıralanmaktadır. Ancak üzülerek şunu ifade etmek gerekir ki Şia gibi bir kısım

mezhepler sahabelerden bazılarına kin gütmekte, onları tahkir etmekte yahut onların Rasulullah'ın ölümünden sonra dinden çıktıklarına hüküm vermektedirler. Bunlar ifrat ve tefrite kaçan mezheplerdir. Meselâ Hariciler Hz. Ali (ra)'ın o yüce şerefine gölge düşürmeye kalkışırlarken, Şiiler de Hz. Ebu Bekir'e, Ömer'e ve Osman'a buğz etmeye kalkışmışlardır. Biz bunların yaptıklarından Allah'a sığınırız. Bunlar gerçekten haktan mahrum kalan insanlardır. Çünkü bunlar, bu iddiaları ile Rasulullah'ın kendisine en yakın olan insanları eğitmede başarısız kaldığını söylemiş gibi bir duruma düşmüşlerdir. Bu hususta ehl-i sünnet ve'1-cemaat ile Şiiler'in Rasulullah'a, eğiticiliği hususunda hangi nazarla baktığını bir düşünün. Rasulullah'ın çevresinde sahabeleri bulunacak ve Rasulullah bütün gücü ile bunları eğitecek. Şimdi bunlar Rasulullah'tan sonra beşeriyetin

en hayırlısı mı olacaklar, yoksa en şerlileri mi? İşte Ehl-i Sünnet birinci şıkkı esas almış, Rasulullah'tan sonra sahabelerinin beşeriyetin en hayırlı insanları olduğunu söylemiştir. Allah, Rasulullah'ın eli ile bu insanları yetiştirmiştir. Bunların hepsi tertemiz, seçkin, üstün takva sahibi insanlardır. Ne var ki Şiiler bu sahabeler hakkında: **"Bunlar dinden çıkan zındıklardır, Tacirlerdir, hüsrana uğramışlardır. Bunların içinden bir ikisini çıkar, geriye kalanları hırsızlar, (hâşâ ve hâşâ) domuzlardır"** şeklinde ifadeler kullanmışlardır. Kitapları okunduğunda Ebu Bekir, Ömer, Osman'ın zındıklığına hükmettikleri yani bunların görünürde mümin olsalar da, içlerinde küfrü gizledikleri görülmektedir. Bunların en iyi yaklaşımı ile bu sahabeler iman ettikten sonra tekrar mürted olmuşlardır. Bu nasıl bir inanç? Nasıl bir saygı? Rasulullah'ı nasıl tazim? Rasulullah nasıl olur da iki kızını birden zındık diye

vasıflandırdıkları Osman ile evlendirir? Niçin gökten vahiy getiren Cebrail, ölümünden sonra bu zatların dinden çıkacaklarını ve bunlarla hısımlık yapmaması gerektiğini Rasulullah'a bildirmemiştir? Ve ona: **"Dikkat et, senden sonra Ebu Bekir, Osman ve Ömer dinden çıkacaklar! Kur'ân ve Sünnet'e muhalefet edecekler!"** dememiştir? Diğer yandan Rasulullah'ın Ebu Bekir ve Ömer için bu kadar hüsn-i şehadette bulunması nerede kalacaktır? Rasulullah bunları yirmi üç sene boyunca eğitecek, her girdiği yere Ebu Bekir ve Ömer ile girecek, her çıktığı yerden onlarla beraber çıkacak, buna rağmen diğer müslümanlar Rasulullah'tan faydalanacaklar, bunlar faydalanmış olmayacaklardır. Vakıa Şiilerin sahabe hakkındaki görüşleri Rasulullah'ın peygamberlik makamına gölge düşürmektedir. Rasulullah'ın yüce makamını

yaralamakta ve onu itham etmektedir. Aziz ve celil olan Allah Rasulullah'ı uyaramaz: **"Senden sonra sakın Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı halife seçmesinler"** diye emir buyuramaz mıydı? "Sen bunları çevrenden uzaklaştır. Osman kızlarını boşasın, sen de Aişe'yi boşa" diye uyarı gelemez miydi? Çünkü Şiiler, hakkında Nur Suresinde on ayet inen Hz. Aişe için bile: **"Bu ayetler onun hakkında nazil olmamıştır, ayetlerde zikredilen ifk olayı aslında Aişe ilgili değildir"** demişler, böylece onun temizliğini yaralamaya çalışmışlardır. Böylece Allah onları bildikleri halde saptırmıştır.

Ebu Bekir'e gelince; bizzat Kur'ân-ı Kerim'in açık ifadesi ile onun Rasulullah'ın arkadaşı olduğu zikredilmiş ve Allah'ın Ebu Bekir'in yanında olduğu beyan edilmiş ve şöyle buyrulmuştur:

"Siz Peygamber'e yardım etmeseniz de Allah ona yardım etti. Hani bir zaman

Peygamber iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu..." (Tevbe, 40)

Peki, Şiiler Kur'ân-ı Kerim'in bu açık nassı karşısında ve bu husus ile ilgili diğer sahih hadisler karşısında ne yapacaklardır?

Ehl-i Sünnet Hz. Ali'nin, Hz. Osman ve diğer sahabeler gibi üstün sahabelerden olduğuna itikat etmektedir. Çünkü Rasulullah Hz. Ali için şöyle buyurmuştur: **"Şimdi sen, Musa'ya göre Harun'un derecesi ne ise, senin de bana göre aynı derecede olmana razı olmaz mısın?"** (Buhari, Fedaili Sahabe, bab: 9; Tirmizi Kit. Menakıb, bab: 20)

Diğer yandan Rasulullah yeryüzünün en hayırlı hanımlarından olan öz kızı Fatıma'yı Hz. Ali ile evlendirmiştir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde

şöyle buyurmuştur: **"Cennetteki kadınların en hayırlıları şu dört kadındır: Müzahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma'dır."** Ancak âlimler bu hanımlardan hangisinin en üstün olduğu hususunda ihtilâf etmişlerdir. Hz. Fatıma mı, Meryem mi, yoksa başka biri mi? İslâm ifrat ve tefritten uzak, itidali muhafaza eden bir dindir.

Şayet bu Kur'ân Allah katından inmemiş ve Rasulullah tarafından uydurulmuş bir kitap olsaydı, Rasulullah Kuran'a en sevdiği bir insan olan Hz. Aişe'nin ismini yazardı veya her zaman sitayişle bahsettiği Hz. Hatice'nin adını yazardı. Fakat Kuran'da bunların ismi zikredilmedi, Hz. Meryem'in ismi zikredildi ve şöyle buyruldu: **"Ey Meryem! Şüphesiz ki Allah seni seçti, temizledi ve seni âlemlerin kadınlarından üstün kıldı."** (Ali İmran, 42)

Yine bu Kur'ân Rasulullah tarafından uydurulan bir kitap olsaydı Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın ve Ali'nin adlarını ona yazardı. Fakat bunlardan hiçbirinin, hatta Zeyd b. Sabit dışında hiçbir sahabenin ismi Kur'ân-ı Kerim'de zikredilmedi. Bu da gösteriyor ki, İslâm dini ifrat ve tefritten uzak, herkese lâyık olduğu mertebe ve fazileti tanıyan bir dindir. İşte Ehl-i Sünnet bu şekilde bir yol tutmuştur. Bizi Ehl-i Sünnet ve'1-cemaatten kılan Allah'a hamd olsun. Bu Allah'ın bize büyük bir lütfudur. Hâlbuki ehl-i Sünnet'e mensup olmayanlar, beşeriyetin en hayırlısı olan bu insanları en kötü sıfatlarla sıfatlandırmaktadırlar. Bunları sadece günahkârlar değil, zındıklar diye vasıflandırmışlardır. Yani günahkâr olsalardı, Müslümanlıkları devam edecekti. Zındık olunca İslâm'dan dahi çıkmış sayılıyorlar onlara göre.

Bir gün, Medine-i Münevvere'de Rasulullah'in mescidinde bulunuyordum. Bir de baktım ki, bir Şii Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'e sesinin çıktığı kadarı ile bağırıp küfrediyor. Allah bizleri bu tür yaklaşımlardan uzaklaştırsın. Bazen insan sağlam bir inanca sahip olur da az bir amel işlerse büyük bir mükâfat elde edebilir. Fakat inancı sakat olan, çok amel işlese de mükâfatı gider, yok olur.

Şiiler Rasulullah'ın sahabelerinden dört veya beş tanesini ayırıyor, diğerleri hakkında: **"Bunlar facirdir, bunlar zındıktır, bunlar şöyle şöyle yapmışlardır"** şeklinde ithamlarda bulunuyorlar. Bize göre Şiiler'in bu davranışı ancak yahudilerin planları ve Abdullah bin Sebe gibi münafıkların ortaya attığı hile ve desiselerden beslenmiştir. Ne yazık ki onların nesilleri bu gibi görüşleri benimseyip, günümüze kadar devam

ettirmişlerdir. Onlar, Rasulullah'ın çevresinde bulunan sahabeleri hor, hakir görmüşlerdir.

Ayet-i kerimede muhacir ve ensar aynı derecede zikredilmişlerdir. Aslında bu Allah Teala'nın ensara verdiği en büyük bir lütuftur. Çünkü ensar, muhacirlerin yaşadığı sıkıntılı günlerden, yaptıkları fedakârlıklarından ve vatanlarını bırakıp hicret etmelerinden sonra iman etmişlerdir. Gerçekten de muhacirler Allah'ın dinini muzaffer kılmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunmuşlar ve büyük bedeller ödemişlerdir. Bununla birlikte aziz ve celil olan Allah, ensarın ilk müslüman olanlarını da bunlarla birlikte anmış, kıblenin Kudüs'ten Kâbe'ye çevrilmesinden önce müslüman olan kimseleri muhacirlerle denk tutmuştur.

Ayet-i kerimede geçen müminlerin ikinci sınıfı ise, iyilik yaparak ilk iman eden muhacir ve ensara uyanlardır. Yani tabiindir.

Bilindiği üzere bütün ümmetin ittifakı ile erkeklerden ilk iman eden Ebu Bekir, kadınlardan Hatice, çocuklardan Ali, kölelerden Bilal, azatlı kölelerden ise Zeyd'dir. Hz. Ali, Rasulullah'a peygamberlik geldiğinde henüz küçüktü ve Rasulullah tarafından bakılıp yetiştirilmekte idi. Çünkü Kureyşliler kıtlık yılları ve açlıkla karşı karşıya kalmışlardı. Bu nedenle Rasulullah amcası Ebu Talib'den oğlu Ali'yi alıp kendi evinde bakıyordu. Rasulullah'a vahiy gelince bütün akrabalarını çağırıp onlara davetini tebliğ etti, fakat akrabaları ona karşı geldiler. Bunun üzerine Rasulullah: **"Peki, sizden bana kim yardımcı olur?"** sorusunu sordu. Hz. Ali henüz yedi yaşında idi, ayağa kalktı ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Sana ben yardımcı olacağım"** cevabını verdi. Hz. Zübeyr'in de sekiz yaşında iken müslüman olduğu rivayet edilmiştir. Daha sonra ise cennet ile müjdelenenlerden diğer altı kişi müslüman

oldular. Ancak Ömer daha geç müslüman olmuştu. Bu sahabeler Allah yolunda çok şeylerini feda ettiler. Sa'd b. Ebi Vakkas da müslüman olanların yedincisidir. Utbe bin Gazvan da ilk müslüman olan ve Rasulullah'ın çevresinde halkalanan yedi kişiden biridir. Bu hususta Utbe diyor ki: **"Ben Rasulullah ile birlikte müslüman olanların yedincisiydim. Bizim ağaç yapraklarından başka yemeğimiz yoktu. Öyle ki damaklarımız ve avurtlarımız yara olmuştu. Şimdi ise her birimiz bir amir... Ben kendime göre büyük ve Allah katında küçük olmaktan Allah'a sığınırım."**

Mühim olan kişinin insanlar nezdinde değil, Allah katında değerli olmasıdır. Hz. Hamza da geç müslüman olanlardandır.

Bir zamanlar Iraklı Esedoğulları'ndan bir grup insan gelip Hz. Ömer'in Irak'a vali olarak tayin ettiği Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında şunları söyleyerek Ömer'e onu

şikâyet etmişlerdi: "Sa'd malları eşit bir şekilde dağıtmıyor. İdare ettiği insanlara adaletli davranmıyor. Cihad etmek için özel timler göndermiyor. Hatta namaz kılmasını bile bilmiyor." Bunun üzerine Ömer (ra), Sa'd b. Ebi Vakkas'ı yanına çağırır ve ona:

"Ey Ebu İshak! Bu ne? Senin hakkında bana bir takım şeyler geldi." Sa'd b. Ebi Vakkas:

"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda neler işittin?" der. Hz. Ömer de ona:

"Sen namaz kılmasını bilmiyormuşsun" der. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas güler ve şunları söyler:

"Allah'a yemin olsun ki ben İslâm'da ilk ok atan kimseyim. Ve Rasulullah ile birlikte müslüman olan ilk yedi kişinin yedincisiyim. Öyle ki bizim ağaç yapaklarından başka yiyecek bir şeyimiz yoktu. Bizler tuvalete gittiğimizde adeta koyunların dışkıları gibi

kuru dışkılar çıkarırdık. (Sulu yemek yeme imkânı bulamadıklarından yedikleri ağaç yapraklarının artıkları katı ve sert bir şekilde dışkı yolu ile atılırdı). Şu an ise Esedoğulları benim Müslümanlığıma kusur bularak ayıplamaya kalkışıyorlar. Daha dün müslüman olan Esedoğulları bana İslâm'ı öğretmeye mi kalkışıyorlar? Ey müminlerin emiri! Allah'a yemin olsun ki ben onlara Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namaz gibi namaz kıldırıyorum. İlk iki rekâtı uzatıyor, bu rekâtlarda şu sureleri okuyorum. Son iki rekâtı ise kısaltıyorum. (Hülasa Sa'd, ona Buharı'de zikredildiği şekli ile Rasulullah'ın kıldırmış olduğu namazın şeklini vasfetmiştir)." **Hz. Ömer: Ey Ebu İshak! Biz seni zaten böyle tanımıştık"** der.

Bugün Rasulullah'ın namazının nasıl olduğu hususunu öğrenmek isteyenler Sa'd b. Ebi Vakkas'ın burada işaret edilen hadis-i şerifine bakmaktadırlar. Buna rağmen Irak

halkı onun Müslümanlığında kusur bularak onu ayıplamaya girişmişlerdir.

Maalesef Iraklılar'dan birçok hayırlı insanlar olsa da, yine onlardan birçoğu problemli insanlardır. Aslında Baas Partisi Irak'a hâkim olduktan sonra oradaki insanların problemleri ve çeşitli bozgunculukları iyice artmıştır. Baas Partisi bölgede bütün fitne ve fesadın kaynağıdır. Aslında "Baas" kelimesinin lügat manası yayılmak, dağılmak, dirilmek ve hortlamak gibi manalara gelmektedir. Bu parti hortladığı günden itibaren hep çevreye pis kokular saçmaktadır. Baas Partisi mensupları ırkçı olduklarından dolayı Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde vasıflandırdığı gübre böcekleri gibidirler. Adeta devamlı dışkılarla meşgul olan bir halleri vardır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Artık bir takım insanlar ataları ile övünmeyi bıraksınlar. Onların**

ataları cehennemin kömürlerindendir. Aksi takdirde bu övünenler Allah katında durmadan burnu ile gübre iten dışkı böceklerinden daha adi olurlar." (Bkz. Ebu Davud, Kitap Edeb bab: 111; Tirmizi. Kit. Menakıb, bab: 4;Müsned-i imanı Ahmed, c. II, sh. 524)

Başka bir hadis-i şerifte ırkçılığı, kabileciliği ve milliyetçiliği yererek şöyle buyurmuştur: **"Bırakın bu ırkçılığı, o kokuşmuş bir iddiadır."** (Bkz. Buharı, Kit. Tefsir, sure 63, bab: 5, 7; Müslim, Kit. Birr, bab: 64)

Ne yazık ki, son zamanlarda Baas Partisi gibi hamamböcekleri türedi; milliyetçilik ve ırkçılık çöplerini didik didik ediyorlar, çevreye murdar kokular saçıyorlar. Yani bunlar, yayan parti. Ama neyi yayan? Çöplüklerden pis kokuları yayan... Burunları ile pislikleri iten insanlar. Peygamber Efendimiz başka bir hadis-i şerifinde: **"Kim**

cahiliyet gururları ile şeref duyacak olursa, siz ona babasının tenasül organını ısırtın ve ona açık söyleyin, kapalı söylemeyin." (Bkz. Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 136)(Yani babasının tenasül organının peşine düşmesini açıkça söyle)

Görüldüğü gibi Rasulullah açıktan zikrediyor. Bu bakımdan bizlerin de utanmadan bunu açıkça söylememiz gerekiyor. İşte Baas Partisi'ne mensup olan insanların âlemlerin Rabbi olan Allah katında değerleri budur. O partiyi kuran hristiyan ve Michel Aflek ve çevresinde toplananlar, Saddam Hüseyin ve onunla beraber cehennemin yolunu tutanlar bu seviyededir. Bütün âlimlerin ittifakı ile Baas Partisine mensup olan bir insan kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır, kestiği yenmez, böyle bir kadınla evlenilemez, ona selâm verilmez, öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenazesi kılınmaz ve Müslümanların kabrine

defnedilmez. Bunun birçok sebebi vardır. Ezcümle şu sebepleri zikretmek mümkündür:

1. Bunlar, kâfirleri Müslümanlara tercih ederler. Meselâ hristiyan ve komünist Michel Aflek'i müslüman Türkler'e ve müslüman Afganlılar'a tercih ederler,

2. Küfür sancağını yüceltirler. İslâm sancağına savaş açarlar. Ebu Cehil'in sancağı olan küfrün sancağı etrafında toplanmaya davet ederler. İnsanları Arap ırkçılığı sancağına davet ederler. Bunlar şiirlerinde şu sloganları söylemektedirler:

Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir ondan başka din yoktur. Michel Aflek Irak'tan döndüğünde parti gazetelerinin manşetlerinde: **"ilah döndü"** gibi açık küfür cümleleri yer almıştı. **"Ey İlahım, efendim, mabudum, sen bana yetersin..."** deniliyordu.

İşte Michel Aflek ve Baas Partisi budur. Bizler, Baas Partisi'nin hükmünü araştırdık ve Baas Partisi'ne mensup olanların tamamının kâfir olduğu, kestiklerinin yenilmeyeceği, müslüman kızlarla evlenemeyecekleri, onlara selâm verilmeyeceği, selâmlarının alınmayacağı, öldükleri zaman yıkanamayacakları, kefenlenemeyecekleri, cenaze namazlarının kılınmayacağı ve Müslümanların kabirlerine defnolunmayacağı üzerinde ittifak ettik. Bir tanesi çıkarak: **"Şu anda Baas Partisi ve Saddam, Şia'nın karşısında duruyor. Şia, ehlisünnet ve'l-cemaati ve İslâm âlemini tehdit eden en büyük musibettir"** diyebilir. Bunlar tamamen farklı şeylerdir. Saddam'ın kâfir olduğu, İslâm milletinin dışına çıktığı konusu hiçbir delil ve burhan gerektirmeyecek kadar açıktır. Baas Partisi'nin adıyla konuşan, Baas Partisi'ne davette bulunan kimse kâfir olur. Çünkü bu

insanlar bölgede İslâm'ı yok etmiş, Müslümanları zillete düşürmüşlerdir.

Hülasa Iraklı Esedoğulları Sa'd b. Ebi Vakkas için yukarıda zikredilen şikâyeti yapmışlar, Sa'd b. Ebi Vakkas da yine yukarıda zikredilen cevabı vermiştir. Hz. Ömer Iraklılar'ın insaf ölçülerini kaçırdıkları kanaatinde olmasına rağmen, yine de özel bir komisyon oluşturmuş ve Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında malumat toplamak üzere Irak'a göndermiştir. Komisyon Irak'taki bütün mescitleri tarayarak Sa'd hakkında malumat toplamıştır. Nihayet Absoğulları'nın mescidine gelmiştir. Bunların hepsi Sa'd hakkında hüsn-i şehadette bulunmuşlardır. Ancak Absoğullarının mescidinde Ebu Su'de isminde bir adam ayağa kalkıp şunları söylemiştir: **"Muhterem heyet! Siz Sa'd hakkında bizlerden malumat topluyorsunuz. Allah'a yemin olsun ki o, idare ettiği insanlara adaletli davranmıyor, savaş için**

özel timler göndermiyor ve elde edilen malları eşit bir şekilde dağıtmıyor" demiştir. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas Allah'a şöyle niyaz etmiştir**: "Ey Allah'ım! Eğer bu kulun senin rızanı kazanmak için ayağa kalkıp böyle bir tavır takındı ise Sen onu affet. Şayet desinler için, şan ve şeref için böyle bir tavır takındı ise, Sen onun ömrünü uzat, fakirliğini devam ettir ve onu fitneye sürekle."** Bu olayı rivayet eden zat diyor ki: "Ben Sa'd aleyhinde şahitlik eden bu Ebu Su'de'nin çok yaşlandığını ve öyleki kaşlarının yaşlılıktan dolayı gözlerinin üzerine sarktığını gördüm. Bu zat caddelerde kızların peşini kovalıyor, onlara kaş göz ediyordu. Kızlar ona: **"Senin bu halin nedir?"** deyince de o şöyle söylüyordu: **"Ben Sa'd bin Ebi Vakkas'ın bedduasına uğramış, yoldan çıkan bir ihtiyarım."**

Evet Sa'd, duası kabul olunan biriydi...

Meselâ bir defasında Sa'd, Hakem'in kızı Erva ile bir arazi hakkında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu hanımın arazisi Sa'd'ın arazisine bitişikti. Sa'd b. Ebi Vakkas dedi ki: "Aslında bu arazi benim. Benim onun arazisinden haksız yere bir parça alacağımı mı zannediyorsun? Ben Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu işittim: **"Kim haksız yere kardeşinin arazisinden bir karış toprak gasb edecek olursa kıyamet gününde yedi kat yeraltından o arazi boynuna dolanmış olduğu halde çıkıp gelecektir."** Yani yedi kat yerin altından gasbettiği arazi topraklarını sırtına yüklenmiş bir halde yukarı doğru tırmanıp gelecektir. Sonra Sa'd: **"Bu arazi onun olsun"** demiş ve kadına şöyle bir bedduada bulunmuştur: **"Ey Allah'ım! Sen bunun gözlerini kör eyle ve onu bu arazisinin üzerinde öldür."** Fiilen Hakem'in kızı Erva gözlerini kaybetmiş ve arazisi üzerinde yürürken kuyuya düşüp ölmüştür.

Ey muhterem kardeşim! Sa'd gibiler ilk iman edenlerdendir. Bunların duaları müstecabtır. Şu an bizler onların yapıp geriye bıraktıkları güzel eserlerden birer eseriz. Eğer onlar küfrün karşısında sabır ve metanet göstermeselerdi, bugün bizlere İslâm ulaşmaz ve bizler de müslüman olmazdık. Sen hiçbir zaman şunu unutma: Şayet Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin ve benzerlerinin İslâm uğrundaki o büyük fedakârlıkları olmasaydı, İslâm Mekke'nin dışına çıkamaz, bugün yeryüzünde İslâm ve iman diye bir şey bulunmazdı. Bu sebeple Peygamber Efendimiz Bedir savaşında Rabbine şöyle bir münacatta bulunmuştur: **"Ey Allah'ım! Eğer sen bu topluluğu helak edecek olursan artık yeryüzünde asla sana ibadet edilmez."** (Bkz. Müslim, cihad, bab: 58; Müsned-i İmam Ahmed, c. 1, sh. 30, 32)

Bütün bunlardan sonra gelen Müslümanların işledikleri sevaplar kadar bu

ilk müslümanlar sevap kazanmaktadır. Ve bunlardan her birinin sevabı diğerinin sevabını eksiltmemektedir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin önünüzde sabredeceğiniz günler vardır. Öyle ki o günlerde dinine sarılan elinde kor tutan gibidir. İşte o günlerde salih amel işleyen için elli kişinin mükâfatı vardır." Sahabeler:

"Bizden elli kişinin mi yoksa onlardan elli kişinin mi?" diye sormuşlar. Rasulullah da:

"Siz sahabelerden elli kişinin mükâfatı vardır" buyurmuştur (Tirmizi, Fiten, bab: 73; Müsned- İmam Ahmed, c. II, sh. 390–391)

Bu hadise göre sahabelerden sonra gelen tabiîlerin, tabe-i tabiîlerin ve kıyamete kadar gelecek olan insanların fitne zamanlarında işledikleri salih amellerin elli

sahabe ameli kadar mükâfata sahip olacağı zikredilmiştir. Görünürde fitne anında amel eden insanların sahabelerden daha fazla mükâfat alacakları anlaşılmaktadır. Ancak sahabelerden sonra gelen her insanın yaptığı salih amelin mükâfatı kadar sahabelere pay gideceği göz önünde bulundurulacak olursa hiçbir zaman sahabelerden sonra gelenlerin sahabelerden daha fazla mükâfat alamayacakları ortaya çıkar.

Hülasa sahabelerden sonra gelen her neslin mükâfatı arttıkça, bir o kadar da ilk iman eden sahabelerin mükâfatı artar. Bu sebepledir ki hiç kimse sahabelerin mertebelerine erişemez ve onların şereflerine nail olamaz. Hatta sahabeden ilk iman edenler derecesi ile sonra iman edenlerin derecesi bir değildir. Bu bakımdan önce iman edenlerden Abdurrahman b. Avf ile daha sonra iman

eden Halid b. Velid aralarında tartışma yaparlarken Rasulullah Halid'e şöyle demiştir: **"Yavaş ol Halid! Sahabelerime hakaret etmeyin. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki sizden biriniz Uhud dağı kadar altın infak etse dahi onlardan birinin harcadığı ne bir ölçeğe ne de onun yarısına ulaşabilir."** (Buhari, Fedaili Sahabe, Bab, 5; Müslim, Fedaili Sahabe, bab, 221, 222)

Aslında Halid b. Velid de sahabedir. Rasulullah tarafından Allah'ın yalın kılıcı (seyfullah) diye vasıflandırılmıştır. Allah onun eliyle Fars ve Rum beldelerini fethettirmiştir. Fakat Halid bilahare hicretin 7. yılında müslüman olmuştur. Bu nedenle ilk iman eden muhacir ve ensara dâhil değildir. Rasulullah ona önceki sahabelere hakaret etmemesini emretmiştir. Sahabelerin infak ettikleri şeylerin büyük değer taşıdığını beyan etmiştir. Bunda şaşılacak bir şey

yoktur. Hiçbir kimsenin harcadığı sahabelerin infaklarına ulaşamaz. Çünkü herkesin yaptığı hayırdan sahabelere bir o kadar pay gitmektedir. Zira onlar geriden gelenlerin İslâm dinine girmelerine vesile olmuşlardır.

Ayrıca insanın yaptığı iyilik zaman geçtikçe artar. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki Rahman olan Allah sizden birinizin sadakasını alır ve onu sizden birinizin atının yavrusunu büyüttüğü gibi büyütür. Böylece sadaka kabarır."** (Buhari Kitap Zekat bab: 8; Müslim Kitap zekat bab: 63)

Değerli arkadaşlar! İşte bütün bunlardan ötürüdür ki şu an sizler İslâm ümmetinin öncü kuvvetlerisiniz. Mesela sayınız yüz ise, sizden sonra gelen ve sizin takip ettiğiniz yolu izleyen her yüz kişinin işlediği hayırlı amelden kazandıkları mükâfatların bir o kadarı da sizlere

gelecektir. Sizin bunu almanız onların mükâfatlarından hiçbir şeyi eksiltmeyecektir. Onlardan sonra gelenler ve daha sonra gelenler için de hüküm aynıdır. Şayet Allah, sizin elinizle Filistin'de, Buhara'da ve diğer yerlerde cihadını ihya ederse bu sizin için kıyamet gününe kadar devam eden sadaka-i cariye (devam eden sadaka) olacaktır. Herhangi bir kimse sizden biriniz, birinizin hayatı veya hatıratı ile etkilendikçe sizin mükâfatlarınız artacak, kabirde dahi olsanız size ulaşacaktır. Çünkü bu hususta Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır: **"Kim İslâm yolunda güzel bir iş yapar da onu geriye bırakacak olur ise o kimse için amelinin sevabı vardır. Ayrıca bir de bu yaptığı ameli kıyamet gününe kadar her yapanın sevabı vardır."**(Mukaddime bab: 14; Müslim, İlim bab: 15; Nesei, Zekat, bab: 64)

Şu an biz Abdulvahhab el-Gamidi hakkında yazılar yazıyor ve onun hayatını teyp bantlarına okuyoruz. Şehidin Vasiyeti isimli bantta bunları zikrediyoruz. Her kim Abdulvahhab el-Gamidi'nin bantından etkilenerek cihada gelecek olursa, onun kazandığı sevaplar kadarı Abdulvahhab'a da gidecek ve bundan dolayı gelenlerin mükâfatlarında herhangi bir eksilme olmayacaktır. Yine her kim Ahmed ez-Zehrani'nin kıssasını okur, onunla etkilenir yahut Iraklı Ebu Asim, Mısırlı Ebu Dücane, Suriyeli Zebihullah ya da Filistin ve Ürdünlü Ebu Hafz'ın hayatından etkilenecek olur ise, bu kimseler için etkilenen insanların kazandıkları kadar mükâfat vardır, öyle ise bu iş böyle devam eder. Madem ki bunlar hakında yazılı belgeler vardır, bunlar okunacaktır ve bunlardan belli kişiler etkilenecektir. Bu etkilenmeden dolayı onların amel defterlerine devamlı sevap

yazılacaktır. Velev ki on asır sonraya kadar bu iş devam etsede...

Farz ediniz ki bir insan Ürdün Amman'da dağdağalı bir hayat yaşıyor. Kadın-kız peşine takılıyor. Sonra bu kişi yine Ürdünlü Ebu Hafz'ın şehid olma hadisesini okuyor, böylece tevbe edip Allah'a yöneliyor ve cihada geliyor. Daha sonra da on kişiyi ikna ediyor. İşte Ebu Hafz bu onbir kişiden her birinin mükâfatı kadar mükâfata nail olur. Ya on bir kişiden her biri tekrar on birer kişiyi etkileyecek olurlarsa, bu defa Ebu Hafz'ın mükâfatı yüz yirmiye ulaşır ve bu iş böylece kıyamete kadar devam eder.

Gençler! Şu ân bizler Mus'ab b. Umeyr'leri, Hamza b. Abdulmuttalib'leri, Haris b Zeyd'leri, Ka'kaaları, Asım bin Sabit'leri, Müsenna'ları ve Halid b. Velid'leri hatırlıyor, onların bizzat anılarını canlı olarak yaşıyoruz. Vallahi benim sahabelerden en çok etkilendiğim Mus'ab b. Umeyr'dir. Daha

küçükken kendi kendime şöyle diyordum: Niçin ben Mus'ab b. Umeyr gibi olmayayım? Benim ile onun arasında ne fark var? Ben de bir insanım, o da bir insan. Ben niye onu tam taklit etmeyeyim? Şimdi benim Mus'ab b. Umeyr'den etkilenmemden dolayı Mus'ab b. Umeyr'e devamlı mükâfat yazılmaktadır. Sen de Hz. Hamza ile etkilendin ise, şu da Müsenna, bu da Ka'kaa ile etkilendi ise, bu sahabelerden her birine kendileri ile etkilenen insanların mükâfatları kadar mükâfat gidecektir. Velev ki etkilenen bu sahabe, kabrinde de olsa. Bu iş, yeryüzü Allah'ın dinine teslim olacağı güne kadar böylece devam edecektir.

İşte bu nedenledir ki, Firavun'a rest çeken sihirbazlar Allah Teala'nın bizlere aktardığına göre şöyle söylemişlerdir:

"Rabbimizin ayetleri bize gelince, sadece onlara iman ettik diye bizden intikam alıyorsun. Rabbimiz! Bize bol sabır

yağdır ve bizi müslümanlar olarak öldür." (Araf, 126)

Başka bir âyet-i kerimede de şöyle dedikleri zikredilmektedir:

"İlk iman edenlerden olduğumuz için Rabbimizin bizi mağfiret etmesini umarız." (Şuara, 51)

Sonradan iman eden, önceden iman eden gibi değildir. Mesala Saffan bin Umeyye sonradan gelmiş ve hicreti sadece işitmişti. Saffan, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olmuştu. Saffan bin Umeyye Allah Rasulü (sav)'den Allah yolunda hicret edenlerin faziletini dinleyince, Medine'ye Peygamber (sav)'in yanına gider ve: "Ben de hicret etmek istiyorum, bana da hicret şerefinin yazılmasını istiyorum" der. Allah Rasulü (sav): **"Ey Ebu Ümeyye, hicret (zamanı) ehli ile birlikte geçip gitti. Şu anda işkence yok, şiddet yok, zorluk yok, hicret**

yolunda fedakârlık yok, artık Mekke de Daru'l-İslâm, Medine de. Yol emniyetli, artık hicret daha önce yapanlarla sona ermiştir. (Mekke'nin) fethinden sonra hicret yoktur. Ancak cihad ve niyet vardır" buyurur. (Bkz. Buharı, Kitab: Sayd Bab: 10; Müslim, Kitab: İmare Bab: 86)

Evet, Allah yolunda hicret tamamlanmıştır. Muhacirler âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan bu madalyayı almışlardır. Onların ismi kıyamet gününe kadar muhacirdir. Kıyamet günü de onlar bu isimle çağrılacaklardır: Yüce Allah'tan bizleri de onlara katmasını niyaz ederiz. Çünkü bunlar sahabelerdir. İyilikle bunlara tabi olanlar ise tabîîlerdir.

Sahabe Kimdir?

Sahabe, Rasulullah (sav)'i müslüman olarak gören ve İslâm üzere ölen kimsedir. Sahabeliğin şartı, Allah Rasulü'nü (sav)

müslüman olarak görüp müslüman olarak ölmektir. Rasulullah (sav) zamanında müslüman olup ancak Rasulullah (sav)'ı göremeyen kimse sahabe değildir. Böyle bir kimse, Rasulullah'ın ve tabiînlerin **"asrına şahit olanlar"** manasına gelen muhadram ismi ile zikrolunurlar. Bu kimseler sahabe şerefine nail olamazlar. Çünkü sahabelik şerefi Allah Rasulü ile müslüman olarak karşılaşıp İslâm üzere ölmekle mümkündür. Allah Rasulü (sav)'in zamanında müslüman olup ancak Allah Rasulünü göremeyen bir takım kimseler vardır. Örneğin Ebu Amr eş-Şeybani, Süveyd bin Gafle, Amr bin Meymun, Ebu Osman en-Nehdi, Ebu Müslim el-Havlani, Abdullah bin Sevb ve el-Ahnef bin Kays bunlardandır. Bu insanlar Allah Rasulü (sav)'in sağlığında müslüman olmuşlar, ancak Allah Rasulü (sav)'i görememişlerdir. Bu sebeple bunlar sahabelik şerefinden mahrum kalmışlardır.

İslâm ümmeti, sahabelik şerefinin hiçbir şeye denk olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir.

Bir adam, Abdullah İbnü'l-Mübarek'e sorarak şöyle der: **"Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?"** Abdullah İbnu'l-Mübarek şöyle der: **"Sen ne diyorsun?"** Adam: **"Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?"** der. Abdullah İbnu'l-Mübarek: **"Allah Rasulü (sav)'in ayağından uçan tozlar Muaviye'nin burnuna girmiştir. Muaviye, Ömer bin Abdülaziz'den ve ailesinden daha faziletlidir. Şüphesiz hiçbir şey sahabelik şerefine denk değildir. Muaviye, Peygamberin (sav) sırdaşı, vahiy kâtibi ve kayınbiraderidir. Sen benim bir tabiîni sahabenin önüne geçirmemi mi istiyorsun?"** Ne yazık ki haktan sapan ve insanları da saptıran bir kısım Şiiler ortaya çıktı. Bunlar Muaviye'ye söverek Allah'a yaklaşacaklarını ve onu razı edeceklerini sanmaktadırlar. Bu

yanlıştır. Bize düşen ise **"hasbunallahu ve ni'me'l-vekil (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir)"** demektir.

Tabiîn Kimdir?

Bunlar Allah Rasulü (sav)'i görmeyip onun sahabelerini gören kimselerdir. Sahabe, Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve müslüman olarak ölen kimsedir. Çünkü Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve daha sonra irtidat eden kimseler de vardır. Bunlardan Allah'a sığınırız. Sözgelimi Ukbe bin Ebi Mu'ayt bunlardandır. Ukbe bin Ebi Mu'ayt İslâm'a girer ve Ubey bin Halefin yanına gelerek ona: **"Ben müslüman oldum, Muhammed'e iman ettim" der. Ubey bin Halef, Muhammed'e giderek onu inkâr ettiğini ilan edinceye kadar benim ve senin yüzün birbirine haramdır"** (gözüme görünme) der. Ukbe bin Ebi Mu'ayt da Allah Rasulü'ne gelir ve -euzu

billah, euzu billah- yüzüne tükürür. Bunun üzerine şu ayet-i kerime nazil olur: **"Zalim o gün elini ısıracak ve: "Ah ne olurdu! Peygamber(e uymak)la birlikte (kurtuluş) yol(unu) edindim" der. "Yazıklar olsun bana! Ne olurdu falanı dost edinmeseydim. And olsun ki o bana geldikten sonra beni zikir (kelime-i şehadet)ten saptırdı. Şeytan, insanı hor ve zelil (olarak) yalnız bırakır" diyecektir."** (Furkan, 27–29) Görüldüğü gibi bu kişi dünya ve âhirette hüsrana uğramıştır. Kâfir olarak ölmüştür. Ukbe bin Ebi Mu'ayt'ı Allah Rasulü (sav) Bedir'den Medine'ye giden yolda öldürtmüştür.

Ukbe bin Ebi Mu'ayt esir alınmıştı. Allah Rasulü (sav) de onun öldürülmesini emretti. Ukbe: **"Ey Muhammedi Çocuklarıma kim bakacak?"**diye Rasulullah'a itirazda bulunmuş, Rasulûllah da ona: **"Senin çocukların için cehennem ateşi vardır"** cevabını vermiştir.

Şu anda ben cihadı ve cihadın nimetlerini görünce, yine ben bir kısım insanların da bu cihaddan uzak kaldıklarını, bazılarının da buraya gelmelerine rağmen cihaddan nasiplerini almadıklarını görünce zihnime, Allah Rasulü ile birlikte yaşayan ve aralarında o mükemmel, doğru sözlü, ümmi peygamber bulunduğu halde O'na eziyet etmeyi vazife bilen insanlar geliyor. Onların arasında peygamber vardı ve buna rağmen ondan mahrum kalmışlardı. Günümüzün insanları ise fiilen cihadı gördüler, buna rağmen ondan pay alamadılar ve onun zevkini tadamadılar. Öyle ki Allah yolunda tek bir kurşun dahi sıkmamaktalar. Bundan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Cihad yurduna gelip de cihadın tadını tatmamaktan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Bu en büyük musibetlerdendir. Peki, cihadı karalamak için didinen kimsenin hali nasıldır? Bu

mübarek, kutlu cihadı karalayan kimsenin hali ne olacaktır? Hangi musibet bundan daha büyük olabilir? Seyyid Kutub'un elinde yetişen gençlerden birisi, bana şöyle demişti: **"Ben eğer tabiîlerin zamanında yaşamış olsaydım, kederden ölürdüm. Niçin mi? Ölürdüm, çünkü ben Allah Rasulü'nü görmemiş olacaktım."** Bugün de insanlar burada cihadı görmekteler, cihadın konmalarını görmekteler, bu kutlu nuru, cihad yurdunu, hayır yurdunu, yüce Allah'ın dinini aziz kıldığı, sancağını yükselttiği hayır beldesini görmekteler. Buna rağmen bu kutlu cihad hakkında hayır söz söylememekteler. Bu insanların vazifeleri sadık, emin kimselere eza vermektir. Âlemlerin Rabbi tarafından beşeriyete hediye edilen rahmete, cihad rahmetine eziyet etmektir. La havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh!

Şairin de dediği gibi bazen göz, ağrısından dolayı güneşin ışığını görmez; bazen de ağız, hastalığından dolayı suyun tadını almaz. İbadetlerin tadını alamamak en büyük musibetlerdendir.

105 – 110. AYETLERİN TEFSİRİ

105 "De ki: "Amel işleyiniz. Allah, Rasulü ve müminler işlediklerinizi görecektir. Ve görüleni de görülmeyeni de bilene döndürüleceksiniz. O size neyi işlediğinizi bildirecektir.

106 Diğer bir kısmı da Allah'ın emrine bırakılmışlardır. (Allah) ya onlara azab eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır.

107 Zarar vermek, küfretmek, müminlerin arasını açmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberine karşı savaşan kişiye, bekleme ve gözetleme yeri olmak üzere bir mescit edinenler:"Biz iyilikten

başka bir şey istemedik" diye yemin ederler. Allah şahadet eder ki onlar hiç şüphesiz yalancıdırlar.

108 Orada asla namaza durma! İlk gününden takva üzerine kurulmuş olan mescit, içinde namaza durmana daha uygundur. Orada tam temizlenmek isteyen erler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever.

109 Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimsemi daha hayırlıdır; yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir uçurum kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi? Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.

110 Kurdukları bina, kalpleri parçalanıncaya kadar, kalplerinde kuşku kaynağı olmaya devam edecektir. Allah

her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır."

Tevbe Sûresi Medine toplumundaki insanların durumlarını ve sınıflarını peş peşe zikretmektedir. Medine toplumunda hem müminler hem de münafıklar mevcuttu.

Müminlerin kendi aralarında üstünlük dereceleri olduğu gibi münafıkların da kendi aralarında alçaklık dereceleri vardı. Tevbe Suresi münafıkların gizledikleri sırları açıkladığından dolayı bu sureye **"kâşife"** (açığa çıkaran), **"bâhise"** (inceleyen), **"bu'us"** (deşeleyen), **"buhus"** (bahseden), **"mübaşire"** (yayan), **"fâdıha"** (rüsva eden) isimleri verilmiştir. Bu sure münafıkları rezil ve rüsvay etmiştir. Öyle ki Abdulluh bin Abbas diyor ki: **"Tevbe Suresi durmadan iniyor ve münafıklara işaret ederek: "Onlardan bazıları vardır ki şöyledir, diğer bazıları vardır şöyledir" diyordu. Biz diyorduk ki**

herhalde bu sure saymadık kimseyi bırakmayacak."

"Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki Allah bunların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 102) Bu ayet-i kerimenin Ebi Lübâbe bin Abdu'l-Munzir hakkında nazil olduğu söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) Ebu Lübabe'yi Hendek savaşında Medine'yi kuşatan müşriklerle işbirliği yapan yahudi Kurayza oğulları'na göndermişti. Kurayza oğulları Ebu Lübabe'ye: **"Allah Rasulü bize ne yapacaktır?"** diye sordular. Ebu Lübâbe de boğazına işaret ederek: **"O, sizleri boğazlayacak"** dedi. Bu nedenle Ebu Lübâbe Allah ve Rasulüne ihanet ettiğini zanneder. Ve hemen Rasulullah (sav)'in mescidine yönelir ve kendisini mescidin direğine bağlar. Sadece namaz için

kendisini çözmektedir. **"Beni Allah veya Rasulünün dışında kimse çözemeyecektir"** der. Bunun üzerine yüce Allah bu ayet-i kerimeyi indirir ve kendisinin çok affedici ve çok merhamet sahibi olduğunu bildirir.

Burada da yeni bir sınıftan bahsedilmektedir: Bunlar da yüce Mevla'nın şu şekilde beyan ettiği kimselerdir: **"Savaştan geri kalan diğer bir kısım insanların durumu ise Allah'ın hükmüne bırakılmıştır. Onlara ya azap eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."** (Tevbe, 106)

Bundan önce zikrettiğimiz 102. ayet-i kerimede: **"Allah gafurdur, rahimdir"** buyrulmuş ve Allah Teala'nın ayetin işaret ettiği kimseleri affettiğini göstermiştir. Bu ayet-i kerimenin sonunda ise: **"Allah âlimdir, hâkimdir (her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir)"** buyrulmuş ve bu âyetin

işaret ettiği kimselerin durumunun henüz belli olmadığı ifade edilmiştir. Aziz ve celil olan Allah bunlar hakkında hükmünü daha sonra verecektir. Bunlar ise Mürare bin Rebi, Hilal bin Ümeyye ve Kab bin Malik'dir. Bu şahıslar Tebuk Savaşı'nda Rasulullah'ın ordusundan geri kalmışlardır. Rasulullah hicretin 9. yılının Recep ayında yapılan Tebuk Savaşı'ndan dönünce, savaşa katılmayan bütün münafıklar gelmiş Rasulullah'a bir takım özürler beyan ederek mazur görülmelerini söylemişlerdir. Fakat adı geçen bu üç sahabe mazeret uydurmamışlar, samimi olarak doğru söylemişler ve şöyle demişlerdir: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bizim herhangi bir özrümüz yoktu."** Bunlardan Kab bin Malik şunları söylemiştir:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki ben bu savaş yapılırken içinde bulunduğum durumdan daha rahat ve daha imkânlara sahip olduğum bir hal

hatırlamıyorum. Benim hiçbir mazeretim yoktu" dedi. Allah Rasulü (sav) de:

"Sizler gidiniz, ta ki Allah size olan emrini açıklayıncaya kadar bekleyiniz" buyurdu. Allah Rasulü (sav) bu üç kimse ile konuşulmasını yasakladı. İslâm toplumu onlarla konuşmuyordu. Kırk gün sonra Peygamber (sav), bu üç sahabenin hanımlarına haber göndererek kocalarının evini terk edip babalarının evlerine gitmelerini emretti. İslâm toplumu elli gün süresince, bu üç kişi ile olan münasebetlerini kestiler. Konuşmuyor, alışveriş yapmıyor ve selâmlaşmıyorlardı. Kab bin Malik şöyle demekte: **"Mescide girdiğimde selâm veriyor ve Allah Rasulü'nün (sav) dudakları hareket edecek mi, yoksa etmeyecek mi diye bakıyordum. Peygamber (sav)'in dudaklarının hareket edeceği umuduyla yaşıyordum."** Kab devamla: **"Allah Rasulü (sav)'in yüzüne bakıyordum. Namaza**

kalktığım zaman Rasulullah bana bakıyor, ben namazı bitirdiğim ve ona baktığım zaman ise bakışlarını geri çeviriyordu." Evet, insanlar onlarla konuşmuyorlardı. Adeta tüm sosyal haklardan mahrum bırakılma kararı alınmıştı. Hatta konuşmaktan, aileleri ile birlikte yaşamaktan dahi... Buna sebep ne idi? Tebuk gazvesine katılmamaları idi...

Kab İbn Malik şöyle demekte: Allah'a yemin ederim ki, Bedir savaşı dışında Allah Rasulü (sav)'le birlikte yapılan gazvelerin hiçbirisinden geri kalmadım. Bedir savaşında da Allah Rasulü serbest bırakmıştı; dileyen katılıyor, dilemeyen katılmıyordu. Rasulullah (sav) kafileyi yakalamak için çıkmıştı. Ben, Akabe Biati'nde bulundum. Bedir, 73 erkek ve 2 kadının Rasulullah'a biat ettiği Akabe Biati'nden daha faziletli olmasına rağmen, Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı arzulamazdım. Rasulullah (sav),Medine'ye

hicret etmek istediğinde Akabe denilen yerde toplanan Medineli 73 kişi ve 2 kadın Rasulullah'ın Medine'ye hicret etmesi halinde onu; çocukları ve hanımlarını korudukları gibi koruyacaklarına dair Rasulullah'a biat etmişlerdi. İşte bu biata Akabe Biati denilmişti. Kab da bu biatta bulunan Medineli ensardandı.

Kab İbn Malik, Tebuk gazasının dışında hiçbir gazveden geri kalmamıştı. Netice ise, İslâm toplumunun kendisine karşı sert bir tavır alması olmuştu. Kendisi ile hiç kimse konuşmuyor ve ilişkide bulunmuyordu. Tek sebep Allah Rasulü ile birlikte yapılan savaşların sadece bir tanesinden geri kalmasıydı. Peki, tüm savaşlardan geri kalanların hali nasıldır? On yıl boyunca, cihad topraklarına bir adım atmayan kimsenin hali nasıl olur? Allah yolunda cihad ile kendi ülkesinde oturmayı eşit tutan kimselerin hali nasıl olur? Bunların hükmü

nedir? Hatta daha ileri giderek savaş ve cihad meydanlarında bulunmak yerine, ülkesinde oturmayı daha faziletli sayan kimselerin durumu nasıl olur? İnsanlara: **"Evinizde oturunuz, sizler sınır bekleyenlerdensiniz"** diyenlerin hükmü nedir? Allah katında bu insanların hükmü nedir? Allah Rasulü (sav)'in Tebuk gazvesinden geri kalan üç kimseye uyguladığı bu hükmü uygulamaya kalkışsaydık, İslâm toplumu kıyamete kadar bu uygulama içerisinde kalmaya mahkûm olurdu. Bir gazveden geri kalanın hali bu olursa; tüm gazvelerden geri kalan, hatta zihninde savaşa çıkmayı dahi düşünmeyen kimselerin hali ne olur? Çünkü şu anda Afganistan'da savaşa katılmayı düşünmeyen kimseler, hiçbir zaman cihadı düşünmemektedirler.

On yıldan beri, dünya basın-yayın organları ile mahallî gazete ve dergilerle,

Afganistan'daki cihadı işitip buna rağmen cihad için gelmeyen kimse, cihad etmeyi düşünmüş olabilir mi? Suriye'den, Filistin'den, Ürdün'den, Mısır'dan veya diğer İslâm beldelerinden gençler Afganistan'a cihad için geldiklerinde bakarsın ki bu insanlar: "Bunlar Afganistan'a neden gidiyorlar, Filistin Afganistan'dan daha yakın değil midir?" diye sorarlar.

Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?

"Neden Filistin'de cihad etmiyorlar?" diyorlar. Peki, değerli kardeşim sen bunu söylüyorsun ama kendin Filistin'de cihad etmek istiyor musun? Sen ne Filistin'de cihad etmeyi istiyorsun, ne de Filistin'in dışında. Ne Afganistan'da cihadı gönlünden geçiriyorsun, ne de Çad'da... Ne Filipinler'e gitmeye hazırsın, ne de Lübnan'a. Bu da gösteriyor ki sen cihad etmeyi hiç düşünmüyorsun. Çünkü Filistin'de cihad

başlatıldı, yapıldı. 1967–70 yılları arasında bir gün Filistin ve Suriye'nin aralarındaki sınırlar cihad meydanına açıktı. İnsanlar Ürdün'ün başkenti Amman'a geldiklerinde arabalarının üzerinde bile makineli tüfekler hatta toplar götürebiliyordu. Biz dahi Amman'dan, Zerka'dan ve diğer şehirlerden geçerken arabalarımızın üzerine makineli silahlar yüklü olarak gidip geliyorduk. Hatta ben Ürdün Üniversitesi'ne girdiğimde belimde tabanca ile giriyordum. Nereye gidersem gideyim tabancam belimde bulunuyordu. Elimde kaleşnikof silahı ile hutbe okuyordum. Evet, dikkatinizi çekerim, bastona dayanarak değil kaleşnikofa basarak hutbe okuyordum! Ey Afganistan'a gelen mücahitleri Filistin'e göndermek isteyen muhterem! Sen bu günler neredeydin? Düşünceleri ile insanları aydınlatmaya kalkışan saygıdeğer filozof! O günlerde neredeydin? Şimdi gelmiş

diyorsunuz ki Afganistan'dan ise Filistin daha evlâdır, oraya gidin... Bu sözleri özellikle Suudi Arabistan'da, Kuveyt'te vb. yerlerde ruhları ölmüş, vücutları köfte ve baklavalarla hantallaşmış, adeta ölü bir ceset gibi hareket eden Filistinliler söylüyorlar.

Peki, Filistin'de insanlar düşmanla göğüs göğse çarpışırken sen niye oraya gelmedin de şimdi Afganistan'a gelenlerin Filistin'e gitmelerini istiyorsun? Vallahi 1969 yıllarında Kuveyt'ten Filistinli gençler geliyorlardı. Biz onlara diyorduk ki: **"Kardeşler, burada kalın. Filistin'de cihad edin."** Onlar ise bize şu cevabı veriyorlardı: **"Henüz savaş için sağlam temeller atılmadı. Sarsılmaz üsler kurulmadı."** Evet, bu arkadaşlar sağlam temelleri atmak istiyorlar! Fakat nerede? Kuveyt'in Ahmedî şehrinde! Menah çarşısında veya Salimiye çarşısında! Şimdi sen bu çarşılarda ticaret ederek mi cihadın sağlam temellerini atacaksın? Behey

zavallım! Sen cihadın sağlam temelini cihad meydanında atmaz isen onun dışında nerede atacaksın? Bu gibi insanların üzerine daha fazla gittiğinde bu defa şu cevabı veriyorlar: "Henüz cihad bayrağı açılmadı. Şimuı ben kör sancak altında mı savaşacağım? Cahiliye bayrağı altında mı cihad edeceğim? Sen bizim Fetih Örgütü bayrağında savaşmamızı mı istiyorsun? Biz net İslâmî cihad bayrağını açmak istiyoruz." Peki, ne zaman kardeşim? Körün gözleri açıldığında mı?

1948'de yahudiler Filistin'i Müslümanların elinden aldılar. 1987'ye kadar tam kırk sene geçti. Sen Allah yolunda tek bir kurşun sıktın mı? Bir sabah veya bir akşam Allah yolunda cihad etmeyi düşündün mü? Fakat sen bir kısım insanların kalplerindeki cihad ateşi yeniden sönmek üzere iken onu Afganistan'da alevlendirdiklerini görünce senin kıskançlığın

tuttu. Hased, seni harekete geçirdi. Bu gençlere saldırıya başladın. **"Afganistan'ın gündeme getirilmesi Filistin'i unutturdu"** diyorsun. Aksine eğer sen Afganistan'ın gündeme gelmesinin Filistin'i unutturduğunu veya gölgede bıraktığını sanıyorsan, sen çok zavallı birisin. Şüphesiz ki Afganistan Filistin davasını daha da diriltmiştir. Çünkü Afgan dağlarının zirvesinde önlerinde bütün güç ve kuvvetlerine bütün zulüm ve kibirlerine rağmen Ruslar'ın ayakkabısız, elbisesiz, yiyeceksiz, içeceksiz bir avuç müslümanın önünde mağlup olduklarını görünce Filistinli bu gençlerin ilk düşüncesi âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yaptırdığı bu ilahi tecrübeyi Filistin'e nasıl aktarabiliriz olmaktadır.

Kuveyt'te ismi Gazi olan Filistinli birinin el-Kabes adlı gazetede yazdığı makaleyi okudum. Bu gazetenin sahip ve çalışanlarının tamamı İslâm düşmanıdırlar.

Kabes'in lügat manası **"ateşten ve nurdan bir parça"** demektir. Fakat Kuveyt'teki bu el-Kabes nurdan bir parça değil, şeytandan bir parçadır. Burada yazılan yazı son derece aşağılık bir yazıdır. Adı geçen yazar yazısında şunu söylemektedir: **"Siyonist fahişelerden birinin sigara dumanı, mescitlerin kapısında durarak Afganistan'a yardım toplayan bu hortlaklardan daha üstündür. Vakıflar Bakanlığı'nın (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın) bizi tiksindirip nefret ettiren bu gibi görüntüleri durdurması gerekir."**

Bu çok adice bir sözdür. Düşük bir laftır. Murdar bir konuşmadır. Ağza alınacak bir laf değildir. Afganistan'a toplanan mallardan sana ne! Afganistan'a toplanan yardımlarla Filistin'in malları mı eksiliyor? Bu insanları kıskanıyor musun? Bir takım insanların mücahitlere ayakkabı satın alınması için topladıkları birkaç dirhem seni

üzüyor da Ruslar için toplanılan mallar niçin üzmüyor? Öyle ki Kuveyt, Rus bankalarını desteklemek üzere 250 milyon dolar veriyor. Senin bu yardımlara karşı tek bir kelime dahi söylediğini duymadık. Herhangi bir karşı çıkışını görmedik. Diğer yolsuzluklara karşı dudağının hareket ettiğini müşahede etmedik. Hatta insanların Afrika'daki fakirler için para topladıkları aleyhinde de konuşmadın. Farz et ki Afganistan'daki fakirler de Asya kıtasının fakirleri. Onlar da Afrika'nın fakirleri gibi yoksul insanlar. Ne oluyor sana da böylece kinini kusuyorsun? Diğer yandan Filistin'in meselesi mal eksikliği meselesi mi? Hayır... Filistin'in meselesi mal eksikliği değil, er eksikliği meselesi, yiğit yoksulluğu meselesi. Mal çok, dünyadaki kurtuluş örgütlerinin en zengini Filistin Kurtuluş Örgütü'dür. Öyle ki bu örgütün batı bankalarında on dört milyarı aşkın doları bulunmaktadır. Herhangi bir devrim

hareketi Hafız Esad'a Suriye'de Müslümanları kesmesi için 500 milyon dolar ödünç verebilir mi? Kendileri dünyadaki bütün devrim hareketlerini destekliyorlar. Maşallah ne de davalarına sadıklar! Ne de hakkaniyetli insanlar!

Biliyor musunuz Kahire'deki meşhur fuhuş yuvaları sokağı olan Harem (Piramit) caddesini hangi paralarla yaptılar? Bu caddeyi Müslümanların zekât paralarıyla yaptılar. Müslümanlardan toplanan zekâtlarla fuhuş yuvaları, barlar, pavyonlar ve birahaneler yaptılar. Kendilerinden zekât toplanan müslümanlar ise bu malların Filistin'de Allah yolunda cihad için kullanıldığını zannetmektedirler. Hangi musibet bundan daha büyüktür? Müslümanların mallarının zekâtı Piramit caddesindeki dans salonları, sinemalar, gece kulüpleri ve pavyonların inşası için kullanılmaktadır. Sonra Gazi Bey ne oluyor

sana? Birkaç dirhem Kuveyt'te mescitlerin önünde toplanıp Allah'ın kendileri ile dinini koruduğu ve şeriatın aziz kıldığı yalın ayak, başı açık Müslümanlara gidince sen hiddetleniyorsun, öfkeleniyorsun, gazap kusuyorsun, köpürüp bağırıp çağırıyorsun.

Kardeşim Şeyh Temim, sen bu Gazi'nin yazılarını oku. Ve buna ya Cihad yahut da Bünyanu'l-Mersus dergilerinden birinde buna cevap ver. Aslında senin böyle düşük bir insana cevap vermen icap etmez. Çünkü bu tamamen aşağılık ve kendisini kaybetmiş bir insandır. Şu an sen gidip Körfez ülkelerinde Afganistan hakkında konuştuğun zaman biliyor musun kimler boğazına sarılıyorlar? Maalesef oralarda bulunan Filistinliler. Peki, kardeşim size ne oluyor? Şu an bizler yaşayan canlı bir hadiseden bahsediyoruz. Sizler ise davanızı öldürdünüz, yok ettiniz. Biz ayakta duranlarla yardımlaşıyoruz. Siz ise kendinizi

adeta diri diri toprağa gömdünüz. Bizler Filistin'de de yeniden davayı diriltmek istiyoruz. Fakat sizler Kuveyt'te kiraladığınız evlerinizin kiralarını tedarik etmekle meşgulsünüz. Öyle ki her birinizin dairesinin kirası 150 dinara ulaştı. Peki, ey Filistinliler! Siz Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Eğer sizler Filistin davası hakkında ciddi olarak düşünüyorsanız Ürdün'e dönünüz. Ürdün'de dairelerin kirası 10 dinar. Şimdi sizler Kuveyt'te 150 dinar verip daire kiralıyorsunuz. Hâlbuki Ürdün'de iken çocuklarınız çeşitli okullarda okuyabiliyordu. Şimdi onları okullarda okumaktan da alıkoydular. Oğlun 18 yaşına ulaşınca Kuveyt'ten çıkıyor, bir daha oraya dönemiyor. Oğlun başka bir yerde kalıyor, anne ve babası Kuveyt'te yaşıyor. O halde sizin Kuveyt'te yaşamaktan maksadınız ne? Ben bunu anlamak istiyorum. Ben bir gence şunu sordum:

"Baban Kuveyt'de ne iş yapıyor?" O da dedi ki:

"Sürücü." Dedim ki:

"Arabası onun mu yoksa değil mi?" Dedi ki:

"Arabası kendisinin." Dedim ki:

"Kuveyt'te ona ne kadar veriyorlar?" Dedi ki:

"150 veya 200 dinar veriyorlar." Dedim ki:

"O arabası ile Ürdün'e gelsin. Orada 300 dinardan daha fazla kazanır." Velhasıl siz o Kuveyt'te ne yapıyorsunuz, ben hâlâ anlamış değilim.

Siz orada Araplar'ın dediği gibi **"kille ve zille ve kühlü'l-esved"** ile yaşıyorsunuz. Yani azınlıksınız, zelilsiniz, gözlerinizi sürmeleyerek geziyorsunuz. Bütün bu halinizle birlikte bir de davanıza hizmet etmek istiyorsunuz! Tabii

ki bu çok hayret edilecek bir şey. Adam bir sene Kuveyt'te kalıyor ki oğluna 6 ay oturum izni verilsin. Bu ne yaşantı? Bu ne hayat? Bu nasıl düşünce? Ben Kuveyt'te bir sürücüye dedim ki:

"Maaşın kaç para?" O da dedi ki:

"163 dinar." Dedim ki:

"Dairenin kirası kaç para?" Dedi ki:

"165 dinar." Vallahi ben daire sahibi ile çok uğraştım, bütün maaşımı kira olarak ona tahsis etmeyi istedim, ta ki her ay gidip maaş defterimi göstererek bankadan kira ücretini alsın. Fakat o bunu kabul etmedi. İki dinar eksik olur, dedi.

Peki, arkadaşım siz bu halinizle Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Bir de Kuveyt'teki kontörlü telefonlarla, telsizlerle Filistin'i geri mi almak istiyorsunuz? Vallahi Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: **"Utanmadıktan sonra dilediğini yap."** Hadis-i

şerifin tamamı şöyledir: **"İnsanların peygamberliğin ilk dönemlerinden aldıkları sözlerden biri de şudur: "Eğer utanmazsan dilediğini yap"** (Buhari, Kil. Enbiya, bab: 54; Kitap edeb, bab: 78; Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 6)

Bu hadise iki türlü mana vermek mümkündür. Birinci manası, eğer yaptığın iş meşru bir iş ise onu yap. İnsanlara aldırış etme. İkinci manası şöyledir: Eğer sen herhangi bir şeye aldırış etmeyen bir tipte isen artık insanlardan utanma. Çünkü sana göre haya diye bir şey kalmamıştır. İnsanlardan arlanmaz, utanmazsın.

Değerli kardeşlerim! Allah size merhamet etsin, biliniz ki İslâm toplumu ancak cihadla yaşayabilir. Din ancak cihadla olur. La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah'dan sonra en faziletli ibadet cihaddır. Cihad; namazdan, oruçtan, zekâttan ve hacdan daha önce gelir.

Biliniz ki bugünlerde, düşmana karşı savunmada bulunmak, saldırgan kimseye karşı savunmada bulunmak demektir. **İbn Teymiye'nin de dediği gibi imandan sonra, dini ve dünyayı fesada veren saldırgan düşmanı önlemekten daha büyük bir farz yoktur. Önce La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, sonra saldırgan düşmanı defetmektir. Namaz, oruç ve diğer ibadetler bundan sonra gelir.**

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, içki içen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, faiz yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, Ramazan'da hiçbir mazereti

olmaksızın sağlıklı iken bilerek orucunu yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır. Çünkü orucu terk etmek, kişinin kendisine zarar verir, cihadı terk etmek ise tüm İslâm ümmetine zarar verir. Her ne kadar orucu ve cihadı terk etmek haram ise de, bazen ikisinden birini yapma mecburiyetinde kalırsan cihadı yapıp diğer ibadetleri terk etmek caizdir.

Mesela cihad zamanında cihad ederken orucu terk etmen mümkündür. Yine savaş esnasında namazı ertelemen mümkündür. Keza bütün ümmetin ittifakı ile cihad ederken hac farizası ertelenir. Cihad hac farizasının önüne geçirilir. Yine cihad ümmetin ittifakı ile oruç ibadetinin önüne geçirilir. Nitekim Rasulullah (sav) Mekke'nin fethi sırasında Ramazan ayında ikindiden sonra orucunu bozmuş ve şöyle buyurmuştur: **"Şüphesiz ki sizler**

düşmanlarınızla karşı karşıya geleceksiniz. Orucu bozmanız sizi daha fazla güçlendirir, orucu bozun." Rasulullah bunu söyledikten sonra eline bardağı almış ve ikindiden sonra suyu içmiştir, diğer insanlar da içmişlerdir. Rasulullah bir takım insanların oruçlarını bozmadıklarını işitince de onlara: **"Bunlar isyankârlardır"** buyurmuştur.

Cihadı Oyun mu Zan Ediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?

Ey kardeşim! Sen cihadı bir oyun mu zannediyorsun? Sen cihadı felsefe mi sanıyorsun da şöyle diyorsun: **"Ey Filistinli! Burada kal. Çünkü senin Kuveyt'te kalman Afganistan'a cihada gitmenden daha faydalıdır."** Sizler hangi dini kendinize din edinmişsiniz? Hangi Kur'ân-ı Kerim'den bu hükmü çıkarıyorsunuz? Ve hangi sünnetten bu ilhamı alıyorsunuz? Dayandığınız hadisleri bize gösterin. Yahut da delil olarak

gösterebileceğiniz ayetleri anlatın. Veya arayıp tarayıp bulduğunuz ve onlara dayanarak fetva verdiğiniz nasları belirtin. Aslında insanlar çok garip, sanki akıllarını kaybetmiş bir durumdalar. Bakarsın birileri çıkıp camide hoca efendiye gidiyor ve ona: **"Hocam ben Afganistan'a gitmek istiyorum, ne dersin?"** diye soruyor. Hoca efendi de ona: **"Yavrum senin bu mescitte kalıp şu gençleri eğitmen veya her hafta bir veya iki defa müslüman gençlerle beraber olup toplantı yapman daha evlâdır"** diyor. Böylece şu ayetinin zikrettiği kimselerden oluyor:

"Bunu da, kıyamet günü kendi günahlarını tam olarak ve bilgisizce saptırdıkları kimselerin günahlarının bir kısmını yüklenmek için söylerler. Bilesiniz ki yüklendikleri ne kötü bir şeydir." (Nahl- 25)

Kendi günahlarını ve bilinçsiz olarak saptırdıkları kimselerin günahlarını yüklenirler.

Ey cihada gitmek için izin isteyen kardeşim! Sen Rabbine ibadet etmek için kimden izin istiyorsun? Sabah namazını kılmak istediğin zaman, babana veya annene giderek onlardan izin mi istiyorsun? Hareketinin sorumlusundan veya davetinin komutanından ya da mescidinin hocasından izin mi istiyorsun? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın emirlerini yerine getirmek için izin alınmasına ihtiyaç duyulduğunu sana kim söyledi? Allah'ın emirlerini uygulamak için başka birinin emrine ihtiyaç var mıdır? Seni yetiştiren kimdir? **"Allah yolunda sefere çıkınız"** denildiği zaman kılıçlar alınarak Allah yolunda sefere çıkılır. Vallahi annem razı değildir, babam bana kırgındır, teyzem bana dargındır, içerisinde bulunduğum hareketin emiri burada bulunmamı gerekli görüyor, gibi sözler de nedir? Bunlar yüce Allah'ın vermediği yetkiyi kendilerinde

görmektedirler. Talebesine bu hanımını boşa ve şu kadınla evlen. Şunu yap ve gece namazına kalk. Kur'ân'ı okumamanda bir sakınca yoktur. Çünkü Kur'ân şu an sana ağır gelir gibi emirler vermekteler. Sofiler bu gibi emirlerle sapılmışlardır.

Bizler İslâm adı altında, hakkı Allah'tan ve Rasulü'nden alıp bir takım insanlara vermek istemiyoruz. Hayır, hak açık seçik bellidir. **"Yaratıcıya isyan hususunda yaratılana itaat yoktur." İslâm ümmetinin ittifakı ile cihadı terk etmek masiyettir. İnsana itaat ederek insanın Rabbine isyan ettiğin zaman, senin kulluk yaptığın bu insandır. "Onlar Allah' in dışında din adamlarını ve rahiplerini rabler edinmişlerdir..."** (Tevbe, 31)

İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır!

Ey kardeşlerim! Dava, bizimle tağutların ve yöneticilerinin arasındadır. İslâmî Hareket, Allah'ın hakkını Allah'a döndürmek için vardır. Şüphesiz tağutlar, Allah'a ait olan kanun koyma ve kulluk hakkını Allah'tan alıp kendilerine ait kılmışlardır. İslâmî Hareketin vazifesi, tağutun gasbettiği yargı ve kanun koyma hakkını tekrar, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a döndürmektir. Yasama Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın hakkıdır. Helâl ve haramı tespit etmek şanı yüce olan Allah'a aittir. Bu farz, bu sünnet, bu haram, bu yasak, bu serbest vb. diye hüküm bildiren Allah Rasulü (sav)'dir. Beşeriyet, Allah Rasulü'nü bu hususta nasıl tenkit edebilir? Bu hak onlara nereden gelebilir? **"Vallahi benim annem İslâm ümmetinin akıbetini tayin edecektir"** demek kimin haddine? Çünkü annem 84 yaşındadır, şayet gücü yetse beni cihaddan geri çevirir. Ben Afganistan'a cihada geldiğimde çok ağladı. Sen

annene, babana itaat etmek için cihadı terk ettiğin zaman kim cihad edecektir? İşte asıl kaide şu anda budur? Özellikle Allah'ın dinini anlamayan, Allah'ın kulları üzerindeki hakkını tanımayan insanlar, cihadın faziletini ve kadrini hakkıyla bilememektedirler. Onlara göre, maaşının yılda bir dinar artması, Afganistan'ı Ruslar'dan geri almaktan daha efdaldir. Evet, onlara göre maaşlarının bin riyal olması Afganistan'dan ve Afgan halkından daha hayırlıdır! Ve hatta İslâm devletinin kurulmasından daha hayırlıdır! Çünkü buna göre İslâm devleti nedir? İnsana ne verir? Vereceği her şey bunda mevcut. Mesela maaşı, arabası, evi, eşi ve her şeyi mevcuttur. Bunun dışında daha ne isteyecektir? Ona göre hayat budur. İşte tağutların ortaya çıkardığı en kötü şey, bizleri yaşayan ölüler yapmasıdır! Bu hususta şair şunu söylemektedir:

Bizler sabah gidip akşam dönsek de ölüleriz, ölüler... Yaşadığımız köşkler ise kabirlerdir, kabirler... Bizler birbirleriyle fısıldaşan ölüleriz, Acaba dirilme ne zaman olacak kuşkusunu yaşıyoruz. Hülasa cihaddan geri kalmak için hiçbir kimseye izin yoktur.

Ey kardeşim! Allah sana merhamet etsin. Bil ki, şu anda cihadı dumura uğratmak Allah katında herhangi bir farzı zayi etmekten daha kötü ve daha beterdir. Namazını bırakıp Allah'ın huzuruna çıkan ile cihadı terk edip Allah'ın huzuruna çıkan arasında herhangi bir fark yoktur. Ancak Hanbeli mezhebine mensup olan bir kısım alimlere göre namazı terk etmenin cezası daha ağırdır. Çünkü onlara göre namazı terk etmek kişiyi dinden çıkarır, diğer farzları terk etmek ise kişiyi kâfir etmez. Buna mukabil diğer mezhep âlimlerine göre farz-ı ayn olan cihadı terk etmekle oruç ve

namazı terk etme arasında herhangi bir fark yoktur. Öyle ki kişi babasının izni olmadan, hanım kocasından izin almadan, köle efendisine danışmadan, borçlu alacaklısından müsaade istemeden cihada katılmak mecburiyetindedir. Zira o terk edilmeleri mümkün olmayan oruç ve namaz gibi bir farzdır. Bu söz fukahanın sözüdür. Şimdi sen oruç tutarken babandan veya annenden izin alıyor musun?

Bu hususta İbn Rüşd diyor ki: "Müminlerin idarecisi olan imama itaat gereklidir. Velev ki imam şahsî günahlarından dolayı fasık olsada. Ancak imama itaat günah işlemeyi emretmediği sûrece gereklidir. Şayet günah işlemeyi emrederse artık ona itaat yoktur. İmamın farz-ı ayn olmuş olan cihadı bırakmayı emretmesi de günahlardan biridir. Bu hususta ona itaat edilmez." Gördüğünüz gibi İbn Rüşd bunları söylüyor. Cihad

hakkında hiçbir kimseye itaat edilemeyeceğini bildiriyor.

Ey kardeşim! Bir takım yöneticiler veya baban yahut hoca efendiler senin faizli muamelenin mubah olduğunu söyleseler ve bu hususta sana fetva verseler, senin bunu rahat bir şekilde kabullenmen mümkün olur mu? Bu fetvalara dayanarak faizden elde edilen tek bir dirhemi dahi yemen caiz olur mu? Hâlbuki bir hadis-i şerifte **"Faizin yetmiş küsur kapısı vardır. En azının günahı annen ile zina etmen gibidir"** (Bkz. İbn Mace Ticarat, bab: 58) buyrulmuştur.

Başka bir hadis-i şerifte: **"Allah katında zinadan kazanılan bir dirhem, otuz altı zinadan daha dehşetlidir"** buyrulmuştur. Diğer bir hadis-i şerifte: **"Faizin en büyüğü müslüman kardeşinin ırzına tecavüz etmendir"** şeklindedir. (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 35; Müsned-i İmam Ahmed, c. 1, sh. 190)

Şayet baban sana: **"Ey oğlum! Oruç tutma da bize yardım et, çünkü senden başka yardımcımız yoktur"** dese, senin orucu bozman caiz olur mu?

Şayet baban sana: **"Ey oğlum! Sakalını kes, çünkü sakalını görürlerse seni vazifenden atarlar" dese senin sakalını kesmen caiz olur mu?**

Şayet sana: **"Sen Amerikan veya Fransız ya da falan şirkette çalışıyorsun, eğer seni sıkça namaz kılarken görürlerse şirketten atarlar. Bu nedenle öğleyi, ikindiyle cem et ve işten eve geldiğin zaman Şii İmamiye mezhebine göre kıl"** dese ona itaat etmen caiz olur mu? Hayır, caiz değildir. Peki, **"İslâm adına burada kal ve cihada gitme bu daha efdaldir"** diyen kimselerin durumu nasıldır? Kalbinden belki de ona gülüyorsundur. Çünkü sen de kendi ülkende kalmanın Afganistan'a cihada

gitmekten daha hayırlı olduğuna inanmıyorsundur.

Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil!

"İslâmî Hareketler ve davetler, yüce Allah'ın hakkını yüce Allah'a iade etmek için vardır. Zalim yöneticilerden Allah'ın hakkını alarak emirlerimize, amirlerimize vermek istemiyoruz. Hayır! Hak Allah'a dönmelidir. Sorumlularımızın, bizlere kanunlar koyan Rablere dönüşmesini istemiyoruz. Peygamber Efendimiz boynunda haç bulunarak ve hristiyan dinine mensup olarak Rasulullah'ın huzuruna gelen Adiy bin Hatim'e şu ayet-i kerimeyi okumuştur: **"Hristiyanlar ve yahudiler hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Hâlbuki onlar ancak bir olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle**

emrolunmuşlardı. Allah onların koştukları ortaklardan münezzehtir." (Tevbe, 31) Bunun üzerine Adiy bin Hatim, Rasulullah'a: **"Ey Allah'ın Rasulü! Hristiyanlar papazlara ibadet etmediler"** demiş, Rasulullah da ona şu cevabı vermiştir: **"Evet, itaat ettiler. Çünkü papazlar onlara haramları helâl, helâlleri de haram yaptılar. O insanlar da bu hususta papazlarına itaat ettiler. İşte onların papazlarına itaatlerinden maksat budur."** Başka bir hadis-i şerifte: **"Yaratıcıya isyan hususunda hiçbir yaratılana itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir" buyurulurken diğer bir hadiste de: "Allah'a isyan hususunda kula itaat yoktur"** buyrulmuştur. (Bkz. Buharı, Ahkâm bab: 4,cihad bab: 108; Müslim, Kitab-ul İmara, bab: 38; Buharı, Ahad, bab: 1; Ebu Davud, Cihad, 87)

O halde, Tebuk gazvesine katılmayan üç sahabeye uygulanan şer'i hüküm bugün İslâm ümmetine uygulanacak olsaydı ne

olurdu? Ebediyen ilişkileri kesme ve ambargo tavrı devam ederdi. Çünkü bu üç kişi sadece bir gazveden geri kaldıkları için 50 günlük bir ambargoya muhatap olmuşlardı. Peki, Afganistan'da bir gün içerisinde elli gazveden geri kalanların durumu nasıldır?

"Cihada gitme, burada kal" diye nasihatler veren şeyhe, üstada, hocaya;

"Ona neden izin vermiyorsun?" diye sorduğunuzda:

"Sen burada daha fazla faydalı olursun" diyorlar.

"Orada daha faydalı olurum" deyince **"Sen burada da sınır beklemektesin, orada da sınır bekleyeceksin"** der. Fakat bu hoca efendi şunu unutuyor ki burada ateş var, silah var. Burada mescitte Zukiyak var. Fakat şeyh efendinin yanında mescitte üç veya dört gençle beraber olup birlikle

Kur'an okumaya dahi cesaret edebiliyor musun? Her üç kişinin basında dört tane istihbarat ajanı bulursun Öyle değil mi?

Kur'ân okumanız, Kur'ân dersi yapmanız dahi suç sayılmakta ve insanlar yaka paça tutulup götürülmekte. Diğer meseleler nasıl konuşulacak böyle bir mescitte? Sakalına bakıyorlar. Uzun mu? Hanımınızın tesettürüne bakıyorlar, İslâmî mi? Ve buna göre raporlarını tanzim ediyorlar. Şimdi böyle bir mescitte olmakla ateşli silahların çatılarak namaz kılındığı bir mescit hiç bir olur mu? Şayet sen bu gibi mescitlerde ibadet ederek bu hâl üzere ölürsen yarın Rahman'ın melekleri seni hesaba çekerken onlara ne cevap vereceksin? Çünkü onlar sana yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi şunu soracaklar: "Melekler o kendilerine zulmedenlere canlarını aldıklarında; "Ne yaptınız" derler. Onlar da; **"Biz yeryüzünde zayıf düşürülmüştük" derler. Melekler ise:**

"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Oraya hicret edeydiniz" derler. İşte bunların varacağı yer cehennemdir O ne kötü bir yerdir." (Nisa, 97)

Bu hususta merhum üstad Seyyid Kutup diyor ki: **" Ayet-i kerimeden de anlaşıldığı gibi zayıf olmak Allah katında özür sayılmamaktadır. Zayıflığı kabullenmek özür olma yerine bir suç sayılmıştır. Böyle olan Kuran'ın açık ifadesi ile cehennemi boylayacaktır."**

Ey kardeşim! Allah'ın arzı geniştir. Niçin zilletle yasamayı kabulleniyorsun ki? Neden mustaz'af olarak yaşıyorsun ki? Rabbin sana: **"Ey iman eden kullarım, şüphesiz ki arzı geniştir"** (Ankebut, 56) buyuruyor.

Allah'ın arzı geniştir. Şayet burası size dar geliyorsa, Allah size birçok yerler gösterecektir. Neden kendim yeryüzünün küçük bir parçasına hapsettin? Bir şirkete ya

da büroya... Orada yaşayıp orada ölmek istiyorsun. Sanki bürodan ya da şirketten çıktığın zaman rızkın kesilecek ve öleceksin! Vallahi senin Rabbin seni zayi etmeyecektir. Köpekleri doyuran Rab, seni de doyuracaktır. Ayrıca senin aklın var. 24 adet de kaburgan var! Allah seni zayi etmeyecektir. Açlıktan ölmeyeceksin. Şimdiye kadar bizler ülkemizde açlıktan ölen hiçbir kimse görmedik.

Falan hoca veya falan şeyh bana izin verdi. Falan şeyhe sorduk ya da falan âlime sorduk bize fetva verdi..! Size fetva veren ya da kendisinden fetva aldığınız falan şeyh de kimdir? Cihad toprağına gelmiş midir, cihadın hakikatini görmüş müdür? Allah için sınırda nöbet beklemiş midir, yoksa cihad topraklarını görmeyen, Afganistan'ın Asya'da mı, yoksa Avrupa'da mı, yoksa Afrika'da mı olduğunu dahi bilmeyen bir şeyhe mi soruyorsunuz? İnanın bu insanlar

henüz Afganistan'ın yerini dahi bilmemektedirler. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, kendisinden dünyaca fetva sorulan ünlü bir hoca efendi vaaz kasetinde cihaddan sorulduğunda şöyle diyordu: **"Cihad farz-ı ayndır fakat Afganistan'da cihad etmeye nasıl güç yetireceksiniz? Hangi askeri kışlada yöneticilerin gözünden uzak olarak eğitim göreceksiniz? Afganistan'ın içlerine girmeniz sizler için mümkün olacak mıdır? Yoksa sınırdan geri mi çevrileceksiniz. Sonra Rus tanklarına karşı bıçaklarla nasıl mukavemet göstereceksiniz? Ayrıca sizler Afgan ordusuna yük olacaksınız."**

Hoca efendi Rusya'ya karşı savaşanların Afgan ordusu olduğunu zannediyor! Daha sonra orada hoca efendiyi dinleyen gençlerden biri:

"Ben doktorum, vaazınızdan Afganistan'a gitmemek gerektiğim

anladım, görüşünüz nedir, açık olarak öğrenmek istiyorum, Afganistan'a gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" der. Şeyh:

"Benim konuşmamı dinleyen bu soruya cevap verebilir" der. Genç:

"Ben bizzat sizin ağzınızdan duymak istiyorum, gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" diye ısrar eder. Şeyh:

"Hayır, gitme" der.

Hicri 1402 Şevval ayında Cidde'de yapılan bu konuşmanın kaseti hâlâ yanımızda mevcuttur. Tüm dünyaya bu kaset dağıtılmaktadır. Hoca efendi Afgan cihadına gidilmemesi gerektiğini söylüyor. Ancak bilmiyor, idrak etmiyor! Bu tür hocalara giderek fetva almak, ninene giderek onunla eski Çince lügatini konuşmaya benzer! Ben de hocayım, benden uçağın içerisindeki mekanik şeyleri anlatmamı isteseniz bunları anlatabilir

miyim? Tabii ki hayır. Hoca demek her şeyi bilen demek değildir.

Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz!

İşte bu sebeple İbn Teymiyye şöyle demektedir: **"Dini bilen âlimler mesele ile ilgili hususlarda bilgileri yoksa bunlardan dünya ile ilgili hususlar ve savaş meseleleri sorulamaz."** İbn Teymiyye el-Fetava el-Kübra isimli eserinin 4. cildinin **"Cihad"** babında şöyle demektedir: **"Cihad meydanında olmayan âlimlerden cihad hakkında soru sormayın."**

Dinliyor musun kardeşim? Afganistan'ı ziyaret etmeyen ve Afganlılar ile yaşamayan, onların ihtiyaçlarının ne olduğunu bilemeyen bir hoca efendiden Afgan cihadı hakkında bir şey sorma. Sizler Afganistan'dan dönen gençlerin neler konuştuğunu kulaklarınızla işittiniz.

Sözün özü **"Afgan cihadı Araplara muhtaç değildir"** diyen kimseler ya münafıktır ya da cahildir, üçüncü bir ihtimal yoktur. Böyle değil mi Said Hoca? Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'un yanından geldi. Bu kardeş Ahmed Şah Mesud'a ait olan birlik komutanlarından seksen kişiyi karların içinde tam üç ay eğitti. Ahmed Şah bu kişiler için: **"Bu dönem eğitilenler Afganistan mücahitlerinin en seçkin zümresidir"** demişti. Şu an bir, iki veya üç kişi onun yanında bulunmakta. Evet, bu eğitici kardeşimiz Medine-i Münevvere'den mezun olduktan sonra buraya gelmişti. Şayet Medine'de kalsa ne yapacaktı? Dört kilo daha fazla kebap yiyecekti. Gerçekten de Medine-i Münevvere'de başka ne yapacaktı? İşin garibi bu kardeşimiz Medine-i Münevvere'de iken oranın normal kış şartlarında bile başının arkası adeta içine biber doldurmuşçasına devamlı ağrıyordu.

Hâlbuki Afganistan'da karların içinde hiçbir ağrı hissetmedi. Medine-i Münevvere'nin soğuğu bunu rahatsız ederken Afganistan dağlarının karları bunu incitmez oldu. Şimdi bu cihad mı, yoksa bidat mi?

İşte Ebu Burhan kardeş! Devamlı karın ağrısı çekiyordu. Doktorlar sebebini bilmiyorlardı. Karın ağrısı başladığında adım atamıyordu. Cihad toprağına geldiğinden beri karnının ağrısı geçti.

Afganistan'da ayağından darbe alan bir genç, 20 günlük bir yoldan yürüyerek hastaneye gelir. Hastaneye geldiğinde doktor ayağının kırık olduğunu görür ve:

"Buna bir sandalye getiriniz, ayağı kırılmış ayakta duramaz" der. Genç mücahit:

"Ben bu ayağımla İşkemiş şehrinden geldim. Ben Pirvan şehrinden değilim. Ben Tahar'dan yürüyerek buraya geldim. Tam

20 gündür yürüyorum" der. Ancak doktor ona inanmaz. **"Bu ayakla kesinlikle ayağa dahi kalkılamaz"** der. Ancak mücahit 20 günlük yoldan yürüyerek gelmiştir.

İşte benim eniştem olan Ebu Yahya Abdüsselâm! Bunlar askerî postaya hücum ettiler. Abdüsselâm, birçok yerinden kurşun yaraları aldı, fakat hiçbir acı hissetmiyordu. Vücuduna bomba isabet ettiğini zannederek vücudundan kemik parçalarını çıkarıyordu. Çünkü hava karanlıktı, kendisi de herhangi bir acı duymuyordu. Evet, o yarası daha sıcakken kemiklerinin parçalarını çıkarıyordu ve onların şarapnel parçaları olduğunu sanıyordu...

Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki cihadın bu kerametlerini görmeyen birileri çıkıyor ve: **"Afganistan'a gitme, çünkü oradaki cihad, cihad değildir"** diyor. Peki, Afganistan'daki cihad değil de nedir? La

havle velâ kuvvete illâ billâh... Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Onlar insanları mucizelere iman etmekten alıkoyarlar ve kendileri de ondan uzaklaşırlar." (En'am, 26) Bu gibi insanlar hem insanları cihaddan alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

107. âyet-i kerimede ise münafıkların diğer bir sınıfı beyan ediliyor ve bunların Müslümanları bölmek için ayrı mescitler yapma teşebbüsüne giriştikleri bildiriliyor. Bu mescidin adına **"zarar verici"** manasına gelen "Dırar Mescidi" ismi verilmiş ve yapılış gayesinin de müminleri bölmek ve küfrü himaye etmek için olduğu âyet-i kerime tarafından bildirilmiştir.

Medine'de Amir bin es-Sayfi isminde biri bulunuyordu. Kâfirler buna Ebu Amir er-Rahib (papaz) diyorlardı. Müslümanlar ise buna Ebu Amir el-Fasık (yoldan çıkan)

diyorlardı. Bu kişi cahiliye devrinde hristiyan olmuştu. Müslümanlar Medine'de İslâm devletini kurunca münafık olan Abdullah bin Ubey bin Selul ile Ebu Amir münafık olmuşlar; Abdullah münafıklığını gizlerken Ebu Amir Mekke'ye kaçıp Kureyşlilerle işbirliği yapmış ve kâfirliğini açığa vurmuştur. Uhud savaşı olunca Ebu Amir Müslümanların aleyhine savaşa katılmıştır.

Ne var ki Ebu Amir'in oğlu Hanzala bin Ebu Amir ise yine bu savaşa müslümanlar ile birlikte katılmış ve şehit edildikten sonra melekler tarafından yıkandığı görülmüştür. Hanzala'yı melekler yer ile gök arasında altından bir leğen içinde yıkamışlardır. Onun babası olan Ebu Amir ise kâfir olarak Bizans Kralı Kayser'e gitmiş, bu arada Medine'deki münafıklara da binlerini göndererek Medine'de ayrı bir mescit yapmalarını, Hz. Muhammed'i çağırarak onu meşrulaştırmalarını ve Rasulullah mescitte

iken mescidi onun üzerine yıkıp öldürmelerini bildirmiş ve şöyle demiştir**: "Ben Bizans Kralı Kayser ile birlikte Medine'yi işgal etmek için sizlere geliyorum"** demiştir. Bunun üzerine Medine'deki münafıklar planı aynen uygulamaya koymuşlar, mescidi yapıp bitirmişlerdir. Bitirdikten sonra Rasulullah'ı davet ederek: **"Ey Allah'ın Rasulü! Biz bu mescidi hastalar, zayıflar ve kış gecelerinde mescide gelmekten aciz olan kimseler için yaptık. Buyur orada teberrüken bize bir namaz kıldır"** demişlerdir. Rasulullah onlara: "Şu an ben sefere çıkma hazırlığı yapıyorum ve meşgulüm. Şayet savaştan dönecek olursak gelir orada size namaz kıldırırız" cevabını vermiştir. Rasulullah Tebük Savaşı'ndan dönünce onların yaptıkları Mescid-i Dırar'da cuma namazını, cumartesi ve pazar günleri namaz kıldıkları öğrenilmiştir. Münafıklar Rasulullah'a gelip orada namaz kıldırmaya

davet etmişler, Rasulullah da gitmek için cübbesini istemiştir. Tam bu sırada Rasulullah'a Mescid-i Dırar ile ilgili daha önce zikredilen 107, 108 ve 109. ayetler inmiştir. Bunun üzerine Rasulullah (sav) sahabelerinden Malik bin Duhşum, Ma'n bin Adiy, Amir bin es-Seken ve Hz. Hamza'yı öldüren Vahşi'yi çağırmış ve onlara: **"Gidin halkı zalim olan bu mescidi yıkın, sonra da onu yakın"** emrini vermiştir.

Sahabeler derhal koşup gitmişler, Malik bin Duhşum evinden ateş alıp gitmiş, mescidi yıkmışlar ve o ateşle yakmışlardır. Bu mescidi yapanlar ise on iki kişidir. Bunlar da Hizam b. Hâlid, Muattib b. Kuşeyr, Ebu Habibe, Sehl b. Huneyf'in kardeşi Abbad bin Huneyf, Câriye b. Amir, Amir'in iki oğlu Mucemmi' b. Amir, Zeyd b. Amir, İbn Haris, Bahzec, Bicad b. Osman, Vedia b. Sabit ve Salebe bin Hatıb'dır.

İbn Abdulberr, Salebe bin Hatıb'ın bunlardan sayılmasının isabetli olmadığını söylemiştir. Çünkü Salebe'nin Bedir'e katılan mücahitlerden olduğunu ve Allah Teala'nın Bedir'e katılanları cennetle müjdelediğini, hâlbuki Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında ise: **"Yürekleri paramparça oluncaya kadar yaptıkları o mescit daima bir şüphe kaynağı olarak kalplerinde Kalacaktır. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir"** şeklinde ayet nazil olduğunu ifade etmektedir.

Yine Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında: **"Yaptıkları mescit onlarla birlikte uçup cehenneme yuvarlanmıştır"** (Tevbe, 109) buyrulmuştur. Bu nedenle Salebe b. Hatıb'ın bu mescidi yapanlardan olmaması icab etmektedir.

Mescid-i Dırar'da namaz kılmak caiz değildir. Evet! Bu sebeple müslümanlar arasında tefrika çıkarmak amacıyla onların

gücünü parçalamak, liderlik elde etmek veya falan kimsenin bir mescidi vardır, orada namaz kılınmaktadır ve insanları toplamaktadır, denilmesi için başka bir mescit inşa eden kimselerin yapmış oldukları mescit veya camilerde namaz kılmak caiz değildir.

Aynı şekilde bir şehirde, İslâm davetini yaymak için uğraşan İslâmî bir merkez bulunduğu halde, başka birisi gelerek: **"Bu falan harekettendir veya falan davetin mensuplarına aittir, bu sebeple başka bir merkez yapalım"** derse, inşa edilen ikinci merkez Mescid-i Dırar hükmünde olur.

Endonezya'da halkı hristiyanlaştırmak için misyonerlik faaliyetleri yoğun bir şekilde yürütülmektedir. Bunu önlemek için bazı müslümanlar İslâmî bir merkez kurdular. Daha sonra başka Arap ülkelerinden gelen kimseler o Müslümanların çalışmalarını başarısız kılmak için İslâmî merkezler yaptılar.

İşte bu merkezler Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde Mısır'da devlet, İslâmî Hareket'e büyük bir darbe indirdi. Bunun üzerine devletin kontrolünde olan İslâmî kuruluşlar darbe indirilen bu harekete sahip çıkıp ellerinden tutma yerine onların halk nezdindeki itibarlarını tamamen silmek için Mısır Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını dolduracak çeşitli birimler ihdas ettiler. Mesela Dış İlişkiler Bölümü, Yabancılar Bölümü, Mescitler Bölümü, Davayı Yayma Bölümü gibi bölümler ihdas ettiler. Çünkü bu bölümler Müslüman Kardeşler merkezince planlanan bölümlerdi. Onların programlarından alarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nda aynı bölümleri ihdas ettiler. İşte bunlar da birer Mescid-i Dırar hükmündeki müesseselerdir. Peki, bizzat Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı)

nedir? Bu da Mescid-i Dırar işlerini yürüten bir müessesedir. Bu sebeple bu gibi müesseselerin İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını engelleyecek dallarında çalışmak caiz değildir." (Mesela T.C. Diyanet İşleri Başkanlığının Avrupa'daki İslâmî faaliyetleri frenlemek için konsolosluklarda kurduğu Dini ataşelerde çalışmak veya bu ataşelerin organizesi ile yaptırılan mescitlerde ve diğer dini görünümlü kurumlarda çalışmak bunun örneğidir.)

Yine müslümanlar belli âlimleri seçerek fetva vermeleri ve dini yaymaları için bir heyet oluştururlar da bunu engellemek için devlet de özel bir fetva komisyonu, davet ve irşad heyeti kuracak olursa, devletin kurmuş olduğu bu heyet ve komite Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu gibi kurumlara katılmak ve vazife almak caiz değildir.

Şu anda Irak'ta, Moskova'da ve birçok yerlerde İslâmî konferanslar

düzenlenmektedir. Bunlar da Mescid-i Dırar hükmündedirler. Çünkü bu konferanslarda Allah'ın rızası amaçlanmamaktadır. Bu konferanslar ayet-i kerimede de Mescid-i Dırar hakkında ifade edildiği gibi: **"İlk günden itibaren yıkılmaya yüz tutmuş, bir yar kenarına inşa edilmiş, bir temeldir."** Zira Irak'ta düzenlenen İslâmî konferanslarda amaç Allah'ın rızası değildir. Amaç halkın Humeyni'ye karşı tavır almasını sağlamaktır. Akidemizi savunmak için eğer Humeyni'nin önderliğini yaptığı harekette akidemize ters bir şey varsa buna tavır alabiliriz, ancak Saddam'ın düzenlemiş olduğu İslâmî (!) konferanslarla değil. Saddam'ın yapmış olduğu bu şey hangi İslâm'a göredir? Ülkesinde İslâm konferansı düzenlenmekledir. Irak'ta hangi İslâm kalmıştır ki İslâm konferansı düzenlenebilsin?

Sovyet Rusya'da düzenlenen İslâm (!) konferansı hangi İslâm'a göredir? Buralarda

mescitlerin devam etmesi ve oralara insanların gidip namaz kılmaları bile yasaktır. Meselâ Leningrad'da yalnızca bir mescit bulunmakta olup, onun da kapısı kilitlidir. Sadece mescidin kapısı Pazar günleri açılmaktadır. Dikkatinizi çekerim Cuma günleri değil, Pazar günleri (!) İnsanların Cuma namazlarını Pazar günü kılmaları istenmektedir. Caminin sadece Pazar günleri açılabilmesi için de vergi olarak yılda devlete 17.000 rupi ödenmektedir. Yani yaklaşık 17.000 dolar ödenmektedir. Çünkü Sovyet Rusya'da bir rupi bir dolara eşittir. **Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki filan devletin diyanet işleri başkanı veya müftü efendisi kalkıyor, Sovyet Rusya'da dinî hürriyet olduğunu öve öve bitiremiyor. Bütün bunları da yeryüzünde "dinsizlik devleti"ni tesis eden Lenin'in kabrine çelenkleri koyduktan sonra söylüyorlar.** (Ne yazık ki İslâm devletlerinde bile Lenin'in

yarenlerinin kabrine çelenkler koyup mozoleleri önünde, putun karşısında durur gibi durduktan sonra, İslâm davasına yardımcı olacaklarını iddia eden gafiller sayılmayacak kadar çoktur).

Ey gafiller! Lenin'in kabrine çelenk koymak kişinin kâfir olduğunu gösteren alâmetlerden biridir. Evet, bu küfürdür. Şimdi gidip yeryüzünde ateizmi ve inançsızlık düşüncesini yayan ve bu düşünceyi himaye etmek için devlet kuran bir kâfirin kabri önünde saygı duruşunda durmak veya ona çelenkler koymak kâfirlik değil de nedir? Sadece bu hal bile küfrün alâmetlerinden biridir.

Daha önce de bahsettiğim gibi bu gibi toplantılarda hiçbir kimse gerçek İslâm'ı konuşmamıştır. Sadece Abdullah Nasif (Allah onu korusun) hakkı haykırmış ve onlara şöyle demiştir: "Sizin davet ettiğiniz barış nasıl bir barıştır? Hâlbuki sizler

Afganistan'ı işgal etmektesiniz... Davetçiliğini yaptığınız barış hususunda sizlerin samimi olduğunuza inanmamız için öncelikle Afganistan'dan çıkınız."

Müslüman ülkelerden gelen Diyanet İşleri başkanları veya dinî temsilciler bu kahramanın Sovyet Rusya'nın içerisinde bu şekilde konuşacağım hiç tahmin etmiyorlardı. Bu gibi sözleri söyledikten sonra ise maalesef onu desteklemediler, aksine her biri kalkıp Rusya'yı din özgürlüğü hususunda övüp durdular. Çünkü Rusya'da elinde Kur'ân bulunan sadece dört sene hapsediliyor, idam edilmiyor. (!) Bu nedenle bu bir dinî hürriyetmiş (!)

Onların bu davranışları aynen şu nüktede söylenen "yaşasın adalet" esprisine benzemektedir. Biliyor musunuz bu nükte ne zaman söylenmiştir? Arap devletlerinden zalim bir devlet, binlerini tutuklar ve o kişiye; **"Sen cumhurbaşkanına sövüyormuşsun,**

öyle mi?" diye sorulur. Bunun üzerine o: **"Ben cumhurbaşkanına sövmedim"** der. Onlar da: **"Biz sana idam cezası verdik"** derler. Bu zavallı ağlayarak tekrar edip durur: **"Ben cumhurbaşkanına sövmedim... Ben cumhurbaşkanına sövmedim ."** Bunun üzerine: **"O halde biz cezanı hafifletiyoruz, idamı kaldırıp bütün mallarına, hatta elbiselerine dahi el koyuyoruz"** derler. Onun hemen mahkemede iç çamaşırlarını ve dış elbiselerini soyup çırılçıplak sokağa atarlar. Bu gariban da anasından doğduğu gibi sokakta yürür, utancından bu defa: **"yaşasın adalet, yaşasın yaşasın"** diye bağırıp durur. Eh, işte bizim İslâm âlemindeki halimiz bu! Sovyet Rusya'daki dinî özgürlük de böyle. Ne var ki meddahlar bunu kavrayamazlar. Düşünmek de istemezler.

111- 112. AYETLERİN TEFSİRİ

111-Muhakkak ki Allah, müminlerin mallarını ve canlarını onlara Cennet'i

vermek karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu (vaad) Tevrat'ta, İncil'de ve Kurân'da kendi üzerine hak bir vaattir. Kim Allah'tan daha çok ahdini yerine getirebilir ki? Öyle ise yaptığınız alışverişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur!

112Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, seyahat edenler, rükû edenler, secde edenler, marufu emredenler, münkerden nehyederler ve Allah'ın hududunu koruyanlar... Mü'minleri müjdele."

Mescid-i Dırar'ı yaptıran Ebu Amir er-Rahib'di. Bu kişi müslümanların Huneyn Savaşı'nda Hevazinoğulları'nı da mağlup ederek Arap Yarımadası'nı tamamen kontrolleri altına alınca oradan kaçıp Kostantiniyye'ye (Bizans Devleti'nin başkenti olan İstanbul'a) gitmiştir. Vakıa Mekke'nin fethedilişi kâfirlerin moralini tamamen

çökertmişti. Buna ilaveten Huneyn Savaşı yapıldı, orada da Hevazin ve Sakifoğulları mağlup edildi. Böylece Arap Yarımadası'nda İslâm'a karşı çıkacak güç kalmamıştı. Artık insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlardı. Öyle ki, Rasulullah Rabbi'nin huzuruna varınca bütün Arap Yarımadası İslâm'a boyun eğmiş ve bu dinin gölgesi altında gölgelenmeye başlamıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır: **"Artık bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçip ondan razı oldum."** (Maide,3)

Huneyn Savaşından sonra Ebu Amir er-Rahip Kostantiniyye'ye gitmiş ve Bizans Kralı Kayser'i Arap Yarımadası'na saldırması için kışkırtmış, ayrıca Medine'deki münafıklarla yazışmalar yaparak Müslümanlara karşı bir tuzak ve Rasulullah'ı ortadan kaldırmak için

bir çare olmak üzere Mescid-i Dırar'ı yapmalarını istemiştir.

Hayret uyandıran nokta şudur: Hz. Muhammed (sav) bizzat bunların içinde yaşıyor, peş peşe zaferler elde ediyor, onlar onun dürüst ve emin biri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ayrıca Rasulullah'a insanları aciz bırakan Kur'ân ayetleri iniyor ve onda çeşitli mucizeler görünüyor. Bu durum tam 23 sene devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, Ebu Emir gibi bazı kalbi mühürlenmiş olanlar Rasulullah'a düşmanlık besliyorlar, ona tuzaklar kurmaya ve suikastlar yapmaya kalkışıyorlar, ta ki ondan kurtulmuş olsunlar. Bütün bunlar da gösteriyor ki, bu gibi insanlara hiçbir şey fayda vermez. Çeşitli konuşmalar, deliller getirme, ikna yollarına gitme bir anlam ifade etmez. Çünkü bunlar hakkında yüce Mevlâ:

"Onlar her türlü mucizeyi görseler, yine de ona iman etmezler" buyurmuştur. (Enam, 25)

Bunlar için kılıçtan başka çare kalmamıştır. Bu sebeple yüce Mevlâ Tebük savaşından sonra: **"Haram aylar bittiği zaman müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün..."** buyurmuştur. Nitekim Arap Yarımadası'ndaki müşriklerin üç seçenekten birini tercih etmekten başka çareleri kalmamıştı. Ya islâm a girecekler ya Arap Yarımadası'nı terk edip gidecekler yahut da öldürülüp ortadan kaldırılacaklardı. İkrime ve Kab bin Züheyr bin Ebi Sülma kaçma şıkkını tercih ettiler. Fakat aziz ve celil olan yüce Allah bunlara hayır dilemişti. İnsanlar bunlar için eman talebinde bulundular. Rasulullah (sav) de bunlara eman verdi. Bunun üzerine bunlar İslâm'a girdiler ve İslâm dinine yardım ettiler, zafer buldular. Allah'a hamd olsun.

Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir!

Dediğim gibi bir takım insanlar vardır ki bunlara hiçbir tebliğ fayda vermez. Bunlarla uzun zaman konuşulsa, mütevatir deliller zikredilse, bizzat kendilerine çeşitli mucizeler gösterilse dahi ikna olmazlar. Bunlar düzelme yerine, İslâm'ın yeryüzünde ilk tebliğcisi olan Hz. Muhammed (sav)'i öldürmek için planlar kurmuşlar, onu ortadan kaldırmak için çeşitli hile ve desiselere başvurmuşlardır. Hâlbuki Rasulullah'a sabah-akşam vahiy iniyor, devamlı semadan kimsenin bilemeyeceği haberler geliyordu. İşte bu gibi insanlara kılıçtan başka hiçbir yol yoktur. Bundan ibret alarak şunu unutmayalım: Herhangi bir İslâmî davet karşısında menfi propagandalar ve çeşitli konuşmalar duyacak olursak bu, garipsenecek bir şey değildir. Çünkü bir takım insanlar adeta fitne, fesat çıkarmak için çalışırlar. Onları

şeytan kuşatmıştır. Tüm deliller ve ikna yolları gösterilse de susturulmaları mümkün değildir. Aslında mesele, delillerin ikna edici veya güçlü olması meselesi değildir. Yine asıl mesele davetçinin doğruyu söylemiş olması, davet sahibinin samimi ve doğru söyleyen biri olmasından öte, daveti reddedenlerin ruhen hasta olmalarıdır.

Ruhu hasta olan insanları ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Bunlar sadece güçten anlarlar, güçten!

Atasözünde söylenildiği gibi: **"Eğri boynu ancak kılıç düzeltir. Kes onu, yoluna devam et."**

Ey kardeşim! Birilerinin Afgan cihadı aleyhinde konuştuğunu duyarsan bunu garipseme, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Rasulullah'ın dahi aleyhine konuşmuşlardır. Hatta 23 sene gözleri

kamaştıran delilleri ve akılları aciz bırakan ayetleri kendilerine tebliğ ettikten sonra bile... Öyle ki Rasulullah Tebuk savaşından dönmesinden sonra onu yolda öldürmek için pusu kurmuşlardır. Rasulullah ile birlikte gelen develeri ürkütsünler, Rasulullah'ın devesi de ürksün, vadide bir darboğaza düşsün de böylece onu halletsinler. İşte o anda Rasulullah'a vahiy inerek hadiseden haberdar olmuştur. Bunun üzerine Ammar bin Yasir bu münafıkların üzerine müşriklerin develerini salmıştır. Böylece Müslümanların develerine hücum etmeyi başaramayınca planları boşa çıkmıştır.

Ey davetçi kardeşim! Sen güçlü deliller hazırlayayım ki onları ikna edeyim, bunların ikna olmamaları her halde benim delillerimin zayıf oluşundandır şeklinde bir tasaya düşme. Çünkü mesele delil meselesi değildir. Asıl mesele, ruhların hasta oluşudur. Kalplerin fasit oluşudur, fıtratların

bozulmasıdır, nefislerin sapıklığıdır. Bu gibi hallere sahip olan insanlar ancak güce boyun eğip, gücün karşısında susarlar. Bu durum her yerde mevcuttur.

Bu sebeple Arap Yarımadası'ndaki kabile başkanları müslüman olmayı kabul etmemişlerdir. Hatta Mekke'deki liderleri dahi. Öyle ki Mekke'nin fethinden sonra bu liderlerden üç kişi bir arada bulunuyorlardı. Bunlar Ebu Süfyan, Abdurrahman bin el-Haris bin Hişam ve Kureyş'in liderlerinden bir üçüncüsü idi. Hatırladığıma göre Haris'in oğlu Abdurrahman o anda şunları söylemiştir: **"Haris'i bugünü (yani Muhammed'in Mekke'ye girdiği ve Bilal'ın Kâbe'nin üzerinde ezan okuduğu günü) görmeden önce öldüren Allah'a hamd olsun!"** demiştir. Bu üç kişiden biri de şunu söylemiştir: **"Kâbe'nin üzerine çıkıp ezan okuyacak bu siyah kargadan başka kimse yok mu?"**

Bunlar Ebu Süfyan'a: **"Bu duruma sen ne dersin?"** diye sormuşlar, o da: **"Eğer ben konuşursam, şu çakıl taşları konuştuklarımı ona bildirir"** demiştir. Ebu Süfyan konuştuklarının Rasulullah'a bildirileceğinden korkmuştur. Fiilen Rasulullah onların yanından geçerken her birine: **"Ey filan, niçin şunu söyledin?"** diye sormuştur. Ebu Süfyan onlara: **"Ben size konuştuklarınızı çakıl taşlan ona haber verir dememiş miydim? Artık susun, konuşmayın!"** demiştir.

Müşrikler herhangi bir kurtuluş yolu bulamayınca artık Müslümanların uğrayacakları bir felâketten imdat bekliyorlardı. Müslümanların savaşlarda aldıkları zayiatlardan dolayı seviniyor, iğneli dilleri ile onları eleştiriyorlardı. Müşrikler için çare kalmamıştı. Çünkü o zamanda pulculuğun başkenti olan Mekke Müslümanların eline geçmiş ve Allah Teala

orayı inşallah kıyamet gününe kadar **"tevhid"** inancının başkenti kılmıştı. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki şeytan bu topraklarınızda artık kendisine ibadet edilmekten ümidini kesmiştir. Fakat o kendisine ibadet edilmenin dışındaki saptırmalarla razı olma mecburiyetinde kalmıştır."** (Bkz. Müsned-i İmanı Ahmed, c. II, sh. 354, 384, c. IV, sh. 126)

Yani bu topraklarda bir insan diğerini öldürerek veya hırsızlık yaparak yahut zina işleyerek günah işlemiş olabilir ve şeytan da bu tür saptırmalarla yetinmek mecburiyetinde kalmıştır. Çünkü artık bu topraklarda Allah'a ortak koşulma işi sona ermiştir.

Hülasa Mekke fethedilmiş, Rasulullah orada yaşayan insanlara: **"Haydi gidin, sizler bundan sonra serbestsiniz"** demiştir. Fakat kalplerinde iman karar kılmayan

insanlar müslümanlar için fırsatlar beklemişlerdir. Nitekim müslümanlar Huneyn Savaşı'nın ilk hamlesinde mağlubiyet hissedince, Mekkeli liderlerden Ebu Süfyan kaçarak şunları söylemiştir: **"Allah'a yemin olsun ki sizin mağlubiyetiniz denize kadar uzanır. Artık bitmez."** Yine serbest bırakılan liderlerden Kelede bin Hanbel ise şöyle demiştir: **"Şu an büyü bozuldu."**

Görüldüğü gibi özellikle liderlik havasına kapılanlar ancak kılıç korkusu ile İslâm'a boyun eğerler. Bunun başka yolu yoktur. İşte herkesin rızasını kazanarak, hatır ve gönüllerini alarak İslâm devletini kurmak isteyenler, bu hakikati çok iyi kavramalıdırlar.

"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın" ayetini söyleyerek insanları bir araya getirip vahdeti sağlayacaklarını zannedenler tamamen hayallere kapılmışlardır. Kur'ân-ı Kerim bir bütündür. Hem bu söylenilecektir,

hem de düşmana karşı imkânlar ölçüsünde güç ve kuvvet hazırlanacaktır. Hem de kâfir ve münafıklara karşı kılıç ve dille savaş açılacaktır. İşte o zaman zafer gelir ve insanlar birlikte Allah'ın ipine sarılmış olurlar.

Çünkü tevhid inancının beşiği ve ilk yurdu olan Arap Yarımadası ancak kılıçla bir araya gelerek, tevhidi kabullenmiştir. Ne Allah Rasulü (sav)'in ne de Kral Abdülaziz'in eliyle olmuştur. Bilakis kılıçla, güçle boyun eğmiştir. Kılıçsız boyun eğmemiştir.

Bu sebeple 18 milyonluk Afgan mücahidlerinden birleşmelerini, bir devlet kurmalarını ve başkan seçmelerini isteyerek: **"Toptan Allah'ın ipine sarılın"**, **"Müslüman müslümanın kardeşidir" "Allah'ın eli cemaat üzerinedir"** gibi nasihatlerde bulunanlar, bu nasihatlerin ancak seçkin ve belirli bir gruba fayda vereceğini bilmelidirler. Çünkü bu halkın içerisinde münafık olanlar, deccal olanlar, Amerika ile işbirliği içerisinde

bulunanlar, cihad ticareti yapanlar vardır. Daha sonra biraz yardım toplamış bir Arap geliyor, üç gün Peşaver'de Intercontinental Hotel'de kalıyor ve mücahid grupların komutanlarına haber göndererek: **"Ey kardeşlerim birleşin, vahdeti oluşturun, içinizden birini başkan seçin"** demekteler. Bu şekilde vahdetin kurulması mümkün değildir. Vahdet, kuvvetli örgütlenmiş merkezî bir yönetimin kurulmasından sonra gerçekleşir. Müminlerin itaat ederek boyun eğecekleri yönetim ancak o zaman olur. Bu olmaksızın vahdet düşünülemez. Makul da olamaz.

İşte bu sebepledir ki hiçbir ittihat ya da vahdetin başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü birçok gruplar, cihad ticareti yapmak için ortaya çıkmışlardır. Kabil yönetimi ile ilişki içerisinde olan gruplar vardır. Silah taşıyan ve KGB'ye bağlı olanlar vardır. Bu insanların vahdeti kabul etmesi;

merkezî yönetime ve bir imama boyun eğmesi ancak kılıçla mümkündür. Kaleşnikofla mümkündür. İşte böyle bir vahdeti sağladıktan sonra tefrika çıkartan artık ortadan kaldırılır. Kim olursa olsun ona karşı hoşgörülü olunamaz. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Sizin sevk ve idareniz tek bir adamda toplandıkta sonra kim ortaya çıkar da Müslümanların cemaatini bölmek isterse, kim olursa olsun onu öldürün."** (Müslim k. İmare. bab: 59, 60; Ehu Davud, K. Sünne, bab: 27)

İşte bu nedenledir ki Hz. Ömer (ra) yaralandığında cennetle müjdelenen on kişiden altısına haber gönderiyor ve onlara: **"Toplanınız ve kendi aranızdan birini seçiniz. Bundan sonra her kim muhalefet ederse, onun başını vurunuz,"** diyordu. Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Osman (r.anhuma)'yı çağırtıp; **"Ey Ali, senin Rasulullah'ın damadı, amcasının**

oğlu ve vahiy kâtibi olman sakın seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi takdirde karşında kılıcı bulursun" demişti. Hz. Osman'a ise: **"Senin zünnureyn olman seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi takdirde karşında kılıcı bulursun."**

İşte İslâm ümmetinin akıbeti bu şekilde teminat altına alınmaktadır. Bu ümmet birleştikten sonra onu bölen Rasulullah'ın damadı ve sahabe-i kiramın eşrafından olan Hz. Ali de olsa ve yine Rasulullah'ın damadı, edepte numune-i imtisal olsa o dahi öldürülür. En azından İslâm devletinden sürgün edilip, müşriklerin içinde yaşamaya mecbur bırakılır. İslâm devletinde yaşayan her ferdin müminlerin emirine boyun eğmeleri hoşuna gitse de, gitmese de ona biat etmesi gerekmektedir. Bir devlette ancak bir amir olur. İki amir

olduğu takdirde meseleler çatallaşır, tefrikalar ortaya çıkar. İnsanları sevk ve idare etmede fitne ve fesad baş gösterir.

İşte bu nedenle kâinatın nizam ve intizamı değişmez bir haldedir, istikrarlıdır. Ona koyulan ilâhî kanunlar, asla farklılık arz etmemektedir. Çünkü onu sevk ve idare eden yüce Mevlâ tektir. Biz onu kendisine ortak koşanlardan tenzih ederiz.

Yeryüzünde de şayet birden çok yönetici olursa, yeryüzü fesada uğrar. Çünkü bir takım insanlar, kendi otoritelerini sağlamayı ve emirlerinin uygulanmasını isteyecekler, diğer insanlar da yine kendi otoritelerini sağlamak ve emirlerini uygulamak isteyeceklerdir. Böylece aralarında anlaşmazlık, fesat ve bozgunculuk baş gösterecektir. İnsanların kurtuluş ve mutluluğa ermeleri ancak tek emir ile yönetilmeleri halinde mümkün olur.

Ey kardeşim! Bütün bunları dinledikten sonra gelip bana: **"Afganlılar birleşmiş durumda mı, yoksa ayrı mı?"** sorusunu sorma. Ben sana söyleyeyim. Onlar bir değiller ve birleşemezler de. Birleşmeleri de imkânsız gibi. Çünkü birleşmeleri ancak merkezî bir otoritenin hâkimiyeti altında söz konusu olabilir. Böyle bir otorite ise henüz mevcut değildir. İnsanlar zora boyun eğerler, vaaz u nasihatlerle, hutbe ve sohbetlerle boyun eğmezler. Bu tür şeylerle nefsini ıslah edenler hakka teslim olurlar. Fakat sapık zihniyete sahip olanlar, fitne ve fesat yuvalarında adeta sivrisinek gibi beslenenler, mümkün değil kuvvetsiz bir araya gelipte hakka boyun eğsinler. Nasıl ki sivrisinek çöplerde ve bataklıklarda yumurtlar ve çoğalır, habis zihniyetlere sahip olan insanlar da bu tür yerlerde çoğalır giderler.

Binaenaleyh bu bataklıklar kurutulmadıkça, bu çöpler temizlenmedikçe insanları sokan haşaratları sona erdirmek mümkün olmadığı gibi bir kısım kötü niyetli ve bozuk zihniyetli insanları da kılıç zoru ile hakka boyun eğdirmedikçe vahdeti tahakkuk ettirmek mümkün olmaz. Güç gerekir güç! Fakat ben size şunu müjdeleyeyim ki Allah'a hamd olsun, cihad devam ediyor, başarıdan başarıya ulaşıyor.

Afganlılar uzun seneler boyunca üç defa İngilizlerle savaşmış, üçünde de İngilizleri yenmişlerdir. 1838'den 1842'ye kadar ve 1878'den 1919'a kadar İngilizlerle savaşmış ve onları yenmişlerdir. İngilizler, Afganlıların istiklâlini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Afganlılar o zamanlar da yüzlerce kabileden meydana geliyorlardı. Allah'a hamd olsun ki şu an yedi kabile olarak toplanmışlardır. Yani yedi grup. Bunların vahdet oluşturması mümkün

değildir. Ancak kuvvet ve otorite ile mümkün olur. Şayet yeryüzünde herhangi bir kimseye kuvvet kullanmaksızın devlet kurmak mümkün olsa idi, bu, efendilerin ilki ve sonuncusu Muhammed (sav)'e nasip olurdu. Hâlbuki Arap Yarımadası Allah Rasulüne (sav) ancak küfrün başı ezilip, güçleri kırıldıktan ve kanlar döküldükten sonra boyun eğmiştir. Halk dilinde: **"Camışa vur, buzağı kendiliğinden yürür"** derler. Küfrün liderleri vurulduktan sonra yavruları kendiliklerinden bölük bölük Allah'ın dinine girmeye başlamışlardır. Ve bunlar inşallah yavru değil, aslanlar olmuşlardır.

Hülasa Mescid-i Dırar diye adlandırılan bu tefrika mescidi hakkında Allah Rasulü (sav)'e vahiy inmiş ve münafıkların inşa ettiği bu mescidin içerisinde namaz kılmaması bildirilmişti.

Maliki mezhebine mensup olan âlimler bu ayet-i kerimeden hüküm çıkararak şunu

söylemişlerdir: **"Müslümanlara zarar vermek için inşa edilen mescitler Mescid-i Dırar'dır. Orada namaz kılınması caiz değildir."** Örneğin müslüman gençler bir mescit yapıp orada toplanmaktalar. Devlet bunu bildiği için geliyor ve Müslümanların toplandığı mescidin karşısına başka bir mescit inşa ediyor, imam olarak da istihbarattan birini görevlendiriyor. İmam o mescidin içinde fesat yaymaya başlıyor. İşte bu tür mescitlerde namaz kılmak caiz olmadığı gibi bu gibi imamların arkasında namaz kılmakta sahih değildir. Çünkü bu mescitler, manen cehennem uçurumunun kenarına yapılmış mescitlerdir. Fitne-fesat yayma, müminleri bölük-pörçük etme amacı ile kurulmuş mescitlerdir. Yüce Mevlâ işte bu tür mescitlere işaretle: **"Zarar vermek, inkâr etmek, müminlerin arasını ayırmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri yapmak için**

bir mescit yapanlar: "Biz sadece iyilik yapmak istiyorduk" diye yemin ederler. Allah da şahittir ki bunlar yalancıdırlar" (Tevbe, 107) buyurmuştur.

İslâmî merkezler de bu şekildedir. Başarılı ve gelişen bir İslâmî merkez olduğu zaman başka birileri zalimce, düşmanca veya o Müslümanları kıskandığından çalışan ve başarılı olan İslâmî merkezin dışında, başka bir merkez kurarak ve Müslümanları oraya çekerek harekete geçecek olursa, böyle bir merkeze gitmek caiz değildir. Çünkü o Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde bir bölgede ya da kentte, Allah'tan korkan ve iyiliği emreden, ilmi ve takvasıyla insanlara örnek olan bir imam bulunduğu halde, başka birisinin o mescide gelip dedikodu çıkarması, bu salih zat bir söz söylediğinde sırf ona itiraz etmek için: **"Filan da şöyle söylüyor, şu âlim de böyle diyor"** şeklinde itirazda bulunacak olursa,

işte bu gibi insanları Müslümanlara ait olan mescitlerden uzaklaştırmak gerekir. İlk önce kendisine nasihat edilir, eğer düzelmez ise sert bakışlarla uyarılır, yine de düzelmez ise sille tokatla uzaklaştırılır. Anlıyor musunuz? Çünkü bu adam teşvik için değil tahrip için gelmiştir. Bunun işi Mescid-i Dırar'da yapılmak istenen işlere benzemekledir. Kendisi ise Mescid-i Dırar gibidir.

Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu

Bu hususta merhum üstad Hasan el-Benna aşağıda zikredilen tavrı kendisine prensip edinmiştir:

Hasan el-Benna Mısır'ın İsmailiye kentinde öğretmenlik yapıyordu. O Kahire Üniversitesi Daru'l-Ulûm Fakültesi'nin birincisi idi. Bu fakültenin sekreteri bana şunları anlattı: İmtihan sonuçlarını gören bir öğrenci gelip Benna'ya:

"Ya Şeyh Hasan! Sen filan dersten ikmale kalmışsın" dedi. Bunun üzerine Benna Allah'a secdeye kapandı. Talebe ona:

"Ben sana ikmale kalmışsın diyorum, sen Allah'a şükür secdesi yapıyorsun. Bu nasıl şey?" Benna:

"Biz sevindiğimiz anda da sıkıntılı hallerde de Allah'a şükrederiz" cevabını verdi. Bunun üzerine o öğrenci:

"Ya Şeyh Hasan seni müjdeliyorum, Daru'l-Ulûm Fakültesi'nde birinci olmuşsun" dedi. Tekrar Benna Allah'a secdeye kapandı. Benna, üniversiteden mezun olduktan sonra Milli Eğitim'de vazife almaya gitti. Tarih 1927 idi. Milli Eğitim Bakanı Benna'ya İngilizler gibi resmi elbise giymesini şart koştu. Benna ona:

"Ben bu elbiseleri giymem, bu kâfirlerin elbiseleri" dedi. Milli Eğitim Bakanı:

"Bizim okullara ancak İngiliz kıyafeti giyenler girebiliyorlar" cevabını verdi. Benna ise ona:

"Hasan el-Benna ise ancak İslâm kıyafeti ile girecektir" dedi. Milli Eğitim Bakanı ile yeni mezun olan bu talebe arasında tartışma bu şeklide devam etti. Tabii ki Benna, okuduğu fakültenin birincisi idi. Bu sebeple Milli Eğitim Bakanı ona İslâmî kıyafeti ile vazife verme mecburiyetinde kaldı. Benna sarık ve cübbesi ile öğretmen oldu. Fakat Milli Eğitim Bakanı onu tersinden ödüllendirerek fakültesinin birincisi olduğu halde onu ilkokul öğretmeni yaptı. Benna bu vazifeyi üstlenip İngilizler'in tamamen hâkimiyeti altında bulunan İsmailiye şehrine gitti. Çünkü İsmailiye'nin bütün halkı Süveyş Kanalı Şirketi'nde çalışan işçilerdi. Süveyş Kanalı ise İngiliz firmasının elinde idi. Burada çalışan insanlar adeta yeyip içen ve günlük

hayatını sürdürmekten başka bir şey düşünmeyen akılsız hayvanlar gibiydi.

"Gündüzleri merkeb geceleri de leş gibi yaratıklardı." Bu gibi insanları Peygamber Efendimiz (sav) şu hadis-i şerifi ile ne güzel vasıflandırmıştır:

"Şüphesiz ki Allah böbürleneni, kendisini büyük göreni sevmez. Bunlar gündüzleri eşek, geceleri ise leş gibidirler. Dünya işlerini bilirler, fakat ahirete ait durumlardan cahildirler." (Bkz. Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 3, sahife. 1690)

Hâsılı bu gibi insanlar gündüz boyunca adeta merkep gibi çalışırlar, geceleyin ise başlarını torbaya sokar bir daha çıkarmamak üzere uyurlar. İşte Şeyh Hasan el-Benna bu gibi insanların meydana getirdikleri toplumu ve manzarayı bizzat gözü ile görmüştür. Öyle ki camilerde gençlerden hiçbir kimse yok. Sadece körler,

topallar, yaşlılar var. Bazısı oturarak namaz kılıyor, diğeri duvara dayanarak rükûa gidiyor. Kahveye gidiyor, orada hayaletlere benzeyen insanlar görüyor. Sabahtan ikindiye kadar İngiliz şirketlerinde çalışıyorlar, ondan sonra da gecenin yarısına kadar kahvehanelerde kâğıt oynayarak vakitlerini öldürüyorlar. Merhum Benna bunların yanma gidip oturuyor, kendisi de bir çay isteyip içiyordu. O burada yaşayan insanların psikolojilerini çok iyi kavramıştı. Onların bir takım hikâyeler dinlemekten zevk aldıklarını biliyordu ve onlara: **"Ne dersiniz, ben sizlere "Gevşek Düğme" hikâyesini anlatayım mı?"** diyor ve onlara Ebu Zeyd'in kıssasını, Sinek Hikâyesi'ni, Çözülmüş Düğme hikâyelerini anlatıyordu. Akşam namazı geldiğinde ise durum çok ciddileşiyordu. Merhum Benna onlara: **"Müsaade ederseniz ben gidip namazı kılıp geleyim."** Onlar da: **"Buyur efendim, buyur üstad"** diyorlardı. O

gidip namazı kılıyor, tekrar dönüp onlara benzeri hikâyeleri anlatıyordu. Beş gün, on gün derken bunu dinleyen insanlar: **"Niçin biz burada bekliyoruz da hoca ile birlikte camiye gidip namaz kılmıyoruz ve beraberce dönüp hikâyeleri dinlemiyoruz?"** demeye başlıyorlardı. Böylece Benna devamlı kahveden insanları camiye çekiyor ve onları eğitmeyi başarıyordu. Öyle ki Benna tesis ettiği hareketin en seçkin elemanlarını kahvelerden toplamıştı.

Meselâ Yusuf Talat bisiklet tamircisi idi. Bu zat her gün Mısır parası ile üç kuruş kazanıyordu. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Süveyş Kanalı'nda İngilizler'e karşı savaşta Müslümanların ordu komutanı ve 1948'deki Filistin Cihadı'nda yine Müslümanların komutanı idi. Halbuki asıl mesleği bisiklet tamirciliği idi.

Hasan el-Benna, mescitte ders halkalarını genişletmeye ve gençleri

mescide toplamaya başladığında, mescidin imamı Hasan el-Benna ile liderlik yarışına girer. Çünkü mescit tıklım tıklım dolmuştur. Daha önceden ise mescitte körler, topallar, sakatlar ve yaşlılardan başka hiçbir kimse yoktu. Şu anda ise mescit gençlerle dolmuştu. Ömrünün baharında iken Süveyş Kanalı'nda çalışan gençlerdir bunlar. Mescidin imamı Hasan el-Benna'ya kin beslemeye ve ona muhalefet etmeye, kıskanmaya, aleyhinde konuşmaya başlar. Hasan el-Benna mescitte Peygamberlerin sabrından, onların kavimlerine olan davet ve mücadelelerinden bahsetmektedir. Bir defasında İbrahim (as)'ın hayatını anlatmaya başlar. Mescitteki otoritesinin elinden alındığım hisseden ve kendisini adeta cumhurbaşkanı gibi kabul eden imam efendi Hasan el-Benna'ya:

"Peki, Hz. İbrahim'in babasının adı ne?" diye sorar. Hasan el Benna:

"Müfessirler İbrahim'in babasının adı hakkında farklı görüşler belirtmişlerdir. Bazıları İbrahim (as)'ın babasının adının Azer olduğunu, diğerleri ise onun adının Tareh olduğunu söylemişlerdir" der. Mescidin imamı:

"Tareh değil Taruh'tur" diye Hasan el-Benna'nın ifadesini düzeltir. Bununla Hasan el-Benna'nın hata yaptığını ve kendisinin daha bilgili olduğunu ispatlamak ister. Hasan el-Benna hocadan kurtulamayacağını anlar ve en iyisi hocayı evime davet etmektir, der. Hocayı evine davet eder, ona etli yemekler ikram eder, meyvalar sunar ve daha sonra hocayı kitaplığına götürerek kitaplığından ona kitaplar hediye eder. O günden sonra hoca ile arası düzelir ve sorunları halledilmiş olur.

İşte bu sebeple bazen Mescid-i Dırar canlı bir kişi olarak karşımıza çıkar.

Ben Filistin'de çarşaf giyen bir kız görmedim. Özellikle okumuş bir kızın çarşaflı olması mümkün değil! Bizler başının yarısını adeta bir mendille örtmüş tahsilli bir kız gördüğümüzde: **"Acaba bu kız kimlerden?"** diye soruyor ve bunu seçkin biri kabul ediyorduk. Çünkü saçının yarısını kapatmıştı. Şayet bu çarşaf giymiş olsaydı büyük velilerden sayılacaktı. Fakat bu mümkün değildi.

Bizi eğiten hocalarımızdan bir tanesini hatırlıyorum. Kardeşinin kızını liseye göndermişti. Elbisesi bacağının yarısındaydı. Hâlbuki o okula giden talebelerin dizlerine kadar uzanmış oluyordu. Tabii liseye giden kızlar çorap bile giymiyorlardı. Bu kızcağız entarisini biraz uzattı, ayrıca ayaklarına da çorap giydi. Bu nedenle Cenin kentinde lise öğrencisi kızların eğlenceleri olmuştu. Her

gün okulun müdürü olan domuz kadın, bu kızı sabahtan öğlene kadar güneşin altında tutuyordu. Suçu ise uzun giymekti. İşte durum bu safhaya varınca bizi eğiten hocamız bu kadını tehdit etti ve dedi ki: **"Ben onu mahkemeye vereceğim ve Milli Eğitim Bakanlığı'na şikâyet edeceğim."** Bunun üzerine kadın korktu ve kızı serbest bıraktı.

Bugün ise sizler büyük bir nimet içerisindesiniz. Arap Yarımadası bu fesadı görmemiştir. Kuveyt ise bu çılgın hayatı yaşamıştır. Çünkü Kuveyt, Hasan Eyyub iktidara gelmeden önce acaib bir çılgınlık içinde idi. Sanki bir çöp yığınıydı. Yani o derece cahiliyete batmışlardı ki, manevi yönden çerçöp içinde yüzüyor gibiydiler. Kuveytli bir kız entarisini ya dizinin üstünden ya da dizine kadar uzatıyordu ve buna da mini etek deyip: **"Ne yapalım çağımız bunu icab ettiriyor"** diyorlardı. Fakat Şeyh Hasan

Eyyub gelince durmadan bantlar doldurdu, evlere göndertti, mescitlerden birinde karar kıldı, insanlar devamlı gelip ondan meselelerini öğreniyorlardı. Böylece aile ve evlere İslâm girdi, hidayete yöneldiler. Ne yazık ki Kuveyt'te İslâmî akım devreye girince bu defa ona: **"Yeter ey Hasan Eyyub, haydi, Allah işini kolaylaştırsın"** dediler.

Bu defa Hasan Eyyub Suudi Arabistan'a gitti. Üniversitede görev aldı. Cidde'de çalıştı. Gece gündüz kız peşinde koşan gençlerle ilgilendi. Kötülükten başka, fuhuştan başka, eğlenceden başka hiçbir düşünceleri olmayan, işleri güçleri bulunmayan gençlerle ilgilendi. Üstad Hasan Eyyub'un vesilesi ile binlerce genç onun bulunduğu camilere gelmeye, sohbetlerinde bulunmaya ve vaaz kasetlerini dinlemeye başladılar. Cidde halkının çoğunluğu zengin tüccarlardan

meydana gelmektedir. Bunlar Üstad Hasan Eyyub'un camiine gitmeye başladılar. Fıtratlarını bozmuş ve sapıtmış kimseler ise: "Hasan Eyyub'un yolunu kesiniz, Kuveyt'ten çıkartıldığı gibi onu buradan çıkartınız, kovunuz" demeye başladılar. Âlimlerden birisi: **"Üstad Hasan Eyyüb'ü neden çıkartmak istiyorsunuz? O, iyiliği emredip kötülükten sakındıran İslâm davetçilerinden biridir"** derken diğer bir âlim: **"Neden Hasan Eyyub'un camisi doluyor da bizim derslerimize hiç kimse gelmiyor? Vallahi Hasan Eyyub bu şehirde kalmayacaktır"** diyordu. Bunun için de Allah adına yemin ediyordu... Yemin ederek bu sözü söyleyen âlim Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu âlimin bizzat kendisi Mescid-i Dırar'dır.

Hasan Eyyub'un eski kitaplarını araştırmaya başladılar ve Tebsitû'l-Akaidi'l-İslâmîye isimli kitabında bir cümlesini buldular ve bu cümleyi alarak Suud Müftüsü

Bin Baz'a gittiler: **"İşte bu Hasan Eyyub'un ifadeleridir, onun akidesi bozuktur"** dediler. Üstad Hasan Eyyub'ün akidesi nasıl bozuk olabilirdi? Gazeteler Üstad Hasan Eyyub'un aleyhinde yazmaya başladılar. Bir Ebu Turab ez-Zahiri onun inancı hakkında yazmaya, diğer bir Ebu Turab el-Batını yine onun inancı hakkında yazılar yazmaya başladılar. Ebu Turab el-Zahiri, Hasan Eyyub'un inancının bozuk ve sapık olduğunu yazmaya başladı.

Üstad Hasan Eyyub bu insanlara: **"Ey cemaat! Gelin bende ne görüyorsanız bana anlatın, akidemde bir bozukluk varsa düzeltin ve sizlerin elinde akidem düzelsin. Şüphesiz ben yüce Allah'a tevbe etmek, sizin elinizde kurtuluşa ermek isterim"** dedi. **"Dilerseniz bu kitabı beğenmediğiniz yerleri çıkardıktan sonra basınız. Sizin doğru gördüğünüz inanca göre tashih ettikten sonra yayınlayınız. Daha ne istiyorsunuz?"**

dedi. Ancak onlar: **"Hayır, ittifak ettik... Biz ittifak ettik..."** dediler. Ve bir-iki hafta sonra Mısırlı Üstad Hasan Eyyüb üniversiteden atıldı. Gerekçe: Akidesinin bozuk olması... Mescid-i Dırar'lar bitmez, ardı arkası gelmez.

Üstad Hasan Eyyüb Mısır uyrukludur. Ramazan ayında Suud'da çalışmasını iptal ettiler. Bunun üzerine el-Mescidü'l-Amudi'yi yaptıran zat vb. salih kimseler Suud'da çeşitli yerlere başvurarak bu karardan vazgeçilmesini istediler. Suud yetkilileri başvuranlara: **"Tamam, bunun çalışma sözleşmesini iptal etmiyoruz"** cevabını verdiler. Hasan Eyyüb Mısır'a gitti. Geri döndüğünde ise çalışma sözleşmesinin tekrar iptal edildiğini gördü. Tabii ki Hasan Eyyüb Suud'u terk etmek, oturduğu üniversitenin lojmanını bırakmak mecburiyetinde idi. Çocukları üniversitede okuyorlardı. Bu defa Suud yetkililerine: **"Peki ben memlekete gitmeden önce niçin bunu**

bana bildirmediniz?" dedi. Bunun üzerine Abdullah Nasif çeşitli bakanlara ve prenslere gitti. Onun gibi diğer salih kimseler de aynı yollara başvurdular. Suud yetkililerine: "Bunu üniversiteden atın, fakat bir mescitte imam yapın, onu Rabıta hesabına çalışan bir memur kabul edin" dediler. Bunun üzerine Hasan Eyyüb bir camiye imam oldu ve davetçiler enstitüsünde ders vermeye başladı. Bu enstitüde iş bulamayan işsizler ders okumaktadırlar. Üniversite öğrencileri gibi seçilmiş elemanlar değillerdir. Hasan Eyyüb'un bu gibi insanlarla meşgul olmasını reva gördüler. Gelecekte memleketi sevk ve idare edecek kişilerle muhatap olmasını istemediler. Çünkü onun inancını bozuk gördüler. Hâlbuki Kuveyt'ten Cidde'ye kadar binlerce gencin inancım düzeltmiş ve onların Allah'a yönelmelerine sebep olmuştur.

Hülasa Dırar Mescidleri bitmez... Sebep ise Hasan Eyyub'u kıskanan hoca efendinin söylediği şu sözdür: **"Niçin insanlar Hasan Eyyub'a gidiyorlar da bize gelmiyorlar?"** Evet, Hasan Eyyub'un Suud'dan kovulmasına iki gün kala Abdullah Nasif (Allah kendisini hayırlarla mükâfatlandırsın) araya girdi ve onun Rabıta adına davetçiler enstitüsünde öğretmen olarak kalmasını sağladı. Bu enstitü İslâm âleminin herhangi bir yerinde master yapmaya kabul edilmeyen talebelerden otuz kişi alıp eğitmektedir. Hülasa Dırar Mescidleri sayılmayacak kadar çoktur...

Bir Başkasına Zarar Veren Her şey Mescid-i Dırar'dır

Dırar kelimesi Peygamber Efendimiz'in şu hadis-i şerifinde zikredilmiştir: **"Ne zarar verme vardır, ne de zarara karşılık zarar verme."** (Bkz. İbn Mace, Kıt. Ahkâm, bab:

17; Muvatta İmanı Malik, Kit. Ak-diye, bab: 3 1; Müsned imanı Ahmed c. V, sh. 327.)

Şayet bir şey senin için faydalı ve mümin kardeşin için zararlı ise bunu yapman haramdır. Çünkü herhangi bir kimseye zarar verme hakkın yoktur. Şayet bir şeyde ne senin için, ne de mümin kardeşin için bir fayda yoksa yahut da sana fayda vermediği halde mümin kardeşine zarar veriyor ise bunu da yapman haramdır. Meselâ sen evine atık suların borusunu komşunun evine akıtacak olursan bu dinen caiz değildir. Böyle bir boruyu kapatman gerekir. Çünkü bu komşuna zarar vermektedir.

Yine, herhangi bir mahallede fırın yapar da ondan çıkan dumanla komşulara eziyet edersen böyle bir fırını kapatman gerekir. Çünkü bu sana fayda veriyorsa da, mümin kardeşlerine zarar vermektedir.

Hâlbuki İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme.

Hülasa müslümanın diğer Müslümanlara zarar vermesi halinde kendisi için mubah olan şeyleri yapması dahi caiz olmaz. Meselâ bazen piyasa fiyatını kırmak maksadı ile sattığın eşyanın fiyatını düşürmen caiz olmaz. Bir hafta boyunca sattığın eşyaları ucuzlatarak yanında yeni dükkân açmış fakir bir komşunu iflasın eşiğine getirmen ve onun kapısına kilit taktırman elbette ki caiz olmaz, haramdır. Sen, her ne kadar bu davranışınla bir takım insanları faydalandırıyor isen de, komşuna zarar verme maksadını taşıdığından bunu yapman caiz değildir.

.Bir müslümanın kendi arazisinde kuyu kazarak komşusuna ait olan kuyunun suyunu oraya çekmesi caiz olmaz. Bu hareket komşuya zarar vermedir. Evinde küçük bir pencere açarak komşunun

mahremlerini oradan görünür hale getirmen caiz değildir. Çünkü bu komşuya zarar vermektir. Böyle bir pencereyi derhal kapatman icab eder. Velev ki bu hal senin hürriyetini kısıtlamaya vesile olsun. Meselâ sana gelen havayı kessin. Çünkü Allah katında Müslümanların sırlarını açığa vurmamak, temiz hava almaktan daha evlâdır. İnsanların gizliliklerini kapatmak icab etmektedir.

Evet, İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme. Fakat bugün bütün batılıların felsefesi zarar verme ve zarara karşı zarara uğratma düşüncesi üzerine kurulmuştur. Öyle ki batılıların bütün iktisadî iki yıkıcı ve zarar verici temel üzerine kurulmuştur. Bunlardan biri faiz, diğeri de tekelcilik temelidir. Tekelcilikten maksat, belli bir malın sadece bir şirketin inhisarında kalması, onun dışındaki şirketlerin o malı üretme veya

satmaya girememesi demektir. Meselâ belli bir şirket altın ticaretini tekeline alır, herhangi bir kimse gelir de altın ticareti yapmaya kalkışacak olursa, onu iflas ettirmek için altın fiyatlarını aşağı çekerler, böylece onu annesinden doğduğuna pişman ederler.

Batı ticareti (kapitalizm) tekelcilik ve faiz üzerine kuruludur. Hatta bu sahada o kadar ileri gitmişlerdir ki, sırf fiyatları sabit tutabilmek için belli mahsulleri denize dökerler. Sözgelimi Amerikan pirinç, buğday veya Brezilya kahvesi çokça üretilir de fiyatların düşmesine sebep olacak olursa, belli bir miktarını elde tutup, diğerini denize dökerler. Hâlbuki insanlar Afrika'nın çeşitli yerlerinde mesela Sudan'da açlıktan ölmekteler. Diğer tarafta ise binlerce ton buğday denizlere dökülmekte. Ta ki Amerika buğdayın fiyatını korusun. Böyle bir topluluk başkalarına zarar verme felsefesi üzerine kurulan bir topluluktur. Bu toplulukta

insanın herhangi bir değeri yoktur. Bu sebeple köpeklerini, baba ve annelerine tercih ederler.

Örneğin bir Amerikalı gece gündüz kendisinden ayırmadığı köpeğini yıkar, temizler, yerine göre banyo ettirir, hastalandığında dünyalar başına yıkılır, öldüğünde adeta yas tutar, köpeği ve kedisi için süpermarketlerden özel yiyecek maddeleri getirir. Köpek ve kedisini özel doktorlara götürür.

Hülasa herhangi bir insana göstermedikleri özeni köpeklerine gösterirler. Öyle ki bazıları öldükten sonra mallarının köpeklerine intikal edeceğini vasiyet ederler. Eh, cimrinin malı iblisindir...

Gerçekten de bu topluluklar zarar verme ve birbirlerini zarara uğratma topluluklarıdır. İşte bunlar Mescid-i Dırar'da geçen dırar kelimesinin ifade ettiği anlamı

fiilen yaşamaktadırlar. Bu itibarla bu topluluklar da Mescid-i Dırar hükmündedir.

Meselâ bakarsın ki bir kadın kocasından boşanmak için dava açar. Sebep ne? Çünkü kocasının horlaması köpeğini rahatsız ediyormuş. Köpeğinin horlamadan rahatsız olması çok ağır bir şey. Bu sebeple kocasından uzak olsun ki, köpeği rahata kavuşsun.

Avrupa'da Hayvanları Koruma Dernekleri bulunmaktadır. Afrika'da ise on binlerce müslümanı bizzat kendileri boğazlamaktadırlar. Hayvanları Koruma Dernekleri'nin bizzat kendileri... Avrupa'da bir kimse eşeğin üzerine fazla yük yüklendiği zaman kıyamet kopar... Gazeteler bunu insanlık suçu imiş gibi ilân ederler... On binlerce kişi Uganda'da, Çad'da, Eritre'de ve diğer yerlerde öldürülürken kılını kımıldatan bir kimseyi bulamamaklayız.

Daha önce de belirttiğim gibi, 1954 yılında Mısır.'da Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın eli ile Müslüman Kardeşler boğazlanıp zindanlara doldurulurken Nablus müftüsü, Hayvanlar Koruma Derneği'ne dilekçe yazarak: **"Mısır'daki Müslüman Kardeşler cemaatine hayvan muamelesi yapılması için müdahalede bulunmanızı rica ederim." Sizler hayvanları koruyup esirgeyen insanlarsınız. Farz ediniz ki bu insanlar da hayvanlar, onlara da biraz merhametli davranın"** diyordu.

Bir İngiliz, aç bir köpek veya susuz bir eşek gördüğü zaman onun sahibini mahkemeye verip hesap sorduruyor. Ancak aynı İngiliz, Filistin'de silah eğitimi yaparken hedef tahtası yerine Filistinli müslüman gençleri kullanıyor. Bunlar 20–30 yaşları arasında gençlerdir. Maalesef bu düşünce tarzı İngiliz düşünce tarzına pek de uygundur. İngiliz düşüncesine göre en

büyük Rab, İngiltere'dir. Ona ibadet etmesi gerekir. Yine bu tavır Amerika ve Alman düşüncesine de mutabıktır. Çünkü onlara göre Amerika ve Almanya herkesin üstündedir.

Bunlar memleketlerini veya kendilerini putlaştırarak âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yerine koymuş ve Allah'a ibadet etme yerine vatanlarına ve kendilerine tapınışlardır.

Ayet-i kerimede müminlerin arasını ayırma maksadı ile Mescid-i Dırar'ın yapıldığı zikredilmektedir. Bu sebeple herhangi bir kimse müslümanları bölmek için yeni bir hizip, yeni bir fırka veya yeni bir grup icat edecek olursa onun hükmü de Mescid-i Dırarki gibidir. Mesela ben Afganistan'daki bazı cihad gruplarını Dırar Mescidleri diye isimlendiriyordum. Çünkü onlar müminleri bölmek için kurulmuş gruplardı. Müminleri bölen her iş ve her davranış mescid-i dırardır

ve böyle bir hareketin önüne geçilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü Rasulullah, daha önce izah edildiği gibi dört sahabeyi gönderip Mescid-i dırarı yıktırıp yaktırmıştır. Aynı zamanda Rasulullah orayı çöplük haline getirmiştir. Hiçbir mescit çöplük haline döndürülür mü? Evet, Müslümanların birliğine gölge düşürmek için kurulmuşsa onun çöplüğe döndürülmesi gerekir.

Hatta Rasulullah: **"Sen o mescitte bir daha asla durma!"** ifadesinden ilham alarak Mescid-i Dırar'ın yanından geçen yoldan dahi gitmeyi istemiyordu. Hatta bu Mescid-i Dırar'da namaz kıldıran Mücemmi' b. Cariye'nin Medine'de ilk yapılan Küba Mescidi'ne imam olması için başvurulmuş, Hz. Ömer bu istekte bulunanlara şu cevabı vermiştir: "Hayır! Bundan hayır gelmez. Bu Dırar Mescidi'nin imamı değil miydi?" Bunun üzerine Mücemmi': **"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda acele karar verme.**

Allah'a yemin olsun ki ben orada namaz kıldırdığımda asıl niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Eğer bilmiş olsaydım ben onlara orada namaz kıldırmazdım. Çünkü ben Kur'ân okumasını bilen bir gençtim. Onlar ise cahiliyye döneminde yaşları ilerlemiş ihtiyar kimselerdi. Kur'ân okumasını bilmiyorlardı. Ben onlara namaz kıldırmakla günah işleyeceğimi bilmeden namaz kıldırdım ve onların içlerinde ne taşıdıklarını da bilmiyordum" demiştir. Hz. Ömer de bu izahlardan sonra onu mazur görmüş ve onun Mescid-i Küba'da namaz kıldırmasını emretmiştir.

Ezcümle; başkasına zarar veren her şey, başkasına zarar vermek kastıyla yapılan her iş, Mescid-i Dırar hükmündedir ve müminleri tefrikaya sürükleyen her davranış, Mescid-i Dırar hükmündedir. İşte bu nedenledir ki İmam Malik gibi bazı imamlar bir mescitte iki cemaatin yapılamayacağını

söylemişlerdir. Birinci cemaat namaz kıldıktan sonra ikinci bir cemaatin yapılması görüşündedirler. Ebu Hanife'nin ve İmam Şafii'nin de bu konuda görüşleri aynıdır. Hanbeliler'e göre ise bir mescitte cemaatin tekrar etmesinin bir mahzuru yoktur.

Âyet-i kerimenin devamında: "Daha önce Allah ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri hazırlamak için" ifadesi geçmektedir. Allah ve Rasulüne karşı daha önce savaşanlardan maksat Ebu Amir er-Rahib'dir.

Medine'de Ebu Amir ile Rasulullah arasında şöyle bir olay geçmiştir: Ebu Amir Allah'a yalvararak: **"Ey Allah'ım! Hangimiz cemaatleri birbirinden ayırıyor ve bölük börçük ediyorsa sen onu tek başına kovulmuş halde garip bir durumda öldür"** diye dua ediyordu. Rasulullah da: **"Ey Allah'ım! Sen bunu kabul et"** diyordu. Fiilen

Ebu Amir garip bir halde kovulmuş olarak tek başına Urfa'da öldü.

Ayet-i kerimede: **"Ey Muhammedi Bu mescitte asla namaza durma. Şüphesiz ki başlangıcından itibaren takva üzere kurulan bu mescitte namaz kılman daha hayırlıdır. O mescitte temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah kendilerini temizleyenleri sever"** (Tevbe, 108) buyrulmaktadır. Bu ayette geçen ve ilk yapılışında takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescitten hangi mescidin kastedildiği hususunda müfessirler arasında ihtilâf vardır. Bazılarına göre bu mescit, Mescid-i Küba, diğerlerine göre Mescid-i Nebevi'dir. Sahabe ve tabiînlerden her iki görüşü de ileri süren zatlar mevcuttur. Bu mescitten maksadın Küba Mescidi olduğunu söyleyenler arasında Abdullah bin Abbas, Dahhak, Hasan el-Basri, Abdullah bin Ömer, Sayyid b. Müseyyeb ve

bir rivayete göre İmam Malik vardır. Bunlara göre, yapıldığı ilk günden itibaren takva temeli üzerine kurulan mescitten maksat Rasulullah'ın Medine'de ilk namaz kıldığı Küba Mescidi'dir. Çünkü Rasulullah Medine'ye ilk vardığında Amr İbn Avfoğulları'nın bulunduğu yerde Küba Mescidi'ni yapmıştır. Bu da Rasulullah'ın mescidinden önce yapılmıştır.

Ancak Tirmizi'nin Ebu Said el-Hudri'den rivayet ettiği bir hadise göre bu ayette zikredilen ve ilk yapılışından itibaren takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescit hakkında iki kimse tartışmıştır. Birisi bu mescidin Küba Mescidi olduğunu, diğeri ise Mescid-i Nebevi olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine Rasulullah âyette geçen bu mescitten maksat: "Benim şu mescidimdir" demiştir. Sahih olan bu hadis-i şerife göre ilk yapıldığı günden itibaren takva üzerine tesis

edilen mescitten maksat Medine'deki Rasulullah'ın mescididir.

İmam Kurtubi, birinci görüşün ayet-i kerimenin sibakına daha uygun olduğunu söylemiştir. Çünkü ayette: **"O mescitte temizlenmeyi isteyen erkekler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever"** buyrulmaktadır. Rasulullah (sav)'den de şu an sahihlik derecesini bilemediğim bir hadis rivayet edilmiştir. Rasulullah buyurmuştur ki:

Ey Küba halkı! Görüyorum ki Allah Teala sizi övüyor ve sizin hakkınızda "Orada temizlenmeyi isteyen erkekler vardır, Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurmaktadır. Onlar da demişlerdir ki: "Bizler tuvalete gittikten sonra kendimizi temizlerken taşlarla temizlendikten sonra Arkasından su ile taharet alıyorduk. Bu sebeple yüce Mevlâ bizi temizlenmeyi isteyenler diye vasıflandırdı."

Aslında su ile taharet alma farz değil, müstehaptır. Şayet taharetlenmek isteyen kimsenin yanında özel kâğıt veya taş bulunursa bunlar taharet almak için yeterlidir, su olsa dahi bunlar kâfidir. Ancak su ile taharet etme daha efdaldir ve sünnettir. Çünkü asıl olan necasetin ön ve arkadan giderilmesidir. Bu ise taş vb. şeylerle tamamen giderilmese dahi meşru miktarda giderilmiş olur. Çünkü taşla taharetlenmede ne kadar olsa necasetten iz kalmış olabilir. Fakat aziz ve celil olan Allah bizlere bir kolaylık olsun diye taşla taharetlenmemizi de caiz kılmıştır. Bunu bize bizzat Rasulullah pratiği ile öğretmiştir. Anlıyor musunuz? Bir insan üçtaşla veya bir kâğıt parçası ile taharet edecek olsa ve görünen necasetin giderildiği kanaatine varırsa bu onun için yeterlidir. Buna ilaveten su ile taharet alırsa bu müstehaptır.

İmam Malik'e göre üzerinde necaset bulunan bir elbise ile namaz kılan kimse, vakit çıkmazdan önce onu fark ettiği takdirde namazını iade eder. Ancak vakit çıktıktan sonra ise necaset bulunan elbise ile kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Örneğin elbiseniz uzundur ve tuvalete girdiniz. Elbisenize tuvaletteki bir pislik bulaştı, fakat siz bunun farkına varamadınız. O elbise ile ikindi ve akşam namazını kıldınız. İmam Malik'in dışındaki fıkıh âlimlerine göre necaset bulunan elbise ile kılmış olduğunuz ikindi ve akşam namazlarını iade etmeniz gerekir. Ancak İmam Malik'ten nakledilen bir rivayete göre ikindi ve akşam namazını iade etmeniz gerekmez. Diğer bir rivayete göre ise sadece Akşam namazının vakti çıkmamış ise, iade edilmesi gerekir. Hanefi âlimleri ise: **"Elbisede bulunan necaset şayet katı necislerden olup bir dirhem miktarını**

aşmamışsa bir mahzuru yoktur" demişlerdir. Hanefiler bu görüşlerini taşla temizlenmeye kıyas ederek delillendirmişlerdir. Yani taşla temizlenildiğinde necasetlerin tamamen gitmesi mümkün değildir. Bu nedenle bir dinar altın miktarı kadar olan necaset muaf tutulmuştur.

Bu bakımdan Hanefi âlimleri: "Elbisenin üzerinde bulunan idrar damlaları bir dinar altın miktarına veya avuç içi (ayası) kadar olan bir bölüme ulaşmıyor ise kılınan namaz caizdir" demişlerdir. Bir dinar miktarındaki büyük abdest necaseti, muaf tutulmuştur. İdrar da ise bir dirhem hacmindeki miktar muaf tutulmuştur. Elbisende bir dirhem miktarında ya da daha az necaset bulunduğunu bildiğin halde veya bilmediğin halde kılmış olduğun namaz sahihtir ve bu necaset miktarı muaftır. Bu Hanefi mezhebine göredir.

Şafii ve Hanbelî mezhebine göre ise necasetten hiçbir miktar muaf tutulamaz. Üzerinizde bir nokta kadar dahi olsa, idrar bulunduğu taktirde namazınız batıl olur, iadesi gerekir. Üzerinizde necaset bulunduğunu bilip bilmemeniz veya unutmuş olup olmamanız fark etmez. Necasetten bir nokta dahi bulunduğu taktirde namazınızı iade etmeniz farzdır.

Hanbelî mezhebine göre, bir kimse üzerinde necaset bulunduğunu bilmiyor veya unutmuş ve o elbisesi ile namaz kılmış ise, kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Şafii mezhebine göre ise, elbisenin üzerinde necaset bulunduğu zaman aslolan hadiseyi en yakın zamana bağlamaktır. Bu sebep en son ihtiyaç giderdiği zamanın vakti esas alınarak namazı iade etmesi gerekir. Yani en son tuvalete gittiği zamanı dikkate alarak

ondan sonraki namazlarını iade etmesi gerekir.

"Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir yar kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi?" (Tevbe, 109) Yapılan bu mescit gerçekten cehennem ateşine yuvarlamıştır. Bazılarına göre ise burada cehenneme yuvarlanması mecazi bir ifadedir. Yani bu mescit adeta cehennemde yanmış gibi dünyada iken yakılmıştır, demektir. Nitekim Karia Sûresi'nde de mecazi bir ifade kullanılarak: **"Amel defteri hafif gelenin annesi uçurumdur"** denilmiştir. Uçurum, kişinin gerçek annesi olmadığına göre buradaki anne mecazi anlamda kullanılmıştır ve **"sığınacağı yer"** demektir. Hülasa bir kısım âlimlere göre buradaki cehenneme uçmaktan maksat

gerçek anlamdır. Bu hususta Cabir bin Abdullah diyor ki: "Ben bu mescidin içinden dumanların çıktığını gördüm. Asım b. Ebi Nücut da Zırr bin Hubeyş'in Abdullah bin Mes'ud'dan şunu söylediğini rivayet etmiştir: **"Abdullah bin Mes'ud: "Cehennem yeryüzünde bulunmaktadır"** demiştir. Çünkü bu âyet-i kerimede Mescid-i Dırar'ın yıkılıp cehenneme gittiği zikredilmiştir. Yani Abdullah bin Mes'ud bu ayete dayanarak böyle bir kanaate varmıştır.

113 – 116. AYETLERİN TEFSİRİ

113-O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberinde mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir.

114-İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir. Fakat babasının, Allah'ın

düşmanı olduğu ortaya çıkınca İbrahim, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki, İbrahim çok niyaz eden ve çok halim selim bir insandı.

115-Allah, bir kavmi hidayete erdirdikten sonra o kavme, kaçınmaları gereken şeyleri açıklamadıkça onları saptıracak değildir. Şüphesiz ki Allah, her şeyi bilendir.

116-Şüphesiz ki, göklerin ve yerin mülkü yalnız Allah'ındır. Dirilten ve öldüren O'dur. Sizin için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

Af Dileme Şartı

Daha önce de izah edildiği gibi 111. âyette şöyle buyrulmuştur: **"Şüphesiz ki Allah cihad eden müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır"** âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında Muhammed b. Kab el-Kurayzi şunu rivayet etmiştir: Akabe Biatı'nda bulunan Abdullah

bin Revaha Rasulullah'a şunu söylemiştir: **"Rabbin için ve kendin adına dilediğin şartı koş."** Rasulullah da şöyle buyurmuştur: **"Rabbim için O'na ibadet etmenizi ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı şart koşuyorum. Kendim için ise sizler kendi canlarınızı ve mallarınızı nelerden koruyorsanız, beni de aynı şeylerden ve aynı şekilde koruyunuz."** Biat eden sahabeler: **"Peki bunu yapacak olursak bize ne vardır?"** diye sormuşlar, Rasulullah da: **"Cennet"** diye cevap vermiştir. Biat'ta bulunanlar: **"Bu pek kârlı bir alışveriştir. Biz ne bu alışverişten vazgeçeriz, ne de vazgeçme teklifini kabul ederiz."** İşte bunun üzerine yüce Mevlâ: **"Şüphesiz ki Allah müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır"** ayet-i kerimesini indirmiştir.

Evet, Allah yolunda yapılan her şeyin değeri pek yüksektir. Ancak kulun en

değerli şeyi olan canını ve adeta canın yongası olan malını Allah yolunda harcamasından daha büyük bir fedakârlık olmadığından bu fedakârlığın karşılığı tertemiz bir cennettir. Bu sebeple Buhari ve Müslim'de Rasulullah (sav)'den şu hadis-i şerif rivayet edilmektedir:

"Allah sadece kendi yolunda cihad etmek ve sözlerini tasdik etmek için Allah yolunda cihada çıkan kimseyi ölürse cennete koyacağını veya alacağı sevap ve ganimetlerle sağ salim evine döndüreceğini tekeffül etmiştir." (Buharı, Kitap Humus, bab: 8; Müslim, Kit. Imare, bab: 104)

Yüce Mevlâ 112. âyet-i kerimesinde **"seyahat edenler"** diye tercüme edilen **"es-sâihu"** ifadesini zikretmektedir. Müfessirler bu ifadeden neyin kastedildiği hususunda farklı görüşler beyan etmişlerdir.

Abdullah bin Mes'ud, Abdullah bin Abbas, Hz. Aişe, Mücahid, Said b. Cübeyr, Ata, Abdurrahman es-Sülemi, Dahhak, Hasan el-Basri ve diğer bir kısım âlimlere göre buradaki **"es-sâihu"** ifadesinden maksat gezip dolaşanlar değil, oruç tutanlardır.

Ancak Rasulullah'tan nakledilen diğer hadislerde seyahatten maksadın Allah yolunda cihad olduğu beyan edilmiştir.

Ebu Umame diyor ki: Bir adam şöyle dedi: **"Ey Allah'ın Rasulü! Seyahat etmek için bana izin ver."** Peygamber (sav) de şöyle buyurdu: **"Ümmetimin seyahati Allah yolunda cihad etmektir."** (Bkz. Ebu Davud, Kit. Cihad, bab: 6)

Umare bin Gaziyye de şöyle demiştir: Rasulullah'ın huzurunda seyahatten söz edildi. Rasulullah da şöyle buyurdu: **"Allah seyahatin yerine bize Allah yolunda cihadı**

ve her tümseğin üzerinde tekbir getirmeyi emretmiştir."

İkrime ise bu ayette seyahat edenler diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesinden maksadın ilim tahsil edenler olduğunu söylemiştir. Abdurrahman bin Zeyd de buradaki "es-sâihu"dan maksadın muhacirler olduğunu bildirmiştir.

Bu görüşlerden anlaşılıyor ki burada geçen seyahatten maksadın kişinin dağtaş gezerek, ova ve yaylaları aşarak dolaşmak sureti ile Rabbine ibadet etmesi değildir. Bu gibi bir hal ancak müminlerin birbirlerine düşüp birbirlerinin boynunu almaları durumunda meşru kılınmıştır. Fitne zamanı dışında asıl olan istikrar ve dini yüceltmektir. Bu da insanlara dini öğretmekle, yılda bir veya iki kere cihada çıkıp düşmanı yıldırmakla tahakkuk eder.

Ancak cihadın maksadına ulaşması için cihad edilecek araziyi çok iyi tanımak gerekmektedir. Bu maksatla yapılan keşif gezileri seyahatten öte cihada yönelik olduğundan bunlarda bir bakıma cihad demektir. Âyeti buna göre yorumlamak daha isabetlidir.

"O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de müminlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında İmam Ahmed b. Hanbel şunu rivayet etmektedir: Ali b. Ebi Talib buyurdu ki: Müşrik oldukları halde bir kişinin anne ve babası af dilediğini işittim ve ona dedim ki:

"Kişi müşrik oldukları halde anne ve babasına mağfiret diler mi?" O da bana şu cevabı verdi:

"Hz. İbrahim de babasına mağfiret dilememiş miydi?" Ben bu hadiseyi Rasulullah'a anlattım. Bunun üzerine işte bu âyet-i kerime indi: **"O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir."**

Burada dikkat edilmesi gereken husus şudur: Kendileri için af dilenmeyecek olanlar müşrik veya kâfir olarak ölen kimselerdir. Buna mukabil günahkâr olarak ölen kimselere günahlarının affedilmesi için Allah'tan af dilenir. Nitekim bu hususta Ata b. Ebi Rebah şunu söylemiştir: Ben kıble ehlinden hiçbir kimseye dua etmeyi terk etmedim. İsterse o kimse zinadan dolayı hamile kalan köle bir kadın olsun. Çünkü ben yüce Mevlâ'nın müşrikler dışında hiçbir kimseyi duadan mahrum ettiğini işitmedim. Aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmaktadır:

"Müşrikler için mağfiret dilemek peygambere ve müminlere yaraşmaz."

114. ayet-i kerimede: **"İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir"** buyrulmuştur. Hz. İbrahim Meryem Suresinin 47. ayetinde belirtildiği gibi babasına, iman edeceği ümidi ile şöyle demiştir: **"Selâm sana. Rabbimden bağışlanmanı dileyeceğim. Çünkü O bana çok lütufkârdır."** (Meryem, 47) Fakat İbrahim'in babası küfründe ısrar edince bu ayette de belirtildiği gibi İbrahim artık ondan uzaklaşmıştır.

117- 119. AYETLERİN TEFSİRİ

117 Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti. Sonra da

tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

118 Savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır.

119 Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Doğrularla birlikte olun.

Mücahid ve diğer bir kısım âlimler 117. ayetin iniş sebebi hakkında şunları söylemişlerdir: Bu ayet-i kerime Tebuk Savaşı hakkında nazil olmuştur. Müslümanlar oldukça kurak ve sıcak bir mevsimde

yiyecek ve içecekleri az, sıkıntılı bir durumda yolculuğa çıkmışlardı. Bu sebeple bu savaşa Zorluk Savaşı ismi verildi. Katade diyor ki: Tebuk Savaşı'nın yapıldığı yıl her yer sıcaktan kavruluyordu ve birçok sıkıntılar içinde müslümanlar Şam topraklarına doğru yola çıkmışlardı. Bu savaşta büyük zorluklarla karşılaştılar. Öyle ki iki kişi bir hurmayı aralarında bölüşüyorlardı. Hatta birkaç kişinin dahi bir hurmayı bölüştüğü rivayet edilmektedir.

Bu savaşın Zorluk Savaşı olduğu hususunda Hz. Ömer'in şunları söylediği rivayet edilmektedir: Rasulullah ile birlikte çok sıcak bir havada Tebuk'e doğru yola çıktık. Bir yerde konakladık. O kadar çok susamıştık ki boyunlarımızın aşağı doğru sarkıp kopacağını zannediyorduk. Öyle ki bir kişi su aramaya gittiğinde boynu kafasını yukarı kaldıramayacak kadar çaresiz olarak geri dönüyor ve biz onun boynunun

koptuğunu zannediyorduk. Hatta o dereceye vardık ki kişi susuzluktan dolayı devesini kesiyor, onun işkembesindeki suları sıkıp içiyordu. İşkembedeki ıslaklıkları ise göğsünün üzerine sürüyordu. Ebu Bekir dedi ki: **"Ey Allah'ın Rasulü! Sen Allah'a dua ettiğin zaman Allah duan karşılığında devamlı sana hayırlar vermiştir. Bizim için de dua et."** Hz. Peygamber**: "Gerçekten bunu istiyor musun?"** dedi ve ellerini semaya kaldırdı. Duasını bitirmeden gökten yağmur boşandı. Daha sonra sakinleşti. İnsanlar yanlarındaki bütün kapları doldurdular. Daha sonra yağmurun başka nerelere yağdığını öğrenmek için çevreyi kontrol ettik ve gördük ki, karargâh sınırları dışında herhangi bir yere yağmur yağmamış.

Ayet-i kerimenin başında **"Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacirler ile ensarın tevbelerini**

kabul etti..." buyrulmuştur. Neden dolayı? Buna gerekçe ne idi? Çünkü tevbe hata, günah veya yanılgıdan dolayı olabilirdi. Yüce Allah'ın Peygamberinin tevbesini kabul ettiğini bildirmesi, -Allahu alem- **"Allah seni affetsin, neden onlara izin verdin?"** Ayet-i kerimesini bir pekiştirmedir. (Tevbe, 43) Çünkü Allah Rasulü (sav), Tebuk Gazvesi'ne katılmamak için izin isteyenlere izin verip onları gazveye katılmaktan muaf tutmuştu. **"Onlara neden izin verdin?"** Hangi konuda izin verdin? Oturmaları ve cihada katılmamaları için mi? Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: **"Eğer onlar sizinle sefere çıksalardı size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranıza mutlaka bir fitne sokmak isterlerdi. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir."** (Tevbe, 47)

İmamın fitne ve fesat çıkaran, cihad edenleri savaştan caydıran ve ordunun moralini bozan fesatçılara ordu ile birlikte gitmeleri için izin vermemesi gerekir. Aksine onları geri döndürmesi icab eder. Bu sebeple Afgan cihadına gelerek mücahidlerin arasında: "Bunlar bidat ehlidirler, bunlarda bir çok şirkler vardır, muska ve hurafeler vardır" diyen kimselerin mücahitlerle birlikte müfrezelere katılmalarına müsaade edilmesi caiz değildir. Çünkü bu bir kişi, mücahitlerden on kişiyi cihaddan caydırıp geri çevirir. Bu bakımdan böyle kişilerin İslâm ordusuna alınması, mücahitlerle birlikte cepheye gönderilmesi caiz değildir. Bu cihadın İslâm cihadı olduğu hakkında mutmain olan kimselere: **"Buyur, cihad et"** denilir. Ancak Afgan mücahitlerinin muska, hamail ve nazar boncuğu gibi şeyleri taşımaları yahut kabirlere dokunmaları sebebiyle müşrik

olduğuna inanan kimsenin aynı orduda cihada çıkması doğru değildir. Bu gibi insanların değil ki özel timlere, orduya dahi katılmaları sakıncalıdır. Üst komutanının veya birlik amirinin onu kovması gerekir.

Bütün fıkıh âlimleri bu hususu açıkça beyan etmişlerdir. Bazılarına göre bu gibi insanları orduya almak haram, diğerlerine göre mekruhtur. Başka âlimlere göre ise bu gibi insanların savaşan mücahitler ordusuna katılıp katılmamalarında seddü zerai (fesat kapılarını tıkayıp hayır kapılarını açma maslahatı) göz önünde bulundurulur. Yani bu sıfatları taşıyan insanlar gelir de cihad eden orduya katılmak isterlerse bunu kovup kovmamanın fayda ve zararları karşılaştırılır. Eğer kovma sebebiyle daha büyük zarar doğacaksa, bunlar kerhen de olsa orduya kabul edilir. Meselâ bu gibi bir talepte bulunan insan aynı zamanda bir kabile lideri veya toplum içinde takdir edilen biri ise

maslahat gereği orduya katılması kabul edilebilinir. Buna mukabil orduya katılması, katılmamasından daha büyük zararlara vesile olacaksa bu takdirde bunlar kovulur. Sözgelimi kovulması halinde ordu içinde taraftarlar bulup sarsıntı yapacak olan fesatçılarda mutlaka uzaklaştırılmalıdır. Ancak orduya alınması kabul edilen fesatçıların hareket alanları daraltılır. Onlara ordu içinde herhangi bir mevki ve makam verilmez.

Ayette: **"Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacir ve ensarın tevbelerini kabul etti..."** buyrulmaktadır (Tevbe, 117) Âyet-i kerimede belirtilen zorluk, hem maddi hem de manevi zorluklardır. Çünkü o insanlar şiddetli bir kıtlık içinde yaşıyorlardı. Ayrıca günler Arap çöllerinde en sıcak olan günlerdi. Düşünün, sahabelerden biri çalışmış ve iki ölçek hurma kazanmıştı.

(Burada ölçek diye tercüme edilen saa ifadesinden maksat 2.250 kg.dır.) Bunlardan bir ölçeğini getirip zorluk ordusuna veriyor diğer bir ölçeğini yanında bırakıyordu. Bunu yapan Ebu Akil'di. Bu Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü bende iki ölçek hurma var. Birini infak ettim, diğerini kendime bıraktım" demişti. Bunun üzerine münafıklar arkadan ona işaret ederek kendi kendilerine şöyle demişlerdi: **"Allah bunun bir ölçek hurmasına muhtaç değildi. O bunu vermeseydi."** İşte bunun üzerine aziz ve celil olan Allah şu ayeti indirmişti:

"Gönülden sadaka veren müminlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azap vardır." (Tevbe, 79)

Tasavvur edebiliyor musunuz? Şanı yüce Rabbimiz bir ölçek hurma için

kıyamete kadar okunmak üzere ayet indiriyor. İki kilo hurmayı veren bir aciz kulunu savunan yüce Allah, kıyamete kadar okunacak Kur'ân ayetlerini indiriyor... Bu fakir, sadık, ihlâslı kul için, yüce Allah'ın bir zaferi ve yardımıdır. Zira yüce Allah: **"Gönülden sadaka veren mü'minlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azab vardır"** buyurdu. Bu sadakayı veren Ebu Akil'in daha fazlasını vermeye gücü yetmediğinden ayet-i kerimede **"... Güçlerinin yetebildiğinden daha fazlasını bulamayanlar..."** diye vasıflandırılmıştır. Ve bu bir ölçek şanı yüce Allah katında yüz bin ölçekten daha faziletli idi. Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bir dirhem yüz bin dirhemi geçti." Sahabeler;

"Ey Allah'ın Rasulü bu nasıl olur?" derler. Rasulullah da buyurur ki:

"Sadece iki dirhemi bulunan bir insan bir dirhemini infak eder ve işte bu Allah katında mükâfatı çok miktarda malı bulunduğu halde ondan yüz bin dirhem infak edenden daha büyüktür." (Bkz. Nesei, Kit. Zekât, bab: 49) Yanında on rupiden başka parası bulunmayan bir kimse, Allah yolunda bu 10 rupiyi infak ettiği zaman şanı yüce Allah'ın terazisinde bir milyon riyale denktir. Evet, Allah Rasulü (sav): **"Bir dirhem yüzbin dirhemi geçti"** buyurmuştur. Çünkü aziz ve celil olan şanı yüce Allah, herkesin gücü miktarında ve gayreti nispetinde infak ettiğini kabul buyuruyor ve ecrini kat kat fazlaca veriyordu.

Bu gazvede bir ölçek hurmadan daha fazlasına gücü yetmeyen Ebu Akil bir ölçek getirmiş, buna mukabil Abdurrahman bin Avf ise dört bin dirhem getirerek şöyle

demişti: **"Ey Allah'ın Rasulü! Benim, sekiz bin dirhemim var. Bu dört bin dirhemini getirdim ve dört bin dirhemini de aileme bıraktım."** Allah Rasulü (sav):

"Allah aileni de malını da senin için hayırlı ve uğurlu eylesin ve mübarek kılsın" buyurdu. Bunun üzerine yine münafıklar şöyle demişlerdi: **"Vallahi Abdurrahman bin Avf bu kadar parayı ancak riya olsun diye getirmiştir."** Münafıklar ayak ayaküstüne atıyor ve ikindiden sonra oturarak duvara yaslanıp gelenlere bakıyorlardı. Allah Rasulü (sav) bir yardım toplama sergisi açmıştı. Bazıları hurma getiriyor, bazıları arpa getiriyor, bazıları da mal getiriyordu. Münafıklar ise gelen herkesi alaya alıp, onun hakkında dedikodu yapıyorlardı. Hiçbir kimse onların şerrinden kesinlikle kurtulamıyordu. Münafıklardan bazıları oturduğu yerde bıyıklarını burup onlar sırf müminleri ayıplamak, tenkit etmek,

kusurlarını tespit etmek, onları caydırmak ve niyetlerini ifsat etmek için orada oturmuş bakışıyorlardı. Onlar dört bin dirhem getirip infak edene: **"Bu gösteriş yapıyor"** ve bir ölçek hurma getirene de: **"Allah bunun bir ölçeğinden müstağnidir"** diyorlardı. Aslında tüm insanları razı etmek kendisine ulaşılamayan bir gayedir. Tabii ki münafıkları ve kıskançları razı etmek mümkün değildir. Aslında mesele insanları belgelerle ve delillerle ikna etme meselesi değildir. Çünkü ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"Onlar her türlü ayet ve delili görseler de ona iman etmezler."** (Araf, 146) Asıl mesele kalplerin, ruhların, vicdanların hasta olması meselesidir. Böyle kalpleri ve ruhları hangi şey doyurabilir ve ne razı kılabilir? Elbette ki hiçbir şey razı edemez.

Hülasa Allah Rasulü (sav), minberine çıktı ve insanları Zorluk Ordusu için infakta bulunmaya teşvik etti. Hz. Osman (ra) kalktı

ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve"** dedi. Allah Rasulü (sav) ona hayır dualarında bulundu. Tekrar Rasulullah insanları infakta bulunmaya teşvik etti. Bunun üzerine Hz. Osman (ra) tekrar kalktı ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha"** dedi. Allah Rasulü (sav) insanları infakta bulunmaya yine teşvik etti. Hz. Osman (ra) bunun üzerine yine kalktı ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha"** dedi. Hz. Osman 300 deveyi çul ve semerleri ile birlikte Allah yolunda infak etmişti. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) de: **"Osman bugünden sonra amel etmese de zarar etmez"** buyurdu ve: **"Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol! Şüphesiz ben ondan razıyım"** buyurdu. Evet, Rasulullah Şiiler'in burnu yerde sürünse de: **"Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol. Şüphesiz ben ondan razıyım"** buyurmuştu. (Bkz. Tirmizi, Kit.

Menakib, bab: 18; Mihneti İmam Ahmed, c. 5, sh. 63)

Allah Rasulü (sav): **"Kim zorluk ordusunu teçhiz ederse ona cennet vardır"** buyurdu. Hz. Osman (ra) orduyu teçhizatlandırdı. (Buharı Kit. Yasaya, bab: 33, Kitap Fedailus Sahabe, bab:7) Allah Rasulü (sav): "Kim doldurulmuş Rume kuyusunu tekrar kazdırıp ortaya çıkartacak olursa ona cennet vardır" buyurdu. O kuyuyu Hz. Osman kazdırdı. Buna rağmen Şiiler, Hz. Osman (ra) hakkında: Bu zındıktır" diyebilmektedirler. Allah Rasulü (sav)'in iki kızı ile de Hz. Osman dışında hiçbir kimse gerdeğe girmemiştir. Evet, hiçbir kimse Hz. Osman dışında Rasulullah'ın biri öldükten sonra diğer kızı ile evlenip iki kızını alma şerefine nail olmamıştır. Bu sebeple ona iki nurun sahibi manasına gelen "zinnureyn" denilmiştir. Bütün bunlara rağmen bir kısım münafıklar Hz. Osman aleyhinde: "O

münafıktı, Rasulullah'ın vefatından sonra dinden çıkmıştı" şeklinde iftirada bulunuyorlar. Yazıklar olsun bunlara, vay hallerine: Bundan vazgeçmelidirler.

Rasulullah'ın sahabelerinin Tebuk Seferi'ndeki yiyecekleri; emdikleri hurmalar, bozulmuş arpa unlan ve kokuşmuş iç yağlarıydı. O zamanda yağ olarak kullanmak üzere iç yağlarını uzun zaman saklıyorlardı. Bu sebeple yağlar kokuşmuş hale geliyor ve bu halleriyle yeniliyorlardı. Bu orduya katılan askerler arpa ekmeklerini kırıp üzerine biraz su döktükten sonra kokuşmuş iç yağlarını eritip onun üzerine döküyor ve öylece yiyorlardı. Bunu dövmeç yapıyorlardı. Diğer taraftan her kişiye bir hurma düşmediğinden biri hurmayı biraz emdikten sonra diğer arkadaşına veriyordu, biraz da o emiyordu. Böylece birkaç sahabe bir hurmayı emerek bitiriyorlardı. Görüldüğü gibi zorluk ordusunda hurma

yeme olmayıp bir hurmayı bir veya iki defa emme vardı.

Bu hususta Müslim ve diğer hadis imamları, Hasan el-Basri'nin şunları rivayet ettiğini tescil etmişlerdir: Hasan el-Basri demiştir ki: **"Zorluk anındaki müslümanlar bir deveye sırayla biniyor ve her iki veya üç kişiye bir deve düşüyordu. Yiyecekleri; kurtlanmış hurma, bozulmuş arpa ve kokmuş iç yağı idi. Bir bölük yanlarında birkaç hurma ile yola çıkıyor, acıktıkları zaman bir hurmayı emerek arkadaşına veriyor, sonra kendisi üzerine bir bardak su içiyordu ve hurma o grubun içerisinde bu şekilde dolaşıyordu. Sonuncuya gelindiğinde hurmanın sadece çekirdeği kalmış oluyordu. İşte bu şekilde onlar, Allah Rasulü (sav) ile birlikte samimi ve kesin bir iman ile yürüdüler. Allah onlardan razı olsun."**

Hz. Ömer (ra) bu âyet-i kerimede belirtilen zorluk anından sorulduğunda şöyle diyordu: **"Çok şiddetli bir sıcakta (sefere) çıktık. Öyle bir yere gelmiştik ki, şiddetli bir susuzluğa tutulduk. Hatta susuzluktan boyunlarımızın kopacağını zannettik. Kişiler devesini boğazlıyor, işkembesini sıkarak suyunu içiyor, kalanı da göğsünün üzerine koyuyordu."** Yani devenin midesinden yemekle karışmış olan kalıntıları ağzına sıkıp suyunu içiyor, daha sonra ise soğuk hissettiği işkembesini hararetini gidermesi için göğsünün üzerine koyuyordu.

Hz. Ebu Bekir (ra) ise şöyle demişti: **"Şüphesiz Allah, seni hayır dualarını kabul etmeye alıştırdı. Bizim için dua et." Allah Rasulü: "Bunu arzuluyor musun? (yani sana dua etmemi cidden istiyor musun?)"** buyurdu. Ebu Bekir: **"Evet"** dedi. Rasulullah iki elini kaldırıp duaya başladı, henüz ellerini indirmeden gökleri bulut kapladı ve sular

dökülmeye başladı. Askerler beraberinde bulunan kapları doldurdular, sonra biz gidip çevreyi kontrol ettik. Yağmurun karargâh sınırlarının dışına taşmadığını gördük.

Ebu Hureyre ve Ebu Said (r.anhuma) şöyle demektedirler: **"Bizler Tebük Gazvesi'nde Allah Rasulü (sav) ile birlikte idik. İnsanlar çok acıktılar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Şayet bize izin verirsen şu su taşıyan develerimizi boğazlayalım. Etini yer, yağıyla da yağlanırız ve böylelikle derilerimiz çatlamaz"** dediler. Allah Rasulü (sav) de: **"Yapınız"** buyurdu. Bunun üzerine Ömer geldi ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! "Eğer bunu yaparlarsa binekler azalır, fakat onlara yiyeceklerinden arta kalanlarını getirmelerini söyle ve Allah'a bunları bereketlendirmesi için dua et. Belki Allah bu arta kalan yiyecekleri bereketlendirir"** dedi. Allah Rasulü (sav): **"Peki"** dedi. Sonra da deriden bir sofra bezi ile herkesin arta

kalan yiyeceklerini getirmelerini emretti. Bir adam bir avuç dolusu mısır, diğeri bir avuç hurma, başka biri bir avuç ekmek kırıntısı getirmeye başladı ve açılan örtünün üzerinde küçük bir küme oluştu.

Ebu Hureyre: **"Bu kümeyi ölçtüm, bir oğlağın arkası kadardı"** demektedir. Allah Rasulü (sav), yüce Allah'a bu kümeyi bereketlendirmesi için dua etti ve sonra da: **"Kaplarınızı doldurunuz"** buyurdu. Kaplarını doldurdular. Kendisinden başka ilâh olmayana yemin olsun ki, askerin yanında doldurulmamış hiçbir kap kalmadı. Topluluk ondan doyuncaya kadar yediler ve bir miktar da arttı. Peygamber (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu: **"Şahadet ederim ki şüphesiz Allah'tan başka ilâh yoktur ve yine şahadet ederim ki ben Allah'ın Rasulüyüm. Bu iki şeyden şüphe etmeksizin Allah'ın huzuruna çıkan kuldan cennet esirgenmez."** (Müslim, İman bab: 45)

Tebuk Gazvesi'ne katılanlar kaç kişi idi? 30 bin. Toplamış oldukları bu küçük kümeden her bir kimseye bir arpa tanesi verilseydi bu küme yeter miydi? Çünkü bu küme toplam 30 bin arpa tanesi yapardı. Ebu Hureyre (ra) kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a yemin ederek askerlerden kabı dolmayan hiçbir kimsenin kalmadığını söylüyordu. Tüm askerlerin ondan yeyip yine de arttığını söylüyordu. Toplam 30 bin asker bulunuyordu. Her asker bir ekmek yeseydi 30 bin ekmek yapardı. Her on ekmek bir kilo olduğuna göre, her on kişi bir kilo yemiş olacaktı. Böylece otuz bin kişiyi 10'a bölecek olursak 3000 kilo eder. Yani 3 ton. Bir kamyondan daha ağır. Hâlbuki ortaya toplanan, oğlağın arkası kadar bir miktardı. Bu da sadece yedikleri miktardı. Ya kaplara ne kadar koyuldu? Farz et ki herkes kabına sadece bir kilo yiyecek koydu. Böylece otuz bin kilo kaplara doldurulmuş olurdu. Yani 30

ton... Hâlbuki oraya toplanan tüm gıdalar belki de yaklaşık üç kilo idi. Çünkü erler ekmek kırıntılarını, mısır tanelerini ve hurmaları getirmişlerdi.

Ey mücahid kardeşler! Özellikle savaş meydanlarında ve cihad anlarında görülen bu tür mucizeleri de göz önünde bulundurarak kendinizi güven içinde hissedin. Kalbinizi mutmain kılın. Çünkü aziz ve celil olan Allah mücahitleri helâl rızıkla rızıklandırmayı bizzat kendi üzerine almıştır. Buna kefil olmuştur. Nitekim bu husustaki bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Allah, evinden Allah yolunda cihad etmek için çıkan bir mücahidi ölürse cennetine koyacağına, sağ kalırsa eriştiği sevap veya ganimetle yerine döndüreceğine dair tekeffül etmiştir."** Evet, Allah, mücahidi cennete koyacağını; aziz, şerefli ve sevaba nail olarak ganimetleri toplamış bir halde evine döndüreceğini garanti etmiştir.

Hülasa bu savaşta maddeten büyük sıkıntılar görülmüştür. Fakat hepsi de sabırla aşılmıştır. Bu savaşta görülen manevi zorluklar ise daha da beterdir.

Meselâ, Süveylim isminde bir yahudi vardı. Bu adam Ümmü Amir'in evinde dostlarını toplayıp, İslâm aleyhine ikna turları yapıyordu. Her gece münafıklar onun yanında toplanıyor ve şöyle diyorlardı: **"Şimdi bu adam mı (Muhammed mi) Rumlara karşı savaşacak? Allah'a yemin olsun ki sanki bizler onların yarın Rumların elinde iplere bağlı bir şekilde esir düştüklerini görüyoruz. Bu adam Rumlarla savaşmayı Araplarla savaşma gibi mi zannediyor?"** Diğer bir fesatçı da münafıkların liderlerinden olan Ced bin Kays'dı. Bu adam özrü kabahatinden daha büyük bir tavra girerek cihada katılmamak için özür beyan etti ve Rasulullah'a şöyle dedi: **"Ey Allah'ın Rasulü! Ben kadınlara karşı**

sabredemem. Ben kendi nefsimi biliyor ve nefsimden korkuyorum. Rumların kızlarını gördüğümde onlara karşı sabredemem. Bu sebeple savaşa katılmamak için bana izin ver." İşte bu münafık hakkında şu ayet-i kerime nazil olmuştur:

"Onlardan bazısı peygambere: Bana izin ver, beni fitneye düşürme, diyordu. Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

Medine'de dedikodular ve cihad aleyhtarı propagandalar kol geziyordu. Rasulullah (sav) bu propagandalara fırsat vermemek amacıyla hazırlıklar yapıyor, tedbirler alıyor, emrediyor, cihada çıkmayı teşvik ediyor ve yakında Rumlar'la savaşılacağını söylüyordu. Bu nedenle onu dinleyen sahabeler bütün güç ve kuvvetlerini bu cihada teksif etmişlerdi. Sözgelimi biraz önce bahsi geçen Ebu Akil,

bir gece sabaha kadar bir yahudinin bahçesini suladı ki iki ölçek hurma elde etsin de birini ailesine bıraksın, diğerini orduya infak etsin. Yine sahabelerden Zeyd b. Ali de geceleyin ağlıyor ve şöyle diyordu: **"Ey Rabbim! Sen cihadı emrettin. Ben ise hiçbir şeye sahip değilim. Ben Rasulullah'a gittim. O beni üzerine bindireceği herhangi bir bineğe sahip olmadığını söyledi. Ey Rabbim! Ben Müslümanlara ırzıma dil uzattıklarından dolayı veya malıma herhangi bir saldırıda bulunmalarından dolayı olan hakkımı tümüyle infak ettim"** dedi. Bunun üzerine Rasulullah ikinci günü: **"Bu gece sadaka veren kimdi?"** diye buyurdu. (Aslında Ebu Akil'in sadaka olarak vereceği herhangi bir şeyi yoktu. O: **"Ben Müslümanların üzerinde olan haklarımı tasadduk ettim"** demişti. Yani: **"Kim bana hakaret etti ise veya gıybetimi yaptı ise bundan dolayı ondan alacak olduğum bir**

ölçek hurmayı ona tasadduk ettim" demişti.) Rasulullah'ın bu sorusu üzerine kimse ayağa kalkmadı. Sadece Zeyd ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ruhum kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben gelecek sene sadaka vereceklerin listesine kabul edildim" dedi. Evet, bu zat hem cömert hem de zeki bir insandı. İnfak edecek bir şeyi yoktu, fakat o insanların kendisini eleştirmelerinden dolayı hoşgörülü olma sadakasını vermek istedi ve dedi ki: **"Ben gelecek yıl verilecek sadakaları verme listesine alındım."**

Rasulullah bütün hazırlıklarını yapıyordu. Bir takım insanlar bazı şeyler getiriyor, başkaları başka şeyler getiriyordu, diğer bir kısım insanlar şu şekilde dedikodu, başkaları başka şekilde caydırıcı sözler söylüyorlardı. Fakat bunların hiçbiri Rasulullah'ı kararından vazgeçirmiyordu. O ısrarlıydı.

İşte, bizler de inşallah hazırlıklarımızı yapıyor, çalışıyor ve Afganistan'a cihada gidiyoruz. Buna mukabil bir takım insanlar ithamlarda bulunuyorlar, çeşitli laflar söylüyorlar. Aslında bunlar bizi fazla ilgilendirmiyor, bizler hak bildiğimiz çizgide devam edeceğiz. Çünkü ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"Suyun üzerindeki köpük ve çerçöp geçip gider, insanlara fayda verecek olan ise yeryüzünde kalır."** (Rad, 17)

Afganistan'a Gitmeyin(?)

Bakıyorsun ki bir kişi ayak ayaküstüne atmış ülkesinde oturuyor ve: **"Evladım size nasihat edeyim, Afganistan'a gitmeyin"** diyor. Neden? **"Çünkü bu Amerika ile Rusya'nın savaşıymış. Biz herkesin karşısında bunu söylemiyoruz. Bunu sadece bazı kimselerle konuşuyoruz"** demektedirler. **"Biz bu sözleri anlayabilecek güvenilir**

kimselere söylüyoruz, diğer insanların karşısında ise konuşmuyoruz, bu sebeple senin burada kalman daha faydalı olacaktır. İnşallah İslâm yeryüzünde hâkim olacaktır, inşallah İslâm devleti yarınlarda kurulacaktır..."

Allah'a yemin ederim ki bu insanlar rüya görmekteler! Rüya görmekteler! Nasıl mı? Vallahi, İslâm devletini cihadsız, kansız, kurbansız ve sakat kalmış yiğitler olmaksızın kuracaklarını zannedenler hayal görmektedirler. Ancak bu insanlar rüya gördüklerini anlayacak kabiliyette değildirler. Çünkü sadık rüya ile karmaşık hayallerden oluşan rüyalar arasında fark vardır. İki yaşındaki oğluyla uçağa binip de çocuğun, babasına:

"Babacığım neden bize uçak satın almıyorsun?" diyen çocuğun ifadesi İslâm devletinin kansız, cihadsız ve hazırlıksız

kurulmasını isteyen kimsenin ifadesinden daha gerçekçidir.

Filistin'e, tabanca kullanmasını dahi öğrenmeden dönmek isteyenlerin ifadesinden daha gerçekçidir. Suud'da, Katar'da, Bahreyn'de bulunan Filistinliler'den biri Afganistan'a cihad için gelmek istediğinde diğer Filistinliler ona: **"Ey kardeşim, sen Filistinlisin! Filistin'i unuttun mu? Afganistan'a gidiyor, Filistin'i unutuyor musun?"** diyorlar. Bizler de ona şöyle deriz: Sen Filistin için ne yaptın? 20 yıldan beri kokuşmuş körfez ülkelerinde kaldın, Filistin için ne yaptın? Şüphesiz toprağın seni Allah'a şikâyet etmektedir. Bir Filistinlinin cihad topraklarına gelerek eğitim görmesi, silah kullanmayı öğrenmesi, müslümanın izzetini öğrenmesi, gerilla savaşlarını öğrenmesi ve bu şekilde belki de yarın ümmetine ve ülkesine fayda verecek olması haram mıdır? Belki de o yarın savaşı Mescid-

i Aksa'ya taşımayı, orada cihad etmeyi düşünmektedir... Hayır, hayır... Sen Filistinli olarak kal. Filistin'i unut. Otur ve **"Filistin, Filistin"** diye sadece konuş, dur...

Arap devletleri içerisinde Filistin için ağıt yakmakta becerikli olmayan bir kimse var mıdır? Ağıt yakmakta, matem tutmakta ve 'mersiyeler düzmekte Arap devletlerinin medyasından daha kuvvetlisi yoktur. Bizler konuşmayı ve hiçbir iş yapmamayı onlardan öğrendik. Dilleri uzun, elleri kısadır. Kardeşler! Sizler çalışın. Kimsenin dedikodusuna bakmayın. Çünkü Allah kişiyi ancak gücünün yettiği kadarı ile yükümlü kılmıştır. Allah az olan şeyi de mübarek kılar. Ancak bu gibi dedikodu yapanların az bir katkısı da bulunmamaktadır. Allah yolunda olmayan çok şey az, fakat O'nun yolunda olan az şey ise çoktur. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur: **"De ki: İyi ve temiz olan şey ile kötü ve pis olan şey, kötü ve pis**

olanın çokluğu hoşunuza gitse bile bir değildir." (Maide, 100)

İnsanlar Tebük'e doğru ilerledi. Bazıları ise ordudan geri kaldı. Ebu Hayseme ve Ebu Zer bunlardandı. Ebu Hayseme evine döndü. İki tane hanımı vardı. Yaz ayı olduğu için iki hanımı da bahçede çardaklar yapıyorlardı. Ebu Hayseme bahçesine geldiğinde iki hanımını da suladıkları çardağın altında gördü. Meyvalar olmuştu, iki çardaktan birinin kapısında durdu ve: **"Burada gölge ve serinlik var. Allah Rasulü (sav) ise şiddetli sıcağın altında... Allah'a yemin ederim ki her iki çardağa da girmeyeceğim, bana bineğimi hazırlayın"** dedi. İki hanımı da Ebu Hayseme'yi gitmekten vazgeçirmek için uğraştılar, fakat Ebu Hayseme Allah Resulü'nün yanını tercih etmişti. Sahabeler: **"Uzaktan bir adam gelmektedir"** dediler. Allah Rasulü (sav) de:

"İnşallah bu Ebu Hayseme'dir" dedi. Gelen Ebu Hayseme idi.

Ebu Zer el-Gıfari... Dünyada fakir, ahirette zengin sahabe inşallah. Hiçbir ağaç Ebu Zer'den daha doğru söyleyen birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de bundan daha samimi olan birini üzerinde taşımamıştır. Ebu Zer (ra) devesine binmişti. Deve bir adım atıyor, bir adım geriliyordu. Ebu Zer devenin ilerlemesi için uğraşıyor, ancak fayda vermiyordu. Ebu Zer deveyi ilerletmek için daha fazla uğraşmanın fayda vermeyeceğini anlar ve deveyi bırakarak yaya olarak yürümeye başlar. Sahabeler Ebu Zer'i göremiyorlardı. **"Ebu Zer nerede?"** diyorlardı. Rasulullah (sav) ise, bizim bugün devamlı olarak tekrarladığımız sözü söylüyordu. **"Bırakın onu, eğer onda hayır var ise Allah onu sizlere yetiştirecektir, eğer aksi ise, Allah sizi ondan kurtaracaktır."**

Biz de Afgan cihadına katılmayanlar için diyoruz ki; onları bırakın, eğer onlarda hayır var ise Allah onları Afganistan'da bizlere ulaştıracaktır, aksi ise Allah bizleri onlardan kurtarmış olacaktır, bırakın onları diledikleri gibi konuşssunlar, diyoruz. Onlar Afganistan cihadına: **"Yıldızlar savaşı (star wars), iki büyük süper devletin savaşı!"** demektedirler. Maaşallah her şeyi çok iyi anlıyorlar. Her birinin kafası kocaman kocaman! Bizler ne diyoruz?

Onları bırakınız. Eğer onlarda hayır var ise, Allah onları bize katacaktır. Eğer aksi ise, Allah onları bizden uzaklaştıracaktır.

Gerçekten de Tebük Gazvesi zorluk ve sıkıntılarla dolu bir gazve idi. Bu nedenle yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in, -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti.**

Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır." (Tevbe, 117–118)

Şu üç kişinin olayı ne kadar da güzeldir. Bunlar Kab bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin er-Rebi'dir. Rasulullah (sav) Receb ayının sonuyla Şaban ve Ramazan'ın bir kısmını Tebük'de geçirdi. Allah Rasulü (sav) Halid bin Velid'i bugün Ürdün'de bulunan ve Ezrek kenti diye bilinen Dumetu'l-Cendel ismindeki kentin valisi olan

Ekider'e göndermişti. Yine onu Maan kentinin yanında bulunan Ezrah'a ve bugün Akabe diye adlandırılan Eyle'ye de göndermişti. Halid bin Velid onlarla barış anlaşması yaptı ve cizyeleri (vergileri) toplayıp getirdi. Halid bin Velid'in getirdiği şeyler arasında çok ince dokunmuş elbiseler de vardı. Sahabeler onlara dokunup ne olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü hayatları boyunca böyle ince dokunmuş kumaşlar görmemişlerdi. Bu nedenle onları hayretle tutuyor ve diyorlardı ki: "Allahuekber, ne de ince dokunmuş elbiseler bunlar!" Rasulullah da: "Siz bu elbiselerin inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Elbette ki Hendek'te şehid olan Şad bin Muaz'ın cennetteki mendilleri bunlardan daha ince dokunmuş mendillerdir."

Bu sebeple bize çeşitli esans ve kokular getirenlere diyoruz ki: "Şehid düşen kardeşlerimizden Yahya ve Halid'in kanlan

Allah katında bu esans ve kokulardan daha güzeldir. Koku ne kadar kaliteli ve değerli olursa olsun, isterse Taif bölgesinin güllerinden yapılmış olsun. Şehid düşen Abdülmennan'ın, Kürd Halid'in, Deylem Hişam'ın kanlarının Allah katındaki kokusu, bizim nezdimizde bu esans ve kokulardan daha üstün ve daha iyidir.

Rasulullah (sav) dönmüştü. Ancak münafıkların hile ve tuzakları hâlâ devam ediyordu. Allah Resulü'nün geçeceği yol üzerinde dağ çıkıntısı gibi zor bir geçit bulunmaktaydı. Münafıklar: **"Bu geçitten bir kısım develeri ürkütüp Rasulullah'ın devesine doğru gönderelim ki Rasulullah devesinden düşüp parçalansın ve devesi de parçalanmış olsun"** dediler. Ancak Cebrail (as) gelerek Allah Resulü'ne kendisi için hazırlanan bu suikastı haber verdi. Bunun üzerine Rasulullah hiddetlendi. Rasulullah'ın devesini Ammar bin Yasir

tutuyor ve Huzeyfe bin el-Yemân sürüyordu. Huzeyfe geri döndü ve develerin yüzlerine vurdu. Münafıklar tuzaklarının ortaya çıktığını anladılar ve gizlenmek için sıvışıp insanların arasına girdiler. Ancak Rasulullah (sav) onların isimlerini Huzeyfe bin el-Yemân (ra)'a haber verdi. Başka bir rivayette onların isimlerini iki kimseye verdiği zikredilmektedir. Münafıklar 13 kişiydiler. Allah Rasulü (sav) bunların münafık olarak öleceklerini bildirdi. Bu nedenle Hz. Ömer (ra), bir cenaze getirildiği zaman Huzeyfe (ra)'ın o cenazenin namazını kılıp kılmayacağına bakıyor, eğer Huzeyfe kılarsa kendisi de kılıyordu. Eğer Huzeyfe cenaze namazına katılmazsa kendisi de katılmıyordu. Yine bir defasında, Hz. Ömer (ra) geldi ve: **"Ey Huzeyfe, Allah aşkına söyle! Rasulullah benim adımı da münafıkların isimleri arasında saydı mı?"** dedi. Allahuekber! Korku, şiddetli hassasiyet

ve yüce Allah'ın gözetiminde olduğunu bilme şuuru...

Bizden birisi, bir gün cihad ettiği zaman kendisini III. Napolyon Bonapart zannediyor, kendisini Halid bin Velid (ra) gibi zannediyor. Öyle ki yürürken gözünün önünde kimseyi görmüyor. Yürüyor ve hiçbir kimseye bakmıyor. Nefislerinizle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar yapmış olduğunuz amellerle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar sizler fazla bir şey yapmadınız. Sakın kendinizi beğenmeyiniz. Sakın Afganlıların size saygı göstermesini beklemeyiniz. Çünkü sizler koşarak dahi savaş yapsanız onların yürüyerek savaş yapanlarına erişemezsiniz. Hatta sizler rahvan bir atın sırtında savaşa gitseniz dahi onlardan yaya yürüyenlerin izine erişemezsiniz. Çünkü onlar bu savaş uğrunda çok şeylerini feda ettiler.

Afganlılar'ın Araplar'a Olan Saygıları

Abdullah Enes nerede? Abdullah Enes kardeş şunları anlatıyordu: Afganlılar'ın bizlere müthiş bir saygıları vardı. Çarşılara gittiğimiz zaman bize tazim göstererek şöyle duruyorlar ve: **"Bize buyurun"** diyorlardı. Bir köyde geciktiğimiz zaman geliyor ve: **"Sizleri misafir etmek istiyoruz"** diyorlardı. Bir Arab'ı evlerinde misafir ettiklerinde kendilerini çok bahtiyar sayıyor ve mutlu oluyorlardı. Evlerinde bulunan en güzel yemeği, yatağı onlara ikram ediyorlardı. Bazı Araplar yaşlarının küçük olmasından veya tecrübesizliklerinden, Afganlılar'ın bu saygısını kendisinde bulunan komutanlık, üstünlük ya da zeki bir hocalık vasfından dolayı olduğunu zannediyor... Ve bilakis, kendisinin onlarla kıyaslanamayacağını bilemiyor.

Örneğin Afganlı birisinden battaniye istediği zaman battaniyeyi kokluyor ve onun yüzüne atarak: **"Ben falan kimseyim,**

Arab'ım, bilmiyor musun?" diyor. Evet, sen filan oğlu filansın. Peki, sus, konuşma. Karşıdakinin kim olduğunu biliyor musun? O öyle insanlardandır ki sekiz sene, on sene Ruslar'a karşı cihad etmiştir. O kişi, Ruslar'ı sarsan, dünyada deprem meydana getiren komutanlardan biridir. Şimdi sen kalkıp da: **"Ben Arab'ım, ben filanım"** diyerek ne diye böbürleniyorsun? Şayet onların diğer Müslümanlara karşı saygıları olmasa bir tokat vurur, size katlanmazlar. O halde insanların saygı gösterdiklerini görünce mağrur olmayın, kendinizi beğenmeyin. Çünkü onların bu saygıları yiğitliklerinden, misafirperverliklerinden, samimi olmalarından gelmektedir. Senin makam ve mevkiinden değil.

Mademki elinde savaşa sunacağın ne bir bineğin Ne de malın var,

Ve insanları davranışınla mutlu edemiyorsan, Konuşmanla mutlu et.

Bu insanları Rusya zelil kılamamıştır. Sen mi zelil kılmak istiyorsun? Şayet sen onlara saygı gösterirsen, onlar seni başlarına taç ederler, kalplerinde sana sevgi beslerler ve seni efendileri kabul ederler. Sana cihad etmek için gelen bir Arap kardeşi olarak bakar, başlarının ve gözlerinin üzerine koyarlar. Fakat sen onlara karşı kibirlenmek istersen ve böyle bir cehalete düşecek olursan onların seni ezmesine vesile olursun.

Dikkat et ve gururlanma... Yüce Allah'ın size hayır yolunu açmış olması, sizin tüm insanlardan daha hayırlı olduğunuzu göstermez. Sizi geçen nice insanlar vardır. Sizden çok daha fazla amellerle sizi geçmişlerdir. Çok daha pahalı ve değerli şeyleri sunmuşlardır. En kıymetli şeylerini, can ve mallarını bu yola feda etmişlerdir.

Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi

Allah Rasulü (sav), Tebük'ten Medine'ye döndüğünde insanlar onu karşılamaya başladılar. Her seferden döndüğünde önce mescide gelip iki rekât namaz kılmak Rasulullah (sav)'ın âdeti idi.

Üç kişiden biri olan Kab İbn Malik'in olayını kendisinden dinleyelim. Kab bin Malik'in oğlu Abdullah babasının kıssasını şu şekilde anlatmıştır: Babası Kab gözlerini kaybettiği zaman kardeşleri içerisinden Abdullah, babasına rehberlik ediyordu. Abdullah şöyle diyor: Babam Kab İbn Malik'in Rasululah (sav) Tebük Seferi'ne çıktığı zaman sefere katılmayışı ile ilgili hikâyeyi kendisinden dinledim. Babam şöyle anlatmıştı: Ben Tebük Gazvesi hariç Rasulullah (sav)'ın çıktığı gazvelerden hiçbirinden geri kalmadım. Gerçi Bedir Gazvesi'ne iştirak etmedim, ancak Rasulullah (sav) buna katılmayanlardan kimseyi kınamamıştı. Çünkü o seferde

Rasulullah (sav) ve müslümanlar savaşmak için değil, Kureyş'in (ticaret) kervanına el koymak için çıkmışlardı. Aralarında herhangi bir vakit tayin edilmeksizin Allah onlarla düşmanlarını karşı karşıya getirmişti.

Ben Akabe gecesinde İslâm'la müşerref olup ilk antlaşmayı yaptığımız esnada Rasulullah (sav)'le beraberdim. Her ne kadar insanlar nezdinde Bedir Savaşı daha fazla yaygın ise de ben Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı tercih etmem.

Benim Tebük Seferi'nden geri kalma durumuma gelince, gerçekten ben hiçbir zaman o sıradaki kadar güçlü ve bol imkânlı olmamıştım. Allah'a yeminle söylüyorum, daha önce hiç iki bineğim olmamıştı. Ama o gazve sırasında iki tane bineğim vardı.

Rasulullah bir savaş taktiği olarak herhangi bir savaşa çıkmak istediğinde başka tarafa yöneleceği izlenimi verirdi.

Tebük Gazvesi'ne kadar durum bu idi. Rasulullah (sav) bu gazveye oldukça sıcak bir dönemde çıktı. Yolu uzun, çölde kat edeceği mesafe fazla idi. Üzerine yürüdüğü düşman hem sayıca hem de donanım olarak çok güçlüydü. Bu sebeple Müslümanlara düşmanlarına karşı yeterince hazırlansınlar diye durumu açıkça bildirdi. Nereye gitmek istediğini onlara izah etti. Rasulullah ile birlikte bulunan Müslümanların sayısı çoktu. Onların adlarını yazan bir divan olmadığından savaşa kimlerin katılıp kimlerin katılmadığını hemen tespit mümkün değildi.

Geri kalıp gizlenmek isteyen çok az kişi de aziz ve celil olan Allah tarafından hakkında bir vahiy olmadığı sürece durumunun gizli kalacağını zannediyordu. Rasulullah (sav) bu gazaya meyvelerin olgunlaştığı, gölgelerin insanın hoşuna gittiği bir zamanda çıktı. Ben de zaten bunlara

meyyal bir kimse idim. Rasulullah, beraberindekilerle birlikte bu gazaya hazırlanıyordu. Ben de onlarla birlikte hazırlanmak üzere gidiyor, ancak hiçbir hazırlık yapmadan geri dönüyordum. Kendi kendime şöyle diyordum: Hazırlanmak isteyecek olursam benim gücüm buna yeter. Ben bu şekilde oyalanıp duruyordum ve nihayet herkes ciddi bir şekilde hazırlığına devam etti. Rasulullah Müslümanlarla beraber yola koyulduğu vakit ben hiçbir hazırlık yapmamıştım. Kendi kendime dedim ki: Bir veya iki gün sonra hazırlanır, sonra da onlara yetişirim. Onlar ayrıldıktan sonra hazırlanmak üzere gittim. Fakat yine hiçbir hazırlık yapmadan geri döndüm Tekrar gittim, fakat yine döndüm. Benim bu durumum onlar hızlıca yol almaya koyuluncaya ve ben artık gazaya katılma imkânını yitirinceye kadar devam etti. Bineğime binip onlara yetişmek istedim -

keşke bunu yapsaydım- sonra bu da bana nasip olmadı. Rasulullah (sav) gittikten sonra insanlar arasına çıkmak istedim. Aralarında dolaştım. Geriye kalanlardan ya münafıklıkla itham edilen insanlarla yahut aziz ve celil olan Allah'ın mazur gördüğü kimselerle karşılaşıyordum. Rasulullah ise Tebük'e varıncaya kadar benden söz etmedi. Askerler arasında Tebük'te oturmakta iken:

"Kab bin Malik ne yaptı?" diye sormuş. Selimeoğullarından biri şöyle demiş:

"Ey Allah'ın Rasulü! Cübbelerine ve endamına bakıp gururlanması onu yola çıkmaktan alıkoydu." Bunun üzerine Muaz bin Cebel şöyle demiş:

"Söylediğin söz ne kadar da kötü. Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki, onun hakkında iyilikten başka bir şey bilmiyoruz."

Rasulullah (sav) sesini çıkarmadı. Kab bin Malik devamla dedi ki:

Rasulullah (sav)'in Tebük'ten geri döndüğü haberi bana ulaşınca bu sefer üzülmeye başladım ve mazeret olarak bir yalan uydurmaya çalıştım. Kendi kendime: Yarın acaba onun gazabından nasıl kurtulabileceğim, diyor ve bu konuda yakınlarımdan görüş beyan edecek olan herkesin görüşlerine başvuruyordum. Rasulullah artık varmak üzereydi. O zaman batıl sözler ve vesveselerim gitti. Kesinlikle hiçbir şekilde ondan herhangi bir yalanla kurtulamayacağımı anladım. Bu bakımdan doğruyu söylemeyi kararlaştırdım.

Artık Rasulullah çıkıp geldi. O bir seferden geri döndüğü vakit mescitte iki vakit namaz kılmakla işe başlardı. Ondan sonra insanlar ile sohbet etmek üzere otururdu. Bu şekilde namazını kılıp oturunca, savaştan geri kalanlar tek tek ona gidip

mazeretlerini beyan etmeye ve ona yeminler etmeye başladılar. Bunlar seksen küsur kişiydiler. Rasulullah (sav) onların beyanatlarını kabul ediyor, onların biatini alıyor, onlar için mağfiret diliyor, gizli hallerini ise Allah'a havale ediyordu. Nihayet ben de onun yanına vardım. Selâm verdim, kızgın bir eda ile tebessüm ettikten sonra bana:

"Gel" dedi. Onun önünde oturuncaya kadar yürüdüm. Bana sordu:

"Seni savaştan geri bırakan sebep nedir? Bir binek satın almamış mıydın?" Şöyle cevap verdim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Senden başka dünyadaki herhangi bir insanın önünde oturmuş olsaydım onun öfkesinden kurtulmak için uygun bir mazeret bulurdum. Çünkü ben tartışma gücüne sahip birisiyim. Fakat Allah'a yemin ederim ki ben bugün bir yalan uydurup seni razı edecek olursam

fazla geçmeden Allah seni bana karşı gazaplandırır. Yine yemin olsun ki eğer sana doğruyu söyleyecek olursam sen bana çok kızacaksın. Umarım ki bu hususta Allah beni affeder. Allah'a yemin ederim hiçbir özrüm yok. Vallahi hiçbir zaman bu kadar güçlü, kuvvetli ve imkânları bol durumda olmamıştım." Bunun üzerine Rasulullah şöyle buyurdu:

"İşte bu doğru söylemiştir. Haydi, kalk, Allah senin hakkında hüküm verinceye kadar bekle." Ben de kalktım. Benimle birlikte Selimeoğullarından bir grup da kalkıp peşimden geldiler ve bana şöyle dediler:

"Allah'a yemin ederiz, bundan önce senin herhangi bir günah işlediğini bilmiyoruz. Sen şu anda geriye kalanların beyan ettikleri mazeretleri Rasulullah (sav)'e özür olarak beyan etmekten acze düşmüş bulunuyorsun. Şayet özür beyan

etseydin Rasulullah'ın senin için mağfiret dilemesi, günahından kurtulmak için sana yeterdi." Allah'a yemin olsun ki onlar beni bu hususta durmadan kınadılar. Öyle ki geri dönüp mazeret beyan etmeyi istedim. Kendi kendimi yalanlamayı diledim. Sonra onlara dedim ki:

"Benim düştüğüm bu duruma düşen herhangi bir kimse oldu mu?"

"Evet" dediler. "Seninle birlikte iki kişi daha aynen senin söylediğini söyledi. Onlara da sana söylenenin aynısı söylendi."

"Kim onlar?" diye sordum. Bana:

"Murare bin er-Rabi el-Amri ile Hilâl bin Ümeyye el-Vakifi" dediler. Onlar bana, Bedir'de bulunmuş ve bana örnek olacak iki salih kimsenin ismini söylediler. Bana adlarını söyleyince ben de yoluma devam ettim. Bunun üzerine Rasulullah (sav) Müslümanlara bizimle -yani bu geriye

kalanlar arasında sadece bu üç kişi ile-konuşmayı yasakladı. Herkes bizden uzaklaştı ve bize karşı tutumları değiştirdi. O kadarki ben üzerinde yaşadığım yerleri tanıyamaz oldum. Şu ana kadar tamya geldiğim yer değildi sanki.

Bu hal elli gün devam etti. Benim diğer iki arkadaşıma gelince; onlar evlerine kapanıp ağlamaya koyuldular. Ben ise aralarında en güçlü, en kuvvetli olanlarıydım. Müslümanlarla birlikte namaza katılıyor, çarşılarda dolaşıyordum. Fakat kimse benimle konuşmuyordu. Namazdan sonra Rasulullah mescitte iken gider selâm verir ve kendi kendime: **"Acaba selâmımı almak için dudaklarını kıpırdattı mı, kıpırdatmadı mı?"** diye sorardım. Sonra da ona yakın bir yerde namaz kılar, gizliden gizliye göz ucuyla ona bakardım. Benim namaz kılmakta olduğumu görünce bana doğru bakardı. Ben ona doğru bakınca

benden yüzünü çevirirdi. Müslümanların benimle konuşmamaları bu şekilde uzayıp gitti. Benim için çekilmez bir hal aldı. İnsanlar arasında en çok sevdiğim kişi olan amcamın oğlu Katade'nin bahçe duvarından aştım, ona selâm verdim. Allah'a yemin ederim selâmımı almadı. Ona şöyle dedim:

"Ya Ebu Katade! Allah aşkına söyle. Benim Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiğimi bilmiyor musun?" Sustu, cevap vermedi. Tekrar ona aynı yemini verdim. Sustu, cevap vermedi. Bir daha yemin verince:

"Allah ve Rasulü daha iyi bilir" dedi. Gözlerime yaş doldu. Tekrar duvardan atlayıp geri döndüm. Medine çarşısında dolaşmakta iken Medine'de satmak üzere yiyecek bir şeyler getirmiş birisinin:

"Kab bin Malik'i bana kim gösterir?" dediğini gördüm. Çevredekiler uzaktan

uzağa bana işaret ediyorlardı. Nihayet yanıma geldi ve bana Gassan hükümdarından bir mektup verdi. Okuryazar bir kimse idim. Mektupta şunlar yazılı idi: **"Şimdi arkadaşının sana güzel davranmadığı haberini aldım. Allah hiçbir zaman seni hakir görüleceğin ve değerinin bilinmeyeceği bir yerde bırakmasın. Haydi gel. Bize katıl. Biz sana ikram ederiz."**

Bu mektubu okuyunca kendi kendime: **"İşte bu da belânın bir parçasıdır"** dedim. Mektubu aldığım gibi tandıra attım ve tandırı tutuşturdum. Elli günün kırk gecesi geçince Rasulullah'ın elçisinin bana gelip şöyle dediğini duydum:

"Rasulullah sana hanımından ayrılmanı emrediyor." Ben:

"Onu boşayayım mı yoksa başka bir şey mi yapayım?" diye sordum. Haberci:

"Hayır, boşama. Ondan uzak dur ve ona yaklaşma" dedi. Benim durumumda olan iki arkadaşıma da aynı haberi göndermişti. Ben de hanımıma:

"Haydi ailenin yanına git" dedim. Allah bu meselede hükmünü verinceye kadar onların yanında kal. Sonra Kab bin Malik devamla: Hilâl bin Ümeyye'nin hanımı Rasulullah'ın yanına varıp şöyle demiş: Ey Allah'ın Rasulü! Hilal güçsüz bir ihtiyardır ve hizmetçisi yoktur. Ona hizmet yapmam sizi gücendirir mi? Hz. Peygamber:

"Hayır, gücendirmez. Fakat sana yaklaşmasın." diye buyurdu. Kadın:

"Allah'a yemin ederim, onun kımıldayacak hali yoktur. Allah'a yemin ederim, bu durum olduğu günden bu yana ağlayıp duruyor." Kab devamla: Akrabalarımdan birisi bana şöyle dedi:

"Hanımın için sen de Rasulullah'dan izin istesen. Çünkü Rasulullah, Hilâl bin Ümeyye'nin hanımına kocasına hizmet etme için izin vermiş." Ben şöyle dedim:

"Allah'a yemin ederim, hanımımın bana hizmet etmesi için Rasulullah'tan izin istemeyeceğim. İzin isteyecek olursam Rasulullah'ın ne diyeceğini de bilmiyorum. Zaten ben genç bir adamım." Derken on gece daha geçti. Böylece bizimle konuşmanın yasaklanmasından bu yana elli gün geçmiş oldu. Ellinci gecenin sabahında, sabah namazını odalarımızdan birinin damında kıldım. Şanı yüce Allah'ın hakkımızda söz ettiği şekilde oturmakta idim. Bütün genişliği ile yeryüzü bana daralmıştı. İşte bu durumda iken Sel dağı üzerinden birisinin bana bağırdığını işittim. Avazının çıktığı kadar bağırıyor ve şöyle diyordu:

"Müjde sana ey Kab bin Malik!" Bunun üzerine secdeye kapandım ve aziz ve celil olan Allah'ın tevbemizi kabul ederek kurtulduğumuzu anladım. Rasulullah (sav) sabah namazını kıldıktan sonra Allah'ın tevbemizi kabul ettiğini bildirmişti. Herkes bizi müjdeliyordu. İki arkadaşıma da müjdeciler gitmişti. Atının üstünde birisi bana doğru geldi. Eslemliler'den birisi de dağın tepesine çıkıp durumu haber vermişti. Böylece ses attan daha hızlı gelmişti. Bana müjde vermek için gelen kişiye üzerimdeki elbiselerimi müjdelik olarak ona verdim. Allah'a yemin ederim ki o gün giyecek başka elbisem yoktu. Emaneten altlı-üstlü iki elbise aldım ve giyindim. Rasulullah'ı görmek üzere yola koyuldum. İnsanlar bölük bölük gelip tebrik ediyorlardı. **"Ne mutlu sana ki Allah tevbeni kabul etmiştir"** diyorlardı. Nihayet mescide girdim. Rasulullah'ı insanlar etrafını kuşatmış bir

halde mescitte oturur buldum. Talha bin Ubeydullah kalktı. Koşarak bana doğru geldi, benimle musafaha etti ve beni tebrik etti. Allah'a yemin ederim, muhacirler arasında ondan başka karşılayan olmadı. Kab devamla dedi ki: İşte, Talha'nın bu davranışını ben hiçbir zaman unutmadım. Anlatmaya şöyle devam etti:

Rasulullah'a selâm verdim. Yüzü sevinçten parıldıyordu. O, şöyle dedi:

"Annenden doğduğun günden bu yana gördüğün en hayırlı gün bu gündür. Müjde sana!" Şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu af senden mi yoksa Allah'tan mı?" O:

"Hayır, benden değil. Allah'tandır" dedi. Rasulullah sevindiği zaman yüzü ışıl ışıl parlardı. Ay parçasını andırır ve sevinci yüzünden okunurdu. Rasulullah'ın önünde oturdum ve şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bütün malımı Allah'a ve Rasulü'ne sadaka olarak vermeyi tevbemin bir parçası olarak kararlaştırmıştım." Rasulullah şöyle buyurdu:

"Hayır! Malının bir kısmını tut. Böylesi senin için daha hayırlıdır" buyurdu. Ben de:

"Öyle ise ben de Hayber'deki payımı bırakıyorum." Devamla şöyle dedim: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah beni ancak doğru söylediğim için kurtardı. Hayatta kaldığım sürece doğrudan başka hiçbir şey söylememek için azmettim ve bu da tevbemin cümlesindendir."** Kab bin Malik sonra şöyle devam ediyor: Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bunu söylediğim günden bu yana -bildiğim kadarı ile- doğru sözlülükte Müslümanlardan hiçbir kimse beni güzel bir şekilde sınadığı gibi sınamış değildir. Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bu sözümü söylediğimden bu yana yalan tek bir söz söylemedim. Ömrümün geri

kalan kısmında aziz ve celil olan Allah'ın beni koruyacağını da ümit ederim. Ve yüce Allah'ın benim hakkımda indirdiği ayet şudur:

"And olsun ki, Allah sıkıntılı bir zamanda bir kısmının kalpleri kaymak üzere iken Peygamber'e uyan muhacirler ile ensarın ve Peygamber'in tevbelerini kabul etti. Tevbelerini onlara karşı şefkatli ve merhametli olduğu için kabul etmiştir. Bütün genişliğine rağmen dünya onlara dar gelerek nefisleri kendilerini sıkıştırıp Allah'tan başka sığınacak olmadığını anlayan, (savaştan) geri kalmış üç kişinin tevbesini de kabul etti. Allah, tevbe ettikleri için onların tevbesini kabul etmiştir. Çünkü o, tevbeleri kabul eden, merhametli olandır. Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğrularla bir arada olun." (Tevbe; 117–119) Kab devamla dedi ki:

Allah'a yemin ederim, Allah bana İslâm hidayetini verdikten sonra benim nazarımda savaşa katılmayıp geriye kalmam dolayısıyla o gün Rasulullah'a doğruyu söyleyip yalan söylemediğimden ötürü daha büyük bir nimet verilmiş değildir. Çünkü yalan söyleseydim, mazeret uydursaydım, yalan söyleyip mazeret uyduranlar gibi ben de helak olacaktım. Şanı yüce Allah bu konuda vahiy inzal buyurunca yalan söyleyen kimseler hakkında en kötü sözleri söyledi. Yüce Allah onlar hakkında şöyle buyurdu:

"Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevir. Çünkü onlar murdardırlar. işledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir. Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz onlardan razı olsanız da

şüphesiz ki Allah fasıklar güruhundan razı olmaz." (Tevbe, 95–96)

Kab devamla diyor ki: İşte yalan yere yemin ettikleri zaman Rasulullah'ın bu yeminlerini kabul etmiş olduğu kişilerin durumundan biz üç kişi geri bırakılmıştık. Rasulullah yalan yere yemin eden kimselerle biatleşmiş, onlara mağfiret dilemişti. Bizim durumumuzu ise Allah hakkımızda hüküm verinceye kadar ertelemişti. Bu bakımdan aziz ve celil olan Allah: **"Geriye bırakılan üç kişiye de..."** buyurmuştur. Bizi geri bırakması ve durumumuzu ertelemesi, sözü edilen savaştan geri kalışımız değildir. Bu geri kalışımız sadece Rasulullah'ın huzuruna varıp yemin eden, ona mazeret beyan eden ve kendisinden mazeretleri kabul eden kimselerden geri kalışımız demektir. (Buharı, Kit. Megazi, Bab: 79)

Hadis-i şerifte de geçtiği gibi Peygamber Efendimiz bir savaşı yapmak

istediğinde taktik olarak başka bir yere doğru savaşacağı imajını verirdi. Ancak Tebuk Savaşı'nda böyle bir taktiği kullanmaya ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü bunun herhangi bir faydası yoktu. Zira düşmanla arasında uzun bir mesafe vardı. Ayrıca düşman büyük bir devletti. Bizans'tı. Bunun için büyük hazırlıklar icab etmekteydi. Bu sebeple savaşın açıkça kiminle olacağı bildirilmeliydi ve buna teşvik etmeliydi ki insanlar gereği gibi hazırlansınlar. İşte bu bakımdan bugün Rusya ile savaşmak isteyenlerin, bu savaşı gizlemeleri mümkün değildir. Çünkü böyle bir savaş, savaşacak kişilerin de belirgin olmasını, savaş araç ve edevatının hazırlanmasını ve buna dair teşvik etmeyi icab ettirmektedir. Meselâ bir takım insanlar ulu orta buna karşı insanları cihada davet etmelidirler.

Evet, Afganistan'la bulunan yabancıların Afgan kıyafeti giymelerinin bir mahzuru yoktur. Bu, savaşın açıkça yapılmasına engel değildir. Şeyh Temim Afganlılar'ın elbisesini giymiş olduğu halde Arap Körfez devletlerinden Davha havaalanına inmiştir. İlgililer ona:

"Sen Ürdün'lüsün, niçin bu Pakistan elbisesini giyiyorsun?" diye sormuşlar. Şeyh Temim ise onlara:

"Bu Afgan elbisesidir" cevabını vermiş. Onlar da: Afgan elbisesinin ne özelliği var?" diye sormuşlar. Şeyh Temim: **"Bu elbiseler Allah'ın İslâm ümmetini kendileri ile aziz kıldığı insanların elbisesi. Ben de bu insanlardanım. Size göre benim böyle giymeme bir engel var mı?"** Onlar da:

"Hayır, bir engel yok" demişlerdir. Yine ilgililer: **"Buyur, al pasaportunu, Allah'a tevekkül et"** demişler, Şeyh Temim onlara:

"İnşallah bana herhangi bir kötülüğünüz dokunmaz" demiştir. Ne yazık ki uçak motorlarını çalıştırıp harekete geçtiği zaman uçağın mikrofonlarından "Temimu'l-Adnani" diye anons sesleri duyulur. Tabii ki bunu istihbarat memurları birbirlerine haber vermişler, bazıları: **"Bu dışarda kaldı";** diğer bazıları ise: **"Hayır uçağa bindi, gidiyor"** demişler. Bu nedenle uçakta olup olmadığını kontrol etmişler. Şeyh Temim diyor ki: Ben dedim ki artık tamam, herhalde gitmeme engel olurlar. Tabii ki benim umurumda ne Katar vardı, ne de Bahreyn. Beni serbest bıraksınlar, gidip cihad edeyim. Yoksa oturma iznimi iptal edip etmemeleri benim için çok önemli değildi. Fakat korktum ki beni yolculuktan alıkoyarlar. Bir de ne görsün, birileri gelir ve ona der ki: **"Dün ben senin bantlarından birini işittim, şu anda senin yola çıktığını öğrendim. Al şu otuz bin dirhemi de oradaki**

mücahidlere infak et" diyor. Yaşa Şeyh Temim yaşa! Şairin de dediği gibi:

Ya aziz olarak yaşa

Veya şerefli bir ölümle mızrakların arasında,

Ve iplerin boğması ile öl.

Şüphesiz ki okların ucu insanın içindeki kızgınlığı daha fazla giderir,

Kıskananların tuzaklarına karşı daha büyük bir şifadır.

Hakikaten, müminlerin göğsünü ancak oklar şifalandırır. Evet, insanlara sözlü tebliğde bulunurken onlara en güzel yolla tebliğ et ve onlarla savaşırken de en güzel savaş yolu ile savaş. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz: "Bir hayvanı en güzel şekilde kesin, birini öldürdüğünüz zaman en güzel öldürüşle öldürün, sizden biriniz bıçağını bilesin ve kestiğini rahat ettirsin" buyurmuşlardır. Evet, Ruslar'a karşı savaş

açıkça yürütülmelidir. Bir takım kardeşlerin cihadla ilgili bantları çevreye dağıtmaları icab eder. Bu bantları taşıyan bazı kardeşlerimiz çeşitli havaalanlarında sorgulandıklarında kekeleyerek: **"Vallahi şöyle ve böyle"** demiş, diğer bazıları ise açıkça: **"Vallahi ben Afganistan'da idim, şu an oradan geliyorum"** demiştir. Bunun üzerine havaalanlarındaki ilgililer: **"Haydi buyur geç, biz seni kontrol etmiyoruz"** demişlerdir. Bu olay Cidde Havaalanı'nda birçok kimsede görülmüştür. Halbuki Suudlular hacıların kontrolünü bile çok sıkı yaparlar. Nihayet polis de bir insandır. Elbette o İsrailli Bengurion değildir. Müslümanın fıtratında ne olursa olsun diğer Müslümanları sevme ve cihadı arzulama vardır. Evet, bazı ileri gelenler cihada hoş bakmazlar. Fakat polis seviyesinde olan insanlar bu müstekbirlerden değillerdir. Bunların içinde henüz fıtratları bozulmayan,

Müslümanlara iyi duygular besleyen güzel kişiler de vardır. Hatta seninle birlikte o savaşta olmayı arzulayanlar dahi bulunabilir.

Hülasa net olan insan devamlı rahat olur. Bir takım insanlar senden uzak dursalar da, diğerleri senden etkilenirler. Seni severler, cihada yardım ederler ve sen geri dönerken senden etkilenmiş bir grup mücahitle buraya gelmiş olursun. Ölürsen birçok insan, senin şahadet olayını insanlara götürür, yaşarsan birçok insanı buraya celp etmiş olursun. Fakat senin gizli kalarak dehlizlerde yaşayarak Ruslar'ı mağlup etmeye çalışman asla makul değildir. İşte bu sebeple Rasulullah Bizans'a karşı savaşacağını ilân etmiştir.

Değerli arkadaşlar! Bizler Allah Rasulü'nün izinde gitmeliyiz: Biz Rumlarla savaşacağız, her türlü gayret ve takatin sarf edilmesi şarttır. Cihada katılıma teşvik şarttır.

Fazlaca ilanın yapılması şarttır. Vallahi bizler Pakistan'a gelenlere: **"Peşaver'i ziyaret ediniz"** diyoruz. Onlar: **"Vallahi bunu İsrail istihbaratı (Mossad) haber alabilir"** diyorlar. Ey zavallı, sen aklını kaybetmişsin. Sen bu halinle Allah'ın dinine nasıl hizmet edeceksin? Yahudilerle nasıl savaşacaksın? Üç bin veya dört bin km. uzakta dahi yahudilerden korkuyorsun... Pakistan'a ders vermek için gelmiştir, fakat İsrail istihbaratından korkmaktadır. Mossad'ın kendisi hakkında ülkesine: "Bu Peşaver'e gitmiştir diye rapor vermesinden korkuyor! Ona: **"İsmini değiştir, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın dışında kimse senin ismini ve ülkeni bilmez"** dedim. Fakat o, Mossad'ın ilâh olduğunu zannediyor ve Allah'la birlikte (hâşâ) Mossad'ın da bileceğini söylüyordu. Muhacirlerin kamplarından bir kampı hiç olmazsa görsün, diye uğraştım, fakat fayda vermiyordu. Yine yukarıdaki hadis-i şerifte

Kab Bin Malik'in doğru konuşmasının kendisini kurtardığı beyan edilmektedir

Sadakat ve İhlâs

Sadakat insanların size saygı göstermesine sebep olur. Yalan ise insanların gözünden düşmenize neden olur. Sadakat kalpten kalbe geçer. Dürüstlük sizin rahat etmenize, yalan ise yorulmanıza yol açar. Yalanın hareket sahası ve ömrü çok azdır. Kısa bir süre sonra ortaya çıkacak ve insanlar katında yalancı olarak bilineceksiniz. Hayır, açık sözlü ve sadık birisi ol. Kıvırma ve lafı döndürüp durma; âmirinle, kardeşinle, kendinle dürüst ol. Sadık ol! Allah sadık olan kimseyi sever. Şaka dahi olsa, yüce Allah yalandan ve yalancılık yapandan nefret eder. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste şöyle buyrulmuştur: **"İnsanları güldürmek için yalan söyleyen kimseye yazıklar olsun, sonra ona yine**

yazıklar olsun." (Ebu Davud bu hadisi hasen bir isnatla rivayet etmiştir).

Başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah: **"Ben şakacıktan dahi olsa, yalanı terk eden kişinin cennetin ortasında evi olacağına dair kefilim"** buyurmuşlardır. (Bkz. Ebu Davud, K. Edeb, bab: 7; Tirmizi, K. Birr, bab: 58; Nesei. K. Cihad, bab: 19) Bu sebep sizler doğruluğa, sıdka dayanın ki Allah sizleri doğrulasın, sadık kılsın. Cihad, sadakat ve dürüstlüğü gerektirir. Yüce Allah'tan bizleri sadık kimselerden kılmasını niyaz ederiz.

120 – 129. AYETLERİN TEFSİRİ

120 Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere, Peygamber'le birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı. Çünkü onlar için, Allah yolunda uğrayacakları susuzluk, yorgunluk, açlık, düşmanlarını kızdıracak

bir yere ayak basmaları ve düşmana verdikleri her zarar karşılığında salih bir amel yazılır. Şüphesiz ki Allah, iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez.

121 Sarf ettikleri az veya çok herhangi bir mal ve Allah yolunda aştıkları herhangi bir vadi, onlar için yazılıp tespit edilecektir ki Allah onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırsın.

122- Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaatin dini iyi öğrenmeleri ve kavimleri kendilerine döndüklerinde onları uyarmaları için savaştan geri kalması daha doğru olmaz mı? Umulur ki, böylece yanlış hareketlerden sakınırlar.

123 Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın. Sizde bir sertlik bulsunlar. İyi bilin ki, Allah takva sahipleriyle beraberdir.

124 Kuran'dan bir sure indiği vakit, kâfirlerden bazıları birbirlerine söyle derler: Bu sure hanginizin imanını artırdı? Doğrusu inen sure iman edenlerin imanını kuvvetlendirir, onlar bundan sevinç duyarlar.

125 Kalplerinde hastalık olanlara gelince; bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürler.

126 Onlar hiç görmüyorlar mı ki yılda bir veya iki defa imtihan oluyorlar, yine de tevbe etmiyor ve öğüt almıyorlar?

127 Onlar bir sûre indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar. Ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar. Allah da onların kalplerini haktan uzaklaştırır. Çünkü onlar, anlamaz bir kavimdir.

128 Ey insanlar! Şüphesiz ki size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir.

Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O, size son derece düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir.

129 Ey Peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben O'na güvendim. O, yüce Arş'ın Rabbidir.

Bu ayet-i kerimeler Tevbe Suresi'nin son ayetleridir. Tevbe Suresi'nde yüce Allah; Peygamber'in, muhacirin, ensarın ve üç kimsenin tevbesini kabul ettiğini beyan etmiştir. Bu beyan Tebuk Gazvesi'nde hazır bulunan bu kimselerin tevbelerinin kabul edildiğine dair ilâhi bir şahadettir. Allahuekber! Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? İnsan yeryüzünde yürüyor ve cebinde, yüce Allah'ın kendisinin tevbesini kabul ettiğine dair şahadeti taşıyor. Yüce Allah, Cebrail vasıtası ile indirdiği vahyi ile onun tevbesini kabul etmiştir ve o cennet ehlindendir... Hangi nimet bundan daha

büyük olabilir? Hangi şeref, hangi yücelik bundan daha değerli olabilir? Bizlere filan bakandan veya falan kraldan teşekkür mektupları geldiğinde biz onları özel bir şekilde saklarız, fotokopilerini çıkarırız, icab ettiği yerde çıkarır çıkarır gösteririz. Bütün özelliği ise sadece bir kral veya bir bakanın takdir veya teşekkür mektubudur. Hâlbuki bu savaşa katılmayanların tevbelerini kabul ettiğini beyan eden vesika, âlemlerin Rabbi olan, azamet ve ikram sahibi olan yüce Mevlâ tarafından imzalanmış ve meleklerin efendisi Cebrail bu mektubu peygamberlerin efendisi ve beşeriyetin en seçkin insanı olan Hz. Muhammed'e getirmiştir ve bu belge ile bu zatların tevbelerinin kabul edildiği bildirilmiştir. Peki, insan bu mektubu nereye koyacaktır? Bunu ne şekilde muhafaza edecektir? Evin üst tarafına mı koyacak, kalbinin üzerinde mi taşıyacak yoksa kafasına mı yerleştirecektir?

Düşününüz, normal bir insan bizim gibi yeryüzünde yürüyor ve kendisinin de cennetlik olduğunu biliyor. Bundan daha büyük bir nimet ve daha büyük bir fazilet olabilir mi? Hakikaten bundan daha büyük bir nimet olamaz. Yüce Mevlâ'nın buyurduğu gibi: **"De ki Sizler Allah'ın lütfü ve rahmeti ile sevinin, geçici şeylerle değil."** (Yunus, 58)

Birinci ayet-i kerime müminlerden bahsetmekte ve onların hepsinin her zaman cihada çıkmaları gerekmediğini beyan etmektedir. Çünkü cihad iki kısımdır. Birinci kısımda herkesin cihada katılması gerekmez, kişi evinde kalabilir, işini sürdürebilir. Başka bir kısım insanlar da savaşılacak yerlere gidip savaş ederler. İşte bu türden olan cihada kâfirleri kovalama cihadı denir. Bu cihad kâfirlerin saldırılarını önleme mahiyetinde olan savunma cihadından farklıdır.

Görüldüğü gibi cihad iki kısımdır:

1. Kâfirlerin üzerine hamle yapma cihadı. Bu cihad farz-ı kifayedir. Yani cihad edebilecek bütün insanların bu gibi bir cihada katılmaları gerekmemektedir. Sadece bir kısım insanların yapmaları halinde diğer insanlardan bunun farziyeti düşmektedir. Ancak Müslümanların imamı, kâfirlerin Müslümanlara baskın yapacağına dair yığınak yaptıklarını, birlik ve ordularını sınırlara yığdıklarını hisseder de böyle bir durumda herkesi cihada çağıracak olur ise, işte bu halde farz-i kifaye olan cihad herkese farz-ı ayn olur. Çünkü halife gördüğü tehlikelerden dolayı bunu emretmiştir. Nitekim Tebuk Savaşı'nda böyle bir durum meydana gelmişti. Bu sebeple müslümanlar kâfirlerin üzerine sefere gitmelerine rağmen cihad farz-ı kifaye değil, farz-ı ayn olmuştu.

2. İkinci cihad tipi ise savunma savaşıdır. Kâfirler ülkemize girdikleri takdirde yapılan savaştır. Bu farz-ı ayndır. Savaş toprağına yakın olan tüm ümmetin cihad için çıkması farzdır. Bu bölgedeki müslümanlar, kâfirleri geri püskürttükleri ve saldırgan düşmana karşı Müslümanların ırz ve mallarını savundukları takdirde geride kalan Müslümanlardan sorumluluk düşer. Ancak güçleri buna yetmediği ya da Araplar'ın 1967 savaşında olduğu gibi savaşmayıp geri durdukları takdirde o bölgeye yakın olan diğer Müslümanların savaşmaları, onların da gücü yetmediği takdirde onlara yakın olanların ve böylece bütün yeryüzü Müslümanlarının savaşa katılmaları gerekir. Ta ki düşmanı Müslümanların topraklarından kovsunlar. Ne yazık ki 1967 savaşında Araplar bu yola değil, teslim olma yollarına başvurdular. Sorunu Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi

aracılığı halletmeye çalıştılar. Yahudileri, yine yahudi kuruluşları olan kurumlarla müslüman topraklarından çıkartmak istediler. Çünkü aslında Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi yahudilerin elinde adeta birer oyun ve eğlence merkezleridir. Bunlar aracılığıyla beşeriyeti aldatmak isterler.

İşte herhangi bir yerde müslümanlar saldırıya uğrar, toprakları işgal edilecek olur ve onlar bunu püskürtmeden aciz kalırlar da çevrelerinde bulunan insanlar da Araplar'ın yaptığı gibi onlara yardım etmeyecek olurlarsa bu takdirde diğer Müslümanların devreye girmeleri gerekir. Arapkir'in oturup kalmaları durumunda da, Arap olmayan Müslümanların Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekirdi. Ne acıdır ki yahudiler Filistin'i işgal edip bir iki atak yaptıktan sonra Mısır, Suriye ve Ürdün savaştan geri durdular. Bu takdirde Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar'ın Filistin'i

işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar da seslerini çıkarmadılar. Bu takdirde farzın yükümlülüğü genişledi. Bu iş Pakistan'a, Afganistan'a kadar uzadı. Onlar da müdahale etmedikleri takdirde bu iş Endonezya'ya, Tayland ve Filipinler'e kadar uzadı. Onların da müdahale etmemeleri halinde, bütün yeryüzünde bulunan Müslümanların Filistin'e gelip savaşmaları farz-ı ayn oldu. Ta ki Filistin'i yahudinin elinden kurtarsınlar. Böyle bir farz, oruç ve namazın farziyeti gibidir.

Hülasa bu ayet-i kerimede: **"Bütün müminlerin savaşa çıkmaları gerekmez"** ifadesi Müslümanların memleketlerinde güven içinde oldukları ve memleketleri bolluk ve bereketle dolu olduğu durumlarda söz konusudur. İşte böyle bir savaşa kovalama veya düşmanın üzerine

gitme savaşı denilmektedir. Bu gibi halde yapılan savaş farz-ı kifayedir.

Bir İslâm devletinin farz-ı kifaye olan cihadı yerine getirebilmesi için âlimlere göre yılda en az bir veya iki kere düşmanın üzerine orduyu göndermesi gerekir. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Çünkü farz-ı kifaye ifa edilmemiş ve böylece tüm ümmetten düşmemiş olur.

Yani bugün eskiden İslâm toprağı olan İspanya, Buhara, Taşkent Tacikistan, Kafkaslar, Sibirya hatta Ren nehri, Yugoslavya, Macaristan, Arnavutluk ve bütün bu topraklar, Müslümanların eline geçmiş olsa dahi Müslümanların ve onların bir parçası olan Araplar'ın, yılda en az bir veya iki defa düşmanın üzerine ordu gönderip farz-ı kifayeyi yerine getirmeleri gerekir. İngiltere'ye, Almanya'ya ve Amerika'ya karşı yılda bir veya iki defa

savaş açmaları icab eder. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur.

Konuştuklarımı iyi duyuyor musunuz? Bu durum, eskiden Müslümanların elinde olan tüm toprakların yine Müslümanların elinde olması halinde süz konusudur. Buna mukabil Müslümanların elinde bulunmuş olan topraklardan bir karışı dahi düşmanlar tarafından işgal edilmiş olursa burada durum değişir. Artık savaş savunma savaşı, yani farz-ı ayn olan bir savaş olur. O bölgede bulunan bütün insanların kâfirleri yurtlarından çıkartmak için savaşa katılmaları gerekir. Şayet onlar savaştan geri durur veya tembellik eder yahut cihad etmez ya da sayıları az olduğundan dolayı korkacak olurlarsa, farz-ı ayn olan cihadın çemberi genişleyerek o bölge halkının civarında bulunan bölgelere farz olur. Böylece cihad kâfirleri çıkarıncaya kadar bütün yeryüzünü kuşatmış olur. Bu farz

namaz ve oruç gibi bir farzdır. Kimsenin bunu terk etmesi caiz değildir. Bu gibi halde cihadı terk eden namazı ve orucu terk eden gibidir. Daha önce de İmam Ahmed bin Hanbel'in farz-ı kifaye hakkında neler söylediğini işitmiştik.

İmam Ahmed diyor ki: **"Bir kişi Zemheri aylarında (Aralık-Ocak aylarında) soğuğun dehşetli olması esnasında savaş yapmak ister, fakat o soğuk dolayısı ile bazı namazları kaçıracağından korkar. Böyle bir insan bu soğuk aylarda farz-ı kifaye olan savaşı yapmalı mı yoksa oturup beklemeli mi? Bu savaşmalıdır, çünkü savaşması onun için daha efdaldir."**

Yine İmam Ahmed'e: **"Bir kişi farz-ı kifaye olan savaşa katılmak istiyor. Fakat o hac yapmamıştır. Bu insan hacca mı gitmeli yoksa savaş mı yapmalı?"** diye sorulmuş, İmam Ahmed de: **"Onun hac etmeden önce savaşmasında bir mahzur yoktur.**

Allah ona yardım edecek olursa haccını da yapar" demiştir.

Hâlbuki Ahmed bin Hanbel'in mezhebine göre hac derhal farz olan ibadetlerdendir. Hacca gidecek kadar azığı ve kendini taşıyacak bineği bulunan insanın derhal hacca gitmesi icab eder, aksi takdirde günahkâr olur. Bununla birlikte farzı kifaye olan gazveye giden insanın haccı erteleyebileceğine fetva verilmiştir. İşte ben bütün bu görüşleri göz önünde bulundurarak diyorum ki, farz-ı ayn olan cihadın çemberi gitgide genişler ve bütün yeryüzünü kaplar. Hâlbuki bu hüküm fakih imamların yaşadığı bir yerden diğer bir yere gitmenin çok sıkıntılı olduğu dönemlerde beyan edilen bir hükümdür. İbn Teymiye'nin, İbn Abidin'in, Nevevi'nin, Ramek'nin, İbn Lüce'nin ve İbn Muflih'in yaşadıkları dönemlerde zikredilen hükümdür. Öyle ki o zamanlarda insanlar ancak hayvanların

sırtında bir yerden başka bir yere gidiyorlardı. Savaşlar ise bir, iki veya üç günde sona eriyordu. Yani kişi aylarca yol yürüyor, bir veya iki gün, azami üç gün savaş yapıyordu. Günümüzde ise savaşlar pek uzun. Öyle ki on yıl bile devam edebiliyor. Bir yerden diğer bir yere taşınma ise çok hızlı. Tek bir günde uçak aracılığı ile bütün dünyayı dolaşabiliyorsun. Artık bütün İslâm toprakları tek bir bölge haline geldiler.

Bu sebeple Filistin'de yaşayan bir insanla, Mısır'da yaşayan insan için Filistin Cihadı'nın farz-ı ayn'lığı hakkında artık bir fark kalmadı. Hatta Endonezya ve Afganistan'da yaşayan insanlar için de İslâm ülkelerinin herhangi bir yerinde yapılan savaş hususunda farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi diye bir ayırım kalmadı. Çünkü sen iki gün içinde Afganistan'a gelebiliyorsun. Bir günde Pakistan'da oluyor, diğer günde ise

Afganistan'a giriyorsun. O halde Ruslar'ın Afganistan'ı işgal ettikleri andan itibaren o topraklarda Ruslar'a karşı savaşmak senin için farz-ı ayn oldu. Biz Afganistan'da savaşmanın farz-ı ayn olduğuna dair fetva çıkardığımızda alimlerin çoğu bu mesele hakkında şüphe ediyorlardı. Ben de doğrusu tereddüt içinde idim. Ayağımın biri ileri, diğeri geri gidiyordu.

Ben fetvamı yayınlamadan önce Şeyh Abdülaziz bin Baz'a arz ettim. Şeyh kitaplara başvurdu ve bana: **"Senin sözün doğru ve güzel, bunu özetle, biz buna imza koyalım ve sen bunu yayınla"** dedi. Sonra ben hacla meşgul oldum. Şeyh de Riyad'a gitmişti. Ben Pakistan'a döndüm. Kitabımı özetledikten sonra Şeyh İbn Useymi, Şeyh Ömer Seyf, Şeyh Muhammed Necib el-Mutii ve Şeyh Said Havva ile karşılaştım. Bunu onlara okudum. Hepsi de bunu beğendiler ve cihad farz-ı ayndır diye altını imzaladılar.

Böylece biz bu sahada ilk adımı atmış olduk. Mesele teorik de olsa insanların kafalarına intikal etsin, doğrusu bu çok cesaretli bir adımdı. Çünkü insanlar cihadın namaz ve oruç gibi farz olduğuna, hatta yerine göre namaz, zekât, oruç ve hacdan da önce geldiğine inanmıyorlardı. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: **"İmandan sonra din ve dünyayı ifsad eden saldırıcı bir düşmanı püskürtmekten daha önde gelen bir şey yoktur."** Bundan da anlaşılıyor ki ilk önce biz kelime-i şehadet getirerek eşhedü enlâilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah, der, bundan sonra cihada girişiriz, ondan sonra namazı kılar, orucu tutar ve haccı yaparız. Evet, bugün Afganistan'da cihad etmek farz-ı ayndır.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmesi ile başlamamıştır. Bunun farz-ı ayn oluşu ta eski Endülüs ve

yeni İspanya'nın ilk şehrinin müslümanlar tarafından kaybedilmesi ile başlamıştır. O günden itibaren bütün İslâm ümmetinin kâfirlere karşı savaşmaları farzı ayn olmuştur. Yani 1400'den bu yana, 1987 yılına kadar bu farziyet devam etmektedir. Tam altı yüz yıl... Cihad bu ümmete farz-ı ayndır. Fakat ümmet bu vazifesini ifa etmediğinden tümü ile günahkârdır. Çünkü bu cihad savunma cihadıdır. Yani kâfirleri Müslümanların topraklarından sürme ve püskürtme cihadıdır. Kâfirler Müslümanların herhangi bir toprağında kalmış olduğu sürece cihadın farz-ı ayn oluşu her ferdi ve bütün ümmeti ilgilendirmektedir. Bütün ümmet oturup kalsa da sen tek başına cihada giriş, kâfirlere karşı savaş, şehid ol ve kurtul.

"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." (Nisa, 84

Cihada Davete Öfkeler…

Bizler sefere çıktık. Savaş ilan ettik. Yüce Mevtamızdan ayaklarımızı yerde sabit kılmasını, acizliğimize rağmen bize yardım etmesini, çaremizin azlığına rağmen bizi desteklemesini, ellerimizin boş olmasına rağmen bize güç vermesini niyaz ediyor ve bu hususta müminleri teşvik ediyoruz. İnsanların bize kızıp kızmamalarına ise asla aldırış etmiyoruz. Nitekim bir takım insanlar öfkelenip kızdılar. **"Sen insanları Afganistan'a toplayıp biriktirmek istiyorsun. Sen davetçileri Afganistan'da öldürteceksin. Sen İslâm âleminde yetiştirdiğimiz güzide çocuklarımızı Amerika veya Rusya hesabına yapılan savaşa sürüklemek istiyorsun. Afganlılar'ın aslında adama ihtiyaçları yok"** dediler... Hayır! Afganlılar'ın bir takım erlere ihtiyaçları var. Bu sözü söyleyenlerin burnu yere sürülse de.

Afganlılar'ın erlere ihtiyaçları, içecekleri suya ihtiyaçlarından kat kat fazladır.

Gençler davetimizle uyandılar. Ne yazık ki memleketlerimizde bulunan medya, batı medyası gibi silahsız bir halkla Rusya arasında savaşın çok dehşetle devam ettiğine bir türlü inanamadılar.

Nitekim devlet yöneticilerinden birine Şeyh Sayyaf Afgan cihadını ve Afganlılar'ın zaferini anlatırken bu zavallı kahkahalar atıp gülmüş ve ona: **"Siz Ruslar'a karşı savaşıyorsunuz, ha!"** demiştir. **"Sizler Ruslar'a karşı savaşamazsınız."** Bunun aklı Ruslarla savaşılabileceğine ermiyor. Müslümanların kâfirlere rest çekeceklerine inanamıyor. Allah'ın Rusya'dan daha güçlü olduğunu tasdik etmiyor. Bu tür insanlar Afgan cihadının dünyadaki Rus ve Amerika hegemonyasını yıkıp bütün dengeleri değiştirdiğine inanamıyorlar Paktları, Atlantik ve Varşova Paktları'nı sarstığına

kanaat getiremiyorlar. Şu an artık Atlantik Paktı (NATO) veya Varşova Paktı yok. Şu an Allah ile yapılan pakt var. La ilahe illallah paktı var. Sadece Rusya'nın önünde dayanıp kalmakta değil, Ruslar'ı rezil rüsva etmiştir. Çünkü bu la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah paktıdır.

Bu öyle bir pakttır ki Amerika'yı da rahatsız etti, Rusya'yı da. Afganlılar Ruslar'a karşı ilk savaşı başlattıklarında Amerika sevincinden göklere çıkıyordu. Çünkü o Vietnam savaşından dolayı Rusya'ya olan kinine bir şifa ve bir çare arıyordu. Ve şöyle demişlerdi: **"Ruslar bu defa tuzağa düştüler."** Evet, Rusya'nın önünde duran, onu zillete düşüren ve onun izzet ve şerefini tarumar eden Afganlılar kadar metanetli bir halk yeryüzünde bulunmamaktadır. Aslında komünistlerin izzet ve şerefi diye bir şey yoktur. Ne yazık ki bizim ülkemizdeki bazı

satılmış kalemler onlara bu tür vasıflar atfederler.

Evet, Afganlılar dağlara tırmanmayı bildikleri gibi Ruslar'ın kutsal kalelerine de tırmanıp onların bayrak ve sancaklarını paramparça ettiler. Ruslar'ı yere serdiler. İlk önce buna ne doğu inandı, ne de batı. **"Mümkün değil, bu olmaz"** dediler. Nihayet bazı Fransız basın mensupları ve diğer batı ülkelerinin basın mensupları Pendeşir'e geldiler. Ahmed Şah Mesud'un Rus tanklarını tahrip ettiğini, hatta bir savaşta kırk veya elli tankın tahrip olduğunu fiilen gördüler. Hâlbuki Şah Mes'ud'un üzerinde üç yüz uçak bombalar yağdırıyor, önünde de beş yüz kadar tank bulunuyordu. Fakat o hafif silahlarla onların önüne durdu ve bu şekilde rezil etti. Onu gören Fransız basın mensupları ve diğer batılılar memleketlerine dönüp durmadan şunu yazdılar. **"Biz, Afganistan'da Allah'ı gördük."**

İtalya'daki komünist partisi Katolik mezhebine mensup olan İtalyalı bir basın mensubunu Afganistan'a gönderdi ki orada yapılan savaş haberlerini kendilerine aktarsın. Bu kişi mücahitlerin Rus Mig 23 savaş uçakları ve diğer modern uçaklarla ve tahrip gücü en kuvvetli olan çeşitli silahlarla bombardıman edildiklerini, gündüz boyuda mücahit kışlalarının bombalandığını görünce şunu yazmıştır: **"Ben mücahitlerin karargâhlarının bombalandığını müşahede ettim. Ve öyle zannettim ki oralarda bulunan her şey bitti, toprağa gömüldü. Hâlbuki savaştan sonra tek bir kişinin dahi şehid olmadığını gördüm. Çünkü ben uçakların üzerinde beyaz kuşlar görüyordum."** Bunu söyleyen kişi kim biliyor musunuz? Bu hem Katolik, hem komünist, hem de İtalyalı. Yani İslama karşı her türlü kötülüğü üzerinde toplayan bir insan. Bu adam döndü, İtalya televizyonunun

başında müslüman olduğunu ilan etti ve dedi ki: "Ben Afganistan'da kuşların mücahitleri savunduğunu gördüm. Televizyon spikeri; **"Sen buna inanıyor musun?"** diye sordu. Bu spiker de bizim Araplar gibi çokbilmiş biriydi! Bu yazar: **"Ben gözlerimi yalanlayamam, sen ister inan, ister inanma, benim için fark etmez"** dedi. Evet, İtalyan spiker bizim medya mensupları gibi, hatta batılı medya bizin Arap medyasından daha insaflı. Öyle ki onlar Afganistan'da savaşanlara: **"Mücahidler şöyle yaptı"** diyor. Hâlbuki Kuveyt basını onlara: **"İsyankârlar şöyle yaptı veya böyle yaptı"** diye haberler veriyor. Maşallah bunlar çok iyi anlayan insanlar. Uzun zamandan beri meseleyi iyi anlamışlar (!) Allah bunlara hidayet versin. İnşallah Rabbimiz onlara da hidayet nasip eder.

Biliyor musunuz Kuveyt, İslâm Konferansı'ndan sonra Rusya'ya yardım

olsun diye tam 250 milyon dolar verdi. Böylece Ruslar yeni bombalar imal edip Afganlı Müslümanların başına yağdırsınlar ve onları hunharca katletsinler. Bu yardımın adına da Rus bankalarını destekleme yardımı dediler. Şu an yine Kuveyt ile Rusya yeni bir ittifak yaptılar.

Arap emirlikleri ve diğer Araplar ne diyorlar? Sünger, Amerika vb. lallar. Peki, efendiler, sizler de kendilerinizi Fransız basın mensupları gibi biraz zora sokun. Afganistan'a gelin, İtalyan basın mensupları gibi zahmetlere katlanın. Fransız kızları dahi karların içinde kızılhaçın hizmetini yürütüyorlar. Yaralıların yarasını sarıyor ve çeşitli haberleri memleketlerine aktarıyorlar. Peki, siz ne yapıyorsunuz?

Ben Afgan sınırında dört ay kalan bir Fransız basın mensubu ile görüştüm ve ona dedim ki:

"Sen burada nasıl dört ay durabildin?" O bana şunu dedi:

"Sabahleyin kahvaltımız ekmek ve çay. Öğlende ise bundan farklı; çay ve ekmek. Çünkü sabahleyin önce ekmek sonra çay, öğlende ise önce çay sonra ekmek. Bu iş kolay." Ben de dedim ki:

"Ne demek istiyorsun?" O da dedi ki:

"Afgan halkı yakında zaferi elde eder. Çünkü bu halk Rabbine inanan bir halk. Kendi meselesini çok iyi savunuyor. Prensip sahibi bir halk. Ruslar ne uğrunda savaşıyorlar?" Bu adamın bulunduğu askerî birliği bombaladılar. İşin garibi sadece bu adam yaralandı. Bu da bir kerametti.

Arap âlemindeki basın buralardan haber verme lutfunda bulunduğunda buranın meselelerini Amerika ile Rusya arası bir savaş veya Yıldızlar Savaşı şeklinde veriyorlar. Maşallah çok bilgiç insanlar (!)

Yıldızlardan, gezegenlerden dem vuruyorlar (!) Hey gidi zavallılar! Keşke sizler Allah'ın pek kuvvetli ve her şeye galip geldiğine iman etmiş olsanız. Keşke sizler Allah'ın Rusya'dan daha kuvvetli olduğunu bilmiş olsanız. Keşke sizler şu ayeti sıdk ile okuyup anlamış olsanız:

"Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin akıbetinin nasıl olduğunu hiç görmüyorlar mı? Hâlbuki onlar, bunlardan çok daha kuvvetli idiler. Ne göklerde ve ne de yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O, her şeyi hakkıyla bilendir, her şeye hakkıyla kadirdir." (Fatır, 44)

Rus tankları, Skoy, Mig ve helikopterlerin üç gün önce Caci bölgesinde kaleşnikoflarla düşürüldüğüne inanamamaktadırlar! Özellikle helikopterler kurşunlara karşı son derece dayanıklıdırlar, fakat kaleşnikofun kurşunlarına mukavemet edemediler.

Arkadaşım Muhammed Sıddık bana şunları anlattı: Allah'a yemin ederim ki, Kabil'de uçaklar bizleri bombardıman etmeye başladı. Bizler Kabil'in güneyinde Çikri bölgesinde idik. Uçaklar bombardımana başlayınca bizler gizlendik. Sadece çok yaşlı bir ihtiyar kaldı. O dimdik ayakta duruyor, uçaklara bakıyor ve parmağı ile semaya işaret ederek ağlıyor ve şöyle diyordu: **"Ey Rabbim, Sen mi daha kuvvetlisin yoksa bu uçaklar mı? Onları bizleri helak etsinler diye mi bırakıyorsun? Ey Allah'ım! Kim daha üstündür. Sen mi, uçaklar mı? Ey Allah'ım! Kim daha kuvvetlidir, Sen mi Rusya mı? Bunları bu şekilde bize musallat mı kılıyorsun?"** Muhammed Sıddık Şükrü güvenilir ve takvalı bir kardeştir, yemin ederek şöyle dedi: **"Allah'a yemin ederim ki, o yaşlı ihtiyar duadan elini indirmeden önce bombardıman yapan uçak düştü."** İşte

efendiler, pir-i faninin duası ile bu iş oldu. Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi **"Rabbinin ordularını ancak o bilir."** (Müddessir, 31)

Cihad Farz-ı Ayn'dır

Ey kardeşlerim! Şüphesiz cihad Endülüs'ün ilk kenti Ferdinand'ın ve İzabella'nın eline düştüğü günden beri takriben 600 seneden beri farz-ı ayndır. Ve tekrar İslâm beldelerinin her karış toprağı kurtarılıp üzerinde la ilahe illallah sancağı dalgalanıncaya kadar cihad farz-ı ayn olmaya devam edecektir. Dava Afganistan davası ya da Filistin davası değildir. Her ne kadar bu davalar İslâm'ın önde gelen davalarındansalar da ve her ne kadar Filistin davası İslâm âleminin ilk davası ise de, savaş şu anda Afganistan'da şiddetlenmiştir ve bizler, Allah bizimle düşmanlarımız arasında hükmedinceye kadar

Afganistan'da savaşacağız. Sonra iş burada bitmiyor. Farz-ı ayn son bulmuyor. Cihad için inşallah diğer ücra yerlere geçeceğiz. Allah'ın mübarek kıldığı Filistin'e veya başka bir yere geçeceğiz. Ve bu işin arkasını bırakmayıp devamlı sürdüreceğiz. Çünkü cihad farizası namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Nasıl ki namaz insandan ancak öldüğü zaman sakıt olur ise, cihad farizası da aynı şekilde insan ancak öldüğü zaman düşer. Yine nasıl ki insan aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar oruç tutması üzerine farz ise ve sadece hastalık anları müstesna bırakılmış ise, cihad farizası da aynı şekildedir. İnsandan ancak üç mazeret ile sakıt olur. Yüce Allah bunu Kur'ân-ı Kerim'inde zikretmiştir:

"(Cihada katılmamaları yüzünden) köre herhangi bir günah yoktur; topala bir günah yoktur; hastaya bir günah yoktur..." (Fetih, 17) İşte yüce Allah bu üç kimseyi

cihaddan müstesna kılmıştır. Bu üç sınıfın dışındakilere cihad farz-ı ayndır.

Bana bir genç gelerek: **"Ben tıp fakültesinde öğrenciyim, filan üniversitedeyim, birinci sınıfı bitirdim"** dedi. Üniversitede takdir almış, ailesi içinde saygı gören bir gençti. Dedi ki: **"Ben birinci seneyi veya ikinci seneyi bitirdim. Ne dersin? Ben gelip cihada mı katılayım, yoksa tıp fakültesini mi bitireyim?"** Ben de ona dedim ki: **"Ben Kur'ân ve Sünnet'i taradım. Doktor olana cihad etmemede bir zorluk yoktur"** diye bir şey bulamadım. Tıp Fakültesine girmenin kişiyi cihada katılmaması için mazur kalacağını herhangi bir yerde bulamadım. Buna rağmen bir takım insanlar mühendislik fakültesine girmeyi bir gerekçe göstererek cihaddan geri kalmış ve Allah yolunda cihada katılmamış olmayabilirler. Bazı insanlar cihadın sadece işsizler için bir ibadet olduğunu zannediyorlar. Suudi

Arabistan'da oturma izni alamayan, iş bulamayan yahut polis tarafından kovalanıp kamyonlara yüklenerek çeşitli yerlere götürülen vb. insanlara cihadın farz olduğunu zannederler. Buna mukabil bir şirkete başkanlık yapan veya belli bir müessese açan, hatta bakkal çalıştıran veya basit bir ticaret yapanın cihada gitmesindense, işini yürütmesinin daha evlâ olduğunu zannederler.

Ey kardeşler! Kim ticarethanesini, şirketini, üniversitesini, vazifesini veya bakanlığını hatta başbakanlığını Allah yolunda cihad etmeden daha önce görecek olursa onlar yüce Mevlâ'nın şu kelamını çok iyi dinlesin ve kendilerinin ne halde olduklarına karar versinler:

"De ki: babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler,

eğer size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhuna hidayet etmez." (Tevbe, 24)

"Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin..." Ayet-i kerimedeki **"bekleyin"** ifadesinin manası nedir? Adeta yüce Allah birisi için. **"Sabret, sana ne yapacağımı ben göstereceğim"** demekte ve cezayı zikretmeksizin onu tehdit etmektedir. Bu, tehdidin en şiddetlisidir. Bekle, sana göstereceğim. Ne gösterecektir? Allah yolunda cihad etmeyip, savaşa çıkmayan bir kimseye mutlaka ölümünden önce bir musibet gelecektir. O kimsenin kurtulması mümkün değildir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Her kim savaşa çıkmadan, savaşa çıkan bir askeri teçhizatlandırmadan ve yine savaşa katılan**

bir erin aile efradını hayırlı bir şekilde gözetlemeyi üzerine almadan ölecek olursa, Allah kıyamet günü gelmeden önce mutlaka onun başına bir felâket getirecektir." (Bkz.İbn Mace.Kit. Cihad)

Âyet-i kerimede: **"... Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez"** buyrulmaktadır. Böylece cihaddan geri kalanlar için üç türlü ceza zikredilmektedir:

1. Yüce Allah'ın indireceği büyük musibet,

2. Yüce Allah'ın o kimseye hidayet etmeyeceği,

3. Yüce Allah'ın o kimsenin fasıklardan olduğuna şahadet etmesi,"Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

Ey kardeşlerim!

Dava çok tehlikeli ve ciddidir. Savaş olmaksızın Allah'ın terazisinde ve insanların

katında bir değerimiz yoktur. Savaşmayan insanın varlık âleminde bir kıymeti yoktur. Şu anda Arap devletlerinin liderleri Reagan ile görüşmek, meselelerini ona danışmak için ne kadar da çabalıyorlar? Reagan ise, çoğu kere bizzat onlarla görüşmeyi reddedip, yardımcıları ya da dışişleri bakanları ile görüştürüyor. Ancak Reagan bizzat Afganlılar'la görüşmek için çabalıyor... Arap devletlerinin petrolleri, malları var. Buna rağmen onlarla görüşmeyi reddediyor ve bizzat kendisi Afgan mücahit liderleriyle görüşme talebinde bulunuyor. Bu defa mücahidler onunla görüşmeyi kabul etmiyorlar. Nitekim Hikmetyar, 28 Ekim 1985 tarihinde Reagan'la görüşmeyi reddetti. Peki, neden servet sahibi olan insanlar bu kadar çabalarına rağmen Reagan'la görüşmede zorluk çekiyorlar da Hikmetyar'dan bizzat görüşmesini istediği halde o böyle bir teklifi reddedebiliyor?

Çünkü bu cihadın bir bereketidir. Bu onun verdiği bir izzet ve şereftir. Yüce Mevla: **"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..."** **Yalnız başına olsan da; "ola ki Allah kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler..."** (Nisa, 84)

Diğer milletler ancak savaştığımız takdirde çekinir ve korkarlar. Nitekim Rasulullah (sav): **"Şüphesiz ki Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır"** buyurmuştur. Yani artık düşmanlar bizden çekinmez olurlar. Hadisin devamında: **"Sizin kalbinize acziyet sokulacaktır."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Acziyet nedir?"** diye sorunca Rasulullah: **"Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir"** buyurmuştur. İmam Ahmed'in rivayetine göre ise **"savaşmaktan nefret etmektir"** şeklindedir.

Evet, savaşmadan kaçınan liderler düşmanlar tarafından kendilerinden çekinilen insanlar değil, aksine basit görülen insanlar durumuna düşerler. Savaşanlar ise herkes tarafından kahraman kabul edilirler.

Nereye gidiyorsunuz? Cihad farz olan bir ibadettir. Tıpkı namaz ve oruç farizası gibi. Bu ibadetin de yerine getirilmesi gerekmektedir. Aksi halde bekleyiniz; Allah size hidayet etmeyecektir ve siz fasıksınız. Bu nedenle yüce Allah, müteakip ayetinde şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki siz; sert bulsunlar. Bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 123) Kâfirlerden size komşu olan ülkelerle savaşınız. Ayet-i kerimede bildirilen **"savaşınız"** emri farziyet ifade eder. Bu emrin geldiği zaman nasıl bir zamandı biliyor musunuz? Bütün müslüman topraklan Müslümanların elinde olduğu zamandı. Peki,

bugün müslüman toprakları yağmacılar tarafından yağma edilmiş olursa ve şu hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi müslümanlar adeta aç kimselerin başına üşüştükleri bir kap haline gelmiş olurlarsa, savaş emri farziyet değil de başka ne ifade edebilir? Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Zaman gelecek ki aç ve obur insanların yemek kabının üzerine üşüştükleri gibi diğer milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bu bizim azlığımızdan mı olacaktır?"** diye sorunca, Rasulullah: **"Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerinde giden çerçöp gibi olacaksınız"** demiştir. (Ebu Davud, Kitâbu'l-Melahim, bab 5 h.no: 4297)

Akan suyun üzerindeki çerçöpü ve köpükleri gördünüz mü? Milyonlarca olsalar dahi hayatta bir kıymetleri yoktur. Bir milyar dahi olsa onun hayatta hiçbir değeri yoktur.

Halbuki bir milyar sinek bir kente hücum etse oranın konumunu değiştirir değil mi? Şayet bir milyar kertenkele bir bölgeye üşüşseler orayı yer, tüketirler. Öyle değil midir? Vallahi keşke müslümanlar da en azından bir kertenkele kadar olsalardı... Kâfirleri yer, onları tehdit eder, varlıklarını sarsarlardı...

Keşke savaşmayan bu insanların sakalları ot olsaydı da mücahidlerin atlarına yedirseydik.

Tatarlar'ın İslâm beldelerini işgal ettikleri haberi geldiğinde, İbnu'l-Kayyım el-Cevzî Şam'da hatip idi. Tatarlar birçok memleketi işgal ettiler. Şam'a doğru ilerlemeye başladılar. Onların önünde hiç kimse duramadı. Bunu işiten kadınlar saçlarını traş edip atlara yular olmak üzere ip yaptılar. Bu ipleri İbnu'l-Cevzi'ye gönderdiler. Kadınlar erkeklere şunu demek istediler: **"Eğer sizler erkek değilseniz işte sizin atlarınızın**

dizginleri, belki sizler bu dizginler sayesinde kadınlarınızı kıskanır, onları himaye edersiniz."

Ne yazık ki bugün dahi hoca efendilerimiz, dostlarımız, kardeşlerimiz, ahbaplarımız ve âlimlerimiz Afgan cihadına gelen insanı aklı başında olmayan ve burnu doğrultusunda hareket eden bir insan olarak görüyorlar. Hislerine kapılan, çabuk etkilenen biri addediyorlar. Onun Afganistan'a gelmesinden ise memleketinde kalmasını daha uygun görüyorlar. Kardeşimiz, dostumuz ve hocamız Faysal Mevlevi'nin dediği gibi: **"Çünkü Afgan cihadına gelen kendisini Rus ve Amerikan savaşı arasına katmış oluyor."** Sonra şöyle diyorlar: **"Biz İslâm davetçisi olan yavrularımızı Amerikanın mal ve silahla yardım ettiği bir savaşın içine mi katalım? Şayet Amerika mal ve silahını**

keserse İslâm davetçisi yavrularımızın hali ne olacaktır?"

Şeyh Abdullah Azzam **Müslüman Topraklarını Savunma, Farzı Ayınların En Önemlilerindendir**, isimli kitabını çıkararak büyük bir yanlışlık yapmıştır. Bu kitabın altına imza koyan hocalar da aynı yanlışlığa düşmüşlerdir. Çünkü bunlar farz-ı aynın ancak halifenin cihada çağırması ile gerçekleşeceğini idrak etmemişlerdir."

Bilemiyorum ki hocamız, kardeşimiz ve dostumuz Faysal'a bu fıkıh nereden gelmiş? Değerli kardeşim, sen bu fıkhı nereden aldın? Hangi kitapta cihad etmek için halifenin bulunmasının şart olduğunu okudun? Ve yine hangi kitapta okudun ki Afgan cihadını mal ve silahla Amerika destekliyor? Bu bir vehim ve hayaldir. Bunu Arap ve batı basın organları yalan olarak senin kafana yerleştirmişlerdir.

Dün de söylediğim gibi kanaatime göre Afgan cihadını en çok takip edenlerden biri benim. Amerika'nın tek bir silahın yedek parçasının parasını ödediğine dair iddiaları reddediyor ve buna rest çekiyorum. Ne yazık ki bir takım insanlar, Afgan cihadının bütün kahramanlıklarını ve Allah'a tevekküldeki temel esasını Amerika'nın Sünger füzeleri ile izah etmeye çalışıyorlar. Afganlılar'ın bu kahramanlıklarının ve bu Allah'a tevekküllerinin Stinger füzelerinden kaynaklandığını lanse ediyorlar. Stinger füzesinin uçaklara karşı etkin bir silah olduğunu yayıp duruyorlar.

Aslında Stinger füzeleri Amerika'dan Müslümanların paraları ile satın almıyor. Her füzenin değeri tam 70.000 dolar. Bu gibi insanlar şunu iyi bilmelidirler ki Amerikalılar Ruslar'ın Afganlılar'la savaşmalarından dolayı Afganlılar'ın galip geleceklerini

hissederek düşmanları Rus'un ezilmesine sevindiler ve şöyle dediler: **"Rus ayısı Afgan tuzağına düştü. Onun ayaklan Hindukuş dağları üzerinde kaydı. Bizler hu halk kadar vadilerde ve bataklıklarda Ruslar'ı boğan bir halk görmedik."**

Böylece Amerikalılar adeta şehid edilen Hz. Osman'ın gömleği belli yerlerde teşhir edilip insanlar Hz. Osman'ı öldürenlere karşı kışkırtıldığı gibi Amerika bütün uluslararası toplantılarda Afgan meselesini gündem etti ve dünyaya Rusya'nın Afganistan önünde mukavemet edemeyeceğini bildirdi. Bu sebeple Rusya artık masum insanları yakarak, toplu katliamlar yaparak Afganlılar'dan intikam almaya girişti. Fiilen Amerika Afgan meselesini Hz. Osman gömleği yaparak Rusya'yı uluslararası arenada zor duruma düşürdü. Rusya ise Afganistan'dan havasını aldı. O öyle bir havalandı ki uçuruma

yuvarlandı ve inşallah cehennem uçurumuna da yuvarlanacaktır. Fakat Amerika şunu düşünemedi ki, İslâm'da cihad bir nurdur. Onun aydınlığı İslâm ümmetinin kalbine sızar, aydınlatır, karanlıkları parçalar, ölülere hayat bahşeder. İslâm ümmetine tekrar Rabbine güvenme inancım iade eder ve yaratıcısına tevekkülünü sağlar. Amerika İslâm âleminin Afgan cihadı ile ilgilendiğini ve müslüman gençlerin çeşitli ülkelerden Afganistan'a geldiğini görünce, bu defa meseleyi tekrar gözden geçirdi.

Yahudilerin telkinleri ile buraya gelen Müslümanlara vize verilmemesi sağlandı. Meselâ Pakistan'ın bütün dünyadaki elçiliklerine Afganistan'a gelen gençlere vize verilmemesi telkin edildi. Bu gençlerin tehlike arz ettikleri bildirildi.

Batılılar Arap âlemine açıkça: **"Biz cihaddan korkuyoruz, cihadın tekrar yeni**

nesillerin kalbine yerleşeceğinden korkuyoruz" demiyorlar. Fakat onlar şöyle yaklaşıyorlar: **"Ey falan yönetici! Bu gençler şu an Afganistan'a gidip eğitim görüyorlar, yarın geri dönüp senin aleyhine devrim yapacaklar."** Böylece iki yönden kâr elde ediyorlar. Bir yönden yöneticileri gençlerden korkutuyor, diğer yandan cihada engel olmaya çalışıyorlar.

Peygamber Efendimiz Hudeybiye Sulhü'nü yapmadan önce kendisine gelen Kureyş heyetine şöyle demiştir: **"Kureyş'in vay haline! Savaş onları yedi, bitirdi. Eğer onlar benimle Araplar'ı baş başa bırakmış olsalar onlar bundan ne zarar görürler? Eğer Araplar beni mağlup ederlerse Kureyşliler'in istediği olur. Eğer ben onları mağlup edersem, onlar çokça İslâm'a girerler veya bana karşı kuvvetlerini muhafaza ederek savaşmış olurlar."** (Bkz. Buhari)

Biz de diyoruz ki vay haline Arap devletlerinin! Şayet onlar bizlerle gençleri baş başa bırakacak olurlarsa onlara ne zarar gelir? Gençler Afganistan'a gelsinler, onların yansı savaşlarda şehid düşer, çeyreği savaşlarda sakatlanır. Geriye sadece dörtte biri kalır. Bunlar memleketlerine döndüklerinde bunları sorgularlar, bunlar için özel sicil defterleri açarlar ve onları hesaba çekerler. Ey Allah'ım! Bu ne felâket! Bundan daha büyük bir musibet olabilir mi?

Ey idareciler! Sizler bizi kendi ülkemizde cihad etmekten alıkoydunuz. Irz ve namusumuzu himaye etmekten men ettiniz, engel oldunuz. Yahudiler yatak odalarımıza kadar girdiler. Siz ise ellerimize ve ayaklarımıza kelepçeler vuruyorsunuz. İsrail'e bir kurşun sıkanın arkasından on kurşun sıktınız.

Allah'a yemin olsun ki şu an Filistin'in içinde yahudiler aleyhine savaşan bazı özel birimler vardır. İsrail bunlardan herhangi birini yakalayıp mensup olduğu teşkilatı açıklayınca, hemen ertesi gün Arap devletindeki idareciler onun mensup olduğu kişileri tutuklamaktadırlar. Hatta mesele o derece ileri gitmiştir ki, Arap istihbarat birimleri İsrail istihbarat birimleri ile yardımlaşarak çalışmaktadırlar. Sebep? Bölgede güvenliği sağlamakmış. Onlar: "Bu koleradan, bu veba hastalığından kaçının" diyorlar. Bununla da cihadı kastediyorlar. Tam üç yüz yıldır bu insanlar Müslümanların akıllarını ifsat etmek ve nefislerini tahrik etmek için çalışıyorlar. Üniversiteler kurdular, çeşitli okullar açtılar, kadını tesettüründen soyup sokağa attılar. Öyle ki elbiseler diz kapaklarının üstüne kadar kısaltılır oldu. Hiçbir müslüman, müslüman bir hanım veya

kızın caddenin ortasında bu tür kıyafetlerle gezeceklerini tasavvur etmiyordu.

Vallahi şu an birimizin ninesi gelse ve ona: **"Sana bir milyon dolar vereceğiz, şu elbiseyi giy"** şeklinde bir teklifde bulunulsa onun böyle bir elbiseyi giymesi mümkün mü? Hatta bu gibi bir elbiseyi üzerine giyip evin içinde dahi prova yapması beklenir mi? Evet, bu insanlar, kadınları hayâsından, dininden, değer ölçülerinden, prensiplerinden çıkarıp tamamen yıktılar. Gençlerimizi cinsel bataklıklara gömdüler. Tâ ki müslümanlar birbirleri ile meşgul olsunlar. Üniversitelerde, caddelerde, devlet dairelerinde, hatta polis teşkilatında bile kadın-erkek karışımını gerçekleştirmek için bütün enerjilerini harcadılar.

Emniyette kadının ne işi var? Kendilerine sorulduğunda şöyle diyorlar: **"Bu kadın bölgeyi hırsızlardan ve esrar tüccarlarından korumakla görevli."** Bu

kadın banyonun içinde bir böcek gördüğünde çığlık atar. Bu nasıl olacak da hırsızlara ve eşkıyaya karşı sorumlu olacak? Hâlbuki kadın atasözünde de denildiği gibi: **"Açıkta bırakılan bir et gibidir. Hırsızlar onu hemen yutarlar."** Kadın orada acayip bir kıyafet giyiyor, aralarında dayanıyor. Onlar da ona: "Bu kadınlar emniyet görevlileridir" diyorlar.

Bir defasında kadın bir polis (veya iblis) kadın Kabil'in kapısında duruyor, teftiş etmedik hiçbir araba bırakmıyordu. Bu mesele mücahidleri rahatsız etti. Bundan çok huzursuz oldular. Sayyaf'in komutanlarından Zergun isimli biri Kabil'den bir araba kiraladı ve şoförüne: **"Bu polis veya iblis kadının beklediği yerde durmayacaksın"** dedi. Adam on beş metre ilerledikten sonra bu kadına yaklaşınca kadın ona **"Dur!"** diye işaret etti ve kızdı. Adam durmadı. Kadın on beş metre

koşarak arabaya yaklaştı. Arabanın kapısını açtı. Zergun da arka koltukta oturuyordu. Elini kadını yakalayıp hızla arabanın içine çekti ve taksiciye: **"Devam et"** dedi. Bir süre sonra bir dağın başına çıktılar. Zergun onu bir kuyuya koyup kesti. Biliyor musun, Zergun onu adeta bir elma tanesini kapar gibi kapıp arabaya koydu.

Evet, bu kâfirler tam üç yüz yıldır bizim aklımız ve dinimizle oynuyorlar. Öyle ki içimizde **"İslâm'da savaş yoktur"** diyen ve sözde İslâm davetçisi olan güruhlar çıktı. Üç asır boyunca tağutların gayretleri sonucu, bizler dahi: **"İslâm'da savaş yoktur"** demeye başladık. Müslüman davetçilerden Amerika'ya gidip zihinleri yıkandıktan, klorla temizlenip ütülendikten sonra dönenlerle tartışmaya başladık. Bunlardan biri geri döndüğünde bana şunu soruyor:

"Allah aşkına söyle, sizler yahudi ve hristiyanları öldürmek mi istiyorsunuz?" Ben

de ona dedim ki: "Allah sana afiyet versin. Seni bize getiren postacıya teşekkür ederiz. Vallahi bu İslâm davetçilerinden biriydi. Ben ona bir kısım hadisler okudum. O da şöyle dedi:

"Sizler kişilerin veya memleketlerin fazilet ve menkıbelerini izah eden Buhari ve Müslim'deki hadisleri okusanız, sizin için daha iyi olur." Gördüğünüz gibi bu bir beyin yıkamasıdır. Onlar yeni düşünceler icad edip ortaya attılar. Yeni dinler ortaya çıkardılar. Meselâ Kadıyanilik, Bahailik, Babilik ve benzerleri... Bütün bu dinler: İslâm'da artık savaş kaldırılmıştır, bu iş bitmiştir" demekteler. İşte bu dinler tamamen sonradan icad edilmiş ve İslâm'dan cihadı çıkartmayı hedef almış sapık dinlerdir.

Gençler Mısır'dan, Filistin'den, Ürdün'den, Suriye'den ve her yerden buraya geliyorlar. Niçin mi? Afganistan'da

İslâm düşmanı olan Ruslar'la savaşmak için. İşte bu hal sapık insanları: **"İslâm'da cihad yoktur"** demeye sevk etmiştir.

Bir dönem buraya Nixon gelmişti. Şu anki Amerika Cumhurbaşkanı Reagan Nixon'a: **"Git de Afganistan'daki cihadın ne olduğuna bak"** demişti. Nixon Peşaver'e geldi. Bunu alıp kamplara götürdüler. Küçük büyük herkesin Arapça: **"Yolumuz cihad yoludur"** dediklerini duydu. Yolda yürürken: **"Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum"** dedi. Yollar, develer ve atlarla doluydu. Mücahidler kâfirlerin akıllarını başlarından alan sarıklarını sarmış ve sakalları göğüslerine doğru sarkmış bir halde idiler. Büyük bir haşmet arzetmekteydiler. Halkın hepsi **"Allahuekber"** naraları atıyordu. Nixon Afganistan sınırında durdu. Fiilen savaşın olduğunu gördü. Ruslar'ın hezimete uğratıldıklarını müşahade etti. Sonra dönüp Amerika'ya gitti. Orada basın mensupları:

"Orada neler gördün? Filan problemler için ne gibi şeyler hazırladınız?" Nixon: **"Bu problemler basit."** diye cevap verdi. Basın mensupları: **"O halde zor olan problem ne?"** dediler. Nixon: **"İslâm, İslâm"** diye cevap verdi. İşte şu an Amerika ile Rusya'nın birleşerek İslâmî ilerlemeleri durdurmak için aralarındaki problemleri çözme vakti gelmiştir. Bunun üzerine Amerikalılar Nixon'a: **"Belki sen yanlış bir kanaate vardın. Haydi, Carter sen git, dediler."** Bu defa Peşaver'e Carter geldi. O da: **"Ben savaş sınırına gitmek istiyorum"** dedi. Carter'ı özel bir uçakla Lindikodel denilen kente götürdüler. Carter: **"Ben Afgan sınırlarına bizzat kendi ayağımı basmak istiyorum"** diye ısrar etti. Allahuekber. Carter Afganistan'a gidiyor. Çünkü Afganlılar ölümle karşı karşıyalar. Peki, senin müslüman cemaatlerin ne yapıyorlar? Geldiler mi? Peşaver'i ziyaret ettiler mi? Nice İslâm davetçileri ve

müslüman âlimler var. Kaç müslüman Peşaver'deki yetimleri ziyaret etti? Sadece Peşaver'deki yetimleri?..

Bakıyorsun bir müslüman geliyor, Pencap Üniversitesi'nde İslâmî bir konuda master yapmak istiyor. İmtihana girmek için Lahor kentinde iki ay bekliyor. Sonra diplomasını alıyor, daha sonra ise sırf yeminini yerine getirmek için: **"Afganistan'da bir cihad vardı"** diye düşünüyor. Ve telefona sarılıp: **"Alo, Şeyh Abdullah Azzam"** diye sesleniyor. **"Alo, buyur"** denildiğinde: **"Ben bir günlüğüne Peşaver'e geleceğim. Sen Sayyaf'ı, Hikmetyar'ı, Rabbani'yi ve Yunus Halis'i bir araya topla, onların problemlerinin ne olduğuna bakacağım. Bir gece Peşaver'de kalacağım. Sakın unutma ha."** Peki, bu komutanlar tavuk mu ki onları tek bir kafeste toplayayım. Sayyaf'ın, Hikmetyar'ın, Rabbani'nin ve Yunus Halis'in hiçbir

problemleri yok mu? Onlar tamamen boş mu geziyorlar ki, Lahor'dan bir geceliğine Peşaver'e teşrif eden beyefendi kardeşimiz için onları bir araya getirip kendisi ile görüştüreyim. Telefonda dedim ki: **"Kardeşim! Peşaver'de kalacağın bu geceni Allah rızası için iki gece yap. Geçirdiğin her iki aya karşılık birer gece de burada kal."** O ise şu cevabı verdi: **"Hayır olmaz, vallahi ben uçak biletimi ayırtmışım, yarın Lahor'a gideceğim, Lahor'dan da Karaçi'ye, Karaçi'den de Allah nereyi dilemişse oraya gideceğim."**

Kardeşler bu adam gerçekten İslâm ve Müslümanları düşünüyor mu? Müslümanlar inançları hususunda ciddiler mi? Bu gibi insanlar bir İslâmî topluluk oluşturma hususundaki düşüncelerinde samimiler mi? Bu gibi gayretlerle İslâm devleti kurulabilir mi? Hatta bir belediye organize edilebilir mi? Vallahi bunlar bu çalışmaları ile değil ki

bir İslâm devleti, bir İslâmi belediye bile teşekkül ettiremezler. Niçin mi? Çünkü bunlardan birinin Afganistan'da okuyan bir çocuğu bulunsa da ona gösterdiği özen, Müslümanların en büyük meselesi olan Afgan cihadına gösterdiği ihtimamın kat kat üstünde olur. Şimdi sen, sana karşı gelen, namazını kılmayan, ruhen hasta olan bu çocuğuna gösterdiğin özenin bir on katını da yeryüzünün en büyük meselesi olan Afgan cihadı için göstersen, elbette ki bütün dengeler değişir. Her şey farklılaşır.

Ey cihada katılmayan müslüman kardeşim! Allah aşkına söyle bana. Şayet sen 10.000 dirhem verip küçük bir dükkân alsan, hiç onu bir yıl boyu ziyaret etmeden bırakır mısın? Peki, küçük bir dükkân senin onu görüp kontrol etmen olmaksızın ve onu yürütmeye katkıda bulunmaksızın yürümezken, yüce Mevlâ'nın dinini hâkim kılmak nasıl yürüyecektir? Farz et ki Allah'ın

dini senin küçük dükkânın kadar değerli, hiç olmazsa bu dine de o dükkânına verdiğin önem kadar değer ver. Buna da ona harcadığın kadar harca. Eğer senin oğlunun ya da kızının kalp kapakçığı arızalı olsa şayet paran varsa onu alır neredeyse bütün devletleri gezdirirsin. Farz et ki İslâm da senin küçük çocuğun gibi. Şu an İslâm sadece rahatsız edilmeye değil, kesilmeye, kökünden koparılıp atılmaya maruz kalmıştır. Hiç olmazsa İslâm'a da küçük çocuğuna gösterdiğin kadar ihtimam göster. Şu an müslümanlar Afganistan cihadına küçük çocuklarına ve kızlarına harcadıkları kadar infakta bulunmuş olsalar Afgan meselesi tamamen farklılaşır, dengeler değişir. Bizler kalkıp çocuklarımıza yazlık, kışlık, bayramlık, seyranlık çeşitli elbise ve ayakkabılar alıyoruz. Bir o kadarını da Afgan yardım sandığına atalım ve oradaki cihada gönderelim. Hatta müslümanlar

içmiş oldukları Pepsi Cola ve portakal suyu gibi meşrubatlara verdiği paraların yedide birini dahi Afgan cihadına gönderecek olsalar dengeler değişir.

Meselâ ben şu an size Arap Yarımadası'nda yaşayan Suudlular'ın örneğini vereyim. Şu an Arab Yarımadası'nda yaklaşık yedi milyon veya biraz daha fazla insan yaşamaktadır. Farz edelim ki burada yaşayan insanlardan her biri günde bir kutu portakal suyu içiyor. Bunun anlamı odur ki onlar her gün yedi milyon dirhem harcıyorlar. Farz edelim ki bunlar her perşembe günü oruç tutsunlar ve portakal suyuna verecekleri yedi milyonu Afgan cihadına göndersinler. Bu takdirde her ay 28 milyon dirhem yani yedi milyon dolar, buranın parası ile 140 milyon rupi göndermiş olacaklardır. Bunun manası da şudur: Afganistan konusunda her şey değişir, dengeler bozulur. Bu sadece

haftada bir gün, kutu meşrubatı içmemekle gerçekleşecek olan bir durumdur.

Durum böyle iken aziz ve celil olan Allah'ın Müslümanlara yardım etmesi nasıl beklenebilir? Hatta on yıldan beri silahsız sineleri, bomboş cepleri, sırtlarına yapışmış karınları ve yalın ayakları ile durmadan savaşa girişen fakir Afgan Müslümanları bile Müslümanların eleştirilerinden kurtulamamışlardır.

Adam memleketinde sandalyesinde oturuyor, çayı kahvesi yanında, ona: **"Ey filanın babası! Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?"** diye soruluyor. O da: **"Vallahi diyorlar ki, onlarda birçok şirk varmış, Allah'a ortak koşmalar varmış"** diye cevap veriyor. Peki, efendim, Allah'a ortak koşulan şeyler neymiş, izah etsene? Yoksa sen bunu rüyanda mı gördün de insanlara söylüyorsun? Bakarsın ki bu efendi şöyle cevap veriyor: **"Onlar boyunlarına hamayil**

takıyorlar." Peki, başka ne var? **"Muska taşıyorlar"** Daha ne var? **"Ellerini kabirlere sürüyorlar"** Daha başka bir şey var mı? **"Yok"** Peki sen nerelisin? **"Suriyeliyim, Suudluyum veya Mısırlıyım."** Peki, bu gibi şeylerin bulunmadığı herhangi bir memleket var mı? **Bizzat Mekke-i Mükerreme'de ve Medine-i Münevvere'de dahi sofilik yok mu?** Hangi millet bu tür şeylerden tamamen arınık? Sonra senin şirk diye söylediğin şeylerin aslı ne? Şayet hamayiller Kur'ân ve hadislerin icabı yapılmışsa onun şirk veya bid'at yahut dine ters bir şey olduğunu kim söyleyebilir? Bak, dinle. Buhari'nın en büyük şerhini yapan İbn Hacer el-Askalani bu hususta ne diyor**: "Bütün âlimler şu üç şartın var olması halinde muskanın caiz olduğu hakkında ittifakla icma etmişlerdir. Bu üç şart şudur: Muska, Rasulullah'dan nakledilen şekli ile yapılmalı, anlaşılır bir dilde olmalı ve muskayı yapan ve**

yaptıranların faydanın bu kâğıttan değil, bizzat Allah tarafından olacağına inanmalarıdır.

Şimdi sen gelsen Afganistan'daki muskaları açıp içini okusan, yarısının ayet ve hadislerle dolu olduğunu görürsün. İçinde Ayete'l kürsi, İhlâs Suresi vb. şeyler. Ayrıca muskaların içinde 786 rakamını yazarlar. Onlara göre bu rakamın manası Bismillahirrahmanirrahim demektir. Yani muskacılar bizzat Bismillahirrahmanirrahim yazma yerine harflerin kendilerine göre ebced hesabını çıkarıp birleşik rakamlar halinde yazarlar.

Peki, kardeşim, başka söyleyeceğin ne var? Şimdi farz edelim ki bu hamaillerin içinde Allah'a ortak koşma gibi ifadelerde bulunmakta. Fakat bu muskayı taşıyan kimse bunu bir esrarkeşten mi almış, yoksa hoca efendiden mi? Bu Afganlı, muskayı aldığı kişinin bir âlim olduğuna, kendisine

ancak Kur'ân veya Sünnet'i vereceğine inanıyor. Bir takım insanların dini ticaret aracı yaptıklarının farkında bile değil. O bu muskayı veya hamaili Kur'ân ve Sünnet niyeti ile alıyor. Şimdi sen bunu taşıyan insana nasıl müşrik diyeceksin?

Diğer yandan muskanın içinde şirkle ilgili şeyler olduğunu ve onu taşıyanların da bu şeylerin şirk olduğunu bilmediklerini farz edelim. Sen bu insanlara Allah'a ortak koşuyorlar diyebilir misin? Hayır, bunlara müşrik denilemez. Çünkü onlar bu hususta cahildirler. Cehalet cahiller için bir özürdür, velev ki inançla ilgili hususlarda olsun.

İbn Teymiye Cehmiye fırkasına şöyle demiştir: **"Şayet ben sizin söylediğiniz sözleri söylersem kâfir olurum, fakat ben sizleri tekfir etmiyorum (kâfir olduğunuzu söylemiyorum) Çünkü sizler cahilsiniz."**

Muhammed bin Abdulvahhab'a: **"Necid bölgesinde bulunan Kuvaz kubbesine karşı ibadet eden kimseler var. Bunlar bu kubbeye ibadet ediyorlar, onun etrafında tavaf ediyorlar, onun içinde bulunanı yardım için aracı ediniyorlar. Bunlar şirke düşüyorlar mı?"** diye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: **"Biz onları tekfir etmiyoruz, çünkü onlara bunu öğreten pek azdır."**

Yine İbnu'l-Kayyım şöyle demiştir: **"Bizler kabirlerde yatan ölüleri aracı yaparak Allah'tan yardım isteyenleri tekfir etmeyiz. Çünkü onlar cahildirler."**

Peki, kardeşim, bütün bu izahatlardan sonra senin Afganlılar'a müşrik demen için elinde hangi delilin kaldı? Diyorlarmış ki onlar kabirlerde yatanları aracı yapıp yardım diliyorlar. Peki, sen gözünle gördün mü?

Ben Şeyh Celaleddin'e dedim ki: **"Niçin bu tür meselelere önem vermiyorsunuz, yani tevhid inancı ile ilgili konulara ihtimam göstermiyorsunuz?"** O da dedi ki: **"Ey Şeyh Abdullah! Tevhid inancı ile ilgili olarak kastettiğin meseleler nelerdir?"** Ben de dedim ki: **"Kabirlerde yatan ölüleri ve velileri aracı kılmak."** O da dedi ki: **"Allah'a yemin olsun ki yaşım kırk yediye ulaşmıştır. Vallahi ben şu ana kadar hiçbir Afganlının kabirde yatan bir ölüyü aracı kıldığını görmedim. Öyle görünüyor ki Araplar gecenin karanlığında elektronik ışınlarla bakıp bu tür şeyleri görüyorlar."**

İşte Afganistan'ın öz evlâtları... Onlar bunu görmemişler, fakat Araplar sanki hem önlerini hem arkalarını gören bir kabiliyetle her şeyi görmüşler. Peki, kardeşim, başka bir şey var mı? Afganlılar hakkında başka bir şey söyleyecek misin? Evet, onlarda çokça bidatler var. Kardeşim, bid'at ne demek?

Lütfen onlardaki bid'atleri söyle, biz de bilelim. Şu an sen yerinde oturmuş, kahve içiyor ve durmadan hurma tıkınıyorsun ve bana: **"Şunlar şöyle, bunlar böyle"** diyorsun.

123. ayet-i kerimede: **"Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki onlar sizde sertlik bulsunlar"** buyrulmaktadır. Sertlik diye tercüme edilen "gilzaten" kelimesinin harfleri dahi sertliği vurgulamaktadır. Çünkü cihad sertliği ve üstten bakmayı icab ettirmektedir. Kâfirlere karşı müslüman aziz ve endamlı olmalıdır. Müminlere karşı ise mütevazı ve alçakgönüllü olmalıdır. Şu ayet-i kerime benim çok dikkatimi çekmiştir:

"Ey iman edenler! İçinizden her kini dininden dönerse (böylelerine karşı) Allah, öyle bir topluluk getirir ki, kendisi onları sever, onlar da Allah'ı severler; mümini ere karşı mütevazı, kâfirlere karşı serttirler. Allah yolunda savaşırlar ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar..." (Maide, 54)

Emire İtaat…

İşte Allah tarafından sevilen ve kendileri de Rablerini seven insanların dört sıfatı: Müminlere karşı mütevazı, kâfirlere karşı izzetli, cihad eden ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan... Evet, ben bu ayeti çok düşündüm ve kendi kendime dedim ki; acaba neden yüce Kur'ân'ın hikmetli sıralamasında önce müminlere karşı mütevazı ve kâfirlere karşı sert olmak zikrediliyor da daha sonra cihad etmeleri beyan ediliyor? Sonra anladım ki cihad etme, topluca yapılan bir ibadet. Çadırlarda yaşayan insanlar bir kısım topluluklar ve birbirleri ile komşuluk yapan kabile ve kavimlerdir. Böyle olan topluluklarda iman eden kimselerin arasında tevazu, netlik, vefakârlık, sevgi ve kardeşlik tesis edilmedikçe bunların el ele verip hep birlikte cihada çıkmaları mümkün değildir. Yani kişi ferdî yaşantısında şahsî

haklarının toplumla çatışan kısımlarında hoşgörülü olmalıdır ki toplum içerisinde dayanışma, söz birliği ve işbirliği tahakkuk etsin. Böylece herkes tek vücut olsun. Ama herkes pazılarını şişirir, boynunu yukarı diker, bir sineğin dahi önünden uçmasına tahammül edemeyecek olursa, böyle bir insanın topluluklarla hayat sürdürmesi mümkün olmaz. Bu sebeple müminlere karşı mütevazı, kanadı kırık olmalı. Emire mutlak itaat edilmeli. Hâlbuki emire itaat çok kez insanın heva ve hevesine ters düşer. Çünkü itaat, bir boyun eğmedir ve bu bakımdan bir ibadettir.

Müminler birbirlerine karşı mütevazı olurlar. Allah katında bir emire itaat sünnet olan namazları kılmaktan daha efdaldir. Allah katında emire karşı çıkmak ise müekked sünnetleri terk etmeden daha beterdir.

Meselâ emiriniz size diyecek olursa ki; ışıklar söndürüldükten sonra artık konuşmak yasak, fakat buna rağmen sizler konuşacak olursanız, sizin günahınız yatsının sünnetini terk etmenizden daha fazla olur. Niçin mi? Çünkü emire itaat farzdır. Ona isyan haramdır. Sünnet ise terk edilmesi halinde ceza gerektirmeyen ve yapıldığında sevap kazanılan bir ibadettir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Kim benim emirime itaat ederse, şüphesiz ki o bana itaat etmiş olur. Kim bana itaat edecek olursa şüphesiz ki o Allah'a itaat etmiş olur. Kim emirime karşı gelirse o bana karşı gelmiş olur, kim de bana karşı gelmiş olursa Allah'a isyan etmiş olur." (Buharı, Ahkâm, bab: 1, cihad bab: 109; Müslim, İmara, bab: 32, 33; Nesei, Bey'a, bab: 27; Müsned İmanı Ahmed, c. II, sh. 244, 253, 270,313)

Zira bir müslüman kendisi ile birlikte olan diğer Müslümanlarla ittifak etmediği sürece işlerin yürümesi mümkün değildir. Bu ise Müslümanların emirlerine itaat etmeleri ile tahakkuk eder. Sen çadırdaki, kamptaki ve diğer yerlerdeki emirine itaat etmekle yükümlüsün, yoksa iş yürümez. Bazen olur ki sen emirinden daha üstün, daha zeki, daha bilgili, daha cesaretli daha güzel silahşor olabilirsin. Fakat unutma ki sen değil, o emirdir. Mademki o senin emirindir, senin ona itaatin farzdır. Karşı gelmen ise haramdır.

İşte bundan ötürüdür ki Allah'ın sevdiği kullarının birinci sıfatı müminlere karşı mütevazı ve itaatkâr olmasıdır. Evet, sen evinde bulunursan oranın emiri sensin. Merak etme orada kimse sana hükmetmez. Ama burada itaat etmen gerekir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat ediniz, Rasule ve sizden olan idarecilere itaat ediniz..." (Nisa, 59)

Müfessirlerin çoğu ayet-i kerimede geçen **"sizden olan idarecileriniz"** den maksadın müfreze (tim) emirleri olduğunu söylemişlerdir. İşte bu nedenledir ki bir bakarsın 30 bin İslâm askeri emirine hiç bir zaman karşı gelemiyor. Neden? Çünkü emire karşı gelmenin Allah'a karşı gelmek, Allah'a isyan etmek olduğunu biliyor. Allah'a karşı gelmek, isyan etmek ise haramdır. Haramı işleyen cezalandırılır, terk eden ise sevap kazanır. Çevrenizdeki mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve alçak gönüllü olmanız şarttır. Etrafınızdaki herhangi bir kişi hoşunuza gitmeyen bir kelime söylediği zaman onu azarlamanız, kınamanız, küçümsemeniz, ayıplamanız veya kinayeli konuşmalarla onu iğnelemeniz caiz değildir. Rasulullah (sav) bu hususta şöyle

buyurmaktadır: **"Kişinin müslüman kardeşini küçümsemesi kötülük olarak ona yeter."** (Müslim 32; Ebu Davud, Edeb 35; İbnu Mace, Kitabuz zühd, 23; Müsnedi İmam Ahmed 3, 491)

Başka bir hadis-i şerifte de şöyle buyrulmuştur: **"Faiz yetmiş küsur şubedir. En hafifi kişinin annesi ile zina etmesidir. En büyük faiz ise kişinin müslüman kardeşinin ırzına dil uzatmasıdır."** (İbn Mace, Ticarat, bab: 58)

Kardeşinin ırzına dil uzatmadan kasıt, onun gıybetini yapmaktır. Bu bakımdan sahabeler -rıdvanullahi aleyhim- birbirlerini savunurlardı. Rasulullah (sav) Tebuk Gazvesi'nde Kab İbn Malik'in nerede olduğunu sorduğunda birisi: "Ey Allah'ın Rasulü! Onu iki güzel elbisesi ve omuzlarına bakarak yürümesi alıkoymuştur" demişti. Fakat Şad bin Muaz bu sahabenin kardeşini eleştirdiğini hissederek derhal müdahale

ederek şunları söylemişti: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki Kab hakkında hayırdan başka bir şey bilmeyiz."**

Sizler burada bir cemaatsiniz. Şu anda burada ne anneniz, ne babanız ne de kardeşiniz var. Burada kardeşiniz sizinle birlikte olandır. Babanız sizden büyük olandır. Küçük kardeşiniz simden küçük olandır, anneniz Afgan cihadıdır. Bu şekilde düşünmeniz, bu şekilde ilişkiler kurmanız, bağlar oluşturmanız gerekmektedir. Bizim daha önce içinde bulunduğumuz toplulukla olan irtibatlarımız, ilişkilerimiz ve münasebetlerimiz şu an sona ermiştir. Biz de şimdi yepyeni bir topluluk içindeyiz. Bizim babalarımız buradadır, ağabeylerimiz buradadır. Samimi kardeşlerimiz buradadır. Arkadaşlarımız buradadır. Küçük kardeşlerimiz buradadır. Bizim yepyeni bir arazimiz ve tamamen yeni bir belde ve vatanımız olmuştur. Artık tamam. Her şey

değişmiştir. Biz böyle olacağız ki mübarek cihadımızı devam ettirebilelim. Koyulduğumuz yolda yürümeyi sürdürebilelim.

Müslümanların kardeşliği hususunda Rasulullah döneminde yaşanan şu hadiseyi anlatalım: Ebu Zer el-Gıfari (ra) hadiseden birkaç sene önce çarşıdan bir at alırcasına Hz. Bilal'i satın alabilirdi. Fakat Hz. Bilal'e bir dil sürçmesi yaptı ve ona: **"Ey siyah kadının oğlu!"** dedi. Bunun üzerine Rasulullah ona: **"Ben aranızda bulunduğum halde sizler yine cahiliye iddialarını mı ortaya atıyorsunuz? Maalesef terazinin gözü boş kalmıştır, boş. (Hiçbir kimse mükemmel değildir. Yani satıcı kişi ne kadar özen gösterirse de terazinin gözünde bazı boşluklar bırakır. İnsanlar da ne kadar üstün olmaya çalışsalar da her birinin belli bir kusuru vardır. O halde diğer insanda gördüğü kusurdan dolayı onu ayıplamamalıdır).**

Beyaz kadından doğan çocuğun siyah kadından doğan çocuğa hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva ile olur." (Bak. Müsned İmam Ahmed, c. IV, sh. 145, 158) Yine Rasulullah Ebu Zer'e: **"Ey Ebu Zer! Sen kendisinde cahiliye kalıntıları bulunan bir kişisin"** demiştir.(Buharı, Kitabu'l-İman, Bab, 22)

Bunun üzerine Ebu Zer yanağını toprağa koydu ve yeminle dedi ki: "Mutlaka Bilal gelip kafama basmalıdır." Evet, Bilal (ra) birkaç sene öncesine kadar basit bir köle idi. Öyle ki Kureyş'in ileri gelenleri Rasulullah'tan kendilerine özgün bir sohbet halkası kurmasını ve bu halkada Bilal gibilerinin olmamasını istiyorlardı. Araplar'ın kendilerini Bilal ile birlikte otururken aynı mecliste görerek ayıplamalarından korkuyorlardı ve **"Ey Muhammed! bize ayrı bir meclis kur, çünkü Arapların bu kölelerle birlikte oturduğumuzu görünce bizi**

ayıplamasından korkuyoruz" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in ileri gelenleri ve Araplar'ın liderleri için ayrı bir meclis kuracak gibi olunca Cebrail (as) şu ayeti getirdi:

"Rızasını talep ederek sabah-akşam Rablerine dua edenleri (yanından) kovma. Ne onların hesabından bir şey sana, ne de senin hesabından bir şey onlara aittir. Onları yanından kovduğun takdirde, zalimlerden olursun." (Enam, 52)

Kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak şarttır. Mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve şefkatli olmak gerekir. Çünkü iman edenler kendi aralarında birbirlerine karşı merhametli, kâfirlere karşı ise şediddirler.

"Muhammed, Allah'ın Rasulüdür. Onun beraberinde bulunanlar, kâfirlere karşı sert, kendi aralarında da merhametlidirler. Onları, rüku ve secde ederek Allah' ın lütuf ve rızasını aradıklarını görürsün..." (Fetih, 29)

Mü'minler kendi aralarında merhametlidirler. Müslüman kendi kardeşine şefkatli, merhametli, sevecen ve ince kalplidir. Savaşlarda ise aslan gibidir. Ebu Dücane kırmızı sarığını sarıp Uhud'da gururla yürümeye başladı. Rasulullah (sav): **"Şüphesiz Allah, bu yerin dışında bu yürüyüşü sevmez"** buyurdu. Evet, kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak İslâm'ın şiarıdır. Günümüz tağutları ise Amerikalı bir kâfirin karşısında sanki kedinin karşısındaki fare gibi oluyor ve: **"Sir, yes sir"** (efendim, evet efendim) diyerek sırtı iki büklüm, saygı göstermekte. İman edenlere karşı ise acımasız bir zorba ve günahkâr bir zalim kesilmektedir. Vallahi Müslümanları yok etmeye çalışan bu tağutlar, Birleşmiş Milletler'de Reagan'ın veya Rusya'nın karşısında el pençe divan durmakta ve son derece saygıyla oturmaktalar! Kendi insanına karşı ise halklarına karşı katı, sert ve

acımasız olmaktadırlar. Kendi ülkelerinde kan döken bu tağutlara göre kan dökmek su içmekten daha kolaydır. Amerika'nın karşısında ise el pençe divan durmakta, huzurlarında yalvarmaktadırlar.

Birileri bana şunu anlattı: İngilizler bizim memleketimize hükmediyorlardı. Şu anda onların kuyrukları ve adeta evlâtları bizlere hükmetmekte. Öyle ki şu an bizim yöneticileri İngiliz büyükelçiliği tayin ediyor. Birini vazifeden alıp diğerini tayin ediyor. Hatta bu hadiseyi yaşayan birileri dedi ki: "İngiliz konsolosluğundan bana şöyle denildi: Al bu mektubu götür yöneticiye, tamam biz onu vazifeden aldık ve akrabalarından filanı onun yerine tayin ettik." Bu kişi İngiliz elçiliğine şunu söyler: "Vallahi biz Araplar aramızda hukuk bulunan insanlara böyle bir şey yapmaktan utanırız." Yani keşke sen bu kişiyi vazifeden almak için bir mazeret bulsan. İngiliz elçisi şu

cevabı verir: "Ben bu köpek için bir mazeret mi bulacağım?"

Evet, onlar bize bu gözle bakıyorlar. Ne yazık ki İngilizler'in köpek dediği bu kişi müslümanlara karşı köpektir. Önünden geçen herkesi ısırır. Halbuki sertlik ve katılık müminlere karşı değil, kâfirlere karşı olmalıdır.

Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir!

Bakınız İbn Hacer el Heysemi'ye şu soruyu sormuşlardır: **"Bir müslüman, hristiyanın kendisi ile tokalaşması için veya hristiyanın onun elini öpmesi için elini uzatabilir mi, bu caiz midir?"** İbn Hacer:

"Hayır, çünkü bu davranış hristiyanı memnun eder. Hristiyan birisi müslümanın elini öptüğü takdirde kendinden emin olur, bu nedenle caiz değildir" der.

Hz. Ömer (ra) Kudüs'ü fethettiğinde hristiyanlara bir takım şartlar koymuştu: Çan çalmayacaklar, yeni kilise inşa etmeyecekler, dinî tören ve bayramlarında dışarı çıkmayacaklar, çocuklarını vaftiz yapmayacaklar, atlarına eğerle binmeyecekler. Eğerli olarak ata bindikleri takdirde iki ayaklarını da bir yöne sarkıtacaklar, yani normal şekilde binmeyeceklerdi. Kendilerine has elbiseleri olacak ve bununla kâfir oldukları bilinecekti. Bu bakımdan yahudiler, kendilerini ayıracak özel bir şekil seçtiler. Başlarının ensesindeki saçlarını uzattılar. Hristiyanlar da kendilerine özel bir şekil seçtiler. Göğüslerine elbiselerinden farklı renkte bir parça takacaklarına karar verdiler. Böylece hristiyan olduğu bilinsin, kendisi ile selâmlaşılmasın. Hristiyan, binekli olarak müslümanın yanından geçtiğinde bineğinden inip oradan geçmesi gerekirdi.

Ta ki müslümandan yüksek bir yerde görülmesin. Hristiyan evini müslümanın evinden fazla yükseltemezdi. Müslümanla karşılaştığı zaman yolun kenarına çekilmek mecburiyetinde idi, çünkü yolun ortası Müslümanlara aitti.

Ey kardeşim! İşte izzet ve şeref bu. Aksi takdirde bir müslümanın aziz olduğu nasıl belli olacak? Ne yazık ki günümüzde tamamen her şey değişti ve alt-üst oldu. Artık sertlik mü'minlere merhamet ve şefkat ise kâfirlere karşı yapılıyor. Ayet-i kerimede ise: **"Onlar sizi sert bulsunlar"** buyruluyor. Tabi ki bir kısım insanlar gelip şöyle diyorlar; **"Kardeşim İslâm dini merhamet dini, İslâm dini edeb dini, lütuf dini. Nedir sizin bu sertliğiniz ve katılığınız?"** Bunlara deriz ki: **"Müslümanların kâfirlere karşı mutlaka sert olması gerekmektedir. Bir Amerikalının yüzüne gülümseyerek bakmak, müslümana karşı kaşlarını çatıp sert bir yüzle bakmak**

caiz değildir. Gülümseme müminleredir devamlı. Müminlere sıcak ilişki gösterilecek, onlara yaklaşılacaktır. Fasık, facir ve kâfirlerden ise uzak durulacaktır.”

Daha önce de anlattığım gibi Ürdün'deki İslâmî Hareket'in komutanı ve üstadımız Muhammed Abdurrahman Halife bana şunu anlatmıştı: **"Ben şerefli olmayı bir hadiseden sonra öğrendim. Henüz küçükken Salt kentinin kadısı hasta oldu. Ben henüz ilkokul altıncı sınıfta idim. Onu ziyaret etmek istedim. Zili çaldım. Kadı dışarı çıktı. Dedim ki: Ben Abdurrahman Halife'yim. Babam beni seni ziyaret etmem için gönderdi. O da dedi ki: Buyur, yavrum. İçeri girdim. Onun yanında şehirde yaşayan hristiyanların ileri gelenlerini gördüm. Onlar onu ziyarete gelmişlerdi. Onlar papazlar, Ortodoks ve latin kiliselerinin rahipleri idi. Ben içeri girdiğimde ki ben küçük bir çocuktum, kadı papaza: Kalk buradan,**

şuraya otur. Buyur yavrum, sen yanıma otur, dedi. Sonra papaza baktı ve ona dedi ki: Benim dinim size böyle davranmamı emrediyor. Ben de sizi ziyarete geldiğimde dininizin size emrettiği şekilde davranın. İşte, ben o zaman yakinen bildim ki müslüman çok aziz ve en şerefli insan."

Âyet-i kerimenin sonunda: **"İyi bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir"** buyrulmaktadır. Çünkü cihad takva üzerine kaimdir. Takva olmaksızın taşman silah musibete dönüşür. Takvasız olarak silah taşınıldığında yol kesici silahlı çetelere dönüşülür. İnsanların emniyetini ortadan kaldıran, mal, ırz ve canlarını tehdit eden silahlı çeteler haline gelir. Bu bakımdan takva şarttır. Elinde silah taşıyan kişi bu silahın hakkını vermelidir. Bu da Allah korkusudur. Müslüman kanı akıtmaktan korkmaktır. Silah zoru ile bir müslümandan bir dirhem gasb etmiş olmaktan korkmaktır.

Takva cihadın ayrılmaz bir parçasıdır. Takvaya en fazla teşvik eden Tevbe ve Maide sureleridir. Bu iki sure Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan ayetlerini içerir. Takva yüce Allah'ın tüm beşeriyete ilk ve son emridir...

"Sizden önce kendilerine kitap verilenlere de, size de Allah'tan korkun, diye emrettik..." (Nisa, 131)

Yüce Allah öncekilere de, sonrakilere de takvayı emretmiştir. Takvanın olmadığı bir dinde hiçbir fayda yoktur. Zira takvasız bir din merasim ve yağcılıktan ibaret olur. Bu yağcılığın altında hırsızlık, zina, ırza tecavüz vb. birçok rezillikler işlenir. Bu nedenle takva şarttır. Senin içinde Allah korkusu olursa, sen tek başına kaldığında dahi Allah'ın seni insanlardan daha fazla kontrol ettiğini hissedersin. İnsanların gözünün önünde bir kötülük yapmaktan dolayı çekinmenden daha fazla çekinirsin. İşte takva budur. Bugün insanların çoğu

bundan yoksun olduğundan -La havle velâ kuvvete illâ billâh- onların dinleri adeta çukulata kâğıdı gibidir. Öyle ki tatlı çukulatayı saran bu kâğıdı alüminyum olduğu zannedilir. Fakat o kâğıt hemen parçalanır. Niçin? Çünkü onu sağlam tutacak bir güce sahip değildir. İşte takva sahibi olmayanların dinleri de, sağlam bir manevi ambalajla sarılmadığından insanın nefsi arzuları, o dini parçalamakta ve heva-heveslere kul etmektedir. Evet, din takva üzere kurulmuştur. Dini takvanın azlığı ve tamahın çokluğu ifsad etmektedir.

Hz. Ali Kufe'ye geldiğinde o zaman Hasan el-Basrî genç bir delikanlı idi. Hz. Ali ona: **"Ey genç, dini bozan ve düzelten şeyler nedir?"** diye sordu. Hasan el-Basrî de ona: "Dini düzelten takva, bozan ise tamahkârlıktır (aç gözlülüktür)" diye cevap verdi. Bir şair şöyle demiştir:

Dini; krallardan, kötülük yapan papaz ve ruhbanlardan başka kim ifsat etmiştir?

Artık millet kokuşmuş leşlerde otlanmaktadır. Öyle ki bunun kokuşmuş olduğu her akıl sahibi için bellidir. Ben günahların kalpleri öldürdüğünü gördüm. Onlara devam etmenin ise kişiyi zillete düşürdüğünü müşahede ettim. Günahları terk etmek ise kalbe hayat bahşeder. Nefsine karşı gelmen şüphesiz ki nefsin için faydalıdır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde, bir takım insanlar Tihame dağı gibi sevap amelleri ile birlikte gelirler. Allah onların bu amellerini toz dumana çevirir." Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bunları bize tanıt"** dediler. Rasulullah: **"Onlar sizin neslinizdendir. Sizin gece namazlarına kalktığınız gibi onlar da kalkarlar, ancak onlar Allah'ın haram kıldığı**

şeylerle baş başa kaldıklarında onu işlerler." (Bkz. İbn Mace, Kit. Zühet, bab: 29)

Aksi halde, la ilahe illallah'ın ne manası kalır? İsim ve sıfat tevhidinin ne manası kalır? Kur'ân ve Sünnet'te zikredilen Allah Teala'nın yüce sıfatlarım tevil etmeksizin, saptırmaksızın, işlemez hale getirmeksizin ve yaratıklara benzetmeksizin ezberlememizin ne manası olur? Yani sen Allah Teala'nın Rakîb (gözetleyici) olduğunu ezberleyeceksin, bir şeyi yaptığında O'nun seni murakabe edip etmediğini göz önünde bulundurmayacaksın. Yine Allah'ın her şeyi bildiğine ve her şeyi gördüğüne inanacaksın, O'ndan da korkmayacaksın. Elbette ki bunun bir manası olmaz. Sen kapılarını kapattıktan sonra bile seni görenden korkuyor musun? Gizliliklerin gizliliğini bilenden çekiniyor musun? Komşunun kızına bakarken ve elini Müslümanların malına uzatırken Kahhâr

olan Mevlâ'dan korkuyor musun? Bütün bunlar takva ile olur. Takvasız ameller zayi olup gider. Ne malların, ne canların, ne ırzın, ne namusun ne de herhangi bir şeyin güvenliği söz konusu olur.

Örneğin, ben mücahitler için yardım toplamaktayım. Allah'a hamd olsun, bizlere çok yardım gelmektedir. Bu gelen yardımları gözetleyen Aziz ve Celil olan yüce Allah'tan başka hiçbir kimse yok. 200 bin, 300 bin dolarlık çeklerden bir tanesini almam mümkün! Ben yetimlerin, dulların, sakatların ve acizlerin mallarını nasıl yiyeyim? İşte bu sebeple din, Allah korkusu ve takva üzerine bina edilmiştir.

Ömer bin Abdülaziz (ra)'ın takvası gibi bir takva. Öyle ki bir kişi gelir, Ömer bin Abdülaziz ile konuşur, sonra ona: **"Ey müminlerin emiri! Aile efradın nasıl?"** diye sorar. Ömer hemen lambayı söndürür ve şöyle der: **"Bizler Müslümanların malını**

hesap etmek için Müslümanların malından olan yağı yakarak aydınlanıyorduk. Şu an ise sen bana ailemi soruyorsun. Biz Müslümanların malı olan yağın hesabına, nasıl ailemiz hakkında sohbet edebiliriz?" der. İşte takva budur.

Vallahi şu an Müslümanların birçok sorumlusu devletin mallarını çeşitli projeler için halka ödünç olarak veriyorlar. Fakat o malların yarısı devlet bütçesine girmeden önce yutulup gidiyor. Her şey harap olmuş durumda. Bütün dünya harap. Meselâ 1967 yılında Mısır cüneyhi uluslararası para piyasasında tamamen sıfırlanmıştı. Öyle ki Mısır cüneyhi ile Avrupa'da bir jilet dahi satın alınamıyordu. Mısır yardım istedi. Ona on milyon cüneyh yardım geldi. Tabii bu ilk taksitti. Ne yazık ki gönderilen bu paradan Mısır bütçesine bir kuruş dahi girmedi. Resmî gazetenin 149 ve 150. kararları ondan çıkarılmıştı. Hatta şu ana kadar çıkarılmış

şekilde. Yardım edilen 10 milyon Abdunnasır'ın hesabına yazıldı. Günümüzde malları özellikle devrimciler çalıyorlar. Kendilerini halkçı gösteriyor, fakat halkın mallarını sömürüyorlar. Hâlbuki her biri sokak çocuğu. Daha önce ceblerinde beş kuruş bile yoktu. Devrimden sonra derebeyleri haline geliyorlar.

Hafız Esad Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi…

1962–1963 senesinde bizler Şam Üniversitesi'nde öğrenci iken Hafız Esad gelir, Edebiyat Fakültesi'ndeki kızlara ıslık çalar, peşlerine takılırdı. Bu kişi sokak çocukları gibi üstüne bir gömlek, altına ise soyguncuların pantolonu gibi bir pantolon giyiyordu. Kızlara ıslık çalıp serseri gibi dolaşan bir insan birden bire Suriye cumhurbaşkanı oldu. Cebine koyacak beş Suriye lirasını bulmaktan aciz idi. Şu anda ise milyonlarca

Suriye lirasına sahip! Golan tepelerini İsrail'e 93 milyon Suriye lirasına sattı. Fakat onlar Müslümanlardan çaldıkları bu paralan bilinmemesi için kendi üzerlerine yazdırmamaktadırlar. Hafız Esad yağmaladığı paraları Ali Ahmed Salih adında müstear bir isim üzerine yazdırmış bulunuyor. Bugün Minhatim Bankası'nda bu isme ait bir açık hesap bulunmaktadır. Böylece Ali Ahmed Salih milyonlarca dolarları bu bankaya transfer etmektedir. Yarın birileri inşallah Hafız Esad'e bir kurşun sıkar ve caddede yürürken öldürüp onu cehenneme yollar. Fakat bu öldükten sonra Hafız Esad'in oğullan gelir. Oğullarından birinin adı Süleyman olup, dayısının ismini taşımaktadır. Dayısının adı Süleyman el-Mürşid idi. Bu kişi ulûhiyet iddia ediyordu. Fransız konsolosluğu ona bir elbise yaptırmıştı. Düğmeleri elektrikli idi. İçinde batarya bulunuyordu. Öyle ki Süleyman'ın

yanına Fransız konsolosu ve Suriye'deki Nusayriler girdiği zaman bu adamın düğmeleri yanıyordu. Bunun üzerine Fransız konsolosu ona secdeye kapanıp: **"Ey ilâhım, sen beni affet!"** diyordu. Arkasından da diğer Nusayriler o ilâha secdeye kapanıyorlardı. Fakat bir dönem Suriye'nin İçişleri Bakanı Sabri el-Aseli idi. İlâhlık iddia eden Süleyman el-Mürşid devrimcilere isyan etti. Sabri el-Aseli onu yakaladı ve kendisine idam kararı verildi. İdamı esnasında Sabri el-Aseli de orada idi. Süleyman eli kolu bağlı olarak idam sehpasına götürülürken Sabri Aseliye şöyle dedi: **"Bunlar beni idam etmek istiyorlar, bana şefaatçi ol, bunlardan kurtar"** diye sızlandı.

Görüyor musunuz ilâhı? İçişleri bakanından medet umuyor. Sabri el-Aseli ise ona şu cevabı verdi: "Şu an durumu idare et. İkinci bir defa sana yardımcı olurum. İnşallah yarın Ebu Süleyman diye

lakaplandırılan Hafız Esad ölecek, oğlu Süleyman gidip: **"Minhatim Bankası'ndan babamın malını istiyorum"** diyecek. Onlar da: **"Senin adın ne?"** diyecekler. O: **"Benim adım Hafız Esad oğlu Süleyman"** diyecektir. **"Peki, babanızın hesap numarası kaç?"** diye soracaklar. O da: "B 122" diyecek. Açıp bakacaklar ki bu hesap Ali Ahmed Salih'in hesabı. **"Senin baban Ali Ahmed Salih mi?"** diye soracaklar. **"Tabii ki hayır"** diyecek. Bu takdirde: **"Haydi güle güle"** diyecekler. Bu arada Müslümanlardan yağmalanan mallar bankaya kalacak. Tabii ki bankalar bu tür paraları kendilerince hayır kurumu kabul ettikleri müesseselere aktarmaktadırlar. Yani kiliselere, dünyadaki Siyonist örgütlere. Böylece Müslümanların malı bu yolla heba olacaktır.

"Kuran'dan bir sure indiği vakit kâfirlerden bazıları birbirlerine şöyle derler: Bu sûre hanginizin imanını artırdı? Doğrusu

nazil olan sûre iman edenlerin imanını artırır. Onlar bundan sevinç duyarlar" (Tevbe, 124) buyrulmaktadır. Bu ayet-i kerime imanın artıp eksildiğine açık bir delildir. İman, söz ve ameldir. Yani iman kalple tasdik, dil ile ikrar ve vücudun azaları ile amel işlemektir. İtaat, imanı artırır, isyan ve günah ise imanı azaltır. İşte bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akidesidir. Hanefi mezhebi bu görüşe sadece görünürde muhalefet etmekte ve şöyle demektedir: Amel işlemek imandan bir parça değildir. İman artıp eksilmemektedir. Çünkü iman demek karar vermek demektir. Karar vermek ise çoğalıp azalmaz."

Fakat biz onlara deriz ki: **"Hz. Ebu Bekir'in karar ve tasdiki ile bizim karar ve tasdikimiz bir midir?"**

125. ayette ise şöyle buyrulmaktadır: "Kalplerinde hastalık olanlara gelince, bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürler." Buradaki

murdarlıktan maksat manevi hastalıklar, dinden uzak olmak, hak yoldan ayrılmak ve fasık olmaktır. Kur'ân-ı Kerim günahkâr ve fasıklara pek ağır gelir. Yine facirlere, fasıklara ve münafıklara ibadetler, özellikle namaz çok ağırdır. Bakarsın ki bunlardan biri bir saat, iki saat, üç saat konuşur, anlatır. Fakat imamın peşinde beş dakika beklediğinde sanki sırtına bir dağ yüklenmiş gibi ağırlık hisseder. Bunlar, Allah'a sığınırız, kalpleri hasta olan kimselerdir. Eğer sen kalbin manevi hastalıklarla müptelâ olup olmadığını ölçmek istersen Kur'ân okuyarak kendini dene. Eğer Kur'ân sana ağır geliyorsa bil ki kalbinde bir hastalık var. Yine kalbini ibadetler yaparak dene. Salih kimseler ile oturup sohbet etmekle dene. Zikirler yaparak, seher vaktinde Allah'a yalvararak dene. Eğer bunlar sana ağır geliyorsa aziz ve celil olan Allah'a yalvar, kalbinin kasvetini gidersin. Çünkü bu halin

hâlâ sende cahiliyenin var olduğunu, kalbine ve nefsine onun hâkim olduğunu gösterir. İnsanın kalbini şehvanî arzular karartır ve kasvetini artırır. Bu arzulan helâl yolla tatmin bile kişinin kalbine katılık getirir, kasvet çökertir. Bu sebeple âlimler, kalbi arındırmak için şu altı şeyin yapılmasını tavsiye etmişlerdir:

1. Gece namaz kıl,
2. Kur'ân oku,
3. Yemeği azalt,
4. Salihlerle sohbet et,
5. Allah'ı zikret,
6. Seher vakti Rabbine istiğfar et.

İşte bu altı husus kalbin durumunu belirtir. Ben şunu çok iyi anladım: Kesinlikle ibadetler cisim zayıflığı ya da kuvvetliğine dayalı değildir. Ruhun zayıflığı ve kuvvetliliğine bağlıdır. İnsanlara namaz kıldırdığımda bazen arkamda gençler, bazen de doksanın üzerinde yaşlı Kafkas,

Çeçen kimseler görüyorum. Ben uzun kıraat okumayı severim. Namaza başladığım zaman iki-üç âyet okumak ve rükua gitmek bana ağır gelir. Fakat arkamdaki insanların kıraatin uzun olmasından hoşlanmadıklarını biliyorum. Arkamdaki gençler bazen namazda kıraati uzattığımı şikâyet etmekteler, doksan küsur yaşındaki ihtiyarlar ise; okuyabildiğin kadar oku, fazlaca oku, demekteler. Mesele, fiziken kuvvetlilik ya da zayıflılık meselesi değildir. Mesele ruhen kuvvetli olup olmamaktır, manevi kuvvettir.

Bir defasında üstad Hasan el-Benna'nın talebelerinden birisi arkamda namaz kılmıştı. Ramazan ayıydı, ben her gece bir cüz okuyordum. Namazdan sonra bana: **"Ne kadar okudun?"** dedi. Arkamdakiler: **"Bir cüz okudu"** dediler. Bunun üzerine: **"Allahuekber, sanki bir dakika imiş gibi geçti"** dedi. Namazda bıkkınlık hissetmiyordu.

Kurân’dan zevk alan bir kimseye gece boyu dahi Kur'ân okusan herhangi bir sıkıntı ve bezginlik hissetmez. Ne yazık ki kalbi katı olan bir insanı dahi Kur'ân etkiliyor. Onu yoruyor ve ağırlık veriyor. Bu nedenle öyle bir kimse Kurân’a karşı istekli olmuyor. Kur'ân okunduğunda ondan ağırlık hissediyor ve ona ağır geliyor. İşte bu bakımdan yüce Mevlâ'nın insanlara imanı sevdirmesi ve onu kalbinde süslemesi Allah'ın kullarına olan en büyük nimetlerindendir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Bilesiniz ki içinizde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı kötü durumlara düşerdiniz. Fakat Allah, size imam sevdirmiş ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı da size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla

bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7–8)

Bu, aziz ve celil olan yüce Allah'ın büyük bir nimetidir. Hangi nimet yüce Allah'ın sana cihadı sevdirmesinden, aile efradından uzak kalabilme şevkini vermesinden, Afganistan dağlarının tepelerinde yaşamayı, Nevvyork'da New Jersey'de yaşamana tercih etmeni hoş göstermesinden daha büyük ne olabilir? Evet, bu büyük bir nimettir. Bir tarafta lüks bir hayat, çeşitli nimetler, arabalar, kebaplar var. Fakat burada ne var? Ebu Burhan'ın sert yüzü ve ciddi disiplini. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Harcadığı gayretlerden dolayı ona lütfetsin.

Burada Süheyb var. Birine: "Git ulan", diğerine: "Kalk ulan" diyor. Onunla beraber insan buradaki yaşantıyı daha tatlı buluyor. Buradaki sertliği daha hoş görüyor. Neden mi? Çünkü aziz ve celil olan Allah içindir.

İnsan bundan zevk alıyor. Aziz ve celil olan Allah yolunda çekilen işkence ve azaplar kula şevk verir, kalplere sevimli gelir.. Yeter ki bu yüce Mevlâ'nın rızası için olsun. Sizler Rasulullah Taif'ten dönerken Rabbine nasıl niyaz ettiğini duymadınız mı? Duasının sonunda işkenceler ne olursa olsun, Rabbinin kendisinden razı olmasının kendisi için yeterli olduğunu söylemişti. O, şöyle dua etmişti: **"Ey Allah'ım! Ben sana gücümün zayıflığım, çaremin azlığını ve insanlara karşı acizliğimi şikâyet ediyorum. Allah'ım! Sen merhametlilerin en merhametlisi ve aciz düşürenlerin Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni kime bırakacaksın? Bana karşı adeta cehennem kesilen yabancılara mı yoksa işimi eline vereceğin düşmana mı? Bütün bunlara rağmen senin bana karşı gazabın olmasın, başka şeyler benim için önemli değildir."** Rasulullah bu duayı yaparken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Ve son olarak Rabbinin rızasının olması halinde başka şeylerin kendisi için önemli olmadığım bildirmişti.

Cabir Rızık isimli bir gazeteci yazar vardı. Birçok kitaplar yazmıştı. Kitaplarının bir tanesini de Muhammed Yusuf Hevaş'e ithaf etmişti. Muhammed Yusuf Hevaş, Seyyid Kutub (rahimehullah) ile birlikte idam edilmiştir. Muhammed Yusuf Hevaş İslâmî anlayışında çok acayip bir adamdı. Hapishanede 10 yıl yattıktan sonra idam edildi. 1954'den 1964'e kadar içeride kaldı. 1964'te sağlık nedeni ile hapishaneden çıkarıldı. İki yıl sonra ise tekrar tutuklandı ve idam edildi.

Cabir Rızık bana şunu anlattı: **"Muhammed Yusuf Hevaş kendisine yapılan işkence şiddetlendiği zaman gökyüzüne bakar ve: Senin sevgin uğrunda bunlar basit kalır... Ey Allah'ım: Tüm bu azap ve**

işkenceler Senin sevgin uğrunda basit kalır, derdi."

Seyyid Kutub'un akrabalarından biri anlatıyor: "Asyut'da (Mısır'ın güneyinde bir kent) Mısırlı bir çiftçi tutuklanmıştı. Bu kişi rüyasında Rasulullah'ı görmüştü. Rasulullah ona: Yarın sen Kahire'deki Tura Hapishanesi'ne götürüleceksin. Orada Seyyid Kutub isimli biri ile bir de Muhammed Yusuf Hevaş isimli başka birisi ile görüşeceksin. Her ikisine de selâmımı söyle, demiş. Bu bir Mısırlı çiftçidir, ne eski kral Faruk'u tanır, ne de ondan sonra iktidara gelen Abdunnasır'ı. Rasulullah ona şunları da söylemiş: Onlara de ki: Eğer sizler bu tağuta karşı yumuşar veya ona yağcılık çekecek olursanız artık sizden sonra İslâm'a elveda.

Fiilen ikinci gün Mısırlı çiftçi Tura Hapishanesi'ne getirilir. Tura'nın bulunduğu çiftliğe varır varmaz: **"Seyyid Kutub kim?"**

diye sorar. Polisler ona tekme tokat girişirler. Onun devlete karşı devrim yapma niyetini taşıyanlardan olduğunu zannederler. Ona: **"Sen ondan ne istiyorsun?"** diye sorarlar. O da onlara: **"Onun bende bir sırrı var, ben onu size söyleyemem"** der. Polisler: **"Tamam, gerçekten bu inkılâpçı plan taşıyan biri"** derler. Tekrar onu dövmeye girişirler. Çiftçi onlara: **"Vallahi, eğer sizler beni öldürseniz dahi ben onu mutlaka göreceğim."** Adam: **"Ben onu mutlaka göreceğim"** dedikçe polisler de ona: **"Biz sana gösteririz, gösteririz"** diyorlardı. Üstad Seyyid Kutub'un kerametlerinden olacak ki aynı gün ona ziyaretçiler geldi. O da onları uğurluyordu. Bir de baktı ki bir adam: **"Seyyid Kutub nerede?"** diye seslenip duruyor. Polisler de onu dövüyorlar. Seyyid Kutub onlara: **"Bırakın onu"** dedi. Polisler Seyyid Kutub'un heybetinden çok çekmiyorlardı. Hemen onu bıraktılar. Seyyid

Kutub ona: **"Gel buraya bakalım"** dedi. Adam geldi ve ona: **"Sen Seyyid Kutub musun?"** diye sordu. O da: **"Evet"** dedi. Adam onun el ve ayaklarına kapanıp öpmek istedi ve dedi ki: **"Rasulullah (sav) sana dedi ki: (Senin yanında Havas isminde biri var mı?) Seyyid Kutub: "Hayır, Havas diye biri yok. Hevaş var"** dedi. Adam da: **"Evet, evet o öyle, öyle"** diye cevap verdi. Sonra: **"Rasulullah size selâm gönderdi ve dedi ki: Şayet sizler Abdunnasır'a yağcılık yaparsanız artık sizden sonra İslâm'a elveda."**

Evet, Cabir Rızk dedi ki: Biliyor musunuz Muhammed Yusuf Hevaş çok garip bir insandı. Onun akciğerinin biri alınmıştı. Tek ciğerle yaşıyordu. Bununla beraber bütün işkencelere katlanıyordu. İşkenceler ağırlaştığında göğe doğru bakıyor ve şöyle diyordu: **"Bütün bunlar seni sevme uğrunda basittir."**

127. âyet-i kerimede: **"Onlar bir sure indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar..."** Biliyor musunuz niçin oradan ayrılıp gidiyorlardı? Çünkü Kur'ân onlara ağır geliyordu. Şu şeytanlar Kur'ân okununca kaçıp giderler. Kur'ân onlar için adeta cereyan gibidir. Demiri eriten ve demirleri birbirine kaynatan oksijen kaynağı gibi.

Şeytanlara ve kâfir cinlere Kur'ân-ı Kerim çok ağır gelir. Bu sebeple Hz. Ömer (ra) bir vadiden veya iki dağ arasındaki geniş bir yoldan gittiği zaman şeytan Hz. Ömer'den korkar ve başka bir yoldan giderdi. Şeytan üç defa insan kılığına girerek Hz. Ömer (ra) ile güreş yapmıştır. Her üçünde de Ömer, onu yere yıkmıştır.

Şeytan ve kâfir cinler, Bakara Suresi'nin okunduğu yerlerden kaçarlar. **"Bir sure indirildiği zaman birbirlerine bakarlar ve:**

"Sizi bir kimse görüyor mu?" derler... Birbirleri ile kaş göz işareti yaparlar."

"Birbirlerine bakarlar ve: Sizi bir kimse görüyor mu? Deyip, sonra sıvışıp giderler..." Ayet-i kerimede bunların önceki halleri ve hali hazırda bulundukları durumları beyan edilmektedir. Onlar Kur'ân-ı Kerim'i dinlemeye tahammül edemezler, oradan sıvışıp giderler. Ve: **"Acaba sizin kaçtığınızı kimse gördü mü?"** derler.

Çünkü Muhammed: **"Bizim şöyle şöyle yaptığımızı söylüyor. Aramızda gizli konuştuklarımızı bize bildiriyor"** derler.

Hülasa, münafıkların hayatı dünyada da âhirette de sıkıntı ve felâketten ibarettir. Onlar yalancıdır, insanlar tarafından sevilmezler. Hayatları tamamen rollerden ibarettir. Çünkü Allah insanların kalbine kendilerini sevmeme duygusunu

yerleştirmiştir. La havle velâ kuvvete illâ billahi'l-aliyyil-azim.

Mümin ise tamamen bunun aksinedir. Ne olursa olsun insanlar tarafından sevilir. Çünkü mümin rol yapmaz. Kendisini ayıplatacak bir şey işlemez. Onun gizlisi de açıktan yaptığı gibidir. Onun bir takım gizli halleri olsa idi veya insanlardan saklamış olduğu ters durumlar bulunsa idi onlardan korkar, rol yapar, insanlar da bunu keşfedince onu ayıplarlardı. Fakat onun böyle bir durumu yoktur. Geceleyin aniden onun evine girsen bakarsın ki ya kalkmış namaz kılıyor veya uyuyor yahut oruç tutmak için sahur yiyor ya da Kur'ân okuyor, kendisini ayıplatacak herhangi bir şey yapmıyor. Onun yanında, kendisi ile fuhuş irtikâp edecek bir düşük kadın bulunmaz. Onun evinde çalıntı mallar yoktur. Müminin içi dışı bir, gizlisi ve açığı aynıdır. Bu nedenle selef-i salihîn dua ederken şöyle diyorlardı:

"Ey Allah'ım! Sen bizim iç âlemimizi dış görünüşümüzden daha hayırlı kıl. Sen bizim zahirimizi de hayırlı kıl." Evet, müminin ayıplanacağı bir şey yoktur. İçi dışı sağlamdır, rahattır, huzur içindedir.

Münafık ise insanların ayıplarını bilmelerinden korkup durur. Onların irtikâp ettiği günahları yakalayacağından çekinir. Bu sebeple öyle bir tavır takınır ki sanki insanlara: **"Gelin beni yakalayın, ben böyle yapıyorum"** izlenimini verir. Çünkü o, baştanbaşa kusurlarla doludur. Zanneder ki karşısındaki adam bunun ayıplarından en azından birini görmüştür. Hülasa, onun hayatı hep ıstırap ve çelişkilerle doludur, sıkıntılıdır. Mümin ise bunun aksinedir. Düşünebilir misiniz? Müslümanların halifesi Ömer bin Hattab minber üzerinde iken abdesti bozuluyor. Ve insanlara: **"Ey insanlar! Ben yellendim. Abdest almaya gidiyorum. Geri döneceğim"** diyor.

Müslümanın içinde sakladığı bir şey yok, bu sebeple insanların onu ayıplaması onun için önemli değil ki.

Yine bir defasında Cuma günü olmadığı halde Ömer insanları toplar, minbere çıkar ve onlara şöyle der: **"Ey insanlar! Ben bundan birkaç sene önce, birkaç ölçek yiyecek karşılığında Mekke'de insanların koyunlarını otlatıyordum."** Abdurrahman bin Avf da Hz. Ömer ile baş başa kaldığında ona şunu der: "Ey müminlerin emiri! Gördüğüm kadarı ile sen değerini insanlar nezdinde iyice düşürüyorsun. Hz Ömer de: **"Evet, nefsim beni gururlandırmıştı. İnsanların önünde onu tahkir etmek istedim"**

Peki, günümüzün yönetici ve idarecileri nasıl? Bakıyorsun ki bir tağut, şeytanın şişirmesi ile kabardıkça kabarıyor. Biz şeytanın üflemesinden, dürtüklemesinden, şişirmesinden Allah'a sığınırız. Bir toplu

iğnenin başı kadar bir şeyi şişirip şişirip balon gibi yapıyorlar. Medya, yayınına onun adını anarak başlıyor ve onun adını anarak bitiriyor. Krala kralı selâmlamakla veya cumhurbaşkanına methiyeler yağdırmakla başlıyor ve bunları selâmlayarak bitiriyor.

"Filan insanın resmini mutlaka basmak gerekir. Onu mutlaka övmek gerekir" diye halden hale giriyorlar. Şişirdikçe şişiriyorlar. Sabah akşam insanların gözleri önünde bunu yapıyorlar. Öyle oluyor ki, bu tağutlar yeryüzünde kendilerini (hâşâ) Allah Teala'nın yerine koyuyor, insanlara kanun yapıyorlar. Böylece sözleri ile olmasa da, yaptıkları işleri ile uluhiyet iddia etmiş oluyorlar. Onlar şöyle diyorlar: "Biz filan oğlu filanlar, aşağıda gelen kanun maddesini şu şekilde belirttik." İşte bu bir uluhiyettir. Sözü ile söylemese de ameli ile bunu ispattır. Elbette ki böyle bir vasfa sahip olan insan şişirilmelidir. Ona çeşitli makyajlar yapılmalı,

başına taçlar giydirilmeli ve vücudu ipeklerle donatılmalıdır. Hâlbuki şişirdikleri bu insan herhangi bir sebepten dolayı, meselâ başka biri daha gözü açık, gelmiş iktidarı ondan almışsa veya devrim yapmış onu uzaklaştırmışsa, bakarsınız ki aynı insan herhangi bir şeye yaramaz biri oluyor. Herkes tarafından adeta ibadet edilecek derecede abartılan âlimlerin, düşünürlerin, üniversite profesörlerinin, eğiticilerin ve bütün memleket insanının boyun eğdiği sayın cumhurbaşkanı birdenbire sıfırlanıyor. Hiçbir işe yaramaz oluyor. Fakat iktidarda iken insanların mallarını sömürerek, kanlarını akıtarak, ırz ve namuslarını payidar ederek kendisine suni bir otorite sağlayıp hegemonya kuruyor. Şu an biz Tevbe suresinin son iki ayeti ile baş başayız. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Şüphesiz ki size kendinizden bir Peygamber gelmiştir.

Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir, o size son derece düşkündür. Müminlere karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ey peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona güvendim o yüce arşın sahibidir." (Tevbe, 128–129)

Savaş suresi veya cihad suresi diyebileceğimiz Tevbe Suresi'nin sonu, bu dokunaklı ve duygulandırıcı güzel ifade ile bitmektedir. Bu surenin sonu Rasulullah'ın sıfatlarını beyan ederek nihayete ermiştir. Çünkü bu sure savaş hükümlerini belirten bir suredir. Bu da Rasulullah (sav)'in hayatının özetidir. İşte bu surede Rasulullah'ın kılıç ve kalkanları ile Allah düşmanı olan münafık, müşrik ve ehl-i kitaba karşı hamle yaptığı belirtildiğinden, sonunda Rasulullah'ın sıfatları zikredilmiş ve buyrulmuştur ki: "Şüphesiz ki size kendi içinizden peygamber gelmiştir." Bazı âlimlere göre bu iki ayet

Mekke'de nazil olmuştur. Ancak bu görüş surenin geçmişi ile bağdaşmamaktadır. Bu sebeple bu iki ayet de tercih edilen görüşe göre medenîdir. Ubey bin Kab'a göre bu iki ayet Kur'ân'ın en son inen ayetleridir. Siz Ubey'in kim olduğunu biliyor musunuz? Rasulullah bunun hakkında şöyle buyurmuşlardır: Siz Kur'ân'ı dört kimseden alın. Bunlar Ubey bin Kab, Ebu Hu-zeyfe'nin azadlı kölesi Salim, kölenin annesinin oğlu olan Abdullah bin Mes'ud, bir de Ebu Derda'dır."

Başka rivayetlerde Kur'ân'ın Muaz bin Cebel'den, Zeyd bin Sabit'ten alınacağı da emredilmiştir. Ancak Abdullah bin Mes'ud'un talebesi olan Said bin Cübeyr ise Kur'ân'ın en son inen ayetinin Bakara Suresi'nin 281. ayeti olduğunu söylemiştir. Âyet şöyledir: **"(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap)**

gününden korkun." (Bakara, 281) Cebrail (as) bu âyet-i kerimeyi Rasulullah (sav)'e getirdiğinde, Rasulullah: "Bu âyet-i kerimeyi Bakara Sûresi'nin 280. âyetinin peşine koyunuz" buyurdu.

İbn Abbas (ra)'dan yapılan bir başka rivayete göre ise, Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyeti faizle ilgili âyetlerdir. İbn Abbas ile onun talebesi Said bin Cübeyr'den yapılan bu rivayetler farklılık arz etmemektedir. Çünkü: **"(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun"** ayet-i kerimesinden önce faizle ilgili âyet-i kerimeler bildirilmiştir. Bu bakımdan sanki bu âyet-i kerime faizle ilgili âyet-i kerimelerle birlikte nazil olmuş gibidir. Faizle ilgili âyet-i kerimeler ise şunlardır: **"Ey iman edenler! Eğer gerçekten mü'min iseniz, Allah'tan korkun ve faizden geri kalanı bırakın. Fakat bunu**

yapmazsanız Allah'a ve Rasulüne karşı savaşa girdiğinizi bilin ve eğer tevbe ederseniz anaparanız sizindir. Ne haksızlık etmiş, ne de haksızlığa uğramış olursunuz. Eğer (borçlu) darda ise, eli genişleyinceye kadar ona mühlet veriniz. Halbuki bilmiş olsanız, (alacağınızı) sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır. (Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 278–281) Bu ayet-i kerimeler birbirlerinin arkasından gelmişlerdir. Bu nedenle rivayetlerin içerisinde en tercih edilen görüş budur. (En doğrusunu Allah bilir).

Âyet-i kerimede: **"Andolsun ki, size kendinizden bir Peygamber gelmiştir..."** buyrulmuştur. Buradaki kendinizden maksat Araplar demektir. Yani Rasulullah Araplar'dan gönderilmiş bir peygamberdir.

Bu ise Rasulullah'ın tamamen Arap olduğunu göstermektedir. Nitekim bu hususta şöyle buyurmuşlardır: **"Ben evlilikten olan bir çocuğun hayâsızlık mahsulü değilim. Âdem'den anne ve babamın beni meydana getirmelerine kadar benim neslime cahiliyet hayâsızlığından bir şey dokunmamıştır."** Yani benim ninem, ninemin nineleri, hatta Âdem'den bana kadar olan anneler silsilesinden herhangi biri zina etmemiştir, demektir. Rasulullah'ın nesli nettir, paktır, temizdir.

Aziz ve celil olan Allah Hz. Havva'dan Amine'ye kadar peygamberimizin neslini korumuştur. Müminlerin anneleri olan ve Rasulullah'ın zevceleri diye adlandırılan sahabeler de böyledir. Her hangi bir peygamberin hanımının Abdullah bin Abbas'ın dediği gibi zina etmesi mümkün değildir. Kur'ân-ı Kerim'in Tahrim suresinde geçen onuncu ay elindeki iki kötü örnek

kadına gelince bunların ihanetleri evli bulundukları Hz. Nuh ve Hz. Lut'a zina ederek hainlik yapmaları demek değildir. Onların prensip ve ilkelerine ihanet ederek hainlik etmişler demektir. Çünkü herhangi bir peygamberin hanımının zina etmesi mümkün değildir. Bu peygamberlik makamına tahsis edilen bir ikramdır.

Kur'ân'da kötü olarak zikredilen o iki kadın hakkında yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Allah, kâfirlere Nuh ve Lut'un karılarını misal gösterdi. Onlar salih kullarımızdan olan iki kulumuzun nikâhı altında idiler. Kocalarına karşı hainlik ettiler..."** (Tahrim, 10) Yani kocalarının getirdikleri esasları çiğneyip ona bağlı kalmadılar, demektir. Aslında Araplar hür bir kadının zina etmesini çok yadırgarlardı. İşte bu sebepledir ki Ebu Süfyan'ın karısı Hind bint-i Utbe Rasulullah (sav)'e biat etmeye geldiğinde ona: **"Nelere dair sana biat**

edeyim?" diye sormuş, Rasulullah da kadınların biatini belirten ve içinde kadınların biati ile ilgili altı şart zikredilen şu ayeti ona okumuştur. **"Ey Peygamber! Mümin kadınlar Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleri ile ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda sana karşı gelmemek üzere sana biat etmek için geldiklerinde, onların biatlannı kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphe yoktur ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir."** (Mümtehine, 12) Âyet-i kerimede geçen **"hırsızlık etmemek"** ifadesini Hind: **"Ey Allah'ın Rasulü! Şüphesiz Ebu Süfyan cimri bir adamdır. Ben onun malından çocuklarım için almaktayım"** der. Rasulullah (sav) de: **"Onun malından kendine ve çocuklarına yetecek kadar al"** der. **"Zina işlememek"** ifadesi geçince de

Hind: **"Ey Allah'ın Rasulü! Hiç hür kadın zina eder mi?"** der. Cahiliye Arapları komşu kadınlarına bakmayı büyük bir ayıp kabul etmekteydiler. Cahiliye Arapları'nın yiğitlerinden olan Anter bin Şeddat şöyle der:

Komşum bana göründüğü zaman Gözlerimi yumuyorum, Evine gizleninceye kadar...

Anter bu ifadesini: **"(Ey Muhammedi) mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini korusunlar. Bu onlar için daha temizdir. Şüphe yok ki, Allah onların ne Yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle, onlar da gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini (zinadan) korusunlar..."** (Nur, 30–31) ayet-i kerimesi nazil olmazdan önce söylemiştir.

Rasulullah Mekke'yi fethetmek istediğinde sahabelerden Hatib bin Ebi Belta Mekke müşriklerine bir mektup göstererek Rasulullah'ın Mekke'yi fethetme hazırlığında olduğunu bildirmek istemişti. O esnada Rasulullah'a vahiy geldi. Rasulullah da Hz. Ali ile Hz. Zübeyr'i çağırıp onlara: Ravdatuhah denilen yerde bir kadın bulacaksınız, o beraberinde Kureyşliler'e bir mektup götürmektedir" dedi. Fiilen bunlar kadını Rasulullah'ın bildirdiği yerde buldular ve Hz. Ali ona: **"Mektubu çıkar ver"** dedi. Kadın: **"Bende mektup yok"** diye cevap verdi. Hz. Ali ona: **"Eğer mektubu çıkartmazsan seni soyar ararız"** dedi. Bunun üzerine kadın: **"Peki, yüzünüzü benden çevirin"** dedi. Kadın mektubu örüğünün içinden çıkarıp Hz. Ali'ye verdi.

Cahiliye döneminde insanlar Kâbe'yi çırılçıplak tavaf ederken bu hallerine bir gerekçe bulmuşlardı. Onlar: **"Biz üzerimize**

giyerek Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerimizle Kâbe'yi tavaf etmeyiz" diyorlardı. Onların içinden maddî imkânı müsait olanlar, muhafazakâr olan ve Ahmes diye adlandırılan Kureyş kabilesinden elbiseler kiralıyor, Kâbe'yi onunla tavaf ediyorlardı. İmkânları olmayanlar ise Allah'a isyan ettiklerinde üzerlerinde bulunan elbiseleri çıkarıp atıyorlar ve Beytullah'ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Kadınlar geceleri, erkekler de gündüzleri tavaf ediyorlardı. Kadınlar tavaf sırasında şöyle diyorlardı: "Bugün vücudumun bir bölümü veya tümü görünebilir. Vücudumdan görüneni kimseye helâl etmiyorum.

Hülâsa geçmişteki cahiliye toplulukları bile bugünkünden daha nezih, daha temizdi. Aziz ve celil olan Allah İslâm toplumu içinde bu nezaheti iffeti ve temizliği dilediği için peygamberine şöyle buyurdu:

"Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle, örtülerini üzerlerine örtsünler. Bu, (iffetli olarak) tanınmaları ve eziyet olunmamaları için en uygun olandır. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir." (Ahzab 59)

Âyet-i kerimede geçen ve **"örtülerini üzerlerine örtsünler"** diye tercüme edilen cümle Ubeyd es-Süleymani'ye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: **"Kadınlar yüzlerini örtsünler"** demektir. Ubeyd bir bez parçası almış, onu başına ve yüzüne sarmış, sadece bir gözünü dışarıda bırakmıştır. Yani buradaki örtünmeden maksadın yüzleri örtme olduğunu bildirmek istemiştir.

Ayet-i kerimede: **"Örtünsünler ki tanınmasınlar ve kendilerine sataşılıp eziyet edilmesin"** ifadeleri beyan edilmektedir. Çünkü hür bir kadınla cariyeyi yüzünü örtüp örtmemekle ayırıyorlardı. Yüzünü örten hür,

yüzünü açan cariye sayılıyordu. Hz. Ömer yüzünü örten bir cariye gördüğünde ona sopa atıyor ve: **"Kendini hürlere benzetme"** diyordu.

Peki, hür kadınların yüzleri görüldüğünde onlara nasıl eziyet edilmiş olabilir? Tabii ki onlar sokak soytarıları tarafından çeşitli laflara maruz kalarak eziyet edilirler. Bazı sözleri eğip bükerek konuşanların laf atmaları ile eziyet görmüş olurlar. Peki, kadın yüzünü kapatırsa bu tür insanlar onlara sataşmaz ve söz atmazlar mıydı? Evet, bu böyleydi. Çünkü bunu yaptıkları takdirde öldürülecekleri korkusu vardı. Bu hususta şair şöyle demektedir:

Yüksek bir şerefin uğrunda kan akıtılmadıkça O eziyetten beri olamaz.

Hatta kara sevdaya tutulup âşık oldukları zikredilen insanlarda bile iffetler görülüyordu. Leyla ile Mecnun, Cumeyl ile

Buseyne bunlardandır. Bir defasında Cumeyl, Buseyne'ye: "Bana bir buse ver" der. Buseyne reddeder. Bunun üzerine Cumeyl: **"Allah'a yemin olsun ki eğer kabul etseydin kılıçla boynunu vururdum."** Vallahi bunlar cahil olmalarına rağmen aşka düşüp yanıp tutuşmalarına rağmen yine de günümüz insanından daha temizlerdi. Öyle ki sevgilisini görmese hastalanıyordu. Dağları taşları aşıp onları yollarda gözlemeye koyuluyorlardı. Hayallerini dahi görseler hastalıklarından şifa buluyorlardı. Eh aşk demek, hastalık demektir. Biz böyle bir aşktan Allah'a sığınırız. Böyle bir aşkın başlangıcı irade ile olur ise de sonu refleks haline gelir. Artık kişinin iradesini selb eder. Bu sebeple gençler sizler bu gibi huylardan uzak durun, ilk önce telefon vb. şeylerle konuşur, tatlı sözlere aldanırsınız, daha sonra mektup yazarsınız, nihayetinde sizi yakıp tutuşturduğunu hissettiğiniz acayip bir

hastalığa kapılırsınız ki bunun adına da "aşk" diyorlar. Böylece sen kendin sebep olursun, neticesine de katlanırsın. Her ikisinden doğacak vebal de sana yıkılır.

Bu bakımdan bazı alimler şöyle demişlerdir: Kim aşık olur, aşkını gizler, iffetini korur da bu hal üzerine ölürse o şehit gibidir. Bu ifadenin hadis olduğunu söylemişlerse de alimler bunun uydurma olduğunu söylemişlerdir. Her halükârda insanın böyle bir hastalığa yakalanmaması ve buna götüren sebeplerden uzak durması lâzım gelir. Tâ ki Allah onu bu tür bir hastalığa müptelâ etmesin. Çünkü İslâm toplumu sağlam bir temel üzere kurulmuştur. Bu temelde kadın iffetli ve temiz olacaktır. Şayet bu temele bir yara verilir veya aşındırılacak olursa toplum kökünden yıkılmış olur. İşte bu nedenledir ki İslâm düşmanları İslâm toplumunu kökünden yıkmak istediklerinde ilk önce şunu

araştırdılar**. O zaman İslâm âlemini sevk ve idare eden Türkler'di. Onlar baktılar ki diğer devletleri peşinde sürükleyecek, o elde edildiği takdirde onunla etkilenecek ve kendisine bağlı olan milletlerin yularını elde tutacak en önemli devlet İslâm âleminin siyasette adeta başkenti mahiyetinde olan Türkiye'dir. İlimde başkenti olan Mısır'dır. Bunun üzerine bütün güçleri ile bu iki devletin üzerine yüklendiler. Özellikle kadın meselesini ön plana çıkardılar.** Böylece müslüman kadının iffetini yıktılar. Onu evinden çıkarıp sokağa saldılar. Tâ ki bu sağlam toplum kendilerininki gibi kökünden sarsılsın. Bu hususta şunları yazdılar. **"Bir kadeh şarap, bir de fahişe kadın, Muhammed ümmeti için bin toptan daha etkili."** Evet, bir dansöz kadın şu toplarımızdan daha dehşetli.

Onlar bize şunu telkin ettiler: **"Kadını evden çıkarın, böylece ilerlersiniz. Ondan**

sonra da onları yağmalayın." Hiçbir zaman müslümanlar bir Aişe'nin ve bir Fatıma'nın çıkıp da cadde ve meydanlarda önlerinde dans edip oynayacağını hayal edemiyorlardı. Halta bir İngiliz bile bundan yüz sene önce bir müslüman kadının başını açacağını düşünemiyordu. Buna inanamazdı. Çünkü her şeyden önce kadınların utanma fıtratları bu hâle tersti. Âlemlerin rabbi olan Allah onları utanma ile karışık bir fıtratta yaratmıştır. Zaten kadını erkekten ayıran en belirgin vasıf da onun hayâsıdır. Bu nedenle hadis-i şeriflerde hayâ ile iman yan yana zikredilmiştir. Bunlardan biri kalktığında diğeri onu takip eder.

Humus kenti fethedildikten sonra oraya ait bir kısım kadınlar Hz. Aişe'nin yanına gelirler. Hz. Aişe onlara: **"Hamama giden kadınlar siz misiniz?"** diye sorar. (O zamanlarda her evde özel banyolar yoktu. İnsanlar topluca hamamlara gidiyorlardı).

Kadınlar: **"Evet"** diye cevap verirler. Hz. Aişe onlara: **"Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu işittim: Her hangi bir kadın kocasının evi dışındaki bir yerde elbisesini soyunacak olursa, şüphesiz ki o kendi ile rabbi arasında olan perdeyi yırtmış olur."** (Ebu Davud, Kitabul Hammam, bab: 1; Tirmizi Kitap edeb, bab: 43, İbn Mace Kit. Edeb. bab: 38)

Ne yazık ki bugün kadınlar gidip terzilerin yanında elbise biçtiriyorlar, dış elbiselerini soyunuyorlar ve üzerlerine öyle elbise biçtiriyorlar ki elbiseler tenlerine yapışıp kalıyor. Sanki tencereye kapak kapatıyorsun veya tandırın ağzına hasır örtüyorsun. Şimdi bizlerden birimiz ninelerimize bir milyon dolar da versek ve ona desek ki sen sokağa pantolon veya buluz giyerek çık. Hiç onun bunu kabul etmesi mümkün mü? Hatta: "Bunu evin

içinde giy" desen dahi kabul etmez. Çünkü kadının fıtratı bunu reddeder.

Ürdün İslâmî Hareketi'nin lideri üstad Ebu Macid önceki neslin ahlâkını anlatırken, bize şunlardan bahsetmişti: **"Ninem ölüm yatağındaydı ve bizler çevresine oturmuş, ruhunun çıkmasını bekliyorduk. Rahatlıkla ruhunu teslim etmesi için yakasının düğmesini açtık. Allah'a yemin ediyorum, ölüm anında olan ninem parmaklarını yakasına götürdü ve tekrar yakasını düğmelemeye uğraştı!" Kardeşim, işte fıtrat ve işte haya!**

Hz. Bilal, Şam'dan döndüğünde ezan okumuştu. Ezanını işiten herkes sokağa fırlamıştı. Genç kızlar dahi dışarı çıkmıştı. Bu büyük bir olay olarak kabul edilmişti. Kızın kapıya çıkması! Günümüzdeki yıkımı düşünebiliyor musunuz? Kadının fıtratının nasıl yok edildiğini.

Mısırlı Emine es-Said isimli bayanı Avrupa'ya gönderdiler. Ona Fransa'yı gezdirmişlerdi. Tekrar döndüğünde geminin merdivenlerinde örtüsünü başından çıkardı ve ayaklarının allında tepeleyerek: **"Artık karanlık devir sonsuza kadar bitti!"** dedi. Ve bu kadın hâlâ gazetelerde yazmaya devam ediyor. Bu kadının vazifesi, yaşamın güvenilirliğini yok etmek, aile hayatını ve evi yıkmak! Sinemalar, tiyatrolar inşa etmek... Günümüzde ilmî ödüller âlimlere, yazarlara değil, dansözlere ve fahişelere verilmeye başlandı.

Vallahi bu gibi kadınların Mısır'a zararı Ben Gurion ve Moche Dayan'ın ordularından daha fazla olmuştur. Çünkü İsrail orduları Süveyş Kanalı'nın yanına yaklaşamıyorlardı. Ancak Mısır yöneticilerinin askerlerine: **"Savaşta Allah sizin yanındadır"** demeleri yerine onlara: **"Haydi savaşın, şarkıcı Ümmü Gülsüm sizin**

yanınızdadır, Feyruz savaş meydanındadır, Abdulhalim Hafız buradadır" demelerinden sonra İsrail onları mağlup etti.

Mısır tağutu, Seyyid Kutub'u idam etmezden önce, halkın ona karsı olan sempatisini yok etmek ve halkı ona karşı kışkırtmak için şöyle demişti: **"Seyyid Kutup, Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istiyordu, bunun için idamı hak etmiştir."** Evet, bu yıkım tüm kalplere ve akıllara sirayet etti. Hatta bazı ilim sahiplerine dahi. Doktora diplomasını veren üniversite hocalarına dahi.

Vallahi, doktoramı hazırlamış ve benimle doktora hususunda tartışacak âlimlere arz etmiştim. Şu anda Rabbimin huzurunda bulunan hocalarımdan bir tanesinin odasına girdim. Kapıyı açtığımda hocam Ümmü Gülsüm'ü dinliyordu. Birkaç gün sonra bana doktoramı verecek olan bu zata dedim ki: **"Hocam, şarkı hakkındaki görüşünüz nedir?"** Hoca: **"Fahiş sözler içeren**

şarkılar mekruh ve haramdır. Ancak bu kadın güzel şeyler söylemekte!" dedi.

Onlar bu sebeple güzel sanatlar fakültesi kurdular. Mühendislik fakültesi gibi güzel sanatlar fakültesi de beş yıl. Fakültede resim, müzik ve diğer sanat bölümleri var. Resim bölümünde, iç ve dış elbiseleri tamamen soyulmuş olduğu halde genç bir kızın çırılçıplak resmini çizmekteler. Ahbar gazetesi de bunu yeni bir icat bulmuş gibi neşretmekte: **"İşte Mısır sanatı! İnsan aklının yeni icadı!"** diyerek...

Genç kıza çırılçıplak durduğu bir saat süresince on beş kuruş vermekteler. İç elbiseleri ile durduğu zaman ise saatliğine yedi kuruş vermekteler!

Gerçekten kadının fıtratını yok edip insanlığını öldürdüler, cinsiyetini unutturdular. Bu nedenle üçüncü bir cinsiyet ortaya çıktı; bu nesil ne kadın, ne

de erkek! Vücutları, yaptıkları işe göre şekillenmeye başladı. Hâmile kalmaz oldular. Çünkü bunların göğüs kafesindeki kemikleri ve rahmi taşıyan sahaları daraldı. Böylece cenini yüklenemez hale geldiler.

Doktor Aişe bint-i Şatii şöyle diyor: Avusturya'da profesör olan bir kadın arkadaşımın yanına gittim. Pazar günüydü ve mutfakta bulaşık yıkamaktaydı. Ona: **"Ne yapıyorsun?"** dedim. O: **"İşte bu, fıtrattır"** dedi. Bizler içerisinde bulunduğumuz vazifelere göre değiştik, cisimlerimiz vazifelerimizle birlikte değişti. Kadınların yüzlerinden sakal çıkmaya başladı. Okuyan kızların birçoğunda hal budur. Onlardan çok azı asaletini koruyabilmektedir. Çünkü cisimleri farklı bir gelişim sürecine girmektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah onları başka vazifeler için yaratmıştır. Fakat onlar aslî vazifelerinin dışında başka başka

vazifelere atıldıklarından, fıtratlarını bozmuşlardır.

Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı

Abdülhamid'lerin, Muhammed Fatih'lerin diyarı olan müslüman Türkiye'de ise durum daha acı ve daha vahimdir. Öyle ki Türkiye'nin başına Mustafa Kemal isimli birini getirdiler. İslâm düşmanları bununla İngiliz askerlerinin Türk ordusunu yararak ve herhangi bir mukavemet görmeksizin yürüyüp Kudüs'ü işgal etmesi hususunda ittifak ettiler. Ve ona şöyle dediler: **"Şayet biz Türkiye'yi mağlup edersek ve ona el koyarsak orayı sana teslim edeceğiz"** Fiilen Türkiye'ye birçok komedileri oynattıktan sonra Mustafa Kemal'e terk ettiler. Osmanlı Devleti'ni mağlup eden müttefik devletler 1923'te İsviçre'de Lozan Antlaşması'nda İslâmbol'u tekrar Mustafa Kemal'e vermeleri

için ona dört şartı kabul ettirdiler. (Bugün İslâmbol'a İstanbul denilmektedir. Hâlbuki onun aslı İslâmbol'dur. Fakat batılı ülkeler İslâm'a karşı kin beslediklerinden İslâm adının anılmasına tahammül edememektedirler. Bu sebeple İslâmbol'un adı değiştirilip İstanbul yapılmıştır. İşte Halid el-İstanbuli'nin asıl adı da Halid el-İslâmbuli'dir.) Müttefiklerin ileri sürdükleri dört şart ise şunlardı:

1. Hilafet kaldırılacak,

2. İslâmî şiarlar ve kadınların örtünmesine karşı savaşılacak

3. Hilafet'in tekrar ihyası için bütün çalışmalara karşı savaş açılacak,

4. Şeriat kaldırılıp yerine batılı ülkelerin kanunları getirilecek.

Maalesef Mustafa Kemal bu şartları kabullendi. Ondan sonra ona Türkiye'yi teslim ettiler. O da planı uygulamaya

başladı, Hilâfet'i kaldırıp cumhuriyeti ilân etti, köpeklerini sokaklara saldı, iffetli kadınların elbiselerini yırttırdı, erkeklerin İslâmî kıyafetlerini yasakladı. Öyle ki caddelerde takke giyenler bile mahkemelere sevk edildi. Türkiye'de İslâm'ı çağrıştıran elbiselerin giyilmesi suç sayılıp, ayıplandı. Bu mesele böyle devam etti. Öyle ki bugün başörtüleri ile üniversiteye giden kızların başörtüleri yasaklandı. Bu mesele o kadar ileri gitti ki, millet meclisini ve cumhurbaşkanını meşgul etti.

Millet meclisi bile peruğun dahi Türk Anayasası'na ters olduğuna karar verdi. Böylece Türkiyeli bir kız ya başını açacak yahut da üniversite tahsilinden mahrum kalmış olacak. Müslüman kızları, üniversitelerden uzaklaştırdılar.

Şu an sizler İstanbul'a gittiğinizde oradaki kadınların bir müslüman kadın mı, yoksa Avrupalı kadın mı olduğunu fark

edemezsiniz. İsviçreli veya Fransalı bir kadın ile Türkiyeli bir kadının artık hiçbir farkı kalmamış.

Meselâ bir dönemde İlahiyat Fakültesi'nde Hatice Babacan adlı bir kız öğrenci başına geçirdiği bir türbanla gelir. Bunun üzerine üniversite meclisi toplanıp kızın başına koyduğu bu türbanın devletin anayasasına muhalif olduğunu kararlaştırır. Ve davayı Milli Eğitim Bakanlığı'na havale eder. Türban davasını Milli Eğilim Bakanlığı'ndan Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına havale ederler. Bakanlar Kurulu toplanarak kız öğrencinin başına taktığı bu türbanın devletin anayasasına ters olduğuna karar vererek ya türbanın çıkartılması ya da fakülteden ayrılması gerektiği ifade edilir. Ancak kız öğrenci bu hususları kabul etmeyerek üniversiteden ayrılır.

Gerçekten, bir toplum öz benliğinden ve fıtratından uzaklaştırılıp yok edildiği takdirde o toplumu tekrar İslâm'a döndürmeniz çok zordur.

İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır!

İslâm toplumlarına baktığım zaman İslâm devletinin kurulmasına en müsait yerin Afganistan olduğunu gördüm. Çünkü Afgan kadını gibisini hiç görmedim. Memleketinden kovulmasına, birçok acı ve sıkıntılara maruz kalmasına rağmen babasının, çocuğunun kaybolmasına, yuvasının yıkılmasına, peçesini koruyacak hiçbir kimsenin kalmamasına rağmen, özbenliğini kaybetmemiştir. Asaletinden ayrılmamıştır.

Maldiv'in İslâm devleti olduğu, başkanının el-Ezher Üniversitesi mezunu Memun Abdu'l-Kayyum olduğu söyleniyor.

Bir konferans sebebiyle Maldiv'e oraya gittim. Devletin bakanları ve başbakanlık çoğunluğu Ezher ve Suud Şeriat Fakülteleri mezunu idi. Maldiv'de örtülü bir kadın görmeyi çok temenni ettim. Ancak bir tek kadını dahi başörtülü olarak görmedim. Kadın, şiddetli dalgaların çarpıştığı denizde toplumu taşıyan bir gemi gibidir. Gemi harap olduğu zaman, yolcuların tamamı boğulur. Ben orada İslâm'ı birkaç kalıntı dışında görmekten ümidim kesilmiş olarak döndüm. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki kadınlar, Avrupa ve Amerika'ya gittiklerinde değişiyorlarsa da yine bazı asaletlerini muhafaza etmektedirler. Sözgelimi bazı kadınlar uçağa biner binmez başörtüsünü çıkarsalar da elhamdülillah birçoğu asaletini kaybetmemiştir. Afgan kadınlarından sonra en fazla asaletine bağlı olan kadınlar Yemen kadınlarıdır. Daha sonra da Arap

Yarımadası'ndaki kadınlar gelir. Bunlar asaletlerini ve İslâmî şahsiyetlerini, hayâlarını kaybetmemişlerdir. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki zevk ü sefa kadınların kemiklerine işlemeye ve toplumun temeline sızmaya başlamış ise de yine bu kadınlar haşmet ve hayâlarını korumaktadırlar. Yüce Allah'tan onları, evlerinde dahi fesada uğratan Arap Yarımadası'ndaki uşak yönetimlerden kurtarmasını niyaz ederiz.

Asalet ve hayâsını kaybetmeyerek toplumun sert temelini meydana getirmeye devam eden Afgan kadınları ve sertliğini kaybetmeyen Afgan erkekleri risaleti taşımaya, İslâm davasını üstlenmeye en lâyık ve en yakın olan insanlardır. Çünkü risalet ve prensipler cinsel bataklıkta boğulmuş toplumlar tarafından taşınamaz. Nefsini cinsel iğrençlik ve bataklıklarda kaybeden bir millet, fazileti nasıl taşıyabilir? Çocukları Amerika'ya, Avrupa'ya, Los

Angeles'e, dünya spor müsabakalarını izlemeye gittiklerinde aileleri onlara dua etmekte, onlardan razı olmaktalar ve: **"Al şu dolarları da orada harca"** demektedirler! Ancak çocukları, Afganistan'a Allah yolunda cihad etmeye geldiklerinde ise peşine takılmakta ve onu alıkoymaya, ona öfkelenmeye, beddua etmeye başlamaktadırlar.

Güvendiğim bir kısım arkadaşların bana anlattığına göre Suud uyruklu Ebu'l-Velid Muhammed Münir el-Uteybi (Allah ona rahmet eylesin) Ramazan bayramında Caci bölgesinde şehid olunca yaşlı babası gidip oğlunun şehid edildiğini ve kandırılıp Afganistan'a götürüldüğünü ilgililere şikâyet etmiştir. Aslında bu zat önce kaderci aza gösterdi, oğlunun şehid düştüğünü kabullendi, aziz ve celil olan Allah'a hamd etti. Ne var ki çevresinde bulunanlar devamlı bunu dürtüklediler. Onu

öfkelendirdiler ve ona: Git Emir Muhammed Ali'ye bu hocaların ve mollaların senin çocuğunu alıp Afganistan'a götürdüklerini ve öldürdüklerini şikâyet et, dediler. Böylece onu kralın basın-yayın müşavirliğine gönderdiler.

Bu adam kralın sözcüsüne: **"Efendim, Allah sana uzun ömürler versin"** dedi. O da: **"Buyur, konuş"** dedi. Bu adam ona: **"Ben filanım, oğlumu alıp Afganistan'a götürdüler ve onu gönüllü askerler orada öldürdüler."** Kralın sözcüsü Prens Muhammed ise, o gün Bangok'tan gelen bir uçağın Suud vatandaşı olan yedi ölü taşıdığını okumuş, kafası dönmüştü. Bürosunun müdürüne dedi ki: **"Şu dosyalan getir."** Açıp dosyaları okudu. Filan uyuşturucu alarak ölmüş; filanı yakaladık, esrar kaçakçılığı yapan biri, elimizden kaçarken öldü; filan Bangok'tan ölü olarak getirildi. Bugün de Bangok'tan yedi ölü getirildi.

Bunları okuduktan sonra oğlundan şikâyetçi olan ihtiyara: **"Söyle bana, oğlunun Afganistan'da ölmesi mi senin için daha şereflidir, yoksa Bangok'ta ölmesi mi? Haydi kalk ve git. Yüzünü görmek istemiyorum!"**

Tabii ki akıllı bir insan uyuşturucular alarak veya meyhanelerde içip sarhoş olarak ölen bir kişi ile izzet ve şeref meydanlarında, cihad ve savaş alanlarında ölen oğlunu bir tutmaz. Vallahi cihad alanlarında ölmek dünyada da bir şereftir, ahirette de. Dünyada da izzettir, ahirette de.

Hülasa, bütün güçlerini kadınların iffetini bozmaya teksif ettiler. Eğitim metotları ile ekini ve nesli yıktılar. Çıplak sinemalarla ve sapık filmlerle soyu sopu yakıp yıktılar.

Türkiye'de, 1952 yılına kadar idareyi elinde tutan ve inkılâbın projesini çizen yahudi Haham Hayim Naum'dur. Hilâfet'in

kaldırılmasının kararlaştırıldığı **Lozan Antlaşması'nda Mustafa Kemal'i temsilen giden şahıs da yine bu Hayim Naum'dur.** Hayim Naum bu antlaşmadan Türkiye'ye döndüğü zaman şu gibi afişler asılmıştı: **"Üstad, tek adam, filozof vb."** Bütün bunlar Yahudi Hahamı Hayim Naum'u karşılamak içindi. Hatta şu an bile Türkiye'deki basın yahudilerin elindedir.

Mustafa Kemal, Halide Edip (Adıvar) ismindeki bir fahişeyi sırf güzelliğinden ve Mustafa Kemal'in kendisine sevgisinden dolayı Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Mustafa Kemal savaş sırasında onu yanında istiyordu ve kadın varınca da: **"Sen şu an yanıma gelince ben zafere ulaşacağımı garanti ettim"** diyordu. İşte Mustafa Kemal bu kadını Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı.

Yahudi Hahamı Hay im Naum Türkiye'yi yok ettiğine emin olduktan sonra yahudiler ona Mısır'a gitmesini emrettiler. Bu defa o

Mısır'a gitti ve oradaki devrimcileri yetiştirdi. Mısır'ın meşhur yazarlarından Akkad, Hayim Naum'la görüşmüyordu. Bu nedenle ona herhangi bir ilim dalının ödülü verilmiyordu. Bir gün Akkad, Hayim Naum ile görüştü. Hemen ertesi gün Abdunnasır ilim ödülünün ona verileceğini ilan etti.

Evet, evlerimizi yahudiler yakıp yıkıyorlar. Ne ile mi? Ellerinde bulundurdukları basın-yayın yolu ile medya aracılığı ile çıplak resimlerle, cinsel filmlerle. Her eve giren ve çıplak resimleri basmayı bir maharet sayan ahlâksız dergilerle.

Âyet-i kerimeye dönelim. Yüce Mevlâ: **"Sizin içinizden bir peygamber geldi. Sizin sıkıntıya düşmeniz onu üzer."** Evet, ümmetinin çile çekmesi Rasulullah'ı üzer ve onu sıkıntıya sokar. Ümmetinin başına Rabbine isyan etmeleri yüzünden belâların, felâketlerin, mal ve can eksikliklerinin gelmesi onu rahatsız eder. Batılı devletlere

giden insan Rasulullah'ın önemini iyice anlar. Hiçbir beşerin veya hiçbir toplumun insanlık özelliklerini Rasulullah'a uymaksızın muhafaza etmesi mümkün değildir.

Meselâ sen kendilerine topluma manevi ruh verme vazifesi yüklenen merkezlere git. Kiliselere gir. Görürsün ki artık oralar fuhuş yuvalan, hatta eşcinsel merkezleri. Yahudiler insanların şehevî arzularını ve nefislerini kışkırtacak her şeyi yapıp insanların içine salmışlar. Bakıyorsun ki Amerikalı bir insanın yüzünü kapatıp televizyona çıkarıyorlar. Tabii ki buradaki televizyonlar çeşitli şirketlere ait. Sözgelimi ABC gibi. Amerikalı adam televizyonda başlıyor itiraflara: **"Ben kızımla fuhuş işliyorum, çünkü ben kızımla fuhuş işlemeyi daha zevkli ve daha hoş buluyorum"** diyor. Evet, bunu Amerika televizyonunda görüyorsun. Tek anlamı ile yıkıcı bir hareket.

Yahudiler Freud, Durkheim, Darwin ve Marx gibi insanları ortaya çıkarttılar. Bunların hepsi de inançsızlığı yaymak, milletleri yaratıcısından koparmak, değer ölçüleri ve prensiplerini yok etmek için çalıştılar. Meselâ Freud'un psikolojideki görüşleri bizim üniversitelerimizin eğitim, sosyoloji ve psikoloji fakültelerinde okutulmaktadır. Ben onun psikoloji hakkındaki bilgilerini üfürükler (atmasyon sözler) diye isimlendiriyorum. Freud şöyle diyor: "Dünyadaki tüm sorunlar cinsel kompleksten kaynaklanmaktadır. Bu kompleksten kurtulabilmeleri için gençlere cinsel serbestlik tanınmalıdır. Freud psikolojisi, Olkitra psikolojisi çocuklarımıza ilimmiş gibi öğretilmekte! Freud diyor ki: **"Küçük çocukta Odib kompleksi oluşmakta. Nasıl mı? Çocuk annesinden cinsel (Freud'un tasvir ettiği bu çocuk bir yaşındadır) olarak tat almak ister. Karşısında baba diye isimlendirilen şahsı**

engel olarak bulmaktadır. Bu sebeple çocukla babası arasında Odib kompleksi meydana gelmektedir. Aynı şekilde babası ile cinsel yönden tat almak isteyen kız çocuğu, annesini, babası ile kendisi arasında ürkütücü bir cadı olarak bulmaktadır. Bu bakımdan kız çocuğunda da Olkitra kompleksi oluşmaktadır." Freud'un bu görüşleri üniversitelerimizde ders olarak okutulmaktadır. Ve bunların ders olarak okutulabilmesi için senden ve diğer vatandaşlardan vergiler alınmaktadır. Alınan mal ve bina vergileri üniversite yapımında ve üniversite hocalarının tutulmasında kullanılmaktadır. Bu hocalar yahudi veya hristiyan ya da Arap yahudilerinden meydana gelmektedir. İlim adı verilen bu sapıklıklar senden alınan vergilerle ders olarak yine senin evlâtlarına okutulmaktadır.

Freud kitabının bir başka yerinde de şöyle demektedir: "Anne nedir? Annenin oluşumunu biliyor musunuz? Yeryüzünde kurulan ilk ailede çocuklar anneleri ile cinsel ilişkide bulunmak istediler, ancak anneleri ile anlaşamadılar. Önce babalarını kendileri ile anneleri arasında engel olarak buldular. Bu sebeple babalarını öldürdüler. Babalarını öldürdükten sonra anneleri ile cinsel birleşmede bulunma konusunda kendi aralarında anlaşamadılar ve sonunda: "Annenin saygınlığı üzerine anlaşalım" dediler. Annenin saygınlığı işte bu şekilde ilim olarak ortaya çıktı!"

Bu safsatalar üniversitelerde ilim (!) olarak okutulmaktadır. Batıyı gören insanlar batıdaki kadının halini bilirler. Kardeşlerimizden biri Amerikalı bir kadınla evlendi. Daha sonra bize ziyarete geldiler. Babam ve annem evde idi. Babam oğluna: "Şunu getir, çay hazırla" vb. emirlerde

bulunuyordu. Amerikalı kadın buna oldukça şaşırmıştı. Şaşkınlığını daha fazla gizleyemeyerek: "Sizler çocuklarınıza nasıl tahakküm edebilmektesiniz? Bizde yaşlanan anne babayı çocuklar darülacezeye (sığınma evlerine) atmaktadırlar. Bunlar size nasıl bu derece saygı gösterip itaat edebiliyorlar?" dedi. Bizimkiler, Amerikalı kadına! "İşte İslâm budur, cennete ancak bu yollarla ulaşılır" dediler. Amerikalı kadın hayretler içinde kalmıştı. Babamın yaşı 87, annemin yaşı ise 85 idi. Evde evlâtları onlara nasıl itaat edebiliyordu? Hanımım anneme, babama nasıl itaat edebiliyordu? Tüm bunlar nasıl olabiliyordu? Amerikalı kadın oldukça şaşırmış ve şaşkınlığını gizleyememişti. Çünkü kendisi annesinden ve ninesinden tam bir yıl boyunca uzakta kalmasına rağmen, bir defa dahi ziyaretlerine gitmemişti. Yolda babasını

gördüğünde, selâm vermek için dahi arabasını durdurmamıştı.

Bir defasında trafik işaretlerinde iki araba yan yana durmuştu. Arabanın birisi babaya, diğeri de oğluna aitti. Babası arabada oğlunu görünce kendi arabasını oğlunun arabasının yanma durdurmuştu. Oğlunun kendisini görerek arabadan inmesini ve kendisine bir selâm vermesini ümit ediyordu! Ancak oğlu kendisini gördüğünde arabadan inip selâm vermek yerine: **"Bay bay"** diyerek yoluna devam etti. Babası dona kalmıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendisine neden ağladığını soran arkadaşına: **"Bana bay bay diyen bu oğlumu beş yıldan beri görmemiştim, ilk defa şu anda gördüm, ancak durup bana bir selâm dahi vermedi"** der. Batılılar bu sebeple 21 Nisan gününü anneler günü ilan ettiler. "Yılda bir gün anneleri ziyaret edelim, onlara bir paket çiçek alalım ve bu

seneden gelecek seneye kadar sus diyelim" dediler. Anneler gününü nerede bulmaktayız? Gece gündüz anne ve babasıyla yüz yüze yaşayan köylerimizde. Köylerimize kadar anneler günü girmiş... Zavallılar... Taklitçiler... Burada söz konusu edilen taklit İmam Ebu Hanife'nin, İmam Şafi'nin taklidi gibi değildir.

Buradaki taklit maymunların taklididir. Çünkü maymunlar gördükleri her şeyi taklit etmeye çalışırlar. İşte bu bakımdan Avrupalı bir kız müslüman olur da İslâm'ı güzelce yaşamak ister ve müslüman bir erkek ile evlenirse, artık bir daha ondan ayrılmaya tahammül edemez. Çünkü tamamen kendisini kaybetmiş iken kendisine dünyayı gösteren bir koca bulmuştur.

Amerika'da doktora yapan bir kardeş bana şunu anlattı: "Ben yaşlı bir hanımın yanında kalıyordum. Sabahleyin çıktığımda good morning (günaydın) diyordum,

akşamleyin geldiğimde de good evening (iyi akşamlar) diyordum. Kadının ömrü yetmiş sene idi. İki veya üç gün sonra kadın beni çağırdı. Bana: **"Ne kadar aylık istiyorsun"** dedi. **"Niçin soruyorsun?"** dedim. O da: **"Çünkü sen benimle selâmlaşıyorsun, ben sana güzel bir insanın sesini duyduğum için maaş vermek istiyorum"** dedi. İşte batılıların köpeklere bu kadar ilgi göstermeleri, birbirlerine olan şefkat ve merhamet yokluğundan kaynaklanmaktadır. Bakarsın ki Avrupalı şöyle diyor: **"Bütün insanlar bana ihanet ettiler. Beni yalnız bıraktılar. Benim yanımda sadece vefakâr olan şu köpeğim kaldı. Bu köpek benim evlâtlarımdan daha üstün. Çünkü beni teselli eden sadece bu köpek kaldı."**

Bakarsın ki birçok yaşlı insan yaşadıkları evlerde ölüyorlar, kimsenin onlardan haberi olmuyor. Ta ki kokuşup kokuları her tarafa

yayılıncaya kadar. Bu takdirde belediyeye haber verirler: **"Bu apartmanda bir erkek veya bir kadın ölmüş, gelin onu alın ve bir tarafa atın"** derler. Düşünebilir misiniz, Amerika Cumhurbaşkanı Johnson'ın annesi çiftlikte öldü, kimse onun öldüğünü bilmiyordu. Ancak Johnson'un köpeği onu ortaya çıkardı. Evet, bu adam Birleşik Devletler'in cumhurbaşkanı...

Hülâsa, bu toplumlar tamamen çökmüş toplumlardır. Bizim en önemli iki sıfatımız vardır. Bu, haya ve cömertliktir. Bu iki sıfat Avrupa ve Amerika toplumunda yok olmuştur.

Bir defasında annesi ile tartışarak ağlayan bir kız gördüm. Ne olduğunu sordum. Annesi: "Bu benim kızımdır. Evimi 100 dolara kiralamak istiyor, fakat başka bir genç 150 dolar kira teklif etti ve ben evimi 150 doları kabul eden gence verdim. Kızım bu sebeple benimle tartışmaktadır" dedi.

Batı ve Amerika toplumu gerçekten kokuşmuş bir toplumdur.

Bir defasında bir Arap (aslında Araplar cömerttir) Amerikalı birini evine davet etmiş. Ona et vb. şeylerden öğlen yemeği hazırlamış. Amerikalı, Arabın evinde yiyip içerek ve sohbet ederek iki saat geçirmiş. Sonra vedalaşıp dışarı çıkmış. Oraya bir kart bırakmış. Arap o kartı okumuş. Bir de ne görsün, üzerine şöyle yazılı: "Senin evinde iki saat kaldım. Benim bir saat ücretim 20 dolar. Lütfen kırk dolarımı bana öde!"

İşte bu toplumun ne kadar menfaatçi, egoist, çıkarcı ve kokuşmuş bir toplum olduğunu ölçmek için bu örnekler yeter. Ne yazık ki demirlerin çınlaması, çeliklerin ses çıkarmaları ve uçakların gürültüsü yıkılmış olan bu toplumun kusurlarını örtüyor. Astronomi, atom vb. şeyler bunlara dikkatleri çekiyor. Yoksa Amerika imiş, Varşova Paktı imiş, NATO imiş, Pasifik Paktı

imiş, bütün bunlar bir takım isimler olup çöplük haline dönüşmüş toplumlarının kusurlarını örtmekteler. Bu topluluklar adeta bir çöplük, üzerlerinde ise birkaç parça altınlar konularak yaldızlı gösterilmektedir.

Arkadaşlar! Allah'ın dinine bağlı olduğunuza dair Allah'a hamd edin, müslüman olduğunuza dair Allah'a hamd edin.

Yusuf el Azim diyor ki: "Amerika'daydım. Eşimle birlikte taksiye bindim. Taksi şoförü kadındı. Ona: **"Niçin şoförlük yapıyorsun?"** dedim. Kadın: **"Nasıl yaşayayım?"** dedi. Ben: **"Kocan yok mu?"** dedim. Kadın: **"Kocam olsa dahi bana para verir mi?"** dedi. Ben: **"Evet, işte bu benim hanımımdır, benim bulunduğum okulda öğretmendir, onun maaşını ben vermekteyim. Eşim maaşını biriktirmekte, buna karşılık tüm ihtiyaçlarını ben karşılamaktayım."** Kadın: **"Bu mümkün değildir"** dedi. Ben: **"Buyurun,**

hanımımla konuşun isterseniz" dedim. Kadın: **"Yeryüzünde böyle bir şey var mı?"** dedi. Ben: **"Evet, vardır"** dedim. Batı ve doğu dünyası işte böyle... Rusya'nın halini ise hiç sormayın. Rusya'da yokluk ve zillet vardır.

"Ey insanlar! Şüphesiz size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O size son derece düşkündür. Mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir. Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben yalnız O'na güvendim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 128–129)

Bütün beşeriyetin Rasulullah'a muhtaç olduğunu daha önce belirtmiştik. Beşeriyet ancak Allah Rasulü (sav)'in yoluna tabi olduğu zaman rahata kavuşur, huzur bulur. Bunun dışında beşeriyetin rahata kavuşup, huzur bulması mümkün değildir. Çünkü Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu kanunlar

kendi nefsinden uydurduğu şeyler değildir, bilakis âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın kalındandır. Çünkü aziz ve celil olan yüce Allah adildir, hikmet ve hüküm sahibidir. Yüce Allah tüm zamanlardaki sorun ve davaların çare ve çözümünü Kitab'ında belirtmiştir. Yüce Allah'ın şanı yücedir, her şeyi bilendir, alimdir, adil olandır. Yüce Allah hükmünde zulmetmez. İşte bu sebeple tüm beşeriyetin yüce Allah'ın hükmüne tabi olması zaruridir. Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu yüce Allah'ın hükümlerine tabi olmadığı takdirde beşeriyet, bedbahtlığa, çaresizliğe ve helake sürüklenecektir. Beşeriyet yüce Allah'ın hükümlerine dünyada tabi olmadığı taktirde ahirette de yorulacak ve sıkıntılara maruz kalacaktır. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Onlara (Adem ile Havva'ya) şöyle buyurmuştu: Hepiniz cennetten inin. Bundan böyle artık birbirinize düşmansınız. Ben'den

size bir hidayet elbette gelecektir. Kim Benim hidayetime uyarsa ne sapıtır, ne de bedbaht olur. Kim de Ben'i anmaktan yüz çevirirse, onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet gününde ise, onu kör olarak haşr ederiz." (Taha, 123–124)

Rasulullah (sav)'e tabi olan mutlu olur, rahat eder; zekâsıyla, ruhuyla, bedeniyle güven içerisinde olur; sapıtmaz ve bedbaht olmaz. Tüm bunlar şeriatın tatbik edilmesine bağlıdır. Hatta yardım, zafer, yağmurun inmesi, rızık ve zekât dahi aziz ve celil olan yüce Allah'a itaate bağlıdır. Hatta İmam Şafii (ra) ezberleme gücünün zayıflığını hocası Vekia şikâyet ettiğinde Vekia ona günah işlememesini tavsiye etmiş, çünkü günah işleyenin kalbine ilâhî nur girmeyeceğini ve dolayısıyla ilimden nasibini alamayacağını bildirmiştir. İşte İmam Şafii bu hususu dile getirerek bir şiirinde şöyle diyor:

Ben Vekia'ya ezberimin kötülüğünü şikâyet ettim. O da beni günah işlemeyi terk etmeye irşat etti. Bana bildirdi ki: İlim bir nurdur. Allah'ın nuru ise günahkârlara nasip olmaz.

İmam Malik, İmam Şafii'ye şöyle der: **"Ey genç, şüphesiz ben yüce Allah'ın senin kalbine nurunu yerleştirdiğini görüyorum. Bu nuru, kalbi karartan günahlarla söndürme."** Zafer de, yenilgi de günahlarla ve yüce Allah'a itaatla bağlantılıdır...

"(Savaş için) iki ordunun karşılaştığı gün içinizden yüz çevirip gidenler, şüphesiz irtikâp ettikleri bir takım şeyler dolayısıyla şeytanın yoldan çıkarmak istediği kimselerdir. Bununla beraber Allah, onları yine de bağışlamıştır. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcı çok şefkatlidir." (Âl-i İmran, 155) Yenilginin sebepleri günahları idi...

Rızık da yüce Allah'a itaat ve isyan ile ilgilidir. **"Şayet o ülke halkı, iman etseler ve (gelecek azaptan) sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık..."** (Araf, 96)

Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır!

Güç ve kuvvet de yüce Allah'a itaat ya da isyan ile alâkalıdır. **"Ey kavmim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin ve kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkârlar olarak yüz çevirmeyin."** (Hud, 52)

İbnü'l-Kayyım el-Cevzî şöyle demektedir: **"Azalan yüce Allah'a itaatte kullanmak, onlara kuvvet verir. Azalan Allah'a isyanda kullanmak ise onları zayıflatıp dermansızlaştırır."** İbnü'l-Kayyım el-Cevzî bu konuyu kitabında: "el-Himâyetü

mine'l-A'dâ" (Düşmanlardan Korunmak) başlığı altında incelemiştir. Bu konuya daha önce değinmiştik. Mü'min, Allah'a itaat ettiği zaman her şeyiyle O'na itaat eder. Hatta cinler ve diğer insanlar Allah'a itaat eden müminden çekinirler, korkarlar.

Hülasa, kim Allah'a itaat ederse, Allah'ın yarattığı her şey de ona itaat eder. Ben daha önce size anlatmıştım. Kuzey Afrika'nın Talihlerinden olan Ukbe bin Nafi sık bir ormanın içinde Kayravan şehrini yapmak istediğinde iki rekât namaz kılmış ve şöyle seslenmiştir: **"Ey yırtıcı vahşi hayvanlar, ey zehirleyici haşeratlar, biz Muhammed'in ordusuyuz! Bu yere yerleşmek istiyoruz. Haydi, buradan çıkın."** Birkaç dakika geçmeden bütün vahşi hayvanlar yavrularım da sırtlanarak ormanı terk etmişlerdir. Evet, Allah'a itaat edene her şey itaat eder.

İslâm ordusu Irak'ta iken bir sahabe (sahabeler Farsça'yı, Rumca'yı ve Süryanice'yi öğrenmemişlerdi) Farsça konuşur. Bunun üzerine ateşperest Farisîler kaçışmaya başlarlar. Kaçan Farisîler'e sahabeler yetişir ve onları yakaladıklarında? **"Niçin kaçtınız?"** diye sorarlar. Farisîler: **"Arkadaşınız, sizlerin buraya bizi yemek için geldiğinizi söyledi"** derler. Farisîler'e bu sözü söyleyen sahabeye ne dediği sorulunca o: **"Ben böyle bir şey söylemedim, bilmiyorum"** der. Melekler onun lisanı ile onun suretine girerek konuşmuşlardır. Aynı şekilde bazı insanlar da şeytanın dili ile konuşurlar. Kızdığı zaman şeytanlar ona hükmeder. Bu nedenle sinirlenen ve kızan insanın abdest alması ve şeytanı bu suretle kovması müstehaptır. Çünkü şeytanı ancak abdest suyu söndürür.

Allah'a itaat... Vallahi kardeşler! Ben beşeriyete şaşıyorum, nasıl yaşayabiliyorlar?

Şu anda bir Amerikalı, bir sorunla karşı karşıya kaldığında ne yapıyor? Kiliseye mi gidiyor? Hayır, çünkü yıllar önce orayı terk etti. Allah'a mı sığınıyor? Hayır, çünkü yahudiler: **"Hristiyanların kalplerinden Allah fikir ve inancını söküp çıkaracağız ve onun yerine hesap rakamlarını yerleştireceğiz!"** dediler. Ve bunu da başardılar. Hiçbir Amerikalının geceleyin kalkıp aziz ve celil olan yüce Allah'a dualarda bulunduğunu gördünüz mü? Seherlerde Allah'a sığındığını gördünüz mü? Peki, o halde bu insanlar, sorunlara karşı, sıkıntılara karşı ne yapmaktalar? Bunlar, çözemedikleri büyük problem ve sıkıntılar karşısında tek çare olarak **"intihar"** ı seçmekteler. Bu dünyada intihar edebilmekteler, ancak ahirette yüce Mevlâ'nın Kur'ân'da beyan ettiği şu duruma mecbur kalacaklardır:

"İnkâr edenlere de cehennem ateşi vardır. Onlara ne ölüp kurtulsunlar diye

ölümle hükmedilir ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri biz işte böyle cezalandırırız." (Fatır, 36)

Evet, bir Amerikalı çözemeyeceği bir problemle karşılaştığında, derdini giderecek bir merci bulamadığından ve sırtını dayayacağı bir makama sığınamadığından dünyanın acılarından kurtulmak için intihara başvurur. Fakat ahirette ise sonsuz bir hayat vardır. Cehennemdeki acı ve azapları hafiflemeyecektir. Çünkü ahirette ölüm sona erecektir. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kıyamet gününde ölüm beyaz bir koç şeklinde getirilecek ve boğazlanacaktır. Cennetliklere: Ey cennetlikler! Burada ebedî kalacaksınız, size artık ölüm yoktur. Cehennemliklere de: Ey cehennemlikler! Burada artık ebedi kalacaksınız, size ölüm yoktur denilecektir. İşte bu sebeple cehennemlikler ölüp kurtulmalarına dair**

hüküm verilmesini isteyecekler ve: "Ey cehennem zebanisi! Rabbin bize yok olma hükmünü versin, diye sesleneceklerdir:" (Zuhruf, 77) A'meş diyor ki: **"Bana rivayet edildiğine göre Cehennem Zebanisi Malik onlara bin sene sonra şu cevabı verecektir: "Sizler burada kalıcısınız."** (Zuhruf, 77)

Aslında cehennemlikler altı defa yardım isteyecekler ve onlar şu ayette belirtildiği gibi ilk isteklerini şöyle sunacaklardır: **"Ey Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün ve iki defa da dirilttin. Artık bizler günahlarımızı itiraf ettik. Bizim için bir kurtuluş yolu var mı?"** (Gâfir, 11) Bunların bu sorularına bin yıl sonra ayette belirtilen şu cevap verilecektir:

"Sizin böyle oluşunuzun sebebi şudur: Yalnız Allah'a çağırıldığınız zaman siz inkâr ettiniz. O'na ortak koşulduğunda ise iman ettiniz. Şu an hüküm yüce ve büyük olan Allah'a aittir." (Gâfir, 12)

Cehennemlikler ateşe atıldıktan sonra ise şu ayette belirtildiği şekilde sesleneceklerdir: **"Cehennemde olanlar cehennem zebanilerine diyecekler ki: Rabbine yalvar da bir gün olsun bizden azabı hafifletsin."** (Gâfir, 49) Bunlara bin yıl sonra şu cevap verilecektir: **"Size apaçık delillerle peygamberlerimiz gelmemiş miydi? Onlar da: Evet, gelmişti, diyecekler. Bu defa onlara: Yalvarıp durun, kâfirlerin yalvarıp dua etmeleri boş şeyden başka bir şey değildir"** (Gâfir, 50) denilmektedir. Cehennemliklerin en son seslenişleri ise şu ayetlerde belirtilmektedir:

"Ey Rabbimiz! Bizim bedbahtlığımız bize galip geldi. Sapan bir kavim olduk. Ey Rabbimiz! Sen bizi bu cehennemden çıkar. Eğer tekrar aynı şeyleri yaparsak o takdirde bizler zalimlerden oluruz. Allah ise onlara şu cevabı verecektir: Susun, olduğunuz yerde kalın, konuşmayın." (Müminun, 106–108)

İşte, bu ayetten sonra artık cehennemlikler ümitlerini keserler. Bütün ağlamaları neticesinde gözyaşları kuruyacak, gözlerinden kanlar akmaya başlayacaktır. Öyle ki bu kanların üzerinde gemiler seyrettirilecek olsa seyredebilir olacaktır.

Vallahi kâfir ve facirlerin dünyada da ahirette de işleri zor. Onların bütün hayatları musibetlerle dolu. Bizim başımıza geceleyin bir musibet gelse, kalkıp aziz ve celil olan Rabbimize: Ya Rab, sen bu musibeti başımızdan kaldır, ya Rab sen bunu hafiflet, ey Allah'ım sen bizi bütün keder ve sıkıntılardan kurtar! Darlıklardan çıkış yolu nasib et" şeklinde dualar eder, yalvarırız.

Amerikalı ve İngiltereli biri ne yapacaktır, nereye gidecektir? Bu nedenle bunların problemleri üst üste yığılıyor, kendilerinde kompleksler, psikolojik taşkınlıklar meydana getiriyor. Tabii ki

Allah'a ve Rasulüne karşı savaş açanların akıbeti böyle olacaktır. Nitekim bu hususta Mücadele Suresi'nde şöyle buyrulmuştur:

"Allah ve Rasulü"ne karşı gelmekte ısrar edenler kendilerinden öncekiler nasıl rezil olduysa öyle rezil olurlar. Şüphesiz Biz apaçık ay t! er indirdik. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücadele, 5)

Zillet ve komplekslerini bastırma, hayatlarının bir parçası olmuştur. Bu sebeple Batı ve Amerikan toplumunu bir şey üzerinde istikrarlı olarak göremezsiniz. Gezerler, yerler, içerler, fakat içerisinde yaşamış oldukları ıstıraplardan nasıl kurtulacaklarını bilemezler. İçki ve uyuşturucu dışında bir çare bulamazlar. Amerikan toplumunun kullandığı kokain, eroin vb. uyuşturucular çok pahalıdır. Meselâ yerine göre bir gram eroin 1000 dolara, l kilo eroin de l milyon dolara satıldığı vakidir. Bu bakımdan yanlarında

devamlı olarak şırınga taşımaktadırlar. Kolları iğne kullanmaktan morarmıştır. Eroin, kokain vb. uyuşturucuları bulamadıkları takdirde delirmektedirler. Bir gün dahi uyuşturucu almadan yaşayamamaktadırlar. Bünyeleri eroin ve kokainsiz duramaz hale gelmiştir. Acı, endişe ve kederden uyuyamamaktadırlar. Bu yüzden batı toplumunun en az dörtte biri psikolojik, aklî ya da asabî hastalıklara yakalanmışlardır.

Amerika'da elli dört milyon Amerikalı psikolojik, aklî ve sinirsel hastalıklara yakalanmıştır. Bu miktar Birleşik Amerika'nın dörtte birini teşkil etmektedir. Bu hastalıklara yakalanan insanlar herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Karısını, çocuğunu terk edip uyuşturuculara, meyhanelere sığınmaktadırlar. Tabii bunlardan da dertlerine herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Neticede ise acı ve ıstırabını açığa vurarak intihar eder ve

böylece biter. Örneğin gazetelerde falan milyoner intihar etti veya kendini trenin altına attı veya gökdelenlerden aşağı attı ya da büyük köprülerden atlayarak intihar etti gibi yazılar görürsünüz. Sıkıntıdan, dert ve ıstıraplardan kurtulacak hiçbir yol bulamamıştır. Nereye gidebilir ki? Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Allah'tan kurtulmak için yine Allah'a sığınmaktan başka hiçbir çare yoktur." (Tevbe, 118)

Bu insanların kendi ilişkilerini düzenleyecek esasları, kitapları, defterleri tükenmiştir. Bu sebeple bir çıkış yolu aramaktadırlar. Ancak çıkış yolu sadece İslâm ile mümkün olacaktır. Son yıllarda Fransa'da meşhur bir filozof olan Roger Garaudy müslüman olmuştu. Roger Garaudy sosyalist partinin filozoflarındandı. Ancak, kurtuluşun İslâm'la mümkün olacağım anladı ve müslüman oldu.

Filistin'deki mücahit kardeşlerden birisi bana şöyle demişti: "Ben ve demokratik halkçı cepheden bir komünist üç gün süresince yahudiler tarafından muhasara altında kaldık. Üç gün sonunda açlık ve susuzluktan nerede ise helak ile karşı karşıya idik. Komünist bana: "Rabbine dua et" dedi. Ben: "Hayır, sen Stalin'e dua et,bizi kurtarsın" dedim. Komünist: Marks ve Stalin neredeler? Onlar yok olmuştur. Sen Rabbine dua et, belki bizi kurtarır! Dedi. Ben: "Ey Allah'ım, bizi kurtar!" diye dua ettim ve yüce Allah bizleri kurtardı.

Afganistan sınırındaki Pakistan şehri olan Çetral'e uçakları ile inen Rus komünistlere: **"En çok neyden korkuyorsunuz?"** dediklerinde Ruslar: **"Sünger füzelerinden. Ancak, bizler sizin mukaddes kitabınızdan bazı ayetleri yanımızda taşıyoruz. Bunları sizin attığınız Stinger füzelerinden korunmamız için bazı**

Afganlılar bize öğrettiler" dediler. Evet, onlar tehlikeden korunmak için Kur'ân-ı Kerim okuyorlardı! Marks veya Gorbaçov onları füzelerden koruyamıyor muydu? Tabii ki bütün insanların çaresiz kaldıklarında âlemlerin Rabbi olan Allah'a başvurmaktan başka hiçbir yollan yoktur. Bu hususta yüce Mevlâ denizin karanlıklarında dalgalara tutulanların nasıl kendisine yalvardıklarını beyan ederek buyuruyor ki:

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından bizi kurtarırsan, elbette şükredenlerden olacağız" diye yalvararak ve gizlice dua ettiğinizde, sizi bundan kim kurtaracaktır?" "Ve yine de ki: Sizi bundan ve bütün sıkıntılardan kurtaracak olan Allah'tır. Böyle olduğu halde siz yine de şirk koşuyorsunuz." (En'am, 63–64) Diğer bir ayet-i kerimede de:

"Gemiye bindikleri zaman, dini Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar. Fakat onları

karaya çıkarıp kurtarınca, kendilerine verdiklerimize nankörlük etmek ve dünya zevklerinden faydalanmak için hemen Allah'a şirk koşarlar." (Ankebut, 65–66)

İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir!

Ey kardeşlerim! Diyorum ki, dinimiz İslâm'da helâller de, haramlar da bellidir. Her birinin adeta listesi bizlere sunulmuştur. **"Bunu yap ve bunu yapma"** diye her şey açıklanmıştır. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan Cebrail, ondan da Rasulullah (sav), ondan da sahabeler bu hakikatleri bize ulaştırmışlardır. **"Şu işi yaptığınız takdirde dünya ve ahirette yorulacaksınız, onu terk ettiğiniz zaman ise dünyada da ahirette de rahat edeceksiniz"** diye hükümler açıklanmıştır. Örneğin zinaya yaklaşmayınız, faiz yemeyiniz, hiçbir toplum bir başka toplumu küçük görmesin, onlarla alay etmesin, "yeyin için fakat israf etmeyin"

(Araf, 31) şeklinde helâller ve haramlar listesi belirtilmiştir. Peki, o halde Amerika ve Avrupa'da helâl ve haram listesi nedir? Helâller ve haramlar nelerdir? Orada halkın kendisi helâl ve haramı tespit etmektedir. **"Zina etmek istiyoruz"** teklifini sunuyorlar. **"Zina etmek isteyenler elini kaldırsın"** diyorlar. Kaldırılan eller % 50'yi geçtiği zaman zina helâldir! **"Homoseksüelliğin serbest bırakılmasını istiyoruz. İsteyenler elini kaldırsın"** diyorlar. Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise homoseksüellik serbesttir. **"Faiz yemek istiyoruz. İsteyenler ellerini kaldırsın."** Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise faiz helâldir! Ancak bizler bu kâfir toplumlardan farklıyız. Çünkü yüce Rabbimiz bizlere gönüllere şifa veren ve apaçık nur olan Kur'ân'ı indirmiştir ve bizlere şöyle buyurmuştur:

"Ey insanlar! Rabbinizden size bir öğüt, göğüslerdeki (dert ve sıkıntılar) için bir şifa

ve müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir." (Yunus, 57)

Bu sebeple sıkıntı ve kedere kapılan bir kimse şöyle dua etsin: **"Ey Allah'ım! Ben Sen'in kulunum, senin kölenin oğlu ve yine senin cariyenin oğluyum. Kâküllerim senin elindedir. Hakkımdaki hükmün geçerlidir. Verdiğin karar adaletlidir. Ey Rabbim! Bizzat kendinin kendini isimlendirdiğin her isminle, kitabında indirdiğin isminle, yaratıklarından herhangi birine öğrettiğin isminle ya da gayb bilginle sadece kendi bildiğin isminle dilerim ki Sen Kur'ân'ı bana kalbimin baharı, göğsümün ruhu, üzüntümün cilası, gam ve kederimin gidericisi kıl. Üzüntü ve kedere düşen herhangi bir kimse bu duayı okuyacak olursa Allah onun üzüntü ve kederini sevince çevirir."** (Mecme'uz Zevaid c. l O, 136'da; Hâkim Müstedrek I, 509)

Kur'ân-ı Kerim kalpleri parlatır, göğüslere şifa verir. Çünkü Kur'ân hidayettir,

rahmettir, canlılıktır, nurdur. Bundan daha fazla ne istiyorsun? Peki, Amerikalı bir kâfir, yahudi, tağut, asi, imparatorlar, krallar, liberaller, liderler ister Müslümanların ülkesinde, isterse başka ülkelerde olsunlar, gönüllere şifa veren, sıkıntı ve hüzünleri yok eden bu nimeti nereden bulacaklar? Reagan'ın yanında mı, yoksa Hafız Esed'in yanında mı?

Bizler büyük bir nimet içerisindeyiz. Küçük yaştan eğitilerek büyütülmekte, yabancı bir kadına bakmanın haram olduğunu bilmekte, yabancı bir kadınla yalnız kalmanın haram olduğunu, zinanın haram olduğunu, faiz ve gıybetin haram olduğunu bilmekte ve şahsiyetimizi küçük yaşta olgunlaştırarak Rabbimizin izni ile büyümekteyiz. Fakat Amerikalı birisi için bu nasıl geçerli olabilir ki? Bir gün içki helâl, bir gün ise haramdır... Devlet birçok kere içkiyi serbest bırakırken birçok kere içkiyi

yasaklamakta ve içenleri de cezalandırmaktadır. Serbest bıraktığında ise içenleri cezalandırmamaktadır. Ancak İslâm'da tek bir hüküm vardır, o da içki haramdır. İslâm terbiyesi altında yetişen bir çocuk bu hakikati iki yaşında öğrenir ve onun ayıp olduğunu bilir. İslâm'da her haram ayıptır, helâlde ise hiçbir ayıplama ve kınama yoktur. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Haya etmiyorsan dilediğini yap."** (Buharı, Kit Enbiya, bab: 54, kitab edeb bab: 78; Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 6; Ibn Mace, kit. Zühd, bab: 17)

Bunun iki manası vardır. Birincisi yapacağın iş şeriata ters düşmüyor ise, bunu yap. Yani yaptığın şeyde dinen utanılacak bir şey yoksa onu yap, demektir. İkincisi ise yüzsüz, utanmaz kimse dilediği her şeyi yapar. Bu bakımdan bizler gerçekten müsterihiz. Çünkü biz hangi yoldan gideceğimizi biliyoruz. Avrupalının yolu

neresi? O nereye gidiyor? Bilmez bunu. Bizim bütün meselelerimiz düşünce bazında olsun, ruhen olsun çözülmüştür. Bu nedenle biz yolumuzun başlangıcını ve sonunu biliyoruz. Nereden geldik? Şu an neyiz ve nereye gideceğiz? Bu soruların cevabını bilmekteyiz. Biz Allah'tan geldik. Çünkü bizi O yarattı. Şu an O'nun kuluyuz. Çünkü bizi kendisine kulluk yapmak için yarattı. Sonunda ise ölüp tekrar diriltileceğiz ve yine Allah'ın huzuruna çıkartılacağız. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Allah sizi yaratmıştır, sonra da öldürecektir..." (Nahl, 70) **"De ki: Allah sizi diriltir, sonra öldürür; sonra da kendisinde hiçbir şüphe bulunmayan kıyamet gününde sizin hepinizi bir araya getirir..."** (Casiye, 26) Ne için yaratıldığımız ise şöyle beyan edilmektedir: **"Ben, cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım."** (Zariyat, 56) Tüm kâinatın ve yeryüzünün

sorumlusunun kim olduğu hususunda da şöyle buyrulmuştur: **"Göklerin ve yerin mülkü Allah'a attır."** (Şura, 49; Casiye, 27; Fetih, 14; Hadid, 2; Hadid, 5 ve Buruc, 9) Bizim kendisine kulluk ettiğimiz yüce ve tek ilah kahhardır (kahredicidir), cebbardır (ezicidir), hâkimdir (hüküm ve hikmet sahibidir), rahmandır (dünyada kullarının tümünü esirgeyendir), rahimdir (ahirette mümin kullarına merhamet edendir) ve latiftir (kullarına karşı yumuşak davranandır). Peki, Avrupa'da bu kavramlardan hangisi var? Avrupalılar manevi güç olarak kiminle diyalog halinde bulunuyorlar? Kime sığınıyorlar, hangi kaleye saklanıyorlar? Hangi şey ile sığınma istiyorlar? Şeytan mı, cin mi, ahiret mi yoksa aziz ve celil olan yüce Allah mı? Bunların tamamı da batılıların lügatinden çıkartılmıştır. Batılı için çek, dolar, senet ve mal her şeydir. Mark kaç para? Dinar kaç para? Dolar kaç

para? İşte bu sözcükler batılıların hayatını oluşturur. Bu sebeple inançsız olarak yaşayan bir insan, gücü yeterse zulmeder. Gücü yeterse insanların malını haksızlıkla yer, gücü yeterse zina eder, gücü yeterse hırsızlık eder.

Amerikalı zenciler birçok problemler çıkaran insanlar olarak tanınmaktadırlar. Kardeşlerimizden biri belediye başkanının oturduğu yerde ikamet ediyordu. Belediye başkam bu kardeşimizin yanına Amerikalı zenci bir müslümanın gidip geldiğini görür. Ve bu kardeşimize: **"Dinle, bu zenci adam bir daha buraya gelmeyecek"** der. Kardeş: **"Neden?"** diye cevap verir. Belediye başkanı: **"Bu mücrimdir, çalar ve öldürür"** der. Kardeş: "Hayır çalmaz" der. Belediye başkanı: **"Çalar"** der. Kardeş der ki: **"Kim hırsızlık yapıyormuş bir görelim. Bir deneme yapalım. Bugün onun geldiği yol üzerine 100 dolar bırakalım."** Fiilen giriş holüne 100

dolar bırakır. Zenci içeri girerken 100 doları bulur, onu alır içeri girince şöyle der: **"Ben 100 dolar buldum, her halde bu evde kalanlara ait"** der. Kardeşimiz belediye başkanına bakar ve ona şöyle der: **"Yarın da senin oğlunu imtihan edeceğiz. Bakalım durum nasıl olacak?"** Yine 100 doları aynı yere koyar. Bu defa belediye başkanının oğlu içeri girerken parayı alıp cebine koyar ve yürüyüp gider. Kardeşimiz belediye başkanına: **"Gördün mü? Kim hırsızlık yapıyormuş? Senin oğlun mu, yoksa bu zenci adam mı?"** Ve ona meseleyi şöyle izah etmiştir: **"Bu zenci müslümandır. İslâm'da hırsızlık haramdır."**

Görüldüğü gibi İslâm olmaksızın emniyet ve güven söz konusu değildir. Onlar diyorlar ki: **"Kanun hırsızlığı yasaklar, zulmü yasaklar, zinayı yasaklar."** Hayır, kanunun gücü bunlara yetmez. Polisiye tedbirlerle insanların iç âlemine hâkim olamazsınız.

Görünürde bunlar kanun korkusu ile yasaklananları yapmasalar da, kimsenin görmediği yerde deveyi hamudu ile yutarlar. Böylece bu gibi insanların yaşadıkları toplum tamamen çökmüş ve yıkılmış bir toplumdur.

Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır!

İşte bizim yaşamış olduğumuz Arap toplumları da bu hale dönüştü. Meselâ İsrail'in 1949'da Filistin'i gasbetmesi üzerine Araplar bir araya geldiler ve şöyle dediler: "Arap kralları hepsi haindir. Çünkü bunlar Filistin'i İsrail'e teslim ettiler. Mutlaka bu kralları devirip inkılâp yapmak gerekir." Bunun üzerine Mısır Kralı Faruk'u, Ürdün Kralı Abdullah'ı ve diğer kralları devirdiler. Çünkü bunlar Filistin'e ihanet etmekle suçlandılar. Fakat bunların yerine halkın haklarını korumak ve Filistin'i tekrar hak sahibi

olanlara verme iddiasıyla bir kısım devrimciler geldiler. Ama netice hiç de beklenilen gibi olmadı. Aksine eskiden Mısır'da bir kral vardı. Halkı sadece o sömürüyordu. Devrimden sonra binlerce yönetici türedi. Bu defa her biri bir taraftan çalmaya başladı. Öyle ki Mısır devrimi bir tane milyoner kral varken on yedi bin milyoner türetti. Kral Faruk, Mısır'ı terk edip İtalya'ya giderken bütün dünya Mısır'a borçlu idi. Hatta Suudi Arabistan oradan borç para alıyordu. Diğer Arap devletleri ondan borç alıyorlardı. Hatta İngiltere bile... Peki, şu an ne oldu? Şu an Mısır, borçlarının faizlerini ödemekten bile aciz. Öyle ki borçlarının faizi 36 milyar dolar. Bu paralar nereye gitti? Hepsi halk için mi alındı? Silah için mi harcandı? Ne yazık ki silahları alıp alıp İsrail'e teslim ediyorlar. 1957 savaşında birçok silahı İsrail'e teslim ettiler. Yine 1967 yılında Mısır halkının kanını sömürerek

aldıkları silahları İsrail'e teslim ettiler. Öyle ki Nasır herhangi bir silahı kullanmadan getirip Sina çölüne yıktı, sonra orduyu silahını bıraktırarak çölden çekti. İsrail savaş yapmaksızın ganimete sahip oldu.

Bazı insanlar diyorlar ki: **"Kardeşim! Neden siyasetten konuşuyorsun? Biz dini mi yoksa siyaseti mi konuşmalıyız?"** İslâm'ın bütünü yönetime bağlıdır. Tek bir yönetici dahi Müslümanların bütün dinini tahrib edebilir. Değil mi? Tek bir yönetici dahi dinî hürriyetlerini kısıtlayacak olursa sen rabbine ibadet edebilir misin? Meselâ devrimci bir ülkede sakalını uzatabilir misin? Saddam, Kaddafi, Hafız Esed gibi devrim sarhoşlarının bulundukları yerde hanımınızı şerî bir tesettürle örtebiliyor musunuz? Görüldüğü gibi yönetime çok sıkı fıkı bağlı olan bu dinde siyaset kaçınılmaz bir zarurettir.

Biliyor musunuz, namaz ve oruç hakkındaki ayetlerin toplamı seksen iki

adettir. Fakat yönetimde cezalarla, iktisatla veya politika ile ilgili olan ayetler ise namaz ve oruç ayetinden çok daha fazladır. O halde biz Kur'ân'ın sadece bazı ayetlerini göz önünde bulundurur da diğer ayetlerine karşı vurdum duymaz olursak, onun bir bölümünü alıp diğerini terk edenler gibi olmaz mıyız?

Bakınız Halid el-İslânbuli'nin Mısır mahkemelerinde yargılandığı esnada hâkimlerle mağdurları savunucular arasında şöyle bir hadise olmuştur. Mağdurları savunanlar: Halid el-İslâmbuli Enver Sedat'a Allah'ın koymuş olduğu bir cezayı uygulamıştır. Çünkü Sedat kâfirdi. Zira o, şöyle demişti: "Siyasette din yoktur, dinde de siyaset yoktur. Bu ise dinde varlığı kesin olan bir şeyi inkârdır ki bu da kişiyi küfre götürür. Bu sebeple Enver Sedat İslâm dininden çıkmıştı, onun kanı helaldi, öldürülmesi gerekiyordu" demişlerdir.

Görüldüğü gibi: **"Dinde siyaset yoktur, yahut siyasette din yoktur"** diyen, alim dahi olsa İslâm'dan çıkar. Çünkü İslâm -teşbihte hata olmaz- iki tarafı yazılı olan bir paraya benzer. Bir yüzünde la ilahe illallah Muhammeden rasulullah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir) yazılıdır. Diğer yüzünde; yönetim Allah'ın indirdiği hükümlerledir, yazılıdır.

Paranın bir yüzünü diğerinden ayırmanız mümkün değildir. Bu husus Kur'ân-ı Kerim'de net bir şekilde ifade edilmiştir. Yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisinden başka hiçbir şeye kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru olan din budur..." (Yusuf, 40)
İşte, gerçek İslâm budur. Bu sebeple İslâm ümmeti, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında sadece bir madde dahi olsa, kanun koyan kimsenin kâfir olup İslâm'dan çıkacağı

üzerinde ittifak etmiştir. "Dinde siyaset yoktur" diyen kimseler! Sizler neredesiniz? O halde din nedir? Sadece namaz ve oruç mudur? Dinin sadece ibadet bölümünü almak dini ruhbanlaştırmaktır. Yani hristiyanlar gibi hayat sistemi olmaktan çıkarıp kişilerin sadece kendileri ile rableri arasında kalmasını temin etmektir. Yüce Mevlâ hristiyanların bu halini kınayarak şöyle buyurmuştur:

"Hristiyanlar, bizim kendilerine farz kılmadığımız ruhbanlığı Allah'ın rızasına erişmek için icad ettiler. Fakat ona da hakkı ile riayet etmediler." (Hadid, 27)

İslâm dini bütün ferdî ve toplumsal ibadetleri ile birlikte aynı zamanda cihaddır, siyasettir, yönetimdir; eşkıyalara, zina edenlere, hırsızlara vb. suçlulara ceza uygulamadır. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah'ın bildirdiği cezalardan bir cezanın uygulanması insanlara kırk sabah yağmur yağmasından daha hayırlıdır"(Nesei, Kit. Sarik, bab: 7; İbn Mace, Kit. Hudud, bab: 3; Müsned İmam Ahmed, c. 2, sh. 362, 402); Diğer bir hadis-i şerifinde ise şöyle buyurmuşlardır: "Ey insanlar Şüphesiz ki sizden önceki insanlar şu şekilde sapmışlardır: Kendilerinden şerefli biri hırsızlık ettiğinde onu serbest bırakmışlar, zayıf biri hırsızlık ettiğinde ise onun cezasını vermişlerdir. Allah'a yemin olsun ki şayet Muhammed'ın kızı Fatıma dahi hırsızlık etmiş olsa, elbette ki Muhammed onun elini keser."(Buharı, Kit. Hudud, bab: 12; Müslim, Kit. Hudud, bab; 8, 9) O halde hadlerin kökünden uygulanmaması bütün ümmetin helaki demektir. Yüce Allah'ın indirdiği şer'î hükmün uygulanması İslâm ümmetini helakten, zevalden muhafaza eder. Aksi

halde yüce Allah, ümmete İslâm düşmanlarını musallat kılar.

İbn Ömer (ra) anlatıyor; "(Bir gün) Rasulullah (sav) yanımıza gelip şöyle buyurdular: Ey Muhacirler topluluğu! Beş şey vardır ki, sizlerin bunlarla imtihan olunmanız hususunda Allah'a sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

1. Herhangi bir toplulukta hayâsızlık (fuhuş) açıkça görülürse o toplumda daha önce görülmeyen hastalıklar ve taunlar yaygınlaşır.

2. Herhangi bir topluluk mallarının zekâtını vermezler ise onlara gökten yağmurun yağması engellenir. Eğer hayvanlar olmasa onlara hiç yağmur yağdırılmaz.

3. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yapacak olursa mutlaka onlara kıtlık isabet eder.

4. Herhangi bir topluluğun yöneticisi onları Allah Teala'nın kitabı ile sevk ve idare etmez ise Allah onları dehşetli bir şekilde birbirlerine düşürür.

5. Herhangi bir topluluk rablerine vermiş oldukları ahdi bozacak olurlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde kalan şeyleri de düşmanları almış olur."

Hadis-i şerifte fuhşun yayıldığı topluluklarda hastalıkların yayılacağı zikredilmektedir. Bugün çeşitli devletlerde ismini duymadığımız hastalıkların fuhuştan ve eşcinsellikten kaynaklandığını duymakta ve okumaktayız.

Yine hadis-i şerifte zekât vermeyenlerin, tartı ve ölçülerini eksik yapanların yağmurdan mahrum edilecekleri ve kıtlık, kuraklık çekecekleri bildirilmektedir. Meselâ eskiden Mısır, Bizans Devleti'nin

buğday ofisi kabul ediliyordu. Öyle ki Arap Yarımadası'nda kıtlık olduğu ve açlığın yaygınlaştığı yılda Hz. Ömer, Mısır Valisi Amr İbnu'l-As'dan yardım istemiş, Amr İbnu'l-As da Hz. Ömer'e şu cevabı vermişti: **"Emrin başımın gözümün üstüne ey müminlerin emiri! Sana öyle bir kervan göndereceğim ki bir ucu Medine'de senin yanına ulaşacak, diğeri ise Kahire'de benim yanımda bulunacaktır."** Şu an Mısır'ın buğdayları nerede? Mısır her ay Amerika'dan buğday ithalâtını bekliyor. Öyle ki Amerika Mısır'da bir devrim yaptırmak istese tek bir ay buğday göndermez ve bu iş tamam olur.

Hadis-i şerifte geçen la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah sözünün gereğini yapmaz ve onu bozarsak, rabbimizin bizlere düşmanlarımızı musallat edeceğini ve elimizde kalan diğer şeyleri de onların alıp götüreceği anlamamız icap etmektedir.

Bugün böyle olmamış mıdır? Allah bize düşmanlarımızı musallat kıldı, onlar elimizde olan her şeyi alıp götürdüler. Bugün bizler zillet ve miskinlik içinde yaşıyoruz. Aman Allah'ım, halimiz perişan! Ancak şu an içinde yaşadığımız Afganistan bundan müstesna. Allah buranın sayesinde İslâm'ı da, bizi de aziz kıldı. Öyle bir zillete düştük ki bir Arap varupurunun denizde seyretmesi için yanında: Amerikan gemisinin seyretmesi gerekiyor. Tâ ki Arap vapurunu korusun. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir?

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha iyidir.

Evet, bizim yaşamamızdan ise ölümümüz daha hayırlı! Niçin mi? Çünkü Allah bizlere düşmanımızı musallat kılmış ve cihadı terk etmemiz yüzünden bizi zillete

düşürmüştür. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "İnsanlar dirhem ve dinarları ile cimrilik yaparlar, faizi örtbas edecek şekilde alışverişler yaparlar, sadece tarımla yetinip razı olurlar ve sığırların peşini takipten ayrılmazlar, cihadı da bırakacak olurlarsa, Allah onlara öyle bir zillet musallat eder ki, onlar tekrar dinlerine dönünceye kadar o zilleti onlardan kaldırmaz." (Ebu Davud, Kit Melahim bab: 10 h.no: 3462; Müsnedi Ahmed bin Hanbel c. 2, sh.)

Ey Araplar! Sizler Rasulullah'ın davasını yüceltmeye Arap olmayandan daha lâyık ve daha sorumlu değil misiniz? Bu hususta İkbal'in de dediği gibi:

İslâm çölde beşik kurup yetişti ki

Her müslüman bir aslan olarak ortaya çıksın.

Eğer sizler Hz. Ali'nin, Mikdat bin Esved'in, Hamza bin Abdülmuttalib'in, Musab bin Umeyr'in ve Ka'kaa'nın torunları olamıyorsanız, bari düşmanlarınıza karşı savaşmada cahiliye şairi Anter'in çocukları olun. Anter şöyle demiştir:

Zelil olarak bana âb-ı hayat kâsesini sunma

Aziz olarak bana zehir kâsesini sun.

Ne oluyor sizlere? Her yerde ajanlarınız bulunmakta! Müslümanlardan bir tanesi cihad için, eğitim için bir yere geldiğinde istihbaratınız onun hakkında raporlar toplamakta ve: "Bu silah eğitimi almak istiyor, demektedir. Peki, sizin subaylarınız, polisleriniz, ordularınız nerede? Ne ile meşgul olmaktalar? Eğitim görmesi, izzeti öğrenmesi için ordularınızı Afganistan'a göndermek yerine, hiçbir silahı ve eğitimi olmayan müslüman bir gencin peşine

takıyorsunuz. Toplumundan, okulundan binlerce km, uzaklara kaçan bu müslüman gencin arkasına bilgi toplaması için istihbaratlarınızı katmaktasınız... Müslümanlar hakkında raporlar hazırlamak için istihbarat birimleriniz Şad'a, Caci bölgelerine kadar girmişlerdir. Neden? Bu sizler için dünya ve ahirette şeref değil midir? Bangok veya, Amerika'da ölmeleri, içki ve uyuşturucu komalarına girmeleri yerine Afganistan'da yiğit olmaları için gençlerinizi neden göndermiyorsunuz? Sizler Humeyni'ye karşı savaş uğrunda bütün her şeyinizi feda ediyorsunuz. Fakat hiç de bir şey yapamıyorsunuz. Peki, Amerika'ya karşı ne yapıyorsunuz? Halbuki Humeyni la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur) diyor. Amerika ise: "Allah üçün üçüncüsüdür" diyor. Sizler Humeyni'ye karşı Amerika'dan yardım alıyorsunuz. Haliniz perişan. Şairin dediği gibi:

Ölüp istirahat eden ölü değildir

Asıl ölü diri iken ölü olandır.

Sizler Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde beyan ettiği kimseler durumundasınız: **"Zaman gelecek ki aç insanların yemek kabı üzerine üşüştükleri gibi yabancı milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! "O gün bizim azlığımızdan mı bu olacaktır?" diye sorunca Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerindeki çer-çöp gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacak sizin kalbinize ise acziyet sokacaktır."** Sahabeler: **"Acziyet nedir ya Rasulullah?"** deyince Rasulullah: Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur. Evet sizler dünyayı çok seviyorsunuz. Allah yolunda şehid olmaktan korkuyor, kaçıyorsunuz. Bu bakımdan zillet damgasını yiyorsunuz. (Davud, Kit. Melahim,

bab: 5; Mihneti, c. 2, sh. 359, c. 5 sh. 378) İranlı kadınlar savaşan mücahidleri için her türlü fedakârlıklara katlanırken ya bizler ne yapıyoruz?

Sizler ne ile meşgul olmaktasınız? Futbolda hangi takım Asya veya dünya kupasını kazanacaktır? Aylık 35 bin dolar ücret talep eden Amerikalı antrenörlerle mi? Bir takım diğer takımı yendiği zaman falan liderin hanımı geliyor ve takımın oyuncularına birer milyon, hanımlarına yarımşar milyon dirhem ödül (!) dağıtıyor. Ayrıca bazı mücevherler ve altın takılar da işin cabası... Fakat bir müslüman Afgan cihadı için yardım toplama girişiminde bulunduğunda onu yakalıyorsunuz.

Bu yüzden kardeşler! İslâm'dan başka hiçbir çözüm ve çare yoktur. Kurtuluş ancak İslâm'dadır.

Vallahi ben bu liderlerin yerinde olsaydım -Rabbimiz bunların basiretlerini artırsın- üniversiteyi bir yıl tatil eder ve üniversiteli gençlere: "Afganistan'a gidiniz, bir yıl eğitim ve cihadda bulununuz, sonra geri dönünüz" derdim. Üniversitede ne oluyor? Mühendislik, mekanik gibi şeyler. İsimler bize ne fayda veriyor? Diplomalar ne yarar sağlıyor? Afganistan'daki okuma yazma bilmeyen bir kişi, üniversitelerdeki bütün diplomalardan daha fazla dünyayı korkutmakta. Öyle değil mi? Ahmet Şah Mesut'un diploması nedir? Enstitüde bir yıl okumuştur. Şeyh Celaleddin Hakkani, hangi medrese mezunudur? Dinî bir medresenin mezunudur. Hakkani medresesinin. Bağman bölgesindeki mücahid Abdülvahid'in diploması nedir? Bu mücahid: **"Rusya ne tarafta?"** diyordu. Bağman'ın sokaklarına indiğinde: **"Kabil tarafındaki Ruslar nerede?"** demekteydi. Abdulvahid zannediyorum

ilkokul dördüncü sınıf çıkışlıdır. Afganistan'daki ilkokul dördüncü sınıf Araplar'da anaokuluna denktir. Bu insanlar dünyayı sarsmışlardır. Peki, diplomaları nedir? İlimleri nedir? Kesinlikle çözüm ve rahat yoktur. İnsan ancak Rasulullah (sav)'e tabi olduğu zaman mutluluğa ve rahata erer. Bu sebeple yüce Allah'ın beşeriyete bahşettiği en büyük nimeti Peygamber Muhammed (sav)'i göndermesidir. Âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi:

"Allah, onlara kendilerinden, içlerinden ayetlerini onlara okuyan, onları (maddî ve manevî pisliklerden) temizleyen ve onlara Kitabı ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle, mü'minlere şüphesiz büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa önceden onlar, apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlardı." (Âli İmran, 164)

Âyet-i kerimede Peygamber'in ümmetine kitabı ve hikmeti öğrettiği ve

onları arındırdığı zikredilmektedir. Evet, Peygamber ümmetini maddî ve manevî kirlerden arındırır, onlar tertemiz olurlar. Onlara hikmeti öğretir, artık sapmazlar. Peygamber onları sapıklıktan kurtarmıştır. Âyeti kerimede "kendinizden olan peygamber" ifadesi geçmiş, sizden olan peygamber ifadesi geçmemiştir. Bu ifadenin manası, peygamber sanki bizim öz benliğimizden bir parça gibidir. O derece bize yakındır. Bu ayetin başka bir kıraati göz önünde bulundurulursa, **"peygamber sizin en üstününüzdür"** şeklinde tefsir etmek de mümkündür. Rasulullah'ın bizden üstün olduğu muhakkaktır. Nitekim bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Allah İsmail'in oğullarından Kinane oğullarını seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş kabilesini seçti. Haşimoğulları'nı da Kureyş'ten seçti. Beni de Haşimoğulları'ndan seçti. Ben seçilenden seçilenin seçileniyim."** (Bkz.

Müslim, Fedail, bab: 1; Tirmizi, Menakıb bab: 1; Müsnede. 4sh. 107)

İzah ettiğimiz âyet-i kerimede; **"Sıkıntıya uğramanız peygambere ağır gelir."** (Tevbe, 128) buyrulmaktadır. Evet, bizim herhangi bir sıkıntıya düşmemiz Rasulullah'ı üzüyordu. Rasulullah (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sizler ateşe uçuşan kelebekler gibisiniz ve ben ise ateşe düşmenizden korkarak belinizden yakalayanım." insanlar peygambere eziyet ederler, o ise onları sever. Ona karşı cahillik yapıyorlardı, fakat o onlara yumuşak davranıyordu. Ona işkence ediyorlardı. O ise: **"Ey Allah'ım! Sen kavmimi affet, çünkü onlar bilmiyorlar"** diyordu. Karnu's-Salib mevkiine üzgün bir halde dönerken Cebrail (as) iner ve: "Ey Muhammedi Bu, dağ meleğidir. Yüce Allah onu senin emrine verdi, ne istersen yapacak" der. Dağ meleği: "Eğer dilersen bu iki dağı -Ahmer ve Ebu Kubeys dağını

Mekke ehli üzerine- birleştireyim" der. Allah Rasulü (sav)'in cevabı ise: "Şüphesiz ben, Allah'ın bunların soylarından bu dini taşıyan bir nesil çıkartacağını ümit ediyorum" olur.

Bu nasıl bir rahmetti? "Hiçbir kimsenin görmediği işkenceleri Allah için gördüm. Her kime bir işkence veya musibet dokunursa benimle teselli olsun" diyordu. Hiçbir kimse Rasulullah (sav)'in işkence gördüğü gibi eza görmemiştir. Kendisine işkence edenlere Rasulullah (sav) dua ediyor ve affolunmalarını Rabbinden diliyordu. Hatta yüce Allah şöyle buyurdu: **"Onlara ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme! Onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır."** (Tevbe, 80)

Rasulullah (sav), Abdullah bin Ubeyy'in cenaze namazını kılmak için öne çıktığında Ömer (ra) onu tutar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunun namazını mı kılacaksın? Bu şöyle şöyle yapmıştır" der. Rasulullah (sav): "Ömer

beni bırak, Allah beni muhayyer bırakmıştır ve şöyle buyurmuştur: Onlar için ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme, onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağıramayacaktır..." Ben yetmişten daha fazla af dileyeceğim. Beşeriyete hediye edilmiş ne büyük bir rahmettir bu!

"...Mu minlere pek şefkatli, pek merhametlidir." (Tevbe, 128)

"Bilesiniz ki, içinizde Allah' ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı, kötü durumlara düşerdiniz..." (Hucurat, 7) Sizlere zorluk dokunurdu. Eğer vahiy sizin arzularınıza göre, isteklerinize göre olsaydı, meşakkate, sapıklığa, yorgunluğa ve sıkıntıya maruz kalırdınız.

"... Ancak Allah, size imanı sevdirmiş..." ve acı dahi olsa hakka tabi olmuşsunuzdur.

"... Ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı size kötü göstermiştir.

İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7–8) Evet, Rasulullah **"Mü'minlere pek şefkatli pek merhametlidir."**

Fudayl bin Hüseyin diyor ki: Allah Teala bu ayet-i kerimede kendi ismi olan Rauf ve Rahim isimlerini Rasulullah için de zikretmiş, "Muhammed rauftur, rahimdir" buyurmuştur. Hâlbuki Allah Teala Rasulullah'ın dışında hiçbir peygambere iki isim vermemiştir. Âyet-i kerimenin sonunda: **"Eğer yüz çevirirlerse, Allah sana yeter"** buyrulmuştur. Yani bütün insanlar senden ayrılıp gitseler de, seninle birlikte cihad etmeseler de veya senin getirdiğine iman etmeseler de, de ki: **"Allah bana yeter."**

Ebu Davud, Ebu Derda'nın Rasulullah'tan şunu rivayet ettiğini belirtmiştir. "Kim, Allah bana yeter, ondan

başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona tevekkül ettim, O yüce arşın rabbidir" diye akşam sabah yedişer defa söyleyecek olursa, Allah onunla ilgili olan şeyler bakımından o kişi için yeterlidir. İster bunu söylerken inanarak söylesin, isterse yalanlayarak söylesin.

Değerli kardeşim! Eğer insanlar Afgan cihadından yüz çevirirlerse sen de de ki: **"Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur."**

Tevbe Suresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçerir…

Tevbe Suresi'nin ayetleri; cihad ayetleri, savaş ayetleridir. Bütün insanlar senden ayrılıp seni yalnız bıraktıkları zaman dahi sen sabit ol ve yalnız başına dahi olsa savaş. Ve bil ki, Allah sana yeter. **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül**

ettim ve O, büyük arşın rabbidir." (Tevbe, 129)

"Müminlere bazı kimseler: (Size düşman olan) insanlar, size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun, demişlerdi de (bu söz), onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir."

"(Nitekim o düşmanla karşılaşmak için çıktıktan sonra) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah'tan gelen bir nimet ve kârlı bir ticaret ile geri dönmüşler ve (bu hareketleriyle) Allah'ın rızasına da uymuşlardır. Allah, son derece büyük lütuf sahibidir." (Âl-İmran, 173–174)

Bu bakımdan **"hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bana yeter, O ne güzel bir vekildir)" tesbihini çokça getiriniz. "Nime'l mevlâ ve nime'n nasir (O, ne güzel bir sahiptir ve ne güzel bir yardımcıdır.)"**

"Hasbunallahu ve nime'l-vekil" tesbihini İbrahim (as) ateşe atıldığı zaman söylemiştir. Rasulullah (sav) de: "... İnsanlar size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun" demişlerdi de (bu söz) onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir" ayet-i kerimesi nazil olduğunda hasbunallahi ve nime'l-vekil demişti. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Her kime bir iş ağır gelirse, hasbunallahu ve nime'l-vekil, desin"** buyrulmuştur.

Bazı rivayetlere göre, İbrahim (as) ateşe atıldığında Cebrail (as) gelir ve: **"Bir dileğin var mıdır?"** der. İbrahim (as): **"Senden bir isteğim yoktur, git; hasbunallahi ve nime'l-vekil (Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir) der."** Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Göklerin ve yerin mülkü O'na aittir. İşler O'na döner, bütün

emirler Allah'a döner. İşleri evirip çeviren O'dur...

"Göklerde ve yerde ne varsa O'na aittir. Hepsi O'na boyun eğerler." (Bakara, 116)

"De ki: Allah'ı bırakıp da ne göklerde ve ne de yerde zerre kadar bir şeye sahip olmadıkları, bunlardan hiçbir ortaklan bulunmadığı ve bunlardan hiçbiri Allah'ın yardımcısı olmadığı halde ilâh diye değerli gördüklerinizi haydi çağırın." (Sebe, 22)

"Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) O, büyük arşın Rabbidir, yedi kat sema ve yedi kat yer, Allah'ın kürsüsüne göre çöle atılmış bir halka gibidir. Kürsü de arşa nispetle yine çöle atılmış bir halka gibidir.

O halde ey kardeşim! Yeryüzünde adeta uçuşan bir zerrecik kadar olan bir

insandan neden korkarsın? **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir."**

Ey kardeşlerim! Tevbe Suresi, cihad süresidir. İçerisinde savaş hukukunun nihaî hükümleri belirtilen savaş süresidir. Kıyamete kadar nihaî cihad hükümlerinin belirtildiği suredir. Tevbe Suresi'nden önce inmiş ayet-i kerimelere sığınmamız caiz değildir. Çünkü şeriatın muhkem, nihai cihad hükümleri Tevbe Suresi'nde belirtilmiştir.

Ey kardeşlerim! Biliniz ki; cihad, günümüzde farzdır, yeryüzündeki bütün Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Babanın çocuk üzerinde izin hakkı yoktur, çünkü fıkıh âlimlerinin ittifakı ile belirttikleri şer'î kaideye göre, farz-ı aynlarda izin alma yoktur. Şu anda Afganistan'da, Filistin'de, Filipinler'de, Çad'da, Suriye'de, Yemen'de ve birçok İslâm beldesinde cihad, farz-ı

ayndır. Cihaddan maksat silahlı savaşı kastediyoruz. Müslümanın silahı çekip Allah'ın düşmanlarıyla savaşması farzdır. Allah'ın dinini yeryüzüne hâkim kılmak, müslüman toplumunu oluşturmak ve İslâm Devleti'ni ikame etmek, her müslümanın üzerine farz-ı ayndır. Sağlam dağlardan daha sebatlı bir şekilde düşmana mukavemet eden ve yüce şereflere ulaşan Afganlılar'ın toprağı İslâm Devleti'ni kurmak için en iyi ve en güzel bir yerdir.

Ey kardeşlerim! İmanında samimi olmayanlar sakın sizi üzmesin, gevşetmesin. Şeytan sizi aldatmasın, Allah'ın size hidayet ettiği şeylerde vesvese vererek, sizleri birbirinize düşürmesin. İşte yol budur. Siz bunu artık öğrendiniz. Sakın ökçelerinizin üzerine gerisin geriye dönüp hüsrana uğramayın. Memleketinize dönmeyin, dünyanızı da ahiretinizi de kaybedersiniz. Memleketine sadece hava değişimi için git.

Sonra yolun buraya uzansın. İster anan hasta olsun, ister olmasın. Baban ölsün veya sağ kalsın. Anan hasta olduğunda namazı bırakıyor musun? Ramazan'ında orucunu bozuyor musun? Cihad da böyledir, kesilemez, koparılamaz. Şunu da iyi bil ki, bütün fıkıh âlimlerinin ittifakı ile cihaddan maksat, silahlı savaştır. Kâfirlerle savaştır. Tâ ki müslüman olsunlar veya zelil bir şekilde bizzat kendi elleri ile cizye verip Müslümanların idaresi altında yaşamayı kabul etsinler.

Yine fıkıh âlimlerinin ittifakı ile **"Allah yolunda"** ifadelerinden maksat **"Allah yolunda silahlı savaştır."** Bu tür deyimleri sakın unutmayın. Bunlara dikkat edin, titiz davranın. Allah'ın yardımı ile yürüyün. Yolunuza devam edin, tereddüt etmeyin, sarsılmayın, sağa sola dönüp bakmayın. Önünüzde cennet, arkanızda kokuşmuş

dünya vardır. Şunu iyi bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki şu cihad meydanında tek bir gün kalmak dünya ve ondaki her şeyden daha hayırlıdır. Nitekim bu hususta mücahidlerin önderi Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurmuşlardır: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlıdır."** Başka bir rivayette: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır."** Diğer bir rivayette ise: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, geceleri namazla ve gündüzleri oruçla geçirilen diğer bin günden daha hayırlıdır."** Sen bu hadisleri duy ve gereğini yap. Allah'a tevekkül et. (Hadislerle ilgili olarak bk. Buharı, kil. Cihad, bab: 73; Müslim, kit. İmare, bab: 163; Nesei, kit. Cihad, bab: 39; İbn Mace Kit. Cihad, bab: 7; Darimi, kit.

Cihad, bab: 3 I; Müsned İmam Ahmed, c. I, sh. 62, 65, 66, 75, c. 2 sh. 177, c. 3. sh. 400, 468, c. 5, sh. 339, 440 ve 441)

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYYETİ

Yüce Allah'ın rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman Komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 12 Şaban 1406 (20 Nisan 1986) Pazartesi günü ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. O'na hamd eder, O'ndan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin serlerinden Allah'a sığınırız. O, her kime hidayet verirse onu saptıracak yoktur. Her kimi saptırırsa, ona da hidayet verecek yoktur. Şahadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir. O'nun ortağı yoktur. Ve şahadet

ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulü'dür.

Allah'ım! Senin kolay kıldığından başka kolay yoktur ve Sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bugünden kolaylık gününe kadar cihadın nihaî şer'î hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe Sûresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe Suresi'ni okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu okluğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesh eder. **"Kılıç ayeti"** Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delâleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir

cevaptır. Kılıç ayeti ise: **"Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir"** ayetleriyle: **"Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tevbe eder; namazı kılar, zekâtı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir."** (Tevbe, 5)

Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak bir takını gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp evinde oturmaya razı olması bir oyun, bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'ân nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emrolunmuş bulunuyoruz: **"Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya**

hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın..." Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın, geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

"Nefisler büyük olduğu takdirde. O takdirde cesetler o muradı gerçekleştirmek için yorulur."

Mescid-i Haram'da hizmette bulunmak ve onu imar etmek dahi Allah yakında cihad etmekle kıyas edilemez. **"Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haranı ı imar etmeyi Allah'a ve âhiret gününe iman edip Allah'ın yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden, hicret eden, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtulanlar onlardır. Rableri**

onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet, bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler bulunan cennetleri müjdeler. Orada ebedî kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır" (Tevbe, 19–22) ayetleri Müslim'in Sahih'inde belirtildiğine göre ashab-ı kiramın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ı imar edilmesi, diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir.

Bu âyet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastır. Özellikle nüzul sebebi, bu mesele hakkında ashab-ı kiramın ihtilâf etmeleri olmuştur.

Nüzul sebebinin sekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir.

Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey İbn İyaz'a su beyitleri yazıp gönderen Abdullah İbn el-Mübarek'e Allah rahmet eylesin;

Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi,
bizleri görsen keşke!

O zaman ibadetle oynadığını kendin
görürsün.

Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını
süsleyen kişi!

Bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor.

Fakih ve muhaddis Abdullah İbn Mübarek'in söylediklerini gördünüz. Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların paymal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yeryüzünden silinmek islendiği bir

zamanda böyle bir ibadeti o, Allah'ın dinini oyuncak edinmek olarak görmektedir.

Evet, yeryüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp sadece "la havle" ve "innâ lillah" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi ilmeden bunları yapmamız, gerçeklen Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duygularının bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir.

Müslüman erkek nasıl yerinde durabilir? Nasıl rahat edebilir? Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca...

Ben **"Müslüman Topraklarını Savunmak Farz-ı Aylılardan da Önemlidir!"** adlı eserimde yazdığım gibi, benden daha önce, Şeyhülislâm İbn Teymiye'nin kaydettiği şu görüşü paylaşıyorum: **"Din ve**

dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanı bertaraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiçbir farz yoktur." Yani ben Allahu alem bugün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile namazı, orucu ve zekâlı terk eden kimse arasında hiçbir fark görmüyorum. Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikle, önce âlemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihin önünde büyük bir sorumlulukla karşı karsıya oldukları görüşündeyim. İster davet, isler teklif, ister eğitim ve isler başka bir şey olsun, hiçbir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim. Ben bugün yeryüzünde her müslümanın boynunda Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim. Her müslüman, silah taşımamanın günahını yüklenmektedir.

Bu konuda kendini mazur gösterecek herhangi bir dayanağı olmaksızın elinde

tüfek bulunmadan Allah Teala'ya kavuşan herkesin Allah'la günahkâr olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o, savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise farz-ı ayndır. Yeryüzünde bulunan bütün Müslümanlara farz-ı ayndır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahtır. Çünkü farz; işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği islerdir.

Ben şu kanaatteyim: Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu âlem şunlardır: Kör, topal, hasla, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup cihad için bir çare bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan etliği yere gidemeyen ve buraya giden yolları bilemeyen kimselerdir. Savaş isler Filistin'de, isler Afganistan'da, islerse kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği herhangi bir bölgede olsun.

Savaşmayı terk ellikleri için itim müslümanlar günahkârdır.

Ben bugün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiçbir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşündeyim. Babanın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez.

Bütün tarih dönemlerinde, ümmetin bütün âlimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda **"çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar."** Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan, sulandırılmasına imkân bulunmayan ve hiç bir kimsenin bunu oyuncak edinmesine

veya te'vil etmesine imkân bırakılmayan gayet açık ve net bir meseledir…

Müminlerin emirinden üç hususta cihad için izin istenmez:

1. Emir, cihadı çalışmaz hale getirirse

2. Eğer izin istemek maksadın gerçekleştirilmesine fırsat vermeyecekse

3. Onun daha önceden beri cihadı men ettiği biliniyor ise.

Kanaatime göre bugün müslümanlar Afganistan'da dökülen her kandan, payimal edilen her namustan mesuldürler. Allahu alem kusurları sebebiyle, dökülen bu kanlarda suç ortağıdırlar. Çünkü onlar bu Müslümanlara kendilerini koruyacak silahı sağlayabilirlerdi.

Onları tedavi edecek doktorları gönderebilirler. Yemek yiyebilecekleri inatları satın alabilirler. Hendek kazmalarına

imkân sağlayacak kazı aletlerini satın almalarını sağlayabilirler.

Dusuki Haşiyesinde (cilt II, s. 11–112) söyle denilmekledir: **"Her kim fazla yiyeceğe sahip olur ve bununla birlikte aç kimseyi görür, ölünceye kadar da o yemeği ona vermeksizin bırakırsa, eğer yemeği bulunan kişi kendi zannınca ölmeyeceği kanaatinde ise yakın akrabaları ile birlikte onun diyetini öder. Eğer kasten vermemiş ise, bu konuda mezhepte iki rivayet vardır. Birincisine göre kendi has malından onun diyetini öder, ikinci rivayete göre ise katil olduğundan dolayı ona kısas uygulanır."**

Şehevî arzular uğruna harcanan, heva ve lüks uğrunda dökülen mal ve servet sahiplerini nasıl bir hesap ve ceza beklemektedir?

Artık ey müslümanlar! Sizin hayatınız cihaddır. Hedefiniz cihaddır. Var oluşunuz, akıbetiniz cihad ile alâkalıdır.

Ey davetliler! Sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe sizin hiçbir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakalsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak edemeyen kimselerdir. Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin, heybeti ve davetin şevketi Müslümanların izzeti savaşsız olamaz. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyorlar:

"Allah düşmanlarınızın kalplerinden sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehn bırakacaktır." Vehn nedir, ey Allah'ın Rasulü? diye soran ashaba: **"Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir",** diye buyurur. Başka bir rivayette ise: **"Savaş**

tiksintisidir" diye cevap vermiştir. **"Sen Allah yolunda savaş (kimse seninle savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Müminleri de savaşa teşvik et, olur ki Allah kâfirlerin gücünü bertaraf eder. Allah daha güçlü, cezası daha çekin olandır."**

Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı kuşatacak ve egemen olacaktır. **"Fitne yeryüzünden kalkıncaya ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın."** Fitne ise şirktir.

Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır. **"Eğer Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı, yeryüzü fesad bulurdu."** İslâm'ın ibadetlerinin ve ibadet evlerinin kurulmasının biricik teminatı, yine cihaddır: **"Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı; manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde**

Allah'ın adının çokça zikredildiği mescitler harap olur, giderdi."

Ey İslâm davetçileri! Ölüm tutkunu olunuz ki size hayal bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldatıcılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. **"Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz..."** Cihad konusunda hiç kimseye itaat etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır.

Ey İslâm âlimleri! Şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz, dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden

uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder. Ey müslümanlar! Uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler, azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Sairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

Zillet içinde uzundur uyuduğumuz

Nerede aslanca haykırışlar

Azgınlar çetesi kartal kesildi

Bizse, zincirlere vurulmuş köleyiz

Kölenin zincire boyun bükmesidir, hor, hakir

Yoksa demirin ona vurulması değildir.

Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?

Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?

Müslüman kadınlar! Sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz aslan inlerini andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yeyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocukların kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında al koşturmak arzularını, aşkını yerleştiriniz. Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün mücahidlerin, muhacirlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.

Ey İslâm yavruları! Bombaların nağmeleri, topların gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğiliminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır.

Ve sen ey müslüman hanım! Sana anlatmak istediklerim çok, pek çoktur. Muhammed'in annesi! Allah sana, bana ve Müslümanlara yaptığın hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılarıma benimle birlikle katlandın. Acı tatlı hayat şerbetini benimle birlikle yudumladın. Bu mübarek yolculuğa koyulmakla benim en büyük yardımcım oldun. Cihad alanındaki faaliyetlerime senin yardımın çük büyüktür. 1969 yılında iki küçük kızımız ve bir oğlumuzunun olduğu sırada evin bütün yükünü omuzlarına bıraktım. Ve sen mutfağı ve buna benzer yan hizmetleri

bulunmayan çamurdan tek bir oda içerisinde yaşadın. Yük ağırlaştığı, aile sayımız çoğaldığı, çocuklar büyüdüğü, tanıdıklarımızın artıp misafirlerimizin çoğaldığı bir sırada da evi omuzlarına terk ettim. Ve sen önce Allah için, sonra benim için aza da çoğa da katlandın. Bana yaptığın bu hizmetlerin karşılığını benim yerime Allah sana en güzel şekilde versin. Allah ve sonra da senin evden uzun süren ayrılığıma katlanman olmasaydı, ben tek başıma bu ağır yükü taşıyamazdım. Senin dünya hayatına rağbet etmediğini gördüm. Seni öyle tanıdım. Senin gözünde ve hayatında maddenin en ufak bir ağırlığı olmadı. Sıkıntı çektiğimiz zamanlarda el darlığından şikâyet etmedin. Allah'ın nispeten bize dünyalık verdiği zamanlarda da azmadın. Kendini lükse kaptırmadın. Dünya senin kalbinde yer etmedi. Çoğu zaman dünya senin elinin altındaydı.

Cihad hayatı en lezzetli hayattır. Sıkıntılara, darlığa sabır ve tahammül, nimet ve lüks içerisinde kalmaktan daha güzeldir. Züht'ten ayrılma. Allah seni sevecektir. İnsanların elinde bulunana rağbet etme, insanlar da seni sevecektir. Kur'ân ömrün zevki, hayatın en güzel arkadaşıdır. Namaz kılmak ve nafile oruç tutmak, seher vakitlerinde istiğfar etmek kalbe bir incelik verir, ibadete lezzet katar. Hoş, hanım arkadaşlarınla oturup kalkıp dünya imkânlarından çokça yararlanmayıp dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi Firdevs'le de bizi bir araya gelirsin.

Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle birlikte olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenebildim. Evet, sizinle ilgilenemedim.

Ancak, ne yapabilirim ki, Müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu umulurdu. İslâm ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.

Hizmet ve sıkıntı ateşi, Müslümanların kalplerini yakarken ben serinkanlılıkla hayal süremezdim. Müslümanların başına gelen haller herkesin kalbini veya azıcık aklı bulunan herkesi ıstıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım.

Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kap konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise,

yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizlere zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret etlim.

Size selef akidesini, ehl-i sünnet ve'l-cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sarılınız, Sakın aşırılıklara kaçmayınız. Kur'ân-ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan men edecek veyahut kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştıran ve davet etmek noktasında koymayı, sizleri süslemeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Alıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla

birlikle atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım! Annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'î ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyükanneniz ve büyükbabanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faiz'in ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e çok önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam etmelerini ve sapmaktan koruyacaklarını ümid ediyoruz.

Özellikle Celaleddin, Ahmet Şah Mesud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Feril ve Muhammed Âlem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embuke gibi dahildeki komutanları asla unutmayınız.

Allah'ım! Seni bütün eksikliklerinden tenzih ederim. Sana hamd ederim. Senden başka hiçbir ilâh olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.

MÜSLÜMAN HALKIN CİHADI

[Türkçe – Turkish – تركي]

Şeyh Abdullah Azzam

Web Düzen : Özgür El Erdişi

Kaynak : Ravza Yayınları

2013 - 1434



KUR'AN'DA CİHAD KAVRAMI

Cihad, "C-H-D" kökünden gelen bir kelime olup "meşakkat, güç yetme, gayret etme" şeklinde genelde zorlu bir çalışma ve gayreti gerektiren fiiller için kullanılır. İslami bir terim olarak cihad:
Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak, fitne ve zulmü ortadan kaldırmak için ortaya çıkan her türlü engel ve düşmana karşı meşru olan her yol ve vasıtayla elinden gelen mücadeleyi yapmaktır. Bu mücadelenin yollarından birisi tebliğ, diğeri de savaş (kıtal) dır.
Cihad yapmak her müslümana farzdır. Hatta gerektiğinde namaz, oruç gibi farz-ı ayndır. "Ey mü'minler hoşunuza gitmediği halde savaş söze farz kılındı. Bazen hoşlanmadığınız şey sizin için hayırlı,

sevdiğiniz bir şey sizin kötülüğünüzedir. Siz bilmezsiniz, Allah bilir. (Bakara/216) "Fitneden eser kalmayıncaya, din de yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Vazgeçerlerse artık zalimlerden başkasına husumet yoktur" (Bakara/I93) Cihadın farz olmasının sebeplerinden en önemlisi, fitne, fesad ve zulmün ortadan kaldırılması ve Allah'ın hükümlerinin hakim olmasıdır. Bunu gerçekleştirmek her müslümana farzdır.
Cihad kişinin sahip olduğu her şeyle yapılabilir. Şu kadar ki, savaş şeklindeki teknik anlamıyla cihad, Kur'an'da daha çok "canla ve malla" biçiminde geçmektedir. Bizzat savaşa çıkamayacak durumdaki mü'minler askerleri donatmakla aynı sevabı alırlar. Çünkü Peygamberimiz: "Allah yolunda cihad edecek olanı teçhiz eden

kimse bizzat savaş yapmış gibidir. Savaşa giden kimsenin ailesini görüp gözeten de aynı mükafata mahzar olur."(R.-Salihin. 2/544) buyurur. Cihad için devrin ve şartların gerektirdiği en üstün silahlara sahip olmak Kur'an'ın emridir: "Ey mü'minler gerek hafif gerek ağırlıklı olarak el-birlik savaşa çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe/41)

Şu guruplara karşı cihad yapılır:

1- İnkarcılar:Allah'ı inkar eden, O'nun dinini kabul etmeyen kişilere İslam tebliğ edildikten sonra kabul etmezlerse, ya İslam egemenliğini kabul edip cizye vermeyi kabul ederler veya onlara karşı savaş açılır. Kur'an

peygambere hitaben: "Sen inkarcılara uyma, onlara karşı var gücünle savaş" (Furkan/52) buyurmaktadır.

2-Dine dil uzatanlar ve Müslümanlarla yaptıkları anlaşmayı bozanlar: Müslümanlarla anlaşma yapıp yemin eden ve saldırmayacaklarına dair söz veren kişilerin bu anlaşmayı bozup, Müslümanlara ve dine dil uzatanlara karşı savaş açılır: "Ve eğer anlaşmalardan sonra yine yeminlerini bozarlarsa ve dininize hınç besleyip saldırırlarsa, bu durumda küfrün önderleriyle çarpışın. Çünkü onlar yeminleri olmayan kimselerdir, belki cayarlar" (Tevbe/12)

3-Zalimler:

İnsanlara zulmeden, zulümle yeryüzünü fitne ve fesada boğan, insanları ezen, kanlarını emen, sömüren insanlara karşı,

zulmü kaldırmak için savaşılır. "Fitne yeryüzünde kalmayıp, yalnız Allah'ın dini hakim oluncaya kadar zalimlerle savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur" (Bakara/193)

4-Münafıklar:

"Ey peygamber! Kafirlerle ve münafıklarla cihad et ve onlara karşı sert ve caydırıcı davran. Onların barınma yerleri cehennemdir"

(Tevbe/73)

5-Şeytanların (Tağutların) dostları:

"İnananlar Allah yolunda savaşırlar, inkar edenler ise şeytanın (tağutun) yolunda harb ederler. Şeytanın dostlarıyla savaşın, esasen şeytanın hilesi zayıftır. (Nisa/76)

SAVAŞTA MÜSLÜMANLARIN TUTUMU

Savaş yapılan kişiler görüldükleri yerde öldürülecek ve hatta yurtlarından çıkarılacak (Bakara/191) boyunları vurulacak ve esir alınacaklar, ancak savaş bittiğinde fidye karşılığı serbest bırakılacak (Muhammed/4) Savaş sırasında sert davranılacaktır. (Tevbe/73) Savaş top yekün olabileceği gibi (Tevbe/36) bölükler çıkarma biçiminde de gerçekleştirilebilecek, (Nisa/71) ama durum ne olursa olsun, bütün güçle savaşılacaktır. (Furkan/52) Çünkü savaş yoluyla Allah onları azaplandırmış, rezil etmiş olacaktır (Tevbe/14) Bununla birlikte savaşta Allah'ın sevmediği bir tutum olan aşırılıktan kaçınılacak, (Bakara/190) savaşılanlar savaştan vazgeçerlerse vazgeçilecek ve

bağışlanacaklar(Bakara/192) barışa yanaşırlarsa barış yapılacak,(Enfal/61) bu yolla arada bir sevginin doğması için umut beslenecek, savaşa katılmamış ve yardımcı olmamış olanlara adil davranılacak, iyi muamele yapılacak(Mümtehine/7-8) tevbe edip namazlarını kılar, zekatlarını verirlerse "kardeş" statüsüne alınacaklar, eğer dönerlerse yeniden savaşılacak (Tevbe/11-12) Ve, savaş ya boyunlarını büküp Bir aşağılanma göstergesi olan cizyeyi vermeyi kabul etmelerine (Tevbe/29) yahud da fitne kalmayıncaya dek sürecek. (Enfal/39)

CİHADIN ÖNEMİ

Allah cihad eden mü'minleri şu ayetiyle övüyor: "İnananlardan, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit

değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti vaat etmiştir, ama Allah, cihad edenleri oturanlara, büyük ecirler, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder" (Nisa/95-96)
"Allah mücahidlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe/111)
Allah mü'minlerin cihad etmeden, İslam'ın yayılması için gayret sarf etmeden cennete giremeyeceklerini söyler "Yoksa içinizden Allah, cihad edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sanıyordunuz ?" (Ali İmran/142)
"İnanan, hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad eden kimselere Allah katında en büyük dereceler vardır, işte

kurtulanlar onlardır" (Tevbe/20)

"İnanıp hicret eden, Allah yolunda savaşanlar ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte onlar gerçekten inanmış olanlardır. Onlara mağfiret ve cömertçe verilmiş rızıklar vardır." (Enfal/74)

"İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi cihaddır" (S.Tirmızi, İman,8)

"Hiçbir kimsede Allah yolunda cihadın tozu ile cehennemin ateşi birleşmez" (S. Nesei, Cihad.8)

"Allah yolunda savaşanlar için Allah, cennette yüz derece hazırlamıştır ki, her derecenin arası yerle gök arası kadardır." (Riyazu's-Salihin.2/541)

Osman Kara

Eylül 1991

DİRENEN HALKIN TARİHİ SEYRİ

Hamd, Allah'adır. O'na hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, sadece O'ndan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete eriştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Tarihçiler son asırda şerefini, onurunu, haysiyetini korumak için hayatını feda eden en fazla gencin, Müslüman Afgan halkından olduğunda fikir birliği halindedirler. Bu aziz halk başını zalimlerin önünde eğmemek, boynunu küfür fırtınası önünde bükmemek, vakarını muhafaza etmek için birçok kurbanlar takdim etti ve ağır bedeller ödedi.

Vakan; varlığından bir parça, asaleti,

damarlarında dolaşan kan, cihad onun mizacı, savaş fıtratı, binicilik elbisesi, cesaret etidir.

"Onlar şeref ve haysiyeti nesilden nesile mirasla aldılar,Onlar, şerefli ve haysiyetli kişilerin evlatlarıdırlar"

Müslüman Afgan halkını derinden incelediğimizde asaletinin değeri, ahlakının olgunluğu, soyunun yüceliği ortaya çıkar. Bu halk yiğitliği, vakarı, haysiyeti, hayayı, vefayı, şerefi ve cömertliği kendi nefsinde bulundurmuştur. O şecaati sever, yücelmeye aşıktır, alçaklıktan ve zillete düşmekten nefret eder.

Boyunlarını sadece yaratıcılarına teslim ederler. Alınlarını Rablerine eğerler. Kendi prensiplerini kendileri seçtiler. Vakarlarının destanlarını damarlarındaki kanlarıyla yazdılar. Önce Budizm'i kabul edip Orta ve

Doğu Asya'ya yaydılar. Sonra Allah onları İslam'la şereflendirdi. İslam için mallarını, canlarını ve her şeylerini feda ettiler. Siz ölümü hakkıyla anlayan bir kavimsiniz. Sizin harpteki sabır ve haysiyetinizi herkes gördü.

Siz olmasaydınız, hiç kimse Sabır nasıl olur. anlayış nasıl olur bilmezdi. Onlara baktığında alimlerinin ve kahramanlarının etrafında görürsün. Misafirlerine ikram ederler, kanlarını akıtma pahasına da oIsa onlara hürmet ederler. Büyüğe saygı duyar, alimlerden korkarlar ve çekinirler.

Hatırlıyorum da; İhtiyar bir kadını kocasıyla beraber getirdik. Kadın mutfakta bize yardım etmek için evin bir bölümünde kaldılar. Sonra yolculuğa çıktı. Adamı hafif bir işte çalışan kardeşlerimden birinin yanına

götürdüm, onun geliri benden daha çoktu. Onun evinde çalışmasından ve ona hizmet etmesinden dolayı vakarla kalktı ve: "Alim olduğun için sana hizmet ettik" dedi. Bir kuru ekmek parasına muhtaç olmasına rağmen bunu söyleyebilirdi. Başka bir defa; mücahidlerden biri evimde idi. Ona kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Odaya döndüğümde evi terk ettiğini gördüm. Daha sonra bunun nedenini sorduğumda: "Bir alimin bana yemek hazırlayıp sunmasını kabul edemem, "dedi. Hûda bize yıldızlarını gösterdi, Yardımcılarımız meclisimizde göründü, Zorbalar bize düşmanlık gösterse bile , Yakın dostlarımız güzel destek verdi bize Neşeli, saf kalplerimiz Hak için gazaplanır, Haydutlara volkan gibi saldırırız. Hür olarak yaşadık Hak uğruna

Gerektiği yerde ölürüz
Ve bunu açıkça herkese söyleriz.

İTTİFAK EDİLEN BÎR KONU

Gözlemciler Afgan cihadının asrın harikulade bir olayı olduğunda fikir birliği içindedirler. Tarihçiler bu olayı çözmekte zorlandılar, gözlemcilerin akılları bu konuyu anlamakta hayrete düştü. Kanada'lı gazeteci, mücahidlerin Rus'lara karşı galibiyetlerini görünce: "Bu realitedir, fakat bunu açıklamaya ve bu olayın sırrını çözmeye gücüm yetmez" demektedir.. Şu bir gerçek ki, arınmış ruhların varlığının ortaya çıkardığı eşsiz bir sebat, masallara benzeyen bir direnme, okuyucunun uzak bir hayal kabul ettiği, sadece arzuların idrak ettiği bir gerçektir. Sabır ve sebatla bu, akıl sahiplerinin üzerinde ittifak ettikleri asrın

eşsiz bir olayıdır. İnsan bu benzeri görülmemiş görüntü karşısında şaşırıp kalıyor ve bu dirençli Müslüman halkın karşısında imrenerek ve kendisinden utanarak bakıyor. Bu görüntünün bu halkın tarihinde ilk defa olduğunu zannediyor. Birçokları, bu halkın namusunu korumak, dinini, prensiplerini iki asır boyunca Yeni Afganistan davasından beri -Ahmed Şah Baba Dürrâni'nin ortaya çıkmasıyla başladı-yedi defa bu direnişi gösterdiğini bilmez.

TARİHÎ OLAYLARIN ÖZETİ

Persler ve Moğollar Afganistan'ı hakimiyetleri altına almak için mücadele ediyorlardı. Moğollar Hindistan'ı hakimiyetleri altına almışlar, kollarını Belücistan bölgesine doğru

uzatmışlar ve Kandehar'ı da kendi topraklarına katmışlardı. Persler ise -Safevi devletini kasdediyoruz- Herat'a saldırmışlar ve orayı adeta yutmuşlardı. Fakat göğüslerinde bir keder oluşmuş onu hazmedemiyorlar veya karınlarından çıkarmadan rahat edemiyorlardı. 18. Asrıın başlarında, 1707 yılında Melik Orenk Zip Alemgir'in ölümüyle Moğolların ve 1722 yılında Şah Hüseyin'in ölümüyle Safevilerin çözülüp zayıflamasına kadar durum böyle devam etti. Hindukuş dağlarının eteklerinde oturan Biştan kabilelerine dağlar dar gelmeye başlayınca düz yerlere göç etmeye başladılar. Bazıları Himend nehrinin havzasına doğru yerleştiler. Diğerleri Hindistan'ın kuzey-batı sınırlarına doğru yayıldılar. Bu kabileler şu anda Pakistan'daki Serhad bölgesinde

(N.N.F.P) oturmaktadırlar. Biştanlar bazı şair ve liderlerinin -Büyük lider Beyazid-i Ensari ve Han Haten- uyandırdığı kendi varlıklarını hissettirmeye başladılar.

GALZAY VE ABDALI KABİLELERİ:

Galzay kabileleri Kandehar bölgesindeki en kuvvetli kabileler arasında sayılıyordu. Herat bölgesinde de Abdal i kabileleri kuvvetliydi.
Galzay kabilelerinin liderleri Mir Faiz komutası altında Kandehar'daki Safevi devletinin temsilcisi İran'lı komutan Corcun'a karşı 1709 yılında, Abdali kabileleri de Herat'taki Safevi devletinin elçisi Esedullah Han'a karşı 1716 yılında ayaklandılar.
Mir Faiz ölünce oğlu Şah Muhammed

Kandehar'daki tahta oturdu. Gözünü batıya dikti ve Safevi saltanatını kuşatmaya karar verdi. İsfahan'a girdi, 1720 yılında Kirman ele geçti. Kısa bir zaman sonra Safevi devletini yıktı. Müslümanları, yeryüzünü kan ve parçalanmış uzuvlardan başka bir şey görünmeyen otsuz bir çöle çeviren karanlık, zor bir kabustan kurtarıp, rahatlattı. Şah Muhammed başkentini 1722 yılında Kabil'e nakletti ve 1725 yılında vefat etti. Yerine ordulara eşsiz şecaat ve üstün bir yetenekle komutanlık yapan ve Rus'ları 1726 yılında Derinep'te mağlup etmeyi başaran oğlu Eşref geçti.

Fakat İran'lı yol kesicilerden Nadir Kuli Bey Eşrefe karşı isyan etti. Eşrefte 1729 yılında Damigan'da savaştı. Eşrefi mağlup etti. Şehirleri hakimiyeti altına alan Nadir Kuli kendi kendine 1737 yılında Afganistan

Melikliği tacını giydirdi. Sonra Hindistan'a hareket etti. Moğollarla Karnal savaşını yaptı. Onları hezimete uğrattı ve Kuhi Nur adındaki elmas tacını yağmaladı. Moğol tahtını İran'a kaçırdı. Bu taht İran şahlarının üzerine çıkıp oturduğu "Arşu't-Tavus" adını verdikleri tahttır. Bu tahta son oturan da İran servetini alarak 1979 yılında İran'dan kaçan Şah Rıza Pehlevi'dir.

BURÜZ AHMED ŞAH DÜRRANİ (1 7 4 7-1 7 7 3) :

Nadir Şah 1747 yılında öldürülünce Abdali kabilesinin çocuklarından biri olan Ahmed Şah ortaya çıktı. Nadir Şah'ın torunlarının hamisi olduğunu ilan etti. Ahmed Şah komutanlık yaparak, şehirleri sömürüden kurtarmaya başladı. Kandehar kentini dört bin kişiyle kurtardı. Kabileler

birleşerek onu kendilerine emir tayin ettiler. Kendisine "İncilerin incisi" adını taktılar. Bu yüzden kendisine ed-Dürrani lakabı verilmiştir.

Ahmed Şah ülkesinin sınırlarını genişletmek için önce batıya, Horosan'a gitti ve Perslerin hakimiyetine son verdi. Daha sonra doğuda Delhi'ye kadar gitti, Hind ve Moğol hakimiyetlerine son verdi. Ülkesinin sınırları; kuzeyde Ceyhun nehrinden güneyden Bahrü'l-Arab'a, doğuda Keşmir ve Delhi'den, batıda Meşhed'e kadar uzanıyordu. Ona Afgan halkı "Baba" ismini vermişti

YEDİ TARİHÎ İNTİFADA

Ruslara karşı yapılan savaş, müslüman Afgan halkının cihadı, şevk ve azimle başlattıkları tarihi intifadanın yedincisidir. Bu tarihi intifadanın kronolojik sırası

şöyledir:

1.İNTİFADA: Hindulara karşı cihad: Moğol İmparatorluğunun zayıflaması üzerine Si Vecih isminde kahinlerden bir Hindu ortaya çıktı ve başlıca şu esasları içine alan terörist planını ilan etti:
a-Hindistan'daki bütün Müslümanlar Hinddir ve asıl dinleri olan Hinduizme dönmeleri gerekir.
b-Hindistan İmparatorluğu asıl sınırları olan Hindikuş dağlarına kadar yayılmalıdır.
c-Hind şahlarını öldüren komutanları yetiştirdikleri için Afganistan'ın mevcudiyetinin ortadan kaldırılması gerekir.
Si Vecih komutasındaki Hindular Sihlerle bir olup Delhi'ye girdiler. Müslümanların kanlarını akıttılar, mallarını yağmaladılar ve onları mezbahanelere tıktılar.
Şah Veliyullah ed-Dehlevi'nin yardım çağrısı:

Alim Şah Veliyullah ed-Dehlevi Ahmed Şah Dürrüni'ye: "Sen Allah'ın izniyle Hindistan müslümanlarını mezbahanelerden ve yok olmaktan kurtaracak tek adamsın." diye bir mektup yazarak, yardım çağrısında bulundu. Ahmed Şah Dürrani cesur bir aslan gibi Hindistan'daki müslümanları himaye etmek için öne atılarak, insanları harbe çağırdı. Kandehar'dan yetmişbin kişi topladı. Peşaver'i fethettikten sonra Lahor'a yöneldi. Lahor kendisine teslim edildi. Delhi'ye gitti, Hindu'larla Delhi'den 14 km. uzakta Banibat'ta karşılaştı. Düşman kuvvetlerinin sayısı üçyüzbin civarında idi. Çok şiddetli bir savaş oldu. Üç gün sonra şafak sökerken düşmanlar arkalarında abdestli ellerin darbeleriyle kanlı kanlı yere serilmiş yüzyirmibin cesed bıraktıktan sonra hezimete uğrayarak geri çekildiler.

Bu savaşta onbeşbin kişi şehid düştü. Kanlarıyla yeri temiz bir kokuya kavuşturdular. Ahmed Şah Baba'nın oğlu Timurlenk Lahor'un emiri oldu.

2.İNTİFADA: 1836 yılında Sihlere karşı Dost Muhammed'in gerçekleştirdiği intifada: 1761 yılında Ahmed Şah'ın Hindistanlı müslümanlara yaptığı yardımı zikretmiştik. Ahmed Şah (1773) ölünceye dek hüküm sürdü.

Otoriteyi oğlu Timurlenk aldı ve 1773-1793 yılları arasında yirmi yıl ülkeyi idare etti. Başkenti Kabil'e taşıdı. Kabil yazın, Peşaver ise kışın başkent olarak kullanılıyordu. Timurlenk'in 1793 yılında vefatından sonra devleti oğullarının arasında başlayan taht kavgaları sebebiyle parçalandı. Hilafet Timurlenk'in oğullarının ölümünden sonra sona erdi. Oğulları iç savaşlarda öldüler.

Hakimiyet Dürrani ailesinden yeni bir aileye geçti: Barakzay kabilesinden Muhammed Zay.
Düşmanlar Timurlenk'in koskocaman devletini her taraftan istila etmeye başladılar. Buhara'nın ardından Belh şehrinin hakimiyetini kaybetti. Sihler Ranci Sing'in komutasında Afganistan sınırlarına ve Keşmir'e saldırdılar. Peşaver 1834 yılında onların eline geçti. Sind ve Belucistan Afganistan hakimiyetinden çıktı. Barakzay ailesinin çocuklarından Dost Muhammed ortaya çıktığında ellerinde Kabil, Gazne ve Celalabad'dan başka şehir kalmamıştı.
Peşaver sinlerin eline geçince onu geri almayı düşünmeye başladı ve Sinlere karşı savaş çağrısı yaptı. Cihad bayrağını açarak, önde kendisi olmak üzere Peşaver'e ulaştılar.

Fakat Sih'lerin reisi Ranci Sing Afgan askerlerinden öncü kuvvetlerin saflarına fitne tohumlan saçmayı başardı. Asker hiçbir şey yapamadan geri döndü.

3.İNTİFADA: 1836 Üçüncü genel savaş çağrısı:

Dost Muhammed Peşaver önünden mağlup olarak döndü. Fakat bir yıl sonra Peşaver'de müslümanlar üzerinde cereyan eden mezbahane olayı sebebiyle ayağa kalkan Afgan halkının baskısı altında yeni bir ordu tanzim etti. Afgan ordusu Dost Muhammed'in büyük oğlu Vezir Muhammed Ekler Han komutası altında hareket etti. İki ordu Peşaver'in yakınlarında Cemrud denen yerde karşılaştı. Sih'lerin komutanı Ranci Sing'in oğlu idi. Vezir Muhammed Ekber Han, Sih komutanını öldürmeye muvaffak oldu. Sihler çareyi kaçmakta buldu ve

Müslümanlar zafere ulaştı.

4. İNTİFADA: 1838-1842 yılları arasında İngilizlere karşı savaş:

İngiltere, Napolyon'un Rus çarı 1.Alexandre ile birlikte İngiltere'nin sömürüsü olan Hindistan'a İran ve Afganistan yoluyla girme konusunda anlaşmalarından korkuyordu. İngiltere'nin ilk heyeti 1809 yılında Ivan Justin komutasında Peşaver'e geldi. Timurlenk'in oğullarından biri olan Şah Suca ile beraber savunma anlaşması imzaladı. Sonradan Şah Suca tahtını kaybedince Hindistan'daki İngilizlere sığındı. 1839 yılında İngiliz ordusu Kabil ve Kandeharı ele geçirdi. Hindistan'daki İngiliz sefiri, Şuca'nın tahtının Afganistan'a geri verilmesini emretti. Onu Hindistan'dan Kuvetta yoluyla getirip Kandehar'daki Ahmed Şah camiinde teslim ettiler. İngiltere Gazne ve Kabil'i ele geçirdi.

Şahın başkentini Kabil'e naklettiler, Dost Muhammed ise Kabil'den kaçtı. Afgan müslüman halkı bu sömürüyü kabul etmedi ve İngilizler tarafından kendilerine tayin edilen Melik'i reddetti. Çünkü riyakârların günleri mutlu ve huzurlu geçer. Halk ayaklandı, kukla Meliklerini Kabil sokaklarında cesurca öldürdüler. Şuca'ı, Devlet isminde birisi öldürmüştü, halk onu omuzlarında taşıyordu. Ahter Han İngilizlere karşı cihad ilan etti. Dost Muhammed ve oğlu Vezir Muhammed Ekber Han Afgan halkıyla beraber İngilizlere karşı savaşmak için döndü.
2. Teşrin-i Sani 1840 yılında Befazdaremen savaşı çıktı. Dost Muhammed birinci günde zafer elde etti, ikinci gün hezimete uğrayarak, İngilizlere esir düştü. Onu Kalkuta'ya götürdüler. Oğlu Ekber Han

orada kaldı. İngiliz temsilcisi Mc Canton ile arasında büyük çarpışmalar cereyan etti. Ekber Han çarpışmalar sırasında Mc Cantan'ın kafasını kılıcıyla kesti. Bunu müteakiben İngiltere 6 ocak 1842 yılında geri çekilme kararı aldı. Sayıları, dört bin İngiliz ve Hind, Onikibin müttefik askeriydi. İngilizler Celalabad ve Kabil arasındaki cekdelk vadisinin yolunu tuttular. Mücahitler onları Con Damek'e varıncaya kadar kılıçtan geçirdiler. Oraya vardıklarında ordudan, kavmine İslam askerleriyle çarpışmalarının neticesini haber vermek için son kalan kişi, Doktor Braydon'du.

1815 yılında Waterlo savaşında Napolyon'un hezimete uğrattığı İngiliz ordusu askeri komutanı İvan Justin Ekber Han tarafından esir alındı. Cekdelk'de bir odaya hapsedildi

ve orada öldü. Rehin alınan komutanlar ve İngiliz Alexandre Bouriner de öldürüldü. Bu harpte cihadın en akıllı ve görüşü sağlam olan komutanları, Vezir Muhammed Ekber Han, Serdar Ahmed Han, Mir Mescidi Han, Nevab Muhammed Zaman Han, Naib Eminulllah Levgeri, Abdullah Han ve Ahter Han idi...

5. İNTİFADA: Bu İngilizlere karşı cihadda ikinci dönemin benzeridir: İngilizler 1842 yılının yazında Kabil'e dönmeye teşebbüs ettilerse de Hindistan'daki elçi İngiliz ordusunun geri çekilmesini, Dost Muhammed'in arzu ettikleri siyaseti gerçekleştirdikten sonra Afganistan'a emin olarak geri dönmesini emretti.

Dost Muhammed 1843 yılında Kabil'e döndü. 1863 yılına kadar saltanatı sürdü.

Bu fetret döneminde Kandehar, Herat, Belh kendi yönetimine geçti. Dost Muhammed döndükten sonra oğlu Vezir Ekber Han esrarlı bir şekilde öldürüldü .Tarihçilerin bir çoğu onu babasının zehirleyerek öldürdüğünü iddia ederler.
Dost Muhammed'den sonra oğlu Şir Ali Han geldi, Afganistan'a 1863 - 66 yıllarında hükmetti. Sonra saltanattan uzaklaştırıldı. Sonra tekrar dönerek 1869-1879 yılları arasında saltanatını sürdürdü.
İngilizlerle yapılan bu savaşın sebebi şuydu: İngiltere Rusya'nın Taşkent ve Havarzm'ı işgal edip Ceyhun nehrine kadar geldiğini görünce telaşlandı. Rusya general Litofer başkanlığında askeri heyet gönderdi. Litofer Kabil'e varır varmaz Şir Ali'yle bir anlaşma imzaladı.
İngiltere Şir Ali ile karşılaşmak için oraya

heyet gönderdi, fakat Afganistan'a sokulmadılar. Lond Robert Afganistan'a hücum etti ve üçüncü meşhur saldırısında -1879 yılında- oraya girince, alim Rabbani Gazne'den İngiltere'ye karşı cihad ilan etti. Askeri komutanlar: Kabil cephesinde Muhammed Han, Becrom'da General Muhammed Kerim Han ve Mir Baca Han, Lağman cephesinde İsmetullah Han. İngilizler Afganistan'a girince Şir Ali Han Mezarşerif e kaçarak Rusya'dan yardım istedi. Arkasında oğlu Yakup Hanı Kabil'e halef bırakarak Afganistan'ı terk etti. İngiltere 26 Mayıs 1879'da Afganistan'la bir anlaşma imzaladı ve Afganistan'da dış siyasetin kontrolünü devamlı deruhte edecek daimi heyeti Kabil'e gönderdi. 3 Eylül 1879 yılında Afgan halkı bu heyetin bütün fertlerini bir kalede muhasara altına alarak

öldürdüler. Fakat İngiltere başka kuvvetler gönderip Kabil'i kuşattı. Yakup Han'ı yakalatarak Hindistan'a gönderdi. 1923 yılında orada öldü.
İngiltere Kabil'de 1879-1880 yıllan arasında kaldı. Sonra Dost Muhammed'in torunu Emir Abdurrahman'la ikili anlaşmaya girmeye mecbur kaldıktan sonra çekilmek için hazırlıklara başladı. Eyüb Han'ın (Yakup Han'ın kardeşi) İngiliz artçı askerlerini Kandehar yakınlarında bozguna uğrattığı haberleri gelince oraya on bin asker gönderdiler ve Eyüp Han'ı hezimete uğrattılar.
Abdurrahman Han'ın devlet reisliğinde 1893 yılında, İngiliz Diyorend heyetin başkanı olarak geldi ve Afganistan'ı Hindistan'dan ayıran güney-kuzey sınırlarını çizdi. Bu sınıra "Diyorand sının" adı verildi.

6. İNTİFADA: Emanullah Han'ın İngilizlere karşı başlattığı intifada: Emanullah Han İngiliz elçisine bir mektup göndererek Afganistan'ın iç ve dış konularda istiklaline kavuştuğunu haber verdi. İngiltere mektubu cahilce buldu. İngiltere ve Afganistan arasındaki savaşların devam etme zaruretini reddetti. Emanullah Han İngiltere'ye karşı genel savaş çağrısı yaptı. Ordunun komutanlığım Nadir Şah'a teslim etti. Bu savaşta üç cephe vardı:
1-Kandehar Cephesi:Komutanı Serdar Abdül kuddüs
2-Celalabad Cephesi:Komutanı General Salih Muhammed Han
3-Paktiya Cephesi: General M. Nadir Şah Beraberindeki topçu subayı Abdulkayyum el-Bağmani'nin de yardımıyla İngiltere'yi hezimete uğrattılar. Nadir Şah

Abdülkayyum'la Hindistan sınırlarına girdi. Tel şehrini işgal etti. İngiltere kendilerine karşı genel cihadın Afganistan'da zuhur edeceğinden korktu. Müslüman Hindistan halkının da kendilerine karşı İslami bir direnişe geçeceklerinden endişe etmeye başladı. Bu arada Churcill, 8 Ağustos 1919 yılında Revalpindi anlaşmasıyla da İngiltere Afganistan'ın tam bağımsızlığını kabul etti.
7. İNTİFADA: İslami hareketin Davud'a karşı 1975 silahlı cihadı ilan ettiği gündür: O zaman hareketin başında Rabbani, Sayyaf ve Hikmetyar vardı.
Daha sonra Teraki'yi 27 Nisan 1978'de başa getiren açık komünist ihtilalinden sonra genel cihad ve savaş çağrısı oldu. Cihadı üç yıl savaş meydanına sürdükleri İslami hareket kafilesinin arkasında bir güç oluşturan alimler ilan ettiler.

7. İNTİFADA: Bu kutsal intifada, ıslah, tecdid, reform, çağdaşlaşma hareketi adı altında Afganistan'ı dinden soyutlamaya, inancındaki berraklığı ve saflığı yok etmeye, Müslüman halkın beyninden yavaş yavaş İslami inancı koparmaya çalışan meliklere karşıdır:

Melik Habibullah Han (1901-1919) İslami değerleri silmeye ve halkın küfrü yavaş yavaş kabul etmesi için iknaya çalıştı. Fakat halkın kızgınlığının genel bir havaya bürünmesi müslümanlardan birisi ona saldırmadan önce, 20 Eylül 1919 tarihinde bir serseri kurşunla öldü.

Habibullah Han'ın ölümünden sonra yerine oğlu Emanullah geçti. Afganistan'da 1919-1929 yılları arasında hüküm sürdü. Babasının olayından, başına gelenlerden ibret almadı. Afganistan'ı gelişme ve

çağdaşlaşma adı altında kötü atmosfere ve halkı helake çekmek isteyen laik kafalı bir adamdı. Böylece Afganistan'ı, dini, tarihi ve içtimai değerleri gözetmeksizin batı tipi bir devlete çevirmeyi acele istiyordu. Din adamlarıyla alay etmeye, onlara değer vermemeye başladı, mecliste onlar hakkında alayvari nükteler sarf etti. Bunlar ulemanın hafızasında iz yaptı. Kabilelerin reislerine saldırı emri verdiler. Bişton kabileleri 1924 yılında Kabil önlerine kadar geldiler. Fakat Emanullah bunlara karşı uçaklar kullandı ve bu saldırıyı durdurdu.

1928 yılında Emanullah ailesi ve çevresiyle uzun bir yolculuğa çıktı. Hindistan, Mısır, İtalya, Fransa, Almanya, İngiltere ve Rusya'yı ziyaret etti. Dönüşte Türkiye ve İran'a da uğradı.

Emanullah bu yolculukta Afganistan'ı

dininden uzaklaştırmak için ciddi bir şevk ve gayretle döndü. Erkek ve kadınların batı sitili kıyafet giyinmelerinin gerekliliğine hüküm veren mülki kararlar çıkardı. Bunun üzerine ulema Emanullah'ın küfrüne ve kendisine karşı cihadın farz olduğunu ilan etti. Şenvary kabilesi isyan ederek Celalabad'ı işgal etti. 28 Eylül 1928'de Emanullah'a karşı ihtilal gerçekleşti. 14 Ekim 1929'da Emanullah'ın tahttan inmesiyle olaylar sona erdi.
Şu anda, 1975 yılında Davud'a karşı gerçekleştirilen ilk düşmanlık başladı. Taraki'nin günlerinde savaş devam etti. Bugün cihad Afganistan'ın her tarafına yayılmış durumda. Bu onüç yıl boyunca Allah'a hamd olsun mücahidler zafer elde etmiş, başarıya ulaşmışlardır.
Afgan cihadı İslam tarihinin seyrini

değiştirmesinin bir başlangıcı mı olur? Biz Allah'tan bunun olmasını temenni ediyoruz. Allah en iyisini bilendir. "Sana başlarını sallayarak: "Ne zaman bu?" derler. "Yakında olması mümkündür" de"

TARİH İBRET VE METODDUR

Hamd Allaha'dır, ona hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, ondan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse, onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete eriştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Allah, Rasulüne hitaben:"Ey Muhammedi Allah yolunda savaş; sen ancak kendinden

sorumlusun, insanları teşvik et, umulur ki Allah inkar edenlerin baskınını önler. Allah'ın kahrı da, ibret alınacak cezası da pek şiddetlidir." (Nisa/84) buyurur. Bu ayet Hz. Peygamber'e tek başına da olsa savaşmasını emrediyor. Sahabe bu ayeti zahirine göre anladı. İmam Ahmed b. Hanbel'in Ebu İshak'tan rivayet ettiği bu hadiste Ebu İshak şöyle der: "Bera" b. Azib'e (ra) dedim ki: " Müşriklere tek başına savaş açan bir müslüman kendi eliyle nefsini tehlikeye atmıyor mu?" "Hayır" dedi. Çünkü Allah Rasulünü gönderdi ve ona şunu emretti: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun" Bu sorumluluk nafaka, geçimi temin etme hakkındadır. (Fethur-Rabbani, 14/8, Bu hadisi Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş, Hakim en-Nisaburi de sahih kabul etmiştir)

Eşlem Ebu İmran şu hadisi rivayet eder. "Muhacirlerden biri Konstantiniyye (İstanbul) kuşatmasında düşman saflarını yararcasına düşman üzerine saldırdı. Yanımızda Ebu Eyyub el-Ensari bulunuyordu. İnsanlar: "Kendi eliyle kendini tehlikeye attı" deyince, Ebu Eyyub el-Ensari şöyle dedi: "Biz bu ayeti iyi biliriz, bizim hakkımızda indi. Rasulullah'la beraber savaşlara iştirak ederdik. Zafere ulaştık, İslam Arap yarımadasına yayılınca Ensar topluluğu sevinçle bir araya toplandık ve dedik ki: "Allah, Nebisine arkadaş yapmakla bize ihsanda bulundu. Bize İslam'ı yayma şerefini nasib etti. Peygamberin taraftarları çoğaldı." Ailemizi, mallarımızı ve çocuklarımızı özlemiştik. Kafirler harp ağırlıklarını bırakıp kaçmışlardı. Artık savaş bitmiş, ailelerimize ve çocuklarımıza dönüyorduk. Şu ayet nazil

oldu:

"Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik edin, şüphesiz Allah iyilik edenler sever" (Bakara/185)

Burada kasdedilen tehlike, mala ve aileye önem verip, Allah yolunda mali fedakarlıkta bulunmamak ve cihadı terk etmektir. Hadis; hasen, sahih ve gariptir. Hakim en-Nisaburi bu hadisi sahih kabul etmiş, Tirmızi ve Ebu Davud sünenlerinde rivayet etmişlerdir. (Zehebi,Mizan, 2/175)

Bu ayet, kafirlerin şevkini, cesaretini kırmak ve tuzaklarını başlarına çevirmek için tek yolun savaş ve cihad olduğunu açıkça ortaya koyar.

Nisa suresi 84. Ayette geçen "ase" kelimesi Allah hakkında kullanıldığında İbni Abbas'ında ifade ettiği gibi şüphe ve ümit

için değil kesinlik ifadesinde kullanılır. Ayet cihad farizasında birbirinden ayrılmayan iki lüzumlu emri ihtiva ediyor. Bunlar savaş, ona teşvik ve hazırlık. Çünkü savaş insanları cesarete, gayrete getirmek, kanım ve arzularını uyandırmakla mümkündür.

Abdurrahman b. Ka'b b. Malik babasından şu hadisi nakleder. Babam şairler hakkında vahyedilen "Şairlere ancak azgınlar uyar" (Şuara/224) ayeti hakkındaki fikrini sorunca, Rasulullah: "Mü'min kılıcı ve diliyle cihad eder; nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, şairler savaşı metheden, mücahidleri savaşa teşvik eden, onları cesaretlendiren, coşturan, şiirleriyle sanki düşmanları ok yağmuruna tutan kişilerdir" Hadisi Ahmed b. Ha-bel rivayet etmiş olup sahihayn şartına göre sahihdir.

(Silsiletü'l-Ehadisi's-Sahiha, el-Elbani, 1631 7- Sahi-hu'1-Cami, 2520) Sahih hadis kitaplarında Rasulullah'ın şair Hassan b. Sabit'e "Kureyşi hicveden şiirler söyle, muhakkak Allah seninle beraberdir" dediği rivayetleri pek çoktur. Sahihayn'ın Hz. Ayşe'den (ra) rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah Hassan'a: "Kureyşi hicvedici şiirler söyle. Hiciv onlara ok atılmasından daha fenadır" buyurdu (7)
Hz. Ömer, ordu Kadisiye savaşma çıktığında "Düşmanı esir alınca şairleri ve hatipleri çağırınız" dediği rivayet edilir.
Bunun için Allah harbi terk etmeye teşvik eden, zayıf, tembel, korkak ve ürkek insanlarla dostluk kurmayı haram kıldı.
Halife veya yardımcısı; korkak, zayıf, tembel kişileri savaşa çıkmaktan, savaş saflarında yer

almaktan fitneden korkmuyorsa menetmesi gerekir. Çünkü böyle kişilerin orduda bulunması diğerleri için zararlıdır. (er-Remli, Nihayetü'l-muhtaç, 8/60)
Halifenin; korkak, savaştan kaçmaya teşvik eden, Müslümanların haberlerini jurnalleyen, onların arasına fitne tohumları saçan münafıkları savaştan menetmesi gerekir. Fitne; nifak ve zındıklıktan zuhur eder" (el-İnsaf, el-Buhuti, 4/142)Böyle bir münafık savaşa çıksa, mücahidlere pay edilen ganimetlerden -çocuklara ve kadınlara verilen miktar kadar bile olsa- verilmez.

AFGAN CİHADI HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİMİZ

1-Afgan cihadı ulemanın önderliğinde İslami bir hareket olarak başlayan bir cihaddır.

Afganistan'daki İslami harekete ilk dönemlerden itibaren cihadın ağırlık merkezini teşkil eden, cihad gücünün %85'inden fazlasına inançları saf ve temiz, mücadele aşkına ve azmine sahip, sağlam metodları olan dört alim komutanlık etti: "Cemiyet-i İslami'nin lideri Prof. Burhaneddin Rabbani, İttihadı-ı İslam-ı Afganistan'ın lideri Prof. Abdurresul Sayyaf, Hizb-i İslami'nin lideri Gülbettin Hikmetyar ve Hizb-i İslami'den ayrılarak ikinci bir gurup kuran Yunus Halis. Bunlar Üstad Mevdudi, Seyyid Kutub, İbn-i Teymiyye ve diğer alimlerin kitaplarıyla yetiştiler. Harbin ilk başladığı günlerde bozuk tasavvufçular bunlara karşı dağınık bir şekilde savaş açtılar. Fakat herkes bilmektedir ki, ilk günden itibaren cihadın amacı yeryüzünde Allah'ın dinini hakim kılmak ve İslami bir

devlet kurmaktı.
2-Afganistan'da İslami cihad bid'at ve hurafecilerin bastığı yeri salladı, varlığını sarstı, uzuvlarını parçaladı. Çünkü onlar Afganistan'da "Kayzerin hakkını Kayzer'e Tanrının hakkını tanrıya veriniz" ilkesi üzerine kurulu sufilerin bir köşeye çekilmesinin olumsuzluğunu kabul eden kimselerden oldular.
Cihad mücahidler tarafından "Kayzer'in hakkı da Allah'ındır" ilkesine dayandırıldı. "Gökte ve yerde olanlar O'nundur. Hepsi O'na boyun eğmiştir." (Rum/26)
3-Bugün Afganistan, Filistin ve kafirlerin işgal ettiği yerlerde mal ve canla cihad yapmak herkesin üzerine farzdır. Şeyh İbnü Baz, İbnü Useymir, el-Elbani, el-Muti, Said Havva, Abdülmuiz Abdüssettar ve burada şu anda ismini sayamadığım bir çok alim bu

fetvayı vermişlerdir.
4-Afganistan'da mal ve canla cihad yapmak herkes üzerine farzdır ve bu konuda birinin iznini almaya gerek yoktur, bu konuda müfessirler, muhaddisler ve fukaha icma etmiştir.
Fıkıh, Tefsir ve Hadis kitaplarının hemen hemen hepsi cihad farzı ayın olduğu zaman kadının mahremiyle birlikte kocasından, köle efendisinden, delikanlı babasından izin almadan cihada çıkabileceklerinden bahseder.
İbni Teymiye bu konuda şöyle der: "Düşman hücum ettiğinde düşmanın dine, cana ve namusa verdiği zararı defetmek icmaen ümmet üzerine farzdır. Bu konuda hiçbir ihtilafa yer yoktur" (İbniTeymiyye, el-Fetevau'1-Kübra, 4/607) Emiri'l-Mü'minin bulunsa bile savunma için onun iznini

almaya gerek yoktur.
İbn-i Rüşd şöyle der: "Adil olmasa bile, masiyetle ve cihaddan men eden bir emirde bulunmadığı sürece halifeye itaat Müslümanlar üzerine gereklidir" (Fethu aliyyi'l-Malik, 1/390)
Ümmetin başında halife olmasa dahi müslümanlar cihadı terk edemez ve geciktiremez. Çünkü onun sağlayacağı faydalar geciktirilmesi veya terk edilmesiyle ortadan kalkmış olur. (İbnu Kadame, el-Muğni, 8/253)
Üzerinde borç olan birisinin özürsüz olarak, borcunu geciktirmeye hakkı yoktur. Allah katında da herhangi bir özür beyan edemez. Çünkü borcun karşılığı zimmettir. Cihadda bir borçtur ve karşılığı da candır.
5-Afgan halkının cihadı İslami olup, aleni küfür ve sapıklığın karşısında hedefi ve

gayesi açık bir cihaddır. Afganistan'da cihad yapmak kafirleri oradan kovmak için savaşmaya güç yetiren her müslüman için bir vazifedir. Afganistan cihadının hükmü namaz ve oruç gibi her müslümana farz-ı ayn'dır. Bazı Hanbeli müçtehidlere göre namazı terk etmek küfür olmasına rağmen cihadın terki küfür olmadığı için namazı cihaddan önemli görseler bile dört mezhep ulemasının belirttiği gibi hiçbir müslüman bu farzı terk edemez.

İbn-i Abidin şöyle der: "Düşman İslam devletinin sınırlarına hücum ettiğinde namaz ve oruç gibi cihadda müslümanlara farz'ı ayn'dır. Terki mümkün değildir. O bölgede yaşayan müslümanların kendi sınırlarını korumaya güçleri yetmezse doğudan batıya kadar İslam topraklarında yaşayan bütün

müslümanların üzerine farzdır." (Hasiyetti İbn-i Abidin, 3/238)
Fukaha, cihadın önce işgal edilen topraklarda yaşayan müslümanlara farz olduğu, savaşlar birkaç günden fazla sürerse daha sonra tedrici olarak halkanın genişleyeceği görüşündedir.
Sasani imparatorunun varlığına son veren Kadisiye savaşı üç günde sona erdi. O zamanki ulaşım vasıtaları at ve deve idi. Bugün uçaklar yeryüzündeki uzun mesafeleri kısaltmışlardır. Onun için bugün çemberin tedrici olarak genişletilmesinin bir veya iki gün gibi bir süresi yoktur. Müslümanlar bugün yeryüzünün neresinde olurlarsa olsunlar Hükmü Şer'inin önünde eşittirler. Araplar Afganistan'da bir Afganlı gibi cihad yapmakla mükelleftir. Çünkü bugün Arapların elindeki imkanlarla

Afganistan'a bir günde varılması mümkündür. Bugün İslam topraklarının hepsi bir ülke gibidir. Alimler cihadı oruç ve hac ibadetlerinden daha üstün kabul ederler. Savaşa cesaretle girmiş bir kimse için Ramazan orucunu terk etmesi daha uygundur. Peygamberin "Düşmanla karşılaştığınızda sizin için uygun olan orucu terk etmektir. Orucunuzu bozunuz" sözleri kendilerine ulaştığı halde yine bazı sahabilerin oruca devam ettiğini duyunca: "Onlar asilerdir" buyurdu. Cihad vakti belirtildiğinde farz olan haccı yapmadan önce yerine getirilmesi gerektiği hakkındaki icma İbn-i Rüşd tarafından nakledilir. İbn-i Teymiye bu konuda şöyle der: "Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı defetmek, ona karşı savaş açmak, imandan sonra en Önde gelen farzlardandır.

(el-Fetevaü'l-Kübra, 4/608)
Tevhid ve imandan sonra farzların en etkilisi ve önemlisi müslümanlanların malına, canlarına, namuslarına ve kanlarına saldıran düşmanların bu çirkin hareketlerine son vermektir.
6-Gücü yettiği halde cihadı terk eden kimse ile gücü yettiği halde namaz kılmayan kimse arasında bir fark yoktur. İkisinde de mal infak etmek, fakirleri doyurmakla keffareti ödenmez. Bu ibadetlerin keffareti bizzat o ibadeti yapmaktır.
7-Afganistan'da İslami Cihad hakkında görülen kerametler (harika olaylar) bu cihadın İslami olduğunu müjdelemektedir. "Rabbinizin yardımına sığınıyordunuz. O: "Ben size birbiri peşinden bin melekle yardım ederim" diye cevap vermişti. Allah bunu ancak bir müjde olması ve

kalplerinizin yatışması için yapmıştı. Yardım ancak Allah kalındadır. Doğrusu Allah güçlüdür, Hakimdir" (Enfal/10) Şatibi bu konuda şunları söyler: "Allah tarafından müslümanlara gönderilen yardımlar, kerametler ve harikulade olaylar Allah'ın kendileriyle beraber olduğunu kesin olarak ifade eder" (Şatibi, Muvafakat, 4/85) Ehl-i Sünnetin açıkladığı üzere peygamberlere mucize olması caiz olan her şeyin veliler (Allah'ın dostları) için keramet olması caizdir.
Son asırlarda kerametler önceki asırlardan -mesela sahabe asrı- daha çok olmaya başladı. Çünkü kerametler insanların takip ettikleri yolun müslümanlar tarafından ihtiyatla takip edilmesi içindir. Fakat sonraki müslümanlar için keramet öncekilere oranla daha çok olmamıştır.

Ahmed b. Hanbel'e: "Niçin daha sonraki müslümanlardan nakledilen kerametlerden daha azı sahabelerden nakledilmiştir? diye sorulunca: "İmanlarının sağlamlığından" cevabını verdi.
İbn-i Teymiye şöyle der: "Keramet ve harikulade olaylar Hz. Peygamberin ümmetinden açık veya gizli delil olmak üzere ihtiyaç anında meydana gelir. Delil Allah'ın dininin hakim kılınması, ihtiyaç ise dini hakim kılmada gereken yardım ve zaferdir. Ashab dinin ahkamını ve ayetlerin uygulanışını bizzat Rasulullah'tan öğrendikleri için başkalarının çok muhtaç olacakları bilgileri elde etme imkanına sahip oldular. Fetret devrinde peygamberin vefatından sonra insanların irtidat etmesiyle peygamberlerden ve nübüvvetten zahir olmayan bir takım kerametler görülmüş,

yalancı peygamberler türeyerek bir takım istidraci olaylar göstermişlerdir. (Mecmau'l-Feteva, 11/235)
Kerametleri ancak, inkarcılar veya cahiller inkar eder. Caci de H. 1407 yılının Şevval ayında şehit olan müslümanların kanlarının mis kokusu gibi kokması şeklinde bir çok keramet görülmüştür, bunlardan benim bildiğim beş tanesinin isimleri şöyledir.: "Libya'lı Hüseyin ve Ali, Fas'lı Nurul hak, Cezayirli Ebu Haİid, Yemen'li Seb'u'1-Leyl. Mısır'lı Ebu'l-Fadl Abdullah, Filistinli Ebu Hafz adlı üç müslüman genç ise sanki uyumuş gibi cesetleri bozulmamış, kokmamış olarak bulundular.
Hele Abdullah Ramazan bayramının birinci günü şehid olduğunda cesedini Zilkade ayının ikinci günü bozulmamış, kokmamış, şişmemiş, sertleşmemiş ve hala yarasından

akan kanlan sıcak bulduk. Filistin'li Ebu Hafs ise şehid olduğu an yüzü bir ay parçası gibi parlamıştı. Afganlılar şu anda şehid edildiği yerde o nuru gördüklerini yeminle belirtiyorlar.
8-Müslüman Afgan halkına malı ve canıyla yardım etmek komünist kafirleri Afganistan'dan çıkarıncaya dek yeryüzündeki her müslümana vaciptir. Çünkü Allah şöyle buyuruyor: "Doğrusu inanıp hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte bunlar birbirinin dostudurlar. İnanıp hicret etmeyenlerle, hicret edene kadar sizin dostluğunuz yoktur. Fakat din uğrunda yardım isterlerse, aranızda anlaşma olmayan topluluktan başkasına karşı onlara yardım etmeniz gerekir. Allah işlediklerinizi

görür. İnkar edenler birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz aranızda (yardımlaşmazsanız) dost olmazsanız yeryüzünde kargaşalık, fitne ve büyük bozgun çıkar." (Enfal/72-73)
İbn-Teymiye bu konuda şunları söyler: "Düşman müslümanlara hücum ettiğinde bu hücuma maruz kalan veya kalmayanlara bu ayette açıklandığı gibi veya Peygamberin: "İster savaş için hazırlanmış asker olsun, ister normal bir müslüman olsun imkanlar ölçüsünde az veya çok malıyla, canıyla yardım etmesi gerekir" emriyle zulme uğrayan müslümanlara yardım etmek, ve destek vermek gerektiği anlaşılmış olur. (Mecmau'l Feteva, 28/358)
9-Halkların cihadı, cemaatlerin ve davetçilerin cihadı gibi olamaz. Çünkü davetçiler çoğunlukla, seçilmiş, saf, temiz kişilerden oluşur. Eğitimden nasiplerini

bolca almışlardır. Fakat bunlar büyük kuvvetler önünde etrafındaki halktan yardım almadan uzun süreli bir savaşa güç yetiremezler. Böyle bir savaşta davetçi, ağır silahların infilak ettiği bölgede küçük bir patlama gibidir. Halbuki halkın içerisinde cahiller, okuma-yazma bilmeyenler, saf insanlar bulunabilir. Fakat halk arasında uzun süren savaşın ağırlıklarına dayanabilecek kişiler bulunur. Halkın içerisinde zani, içki içen, hırsız, aldatan, fasık, günahkar, münafık savaşçılar bulunabilir. Halkları bunlardan arındırmak mümkün değildir. Halk arasında gizli şirke giren hatta bilmeden açıkça şirke giren kişiler de vardır.

Bütün bunlara rağmen halkla birlikte olup, savaşları La ilahe illallah bayrağını dalgalandırmak ve zulmü yeryüzünden

kaldırmak için ve kendileri müslüman olduğu müddetçe onlara yardım etmek ve yanlarında savaşmak farzdır. İslam tarihine baktığında Hz. Ebubekir (ra) zamanında irtidat eden kabileleri Halid b. Velid'in(ra) döndürdüğünü görürsün. Ebubekir onları Allah'ın izniyle İslam'a tekrar bağladı, Rum ve İranlılarla yapılacak savaşı müjdeleyerek savaşa yürüttü. Peygamberlik iddiasında bulunmuş olan Tuleyha el-Esdi (-"Asıl adı Tuleyha b. Huveylid'dir. Bazı kabileler -içlerinde Tuleyha da vardı- Rasulullah'a mali yardım istemek için gelerek şöyle dediler: "Ya Rasulullah! Biz seninle savaşmadan müslüman olduk. Biz falan falan kabilelerin savaştığı gibi savaşmadık" dediler. Bu sözleri ile onlar açıkça Allah'ın Rasulü ile savaşmadan İslam'ı kabul etmelerinin Hz. Peygambere ve Müslümanlara yaptıkları

büyük bil' lütuf olduğunu, karşılığım da almaları gerektiğini söylemek istiyorlardı. Allah şu ayetleri indirdi: "Müslüman oldular diye, sana minnet etmektedirler, de ki: "Müslümanlığınızı bana minnet konusu etmeyin. Tam tersine sizi imana yöneltip ilettiği için Allah size minnet etmektedir. Eğer doğru sözlüler iseniz bunu böyle kabullenmeniz gerekir" (Hucurat/17) Geri döndükleri zaman Tuleyha peygamberliğini ilan etti. Rasulullah ona tabi olanları öldürmek için Dirar b. el- Ezver'i gönderdi. Sonra Rasulullah vefat etti. Hz. Ebu Bekir döneminde İslam'a dönen Tuleyha Kadisiye savaşında büyük yararlılıklar göstermiştir" Üsdü'1-Gabe, 3/95 (Çevirenin notu) Kadisiye'de rolünü iyi oynayan cesur kişilerden biriydi. Ebu Mihcen (Ebu Mihcen es-Sekafi'nin asıl ismi Malik b. Habib'dir. H.

9. yılında müslüman oldu. Güzel şiirler yazan bir şairdi. Cömert, iyiliksever, şecaatli birisi olmasına karşın içkiye müptelaydı. Hiçbir ceza onu bundan vazgeçirttiremedi. Hz. Ömer birkaç defa kırbaçladı, sonra bir odaya hapsetti. Birisiyle odaya gönderilirken kaçtı ve Kadisiye'de savaşan Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanına gitti. Hz. Ömer Sa'd'a onu hapsetmesini emretti. Ebu Mihcen Sa'd'ın hanımına iplerini çözmesini ve Sa'd'ın atını kendisine vermesini istedi. Savaştıktan sonra tekrar buraya döneceğine dair söz verdi. Hüznünü belirtmek için bu şiiri söyledi. Sa'd'ın karısı bu şiiri duyunca onu salıverdi. Ebu Mihcen cesaretle savaştı, tekbir getirip düşmanın üzerine atıldığında önünde hiç kimse duramıyordu. Daha sonra savaş biter bitmez tekrar hapishaneye döndü ve ayaklarını bağladı. Hanımı durumu Sa'd'a

haber verince, Sa'd onu serbest bıraktı ve O'na:"Git, artık sana ceza vermeyeceğim" dedi. Ebu Mihcen de tevbe etti. Azerbaycan'da vefat etmiştir." Üsdü'1-Gabe, 6/277 (Çevirenin notu) ise Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanında ayakları iplerle bağlanmış şekilde hapisti. Kadisiye savaşında çatışmalar şiddetlenip savaş kızışınca üzüntüsünü şu şiirini okuyarak ortaya koydu:

Atlar koşarken benim ayaklarımın sağlam iplerle,

Bağlı olarak burada terk edilmem üzüntü olarak yeter bana.

Halid. b. Velid bir defasında Hz. Ebubekir'e İslam ordusunda bazı günahkarların olmasından dolayı bir mektup yazdı. Fakat Hz. Ebubekir ileriyi düşünebilen birisi olması nedeniyle bu mektuba önem vermedi.

Şevkani: "Kafirlere karşı fasıklardan yardım istemek icmaen caizdir" der.
İbn-i Teymiye şöyle der: "Bu nedenle her iyi ve kötü insanla beraber savaş yapmanın caiz olduğu ehl-i sünnetin asıl görüşlerinden biridir. Allah bu dini Rasulullah'ında bildirdiği gibi günahkar devlet reisleri veya günahkar askerlerle ittifak edilmezse iki durumdan birisi olur: Ya savaşı onlarla beraber yapmamak. Bu, dine ve dünyaya daha zararlı olan diğer kişilerin istilası demektir. Facir kişilerle birlikte savaş yapılırsa kötülükler ortadan kalkar, İslam kurallarının -hepsi olmasa bile- çoğu işlerlik kazanır. Bu her ne şekilde olursa olsun vaciptir. Hulefa-i Raşidin devrinden sonraki bir çok savaş bu şekilde olmuştur. Hz. Peygamberden şöyle bir hadis rivayet edilir: "Hayır, yani iyilik ve ganimet kıyamet

gününe kadar atın yelesindedir" B hadis sahih olup Ebu Davud'un rivayet ettiği hadise çok yakındır: "Savaş, Allah'ın beni Resul olarak göndermesinden ümmetimin deccalla savaşmasına kadar devam eder. Onu ne zalimin zulmü, ne de adilin adaleti ortadan kaldırır" (Mu'cemu's-Feteva, 28/506-508)

Yine bir hadiste: "Ümmetimden bir gurup hak üzere yaşamaya devam edecekler. Kıyamet gününe kadar onlara muhalefet edenler zarar veremeyecekler" buyurulur. Ehl-i sünnet -Rafiziler, Hariciler ve ehl-i sünnetten çıkanların hilafına- bütün guruplarla, cihadı hak eden kimselere karşı iyi veya kötü kişilerle cihad etmek gerektiği hususunda ittifak ettikleri daha bir çok nasslar vardır. Yine bir hadiste: "Sözünde durmayan zalim, facir emirler gelecek. Kim

onların yalanlarını tasdik eder ve onlara yardım ederse o benden değildir, ben de ondan değilim. Havz-ı kevserin yanına gelemez. Kim onların yalanlarını tasdik etmez ve zulümlerine ortak olmazsa o bendendir, ben de ondanım. Havz-ı Kevserin yanına gelecektir" buyurulur. Bir insan Allah Rasulünün emrettiği emirlerin kıyamete kadar gerçekleştirecekleri cihadı ve onun zulmüne zulümle yardım edildiğini anladığında orta yolu anlamış olur ki, o da mesul olan topluluk gibi cihadı hak eden emir ve toplulukla cihad etmelerinin daha evla olmaşıdır. O kendisiyle beraber Allah'a isyan konusunda savaşan kişilere yardım etmekten uzak durur. Allah'a itaat konusunda onlara itaat eder, isyan konusunda itaat etmez. Çünkü Allah'a isyanda mahluka itaat yoktur.

Bu, bu ümmetin halef ve seleflerinin seçtiği yoldur ki, her mükellefe vaciptir. Bu yol Harici ve az bilgi ile yetersiz eğitilmiş takva kişilerin yolunu benimseyen topluluklarla, mürcie ve iyi olmasalar bile emirlere mutlak itaat edilmesi gerektiği yolunu benimseyenler arasında orta bir yoldur.

10-Bazı cahiller küçük şirkin amellerini nazarlık vs taşımak gibi şeyler olarak ele alırlar. Büyük şirki de evliya ve nebilerin kabirlerinden yardım isteme olayı olarak ele alırlar.

Bu işlerdeki cehalet; şehirlerden uzak sahralarda yaşayan alimlerin olmadığı, eğitim hizmetlerinin yetersiz kaldığı veya komünist ülkelerdeki gibi tamamen kaldırıldığı yerlerde yaşayanlara has bir özürdür.

"İsrail oğullarının denizden geçmelerini

sağladık, puta gönülden tapan bir millete rastladılar. "Ey Musa! Onların tanrıları gibi bize de bir tanrı yap" dediler. Musa: "Doğrusu siz bilgisiz bir milletsiniz, bunlar yol olacaklar ve işledikleri boşa gidecektir" dedi. (Araf/138-139)

Katade: "Onlar Rıkke'ye indikleri için rastladıkları kavmin yaptığı put köpek balığı idi." der. Onların putlarının sığır heykeli olduğu, ona benzeterek samirinin onlara buzağı yaptığı da rivayet edilir.

Bunun benzeri bir olay, cahil Arabilerin kafirlerin yılda bir defa tazim ettikleri yeşil bir ağaç görüp: "Ya Rasulullah bize de bunların alameti gibi bir nişan göster" sözleridir. Rasulullah: "Allah'a yemin olsun ki siz Musa kavminin: "Bize onların tanrıları gibi bir tanrı yap sözüne benzer bir söz söylüyorsunuz" buyurdu " sizden öncekilerin

yoluna karış karış uyacaksınız. Hatta onlar bir keler deliğine girseler, siz de gireceksiniz" Ya Rasulullah! onlar Hristiyanlar ve Yahudiler midir? diye sorulunca, "Ya kim olabilir?" cevabını verdi. (Kurtubi, 7/273) Buhari'de kabilesine şöyle söyleyen bir adamın kıssası vardır: ""Allah bana şiddetli azap vereceğini takdir etmiştir. Öldüğümde cesedimi yakın ve küllerini savurun… Allah o kulun kendisinden bu derece korkması sebebiyle onu mağfiret etmiştir. Halbuki o adam Allah'ın bütün zerrecikleri dahi toplayıp bir araya getirebileceğini bilmiyordu. Bu cehaletinden dolayı bağışlandı. Huzeyfe'nin rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah şöyle buyurur: "İslam, elbisedeki süsler silinip yok olduğu gibi silinir gider. Allah'ın kitabına gece bakılır. Yeryüzünde onun hiçbir ayeti hüküm sürmez. Sadece

şöyle diyen ihtiyarlar kalır: Biz sadece babalarımızdan La ilahe illallah kelimesini duyduk, onu söyleriz" (îbnü Mace) Sıla b. Züfer:" Onlar namaz, oruç, hac ve zekatı bilmedikleri sürece La ilahe illallah onlara fayda vermez" der.
İbn-i Teymiye Cehmiye mezhebine mensub olanlara: "Ben sizin söylediklerinizi söylesem kafir olurum. Fakat ben sizi küfürle itham etmiyorum, çünkü siz bilmiyorsunuz" der.
İbn-i Kayyum el-Cevzi kabirlerden yardım bekleyen kimseler hakkında: "Cahil oldukları için onları küfürle itham etmeyiz" der.
11-Önceden anlattıklarımıza dayanarak Afgan halkına yardım etmeyi farz olarak görüyoruz. Sahihayn'da yer alan Ebu Hureyre'nin rivayetinde: "Bir köpek ayaklarının üzerine çökmüş neredeyse susuzluktan ölecekken, Beni İsrail'in

fahişelerinden kötü bir kadın onu gördü, ayağındaki papucunu çıkardı ve ona su içirdi. Bu yüzden günahları mağfiret olundu" buyurulur (Sahihü'l Cami, 2873) Nasıl olurda bir insan gıda, giyecek ve ilaç azlığından dolayı aç, çıplak ve acılar içinde kıvranarak ölebilir? Bir mücahide yardım eden kimse nasıl olur da müslüman toplumundan uzaklaştırılır? Hz. Peygamber'e hayvanların yedirilmesi ve içirilmesi hakkında soru soruldu. Rasulullah: "Her ciğeri yaş mahluka bir şeyler yedirip içirmekte mükafat vardır." buyurdu. Bunun için bir insanın saldırısına maruz kalan mecusi, ehl-i kitap ve Hindunun namusunu korumak vacip olur. Kim bir ehl-i kitabın bir lokma ile kurtarmaya gücü yettiği halde acından ölmeye terk ederse, onun kan diyetini öder. Böyle olunca Rus

saldırganlarını müslüman Afgan'lıların namuslarına dokunmaktan uzaklaştırmanın durumu nasıl olur, düşünmek lazım. Zulmü insanlardan kaldırmak bu dinin esaslarından biridir. Ahmed b. Hanbel'in Abdurrahman b. Avfdan rivayet ettiği sahih bir hadis'te; Rasulullah Abdullah b. Ced'an'ın evinde hazır bulunduğu hılfu'l-fudul anlaşması hakkında: "Amcalarımla birlikte böyle bir anlaşmada hazır bulunmam kırmızı develere sahip olup da bu ahdi bozmamdan daha fazla beni sevindirdi" buyurdu (A.g.e. 3611) Bu anlaşma, mazlumlara yapılan zulmü engellemek, zayıflara yardım etmek üzere yapılmıştı. **12-**Sedd-i Zera'i (kötülüğe yol açan vesilelerin önlenmesi) İslam hukukunda önemli bir konudur. "Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına (putlarına) sövmeyin

ki, onlarda bilmeyerek aşırı gidip Allah'a sövmesinler" (Enam /108) Bu ayette Kur'an Allah'a sövülmemesi için putlara sövmeyi yasaklıyor. Çünkü bu vesile ortadan kaldırılmazsa Allah'a sövme gibi büyük bir kötülüğe yol açılacaktır.
"Ey inananlar! Peygambere: "Bizi de dinle (raina)" demeyin. "Bizi gözet (unzurna)" deyin ve dinleyin, inkâr edenlere elem verici azap vardır" (Bakara/104) (Yahudiler ne zaman Hz. Peygamberi görmeye gelseler dış görünüşte ona her tür saygıyı gösteriyorlar, fakat ona gizlice zarar vermek ve saf dışı bırakmak için ellerinden geleni de yapıyorlardı. Kaypak sözler kullanıyorlar veya sözü hakaret anlamı taşıyacak şekilde yanlış telaffuz ederek anlamını değiştiriyorlardı!'. Örneğin, onun dikkatini bir şeye çekmek istediklerinde: "lütfen bir

dakika bakar mısın? " anlamına gelen fakat başka anlamlara da gelebilen "Raina" kelimesini kullanırlardı. Ayrıca Arapça'da aynı kelime "kibirli ve cahil insan" anlamına geliyordu. Bundan başka konuşma dilinde: "Sen bizi dinlersen biz de seni dinleriz" anlamına da gelebiliyordu. Yine ufak bir dil sürçmesi ile: "Bizim çobanımız" anlamına gelen "Raina" ya da dönüştürülebiliyordu. Övme niteliğinde olan,fakat bazı insanlar tarafından kötü anlamlara çekilebilen kaypak kelimeleri kullanmamaları için mü'minlere: "Bize bak anlamına gelen ve "Raina" gibi ikinci ve kötü bir anlama sahip olmayan " Unzurna" kelimesini kullanmalarını tavsiye ediyor. Bu ayetle böylece bir kötülüğü önlemiş oluyor.) (Çevirenin notu)Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah Hz. Aişe'ye hitaben:

"Kavmin cahiliyye devrinde ısrar etmeseydi, İslam'a ısınsaydı, Kabe'yi yıkar yeniden inşa ederdim" der. (Sahihü'l-Cami,5203) Elbani bu hadisi rivayet ettikten sonra: "Bir şeyi ıslah etmek daha büyük bir zarara yol açıyorsa, sonraya bırakmak vaciptir." der. Fukaha meşhur kaidesini bu hadise binaen koymuştur. "Def-i mefasid Celb-i menfaatten evladır" (Mecelle) (Kötülüğü uzaklaştırmak, bir menfaati elde etmekten(daha önceliklidir) daha iyidir.)
Burada "iki serden en ehveni tercih edilir", "İki zarardan en büyüğü önce savuşturulur" kaideleri uygulanır. Bunun için bizim namazda Hanefi mezhebinin muhalefet ettiği bazı müstehapları ve hareketleri terk etmemiz, Allah'ın düşmanlarından duydukları, "Araplar Vehhabiliği yaymak ve mezhebinizi yıkmak için geldiler" sözlerinin

etkisiyle Afgan halkını bizden nefret etmeye itmez.

Biz rukûya varırken ve rukûdan kalkarken elleri kaldırarak tekbir almak gibi bazı şekilleri terk ediyorduk. Elleri kaldırmayı, açıktan amin demeyi ve parmağı tahiyyatta hareket ettirmeyi terk etmekle Afganlıların kalplerine ulaşmayı istiyorduk. Bizi severlerse bizdeki her şeyi kabul ederler. Müminlerin aralarındaki kardeşlik bağlarının kuvvetlendirilmesi bir çok müstehaptan daha önemlidir.

Bu konuda Şatibi Muvafakat adlı kitabında şunları söyler: "Eğer bir sünneti işlediğinde bir vacibi terk ediyorsan sünneti, terk etmen vaciptir. Çünkü vacip sünnetten önce gelir" biz de diyoruz ki: "İbadetlerde bazı teferruattaki şekiller bizi farz olan cihaddan alıkoyuyor. Şüphe yok ki, sabah namazı

daraldığında farzı kılmaya vakit kalmadığında sünnet terk edilir. İbn-i Teymiye de bu görüşte olup ihtilafu'l Ümme Fi'l-İbade adlı risalesinde zikreder. Hata eden müctehidin icma-ı Müslimini zemmetmesi ve ümmet arasında tefrika çıkarması caiz olmaz. Müstehapları vaciplerden daha üstün görmek doğru değildir. Malumdur ki, ümmetin kalplerini birbirine ısındırmak dinde bir çok müstehaptan daha üstündür. Bir kişinin insanların kalplerini birbirine ısındırmak için müstehabı terk etmesi daha güzeldir. Bir hadiste Hz. Peygamber Hz. Ayşe'ye: "Kavmin cahiliyye devrine son verip müslümanlığa kalpleri ısınsaydı, Kabe'yi yıkar, hazinesini infak ederdim" buyurur. Bu hadisten anlaşılmaktadır ki alimler insanların kalplerini birbirine ısındırmak ve

nefreti önlemek için bazı işleri terk edilebilir. Bunun için Ahmed b. Hanbel kabul etmeyenlerin yanında namaz kılarken besmeleyi açıktan okuyorlarsa, tefrika olmaması, kalplerin birbirine ısınması için besmeleyi açıktan okurdu."

13-Şu anda cihad her müslümana farz-ı ayn'dır ve müslümanlar kafirlerin eline geçen İslami bölgeleri geri alana kadar farz-ı ayn'dır. Filistin, Buhara ve Endülüs'ü geriye alıncaya kadar farz-ı ayn olarak devam edecektir.

14-Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında dört mezhep imamına göre kıtal (savaş) anlamında kullanılır. İbn-i Rüşd şöyle der: "Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında kafirlerle İslam'a girinceye kadar veya kafirler mağlup olup cizyeyi verinceye kadar kılıçla savaşmak anlamında

kullanılır" (Mukaddime, 1/369) İbnü Hacer el- Askalani ise: "fi sebilillah" lafzında ilk anlaşılan cihaddır" der. (Fethu'l-Bari, 6/29)

İSTEKLERİMİZ

1-İslam davetçilerinin yetişkin çocuklarından bir cemaat oluşturmaları, özel olarakta ailelerine bakmaları, hayalarını muhafaza etmeleri gerekir.
Davetçi müslüman bir gencin yaptığı iş, terbiyeden nasibini almamış, yardım ve yönlendirmede adaleti kavrayamamış 20-50 anlayışsız müslüman gencin yaptığı işe muadildir.
Bu terbiye konusunda yapılan bir hatanın özürü olmaz ve Allah katında hesabı da ağırdır. Allah hesabı kolaylaştırmadıkça O'na hesap vermek çok zordur.

2-Amerika ve Avrupa'daki İslam merkezleri cephede çarpışacak, davetçileri kendi hesaplarına yetiştirmeleri gerekir. Her İslami merkez kendi hesabına iki genci yetiştirirse ne güzel olur. Bir Arap gencinin ailesine bilet parası dahil külfeti senede 6-8 bin dolardır. Onların cephelerde ve kalplerde bıraktıkları büyük etkiler karşısında bu meblağ önemsiz ve cılız kalır. Fakat iki yıldan beri bunu ilan etmemize rağmen bize sadece Amerika'daki Şikago İslam merkezinden iki müteşebbis başvurdu.

3-Afganistan'da sağlık ve eğitim merkezleri kurmak için projelere başladık. Eğitim merkezimiz yaklaşık yirmi yedibin dolara mal olacak. Eğitim merkezinin görevi o bölgeden elli mücahidi toplayıp altı ay müddet içerisinde Kur'an, tecvid, Tefsir (Enfal ve Tevbe Sureleri) Akaid, Cihad Fıkhı, Askeri

eğitime uygun ibadet fıkhı öğretecek. Allah'tan bu projemizin hayırla tamamlanmasını diliyor, müslümanların parasal yardımdan çok bu meseleye sahip çıkmalarını ümit ediyorum. Sağlık merkezimiz ise eğitim merkezinin iki katına, yaklaşık 54 bin dolara mal olacak.

4- Peşaver'de Enstitülerin inşa edilmesi gerekir. Fakat buraya Pakistandaki muhacirler değil, ailesi Afganistan'da ikamet eden muhacirler girmelidir.

5-Bazı Arap gazetecilerinin üzerine aldığı gerekli bildirilerin yayınlanmasını yürütmek için bütün cihad dergilerinin istikrarlı çıkması konusunda Allah'tan yardım diliyoruz.

Bir derginin kuruluştaki maliyeti ikinci defa tekrar çıkarmakta dönen sermayeden mutlaka çok çok fazladır. Fakat onun

müslümanlar üzerindeki manevi etkisini parayla ölçmek mümkün değildir.
6- Tüccar ve zenginlerden, özellikle buraya hicret etmiş Arap savaşçılara bakma konusunda duyarlılık göstermelerini ümit ediyoruz. Özellikle aileleriyle Peşaver'de oturan mücahidlerin arasında yaşayan olgun ailelere öncelik tanınmasını istiyoruz. Evli bir kişinin yardım maliyeti beş bekar gence bedel olmasına rağmen evliler cihadın ağırlık merkezini ve kilit taşını oluşturuyorlar, Çünkü onlar istikrarlı, olgun ve uzağı görebilen kişilerdir.
7-Gücümüz yettiği ölçüde göç olayını durdurmaya gerek var. Bunun için
a-Bir komutanın kefaleti için ayda 200 riyal gereklidir. Bu yılda 2400 riyal yapar.
b-Bir Afgan'lı alimin kefaleti 200 riyaldir. 1000 Pakistan rupisinin karşılığıdır.

c-Mücahidlerin fakirliğini, yoksulluğunu, açlığını, sefaletini ortadan kaldırmak için Afganistan'a yapılan yardımların en üst seviyeye çıkarılması gerekir.
d-Afganlı'ların morallerini yükseltecek, göçü azaltacak olan Arap kardeşlerimizden mümkün olan en fazla sayıda gencin harbe çağrılması gerekir.
e-Afganistan'da mücahidlere İslam kültürünü verecek, pratik ve uygulamalı programlarla ruhi olgunluğa eriştirecek, nefislerini kötü duygulardan arıtacak ruhi bir yapının oluşması için sağlık ve eğitim merkezlerinin açılması gerekmektedir.

ZİNCİRLERİN KIRILMASI

Alemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun, Salat ve selam Resullerin en şereflisi Hz. Muhammed'e (sav) olsun. Biz Allah yolunda

cihad bayrağını açtığımızda Allah'ın rızasını umuyor ve onun dinini daha yükseklere ulaştırmayı düşünüyorduk. Cihad sayesinde başlayan Allah'ın dinini yayma hareketi insanlar üzerinde uygulanan zulmü kaldırmıştı.

Afganistan'ın boş arazilerinde savaş meydanlarında dolaşırken Allah'tan af dileyerek zulmü nefsimizden uzaklaştırmayı ve Afgan'lı müslüman kardeşlerimizin üzerinden silmeyi hedeflemiştik. Böylece, Allah'ın kafirlerin gücünü kıracağı umulabilirdi.

ZULMÜN YOK EDİLMESİ:

Allah yolunda cihadın en önemli maksatlarından birisi insanlara yapılan zulmü ortadan kaldırmaktır. İslam'ın bütün hükümleri, yeryüzünde adaleti hakim

kılmak, zulmü ortadan kaldırmak için düzenlenmiştir. "And olsun ki peygamberimizi belgelerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için peygamberlere kitap ve ölçü indirdik; pek sert olan ve insanlara bir çok faydası bulunan demiri var ettik. Bu, Allah'ın dinine ve peygamberlerine görmeksizin yardım edenleri meydana çıkarması içindir. Allah kuvvetlidir, güçlüdür" (Hadid/25) Mücahid ve Katade: "Bu ayetteki ölçüden maksadın adalet olduğunu" ifade ederler. Katade şöyle der: "Ey insan! sana adaletli davranılmasını arzuladığın gibi sen de adil ol. Kendine vefa gösterilmesini istediğin gibi sen de vefalı ol. Çünkü adalet insanların ıslah edilmesi demektir." Rasulullah (sav) Abdullah b. Revaha'yı Hayber halkının vergilerini toplamak için

gönderdiğinde bir yahudi hafif gelmesi için bir miktar taze hurma sundu. Abdullah b. Revaha ona dönerek: "Size, bana insanların en sevimlisi olan peygamberin yanından geldim. Siz ise bana göre yaratıkların en sevimsizisiniz. Fakat ona olan sevgim ve size buğzum hakkınızı gasbetmeme ve zulmetmeme engeldir" deyince Yahudi: "Yer ve gökler böyle bir anlayışla ayakta durmaktadır" diye cevap verdi. Allah'ın,bir hırsızlık olayında Ensar'ın Beni Zafer kabilesinden Te'ame veya Beşir b. Ubeyrik adında oruç tutan, namaz kılan birisinin yaptığı hırsızlığı Yahudinin üzerine yıkmaya çalışırken, Yahudiyi temize çıkaran on ayet vahy etmesi oldukça ilginç bir olaydır.

"Ey Muhammed! Doğrusu insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği gibi hükmedesin diye

Kitab'ı sana hak olarak indirdik: Hakkı gözet, ondan taraf olma. Allah'tan mağfiret dile, Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine hainlik edenlerden yana uğraşmaya kalkma, Allah hainlikte direnen suçluyu sevmez. Allah'ın razı olmadığı sözü gece kurarlarken, onu insanlardan gizliyorlar da kendileriyle beraber olan Allah'tan gizlemiyorlar. Allah işlediklerinin hepsini bilmektedir. İşte siz dünya hayatında onları savunuyorsunuz ama, kıyamet günü onları Allah'a karşı kim savunacak? Veya onların vekaletini kim üzerine alacaktır? Kim kötülük işler veya kendine yazık eder de sonra Allah'tan bağışlanma dilerse, Allah'ı mağfiret ve merhamet sahibi olarak bulur. Kim günah işlerse bunu ancak kendi aleyhine yapmış olur. Allah bilendir, hakimdir. Kim yanılır veya suç işler de sonra

onu bir suçsuzun üzerine atarsa, şüphesiz iftira etmiş, apaçık bir günah yüklenmiş olur. Ey Muhammedi Eğer sana Allah'ın bol nimeti ve rahmeti olmasaydı, onlardan bir takımı seni saptırmaya çalışırdı. Halbuki onlar kendilerinden başkasını saptıramazlar, sana da bir zarar veremezler. Allah sana kitap ve hikmet indirmiş, sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın sana olan nimeti ne büyüktür. Ancak sadaka vermeyi, yahut iyilik yapmayı ve insanların arasını düzeltmeyi gözeten kimseler müstesna, onların gizli toplantılarının çoğunda hayır yoktur. Bunları Allah'ın rızasını kazanmak için yapana büyük ecir vereceğiz. Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası

ne kötü bir dönüş yeridir (Nisa/105-115) Bu kıssaya benzer bir olay insanlık tarihinde görülmemiş, yeryüzü ilk defa böyle eşsiz bir olaya şahit olmuştur. Çünkü Kur'an, adalet sahibi Allah tarafından indirilen bir kitaptır ki, onun eşsiz seviyesine, bütün düşüncelerini, ruhlarını antsalar, huylarını düzeltseler, beşeriyetin tek başına bu seviyeye yükselmesi mümkün değildir. Ancak bu seviyeye gelmek bu dinin gölgesinde ve bu metodun takip edilmesiyle mümkündür.

Bu ayetlerin vahyedilmesine sebep olan olay kısaca şöyledir:

"Ensar'dan Katade b. Numan ve amcası Rıfa'e'nin zırhı çalındı. Beni Zafer kabilesinden Beşir b. Ubeyrik'in çalmış olabileceğinden endişe ettiler. Zırh'ın sahibi Resulullah'a gelerek: "Beşir b. Ubeyrik

zırhımı çaldı" dedi. Hırsız durumu fark edince zırhı Zeyd b. es-Semin ismindeki bir yahudinin evine attı. Beşir, akrabaları ve Beni Zafer kabilesinden birçok kişi işbirliği yapıp suçu, suçsuz olduğunu savunan Yahudinin üzerine yıktılar. Te'ame'nin akrabaları yahudiyi suçlamayı sürdürerek şöyle söylediler: "Hakkın düşmanı olan, Allah ve Rasulüne inanmayan bir yahudinin sözüne güvenilmez. Bizim arkadaşımız zırhı bu yahudinin çaldığını gördü, biz de biliyoruz. İnsanların huzurunda arkadaşımızın suçsuz olduğunu duyur" Rasulullah zırhın yahudinin evinde bulunduğun görünce Beşir b. Ubeyrik'in suçsuz olduğunu halkın huzurunda söyledi. Akrabaları zırh yahudinin evinden çıkmazdan önce, Rasulullah'a Katade ve amcasının müslüman birisini delil

olmaksızın hırsızlıkla itham ettiklerini söylediler.

Katade: "Rasulullah'ın yanına gittim. Kendisiyle konuştum. Bana: "Sen müslüman birini delil olmaksızın hırsızlıkla itham ettin" deyince döndüm ve malımdan bir miktarını çıkarıp vermeyi, Rasulullah'la bu konuda konuşmamayı istedim. O sırada amcam geldi, bana: "Ne yaptın?" diye sorunca, Rasulullah'ın bana söylediklerini söyledim. O da: "Allah yardım edendir" dedi. Çok zaman gedmedi, bu ayetler nazil oldu.

Hz. Peygamber bir hakim olarak kendi önüne getirilen delillere göre hüküm verecek olsaydı suçlu sayılmazdı. Çünkü hakimler, kendi önlerine getirilen delillerle hüküm vermelidirler ve bazen insanlar olayı yanlış aksettirerek kendi lehlerine hüküm verilmesini sağlamayı başarabilirler. Fakat

meselenin bir yönü daha vardır. Eğer Hz. Peygamber İslam ile küfür arasında kıyasıya bir çatışmanın hüküm sürdüğü o dönemde yahudinin aleyhine hüküm vermiş olsaydı, İslam düşmanları onun İslam toplumunun ve İslam davetinin aleyhinde sıkı bir propagandaya girişip: "Müslümanlar arasında hiç adalet yoktur. Bu yahudiye verilen hükümden de anlaşılacağı üzere, onlar her ne kadar ön yargı ve kavmiyetçiliğin aleyhinde gibi görünüyorlarsa da önyargılı ve kavmiyetçidirler" diyeceklerdi. Bu nedenle Allah, müslümanları bu tehlikeden uzaklaştırmak için meseleye doğrudan müdahale etmişti.

Bu ayetlerde bir taraftan kendi kabilelerinden suçlu olan kişinin suçunu gizlemeye çalışan müslümanlar,

kavmiyetçilikleri nedeniyle sert bir şekilde azarlanıyorlar, diğer taraftan bütün müslümanlara kavmiyet ve kabile endişelerinin adaleti engellememesi gerektiği öğretiliyor. Bir kimsenin haksız olduğu halde kendi gurubundan bir kişiyi savunup, haklı olduğu halde karşı guruptan bir kimseyi suçlaması apaçık bir ihanettir. Burada amaç sadece hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin aklanması değil, Rahman'ın ölçüsünde mazluma yardım etmek geniş bir yer kaplar. Bu hüküm, diğerinden daha önemli bir hükümdür.
Bu hükümde Rabbani metod adalet üzerine temellen dirilmiştir. Müslüman cemaat bunu başkasına tatbik etmeden önce kendisine uygulamalı, başkalarının malı, kanı ve canı hakkında adaletle hüküm vermeden önce, müslüman toplumlar üzerinde gerçek adalet

uygulanmalıdır. Bu metodun uygulanmasında nefis ön plana çıkarılmamalı, şehevi duygularla sarsılmamalı, akrabalık, soy-sop ve kavmiyetçilikten ötürü bir takım menfaatler bu hükme tesir etmemelidir. Üstad Seyyid Kutup şöyle der: "İnsan bu yüce ufuktan, bu ulvi seviyeden aşağıya bakıyor, dönüp tekrar bakıyor. Orada bütün insanlığı görüyor, sefalet içinde !... Ruhi aşağılık içinde !... O yüce ufukla bu sefil hayat arasında büyük bir taş parçasının varlığını görüyor. Hile, riyakarlık, siyaset, bilgi, maharet, devlet menfaati, vatan menfaati gibi çeşitli etiketlerle donatılan kaya... Bir o yana bir bu yana dönen, rüzgara göre şekil değiştiren bir kaya... insan biraz dikkat edince bu etiketlerin altında neler gizlendiğini hemen fark ediyor.

Kurtların, böceklerin, ihtiras ve alçakça niyetlerin dolaşıp kaynaştığını ibretle temaşa ediyor.

İnsan tekrar bakıyor. Bu sefer İslam ümmetinin küçük bir örneğine gözü takılıyor. Tarih boyunca o bataklıktan bu zirveye doğru yükselen mutlu insanları görüyor. Bu biricik nizam göstermiş olduğu o yüce ufka ulaştıklarını hayretler içerisinde seyrediyor.

Geçmiş ve modern cahiliyyet devri insanlarının adalet diye isimlendirdikleri bozulmaya sıra gelince; bu mübarek, makamda ondan bahsetmeye, iç yüzünü ortaya dökmeye değmez" (Fi Zilal'ü-Kur'an 2/753)

Zulmü insanların üzerinden kaldırmak, Allah'ın indirdiği kitaplarda peygamberlere vahy ettiği önemli görevlerdendir. Allah'a

kulluk ve itaatin olduğu yerde zulmün devam etmesi, basitliğin ve uyuşukluğun hakim olması, küfrün belirtisidir. Şafii bir şiirinde şöyle der:
Yaşıyorsam yiyeceğim olmalı Öleceksem kabrim olmalı Arzum meliklerin arzusudur. Nefsim hürdür, zilleti küfür görür.
Zorbaların ayakları altında zulüm içerisinde yaşamaya razı olan mustazaflar dünyada her zaman zelil ve rezil olmaya, ahiretde de çetin azaba müstehaktırlar:
"İnsanlardan özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit değildir Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti va'detmiştir. Ama Allah cihad edenleri oturanlara, büyük mükâfatlar, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün

kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine yazık edenlerin canlarını aldıkları zaman onlara: "Ne yaptınız bakalım?" deyince, "Biz yeryüzünde zavallı kimselerdik" diyecekler, melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? hicret etseydiniz ya!" cevabını verecekler. Onların varacakları yer cehennemdir. Orası ne kötü dönülecek yerdir. Çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek ve çocuklar müstesnadırlar. İşte Allah'ın bunları affetmesi umulur. Allah affedendir, bağışlayandır" (Nisa/95-99)

Zalimlerin içerisinde yaşamaya razı olup hicret etmeyenlerin cezası ebedi kalacakları cehennemdir. Yukarıdaki ayetlerin sebeb-i nüzulünü öğrendiğinizde hayretler içerisinde kalacaksınız. Buhari'de yer alan bir hadiste İbn-i Abbas şöyle rivayet eder:

"Müslümanlardan bazıları mallanılın orada bulunması nedeniyle Mekke'de müşriklerle beraber yaşıyorlar hicret etmiyorlardı. Bir gün bir ok fırlayıp birisine isabet etti ve öldü. Bunun üzerine Allah: "Kendilerine yazık edenlerin canların aldıkları zaman..." ayetlerini indirdi.
Mekke'de kızarmış kömürü avuçlar gibi dini avuçlamış mü'minlerin durumu anlatılmaktadır. Medine'ye hicret edip müslüman olarak yaşamaları mümkün olduğu halde kendi beldelerinde yarı İslami bir hayat yaşayarak sadece bir lokma ekmek ve bir parça elbise ile meşgul oldular. Zulmün kaldırılması ve mazlumlara yardım etme konusunda kımıldamayanlar Allah'a mustazafların yalvardığı gibi yalvarırlar: "Size ne oluyor da : "Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize

bir sahip gönder, katından bize bir yardımcı lütfet," diyen zavallı çocuklar, yaşlılar ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz? " (Nisa/75)
Onlar nefislerine zulmetmişlerdir, mazlumlardan zulmün kaldırılması için asla gayret göstermezler. Savaşı emreden ilk ayetin gerçek sebebi zulmün yok edilmesidir: "Haksızlığa ve zulme uğratılarak kendilerine savaş açılan kimselerin karşı koyup savaşmasına izin verilmiştir. Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter. Onlar haksız yere ve Rabbimiz Allah'tır dediler diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah insanları bir kısmını diğeriyle savmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah adı çok anılan camiler yakılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere o da yardım eder. Daha doğrusu Allah kuvvetlidir

ve güçlüdür." (Hac/39-40)
Müslümanlar yurtlarından çıkarılmakla haklarına tecavüz edilerek, kendilerine zulmedildi. Kovulmalarındaki gerçek sebep tevhidti. Allah'ı bir olarak kabul etmek müşrikler nazarında en büyük günahlardan birisi idi. Tevhid Allah düşmanlarının nazarında suçtu ve Tevhidin mübelliğini ve taraftarlarını Mekke'den çıkarmakla cezalandırmışlardı.

İbni Abbas şu olayı nakleder: "Rasulullah Mekke'den çıkınca Hz. Ebubekir (ra): "Nebilerini çıkardılar. Allah'tan geldik ve tekrar ona döneceğiz, mutlaka müşrikler helak olacak" dedi. Allah bu olaylardan sonra müşriklere karşı savaşa izin veren ayeti indirince, Hz. Ebu Bekir: "Anladım ki artık savaş kaçınılmaz" dedi. (Tefsirii İbn-i Kesir, 3/225)

"Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter" ayeti müslümanlar savaşmadan da Allah'ın yardımı onlara yeter, fakat Allah kullarından kendisine itaat konusunda gayretlerini sarf etmelerini ister şeklinde izah edilir.

Biz de diyoruz ki:

1-Cihad Allah'ın bize emrettiği farz ibadetlerinin en önemlilerindendir. Namaz, oruç, zekat gibi cihadın da ifa edilmesini emretmiştir.

2-İslami farzlar üzerinde çalışmak ve onları yerine getirmek, -her insana ilahi bir emir, Rabbani bir tekliftir. Bu gerçek ve mantıki emirler karşısında mücadele edenler hilekâr ve kavgacı kişilerdir.

3- Biz müslümanlar birçok ülkede zulme uğradık. Hayvanların faydalandığı haklardan bile mahrum edildik. Yeryüzünde hiçbir

kuvvet soylu koçların ölürken veya kanları akarken dahi hareket etmelerini engellemeye güç yetiremez. Biz ise, bize kılıç çeken eli tutup kesmemiz engellendi. Yaşıyorken sesimizi yükseltmemizi yasakladılar. Hırsız yatak odasına kadar girip bizi yüzüstü yere çarptı. Namuslarımızı yağmalayıp mallarımızı talan edip,kanlarımızı akıtırken onu kovmaktan alıkoyduk.

4- Vatanımız düşmanlarımıza teslim edildikten sonra mukaddesatımızı muhafaza etmeyi, namus ve şerefimizi korumayı bize haram ettiler. Mescid-i Aksa, onu savunacak, on müslüman uğrunda şehid olmadan elimizden çıktı.

Bütün bu olanlardan sonra; kalplerinde biraz kıskançlık kalmış, nefsinde yiğitlik ve cesaret taşıyan kimseler bir araya gelmeye gayret ettik. Mescid-i Aksa'ya rahat rahat

giren yahudileri rahatsız etmek istedik, bize cihadı yasakladılar, bütün kuvvetleriyle bize düşmanlıklarını gösterdiler. Bundan daha büyük bir zulüm, bundan daha büyük haksızlık, bundan daha beter bir zorbalık olamaz.

5-Bizi cihaddan alıkoyup, ona hazırlanmamızı yasakladılar. Silah İslam aleminde suç oldu. Silah taşıyanlar yaka paça yakalandı. Onu eline alan, silah taşıma suçundan askeri mahkemece tutuklanır, elleri kelepçelenir, güneş görmeyen, içeri ışık sızmayan, saf temiz bir dostun, vefalı bir arkadaşın olmadığı hücrelere tıkılırdı. Yeryüzünde azgınların ayaklarının altında mustazaf olarak ölmemeyi ve zilleti omuzlarımızdan atmak istediğimiz zaman berrak hislerimizi, uçsuz bucaksız emellerimizi ortaya koymaktan utandık,

sıkıldık. Biz bu köleliğin zilletinde yaşadığımız, cihadın yasak olduğu, suç ve cezalara önem verilen bu yerden hicret etmeye karar verdik.
Ebu't-Tib'in dediği gibi:
Zillet içinde yaşamaya razı olduğunuz vakit,
Keskin kılıçları hazırlamayın.
Mızrakları atların üzerine uzatmayın.
Kuvvetli atlar beslemeyin.
Karnını doyurmaktan utanan aslanın hiçbir şeye faydası olmadığı gibi,
Şiddetli açlıktan da kendini kurtaramaz.
Allah nesi'e olayını (Tevbe/37) (Cihad yapmamak için haram ayların yerini değiştirmek) küfürde ileri gitmek olarak isimlendirirken, cihadı kanuni suç olarak isimlendirip cihad yapanların cezalarını utanmadan sıkılmadan iletişim araçlarıyla ilan edenleri neyle isimlendirmeliyiz?

Bunların yaptıkları, Arapların haram aylan ve sayılarını gözetip fakat ne zaman işlerine gelse bir haram ayı, kendi arzularına göre savaş ve intikam için adam öldürmenin helal olduğu normal bir ay gibi kabul etmeleri, daha sonra haram aylarında oluşan eksikliği tamamlamak üzere bu ayın yerine başka bir ayı haram ilan etmelerinden veya güneş ve ay yılını dengelemek için yıla bir ay daha ekleyip hac mevsimini her yıl aynı mevsime denk getirmelerinden daha şiddetli ve büyük bir suç değil midir?

Her yıl hac mevsiminde Kinane kabilesinden Ebu Sümame halkın huzuruna gelerek: "Ey nas! Muharrem ayının yerine sefer ayını haram ay kabul ettik" der ve ertesi yıl aynı konuşmasını tekrarlardı. (Tefsirü İbn-i Kesir, 2/356)

Cihadı yasaklamak küfürdür, dinden çıkarır.

Allah'ın dostlarına karşı savaş açmak, beldelerine hücum etmek, onlara zulmetmek, nabızlarını yoklamak, ağızlarını bağlamak, beldelerin harap olmasına ve insanların helakına sebep olan büyük bir suçtur.
Hz. Ebu Bekir'in sözünü işitmedin mi? : "Nebilerini Mekke'den çıkardılar - Ondan geldik yine ona döneceğiz - onlar helak olacaklar"
Allah'ın dostlarını ve davetçilerini yurtlarından çıkaranların durumunu şu hadis ifade ediyor: "Kim benim dostuma benden ötürü düşmanlık ederse ona harple karşılık veririm." (Buhari)
Bu ifadeler karşısında İslam hukuku, cihadı yasaklayan,fuhşu sanat olarak nitelendiren, faizi faydalı kabul eden, İslam'ı ve dinin kurallarına uymayı gericilik ve sapıklık

kabul eden kimselere nasıl bir hüküm verir? Allah'ım kalplerimizi sana imanda sabit kıl. Seni zikretmekte, sana şükretmekte ve güzel ibadetler yapmakta bize yardım et. Allah'ım sen olmasaydın ne hidayete erebilirdik,
Ne tasadduk ederdik, ne de namaz kılardık,
Sen bizim kalplerimize huzur verdin Düşmanlarımızla karşılaştığımızda bize kuvvet ver.
Onlar bize karşı azdılar, fitne çıkarmak istediklerinde
Onlardan yüz çevirdik
Allah'ım sen biliyorsun ki, onlar bize zulmettiler. Biz dinimiz hususunda herhangi bir alçaklığı kabul etmeyiz. Bize yamamaya çalıştıkları küfre ve fitneye de asla razı olmayız.

GAYRET ETMEK / KARAR VERMEK

Allah'a hamd eder, ondan yardım bekler ve günahlarımızı bağışlamasını dileriz. Afganistan'a girmeyi düşündüğümüzde ölüm yanımızda dolaşmıyordu, fakat bunun Araplar için önemli bir ihtiyaç olduğunu sonradan anladık. Afganistan'da bulunmamızın maksatlarından zihinlerimizde dolaşan üç ana sebebi vardı:

1.SEBEP:

Afganistan cihadını yerinde, gerçek yönüyle öğrenmek, hafızalarımızda şekillendirdiğimiz çarpışmaları canlı olarak görmek için orada bulunuyorduk. Bize Afganistan cihadının ve mücahidlerin durumunu, Rableriyle olan bağlarını, dini bilgilerini, nafile ibadetlerdeki hassasiyetlerini, bidatlerden uzak, inançlarını, her cephede yiyecek, giyecek,

ilaç ihtiyaçlarını doğru ve gerçek biçimde nakledebilirler düşüncesiyle bir gurup Arap genciyle oraya girmeyi uygun bulduk.

2. SEBEP:

1978 yılının dağlara çıkma günlerinde savaşın alevlendiği andan itibaren cephelerdeki siperlerini terk etmeyen mücahitlere cılız miktarda yapılan yardımları elden teslim etmek.

3. SEBEP:

Şehadeti özlemiş, Allah yolunda savaşmaya susamış gençlerin cihad ve savaş hasretini gidermek.

Allah'ın yardımıyla yürüdük. Arap kardeşlerimiz Afganistan'ın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladılar. Bir müddet sonra orada bizleri bekleyen büyük hedeflerin olduğunu gördük. Afgan cihadıyla birlikte onların geçim ihtiyaçlarıyla da

ilgilendik. Mücahidlerle aylarca beraber kalınca, orada Arapların gelmesiyle çözüme kavuşacak önemli meseleler ve cihada teşvik eden hatiplerin ve alimlerin yardım gayretleriyle çözümlenebilecek büyük problemler olduğunun farkına vardık.

ÖNEMLİ PROBLEMLER:

1-Mücadele İslam Ümmeti ile komünist ideoloji ve Varşova paktı arasında olmasının yanında, İslam ile komünist ideoloji arasında şiddetli mücadeleye sahne olan cihadın Rusya'ya karşı bir kavim savaşından öte İslam aleminin cihadına yönlendirilmesi gerekir.

2-Tepelerinden bombardıman devam ederken sekiz yıl boyunca baba, kardeş ve amcaları şehid düşmüş, kız çocuklarının yüzleri bomba izleriyle çirkinleşmiş,

çocukların ayaklan parçalanmış , gözleri kör olmuş savaş kurbanlarının fazlalığı ve savaş süresinin uzunluğundan etkilenen Afgan halkının morallerinin yükseltilmesi gerekir. Bütün bu olumsuzluklarla birlikte bir mücahidin bir lokma ekmek, bir parça giyecek bulamaz durumdaki aşırı fakirlik ve yoksulluğu var. Bu olumsuzluklar mücahitlerin sinirlerini ve morallerini kötü etkilemiş.

Şefkatli ellerle yaralarının sarılması, acılarının dindirilmesi, hüzünlerinin teselli edilmesi, sevinçlerine ortak olunması, problemleriyle iç içe yaşanması gerekiyordu.

3- Mücahitlerin eğitilmesi meselesi: Bu Arapların yerine getirebilecekleri önemli bir roldür. Çünkü davetçilerin bu sahadaki imkanları yetersizdir. Cihadın ilk yıllarında büyük davet önderlerinin birçoğu şehid oldu,

bir çok alimler şehit düştü veya hicret etti. Mücahidlerden dinini çok az bilen bir nesil meydana geldi. Çünkü medreseler yıkılmış, camiler bombalanmıştı. Ebeveynleri ölmüş gençlerin, İslam'dan bir şeyler duyacak kimsesi yoktu. Nesil gözünü açtığında Afganistan'ı kan gölü halinde buldu. Sadece kurşun uğultuları, top ve bomba sesleri, uçakların gürültülerini işitiyor, şehitlerin cesetlerini, parçalanan uzuvları ve kan nehirlerini görüyorlardı. Bunun için bazı cephelerde ölünün namazını kılmak için uzak bir mesafeye nakletmesi şaşılacak bir durum değil. Çünkü cenaze namazını mükemmel bir şekilde kıldıracak bir kişi yoktur.

Şu anda Afgan cihadının silah, doktor, mühendis, asker ve diğer konularda mütehassıs kişilerden daha çok davetçi,

alim, bilgili eğitimci insanlara ihtiyacı vardır. Afgan cihadının mala, paraya ihtiyacı fazladır, fakat yetişmiş elemana olan ihtiyaçları bundan daha fazladır.

4- Hızlanan göç akışını durdurmak: Afganistan'dan hicret, Afgan cihadını tehdit eden büyük bir tehlike oluşturmaya başladı. Hicretin başlıca sebepleri arasında: fakirlik, ırz ve namus korkusu, morallerin çöküşü ilk sıradadır.

Bir Arabın Afgan mücahidiyle aynı siperlerin içinde bulunması onun zihnindeki göç fikrini yok ediyor. Çünkü petrol devletlerinin bir müessesesinde bekçi veya şoför olarak çalışan normal bir Afgan vatandaşının, o müesesenin veya şirketin sahibinin oğlu veya müdürüyle birlikte omuz omuza aynı siperin içerisinde bulunması düşüncesi, vatanını ve kendisini korumaya gelen Arap gençlerini

bırakıp gitmekten utandırıp vazgeçirttiriyordu.

Arap gençlerinin varlığı bir çok büyük komutanın hicret etmesine mani oldu ve etrafındaki korku ve endişeleri dağıttı.

5-Kesintisiz olarak Ruslara karşı savaşı hareketlendirmek gerekir. Çünkü Arap genci Afganistan'a savaşa katılmaya, ateş hattını müşahade etmeye, silah seslerini duymaya susamış ve özlemiş olarak geldi. Cepheye gittiği zaman savaşın zorluklarından ve ateş hattının altına girmekten onu kimse vazgeçiremezdi. Görevlerini yerine getirmelerinden dolayı cephe komutanının gözüne giriyorlardı. Bu, kafirleri devamlı stres, çaresizlik ve karışıklık içerisinde bıraktığı için çok ciddi bir olaydı. Rusya'ya yaklaşabilsek ve Afganistan'daki yarım milyon askerini artırmak için çaresiz

bırakabilseydik -bu rakam Amerika'nın Vietnam'da kullandığı asker sayısı demektir- Rusya'nın Afganistan'daki günlük yiyecek harcamaları ikiyüz elli milyon dolara ulaşacaktı. Böylece Asya'da bulundurduğu ihtiyat askerlerine de aynı parayı ödeyecekti ki, bu rakama Sovyetler Birliği tahammül edemez ve Rusya'nın da böyle bir hatayı işlemesi beklenemezdi. Fakat biz Rusya'nın kuvvetlerini artırması için onları zor durumda bırakmak ve Buhara, Taşkent gibi müslüman şehirleri uzun süreden beri devam eden ırkçı savaşta Rusları çekilmek için ikna etmek üzere vurucu askeri planımızı yapmamız gerekmektedir.
6-Savaştaki İslami güçleri bir araya toplamak ve Afganistan'daki İslami cihadın potasında eritmek gerekir. Bunların başında askeri güç, haberleşme gücü ve tıbbi güç

gelmektedir.

7-Cepheler arasındaki ihtilafları azaltmak, aralarında hareket birliği temin etmek, sonunda bunları birleştirmek gerekmektedir.

YAHUDİLERİN ENDİŞESİ

Yaşadığımız toprakları terk ederek binlerce kilometre öteden Allah'ın çağrısına uyup cihadı ifa etmek ve gücümüzün yettiği kadar savaşmak ve onu başka mekanlara götürmek için Afganistan'a geldik. Yeryüzünü işaretle idare eden, çoğu ülkeleri parmaklarıyla kukla gibi hareket ettiren liderlerin ve küfrün peşine düştük. Müslüman Arap gençlerinin yeniden Afganistan'da toplandığını ve eğitildiğini gören Yahudiler telaşa kapıldılar, korkudan titrediler. Amerika ve Filistin'deki Yahudiler bu toplanmanın ve kıyamın neticesinden

korkmaya başladılar. Müslümanları kovmaya çalışan insanları bize düşman edip saldırtmaya, özellikle Filistin ve Mescid-i Aksa çevresinde sahabelerin kanlarını akıttığı topraklarda yaşayan gençleri boğmak için saldırmaya başladılar.

Şiddet arttı. İpler cihadı eda etmek için Allah yolunda koşan topluluğun boyunlarına takıldı. Her gün ipler düğümleniyor ve boğazlar sıkılıyordu. Pakistan'a vize işlemleri petrol ülkelerinden daha zordur. Daha önce bu ülkeye gelen kimseler için vize hava alanında verilirdi. Şimdi kim Pakistan havaalanına varsa ümitleri boşa çıkıyor. Burada uyruğu ne olursa olsun nereden gelirse gelsin seyahat vizesi alması gerekiyordu. Afganistan'a giden yollar üzerinde bazı polis noktalarından

geçen Arap gençlerine müsamaha gösterilmesi için talimat verilmişti. Gençler; zorba, inat, sert ve kaba görevlilerin bulunduğu polis noktalarını atlayıp geçmek için dağların tepelerinden hayvanlarla veya yaya olarak yürümek zorunda kalıyorlardı.

YAHUDİLERE VE ONLARIN İŞBİRLİKÇİLERİNE AÇIKLAMALARIMIZ

Bu son savaşta Afganlıların Rus kuvvetleri karşısında Allah'ın mü'minlere vaad ettiği yardım ve Rus askerlerine karşı Arapların bir araya gelmesiyle büyük bir zafer kazanmasından sonra yahudiler bu gün tüm dünyayı bizim üzerimize kışkırtmaktadırlar. İngiltere yayın organı BBC aşırı dindar grupların oradaki varlığını ve Ruslara karşı savaşta büyük bir rol oynadığını tekrar tekrar açıklama gereği

duymaktadır.

Şu anda biz, Yahudilere ve onların işbirlikçilerine, Amerikalılara ve taraftarlarına şu açıklamalarda bulunuyoruz:

l-Yeryüzünde hiçbir kuvvet bizim kalbimizden cihad sevgisini çıkarmaya ve bu farzı yerine getirme hakkımızı elimizden almaya, Allah ve Resulünün sevgisini koparıp almaya güç yetiremez.

2- Şu anda vücutlarımız cihad farizasını eda etmek için Afganistan'dadır. Fakat biz Filistin'i unutmuş değiliz. Filistin, heyecanlı kalbimizde, zihinlerimizde, hislerimizde ve inancımızda Afganistan'dan önce gelir. Çünkü Filistin Kur'an'da dört defa zikredilen, vahyin indiği, iki kıbleden biri, Mekke ve Medine'den sonra üçüncü kutsal belde ve Peygamberimiz'in Mirac'a çıktığı yer,

Mescid-i Aksa'nın bulunduğu mukaddes bir şehirdir.

Bizimle Filistin cihadı arasına sınır bekçileri sebebiyle bir engel konulsa ve biz bir müddet Mescid-i Aksa çevresinde savaş ibadetini yerine getirmekten men olunsak bile Filistin hatıralarımızdan ve zihinlerimizden asla silinmez. Hiçbir çaba ve karar Filistin'deki cihada tekrar dönmemizi engelleyemeyecektir.

Bedenlerimiz Afganistan'da -bu bizim için farzdır- fakat ruhlarımız beyti-l Makdis'in üzerinde dolaşmaktadır. Cesedlerimiz Kabil'de -bu bizim için vaciptir- fakat kalplerimiz dünyadaki bazı adi mahlukların kirlettiği o diyardadır. Kabil-Kudüs arasındaki bu Rabbani yoldan dönmemeye ölüm yemini ettik. Allah'ın izniyle zaman uzasa da yollar ırak ve

zahmetli de olsa oraya geleceğiz. Biz, yahudiler ve onların işbirlikçilerine, yolun tek, cihadın devamlı, gençlerin boyunlarını eğmeyecek derecede azimli ve kararlı olduklarını açıklamak istiyoruz. Ey Kudüs ! Biz Alemlerin Rabbinin rızası için oraya döneceğiz
Biz yeryüzünde olduğumuz müddetçe sayısız fetihler gerçekleştiririz.
3-Bu topluluk, dikenlerle sarılmış olsa, zorluk ve meşakkatlerle dolu da olsa bu yolda yürümeye karar vermiştir. Bu topluluk Allah'a kanla sulanmış, kopmuş uzuvlarla dolu bu yolu tercih ettiğine dair söz verdi. Bu topluluk ayaklarının savaşta sabit olması ve kalplerinde huzur ve sakinlik olması için Allah'a niyaz eder.

ŞEHADETE KARAR VERMEK

Bu müslüman mücahid topluluk nefsini ölüme hazırlamıştır. Şer'an ve aklen bilmektedir ki; Pakistan'da münafık bir kimsenin elinden fırlayan bir kurşunla ölmekle, Kabil'de Hindikuş dağlarının eteklerinde Rus'ların elinden fırlayan bir kurşunla ölmek aynıdır. Bu, Filistin'de yahudinin kurşunuyla, Afganistan'daki komünist kurşunu, yahudiler veya Amerikalıların menfaati için fırlatılan kurşun arasında fark yoktur. Hepsi Allah yolunda ölmektir ve hepsi şehadettir. Onların niyetleri halis, gayretleri açılan cihad bayrağını daha yükseklere taşıma arzu ve gayretinde oldukları ve doğru yolda yürüdükleri müddetçe, Allah'ın izniyle en yüksek mertebelere ulaşacaklardır. Bir hadiste Hz. Peygamber şöyle buyuruyor: "Kim atın üzengisine ayağını koyup cihad

için yola çıkarsa, onu isterse hayvanı teperek öldürsün, ister yılan zehirlesin, isterse eceliyle ölsün şehiddir" Ebu Davud'un rivayetinde: "Onun için cennet vardır" Allah yolunda hicret ettikten sonra ne şekilde ölürse ölsün şehiddir. Allah kendi yolunda öldürülenle öleni aynı kabul etmiştir: "Allah yolunda hicret edenlere, sonra öldürülen veya ölenlere Allah elbette güzel bir rızık verecektir. Rızık verenlerin en hayırlısı yalnız Allah'tır. And olsun ki onları hoşnut olacakları bir yere koyar. Şüphesiz Allah bilendir, hakimdir" (Hac 58-59) Fudala b. Ubeyd denizde iki cenazede hazır bulunmuştu. Onlardan biri kafirler tarafından mancınıkla atılarak öldürülmüş, diğeri eceliyle ölmüştü. Fudala eceliyle ölenin kabrinin yanı başına oturunca kendisine: "Şehidi terk edip yanında oturmadım"

denildi. O da: "Şehidlik onlara nasıl gönderildi, bununla ilgilenmem" cevabını verdi ye yukarıdaki ayeti okudu. Pakistan sınırında Pakistanlı bir komünistin kurşununa hedef olarak ölen kardeşimiz Yahya Sinyur'un kerametinden daha şerefli ve net bir keramet görmedik. Yahya'nın şehadet esnasında kitabına sürülen kan, tam iki ay misk kokusu gibi bir koku yaydı. Biz Rus ve Amerikan temsilcilerinin kurşunlarıyla ölsek bile, haram bir ayda, peygamberin şehri Medine'de, Allah'ın yardımıyla toplamaya muvaffak olduğu Kur'an'ı okurken şehid olan 3. halife Hz. Osman'ın ölümünden daha faziletli olamaz. Bizim ölümümüz Rasulullah'ın damadı, Rasulullah'la birlikte Musa ile Harun mesabesinde olan ve namaz kılarken münafık Abdurrahman İbn-i Mülcem'in eliyle

şehid olan Hz. Ali'nin ölümünden daha şerefli olamaz.
Biz ebedi yaşamak için ölümü tercih ettik: "Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayınız, bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzülmeyeceklerini müjde etmek isterler" (Al-i İmran /169)
4-Hiç kimse ırz ve namuslarımıza saldıranları defetmemize engel olmaya güç yetiremez.
Hiç kimse kanlarımıza, canlarımıza musallat olan saldırganları kovmayı yasaklayamaz. Bu her insanın meşru hakkıdır. Namusa saldıranlara karşı mücadele etmek fukaha'nın icmasıyla farz-ı ayn'dır. Fukaha,

namusuna saldırılmasından endişe eden bir kadının nefsini, ölene kadar müdafaa etmesi gerektiği, esiı- olarak teslim olmasının caiz olmadığı konusunda ittifak halindedirler. Cana saldıran kişiye karşı koymak ulemanın çoğunluğuna göre Farz-ı ayn'dır. Şeyhü'l İslam İbn-i Teymiye -İmam Malik'e göre- üç dirhem dahi olsa alan bir kişiyi ancak bu saldırısını öldürmekle önleyebiliyorsa, saldıran müslüman da olsa öldürmesinin caiz olduğunu nakleder. Ya saldıran Rus veya Yahudi olursa ne yapmak lazım? Şartlar ne olursa olsun, tabii hakkımızı alacağız ve Rabbani farzımızı (cihadı) eda edeceğiz inşaallah.
Beden rahat olduğunda nasıl şerefe ulaşılır Mal çok olunca, hamd'e nasıl ağız varır. Arap gençlerini cihadın olduğu yere gelmelerini teşvik etmeyi, Afgan cihadının

ağırlığını taşıyabildiğimiz yere kadar götürmeyi, yerimizde durmamayı, ulemanın tekrar ailelerinin kefaletiyle savaşın içine dönmeleri konusunda bütün gayretimizi sarf etmeyi taahhüt ettik. Afganistanlı alim ve komutanlara aylık iki yüz riyal vermeyi, İslam müesseseleri ve batıdaki İslam merkezleri yetiştirdikleri gençleri giderleriyle birlikte savaş alanında yararlıklar göstermek için onlara çağrı yapmayı kararlaştırdık. Roller önemlidir, kararlar insan tabiatına ağır geldiğinden terk edilir. Gayretleri kuvvetlendirmek, kararları sağlamlaştırmak Allah'ın yardımıyla mümkün olur. "De ki: İstediğinizi işleyin, Allah, peygamberi ve mü'minler işlediklerinizi görecektir. Hepiniz görülmeyeni ve görüleni bilen Allah'a döndürüleceksiniz" (Tevbe/105)

"Bu Kur'an onunla uyarılsınlar, tek bir ilah bulunduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara tebliğ edilmiştir" (İbrahim /52)
Allah'ım sana hamd eder ve seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz. Senden başka ilah yoktur. Senin bizi bağışlamanı ve tevbelerimizi kabul etmeni diliyoruz

İSLAM'IN ZAFERİ

İslam'ın - inşallah - tekrar tüm insanlığı kurtarmak için yeryüzüne egemen olacağına dair insanı ümitlendiren ve kalbini ferahlatan Kur'an ve sünnette pek çok nasslar vardır.

A-KUR'ANDAKİ MÜJDELER:

1- "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Puta tapanlar hoşlanmasa da dinini bütün dinlerden üstün kılmak üzere, peygamberini doğru yol ve hak dinle gönderen Allah'tır." (Tevbe/32-33)

İmam Şafii: "Allah mutlaka İslam dinini diğer dinlerin üzerine hakim kılacaktır. Öyle bir zaman gelecek ki sadece, İslam dinini Allah'a iman ve itaat edilmiş olacak. Bu Allah'ın dilediği zamanda vuku bulacaktır." der İslam dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurabilmesi için yeryüzüne yayılması, bu nurun yeryüzünü kaplayan cahiliyye karanlıklarını dağıtması gerekir. Çünkü Allah'ın dini kadar fıtrata uygun, ruhları doyuracak, nefisleri dinlendirip sakinleştirecek, kalpleri istikrara

kavuşturacak hiçbir din yoktur. Allah bu gerçeği şöyle açıklar: "İslam dini insanları doğru yola eriştiren hak dindir. Bundan dolayı hak sabittir, batıl ise yok olucudur.Hakkı batılın başına çarparız ve onun beynini parçalarız; böylece batıl ortadan kalkar.Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü yazıklar olsun size!" (Enbiya/18) Hak gelince batıl ortadan kalkar
2-Hak yeryüzünde ve insan kalbinde köklü olmasına karşın batıl yeryüzüne ve kalplere sığıntı,yabancı ve iğreti olarak yapışmış bir yama gibidir. "Allah'ın, hoş bir sözü, kökü sağlam, dalları göğe doğru olan Rabbinin izni ile her zaman meyve veren -hoş bir ağaca benzeterek nasıl misal verdiğini görmüyor musun? İnsanlara ibret olsun diye Allah onlara misal gösteriyor. Çirkin bir sözde yerden koparılmış, kökü olmayan kötü bir

ağaca benzer. Allah inananları, dünya hayatında ve ahirette sağlam bir söz üzerinde tutar, zalimleri de saptırır. Allah dilediğini yapar. (İbrahim/24-27)"

3-Hak faydalı ve ebedidir, batıl ise yok olmaya mahkum bir köpük gibidir; "Allah gökten su indirir dereler onunla dolar taşar sel üstte kalan köpüğü alır götürür. Süslenmek veya faydalanmak için ateşte erittiklerinizin üzerinde de buna benzer bir köpük vardır. Allah, hak ve batıl için şöyle misal verir: Köpük uçup gider, insanlara fayda veren ise yerde kalır. Allah bunun gibi nice misaller verir." (Ra'd/17)

B-NEBEVİ MÜJDELER:

Bunlar gerçekten çoktur; işte onlardan bazıları:

1- Sevban(r.a.) rivayet ediyor: Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Allah bana yeryüzünü dürdü, doğusunu ve batısını aynı anda gördüm. Ümmetim bana gösterilen bu yerlere hakim olacak." Hadis sahih ve hasendir.(Arizatü'l-Ahvezi, 9/22 -Muhtasarı Sahih-i Müslim, 2/291 Abdu'l Gani el-Makdisi, Fü zikril-İslam, 1/166 Hadis hasen ve sahihdir. Bu hadisi rivayet eden el-Hakim Nisaburi: "Bu hadis Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihdir" der. Sünenü'l-Kübra, 9/179, Zehebi de aynı görüşü savunur. Mizan, 4/430)
2-Resulullah (sav) şöyle buyurur:"Bu din gece ve gündüzün ulaştığı yere kadar ulaşacaktır. Allah bu dini şereflinin şerefi, zelilin zillettiyle her eve çadıra ulaştıracaktır. Allah dinini şerefle aziz edecek, küfrü zilletle zelil edecektir. "(Ahmed b. Hanbel

Müsned'inde, Darimi Sünen'inde bu hadisi rivayet etti. Hakim en-Nisaburi hadisi sahih kabul etmiş, Zehebi de aynı görüşü benimsemiştir. Kostantiniyye H. 857/1453 yılında Sultan Muhammed Fatih Han tarafından fethedilmiş, bu müjdeden sekiz buçuk asır sonra Roma feth olunacaktır. Nasıruddin el-Elbani, silsiletü'l-Ehadisi's-Sahiha 1/121)

Ebu Kubeyl şöyle der: "Biz Abdullah b. Amr b.el As'ın yanındaydık. Konstantin ve Roma şehirlerinden hangisi daha önce fethedileceği soruldu. Abdullah halkalı bir sandık getirtti ve ondan bir kitap çıkartarak şöyle dedi: "Biz Resululah'ın etrafında oturmuş hadis yazarken, Resulullah'a Konstantiniyye'nin mi yoksa Roma'nın mı önce fethedileceği soruldu. Resulullah da "Önce Konstantiniyye feth olunacaktır." buyurdu.(7)

4-Resulullah başka bir hadiste: "Nübüvvet Allah'ın devam etmesini dilediği bir zamana kadar devam edecek, daha sonra kaldırmak istediği zaman kaldıracaktır. Sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacak; peygamber makamına halef melikler gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecek, Allah dilediği zaman onu da kaldıracaktır. Daha sonra zorba melikler olacak, onlar da Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecektir. Daha sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacaktır." buyurdu ve sustu.(Hadisi Hüzeyfe el-Yemani merfu olarak rivayet etti.Iraki hadisi Ahmed b. Hanbel tarikiyle rivayet eder ve "Bu hadis sahihdir" der) Bütün bu hadisler insanın kalbini ferahlatıyor. Bu din mutlaka bir gün batağa, küfre saplanmış insanlığı kurtarmak için

tekrar yeryüzüne hakim olacak, insanlığı küfrün karanlıklarından temizleyecek, ferahlandıracak, kaybetmiş olduğu kimliğini ve benliğini tekrar kendisine sunacaktır. İnsan kendini yeniden dünyaya gelmiş gibi bulacak, mutluluk ve huzuru tadacak, üstün bir yaratık olarak yaratıldığını hissedecektir. Bezzar'ın Sünen'inde sahih bir isnadla rivayet ettiği lafzı yukarıda zikredilen hadise benzeyen bir hadis şöyledir: "Dininizin yayıldığı ilk yıllarda nübüvvet ve rahmet vardır. Bu dönem Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Sonra ısırıcı, zorba saltanat dönemi gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Daha sonra nübüvvetin metoduna uygun, insanlar arasında nebevi sünnete göre hüküm veren hilafet dönemi tekrar gelecektir. İslam taraftarıyla birlikte bulunacak. Yeryüzünün

ve gökyüzünün sakinleri İslam'ın yönetiminden memnun kalacaklar. Gök bütün bereketli yağmurlarını dökecek, yer bütün bitkilerini ve bereketini saçacaktır. "Yahudilerin sonunun Filistin'de olacağına işaret eden pek çok sahih hadisler mevcuttur: "Yahudilerle savaşan müslüman askerlere ağaçlar ve taşlar :"Ey müslüman! Burada arkamda gizlenen bir yahudi var onu da öldür" diye seslenecektir. Heysemi'nin Mecmaü'z-Zevaid'inde yer alan ravileri sağlam olan bir hadis şöyledir:"Siz Ürdün'ün doğusunda, yahudiler batısında olacak" Hadisin ravisi" o anda Ürdün'ün yeryüzünün neresinde olduğunu bilmiyordum." diyor.
Yani bu bölge, yapılacak savaştan önce mutlaka İslam'a mağlup olacak. İslam ordusuna, komutanlarına ve herkese

yukarıda ki hadisin işaretiyle gözetici olduğunu gösterecektir. Bütün rivayetler, mukaddes bölgede fitneler başladığı zaman müslüman cemaatin oluşacağına, müslümanlar Allah'a yönelip onun dinine teslim olacaklarına ve onun yolunda cihad edeceklerine işaret ediyor. Ebu Davud ve Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiği bir hadiste:"Ümmetimden bir gurup, dini yeryüzüne hakim kılmaya ve düşmanlarını mağlup ve yok etmeye devam edecektir. Onların karşısına çıkan hiç kimse kıyamet kopuncaya kadar onlara zarar veremeyecek" Ashab: "Ya Rasulullah bunlar nerede olacaklar?" diye sorunca, O: "Beyti-i Makdis ve çevresinde bulunacaklar" cevabını verdi. (Hadisin bir kısmı Sahihayn'da mevcut olup, tamamı diğer bir çok kitapta mevcuttur. Hattabi, Me'allimü's-

Sünen,6/137)

Beyhaki Sünen'inde bir bölüme şu başlığı koymuştur: "Peygamber dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurması" (Buhari) Yukarıdaki hadis tevatür derecesine ulaşmış bir hadistir. Acaba bu değişiklik Kudüs, Filistin, Şam'dan mı, yoksa Afganistan'dan mı başlar? Bu, Allah'ın bilgisindedir. Bu din mutlaka zafere ulaşacak, Haçlı topraklarının üzerinden geçecek ve oralarda bu dinin eserleri diri ve heybetli olarak görünecek. Batı ve Doğu Türkistan'la beraber Afganistan bölgesinden Türkler çıktı ve de beş asır dünyaya İslam'la -adaletle- hükmettiler.

Afganistan bölgesinde Samunata'nın putlarını kıran ve Hindistan'a hükmeden Gazneli Mahmud, İran'ın doğusuna, Afganistan ve Hindistan'a hükmeden Ahmed

Şah Baba çıkmıştır.
Acaba Afganistan cihadı zaferle sonuçlanıp, yeryüzünde İslam devleti kurup, dünya tarihi değişecek mi?
Bu pek uzak değil ve Allah'a zor değildir.

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYETİ

Yüce Allah'ın Rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.
Kahraman komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 1406 Şaban ayının 12. günü (20 Nisan 1986) Pazartesi ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:
Hamd yalnız Allah'ındır. Ona hamd eder ondan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin şerlerinden Allah'a sığınırız. Her kime hidayet verirse onu saptıracak

yoktur. Her kimi saptırırsa ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiç bir ilah yoktur. O bir ve tektir. Onun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulüdür. Allah'ım senin kolay kıldığından başka kolay yoktur. Ve sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bu günden kolaylık gününe kadar cihadın nihai şer-i hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe suresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe suresini okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu olduğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesheder (kılıç ayeti) Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak

edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delaleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise:" Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir. " Ayetiyle: "Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tövbe eder, namazı kılar, zekatı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir." (Tevbe 5)
Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak, bir takım gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp, evinde oturmaya

razı olması bir oyun bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'an nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emr olunmuş bulunuyoruz. "Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın"

Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi, arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

Mescid-i Haramda mucavirlik yapmak ve onu imar etmek dahi Allah yolunda cihad etmekle kıyas edilemez. "Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haram'ı imar etmeyi Allah'a ve Ahiret gününe iman edip, Allah yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi

saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden hicret eden, mallarıyla canlarıyla, Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtarıcı onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler de bulunan cennetleri de müjdeler. Orada ebedi kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır." (Tevbe 19-22) ayetleri Müslim'in sahihinde belirtildiğine göre Ashab-ı Kiram'ın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ın imar edilmesi diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu ayet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın

Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden, daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastır.
Özellikle nüzul sebebi bu mesele hakkında Ashab-ı Kiram'ın ihtilaf etmelerine sebep olmuştur.
Nüzul sebebinin şekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey bin İyaz'a şu beyitleri yazıp gönderen Abdullah bin el Mubarek'e Allah rahmet eylesin: "Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi. Bizleri görsen keşke.
O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün. Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi, bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor."
Fakih ve muhaddis Abdullah İbni Mübarek'in söylediklerini gördünüz.

Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların payimal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yer yüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o , Allah'ın dini oyuncak edinmek olarak görmektedir. Evet, yer yüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp, sadece "la havle" ve " innalillah" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi itmeden, bunları yapmamız, gerçekten Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duyguların bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir. Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca.
Ben "Müslüman topraklarını savunmak Farz-ı Ayınlardan da önemlidir" adlı

eserimde yazdığım gibi, Benden daha önce, Şeyhu'l İslam İbni Teymiyenin kaydettiği, şu görüşü paylaşıyorum.
Din, ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı ber taraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiç bir farz yoktur.
Yani ben Allahu Alem bu gün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile, namazı orucu ve zekatı terk eden kimse arasında hiç bir fark görmüyorum.
Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce Alemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihinin önünde, büyük sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim.
İster davet, ister teklif, ister eğitim ve ister başka bir şey olsun, hiç bir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim.

Ben bugün yer yüzünde her müslümanın boynunda, Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmemek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim.
Bu konuda kendisini mazur gösterecek her hangi bir illeti olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allahu Teala'ya kavuşan her kesin Allah'la günahkar olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise, Farz-ı Ayındır. Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara Farzı Ayındır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahtır. Çünkü farz işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir.
Ben şu kanaatteyim. Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu Alem şunlardır:

Kör, topal, hasta, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup, cihad için bir çare ve bir yol bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan ettiği yere gidemeyen, ve buraya giden yollan bilemeyen kimselerdir.
Savaş ister Filistin'de, ister Afganistan'da, isterse de kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği her hangi bir bölgede olsun, savaşmayı terk ettikleri için tüm müslümanlar günahkârdır.
Ben bu gün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiç bir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşündeyim. Baba'nın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez. Bütün tarih dönemlerinde ümmetin bütün alimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda,

"Çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar" Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan sulandırılmasına imkan olmayan ve hiç bir kimsenin, bunu oyuncak edinmesine veya te'vil etmesine imkan bulunmayan gayet açık ve net bir meseledir.
ve ceza beklemektedir.
Artık ey müslümanlar sizin hayatınız cihaddır.Hedefiniz cihaddır.Varoluşunuz akıbetiniz cihad ile alakalıdır. Ey davetçiler, sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, Tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe, sizin hiç bir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakatsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak etmeyen kimselerdir.

Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin heybeti, davetin şevketi ve müslümanların izzeti savaşsız olamaz. "Allah düşmanlarınızın kalplerinden, sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehen bırakacaktır. "Vehen nedir Ey Allah'ın Rasulü" diye soran Ashab'a: "Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir" diye buyurur. Başka bir rivayette ise: "Savaş tiksintisidir" diye cevap vermiştir. "Sen Allah yolunda savaş, (Kimse seninle beraber savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Mü'minleri de savaşa teşvik et, Allah daha güçlü, cezası daha çetin olandır" Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı

kuşatacak ve egemen olacaktır. "Fitne yeryüzünden kalkıncaya, ve din bütünüyle, Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın" Fitne ise şirktir.
Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır: "Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adının çokça zikredildiği mescidler harab olur giderdi."
Ey İslam davetçileri: Ölüm tutkunu olunuz ki size hayat bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldatıcılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan, basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. "Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz...."
Cihad konusunda hiç kimseye itaat

etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır.
Ey İslam alimleri şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz. Dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder.
Ey müslümanlar uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Şairin şu beyitleri ne anlamlıdır:
"Zillet içinde uzundur uyuduğumuz
Nerde arslanca haykırışlar
Azgınlar çetesi kartal kesildi.

Bizse, zincire boyun bükmedeyiz, hor, hakir Yoksa demirin ona vurulması değildir. Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz? Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere? Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü o rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz arslan yuvalarını andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yiyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocuklarımızın kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarım ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında at koşturmak arzularını,

aşkını yerleştiriniz.
Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün muhacirlerin mücahidlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.
Ey İslam yavruları, bombaların nameleri, topların gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğitiminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır.
Ve sen Ey müslüman hanım, sana anlatmak istediklerim çok pek çoktur. Muhammed'in annesi, Allah bana ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılarıma dem

katar. Hoş, hanım arkadaşlarınla oturup, kalkıp, dünya imkanlarından çokça yararlanmayıp, dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi fırdevste de bizi bir araya getirsin. Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenebildim. Evet sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki. müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu unutturdu. İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi yaşamanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.

Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini, sapmaktan koruyacaklarım ümit ediyoruz.

Özellikle, Celaleddin, Ahmet Şah Mes'ud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Ferit ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embukez

gibi dahildeki komutanları da unutmayınız. Allah'ım Seni bütün eksikliklerden tenzih ederim. Sana hamdederim. Senden başka hiç bir ilah olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.
Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serin kanlılıkla hayat süremezdim. Müslümanların başına gelen haller her kesin kalbim veya azıcık aklı bulunan herkesi ızdıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım. Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kab konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise,

yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizleri zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim.

Size selef akidesini, ehli sünnet vel Cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sanlınız. Sakın aşırılıklara kaçmayın. Kur'an'ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan menetmeye veya hatta kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştırmaya ve davet etmek noktasında geri koymaya, sizleri süslemeye eğlenmeye teşvik etmeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah

yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Atıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım, annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.Ona saygı gösteriniz birbirinizi seviniz.Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız.Onlara çokça ikram ediniz.İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız.Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır.Akrabalarınıza iyi davranınız,ailelerinize iyilik yapınız.Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık

haklarını yerine getiriniz.
Cihad hiziplerine gelince ; Sayyaf, hikmet yar, rabbani ve halis'e önem veriniz.Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini,sapmaktan korunacaklarını ümit ediyoruz.
Özellikle Celaleddin ,Ahmed şah Mes'ud Mühendis Beşir,sefiyullah Efzeri,Mevlevi Aslan,Ferit ve Muhammed Alem,Sir Alem,Mağlen,Seyyid Muhammed Hanif,Embukez gibi dahildeki komutanlarıda unutmayınız.
Allah'ım seni bütün eksik ve noksan sıfatlardan tenzih ederim.Sana hamdederim.Senden başka hiçbir ilah olmadığına şahitlik ederim.Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.

ŞEHİD (inşaAllah)
ŞEYH ABDULLAH AZZAM

MÜSLÜMAN TOPRAKLARINI SAVUNMAK EN BÜYÜK FARZDIR

Web

Tak-va.com

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

BAŞLARKEN

Hutbetu'l Hâce

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"*Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)*

"*Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının! Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)*

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz Allah'ın kelamı, en müstakim yol ise Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir.

Her bid'at sapkınlıktır. Hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba müstahaktır.

Ey Cebrail, Mikail ve İsrafil'in rabbi! Ey yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! İhtilafa düştükleri

hususlarda kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiğimiz hususlarda bizi hidayete ulaştır! Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

Günümüz dünyasında Müslümanlar, tarihte benzeri görülmemiş bir gariplik içerisindedirler. Öyle ki her yerde ezilmekte, yurtlarından kovulmakta, tutsak edilmeye çalışılmakta ve kendileriyle savaşılmaktadır.

Nitekim içerisinde bulunduğumuz dönem küfrün her yönüyle Müslümanlar üzerine geldiği bir dönemdir. Kâfirlerin sataşması ve saldırıları bazen sözlü bazen de fiili olarak gerçekleşmektedir. Herkesin şahit olduğu gibi kısa bir süre önce küfür, bütün güç ve kuvveti ile "Terörizm" adı altında İslam cihadına karşı olan savaşını ilan etmiş ve var gücüyle Müslümanların üzerine çullanmaya kalkışmıştır.

Allah'a hamd olsun ki O'nun yardımı ve lütfü ile Taifetu-l Mansura[1] İslam'ı izzete kavuşturmak için küfrün hücum dalgasının önüne bir sed gibi durmuştur ve durmaya devam etmektedir. Onlar kıyamete kadar da yüce İslam davasını yeryüzünde hâkim kılmak için savaşmaya devam edeceklerdir.

Seleme b. Nüfeyl el-Kindi (Radıyallahu Anh) Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Ümmetimden bir grup hak yolunda mücadeleye (hiç ara vermeden) devam edecektir. Allah da onlar (la mücadele sebebi) ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bu kavimlerden (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır. Bu hal kıyamet gününe, Allah'ın vaadinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır vardır. Rabbim aranızda kalıcı olmayıp gidici olduğumu, ruhumu kabzedeceğini, sizin de beni, birbirinin boyunlarını vuran gruplar olarak takip edeceğinizi bildirdi. Sakın birbirinizin boynunu vurmayın! Müminlerin fitne sırasında emniyette olacakları asıl yerleri Şam'dır."[2]

Şüphesiz zafer sahibi bu guruba karşı çıkanlar, onları yardımsız bırakanlar, destekçi olmayanlar ve geri duranlar onlara asla zarar veremeyeceklerdir. Aynı şekilde mürtedler, kâfirler, batıl ehli, zındıklar ve münafıklar da bu yüce İslam erlerine asla zarar veremeyeceklerdir.

Enes (Radıyallahu Anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

---

[1] Taifetu-l Mansura hakkında detaylı bilgi almak için Şeyh Ebu Basir et-Tartusî'nin "Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri" isimli kitaba bakınız.
[2] Nesâi.

"Müşriklere karşı malınızla, canınızla ve dilinizle cihad edin!"[3]

Kuşkusuz günümüzde cihad, Rabbimizin rızasını elde etmek için yapılacak olan en güzel amel ve farz-ı ayn olan bir ibadettir. Ayrıca Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın, imandan sonra farz kıldığı en önemli amellerdendir. Allah yolunda cihad etmek, ellerinden bütün toprakları gasp edilmiş Müslümanlar üzerine belki de günümüzde farz olduğu kadar başka hiçbir dönemde farz olmamıştır.

Kâfirlerin Müslümanların beldelerini teker teker ele geçirdiği ve hükümlerini rahat bir şekilde tatbik ettikleri şu dönemde Allah yolunda cihad etmek, ümmet için tek çıkar yoldur.

Zira izzet ve şeref cihattadır. Cihadı terk etmek ise zillet ve sefihliktir. Yeryüzünde kâfirlerle müminlerin her zaman mücadele ve kavga içerisinde olması Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın bir sünnetidir.

Bu mücadele asla sona ermeyecektir. Zira küfrün olduğu yerde İslam, İslam'ın olduğu yerde de küfrün bulunması düşünülemez. Bu nedenle İslami olmayan bir hayat tarzının olduğu yerde imanı elde etmek ve yaşamak çok zordur. Küfür ehli ile iman ehlinin devamlı bir mücadele içerisinde olmasının sebebi de budur.

Bütün insanların sahibi, yeryüzünün ve gökyüzünün rabbi olan Mevlâ'mız şöyle buyurmuştur:

"Güçleri yeterse, dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşa devam ederler. İçinizde dininden dönüp kâfir olarak ölen olursa, bunların işleri dünya ve ahirette boşa gitmiştir. İşte cehennemlikler onlardır ve orada temelli kalacaklardır." (2 Bakara/217)

Ey izzetli kardeşim!

Allah için söyle! Müslüman bacılarımızın namuslarının kirletildiği, Müslümanların evlerinin başlarına yıkıldığı, çocuk-yaşlı, kadın-erkek denilmeden öldürüldükleri, çocukların yetim, kadınların dul kaldığı şu günümüzde cihaddan başka çıkar yol var mıdır?

Ümmetin kurtuluşu, izzete kavuşması ve kâfirlerin boyunduruğundan kurtulması ancak, Allah yolunda cihad etmeye bağlıdır.

İbnu Abbas (Radıyallahu Anhuma)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Mekke'nin fethedildiği gün şöyle buyurmuştur:

---

[3] Ebu Davud, Nesâî.

"Artık bu fetihten sonra hicret yoktur. Fakat cihâd ve niyet vardır. Öyleyse cihada çağrıldığınız zaman hemen icabet edin!"[4]

Enes (Radıyallahu Anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Öğleden evvel veya öğleden sonra (cihad için) Allah yolundaki bir yürüyüş, dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır."[5]

Yezid b. Ebu Meryem (Radıyallahu Anh) anlatıyor:

“Ben, Cuma namazına giderken Abaye b. Rafi bana yetişti ve "Müjdeler olsun sana! Senin attığın şu adımlar Allah yolundadır. Çünkü Ebu Abs’ten işittim ve o, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in

“Herhangi bir kulun ayakları Allah yolunda toz-lanırsa, cehennem ateşi ona dokunmaz”[6] buyurduğunu söylemişti" dedi.”

Günümüzde bu denli farz olan Cihadın büyük komutanlarından Şeyh Abdullah Azzam (şehid inşaALLAH) ın bu kitabını internet ortamında paylaşıp, bizi Şeyh Abdullah Azzam ın eserlerini internet ortamında paylaşmaya teşvik eden “tak-va.com” ekibinden ALLAH subhanuhu ve teala razı olsun.

Web düzen

24.12.2012

---

[4] Müttefekun Aleyh.
[5] Müttefekun Aleyh.
[6] Buhari, Tirmizi.

Kitap Hakkında…

Allah (c.c) buyuruyor:

"Küçük-büyük seferberliğe katılınız. Mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ediniz. Şayet bilirseniz bu davranış sizler için daha hayırlıdır." (Tevbe/41)

1- Afganistan'da, Filistin'de ve düşman işgaline uğrayan diğer İslâm ülkelerindeki sıcak savaş acaba farz-ı ayın mıdır, yoksa farz-ı kifâye midir?

2- Acaba bugünlerde seferberliği pratik hayatta uygulamak imkânı var mıdır?

3- Ortada tek bir kumandan olmadan cihad edebilir miyiz?

4- Savaş komutanları çeşit-çeşit düşüncede ve darmadağın iken Afganistan'da sıca.k savaşa girebilir miyiz?

5- Halkın kendi havasında miskin-miskin oturması durumunda, müslüman tek başına sıcak savaş yapabilir mi?

6- Düşmandan kat kat zayıf olmamız durumunda kâfir güçlerden yardım isteyebilir miyiz?

7- Yeterli İslâm terbiyesi almamış Müslümanlarla birlikte sıcak savaşa girebilir miyiz?

8- Acaba önce Afganistan'la mı, yoksa Filistin'le mi işe başlayalım?

Evet, şu günlerde zihinlerde dolaşan ve kafaları kurcalayan sorular bunlar... Halk, bu soruları kavramada, kişisel yorumları, sayısızca farklı görüş ileri sürmektedir.

İnşallah sen bu kitapta, bu soruların cevabını, müslüman, imam ve fakihlerce nedereyse tevatür derecesine varmış şer'î naslarla bezenmiş olarak bulacaksın.

ÖNSÖZ

Bismillâhirrahmânirrahîm (Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla)

Hamd yalnızca yüce Allah'adır. Biz hamdi O'na yaparız. Yardımı O'ndan dileriz. O'nun yarlığamasını isteriz. İç dünyalarımızı saran kötülük duygularından ve tüm toplum içindeki kötü davranışlarımızdan Allah Teâlâ'ya sığınırız.

Kimler Allah katında "Saîd" olarak yazılmışsa, o kişileri "Şaki" olarak tanıtacak hiçbir güç yoktur. Kimler de Allah katında "Şakî" olarak yazılmışsa, o kişileri de "Saîd" gösterecek hiçbir kimse yoktur.

Ben Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına tanıklık ettiğim gibi, Hz. Muhammed'in de O'nun kulu ve elçisi olduğuna da şahitlik ederim.

Ey Rabbim; eğer Sen kolay olmasını dilemezsen hiçbir şey kolay olmaz. Dilediğin takdirde bütün üzüntüleri aşılacak biçimde halk edersin.

Bütün bunlardan sonra bu fetvayı ki, işte onu kaleme alıyorum; bu boyuttaki durumumdan kat kat kabarıktır. Eseri tamamladıktan sonra üstün şahsiyet ve saygıdeğer büyüğümüz **Prof. Abdulaziz bin Baz'a**

sundum, huzurunda okudum. Kitabı gayet olumlu karşılayarak: **"Eser çok hoş!"** dedi ve içeriğini uygun buldu.

Ancak onunla yayınlanmasını arzuladığımız bir önsözü yazabilmesi için eseri biraz kısaltmamızı önerdi. Bu öneri doğrultusunda, özetleme yaptım. Fakat hac döneminde sayın profesörün gündemi hayli doluydu. Eseri ikinci kez kendilerine inceletebilme fırsatını bulamadım.

Daha sonra Sayın Profesör (Allah O'nu kötülüklerden korusun ve bizi bağışlasın) Cidde İbn-i Laden Mescidi'nde ve Riyad Ulu Camii'nde nefisle yapılan cihadın, bugün farz-ı ayın olduğuna fetva verdi.

En sonunda özet eseri - son altı soru eklenmemiş biçimiyle Prof. Abdullah Ulvan, Saîd Havva, Muhammed Necib el-Mutiî, Dr. Hüseyin Hamid Hassan, nihayet Ömer Seyf gibi kıymetli âlimlere sundum. Hepsinin huzurunda ayrı ayrı okudum. Hepsi de gayet olumlu karşıladılar. Büyük çoğunluğu altına imza koyacaklarını vurguladılar. Ayrıca eseri Prof. Muhammed b. **Salih b. Useymin'in** huzurunda da okudum. O da imzasını koydu.

Nihayet aynı eserin içeriği konusunda, **Abdurrezzak el- Afifi** ve **Hasan Eyyub** gibi değerli profesörlerle **Dr. Ahmed el- Gassal** da fetvalarını verdiler.
Sonra bu fetva içeriğini, hac döneminde, Mina'da, halkı biliçlendirme merkezinde İslâm dünyasının çeşitli yörelerinden gelerek, toplanmış yüzden çok âlimin bulunduğu toplantıda tebliğ ederek sundum. Onlara şöyle söyledim:

İlk yüzyılların büyük adamları, son yılların üstün şahsiyetleri ve yüzyıllar boyunca İslâm dünyasında yetişmiş bütün hadisçilerle fıkıh âlimleri; **"Müslüman ülke topraklarının bir karışına bile saldırıda bulunduğunda, bütün müslüman erkek ve kadınlarına cihad etmek farz-ı ayın olur; hem de yiğit gençler babalarının izni olmadan, kadınlar da kocalarının iznine başvurmadan.."** diyerek, cihada katılmalarına oy birliğiyle karar vermişlerdir.
Ben gerek mücahidlerin Emiri "Sayyaf'ın önünde ve gerekse Afgan cihad hareketi içinde üç yıllık yoğrulmam esnasında hep şu gerçeği dile getirirdim:

"Afganistan'daki cihad hareketinin mücahid insana çok ihtiyacı vardır. Dolayısıyla sizlerin, ey Âlimler Topluluğu, katında herhangi bir itirazı olan varsa derhal itirazını yapsın" dedim. Karşı düşüncede olan kimse çıkmadı. Hatta **Prof. Dr. İdris** dedi ki:

"Ey kardeşim, bu durum öyle bir gerçektir ki, üzerinde hiçbir ayrılık olmamıştır." İşte bu gerçekler dolayısıyla bu fetvayı baskıya verdim. Dilerim ki Allah Teâlâ bunun sayesinde dünya ve ahirette bizi faydalandırır ve bütün müslüman toplumlara bu fetvayla feyiz verir.

Dr. Abdullah Azzam

KİTABA SUNULAN TAKRİZLER

Ömer Seyf'in Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla,

Hamd Allah'adır. Allah Teâlâ, Efendimiz Muhammed (s.a.v)'e Âline, Ashâb'ına ve O'nun sempatizanlarına salât ve selâm eylesin.

Sonra,

Allah yolundaki kardeşim, muhterem dostum ve muharip Dr. Abdullah Azzam, cihadın hükmü konusunda değerli bir muhtevaya sahip bu fetva kitabını ve cihadın ne zaman farz-ı ayın olacağı konusunu gözden geçirmemi istedi. Ben de tamamını okudum. Sağa-sola dönüşü olmayan ve kalbinde zerre kadar imanı olan her insanın Allah'ın Kitabı'nın, Rasûlü (s.a.v)'in sünneti ve ulemanın icma'ının oluşturduğu bu delilleri iyiden iyiye kavramasından başka çaresinin bulunmadığını aynı doğrular ve dini gerçekler olarak gördüm. Bunu söylemekle herkesin bu görevi yerine getirmesi için elinden gelen gayreti göstermesinin gerektiğini anlatmak istiyorum. Fakat bu gerçeğe ancak haklarında:

"İman etmiş olanlar, 'Keşke cihad hakkında sadece bir sure indirilmiş olsaydı!" derler. Oysa muhkem bir sure halinde cihad emredilip ve içeriğinde savaşmaktan da söz edilince kalplerinde nifak hastalığı bulunanların ölüm komasındaki kişinin bakışı gibi sana baktıklarım görürsün. Korktukları başlarına gelsin." (Muhammed/20)

Allah Teâlâ, ne güzel buyurdu! Allah şeyh Abdullah'ın bu iyi niyet ve uyarmalarının en güzel karşılığını kendisine versin ve kendi rızasına uygun davranmayı hepimize nasip etsin.

Gerçek şu ki Cihad hareketi bugün farz-ı ayın olmuştur. Hiç kimsenin kaçamak yapmaya imkânı yoktur.

Allah'a Doyamayan Ömer Seyf

Cidde, 28.12.1404

Büyük Âlimler Meclisi SAN'A-YEMEN

Saîd Havva'nın Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Din kardeşimiz Şeyh Dr. Abdullah Azzam'dan gelen bu kitap taslağını aldıktan sonra onu iyi araştırılmış ve güzelce ayıklanmaya tabi tutulmuş bir fetva mecmuası olarak görüyor, o kitapta geçenleri aynen benimsiyor ve aynı ilkelere ben de çağrıda bulunduğumu ilân ediyorum.

Saîd Havva

Abdullah Nâsıh Ulvan'ın Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a, Salât ve Selâm ise alnı aklanmışların lideri ve Efendimiz Muhammed (s.a.v)'e, O'nun Âl-i Beytine, nihayet dünyanın her ücra köşesinde cihad bayrağını taşıyan ashabına olsun. Ayrıca Gerçek Düzen'in kurmaylarına ve Hak yoluna kıyamet gününe kadar özveriyle davette bulunanlarına olsun.

Sonra,

Kıymetli dostumuz Dr. Abdullah Azzam (Allah kendisini kötülüklerden korusun), günümüzde Afganistan'da, Filistin'de ve diğer İslâm ülkelerinde yaşanmakta olan Cihad hareketinin hükmü konusunda kaleme aldıklarını gözden geçirmemi istedi. Doğruyu bulma Allah Teâlâ'nın takdirinde olduğunu bilerek şöyle derim:

Dr. Abdullah Azzam, kişisel yorumlar biçiminde belirttiği, fetvasını verdiği ve eski-yeni önde gelen bütün âlimlerden aktardıklarının tamamı en doğru görüşleri oluşturuyorlar. Gerekçe olarak da; kâfirlerin işgali altına giren bütün İslâm ülkelerinin halkına - Fakîh âlimlerin de benimsediği gibi- yediden yetmişe savaşmayı farz-ı ayın durumuna getirdiğidir ve buna göre kadınların, kocalarının izni olmadan; gençlerin de babalarının iznine başvurmadan cihad hareketine katılmaları gerektiği gösterilir.

Aynı biçimde işgal edilen ülkenin komşularının, müslüman ülkeyi kâfirlerin çizmesi altında ezilmekten kurtarma konusunda kendi kendine yeterliliği sağlanıncaya kadar komşusunun cihad hareketine katılmalarını farz-ı ayın durumuna getirir. Eğer onların katılması da yeterli olmazsa farz-ı ayın olma hareketi onun daha yakınında ve onun daha yakınında olanlar dairesi biçiminde daha da genişler. Eğer bu bölgesel daire genişlemesi de yeterli olmaz veya o ülkeler uyuşuk uyuşuk davranırlarsa yahut umursamazlar veya ilgisiz kalırlarsa farz-ı ayın olma hareketi düşmanın baskısını sona erdirinceye ve müslüman topraklarının tamamından atıncaya kadar bütün yeryüzüne yayılır.

Şu anda ve bu yüzyılda, İslâm ülkelerinin çeşitli bölgelerindeki birçok Müslümanları uyuşuk-uyuşuk davranır, umursamaz ve tamamen ilgisiz durumda görüyoruz. Nitekim Afganistan, Filistin ve diğer müslüman ülkelerinin haklan konusunda bu denli ilgisizlik ve umursamazlık nedeniyle, İslâm topraklan üzerinde oturan her ülkenin Müslümanlarına cihad eylemi farz-ı ayın durumuna gelmiştir. Zira insan gücü ve ekonomik yapı açısından bu yeterlilik gerçekleşememiştir!..

O halde bu gerçeğe dayanarak deriz ki; bugün eli silah taşıyabilen her müslümana gerek Afganistan'daki ve gerekse dünyanın herhangi bir yerindeki diğer müslüman kardeşlerine yardımcı olmak için cihad hareketine katılmaları farz-ı ayın olmuştur. Müslümanlar kendi kendilerine yeter duruma gelinceye kadar gençlerin cihada katılmaları konusunda babalarından izin istemesine bile gerek yoktur. En iyisini Allah bilir.

Kardeşiniz

Abdullah Nâsıh Ulvan

Kral Abdüllaziz Üniversitesi/CİDDE

Muhammed Necîb el-Mutii'nin Takrizi

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd yalnız Allah'a, salât ve selâm ise Allah'ın Rasülü'ne, Âl-i Beytine, dava arkadaşlarına ve onu sevenlere olsun.

Bu hamd ve salâttan sonra, kuşkusuz Allah yolunda, Allah Teâlâ'nın aşağıdaki fermanıyla seçip verdiği kullarına müjdelediği şehitlik makamına kavuşmak amacıyla cihad etmek, sadece bir evden başka bir eve taşınmaktır. Dar kalıplar arasındaki hoyrat anlayışından özgürlüklerin bulunduğu başka bir hayata, başkalarına yararı olmayan, üçkâğıtçı, düzenbaz ve yağmacıların kol gezdiği bir hayattan, mutluluk, güllük-gülistanlık ve hoşnutlukların bulunduğu hayata geçiş yapmaktır:

"Sizin içinizden şehitler edinmek için..."

Çok değerli, derin bir kültüre sahip, geçmişi (ve geçmişte yapılan olayları) iyi araştıran, mücahid kardeşim, Dr. Abdullah Azzam; cihada teşvik etmek ve cihad bilincini vermek amacıyla, konuyu fıkıh, hadis ve tefsirden naklettiği açık delillerle tartışmaya açarak ve bu konudaki delilleri göstererek, konuyu hak ettiği dereceye yükseltmektedir.

Bu suretle meseleyi; en tutarlı bir çözüme ulaştırmak amacıyla kaleme aldığı, kısa zamanda hazırladığı bu eser hakkında şunları rahatça söyleyebiliriz: Getirmiş olduğu, bu tartışmasız, apaçık deliller; cihaddan geri duranların gırtlaklarına tepilecek tıkaç ve ödlek münafıkların gözlerine sokulacak çomak niteliği taşıyorlar...

Bu naçiz eser hakkında şu yorumu yapabilirim: Bu eserde davetten tutun da, bu zor ve içinden çıkılmaz dönemlerde İslâm toplumunun bünyesinde oluşan parçalanmaları silip atmak ve toplumun İslâmî kimliğini korumak için düşünülemeyecek bütün çarelerin çözüm yollarını içermektedir. Tek cümleyle, az bir sürede hazırlanmış bu eser, tam anlamıyla İslâm dinamizmidir.

Dilerim bu eser, en şanlı, en yüce, en kalıcı ve en sürekli olabilmesi için Allah'ın, Rasülü'nün, Kitabı'nın ve Ümmeti'nin yolunda etkili olur.
Allah'a inanan kişi cihadını; eğer yere yıkılırsa şe-hadet parmağını kaldırarak veya işkenceye uğratılırsa normal gücünü, iradesini kullanarak; sürülürse seve seve giderek yahut hapsedilirse orada sürekli ibadet ederek, yaşarsa yönetici olarak yahut ölürse şehit olarak sürdürmek için yapar. O zaman cennetin en üst makamı Hüsnâ ve Ziyade makamını elde eder.

Selâm olsun şu sesi duyup el çırparak karşılayanlara; "Cihad için askere çağrıldığınızda derhal oraya katılınız." Allah'ın rahmet ve bereketi o kişiler üzerine olsun.

Cided, Cihad Sokağı köşesi

Muhammed Necîb el-Mutiî

Sünnete âli senedlerle hizmet eden Mühezzeb şerhi

Tekmiletü'l-Mecmû Şerhu'l-Mükezzeb yazarı

Mısır Arap Cumhuriyeti Yazarlar Birliği üyesi

MÜSLÜMANLARIN KENDİ ÜLKELERİNİ SAVUNMALARI EN ÖNEMLİ FARZ-I AYINDIR!

GİRİŞ

Hamdin tamamı Allah'ındır; yalnız O'na hamd ederiz. O'ndan yardım dileriz, O'nun yarlığamasını isteriz. İç dünyalarımızdaki kötülüklerden ve çirkin davranışlarımızdan Allah'a sığınırız.

Kimler Allah katında "Saîd" olarak yazılmışsa, o kişileri "Şaki" tanıtacak hiçbir güç olmadığı gibi, kimler de Allah katında "Şakî" olarak yazılmışsa, onları da "Saîd" tanıtacak hiçbir kimse yoktur.

Allah'tan baka hiçbir ilâh olmadığına, Hz. Muhammed (s.a.v)'in O'nun kulu ve peygamberi olduğuna tanıklık ederim. Allah Teâlâ ona, onun Âl-i Beytine ve dava arkadaşları olan bütün sahabeye salât ve selâm kılsın.

Andolsun ki Allah, kendi rahmetiyle bu dini, bütün âlemlere sevgi kaynağı olsun diye seçerken bütün peygamberlerin Efendisi (s.a.v)'i bu dinle peygamberlerin son halkasını teşkil etmesi için gönderdi. Bu dini Rasûlullah (s.a.v) açık belgelerle ve örnek insan olarak açık duruma getirdikten sonra, kılıçla ve mızrakla başarıya kavuşturdu. Nitekim Ahmed ve Taberânî'nin rivayet ettiği sahih hadiste Rasûlullah (sa.v) şöyle buyurdu:

"Kıyametin kopması saatinde tek ve ortağı olmayan Allah Teâlâ'ya kulluğu sağlayıncaya kadar kılıçla peygamber olarak gönderildim. Allah (c.c) benim rızkımı kargımın gölgesi altında takdir buyurdu. Horluğu ve halkı arasında küçük düşürülmeyi, bana karşı çıkanlara belâ olarak verdi. Her kim kendi isteğiyle başka bir kavme benzemeye çalışırsa o kişi, o kavmin bir parçasıdır." (Elbânî: Camiu's-Sagîr Sahihi, 2828)

Allah Teâlâ'nın koyduğu plân, yeryüzünün dirlik düzeninin etki-tepki yasasına göre sağlanmasını gerekli kılmıştır ve Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurdu:

"Şayet Allah, insanların bir bölümünü etki, bir bölümünü de tepki gösterir durumda kılmasaydı yeryüzünün dirlik ve düzeni bozulurdu. Fakat Allah, bütün âlemlere üstünlük sahibidir." (Bakara/251)

Yani Allah Azze ve Celle, böyle kendi değişmez yasasını onlara uygulamak ve etki-tepki yasasını, başka bir deyimle hak batıl sürtüşmesi kanununu açık-seçik kılması suretiyle bütün insanlığı yüce otoritesi altına almıştır. Bu plân ve yasalar insanlığın dirlik ve düzenliği, gerçeklerin her zaman üstün gelmesi ve iyi değerlerinin yaygınlaşması uğrunadır. Hatta taabbûdî (determinist) anlamda dini semboller olan ibadetlerin rolü bu yasayla koruma altına alınmıştır. Zira Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Şayet Allah toplumun bir bölümünü etki, bir bölümünü de tepki gösterir kılmasaydı, kesin olarak içlerinde Allah'ın adı bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi. Allah kendisine yardım edenlere elbette zafer verecektir. Kuşkusuz Allah en üstün ve en güçlü otoriterdir." (Hacc/40)

Bu kanun; "etki-tepki kanunu" yahut cihad kavramı Allah Teâlâ'nın Kitabı'nın büyük bölümünü kaplamıştır. Zira gerçek düzenin kendisini koruma altına alacak bir üstün gücün bulunması zorunluluğu vardır. Nice gerçek düzenler olmuştur ki, adamlarının pejmürdeliği nedeniyle ayaklara düşmüştür. Nice batıl düzenler gelmiştir ki, uğrunda kanını seve seve akıtarak, kurban olacak büyük adamları ve sempatizanları bulunduğu için yüksek mevkilerde bulunmuştur. O halde cihad hareketi iki temel esas üzerinde yaşar: Sabır ki kalpte ve gönüllerde bulunan yiğitlikleri dışa yansıtır. Yücelik duygusu ki malı ve canı ortaya sermekten ibarettir. O halde gönül cömertliği cömertliklerin en üst katındadır. Nitekim İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadiste: "İman: Sabır ve geniş yürekliliktir." buyurulur.(Elbânî: Sahih Hadisler Serisi, 554)

İbni Teymiyye de Mecmuul- Fetava'da (28/157) şöyle der: İnsanoğlunun dirlik ve düzenliği, din ve dünyası açısından ancak yiğitliği ve yüce duygular taşımasıyla tamamlanabildiğine göre Allah Subhanehu açıklıyor ki, her kim kendi nefsiyle cihaddan uzak durursa, Allah Teâlâ o kişilerin yerine cihadı gerçekleştirecek kişileri getirir:

"Eğer cihad ordusuna katılmazsanız Allah sizi pek acıklı bir azapla cezalandıracak ve yerinize sizden başka bir kavim getirecek: Siz O'na hiçbir zarar veremeyeceksiniz. Çünkü Allah her şeye kadirdir." (Tevbe/39)

Bu nedenle Rasûlullah (s.a.v) karakterlerin en kötüsüne işaret etti ve cimrilik ile korkaklığın hem bireylerin düzenlerinin bozulmasına, hem de toplumların düzenlerinin alt üst olmasına neden olduklarını vurguladı. İşte bir sahih hadis-i şerifte şöyle buyrulmaktadır:

"Bir adamdaki kötülüklerin temeli doyum bilmeyen cimrilik ve utanma bilmeyen korkaklıktır." (Ebû Dâvûd ve Buhari" Tarih'te rivayet etti. Bkz. Camiu's-Sahih, 3603) (Ebû Dâvûd sahih olarak rivayet etti.)

Çok değerli geçmiş büyük insanlarımız üzerinden nice yüzyıllar geçti. Onlar bu etki-tepki yasasıyla hükmettiler ve yeryüzünün efendisi oldular. Allah Teâlâ'nın nitelediği şu insanlar gibi, bütün insanlığın üzerinde söz sahibi oldular:

"Onların içinden, sabrettikleri zaman bizim emrimizle doğru yola ileten önderler yetiştirmiştik." (Secde/24)

Nitekim Rasûlullah (s.a.v) bir sahih hadiste şöyle buyurdu:

"Bu ümmetin temeldeki dirlik ve düzenliliği sade yaşayış ve tavizsiz imanı ile olurken, sonundaki silinişi de cimriliği ve doyumsuz beklentisi yüzünden olur." İmam Ahmed, Taberânî (Evsat) ve Beyhakî rivayet ettiler. (Sahihu'l-Câmi, 3739)

Daha sonra yeni yetişen müslüman nesil geldi. Allah Teâlâ'nın bütün yasalarını askıya aldılar ve böylece Rabb'lerini unuttular. Dolayısıyle Rabb'leri de onları unutuverdi. Rabb'lerinin temel yargılarını toplumdan sildiler, Rabb'leri de onları toplumdan siliverdi:

"O (üstün şahsiyetlerin) ardından öyle bir nesil türedi ki, ne namazı tanıdılar, ne de hayvansal davranışlarını dizginlediler. İşte onlar 'Gayya' vadisini boylayacaklar." (Meryem/59)

Kötü değerler taşıyan davranışları kendilerine güzel gösterildi. Böylece kişisel kaprislerinin ardına düştüler. Bir sahih hadiste Rasûlullah şöyle buyurdu: "Kuşkusuz Allah, obur, şişman kişiyi ve laf dinlemeyen şımarığı, sokaklarda avaz avaz bağıran serseriyi, geceleyin kütük gibi derin uykuya dalıp gündüzleri maymun iştahıyla işe girişeni ve dünya denince iştahı kabaran, ahiret denilince de ölüm komasına düşeni hiç sevmez." (Sahihu'l-Câmi'us-Sagîr, 1874) İşte kaybolan farz görevlerden ve unutulan hayati değerlerden birisi de cihad görevidir ki, bu farz Müslümanların güncel yaşantısından silindi, böylece o müslümanlar sel suyuna kapılmış saman çöpü durumuna geldi. Bu gerçeği Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle dile getiriyor:

—Bütün (İslâm) düşmanları her yönden üstünüze saldırabilir; tıpkı aç gözlü, obur insanların yemek tabağına saldırdığı gibi. Bunun üzerine sorarlar:

—Ya Rasulullah, yani o günde biz Müslümanların azınlık olması nedeniyle böyle olacak, değil mi?

—Hayır! Ne yazık ki; sizler saman yığınları gibi kalabalık olacaksınız. Fakat, sele kapılmış saman çöpleri gibi olacaksınız Vehm sizin kalplerinizde tahtını kurar. Böylece tedirginlik düşmanlarınızın kalplerinden uzaklaşmış olur. Bunun nedeni sizlerin dünyayı aşırı sevmeniz ve ölüm gerçeğini kötü görmenizden başkası değildir.

Bir rivayette de ashab şunu sorar:

—Vehm ne yüzündendir? Ya Rasulullah!

—Sizin dünyayı sevmeniz, böylece düşmanla savaşmayı kötü olarak bellemenizdir. (Sahih Hadisler Serisi, Sayı; 958) diye cevap alırlar. İmam Ahmed hadisi lsnad-ı Ceyyid ile rivayet ederken Ebû Dâvûd bir rivayetinde "ölümü kötü olarak bellemek" deyimini "sahih hadistir" biçiminde vermiştir.

KÜFÜRLE CÎHAD İKİ TÜRLÜDÜR

1- İstekte Bulunma Cihadı

Kâfirlerden kendi ülkelerinde istekte bulunmak:

Şöyle ki kâfirlerin, Müslümanlarla savaşmak amacıyla yığınak yapmadıkları hallerde uygulanır. Bu durumda onlarla savaş farz-ı kifâyedir. Farz-ı kifâyenin en az düzeyi; Allah düşmanlarına korku salmak için müslüman-ların açık noktalarını kapamaktır ve senede en az bir kere o düşmana asker göndermektir. İmam (yönetici), her yıl bir veya iki kez daru'l-harb olan ülkeye gerilla gurubu göndermeli, halk ise bu konuda imama arka çıkmalıdır. Şayet imam böyle bir girişimde bulunmazsa suç (günah) onun üzerine yıkılır.(İbni Abidin Haşiyesi, 3/238) Fakihler o ülkeyi cizye vermeye mahkûm eder. Usulcü âlimler derler ki:

"Cihad hareketi kaba kuvvetin kullanıldığı bir davettir. Dolayısıyla o ülke tamamen müslüman oluncaya ve Müslümanlarla antlaşma yapıncaya kadar gücün kullanılabildiği cihadın yaşatılması gerekir.” (Şirvâni Haşiyesi: Tuhfetu'l-Muhtac ale'l-Minhâc, 9/213)

2- Geri İtme Cihadı

Kâfirleri kendi ülkemizden geri itme cihadı: Böylesi bir cihad farz-ı ayındır. Hatta en önemli farz-ı ayın-lardandır. Şu durumlarda cihada kesin başvurulur:

a) Kâfirler Müslümanların yaşadığı ülkeye girdiğinde,

b) İki taraf bir araya gelip iki ordu karşı karşıya geldiklerinde,

c) Yönetici (imam) böyle bir askeri topluluğa katılmaları bireysel olarak veya kitle halinde zorunlu yaptığında, olanları askere çağırdığında,

d) Kâfirler müslüman bir kalabalığı esir aldığında, cihada katılmak farz olur.

Birinci Durum: Kâfirlerin Müslümanların yaşadığı bir ülkeye girmesi:

Bu durumda, eski dönem- yeni dönem bütün büyük insanlar yanında dört mezhebin bütün fakihleri, hadisçiler ve tefsircilerin tamamı İslâm tarihinin bütün dönemlerinde, kesin surette cihadın, hem

kâfirlerin sardığı ülke halkının tamamına ve hem de komşu yakın ülke halkına farz-ı ayın olduğu noktasında oybirliği yapmışlardır. Öyle ki çocuk babasından izin almadan ve kadın da kocasının iznini istemeden, borçlu alacaklısının onayını beklemeden cihad hareketine katılırlar. Şayet bu ülke halkı yeterli sayıyı bulamazsa veya kaytarır ya da tembel tembel durur yahutta ilgisiz kalırlarsa, daha yakın olana daha yakın olanlar çemberi biçimde farz-ı ayın dairesi genişletilir. Yani o ülke halkı yeterli sayıyı bulamazsa yahut kaytarırlarsa görev, onlara bitişik olanlara, sonra da onlara bitişik ülke halkına düşer. Böylece cihadın farz-ı ayın çemberi, bütün yeryüzünü kaplayacak biçimde genişler.

Şeyhu'l-İslâm İbni Teymiyye diyor ki:

"Geri itme savaşı ki, o savaş mahrem değerlere ve dine saldıranın geri püskürtülmesinin en çetinidir, üzerinde icma sağlanan zorunlu görevdir. O halde, imandan sonra dini değerleri ve dünya düzenini felce uğratan saldırgan düşmanı, geri püskürtmekten daha zorunlu bir görev olamaz. Bu kişinin (azık ve yolculuk parası gibi) şartlan öne sürmesi bile söz konusu olamaz. Aksine imkânlar ölçüsünde masrafın tamamını cebinden öder. Gerek bizim düşüncemizdeki âlimler topluluğu ve gerekse diğer âlimler bu konuda bağlayıcı hükümler koymuşlardır".

İbn-i Teymiyye, **"Cihad görevi bir ülke halkına kesin zorunluluk olarak karara bağlandığında, yüklendiğinde, zorunlu olduğu takdirde, hac yolculuğuna kıyas edilerek azık ve yol parasının ödenmesidir,"** diyen el-Kadî'ye cevabında yol parasının şart koşulamıyacağı ile ilgili görüşünün gerekçesi olarak şöyle diyor:

"Kadî'nin hac yolculuğuna kıyas edilebileceği konusunda söylediklerini başka hiç kimseden duymadım. Dolayısıyla bu görüş zayıftır. Zira cihadın zorunlu olması, düşmanın vereceği zararı kapamak içindir. Öyleyse cihada katılmak göç etmekten daha büyük zorunluluktur. Kaldı ki göç etme olayında yol parası hesaba katılmaz, O halde göç etmek cihadın bir parçasına bile denk olamaz.

Ubade b. Sam i t'in sahih hadisinde Nebi (s.a.v)'den şöyle buyurduğu rivayet edildi. "Gerek sıkıntı anında ve gerekse genişlik anında, neşeli zamanlarda ve gerekse üzüntülü zamanlarda (duydum kabul ettim) demesi ve kendini beğenmişlik yapmaması müslüman kişi üzerine farzdır."

Buna göre Hz. Peygamber (s.a.v) saygılı olmanın ana unsurunu, darlık ve genişlik anında orduya katılma biçiminde zorunlu gördü. Burada darlığa düşmüş olsa bile orduya katılmasının zorunlu olduğunun delili vardır. Hacda böyle bir zorunluluk yoktur. Bu durum,

istekte bulunma savaşında söz konusudur. Geri itme savaşına gelince ki, o savaş, saldırganın mahrem değerlere ve dini vecibelere saldırmasını önlemenin en çetin türüdür, icmâen farzdır, iman etmenin ön şartından sonra, dinî değerleri ve dünya düzenini felç eden saldırgan düşmanı eyleminden alıkoymaktan daha zorunlu bir görev, söz konusu değildir." (İbni Teymiyye: el-Fetâvâ el-Kübra eki Kitabu'1-İhtibaratü'l-İlmiyye, 4/608)

İşte şimdi de bu mesele etrafında icma eden dört fıkıh mezhebinin delillerini sunalım:

1. Hanefi Fakihleri:

İbni Abidin şöyle diyor:(İbni Abidin Haşiyesi, 3/238) (Şayet düşman, İslâm) ülkesinin herhangi bir gediğinden saldırıya geçerse cihad, farz-ı ayın olur.
Bufarz-ı ayın olma işi ona bitişik komşu olan ülke halkına geçer. Onların ardında kalan ülke halkına ise düşmandan uzaklığına göre ve eğer kendilerine ihtiyaç duyulmuyorsa farz-ı kifâyedir. Eğer düşmana yakın olan ülke halkı, düşmana karşı direnç göstermekten âciz kalmak suretiyle yahutta âciz kalmıyorlar da, ancak cihad yapacak vatandaşlar kaytarıyorlarsa veya lakaydi davranıyorlarsa ve cihada katılmıyorlarsa, bu nedenle başka müslüman ülke halkına ihtiyaç duyulursa o ülkeye en yakın ve bitişik ülke halkına, tıpkı namaz gibi, oruç gibi farz-ı ayın olarak görev düşer. Katılmamalarını hiçbir gerekçe haklı çıkaramaz. Onun ardından ve onun da ardından kademe kademe, doğusundan batısından bütün islâm ülkeleri halkına varıncaya kadar, tümüne farz-ı ayın olur.

Kâsânî Bedaiu's-Sanayi'de (7/72) , İbni Nuceym el-Bahru'r-Raig'de ve İbni Hümam Fethu'l-Kadir'de (5/191) aynı fetvaya katılmışlardır.

2. Malikîlere Göre:

Dusûkî Haşiyesi'nde şu ifade geçer: Cihad hareketi, düşmanın ani saldırısıyla belirgin hal alır. Dusûkî bu konuda diyor ki; "Geri püskürtme hareketi, düşmanın ani baskınıyla herkesin üzerine görev olarak düşer. İster kadın, ister köle ve isterse çocuk olsun hepsi harp meydanında toplanırlar. Meğer ki veli, koca ve alacaklı patron onlara karşı çıksın" (Dusûkî Haşiyesi, 2/174)

3. Şafiîlere Göre: Remlî'nin Nihâyetü'l-Muhtaç adlı eserinde şöyle geçer: "Düşman bize ait bir ülkeye girse ve bizimle onlar arasında çok kısa mesafe kalsa, o ülke halkına düşmanı geri itmek gerekli otur. Hatta cihad üzerine henüz farz olmamış fakir, çocuk,

köle, borçlu ve kadına varıncaya kadar..." (Nihayetü'l-Muhtaç, 8/58)
4. Hanbelîlere Göre:

İbni Kudâme'nin el-Muğnî'sinde şöyle geçer: "Aşağıdaki her üç durumda cihad eylemi yürürlüğe girer:

1. İki ordu bir araya gelip iki taraf birbirlerine karşı vaziyet aldıklarında,

2. Kâfirlerin, kendileriyle savaşmaları ve geri itmeleri kaçınılmaz görev olarak (İmam tarafından) halkına yüklenildiği bir İslâm ülkesinin topraklarını işgal etmesi durumunda,

3. Yönetici (İmam), zorunlu askere alınması gereken genç kesimi askere çağırdığında." (el-Muğnî, 8/345)

İbni Teymiyye der ki:

"Düşmanlar, Müslümanların ülkesine girdiğinde daha yakın olana yakın olan esasına göre, o düşmanın geri itilmesi farz olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Zira topyekün İslâm ülkeleri tek bir ülke hükmündedir. O ülkeyi geri almak üzere toplanacak askerlerin ne babalarından, ne de alacaklı zenginlerinden izin almadan toplanmaları farz olur. İmam Ahmed'in bu konudaki belgeleri gayet açıktır." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608) Bu durum (Genel Seferberlik) olarak bilinir.

GENEL SEFERBERLİĞİN DELİLLERİ VE OLAĞAN KILAN ETKENLERİ

1. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Gerek hafif düzeyde (çocuk yaşta), gerekse ağır düzeyde (askerlik yaşında) seferber olun; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihada katılın. Eğer anlamını kavrıyorsanız bu davranış sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe/41)

Nitekim bu ayetin öncesinde, asker alayını bırakıp kaçma eylemine ceza olarak düzenlenecek azap ile onun yerine başkasının

getirilmesi cezası belirtiliyor. Oysa azap, sadece farz bir görevin terk edilmesi yahut bir haramın yapılması üzerine düzenlenir:

"Eğer asker alayına katılmazsanız Allah sizi pek açıklı bir azap ile cezalandıracak ve yerinize sizden başka bir topluluk getirecek; siz böyle yapmakla O'na hiçbir zarar veremeyeceksiniz. Çünkü Allah her şey e kadirdir." (Tevbe/38)

İbn Kesir der ki: Allah Teâlâ, Rasûlullah (s.a.v) ile Tebuk Gazvesi yılında genel seferberliğe katılmayı emretti. Bu seferberlik kararı, Allah'ın düşmanları Bizanslılar ve Kitap Ehli'nden kâfirler safında yer alanlarla savaşılması için alınmıştı.

Nitekim İmam Buhârî (Asker Alayına Katılma Zorunluluğu ve Bu Amaçla Gerekli Olan Niyet ve Cihad Babı) diye bir konu başlığı koymuş ve bu âyet-i kerimeyi ana başlık olarak alıyor.

Seferberlik ilanının gerekçesi; Medine'yi ele geçirmek amacıyla Bizanslıların, Arap yarımadası sınır boylarına saldın düzenleyeceği haberlerinin müslüman halk arasında kulaktan kulağa yayılması gösteriliyor. Peki kâfirlerin bizzat müslüman ülkelere girmesine ne demeli?!. En doğru hareket asker alayları düzenlemek olmaz mı? Ebû Talha (r.a) Allah Teâlâ'nın bu ayetini (gerek hafif düzeyde ve gerekse ağır düzeyde askerlik çağındakiler ve henüz çocuk yaştakiler olarak Allah her birisinin mazeretini dinlemedi) biçiminde yorumlamıştır. (Muhtasar İbn-i Kesir, 2/44) Hasan el- Basrî Hazretleri de aynı âyeti; (yoksul ve varlıklı olarak herkes) diyerek tefsir etmiştir.

İbn Teymiyye, Mecmûu'l- Fetâvâ adlı eserinde (28/358) diyor ki:

Düşman, Müslümanların ülkesine saldırmak istediği anda müslüman olarak etkilenen ve etkilenmeyen insanların tümüne o düşmanı geri itmeleri görev olarak yüklenir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Eğer onlar din konusunda sizden yardım isterlerse o Müslümanlara yardım etmek üzerinize borçtur." (Enfal/72)

Nitekim Nebi (s.a.v) Müslümanlara yardım etmelerini emretti. Adam ister savaşmakla geçinenlerden olsun isterse olmasın. Bu yardım, imkân bulunduğu ölçüde, az-çok, yaya-süvâri olması oranında, malıyla ve canıyla herkese vacip olur. Oysaki düşman kendilerini Hendek yılında hedef aldıklarında Allah Teâlâ Müslümanların hiçbirisinin yerini terketmesine izin vermemişti.

Zührî diyor ki: Saîd b. el-Müseyyeb savaş alayına katılmış ve gözlerinin birisini yitirmişti. Ona şöyle dendi:

- Sen hastasın. Cevap olarak:

- Allah, hafif (genç) ve ağır (yaşlı) ne varsa hepsinin seferber edilmesini istedi. Her ne kadar savaşmak imkânı bulamadımsa da, zira katılan kalabalığı çok fazla gördüm, savaş mühimmatını korudum. (el-Cami'li-Ahkâmi'l-Kur'ân, 8/150)

2. Allah Azze ve Celle yine şöyle buyuruyor:

"Nasıl onlar sizinle topyekün olarak savaşa kanlıyorlarsa, siz de onlarla öyle topyekün savaşınız. Bilesiniz ki Allah, takva sahipleriyle (kendi hayır-şer düzenini koruyanlardadır." (Tevbe/126)

İbnü'l- Arabî bu ayetin yorumunda diyor ki; (Topyekün olarak) yani her yönden ve her pozisyonuyla kendilerini çevreleyerek, demektir.

3. Allah Azze ve Celle:

"Yeryüzünde bozuk düzen kalmayıncaya kadar ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşınız." diye buyuruyor. (Enfal/40)

İbni Abbas ve Süddî'nin (el-Kurtubî: 2/253)'de söylediği gibi, buradaki bozuk düzen; şirk demektir. Kâfirlerin saldırmaları ve ülkelerinin yönetimini ele geçirmelerinden sonra oradaki müslüman halkın dini tehdit altına girmiş ve inancı açısından çifte standart uygulaması söz konusu olmuştur. O zaman dini, canı, namusu ve malı koruma altına alabilmek amacıyla müslüman halka savaşmak farz olacaktır.

4. Rasûlullah (s.a.v) buyuruyor ki:

"Fetih sağlandıktan sonra elbette hicrete yer yoktur; fakat cihad ve niyet her zaman uygulanır. Dolayısıyla orduya çağrıldığınız anda derhal katılınız" (Buhârî)

Öyle anlaşılıyor ki, ümmet askere çağrıldığında bu davete katılmak farzdır, öyleyse kâfir güçlerin saldırması durumunda, ümmet dinini koruyabilmek için derhal orduya katılmış olacak demektir. Buradaki farz oluşun nirengi noktasını, bu hadis-i şerifin açıklamasında İbni Hacer'in de vurguladığı gibi müslümanlann zorunlu olarak başvurması veya yöneticinin (imamın) askere çağırması oluşturur.

Nitekim Kurtubî:

"Müslümanların düşmanları karşısında kendilerini savunmada yetersiz kalacağını önceden kestirip, kendisinin o müslüman saflarında yer alabileceğini ve yaralarına merhem olabileceğini anlayan herkesin

onların saflarına katılmalarının farz olacağını" söylüyor.(Fethu'l-Bari, 2/30)

5. Kuşkusuz bütün ilâhî dinler Allah katından gelir ve "Beş Ana Unsur"n (Zarurat-ı hamse) korumak amacını güder: Din, Can, Irz, Akıl ve Mal...

Bu nedenle her hangi yöntemle olursa olsun ana unsurları koruma altına almak farzdır. Bu noktadan hareketle İslâm, saldırgan gücü geri itmeyi en tabiî hak haline getirmiştir.(Camiu'l-Ahkâm, 8/150) Saldırgan güç, başkasına zor kullanarak, diktatörlükle yöneten kişilerdir. O kişiler bu baskıyla nazlum halkın canını yahut malını ve yahut ırz ve namusunu hedef alır, bu durumda;

a- Irz ve namusa saldırma konusu: Düşman, Müslümanların ırz ve namusuna saldırdığında, ölümüne neden olacağını bile bile, bütün fakihlerin oybirliğiyle o düşmanı geri itmeleri Müslümanlara farz olur. Bu nedenle fakihler, ırzının heder edilmesinin korkusunu yaşadığında kadının, öldürülmesi pahasına da olsa esir pozisyonunda teslim olamayacağını bir kanun maddesi haline getrdiler.

b- Mal veya cana saldırma konusuna gelince; saldırgan düşmanın, ulemanın cumhuruna göre geri itilmesi farz olur. Maliki ve Şafiî mezheplerinde; saldırgan kâfir gücün müslüman kişiyi öldürmesiyle sonuçlanacak olsa bile yine de geri itme savaşına girmesi tercih edilen görüş olarak üzerinde (icma edilmiştir) oybirliği sağlanmıştır.

Nitekim bir sahih hadis-i şerifte:

"Her kim malı uğrunda öldürülürse ve her kim kanım koruma uğrunda öldürülürse şehit oldukları gibi, dini uğrunda öldürülen de şehit olur. Ayrıca ırz ve namusu uğrunda öldürülürse o kişi de şehitlik mertebesini kazanır." buyrulmuştur. Bu sahih hadisi Ahmed, Ebû Dâvûd, Tirmizî ve Ne-saî rivayet ettiler. (İbni Abidin Haşiyesi, 5/383; Zeyla'î, 6/110; Mevâibu'l-Celîl, 6/326; Tûhfetü'l-Muhtac, 4/124; el-İknâ. 4/290; er-Ravzatü'l-Behiyyc, 2/371; el-Bahrü'z-Zikhar, 6/268 Ayrıca bkz. Elbânî: Tacu'l-Arûs, Sahihü'l-CamiuVSağîr, 6321)

Cassas bu hadisi verdikten sonra:

"Bir adam, haksız yere öldürmek amacıyla başka birisine kılıcını çekse, diğer Müslümanların onu öldürmesi hakkının doğacağı konusunda aykırı görüş belirten kimseyi duymadık." dedi. (Cassas: Ahkâmu'l-Kur'ân, 1/2402)

Saldırgan kişi, saldırganlık eylemi içindeyken öldürülürse, müslüman bile olsa cehennemliktir. Adaleti sağlamak isteyen kişi

öldürülürse şehit olur. Bu durum müslüman saldırganla ilgili olarak geliştirilen hükümdür.

Peki kâfirlerin; dine, ırz ve namusa, çoluk-çocuğa ve mala musallat olacak şekilde, talan etmek ve yok etmek için Müslümanların topraklarına saldırması halinde kâfir saldırganı ve onun kâfir devletini geri itme görevi bütün Müslümanlara görev olarak farz olmaz mı?!

6. Kâfirler, müslüman esirleri önlerinde kalkan olarak kullandıklarında ve müslüman ülkelerini ele geçirmek için ilerilere geçtiklerinde müslüman esirlerin de ölümüne yol açsa bile kâfirlere savaş açmak farz olur.

Nitekim İbni Teymiyye Mecmau'l- Fetâvâ (28/537) adlı eserde şöyle diyor:

Hatta kâfirler arasında halk seçkinlerinin oluşturduğu iyi kimseler bulunsa ve kâfirleri öldürmek ancak bu iyi kişileri öldürmekle gerçekleşecek olsa o iyi kişiler de gözden çıkarılır. Kuşkusuz bütün imamlar şu noktada oybirliği içindedirler: Kâfirler müslüman esirleri tutsak edinseler ve savaşmadıkları takdirde

Müslümanların zarara uğramasından korkulsa, o zaman onlara (kâfirlere esas olarak) ateş açmamız caiz olur. Şayet biz Müslümanların zarara uğramasından korkmazsak o Müslümanlara ateş açmak, âlimlerin iki görüşünden daha iyisine göre caiz olur. Fakat aynı eserin 45. sahifesinde; [Sünnet ve icma-i ümmet, müslüman saldırganın, saldırı eylemi ancak öldürülmesi suretiyle geri püskürtülebiliyorsa öldürüleceği; (gasbettiği mal isterse bir kırat karşılığı dinar kadar olsun) noktasında birleşmişlerdir. Nitekim Sahih'te **"Kim malı uğrunda öldürülürse o kişi şehittir."** İbaresi vardır.

Bunun nedeni diğer ülkelerdeki Müslümanları fitne ve şirkten korumanın; ayrıca dinlerini, ırz ve namuslarını, hatta mallarını koruma altına almanın, diğer Müslümanların sağ olmalarına rağmen, kalkan olarak kâfirlerin elinde tutsak durumunda bırakılmalarından daha iyi olmasıdır.

7. Gerilla guruplarıyla savaşmak: Allah Azze ve Celle şöyle buyuruyor:

"Şayet inanmış iki gurup (vatandaş, aynı ülkede) silahlı kavgaya girerlerse onların arasını bulunuz. Şayet bir gurup daha saldırgan durumundaysa, kendilerine Allah'ın koyduğu kanunları kabul ettirinceye kadar, o saldırgan (vatandaş) gurubuyla (devlet olarak) savaş ediniz. Eğer bu kanunlara boyun eğerse aralarını adalet ölçüleri içinde düzeltiniz, İkisine de tarafsız olarak bakınız.

Allah (vatandaş/an arasında) tarafsız davrananları sever." (Hucurat/9)

Mademki Allah Teâlâ, müslüman vatandaşların aynı rejime bağlılığını sağlamak, dolayısıyla din, ırz ve mallarını korumaya almak için müslüman gerilla gurubuyla savaşmak görevini bize yüklüyor, öyleyse gerillaca davranan kâfir devletle savaşmanın hükmü konusunda ne demeli? öyle gerillaca davranan devletle savaşmak daha uygun ve daha yakışık düşmez mi?

8. Fesat çıkarmanın cezası: Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah ve Rasûlü'ne savaş açanların, yeryüzünde bozgunluk yapanların cezası ancak öldürülmeleri yahut ipe çekilmeleri yahutta el ve ayaklarının çapraz olarak kesilmeleri ve yahutta yerleştikleri yerden sürülmeleri tarzındadır. Bu davranış, onların dünya hayatında rezil oluşları ve ahirette de büyük bir azaba uğrayacakları demektir." (Maide/33)

Müslümanları topyekün korku içinde bırakan ve yeryüzünde kendi düzenini kurmak için karışıklık çıkaran, böylelikle halkın mallarıyla ve ırzlarıyla âdeta dalga geçen müslüman savaşçıların durumu bu anlatılanlardır. Nitekim Rasûlullah (s.a.v), Buhârî ve Müslim'de de geçtiği biçimiyle Arenîlere karşı aynı tutumu uygulamıştır. (Bkz. Fethu'r-Rabbânî, yazarı Ahmed Abdurrahman el-Bennâ; İmam Ahmed eş-Şeybanî'nin Müsnedi düzeninde. Enes'ten gelen bir hadiste; A kel ve Arîne'den bir gurubu gözleri oyulmuş, el ve bacakları kesilmiş olarak getirdi.)

Peki, halkın üzerinde; dinleri, malları ve ırzları açısından baskı havası uygulayan kâfir devletlere ne demeli. O kâfir devletle savaşmak müslümanlar üzerine hayli hayli zorunlu bir görev olmaz mı?..

Bunlar, kâfir güçler Müslümanların topraklarına girdiklerinde genel seferberlik ilan edilmesini normalleştiren etkenler ve delillerdir.

O halde kâfir ve düşman güçleri itmek, imandan sonra en önde gelen zorunlu görevlerdendir. Ve İbni Teymiyye de;

"Dini hayatı ve dünya düzenini dejenere eden saldırgan düşmanı, imandan sonra geri itmekten daha zorunlu hiçbir iş yoktur" biçiminde aynı noktayı belirtmiştir. (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608)

ŞU ANDA FİLİSTİN VE AFGANİSTAN'DA SAVAŞMANIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Daha önce geçen bilgilerle açıkça belli oldu ki, Müslümanların bir karış toprağına saldırılması durumunda cihad hareketi önce o toprak üzerinde yaşayanlara ve ona komşu ülkelerde yaşayanlara görev olarak verilir.

Fakat o ülke halkı yeterli çoğunluğu sağlayamazlar veya kaytarırlar ve yahutta uyuşuk davranırlarsa farz-ı ayın olan bu cihad hareketi; aşama aşama onları izleyen diğer müslüman ülke fertlerine doğru yaygınlaştırılır. Daha sonra bu farz-ı ayın olan yükümlülük genişleyerek, aşama aşama bütün yeryüzünün doğusundan batısına kadar tamamını kaplar.

Bu durumda kocanın hanımına, babanın genç evladına ve alacaklısının borç verdiği kişiye izin vermesi şartı aranmaz. Buna göre:

1. Bu perişanlığın vebali, herhangi bir müslüman toprağı kâfirlerin denetimi altında kaldığı sürece bütün yeryüzü Müslümanlarının üzerine yüklenir; bu vebalden yükümlü olurlar.

2. Bu işin vebali; geri itme yeteneği, olabilirliği ve gücü oranıyla doğru orantılı artarak bütün toplum için artar. Böylece önce âlimlerin, yöneticilerin ve (toplumlarında etkili ve parmak ucuyla gösterilen) propagandacıların günahı, kültürsüz ve halk kesiminde kalanlardan kat kat fazla olur.

3. Genç neslimizin, Afganistan gibi, Filistin, Filipin gibi, Keşmir, Lübnan, Çad, Eritre gibi cağımızın sıkıntılı ülkelerindeki askerî kademelere katılmakta tembellik yaparak kaçanların günahı; Müslümanların eskiden ellerinde olan toprakların kâfirlerin eline düşmesine engel olmayan ve o dönemi yaşayıp tarihe karışan genç neslin günahından kat kat fazladır. Biz hep bir ağızdan şöyle diyoruz:

"Bütün çalışmalarımızı, şu anda Afganistan ve Filistin üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Zira bu iki merkezin meselesinin nirengi noktasını oluşturan ana meselelerdir. İşgalci düşman programını kalbinde saklar durur. Yine o bölgenin bir meselesinin çözümlenmesinde, bütün müslüman bölgelerdeki aynı tür birçok meselenin çözümü bulunmaktadır. O bölgeyi koruma ağı altına almak bütün bölgeyi korumaya almak demektir"

İŞE AFGANİSTAN'DAN BAŞLAMAK

Filistin'de cihad edecek güce sahip Arapların, cihada orada başlaması gerekir. Bu gücü kendinde bulamayanların ise Afganistan'a gitmesi gerekir. Geride kalan Müslümanlara gelince; cihad hareketlerini Afganistan'da sürdürmelerini uygun görüyorum. Biz Filistin'den önce cihad hareketinin Afganistan'ın Filistin'den daha önemli olduğu için değil, aksine Filistin İslâm'ın ilk ve ana meselesi olup İslâm âleminin kalbi durumundadır. Orası kutsal olmuş topraklardır. Fakat burada öyle sebepler vardır ki, Filistin'den önce Afganistan'dan işe başlanmasını daha ivedi duruma getiriyor. Başlıcaları:

1. Afganistan'daki çarpışma alanı sürekli kullanılmakta, hem de en şiddetli şekilde kullanılmaktadır. Afganistan'daki Hindikuş'un yalçın tepeleri, geçmiş yüzyıllar boyunca İslâm tarihinin benzerine tanıklık etmediği çarpışmalara sahne oluyor.

2. Kuşkusuz Afganistan bayrağı, **"Lâilâhe illallah Muhammedu'r-Rasûlullah"** biçiminde gayet açık ve İslâmî'dir. İdeal vardır ve gayet açıktır: (Allah'ın gücünü en yücelere çıkarmak için) Afgan Mücahidlerine ait İslâmî Birlik Anayasası II. maddesinde şöyle bağlayıcı bir hüküm koyulmuştur: **"Bu Birlik'in hedefi Afganistan'da kesinlikle bir İslâm devleti kurmak ve yaşatmaktır."** III. Maddesinde ise şu bağlayıcı hükme yer verilmiştir: **"Kuşkusuz bizim kurduğumuz bu Birlik Allah Teâlâ'nın aşağıdaki ilkesinden güç alır: 'Devlet kurmak ve yönetmek yalnız Allah'ındır.' O halde hiç tavizsiz yönetim gücü, yalnız âlemlerin Rabb'ine aittir."**

3. Nitekim İslamcılar, Afganistan'daki çarpışma alanının sevk ve idare yarışını, diğer guruplardan önde giderek kendi otoritesi altına almış durumdadır. Yani Afganistan'daki cihad hareketini yöneten kadro, İslâmî Hareket'in genç elemanları yanında âlimler ve Kur'ân-ı Kerim'i kalpleriyle yaşayanlardır. Oysaki Filistin'deki pozisyon tamamen tersinedir. Zira orada yönetici kadro olma yarışı karmakarışık insanların elindedir; bir kısmı gerçek müslümanken, bir bölümü de sözde müslümanlar gurubudur. Devletin bayrağını da laik kafalılar dalgalandırıyor.

4. Afganistan davasında otorite, halen Mücahidler cemaatinin elinde sürdürülmektedir. Kâfir ve müşrik devletlerden gelen

yardımları halen geri çevirmeyi sürdürmektedirler. Oysaki Filistin devrim hareketi tamamen Sovyet Rusya'nın güdümünde götürülüyor.

İşte Rusya, devrim hareketini üstlenenleri, en kötü şartların pençesinde boğuşurken, uluslararası komplo kuruluşlarının karşısında kendi geleceklerini kendileri boğuşarak elde etmeye çalışır durumda yüz üstü bıraktı.

Devrim davası, süper devletlerin denetiminde oyuncak durumuna düştü. Filistin topraklarını, Filistin halkını, hatta Filistin'in ırz ve namusunu kumar masasında karşılıklı koz olarak öteye beriye çekiyorlar. Dahası var; süper güçler, Filistin'in toprak, halk ve namusu üzerindeki oyunlarını Arap devletleri topraklan üstünde de aynen uygulayarak sürdürüyorlar. Ta ki Arap devletlerinin askerî güçlerini de bitirinceye kadar. Ve Arapların hem fizikî, hem de askerî varlıklarını kendi saflarına çekip duruyorlar.

5. Oysaki Afganistan sınır kapıları Mücahid Cemaatlerine kesinlikle açık durumdadır. Nitekim burada üç binden fazla, nice hudut kapıları arı kovanı gibi işlemekte, üstelik Afganistan'ın sınır boylarında hiçbir siyasî otoriteye baş eğmemiş kabilelerin stratejik alanları vardır.

İşte bu avantaj, Mücahidler Cemaati için muhafaza edilmiş bir kalkan görevini üstlenmektedir.

Gel gelelim Filistin'in konumuna; konum tamamıyla farklılık arz etmektedir. Sınır kapılan tamamen kilitlenmiştir. Vurucu güçlerin eli kolu bağlanmıştır. Bütün yetki sahibi görevlilerin sözleri; bu sınır kapılarını yarıp geçmeye çalışanların tamamını, yahudi savaş gücünün pusuda beklemekte olduğudur.

İmamı Şafiî el-Umm (4177)'de şöyle diyor:

Düşmanın durumu değişiklik arz ediyorsa; bir bölümünün konumu diğerinden daha etkisiz ve daha perişan yahut biri diğerinden daha az korkulur durumdaysa, yönetici (imam) eylemine, daha az korkulan ve daha az tehlike arz edeninden başlasın. Böyle yapmasının hiçbir sakıncası yoktur. İsterse o müslümanın yurdu daha uzakta olsun. Eğer Allah Teâlâ'nın iradesi o yöndeyse.

Hatta eylemin başlatılabilmesi için daha çok korku arz eden düşman devlet varsa daha az çekinilen diğer düşman devlet tercih edilir. Zaruret halinin dışında caiz olmayan şey; o zaruret yaşanırken caiz olması noktasından hareketle, bu eylemi başlatma durumu da yaşanan zaruret konumunda sayılır.

Nitekim Nebi (s.a.v), Haris b. Ebû Dırar'ın kendi aleyhinde bir topluluk oluşturduğu haberini aldı. Nebi (s.a.v) yakınında ondan daha yakın düşman olduğu halde daha uzakta olan o topluluğa saldırdı.

Yine Hz. Peygamber (s.a.v), Halid b. Ebû Süfyan b. Şuhh'un bir topluluk oluşturduğu haberini aldı. Yakınında düşman bulunduğu halde İbni Üneys'i göndererek uzakta olan Halid'i öldürttü.

6. Sonra Afganistan halkı, çelik gibi sertlikte ve onuruna düşkünlükte dünyada tektir. Sanki Allah Azze ve Celle Afgan dağlarını ve topraklarını cihad eylemi için hazır kılmıştır.

FARZI AYIN VE FARZ-I KİFÂYE

Farz-ı Ayın; O öyle bir farzdır ki, tıpkı namaz ve oruç gibi her müslümanın bizzat kendisinin yapması kendi üzerine farz olur.

Farzı Kifaye; Öyle farzdır ki, şayet bir kısım müslüman onu yaparsa diğerlerinden düşer. Farz-ı kifâyenin anlamı, yani onu kifâye olarak yerine getiren hiçbir kimse çıkmazsa günahı topyekün bütün Müslümanların üzerine yayılacak demektir.

Şayet yeterliliği bulunan birkaç kişi onu yerine getirirse farziyeti diğer Müslümanların üzerinden düşer. Yani başlangıcındaki hitap farz-ı ayın gibi müslümanları kaplar. Sonra da farz-ı kifâyeyi bir kısım insanların yapmasıyla düşerken farz-ı ayının başkasının yapmasıyla düşmemesi noktasında birbirinden ayrılırlar. (İbn-i Kudame: el-Muğnî, 8/345)

Bu noktadan hareketle Fahru'r-Râzî; farz-ı kifâyeyi, "bizzat yapanına bakılmaksızın meydana gelmesi amaçlanan ibadetler" diye tanımlamıştır. (Bkz. Razî: el-Mahsûl, Tahkik; Dr. Tâha Câbir; C.2, S.31)

İmam Şafiî şöyle diyor: **"Şüphe yok ki farz-ı kifâye genel olarak bütün Müslümanlardan yapılması istenen, fakat yapımı özel olarak birkaç kişi tarafından gerçekleştirilen ibadettir."** (Ebû Zehra: Usûlu'l-Fıkh)

Nitekim usulcülerin cumhuruna göre ki, İbni Hacib el-Amidî ve ibni Abde'ş-Şekûr de bunlar arasındadır, farz-ı kifâyenin bütün müslümanlara farz olup bir bölümünün yapmasıyla farziyeti düşen ibadet türüdür.

Bugün bazı kişiler, cihadın hükmü hususunda tartışıp duruyorlar. Onu farz-ı kifâye olarak niteliyorlar. O halde cihad tüm Müslümanlara farz olur. Ancak bir bölümünün yerine getirmesiyle bu farziyet düşer.

Bu kişisel görüşe göre; Afgan cihad hareketi (farz-ı kifâye olarak) bu görevi yerine getirilinceye kadar yeryüzünün bütün Müslümanlarına farzdır. Bu farzı yerine getirme eylemi, Rusya ve komünizm belâsını Afganistan'dan kovmaktan ibarettir. Düşmanın saldırısı karşısında farz olan görevi; kâfirleri Müslümanların yaşadığı topraklardan çıkarıp atmak olduğuna göre bunun ağır vebali, komünistleri ülke dışına atma eylemi tamamlanıncaya kadar bütün Müslümanların sırtına yüklenmiş olur.

Bu noktada müslüman kesimde kulaktan kulağa aktarılan bir cümle var: "Afgan cihad hareketinin insan gücünden çok para gücüne ihtiyacı vardır." Bu cümle gerçek olmaktan çok uzaklardadır. Zira Rusya'nın Afganistan'daki varlığının üzerinden altı yıl geçmesine rağmen, ayrıca beş milyon müslümanın dış göçe, yedi milyonun da iç göçe; dağlarda ve ağaç kovuklarının oluşturduğu mağaralarda dağınık halde yaşayarak kalmaları bu cümleye cevap olarak yetecektir. Öte yandan Seyyaf da konuyu şöyle dile getiriyor:

"Önderliğini Sovyetler Birliği'nin yaptığı on dört devlet, Varşova paktı üyeleri ve uluslararası komünizm örgütü, topyekün olarak bizi aynı oktan vuruyor. Oysaki İslâm dünyasını oluşturan müslümanlar hâlâ durmadan **"acaba Afgan cihad hareketi farz-ı ayın mıdır yoksa farz-ı kifâye midir?"**

Konusunu tartışıyorlar. Oysaki müslümanlar Afganistan'daki son adam da şehadet şerbetini içinceye kadar konuyu iyice düşünsünler. Afganistan'daki kişiler, şu ana kadar Afgan toprakları üzerinde bir-bir buçuk milyon Afganlı şehide mal olduğunun bilincinde olarak cihad hareketinin farz-ı ayın olduğunu onaylıyorlar.

Afganlılar şöyle diyor: **"Aramızda tek bir Arabın varlığı bizim için bir milyon Amerikan dolarından daha sevimlidir."** Nitekim Prof. Seyyafın âlim ve davetçilere yönelttiği çağrısını "Cihad" dergisi (Sayı: 9)'da yayımladı. İşte onun belgesi şöyledir:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Hamd Allah'ındır salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne, ayrıca onun Âl-i Beytine ve sahabelerinin üzerine olsun. Onun görüntülediği hayatı kendine rehber edinen yolun en doğrusunu bulmuş olur.

Bütün bunlardan sonra;

Sizler gayet iyi biliyorsunuz ki Afganistan cihad hareketi Allah Teâlâ'nın gücünü yeryüzünde yücelerde tutmak için ve Kur'ân devletini kurmak için sürdürülmektedir. İşte bu idealin gerçekleştirilmesi amacıyla İslâmî gerçek yapısı dâhilinde iyice bilen

ve İslâmî cihad anlayışının köklü karakteri üzerinde kararlı gidebilen Mücahid kardeşlere ihtiyaç vardır. Bu nedenle sürekli ve kararlı olarak bilinçlendirme ve yönlendirme görevini canla üstlenen ulema ve davetçiler gerekmektedir.

Nitekim iyi bilinmelidir ki birçok Afgan uleması ve ruh eğitimi veren kardeşler cihad alanlarında şahadet şerbetini içmiştir. Şimdi de bizim Mücahid kardeşlerin okullarında, çadırlarında, askeri kışlalarında ve cephelerinde ders vermeyi, bilinçlendirmeyi, nihayet yönlendirmeyi üstlenecek dava adamlarına şiddetle ihtiyaç vardır. Böylece ancak Allah Teâlâ önceden marşları söylenmiş idealleri gerçekleştirme imkânını bize verir. Şunu da ısrarla belirtelim ki, bizlerin ulema ve davetçilere olan ihtiyacımız, diğer dallarda uzman ve deneyimli elemanlara ihtiyacımızdan kat kat fazladır.

Allah Teâlâ sizleri ve bizi İslâm'ın ve Müslümanların hizmetinde başarılara ulaştırsın.

Kardeşiniz

Abdu Rabbi'r- Rasûl; Seyyaf Paktia- Caccî- (3. Şevval. 1405)

İZİN ALMA HAKKINDA

Ebeveynlerden, Eşlerden ve Alacaklılardan İzin İstemek Meselesi

İzin istemenin hükmü düşmanın pozisyonuna bağlıdır:

1. Şayet düşman kendi ülkesi içindeyse ve dağlara, geçitlere v.s. yığınaklar yapılmamışsa, bu düzlemde Müslümanların ülkesi üzerinde herhangi bir etkisi gözlenmiyorsa, düşman hattı da yeterli sayıda askerle doldurulmuşsa, o zaman cihad hareketi farz-ı kifâye olur ve izin almak gerekir. Zira anne-baba ve kocaya saygı farz-ı ayındır, cihad ise farz-ı kifâyedir. Farz-ı ayın, farz-ı kifâyeden önce gelir.

2. Şayet düşman askerleri; müslüman askerlerinin bulunduğu geçit noktalarına saldırırsa yahut İslâm beldesine girerse, o zaman bu durum, daha önce belirttiğimiz gibi, cihad hareketini o ülke halkına ve çevre ülkelerdekilere farz-ı ayın durumuna getirir. Bu durumda izin isteme zorunluluğu kalkar, artık kimsenin hiç kimseye izin vermesi söz konusu olamaz. Hatta genç ana-babasının izni olmaksızın, kadın kocasının iznine başvurmaksızın, borcunu veremeyen kişi alacaklısının iznini istemeksizin orduya katılır.

Anne-babadan ve kocadan izin isteme durumu; düşmanı, müslüman ülkenin topraklarından çıkarıncaya kadar yahut düşmanı çıkarmak için yeterli sayıda cemaatleşme gerçekleşinceye kadar, isterse bütün müslümanlar o toprak üzerinde toplansınlar izin isteme yasağının düşme hali süreklilik arz eder.

Cihad hareketi farz-ı ayın olarak, yine farz-ı ayın durumundaki babaya saygıdan önce gelir. Zira cihad hareketi, dinin koruma altına alınmasını sağlarken anne babaya saygı nefsin korunması kapsamına girer. Cihada gelince; (anne-babaların derin üzüntülerinin kaynağı ve perişan düşmelerinin yegâne faktörü olsa da); cihad hareketi dinin muhafazası olduğu için, nefsin muhafazası olan ebeveyne saygıdan önce gelir. Şu gerekçeyle ki, bizzat cihadın kendisi mücahidlerin nefsanî duygularının telef olması demektir; şayet dini koruma altına alma uğrunda şahadet şerbetini içerse. Dini koruma altına almak kesin hükümle sabit olurken, anne-babanın nefsânî duygularının telef olması zannîdir. Kesin hükümle sabit olan şey, zannîden önce gelir.

Farz-ı Ayın ve Farz-ı Kifayenin Örnekle Anlatımı

Deniz kenarındaki bir topluluğu düşünelim; dinlenip eğleniyorlar. Onların içinden bir gurup iyi yüzme biliyor. Bir de ne görsünler! İleride bir genç boğulmak üzere!!. "Kurtarın beni!"diye feryad ediyor. Yüzücülerin hiçbirisi ona yardıma gitme cesareti gösteremiyor. Bir yüzücü dalgıçlık yaparak o genci kurtarmak için denize açılmak istiyor, fakat babası o genci kurtarmasına şiddetle karşı çıkıyor. Şimdi hangi yüzyılın fukahası böyle bir babaya saygının farz olduğunu ve o genç yavrunun orada boğulmasına göz yumabileceğim söyleyebilir?

İşte bugünkü Afganistan'ın acıklı dramı! O kurtaracak bir yardımcı arıyor. Gencecik fidan durumundaki evladı boğazlanıyor, ırz ve namusuna dokunuluyor ve telef ediliyor, küçücük bebekler, yavrular süngüleniyor. Kötürüm kalmış insanların kol ve bacakları öteye-beriye saçılıyor. Gerçekten samimi bazı yiğit gençlerin gidip, onları kurtarmak ve onlara el uzatmak için bağırları yanıyor. Bu durumda onlara karşı protesto sesleri yükseliyor; "Sizler babalarınızın izni olmadan nasıl gidebilirsiniz?!" Şeklindeki malayani sözlerle...

Oysa boğulmak üzere çırpınan genç çocuğu kurtarmak, orada onu gören ve yüzme bilen herkese farz olur. Şayet hiç kimse onu kurtarmanın zorunlu oluş hitabına uymazsa hitap orada bulunanların tamamına yönelmiş olur. Bir tanesi kurtarma girişiminde bulunursa ağır vebal diğerlerinden düşer, şayet hiç kimse kalkışmazsa, o vebal yüzücülerin tamamını bağımlı kılar.

Harekete geçmeden önce ebeveynin izni söz konusu değildir. Şayet babası, çocuğunun boğulmakta olan insanı kurtarmasını engellerse böyle bir babaya saygı göstermek söz konusu olamaz. Çünkü farz-ı kifâyenin hitabı ilk önce farz-ı ayın gibidir. Ancak sonuçta ayrılık gösterirler. Şayet farz-ı kifâyeyi bir kısmı yerine getirirse suç diğerlerinden de düşer. Eğer hiç kimse o görevi üstlenmezse oradaki toplumun tamamı suçlu duruma düşer.

İbn-i Teymiyye diyor ki:

"İmdi düşman saldırıya geçmişse hiçbir tartışmaya yer kalmaz; dine, cana ve ırza dokunmanın zararını geri itmek icma olarak farz olur." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/607)

Farz-ı kifâye durumunda kendilerinden izin istenip, farz-ı ayın durumunda izin isteme şartının kalkmasının delili aşağıdaki iki hadisin arasını birleştirmekle sağlanır:

Birinci hadis: Buharî'nin Abdullah b. Amr b. el-As (r.a)'dan rivayet ettiği hadistir:

"Bir sahabe Hz. Peygamber (s.a.v)'e gelerek cihada katılabilme konusunda izin istedi. Hz. Peygamber (s.a.v):

- Annen-baban hayatta mı? Sahabe:

- Evet. Hz. Peygamber (s.a.v):

- Git onlardan izin al ve cihada katıl."

İkinci Hadis: İbni Hıbban (r.a)'ın Abdullah b. Amr (na)'dan rivayet ettiği hadistir: (Bkz. Fethu'l-Bari, 6/105)

"Bir sahabe, Rasûlullah (s.a.v)'e gelerek, en değerli amelin hangisi olduğunu sordu: Hz. Peygamber (s.a.v):

-Namazdır.

-Sonra hangisidir?

-Cihaddır.

-Fakat benim anne-babam var!

- Yalnız ben sana anne-babandan daha hayırlısını emrediyorum.

-Seni hak yol üzerinde gönderene andolsun ki elbette ben cihad hareketine katılacağım ve anne-babamı, bu uğurda göz kırpmadan terkedeceğim. -Sen en güzelini biliyorsun". (Fethu-I-Barî, 6/106 Hadisi, İbni Hıbban rivayet edip sahih olduğunu söylerken, el-Feth'de Hafız, çekimser davranarak sahih veya hasen olabilir demiştir.) Hafız bu hadisler üzerinde şu yorumu yapıyor:

"Bu hadisle iki hadisin arası uzlaştırılarak cihadın farz-ı ayın olduğu hükmüne varılmıştır." (Fethu'l-Barî, 6/106)

Şeyh'ten ve Mürebbî'den İzin İstenmesi

Ne selef olarak, ne de daha sonraki yetişenler olarak hiçbir fakîh ister farz-ı ayın olsun, isterse farz-ı kifâye olsun ibadetler konusunda öğrencinin izin alma (zorunluluğu) yükümlülüğü bulunduğunu madde olarak yasaya koymadı. Aksini ileri sürenler, bize şer'î bir yasa maddesi veya açık bir yetki belgesi getirsinler. O halde her müslüman insan için şeyhinden yahut öğretmeninden izin istemeden cihada katılma hakkı vardır. Zira âlemlerin Rabbi'nin verdiği iznin önüne geçecek hiçbir ferman olamaz. Bu konuda Allah Teâlâ iznini vermiş ve cihadı farz-ı ayın kılmıştır.

İbni Hübeyra diyor ki:

Şeytanın hilelerinden birisi de kişinin manevi dünyada ve Allah Teâlâ'yi hiç hesaba katmadan gerçek düzen açıklanmışcasına tapındığı putları gündemde tutarak, kendi iç dünyasında büyüttüğü ve onun söylediklerine gerçek düzenden öncelik tanıdığı putun tasmasını taktığı için şöyle demesidir:
"Bu bizim hayat görüşümüz değildir." (el-Ikdu'l-Yâkûtiyye, S.104)

Şayet bu öğrenci, mühendislik yahut doktorluk veya tarih öğrenimini; karanlık gecelerin üçte ikisinden sonra türlü rezaletlerin işlendiği, ayrıca içkili dansın verdiği coşturuculuktan dolayı insanı hayali bulutlar üzerinde uçuran, topluluğun naralar attığı, şehevî duyguların alev alev tutuşup, zıplamaların gürül gürül seller oluşturarak denizlere dönüştürdüğü gecelerin yaşandığı batılı ülkelerle Amerika'da görmek isteseydi, üstüne basa basa söylüyorum: Şayet bu öğrenci aile reisinin izni olmadan oraya gitseydi ne aile reisi, ne de

başka bir yetkilisi o denli feryat etmeyecekti. Fakat aynı genç öğrenci, sınır boylamında koruma görevini üstlenmesi ve cihad hareketine katılmasından dolayı ona, şu tip laflar üreterek karşı çıktıklarını görürsün:

"Vay canına! İzin alma gereğini görmeden nasıl cihada çıkabilir?!

Oysa o genci yetiştiren hocasının her fırsatta seruettiği şu hadisi ve benzerlerini gözönüne almamamızın mümkün olmadığını anlamanız gerekir:

"Allah yolunda bir gece savunma görevi yapmak (nöbet tutmak) geceyi sabaha kadar kıyamla, gündüzü akşama kadar oruçla geçirilen bin geceden daha hayırlıdır." (Ravisi İbn Mâce, Tabarânî ve Beyhakî'dir. Hâkim sahih olduğunu söyledi. Zehebi de ona katıldı. Ayrıca Hafız isnadının hasen olduğunu belimi. Bkz. Fethu'r-Rabbânî, 1/95)
Sahih-i Müslim'de de şu hadis yer almaktadır:

"Bir gün bir gece koruma görevini yerine getirmek, bir ay oruç tutup gecelerini de kıyamda geçirmekten daha hayırlıdır, ölse bile yaptığı bu güzel davranışın sevabı ona hiç kesilmeden, devamlı olarak yazılır, rızkı onu besler ve kabrin fitnelerinden kendisini korur." (Muhtasar Müslim, 1075)

"Allah yolunda sabahlamak veya akşamlamak dünyadan ve ondaki güzelliklerden daha hayırlıdır." (Hadis üzerinde ittifak sağlanmıştır.)

Kurs yöneticisi hoca ve öğrencilerine düşen görev, dinen güzel davranışlara gönülden inanarak, onları devam ettirmeleri, hayır işlerine öncülük etme yarışına girmeleri ve Rasûlullah (s.a.v)'m şu öğüdünü akıllarından çıkarmamalarıdır:

"Beş şeyden önce, beş şeyi ganimet bil! İhtiyarlığından önce gençliğinin, hastalığından önce sağlığının, fakirliğinden önce zenginliğinin, meşguliyetinden önce boş vaktinin, ölümünden önce hayatının." (Hâkim ve Beyhakî rivayet ettiler. Hadis sahihtir. Bkz. Sahîhu'l-Camiu's-Sağîr, Yazan: Elbânî: 1088)

O ilgililer şu sahih hadisi de iyice dinlemelidirler:

"Savaş düzenindeki bir birliğe bir saat kadar Allah yolunda katılmak altmış senenin gecelerini ibadetle geçirmekten daha hayırlıdır." Hadisi Ahmed, Hakim ve Dârimî rivayet etmişlerdir. (Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sağîr, 4305)

İmam Şafiî diyor ki:

"Rasûlullah (sa.v)'ın bir sünnetinin gerçek anlamı bir kişinin belleğinde yer etmemişse, herhangi bir âlimin şahsî yorumu dolayısıyla kişinin o davranışı bırakmasının helâl olmadığı noktasında müslüman âlimler icma etmişlerdir."

MAL İLE CİHAD

Canını ortaya koyarak cihad etmenin mal ile cihad etmekten daha hayırlı olduğunda hiç kuşku yoktur. Bu nedenle Rasûlullah (s.a.v) döneminde Hz. Osman (r.a), Abdurrahman b. Avf (r.a) gibi zenginler, savaşa bizzat bedenleriyle canlarını ortaya koyarak katılmalarından muaf tutulmamışlardır. Zira nefislerin cilâlanması ve ruhların terbiyesi ancak savaş alanının o hareketli ateşi içinde tamamlanır. Dolayısıyla Peygamberimiz (s.a.v) bir sahabesine şöyle buyurmuştur:

"Sen kesinlikle cihad eylemine katılmalısın, İslâmiyet'in ruhbanlığı, işte budur!" (Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sağîr. 4305)

Yine bu durum dolayısıyla, Rasûlullah (s.a.v)'e kişinin kabirde çok ince hesaba çekilip çekilmeyeceği konusu sorulunca şu cevabı buyurdu:

"Başının ucunda kılıçların şakırdaması çok ince bir şekilde hesaba çekilme olarak kişiye yeter!" Bu sahih hadisi Neseî rivayet etti.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v) dünya işlerinin, kendisini cihad eylemine katılmaktan kişiyi alıkoymasının sakıncasına dikkat çekerek, bir defasında saban demirini göstermiş ve: **“Bu âlet bir yöre halkının evine girmez ki o yöreye Allah Teâlâ horlanma hastalığını sokmasın"** şeklinde buyurmuştur.(Elbânî: Silsiletü'l-Ahâdise's-Sahiha, Sayı: 10) (Hadisi Buhârî Sahih'inde rivayet etti.)

Yine aynı Sahih'te:

"Veresiye olarak alış-veriş yaptığınızda, öküz sırtından kazanmaya ve tarım işine bayağı gönül kaptırdığınızda ve de bunlar yüzünden cihad eylemini yüzüstü bıraktığınızda Allah Teâlâ sizlere öyle aşağılık hastalıkları tebelleş ederki yeniden o güzel dinî yaşantıya dönmenize kadar o belâyı sizin üzerinizden kaldırmaz." (Elbânî: Silsiletü'l-Ahâdise's Sahiha, Sayı: 11) (Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.)

Yine aynı Sahih adlı kitapta:

"Kendinize ille de sürekli bir gelir kaynağı veya meslek edinmek peşine düşmeyiniz, bu yüzden dünyanın sevgisine kapılır gidersiniz." (Elbânî: a.g.e No: 12) (Timizî rivayet etmiştir.)

İşte bütün bu hadis-i şeriflerde Rasülullah (sa.v) dünyaya bağlayıcı unsurlar ve insanın din düşmanına karşı savaşmasına mani olarak şunları saymıştır:

a) Tarımla aşırı uğraşmak,

b) Taksitle ve (veresiye kurnazlığına) kapılarak alışveriş yapmak,

c) Davar sürülerinin, sanayi mallarının ve sürekli gelir getiren kaynakların üretim yollarını araştırmak.

İslâmî değer yargılarının topluma mâl edilmesi veya koparıp atılma mücadelesinin yapıldığı bir zamanda bu gibi önemsiz şeylerle uğraşma dini açıdan çok büyük günah işlemeye ve harama denk tutuluyor.

Mal ile cihada gelince; mücahidlerin maddi finansmana ihtiyacı varsa elbette farzdır. Ayrıca kadınlara da farzdır. Hatta bir dereceye kadar küçük çocukların mallarına bile farz olur. Şayet yapılan cihad farz-ı kifâye de olsa İbni Teymiyye'ye göre hüküm değişmez. (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/607)
Bu gerekçeyle insanların, cihad hareketi başlayıp maddi finansmana gerek duyduklarında, o malı stok etmeleri yasaklanır. Hatta İbni Teymiyye'ye bu konuda şöyle bir soru sorulur: **"Şayet maddi finansman açları doyurmaya yetersiz kalır da açık verirse, o malın bu amaçla kullanılmasıyla cihad hareketi zarar görecekse ne yapmak gerekir?"**

İbni Teymiyye şu cevabı verir: **"Açlar ölse bile cihad hareketini ön plana alırız."**

Tıpkı kâfirlerin Müslümanları kalkan olarak kullanma durumunda olduğu gibi, hatta ondan daha da önemlidir. Kâfirlerin siper edinmesi durumunda o müslümanlar kendi irademizle

öldürüyorduk, bu konumda da Allah Teâlâ'nın iradesiyle onlar ölüyorlar." (el-Kurtubî, 2/242)

Kurtubî diyor ki:

"Zekâtlarını tam ödemelerinden sonra, müslümanlar üzerine bir bela iliştiğinde, ellerindeki finansman kaynağını o ihtiyaç için kullanmaya mecbur olduğu konusunda âlimler icma etmişlerdir." (el-Kurtubî, 2/242)

Nitekim imam Malik:

"Bütün matı varlıklarına el konulmuş bile olsa, halkın, esirlerinin fidyeleri karşılığı olarak ellerindekinin tamamını verme mecburiyetindedirler. Bu konuda da âlimler arasında icma-i ümmet kararı vardır" diyor.(el-Fetâvâ el-Kübra, 4/608)

Dini değerler üzerinde kararlılık göstermek, canlar üzerindekinden daha önce gelir. Aynı biçimde canlar konusunda titizlik göstermek, mala karşı duyarlı olmaktan önce gelir. Elbette şu bir gerçektir ki; zenginlerin maddî varlıkları, Mücahidlerin kanlarından daha pahalı ve değerli değildir. Zenginler zümresi, maddî kaynaklan konusunda Allah Teâlâ'nın verdiği yargı hükümlerine çok kulak versinler, şöyle ki cihad çok önem kazandığı bir dönemde, ayrıca müslümanlann dini değerleri ve vatan toprakları yok olmaya mahkûm edilmişken, zenginler zümresinin de hayvansal zevkler içine dalıp gittikleri dönemlerinde, bu zenginler oruç tutarak tek bir gün boyunca hayvansal zevklerinden geri dursalardı bütün güçlerini, maddî varlıklarıyla birlikte çarçur edegeldikleri tuzaklardan daha çok insanî değerler kazanma alanında harcasalardı, daha doğrusu o maddî varlıklarım, Afgan mücahidlerinin hizmetine transfer etselerdi... Evet o mücahidler soğuktan dolayı ölümle pençeleşiyorlar, kar ve buz nedeniyle ayakları doğranıyor, ne bir günlük yiyeceklerini, ne de kuru erzaklarını bulamıyorlar ki, onunla bedenlerini teskin etsinler ve damarlarına kan temin etme imkânı bulsunlar.

Evet... İşte ben şöyle haykırıyorum: Bu zengin kesim bir günlük cep harçlığını Afgan mücahidlerine harcasaydı, onların verdiği bu maddî değerler, Allah'ın izniyle, cihad konusunda zafere doğru giden hızda çok büyük olumlu değişiklik meydana getirirdi.

Nitekim büyük âlimler ve başlarında muhterem Şeyh Abdullaziz b. Bazz, zekâtın tamamını Afgan mücahidlerine ödemenin Allah'a yakınlaşmayı sağlayan, en büyük ecir ve sadakaları en değerli yola harcama vesilelerinden olduğuna fetva vermişlerdir.

ÖZET

1. Nokta: Bedenle cihada katılmak her müslümana kendi topraklarında farz-ı ayındır.

2. Nokta: Cihad konusunda hiç kimsenin hiçbir otoriteden izin istemesi söz konusu değildir. Dolayısıyla Anne-babaların çocuklarına izin vermeme hakları yoktur.

3. Nokta: Maddî varlıkla cihada katılmak da farz-ı ayındır. Cihad anında müslüman halk, maddî varlıklara ihtiyaç duyduğu sürece para biriktirmek ve malı stok yapmak yasaktır.

4. Nokta: Şu iyice bilinmelidir ki, cihada katılmaktan çekinmek; tıpkı namaz ve orucu terk etmek gibidir. Hatta şimdiki cihada katılmaktan geri durmanın vebali diğer zamanlardakinden daha da ağırdır.

İbn Rüşd'den nakledildiğine göre:

"Cihad yapma hususunda icma sağlanması kesinlik kazandığı durumunda, cihad içinde yer almak, bana göre hac farizasını yerine getirmek için hacca gitmekten daha önemlidir."

BÜYÜK VE ÖNEMLİ SORULAR

ACABA ŞU FETVAYI BUGÜN UYGULAYABİLİR MİYİZ?

Bütün bu anlatılanlardan sonra birisi şöyle soruyor:

- Çok iyi anladık ki bedenle cihada katılmak bu günlerde farz-ı ayındır ve cihad hareketi namaz ve oruç gibi farzdır. Hatta kişinin bizzat bedeniyle cihada katılması nafile namaz ve nafile oruçtan önce gelmektedir. Nitekim İbni Teymiyye şöyle diyor:

"İman ettikten sonra, dini değerleri ve dünya sistemlerini sabote eden saldırgan düşmanı geri itmeden önemli hiçbir görev yoktur." (el-Fetâvâ el-Kübra, 4/208)

Cihad hareketi sürdürüldüğü sene içinde namaz geri bırakılabilir ve iki namaz vakti birleştirilebilir. Veya zekâtlar sınırlandırılabilir ve yahut namazın yapısı değişikliğe uğratılabilir. İşte Buhârî ve Müslim'de şu hadis vardır:

"Nasıl ki onlar bizim ikindi namazını geciktirmemize neden oldularsa, Allah da onların evlerini ve kabirlerini ateşle doldursun."

Mücahid kişi Ramazan orucunu bozabilir. Nitekim Müslim, Rasûlullah (sa.v)'in Mekke'yi fethetmeye giderken, yollar üzerinde kaldığı sürece orucunu bozduğunu rivayet etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"İyi biliniz ki sizler düşmanınız uğrunda sabahlara kadar tetikte bekliyorsunuz. Demek ki orucunuzu bozmak sizin için daha yararlı ve etkili görülüyor; öyleyse orucunuzu bozabilirsiniz."

Bize öyle geliyor ki kesinlik kazandığında (farz-ı ayın olduğunda) cihad görevini yerine getirirken hiç kimseden izin istenmez. Bu cümleden olarak ne babadan, ne ders hocasından ve ne de köle sahibinden sabah namazını gün ağarmadan önce yerine getirmek için izin istemesi gerekmez.

Nasıl ki böyle bir izin söz konusu değilse, cihad farizasını yerine getirirken de hiç kimsenin iznine başvurulmaz. Oğluyla aynı odadayken baba yatağında uyuyorsa ve babası böyle derin uykusundayken oğul babasından sabah namazını kılmak istemiş olsa, acaba hangi insan farz namazını kılma hususunda çocuğun babısından izin istemeye mecbur olduğunu söyleyebilir? Uyuyanları rahatsız etmesin diye ve kendi paşa gönlünde yatan herhangi bir nedenle bir babanın, namaz kılmaktan oğlunu alıkoyduğunu varsayalım, uyuyanlar zaten namaz kılmıyorlar diyelim yahut babanın namaz kılmanın karşısında olduğunu düşünelim acaba bu oğul bu babaya saygı gösterecek mi? Cevap gün gibi açıktır: "Saygı sadece yasal konulardadır". Bu hadis üzerinde Buhârî ve Müslim ittifak etmişlerdir. (Sahihu'l-Cami, No: 2323) (Bkz. Elbânî: Sahihu'l-Camiu's-Sagîr, Sayı: 3967)

"Yaratanın emirlerine aykırı düşüyorsa yaratılmışa saygı gösterme söz konusu değildir."

Bu sahih hadisi Ahmed ve Hakîm rivayet etmişlerdir. Ayrıca bir hadis-i şerifte; "Allah'ın emirlerine karşı gelen kişiye saygı gösterilemez." buyurulmuştur.(a.g.e:7397) Bu sahih hadisi Ahmed rivayet etmiştir.

İşte cihadı terketmek de Allah Teâlâ'nın emrine karşı gelmektir ve yaradanın emrine karşı gelinerek, göz göre göre imal edilmiş putların emirlerine saygı söz konusu değildir.

İZİN İSTEME KONUSU

İzin isteme konusu: Bu konuyu biraz daha genişçe incelemek için Allah Teâlâ'nın nasip buyuracağı başarıya güvenerek deriz ki, kesinlikle bilinmelidir: Sahabe (Rıdvanullahi aleyhim) savaş sancağının er meydanında ellere alınmasından ve ümmetin savaş alayını oluşturmasından sonra Rasûlullah (s.a.v)'den izin istemeyi, söz konusu etmiyorlardı. Rasûlullah (s.a.v)'den izin istemeyi, sadece savaş kararı alma müşaveresinden sonra yahut gazveye katılacak sahâbîlerin isim listeleri hazırlanırken söz konusu ederlerdi. Nitekim Ahmed ve Neseî'nin Muaviye b. Canime es- Sülemî'den rivayet ettiği sahih hadiste: Cahime Nebi (as)'a gelerek şöyle dedi "- Ya Rasûlullah! Gazveye katılmayı arzuluyorum.

Fikrinizi almak için sizlerin huzuruna geldim.

- Anneniz hayatta mı?

- Evet!

- Onun hizmetine kendini adamaksın. Zira cennet onun iki ayağı altındadır." (Neyle'l-Evtar, 8/37)

Başka bir rivayette; "Ben gazveye katılabilmek için adımı yazdırayım diye çok çalıştım." yani cihad hareketi farz-ı kifâye konumundayken bile ben adımı listeye yazdırmak için çok uğraştım denmiştir.

Fakat, cihad hareketi ordu savaşa gitmek üzere hazırlandığından farz-ı ayın konumunda olmuşsa Nebi (sa.v)'den izin isteme eğilimi göstermek, münafıklık alâmeti sayılırdı. Nitekim her konusu gayet açıkça belirtilerek Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurulur:

"Allah'a ve âhiret gününe gönülden inanan kişiler bedenen ve mal varlıklarıyla cihada katılmak için senden izin istemesin. Allah (kendi hayır-şer düzenini koruyan) müttakileri ancak böyle bilir. Senden sadece Allah'a ve âhiret gününe tam inanamamış ve kalplerini şüphe hastalığı kaplamış kişiler izin ister. Onlar bu şüphelerin içinde bocalayıp dururlar." (Tevbe/44–45)

Raşid Halifelerin; Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (Radıyallahu anhum) dönemlerine gelince hiçbir Sahabe ve Tabiîn'in kendilerinden izin istemeye geldiklerini duymadık. Savaşa, yani cihad hareketine katılmak isteyen hiçbir kimse izin istemek amacıyla Hz. Ebû Bekir (na)'in yanına gelmiyordu.

Önemli olan mesele, sancağın dalgalandığı ordunun hazırlanması ve seriyyeye katılacakların savaş düzeni oluşturması olayıdır.

Bu Raşid halifeler döneminden Emiru'l-Mü'minînlerin dönemine gelindiğinde, sınır boylarını korumakta olan askerlerden yahut cihada katılması gereken hiçbir kimsenin Emiru'l-Mü'minîn'e dilekçe göndererek izin isteğinde bulunduğu haberine de rastlamadık.

Ayrıca bütün İslâm tarihi boyunca hiçbir müslümanın cihada veya gazveye izinsiz olarak katıldıktan gerekçesiyle Emiru'l-Mü'minîn tarafından soruşturmaya tâbi tutulduklarını hiçbir kitapta görmedik. Sadece savaş düzeninde veya saldın anında, savaş Emiri veya muharebe kumandanından (hile yapmak veya ordunun gücünü artırmak için) kıtalan organize etme ve düzene koyma açısından izin istendiğini duyuyoruz. Böylece saldırıya geçen düşman birlikleri Müslümanların stratejisini sabote edememiş olsun.

Evzâî gibi bir kısım fıkıhçılar, maaşlarını Ordu Divan'ından alan askerler hakkında bu konuda yönetici imamdan özel izin istenmesini öngörmüşlerdir. Nitekim er-Remlî Nihayetu'l-Muhtac adlı eserde (8/60): "Devlet başkanı veya vekilinin kararı olmadan savaş kararı alma geleneklere aykırı düşer" diye yazmıştır. Ancak aşağıdaki durumlarda bu sakıncanın kalkacağın şöyle vurgulamış:

1. Şayet izin isteme, amaçlanan politikayı sabote edecekse,

2. Yahut devlet başkanı, muhakkak gerekli olan bu savaş kararını veto edecekse,

3. Yahutta el- Balkînî'nin tespit ettiğine göre genel kanaat izin çıkmama noktasında toplanıyorsa. Tekrar geriye dönüp şöyle diyoruz:

Bütün bunlar, cihad hareketinin farz-ı kifâye olarak benimsenmesinde söz konusudur. Fakat cihad hareketi (farz-ı ayın) olarak karar altına alınmışsa izne ve izin için başvurmaya gerek yoktur, lbni Rüşd şöyle diyor:

"Devlet başkanının kararlarına saygı göstermek bağlıyıa bir hükümdür. Bu kararlar Allah (cc)'ın emirlerinin çiğnenmesini emretmediği müddetçe, adaletli bir karar olmasa da saygı duyulması şarttır. Cihada karşı olma kararının alınması Allah (cc)'ın emirlerinin ihlal edilmesi demektir." (Bkz. Şeyh Alîş: Fethu'1-Aliyye'l-Malik, 1/390)

Konuyu biraz daha açıklamak gerekirse şunu diyebiliriz: İzin ve izin isteme, farz-ı kifâye durumunda söz konusudur. Böylece bir cihad düşmana karşı yeterli sayıda askerin sağlanmasından sonra, yani mücahidlerin sayısı farz görevi yerine getirmeye yetecek düzeyde olmasından sonra söz konusudur.

Fakat ihtiyaca yetecek kadar asker sağlanamamışsa cihad çağrısı bütün halka Müslümanlara yönetilmiş demektir. Yükümlülük bütün toplumu ilgilendirir. Bir kısmının yeterli sayıyı sağlamasıyla bu yükümlülük düşer. Yeterli sayı tam olarak sağlanmamışsa farz-ı kifâye ile farz-ı ayın arasında hiçbir fark kalmaz.

Altını çizerek söylüyorum: Düşman karşısında yeterli sayı sağlanmadan ne izin, ne de izin isteme söz konusu değildir. İzin ve izin isteme durumu, ancak cihad görevini yerine getirmek için, çarpışma alanına dahil olan topraklarda, müslüman güçlerin yeterli sayıya ulaştığının kesin bilinmesinden sonra söz konusu edilebilir.

Bütün bu verilen bilgilerden sonra bir kardeşimizin şu sorusuyla karşılıyoruz:

Şimdi, bugün cihad hareketinin farz-ı ayın konumunda olduğuna ve cihada çıkmak için hiçbir kimse veya makamdan izin almanın gerekmediğine ve izin istemenin söz konusu olmadığına kesin inandık. Fakat şu önemli sorular yine askıda kalmaktadır:

ÖNEMLİ SORULAR

Birinci Soru: Cihad Alayı Düzenlemenin Pratik Uygulanabilirliği Var mı?

Birinci soruyu ele alalım: Cihad ordusu düzenleme konusu bugünkü ortamda pratik olarak gündeme getirebilir mi? Bir kısım yetkili kişiler İslâm'ın istediği standartta ve kadının kocasından, genç yavruların babalarından izin istemeden orduya katılacak biçimde hazırlanmasının aşağıdaki nedenlerle çok zor bir iş olduğu görüşünde birleşiyorlar:

a) Bilinmelidir ki, hiçbir İslâm bölgesi müslüman nüfusun yüzde birini dahi bir araya getirecek güçte değildir.

b) Bu durum, Allah Azze ve Celle'in izniyle ülke halkının kurtarılmasındaki en yüce ideal (mefkure) sayılan İslâmî eğitimin güncelliğinin sabote edilmesine yol açar.

c) İyi bilinmelidir ki bu durum, İslâm bölgelerinde başıboşluk ve idealsizlik hastalığının gündeme gelmesine neden olur. Zira Filistin ve Afganistan'da cihad etmek amacıyla gelen herkes, muhakkak komünistler için, kafatasçılar için, ırkçılar için ve laik kafalılar için ülkelerinde girebilecekleri bir kapıyı açık bırakıyorlar.

Cevap olarak diyoruz ki:

Şayet müslümanlar tek haftalığına Rabb'lerinin emirlerini uygulayıp Filistin için cihad alayı oluşturma konusunda şeriatın

hükmünü yerine getirselerdi, Filistin nihai olarak yahudilerden temizlenecekti. Afganistan için de aynı şeyler söylenebilir.

Şayet müslümanlar güçlü cihad ordusu oluşturabilseydi durum kısa zamanda sonuçlanırdı. O takdirde davetçilerin yerleri boş kalmaz, kadınların boşanma davası açmasıyla ailelerin hayatı alt üst olmazdı. Fakat biz her defasında (midelerine indirsinler diye) kâfirlerin çizmeleri altında paçavraya çevirdikleri kıtalararası İslâm bölgelerinden beklentilere kapılıyoruz ve ümitle ilerilere bakıyoruz. Sonra da tantanalı ve kıvrak konuşmalarla, iniltinin ifadesi gözyaşlarıyla, sıcak sıcak ve sık sık adımlarla çabuk yürüyormuş gibi gözükmekte; nihayet çok çok ahlar ve vahlar eylemekle riyakârlık yapıyoruz.

Kuşkusuz bizler İslâm düşünce yapısını öyle yapılandırıyoruz ki, hep ulusal platformda İslâm anlayışını ön plana alıyoruz. Böylece bakış açılarımızla, Seikos-Beco andlaşmasının bizim için çizdiği yahut John Antuans'ın planladığı, İngiliz veya Fransız planlarının coğrafyasından öteye geçemiyoruz.

Bilinmelidir ki Ürdün'ün Suriye sınırında bulunan Remsa şehrinin genci, Remsa'dan on kilometre kadar uzakta olan Suriye'nin Driğa kentindeki gençle bağlantı kurabilmesindeki daha çok ta -600 km den daha uzaklarda olan- Ürdün'ün Akabe kentinin çocuğuyla hemşehrilik duygularını güçlendiriyor ve aynı İslâmî düşünce anlayışının bağlarını pekiştiriyorlar. Oysa Suriye'nin Driğa kentiyle Ürdün'ün Akabe kentinin iki genci, aynı duygularla ibadet hayatı yaşayan iki müslüman gencidirler. Hatta Driğa'lı genç Ürdün'ün Akabe kentinin gencinden daha dindar ve İslâm'a daha eğilimlidir.

İkinci Soru: Lidersiz Cihad Edilebilir mi?

Başımızda tek bir lider bulunmazken nasıl bir cihad hareketi geliştiririz?

Evet başımızda tek lider; imam (devlet başkam) olmadığı halde elbette cihad hareketini başlatabiliriz. Hem de hiçbir otoriter âlim Müslümanların tek bir lider ve rehber üzerinde birlik sağlayamadıklarında cihadın farziyetinin ortadan kalkacağını söylememiştir. Hatta biz Müslümanları gerek haçlı seferlerinde ve gerekse Tatar akınlarında, liderlerinin değişik değişik olmasına rağmen ve her ülkede bir veya birkaç emir bulunurken; işte Halep yöresinde birçok Emir bulunurken yine de savaşabildiklerini görüyoruz. Hatta o Emir'lerin bir bölümü kardeş Emir'ler karşısında haçlıların yardımına koşuyorlardı. Nitekim bu durum, Mısır'daki

başka bir Emir'e (Dırıgam'a) karşı haçlıların yardımını isteyen Emir Şaver tarafından meydana getirilmiştir.

Hiçbir âlim dememiştir ki bu durum ve bu acıklı dram Müslümanların topraklarını savunmaları için yapılacak cihadın farz oluş sebebini kaldırır. Hatta bu durum onların bu görevlerinin önemini kat kat arttırır. Aynı olay, şairin de değindiği gibi bütün çıplaklığıyla Endülüs'te yaşanmıştır:

Halkı böldüler öyle aşırı tutkunlara; her yörenin Vardır hem de minberi her Emir'el Mü'minîn'in

Başka bir şair de şöyle diyor:

Beni küstüren şeylerdendir.

Endülüs topraklarında Güvenilmiş, kucaklanmış lakaplar, orada.

Lakaplar parsellenmiş konusu dışında

Kedi fiyaka için eder taklit aslanvari saldırmayı.

Yine hiçbir bilgin, böyle durumlarda cihadın söz konusu edilemeyeceğini asla söylemedi. Aksine seçkin âlimler, Endülüs bölgesinde cihadın ön saflarında yerlerini almışlardır.

Mûte gününde olduğu gibi, bazan çarpışma alanı, elinde Devlet Başkanından alınmış velayet (temsil yetkisi) bulunan yasal kumandanın yokluğunu yaşayabilir. Nitekim o durumda, Mûte'de, Halid b. Velid ileri atıldı, sancağa sarıldı. Böylece onun sayesinde Allah Teâlâ Müslümanların ordusunu yenilgiden kurtardı. Rasülullah (s.a.v) onun bu tutumunu benimsedi ve davranışını takdirle karşıladı.

İslâm ümmetinin başında İmam yahut Emîr'ül-Mü'minîn bazen bulunmayabilir. Ümmetin başında onun olmayışı, Müslümanların düşmanlarıyla savaşa girerek topraklarını savunmasının ve muhafazasının farziyetini ve Müslümanların üzerindeki bu yükümlülüklerini ortadan kaldırmaz. Böyle bir eylemi gerçekleştirmek için bir halife seçilmesi yahut bir imamın gelmesi beklenemez. Çünkü bir halife yahut imamın başa gelmesi kültürel faaliyetleri artırmakla veya düşünülen bu kişiye ileri derecede eğitim vermekle temin edilemeyebilir.

Fakat bir halife yahut imamın gelmesinin en sağlam yolu cihaddır.

Mücahidler kendi aralarından birisini Cihad Emiri olarak seçerler; yönetim işlerini yeniden düzenler, darmadağınık yönlerini toparlar ve güçlülerin değil, güçsüzlerin yanında yerlerini alırlar. Sahih bir hadiste Ukbe b. Âmir'den nakledilerek şöyle dediği rivayet

edilmiştir: Rasûlullah beni bir seriyyeye emir olarak göndermişti. Bunun üzerine ben bir adamı kılıçla silahlandırmıştım. Devamla diyor ki: Adam geri dönünce:

— Rasûlullah (s.a.v) 'in bize ayıpladığı şeylerin aynısını göremedim. Rasûlullah (s.a.v):

— (Topluluk olarak) aciz mi kaldınız. Oysa ben o silâhlı adamı sizin Emiriniz olarak göndermiştim. O kişi; beni temsil etme yetkisini kullanabilecek birisini oradaki makama atayabilmeniz konusunda kendisine verdiğim size başkanlık etme yetkisini kullanamadı. (Ebû Davûd ve Ahmed. Hakim sahih olduğunu söyledi. Zehebî de o görüşü benimsedi. Bkz. el-Fethu'r-Rabbânî; 14/43.)

Demek ki Rasûlullah (s.a.v) onları, kendi mübarek eliyle sancak vererek teşvik etti. Peki aslında Emir olmayıp tepeden inme kendini Emir ilan eden kişiyi değiştirme konusuna ne demeli?.. Buradan kesin anlaşılıyor ki Harp Emiri olarak bir kişiye Emirlik yetkisi verilmesine fazlaca gerek vardır.
İbni Kudâme el- Muğni adlı kitapta (3/253); "Söz sahibi îmamın (yöneticinin) başta olmaması cihad hareketini engelleyemez. Zira cihadın sağlayacağı toplumsal çıkar, hareketin geciktirilmesiyle elden çıkmış olur" biçiminde yorum getirmiştir.

Yine "Fethu'l-Aliyye'l-Malik" adlı kitapta(1/385); "Halkın kendi aralarında bir Emir seçmesi halinde ona saygılı olmaları gerekir" denmekte ve şöyle belgelendirmektedir:

"Şeyh Meyyâre naklettiğine göre: Herhangi bir zamanda bir Emir boşluğu doğarsa ve halk kendi kişisel görüşlerini belirterek oylamalarıyla zamanlarının seçkin bir kişinin Emir olması konusunda icmâ ederlerse ve o kişi toplumunun hayat şartlarını geliştirir, güçlülere karşı zayıflar yanında yer alır, bütün güç ve çabasını bu uğurda kullanırsa, gerçek sağduyulu olmanın gereği şu davranış olur: Ona karşı ayaklanmak hiç doğru davranış olamaz. O şahsın karşısında yer alan kişi, İslâm'ın dayandığı bir büyük desteğin gücünü parçalamak istiyor ve o güzel cemâati dağıtmayı planlıyor demektir. Sahih-i Müslim'deki bir hadiste:

"Aklınızda yer etsin birçok ard düşünceliler ve ortaklığı bozanlar kesinlikle olacaktır; cemaat halinde, birlik ve beraberlik olan bu ümmetin gücünü dağıtmayı planlayan bu kişileri her kim olursa olsunlar göz kırpmadan öldürünüz," buyurulmakta. Yine bir hadis-i şerifte;

"Sizlerin gücü tek vücud bir cemaat halindeyken aranızda diktatör tek adam türeyip bu tek vücud cemaatınızı parçalamak isterse onu derhal öldürünüz." şeklinde belirtilmektedir.

Üçüncü Soru: Afganistan'da Cihadın Yapılabilirliği...

Halka liderlik yapanlar ayrı düşüncede ve ayrı kamplarda yer alırken Afganistan'da savaşmamız doğru olur mu? Halkın liderleri ayrı ayrı düşünce ve kamplarda olmasına rağmen Afganistan'da savaşmak yine de zorunlu olur. Zira verilen savaş, din duygusuna hıncı bulunanlar tarafından, kendilerine karşı yapılan saldırıları müslümanların cevapsız bırakmama savaşıdır.

Dolayısıyla dinsiz kâfirlere karşı müslüman cemaatların yanında yer alarak savaşmayı engelleyecek hiçbir faktör yoktur.

İsterse her dar görüşlü cemaatin lideri, sadece kendi dar cemaatinin Savaş Emiri olarak nitelendirilsin.

Dördüncü Soru: Hiç Kimse Olmasa Da Bir Müslümanın Tek Başına Cihad Etmesi Mümkün mü?

Halkı ilgisiz otururken bir insan tek başına cihad edebilir mi?

Evet bal gibi savaş eder; Allah Teâlâ Nebisi'ne (s.a.v) şöyle sesleniyor: "Sen sadece tek başına Allah yolunda savaş ver. Sen kendinden sorumlusun. Böylece (tek başına savaş vererek) diğer müslümanlan bilemiş, zira Allah küfredenlerin gücünü böyle kırabilir. Allah en güçlü ve cezası en çetin olandır." (Nisa/84)

Görüldüğü gibi âyet-i kerime Rasûlullah (s.a.v)'e farz olan iki görevi hatırlatıyor:(Zira her emir farz ibadet demektir):

1. Tek başına da olsa savaş vermek,

2. Mü'minlerin hamaset duygularını coşturmak. Rabb'ül izzet Hazretleri, savaşmanın gerekçesini kâfirlerin güç kullanmasına engel olmak biçiminde yorumluyor. Zira kâfirler bizim varlığımızdan ancak savaşçı olmamızla korkar: "Yeryüzünde bozuk fikir kalmayıncaya ve dini değerlerin tamamı yalnız Allah'ın oluncaya kadar savaşınız."

Yani savaşma hırsını geri bırakmakla bozuk fikir olan şirk egemen olur ve küfür değerleri zafer bulur. Nitekim Sahabe (Rıdvanüllahi aleyhim) âyeti, aynı dış görünüşüne göre anladı. Buna göre Ebû İshak diyor ki: Berr b. Âzib (r.a)'e şöyle sordum: - Kişi, mürşiklere tek başına karşı koyuyor. Acaba o kişi kendisini tehlikeye mi atmış oluyor?

- Hayır! Zira Allah Teâlâ Rasûlünü (s.a.v) elçi olarak gönderdi ve şöyle buyurdu: "Allah yolunda tek başına savaş. Zira sen sadece kendinden sorumlusun." Elbette bu durum, sadece harcama konusunda

söz konusudur. (Anlamı şudur: Âyet-i kerîmede "Allah yolunda harcamada bulununuz. Kendinizi kendi elinizle tehlikeye almayınız." âyetine işaret ediyor. Yani harcamayı bırakmak tehlikenin kendisidir.)(el-Fethu'r- Rabbânî, 8/14)

Hadisi Ahmed rivayet etti ve Hâkim sahih olduğunu belirtti, Zehebî de aynı görüşü benimsedi. İbnü'l- Arabî, Ahkâmü'l-Kur'ân'da 2/954 şöyle diyor:
"Müslüman devletlerin bölgesinde düşmanın üstünlük sağlaması veya düşmanın bizzat evin ortasına kadar sokulması halinde cihad karan üst düzey yetkililerce, alındığı zaman halkın hazırladığı orduya topyekün katılmanın farz olduğu bir durum meydana gelir. O zaman topyekün halka cihad hareketine katılmak ve savaşmak farz olur. Kaytarmak isteyenler asi sayılırlar?'

Düşman, Müslümanların devletinin bağrına kadar sokulacak biçimde üstünlük sağladığı yahut müslümanlardan esirler alarak önemli stratejik yerleri işgal ettiği için seferberlik ilân edilir. Yediden yetmişe, eli silâh tutan herkese, atlısına ve yayasına, kölesine ve efendisine cihada katılmak farz olur. Babası olan babasından izin almadan ve babası olmayan zaten kendisi Allah'ın dini değerleri egemen oluncaya ve toplumun namusu koruma altına alınıncaya, hatta evin hareminin ırzı korununcaya kadar, böylece düşman bozguna uğratılıp esirler kurtarılıncaya kadar topyekün savaşa katılmak farz olur. Bu konuda hiçbir ayrılık söz konusu değildir.

Halkın büyük çoğunluğu ilgisiz ilgisiz oturursa, fertler tek başlarına ne yapabilirler?

Kardeşim tek bir esiri kurtarmayı hedef seçer, yalnız onu kurtarır; fidyesini öder. Eğer gücü yeterse bedeniyle savaşa girer, gücü yoksa bir mücahid gaziyi donatır.

Dahası var; tek başına savaşa katılmak Allah Teâlâ'nın hoşnutluğuna neden olur ve O'nun hoşuna gider. Nitekim Ahmed ve Ebû Davud'un rivayet ettikleri hasen hadiste Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda savaşa giren, oysa ki arkadaşları bozguna uğradığı için başına nelerin geleceğini iyi bilen ve kanını akıtıncaya kadar geri dönüp savaşan adam, Allah Teâlâ'nın hoşnutluğunu kazanır ve Allah Azze ve Celle meleklerine şöyle buyurun; - Bakınız şu kuluma!; yanımda bulunan ödülleri özleyerek, yanımdaki cehennemden korkarak geri döndü ve kanı akıtılıncaya kadar vuruştu."

Beşinci Soru: Cihad İçin Yetersiz Olunca Kâfirlerden Yardım Alabilir miyiz?

Yeterli seviyede İslâmî eğitim almamış kişilerle birlikte savaşa katılmamız uygun olur mu?

Bu soru halkın bir kesimi tarafından yöneltiliyor. Onların bir kesimi çok samimi Müslümanlardır ve Afgan gibi bir kavimle birlikte nasıl savaşırız? Zira onlar arasında iyisi de var, yalancısı da! Aralarında sigara ve nisvar (bir çeşit duman) içenleri de var.

Hatta bazen bir kısmı bu maddeler için silahını bile satıyor. Onlarla aynı safta nasıl savaşırız? Afganlılar Hanefî mezhebine aşın bağlı insanlar olmalarına rağmen bir bölümü tılsım ve muska takar. Şer'î yargıyı belirtmeden şunu sorayım: - Bu gibi geleneksel davranışları yaşamayan bir müslüman ülke halkını, yeryüzünde bana gösterebilir misiniz? Bütün alışkanlık ve gelenekler vardır diye kâfirleri Müslümanların ellerindeki topraklarda yaşaması için bırakabilir miyiz?

Cevabımız: Savaşmak gerekir. Zira savaş vermek, iki zararın daha büyüğünü bertaraf etme ilkesi üzerine kurulmuştur. Bu konuya ilişkin Adlî Hükümler Mecellesinde fikhî temel ilkeler vardır:

Madde 26: Umumî (genel zararı) gidermek için hususî zarara katlanılır.

Madde 27: Daha ağır zarar, daha hafif zarar ile giderilir.

Madde 28: İki kötülük yuvası çeliştiğinde daha hafifini işleyerek, daha çok zararlı olanından korunmak gerekir.

Madde 29: İki şerrin daha az rizikolusu seçilir.

İki şerrin daha az rizikolusunu tercih etmek zorunluluğu vardır. Hangisi daha rizikolu acaba? Birisi Rusların Afganistana yerleşip orasını bir kâfir idari sisteme çevirmesi Böylece orada hem Kur'ân ahkâmının, hem de İslâm anlayışının yasaklanmasını seyretmek mi? Yoksa içlerinde günah işleme ve küçük hatalar bulunan toplulukla beraber cihada katılmak mı?

İbni Teymiyye Mecmûu'l-Fetâvâ adlı kitabında (28/560) şöyle diyor: "Bu nedenle Ehl-î Sünnet ve'l-Cemaat'ın temel ilkelerinden birisi, Müslümanların iyi-kötü bütünüyle birlikte savaşa girmesidir. Zira Allah Teâlâ bu dine dizboyu kötülük içine batan adamla ve İslâm'dan hiç nasip almamış bir kavimle destek verdirir. Nitekim Nebi (s.a.v) durumla ilgili böyle haber veriyor.

Zira savaş ancak içkici ve zinacı devlet reisleriyle yahut bol bol kötülük işleyen eğlence düşkünü askerle müttefik güç oluşturmakla gerçekleşiyorsa iki alternatifin birini seçmek zorunluluğu vardır Ya onlarla birlikte savaşmayı bırakmak; o zaman bundan dolayı dini

değerler ve dünya hayatı açısından daha büyük zararları verecek olan başkalarının istilasına katlanmak gerekir. Yahutta çapkın ve zinacı bir Emir beraberliğinde savaşa girmek ki, bu yolla daha taşkın iki kötünün birini gidermek, İslâm'ın ibadet değerlerinin büyük çoğunluğunu yaşatmak, isterse tamamını yaşatma imkânı olmasın, gerçeği elde edilir.

İşte bu durum, bu biçimiyle ve bütün benzerleriyle birlikte farz olur. Hatta Raşid Halifeler'le birlikte kazanılan birçok savaş, ancak bu yöntem kullanılarak gerçekleştirilmiştir Nitekim Nebi (s.a.v)'den gelen belgeye göre: 'Atların alınlarında kıyamet gününe kadar verimlilik bağlanmıştır: Ecir ve ganimet.' buyrulmuştur."

O halde onlar müslüman olarak bulundukları sürece onlarla aynı safta savaşmak farzdır. Afganistan'da dalgalanan bayrak İslâmî'dir, ilan edilen ideal ve hedef, yeryüzünde Allah'ın dini değerlerini yaşatmaktır.

Başlangıçta varlığını sürdüren kötülük yuvalarına rağmen, durum nihaî olarak bozguna gitmeden, nihayet Corc Habbaş'lar, Nafiy Havatime'ler, Baba Gabbûşî'ler vb. gelmeden önce Filistin'deki müslümanlar hep beraber savaşsalardı Filistin elbette kaybedilmeyecekti.

Fakat Afgan Savaş Emirlerine gelince; hepsi oruçlu, hepsi namazında, dinin gerektirdiği ibadetleri yerine getiren ve İslâm'ın hakim olması için çarpışan kişilerdir. Savaş, kâfirlere, kitap ehline yahut ateist, dinsiz düşmanlara karşı olduktan sonra, ne kadar fâsıkhk ve fâcirlikleri olursa olsun müslüman oldukları sürece, müslümanların herhangi bir müslüman cemaatle aynı safta çarpışmaları farz olur.

Şevkânî Neyle'l-Evtar'da (8/44); "Kâfirlere karşı fasık kişilerden yardım istemek icma-i ümmetle caiz olur." demektedir.

Altıncı Soru: Eğitimsiz Müslümanların Safında Cihad İlân Edilebilir mi?

Zaaf içinde olduğumuz zaman müşriklerden yardım isteyebilir miyiz?

Bir kısım insanlar Afgan cihadında Amerika'dan ve batılı ülkelerden yardım istemeyi uygun görüyor. Ayrıca Filistin'de yahudilere karşı Rusya'dan yardım istenmesine olumlu bakıyorlar. Bu tür yardım istemeler fukahanın icmasıyla (oybirliğiyle) haram sayılmıştır. Ayrıca cihadı nihaî olarak hedefinden saptırmak olarak değerlendirilmiştir. Fakat bu meselede birbirleriyle çelişen hadisler vardır. İşte böyle yardım istemeyi yasaklayan hadisler:

1. Sahih-i Müslim'deki bir hadiste Peygamberimiz (s.a.v) Bedir günü müşriklere şöyle seslendi:- Hemen geri dönmelisiniz. Zira ben asla müşriklerin yardımına başvurmayacağım." (Neyle'l- Evtar, 7/128)

2. Başka bir hadis-i Şerifte; "Ben müşriklere karşı savaşırken yine onlardan yardım istemem." Buyurmuştur.(Hadisi Ahmed ve Taberânî rivayet etti. Haysemî de Mecmau'z-Zevlid adlı kitapla; Ahmed ve Taberânî'nın rivayet zincirindeki ravilerinin güvenilir olduğunu belinü. Bu konuda Safvan b. Omeyye'nin kâfir olduğu halde Hz. Peygamberimizin (s.a.v) safında savaştığı sahih hadisi vardır.)

Nevevî, Tehzîbu'l- Esma ve'l- Lügat adlı eserde (Sayı: 263); "Safvan b. Ümeyye Huneyn gününde, kâfir olarak Nebi (s.a.v) safında savaşırken şehit düştü. Nitekim Peygamber (s.a.v) Huneyn gününde Safvan b. Ümeyye'nin zırhını ödünç almıştı. Hz. Peygamber (s.a.v) onun hakkında (çıplaktır ve hakkım ödemiştir)" ifadesini kullanmıştır. (Bu sahih hadisi Hakim rivayet etmiştir. Bkz. Sahihu'l-Cami, No: 3862) Siyer otoritelerine göre Kuzman'ın Rasülullah (sa.v) safında Uhud günü savaşta yer aldığı, müşriklerin sancağını taşıyan üç kişiyi öldürdüğü ve Hz. Peygamber (s.a.v)'in Kuzman hakkında: "Allah bu dini facir bir adamla kalkındırır." yorumunu yaptığı kesin belgelerle ispatlanmıştır.

Rivayetler arasında bu çelişirliğe dayanarak fakihler bu hadislerin arasını uzlaştırmak konusunda ayrılığa düştüler. Bunlardan bir uzlaştırıcı görüş şöyledir: Müşriklerden yardım istemek yasaklanmıştı, sonra ruhsat verildi. Hafız, Telhis'te bu görüşü benimsemediğini söylerken, İmam Şafiî'nin fetvasının da bu yönde olduğunu vurgular. (Neyle'l-Evtâr, 8/44)

Öte yandan dört fakih, kâfirlerden yardım istenebileceği konusunda aşağıdaki şartlarla ittifak etmişler:

1. İslâm'ın hükmünün her zaman aktif olmasıdır. Yani müslümanlar kendilerinden yardım istedikleri ve kendileriyle savaştıkları müşriklerin toplamından güçlü olmalıdır. Şöyle ki bütün müşrikler topyekün savaşa girseler, yine de müslümanlar onlara üstünlük sağlar.

2. Kâfirlerin Müslümanlara her zaman iyi duygular beslemesi, hainlik yapmalarından her zaman güven içinde olunmasıdır. Nitekim bu davranışları karşılıklı ilişkileri sırasında iyice gözlenir.

3. Müslümanların her zaman kâfire yahut kendilerinden yardım aldıkları kâfirlere ihtiyaçları olmasıdır.

a) Hanefîler'in Görüşü: Muhammed b. Hasan diyor ki: "Müşrik bir halka karşı savaşırken, müşrik diğer bir halktan Müslümanların

yardım istemesinde hiç sakınca yoktur. Elbette İslâm'ın yönetim esasları üstün durumda olduğu zaman." (Kitabu's-Siyer Şerhi, Fıkra, 251)

Cassas ise; "Bizim tarafımızdaki fakihler: Onlar ne zaman aktif duruma geçerlerse, yine de İslâm'ın yönetim esasları aktif duruma geçtiğinden yola çıkılarak Müslümanların başka müşriklerle savaşırken müşriklerden yardım almalarında sakınca olmadığı görüşündedirler." demektedir. (Cassas: Ahkamu'l-Kur'ân)

b) Malikîler'in Görüşü: İbnu'l- Kasım diyor ki: "Kendileriyle savaşırken yine onlardan yardım alınmasını uygun bulmuyorum. Ancak o kâfir gücün mizacı uygun yahut hizmeti sever durumda olursa o zaman bir sakınca görmem." (el-Müdevvene, 2/40)

İmam Malik şöyle diyor: "Müşriklere karşı müşriklerden yardım istenmesini ancak hizmetkâr durumda olurlarsa uygun görürüm." (Kurtubi 8/100)

c) Şafiîler'in Görüşü: Er-Remlî şöyle diyor: "İmam (yönetici) veya vekili, harb durumunda olsalar bile kâfirlerden yardım alma yetkisi vardır. Ancak bizim hakkımızda iyi düşünceler beslemelerinin bilinmesi gerekir. Ayrıca yardımlarını alabilmek için, hizmet veya savaş yönünden sayımız az olduğundan o yardıma ihtiyacımız bulunması şarttır." (Nihayetu'l-Muhtac. 8/58 ve Tekmiletu'l-Mecmû'. 19/28)

d) Hanbeliler'in Görüşü: İbni Kudâme der ki: "Ahmed b. Hanbel'den gelen rivayetlerde kâfirden yardım alınabileceğine dair cevaza rastlanmaz. Ancak ganimetten pay alamayacaklarını savunan cumhurun görüşünün aksine; devlet başkanının safında savaştığı taktirde kâfirin de ganimetlerden pay almasının gerektiğine dair tmam-ı Ahmed'den rivayet gelmiştir." (el-Muğnî, 8/414)

Birçok yazarlar barış içinde yaşanabileceğini yazdıklarında ve nasslarıyla tarihî gelişmelerini bilmeden Tevbe süresindeki şu kılıç âyeti gelinceye kadar Kur'ân-ı Kerîm'deki cihadla ilgili âyetlerin aşamalı gelişmelerini iyi bilmek gerekir.

"Nasıl onlar sizinle topyekün (bütün guruplarıyla) savaşa giriyorlarsa, siz de müşriklerle topyekün (cemaatler üstü anlayışla) savaşınız. Bilesiniz ki Allah müttakilerle (Allah'ın hayır-şer düzenini koruyanlarla) beraberdir." (Tevbe/36)

"Her bulduğunuz yerde müşrikleri öldürünüz Onları yakalayıp ablukaya alınız. Her gözetleme kulesinden gözetleyiniz." (Tevbe/5)

Nitekim İbni Kayyum, Za'dü'l- Meâd'da cihad hareketinin Mekke-i Mükerreme döneminde yasak sayıldığını, sonra hicret esnasında yapılmasına emir verildiğini ve nihayet topyekün müşriklerle yapılması emrinin geldiğini beyan etmiştir.

İbn Abidin bu konuda şöyle diyor: Bilinmeli ki savaşma emri periyodik bir sıralamaya göre indi. Nitekim Rasûlullah (s.a.v) ilk önce tebliğ etmek ve çekimser kalmakla emrolunmuştu. Bu hususta Allah Teâlâ;

"Soner emrolunanı açıkça şöyle ve müşriklerin davranışlarından çekimser kal." buyuruyor.(Hicr/94) (İbni Abidin Haşiyesi, 3/239)

Sonra en güzel olan yollarla mücadeleyi emrediyor:

"Rabb'inin yoluna bilgelikle ve güzele götüren öğütle onları davet et ve çağına en uygun olan metodla onlarla mücadele ver." (Nahl/125) Daha sonra Müslümanlara savaş yapma izni verildi: **"Kendileriyle savaşılanlara, zulme uğratılmaları nedeniyle izin verildi. Zira Allah onları zafere erdirme kudretine sahiptir."** (Hacc/39)

Daha sonra kendilerine savaş açarlarsa savaş yapmakla emredildiler: **"Eğer size savaş açarlarsa onları öldürünüz. Küfredenlerin cezası işte böyledir," Daha sonra haram aylar çıkma şartıyla savaşmalarına emir verildi: "Haram aylar çıktığında müşrikleri bulduğunuz yerde hemen Öldürünüz."** (Tevbe/5)

Sonra koşulsuz olarak savaşmakla emrolundular: "**Sizlerle savaşanlarla Allah yolunda savaşınız. Sakın aşın gitmeyin. Zira Allah aşırı gidenleri sevmez".** (Bakara/190)

Bu nedenle ayetlerin nazil olduğu kronolojik sıralamayı bilmek gerekir. Davetin ilkelerini koruma altına alacak bir kimlik ve otorite yetkisi olmadığından ilk önce ve davetin ilk aşamalarında siyasal anlamda pazarlık görüşmeleri yapmak caiz olmaz. Ancak siyasî görüşmelerdeki ilk aşamalarda tslâmî davete geçildiğinde katı kurallar yumuşatılır, birbirine karıştırılır ve o ilkelerin kavramları halkın anlayacağı şekilde biçimlendirilir. O ilkelere bir dayanılacak üs yapılmaz. Davet, siyasî oyuncakların ve uluslararası tuzakların sapık tutumları içinde kaynar gider.

Bu fetret dönemini şu sûre-i celîlde çok güzel canlandırılır: "**De ki; ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmıyorum. Sizler de benim tıptığıma tapmıyorsunuz."** Bu fetret dönemindeki müslümanın konumunu şöyle canlandırılıyor: **De ki Ortaklarınızı çağırın. Sonra bana tuzak kurun ve bana göz açtırmayın.**

Kuşkusuz benim liderim bu Kilab'ı aşama aşama gönderen Allah'tır. O Allah, bütün büyük adamların liderliğini üzerine alır." (A'raf/195–196)

Baskı altında tutulmuşluğa karşı görkemli ve iriyan, gürbüz yapılı bir kimlik kazanıncaya, eli kolu bağlı olarak tutup götürülmeye karşı sabırlı olma noktasında ruhların pasını silinceye kadar bu ilkeleri açıktan söylemek ve davetçilerin kırık boyunlarını yükseltmek gerekir. İşte Rasûlullah (s.a.v)'in açık tutumu ve Mekke-i Mükerreme'de beraberindeki sahabesi böyleydi. Ancak İslâm devleti kurulduktan sonra Nebi (a.s)'ın antlaşmalar düzenlemesine hiçbir engel kalmamıştı.

KÂFİRLERLE SÖZLEŞME DÜZENLEMENİN ŞARTLARI

Fukaha, kâfirlerle barış içinde yaşama sözleşmesinin yapılabilmesi konusunda ayrılık göstermişlerdir.

Onların bir bölümü, Hudeybiye'de yapılan barış antlaşmasına dayanarak yapılabileceği görüşünü savunurken, bir bölümü de müslümanlar çok- büyük sıkıntı içinde bulundukları zamanlarda böyle antlaşmaların yapılabileceği görüşünü savunmaktadır. Diğer bir bölümü de böyle bir barış antlaşmasının hiçbir durumda yapılamayacağını ileri sürer ve Kılıç Âyeti'nin kâfirlerle yapılacak bütün antlaşmaları yürürlükten kaldırmış olduğunu savunurlar.

Fakat biz diyoruz ki: Eğer böyle bir sözleşme Müslümanların toplumsal çıkarını gözettiği takdirde kâfirlerle sözleşme yapmaları normal sayılır. Ancak bu antlaşma, antlaşma ilkelerini geçersiz kılan yahut ilkeleri bozan bir şartı içermemesi gerekir. Bunlar arasında:

1. Antlaşma metni, müslüman ülke topraklarından bir karışının kâfirlere ait olduğunu tanıyan veya bu kararı benimseyen şartı içeremez. (Nihayetü'l-Muhtac, 8/58) Çünkü İslâm ülkesinin toprakları hiç kimseye ait değildir. O halde onlar üzerinde hiç kimsenin pazarlık yapması söz konusu olamaz. Böyle bir şart bütün yeryüzü Allah Teâlâ'nın sonra da İslâm'ın olduğu gerekçesiyle sözleşmeyi geçersiz kılar.

Öyleyse hiç kimse, başkasının mülkü üzerinde kullanma yetkisi bulunduğunu söyleyemez. Mülkünde olmayan bir toprağı insanoğlunun başkasına satma yetkisi de olamaz. Bu nedenle Ruslar'a yönelik olarak Afganistan topraklarının son karışından çekilmedikçe ne onlarla ne de Filistin'deki yahudilerle pazarlık söz konusu edilemez.

2. Cihada karar verildiğinde barış girişimi geçersiz olur. Nitekim düşman, Müslümanların topraklarına girdiğinde yahut bu topraklarda hakkı olduğunu ileri sürdüğünde durum aynıdır. İşte

"Fethü'l- Aliyye'l-Malik" adlı kitapta (1/289); barış girişiminde bulunmak ve cihad babında- miyar üzerinde (birim ölçüde) antlaşma yapma konusunda, belgesi aşağıda olan haber geçmektedir: "Halife hıristiyanlarla barış girişimini onayladı. Oysa Müslümanların gözleri cihaddan başkasını görmüyordu, öyleyse halifenin yaptığı antlaşma bozulmuştur ve bu davranışı da reddedilmiştir." Bir pozisyonda cihad hareketi belirlendiği zaman artık o konuda barış girişimi söz konusu olmaz. Tıpkı düşmanın Müslümanlardan daha güçlü olduğundan barışı söz konusu etmediği gibi. Cihadın kaçınılmaz olduğu kesinlik kazanması durumunda nakledilenlerin tamamı barış girişimine engel oluşturur. Çünkü barış girişimi kendisiyle kurtarma amaçlanan cihad demek olan farz-ı geçersiz sayılmasını peşi sıra götürür.

Kadı İbni Rüşd de cihadın, karara bağlandığında farz olan hac görevine gitmekten daha güçlü olduğu konusunda oybirliği bulunduğunu nakleder. Çünkü cihad karara bağlandığında derhal uygulamaya alınır. Hac hakkında ise; ömür boyu yapılabileceği söylenir. Adı geçen barış girişiminin bozulması gerekir. Zira şeriat gereği o tür girişimler paravan edilmemiş sayılır ve böylece barışın geçerliliğinin, şeriatın temel ilkelerini araştırıp uygulayan hiçbir otorite nezdinde bağlayıcılığı kalmaz. Barış demek, karar altına alınan cihadın safdışı bırakılmasının antlaşma ile gündeme girmesidir. Oysa cihadı safdışına alma kararının bağlayıcılığı asla söz konusu edilemez. Dolayısıyla söz konusu edilmeyen antlaşma maddesinin hiçbir bağlayıcılığı olamaz.

3. Allah Teâlâ'nın şeriatının esaslarını askıya almayı yahut Allah Teâlâ'nın sembolleşmiş ibadet değerlerini rafa kaldırmayı içeren her antlaşma şartı kesinlikle geçersizdir, öyleyse Ruslar başka devletin içişlerine müdahale edemez. Çünkü böyle bir girişim, cihadı ve hedefini kökünden söküp atmak anlamındadır.

4. Barış antlaşması bünyesinde Müslümanların küçük düşürülmesini hedefleyen yahut hissettiren bir şartı içeremez. Nitekim bir hadis-i şerifte Zührî'den naklen şöyle diyor:(İ'lâü's-Sünen, 8/12) Halk üzerinde dayanılmaz sıkıntılar artınca Rasûlullah (s.a.v) Uyeyne b. Hısn b. Hanîfe bin Berr'e ve Haris b. Ebi Avf el-Müzenî'ye -Bu ikisi Gatafan kabilesi lideridirler- elçiler gönderdi. Elçiler bu ikiliden ve beraberlerindekilerin Hz. Peygamber ve asha bından ayrılıp eski dinlerine dönmeleri şartını benimseyerek Medine ürünlerinin üçte birini de o iki lidere verdiler. Elçilerle iki lider arasında bu anlamda barış antlaşması düzenlendi. Fakat antlaşmayı imzalamak ve tanımak gerçekleşmedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.v) Sa'd bin Muaz ve Sa'd b. Ubade'ye elçi gönderdi. Bu ikisiyle istişare yaptı. (Ravî hadisi uzun ve ayrıntılı olarak devam ettiriyor)

özet olarak geçelim. Bu toplantıda: Arapların sizinle aynı oktan ok atacaklarına ilişkin antlaşmayı hatırlıyoruz; acaba bizim onlara, Medine ürünlerinin bir dilimini bile ödememizi olumlu karşılar mısınız? (Devamla) Yâ Rasûlallah, eğer siz başka bir alternatif geliştirirseniz biz derhal ona uyarız. Fakat onlara biz tek bir hurmayı bile ödemeyiz, ancak biz kâfir bir toplum idik, Allah Teâlâ bizi İslâm'la onurlandırdı. Nebi (s.a.v) onların bu konuşmalarından dolayı çok sevindi. (Hadis, Kavi ve Mürseldir.)

Nitekim Medine'nin yerlisi bu müslümanlar (Ensar), bu antlaşma bünyesinde kendilerini küçük düşürücü dil kullanıldığını sezinlediler. Bu nedenler bu hadisin diğer varyantlarında: "Biz sizlere ancak kılıçlarımızı veririz" ifadesi vardır.

5. Barış antlaşması, İslâm'ın esaslarına aykırı bir şartı taşıyamaz. Örnek olarak:

A) Müşriklerin Haremeyn topraklarında kendilerine bir üs edinmeyi istemeleri: Zira bir hadis-i şerifte; **"Yahudi ve hıristiyanları Arap Yarımadası'ndan uzak tutunuz."** Buyrulmuştur. (Müslim) (el-Fethu'r-Rabbânî, 14/120)

B) Müslüman kadının yeniden kâfirlerin yanına geri gönderilmesi. Bir âyet-i kerîmede; **"Şayet onların mümin kadınlar olduklarını objektif olarak bilirseniz, o kadınları tekrar kâfirlerin yanına geri göndermeyiniz. Zira o kadınların tekrar onlara varmaları helâl olmadığı gibi, o müşrik erkeklerin de o kadınlara artık tekrar varmaları helâl olmaz."** (el-Mümtehine Suresi, 10) buyrulmaktadır.

Fakat müslüman erkeğin tekrar kâfir kadına geri dönmesini fakihler farklı yorumlamışlardır. Bir bölümü öylesi erkeğin tekrar dönüşünü Hudeybiye Antlaşmasının maddelerine kıyas ederek normal karşılamışlardır. Fakat diğer fakihler bu şartın normal görülmemesini benimsemişlerdir. Hudeybiye Antlaşması şartına gelince o yalnız özel olarak Rasûlullah (s.a.v) için geçerlidir. Zira o Allah Teâlâ'nın kendilerine bir çıkış kapısı bulacağına kesin inanıyordu. Bu görüş en çok benimsenen görüştür. Nitekim Berrâ b. Âzib'den naklen şöyle dedi: Rasûlullah (s.a.v) Hudeybiye gününde müşriklerle üç nokta üzerinde anlaştı:

a. Nebi (s.a.v) yanından müşriklere gelen kişiler tekrar geri verilmeyecekler.

b. Müşriklerin yanından bizim tarafa geçenler yeniden onlara geri verilecekler. Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu: **"Bizim yanımızdan müşriklerin yanına geçenleri Allah uzaklaştırmıştır."** Hadis

üzerinde Buhârî ve Müslim'in ittifakı vardır. Müslim'de şu farklı ifade vardır: **"Kim onlardan ayrılırsa Allah o kişiye kesinlikle bir açık nokta ve çıkış yolu verecektir."** (Kurtubî. 8/39)

6. Aynı zamanda barış antlaşması, müslüman ülkelerinde kâfirlerin dini sembollerini açıkça göstermesini de içeremez. Meselâ; onların kiliseler, havralar yapabilmesine izin vermek yahut Müslümanların arasına karışıklık sokan ve inançlarını bozmaya çalışan, özellikle Arap Yarımadası'na misyonerler gönderilmesi gibi maddeler içeremez. Buna göre Filistin'deki bütün siyasî çözümler ve görüşmeler hem usul bakımından, hem de temelden geçersizdir. Bu görüşmelere bazı sakıncaları normalleştirme veya yeniden gözden geçirme maddeleri eklenemez. Afganistan'a gelince; bu durum aşağıdaki şartlarla kabul edilebilir:

1. Ruslar'ın müslüman topraklarından tamamen çekilmesi,

2. Onların geri çekilmelerinden sonra Afganistan'da bir İslâm Devleti kurulması, ancak krallığın yeniden geri getirilmesi gibi veya Afgan toplumunun inanç yapısını sabote etmeyi amaçlayan birtakım kültürel şartları antlaşmaya doldurmak gibi, ön şartlar koyarak gelecek devlet yönetim sisteminde müdahaleler de bulunmaması,

3. Bu çekilmenin, herhangi bir ön şart ve sınırlandırma getirmeden yapılması,

4. Ruslar'ın, Mücahidler'in varlığını tanımaları ve onlardan güvenlik antlaşması istemeleridir. Nitekim: **"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de barışa yanaş ve Allah'a güven."** buyrulmaktadır. (Enfal/61)

Süddî ve İbni Zeyd, âyetin; "Eğer seni barışa çağırırlarsa, onlara olumlu cevap ver" anlamında olduğunu söylediler. (Şirvâni Haşiyesi ve İbni Kasım: Tuhfetu'l-Muhtac, 6/306)

İbn Hacer el-Heysemî de; "Geçersiz bir şart, gerçek esaslara göre hazırlanan antlaşmayı da geçersiz yapar. Şöyle ki; o antlaşma esirlerimizin dağılmasını önlemeyi yahut gözlerinden kaçan müslüman esirleri geri vermeyi yahut Hicaz bölgelerinde yerleşmeyi yahutta onlardan bize gelenleri tekrar onlara göndermemizi şart koşarak antlaşma sağlıklı esaslara göre hazırlanır." (Kurtubî: 8/39)

5. Ruslar'ın, barış istemelerinde samimi oldukları ve tuzak hazırlamadıkları konusunda Mücahidler'i gönülden inandırmaları: Bu nedenle bir İslâm Devleti'nin kurulmasından ibaret cihad hareketinin hedefini, batılı ülkeler böyle bir devleti istemiyor ve direniş gösteriyor diye ilan etmeyerek barışçı bir çözüm isteyenler veya uzlaşmacı çözümleri arayanlar, evet bu kimseler cihad hareketinin hedefini

kavrayamayanlardır. Hatta kafalarında net İslâmî bir kavrayış bulunmayanlardır. Yine o kişiler, lider olmaları şöyle dursun, cihad ordusunda nefer bile olmalarını caiz görmezler. Çünkü Allah Azze ve Celle şöyle buyuruyor:

"Eğer Allah seni onlardan bir gurubun yanına döndürür de çıkmak için senden izin isterlerse de ki: 'Benimle beraber asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber asla savaşmayacaksınız!' " (Tevbe/83)

Kurtubî diyor ki (8/218): Bu durum, savaşlarda devletin düzenini bozmuş kişilerle birlikte olunamayacağını belgeliyor. Fukahanın büyük bölümü cihad kitabında; orduda ne devlet düzenini bozmuş kişilerle, ne iş yapanları köstekleyenlerle, ne bozguncu haber yayanlarla, ne ortalığı karıştıranlarla ve ne de sabotaj düzenleyenlerle işbirliği yapılamayacağını bu âyetle kanun haline getirmişlerdir.

Ey Allah'ım! Afganistan'da, Filistin'de, Filipin'de, Lübnan'da ve her yerde savaş veren Mücahidler'i zafere ulaştır. İslâm'ın sancağını dalgalandır. Kur'ân Devleti'ni devlet yap ve Sen'in yolunda şehid olarak canımızı al.

Sen'in Rabb'ligini; onurluların liderini aklın kavrayabileceği bütün şeylerden tesbih ederim. Selâm Peygamber'e! Hamd bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Allah Teâlâ, Nebimiz Muhammed'e, onun Âl-i Beytine, sohbet arkadaşlarına, Tabiîlere ve onların izinden özveriyle kıyamet gününe kadar gidenlere rahmetini esirgemesin.

SON SÖZ

Son olarak şöyle diyoruz:

Cihad davasının önemi, nasslarının çokluğu ve belgesel tanıklarının bolluğuyla değil, bu değer sadece gönül meselesidir. Yani eğer Allah Teâlâ nurunu o gönüllere akıtırsa o gönüller gerçek düzeni görür ve bu düzen konusunda aydınlık bilgi sahibi olur. Şayet kalpler karanlık görürse, onun görmeye uygun ortamı hazır değil demektir:

"Gerçek şu ki bu gören gözler değil, ancak sinelerin derinliğindeki gönüller kör olurlar." (Hacc/46)

Sinelerdeki bu gönüllerin yansıtıcısı durumundaki maddî gözler, yine gönüllerdeki kalp gözlerine yöneliktir, İşte Rabbânî gücü yansıtan sembolik işaretler; takvanın, saygılı olmanın ve ibadet konusunda çok hevesle çalışkan olmanın sonucunda görüntüye yansır:

"Muhakkak size Rabb'inizden (hakkı bâtıldan ayırt etmek için apaçık) deliller geldi. Kim (hakkı) görür (ona iman ederse) kendi nefsi içindir: Kim de (hakkı) görmez (bâtıl yolu tercih ederse) (vebali) yine kendi nefsi aleyhinedir. Ben sizin üzerinizde bir bekçi değilim. (Ancak tebliğ yapmakla görevliyim.)" (En'âm/104)

Demek oluyor ki bu kalp gözü gönüllerdeki marifet ve algılama gücüdür ki Alalh Teâlâ, Kitabı ve dini konusunda, kalbindeki kalp gözünün aydınlandığı oranında o gücü kuluna nasip eyler. (Bu kalpgözü gönül topraklarında ot gibi biter.) O bitki sayesinde kul gerçek düzenle sahte düzen ve doğruyla yanlış arasını ayırt eder. Nitekim Allah Teâlâ;

"İşte bu konuda sezgi gücü bulunanlar için ilâhî mesajlar vardır" buyurur. (Hicr/75)

Mücahid şöyle der: Tirmizî Sünen'inde Ebû Saîd el-Hudrî'den Nebî (s.a.v)'in şöyle buyurduğunu nakletti:

"Mü'minin sezgi gücünden sakınınız zira mü'min, ancak Allah Azze ve Celle'nin nuruyla bakar." Buyurdu. Sonradan Hz. Peygamber (s.a.v); **"Kuşkusuz bu konuda sezgi gücü bulunanlar için ilâhî mesajlar vardır."** âyetini okudu. (Hicr/75)

Dünya süslerini yeğleyen bütün ilim adamları ve o dünyayı elde etmeye hevesi olanlar, fetva ve kişisel yargılarda, verdikleri haberde ve bağımlı kıldıkları hususlarda hep bu gerçek düzen dışı bilgilerle Allah'a (c.c) iftira ederler. Zira Rab (Sübhanehu ve Teâlâ)'nın ilâhî hükümleri, çoğu kez insanların amaçladığı duyguların, öze'likle komuta mevkiinde olanların kararlarının karşıtı olarak yansır.

O halde kişisel kaprislerinden ayrılamayanlar, kendi amaçladıkları duyguları, ancak hak bilgiye aykırı olarak ve çoğu kez hakkın tepki göstermesi şeklinde sonuç verir. Dolayısıyla makam ve mevki aşığı ilim adamıyla devlet kademelerinde yer alanlar, kendi kişisel kaprislerinden kopamazlar. Bu vardığı peşin yargılar o kişilerde, ancak o yargının tam karşıtında yer alan islâhî doğru bilgiyi reddetmesi sonucunda oluşur, özellikle de kafasında bir kuşku belirirse yine şüphe ve kişisel kaprisler uyum sağlar, ön yargısı alevlenir, öylece sağduyuyu bilinç altına iter, hakkı görüntüleyen kamerasının lambasını söndürür.

Şayet hakkı görüntüleyen aydınlık kararlarında hiçbir gizlilik ve kuşkuyla karşılanmaya yer bırakmayacağı biçimde açık olsaydı karşı olmasına rağmen yine onu ön plana alacaktı ve şöyle diyecekti:

"Hakka dönmek suretiyle benim de bir çıkış kapım var!"

"Nihayet onların ardında öyle bir nesil türedi ki bunlar namazı bıraktılar ve önyargılarına uydular." (Meryem/59)

"Onların ardından da şu değersiz dünya malını rüşvet olarak kazanıp nasılsa orada da yargılanacağız" diyerek ilâhî Kitab'ın varisi olan bir toplum türedi. Onlara buna benzer bir kara para daha gelse onu da mideye indirirler. Peki, o Kitab'ta, gerçek dışı hiçbir şeyi Allah'a yakıştırmayacaklarına ilişkin söz kendilerinden alınmamış mıydı? Ve Kitab'taki bilgilerin dersini almamışlar mıydı? Fakat âhiret yurdu takva sahibi olanlar için en idealdir. Hâlâ anlamıyor musunuz?" (A'raf/169)

Ön yargının kurbanı olmak kalp gözünü kör eder. Böylece kişi sünnet-bid'at arasını ayırt edemez yahut kalp gözünü ters çevirir ve böylece bid'ati sünnet, sünneti de bid'at olarak görür. Dünyayı ön planda tutan reislik makamlarından ve ön yargı taşıyanlara saygı duyan âlimlerin handikabı budur. (el-Fevaid, 113–114)

İşte bu ayetler onlar hakkındadır: **"Bizim kendilerine ilâhî simgelerimizi verdiğimiz ve fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden adım adım şeytanı izleyen ve böylece azgınlar gurubunda yer alan kimsenin belgeselini dinle, dikseydik onu bu ilâhî simgeler aracılığıyla katımıza yükseltirdik fakat o, aşağılık dünyaya saplandı ve önyargılarının ardına düştü Onun anlatımı köpeğin anlatımıdır, üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi hâline bıraksanna yine sarkıtıp solur."** (A'raf/175–176)

Dolayısıyla yalnız nassları ortaya çıkarmak yetmez, gerçek doğru'yu görebilmesi için kesinlikle kalp gözü açık olması zorunludur.

Kalbin dünyaya karşı sevgisi ve köpek gibi yaltaklanması ne kadar artarsa, kişiyi taşıyan nefsin günahları ne kadar çoğalırsa, uyku küpü o kişinin üzerine kapaklanır. Zira her günah kalbin üzerinde siyah nokta oluşturur. İlâhî ışığın bu kalbe girmesini engelleyen simsiyah kılıf oluşuncaya kadar bu siyah noktalar artar da artar...

Kalp bu biçimiyle siyaha büründüğü zaman, eşyanın siluetleri olduğu gibi gerçek biçimiyle göze görülemez olur.

Gerçekler gizlenmiş olur ve gerçek biçimi dışa yansıyamaz. Böylece kalp tersine döner; hakkı batıl ve batılı hak gibi görür.

Bu nedenle gerçek Kur'ân Düzeni topluma yansıyıncaya kadar takvayı kalkan yapmak gerekmektedir. O zaman kalp durulanır ve eşya o kalbin aynası üzerinden açık ve net olarak gözükür:

"Ey iman edenler, eğer Allah'ın takvası üzere yaşarsanız, sizlere gerçek Kur'ân Düzeni'ni verir; küçük günahlardan muaf

tutar ve sizleri yarlığar. Zira Allah en büyük ve karşılıksız yardım sahibidir." (Enfal/29)

Dolayısıyla takva sahipleri zor işle karşılaştıklarında ve içinden çıkamadıkları sıkıntıları olduğunda şöyle derlerdi: "Aşılmazlara geçit açanlara sorunuz; onlar insanların Allah'a en yakın olanlarıdırlar."

Kendisinden sonra kimlere soracaklarını Ahmed b. Hanbel'e sordular. Dedi ki: "Ebû Bekir el-Varrak'a sorunuz onun katında -zannettiği gibi- sade yaşama duygusu vardır. Cezalandırma işini başaracağını umarım."

Buhârî ve Müslim'de şu merfû hadis bulunmaktadır: **"Sizden önceki devirlerde gelip geçen toplumlarda düşünceyi okuyan, sezgi gücü üstün insanlar vardır. Şayet benim ümmetimde böyle bir kişi varsa, o da Ömer b. Hattab'tır."** Bunun nedeni Hz. Ömer'in aşın doğruluğu ve samimi olmasıdır.

Nitekim Müslim, Sahih'inde Âişe (r.a)'dan naklen şöyle dedi: "Rasûlullah (s.a.v) gecenin bir bölümünde kalktığında namaz öncesi şöyle giriş yaparlardı: **Ey Allah'ım, ey Cebrail ve Mikâil'in Rabbi, gökleri ve yeryüzünün, yani gayp ve şehadet âleminin kat kat yaratıcısı! Kulların arasında, ayrı ayrı düşündükleri konularda kesin hükmü Sen verirsin. O halde üzerinde ayrı ayrı yorumlar yapılan Hakk'a izninle bizi götür. Zira dilediklerini Sırat-ı Müstakim'e Sen iletirsin."**

Sonuç olarak biz de şu âyet-i kerîmeyi dua olarak okuruz: **"Rabb'imiz! Bizimle toplumumuz arasını Gerçek Düzen'e göre aç. Zira Sen yolları açanların en hayırlısısın."**

Bunun yanında Müslim'in Sahih'inde yayınladığı gibi Rasûlullah (sa.v)'in yapmış olduğu etkisi görülmüş duayı serdediyoruz: "Ey Allah'ım! İnsanların ayrı ayrı düşündüğü Gerçek Düzen'e bizleri izninle götür. Kuşkusuz Sen, Sırat-ı Müstakim'e dilediklerini hidayet edersin. Rabb'imiz! Bizleri ve iman yarışında bizleri çok gerilerde bırakmış kardeşlerimizi yarlığa. Kalplerimizde iman eden kardeşlerimize karşı kin ve nefret duygusu bırakma. Ey Rabb'imiz Sen Rauf ve Rahim'sin,

Allah'ım! Saîd kişiler arasında beni dirilt. Şehid olarak canımı al ve beni Mustafa (s.a.v)'in zümresinde dirilmeyi nasip eyle. Ey Allah'ım! Seni tesbih ve tenzih ederim. Sen'in hamdinle Sen'den başka hiçbir tanrı olmadığına tanıklık ederim. Sen'in yarlığamanı diler ve Sen'in katına dönmek isterim."

YUGOSLAVYA

Terörist Eylemler

Bugünlerde Yugoslavya Müslümanları, Yugoslavya'daki İslâmî oluşumların varlığım yok etmeyi hedef olarak seçen, çirkin terörist eylemlere maruz bırakılıyor. Yugoslavya Müslümanlarının sayılan, 21.000.000'a ulaşan toplam nüfusa karşılık 5.000.000 civarında bir sayıyı bulduğu bilinmektedir.

Yugoslav Müslümanı üçüncü sınıf vatandaş durumundadır. Müslüman kendi kariyerine uygun düşen görevi alamaz. Zira atamada en önde gelen kriter komünist üyesi olmaktır. Yani oradaki müslüman geçim ve inançlarında tam bir savaş vermektedir.

Komünist parti yetkilileri her Yugoslav vatandaşın herhangi ilkeyi benimsemekte veya dilediği dine girmekte tam özgürlüğe sahip olduğu beyanatını veriyor. Fakat kanunun bu maddesi Müslümanlara uygulanmıyor. Bütün Yugoslavlar, herhangi bir dini seçebilir, yalnız İslâm dini dışında olması gerekir. İslâmî kitapları telif etmek veya basmak çok sakıncalı bir iştir. İslâmî öğretimi evin içinde vermek kanunun acımasızca kovuşturmasına uğrayan ağır bir suçtur. Bu nedenle Kora Cide Mescid İmamı Muharrem Hasan Bey 5 yıl hüküm giydi. Kominist partisi Yugoslavya Müslümanlarını Yugoslav vatandaşı olarak görmüyor. Onlara herhangi bir yolla kendilerinden kurtulmanın gerektiği, sömürgeci yabancılar gözüyle bakıyor.

Fakat onlar bunu yapsalardı bugün Balkan Yarımadası, beş yüzyıl süren işgalden sonra müslüman devlet olurdu. Yugoslav atalarını İslâmlaştırmak için çaba harcamadıkları, Türkler'in eleştirildikleri yanlışlıklar arasında olmasıyla birlikte, o Türkler'in Doğu Avrupa devletlerini ve Slav milliyetçiliğini uzun süre işgal altında tutmalarının ücretini bu Yugoslav Müslümanlar'ın ödemeleri gerekir. Zira Türkler bunu yapsalardı bugünkü Balkan Yarımadası, beş yüzyıl süren işgallerinden sonra müslüman bir devlet olacaktı. Türkler'in, Yugoslavya'nın batı ve kuzeyinden çekilip Yugoslavlar'ın gazino, moda evleri, lüks oteller, genelevler, kumarhaneler açmalarına engel olamadıkları bu bölgeleri Macar ve Avusturya'nın işgal etmesinden sonra anca anlayabildikleri, müslümanlann güzel sosyal ilişkilerini Yugoslavlar çok iyi biliyorlar. Daha doğrusu Türkler'in o yörede egemen oldukları yüzyıllar boyunca bilemedikleri bu davayı Yugoslavlar şimdi çok iyi anladılar. Durumu ne olursa olsun bir Alman karşılığında yüz Yugoslav kadın ve çocuğu öldürdükleri zamanda Almanlar'ın reva gördüğü bu işlemi Türkler, Yugoslavlar'a göstermemişti. Bütün bunlara rağmen Alman dilini Yugoslav

okullarında mecburî ders olarak okuduklarını, Alman Mercedes otomobillerinin komünist parti üyelerinin gözdesi olduğunu, bütün turistik Adriyatik kıyısındaki çıplaklar kampı sayılan plajlara varıncaya kadar Alman olan herkese ardına kadar açıldığını görüyoruz.

Hatta Türkler, eski büyüklerine sert bir tutum izleseler bile bu durum, Türkler'in yüzyıllar önce yaptıklarına karşılık bugünkü Müslümanların hesaba çekilmesi normal karşılanamaz.

Ezeli Saldırganlık

Komünistlerin Müslümanlara olan saldırganca tutumu ezeli bir düşmanlık duygusundan geldiğini ve Yugoslav komünist partisinin Yugoslavya'daki Müslümanları topyekün yok etme niyetini taşıdığını, özellikle Müslümanları savunan hiç kimseyi bulamadıklarını görüyoruz.

Yugoslavlar'ın, sadece Arap ülkelerinin karşılıksız yardımlarının kendileri için günbegün artmakta olduğunu seyrettiklerini görüyoruz. Aksine arap turistler ayırım yapmadan Arap ülkelerinden Yugoslavya'ya ve oradaki turistik tesislere gurup gurup gelmektedirler. Sadece muhafazakâr oldukları için geliyorlar. Yoksa Yugoslavya ile Arap ülkeleri arasında hiçbir diplomatik ilişki bulunmamaktadır. Bu nedenle Yugoslavya, daha fazla turist akınını ülkesine sağlamak için plajlardaki çıplak, mayolu kadın fotoğraflarını bastırıp dağıtmaktadır. Ayrıca Yugoslavya'nın siyasî propagandasını yapan kitapçıkları da çıkarmaktadır.

Komünist parti, ne bir hıristiyanı -zira Vatikan hükümeti müdahale edecek- ne de bir yahudiyi -çünkü yahudi lobileri ve dünya basınınca girişimlerde bulunulacak- yakalayamıyor ve tutuklayamadığı görülüyor, öte yandan hiçbir Avrupalı turiste de hatalı ve suçlu bile olsa yine de dil uzatamıyor. Nitekim bir İngiliz için tutuklama olayı olmuştu. İngiliz vatandaş bir trafik kazasında bir Yugoslav'ı öldürmüştü. Mahkeme İngiliz'e 14 sene hüküm vermişti. Sonra Krallık girişimde bulundu, derhal İngiliz vatandaşını cezevinden çıkardığı gibi o İngiliz elini kolunu sallayarak ve üstün insan olarak ülkesine döndü.

Komünistler kaybolan itibarlarını ve hınçlarını çıkarmak için ancak cezaevleri içinde gurup gurup Müslümanları süngüden geçiriyorlar. Öyle bir cezaevi ki yüzlerce metre yerin derinliklerinde bulunuyor ve genel olarak o cezaevlerinin derinliklerinden sadece acele etmeyip yavaş yavaş süregelen ahû vahlar üste çıkabiliyor. Nitekim komünist partisi Müslümanları, sürekli olarak her türlü sosyal değerlerinden yoksunlaştınlmış bir İslâm anlayışına zorluyor, işte

namaz! Onu herhangi bir öğrenci veya işçi topluluğu arasında cemaatleşerek kılmak yasak sayılıyor.

Öğrenciler ve askere alınmış müslümanlar domuz etini muhakkak yemek zorundadırlar. Çünkü başka türlü yemek hazırlamak ayrıcalık ve ekstra sayılır. Böyle bir sofra hazırlanmasına, hele de müslümanlar için kesinlikle müsamaha gösterilmez. Ancak Müslümanların dışında kalanlar böyle bir hakka kavuşabilir.

Komünist parti üyeleri, okullardaki müslüman öğrencilere karşı terörist sindirme eylemlerini durmadan yoğunlaştırıyor. İşte müslüman öğrenciyi küçük düşüren, müslümanlıkla ve özellikle sınıftaki diğer arkadaşları arasında müslüman öğrenciyle alay eden öğretmen! İşte özellikle müslüman öğrenciye hiçbir tanrının söz konusu olmadığını, hayatın ve dirilişin tamamen maddî olduğunu, din faktörünün milletler için bir afyon olduğunu, Arapların gerilemelerinin yegâne etkeninin İslâm olduğunu, çölde evinin haremlik bölümünün ortasında ve petrol kuyularında vahşileştiklerini sık sık vurgulayan öğretmen! Böyle öğretmenler, düzen tarafından ödüllendirilmeye, bir üst maaş ve makama yükseltilmeye hak kazanırlar.

Aynı biçimde orduda; müslümanları küçük düşürmeye kasıtlı olarak kalkışan, büyük ölçüde domuz eti yedirebilen, namazını, hatta su kullanmasını engelleme taktikleri geliştiren sorumlular mı! Evet böylesine seçkin (!) sorumlular, apoletler takmaya lâyık ve üst komutanlarına daha da yaklaştınlmaya tercihli adaylar arasındadırlar.

Müsadereler (Zorla Alınan Gelirler)

Komünist parti, astronomik gelirler getiren, Gazi Harûf Bey'in, Ali Paşa'nın ve Ferhad Paşa'nın müslüman okullara ve bu okullardaki öğretmen ve öğrencilere yapılacak harcamaları karşılamak amacıyla yaptıkları ve bir tanesi dışında diğer tamamının kilitlendiği İslâmî vakıf mallarına el koyma görevini üstlendi. Nitekim bu vakıf eserlerden astronomik gelir getirmeleri, trilyonluk zenginliklere sahip kılmaları açısından öyle korkunç rakamlar elde edilmiş ki, güvenlik örgütlerinin el koyup gelirini yağmaladıkları ve adına Vakıflar Bankası dedikleri özel bir banka açılacak düzeye gelinmiştir.

Oysa Gazi Haruf Bey, Vasiyetnamesinde, bu vakıf eserlerin gelirlerinin adt geçen okullarda Kur'ân-ı Kerîm ve Arapça dili okutulmak şartıyla bu okullara harcanacağını tescil etmiştir. Aynı komünist parti, herhangi bir katolik veya protestan kilisesinin vakıf gelirlerine el koyma cesaretini kendinde bulamamıştır. Zira onları savunan bir güç her zaman bulunmuştur.

Komünist parti üyeleri arapça dilini iyi bilerek mezun olan müslüman ve İslâm dinine sıkı sıkıya bağlı öğrencileri adım adım izliyor. Onlara başka alanlarda; tercümanlık gibi, uluslararası ilişkiler gibi alanlarda, hem de müslümanlar arasındaki İslâmî çalışmalara katılmasını önlemek ve müslüman cemaatler arasına karışmamasını sağlamak amacıyla yüksek maaşlar vererek görevlendiriyor. Parti üyeleri böylece diğer Müslümanların imreneceği örnek bir insan olması için, aşamalı olarak İslâmî değerlerden uzaklaşmalarını bir plan dâhilinde yürütüyor. Bütün çoraplar ama bütünü, bu gibi yüksek maaşlı görevlere gelmeyi kabul etmeyenlerin başına örülüyor; onlar devlet haini olarak sayılacak, devletine sevgi bağı olmayan ve devletiyle işbirliği yapmayan, devletin yönetim sistemini değiştirmek amacıyla örgüt kuran kişi olarak damgalanacaktır. Artık bu suçlamalardan birisiyle fişlenmesi, kişinin ölüme gönderilmesine yetmektedir.

Aynı komünist parti, Meşîhat-ı İslâmiyye Makamının çıkardığı "Haftalık İslâmî Baas Gazetesi"nin, evet haftalık olarak yayınlanan bu gazetenin İslâmiyeti yeniden yayma politikası izlediği gerekçesiyle kapatılmasına karar vermiştir.

Komünist parti herhangi bir müslünanın İslâmî ilişkilerinde kullandığı sözcükleri tek tek tespit ediyor ve bu sözcüklarin bahanesiyle parti yetkilileri dilediği kişileri partinin temel ilkelerine göre kıskaca alıyor. Nitekim Beğon kentindeki müslüman kalabalığın huzurunda düzenlenen dini törende konuşma yaparak: "Ey Müslüman Kardeşler!" dediği için çok değerli Şeyh Hüseyin Coza süngüden geçirilme cezasına çarptırıldı; hemen yaka-paça edilerek, mescidden alınarak, cezaevinin infaz yerine getirildi, güvenlik yetkilileri kullanılan bu hitap biçiminin, ancak ve ancak orada siyasî bir oluşumu ve parti kuruluşu örgütlenmesi mealinde kullanılabilebileceği düşüncesini benimsedi.

Kuşkusuz komünist partinin en çok sızlanma duyduğu konu, müslüman gençliği partiye kanalize etme açısından, kutuplaşma çalışmalarında çok hızlı başarısızlığa uğramasıdır. Hatta bu amaçla harcadığı yoğun çabalara rağmen bu gençleri lslâmî inancından caydırma konusunda çok başarısız kalmasıdır. Bu amaçla okullarda dinsizlik ve komünistlik konulan işleniyor, öğrenci birlikleri -bu kuruluşlar komünist ülkelerde siyasi ağırlığı bulunan örgütlerdir- izcilik kampları, çıplak dansöz gibi, çıplaklarla ve içki âlemleriyle karışık yapılan ve öğrenci etkinlikleri adı altında kız-erkek karmaları arasında ortak guruplaşmalar sağlanması için haftalarca süren toplu geziler düzenlerler.

Devlet, gençliği kendi potasında tam eritebilmek amacıyla oturulacak evler, öğrenim izinleri ve malî yardımlar sağlar. Spor kulüpleri ve benzer kuruluşlar gurup halinde çıplaklaşmayı ve ahlâkî çözülmeyi sağlamak için bütün güçlerini seferber eder. Devlet bütün bunları tam bir cömertlik duygusu içinde yapar. O kadar ki, Yugoslavya'nın dış borçları 19 milyar dolara ulaşmış durumdadır.

Bütün bu yoğun çalışmalar müslüman gençliği kendi kamplarına çekememiştir. Kırk yıldır varlığını sürdüren komünist egemenlikten sonra müslüman gençliği, devlet yönetimi ve parti terörizmi yıllarını kendisine ayırdığını görüyoruz. Bu yolda gençliğin yüzlercesi düşüyor, fakaz kızıl terörizme çoğunluğu karşı çıkıyor. Ferde yönelik bu milliyetçi kimlik, bütün komünist ülkelerde, müslüman aileler dışında tamamen yok olmuştur. Bu müslüman aileler her yerdeki komünist partileri kara kara düşündürüyor.

Komünist parti, birbirinden kopmuş ve parçalanmış bir toplum yönetimini kolayca başarması için, devletin bütün etnik guruplarına ait aile bağlarını kökünden silip süpürebildi. Ancak müslüman aile reisleri bu tür komplolara karşı direnmesini bildi. Müslüman aileler sımsıkı kaynaşıp kenetlenmesini ve aile bağlarını sağlam tutmalarını öyle koruyabildiler ki, müslümanlar komünist partinin uğraşacağı baş belası olmuş, uğraşa uğraşa, Müslümanlara karşı komplo düzenlemelerinde çeşitli teknikler geliştirmişler. Bütün desise, komplo, hile ve oyun araçları başarısız kalınca parti yöneticileri kızgınlıklarından sirke küpüne döndüler.

Binlerce müslüman ceza evlerinde, gençlik ve âlimler buhar kazanlarında süngüden geçirilmeye ve yakılmaya başlandı. Tıpkı geçmişteki büyük dedeleri genç delikanlı İsmet Müfetic ve çok değerli âlim ismet Yuvoslatevic'i katlettikleri gibi, bugünkü gençleri toplu idamla yok etmeye azmettiler. Nitekim Doğu Bosna'nın Foça kentindeki Ulu Carrü'de 12.000'den daha çok müslümanı toplu katliama tabi tutmuşlardı. Yine Drina nehri üzerindeki Korajida köprüsünde 6.000'den çok müslümanı topluca boğazlarken, tuzla ve kenar mahallelerinde üç binden çok, ayrıca tekrar altı binden fazla müslümanı topluca yok ederlerken bütün amaç başlarına belâ olarak gördükleri müslüman azınlığı topyekün imha etmekti.

Nitekim aynı zihniyetin uzantısı olarak, komünist mahkemelerinde, 12.000 Arnavut müslüman âlimin darağacına çekilmesi ve binlerce Bosna Âlimi'nin de, Âlim Kasım Dobrava (RH) olduğu halde cezaevlerine gönderilmesi gerçekleştirildi. Aynı mahkemelerde birçok kez, devletin manevî şahsiyetine karşı aleyhte propaganda yapmak ve yıkıcı dış güçlerle ilişki kurmak suçlamasıyla

133. maddenin (a) ve (b) fıkralarına göre duruşmalar yeniden başlatıldı.

Bu haber günlük gazetelerin işlenen cinayetler bölümünün sütunlarında, ev soyma ve otomobil çalma girişiminde bulunan Sırplı hırsızların haberinin kenarında yayınlandı. Aynı gazeteler günlük olarak, bu Müslümanların en ağır cezalara çarptırılması gerektiği ve böylece diğer müslümanlara gözdağı verilmesi kışkırtmalarını hiç aralıksız verip, en ağır ceza 15 yıl tutuklamadan ibaret iken bir Yugoslav müslüman verdiği bilgide kendilerine yöneltilecek suçlamanın, Bosna Cumhuriyetin'deki devlet yönetim sistemini İslâm Cumhuriyeti olarak değiştirme girişiminde bulundukları ve böylece Avrupa'da ilk İslâm Cumhuriyeti'ni gerçekleştirecekleri biçiminde yapıldığını dile getirdi.

Bu tür tutuklamalar, ilk defa yapılan tutuklamadan sonra belirli aralıklarla, yüzlerce kişiye varacak sayılarda sürüp gitti ve belki de bu sayı şu anda yüz binlere ulaştı. Nitekim komünist terör hareketi, Yugoslav Müslümanları da aşarak terör eylemlerini, Yugoslavya'da okumak için gurup halinde gelen arap öğrencilere de sıçrattı. Şu ana kadar yirmi kadar arap öğrenciyi elleri arkalarından bağlı olarak gözaltına aldı ve tutukladı. Bunların sorgulamaları, çeşitli sorgulama işkenceleri uygulanarak yapıldı. Böylece uygulamalarla İslâm'ın inanç ve değerlerine sımsıkı bağlı yabancı öğrencileri terörle sindirmek, ayrıca Yugoslav Müslümanlar görüp örnek almasın ve bu yolda moral güçleri yükselmesin diye bu yabancı öğrencileri camilere girip çıkmaktan yıldırmayı amaçlıyorlardı. Öte yandan yabancı öğrencileri o okullarda okumaktan mahrum edecekleri, onları da cezaevlerinde çürütecekleri, onları barındıran aile ve çoluk-çocuklan darmadağın edecekleri, hatta ülkelerine tekrar dönüş vizesi vermeyecekleri tehdidinde bulunuyorlardı.

Gizli Dinleme Ve Sorgulama

Yugoslav komünist partisi üyelerinin en çok ağırlarına giden şeylerden birisi; Müslümanların herhangi bir konuda başta gitmeleridir. Hele de köyde veya şehirde mahalle halkının çoğunluğunu oluşturmuşlarsa, bu durum onları çileden çıkarır. Bu nedenle komünist parti, müslüman olmayan kalabalık halk kitlelerini, mahalle çoğunluğu temin edememeleri için Müslümanların çoğunlukta olduğu şehirlere göç etmeye özendirecek önlemleri alıyorlar. Yine komünist parti, şehrin ilk nüfus yoğunluğuna denk, daha görkemli mahalleler yapma görevini üstleniyor, öte yandan o şehire yeni bir şehir adı veriyorlar ve müslüman ağırlıklı şehirlerde

oturmalarını özendirmek için şehrin yönetim, yetki ve sorumluluğunu müslüman olmayan halka veriyorlar.

Bu durumlar, Yugoslavya'da müslüman halkın ağır bastığı bütün şehirlerde, özellikle Sarayova'da ve adı Saray Bosna olan şehirde, ayrıca Üsküp kenti ile Priştina kentinde meydana geldi. Hatta Bosna'daki tek İslâmî Okul'u Millî İstihbarat Merkezine çevirdi. Zira oradaki sivil güvenlik muhbirlerinin sayısı öğrencilerden daha çoktu ve Haber Alma Teşkilatı üyelerinin ne öğretmeninden, ne de okul müdüründen izin almaya gerek duymadan sınıflara girme hakkı bulunuyordu. Yeterki onun yardımıyla suçlama evrakı bağdaşsın ve hakkında ayrıntılı bilgi sağlansın, böylece İslâmı kavramasında çok yetenekli ve ileride Islâmî değerlere sımsıkı sarılan bir müslüman olabilecek kapasitede gördükleri herhangi bir öğrenciyi kıskıvrak yakalayıp, yargılayabilmek için her sınıfa gizli dinleme aygıtı yerleştiriliyordu. O komünist parti üyelerinden istihbarat elemanlarının herhangi bir öğrenciyi günde birkaç kez sorgulama yetkisi bulunuyordu ve bu sorgulama sonuçlarına hiç kimsenin itiraz etme hakkı yoktu.

Böylece komünistlik, mevcud devlet yönetim sistemini değiştirmek için kendine ortam hazırlıyordu. Bu hazırlık, burjuvazi kapitalist bir kesimin devlet yönetimini kurmak içindi. Oysa ki Yugoslavya, günlük gazeteler mi ararsın? Günde iki kez çıkarılan gazeteler mi ararsın? Rezalet seks dergileri mi ararsın? Günlük yayınlanan katolik kilisesi dergileri mi ararsın? Yugoslavya hepsiyle dolup taşıyordu. Komünist parti, bütün bu dergi ve gazetelerin yayınlanmasında hiçbir sakınca görmüyordu. Aynı parti ancak tehlike üzerine tehlikeyi, Müslümanların yayınladığı bir gazetede, hem de haftada bir kere yayınladıkları gazetede görüyorlardı.

Komünist parti hacca gitmek isteyen herkese çok çetin ve ağır sınırlandırmalar getiriyor; şöyle ki hacca gitmek isteyen herkesten geri dönüşünü ve müslüman ülkelerinde kalmamasını güvenceye almak için sigorta parası olarak büyük bir miktar altın alıyordu. Bu amaçla müslüman çalışıyor ve hayatı boyunca ve ölümünden önce bu toplam tutan bir köşeye koyabilmek için alın terleri döküyordu ki, "ah!" bir kere hacca gitmeyi başarabilsin. Fakat şimdi komünist partisi yıl be yıl başka başka sınırlandırmalar getirme girişiminde bulunuyor. Hatta toplam beş milyona ulaşan Yugoslav Müslümanların arasında hacıların sayısı bin kişiye bile ulaşamaz.

Terör Açısından Ruslar'a Taş Çıkartması

Kesinlikle bilinmelidir ki Yugoslavya'nın Müslümanlara karşı yürüttüğü terör eylemleri açısından başarısını 20.000.000'dan daha

çok müslümanı toplu kıyımdan geçiren Rusya sağlayamadı. Ne gariptir ki, Yugoslavya, Avrupa denilen bölgede, kendisinden özgürlükçü ve çağdaş diye söz ettiren bir dünyanın yanı başında olduğu halde, olanca terörü, olanca hunharlığı ve olanca müslüman avını sürdürebiliyor.

Tüyleri ürperip harekete geçen veya Avrupa devletlerinden yahut Arap ya da İslâm devletlerinden herhangi birisinde uyuşuk davranması nedeniyle bu olayları kınayan hiçbir Allah'ın kulu çıkmıyor.

Hatta ne yazık ki bu devletlere, uzaklarda ve bölgedeki Müslümanların tarihiyle çok hoş bir bağlantısı bulunan bir mescidle ilgilendiği izlenimini veriyor. Müslüman gençlerin Ramazanda iftar yemeği yemeleri için, ayrıca teravihler, teheccüdler kılmaları ve sabah namazına kadar Kur'ân-ı Kerim okumalarla geçirmeleri için mescidi itikâf edenlerle doldurup taşırmaları için ve nihayet müslüman gençliğin bu eski tarihi mescid etrafında İslâmî kıyafetlere bürünüp cemaatleşmeleri için onarma ve yenileme görevini üstlenir. Parti mekanizmasındaki kışkırtmaların hiçbirisine aldırmazlar. Böylece mescid müslüman gençliğin sembolü durumuna gelir.

Bundan ötürü parti kızar. Sorumlular sağduyularını yitirirler. Sonuçta mescidin kapatılmasına, Müslümanların oraya girmelerinin yasaklanmasına ve bu etkinlikleri düzenleyen o gençlerin tutuklanmasına ilişkin, parti yetkilileri, müslüman gençliği kendi örgütsel etkinliklerine çekme ve yahut İslâmî değerlerden uzaklaştırarak imanlarını zayıflatma tekniklerim araştırmayı arttırırlar. Bu çalışmalarında da başarısız kalırlar. Zira mescidlerde namazını kılan gençler ileri yaşlarda olanlara oranla çok daha fazladır. Allah nurunu tamamlar; kâfirler çatlasa da patlasa da.

Müslümanlar Neden Göze Batıyor?

Komünist partiyi çileden çıkartan ve uykularını kaçıran şey; Müslümanların diğerlerinden çok farklı biçimde sivrilmeleridir. Komünist partinin tuzaklarına, tertemiz ve toplumsal çözülmeden ayrıca diğer etnik gurupların büyük çoğunluğunun içinde boğulduğu ahlâkî çöküşten uzak kalarak, kendilerini teslim etmemeleridir. Hatta bu ahlâkî çöküşe kendini kaptıranlar, şarapsız yaşayamayacak duruma gelmişler ve tamamen alkolik olmuşlar. Zinasız yaşayamaz olmuşlar, öyle ki, onlar arasında cinsel hastalıkların oranı ileri derecede artmıştır.

öte yandan aynı komünist partisi, günlerin ilerlemesiyle birlikte, devlet yönetiminde sürekli kalabilmek ve bütün etnik gurup farklılıklarını ortadan kaldırabilmek için yoğun çaba harcamaktadır. Bu konuda başarı da sağlamıştır. Ancak kahraman müslüman

çavuşlar, bu düşünceye boyun eğmemişlerdir. Onlar, yeryüzünde komünist parti karşısında gösteriler yaparak karşı çıkabilen tek topluluktur. Her defasında büyük bir müslüman mangası daracağına götürülmektedir. Nitekim dört müslüman genç daracağına çekilmiş ve birçoğu da işkencelere dayanamayarak ölmüşlerdir.

Suçlamalar

Yugoslavya gazeteleri, bu yılın Nisan ayı başlarında, Müslümanlarla ilgili suçlamaları yayınlamaya ve bir kısım kültürlü, entel müslümanı kınamaya başlamıştır. 13.4.1983 tarihinde Politika Gazetesi bir kısım İslâmî unsurlara karşı, açıktan açığa suçlamalar yayınladı. Oysa onlar 949 yılında ve bundan sonraki bazı tarihlerde tutuklanma cezası verilen kişilerdir. Nitekim onlar 5-15 yıl arasında değişen tutukluluk dönemini tamamladıktan sonra cezaevinden çıkmışlardı. Bunların başında:

1. Ali İzzet Bey,

2. Ömer Behmen,

3. Salih Behmen,

4. İsmet Kasım,

5. Reşid Berfuda, isimleri gelmektedir. Önderleri aşağıda bulunan gençleri de onlara ilâve ettiler.

1. Derviş Goravija,

2. Mustafa Sipahic,

3. Hasan Jovuntus,

Ayrıca iki de kadını tutukladılar:

1. Halime

2. Jola Bejagocic,

Yugoslavya Haber Ajansı (TANJUK) bu kişilerin devlet aleyhinde örgütler oluşturdukları haberini yayınladı.

Öte yandan komünizm terör operasyonları, Yugoslavya'yı ziyaret amacıyla gelen turistleri de kapsıyordu. Onların da büyük bir bölümü inceden inceye araştırıldı ve yargılanmak üzere mahkemeye çıkarıldılar. Yugoslavya'nın dilediği takdirde, herhangi bir turistin üzerine ansızın saldırıp öldürülmesinde göz kırpmayacaklarını biliyoruz. Bir yıl öncesinde bir Suriyeli öğrenci hakkında işlem yapılmasını istedi. Suriye turistik pasaportunu geri çekti. Gizli Haber Alma Teşkilatı elemanları hakkında işlemler yapılmasına koyuldu.

Suçlamaları reddedince, serseri kurşun ensesine yapıştırıldı ve genç orada şehadet şerbetini içti.

Yugoslav Müslümanlarının Seslenişi

Hiç kuşkunuz olmasın ki bizler, Arap devletlerini ve müslüman ülkeleri; ellerinde hiçbir güç ve mecal kalmayan Müslümanlara karşı işlenen bu toplu kıyımları durdurma girişiminde bulunmaya çağırıyoruz. O müslümanlar kırk yıldan beri komünistlerin tam bir denetimi altındadırlar. Acaba Yugoslavya'daki her tavuğun kaç yumurta yumurtlayacağını bile iyi bilen ve polis görevi yapan bir komünist devletinin yönetim sistemini değiştirme girişiminde bulunmak kimin aklından geçebilir?
Bizler bütün Arap ülkelerini; binlerce aileyi darmadağın duruma gelmekten alıkoymak, binlerce ev kadınını dul, nihayet çocukları yetim olarak bırakmaktan kurtarmak için girişimde bulunmaya çağırıyoruz.

Yine biz bütün Müslümanların bu acıklı olayları İnsan Hakları Komitesi'ne, Uluslararası Af örgütü'ne ve Uluslararası Adalet Divanı'na iletmeleri için çaba harcamalarını istiyoruz.

Kuşkusuz topyekün dünya ülkeleri, tek bir yahudi-yi bile İsrail'e göç etmekten alıkoyanlara en büyük protestoyu dahi yapmaktan geri kalmadılar. Fakat Yugoslavya'daki binlerce müslüman topluca katliama kurban giderken, tüyleri ürperip harekete geçen bir fert çıkmadı. Başka dille, Müslümanların değerli kanlarının dünya ülkelerinin gözünde hiçbir değeri bulunmadığının anlaşıldığını söylememizde sakınca yok.

Biz bütün dünya Müslümanlarının, cezaevlerinde ve Yugoslavya komünistlerinin zindanlarındaki kardeşlerini savunmaları için olağanüstü bir çaba harcamalarını diliyoruz.

Yine biz bütün Müslümanlardan, bu mübarek ayda, müslüman olmalarından başka hiçbir suçu bulunmayan, bu bir avuç müslümanın başarısı ve zaferi için dualar ederek, Allah Teâlâ'ya yalvarmalarını istiyoruz.

Sesleniş

Bizler, Mısır gibi, Irak ve Kuveyt gibi, nihayet Libya gibi Yugoslavya ile sıkı-fıkı ilişkisi bulunan Arap ülkelerinin, Yugoslav Müslümanlarına sağduyu ile bakılması girişiminde bulunmalarını istiyoruz.

Bizler Rabıta el-Âlemi'1-İslâmî Kuruluşu'nu, İslâm Ülkeleri Konferans Örgütü'nü, Dünya İslâm Gençliği Komitesi'ni ve İslam Ülkeleri Dışişleri Bakanları Konfederasyonu'nu işbirliğine

çağırıyoruz. Daha doğrusu bizler Suudi Arabistan Krallığı'nı ve Yugoslavya ile ekonomik bağlantısı bulunan diğer Arap ülkelerini bu acı olaylarda girişimde bulunmaya davet ediyoruz.

Yine bizler, Rabıta el-Âlemi'1-İslâmî olarak, İslâm Konferansı Örgütü vd. olarak Uluslararası İslâm Örgütlerini, Yugoslav Müslümanlarının davasını uluslararası heyetlere iletmelerini ve bütün dünyaya yaymalarını, Yugoslavya'nın köşe kapmaca oynamasından vazgeçmediği sürece Olimpiyat Oyunları'nın 1984 yılında Sarayova kentinde yapılmamasını istemeye çağırıyoruz.

Nihayet bizler, gerek Arap devletlerini ve gerekse İslâm'ın Sesi Radyosu'nu hem Yugoslavya ve hem de komünist ülkelerindeki bütün İslâmî azınlıkların dilleriyle yayın yapacak özel program düzenlemelerini diliyoruz. Daha açık bir dille biz, bütün Müslümanları, yüzlerce Yugoslav müslüman aile için maddî destek sağlamaya davet ediyoruz.

"Onlar, Müslümanlardan sadece Azız ve Hamîd olan Allah'a inanmalarını yadırgıyorlar."

"Biz yalnız Allah için varız ve yalnız O'na döneriz."

BULGARİSTAN

Bulgaristan'da Türk asıllı olan Müslümanların, evet yanlış duymadınız bir milyonu aşan bu müslüman azınlığın İslâmî kimliğini yok etmek amacıyla kendilerine dayanılmaz baskı yapılmasının, komünist devlet yönetimi başlayalı beri çok açık ve net bir biçimde arttığını dünya biliyor. Hem öyle bir boyuta vardı ki, geçen şu birkaç zaman esnasında aldırma deyip geçilmesine diller varmıyor. Bizlere bu raporu, ülke içinde yaşamını sürdüren müslüman kardeşler verdi:

Nitekim kanlı çarpışmalar daha yeni başladı; başlar başlamaz Bulgaristan'da Bulgarlar'ın Türk asıllı müslümanlar üzerine yüklenmeleri sırasında, yüzlercesi kanlar içinde yerlere serildi. Zira bu azınlığın İslâmî kimlikleri, namlu ve terör gücüyle yok edilmeye zorlandı.

Bulgar Hükümeti bu çalışmalarını Müslüman Türklerin kesinlikle bulgarca ad taşımalarını sağlamak için başlattı, öyle olmazsa Bulgar toplumunun birlik ve beraberliği İslâmî bir renge boyanır korkusunu taşıyordu. Bu çirkin amacın uygulanması uğrunda ve Bulgar güvenlik güçleri aracılığıyla (200) müslüman katledildi. Türkiye- Bulgaristan diplomasi trafiği çok yoğun biçimde çalıştı. Fakat bu çalışmalar, oradaki Müslümanların içinde kıvrandıkları hususlara merhem olmadı. Bu amaçla Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Teodor Jivkov'a bir mesaj gönderdi. O mesajda Evren, Jivkov'u Türk soydaşı Bulgarlar'ın temel yetki-sorumluluk ve özgürlüklerini güvence altına almaya çağırdı. Ayrıca Kenan Evren, Bulgar Hükümeti'nin isimleri değiştirme konusunu, öte yandan Türk okullarını kapatma kararını ve Bulgaristan'da Müslüman Türkler'in çoğunlukta yaşadığı bütün illerde Türk Dili'nin kullanılmasının yasaklamasını yeniden gözden geçirmeye ve iyi değerlendirmeye davet etti.

Bunun üzerine Jivkov iki ülke arasındaki diyalogun genel esprisi içinde konunun araştırılacağını vaat eden bir cevabî mesaj gönderebildi. Nihayet 21 Ocak tarihinde iktidar partisi (Anavatan Partisi)'nden Pertev Bakoğlu, ana muhalefet (Halk Partisi) genel sekreteri, (Milliyetçi Demokrasi Partisi)'nin genel sekreterinden oluşan üç Türk Parlamenteri ve parti yetkilisi harekete geçerek bu üç parti adına, İstanbul'da yayınlanan günlük Türkiye Gazetesi'ne ortak deklarasyon verdiler. Bu deklarasyonda, Türk Milleti'nin kararlı olarak Bulgaristan'daki Müslüman Türkler'in yaşadığı insanlık dışı olayları endişe ile izlediklerini bildirerek, çok dikkatli davranılmasını istediler.

Sınır Kapılarının Kapatılması

Bulgar güvenlik güçleri ertesi gün radyodan, Türkiye'de yayınlanan gazetelerin aleyhte kışkırtıcı propagandayla Bulgaristan'a saldırıda bulundukları açıklamasını yaptılar. Aynı anda Türk turistlere yönelik olarak derhal sınır kapılarını kapatma kararı aldılar. Çünkü çok iyi biliyorlardı ki, şayet sınır kapılanın kapatsalardı Orta Doğu bölgesine yaptıkları ticaret büyük zarar görecekti. Aynı zamanda Bulgar hükümeti bu girişimleriyle, Bulgar Müslümanlarının İslâm âlemiyle Türkiye üzerinden sağladıkları tek bağlantı yollarının engellenmesinin başarılı olduğunu ve böylece Bulgaristan dışındaki Müslümanların duygularını alevlendiren bilgilerin kendilerine sızdırılmasının önleneceğini umuyorlardı.

Gerçekte ise acıklı durum, ancak Bulgaristan'dan Türkiye'ye kanun dışı yollarla sığınan ve göç edenlerin sayısının son günlerde birkaç kat artmasından sonra gözler önüne sergilenebildi.

Amaç dinlerinin, isimlerinin ve kimliklerinin kaba güçle değiştirilmesinden kaçışları biçimindeydi. Nitekim Bulgar güvenlik güçleri, bu acıklı olayları araştırma girişiminde bulunan üç Türk gazetecisini sınır dışı ediyorlardı.

Geçen yılın sonunda- bütün Müslümanların pasaportlarındaki ve nüfus cüzdanlarındaki isimlerinin zorla değiştirilmesini planlayan beş aşamalı planın parçası olarak, hükümet, bu çalışmaların bütün illerde başarıyla sonuçlandığını duyurdu. İşte o andan itibaren hükümet, kırsal kesimlerde ve bizzat Dobruca'nın güneyindeki Harkur ve Momogulfrad bölgesinde programlarını uygulamaya hız veriyordu.

Fakat müslüman vatandaşlar zorla (Bulgarlaştırılma) girişimine karşı çıkıyor ve direnişe geçiyorlardı. Şöyle ki müslümanlar, Ahmed olan isminin Petro olması ve böylece kendi uygarlık ve kültürlerinin silinmesi, ayrıca isimlerinin hızla değiştirilmesinin gerçekleşmesi için, (gönülden inanarak) Bulgarca evrakların altını imzalamalarına karşı koyuyorlardı.

Akla Gelmeyecek Baskıların Uygulanması

Halkın çok yönlü sıkıştırılması, çeşitli uygulama biçimleriyle tamamlandı. Şöyle ki, halkın büyük çoğunluğu bu komedyaya katılmaya karşı çıktıkları anda çadırlardan ibaret cezaevlerine konuldu. Aynı zamanda askerî güçler, büyük sayıda askeri ve polisi, evrakı imzalamaya karşı çıkan bölgelere kaydırdı.

Nitekim Türkiye'deki Muhacirlerin bir lideri Hilâl Üçüncüoğlu, Kırcaali yakınlarındaki Acurdayr köyünde iki ay içinde (80) müslümanın katledildiğini söylüyor ve buna benzer aynı acıklı olayın birçok müslüman köylerinde yaşandığını da sözlerine ekliyor, öte yandan Bulgar halkla ilişkiler bürosundan bir uzmanın; Bulgaristan'dan kaçıp Türkiye'ye sığınan Rahîm Mûminat, 1984 yılı Ekim ayında Simolin ili Belediye Başkanı sayın Kâmil'den ismini değiştirme isteğinde bulunduğunu, Kâmil'in bu isteğe uymadığını, fakat ertesi sabah Levri Marka bir otomobilin, şehirin ortasında, üzerinden silindir gibi geçmesi sonucu kazaya kurban gittiğini söylüyor.

Aynı ilde, Bulgar Pomak kabilesi Müslümanlarından dördünün isimlerinin zorla değiştirilmesi ve dini değerlere bağlılıklarını açıktan göstermelerinin yasaklanması sonunda intihar ettikleri görüldü.

Mescid Ve Kabirlerin Yerle Bir Edilmesi

Bu yılın başlarında, Simolin kentinde, on tane mescidin dinamitlenerek havaya uçurulma işi gerçekleştirildi. Buna hükümetin oteller ve otobüs terminali yapmak istemesi gerekçe gösterildi.

Müslüman halkın isim ve sayısını; onlara kendi İslâmî isimlerini zor kullanarak bıraktırıp, Slav isimlerini kabul ettirerek; Bulgar kimliği vermekle sınırlamak mümkün değildir. Nitekim Arap harfleri veya cümleleri taşıyan bütün mezar taşlarını söküp atarak, müslüman mezarlarının yerle bir edilmesi tamamlandı.

Bulgaristan'daki Müslümanların Tarihi

Bilinmektedir ki Bulgaristan'da yaşayan Müslüman Türklerin buradaki tarihi çok uzun geçmişe dayanmaktadır. Hatta Bulgarların bizzat kendileri bile Türk dilinde "karışıp kaynaşmış" demektir. Bulgar Müslümanlarının yaptıkları istatistikî araştırmalara göre; Bulgar nüfusunun %25'ini oluşturan, ayrıca sayıları sekiz milyona ulaşan Kaçar Müslümanlarına eklemek suretiyle Bulgaristan'daki Müslümanların büyük bölümünün Türk kökenli olduğu anlaşılmaktadır. (Resmi hiçbir istatistikî bilgi bulunmamaktadır.)

Nitekim Balkan Yarımadasına İslâmiyet, Sultan I. Murad döneminde, Osmanlı Devleti yardımıyla girmiştir. Şöyle ki; Drina şehrinin işgal edilmesi ve fethedilmesi 1269 yılında gerçekleştirildi. Daha sonraki otuz yıl içinde Bulgaristan'ın tamamı, müslüman otoritenin eline geçti. Binlerce müslüman, bu bölgeye yerleşmek için Anadolu yöresinden akın etti. Yerli nüfusun büyük çoğunluğu da Müslümanlığı din olarak benimsedi.

Osmanlı egemenliği 1877 yılına kadar sürdü. Türk-Rus savaşı sona erip, 1878 yılı Temmuz ayının 13'ünde Berlin Antlaşması yapıldığında, bu antlaşmaya göre Bulgaristan'a kendi devletini kurma izni verilmiş oldu.

Ondan sonraki yedi yıl içinde, Doğu Türk Rumeli Bölgesinin Bulgaristan'a birleştirilmesi tamamlandı. 1913 yılında, Balkan savaşı sonunda Bulgaristan, Trakya ve Rado şehirleri dışında kalan dokuz Türk şehrini de topraklarına ekledi.

Ayrıca 1940 yılında da Bulgaristan, Dobruka'nın güneyinde kalan bölgeyi Romanya'dan alarak yönetimine ekledi.

Bu bölgede de çok sayıda müslüman yaşıyordu. Berlin Antlaşması'nın bu bölgede yaşayan Türk azınlığın varlığını resmen tanımasını ve kendi haklarının kendilerine verilmesini emretmesine rağmen; bir milyondan fazla Türk nüfusun bölgeden atılması ve Bulgarlar'ın oradaki Müslümanlara karşı uyguladıkları toplu kıyımlarda 350.000'den fazla insanın öldürülmesi gerçekleşmesi oldu. Maalesef Anadolu'ya sığınanlar, savaş sonrası kendi topraklarına dönemediler ve o zamanki Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerine yayıldılar.

Bulgar Hükümeti aşamalı olarak Müslümanların bütün topraklarına el koydu. Hatta hayvanlarına bile. Şöyle ki; Bulgaristan'ın % 70 ekilebilir toprağı müslüman çiftçilerinin tapusundaydı. Bu tarım topraklarını ıslah etmek bahanesiyle yöneticilerin el koyup, Bulgarlar'ın tapusuna geçirmeleriyle denge değiştirilmiş oldu. Böylece 1944 yılında, Bulgaristan'da yaşayan % 80'den fazla müslüman aile, köy ve kentte oturan küçük çiftçi durumuna geldiler.

Bunca acımasız baskılar sonucunda sanayi veya ticaret kesiminde çalışanlara oranla % 1'den daha çok sayıyı elde edemediler. Fakat bazı müslüman Türklerin karşı karşıya bulunduğu ekonomik baskılar 9 Eylül 1944 yılındaki komünist devrim hareketinden sonra tamamen örgütlü ve yaygın bir hal aldı. Zira Bulgaristan'ın demir perde ülkeleri kapsamına alınmasıyla, Müslümanların bütün hayat alanlarında; ekonomide, dini yaşantıda, eğitim ve öğretimdeki aşırı baskılar dayanılmaz duruma geldi.

Bulgaristan, komünist ülkeler arasında, Arnavutluğu saymazsak, en çok baskı uygulayan ve vatandaşına en katı davranan ülke olarak nitelendiriliyordu.

1944 yılı öncesi dönemde müslüman kesim, kendi içinde kapalı, muhafazakâr bir toplum durumundaydı. Diğer Bulgar vatandaşlarla ilişkisi, çeşitli bölgelere, köy ve kentlere dağılmalarına rağmen yine de en alt düzeyde idi. O kadar ki onlar eğitim-öğretim kurumlarını ve ibadet kurumlarını, hatta kendilerine özgü spor kulüplerine varıncaya kadar tamamını koruyorlardı.

Fakat yeni komünist rejim, bu kapalı müslüman toplumların hayat gerçeklerini değiştirmek için kaba kuvvet kullandı. 1949-1955 yılları arasında bütün topraklarda otoriteyi tam olarak sağladı. Bu kaba kuvvet uygulaması, varlığını diğer toplumlardan daha çok müslüman nüfus üzerinde gösterdi. Zira onlar, zaten küçük çiftçi pozisyonundalardı. Bu nedenle müslüman nüfusun büyük çoğunluğu, toprağını ve işini bırakarak, hükümet kooperatiflerindeki ayağa düşmüş görevlerle çöp toplamaya ve koyun çobanlığı yapmaya zorlandı.

Tehcir Uygulaması (Zorla Göç Ettirme Çabaları)

Müslümanların sindirilip eritilmesi, kendilerini bir yerden başka bir yere taşınmaya zorlamak suretiyle ülkedeki nüfus bileşkesinin matematik hesaplanması yolundan yürüyerek gerçekleşiyordu. Nitekim 1948 Temmuz'unda elli müslüman Levrî'nin, kuvvet kullanılarak Rodop kentinden Dobruca bölgesine taşınması tamamlandı. Aynı olay 1949 Ekim ayında Mestanli'den Kozo Kafak ve Dıra Deer bölgelerinden araçlara doldurulmuş müslüman ailelerden

28 Levrinin taşınması gerçekleştirildi. Daha sonra da 1950 Eylülünde, müslüman ailelerden 63 Levri araçlara doldurularak kuzey bölgelere gönderildiler.

Bu nakil işi, kalkınma ve ilerleme projeleri adı altında yapılıyordu, öte yandan genç erkekleri ailelerinden, çevrelerinden ayırıp Bulgar ailelerin arasına dağıtma işi başladı. Bu gençler Rodop ve Deliorman bölgelerinden alnıyor ki, en büyük müslüman aileleri oralarda yaşıyordu. Sofya, Burgaz ve Dimitre Fakrad kentlerine gönderiliyorlardı. Zira o yörelerde hiçbir müslüman yaşamıyordu. Bu güne kadar birçok aileler kendi yavrularının nerede olduklarını halen öğrenememişlerdir.

Komünist işgalden önce belirtilen ve müslüman çocuklarının eğitim ve öğretimine yönelik vaadler ışığında, evet bu vaadler ışığında 37 Eylül 1944 tarihinde Bulgaristan'daki Müslümanların sözcülerine ait kongre toplandı ve iki yüz delege kongrede hazır bulundu. Bu kongre, islâmi eğitim-öğretime yönelik isteklerini, bir müzekkire halinde Bulgar hükümetine sundu. Başbakan ve komünist parti Başkanı Georgi Dimitrov tarafından bu müzekkire 19 Şubat 1946 tarihli konuşmasında cevaplandırıldı. O cevabında şöyle diyordu:

Biz kesin bir şekilde belirtmeliyiz ki Slav etnik gurubu, Bulgar yönetimini elinde bulundurmalıdır. Yine burada üzerine basa basa söylüyoruz ki, Bulgar toprakları yalnız Bulgar halkının eline geçecektir. Aynı zamanda biz, Osmanlı İmparatorluğu 'nun Bulgar toprakları üzerinde bıraktığı bütün eserleri ortadan kaldırmalıyız.

Nitekim Nazilerin programıyla işe başladı. Zira Bulgar Milli Kongresi, Başbakan'ın konuşmasından birkaç ay sonra Bulgar eğitim-öğretim yasasını karara bağladı. Bu kanun yardımıyla bütün müslüman ve Türk Okullarının tek otoritede birleşmesi tamamlandı. Bu sayede, bütün okullar, sahip olduğu arazisiyle, eğitim-öğretim araç ve gereçleriyle hükümetin malı oldu ve 1947 yılında da Türk diliyle öğretimin yasaklanması gerçek oldu.

Cahillik Ve Ümmiliğin Yaygın Hal Alması Atılan bu adımdan sonra, Müslüman Türkler arasındaki ümmilik oranı büyük boyutlara ulaştı.

İşte en yeni Bulgar istatistiklerine göre yahudiler arasındaki okumuş insan oranı % 71, Tatarlar arasında % 27, Ermeniler arasında % 59, Kakarlar arasında % 40'dır. Türkler arasında Voli olurken, taşınmak zorunda bırakılan müslümanlar yahut Fecerlerde % 8, Pomak Müslümanlarında % 6 civarındadır.

Komünist Bulgarlar yönetimi ele geçirmeden önce bütün Bulgar kentlerinde birçok cami vardı. Fakat onlar kimliğini ve Müslüman Türk Hakları'nı aynen koruma girişiminde bulunan tek cemiyetlerinin; "Turan Cemiyeti" nin çalışmalarını yasakladılar.

Nitekim hükümet, İslâmî geleneklere göre evlenme törenlerini de suç saydığı gibi, İslâm geleneklerine göre sünnet törenlerini de yasaklar kapsamına aldı. Aynı hükümet erkeklere zorunlu askerlik hizmetini zorla yaptırıp kadınların başörtülerini de zorla çıkardı. Müslümanlardaki İslâmî değer yargılarıyla ilişkilerinin son kertesini bile darmadağın etmek girişiminde bulunması gibi, Bulgar hükümeti Müslümanları kendi isimlerini Bulgar isimleriyle değiştirmeye zorladı.

İslâmî değerlere dayalı toplumu eritmek için yürütülen bütün bu çalışmalar, Bulgar kominist partisi kongresi kararlarının oluşturduğu esaslara dayandırılıyordu. Ayrıca 1971 yılında benimsenen ve halen şu ana kadar sürekli hizmet veren metodlara dayandırılıyordu. Zira sosyalist toplumun gelişmesi programının çok geniş boyutlara varacağı, çok çeşitli etnik kökenlerden oluşan pikenin vatandaşlarının birbirlerine çok yakın dost durumuna gelecekleri vurgulanıyordu. Bütün bu olanlardan birkaç yıl sonra, gazetelerde ve hükümet dergilerinde "Birleştirilmiş Sosyalist Ümmet" sloganı varlığa dönüşmüş oldu. 1977 yılında yazarlardan birisi bir gazetedeki makalesinde: "Kuşkusuz ülkemiz insanı, tek bir kökendendir ve ülke bütün etnik farklılıkları eritmeye doğru hızla ilerleyecektir" diyordu.

1979 yılında, Teodor Jivkov, milliyetçilik davasının kökten çözümlenme yoluna girdiğini ve mutlaka biçimde, bizzat kendi nüfus politikasının kendi lehine çözüme kavuşturulacağını, Bulgaristan için milliyetçilik davasına ilişkin hiçbir iç politika sıkıntıları bulunmadığını vurguladı. Bu politikaya uygun adımlar atarak, 1965 yılındaki nüfus sayımından beri milliyetçilik davasına ilişkin konularda yaptığı açıklamalara hiç değinmedi. Artık 1975 yılından sonra ne turistik pasaportlarda, ne nüfus cüzdanlarında ve ne de resmi diğer belgelerde kimlik olarak herhangi bir etnik gurubun adı diye bir hane açılmadı.

Kuşkusuz Bulgarca isimleri zorunlu hale getirme etrafındaki çatışmanın önemliliği arkasına gizlenen neden, herhangi bir vatandaşın, kelimenin tam yasal anlamıyla kapalılık arz eden Slav adını taşımamasına bağlanıyor. Buna göre, vatandaş ya hiçbir görev alamayacak veya asıl etnik kökenli adlarını yahutta İslâmî kimliklerini taşıyan adlarını değiştirmeyen vatandaşlara tamamen kapalı olan bir resmi belgeyi yahut diplomayı yahut kimlik kartını hatta bilimsel

diplomayı alabilecektir. Yani, ya Bulgar vatandaşı olacaksın ya da hiçbir göreve aday olamayacaksın.

UGANDA

Toplu kıyım, Uganda'nın başkenti Kumbala'nın 14 km. kuzey tarafında Namaconco köyünde başladı. Ağır makineli tüfeklerle donatılmış askerler, söylendiğine göre; uzak bir bölgenin güvenlik karakoluna saldıran bazı suçlu kişileri araştırmak amacıyla bütün caddelerde silahlarını ateş kusturarak volta atıyorlar. Bu suçluları yakalama işini beceremediklerinde kızgınlık küpünü zavallı sivil vatandaşların üzerine boşalttılar.

lncîliyye Medresesi'ne girdiler; müdürünü ve öğrencilerini kurşuna dizdiler. Oradan, bitişik binalara sıçradılar; evleri yerle bir ettiler, sivil ve silahsız vatandaşları katlettiler, ekili tarlaları ve otlaktaki hayvanları yakıp yıktılar ve dağıttılar. Sonra da yakın köy olan"Kiyro"ya girdiler. İşe camisinden başladılar. Orada öğle namazını cemaatle kılan bir gurup müslüman bulunuyordu. Aralarında İmam Şeyh Yusuf Molla bulunduğu halde hiçbirisini sağ bırakmadılar. Nitekim Fransız gazeteci "De Barrain", meydana gelen bu acı olayın fotoğrafını "Le Mond" gazetesine haber olarak geçti ve şu yorumu yaptı:

"Kiyro'daki küçük bir mescidi yakmalarından sonra askerler etrafında karargâh kurdular ve domuz eti pişirdiler. Sonra da o etin parçalarını tabakların yerine, oraya darmadağın saçılmış dini kitapların üzerlerine koyarak yediler. O yerden ayrılırken arkalarında (94) ölü masum vatandaşla bir de ateşin midesine indirdiği mescidi bıraktılar."

Bu türden ilk hareketlilik, bir resmi bülten yayınlayan Uganda Hükümeti'nden geliyordu. Bültende bir kaç vatandaşın yitirilmesinden dolayı üzüntüler dile getiriliyor ve bir kısım sorumluluk, bölgedeki ordunun erlerine yüklenmesiyle yetiniliyordu.

Birkaç saat sonra köy halkı, mescidin etrafına kalabalık oluşturdular. Şehit olduklarına kesin kanaat getirerek ölü naaşlarını oldukları gibi hiçbir müdahale yapmadan gömülmeleri konusunda

karara vardılar. Bütün geceyi onlarla geçirdikleri çalışma esnasında, orada bulunanların bir tanesi harekete geçerek vakit girdiği için ezan okudu ve halk sabah namazını orada cemaatle kıldı. Hem de henüz üzerleri kapatılmayan, hiçbir işaret ve belge taşımayan kabirler arasında, böyle dehşetengiz görüntü sunan yerin ortasında, mescid olduğunu kabul ederek namaz kıldılar.

Tarihçiler söylüyor: Uganda gibi yerde İslâm, modern çağın Afrika'sındaki bir mucize! Müslümanlık Uganda dışından çok küçük bir ticaret adamı topluluğunun çabalarıyla Uganda'ya geldi. Fakat ülke halkı hızla o İslâm anlayışını benimsediler, kavradılar, pratikte uyguladılar ve büyük İslâm merkezlerine binlerce kilometre uzakta bulunmalarına rağmen bu dini yaydılar.

Bunun karşılığında, İslâm tarihi, Uganda dışındaki başka bir yerde bu tür yayılmalara karamsar bakmıyor. Burada katledilen halkın büyük çoğunluğu, dini inançlarını korumak uğrunda kurban olarak gidiyor. Cemaat-i İslâmîye Örgütü, vahşice öldürülmenin her çeşidini üyelerinin tek tek tattığı en büyük cemaat topluluklarından sayılıyor. Bu örgüt binlerce şehit genci toplumlarına sunmuştur. Bütün gelişmişliğine rağmen bu günkü Uganda, müslüman halkına en büyük işkence uygulayan ülkeler arasındadır.

Tarih 7 Temmuz 1983! Müslümanların tarihinde, Kumbala'nın 25 mil batısındaki "Bolo"da tarihe geçecek bir gün! Halk coşku içinde ve sevinçle birbirlerine bakarak Mübarek Ramazan Bayramı'nı kutlamak heyecanıyla bir araya toplamışlar. Baştan aşağı silahla donatılmış manga manga asker, selâm-sabah demeden paldır küldür mescide daldılar. İmamı ve cemaatten beş kişiyi yaka-paça ederek caminin içinden aldılar ve hiç hesap-kitap sormadan kapının eşiğinde boğazladılar. Sonra da boynu bükük cemaat önünde başlarını gövdelerinden ayırdılar. İki hafta sonra da Uganda Müftüsü Abbas Gatumba, Muhammed Secerbin, Süleyman Zireva, Musa Göncizi, Muhammed Ruyenciza ve Şeyh Gatama Nijara'dan oluşan şehid kadronun kara haberini dünyaya duyuran bir resmi açıklama yayınladı.

"Kiro" ve "Bolo" olayları bizi, 1867–1884 yılları arasında, hükümdar olan Ali Yuganda'nın Mottisa'yı ilk yönetimi sırasında ilk kez yaşanan şehitler gününü hatırlamaya götürüyor. O zat, ibadeti seven halkın boyunlarından kılıcı eksik etmeyen güçlü bir diktatör idi. Fakat Allah Teâlâ şimdi onun kalbini İslâm'a ısındırdı ve İslâm dinine girme şerefini kendilerine nasip eyledi.

O zat İslâm dinini Uganda'ya ve onu çevreleyen memleketlere bütün ciddiyetiyle yaydı. Bütün hükümet üyeleri, bütün ülke halkı

yanında İslâm'a gönülden bağlandı. İslâm, o ülkede, tarihte benzeri görülmemiş bir biçimde öyle gelişmeler gösterdi ki hükümet, hak ile batılı net biçimde ayırt eden bu dinin temel ilkelerini küçümseyerek oruç tutulmasını ve gerekse namazın eda edilmesini tam zamanlarında yapıp yapmadıklarını anlamak için özel bir ekip kurdu.

Fakat halkın üzerinde çıkar baskısı bulunan kalburüstü mafya takımı, İslâm otoritesinin kendi çıkarları için ifade ettiği tehdidin bilincine vardılar. Buna bağlı olarak Uganda'ya gelişleri daha yeni başlayan gönüllü misyonerlerin maddi destek sağlamalarıyla bu parazit kişiler, Kral'a komplolar düzenlediler. Böylece arkasında namaz kılanların sayısında sürekli düşüşler gördü. Kulaklarına bazı dedikodular ulaştı ki, bu dedikodular misyonerlerin onunla yemek yemediklerini ortaya koyuyor. Gerekçeleri ise Kral'ın aşçı ve kasabının putperest olmaları, bizzat kendisinin, namaz kıldırabilmeyi yeterli kılan sünnet olma görevini yapmamasıydı.

Bunun üzerine Mattusa cami hizmetliler ve müezzinlerinin başını derhal yanına çağırdı. Reis ona etrafında adamları emniyet kordonu oluşturduğu halde geldi. Kralın kulaklarında gelenlerin tamamen doğru olduğunu söyledi. Kendisinin ve bütün Müslümanların kralla hem yemek yemeyeceğini, hem de arkasında namaz kılmayacağını yüzüne karşı söyledi. Zira İslâm'ın sünnet saydığı gelenekleri kendisi bile yapmıyordu. Çabucak onların kıskıvrak yakalanmalarını ve boyunlarına zincirler vurularak Namogongo'ya sürülmesini emretti ki, orada onların konuştuklarını doğrulayan yahut onların sözlerini çömezce uygulayan bütün kişileri de oraya topladıktan sonra ölüp gidinceye kadar diri diri yakıldı. Nitekim onlar arasında çok üstün değerde genç elemanlar vardı. Hatta Kral, Krallığına layık olup, dışarıya gönderilecek eleman bulamaz duruma geldi. Yardımcılarından bir tanesi ona dedi ki:

Bu görevlendirmelerde, kendilerine güvenebileceğim ülke âlimlerinin tamamını öldürmüş bulunuyorsun. Bunun nedeni, gerekli görülen bilgiden daha çoğunu öğrendikleri ve gerekli olanından daha da uzman kişiler olmalarıdır.

Dış dünya, I. Motesa'nın karşısında, böylesine parlak bir direnişle direnen bu genç ülke halkının seçkin Müslümanlarından yetmişin üzerinde zatın eşliğinde, şehid olarak Rabb'inin huzuruna varan bu değerli genç Moda Wallera'nın serüveninin hiçbir parçasını az kalsın bilmeyecekti. Bunun nedeni hiçbir tanesinin isimlerini sonsuza değin yaşatmak için kasideleri allayıp pullamamasıdır. Aynı zamanda Papa'nın kendilerini tıpkı hristiyan akranlarını ziyaret eder gibi ziyaret etmemesidir. Böylece papa onları, her dilde dünyadaki hristiyan tanıtım araçlarının yazdıklarının etkisinde bırakmasıdır.

Fakat Uganda'daki müslümanlar, bütün bunlara rağmen, Nomo Conco'da, İslâm'ın ilkesi üzerinde Yaratan'larının yanında yer almayı yeğleyen ve I. Mottesa bile olsa diktatör yöneticinin yanında yer almayan gençlerin anısını sürekli canlı tutmaktadırlar.

Belki de dünya Müslümanları, Uganda'nın İslâm uğrunda durmadan şehidler üstüne şehidler vereceklerini bilmelerinin zamanı gelmiştir. Böylece Uganda'n gençler, kasideler dizilmeden, ağıtlar yakılmadan ve sirenler çalınmadan çeker giderler, fakat bu şehidlerin anıları, inanan insanların gönüllerinde sonsuza değin kalıcı biçimde duracaktır

CİHAD AHKAMI

[Türkçe – Turkish – تركي]

Şeyh Abdullah Azzam

Web Düzen : Özgür El Erdişi

Kaynak : Vural Yayıncılık

2013 - 1434



GİRİŞ

Allah'a hamd eder, O'ndan Brelim ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayete erdirdiğini kimse saptıramaz ve Allah'ın saptırdığını da kimse hidayete erdiremez. Allah'tan başka hiç bir ilah olmadığına ve Muhammed (s.a.v.)'in onun kulu ve resulü olduğuna şehadet ederim.
Bu yazdıklarım, unutulmaya yüz tutmuş cihad ahkamından birkaç cevherdir. Allah (c.c.) yolunda cihad'la ilgili ayetler, birçok İnsanın indinde davet veya İslâm hakkında yazılar yazmak olarak te'vil edilir olmuştur. Ve cihad, Müslümanların

hayatında açıkça garip hale gelmiştir. Her ne kadar fiili cihad ve şer'i hükümlerin tatbikine Müslümanlar çok çok uzak kalmış olsalar da. Allah azze ve celle den Cihadın, en azından müslümanların zihinlerinde ve düşünce tarzlarında tabii mekanına iadesi için gayretlerimizi kabul buyurmasını temenni ederiz. Bu acelecilik içerisinde İstifade etmeyi ve başkalarına faydalı olmayı umarak, cihadın adab ve ahkamından bazılarını yazmaya gayret ettik. Allah'tan amellerimizi kabul buyurmasını ve kendisi için yaptığımız amellerimizi halis kılmasını temenni eder, mutlu bir hayat ve bu hayata şehitlikle son vermeyi Mustafa (s.a.v.)'nın zümresi ile beraber haşr olunmamızı niyaz ederim. Muhakkak ki Allah işitici ve dualara cevap vericidir.

Elfakir illallahi Teâlâ
Dr. Abdullah Azzam

CİHADIN LÜGAT VE TERİM MANASI

Cihad lugatta: (cehede), (yechedu), (cehden veya cühden) kökünden gelmiştir, (cehede) fiilinin masdarı (el-cühdü) damme ile veya fetha ile olup vus'at (güç) veya takat manasına gelir. Denilmiştir ki: (el-cühdu) dammeli olduğu zaman vus'at ve takat manasına, (el-cehdu) fethalı olduğu zaman meşakkat manasına gelir. (El-celdu) fethalı olduğu zaman en son had manasına da kullanılır. Ayetle "En son hadde kadar yemin

ettiler" yani "çok kuvvetli bir şekilde yemin ettiler" (el-cuhdu vel-cihadu) lûğatta: İnsanın iyi şeylere nail olması veya kötülüklerin defi için var gücüyle bütün takatini sarf etmesi manasına gelir.(Lisanül Arab, Kamus ül Muhit) Şer'an ve ıstılahen cihad: Dört mezhebin fukahası, cihadın, savaş ve savaşta yardımlaşma manasında müttefiktirler.

Şimdi dört mezhebin fukahasının tariflerini takdim edelim:

1- Hanefi mezhebine göre; İbnu Humam, Fethul Kadir de (5/187) şu ibareyi zikreder "Cihad: Kâfirleri, hak olan dine davet etmek ve kabul etmezlerse onlarla savaşmaktır." Kaşani ise Bedai isimli eserinde (9/4299) şöyle demiştir. Cihad: "Allah yolunda canla, malla, dille savaş yapmak suretiyle bütün gücün ve takatın sarf edilmesidir."

2- Malikilerde cihad: İ'la-i kelimetullah için müslümanların, kendileriyle anlaşma yapmadıkları (yani zımmilerin dışındaki) kafirlerle savaşması veya o savaşta hazır bulunması veya kafirlerle savaşmak için topraklarına girmesidir. (Haşiyetul adevi/Essaidi 2/2, Eşşerhüs sağir/Ekrab-ul mesailik/Edderdir 2/267)

3- Şafiilere göre: Bâcûri demiştir ki: "Cihad; Allah yolunda savaşmaktır."(Elbacüri/ İbnu'l Kasım 2/261l)İbni Hacer ise:"Şer'an. kafirlerle savaşta gayret sarf etmektir." demiştir,(Elfeth 6/2)

4- Hanbelilere göre Cihad, kafirlerle savaşmaktır. Umdetül fıklı (s.166) ve Muntehaliradat (1/302) isimli kitaplarda cihad şu şekilde tarif edilmiştir. "İ'la-i kelimetullah için güç sarf etmek ve savaşmaktır."

Özet olarak;

Cihad savaş manasına gelir. Fi sebilillah kelimesinde ilk akla gelen şey cihaddır. İbni Rüşt Mukaddimesinde (1/369):(Kılıçla cihad: Din için müşriklerle savaşmaktır. Kim ki kendini Allah için yorarsa O'nun yolunda cihad etmiş olur ve cihad sadece Allah yolunda olur. Cihad kelimesi söylendiğinde ancak ve ancak kafirler İslama girinceye veya cizye verinceye kadar kılıçla mücadele etmek anlaşılır.)
İbni Hacer, Fethul Bari de (6/29) şöyle demiştir; fi sebilillah lafzından ilk akla gelen şey cihaddır.

CİHAD ADABI VE AHKAMI

İslâm davetinin yayılması, beşeriyetin küfürden kurtulması ve dünyanın karanlığından dünya ve ahiretin aydınlığına taşınması için cihad, İslam'da meşru kılınmıştır.

Bundan dolayıdır ki İslâm davetinin önündeki içtimai, iktisadi ve siyasi engellerin kaldırılması için hu dinde savaş emri vardır. Cihad, bu yüce dinin alemlerdeki topluluklara yayılmasına set çeken bütün engellerin kırılmasıdır. Ve muhakkak ki İnsandan önce de bu din vardı. Aslında ne savaşmaya ne kan dökmeye ve ne de mallan telef etmeye gerek vardır. Çünkü bu din ıslah etmek ve imar etmek için gelmiştir. Yoksa yakıp yıkmak ve ziyan vermek için değil. Savaşmak ve öldürmek Müslümanlar için şer'i bir ihtiyaçtır. Çünkü onlar tevhid sancağını taşırlar ve bütün sancakların üstünde dalgalandırmakla emrolunmuşlardır. Ve ihtiyaçlarda kendi miktarınca karşılanır.
Eğer İslâm'ı tebliğimiz, sadece ve sadece siyasi teşkilatlarla ve otoritelerle savaşmakla gerçekleşecekse onlarla savaşırız. Çünkü İslâm'ın insanlara ulaştırılmasıyla bizim aramızda engel teşkil etmektedirler.
Eğer önümüze siyasi güçler, mal sahipleri veya

kabileler geçecek olursa, bu dine girinceye ve kendilerini kurtarmakla emrolunduğumuz halklarla aramızdaki yolu açıncaya dek onları silahla karşılamaya mecbur ederiz.
"Hiç bir fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer kötülükten vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah, onların yaptıklarını çok iyi görür." (Enfal suresi 39)
Cihad, fitnenin ortadan kaldırılması ve insanları Allah'a değil de kendilerine ibadet ettiren ahmakların mahvolması içindir. Eğer bu tip ahmaklar müslüman olurlar ve barış yaparlarsa ne silahların patlamasına ve ne de insanların ölmesine gerek kalır.
İslâm her şeyden önce insanların ve hatta tağutların, dünyada cahiliye ateşinden ahirette de cehennemden kurtarmayı şiddetle arzu eder. Bu sebepledir ki Rasulullah (s.a.v.) Hayber günü sancağı Hz. Ali'ye teslim ederken şu sözleri

demiştir: "Allah'a yemin olsun ki senin sayende bir kişinin hidayete ermesi senin için (savaşta alınacak ganimetlere veya mal çokluğuna kinaye olarak) kırmızı develerden çok daha hayırlıdır, (muttefekun aleyh)
İslâm'da savaş, mustazaf durumundaki halkların ve beşeri ilahlara kul olmuş toplulukları kurtarma zaruretinden doğar. Ve mutlaka bu beşeri ilahları kulluk makamına indirmek ve insanları kullara kulluktan kurtarıp hürriyetlerini geri vermek için gereklidir
Eğer bu tağutlar ilahlık makamından vazgeçmezlerse, onların bu uluhiyetlerini paramparça etmek, zulüm ve düşmanlık yaparak kandan denizleri, masum insanların kemikleri ve şehitlerin, parçalanmış cesetleri üzerinden aşıp geldikleri o gerçek hududa ve tabii hacmine mutlaka iadesi gerekir.
Muhakkak ki İslâm cihat için büyük prensipler ilan ederek, cihadın umumi kaideleri diye itibar

edilen açık çizgiler çiziyor. Bunlardan en önemlileri:

Cihad İslam davetinin yayılması içindir. Kim ki bu yolun önüne geçmezse onunla savaşmak caiz olmaz. Bunun İçin:

1- İnsanlarla savaşmadan önce onlara daveti ulaştırmak gerek. Yoksa davet kendilerine ulaşmadan önce onlarla savaşmak caiz değildir.

2- Savaşmayanların öldürülmeleri caiz değildir. "Onlarla fitne kalmayıncaya kadar savaşınız." Burada savaşmak kelimesi vezninden olup müşareket manasına (iki kişinin aynı işe iştirak etmesi anlamına) gelir. Yani müslümanların kendileriyle savaştığı kişilerin savaşan kesim olması gerekir. Yoksa hiç bir sivriliği ve kötülüğü olmayan veya fitne çıkarmasından korkulmayan çocuklar, kadınlar, harbe girmeye muktedir olmayan kimseler, kötürümler, ruhbanlar ya da insanlardan sıyrılıp hiç bir şeye karışmadan yalnız bağına yaşayan insanların öldürülmeleri caiz

değildir.
3- İhtiyaç görüldüğü kadarıyla davetin önündeki engellerin kaldırılması hariç malların telef edilmesi ağaçların kesilmesi veya evlerin yakılıp yıkılması caiz değildir.
4- Savaştan sonra müsle yapmak yani ölülerin uzuvlarım keserek onlara kötülük etmekte caiz değildir.
5- Teslim olanlarla veya müslümanların himayesine giren yada Müslümanlarla anlaşma yapan kimselerle ne savaşmak ne de ahdi bozmak caizdir.
"Ancak sözleşme yaptığınız müşriklerden sözleşmede hiç bir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiç bir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız sözleşmeyi müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever." (Tevbe, 4)
Bir hadisi şerifte de Peygamber efendimiz şöyle buyuruyor:

"Sözünden dönen herkesin kıyamet günü ayrı bir sancağı olacaktır. (Halbuki İslâm'da ma'ruf olan şeylerden biri de ayetteki müminlerin Rasulullah'ın sancağı altında toplanacakları olduğudur).

Şimdi de bu umumi prensipler hakkında şer'i hükümleri takdim edelim:

DAVETİN SUNULMASI

Üç mezhebe göre savaşmadan önce insanların uyarılması gerektiği konusunda ulema ihtilaf etmiştir.

Maliki mezhebine göre:Önceden kendilerine davet ulaşsa da ulaşmasa da uyarılmaları gerekir. Kendilerine tebliğ edilse de edilmese de uyarılmaları alel ıtlak gerekmez. Lakin uyarılmaları tercih edilir, (ve bu da cumhurun görüşüdür.) Şafii mezhebi Hanefi ve Hambeli

mezhebi, Hasan, Servi ve Leys bu gürüşü zikretmişlerdir. Her bir mezhebinde delilleri vardır,

İmam Malikin delili:

Tebliğ edilse de edilmese de kendilerinin uyarılmalarının vucubiyeti İbni Abbas (r.a.)'dan varid olan hadisle sabittir.

"Rasulullah (s.a.v.) kendilerini İslama davet etmeden önce hiç bir kavimle kesinlikle savaşmamıştır. (Neylul Evtar 7/230)

Hattab, Malikin sözünü şöyle nakleder.

"Müşrikleri İslama davet edinceye dek onlarla savaşmayınız."(Mevahibul Celil/Hattab 3/350)

İmam Ebu Yusuf da bu görüşü açıkça benimsemiştir. Ebu Yusuf, Kitab-ul Haraç da (208) demiştir ki:

"Rasulullah (s.a.v.) bize tebliğ ettiği şeyleri kendilerine de tebliğ edinceye dek hiç bir kavimle savaşmamıştır."

Süleyman îbni Bureyde'den rivayet olunan bir hadiste de(Neylul Evtar 7/210) şöyle buyuruluyor:
Süleyman İbni Bureyde bahasının şöyle dediğini nakleder "Rasulullah (s.a.v.) bir orduya veya seriyyeye komutan tayin ettiği zaman özellikle komutana ve yanındaki Müslümanlara hayır tavsiye etti sonra da dedi ki: Allah yolunda Allah'ın adıyla gaza ediniz. Allah'ın inkar edenlerle savaşınız. Cenk ediniz zulmetmeyiniz, ahdinize vefa gösteriniz. Ölülerin uzuvlarını keserek veya parçalayarak kötülük etmeyiniz.Çocukları öldürmeyiniz Müşriklerden düşmanlarınızla karşılaştığınızda onları şu üç şeye davet et. Bunlardan hangisine icabet ederlerse icabetlerini kabul et ve savaşma: Onları İslama davet et. Eğer icabet ederlerse kabul et ve öldürme. Sonra yerlerini terk edip muhacirlerin yanına gelmelerini iste. Eğer bunu yaparlarsa muhacirlerin lehinde ve aleyhinde olan şeylerin

kendilerinin de leh ve aleyhinde olacağını bildir. Eğer bundan yüz çevirirlerse Müslüman arapların başına gelenlerin kendilerinin de başına geleceğini ve Müslümanlarla beraber cihad etmedikçe ganimetlerden hiç bir şeye nail olmayacaklarını bildir, Eğer bundan da yüz çevirirlerse onlardan cizye iste eğer kabul ederlerse sende onları kabul et. Eğer bundan da yüz çevirirlerse Allah'a sığın ve onlarla savaş."(Sahihi Müslim. Ahmet. Tirmizi)

Şafiilere göre: Ramli, Nihayet-ül-Muhtaç isimli kitapta (8/64) demiştir ki: "Davetin kendilerine ulaşmaması halinde Rasulullah (s.a.v.) karar verinceye kadar savaşılmaması ilmimiz dahilindedir. -Her ne kadar bazıları savaşılmasın! iddia estekler dahi- Kim ki kendisine davet ulaşmayan kimseyi öldürürse günahkar olur ve diyet balımda geçtiği gibi bedeli tazmin ettirilir."

Hanefilere göre:İmam Serahsi(Şerhussiyer 1/77) demiştir ki "Eğer kendilerine davet ulaşmışsa müslümanlar, dilerlerse kendilerini temize çıkarmak ve onları uyarmak için özel olarak davet ederler. Dilerlerse kendilerinden istenileni bildikleri için bir kez daha davet etmeden onlarla savaşırlar. Çünkü yeniden davetin takdimini yapmak Müslümanlara zarar getirir. Bundan dolayı davet etmeden savaşılmasında bir beis yoktur." Delillerin en efdali ise İkinci mezhebin delili olup Sahihayn de İbni Avf tan varid olan hadistir. İbni Avf demiştir ki:

"Nafi 'ye yazdığım mektupta savaştan önce yapılıp yapılmaması gereken davet hakkında sordum. Bana şunları yazdı: Bu davet işi İslâm'ın ilk yıllarında idi. Mustalak oğullan bir yerde uyurlarken hayvanları da sulanıyordu. O sırada Rasulullah (s.a.v.) onların üzerine baskın yaparak savaşçılarım öldürüp kadınlarını ve çocuklarını

esir aldı. Bu olayda Harisin kızı Cûveyri' ye de yaralanmıştı. Bunu bana Abdullah İbni Ömer anlattı. O zaman kendisi bu olaya iştirak eden orduda asker idi."(Neylül evtar 7/232)
O zaman ihtilafın sebebi İbni Abbas hadisiyle bu hadis arasındaki çakışmadır. İbni Abbas' tan: Rasûlullah (s.a.v,) kendilerini İslam'a davet edinceye dek hiç bir kavimle savaşmamıştır." İmam Malik İbni Abbas'tan mervi hadisi delil kabul etmiştir. Çünkü bu hadis kavildir. Kavil ise fiile takdim olunur.
Davet kendilerine ister ulaşsın ister ulaşmasın uyarılmalarının gereksiz olduğunu gören ikinci grup ise Nafi (r.a.) mervi hadisi almıştır ve Rasulullah (s.a.v.) mustalak oğullarına düzenlediği gazanın İbni Abbas hadisini nesh ettiğine itibar etmiştir.
Cumhur ise: İki hadisin arasını birleştirmeyi kabul etmiştir. Nafi hadisinde de buna işaret vardır. Nafi (r.a.), "Bu davet işi İslam'ın ilk

dönemlerinde İdi" derken davetin insanlara ulaşmadığı zamanlan kasd etmiştir. Yoksa ki davet insanlara ulaştığında onlarla savaşmadan Önce uyarılmalarına hacet yoktur.
İki hadisin arasını birleştirmekse en evla olanıdır. Çünkü iki hadis arasının cem edilmesi nesh edilmesine takdim olunur ve tercih edilen de budur. Burada İbni Abbas hadisi amm, Nafi hadisi ise hass ifade eder ve Hass amm üzerine takdim olunur.
İmam Ahmed'in bu hadisten anladığı ve kendi görüşü ise şudur:
"Eğer bir kavim Rumların ve Türklerinde ötesinde İse ve davette kendilerine ulaşmamışsa (yani davetin ulaşmasına bir engel varsa) onlarla savaşmak caiz değildir. İşte böyle olduğu için Rasulullah (s.a.v.) İslama davet ediyordu. Hiç bir kimseyi bilmiyorum ki günümüzde İslama davet edilmiş olmasın. Artık, davet herkese ulaşmıştır."
Cumhurun görüşü ise, akli ve nakli delillere

dayanan racih görüştür. Buhari'de Bera bin Azib den şunu rivayet etmiştir. "Rasulullah (s.a.v,) Ensardan bir kaç kişiyi, Ebu Rafi'i öldürmesi için gönderdi. Ve Abdullah İbni Atik evine girerek onu uykudayken öldürdü". (Buhari) Buradaki delil ise Abdullah İbni Atik'in Ebu Rafi (Abdullah İbn Ebu Hakik)i uyarmaksızın uykudayken öldürmesidir.

Kadın, Çocuk ve Yaşlıların Öldürülmesi

Önceden de belirtmiştik ki İslam sadece ve sadece savaşçıları veya müşriklere ve din düşmanlarına gerek mal ile gerekse fikri yönden görüş beyan ederek yardım edenleri öldürür. Bunun dışındakilere dokunmaz. Çünkü ayette: "Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın.." "Fitne kalmayıncaya ve din yalnızca Allah'ın oluncaya dek savaşın..." Mukatile Mufaile vezninden olup her iki tarafında aynı işe iştirak etmesini ifade

eder. Kim ki öldürürse veya savaşın icrasına yardımcı olan vesilelere iştirak ederse onlar öldürülürler veya onlarla savaşılır. Ancak bunları yapmazlarsa öldürülmelerine de gerek kalmaz. Bunun içindir ki savaşa iştirak etmedikleri müddetçe, güçsüz olduklarından dolayı ne kadınların ne çocukların ne de ruhbanların kasti olarak öldürülmelerine gerek vardır. Ancak müşriklere karışırlarsa öldürülürler. Çünkü onları müşrik savaşçıların arasından tek tek ayırt etmek mümkün değildir. Bundan dolayı zayıfları vurmak kasd edilmeksizin müşriklere ateş açılır. Kadınlara çocuklara ve zayıflara gözdağı vermek insanlarda kin bırakır ve tarih de bunu kandan ve gözyaşlarından mürekkeplerle yazarak bu kinin nesilden nesile geçmesini sağlar. İslâm'ın istediği de bu değildir. Muhakkak ki İslâm kendisini insanlara sevdirmeyi ister ve yine İslâm, Allah'ı, Rasulünü ve Allah'ın dinini insanlara sevdirmeyi ister. Fakat aynı zamanda ne onları heva ve

hevesleriyle baş başa bırakır ne de onların nevalarına rıza göstermek için programını değiştirir.

"Eğer hak onların istediklerine tabi olsaydı, gökler, yer ve onlarda bulunanlar fesada uğrardı." (Mü'minun 71)

Mezhep ulemasının bu mesele hakkındaki görüşlerinde ihtilaf vardır.

Birinci mezhep: (Maliki mezhebi ve Evza'iye göre) Hangi halde olursa olsun kadınların ve çocukların öldürülmeleri caiz değildir. Hatta eğer kadınlarını ve çocuklarını siper edinirlerse veya kadınları ve çocukları yanlarında oldukları halde bir kaleyi siper edinirlerse onlara mancınık v.b. (Topla, tankla, uçakla bombardıman etmek) ile atış yapmak caiz değildir.

İkinci mezhep: (Şafiilerin ve hanefilerin görüşü). Güçsüzlerin öldürülmeleri kasd edilmez. Ancak eğer savaşırlarsa veya savaşçıların arasına karışırlarsa öldürülürler. Çünkü onları

öldürmeksizin savaşmak mümkün değildir.
Maverdî Ahkamus Sultaniye'de/41 şöyle demiştir. "Rasulullah (s.a.v.) kadınların ve çocukların harpte veya harp dışında savaşmadıklarından dolayı öldürülmelerini yasakladığı için onları öldürmek caiz değildir."
İmam Serahsi ise Mebsutta (10/31) şöyle demiştir:
"Savaşçıların sığındığı kalelerin yakılmasına kadınların ve çocukların orada oluşu engel teşkil etmez. Müslüman esirlerin orada oluşu da o kalelerin ateşe verilmesine engel değildir. Fakat sadece müşriklerin öldürülmesi kasd edilmelidir."
Görüş beyan eden yaşlıların öldürülmesi de caizdir. Rasulullah (s.a.v.)'in Ebu Amir el-Eşariyi, yüz yaşına girmiş "Düreyd üs Sime"yi öldürmesi için görevlendirdiği gibi. Bu hadis Buhari ve Müslim'de zikredilmemiştir.
Körler, savaşa girmeye muktedir olmayanlar ve esirlerden bunamış ve perişan olmuş kimseler

öldürülmezler. Çünkü ancak savaşanlar öldürülürler, (Savaş ise karşılıklı olur) Savaşçıların öldürülmesi için şehri sele vermek veya ateşe vermekte ya da mancınık atmak (top atışı yapmak) ta bir beis yoktur. Her ne kadar şehirde çocuklar veya müslüman kimseler olsa da... Müslümanların çocuklarını siper edinmiş olsalar dahi atış yapmak caizdir. Peygamber efendimiz (s.a.v.) İmam Ahmed ve Ebu Davut'dan mervi hadiste -Her ne kadar bu hadisin ravilerinden Merka İbni Safi den dolayı çeşitli şeyler söylenmişse de- bunun illetini beyan etmiştir.

"Resulullah (s.a.v,) savaşta öldürülmüş bir kadının yanına gitti ve dedi ki: Bu kadın kesinlikle savaşmamıştı."

O zaman illet öldürmekte veya savaşmaktadır. Ve kim ki savaşırsa öldürülür veya onlarla savaşılır.

Rahiplerin Öldürülmesi

Rahiplerin öldürülüp öldürülmemesi savaşan kesimin arasına karışıp karışmaması ile alakalıdır. Eğer savaşan kesimin arasına karışırlarsa öldürülürler eğer bir köşeye çekilip ibadetleriyle uğraşırlarsa Öldürülmeyip terk edilirler. İbni Abbas (r.a.)'den mervi hadiste Rasulullah (s.a.v.) ordusunu savaşa gönderdiği zaman onlara şöyle hitap ederdi.
"Allah'ın adıyla çıkınız. Allah'ı inkar edenlerle Allah yolunda savaşınız. Ahdinizi bozmayınız. Taşkınlık yapmayınız. Ölülere işkence etmeyiniz. Çocukları ve manastır ashabını öldürmeyiniz(Ebu Davud) Bu hadisin senedinde İbrahim İbni İsmail'den dolayı zayıflık vardır. Lakin İmam Ahmet bu raviyi sika kabul ederek hadisi kuvvetli delil olarak almıştır.
İmam Serahsîye ait Mebsutta (10/128) şu görüş nakledilmiştir. İmanı Ebu Yusuf, İmam Muhammed ve Es Siyer ül-Kebir'in rivayetlerine

göre Ebu Hanife öldürülmezler demiştir. Bir diğer rivayette de Ebu Yusuf demiştir ki: Ebu Hanife'ye manastır ashabı ve ruhbanlar hakkında sorduğumda öldürülmelerinin uygun olduğunu görerek şöyle dedi: "Onlar küfrün önderleridir." Ebu Hanife'den bu iki farkı rivayetin arası, onların savaşan kesimin arasına karışmalarıyla cem edilir. Yani kim savaşan kesimin arasına karışırsa öldürülür. Kim de karışmazsa terk edilir. İmamların ihtilaf noktası, zahirde birbirleriyle çelişiyormuş gibi görünen hadisler etrafındadır.İmam Malik: İbni Ömer'den mervi umum ifade eden nassı almıştır, İbni Ömer dedi ki: "Peygamber efendimizin düzenlediği bazı baskınlarda öldürülmüş bir kadın bulundu. Ve Peygamber efendimiz (s.a.v.) kadınların ve çocukların öldürülmesini men etti." Nesei hariç Muhaddislerin çoğu rivayet etmiştir. Şafiilerde ise bu hadis umum ifade eden bir delildir. Bu konuya ait Sa'b ibni Cüsameden mervi

özel bir delil vardır. "Rasulullah (s.a.v.), müşriklerden bazı ev ahalisine geceleyin baskın yapıldığında kadınları ve çocuklarında isabet aldığı sorulunca onlarda onlardandır diye cevap verdi." Nesei hariç muhaddislerin çoğu rivayet etmiştir. Ebu Davud'da Züheri'nin şu sözünü hadise ziyadeleştirmiştir. "Sonra Rasulullah (s.a.v.) kadınların ve çocukların öldürülmesini yasakladı." Bu her ne kadar çocukların ve kadınların öldürülmesinin yasaklanmasına sim sıkı sarılanlara bir delil sayılsa da ve durum ne olursa olsun Züheri'nin kavli; nesh edici görülmüş olsa bile Tirmizi'nin mûrsel olarak rivayet ettiği su hadis Şafiilerin ve Hanefilerin görüşlerine delil olarak gösterilir. "Rasulullah (s.a.v.) mancınıkları taif ehline karşı yerleştirdi." Selme bin Ekva'da şu hadisi rivayet etmiştir: "Rasulullah (s.a.v.)'in başımıza emir tayin ettiği Ebu Bekir'le birlikte geceleyin Hevazin kabilesine

baskın yaptık."(İmam Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir) Munziri de bu hadis hakkında sükut etmiştir.
Hadiste geçen elbeyat kelimesi ise geceleyin ansızın baskın yapmak manasınadır. Taif ve Hevazin savaşları ise Peygamber efendimizin hayatının son dönemlerinde idi.
Hangi şekilde olursa olsun müşrikler çocuklarıyla beraber karışık oldukları zaman İslâm ordusunu, bu müşrikleri öldürmekten men etmek onlarla yapılan savasın durması demektir. Ki bu da Müslümanlara büyük tehlike teşkil eder ve İslâm toplumunun maslahatımda büyük zararlara sokar. Bu da özellikle tank, top ve uçaklarla çok çok uzaklara atış yapılan bir günde bu silahların kullanılmaması ve savaşın durdurulması demektir.
Eğer fukaha, kafirler müslümanları siper edindiklerinde öldürülmelerini ittifakla mubah kılıyorsa nasıl olur da onlar kendi çocukları ve

kadınlarıyla beraber olduklarında öldürülmelerini mubah kılmaz.
Sonra günümüzde kadınların öldürülmelerinin yasaklanması, kadınların harbe iştirak etmemeleri, askerlere karışmamaları ve komünizm vs. gibi prensipleri kabul etmemeleriyle alakalıdır. Bunların öldürülmeleri kasd edilmeksizin savaşılır, ama arada onlarda bu yolda Ölebilirler. Günümüzde konum tamamen değişmiş ve bu yönde kadınlar erkeklerden farksız duruma gelmiştir.
İbni Teymiye, Mecmuul Fetava 28/537'da şöyle demiştir. Kâfirler bazı müslümanları kendilerine siper edinmiş olsalar, bunlarla savaşılmazsa diğer müslümanların hayatlarının tehlikeye düşeceği ve kafirler kasd edilerek atış yapılmasının caiz olduğu hususunda ulemanın hepsi ittifak etmiştir. Alimlerden biri de, müslümanların tehlikeye düşmesinden korkulsa bile siper edilmiş müslümanların bulunduğu tarafa atış

yapılmasının caiz olduğunu söylemiştir.
İbni Arabi, Ahkamul Kur'an da 1/104 "kadınlar savaşmadıkları müddetçe Rasulullah (s.a.v.) nehy ettiği için öldürülmezler, eğer savaşırlarsa öldürülürler" demiştir.
Şafiiler, kadınlar ve çocukların öldürülmesiyle, ruhbanlar, yaşlılar ve körlerin öldürülmesini ayırmışlar ve zaruret dışında kadınların ve çocukların öldürülmesini yasaklamışlardır. Ramli 8/64 Çocukların, delilerin kadınların -ehli kitap olmasalar hile- hunsa müşekkelerin ve savaşmayan ya da Allah'a veya Peygamberlerden birine dahi sövmeyen herkesin öldürülmesi haramdır, demiştir.
Yaşlılar ve rahiplere gelince: Ramli 8/64 demiştir ki: Rahiplerin, ücret karşılığı çalışan işçilerin, yaşlıların, körlerin ve kötürümlerin açıkça hiç bir görüş beyan etmeseler de savaşmasalar da öldürülmeleri şu ayetin umum mana ifade etmesinden dolayı helal olur. "Müşrikleri

öldürünüz..." Diğer bir kavle göre ise öldürülmeleri helal olmaz.

Müşriklerden Yaşlıların, Hastaların, Körlerin ve Kötürümlerin Öldürülmesi

Müşriklerden yaşlıların öldürülmesi ile ilgili iki görüş üzerine ihtilaf vardır.
1- Ulemadan bazıları, yaşlıları, kadınların ve çocukların hükmüne dahil etmiştir, Hanefiler de ve Malikilerde olduğu gibi. Ebu Davut'un, Enes'den merfu olarak rivayet ettiği hadisi deli! göstermişler, (fani olan yaşlıları ve çocukları öldürmeyiniz.) Halid İbni Fezer'in rivayetinde ki hadis böyle değildir.
Fukaha, çocukların öldürülmemelerinin illetini, ne müşriklere faydası ne de Müslümanlara zararı vardır, şeklinde beyan etmişlerdir.
İbni Naim, Bahr isimli kitabında 5/84 şöyle demiştir:

"Kadınlar, mükellef olmayanlar, fani olan yaslılar, körler ve savaşa girmeye muktedir olmayan kimseler öldürülmezler. Ancak bunlardan görüş sahibi olan (fikir beyan ederek harpte müşriklere yardımcı olan) varsa öldürülür.
2- Bazıları da sahih delil üzerine öldürülmelerini mubah kılmıştır. Şafiilerde olduğu gibi. Sahihaynde varid olan hadiside delil göstermişlerdir.
"Ebu Amir Eş'ari yüz yaşını aşmış olan Düreyd İbni Sümmeyi öldürdü..."
İmam Ahmet ve Tirmizi'nin indindeki hadis de (Tirmizi, bu hadisin ravisi semra dan dolayı sahihtir, demiştir) bu görüşe delil teşkil eder. "Müşriklerin yaşlılarını öldürünüz ve gençlik çağına yaklaşmış insanlarımda terk ediniz." Nesai rivayet etmiştir.
İmam Ahmed bin Hanbel, Rasulullah (s.a.v.)'in, yaşlıların öldürülmesini emretmesinin sebebini müslüman olmalarının uzak bir ihtimal olması

küçüklerin ise İslama girmelerinin daha yakın olması şeklinde ta'lil etmiştir. Genellikle yaşlılar savaşta görüş belirtir ve hile yaparlar. Dureyd İbn Summe, Malik İbni Avf'a, kadınları ve çocukları savaşa çıkarken yanlarına almamasını tenbih etmişti. Malik bunu reddetti.
3- Bu grubun delillerden biri de umum mana ifade eden Allah'u Teala'nın şu kavlidir: "Müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz." (Tevbe suresi 5) Burada "El" istiğrakıyye-şümüliyye-müşrik kelimesinin cemi sığasının başına geldiğinden genel anlam ifade etler yaşlılar için özel bir delili olması gerekir ki böyle bir delil yoktur.
İbni Münir demiştir ki genel anlam ifade eden "Müşriklerle savaşınız" ayetine istisna olacak hiç bir hüccet bilmiyorum.
Bizim Tercih Ettiğimiz Görüş:
Müşriklere ya da müşriklerin dışındaki kafirlere faydası dokunan herkes -yaşlı da olsa, rahip de

olsa veya savaşa katılmaya muktedir olmasa da-öldürülür. Düşkün yaşlılar -bunamışlar-dünyadan elini eteğini çekmiş rahip ya da ruhban kimseler ve ağrısından dolayı eziyet çeken hastaların kafirlere faydası, Müslümanlara zararı olmayacağından dolayı varid olan nasslar gereğince terk edilmeleri en evla olanıdır. Her ne kadar bu nasslarda zayıflık ve aydınlığa kavuşmamış kısımlar olsa bile. Çünkü onların zararsız ve faydasız oldukları yönde yapılan kıyaslar bu nasslara destek olur.(Neylü'l Evtar c.7 /s.248)

Hz. Ebu Bekir, Yezid İbni ebi Süfyan'a şu sözleri tavsiye etmiştir: "Kadınları, çocukları ve düşkün yaşlıları kesinlikle öldürmeyiniz. İmam Malik Muvattasında bu hadisi tahric etmiştir, (Muvatta şerhi Zerkani c.3/s.290) Lakin hadis mürseldir. İmam Serahsi'nin Mebsutunda da c. 10/137: Ebu Yusuf demiştir ki: Ebu Hanife ye, kadınların, çocukların savaşmaya takati olmayan yaşlıların ve

kötürümlerin öldürülüp öldürülmemesi hakkında sorduğumda öldürülmelerini yasakladı ve çirkin bir olay olarak gördü.

Afganistan'daki Komünist Kadınların Öldürülmesi

Afganistan'daki komünist kadınlara gelince: Savaşa ve fikir alışverişine iştirak etseler de, etmeseler de, gaip halinde de olsalar, yalnız da olsalar öldürülmeleri gerekir, Çünkü onlar İslâmla; çatışan, İslama ve müslümanlara eziyet eden bir akideye sahiptirler. Nitekim. Rasulullah (s.a.v.) bir hadisi şerifinde: Rasulullah'ın (s.a.v.), ehline ve İslama sözleriyle eziyet eden Abdül Muttalif oğullarının annelerinden olan İki kadın bakında ve erkeklerde] bir grup hakkında şöyle emretmiştir. "Onları, Kabe'nin örtüşüm sarılmış olarak bulsanız bile öldürünüz..."

Ağaçların Kesilmesi ve Hayvanların Öldürülmesi

Her şeyden önce dört mezhebin fukahası da, savaşa hazırlık için veya savaş esnasında kafirlere zarar vermek için veya müslümanların maslahatı için olan her şeyin yapılmasının caiz olduğu hükmünde müttefiktirler. Bu iş insan öldürmekte olsa, hayvan öldürmekte olsa, ağaç kesmek veya bina yıkmak da olsa. Çünkü maksat savaşa başlamadan fitneyi sona erdirmek, Allah'ın dininin yücelmesi ve davetin yayılması içindir. Eğer İslâm, davetin önüm geçen insanların öldürülmesini mubah kılıyorsa, mallarının tele edilmesine hayli hayli cevaz verir. Her ne kadar bunda onlara zarar veya bu dine boyun eğmeye zorlama olsa bile.

DÖRT MEZHEP FUKAHASININ GÖRÜŞLERİNE DAİR NASLARDAN DELİLLER

l- Sahihayn'de, İbn-i Ömer (Allah (c.c.) berikisinden de razı olsun)den rivayette Rasulullah (s.a.v.) Ben'i Nadir'in hurmalığını kesti ve orada yaktı. Bu hadiseden dolayı da "İnkâra kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeler üzerinde ayakta bırakmanız Allah'ın izniyledir. Allah yoldan çıkanları böylece rezilliğe uğratır." (Hasr, 5) ayeti nazil olmuştur.
Ayette geçen "Leyyine" kelimesi olgunlaşmamış olan hurma veya Acve ve Berani (olgunlaşmış iki hurma türünün adı) olmayan yumuşak hurma anlamındadır.
Çünkü onlar, günlük yiyeceklerini hu iki hurmadan sağlıyorlardı. Olgunlaşmamış olanından değil Suheyli, leyyinenin tahsisinde

buna işaretle şunu zikretmektedir. Düşmanın ağaçlarından kesilmesi caiz olanlar onların günlük ihtiyaçlarını karşıladıklarının dışında olan ağaçlardır.
Buhari de,"...hurma ağaçlarını kesmeniz veya kesmemeniz..." ayeti celilesini Berani ve acve olmayan hurma şeklinde tefsir etmiştir.
Bu çok dakik ve latif bir istinbattır. Çünkü ister müdrik isterse kitabî olsun, insan için geçineceği kadar yiyecek bırakılmalıdır.
Stalin. Kırım halkı, Kafkasya ve Türkistan müslümanlarının ana mahsullerini yok ederek onları açlıktan ölüme terk etmişlerdir.
Kafkasya halkı hana; babalarının kendilerinden önce ölen anne ve oğullarını yediklerini, herkesin bir diğerinin ölümünü beklediğini hatta daha ölmeden birbirlerini yediklerini anlattılar.
Şimdi Rusların Afganistan'da yaptığı gibi, buna açık bir örnek olarakta Herat, Badgis ve Kandehar kıtlıkları yeter.

2- Dört Fakih Usame hin Zeyd (r.a.)ın hadisini delil göstermişlerdir.
Usame bin Zeyd şöyle demiştir: "Rasulullah (s.a.v.) beni Ubney diye adlandırılan bir köye göndererek şöyle dedi: Oraya sabahleyin git ve yak."(Ebû Davud rivayet etmiştir) El münzeri buna sukut etmiştir. Bunda salim bin Ahdar da vardır."
Buhari hadiste söz konusu yerin "Leyn" olduğunu belirtmiştir. Ahmed ise Ebney olarak kaim! etmiştir. Filistin'de bir belde ismidir.
1- Malikilerin görüşü; İbnul Arabi Rasulullah (s.a.v.) Beni Nadir'in hurmalığını yaktırdığını bildiren hadisi zikrettikten sonra dedi ki; Rasulullah (s.a.v.) bunu onları kahredip zayıf düşürerek oradan çıkmaları için kesti ve yaktı. Malın bir kısmını kalanın salahı için telef etmek maslahattır. Şer'an caiz ve aklende gerekmektedir. (Ahkemul Kur'an-İbnul Arabi)
2- Hanefilerin görüsü: Serahsi Mebsutta şöyle

demiştir:
31/10. "Kalelerin yakılması, sele verilmesi, binaların tahrip edilmesi ve ağaçların kesilmesinde bir beis yoktur. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) Beni Nadir'in hurmalığını kesmiştir Kasanı Bedai de söyle demiştir, (c.9 shf. 4306) "Meyve versin veya vermesin ağaçların kesilmesinde ekinlerinin tahribinde bir beis yoktur. Kalelerinin yakılması, sek" verilmesi, üzerlerine yıkılması ve onlara karşı mancınık yerleştirilmesinde de bir beis yoktur. Çünkü düşmanın kahrı, helaki, onlara karşı zorluk çıkartılması kıtal hatundandır.
Malların dokunulmazlığı, sahiplerinin dokunulmazlığına göredir. Kendilerinin dokunulmazlığı kalkar ve öldürülecek olurlarsa, mallarının durumu nice olur?
Şu ince anlayış ve bu büyük kaidenin istinbatına bakın "Malların dokunulmazlığı sahiplerinin dokunulmazlığına göredir. Mal sahibinin

dokunulmazlığı kalkarsa en uygun olanı malların dokunulmazlığının da kalkmasıdır."
3- İmam Şafii ise; Düşmanın ağaçlarının ve binalarının tahrip edilmesini fesad sayanlara karşı, ilk haşre çıkarılan Benî Nadir'in hurmalıklarına yapılanlara istinaden; savaşın ve zafere ulaşmanın gereği olarak binaların ve ağaçların telef edilmesinin caiz olduğu görüşündedir.(Ramh, c.8, shf. 670)
Onların ağaçları kesilip ekinleri yakılmaz, ancak bunu kendi beldelerimizde yaparlarsa aynısı yok olmaları için kendilerine yapılır.
Ağaçlar ve ekinler üç kısma ayrılır:
Birincisi: Telef olmasına ihtiyaç duyulanlar; Bu da kalelerine yakın olan ve savaşı zorlaştıran veya varlığından dolayı müslümanlardan gizlenebilen, yolların genişletilmesi, onarımı, yarların kapatılması, mancınık gibi silahların gizlenmesi, öldürülmekten emin olunması için kesilmesine ihtiyaç duyulanlar. Eğer aynı şeyi bize yaparlarsa

(ağaçlarımıza ve ekinlerimize) kendilerinin helaki için aynısıyla mukabele edilir.
İkincisi: Kesilmesiyle müslümanların zarar, kalmasıyla da fayda görebilecekleri şeyler; kendilerinin yüceliğini gösterme, ağaçların gölgesinden faydalanmaları, meyvelerinden yemeleri veya böyle bir şeyin bizimle kafirler arasında meydana gelmemesi hadiseleri gibi. Eğer biz onlara yaparsak onlarında bize aynısını yapma hadisesi var İse bu haramdır. Çünkü bunda müslümanlara zarar vardır.
Üçüncüsü: Bu iki kısmın haricinde kesilmesinde kafirlere zorluk çıkartıp zarar vermekten başka müslümanlara ne zararı ne de faydası olanlardır. Bunda iki rivayet vardır:
1- Caiz değildir...
Ebu Bekir (r.a.)'ın hadisi ve rivayeti; Nebi (s.a.v.)'den merfu olarak bu konuda rivayet olmuştur. Çünkü bunda tam bir telef vardır ve caiz değildir, hayvanın kesilmesi gibi. (Evzai, Leys

ve Ebu sevr de bu şekilde söylemişlerdir.)
2- Caizdir.
İmam Malik, İmam Şafii, İshak, ve İbni Munzir de bu görüştedir.
İshak şöyle demiştir: "Eğer düşmanın mahvolmasına sebep olacaksa yakmak sünnettir."
Ayeti kerimede Allah (c.c.) şöyle buyurmuştur: "İnkarcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya kesmeyip gövdeleri üzerine bırakmanız Allah'ın izniyledir. oHah; yolundan çıkanları rezilliğe uğratır."(Haşr, 5)
İbn-i Amr şöyle rivayet etmiştir: "Rasulullah (s.a.v.) Ben-i Nadir'in Buveyrada'daki hurmalığını kesti ve yaktı. Allah (c.c.) da ayetini indirdi.
Evzai ve Ebu Sevr gibi fakihlerden bir grup meyve veren ağaçların kesilmesinin mekruh olduğu görüşündedirler. Bu görüş Cumhurun delillerinin Önünde söz olamayan, ve umumiyet ifade eden naslardan delil göstermişlerdir. Bunlardan bazıları:

A- Bakara suresinde Allah (c.c.) şöyle buyurmuştur:
"Onlar işbaşına geçince yeryüzünde bozgunculuk yapmaya, ekin ve nesli yok etmeye çabalarlar. Allah bozguncuları sevmez." (Bakara, 205)
B- Ebu Bekir (r.a.)'in Yezid Bin Ebu Süfyan'a vasiyeti. Yahya bin Saidden: Ebu Bekir (r.a.) Şam'a ordular gönderirken size on şeyi vasiyet ediyorum, dedi:
"Kadınları, çocukları, düşkün yaşlıları kesinlikle öldürme, meyve veren ağaçlan kesme, binaları tahrip etme, koyunları ve develeri yeme ihtiyacının dışında asla kesme, Hurma ağaçlarını kesme ve yakma, ganimet mallarından fulul yapma (çalma), ve hubne yapma. (Hubne: Kucakta götürülen şey)
İmam Malik Muvatia'da rivayet etmiştir. (Neylül Evtar Cilt 7 shf. 249)
Hadisi Şerifte "Hubne yapmasın" (Ömer (ra) hadisinde "Sizden biriniz duvarın yanından

geçerken (oradan .sarkan meyvelerden) yesin, alıp götürmesin) şeklinde geçmiştir. (El Muhtar) Bu hadis mürseldir. Yahya b. Said Ebu Bekir (r.a.)'la karşılaşmamıştır. Rasulullah (s.a.v.) sahiheynde geçtiği üzere beni Nadirin hurmalığını yaktırması fiilinin önünde söz konusu olamaz. Çünkü sahabenin sözü, merfu hadisle çakışırsa merfu hadis tercih edilir.
Yukarıda zikredilen ayeti kerime ise yeryüzünde ki bozgunculuktan bahsetmektedir.
Kim, meyve veren ağacın müslüman ordu tarafından kesilmesinin yeryüzünde bozgunculuk olacağı iddiasını öne sürebilir? O halde İslâm ordusunun, çocukları kadınları ve ihtiyarları zaruret halinde öldürmesini ne ile isimlendiririz.
Cihad bizatihi: dinin korunması için, mü'minlerden ve müslümanlardan insanların en hayırlılarının ve beşerin en iyilerinin nefislerinin hu yolda telef olmasıdır. Çünkü dinin korunması ile nefsin korunması çakıştığı vakit dinin

korunması evladır. Bunun içindir ki murted olan kimse öldürülür Ve yine bunun içindir ki cihadın kendisi nefsin tazir edilmesi hadisesidir. Kulun, dinin yayılması için kendisini öldürmesini görmüyor musunuz?

İbni Teymiyye Mecmuul Fetava'da şöyle diyor. c. 28. shf. 450. Dinin yayılmasının maslahatı için, kul kendisinin ölümüne hükmetti. Bundan dolayı dört İmam bir müslümanın kafirlerin kendisini öldüreceğini bildiği halde diğer müslümanların maslahatı için kafirlerin safına dalmasına cevaz vermişlerdir.

Cessasın Ahkamın'da (c.l shf. 1262) geldiği üzere Muhammed bin El hasen, Seyrul Kebirinde şöyle buyurmuştur: "Bir adam bin kişinin üzerine saldırırsa bunda bir beis görmem! eğer onda kurtuluşu veya düşmana zarar vermeyi umuyorsa. Şayet bunda kurtuluşu veya düşmana zarar vermeyi ummuyorsa sadece düşmana korku verebilecekse bunda da bir beis yoktur. Çünkü

korku düşmana zarar vermenin en efdal olanıdır. Bunda müslümanların da menfaati vardır." Cessas şöyle dedi:
Nefsinin telef olmasında din için bir menfaat varsa bu Allah(cc.)'ın Nebi (s.a.v.) ashabını methettiği şerefli bir makamdır.
"Allah şüphesiz Allah yolunda savaşıp, öldüren ve öldürülen mü'minlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, İncil ve Kur'an'da- söz verilmiş bir hak olarak cennete karşılık satın almıştır" Ama;
"Onlar işbaşına geçince yeryüzünde bozgunculuk yapmaya, ekin ve nesli yok etmeye çabalarlar" (Bakara, 205) ayeti ise Ahnas bin Şerik hakkında nazil olmuştur. Ahnas bin Şerik Rasulullah (s.a.v.)'e gelerek müslümanlığını ilan etmiş sonra da çıkıp ekinleri yakıp hayvanları kesmişti.
Bu ayetin İslâm ordusunun ağaçlan kesmek zorunda kalmalarında bunu uygulamaya koymalarıyla bir alakası yoktur.
Tekrar diyoruz ki:

Cihadın maslahatı için müslümanların faydasına veya kafirlerin zararına olan her şey yapılır. Çünkü cihadın maslahatı her-şeyden önce gelir. Savaş alanında maslahatın tayini hususunda askeri kumandana müracaat edilir. Eğer kafirlerin öldürülmesinde mallarının telef edilmesinde, ağaçlarının kesilmesinde maslahat var ise bunu yapmakta bir beis yoktur. Bilakis kelimetullahın yüceltilmesi için yapılması gereklidir. Genellikle kumandan bu malların savaştan sonra müslümanların eline geçeceğine ve onlara ganimet olacağına veya kendilerine verileceğine kanaat getirirse, bu durumda kumandanın bunları telef etmesi mümkün değildir. Çünkü bunda mücahidlerîn maslahatlarının yok olması ve mallarının boş yere telef olması söz konusudur. Bu da gerek barışta ve gerekse savaşta olsun haramdır.

Eğer askeri kumandan kendilerinin mağlup olacağını veya düşmanın müslümanlara muzaffer

olacağını zannediyorsa ellerinde bulunan w müslümanların merkezlerine geri taşıyamayacağı malları, silahları ve zahireyi yok edebilir.

Hayvanların Hükmü

Fakihlerden bir kısmı köpekler gibi eza veren ve necis olan hayvanların barışta ve savaşta öldürülmelerine deliller getirmişlerdir. Ama vahşi köpekler gibi ehil olmayanların mutlak olarak yok edilmesi caizdir. Hatta menduptur.
Atlar, eşekler ve katırlar gibi eti yenilmeyipte harple kendilerinden istifade edilen hayvanlara gelince; beraberimizde götürmeye imkanımız varsa öldürmeyiz, eğer beraberimizde götürmemize imkanımız yoksa, düşmanın gücünü zayıflatmak ve morallerini çökertmek için öldürürüz.
Eti yenilen hayvanlara gelince; Eğer kesip yememize imkan varsa ki en efdali, ve evla olanı

budur, o zaman öldürmemiz caiz değildir. Aksı takdirde onların da hükmü eti yenmeyen hayvanların hükmü gibidir.
İmam Şafii şöyle demiştir: Ehil olan hayvanın kesilmeden yok edilmesi haramdır. Bundan dolayı ağacın aksine hayvan sahibinin hayvanı susuz ve yiyeceksiz bırakması yasaklanmıştır. Savaşçılar içinde aynı durum geçerlidir. Düşman geri püskürtülmesi ve onlara muzaffer olmak için hayvanların kafirlerin çocukları hakkında ki hükme kıyasla telef edilmeleri caizdir. Bilakis evladır. Hayvanı ganimet alıp onlara geri dönmesinden ve zararından korkar-ak hu zararı önlemek için hayvanın telef edilmesi caizdir. Yalnızca hayvanın onlara geri dönmesinden korkarsak telef edilmesi caiz değildir. Bilakis yemek için kesilir.(Ramli c.8 s.67.)
İbni Hazm ise;
Eti yenilen hayvanın yemek ihtiyacı dışında kesilmesinin haram olduğunu El Mahalli c7. s.476

da şöyle belirtmiştir: "Yemek ihtiyacı dışında hayvanlardan devenin, ineğin, koyunun, atın ve tavuğun kesilmesi helal değildir. Yalnızca domuz ve savaş halinde bulunan al bundan istisna tutulmuştur."

Bombardımanda Top, Uçak, Havan ve Füzelerin Kullanılması

İslâm'da, savaşın İslâm davetinin önündeki zorlukların kaldırılması ve İslâm'ın halklara ulaşmasını engellemeye çalışan siyasi nizamların yıkılması için yapıldığını belirtmiştik. Eğer bunu harb etmeden ve öldürmeden yapabilirsek ki birisinin kendi elinde hidayete ermesi müslümanın arzuladığı (onun için dünya nimetlerinden daha hayırlı) olan şeydir. Buna güç yetiremezsek engellerin canlara, ruhlara ve mallara zarar vermeden bütün yollar denenerek kaldırılması gerekir.

Yeryüzünde ilahlık taslayan tağutlara sadece zürriyetlerinin öldürülmesi, ağaçların kesilmesi, binaların yıkılmasıyla ulaşmak mümkünse bunda bir beis yoktur. Çünkü bu bizim için hedef olmayan ve istenmeyen bir şeye zorunlu bırakılmamızdandır.

Cesame bin Sabin hadisinde Rasulullah (s.a.v.); geceleyin baskın yapıldığında müşriklerin ev halkından kadınların ve çocuklarında isabet aldığı sorulunca: Onlar da onlardandır dedi. (Nesaiden başka diğer muhaddisler ve Ebu Davud rivayet etmiştir).

Zuhri şöyle dedi: "Sonra Rasulullah (s.a.v.) kadınların ve çocukların öldürülmesini yasakladı."

Zuhri, çocukların ve kadınların öldürülmesini, öldürülmeye kastedilmemişse bile haram saymıştır. Bu da mensuhlur. Tirmizinin çıkarmış olduğu mürsel hadisle buna itirazımızı belirtini îlik. Rasulullah (s.a.v.) mancınığı taif ehline karşı

yerleştirdi. Bunun ravileri güvenilir (sika)dır. Selma bin Ekva'dan başka bir hadiste; "Rasulullah (s.a.v.)'in başımıza emir tayin ettiği Hz. Ebu Bekir'le birlikte geceleyin Hevazin kabilesine baskın yaptık" İmam Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir. Munzir de bu hadis hakkında sükut etmiştir.
Taif ve Hevazin seferi Rasulullah (s.a.v.) son günlerinde idi.
Tirmizi şöyle dedi: "İlini ehlinden bîr topluluk gece baskınına ruhsat vermişlerdir. Bazısı da bunu mekruh saymıştır.
Ahmed bin Hanbel ve İshak: "Düşmana gece saldırmakta bir beis yoktur." demişlerdir.
Rasulullah (s.a.v.) mancınığı taif ehline karşı yerleştirdi, hadisine dayanarak şöyle demiştir: "Bu hadiste eğer müslümanlar mancınıkla silahlanmışlarsa kafirlerin öldürülmesine cevaz vardır. Böylece buna uzun menzilli toplar ve başkaları da kıyas edilir. (Sıddık Hassanın El

gazvi'inde olduğu gibi s.137)

Bağiler ve Yol Kesiciler

Mücahit kafileleri silahlarıyla yolları tehlikeye düşüren bazı hayasız ve korkak kimselerin hücumlarına maruz kalıyor. Kelime-i Şehadet getiren ve belki de namaz kılıp oruç tutan bu kimseler mücahitlerin silahlarını ve mallarını gasb ediyorlar. Bu tip insanlara uygulanacak şer'i hüküm nedir? Bunun şer'i hükmünü beyan etmeden önce bununla ilgili bazı terimleri açıklamamız gerekir.
Bağiler. Hak olan imama itaattan dışarı çıkan kimselerdir. Bunları dört sınıfta incelemek mümkündür.
l- Kendi zanlarınca-şer'i istinada dayanaraktan-te'vîl yapmadan taatten çıkanlar.
İster kendilerinde güç, kuvvet olsun ister olmasın insanların mallarını gasb eder onları öldürür ve

yollan tehlikeye düşürürler. Bunlar yol kesicidirler (eşkıyadırlar). Eğer, imamın bulunmadığı bir yerde bir grup ortaya çıkarda müslümanların yolunu keserse bu tip insanlara şer'i ıstılahça yol kesiciler "Kutta utturuk" denir ve yol kesicilerin hükmü onlara tatbik edilir.

2-Yanlış zanlarıyla -şer'i istinada dayanaraktan- te'vil yapan sınıf.

Bu sınıf insanlar ise kendilerinde güç kuvvet olmayan kimselerdir. Bu tip insanlarda yol kesiciler hükmüne dahildirler.

3-İmama karsı te'vil ve engelleme ile isyan eden sınıf;

Bu sınıf insanlar da imamı kafir olarak niteleyip öldürülmesinin gerekli olduğunu gören ve müslümanların kanlarını, mallarını helal sayan ve kadınlarının esir alınması görüsünde olan kimselerdir. Bu insanlar ise hariciler olarak isimlendirilirler. Bu tip kimseler fakihlerin Buğuna göre kafir sayılmazlar. Ehli hadisten

bazıları onlara kafir ve mürted demişlerdir. Fakat İbni Münzir ise şöyle demiştir: "Onların tekfir edilmesi hususunda Ehli hadise muvafık olan kimseyi görmedim."
Uz. Ali (r.'a.) haricilerin kafir olup olmadıkları hakkında sorulunca şöyle demiştir:
Onlar küfürden kaçıp İslama sığınmış kimselerdir. Hz. Ali'nin etrafındakiler şöyle sordular.
-"Onlar münafık mıdırlar?" Hz, Ali şöyle cevap verdi:
-"Münafıklar Allah'ı çok az zikrederler." Ve sözlerine şöyle devam etti. "Onlar bize isyan eden kardeşlerimizdir,"
Hz. Ali (r.a.) Haricilere şöyle seslenmiştir. "Sizleri, içinde Allah'ın adını anacağınız mescidlerden asla alıkoymayacağız. Bizimle beraber olduğunuz müddetçe sizleri haraçtan ve ganimetlerden de mahrum etmeyeceğiz. Bize savaş açmadığınız müddetçe kesinlikle sizinle savaşmayacağım."

Haricilerin hükmü Bağilerin hükmündedir. Onlara, kendileriyle tartışıp şüphelerini giderebilecek kimseler gönderilir ve müslümanlara savaş açmadıkları müddetçe kendilerine savaş açılmaz. Eğer savaş açarlarsa öldürülürler. Eğer kaçıp sığınacakları bir topluluk varsa ve kaçarlarsa yaralılarının hemen işleri bitirilerek peşlerine düşülür.
Eğer kaçıp sığınacakları bir topluluk yoksa yaralıları öldürülmez ve onların peşinden de gidilmez. Bu hanefilerin görüşüdür.
Şafii, Maliki ve Hanbelilerin görüşü ise her iki halde de ne peşlerine düşülür ne de yaralıları öldürülür. (El-İfsah 2/S.231. Fethul Kadir c.Vs.337.)
Ibni Ebi Şeybe Hz. Ali'nin cemel vakıasında söylediği şu sözleri rivayet etmiştir:
"Eğer kaçarlarsa peşlerine düşmeyiniz, yaralılarını öldürmeyiniz, onlardan kim kî silahını bırakırsa indimizde emindir."

Adil olan kimselerin telef olan mallarına gelince: Malikiler, Hanefiler ve İmam Ahmed'in de bir rivayetine göre bu kimselerin telef olan malları kendilerine tazmin edilmez.
İmam Ahmed'in diğer bir rivayetine ve İmam Şafii'ye göre ise tazmin edilir.
İbni Ebi Şeybe'nin rivayetine göre Hz. Ali (r.a.) Talha ve grubunun hezimete uğramasından sonra kendi tellalına şunları nida etmesini emretmişti "Bize teslim olanlar veya kaçanlar öldürülmeyeceklerdir. -yani hezimetten sonra- böyle bir şey için kesinlikle bir kapı açılmayacak ırzı ve malı da helal sayılmayacaktır."
Abdurrezzak da bu doğrultuda hadis zikretmiş ve buna ek olarak ta şunları ilave etmiştir. Hz. Ali (r.a.) öldürülenlerin mallarına el koymamış ve şöyle demişti: "Kim bir şey alındığını itiraf ediyorsa onu geri alsın." (Fethul Kadir -İbni Hüman- c./s.337)
Esirlerine gelince: Bu ise imamın tercihine

bırakılmıştır. Dilerse öldürür, dilerse hapseder. Onların arzularının kırılması için bu iki şeyden hangisi hayırlıysa onu yapar.
4- Dördüncü sınıf ise: Müslümanların kanlarını ve zürriyetini, haricilerin helal saydığı gibi helal saymayarak adil imama karşı ayaklanan müslüman gruptur ve asıl bağiler işte bunlardır.

Yol Kesen Ve Çatışma Çıkaranların Hükmü

Yol kesmek: Mal gasbetmek veya adam öldürmek ya da terör olması için saklandığı yerden ortaya çıkıp -kimsenin yardıma koşamayacağı bir yerde- kuvvet kullanmaktır.
Yol kesici ise: Bir güce veya kuvvete sahip olup herhangi bir kişiye saldıran, açıktan açığa mallan veya eşyaları gasb eden mükellef bir müslüman ya da zımmi bir kimsedir.(Ramli ye ait Nihayet-ül Muhtaç c.5/s.337)
Yardımın yetişmesinin uzak olması: Ya devlet

muhafazasının ve otoritesinin uzak olduğu yerler ya da koruma ve otorite sahiplerinin zayıflığındandır. Silahlan meydana çıkarmak ve yol kesmek şehrin içinde de olsa dışında da olsa aynıdır. Bu İmam Malik, İmam Şafii. İmam Ebu Yusuf, İmam Muhammet ve Hanbeli ulemasının çoğunluğunun görüşüdür. İmam Ebu Hanife ve bazı Hanbeli alimleri ise şöyle demiştir: "Yol kesmek ancak şehir dışında olur," (Neylül evtar c.7/s.336, Fethul Kadir c.5/s.117) İmam Malik'ten şöyle rivayet olunmuştur. "Eğer onlar köyden üç mil uzaklıkta olurlarsa ve çatışma çıkarırlarsa eşkıya (yol kesiciler) olurlar. Eğer bu üç milden az ise yol kesici sayılmazlar. Çünkü böyle bir hadiseyle baş başa kalanlara yardım ulaşması mümkündür. Burada en tercih edilen görüş imam Şafii, İmam Malik, İmam Muhammed ve İmam Ebu Yusuf'un görüşleridir - en doğrusunu Allah bilir- Çünkü yolları tehlikeye düşürmek (yol kesmek) şehir içinde de olsa şehir

dışında da olsa aynıdır. Bilakis o şehir içinde daha şiddetli ve daha kahredici bir olaydır. Çünkü eğer bu işe kalkışanların gücü ve kuvveti çok şiddetli ise şehir içinde yol keserler.

Yol Kesmenin Şartları

1- Yardımdan uzak olması; bu ister köyde ister köy dışında olsun. Fakihlerin çoğunluğunun görüşü de budur. (El-Muğni ea el-serh El-Kebir c.10/s.303. Neyl-ül evtar c.7/s.737, Bidayetül muctehid c.2/s.340.)
2- Bu işe kalkışanların silahlı olması: Eğer kendilerinde silah yerine sopa veya taş olursa Hanbeli ve Şafii fukahasının çoğunluğuna göre yol kesici sayılırlar.
İmam Ebu Yusuf şöyle demiştir:"Geceleyin taş ve sopaların kullanılması da yol kesmek olarak itibar olunur. Gündüz ise yol kesmek olarak itibar olunması için silah olması lazımdır."

İmam Ebu Hanife ise bu konuda şöyle demiştir "Bu iş sadece ve sadece silahla olursa yol kesmek sayılır." Bu konuda itibar olunan fetva ise İmam Ebu Yusuf un sözüdür.
3- Göçebe olmaları ve mallan zorla almaları gerekir;Eğer üstü örtülü ya da gizli olarak almışlarsa bu yol kesicilik değil hırsızlık sayılır.

Yol Kesicilerin Hükmü

Aslında bunun hükmü ayette zikredilmiştir."Allah Teala'ya ve resulüne (ve onların dostları mü'minlere) karşı harp edenlerin ve yeryüzünde (yol kesmek ve yağma yapmak suretiyle) fesat çıkarmaya çalışanların cezası (eğer adam öldürüp malını almamışlarsa) ancak Gidermeleri veya (hem adamı öldürüp hem malını almışlarsa) asılmaları, veya (sadece malını alıp öldürmemişlerse) sağ ellerinin ve (sol) ayaklarının çaprazlama kesilmesi veya (öldürmeden ve

mallarını da almadan yalnız insanları korkutmuşlarda) yer (lerin)den sürülmeleridir. Bu (cezalar) onlara dünyada bir horluktur.. Ahirette ise onlara dünyadakilerden daha şiddetli pek büyük bir azap vardır. Yalnız kendilerine gücünüz yetmezden (elinize geçirmezden) evvel (yaptıklarına) tevbe edenler müstesnadırlar. Bilin ki Allahü Teâlâ (tevbe etmelerinden dolayı günahlarını) çok mağfiret edicidir. (Tevbelerini kabul etmede de) çok merhamet sahibidir." (Maide /33-34.)

Bu ayet İbni Abbas, İmam Malik, İmam Şafii, Ebu Sevr ve Hanefilerinde belirttiği üzere yol kesenler hakkında nazil olmuştur.

Yol kesiciler Allah'a ve resulüne harp açanlar diye isimlendirilmişlerdir. Çünkü yolcu kimseler Allah'a itimad ederler ve emniyeti ortadan kaldıranlar, yolculuğun emniyet içinde olması için Allah'a itimat eden kimselere savaş açanlardır. Allah resulüne savaş açanlar diye is

imlendirilmelerine gelince; bu, ya Rasulullah (s.a.v.)'in emrine isyan etmeleriyledir, ya da yolların Rasulullah (s.a.v.)'in koruması altında olması ve kendisinden sonraki vekilleri konumunda olan halifeler ve meliklerin koruması altında olması itibarı iledir. Kim ki yollan tehlikeye düşürürse Allah ve resulüne savaş açmış olur.

Bu Kimselere Cezalar Nasıl Tatbik Edilir?

Bunlara ukubatın tatbik edilmesi konusu imamın ihtiyarına mı bırakılır, yoksa bu eşkıyaların işledikleri suçların miktarınca mı ceza tatbik edilir? şeklinde iki görüş üzere alimler ihtilaf etmişlerdir.

1- Alimlerin çoğunluğu (Hanefiler, Şafiiler ve Habbeliler)"Bu kimselerin cezaları isledikleri suçlara göredir" demişlerdir.

2- İmam Malik ise "İmamın ihtiyarına

bırakılmıştır" demiştir. Alimlerin çoğunluğu -Şafiiler, Habbeliler ve Hanefiler İmam Şafii'nin mesnedinde tahrif ettiği İbni Abbas (r.a.)'ın şu sözünü delil gösterdiler: Yol kesiciler hakkında İbni Abbas (r.a.)dan şöyle rivayet olunmuştur. "Eğer öldürürlerse ve malları gasb ederlerse öldürülürler ve asılırlar. Eğer öldürürler ve mallan almazlarsa öldürülürler fakat asılmazlar. Eğer malları gasb ederler ve öldürmezlerse elleri ve ayaklan çaprazlama kesilir. Eğer yolları tehlikeye düşürür (yolları keserler) ve malları gasb etmezlerse bulundukları mıntıkadan sürgün edilirler." Bunu İmam Şafii mesnedinde rivayet etmiştir. (Neylül Evtar c.7/s.332. İbni Teymiye-'ye ait El-Siyase El-Şer'iyye s. 78) Yukarıda zikredilen ayetteki hükümler, suçlara göredir. Yoksa imamın seçeneğine bırakılmamıştır. Kur'an-ı Kerim'in muhayyer kıldığı şeylerde takip ettiği üslûba göre hükümler

en hafiften başlar. Yemin keffareti gibi. Tertibe riayet edilmesi gereken şeylerde ise hükümler zordan en zora doğru devam eder. Zıhar ve katil keffareti gibi. (El-Muğni c.lo/s306, Nihayet ül Muhtaç c.8/s.5)
El-Muğni de ise şöyle zikredilmiştir. "Onlardan kim ki öldürür ve malı gasb ederse öldürülür- her ne kadar mal sahibi affetse bile- ve insanlar arasında teşhir olununcaya dek asılır. Sonra da ailesine iade edilir. Kim de öldürürse ve malı gasbetmezse öldürülür fakat asılmaz, eğer sadece malı gasbetmişse ve kimseyi öldürmemişse sağ eli ve sol ayağı bir yerde kesilir. Sonra da kan akmasın diye bağlanır ve terk edilir. Bu konuda İbni Abbas (r.a.)ın görüşünü rivayet etmiştik. Katade, Mücliz, Hammad, Leys, İmam Şafii ve İmam İshak da aynı görüşü paylaşmaktadırlar. İbni Rüşd el-kurtubi ise Bidayetül Müctehid (c2/s. 341) isimli eserinde şu sözleri zikretmiştir. (İmam Malik şöyle dedi: Eğer öldürürse

öldürülmesi gerekir. İmam, el kesmek veya bulunduğu yerden .sürgün etmek hususunda muhayyer değildir. Ancak öldürülmesi veya asılması hakkında muhayyerdir. Eğer o kimse sadece yol kesmişse imam onun öldürülmesi veya asılması ya da elinin ayağının çaprazlama kesilmesi yahut da bulunduğu yerden sürgün edilmesi hususunda muhayyerdir. İmam Malik'e göre muhayyerliğin manası: Bu husustaki işlerin imamın içtihadına döneceği anlamınadır. Eğer savaşçılar görüş sahibi ve tedbirli kişilerden ise imamın içtihadı, öldürülmesi veya asılmasına dair olur. Çünkü, el ve ayağını kesmek onların zararını ortadan kaldırmaz. Eğer, görüş sahibi olmayan kimseler iseler ve sadece kuvvet ve kötülük sahibi iseler imam onların elini ve ayağını çaprazlama keser. Eğer, bu kimselere bu iki sıfattan hiç bir eser yoksa, imam onlar için de kolay olanı tatbik eder ve bu da dayak ve sürgündür. (Ata, Said b. Müseyyeb, Mücahid, Hasan, Dahhak, Nehai. Ebu

Sevr ve Davud da bu sözleri zikretmiştir. Fethul Kadir c.5/s 178)
Özet olarak; Ayet-i kerimede geçen öldürmek fiili, bu şekilde savaşanlar İçin bir hadd cezasıdır, -yani bir grup harami (soyguncu), veya arabi (çöl adamı) ya da kabileler tarafından yol kesenlere uygulanan cezadır- Hadd cezasından maksat imamın mutlaka bu cezayı uygulamasıdır. Yoksa o kimseleri bulundukları hal üzere, her ne kadar ölünün yakınları onları affetmiş olsa bile imamın onları af etmesi caiz değildir. İbni Münzir de (el-siyase el-Şer'iyye s. 78) isimli eserinde de zikrettiği gibi bu cumhurun icmasıdır.
Asmak:Eğer, yol kesenler muharib iseler, öldürür ve mala el koyarlarsa asılır ve öldürülürler.
1. Hanefiler ve Şafiiler bu müddetin üç gün olduğunu belirtirlerken Hanefilerden İmam Ebu Yusuf ise bilakis bağlı olduğu odun üzerinde parçalanıp düşünceye ve başkaları ibret alıncaya

dek terk edilir demiştir.
2- Habbeliler ise şöyle demiştir. "Asılmış denecek kadar asılır (bir ağaca dik olarak bağlanır). Çünkü bunun süresi nassızdır. Buna ait delil yoktur.
Sürgün: Hanefiler; sürgüne, hapistir demişlerdir. İmam Malik-, Bir beldeden başka bir beldeye sürülüp orada hapis olunmaktır, demiştir. Habbeliler ise; onların sürgünleri; bir yerde kalmalarını engelleyerek dağıtılıp sürülmeleridir demiştir. Ebu Zenad şöyle demiştir İnsanların sürgün yeri Habeşe topraklarından bulunan Badi idi, bu da Yemen'in ıssız ve en ücra köşesiydi. (Muğni c. 10. s. 214., Bidayetül Müçtehid c.2/s.242 Neylül Evtar c.7/s.336 Fethul Kadir c.5/s.179.)

Çalınan Malın Nisab Miktarında Olması

Fakihlerin dördü de haramiler tarafından alınan malın nisab miktarında olmasını şart

koşmuşlardır.
Şafii, Maliki ve Hanbelilerden oluşan Cumhur'a göre nisab miktarı çeyrek dinar ve yukarısıdır. Bu konuda bir çok hadis varid olmuştur. Cumhur; her yankesicinin payına düşen miktar nikab miktarına ulaşsın veya ulaşmasın alınan malda (genel olarak) nisabı şart koşmuşlardır. Bu Cumhurun görüşüdür.
Hanefiler şöyle demişlerdir; Her haramiye düşen payın nisab miktarına ulaşması gerekmektedir. Ha neftlere göre hırsızın elinin kesilmesine neden olan nisab miktarı on dirhem ve yukarısıdır.
Soygunculara Yardım Edenlerin Hükmü
Soyguncuardan birisi öldürme olayına karışır diğerleri de buna yardımcı olursa, yardım edenlere yol kesme cezası uygulanır mı?
l- Şafiilere göre; uygulanmaz, bilakis hapis ve sürgün gibi tazir uygulanır. Nihayetül Muhtaç c.8/s.7'de şöyle geçmektedir. "Kim onlara yardım eder, sayılarında çoğalma sağlar ve sadece

bununla yetinirse, diğer suçlular gibi hapis sürgün ve başka şeylerle tazir cezasına çarptırılırlar.
2- Hanefi, Maliki ve Hanbelilerden oluşan Cumhur şöyle demiştir:
Sayılan yüz dahi olsa hepsi öldürülürler. Çünkü yardım etmekle bilfiil yapmak aynı şeydir. Hulafai Raşidinden böyle varid olmuştur.Muhakkak ki Ömer İbnul Hattap yol kesicilerin gözcüsünü öldürdü.
Burada geçen "Rebie" (gözcü) kelimesi; yüksek bir yere oturup kimin geldiğini kendileri için gözetleyen gözcü. (Essiyase tuş Şeriyyeh s.79 Fethul Kadir c.5/s.81)
Bu görüş nefsi rahatlatan bir görüştür. Çünkü katilin gücü arkasında bulunan yardımdan dolayıdır.

Yol Kesen Kadınların Hükmü

Cumhur söyle demiştir: Kadın yol kesme olayına

iştirak etmişse hırsızlık olayına kıyasla yol kesme haddi uygulanır.
Kadın hırsızlık yaparsa eli kesilir yol keserse had uygulanır.
Hanefiler ise: Yol kesen kadına had uygulanmaz dediler.

Çocukların ve Delilerin Yol Kesmeye İştirakinin Hükmü

Ebu Hanife (r.a.) şöyle demiştir: "Bunlardan bazıları yol kesme olayına iştirak etmişse (katılanların) hepsinin üzerinden had cezası düşer.
Fethul Kadir c.5/s. 183'te şöyle geçmektedir. Yol kesicilerinin içerisinde çocuk, deli ve yolu kesilenlerden birisinin yakın akrabası (1.dereceden) bulunursa diğerlerinin üzerinden had cezası düşer.
Çocuk ve deli hakkında zikr olunanlar Ebu Hanife

ile Zufer'in görüşleridir.
Ebu Yusuf: Aklı olanlar bu işi gerçekleştirirse diğerlerine de bu had cezası uygulanır. Çünkü işi gerçekleştiren asıl, yardım eden ise tabi olandır. İlim ehlinin Cumhur'u şöyle demiştir "İçlerinde çocuk deli ve akrabaları olsa bile diğerlerinden had düşmez. Çünkü çocuk ve deli bilfiil öldürme işine katılsalar ve mal çalsalar dahi had uygulanmaz.
Çünkü bunlar had cezası uygulanan kimseler arasına girmemektedir. Çaldıkları mallar için kendi mallarından kefalet alınır. Öldürdükleri kimse içinde velileri durumunda bulunan acil kimselerden de diyet alınır.(Muğni c.10/s.309)

Yakalanmadan Önce Yol Kesicilerin Tevbesi

Allah (c.c.) şöyle buyurmaktadır. "Ancak, onları yakalamanızdan önce tevbe

edenler bunun dışındadır" (Maide, 34) Yol kesenlerin tevbesi iki şekilde olur. Birincisi: İmama gelmeden önce bulundukları işi bırakmaları.

İkincisi: Silahlarını bırakıp teslim olmak. Yol kesici veya harami tevbe ederse yol kesme haddi uygulanmaz.

Tevbe diğer cezaları düşürür mü? Bunda dört görüş vardır.

1- İmam Malik'in sözü: Tövbe yalnızca yol kesme haddini düşürür. Bundan başka Allah (c,c.) haklarından (yasakladığı) zina ve İçki gibi, kul hakkı kazf (iftira) gibilerinin cezalarını düşürmez.

2- Yol kesme haddi ve Allah (c.c.) hakkı olan yasakladığı zina ve içki fiiliyatlarının cezaları düşer.

Ama kul hakkına taalluk eden mal ve kan davalarında öldürülenlerin sahipleri affetmedikçe cezalar düşmez.

Bu da Hanbelilerden Kadı'nın sözüdür. (Muğni

c10/s. 215)

3- Allah (c.c.) hakkına taalluk eden bütün cezalar kalkar. Kan ve ellerinde bulunan malların aynısı ise alınır. (Bidayetül Müçtehid c.2/s.343.) Nefis bunda İmam Malik'in birinci görüşüne meylediyor. Yol kesen adam öldürüp sonra da tövbe ederse tövbeden sonra da kısas uygulanır. Ancak ölünün velileri affederse uygulanmaz. Mallar yol kesici veya hırsızlar tarafından yemek suretiyle ve diğer şekillerde telef olursa: Sahiplerine, kefalet veren borçlular gibi kefalet verirler denildi, Bu İmam Şafii ve Ahmed bin Hanbel'in kavlidir.

Kolaylığa (rahatlığa) erişinceye kadar zorluk anında onların zimmetlerinde kalır.

Yol kesmekle, borç kıyas götürmez denildi, bu da imam Ebu Hanife'nin sözüdür.

Kefaleti kolaylık anında verirler, zorluk anında değil. İmam Malik'in sözüdür. (Essiyasetuşşeriyye. s 89.)

Yol Kesenlere Yardım (Yataklık) Eden Kabile Reisinin Hükmü

Eğer bir yerde "bakan", "kabile reisi" veya "kuvvetli bir köy muhtarı" var da yol kesenlere yardım ediyor ve onlarla mallan paylaşıyorsa bu kimsenin, vurgunculuk yapan çete reisinden daha büyük sucu vardır. Bu insanın hükmü (yol kesmeye veya herhangi bir suça) yardımcı ve destek olan kişinin hükmü gibidir. Eğer yardımcı ve destek oldukları yol kesiciler birilerini öldürmüşlerse öldürülürler. Hz. Ömer'in ve de bir çok ilim ehlini görüsü bu şekildedir. (El-siyase el-şer'iyye /s. 90)

Gelip Geçenlerden Haraç (Vergi-Gümrük) Almak

Afganistan'da bazı köyler özellikle de Bamyan

mıntıkasında şia gruplara ait köyler o bölgeden geçen mücahidlerden binekler için haraç ve mücahitlerin belirli oranda silahını alıyorlar. Eğer bunlar yolu tamamen kapatıp geçenlere engel olurlarsa yol kesenler sınıfına girerler. Yok eğer bir miktar mal aldıktan sonra mücahitlere geçme izni verirlerse bunlar yol kesici sayılmazlar ancak haksız yere vergi (veya gümrük) alan kimseler gibidirler. Ulema bu kimselerin öldürülüp öldürülmemeleri hususunda ihtilaf etmiştir. Fakat onlar kıyamet gününde çok şiddetli azap göreceklerdir. Zira Peygamber efendimiz (s.a.v.) Ğamidiyye isimli bir kadın hakkında zina ettiği için recm ettikten sonra şöyle demiştir "Muhakkak ki o öyle bir tevbe ile tevbe etti ki eğer bu tevbeyi haksız yere vergi (haraç veya gümrük) alan birisi yapmış olsaydı yine de bağışlanırdı." Buradan bu kimsenin suçunun (ve günahının) evli olupta zina eden bir kimsenin suçundan daha ağır olduğu anlaşılıyor. Bu durumda mücahitler için

herhangi bîr mal vermeyip onlarla savaşmaları ulemanın içmaı ile caizdir. Eğer mücahitlerden ölenler olursa şehit sayılırlar diğerleri ise cehennemliktirler. Sahih bir hadiste Peygamber efendimiz şöyle buyurmuştur: Kim malını savunurken ölürse o şehittir.Kim dini uğruna ölürse şehittir. Kim namusunu savunurken ölürse o da şehittir.

MUHZİL ve MÜRCİF'İN CİHADA ÇIKIP MÜCAHİDLERE KATILMASI

Müslümanların emirinin mürcif ve muhzil kimseleri orduya eşlik etmelerinden men etmesi vaciptir.

Muhzil: İnsanları savaşmaktan alıkoyan ve cihada çıkma lamı yağmurun, karın çokluğunu veya düşmanların müslümanları öldürüp ülkelerini istila etmeleri korkusunu öne sürerek terk ettirmeye çalışan kimsedir.

Mürcîf ise: İslâm ordusunun ayıplarını yayıp onların güç ve kuvvetlerini küçültmeye, yenilgi haberlerini etrafa yayıp düşmanların güç ve kuvvetini müslümanların gözünde büyütmeğe çalışan kimsedir.
Onların müslümanlarla beraber cihada çıkmalarına izin verilmemesinin delili ise Cenab-ı Hakkın şu sözüdür:
"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni, geri kalan bu topluluğa döndürür de, onlarda seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara söyle de: Benimle beraber bir daha çıkmayacaksınız. Düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız." (Tevbe 83)

İmam Kurtubi tefsirinde bu hususta şöyle demiştir:Bu ayet-i kerime mürcifin (fitneci ve bozguncu) nün savaşlara katılmasının caiz olmadığını gösterir.Cenab-ı Hakk başka bir ayet-ı kerimede şöyle buyurmakta:

"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdu. Onlara: Geride kalıp oturanlarla beraber sizde oturun denildi. Eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı anca bozgunculuk çıkarır sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır." (Tevbe 46-47)

Denilmiştir ki: "Mazadüküm ille habelen"in manası:. Aranıza ihtilaf sokarlar veya birliğinizi bozmaya çalışmakta acelecidirler.

Yukarıda vasıflan geçen insanlardan biri savaşa katılacak olsa kendisine mücahitlere verildiği gibi ganimet taksim edildiğinde bir pay verilmez. Ganimet taksim edilmeden de herhangi bir şey alınıp kendisine verilmez. Bu durum, bu şahıs savaşta kahramanlık (üstünlük) gösterse de aynıdır. Çünkü müslümanlara olan zararı, kafirlere olan zararından çok daha fazladır. Bu

İmam Ahmed ve İmam Şafiinin görüşüdür. (El-Muğni c.lo/s 372-420)
Şafii mezhebinden olan el-ramli'ye ait nihayet-ül muhtaç isimli kitapta şöyle zikredilmiştir "İmam veya yardımcısının muhzil ve mürcif kimseyi, savaşa çıkmaktan ve ordunun saflarına katılmaktan men etmesi, katıldığında da oradan çıkarması herhangi bir fitne olacağına zannı galiple (büyük bir ihtimalle) inanırsa o zaman hüküm vacibe dönüşür. Çünkü bu insanın müslümanların saflarında kalması onlara zararlıdır."
Hanbeli mezhebinden olan el-Buhuti'ye ait el-!insaf kitabında ise söyle zikredilmektedir: "İmama muhzil ve mürcif kimsenin, müslümanların (gizli) haberlerini (başkalarına) yazarak (ifşa eden) kimsenin, müslümanlar arasında fitne saçanın, nifak ve zındıklıkla meşhur olan kimselerin savaşa katılmalarına engel olması gerekir, (vaciptir)

ESİRLERİN HÜKMÜ

Esirin hükmü, esirin erkek veya kadın olması, yaşı ve mensub olduğu dine göre değişiklik arz eder. Ve esirler genel olarak üç sınıfta coplanırlar.
1-Kadınlar ve Çocuklar:Bu sınıf esirler savaşlarda ayrı bulunduklarında (beraber olmadıklarında) ve savaşa iştirak etmemeleri halinde öldürülmeleri caiz değildir- bunlar esir edildikten sonra öldürülmezler mücerred esir olmakla köle olmuş olurlar. (El-Muğni El-Serh, EI-Kebir c.lo/s.405)
2-Mecusi ve ehli kitap olan erkekler: Bu sınıf esirler hakkında alimler ihtilaf etmiştir. İmam Hasan ve İmam Mücahid'e göre, esirin öldürülmesi (hiçbir şekilde) caiz değildir. Muhammed bin Hasan El-Temimi bu hususta sahabenin icmasının olduğunu zikretti.(Bidayet-ül Müctehdic.1/s279)
Dört mezheb imamlarına gelince, onlar ise

imamın esirler hususunda Öldürmek ve köle edinmek arasında muhayyer olduğunda ittifak etmişlerdir. Fakat karşılığında mal almadan salıverilmeleri hususunda ihtilaf ettiler. Hanefiler bunu caiz görmediler. Şafiiler ve Habbeliler caizdir dediler. İmam Malik'e gelince, bu konuda kendisinden "caizdir" ve "caiz değildir" şeklinde ihtilaflı iki görüş rivayet edildi. (Neyl-ül Evtar: c.8/s.145 Maan El-Sıhah: c.2/s.281; EI-Muğni: c.l 0/s 200.)

Fidye olarak (mal karşılığında) salıverilmesi hususunda ise Malikiler, Şafiiler ve Habbeliler caiz olduğu görüşündeler. Hanefiler ise cevaz vermediler.

İmam Serahsi'nin El-Mebsut isimli kitabında ise şöyle zikredilmiştir: "Esir öldürülür mü yoksa fidye alınarak serbest mi bırakılır diye kendisine sordum. Ya öldürülür veya fidye karşılığı serbest bırakılır dedi."

İmam Şafii; (fidye karşılığı serbest bırakılması

meselesinde) malın çok olmasını, İmam Muhammed ise, müslümanların eğer mala ihtiyaçları varsa esirin fidye karşılığı serbest bırakılacağını söylediler.
İmam Ebu Hanefi ise kendi görüşüne delil olarak Hz. Ebu Bekir'in şu sözünü delil göstermiştir. "Esiri, karşılığında altından bir köle bile olsa fidye karşılığı serbest bırakmayınız."
Aynı zamanda müşrik bir kişiyi tekrar müslümanlarla savaşması için serbest bırakmak ma'siyet (günah) sayılır. Mal karşılığı günah işlemek kesinlikle caiz olmayan bir şeydir. Çünkü bunu yapmakta farzı terk vardır. Halbuki müşriklerle çarpışmak (öldürmek) farzdır. Vaciptir. Eğer müşrikler bize namazı terk etmemiz için mal verseler ve de bizim mala ihtiyacımız olsa dahi namazı terk etmemiz caiz olmaz ve nasıl ki müşriklere silah desteği yapmak caiz değilse esiri serbest bırakarak, adam (savaşçı) desteği yapmakta böylece caiz değildir.

Esirlerin karşılıksız ya da fidye karşılığı .serbest bırakılmasının cevaziyetine Cenab-ı Hakkın şu sözleri delil teşkil eder: "Ya karşılıksız ya da fidye karşılığı serbest bırakın" (Muhammed/4) Bu ayet esirlerin bir mal karşılığı veya karşılıksız serbest bırakılmasının cevaziyetine ait bir nassdır. Hanefilere gelince;

Hanefiler yukarıda zikredilen ayetin şu ayetle nesh edildiği görüşündeler. "Mukaddes olan haram aylar çıkınca, müşrikleri nerede bulursanız öldürün". (Tevbe/5) Çünkü bu ayet önceki ayetten daha sonra İnmiştir. Çünkü Tevbe suresi Muhammed suresinden sonra nazil oldu. Fakat nesh etmesine delil teşkil etmez. Rasulullah (s.a.v.)'İn, esirleri karşılıksız ya da fidye karşılığı serbest bırakması veya esirleri değiştirmesi, onları köle edinmesi ya da Öldürmesi de buna delalet eder.

Esirlerin, karşılıksız serbest bırakılması hususunda ise sahih-i Müslim'de Enes (r.a.)'den

şu hadis rivayet olunmuştur.
Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve ashabı sabah namazını kılarlarken, Mekke ehlinden 80 kişi Rasulullah (s.a.v.) ve ashabını öldürmek için, Ten'im dağından saldırıya geçtiler. Rasulullah (s.a.v.) ve ashabı onları esir aldılar daha sonra da Allah'ın Resûlü onları serbest bıraktı. Bundan dolayı şu ayet nazil oldu:
"Mekke'nin göbeğinde onların ellerini sizden, sizin ellerinizi de onlardan çektiren Allah'tır." (Fetih suresi, 24)
Cübeyr bin Mut'im, Peygamber efendimizin (s.a.v.) Bedir esirleri hakkında şöyle dediğini rivayet etmiştir "Eğer Mut'im bin Adiy sağ olsaydı ve bu kokuşmuş insanlar hakkında benimle konuşsaydı onları kendisine terk ederdim" Buhari rivayet etmiştir.
Sahih-i Buhari ve Müslim'de, Peygamberimizden (s.a.v.) şöyle bir rivayet vardır. "Peygamber (s.a.v.) Yemame ehlinin seyyidi (reisi) olar. Beni

Hanifeden Sumame bin Esal'i herhangi bir karşılık almadan, esir alındıktan sonra serbest bırakmıştır. (Neyl-ül Evtar (c.8/.s.140.) Fidye karşılığı esirlerin salıverilmesinin caiz olduğunun delili ise İbni Abbas (r.a.)'dan rivayet edilen hadis-i şeriftir. "Peygamberimiz Bedir gününde esir olarak alınan müşrikleri 400 dirhem karşılığında salıverdi." Bu hadisi şerifi Ebu Davud -hadisin sıhhati hakkında hiç bir görüş zikretmeden- El Münziri ve El-Hafız, EI-Talhis isimli kitapta rivayet ettiler. Senedindeki sikadırlar.(Neyl-ül Evtar c.8/s.146.)

Esirlerin Esirlerle Değiştirilmesi:

Bu konu hakkında Sahihi Müslim'de Peygamberimizin (s.a.v.) Beni Akil'i -Peygamberimizin El-Adba isimli devesinin eski sahibi- müslümanlardan iki kişinin serbest bırakılması karşılığında salıverdi. (Neyl-ül Evtar

c.8/s 146 EI-Muğni c. lo/s.401)
Ebu Hanife'den ise bu konuda iki görüş rivayet edilmiştir, bunlardan en zahir olanı caiz olmaması yönündedir.
İmam Muhammed ve İmam Yusuf ise, esir değiştirilmesinin caiz olacağı görüşündeler. (El-Mebsut c.lo/s.l29.)
Peygamberimiz (s.a.v.) Beni Kureyza'nın esir edilen erkeklerini -sayıları 600 ile 700 arasında idi- öldürdü. Bedir gününde ise esir alınanlardan olan EI-Nadr bin El-haris ve Ukbe bin Mutit-i öldürdü. (EI-Muğni clo/s.401) Bu rivayetler ise esirleri öldürmenin cevaziyetini gösterir.

Esirler Hakkında Tercih Edilen Görüş:

Şüphesiz esirler hakkında tercih edilen görüş alimlerin çoğunluğunun görüşüdür -ki onlara göre- imam esirler hususunda müslümanların maslahatları gereği öldürmek, köle edinmek,

müslüman karşılığında veya herhangi bir mal karşılığında salıvermek veya hiçbir karşılık almadan salıvermek gibi seçeneklerden birini tercih etme hakkına sahiptir.
Bu mesele hakkında bir çok delil bulunmaktadır. Ki İmam esirler hakkında müslümanların maslahatlarına en uygununu tercih eder görüşünü destekler mahiyettedir.
El-Muğni El-Şerhi Kebir kitabında şöyle denilmekte:
"Eğer esirler arasında güçlü kuvvetli, savaş esnasında müslümanlara fazlasıyla zarar verebilecek birisi varsa öldürülmesi, zayıf olup, güçlü kuvvetli olmayıp mal varlığı çok olan birisi varsa mal karşılığında salıverilmesi, müslümanlar hakkında düşüncesi iyi olup karşılıksız serbest bırakıldığından müslüman olması, müslüman esirleri kurtarma işinde yardımcı olması veya müslümanları müdafaa (müslüman esirleri müdafaa) etmesi ümit edilirse bu kimsenin

karşılıksız serbest bırakılması, kötülük yapmayacağından emin olunan, hizmetinden faydalanılabilen kimselerin yani kadın ve çocukların köle edilmesi maslahata en uygun olandır. Bütün bunlar, müslümanların maslahatını en iyi bilen birisi olarak imama havale edilmiş ve kendisine terk edilmiştir. İmama terk edilen bu yetki müslümanların maslahatını tercih yetkisidir ve nefsi bir tercih değil bilakis ittihada ve maslahata dayalı tercih söz konusudur. Zira müslümanların maslahatına en uygun tercihi anladığı (gördüğü) anda başkasına meyletmesi (ondan başkasını tercih etmesi) caiz değildir. Çünkü imanım, onlar hakkındaki tasarrufu, sadece maslahata daha uygun olanı seçme noktasında araştırma ve inceleme tasarrufudur. Yetimin malını, yetim için tasarruf hakkına sahip olan velinin, bu tasarrufta yetim için herhangi bir nasib görülürse onu terk etmesi caiz olmadığı gibi imamında böyle bir

maslahatı caiz olmaz. Eğer maslahatın hangi tercihte olduğunda şüpheye düşer kesin bir karara yaramazsa öldürmesi evladır.
İmam Mücahid ve İmam Malik, eğer esir hakkında iki seçenek var ve bunlardan bir tanesi Öldürmekse, efdal olan öldürmeyi tercih etmektir dediler.
İmam İshak ise, bir çok kimseye faydası dokunacağı ümidinin olması dışında bana göre en güzel olanı öldürmek (en ağır olanını) seçmektir dedi.

Afganlı Komünist Esirlerin Hükmü

Mücahitler, Afganlı komünistlerin çoğunu esir ettiklerinde öldürüleceklerini anladıklarından dolayı şehadet getirmelerine rağmen öldürüyorlar. Bazı kimseler kelime-i şehadeti söyleyenin hayatını garantiye alır (kanının akıtılmasına engel olur) zannıyla buna itirazda

bulundular ve bu kimseler Usame hadisinde Peygamberimizin, kendisine "la ilahe illallah dedikten sonra nasıl öldürdün? sözünü öne sürdüler. Ama gerçek bu ki durum Afganistan'da değişiklik arz ediyor. Çünkü mücahitler genellikle adetleri olduğu üzere esir aldıklarında bağlı bulundukları hizbin mahkemesine getiriyorlar ve iyiden iyiye esirler hakkında tahkikat yapıyorlar. Zira onlar birbirlerini iyi tanıyorlar. Daha sonra esirin komünist olduğuna iyice kanaat getirirler ve çevresindekiler (köyünün halkı) da buna şahitlik ederse ister şehadet getirsin ister namaz kılsın ve de İslâm'ın diğer şiarlarını (emir ve yasaklarını) yerine getirsin, mücahitler onu öldürüyorlar.

Evet, bir kafir esir, müslüman olursa onun hakkındı şer'i hüküm öldürülmesinin caiz olmamasıdır. Bu durumda kanı masumdur, hemen köle kısmına dahil olur ve çocuklara yapılan muamele kendisine yapılır. Yani

öldürülmez. Bu durum, la ilahe illallah İslâmla küfür arasını ayıran alameti farika olduğu zamandır.
Ama durum Afganistan'da tamamen farklıdır. Çünkü Afganistan komünist partisinin başkanlarından olan ve İslâm'ı Afganistan'dan tamamen silip atmaya çalışan Babrak Karmal ve Necibullah da biz müslümanız diyorlar ve namaz kılıyorlar ve bunu da açıkça televizyonda görüntülüyorlar.
Böyleleri müslüman oldukları iddialarına bakılmaksızın öldürülürler. Bunun doğru bir hüküm olduğunu delillerle ispatlamaya çalışacağız.
1-Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'nin feth edildiği gün bir topluluk hakkında "onları Kabenin örtüsüne sarılırken bile bulsanız öldürünüz" buyurdu. El-.Mukis bin Dababe, İbni Hatal ve Peygamberimizi kötüler mahiyetle şarkı söyleyen iki cariye de bunlar arasında idi. Halbuki harp

ehlinin kadınları çocuklar gibi normalde öldüremezler.Sahih rivayetlerde geldiği üzere İbni Hatal, Kabenin örtüsüne sarılı iken öldürüldü. 2-İmam Müslim'in rivayetine göre "İmran İbni Husayn'ın şöyle dediği rivayet edildi: Sakif kabilesi Beni Akil kabilesinin halifi idiler, Sakif kabilesi, Peygamberimizin ashabından iki kişiyi esir aldılar. Peygamberimizin ashabı da Beni Akil kabilesinden bir adamı ve onunla beraber El-Ğabda isimli bir kadını esir aldılar. Adam, Peygamberimize (s.a.v.) bağlı bir şekilde gelerek Ya Muhammed! diye seslendi. Peygamberimiz (s.a.v,) ne var (meselen ne) dedi. Adamda, beni ve ilk hac yapan birisini yani Ğabda'yı niçin esir aldın dedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) seni halifeleriniz olan Sakif kabilesinin işlediği suça karşılık esir aldım dedi ve oradan ayrıldı. Adam tekrar Rasulullah (s.a.v.)'e seslendi ve dedi ki - Ya Muhammed, Ya Muhammed! Peygamberimiz bu seslerin üzerine tekrar (ne var) meselen nedir

dedi. Adamda, muhakkak ben müslüman oldum dedi. Rasulullah (s.a.v.) ise şöyle dedi: O kadını öldüreyim seni serbest bırakayım (sen serbest kalasın) tamamıyla kurtulasın bunu istiyorsun ha! Bu hadisi İmam Müslim ve İmam Ahmed rivayet etmişlerdir.

Şevkani bu hadisi hakkında şöyle dedi: Bu hadisten anlaşıldığı üzere imamın, müslüman olduğunu ilan eden kimsenin müslümanlığının eğer bir zaruret sebebiyle olduğunu içtenlikle arzulamadığını anlarsa kabul etmeme yetkisi vardır. Özelliklede bu kimsenin müslümanlığını kabul etmemesinde müslümanların maslahatları varsa.(Neyl'ül Evtar c.8/s.l47.)

3-Komünist Afganlı sonuçta ya zındıktır ve yahut mürted. Murtedin hükmü ise tevbeye çağrılmaksızın öldürülmektedir. Bu görüş cumhur ulemanın görüşü olup, İmam Malik, İmam Şafii, İmam Ahmed, İmam Leys ve diğer ulemanın görüşü de bu doğrultudadır.

İbni Ömer (r.a.) dan rivayet olunduğu üzere, zındık gibi bir çok defa mürted olmuş olan kimsenin tevbesi şu ayet-i kerime gereğince kabul edilmez.

"İman edip sonra inkar eden sonra iman edip tekrar inkar eden sonra da inkarlarında ileri gidenleri Allah ne bağışlayacak ne de doğru yola eriştirecektir." (Nisa, 137)

"Şüphesiz ki, iman ettikten sonra inkar eden sonra da inkarda ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir." (Al-i İmran/90)

Hanefi mezhebine ait El-Diraye isimli kitapta zındık hakkında iki rivayet bulunmaktadır. Birincisi, İmam Malik ve İmam Ahmed'in görüşleri gibi "kabul olunmaz" görüşüdür. İkincisi ise İmam Şafiinin görüşü gibi "kabul olunur" görüşüdür.

4- İmtidadı kuvvetli olup kendisini İslâm ve müslümanlara karşı savaşa adamış mürted ise tevbeye davet edilmeden öldürülür. İbni Rüşd, bu

hususta şöyle demiştir; "Eğer mürted, müslümanlarla savaşsa ve yakalansa tevbeye çağrılmadan müslümanlar-la harb ettiği için öldürülür. İster bu savaşması darül İslâm da olsun isterse darül harbe ulaştıktan sonra olsun müslüman olmadığı sürece öldürülür. Ancak müslüman olursa durum değişiktir. Müslüman olması ondan, savaştığı nedeniyle gerekli olan haddi düşürür. Fakat bu kimsenin hükmü irtidat halinde cinayet işleyen kimsenin hükmünün aynısıdır. Eğer darül İslâm'da riddet halinde cinayet işleyip sonra müslüman olmuşsa yani kısas olarak öldürülür." (Bidayet ül Müctehid c2/s. 334)

İbni Kayyum ise bu konuda şunları söylüyor: "Mürtedin öldürülmesi, şiddetinin (büyük boyutlara ulaştığı) asrı tehlikeli olduğu durumlarda caizdir. Zira, Abdullah bin Sa'd bin Ebi Serah müslüman olmuştu ve hicret etmişti. Hatta Peygamberimizin vahiy katiplerindendi.

Sonra irtidat etti ve Mekke'ye kaçıp gitti. Mekke feth edildiği gün Hz. Osman Bin Affan onu Peygamberimize biat etmesi İçin yakalayıp getirdi. Peygamberimiz, bir müddet onunla biat etmeği geciktirdi. Daha sonra biat etti ve dedi kî: Ben onun biatim kabul etmekten bir müddet imtina ettim ki biriniz kalkıpta onun boynunu vursun. Sahabeden birisi, bana bunu ima ile bildirseydin ya Rasulullah (s.a.v.), değince Peygamberimiz: "Hiç bir Peygambere gözle işaret etmek yaraşmaz" dedi. Bu hadisi Ebu Davud ve El-Nesai rivayet etti. EI-Hakim bu hadise sahihtir demiş ve el-Zehebi de buna muvafık olmuştur.

5- Allah'a veya Rasulullah (s.a.v.)'a ya da İslam dinine kim açıktan söverse (hakaret ederse) ister müslüman olsun isterse zımmi olsun tevbeye davet edilmeksizin öldürülür. Bu nedenle Âmâ isimli birisi kendisinden çocuğu olan cariyesini Peygambere sövdüğünden dolayı öldürdüğünde. Peygamberimiz kadının kanını mubah saydı,

öldürene kısas uygulamadı." Bu hadisi El-Nesai, kuvvetli bir senetle, Ebu Davud ise sika kimselerden rivayet etti.
Bu konuda fazla bilgi isteyen, İbni Teymiyenin El-Sakim El-Meslül ala satım El-Rasul isimli kitabına müracaat edebilir.
Bu konu üzerine (Allah onlardan razı olsun) hulefai raşidinin üzerinde icmasının bulunduğu ve hakkında 40 dan fazla hadisin bulunduğu bir konudur. (Zad-ül Mead c.3/s.440)
İşte hu Afganlı komünistte memleketinde Allah'ın Resulüne (s.a.v.) sövmekle (hakaret etmekle) ve düşmanlık etmekle meşhur olmuş ve sonuna kadarda devamlı müslümanlarla harbede gelmiş birisidir.
6- Bunların aslen müslüman olduklarını ve de zorla harbe götürüldüklerini ve müslümanları öldürdüklerini farz ettiğimiz zaman bile kısas olarak Öldürülürler.
Hz. Ömer (r.a.) "San'a ahalisi, eğer bir kişinin

öldürülmesine iştirak etseler, bütün San'a ahalisini bu nedenle öldürürüm" demiştir.
7- İmama karşı ayaklanan müslüman muharipler veya yol kesip müslünanlara korku veren bağiler Ayeti kerimede geldiği üzere had cezası uygulanır ve öldürülürler. Cenab-ı Hak bu hususta şöyle buyuruyor:
"Allah ve Resulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesad çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ayak ve ellerinin çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise onlar için büyük bir azab vardır. Ancak kendilerini yakalamadan evvel tevbe edenler olursa bilin kî Allah Gafurdur Rahimdir {Çok bağışlayan ve çok rahmet edendir.)" (Maide 33-34)
(Müslümanların imamına karşı çıkıp) harbeden kimselerin cezası ya Öldürülmek ya çarmıha gerilmek veya sağ el ve sol ayağının kesilmesi ya

da sürgün edilmesidir. Bu kimselerin tevbesi esir olduktan ve boyun eğdikten sonra kabul edilmeyip ancak kendisine had tatbik edilmezden önce tevbe ederse o zaman kabul edilir. Fethul Kadir isimli kitapta bağiler hakkında şöyle denilmiştir. "Eğer bunlar toplu haldeler ise imam yaralılarına saldırıp öldürür ve taraftarlarının da arkasını bırakmaz takip eder. Esirlerini ise dilerse öldürür, dilerse hapis eder."
İmam bunlar hakkında güçlerim kırmak birliklerini dağıtmak hususunda duruma göre öldürmek veya hapsetmek şeklinde en iyi olanı içtihadına göre tercih eder. Bu husus müslüman esirler hakkında böyle olursa, esir bir komünist Afganlı hakkında ne olur...?
Buna göre dört mezhebin imamları, yol kesip adam öldüren müslüman bağilerin ölülerin yakınları affetseler bile öldürüleceğinde ittifak etmişlerdir (El-İfsah c.2/s.265)
Bütün bunlara binaen Afganlı bir komünist

şehadet .getirse dahi öldürülmesi caizdir.

Allah'ı İnkar Eden ve Puta Tapan Mülhid Esirlerin Durumu:

Alimlerin görüşleri, pula tapan esirlerin köle edilmelerinin cevaziyetinde ihtilaf etmişlerdir. İhtilaf sebebi ise bunlardan cizyenin kabul edilip edilmemesi esasına dayanıyor.
1- Şafiiler ve Habbeliler, bunların köle olmayacakları çünkü cizyenin sadece ehli kitap ve mecusilerden kabul edilip puta tapanlardan kabul edilmediği görüşündedirler.
2- Hanefiler ise, Arapların dışındaki puta tapanların köle edilmesini caiz görüyorlar çünkü hanefiler puta tapıcılardan cizyeyi kabul ediyorlar. Arap putperestlerin ise köleleştirilmemesinden yanalar. Çünkü kendi dillerinde en veciz bir şekilde nazil olan Kur'an-ı Kerime kulak vermeyip burunları doğrultusunda yürüyorlar. Bu yüzden

hanefiler onların öldürülmelerinden yanalar. Bu nedenle, Şafiilere göre İmam puta tapıcı esirler hakkında onu öldürmek, mal karşılığı veya karşılıksız salıvermek hususunda muhayyerdirler Hanefilere göre ise imam, onu öldürmek veya köle edinmekte muhayyerdir.(El-Muğni c.10/s.400) Arapların köle edilmesi meselesine gelince; Bu husus delille sabit olup caizdir. Çünkü Ebu Dırar'ın oğlu olan El-Haris'in kızı Cüveyriyye Beni Mustalak kabilesinden alınan esirlerdendi ve esirler köle olarak taksim edildiğinde Sabit bin Kays'a İsabet etti. Peygamber efendimiz, onun efendisi tarafından serbest bırakılması için kendisiyle anlaşıp yazıştıkları para miktarını ödedi ve onunla evlendi. Bunun üzerine insanlar, Beni Mustalak kabilesinin esirleri hakkında; bunlar Peygamberimizin hanımı tarafından akrabalarıdır. Elinizde olanları serbest bırakın şeklinde konuştular.
Hz. Aişe, Peygamberimizin bu kadını nikahlaması

üzerine Beni Mustalak kabilesinin yakınlarından 100 kişiyi serbest bıraktı.
Bu hadisi imam Ahmed rivayet etti ve bir rivayete göre ise Muhammed bin El-Hakem, bu hadisi delil getirerek şöyle dedi: Ben Hz. Ömer'in "arap köle edilmez" sözüyle amel etmiyorum. Zira. Peygamberimiz, Hz Ebû Bekir ve Hz. Ali, bir değil birkaç hadiste geldiği üzere Beni Naciye kabilesi esir edildiğinde araplardan köle edinmişlerdir. (Neylül evtar c.8/s.150)
Hz. Aişe'nin Beni Temim kabilesinden bir kadın kölesi vardı. Peygamberimiz ona serbest bırak dedi".(Muttefekun aleyh)
Yine Peygamber efendimiz, Hevazin kabilesinden gelen delegelere, "ya fidyeyi ya da esirliği, ikisinden birisini tercih edin buyurdu" Bu hadisi İmam Ahmed ve İmam Buhari rivayet etmişlerdir.
Yine aynı şekilde sahabe Şam diyarını -oranın ahalisi de araptı- ve bir çok arap ülkesini feth ettiler. Köle edinme hususunda ne araplarla

acemlerin ne de arapla ehli kitabın arasında fark gözettiler. Hepsini bir tuttular. Hepsine aynı muameleyi yaptılar ve hiç bir kimsenin bunun aksine rivayet edilmedi. (Ney-ül Evtar c.8/s.153)

Esirler Hakkında Dikkat Edilmesi Gerekenler:

1-Esirler üzerinde tasarruf hakkı emire aittir. Esir edenin esir üzeride herhangi bir tasarrufu caiz değildir. Afganistan cihadında emir ise hiziplerin emirleridir.

Bir kimsenin, esir aldığı kimseyi kendisiyle gelmemesi veya yürüyemeyecek kadar yaralı olmasının dışında öldürmesi caiz değildir.

2-Harpte yaralanan kafirlerin öldürülmeleri ve yok edilmeleri caizdir.

3- Esir edilen çocuklar da üç kısımda değerlendirilir.

a- Çocuk, anne ve babasından ayrı tek başına esir

edilirse ile müslüman kabul edilir. Çünkü çocuğun herhangi birdin-olması anne veya babasına ya da bir başkasına tabi olmasıyla belli olur. Çocuk anne ve babasından ayrı olduğu ve anne ve babasının ülkesinden çıkarılıp darül İslama getirildiği için anne ve babasına değil onu esir eden müslümanın dinine tabi olur.

b- Eğer anne ve babasından birisiyle esir edilirse yine müslüman kabul edilir. El-Evza'i de bu görüşte fetva vermiştir. Ebu Hattab ise babasına tabi olur dedi. El-Kadi, bunun hakkında iki rivayet olduğu, birincisinin ki -en meşhur rivayette budur- müslüman olarak kabul edileceği, ikincisinin ise babasına tabi olacağıdır demiştir.

Ebu Hanife ve İmam Şafii, bu çocuk kafir olmakta babasına tabi olur. Müslüman olduğuna hükmedilemez. Çünkü çocuk anne ve babasından birisiyle beraber olması tamamen münferid (ayrı) esir edilmiş sayılmaz. Hüküm her ikisiyle beraber

esir edilmiş gibidir.
İmam Malik ise şöyle demiştir: "Eğer çocuk, babasıyla beraber esir edilmişse nesepte babasına tabi olduğu gibi dinde de babasına tabi olur. Annesi ile beraber esir edilmişse nesepte annesine tabi olamayacağı gibi dinde de tabi olamayacağından müslüman sayılır. (El-Şerh El Kebir El-Muğni c.10/s.411)
4- Komünist bir kadın esir edildiğinde mürted hükmünde olduğundan öldürülür. Zira sahih bir hadiste "Kim ki dinini değiştirirse öldürünüz" buyurulmaktadır. Aynı şekilde Müslümanlara karşı bedeniyle ve düşüncesiyle harbe katıldığı ve kâfirleri müslümanların aleyhinde yönlendirdiğinden (kışkırttığından) dolayı öldürülür.
5- Esirin kulakları kesilerek, gözü çıkarılarak cesedine İşkence yapılmak suretiyle değiştirilmesi caiz değildir. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) efendimiz bu şekilde muamele etmekten -müsleden- men

etmiştir. Aynı şekilde başının ve ayaklarının kesilmesi de caiz değildir.

CASUSUN HÜKMÜ

Casusun hükmü, dini ve durumuna göre değişir. Zımmi olmayan kâfir casus ve gayri müslüman casus.
Casus, insanların sırlarını, gizli yönlerini öğrenerek onları taşıyandır. Burada casustan kastımız, müslümanların sırlarını düşmanlarına taşıyan kimselerdir. Kâfir olan casus, fakihlerin büyük çoğunluğuna göre öldürülür. Delili ise İyas b. Seleme b. El Ekma'nın babasından rivayet etmiş olduğu hadistir.
"Allah Rasulü (s.a.v,) seferde iken müşriklerden bir casus geldi. Ashabı kiramla oturup konuştu. Akabinden bir şey çalarak oradan uzaklaştı. Allah Rasulü (onu bulup ölçtürünüz) buyurdular. Bende onu öldürdüm. Allah Rasulüde onun çaldığı

eşyayı (geri almadı) ona bıraktı." Müslim'in rivayetinde ise Allah Rasulü: "- Adamı kim öldürdü? diye sorduğunda,, "İbnu Ekva" dediler. O da, eşyaları onundur. (İbnül Ekva'ın) buyurdular."(Feth El Bari c6/s.168l) İmam Nevevi, kâfir, savaşçı casusun öldürüleceğini bunda ittifakın olduğunu söylemiştir.

Sözleşmeli zımmi ise, Malik ve Evzai'ye göre ahdi bozulur. İmam Şafii ye göre bunun aksi olup eğer zımmi ile sözleşme yapılırken (casusluk yapmaması) şartı koşulursa (bütün buna rağmen zımmi casusluk yaparsa) kesinlikle sözleşme bozulur.

Zımmiye gelince:

Eğer müslümanlar aleyhinde tecessüsde bulunmuşsa, fakihler, yaptığı tecessüsün ahdini bozar mahiyette olup olmadığı veya öldürülmesi yahut da köle olarak kullanılması hususunda ihtilaf etmişlerdir.

Hanefiler:
Zimmet veya Eman sözleşmesinde zikredilmediği müddetçe onun bu fiilinin ahdi bozmayacağım söylemişlerdir.
Muhammed b. Hasan, Zımmi'nin tecessüs etmesi halinde hapsedilerek ceza verilmesi gerektiğini, onun bu hareketinin ahdini bozmayacağını söylemiştir. Kendisine eman verilen birisinin bunu yapması halinde ona ceza verilmesi gerekir. Eğer müslümanlardan eman dilerse casusluk yapmadığı sürece müslümanlar ona eman verirler. Eğer ahdi bozarak tecessüsde bulunursa öldürülmesinde bir beis yoktur. Halife, başkalarının da ders alması için asılarak öldürülmesini uygun görürse, öldürülmesinde veyahutta diğer esirler gibi köle olarak alınmasında bir beis yoktur. Burada daha uygun olanı ise başkalarının da İbret alması için halifenin onu öldürmesidir.
Bu işi yapan eğer kadınsa mekruh olmakla birlikte

o da öldürülebilir. Savaşmayan yaşlı da kadınlarla aynı hükümdedir. Çocuk ise ne öldürülür ne de köle olarak alınır.
Zahiren müslüman casus hakkında; Hanefiler, Şafiiler ve Habbeliler, öldürülmeyipte te'dip edilmesi (tazir cezası) gerektiğini, İmam Malik, İbnül Kasım ve Malikilerden Esheb ise, bu konuda halifenin ictihad etmesi gerektiğini söylediler.
Malikilerden Abdullah b. el-Macşun;
-Eğer adeti üzere bunu yapıyorsa casus olduğundan ötürü öldürülmesi gerektiğini söyler. İmam Malik ise; (tecessüsü adet haline getirmiş bu tip insanların) hem müslümanlara sığınıp hem de yeryüzünde fesada sebep olduğu için aynı görüşü paylaşmaktadır. (Kurtubi tefsiri C.18/S.52).
Evzai, halifenin ona şiddetli ceza vererek kovması gerektiğini söyler.
Siyer-i Kebir de beyan edildiğine göre: Muhammed İbn ül-Hasan, "Eğer müslümanlar,

müşrikler için kendi aleyhlerinde ajanlık yapan, kendi sırlarını bildiren aynı zamanda müslüman olduğunu da iddia eden birini bulurlar, kendiside (oda)bunu itiraf ederse öldürülmez. Ama halife ona ceza verir." demiştir.
Bu konuda asıl olarak itibar edilense, Mekkeli kâfirlere, Allah Rasulünün kendileri ile savaşmak istediğini yazılı olarak bildiren Hatib b. Ebi Beltea el-Bedri hadisesidir.
Allah Rasulü, "bu yaptığın ne ey Hatib" dediğinde,
- Hükümde acele etme, ben aslen Kureyşli olmayıp Kureyşle alakası olan birisiyim. Muhacirlerden seninle beraber olanların kendilerini koruyup muhafaza eden akrabaları, yakınları var. Benimse Mekke'de olmasını arzuladığım halde akrabam yok. Allah'a yemin olsun ki yapmış olduğum bu İşi ne dininde şüphe olarak ne de İslâmdan sonra küfre rıza olarak yaptım." dediğinde Allah Rasulü;
-"Şüphesiz o doğru söyledi" buyurdular.

Hz. Ömer;
-"Ey Allah'ın Rasulü bırak beni su münafığın boynunu vurayım demiş. Rasulullah (s.a.v.) ise;
" O Bedirde bulunmuş birisi, sen nereden biliyorsun ki ey Ömer, belki de Allah Teala Bedir ehline istediğinizi yapın sizleri affettim seklinde bildirdi" dediğinde;
"Ey iman edenler, benimde düşmanım sizinde düşmanınız olanları dostlar edinmeyiniz. Siz onlara karşı sevgi gösteriyorsunuz. Oysa onlar, haktan size gelene küfretmişlerdir." (Mumtehine-1) ayeti kerimesi nazil oldu
"Hatib olayında olduğu gibi haram olduğunu bildiği halde haram bir şey yapıp onu da muhtemel olan bir te'vil getirerek, ondan dolayı yaptığını ileri sürerse öldürülmez.
Kim haram olan bir şeyi yapar sonra da muhtemel bir te'vil getirirse öldürülmez." demiştir.
Kim ki kâfirler lehine tecessüsde bulunur, sonra da te'vil ve bu mevzudaki hükmü bilmediğini öne

sürerse bırakılır.

Cumhur-u Ulema:

"Ey iman edenler, düşmanımı ve düşmanınızı dost edinmeyiniz." ayetini delil göstermişlerdir. Allahu Teala, Hatib bin Ebi Beltea'yı mü'min olarak isimlendirmiştir. Mü'minin öldürülüp kanının dökülmesi ise caiz değildir.
İbni Kayyum, İmam Malik'in görüşüne meyletmiştir. Biz de ayini görüşün doğru olduğu kanısındayız. İbni Kayyum, Zad-ül Mead C.3/S.14 de Allah Rasulünün bir casus öldürdüğünün sabit olduğunu zikretmiştir.
Hz. Ömer (r.a.) Hatıb'ın öldürülmesi için Allah Rasulünden İzin istediğinde, Allah Rasulü;
-" Ey Ömer, belki de Allahu Teala, Bedir ehline: İstediğinizi yapın şüphesiz ben sizleri bağışladım, demediğini nereden biliyorsun" dedi.
Aynı hadisi şerifte katline cevaz veren İmam

Malik ve İmam Ahmed'i bazı arkadaşları da delil getirerek Hatıb'ın öldürülmesine engel olan bir sebep olduğunu, Bedir ashabının ondan daha özel bir sebeplen ötürü özürlenmediğini söylemişlerdir. Eğer özürü sebebi genel ise, özel olanı tesirsiz olur. Bu daha güçlü bir görüştür.Doğrusunu Allah bilir, Allah'ım, seni bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim sana hamd eder, senden başka ilah olmadığına şehadet eder sana tövbe eder ve senden mağfiret dilerim.

ĞULÜL (GANİMET MALINDAN ÇALMAK)

Ğulül: Taksim yapılmadan önce ganimet malından çalmaktır. İbni Kuteybe, böyle isimlendirilmesinin çalan şahsın çalmış, olduğu şeyi kendi mallan arasında gizlediğinden olduğunu söyler.
Ganimet Malından Çalmanın Hükmü

İmam Nevevi, ganimet malından çalmanın büyük günahlardan olduğuna, azınında çoğununda haram olduğuna dair icmayı nakl etmiştir. İbni Münzir, ganimet malından çalanın taksimden önce aldığı şeyi geri getirmesinin gerekliliği üzerine icma edildiğini söylüyor. Nevevi, Evzai, Leys ve İmam Malik İse 1/5 ini halifeye vermesini geri kalanı ise tasadduk etmesini söylerler.
İmam Şafii, eğer kendi malı ise, tasaddukta bulunmasının gerekli olmadığını, eğer kendi malı değilse, kendisinden başkasının malıyla tasaddukta bulunamayacağını söyler. Sonra Şafii, yitik mallar gibi İmama teslim edilmesinin gerekli olduğunu söylemiştir.

Ğululden Sakındırma

Müslüman bir şahsı, cihat mallarında ifrata gitmesinden veya gevşek davranmasından ötürü

tehdit eden hadisler vardır Onlardan bazıları:
1-Buhari (Fethul Bari c.6/s.186) Abdullah b-Amr.'dan şöyle rivayet etmiştir:
"Peygamberimizin (s.a.v.) raiyetinde Kerkere denilen birisi vardı. Allah Rasulü onun cehennemde olduğunu söyledi. Gidip ona baktıklarında ganimet malından çalmış olduğu bir aba buldular."
Kerkere, Mısırla Sudan arasında kalan Nobya dan olup onu Hevze b. Ali el-Hanifi Peygamberimizin hizmetine hibe etmişti.
2-Sahihayn de, Zad-ı Müslim de olduğu gibi c.1/s.205 lafzı Buhari'ye ait olup Ebu Hureyre (r.a.)den rivayetle;
"Allah Rasulü ile Hayber günü beraber çıktığımızda çeşitli mallar elbiseler ve ticaret eşyalarından başka, ne altın ne de gümüş ganimet alabildik. Beni Dabib'den Rufaa b. Zeyd denilen birisi Allah Rasulüne {s.a.v.) ismi Mud'am olan bir köle hediye etti. Allah Rasulü Mud'am'ı Kura

(köy) vadisine gönderdi. Mud'am, Allah Rasulünün oturması için bir yer hazırlarken (kimin attığını bilmediği) bir ok kendisini öldürdü.
Bunu duyanlardan birisi, hemen Allah Rasulüne elinde bir veya iki tane ayakkabı bağı ile gelerek;
-"Ateşten bir ayakkabı bağı veya iki ayakkabı bağı" dedi.
Evet, böyle hadisleri okuduğunda insan dehşete kapılıyor. Şehit bir köle, ama ne var ki ganimet mallarından taksimi yapılmadan önce bir şal (sarık) aldığı için yapmış olduğunun karşılığı olarak cehenneme giriyor. Allah onu bağışlayıncaya kadar.
Dağıtımından önce alındığı için sahihinin hasında bir sarık ateş oluyorsa, dirhem dirhem, yetimler, dullar ve yaşam lokmalarını zor bulan mücahit hanımları için toplanan malları yiyenin hali nasıl acaba?
Yine cihad için toplanan mallan orada burada

Allah'ın o mallar üzerindeki hakkını gözetmeden kullananın cezası ne acaba.
Bilakis kendi mallarından mücahitlere az bir şeyin dışında hiç bir şey ulaşmamış. Ve bu mallardan, kapılara yüz sürmeyi ve azarlanmayı kabul eden kimselere veriliyor.
Allah Teala'dan bizlerden kötülükleri uzaklaştırmasını, mücahitlere ait olan mallar hususunda gevşek davranmaktan korumasını ve bizleri affetmesini diliyorum.
"Ey Rabbimiz, eğer unuttuk hata ettiysek bizi muaheze etme" (Bakara 286)
Buhari (Fethul Bari c.6/s.184> Ebu Hureyre'den rivayetle; "Hasan b. Ali (r,a.) Sadaka hurmalardan bir tanesini alıp ağzına koyduğunda Allah Rasulu ona Farsça olarak Kih-kih, sen bizlerin sadaka yemediğini bilmiyor musun? dedi."
Kih: Çocuğu, yapmak istediği şeyden sakındırmak veya men etmek için kullanılan bir kelimedir.
Sonra Allah Rasulu (s.a.v.) torunu Hasan'ın (r.a.)

ağzından-sadaka hurmalarından olduğu için- hurma tanesini çıkarttı.

Ğulül Yapan Kıyamet Günü Şehidlere Karşı Yüz Kızartıcı İş Yapmış Olur

Buhari, Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet ederek Şöyle demiştir;
"Allah Rasulu aramızda ayağa kalkarak, ganimet malından çalmaktan bahsetti. Bu suçun büyüklüğünü belirterek; Kıyamet günü boynu üzerinde hamhame(Hamhame: At saman veya ot yerken çıkardığı sestir. Kişneme değildir.) yapan bir at olduğu halde, Ey Allah'ın Rasulu! bana yardım et diyen birisini görüyorum, kendisine; sana yapacağım bir şeyim yok, ben sana bunu söylemiştim, dedi.
Ganimet Malından Yemek Ğulül Değildir
İbni Ömer (r.a.)'dan rivayet edilen merfu bir hadiste "Biz savaşlarımızda bal, üzüm alıyorduk

ve taksim edilmeden yiyorduk" Buhari'den rivayetle. (Felhül Bari c.6/s.256) Hasan;Allah Rasulünün ashabı herhangi bir şehri veya kaleyi fethettiklerinde, un, yağ , bal vs.den yerlerdi" demiştir. (Kurtubi c.4/s.258) Bana bazı Afganlı mücahitlerin karşılığını ödemedikleri sürece ganimet mallarından yemedikleri haberi ulaşmıştır. Nengerhan bölgesi komutanlarından Saznur gibi.

Dört mezhep imamları, dağıtımı yapılmadan önce ganimet mallarından yemenin caiz olduğuna ittifak etmişlerdir:

"Cumhur-u ulema (Alimlerin büyük çoğunluğu) ganimet alanların, aldıkları ganimetten yiyecek maddelerinden yemelerinin, aynı şekilde aldıkları hayvan yemlerinden de dağılımından önce veya sonra, imamın izni dahilinde veya haricinde kullanmalarının caiz olduğu görüşündedirler" demiştir.

Cumhur, kullanımı hemen gerekli olmasa dahi

alınmasına cevaz vermişlerdir. Yine aynı şekilde hayvanlarına binilmesine, elbiselerinin giyilmesine ve silahlarının kullanılmasına ve harpten sonra geri iade edilmesine cevaz vermişlerdir.

Ganimet Malından Yemek-İçmek İçin Emirden İzin Almak Gerekmez

lyaz (r.a.) bu konuda şöyle demiştir: Ulema, müslümanlar darül harb te oldukları sürece ihtiyaçları kadar harbilerin (müslümanlarla savaşanların) yiyeceklerinden yemelerinin caiz olduğu üzere icma ettiklerini, Zühri'den başka, imam (halife)'den izin almanın gerekliliğini şan koşanın olmadığım söylemiştir. Yine Cumhur ulema, ganimet olarak alınan yiyecek maddelerinin dar-ı İslama götürülmemesi, terk edilmesi gerektiği ve Darül harpte de onlardan herhangi bir şeyin

satılmasının caiz olmadığı üzere ittifak etmişlerdir. (Bezlül Mechud c.12/s.268) Hayvanlara binilmesi, elbiselerin giyinilmesi, silahların kullanılması taksim yapılmadan ve izin almadan caizdir; İhtiyaç hissedildiğinde hayvanlara binilmesi ve elbiselerin kullanılması eşyaların dağıtımı yapılmadan ve izin istenmeden caizdir. Evzai, ihtiyaç hissedildiğinde şartını koşmuştur. (Bezlül Mechud, c.12/s.286-Fethül Bari c.6/s.265)
İhtiyacın gerekli olması şartı ise Ruveyfi den merfu olarak rivayet edilen hadisten çıkarılmıştır. Allah Rasulü (s.a.v.) bu hadiste şöyle buyuruyor: "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ganimet mallarından bir hayvan alarak ona binmesin. Eğer alıp kullandı ise bile onu ganimet mallarına geri çevirsin. Elbise içinde aynı şeyi söyledi." (Ebu Davud ve Tahari hasen bir senetle rivayet etmiştir.Fethul Bari c.6/s.256)
Ebu Davud, bu hadisi ihtiyaç olmama halinde

almıştır... İhtiyaç halinde ise, eşyaların kullanımında herhangi bir beis veya zorluğun olmadığını söylemiştir. Hidaye'de; Darul harpte askerlerin hayvanlarını yemlemesinde ve yiyecek cinsinden buldukları maddeleri yemelerinde, Allah Rasulünün (s.a.v.) Hayber'de aldıkları yiyeceklede ilgili;
"Onlardan yiyiniz, hayvanlarınızı yemleyiniz, ama götürmeyiniz." sözünü delil göstererek cevaz vermiştir.

Aynı şekilde ihtiyaç hissedildiğinde aldıkları odunları kullanmaları, silah cinsinden buldukları ile savaşmaları, yağlardan ihtiyaç dahilinde dağıtım yapılmadan yemelerinde herhangi bir beis görülmemiştir.
Bunlardan herhangi bir şeyi satmaları veya kendilerine mal edinmeleri caiz değildir.. Elbise dünya metaından ihtiyacın dışında taksimden önce faydalanmak ise mekruhtur. (Benzül Mechud c.12/s.267)

Yiyeceği Kendisine Ait Kılıp Diğerlerine Vermemek Caiz Değildir

Mücahitlerden bazılarının, yiyecek olarak alınan ganimetleri zorla alarak, diğerlerini ondan mahrum etmesi caiz değildir.
Ebu Davud, Ebu Lübeyd'den rivayet ederek şöyle dedi.
"Abdurrahman b. Semre ile Kabil'de idik. Mücahidlerden bazıları alman ganimet mallarını yağmaladılar. Bir kişi kalktı ve şöyle dedi: (Rasulullah (s.a.v.)'in yağmalamayı yasakladığım kendisinden işittim.) Sonra bu yağmalamayı yapanlar aldıkları şeyleri geri iade ettiler. O da onlara taksim etti."., (Bezlül Medud c,12/s269)

Dört İmama Göre Darül Harpte Yemek İçin Hayvanların Kesilmesi Caizdir

Dört İmam, Darül harpte hem yemek hem de yem

olarak kullanılması için hayvanların kesilebileceği üzerinde ittifak ettiler. Yalnız imam Şafii zaruret halini şart koşmuştur.
Hanefi'lerde ise;
(Siyer el Sağir'de) "Zaruretlere kıyasen ihtiyaç hissedildiği takdirde alınması" şartı, (Siyer el Kebir de) ise istihsan olarak böyle bir şartın olmadığı konusunda Muhammed İbni Hasan'dan değişik rivayetler olmuştur.
(Siyer el Sağir de zikredilen kavil) Ebu Hanife ve Sahibeyn olmak üzere üç kişinin kavlidir. Bunun içindir ki, fakire veya zengine, yemek, et, ekmek, bal, şeker, yaş veya kuru meyve, .soğan, arpa, tereyağı, veya diğer yağdan alması caiz değildir. Bilakis tacirlerin veya mücahitlerin hizmetine ücret karşılığı girmiş kimselerin almaları dahi caiz değildir. Eğer ücretinin karşılığına saymak için alacak olursa günah işlemiş olur. Fakat bu kendisinden tazmin edilmez.

Silah-At ve İlaç Kullanımında İhtiyaç Şartı Vardır

Hanefilerden İbni Hümam "Silahın kırılması veya atın ölmesi" gerekçesiyle silah, at veya ilacın kullanılmasında ihtiyaç şartının olması gerektiğini zikretmiştir.
Fakat eğer kişi silahını veya atını kendine saklayıp, kullanmak maksadıyla ganimet mallarından silah veya at gibi şeyleri taksimden önce alacak otursa bu caiz olmaz. Eğer bunu yapmışsa günaha girmiş olur. Fakat bunları tazmin etmesi gerekmez.
Fakihlerin dördüde Darul İslam'a ulaşıldığında yanlarında bulunan ganimet yemeklerinden arta kalanının geri verilmesi vücubiyyeti üzerinde ihtilaf etmişlerdir;
Yiyecekler çok ise geri verilmesi lazımdır. Az olursa;Malik'e göre; O geri verilmez. Bu

Ahmet'den bir rivayet ve Safirinde bir görüşüdür. Hanefiler ise; O geri verilir dediler. Bu da Ahmed'den bir rivayettir. Şafi'nin de görüşü su hadisin meyanındadır

Emirlerin Hediyyesi de Ğulüldür

Emirlerin, yöneticilerin ve işçilerin (görevlilerin) hediyyeleride gulülden sayılmaktadır. Nitekim hadisi şerifte "işçilerin hediyyele-i gulüldür" denmektedir. (Hasen Hadistir Ahmed ve Beyhaki rivayet etmiştir) Ahiretteki cezasının hükmü ise ganimetlerden gulül eden kimsenin hükmü gibidir. Bu konu hakkında Müslimin İbni Lüteybiyyeden rivayet ettiği, "sizden hiç bir kimse bundan bir şeyle kıyamet günüde gelmesin. Ki ancak ve ancak getirdiği deve ve inek İse böğürerek koyun ise meleyerek gelir" hadisi varîd olmuştur.

Zuhri şöyle demiştir;

"Kitapların gulülünden sakının, kendisine kitapların gulülü nedir diye sorulduğunda; "Ehillerinden menedilmesidir." dedi.(Kurtubu Tefsiri c.4/s.262)

ŞEHİD VE HÜKMÜ

Şehid diye isimlendirmenin sebebi;

Ulema, şehit olarak isimlendirmenin sebebi hakkında ihtilaf etmiştir. Bu konuda El Ezheri şöyle demiştir "Çünkü Allah ve Rasulü, o kimsenin cennette olduğuna şahid olurlar." Nadr bin Şumeyl ise şöyle demiştir: "Yaşayan şehid. Bu böyle isimlendirilmiştir. Çünkü onlar Rableri katında diridirler." Denilmiştir ki: Çünkü rahmet melekleri (onun cennete gideceğini) görür ve ruhunu kabz ederler. Bir başka kavilde ise şöyle zikredilmiştir: Çünkü o (kıyamet gününde geçmiş) ümmetleri müşahede eden kimselerdendir. (Bu

sözleri El Ezheri zikretmiştir) İmam Nevevi ise şu sözleri rivayet eder: (El-Mecmu, c.1/s.277) 1-Çünkü onun lehinde imanlı olduğuna ve açıkça halini sona erdirdiğine şahidlik edilir." 2-"Çünkü onun ölümüne kendi kam şahid olur. Çünkü o kıyamet günü yarasından kan aktığı halde dirilir." 3-"Çünkü onun ruhu Darusselam-ı görür, başkalarının ruhu İse kıyamet gününün dışında kesinlikle Darusselamı göremez."

Şehidin Tarifi

El-Mecmu' -şerhulmühezzeb c.l/s.261 de şehidin tanımını şöyle yapılmıştır. Yıkanmayan ve cenaze namazı kılınmayan şehid; kafirlerle savaşırken kendisini kafirde öldürse, hata ile bir müslümanın silahı kendisine isabet etmişte olsa, kendine kendi silahı isabet etse alından düşüp ölse veya müslümanların ya da

kafirlerin binek hayvanların tarafından ezilse, müslüman mı kafirin mi altığı bilinmeyen bir ok kendisine isabet etse, savaş yerinde ölü olarak bulunan ve ölüm sebebi bilinmeyen bir kimse ister üzerinde kan izi bulunsun ister bulunmasın, ya da ister vurulduğu anda ölsün ister yaralandıktan bir müddet sonra savaş, esnasında ölsün isterse yaralandıktan sonra yesin, içsin, vasiyet etsin (yazsın) ya da bunlardan hiç birini yapmasın, bu gibi kimseler şehiddirler ve ne yıkanır ne de cenaze namazları kılınır. Bizim (şafiiler olarak) bütün bunların üzerine ittifakımız vardır. İmam Şafii de bütün bunlara dair nasslar zikretmiştir.

2- Hanefilerde ise;
İbni Abidin haşiyesinde c.2/s.247. Şehidin tanımı şöyle yapılmıştır: (Şehid: Müslüman, mükellef, temiz ve zulüm olarak, bir tarafı kesilerek ya da yaralanarak mürtess olmadan ölen ve ölümünün karşılığı tazminat ödenmeyen kimselere denir).

Kasanı ise Bedai isimli esirinde şehidin yıkanmaması ile ilgili altı şart zikretmiştir, l- Akil, 2- Baliğ, 3- Yaralanmış bir şekilde zulmen öldürülmek, 4- Öldürülmesinin karşılığında tazminat ödenmemek, 5- Hadesil ekberden temiz olmak (önceden gusül abdesti almış olmak), 6- Mürtess olmamak.

Şehadetin Şartları

l- Savaşın Allah yolunda olması. "Kelimetullahın en yüce olması için savaşan Allah yolunda savaşmıştır." Bu hadis üzerinde ittifak olunmuştur. Bu mazbut bir nass tır. Her kim ki İslamın zafere ulaşmasını kasd eder sonra da öldürülürse şehid olur. Eğer bunu kasd etmiyorsa şehid sayılmaz.

2-Sabır:

"Eğer sen, Allah yolunda sabırlı olarak, hesaplı bir şekilde savaşa giriyorsan ve savaştan kaçmıyorsan

bu şekilde öldürülür-sen Allahu Teala borçların hariç bütün hatalarım bağışlayacaktır." Bu hadisi İmam Müslim rivayet etmiştir.
Sabırlı olan: Bütün saboyla ve kalbiyle düşman üzerine yönelen kimsedir. Bununla birlikte kalbinde bir elemin, ölümü kötümsemenin ve ailesinden ayrılma hasretinin bulunması o kimsenin sabırlı olmasına zarar vermez.
İbadetlere sabretmek denildiğinde, o ibadetlerin bütün şartlarına uygun olarak yapılması kasdedilir. Cihada sabretmek ise onu bütün şartlarıyla eda etmektir.
3-Savaşa yönelmek, savaştan kaçmamak.
4-Ganimet mallarından çalmamak.
Bir hadisi şerifte şöyle buyuruluyor "Kim ki ganimet mallarından bir şey çalarsa, çalmış olduğu şeyi kıyamet günü sırtına yüklenmiş olarak gelir." Bu hadiste zikredilen El Ğulül kelimesi; Taksim edilmeden önce ganimetlerden bir şeyler çalmak manasınadır.

Sahih-i Buhari de, Abdullah İbni Ömer'in (r.a.) şöyle dediği rivayet olunur:
"Peygamber efendimizin himayecinde, Kerkere denilen bir adam vardı ve öldü. Peygamber efendimiz (s.a.v.) onun hakkında şöyle dedi-. O, şimdi cehennemdedir. Rasulullah (s.a.v.)'ın ashabı ona bakmaya gittiklerinde ganimet mallarından çalmış olduğu bir abayı buldular. (Fethul Bari c.6/s.187)
Meşhur Hayber hadisinde Peygamber efendimiz (s.a.v.) köylerin vadisinde öldürülen ve Mud'im lakabıyla isimlendirilen hizmetçisi hakkında şöyle demiştir: "Taksimde kendisine düşmeyen ganimet mallarından aldığı şemle(Şemle: bir çeşit kadifeden ihram, örtü) kendi üzerinde tutuşup yanacaktır,"
Gerdek şudur ki birinci şart diğer şartların hepsinin hükmünü ortadan kaldırır. Diğer şartlar ise birer açıklama hükmündedir. Ganimet malından çalmak ise şehadeti batıl etmez bilakis

ecrini azaltır. Bu işin azı da çoğu da haramdır. İbni Abdulber de söyle demiştir: "Kurtubi, günahların bağışlanmasını engelleyen borçlar hakkındaki şart (mümkün olduğu halde hakları eda etmezse) şeklinde zikretmiştir. Eğer bütün gayretlerine rağmen borçlarını ödeyememişse niyetinde sahih ve maksadında sadık olursa Allah'u tealanın kereminden onu cennetine dahil edinceye dek alacaklılarını dilediği gibi razı etmesi temenni olunur."

Kul hakları işte böyledir. Allah'u tealanın haklan ise onun şehit olması ile bağışlanacağı açıktır. Borçlar hakkında varid olan buna mukabil nasslar nadirattandır ve hepside mensuhtur. Ancak israf ya da fesad işler yapmak için borç alanların durumu hariç.

Aynı görüşü İbni Şihab da zikretmiştir ve bu Malikilerin görüşüdür.

Borçların Şehadete Tesiri ve Hataların Örtülmesi

Şehidin borcu onun ahiretteki mertebesini

düşürmez, fakat bütün günahlarının silinmesine engel olur.
İmam Nevevi Sahih-i Müslim'in şerhinde şöyle demiştir: (borçlar hariç)... Burada insanoğlunun haklarının tamamını gözetmeye bir tenbih vardır ve ancak Allahu teala kendi haklarını affedecektir."

Şehitlerin Yıkanması

Dört mezheb imanları şehidin yıkanmaması üzerinde İttifak etmişlerdir. Bu ulemanın genel sözüdür. El-Hasan, Said İbni E!-Müseyyeb ve İbni Süreye el-Şafii'nin dışında bu hükme hiç kimse ihtilaf etmemiştir.
Şehidler yıkanır diyen bu üç kişi su sözleri delil göstermişlerdir. İnsan Öldüğünde cenabet sayılır. Cenabetin yıkanması gerekir. Cumhur-u ulema ise aşağıdaki zikredilen Cabir hadisini delil göstermiştir.

"Rasulullah (s.a.v.) Uhud şehidlerinin kanlarıyla birlikte defnedilmelerini emretmişti. Ne ashab onları yıkadı. Ne de Rasulullah (s.a.v.) cenaze namazlarını kıldı." Bu hadisi, Buhari, Nesai, İbni Mace ve Tirmizi rivayet etmiştir. Hadis sahihtir. Ahmed İbni Hanbel (r.a.) Peygamber efendimizin (s.a.v.) Uhud'da ölenler hakkında şöyle dediğini 2ikretmiştir. "Onları yıkamayınız. Çünkü onların her bir yarası veya akan kanları kıyamet gününde misk kokusu olarak yayılacaktır ve Rasulullah (s.a.v.) onların cenaze namazlarını kılmamıştır." (Neyl-ül evtar c.4/s.28)
Neredeyse tevatür derecesine ulaşan bir sahih deliller cumhur-u ulemanın görüşü olup en tercih edilen görüştür.
Cünüp ve Hayız Olan Şehidin Hükmü
Bu konuda fakihlerin çoğu şöyle demişlerdir: "Cenabet olan kimse şehid olursa yıkanmaz. Bu görüş İmam-Şafii, İmam Malik, İmam Ahmed, İmam Ebi Yusuf İmam Muhammed ve

Hanbelilerin görüşüdür.İmam Ebu Hanife ve Şafiilerden İbni Ebi Süreye ve İbni Ebi Hureyre yıkanır demişler ve şu hadisi delil göstermişlerdir. "Hanzala İbni ebi Amir el-Rahib (r.a.) Uhud gününde cünüb olarak şehid olmuş ve onu melekler yıkamışlardı." Taberani bunu iyi bir senedle rivayet etmiştir.(Neyl-ül evtar c.4/s.29) Beyhaki bu hadisi Abdullah bin Zübeyr den muttasıl olarak iyi bir senedle rivayet etmiştir. Burada en sahih olan Cumhur'un görüşüdür. Çünkü eğer onun yıkanmasına gerek duyulsaydı Rasulullah (s.a.v.) yıkardı.
Onun cesedini melekler keramet olması için yıkadılar. Eğer vacib olsaydı beşerin onu yıkamasına hiç bir engel yoktu. Haiz halinde şehid olan kadının hükmüde cenabet olarak şehid olan erkeğin hükmü gibidir. (El-Muğni c.2/s.402) İmam Nevevi ise El Mecmu'da c.l/s.263. şöyle demiştir: "Eğer birisi cenabet iken şehid olursa iki görüş vardır. Bunlardan birincisi ve en sahih olanı

bu konuda görüş belirten musanniflerin ittifakı ile yıkanmasının haram olduğu görüşüdür. Bunu bizden önceki ilim ehlinden arkadaşlarımızda söylemiştir. Çünkü şehadet hükmi pislikleri temizler. Normal ölünün yıkanması gibi şehidin yıkanması caiz değildir.

İkincisi ise; İbni Süreye ve İbni Ebi Hureyre cenabet bir şehidin yıkanmasının vacib olduğu görüşündeler.

Cenabet olan hayızlı kadınlara gelince: El Kadi Ebûttayyib ve Şeyh Nasrul makdesi eserlerinde, hayız halindeyken şehid olan kadınların yıkanmayacaklarına işaret etmişlerdir.

Şehitlerin yıkanmamasının illeti ise, şer'i olan en güzel ibadetin eseri sayılan üzerindeki kanın giderilmemesidir,

Sahih-i Buhari'de varid olan bir hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v,) şöyle buyuruyor: "Nefsim yed'i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda yara alan kimseler kıyamet günü

yaralarıyla birlikte dirilecekler. Yaralan kan renginde ve kokulan İse misk kokusu olacak. Kimin yaralı olarak dirileceğini de ancak Allah bilir."

Bir kafir müslüman olduktan sonra gusül abdesti almadan şehid olursa yıkanmaz çünkü, Useyram İbni Abdil eşhel Uhud günü (Uhud savaşında) müslüman oldu, sonrada kafirler tarafından öldürüldü. Fakat yıkanmadı. El-Muğni de bu sahih hadis olarak zikredilmiştir.

İbni Abidin haşiyesinde ise şöyle zikredilir. "Cenabetin yıkanması: İmam Muhammed ve imam Ebu Yusuf'un hilafına (İmam Ebu Hanife'ye göre) yıkanır. Hayız olan kadının durumu ise: Hayız veya Nifastan kesilmiş kadın imam Muhammed ve İmam Ebu Yusufun hilafına imam Ebu Hanife'ye göre yıkanır.

Malikilerin görüşüne gelince:

Dusuki Haşiyesinde c.2/s.426 şu sözler rivayet olunur Cünüb ve hayız olan kimseler yıkanmazlar.

Eşheb bu konuda şöyle demiştir: "Şehid cünüb de olsa yıkanmaz ve namazı kılınmaz..." Asbağ ve İbni Macşun, Sahnun'un hilafına aynı görüşü paylaşmaktadırlar.

"Rasulullah (s.a.v.) Uhud şehidlerinin kanlarıyla birlikte defnedilmelerini emretmişti. Ne ashab onları yıkadı, ne de Rasulullah (s.a.v.) cenaze namazlarını kıldı." Bu hadisi Buhari, Nesai, İbni Mace ve Tirmizi rivayet etmiştir.

Enes (r.a.) den rivayet edilen bir diğer hadiste de Uhud Şehidlerinin yıkanmadan kanlarıyla defnedildiği ve namazları kılınmadığı zikr olunur. (Bu hadisi Ebu Davud Hasen veya sahih bir senetle rivayet etmiştir) (El Mecmu c. l/.s 260 (Yine aynı hadisi imam Ahmed ve Tirmizi de rivayet etmiştir), Nil ül evtar c.4/s.42)

Hanefilere gelince:

Ebu Davut'un Ebi Malik el Ğıfari den rivayet eniği şu hadisi delil saymışlardır. "Rasulullah (s.a.v.) Uhud şehidlerinin onar onar cenaze namazını

kılmış ve her on kişinin arasına Hz. Hamza'yı da dahil ederek onun da yetmiş defa cenaze namazı kılmıştır." Bu hadis mürsel olup sahih-i Buhari'de zikredilen (Onların cenaze namazlarını kılmadı) hadisinin önüne geçemez.

Şehidlerin Cenaze Namazı kılınır mı?

Ulema şehidlerinin cenaze namazlarının kılınıp kılınmama-sı hususundaki şu iki görüş üzerinde ihtilaf etmiştir.:
1- Cumhur-u ulemanın görüşü: Şehidlerin cenaze namazları kılınmaz. Bu imam Malik, İmam Şafii, Hambelilerin tamamının ve İshak'ın görüşüdür. İmam Ahmed'de aynı görüşü rivayet etmiştir.
2- Şehidlerin cenaze namazı kılınır. Bu görüş Hanefilerin, ve imam Sevri'nin görüşü olup İmanı Ahmed rivayet etmiştir. Hasan el Basri ve Said ibnül Müseyyeb de aynı görüşü paylaşmaktadırlar.

Cumhur-u ulema Cabir (r.a.)den rivayet olunan şu hadisi delil göstermişlerdir, " Rasulullah (s.a.v.) Uhud günü ölenlerden her iki kişiyi elbiselerine dürerek, bunlardan hangisi daha çok Kur'an ezberlemiş? diye sordu. Kendisine (işte bu diyerek) işaret edildiğinde en çok Kur'an ezberleyenin defnedilmesini emretti. Hanefiler, Rasulullah (s.a.v.) ashabından olan Ebi Sellam'ın rivayet ettiği şu hadiside delil göstermişlerdir. "Cübeyne kabilesinden olan Hayy topluluğu üzerine baskın yaptık. Müslümanlardan bir kişi onlardan bir kişi ile vuruşması için adam istedi vuruşma esnasında yanlışlıkla kendi silahı kendine isabet edince Peygamber efendiniz (s.a.v.): "Ey müslümanlar! Kardeşiniz!" diye bağırdı. Müslümanlar hemen ona doğru koştular ve onu ölü olarak buldular. Rasulullah (s.a.v.) ona kanlı elbiselerini sardı ve cenaze namazını kıldı sonrada defnetti. İnsanlar, Ya Rasulullah (s.a.v.) dediler, o şehit mi sayılıyor? Rasulullah (s.a.v.)

şöyle cevap verdi: "Evet o şehittir ve ben de onun şehid olduğuna şahidim" Bu hadisi Ebu Davud rivayet etmiş ve Tirmizi ile birlikte bu hadîs hakkında susmuşlardır.
Fakat biz yine deriz ki bu hadis de delil olarak alınmaz ve bu hadis cumhurun görüşünün önüne geçemez. Çünkü hadisin senedinde zikredilen Sellam İbni Ebi Sellam'ın kim olduğu meçhuldür.
Hanefiler Sahihi Buhari, Sahih-i Müslim ve diğerlerinin Ukbe bin Amir'den rivayet ettiği şu hadisi de delil göstermişlerdir: Peygamber efendimiz (s.a.v.) Uhud şehidlerinin cenaze namazlarım sekiz ene sonra kılmıştı ve onun böyle cenaze namazlarını kılması ölülerden ve dirilerden ayrılan ve onlara veda eden kimsenin hali gibiydi. Hadis sahihtir...
Tahavi bu hadis hakkında şöyle demiştir, yukarıda hadisin orijinal metninde geçen "salatuhu aleyhim" şu öz manayı ifade eder.
1-Ya önceden zikredilen cenaze namazlarını terk

etti hadisi bunu nesh eder.
2-Veya şehidlerin cenaze namazlarının kılınması Peygamber efendimizin (s.a.v.) sünnetlerinden olur.
3- Ya da şehitlerin cenaze namazlarının kılınması vaciptir diyenlerin hilafına caiz olduğu hükmünü doğurur.
Eğer definden sonra namaz kılınmışsa definden önce kılınması daha evladır.
Cumhur-u ulema Tahavi'nin- "bu hadis önceki hadisleri nesh etmiştir" sözünü reddetmişler... Şehidlerin cenaze namazlarının sekiz sene sonra kılınmasına gelince bu da reddedilmiş çok uzak bir görüştür. Bu hadiste zikredilen (salat) kelimesinin manası dua manasına alınması gerekir. Kabirlere namaz kılmak ise Hanefilerin usulüne muhaliftir. Çünkü Hanefiler, ölüler kabre konulduktan sonra üç gün geçerse cenaze namazını kılmazlar. Eğer definden önce namazı kılınmışsa definden sonra kabirde cenaze

namazını kılmazlar ve Hanefiler diyorlar ki Peygamber efendimiz (s.a.v.) Uhud şehidlerinin namazlarını defnetmeden önce kılmıştır. Çünkü Hanefiler kendi metodtan gereği müşkilatları içeren haber-i vahidi kabul etmiyorlar. Fakat bu haberi niçin kabul ediyorlar? Muhammed bin Hasan ise bu konuda şöyle demiştir: (Ehli Irak ve Ehli Şam'ın görüşü gereğince eğer bir kimse savaş esnasında öldürülürse şehid olur ve yıkanmadan cenaze namazı kılınır biz bu görüşü kabul ediyoruz. Medine ehlinin görüşüne göre İse yıkanması ve cenaze namazı kılınmaz. Bu görüşü savunanlardan biriside Malik bin Enes'tir). Muhammed bin Hasan cumhur ulemanın delil kabul ettiği cabir hadisinide reddediyor. "Cabir (r.a.) o gün babasının ve dayısının cenazeleriyle meşguldü. Rasulullah (s.a.v.)in şehitlerin cenaze namazlarım kıldığını görmedi. Rivayet edildiği üzere o bahasının ve dayısının

cesetlerini Medine'ye götürdüğünde Rasulullah (s.a.v.) onları savaşırken vuruldukları yere defnedilmesini emretti, fi)
Cumhur-u ulema ise onun reddiyesine söyle cevap vermiştir. Eğer Cabir (r.a.) babası ve dayısının cenazeleri ile meşgul idiyse nasıl olur da babasının ve dayısının cenaze namazlarının kılınıp kılınmadığını bilmez? Eğer Hanefiler sahih olan Cabir hadisini reddediyorlarsa Enes (r.a.)'den rivayet olunan hadisi nasıl reddedebilirler.
Hanefiler, bu konuda söyle dediler. Cabir hadisi delil kabul edilmez. Çünkü o hadis de üzerine hüküm bina edilecek cümle "görmedi" menfi bir siga ile zikredilmiştir. Uhud şehitlerinin cenaze namazlarının kılınmasıyla ilgili olan kabul ettiğimiz hadisler ise müsbet bir siga ile zikredilmiştir. Bu konudaki kaide söyledin Eğer menfi siga ile gelen hadis müsbet siga ile gelen hadise çelişki teşkil edecek olursa müsbet olanı

tercih edilir.
Cumhur-u ulema buna reddiye olarak şöyle demiştir Eğer şahit meseleyi bilip bilmeme hususunda mülereddid ise ve meseleyi menfi bir cümle ile söylemişse mesele hakkında bildiği de çok az ise kabul edilmez. Eğer şahidi meseleyi tamamen biliyorsa ve ona vakıf ise irtifakla kabul olunur. Bu da Cabirin ve diğerlerinin ilmen bildiği muayyen bir kıssadır.
İshalin rivayeti ise zayıftır. Varlığıyla yokluğu arasında bir fark yoktur. Akabe hadisi hariç... Buna cevap vermiştik... (El Mecmu c.1/s.265)
Hanefilere cevap ta şehid üzerine namaz hadisleri asli beraat için muvafakattir.
Ama şehid üzerine namaz kılınmaması hakkındaki hadisler ise asli beraatten nabikdir. Usuldeki kaide itibariyle eğer asli beraat için muvafakat eden hadisle. Asli beraatten nakil (haber) veren hadise muarız olursa öncelik nakle verilir ve o tercih olunur.

Hadisler sıhhat bakımından aynı derecede olduğunda durum yukarda zikredildiği şekilde iken, Şevkani'nin Neylül evtarda c.4/s.42'de şehid üzerine namaz kılma hadislerinin zayıflığını belirtmesini, hangi konuma yerleştireceğiz. Onların üzerine namaz kılmak sabit olmayan senetlerle rivayet olunmuştur. Burada Cumhur'un görüşü güneş gibi açık olup akli ve nakli delillerle belirtilmiş en sahih en tercihli ve en kuvvetli olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Bundan dolayı şehid üzerine namaz kılınmaz. Çünkü o diridir ve diri olanın üzerinede namaz kılınmaz ve şehadet yüksek bir makamdır. (Cenaze namazı ise şefaattir) Şehidin günahları ise affolun muştur. Çünkü kılıç hataların temizleyicisidir. Bilakis şehid kıyamet günü ev halkından yetmiş kişiye şefaat edecektir. Öte yandan yıkanılmayan şehidin nasıl olurda namazı kılınır.

Kimlere Şehid Denir?

Falanca şehiddir dediğimizde şunu kasd ederiz: Gusül ve cenaze namazı terk edilerek kendisine şehid muamelesi yapılan kişidir. Biz, hiç kimsenin cennet ya da cehennemde olduğunu bilemeyiz. Çünkü, kalpler Allah'ın elindedir. Yerin ve göğün gaybını ancak o bilir ve bütün işler ona döner. Siyer, Meğazi ve İslami savaşlarla uğraşan müelliflerin yaptıkları sıralama da buna göredir. Şöyle derler Uhud şehidleri, Huneyn şehidleri, Yermuk şehidleri, Kadisiye şehidleri. Rical kitaplarında da şu tür ifadeler bulunur. Yemame'de şehid oldu, Kadisiye de şehid edildi.v.s.

İmam İbni Teymiye'ye filan kişiye şehid denilip denilmeyeceği konusunda sorulduğunda şöyle cevap verdi. "Şehadeti hakkında nass bulunan kimseler, ehli sünnet olan cennet ehlindendir." Aşere-i mübeşşere ve diğerleri gibi. Ehli sünnet,

şehadeti hakkında nass bulunanları şehid kabul eder. Halk arasında iyi olarak tanınan, kendisinden övgü ile bahsedilen kişiye şehid denilip, denilmeyeceği konusunda ehli sünnet arasında ihtilaf vardır. Sahih olan görüşe göre şehidliğine hükmedilir." (Mecmuul fetava c.11/s.65)

Şehidlerin Sınıflandırılması

1-Dünya ve Ahiret şehidi:
Allah'ın dininin hakim olması için kafirlerle savaşırken öldürülen Müslümanlardır. Dünya şehidinin anlamı; İnsanlar tarafından kendisine şehid muamelesi yapılmasıdır. Yani, yıkanmaması, kefenlenmemesidir. Ahiret şehidinin anlamı: Allah katında şehadet ecri ve makamına ulaşandır.
2-Dünya şehidi:
Kafirlerle savaşırken öldürülen müslümandır.

Ancak o, kendi nefsi ve riya için savaşmıştır.
3-Ahiret şehidi:
Şehadet ecrini alan, ancak kendisine şehid muamelesi yapılmayan kimselerdir. Yıkanır, kefenlenir, namazı kılınır. Yolculukta hicrette, cihadda ölenler gibi. Karın hastalığından ölen, boğulan, veba hastalığından ölen kimselerde bu sınıftandır.
Sahihi buhari de, Peygamber (s.a.v.) efendimizin şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Şehidler beştir: Veba dan ölen, karın hastalığından ölen, boğulan, üzerine duvar yıkılıp ölen ve Allah yolunda ölendir,"

Şehidlerin Sayıları:

İmam Suyuti Ebvab El-Saadet fi esbab El-Şehadet adlı risalesinde otuz çeşit şehid saymıştır. Malikilerden Echüri şehidlerin sayısını manzum bir şekilde yazmış ve şerh etmiştir.

İşle şehidlerin bazıları:
l- Boğulan, 2- Yanan. 3- Garip olarak ölen, 4- Üzerine duvar yıkılıp ölen, 5- Karın hastalığından ölen, 6- Veba hastalığından ölen, 7- Nifas halinde ölen kadın, 8 İlim yolunda ölen, 9-Uyuz hastalığından ölen, 10- Hamile iken ölen kadın, 11- Felçten ölen, 12- Sara hastalığından ölen, 13- Humma dan ölen, 14- Canını ve malını savunurken ö!en, 15- Genzine su kaçıp ölen, 16- Yırtıcı bir hayvanın saldırısından ölen, 17- Sultan tarafından hapsedilip ölen, 18- Dövülerek ölen, 19- Sadece Allah için müezzinlik yaparken ölen, 20- İşinde ve sözünde sadık olan tüccar, 21- Denizde tutulduğu mide bulantısı veya kusmadan ölen, 22- Kuşluk namazı kılan, her ay üç gün oruç tutup, ne mukim ne de seferde iken terk etmeyen, 23- Peygamber (s.a.v.)'in sünnetine sımsıkı sarılan, 24- Hasta iken kırk defa "la ilahe illa ente subhaneke inni kuntu minezzalimin" duasını okuyan, 25- Sınırda nöbet beklerken ölen, 26- Her

gece "Yasin" sûresini okuyan, 27- Binek hayvanı tarafından öldürülen, 28- Gerçekten şehadeti arzulayarak ölen, 29-Cuma günü ölen, 30- Bir bölgeden bir bölgeye yiyecek götürüp satan, 31- Karla gusül edip ölen.
İmam Malik'in Muvatta'sının şerhi "Evcev el-Mesalih"te C.4/S.267 de şöyle denmiştir:" Hafız, bu şekilde onlardan 27 tanesini zikretmiştir,", "Şehadet sebepleri arttığı oranda, mutluluk kapılarınında açılması artar." (İbni Abidin haşiyesi c.2/s.252)
Savaş Alanında Yanlışlıkla Kendini Öldüren
Savaş alanında yanlışlıkla kendisini öldürene şehid muamelesi yapılıp yapılmayacağı konusunda fakihler ihtilaf etmiştir. Malikiler, Şafiiler ve Hanbeliler. ona şehid muamelesi yapılması gerektiği görüşünü benimserken Hanefiler ise şehid muamelesi yapılması görüşünü kabul etmemişlerdir Sahih olan cumhurun görüşüdür. Çünkü onların delili vardır.

Müslim, Nesei ve Ebu Davud Seleme bin Ekava'ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: (Hayber günü kardeşim, çok şiddetli savaşırken kılıcı kendi üzerine düşüp onu öldürmüştü. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.)'ın ashabı ileri geri konuşup şöyle serzenişte bulundular: İşte kendisini .kılıcının öldürdüğü adam. Ey Allah'ın Rasulü, dedim. İnsanlar ona Allah rahmet etsin v.s. dualarda bulunmaktan kaçınıyorlar. Allah'ın Rasulü parmağıyla işaret ederek şöyle buyurdu: "Yalan söylediler, o mücahid olarak savaştı, öldü. Onun ecri iki katur, "(Müslim, nevevi şehri c.12/s.171)

Bu konuda dört mezhebin görüşleri şöyledir:

1-Hanefiler:

Yıkanır. "Düşmanı Öldürmeğe kasd ederken kendisine isabet eden yıkanır" (İbni Abidin Haşiyesi c.2/s.252)

2-Malikiler:

Yıkanmaz. Savaşıp şehid olan kimse yıkanmaz.

Velev ki düşmanların müslümanlara savaş açtığı islam beldesinde olsa bile. Gafletinden dolayı savaşa katılmayan, uyuyan, kafir sanılıp öldürülen müslüman, kendisini hayvanın ezdiği, kendisine kendi kılıcı veya oku isabet edip ölen, kuyuya düşen, savaş anında yüksek bir yerden düşüp ölen de bu hükme dahildir. (Dusuki haşiyesi c.1/s.426)

3-Şafiiler:

Yıkanmayan ve namazı kılınmayan şehid; savaş alanında kafirlerle savaşılırken İster kafirler tarafından, isterse yanlışlıkla bir müslümanın ya da kendisinin silahının isabet etmesiyle ölendir. Bunların hepsi birdir. Atından düşen bineği tarafından düşürülüp ölen, müslümanların hayvanlarının çiğnediği, kafirin mi müslümanın mı attığı bilinmeyen okun isabet ettiği kişide aynı hükme tabidir. (El-Mecmu c.5/s.261)

4-Hanbeliler

Silahının kendisini öldürdüğü kişi düşmanın eliyle öldürülmüş gibidir. (El muğni c.2/s.404)

Kadı şöyle demiştir: "Yıkanır ve namazı kılınır. Çünkü müşrikler tarafından öldürülmemiştir."

Asi ve Yol Kesiciler Tarafından Öldürülenler:

Hanefi ve Hanbeliler, Şafiilerin hilafına asi ve yol kesiciler tarafından öldürülenlere şehit muamelesi yapılması görüşündedirler.
Hanefilerin delili:
İmam Ahmed, İbrahim bin Abdullah bin Feruh onunda babasından güzel bir senetle şöyle dediğini rivayet etmiştir:"Osman bin Affan'ın yıkanmadan ve elbisesiyle defnedildiğini gördüm" (Fethul Rabbani c.7/s.159)
İmam Şafii'nin görüşüne gelince:
Şöyle demiştir; Malik, bize İbni Ömer'den Nafi kanalıyla, Hz. Ömer'in yıkandığını, kefenlendiğini ve namazının kılındığını haber verdi.
İmam Şafii El-Ümm c.l/s.250 de şöyle

demektedir: "Müslümanların ileri gelenleri, harp dışında şehid olmasına rağmen Hz. Ömer'i yıkamış ve namazını kılmışlardır." Yine el-Ümm de şöyle demektedir: "Yırtıcı hayvanların yediği hırsız ya da isyancıların öldürdüğü veya kimin öldürdüğü bilinmeyen kimseler yıkanır ve namazı kılınır."

Hanefilerin görüşü daha sahihtir. Çünkü Hz. Ömer, yaralanıp bir müddet bekledikten sonra ölmüştür.

İbni Abidin Haşiyesi c.2/s.248 de bu konu hakkında şöyle zikredilmektedir: (İsyancı veya terörist ya da kesici bir aletlede olsa yol kesiciler tarafından öldürülen -velev kî boğazlanarak öldürülsün veya yaralayıcı olmayan bir aletle öldürülsün- ne türlü bîr aletle öldürülürse öldürülsün şehid sayılır. Geceleyin hırsızların öldürdüğü kimseler de bu hükümdedir. Mahit isimli kitapta bunlara ilave olarak dördüncü bir sebebinde zikredildiği, Bahr isimli

kitapta şöyle belirtil mistir "Zımmi'yi dahi savunurken hangi aletle olursa olsun öldürülen şehiddir"
Muhammed bin Hasan'a ait olan Mebsutta şu sözler zikredilmiştir: "Yolu kesilip malını savunurken öldürülen hakkında ne diyorsun dedim. Şehide uygulanan ona da uygulanır dedi."
Şafiilerde ise: Yukarıda geçtiği gibi o şeklide öleni şehid kabul etmiyorlar.
El Ümm isimli kitapta cl/s.306 İmam Şafii şöyle demiştir: "Yırtıcı hayvanların yediği, hırsız ve isyancıların öldürdüğü ile kimin tarafından öldürüldüğü bilinmeyen kimseler yıkanır ve namazları kılınır."
El-Mecmu c.5/s.26l isimli kitapta şöyle zikredilmiştir: "İsyancıların, yol kesicilerin ve hırsızların öldürdüğü kimseler hakkında iki görüş vardı. Sahih olan şudur: Yıkanır ve namazı kılınır. Çünkü Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (r.a.) ittifakla yıkanmış ve namazları kılınmıştır."

Hz. Osman'ın yıkanmadığının sabit olduğunu yukarıda zikretmiştik. Fakat Hz. Ömer yıkanmıştır. Yaralandıktan bir müddet sonra vefat etmiştir ve mürtes dir.
Hanbelilerin görüşü:
El-Muğni c.6/s.204'de şunlar zikredilmiştir: (Savaş alanında adalet ehlinden -ümmetin ileri gelenleri, yöneticiler, v.s.- öldürülenin yıkanması ve namazının kılınması hakkındaki hüküm, müşriklerle yapılan savaşta öldürülen kişinin hükmüdür. Çünkü Hz. Ali (r.a.) ve beraberindekiler yıkanmamıştır. Ammar (r.a.) yıkanmamasını vasiyet etmiş, ve şöyle demiştin Beni elbiselerimle defnedin. Çünkü ben mücadele etmekteyim.
Ahmed bin Hambel şöyle demiştir: "Ashab-ı Cemel, yarın şehit olacaklarına, elbiselerinin çıkarılmamasını, yıkanmamalarını vasiyet etmişlerdir"
Şehirde öldürülmüş olarak bulunan kimsenin

hükmü: Şehirde öldürülmüş olarak bulunan kimse yıkanır.
Şehidin Üzerinden Neler Çıkarılır
Fakihler savaş aletlerini -silah, zırh, tolga, vs.- defin anında şehidden çıkarılmasında ittifak etmişlerdir. Mest, takke ve cübbenin çıkarılmasında da ihtilaf etmişlerdir. Hanefîler ile Şafiiler, çıkarılır derlerken Malikiler, beraberinde gömülür görüşünü benimsemişlerdir. Hanefi ve Safilerin görüşü, şeriatın ruhuna daha yakın görülmektedir. Çünkü, şehitte ne gömülürse telef olmaktadır. Telef ise şeriatta yasaklanmıştır. İbni Abidin haşiyesinde c.2/s.250 şöyle denmektedir: "Kefen olması uygun olmayan kürk, post, mest, takke, silah gibi eşyalar çıkarılır." İmam Şafii El-Ümm de şöyle demektedir, c.l/s.305: "Onlardan mestler ve kürkler çıkarılır. Kürk, keçe veya içi yün dolu elbise haricindeki, öldürüldükleri elbiseler kendilerine kefen olur." Maliki olan Dusuki haşiyesinde c.l/s.426 şöyle

denmiştir: (Savaş aletleri haricinde mest, kuşak ve takke ile de defn olunur.)

MÜRTES

Mürtes, meçhul, yani edilgen fiil olan ürtisse fiilinden türetilmiş olup yarası eski oldu manasına gelir, "sevbün rassün" denildiğinde ise eski, işe yaramaz elbise kasd edilmiş olur. Mürtes, yaralı olarak savaş meydanından taşınan kişidir. Fakihler, yaralanıp sonradan ölene, şehide yapılan uygulamanın aynısını yapılmamasında ittifak etmişlerdir. Rasulullah (s.a.v.) Sa'd bin Muaz'a, sahabenin, Ömer bin Hattab'a yaptığı gibi.

Mürtes Kimdir?

Fukahanın çoğunun görüşü şu beyan etrafında d ı

r Sava; alanından yaralı olarak taşınan, yemek yemek, vasiyet yazmak gibi yaşayanların yaptığı bir şeyi yapan ya da aklı başında iken üzerinden bir namaz vaktine ulaşıp edasına gücü yeten kişidir. Fakat bunları savaş devam ederken, savaş alanında iken yaparsa o zaman mürtess değildir. Menfuzul rnukatil (ağır öldürücü yarası olup iyileşmesinden ümit edilmeyen)e gelince: Yese de vasiyette bulunsa da şehit uygulaması yapılır. Günlerce de kalsa baygın olarak getirilene de şehit uygulaması yapılır.

Öyle ise mürtessin şartlan şöyledir:

1-Savaş alanından yaralı olarak taşınması,

2-Yaşayanların yaptıklarını yapması-yemek, alışveriş, vasiyet yazmak, vs. gibi-,

3-Öldürücü yarasının olmaması,

4-Baygın olmaması,

Eğer bu dört şart bir arada bulunmazsa ona şehid muamelesi yapılır.

A- Hanefilerden İbni Abidin haşiyesinde c.2/s.252

şöyle demiştir:
Mürtess, yaralanıp sonradan ölendir. Yiyip iten, uyuyan az dahi olsa tedavi olan, çadıra giren, aklı başında iken üzerinden bir namaz vakti geçip edasına gücü yeten, savaş alanından aklı başında iken taşmanı ister canlı ulaştırılsın isterse ölü olarak, ikisi-de birdir- kişidir. Hayvanların kendisini ezmesi korkusundan (dünya işleri ile ilgili bir şey söylemek için değil de) bulunduğu yerden kalkıp da başka bir yere gitse aynı hüküm geçerlidir.
İmam Muhammed'e göre, ahiret işleriyle ilgili ise mürtess olmaz. Sahih olan da budur. Çünkü O, (şehid olan) Ölülerin hükmündendir. Satmak, satın almak ve çokça konuşmakta aynı şekildedir. Yoksa mürtes olmaz.
Bütün bunlar savaş bittikten sonradır. Eğer savaş anında olursa yukarıda söylenenlerden biriyle mürtess olmaz.
B- Dusuki şerhi haşiyesinde c.l/s.426 Malikilerin

şöyle dediği zikredilmiştir. Mürtess, Mağmur un- yemeyen içmeyen, ölünceye kadar konuşmayan- dışında savaş alanından diri kaldırılan kimsedir.

Menfüz-ül Mukatil (Ağır Öldürücü Yarası Olup İyileşmesinden Ümit Kesilmeyen);

Şerhi Kebir de şöyle diyor: "Sahih olan, menfüzülmukatil mağmur olarakta kaldırılsa, götürülse yıkanmaz." Bu Sahnün, Kafi'deki İbni Abdilberrin ve Sahibul rnaune'nin görüşüdür.

C- Şafiilerin görüşü ise Nevevi'nin El-Mecmu'unda c.l/ s.261 şöyle zikredilmiştir Savaşta yaralanan ve savaş bitmeden ölen şehiddir. Anında ya da bir müddet geçtikten sonra

ölse fark yoktur. Yese, içse ve vasiyette bulunsa. Hiç bir şey yapmasa da aynıdır. Fakat yaralansa savaştan sonra ölse mürtestir.

Şehid Olan Kadın ve Çocuğun Durumu:

Ebu Hanife hariç, fakihlerin çoğu savaşta öldürülen kadın ve çocuğa şehit muamelesi yapılacağı görüşündeler.
İmanı Şafii'ye göre:"Eğer bir kadın veya çocuk savaşta öldürülürse şehitlere: yapılan muamelenin aynısı yapılır. Yani yıkanmadan ve namazları kılınmadan defnedilir." (El-Ümm c.1/s.305)
El-Mecmu c.5/s.266 da ise şöyle zikredilmiştir:Çocuk şehid olduğu zaman Şafiilere göre yıkanmaz ve namazı kılınmaz. İmam Ahmet,

İmam Muhammed, Ebu Yusuf ve İmam Malik başta olmak üzere fakihlerin çoğu ve Abderi aynı görüştedir.İmam Ebu Hanife'ye göre ise, yıkanır ve namazı kılınır.

Harpte Ölü Olarak Bulunan Müslümanın Durumu:

Eğer savaştan sonra bir müslüman ölü olarak bulunursa ve üzerinde savaş eseri varsa yıkanmaksızın şehid muamelesi yapılacağına dair dört mezhebin fukahasının ittifakı vardır. Eğer bir eser, bir alamet bulunmasa bile Şafii ve Malikilere göre şehid muamelesi yapılır. Hanefi ve Hanbelilerde ise şehid muamelesi yapılmaz. Şafii fukahasından olan İmam Nevevi'nin eseri El-Mecmu'da; "Eğer harpte bir müslüman ölü olarak bulunursa bize göre, yıkanmadan ve namazı kılınmadan defnedilir. İster üzerinde eser olsun, ister olmasın. İmam Malik de aynı görüştedir"

(El-Mecmu c.5/s.267)
İmam Ebu Hanife ve Ahmed bin Hanbel'e göre: Eğer üzerinde hiçbir savaş eseri bulunmazsa yıkanır ve namazı kılınır.

Ölünün Bir Yerden Başka Bir Yere Nakli

Ölü ya şehiddir ya da şehid değildir. Şehidler:Dört mezhebin fukahası şehidin defnedilmeden önce nakledilmesini mekruh saymışlardır. Definden sonraki durumu ise, fukahanın kahir ekseriyeti zaruret halleri hariç naklinin haram olduğu görüşündeler. Hicri 46 senesinde Muaviye devrinde nehir taştığında şehidlerden birisinin nakledildiği gibi.
Şehidin öldürüldüğü gibi defn edilmesi müstehaptır. (El-Mugni c.2/s.389)

İmanı Ahmet, Cabir (r.a.)'m Nebi (s.a.v.)'den rivayet ettiği hadise göre Nebi (s.a.v.) şöyle buyurmuştur "Ölüleri savaştıkları yere defnedin" Hanefi fukahasından Ali El-Kari'ye göre: "Eğer naklinde faide varsa mekruh değildir. Ancak nakledilmemesi konusunda nass, deli] varsa, o ve onun benzen durumundaki şehidlerin nakli mekruhtur."

"Şehidlerin savaşıp da şehid oldukları yere defnedilmeleri ve başka bir yere nakil edilmemeleri sünnettir. Sahabeden bazıları ölülerini Medine'ye naklettiler. Bunun üzerine Allah'ın Rasulü (s.a.v.) birisini göndererek; ölülerin savaşıp da öldükleri yere gömülmelerini emretti. (Zad-ül Mead c.3/s.214) Cabir (r,a.) diyor ki: Ben Netare denilen yerde iken halam, babamı ve dayımı getirdi. Ben de onları devenin üzerine bağladım. Kendi

kabristanımıza defnetmek için Medine'ye soktum. Bir adam geldi ve bana şöyle bağırdı: "Dikkat et. Rasulullah (s.a.v.) ölüleri geri götürmemizi ve savaştıkları yere öldürüldüğü gibi defnetmenizi emrediyor. Biz de geri döndük ve öldürüldükleri yere öldürüldükleri gibi defnettik. "Muaviye İbni Ebi Süfyan'ın hilafeti döneminde bir adam bana geldi ve şöyle dedi: Ey Cabir, vallahi Muaviye'nin işçileri babanın kabrini cesedin bazı uzuvları iyice açığa çıkıncaya kadar deşelediler. Kabrinin yanına geldiğimde getirip koyduğun gibi buldum. Kesinlikle hiçbir şeyi değişmemişti. Ben de üzerine örttüm. Şehitleri savaşıpta şehid düştükleri yere defnedilmeleri sünnet oldu."
İmam Ahmed, Müsned'inde bu hadisin tahricini yapmıştır. Müsned c.3/s.308, 398. Cabir hadisi olarak bilinir ve senedi sahihtir. El-Nesei c.4/5.79, İbni Mace s.1516, Ebu Davud s.3l65, Tirmizi, s.1717. Hadis hasendir ve sahihtir, demişlerdir.

İbni Habban s.196 sahih demiştir. Normal ölüye gelince; Defnedilmeden önce: Hanefi, Maliki ve Hanbeli fakihleri nakline cevaz vermişlerdir. Hanefi fukahasından Sahkefiye ait Dürrülmuhtar adlı eserde şöyle denilmiştir: "Defnedilmeden önce nakledilmesinde bir beis yoktur." Maliki mezhebinin kaynaklarından olan Şerh El-Kebir de: "Ölünün defnedilmesinden önce veya sonra nakli caizdir" denmiştir. Hiç kimse ölünün kabrinden başka bir yere nakline itiraz etmemiştir. Başka bir yere naklinde bir beis yoktur demişlerdir. Bu görüşte olan kimseler İmam Malikin ve kendisine güvenilen birisinin rivayetini delil göstermişlerdir. Rivayete göre, Sa'd bin Ebi Vakkas ve Said bin Zeyd, Akik denilen yerde vefat etmiş, Medine'ye taşınmış ve orada defnedil m iş l erdi r. Bu konuda Kandehlevi'ye ait İmam Malikin Muvattasına şerh olarak yazılan Evcez El-Mesalik bakınız.

c.4/s.252.
Şafiî mezhebinde ise iki görüş vardır: Birincisi, Mekruh olduğunu söyleyenlerin görüşü, fakat El-Darimi, Beğavi ve diğerleri ise ölünün naklinin haram olduğunu söylemişlerdir. İmam Nevevi'nin görüşü ise- ki Şafii mezhebinde en. sahih görüş olarak kabul edilir- (Hz. Aişe (r.a.) Mekke'ye yakın Habeşe denilen yerde askerde Ölen kardeşi Abdurrahman'ı ziyaret etliğinde şöyle demiştir: Eğer defninde hazır bulunsaydım öldüğün gibi defneder ve eğer seni görseydim ziyaret etmezdim) Tirmizi rivayet etmiştir ve ravi zinciri sahihtir. (İ'la i El-Sünen c.7/s.277)

Ölünün Defninden Sonraki Nakli

Hanefi ve Şafiiler bunu men etmiş, Maliki ve Hanbeliler ise caiz görmüşlerdir,Hanefi

fukahasından Kemal İbni Hümam'ın, Feth El-Kadir isimli kitabında şöyle zikredilmiştir: (Kadının birisi başka bir yerde iken oğlu defnedildi. Kadın sabredemedi ve oğlunun -cesedini yakın olacağı bir yere- nakletmek istedi. Fakat bundan men edildi.)
Hanefi fukahasından Sahkefi'nin, Dürrülmuhtarın da şöyle zikredilmiştir: (Ölünün defnedilmesinden önce bir beis yoktur. Defnedildikten sonraki nakline gelince mutlak olarak yasaktır.)
Malikiler ve Hanbeliler, maslahat gereği ölünün nakline cevaz verdiklerini söylemiştik. Maliki mezhebinin kaynaklarından olan El-Dusuki haşiyesinde şöyle denilmektedir, c.l/s.241: "Ziyarete yakın olması, ya da akrabalarının arasına defnedilmesi yada nakledilen yerin bereketlenmesi ümidi veyahut su altında kalma korkusu gibi maslahatlar gözetilerek ölünün cesedi bozulmadan ve naklederken cesedin

dağılmaması şartı ile bir yerden başka bir yere nakli caizdir."
Hanbeli fukahasından İbni Kudame ise El-Muğni'de şöyle demiştir: "Bereketlerine nail olmak için şehitlerin ve şalin kimselerin çok olduğu mezarlığa defnetmek müstehabtır. Şerefli yerlere defnetmekte bunun gibidir. Daha sonra Hz. Musa (as) hakkındaki Buhari ve müslim'in rivayet ettiği hadisi zikretmiştir. "Musa (as) Allah Teala'dan bir tasın atılabileceği kadar mesafe bile olsa kendisini mukaddes topraklara yaklaştırmasını istedi" (İ'la i El-Sünen c.7/s.268)

Kabir İnşa Etmek

Dört mezhebin fukahası, kabrin şöhret ve süsleme maksadı için yapılmasını haram görmüşlerdir. Eğer kabri muhkeme almak içinse-kabir

toprağının saçılmasını engellemek için-mekruhtur.

l- Hanefilerin görüşü: Tahtavi de ve Seranbilaleyhi anil burhan da Dürrül muhtar C. l/s. 610 dan nakledildiğine göre "Definden sonra kabrin muhkemleştirilmesi için bina yapıması mekruh, süslemek maksadıyla bina yapmak ise haramdır"
Kitab El-Asar'da ise s.42 "kabrin kireçlenmesini, çamurla yapılmasını, yanında mescid yapılmasını, bayrak asılmasını ve kabir üzerine övücü veya kerih gösterici yazı yazılmasını ve benzeri şeyleri kerih görürüz, hoş karşılamayız. Bu Ebu Hanife'nin sözüdür şeklinde rivayet edilmiştir. Muhammed İbn-i Hasan'a ait EI-Mebsut Cl/s.422de de şöyle denilmekte: "Dedim ki kabrin kireçlenmesini kerih mi görüyorsun? Evet diye cevap verdi. Neden? dedim; Nebi (sav)'İn

kabirlerini kireçlemesini -Kireçle sıvanmasını- ve dört köşe yapılmasını yasakladığı hadisi rivayet etti. Çünkü, kabrin inşaasında kirecin kullanılması ya süs içindir, ya da muhkemleştirmek içindir." (İmam Serahsi c.2/s.62)

2-Malikilerin Görüşü

Maliki mezhebinin kaynaklarından Dusuki haşiyesinde Cl/s.420: "Kabrin çamurlanması, yada beyazlaştırılması veya üzerine medrese, ev ve kubbe gibi şeyler bina edilmesi, eğer fişka ve fesada sebebiyet vermeyecekse ve iftihar etmek maksadıyla değilse, ister kendi arazisinde olsun ister izin alınarak başkasına ait arazide yapılsın, islerse sahipsiz ölü arazide olsun mekruhtur" Bütün bu isler iftihar etmek maksadıyla yapılırsa.ya da fasıkların toplandığı yer olursa veya mezarlıkta olursa yada başkasının yerinde

olursa haram olur. Kabri başka kabirlerden ayırt etmek maksadıyla olursa nakışsız ismini veya ölüm tarihi yazmak caizdir. Bunun dışında bir maksat ile yapılırsa mekruh, övülmek ve İftihar etmek maksadıyla olursa haramdır. Açık olan şu ki, Kur'an bile olsa mezarlar üzerine nakış yapmak mekruhtur. Ölüye hürmet gösterilmesi gerekir. Çünkü imtihan vermektedir.

3-Şafiilerin Görüşü: Şafii mezhebinin bütün delilleri, kabrin üzerine mescid bina etmenin mekruh olduğu hususunda ittifak etmiştir. Bu ölü ister salih birisi olsun, ister olmasın. Hadislerin umumuna göre bu hüküm ortaya çıkar. "Allah, Yahudileri ve Hıristiyanlar! kahretsin, onlar peygamberlerinin kabirlerini mescid haline getirdiler. "Muttefekun aleyhdir. (İmam Nevevi El-Mecmu c.5/s.316)

4-Hanbelilerin Görüşü:

Hanbeli kaynaklarından EI-Muğni C.2/S 387 de şöyle zikredilmiştir "Mezarı bina şeklinde yapmak onu kireçlemek ve üzerine yazı yazmak mekruhtur, imam Müslim sahihinde şu hadisi rivayet etmiştir: Allah'ın Rasulü (sav) mezarın üzerine bir şey yapılmasını -bina etmek-, kireçle sıvanmasını ve üzerine oturulmasını men etti... Tirmizi, 'üzerine yazı yazılmasını da men etli' ibaresini eklemiştir. Tirmizi bu hadise sahih ve hasen demiştir" (Neyl-ül Evtar, c.4/s.387)

Kabirleri Yıkmanın Hükmü:

İdarecilerin, yüksekçe yapılmış kabirleri yıkmaları, dikilen bayrakları ve kabirlerin üzerine yazılan yazıları yasaklamaları gerekir. Buhari'nin dışındaki bütün muhaddisler Ebu

Hiyac El Ezdi'den, o da Hz. Ali (ra) da şu hadisi rivayet etmiştir. "Ali (ra), seni Rasulullah (sav)'in gönderdiği şey üzere gönderiyorum. Heykelin en ufak parçası kalmayıncaya kadar onu parçala, şerefli bir insana ait bir mezar bile olsa yerle bir etmeden bırakma" (Neyl-ül Evtar, c.4/s.120) İmam Şafii El- Ümm adlı eserinde C. l/S 316 şöyle zikretmiştir. "Mekke'de yapılan kabirleri yıkan valiler gördüm. Bunu ayıplayan fakihler görmedim.

Sözün Kısası:

Kabir üzerine bir şey bina etmek veya mescid yapmak yada üzerine isim yazmak eğer şöhret içi ise dört mezhebe göre de haramdır. Kabirlerin üzerine bayrak veya benzeri şeyler dikmek şöhret için ise bu da haramdır. Özellikle şehitlerin kabirleri, sevaplarını muhafaza etmek ve sünneti kabirlerinde tatbik etmek maksadı ile olursa cevaz verilmiştir.